

Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi

Kẹo Vitamin C

Tên eBook: Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi

Tác giả: Kẹo Vitamin C

Thể loại: Xuyên không, Chủng điền, Sạch, Ngược, Ngôn tình, Trọng sinh, Văn học phương Đông

Tựa gốc: Du nhiên điền viên cuộc sống

Converter: ngọcquynh520

Editor : Kiền Thiên Âm, Q tiểu thư, Bánh Bao Nâu, Y Hạ, Zet, Pollen,..

Beta: Bell Nguyễn

Nguồn: amduongcung.wordpress.com

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

Văn án

Chương 1: Mẫu thân bỏ trốn theo người khác

Chương 2: Tiên bại hoại

Chương 3: Không may xảy ra chuyện đánh nhau

Chương 4: Huỳnh muội bị đánh

Chương 5: Dương thị la lối om sòm

Chương 6: Người nhà đi khi dễ người nhà

Chương 7: Cô cô diu dàng

Chương 8: Không cho phép nhắc lại

Chương 9: Thông gia đến

Chương 10: Còn có thể không cần mặt mũi nữa sao?

Chương 11: Bí ẩn của viên bỏ trốn

Chương 12: Tình trạng ngoài ý muốn

Chương 13: Chuyện hưu thư

[Chương 14: Phương thi bị bệnh](#)
[Chương 15: Bùi Tử Quân](#)
[Chương 16: Chùng mực](#)
[Chương 17: Hương vị của cơm](#)
[Chương 18: Buông xuống](#)
[Chương 19: Lúc nhỏ đã thu hút](#)
[Chương 20: Đãi ngô khác nhau](#)
[Chương 21: Tâm tư của Dương thi](#)
[Chương 22: Phương thi muốn ở riêng](#)
[Chương 23: Bùi gia ta lễ](#)
[Chương 24: Một đóa quỳên hoa bằng lụa](#)
[Chương 25: Lòng tham không đáy](#)
[Chương 26: Lời đồn đãi](#)
[Chương 27: Tranh đoạt nam nhân độc thân](#)
[Chương 28: Quả phụ cũng rất tích mich sao?](#)
[Chương 29: Chính ác Trương quả phụ](#)
[Chương 30: Vô sự mà lấy lòng*](#)
[Chương 31: Bệnh tới thât đúng lúc](#)
[Chương 32: Bị vach trần](#)
[Chương 33: Lôi kéo Dương thi](#)
[Chương 34: Hộp mưu*](#)
[Chương 35: Âm soa dương thác*](#)
[Chương 36: Có tật giât mình](#)
[Chương 37: Đây không phải là mơ](#)
[Chương 38: Người dám nói không phải do người làm?](#)
[Chương 39: Uông thi nhắc nhở](#)
[Chương 40: Ngọc nát](#)
[Chương 41: Ta bị bắt buộc mà](#)
[Chương 42: Người cút đi](#)
[Chương 43: Các người ra ngoài ở riêng đi](#)
[Chương 44: Chúng ta ăn, mặc kê bon ho](#)
[Chương 45: Khai hoang](#)
[Chương 46: Buổi tối giao thừa, đưa ông táo về trời](#)
[Chương 47: Giao thừa](#)
[Chương 48: Hôn sự của Triệu Nguyệt Cầm](#)
[Chương 49: Đến trấn Thanh Hà xem hội hoa đăng](#)
[Chương 50: Mẹ cháu đã sớm chết rồi](#)
[Chương 51: Ta không bán con gái](#)
[Chương 52: Sau này ít đến đây đi](#)
[Chương 53: Vì một năm mới mà phẩn đấu](#)
[Chương 54: Triệu Nguyệt Cầm xuất giá](#)

[Chương 55: Nhà trai thất lễ](#)
[Chương 56: Dương thi không thể chờ](#)
[Chương 57: Nước mắt của nữ nhi](#)
[Chương 58: Ở riêng](#)
[Chương 59: Tề gia gặp chuyên không may](#)
[Chương 60: Thô tường, tâm tường*](#)
[Chương 61: Tang sư](#)
[Chương 62: Ly biệt](#)
[Chương 63: Mê diệt hương](#)
[Chương 64: Bi nhốt](#)
[Chương 65: Thất khờ](#)
[Chương 66: Cá nường với là Nguyệt Hương](#)
[Chương 67: Không ăn hết thì đem bán](#)
[Chương 68: Hoàn toàn thất vọng](#)
[Chương 69: Chào hàng](#)
[Chương 70: Thập Tam Hương](#)
[Chương 71: Khoản tiền đầu tiên](#)
[Chương 72: Hóa ra đều quen biết nhau](#)
[Chương 73: Hoàng Lâm đi học](#)
[Chương 74: Người từ Vạn Phúc Lâu đến](#)
[Chương 75: Nuôi thêm gà con](#)
[Chương 76: Ngô thi tới cửa ninh not](#)
[Chương 77: Dương thi chưa từ bỏ ý định](#)
[Chương 78: Triều lão tam diễn trò](#)
[Chương 79: Mục đích khác](#)
[Chương 80: Không có cửa đâu](#)
[Chương 81: Dương thi đập tường](#)
[Chương 82: Triều Nguyệt Cầm có thai](#)
[Chương 83: Bách Vi Lâu đến tìm người](#)
[Chương 84: Tiểu nhi gặp nạn](#)
[Chương 85: Mac lão bản khen ngợi](#)
[Chương 86: Triều Tín Lương uy vũ](#)
[Chương 87: Nuôi thêm bò](#)
[Chương 88: Không tốt, bi trộm ghé thăm](#)
[Chương 89: Không cần tự trách mình](#)
[Chương 90: Lại là ăn trộm](#)
[Chương 91: Nghiệp chướng không thể lưu lại](#)
[Chương 92: Tin tức đáng sợ](#)
[Chương 93: Chờ trời sáng](#)
[Chương 94: Kết cục của Dương thi](#)
[Chương 95: Bạc tình](#)

[Chương 96: Người nhà mẹ đẻ Dương thi đến](#)
[Chương 97: Đại phòng có cần thêm nữ nhân không?!!!](#)
[Chương 98: Bách Vi Lâu đóng cửa](#)
[Chương 99: Kế hoạch xây nhà mới](#)
[Chương 100: Trương Sâm bỏ thi](#)
[Chương 101: Nguyệt Cẩm sinh non](#)
[Chương 102: Không thể chịu được nữa, đến nhà quây](#)
[Chương 103: Nguyệt Cẩm muốn hòa ly](#)
[Chương 104: Trương Sâm đến Triều gia](#)
[Chương 105: Hòa ly thành công](#)
[Chương 106: Triều Mẫn Mẫn](#)
[Chương 107: Đón vào nhà mới, đón năm mới](#)
[Chương 108: Đến Mạc gia chúc tết](#)
[Chương 109: Gặp lại Bùi Tử Quân](#)
[Chương 110: Mạc Thiếu Kỳ](#)
[Chương 111: Cái gọi là tiêu thư khuê các](#)
[Chương 112: Hóa ra đều là hiểu lầm](#)
[Chương 113: Hai năm sau](#)
[Chương 114: Vạn Phúc Lâu chuyển nơi kinh doanh](#)
[Chương 115: Chi bằng mua lại Vạn Phúc Lâu](#)
[Chương 116: Đàm phán thành công](#)
[Chương 117: Nhà mới ở trấn Thanh Hà](#)
[Chương 118: Một ngày vui vẻ](#)
[Chương 119: Bởi vì đây là muối muối ta](#)
[Chương 120: Bà chủ Như Ý tú phường](#)
[Chương 121: Lời đồn về Nhâm thi thiết huyết*](#)
[Chương 122: Vừa lúc huynh đang thiếu túi hương](#)
[Chương 123: Tìm sư phó chi Tương Nghi](#)
[Chương 124: Bái sư](#)
[Chương 125: Tiêu thư xác định là đang theo uyên ương](#)
[Chương 126: Người không cần ở lại Như Ý tú phường](#)
[Chương 127: Lam nương khác thường](#)
[Chương 128: Xin cứu cháu!](#)
[Chương 129: Là tỷ ấy!](#)
[Chương 130: Buổi tối hỗn loạn](#)
[Chương 131: Nhâm thi đi khuyên](#)
[Chương 132: Chuyên cũ thê lương](#)
[Chương 133: Cô phải kiên cường](#)
[Chương 134: Tỷ không còn sạch sẽ](#)
[Chương 135: Hoằng Lâm phát điên](#)
[Chương 136: Sau này con sẽ là người Triều gia](#)

[Chương 137: Không nên vong đông](#)
[Chương 138: Cùng một kẻ thù](#)
[Chương 139: Đêm hè lạnh như băng](#)
[Chương 140: Không thấy Tề Uyển Đào](#)
[Chương 141: Tin tức về Uông thi](#)
[Chương 142: Nơi sống yên ổn](#)
[Chương 143: Bù Ha Niên dạy con](#)
[Chương 144: Hấn đưa vào cái gì để chống đỡ](#)
[Chương 145: Váy ản hoa](#)
[Chương 146: Diệp Thường Niên](#)
[Chương 147: Nhâm thi và Diệp Thường Niên](#)
[Chương 148: Cùng nhau đến Bù phủ bái phỏng](#)
[Chương 149: Triệu Tín Lương vào thương hội](#)
[Chương 150: Tiểu Uyển Tĩnh Phong](#)
[Chương 151: Nhiệm Thúy Trai](#)
[Chương 152: Làm sao để hoa không héo tàn](#)
[Chương 153: Oán niệm của Mạc Thiếu Kỳ](#)
[Chương 154: Tương Nghi bị gãy răng](#)
[Chương 155: Diệp Thường Niên tìm tới cửa](#)
[Chương 156: Gây sự trước cửa Như Ý phờng](#)
[Chương 157: Người dám đông vào nàg thử xem](#)
[Chương 158: Đa ta huynh](#)
[Chương 159: Nhâm thi khác thường](#)
[Chương 160: Bí mật về ngày 20 tháng 7](#)
[Chương 161: Chuyên xưa](#)
[Chương 162: Cho nên ta chính là một nữ nhân kém cỏi](#)
[Chương 163: Cuộc sống của huynh, ta không thể làm bản nó được](#)
[Chương 164: Huynh muôi bàn bạc](#)
[Chương 165: Lương ca cô độc](#)
[Chương 166: Con muốn có mẫu thân](#)
[Chương 167: Trò hay bắt đầu](#)
[Chương 168: Tiểu hồng nương](#)
[Chương 169: Các loại tình huống cầu huyết tập hợp](#)
[Chương 170: Đừng...sợ, bởi vì có ta ở đây](#)
[Chương 171: Trắng đêm không về](#)
[Chương 172: Suy nghĩ của Nhâm thi](#)
[Chương 173: Gặp mặt cha mẹ hai bên](#)
[Chương 174: Chuẩn bị việc vui](#)
[Chương 175: Thiếp chỉ hận không thể gặp chàng sớm một chút](#)
[Chương 176: Xem nhà](#)
[Chương 177: Tết trung thu](#)

[Chương 178: Lục thi xúi giục](#)
[Chương 179: Triệu lão tam gặp rắc rối](#)
[Chương 180: Tam phòng diễn khổ nhục kế](#)
[Chương 181: Nhâm thi vạch trần điều kế của tam phòng](#)
[Chương 182: Don vào nhà mới](#)
[Chương 183: Diệp Thường Niên đến bồi tội](#)
[Chương 184: Quyết định của Triệu Hoàng Lâm](#)
[Chương 185: Hiều thuốc Triệu gia khai trương](#)
[Chương 186: Vì sao lại giấu muôi](#)
[Chương 187: Bùi Tử Quân vs tiểu di](#)
[Chương 188: Bùi Tử Quân phiền não](#)
[Chương 189: Đến gặp Niên Thế Hữu bàn chuyên làm ăn](#)
[Chương 190: Lã thi hỏi hân](#)
[Chương 191: Dự định của Trần Ông Thi](#)
[Chương 192: Trở thành cái đinh trong mắt](#)
[Chương 193: Tương Nghi bị giày vò](#)
[Chương 194: Chúng ta lại gặp nhau](#)
[Chương 195: Tề Uyển Dao trong mắt Trần Vi](#)
[Chương 196: Song hỉ lâm môn](#)
[Chương 197: Lã thi xuất hiện](#)
[Chương 198: Bà có muốn lấy công chuộc tội không?](#)
[Chương 199: Niên Thế Hữu trúng kế](#)
[Chương 200: Lã thi mang theo tiền riêng bỏ trốn](#)
[Chương 201: Triệu Hoàng Lâm sa sút](#)
[Chương 202: Năm năm sau](#)
[Chương 203: Tương Liên kể khổ](#)
[Chương 204: Bùi Tử Quân trở lại](#)
[Chương 205: Tâm tư của Nguyên Sách](#)
[Chương 206: Giày của nàng ướt rồi](#)
[Chương 207: Tam phòng không đồng ý](#)
[Chương 208: Triệu lão tam dao động](#)
[Chương 209: Tương Liên xuất giá](#)
[Chương 210: Trần Vi say rượu](#)
[Chương 211: Tìm chứng cứ](#)
[Chương 212: Tiểu muôi, hãy cho ca yên tĩnh](#)
[Chương 213: Muôi không biết cái này có tính là thích không?](#)
[Chương 214: Từ khi nào, muôi trở nên xấu xa như vậy](#)
[Chương 215: Thử Bùi Tử Quân](#)
[Chương 216: Vô tình lộ bí mật](#)
[Chương 217: Tề Sâm tính sổ](#)
[Chương 218: Theo ca đến quan ngoại](#)

[Chương 219: Chúng ta, bỏ trốn đi](#)
[Chương 220: Càng ngày càng thích](#)
[Chương 221: Không được uống](#)
[Chương 222: Ông thi lo lắng](#)
[Chương 223: Vô Lâm](#)
[Chương 224: Đại hôn của Trần Vi](#)
[Chương 225: Mac Nhã Như, cũng có lúc khả ái](#)
[Chương 226: Quan ngoại bên kia, không đi sẽ trễ](#)
[Chương 227: Phong cảnh quan ngoại](#)
[Chương 228: Huynh là của muôi, Ưu Nhạc Mỹ](#)
[Chương 229: Nguy rồi, sẽ chậm](#)
[Chương 230: Người nói rất là cảm động, nhưng tiếc là đã tìm nhầm](#)

[người](#)

[Chương 231: Trở lại](#)
[Chương 232: Lã thi quay lại](#)
[Chương 233: Đại hôn sắp tới](#)
[Chương 234: Đại hôn của Hoàng Lâm](#)
[Chương 235: Hoàng Nhân hỏi vợ](#)
[Chương 236: Bà hài lòng chưa?](#)
[Chương 237: Thử Lã thi](#)
[Chương 238: Giam lỏng](#)
[Chương 239: Trở ngại](#)
[Chương 240: Bị kích](#)
[Chương 241: Nghiệt trái đã hết](#)
[Chương 242: Lễ cấp kê](#)
[Chương 243: Búi gia đưa sính lễ](#)
[Chương 244: Tương Nghi xuất giá](#)
[Chương 245: Làm sao bây giờ? Huynh nghĩ muốn muôi](#)
[Chương 246: Phu quân, thiệp đối](#)
[Chương 247: Đêm đông phòng hoa chúc ngọt ngào](#)
[Chương 248: Người một nhà âm áp](#)
[Chương 249: Còn nhớ rõ lời hứa của vi phu không](#)
[Chương 250: Cùng tắm](#)
[Chương 251: Nghi Quân sơn trang](#)
[Chương 252: Cuộc sống tân hôn bắt đầu](#)
[Chương 253: Chúc mừng tiểu oan gia](#)
[Chương 254: Tuần trăng mật hoài thai](#)
[Chương 255: Nếu như là con trai, nhất định phải làm con rể tôi](#)
[Chương 256: Bài tây](#)
[Chương 257: Ta cũng muốn chơi](#)
[Chương 258: Lần lượt sinh con](#)

[Chương 259: Có con](#)
[Chương 260: Dục vọng](#)
[Chương 261: Bùi Mẫn Nhu xuất giá](#)
[Chương 262: Bùi Tử Quân mất tích](#)
[Chương 263: Mẹ chồng ôn nhu](#)
[Chương 264: Thư tổng tiền](#)
[Chương 265: Lòng tham không đáy](#)
[Chương 266: Kinh tâm đông phách](#)
[Chương 267: Giải quyết nhanh chóng](#)
[Chương 268: Thổ lộ tình cảm](#)
[Chương 269: Bắt đầu du ngoạn](#)
[Chương 270: Đại kết cục](#)

Văn án

Sống lại trở thành con gái nhà nông, mẫu thân thì bỏ trốn cùng người tình, tam thúc và tam thẩm nháo đòi ở riêng.

Từ đây, nhiệm vụ của Triệu Tương Nghi chính là mang vui vẻ đến cho người trong nhà, giúp cuộc sống của cả nhà ngày càng tốt hơn.

Nàng sẽ khiến cho những người từng ghét bỏ gia đình nàng cũng phải hối hận!

Khi đó nàng có thể lạnh nhạt nói với mẫu thân đại nhân một câu:

“Mẫu thân à, thật xin lỗi, nhà con bây giờ không cần ngài nữa rồi.”

Chương 1: Mẫu thân bỏ trốn theo người khác

Mùa thu ở phương nam khắp nơi đều mang một luồng khí lạnh ẩm ướt, cây cỏ phủ đầy sương, trùng điểu đều không thấy xuất hiện .

Vào lúc rạng sáng, tại một thôn nhỏ cách đó không xa được bao phủ bởi một tầng sương mù cuối thu, một mảng không gian im ắng đó mơ hồ có tiếng chó sủa và tiếng gia súc vọng lại.

Hình như là có tiếng bánh xe rất nhỏ thì phải ?

Triệu Tương Nghi vẫn mơ màng chưa tỉnh ngủ, theo bản năng kéo chặt chăn bông trên người, cả người cuộn tròn lại...

Trời dần sáng, nàng vẫn còn nằm ngủ, đột nhiên một tiếng gào thét giống như tiếng heo bị giết làm cho hoảng sợ liền giật mình tỉnh dậy! Ngay lập tức, nàng trợn hai mắt lên ngồi dậy, cuống quýt nhìn xung quanh, lại phát hiện trong phòng không có ai hết, duy nhất ở ngoài phòng giống như có rất nhiều người, ồn ào cả lên[1]

Tiếng gào thét như tiếng mổ heo ấy vẫn như cũ cao hơn một tiếng, Triệu Tương Nghi bèn nghiêng tai lắng nghe, cuối cùng mới phân biệt được, đó chính là tiếng thét của phụ thân nàng thời thời đại này, miệng luôn hô một từ “Cút đi”.

Triệu Tương Nghi bị dọa sợ đến mức cả người đều run, trọng sinh ở thời đại này đã muốn ba tháng có thừa, biết đây là một thời đại không có trong phạm vi lịch sử, thông thuộc với tục lệ nơi này, Ngô nông [2] sau đó mềm giọng, cũng là biết được cả đời phụ thân Triệu Tín Lương của mình là một nam nhân có tính tình hòa thuận , thành thật, bây giờ đột nhiên lại gào thét lên như thế ? !

Sợ trong nhà xảy ra chuyện đại sự gì, Triệu Tương Nghi vươn cánh tay nhỏ bé của chính mình mà bắt đầu gian nan mặc quần áo và mang giày. Vừa mới cố hết sức mặc vào một kiện tiểu y, lại phát hiện tay chân mình đã sớm mỏi nhừ, mí mắt cũng muốn nhắm lại , Triệu Tương Nghi trong lòng thầm đổ mồ hôi, chính mình ở thế kỷ hai mươi một tốt xấu gì cũng đã hơn hai mươi tuổi , không ngờ kiếp này trọng sinh trở thành đứa trẻ mới ba tuổi , đến việc mặc áo vạt vảnh này cũng phải tiêu hao nhiều sức lực đến thế.

Đang lúc buồn bực , đại ca Triệu Hoằng Lâm của cố thân thể này hai mắt phiếm hồng bước vào.

Nhìn thấy tiểu muội của mình đang ngồi ngây ngốc trên giường nên hẳn không biết phải làm gì , bộ dạng luống cuống lo sợ không yên , mũi hẳn có chút chua xót, hẳn bỗng nhiên không tiếng động mà khóc lên , bả vai nhỏ hơi run.

Triệu Tương Nghi tim đập nhanh, tuy rằng không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn gì, nhưng mà lúc này đại ca nàng lại như thế, nhất định là có việc

lớn !

“Ca ca xấu hổ, khóc nè!” Ý đồ làm cho đại ca Triệu Hoàng Lâm có chút dễ chịu , Triệu Tương Nghi quyết định tiếp tục giả vờ làm nũng , dù sao nàng hiện tại là đang giả làm tiểu hài nhi mà.

Triệu Hoàng Lâm cũng mới tám tuổi, vừa nghe giọng nói non nớt hờn dỗi của Triệu Tương Nghi , nước mắt không nhịn được mà rơi xuống đất, hai tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt lại thành đấm, môi mím chặt hé ra một đường nhỏ

Lúc sau cảm xúc dần dần ổn định lại , Triệu Hoàng Lâm mới xoay người lại miễn cưỡng cười lên rồi giúp đỡ Triệu Tương Nghi sửa sang lại quần áo.

Có Triệu Hoàng Lâm giúp đỡ một tay , quần áo trên người Triệu Tương Nghi chỉ hai ba cái là mặc vào . Lại thấy hốc mắt của Triệu Hoàng Lâm đỏ bừng, đáy mắt nén giận, Triệu Tương Nghi cẩn thận từng li từng tí mà ôm lấy cổ Triệu Hoàng Lâm cười khanh khách nói: ” Hôm nay Tương Nghi muốn ăn bánh ngọt do mẹ làm...”

Tuy rằng không phải thực thích mẫu thân Lã thị của khối thân thể này , cái người tham mền hư vinh, thích chỉ trích xem thường phu quân mình, chính bản thân lại không có bản lĩnh gì , Triệu Tương Nghi chỉ đành lợi dụng Lã thị để an ủi tâm tình của Triệu Hoàng Lâm .

Tại triều đại này rất xem trọng hiếu đạo, cho nên dù Lã thị có tệ như thế nào đi nữa thì ở trong lòng của Triệu Hoàng Lâm cũng có phân lượng.

Không nghĩ tới, Triệu Tương Nghi vừa mới nhắc đến Lã thị, toàn thân của Triệu Hoàng Lâm cứng đờ lại, cũng không quản Triệu Tương Nghi chỉ mới ba tuổi, hai mắt đỏ lên nhe răng tức giận nói: “Từ nay về sau nhà của chúng ta sẽ không có mẹ nữa rồi! Điều đó sẽ chẳng lạ gì với chúng ta!”

Triệu Tương Nghi vừa nghe lời đại ca nói , nàng còn tưởng rằng Lã thị xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn , nhưng trong lòng ngấm lại nửa câu sau mà Triệu Hoàng Lâm nói, lại cảm thấy giống như Lã thị đã làm chuyện gì có lỗi với họ vậy.

Không bao lâu, Triệu Hoàng Lâm ôm lấy Triệu Tương Nghi rồi đi ra ngoài phòng, chỉ thấy trong nhà những người thân thích đều có mặt ở trong sân, hoặc là bộ dáng khoanh tay làm như việc không liên quan đến mình, hoặc là bộ dáng lo lắng , mà sự ồn ào khi nãy cũng không còn.

Phụ thân Triệu Tín Lương nhìn thấy , ngay tức khắc mắt đỏ nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm: ” Con ôm Tương Nghi ra đây làm gì ! Còn không mau quay vào trong nhà !”

Triệu Tương Nghi vừa lúc nhìn rõ lại bộ dáng phụ thân Triệu Tín Lương của mình, mắt đỏ bừng lên, ẩn trong mắt là một nỗi sỉ nhục, hai tay run rẩy lên tựa như cành khô heo hắt giữa cái lạnh của gió thu, dường như cực lực ấn nhấn điều gì đó .

Trở lại trong phòng, Triệu Tương Nghi theo bản năng ôm lấy cổ của ca

mình , dùng giọng nói trẻ con non nớt cần cần dục dục ngập ngừng nói: ” Ca ca, Tương Nghi hơi sợ...”

Tinh thần của Triệu Hoàng Lâm lúc này mới khôi phục lại, không ngừng ôm chặt lấy muội muội duy nhất của mình an ủi: “Không có chuyện gì, không sợ, tiểu muội không sợ, hết thấy đều sẽ tốt...” Sau lại nói lời nói không phù hợp với tuổi mình , may mà trong thân thể Triệu Tương Nghi là một trái tim hai mươi tuổi của người hiện đại , có thể nghe hiểu được điều Triệu Hoàng Lâm tự nói với chính mình.

Theo như trong lời nói của đại ca, Triệu Tương Nghi biết được một sự thật khiến da đầu nàng run lên ——

Mẫu thân Lã thị, cùng người tình bỏ trốn!

Phụ thân buổi sáng thức dậy phát hiện mẫu thân đi vắng, còn tưởng rằng nàng phá lệ thức dậy sớm đi làm việc, trong nhà tìm một vòng nhỏ, cũng chưa thấy bóng dáng mẫu thân , chẳng qua là xiêm y của bà vẫn còn ở trong tủ, cho nên không vì như thế mà để trong lòng, chỉ cho là là mẫu thân buổi sáng xuất môn đi lang thang đâu đó mà thôi.

Chưa từng nghĩ, cơm sáng đi qua, chỉ thấy Nhị thúc của Triệu Tương Nghi vội vàng chạy về nhà, nói là canh bốn giờ từ thôn bên cạnh trở về nhìn thấy trong thôn xe ngựa của ai đó ra vào , lúc ấy hẳn còn cảm thấy kỳ lạ, Triệu gia thôn khi nào thì có kẻ có tiền như vậy, nhìn kỹ thì đúng là mơ hồ nhìn thấy đại tẩu của mình ngồi ở bên trong!

Vốn việc này cũng không nhất định là sự thật, nhưng hiện tại Lã thị xấu xa thật sự không thấy tung tích! Toàn bộ thôn cũng mở to mắt lớn, đều tìm kiếm khắp nơi, cũng vẫn không tìm được!

Triệu Tín Lương càng hoài nghi, Lã thị thật sự giống như lời nhị thúc Triệu Tương Nghi nói , theo kẻ có tiền ban đêm ngồi xe ngựa bỏ trốn!

Trong thôn nhiều người hiểu biết rất nhân rồi ,nghe đến động tĩnh nhà Triệu Tương Nghi ,liền rời rít chạy đến xem náo nhiệt, còn có hai người tam thúc và tam thím của Triệu Tương Nghi cũng đến gây quấy phân heo giống như Thảo Nhân Hiềm ở một bên châm ngòi thổi gió[3], dù Triệu Tín Lương luôn hiền lành trầm mặc cũng phải nổi giận, cuối cùng hướng đến đám người âm ỉ kia rống giận, Triệu Tương Nghi đang ngủ mơ cũng phải thức dậy.

“Vợ lão tam , làm sao con có thể nói như thế!” Ngoài phòng chọt truyền đến giọng nói của bà nội Triệu Tương Nghi là Phương thị, “Con còn ngại trong nhà không đủ loạn? Còn ngại chuyện trong nhà không đủ mất mặt? Nên cùng đám người bên ngoài tham gia náo nhiệt phải không?!”

Chọt giọng nói lười biếng của tam thím Dương thị mà Triệu Tương Nghi chán ghét truyền đến, mang theo chút châm chọc cùng cái nhìn vui sướng khi người khác gặp họa; “Ta không phải chỉ là tùy tiện nói chút sao, Thế Hữu hôm nay vốn là đúng lúc rời khỏi Triệu gia thôn của chúng ta... Ôi chao ôi chao ôi chao! Đại ca ngươi làm cái gì vậy , ta rốt cuộc là nói sai chỗ

nào, người đừng có nhìn ta chăm chăm như muốn ăn thịt ta như thế chứ...” Cuối cùng câu kia, âm thanh tức giận dù thấp nhưng cũng đủ cho không có sức lực để nói rồi, rõ ràng là nói trúng tim đen nhưng sợ người khác biết.

“Đúng là, này không... Đó cũng chẳng phải là sự thật nha, còn không cho người ta nói...” Triệu lão tam ở một bên phụ họa cho bà vợ nhà mình.

Lửa giận của Triệu Tín Lương một lần nữa bị chọc phát lên: “Cút! Hai người các người mong nhà ta lập tức tan vỡ chứ gì! Biến, đều cút cho ta!”

“Ô này Tín Lương, con đừng có tiếp tục rống to... Coi như không nói cho người ngoài nghe thấy chuyện cười nhà chúng ta, cũng phải chiếu cố đến hai đứa nhỏ chứ con. Ôi chao! Tương Nghi mới ba tuổi có thể nghe không hiểu, nhưng Hoàng Lâm đã tám tuổi rồi có thể nghe hiểu nha! Con còn phải đi làm kiếm kế sinh nhai, con như thế nào mà la hét, tâm tình của Hoàng Lâm có thể dễ chịu sao?” Phương thị xưa nay đau lòng cho cháu nhỏ, lúc này nhìn thấy hấn đấm mình giữa bị thương và sỉ nhục, lại càng thêm lo lắng hấn nhất thời nghĩ sai mà tổn thương đến đứa nhỏ vô tội.

“Hải...” Phương thị ngay sau đó lại thở dài một hơi, “Cũng may cha người hiện tại bên ngoài làm việc không trở về, bằng không lại không biết hấn nào loạn lên thành cái dạng gì!”

“Ôi ta nói nương, đại tâu nàng cũng thật sự là...” Dương thị mới nói một câu, Triệu Tín Lương rồi lại cả giận:

“Cút! Các người về sau đừng ở trước mặt ta mà nói đến tiện nhân kia!”

Tim của Triệu Tương Nghi đập nhanh, ngồi ở trên giường nhà mình hai mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu nói là là ngồi xe ngựa thừa dịp lúc nửa đêm bỏ trốn... Nàng chính là đêm qua nghe thấy âm thanh bánh xe cùng một chút giọng nói nhỏ rõ ràng! Còn tưởng rằng là chính mình mơ mơ màng màng đang nằm mơ, hóa ra khi đó Lã thị đang bàn bạc cùng người tình bỏ trốn!

Triệu Hoàng Lâm sợ tiêu muội của mình bị hù dọa liền đè nén tâm tình không tốt xuống, ôm lấy Triệu Tương Nghi dụ dỗ: “Đến, tiểu muội không sợ nha, ca ca lát nữa làm bánh ngọt cho muội ăn... Buổi chiều sau khi trở về sẽ mang muội đến cửa hàng nhỏ đầu thôn mua kẹo ăn, được chứ?”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, ngẩng đầu lên hôn đại ca, trong mắt của hấn rõ ràng hàm chứa nước mắt, nhưng lại cố cười để an ủi nàng, nhìn vẻ mặt ảm đạm quật cường, không biết như thế nào mà mũi nàng có chút xót.

Hấn chỉ mới tám tuổi thôi mà.

Ở thời đại của nàng, chỉ là một đứa trẻ mới bước vào tiểu học, là cái tuổi hiếu kỳ hay làm nũng, có cha mẹ yêu thương, có thể hưởng thụ được đầy đủ vật chất và giáo dục.

Mà hấn đây? Tuổi nhỏ, lại mơ hồ bắt đầu giúp đỡ gia đình chia sẻ áp lực... Gia cảnh khốn khổ bản cùng, làm cho hấn lên phải trưởng thành sớm, vô cùng hiểu chuyện mà buông tha cơ hội đi đến học đường đọc sách, mỗi

lần phải vất vả chạy đến học đường lại chỉ có thể đứng ngoài mà nghe phu tử giảng bài cho học trò, chỉ như vậy việc học mới tăng tiến.

Hắn còn nhỏ như vậy mà biết chăm sóc khiến cho nàng phải đau lòng thay hắn.

Đã ở nơi này ngày người ba tháng , nàng kiếp trước cũng là người phương nam, chỉ vì từ nhỏ sống ở trong thành thị, cho nên đối với vùng sông nước Giang Nam không có hiểu biết gì .

Hiện tại được như ý nguyện, tình thân kiếp này của nàng so với kiếp trước càng muốn tốt hơn , nào là thân nhân , so với kiếp trước nàng chỉ lo buôn bán trọng lợi nhuận mà không trọng tình thân với cha mẹ ,nàng bây giờ muốn được đôi lại chỉ muốn quan tâm đến cha mẹ , thân nhân hơn, ngoại trừ Lã thị đã bỏ trốn theo người tình kia.

Kiếp này tuy là gia đình không phải là nhà giàu nhất nhưng so với kiếp trước của nàng tốt hơn nhiều.

Vì vậy Triệu Tương Nghi rất nhanh dung nhập với thân phận mới này, cũng ở trong lòng âm thầm thề, cả đời này nhất định phải dựa vào năng lực của mình, dùng hết khả năng làm cho nhà có nhiều của cải, khiến cho những người từng vứt bỏ và xem thường nhà nàng phải hối hận !

“Ca ca không khóc, Tương Nghi không ăn bánh ngọt...” Ngắc đầu, Triệu tương Nghi cố gắng hít lấy nước mũi của mình không cho nước mắt rơi xuống, đau lòng nhìn Triệu Hoàng Lâm , “Tương Nghi sau này có tiền, mua kẹo cho ca ca ăn!”

Triệu Hoàng Lâm nghe tiểu muội mình nói như thế, xì một tiếng nở nụ cười, nước mắt cũng không nhịn được nữa mà rơi xuống. Êm ái nhẹ nhàng vuốt hai má phẫn nộ của Triệu Tương Nghi, giống như dụ dỗ giống như an ủi cười nói: “Muội mới bao nhiêu tuổi, biết tiền là cái gì sao?”

Lúc này, Triệu Tín Lương đứng ở cửa, nhìn bộ dáng của hai đứa con trong phòng không khỏi chua xót , nắm chặt nắm tay, răng nghiến chặt vang lên tiếng khanh khách.

“Cha.” Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên ôm lấy Triệu Tương Nghi xoay người, thân mình cố gắng thẳng đứng, giống như hạ đũ quyết tâm , “Hoàng Lâm sau này nhất định hảo hảo nghe lời, đem muội muội chăm sóc tốt, sẽ chăm lo cho cả nhà. Sau khi có tiền đồ, một nhà chúng ta sau này không bị người khác xem thường!”

Triệu Hoàng Lâm lớn hơn cũng mới tám tuổi, nghe thấy lời hắn nói như vậy, Triệu Tín Lương vẫn đang đau lòng cũng phải kinh ngạc.

Trong mắt vương lệ cũng cảm động, thẳng tắp đang nhìn nhi tử mình, nặng nề mà từ cổ họng run rẩy nói một chữ: “Hảo!”

[1] nguyên văn là sảo sảo nhượng nhượng

[2] Ngô nông là gì ai cho mình biết

[3] y chang câu đố dầu vào lửa ở VN

Chương 2: Tiệt bại hoại

Buổi trưa ngày hôm sau, chuyện Lã thị ngồi xe ngựa chạy trốn suốt đêm cùng kẻ có tiền Thế Hữu đã truyền khắp cả Triệu gia thôn, thậm chí mấy thôn bên cạnh cũng truyền chút phong thanh.

Đối với một thôn trang nhỏ muốn chút yên lặng quả nhiên là không thể, đây chẳng khác nào là một tin tức lớn muốn kinh thiên động địa [1] cơ chứ, một vài phụ nữ trong thôn thường nhân lúc rảnh rỗi mà tán dóc chuyện lông gà vò tỏi [2], lúc nào cũng say sưa lắm nhảm chuyện này. Lại thêm, có người thêm mắm dặm muối, ví dụ như là vào hơn mười ngày trước là ngày mười lăm tháng tám tết Trung Thu, trong đêm đó chính mắt thấy Lã thị ngồi trên một cái kiệu nhỏ đưa đến ngôi nhà cũ của Thế Hữu ở Triệu gia thôn, thậm chí chắc là kín đáo đi gặp gỡ tình nhân...

Một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng làm cho nhà của Triệu Tương Nghi không chịu đựng nổi tin đồn, bị người trong thôn chỉ trích, nói ba đạo bốn [3], khiến cho cả một đại gia đình không góc đầu lên được.

Còn về phần Triệu Tín Lương lúc này, ông từ buổi sáng đến bây giờ ngay cả việc trong ruộng cũng chưa đi làm, chỉ buồn bực mà đứng trong phòng không lên tiếng, cũng không để ý đến ai, ngăn người hoặc buồn bã tức giận.

Cái loại ân nhân này tựa như sau một khắc có thể yên lặng mà bùng nổ, rất là dọa người.

Trong nhà bầu không khí nặng nề làm cho Triệu Tương Nghi không dám thở mạnh, đến Phương thị ngồi trong phòng khách cũng phải ngậm ngút cả người, một lúc sau nàng cảm thấy trong người buồn bực, liền dứt khoát đi đến cửa hàng nhỏ ở đầu thôn mua một chút kẹo, sẵn chờ Triệu Hoàng Lâm nghe giảng bài học tại học đường ở thôn bên trở về, rồi cùng nhau ăn trên đường về nhà, cũng muốn an ủi đứa nhỏ tám tuổi ngây thơ bị tổn thương kia.

Mặc dù Triệu Hoàng Lâm bên ngoài là đại ca của nàng, nhưng thực tế là Triệu Tương Nghi đã hơn hai mươi tuổi rồi, chỉ có thể ở trong lòng mà xem Triệu Hoàng Lâm là một đứa trẻ..

Trên đường đi không khỏi có chút buồn bực, nghĩ đến chuyện Lã thị cùng người khác chạy trốn đã khiến cho cả nhà nhận lấy một sự xúc phạm, Triệu Tương Nghi nghiền chặt răng lại.

Từ ngày nàng xuyên không đến đây đã ba tháng, chỉ thấy Lã thị ngoại trừ tham mộ hư vinh, chơi bời lêu lổng bên ngoài, lại lấy việc chỉ trích phu quân của mình làm thú vui, thỉnh thoảng lại lấy một việc nhỏ ra châm chọc chồng mình vài câu.

Ví dụ như thấy Triệu Tín Lương ở dưới ruộng loay hoay làm việc khí thế ngất trời, liền oán giận chồng không biết đi ra biển mà kiếm tiền. Thỉnh

thoảng thấy chồng người khác đối với vợ mình đều nghe lời tuân theo , trong nhà luôn xem vợ là trời là lớn nhất, liền đâm chọc Triệu Tín Lương không biết học theo như vậy để dụ dỗ nàng ta , v...v... .

Triệu Tương Nghi vốn nhìn nàng ta không thuận mắt, hơn nữa nàng mới ở lại đây có ba tháng, lại càng không thể cảm nhận được công ơn sinh dưỡng của nàng đối với Lã thị , Lã thị đột nhiên chạy trốn cùng người khác, đối với Triệu Tương Nghi tổn thương gây ra rất là ít

Đương nhiên, ở trong mắt người ngoài, chỉ có thể lý giải là , đó là Triệu Tương Nghi hiện tại tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cho nên mới không có cảm giác gì .

Đi đến cửa hàng nhỏ, ông chủ là một người đàn ông trung niên mập mạp, mặt hồng hào , tất cả mọi người đều gọi ông là Triệu Ái Tử [4] , bởi vì ông ta thật sự rất lùn à.

Bên này ,Triệu Tương Nghi đến mua kẹo, Triệu Ái Tử cũng ngại chuyện của Lã thị mà nhìn Triệu Tương Nghi bằng ánh mắt đồng tình, vừa thấy Triệu tương Nghi chỉ mới ba tuổi, xác thực là không hiểu chuyện gì, liền nhân cơ hội đối với những người mua hàng khác nói thầm : “Chắc chắc, nhà họ cái vị tức phụ kia đúng là gây nghiệp chướng, hai hài tử một tám tuổi và một ba tuổi, vậy mà lại theo tình nhân vù vù chạy trốn “.

“Không phải sao, ông không thấy nàng ta bình thường lẳng lơ . Cái dạng mà nam nhân khác nhìn vào tâm không sinh ra ngứa ngáy mới là lạ , thấy không , giờ lại thông đồng cùng người khác bỏ trốn .” Cùng lúc, một người đàn ông trung niên thô tục nhưong lông mày phụ họa theo.

Tiền trong tay Triệu Tương Nghi bỗng run lên, rồi làm như không có việc gì , tay run rẩy đưa ba văn tiền cho Triệu Ái Tử.

Triệu Ái Tử nhìn tiền trong tay Triệu Tương Nghi, cuối cùng thở dài một hơi, giọng điệu đồng tình nói: “Thôi, tiền này xem như không có đi, một túi kẹo mà thôi, cầm về ăn đi, về nhà phải nghe lời một chút, đừng có chọc giận cha cháu .”

Tuy chỉ là lòng hảo tâm, nhưng Triệu Tương Nghi lòng tự ái rất cao , nàng không cần người ngoài thương hại mà bố thí cho, hơn nữa càng không chịu nổi việc Triệu Ái Tử cùng người khác trong mắt lộ ra vui sướng khi có người gặp họa

Nàng ngẩng đầu lên, rất có lễ phép mà nhìn về phía Triệu Ái Tử và các khách nhân khác mỉm cười: “Bà nội cùng cha ta có dạy, không thể tự tiện nhận đồ mà người ta làm việc cực khổ mới có được .” Nàng cũng rất muốn nói một câu “Vô công thụ lộc”,chính là sợ bọn học không nghe hiểu,cũng rất sợ họ nghe hiểu đó là một câu triết lí, do đó sẽ hoài nghi nàng là yêu tinh này nọ...

Cùng lúc đó, có người nghe xong bỗng ” Ồ này ” một tiếng, sau đó liền ngồi xổm xuống nhìn Triệu tương Nghi: “Cha và bà nội cháu dạy cháu như

vậy? Vậy mẹ cháu thì sao , nàng ấy sao không dạy cháu chút đạo lý? Ai, cháu có biết mẹ cháu đi đâu không?”.

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm mắng, những người này đúng là trên miệng không có tích đức , vạch vết sẹo của người ta ra tốt lắm sao? Nàng nhất thời có chút hồi hận khi mua đồ tại cửa hàng nhỏ này, đúng là đánh giá thấp khả năng bát quái nhiệt tình của thôn dân ở Triệu gia thôn .

“Cha cháu có nói, không thể cùng người xấu nói chuyện!” Triệu Tương Nghi cũng lười tính toán với người này, hừ một tiếng, ném tiền trong tay rồi cầm lấy túi kẹo rời đi, dù sao thân phận hiện tại của nàng là một hài tử ba tuổi, ai có thể tức giận một hài tử chứ?.

“Ồ này, ta thành người xấu khi nào vậy!” Phía sau còn truyền đến giọng nói không phục của người nọ, rồi lại không có khả năng nói Triệu Tương Nghi như thế nào được, trái lại khiến người khác cười hấn một trận.

Rời khỏi cửa hàng nhỏ, trong lòng Triệu Tương Nghi rất không thoải mái, dọc đường đi đều thấy thôn dân nhìn nàng mà khoa tay múa chân, biết rõ hành vi của Lã thị, đã ảnh hưởng rất lớn đến thể diện của Triệu gia , về sau nhà của nàng sao có thể đứng vững trong thôn?

Đang cầm túi kẹo đậu cùi đầu suy nghĩ , sau lưng chợt truyền đến tiếng hô to:” Đứng lại”

Triệu Tương Nghi tim đập mạnh , ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh sáng mặt trời phía trên chói lọi, thầm nghĩ thôn trang nhỏ như vậy mà giữa ban ngày xuất hiện đạo tặc.

Xoay người lại, nàng không khỏi mê mang nhìn ba đứa bé trai phía sau lưng mình, trong lòng thầm nghĩ chắc tụi nó đang gọi mình ?

“Hắc hắc hắc, ngươi còn nhìn cái gì ! Chính là ta gọi ngươi đó !” Nam hài đứng ở giữa ước chừng mới bảy , tám tuổi, mặt ngăm đen, cái miệng cong cong lên, điểm chết người là dưới hai lỗ mũi là hai hàng nước mũi màu vàng ... Thỉnh thoảng hấn hít vào vài cái, thời điểm nước mũi chảy xuống, lưỡi hấn thuận tiện liếm vài lần vào miệng.

Triệu Tương Nghi cảm thấy ghê tởm mà nắm chặt tay, nhép nhép môi , tận lực không muốn nhìn thấy nam hài đó.

“Trong tay ngươi là cái gì?” Một nam hài khác mở miệng, sợ hãi, liền đứng ở phía sau nam hài chảy nước mũi kia, rồi lại được nam hài chảy nước mũi kia bảo hộ, lúc nói chuyện không khỏi có mấy phần khuyến khích.

Lúc này Triệu Tương Nghi mới ý thức được trong tay nàng là một cái túi kẹo đậu, rút tay dấu ở phía sau, ưỡn người lên nhìn đám nam hài muốn đánh cướp kia nói: “Các ngươi muốn làm gì!” Giọng nói trong vắt, mặc dù không lớn tiếng , nhưng cũng có chút lo lắng.

Bọn họ cũng không ngờ rằng Triệu Tương Nghi không sợ bọn họ, hai mắt cũng lộ ra chút kinh ngạc . Nam hài chảy nước mũi cầm đầu liền chỉ vào Triệu Tương Nghi khí thế nói: “Không muốn bị bọn tao đánh thì ngoan

ngoãn đem kẹo đậu đưa đây , nếu không bọn tao sẽ tiến lên đoạt lấy!”

Oa, mấy từ này thật có chút giống như trong phim ảnh Hắc bang đi cướp bóc vậy, nếu Triệu Tương Nghi nàng thật sự là một tiểu hài tử mới ba tuổi, không biết bị hù dọa thành bộ dáng gì rồi, nhưng đáng tiếc à, nàng kỳ thật đã hơn hai mươi tuổi giả thành một đứa trẻ mà thôi, căn bản sẽ không sợ sự uy hiếp của bọn họ.

Bởi vậy nên thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Triệu Tương Nghi cũng quên rằng thân thể này chỉ mới hơn ba tuổi là cùng , yếu ớt không chịu nổi, làm sao có thể thành đối thủ của bọn hắn chứ?

Nhưng trong đầu nàng hiện tại mơ hồ muốn cùng bọn hắn động thủ động cước...

“Ồi chào! Mau nhìn xem đây không phải là người nhà của nó sao?” Phía trước một nam hài bỗng nhiên sợ hãi chỉ vào Triệu Hoàng Nhân đứng ở phía sau Triệu Tương Nghi nói.

Đây không phải Triệu Hoàng Nhân , con trai của tam thúc , năm nay đã sáu tuổi , đồng thời là anh họ của nàng sao.

Nàng luôn luôn cùng với người nhà tam thúc không thân, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ của mình, có một người giúp đỡ không phải là rất tốt hay sao, anh họ Triệu Hoàng Nhân của nàng, sống lại không thân, cũng không thể nào đối nghịch với nàng mà đi giúp người ngoài ăn hiếp nàng được?

“Hoàng Nhân ca!” Triệu Tương Nghi lùi về phía sau vài bước, giọng nói non nớt chỉ về phía đám hài tử tức giận nói, “Bọn hắn khi dễ ta!” Ý là muốn Triệu Hoàng Nhân đứng bên cạnh nàng mà tăng thêm dũng cảm cho nàng !

Không nghĩ tới, vừa dứt lời, đám tiểu tử kia đột nhiên phá cười lên, tiền phủ hậu ngưỡng [5] , đang lúc Triệu tương Nghi không hiểu gì cả , nam hài chảy nước mũi kia nhìn về phía Triệu Hoàng Nhân cười xấu xa nói : “Người lại đây!”

Triệu Hoàng Nhân liền nhìn hốc mắt ửng đỏ , điềm đạm đáng yêu của Triệu Tương Nghi, lại nhìn một đám hài tử khí thế hư hỏng , cuối cùng bĩu môi, cúi đầu yếu đuối đi về phía đám hài tử hư hỏng đó.

Nhìn thấy như vậy , hai mắt Triệu Tương Nghi thật muốn rơi xuống!

Đây là cái chuyện gì à? Hắn tốt xấu gì cũng là thân nhân của nàng , cư nhiên mặc kệ an nguy của nàng , liền chạy đến chỗ bọn tiểu tử bên kia cùng nhau phối hợp khi dễ nàng?!

Có làm hay không...

Nam hài chảy nước mũi nhìn thấy Triệu Hoàng Nhân phẫn nộ đi tới, liền dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Triệu Tương Nghi, thuận tiện hít hít hai hàng nước mũi đậm đặc của mình, giống như tuyên bố rằng mình đã thắng .

“Người hãy nghe cho kỹ!” nam hài chảy nước mũi rất khí thế chỉ vào Triệu Hoàng Nhân, hướng về phía Triệu Tương Nghi bĩu môi .”Chỉ cần

người chạy đến trước người nàng nhờ một ngụm nước miếng, sau đó liền mắng to ba tiếng ‘tiểu bại hoại’, sau này chúng ta sẽ dẫn người đi chơi. Nếu người không dám làm, chúng ta sau này sẽ gọi người là đồ nhát gan!”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút rút lại, đây là chuyện gì?

Xung quanh bị đám hài tử bắt đầu ồn ào la hét, lại xô đẩy nói Triệu Hoằng Nhân là không dám làm, lại mắng Triệu Tương Nghi là tiểu bại hoại...

Lúc này Triệu Tương Nghi thật sự muốn nổi giận, muốn cướp kẹo, muốn đe dọa nàng thì không sao, nhưng dám dùng lời nói để vũ nhục nhân cách của nàng, vậy thật rất nghiêm trọng à!

“Bọn người xấu các người, dựa vào cái gì dám mắng ta!” Nói xong liền đem kẹo nhét vào trong ngực, xông lên đánh nhau

Triệu Hoằng Nhân nhìn thấy Triệu Tương Nghi giống như gà con tức giận, không khỏi có chút kinh ngạc, lại nhìn bộ dạng chính mình, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Nam hài chảy nước mũi vui vẻ chỉ vào Triệu Hoằng Nhân hung hăng quát lên: “Này nhé, người còn không bằng cái ‘tiểu bại hoại’ đó nữa đâu!”

Triệu Hoằng Nhân người run cả lên, cuối cùng liền hạ quyết tâm, đẩy cái tiểu tử hư hỏng kia ra, chạy đến trước mặt Triệu Tương Nghi nói: “Tiểu bại hoại đê tiện!” Nói xong vẫn còn cảm chưa đã ghiền, liền ngửa miệng mắng to, “Mẹ ta kể cho ta nghe, mẹ người chạy trốn theo người tình là tiện bại hoại, làm chúng ta mất hết mặt mũi! Người là do mẹ người sinh, cũng là tiện bại hoại! Tiểu tiện bại hoại!”

Nhiều tiếng nhục mạ, xuất ra từ miệng của một hài tử sáu tuổi, mặc dù là giọng nói trong trẻo non nớt, nhưng cũng đánh mạnh vào lòng của nàng.

Thế cho nên, Triệu Hoằng Nhân muốn phun nước miếng vào người nàng, nàng cũng không đủ nhanh nhẹn để tránh thoát...

Cũng may không biết người nào ở phía sau lưng nàng, chột tiến lên kéo nàng ra phía sau, tránh được một màn phun nước miếng của Triệu Hoằng Nhân. . . Vành mắt nàng cũng nhanh đỏ lên, nước mắt cứ vậy mà chảy ra.

Nàng quay đầu lại nhìn mới biết người kia không phải là ai xa lạ mà là đại ca ruột của nàng, Triệu Hoằng Lâm.

Cũng không để ý rằng mình đã hơn hai mươi tuổi rồi, liền dùng hết sức lực nhào vào trong lòng đại ca Triệu Hoằng Lâm, trong miệng thỉnh thoảng ngập ngừng nói: “Ca ca. . . Bọn hần thật hư, muốn cướp kẹo của muội, lại còn mắng muội nữa. . .”

=====

[1] giống như câu long trời lở đất ở VN

[2] việc vặt vãnh, chuyện nhỏ nhặt không đáng kể

[3] nguyên văn thuyết tam đạo tứ nghĩa là bàn luận lung tung

[4] Triệu Ái Tử = Triệu thập bé

[5] Tiên phủ hậu ngưỡng: cười đến nỗi hết gặp người ra phía trước lại gặp người ra phía sau= cười ngặt nghèo

Chương 3: Không may xảy ra chuyện đánh nhau

Biểu tình bây giờ trên mặt Triệu Hoàng Lâm thật sự rất khó coi, mặt xám trắng, môi mím chặt, lông mày vì tức giận mà nhăn lại.

Bọn tiểu tử kia vì sao lại ồn ào quát tháo, cảnh tượng Triệu Hoàng Nhân vâng lời bọn tiểu tử đó mà đi ức hiếp tiểu muội, hẳn chính là vừa trở về thôn đã thấy rất rõ ràng.

Hôm nay tiểu muội lại ở trong lòng hẳn khóc bù lu bù loa, khiến cho hẳn cảm thấy đau lòng, lại nghĩ đến nguyên nhân phát sinh ra, đôi tay vì tức giận mà nắm chặt thành quyền, run run lên.

Đám tiểu tử kia nhìn thấy trên mặt Triệu Hoàng Lâm lộ ra một cỗ hàn ý, cả người không khỏi run sợ.

“Hoàng Nhân, đệ vừa rồi mắng Trương Nghi là gì, nói lại một lần nữa cho ta nghe.” Triệu Hoàng Lâm không thèm nhìn đến mấy tiểu tử còn lại, chỉ đơn thuần nhìn Triệu Hoàng Nhân.

Triệu Hoàng Nhân ở nhà vốn đã rất sợ Triệu Hoàng Lâm, chỉ thấy cảm thấy vị anh họ này ngày thường rất lịch sự, nhưng lúc anh họ tức giận lên, bộ dáng thật sự rất là dọa người!

Lúc này bị Triệu Hoàng Lâm hỏi, Triệu Hoàng Nhân chỉ há miệng run rẩy đứng không vững, cúi đầu lấp bắp không nên lời: “Không... Không có gì...”

“Huynh lúc này rõ ràng là mắng muội!” Triệu Trương Nghi nắm chặt tay đại ca, tức giận nhìn Triệu Hoàng Nhân nói.

Lúc này hẳn giúp đỡ đám tiểu tử hư hỏng kia khi dễ nàng, làm cho nàng sợ đến ngậy người ra... một nam hài chỉ mới sáu tuổi, đã bắt chước nói theo cha mẹ chẳng ra gì của mình, đủ loại từ ngữ nào là tiểu bại hoại, hẳn có hiểu từ ấy là gì không, lại dám đem ra mắng...

Ở chỗ này, nàng không khỏi buồn bực, rốt cuộc Dương thị và Triệu lão tam đối với hài tử của mình dạy dỗ thành dạng gì rồi, thực đúng là loại giáo dục ”cực phẩm” à. Sau này đứa nhỏ trưởng thành, ở phương diện làm người không phải giống như cha mẹ nó chứ, có thể trở nên tốt sao?

Nam hài chảy nước mũi ở một bên cẩn thận quan sát, thấy Triệu Hoàng Nhân thật giống như là một con hổ giấy, ngoài sáng biết làm công phu hù dọa người, bọn hắn nhiều hơn hai anh em họ Triệu mà, sợ cái gì?

Nghĩ đến điểm tốt này, lá gan của nam hài chảy nước mũi cũng lớn hơn, đối với đồng bọn của mình kêu la: “Sợ cái gì? Chúng ta nhiều người, chẳng lẽ lại sợ hai huynh muội bọn nó?” Vừa nói lại nhìn Triệu Hoàng Nhân, như cũ hai mắt nhướng lên đem mũi nhọn nhìn nó, “Uy uy uy, ngươi muốn ở đó giúp hai huynh muội tội nó, hay là muốn gia nhập cùng bọn tao?”

Hai tiểu tử còn lại thấy nam hài chảy nước mũi nói như vậy liền nhìn

Triệu Hoàng Lâm, đúng là như thế, liền tới rít ồn ào thúc giục Triệu Hoàng Nhân : “Này này, nhìn nó kia, có phải hay không là sợ về nhà bị người lớn đánh ...”

Triệu Hoàng Nhân nhìn Triệu Hoàng Lâm một cái , thấy anh họ mình bộ dáng thật muốn ăn thịt người, khễ cắn răng, liền xoay người chạy về phía bọn nam hài chảy nước mũi , vậy có nghĩa là hẳn muốn cùng với bọn tiểu tử hư kia hợp sức đối phó với hai huynh muội Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi nắm chặt lấy tay đại ca nàng, hướng lên mặt đất phun một ngụm nước miếng: “Đồ vong ơn bội nghĩa! Bà nội thường ngày dạy chúng ta như thế nào, huynh liền quên rồi à! “

Triệu Hoàng Lâm giữa lúc buồn bực, vừa nghe táhy lời nói bén nhọn do tiểu muội nói ra, lông mày nhíu chặt lại cúi đầu nhìn nàng, thậm quan sát tỉ mỉ một chút, rồi ngồi xổm xuống vượt gương mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi: “Tiểu muội những lời này là học theo ai? Tuổi còn nhỏ như vậy, sao có thể học theo người khác nói như thế.”

“Vâng...Lúc nãy ở cửa hàng nhỏ đầu thôn... Tương Nghi từ nay về sau wow, không bao giờ nói nữa.” Đỉnh đầu Triệu Tương Nghi đầy hắc tuyến, vừa nãy nhất thời tức giận hành động của Triệu Hoàng Nhân, lại quên mất thân phận của nàng là một tiểu hài tử ba tuổi, trực tiếp nhớ đến những lời mắng sắc bén ở kiếp trước mắng ra khỏi miệng , vừa vặn bị Triệu Hoàng Lâm nghe được, thật may là không bị huynh ấy hoài nghi gì.

“Uy, tiện bại hoại.” Nam hài chảy nước mũi lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai huynh muội, lại học theo người lớn khoanh tay lại, hất mặt lên, “Người cho là ca ca người đến đây, chúng ta sẽ sợ hãi sao?”

Triệu Tương Nghi cảm giác được, đại ca nàng vừa nghe ba chữ kia, cả người liền cứng đờ, hàm răng cắn chặt lại , vang lên tiếng ken két.

Hắn đột nhiên đứng dậy, theo bản năng đem tiểu muội đẩy ra đằng sau lưng giấu kỹ , nhìn nam hài chảy nước mũi trước mặt cả người không khỏi run lên, nghiêng răng nghiêng lợi phun từng chữ : “Người vừa rồi nói cái gì đó, lặp lại thêm một lần nữa cho ta.”

Lời nói giống như lúc nãy, mới vừa rồi cũng đã hỏi Triệu Hoàng Nhân như vậy, Nam hài chảy nước mũi lơ đãng, chỉ tiếp tục khoanh tay đứng tại chỗ đưa mắt chia mũi nhọn ra, bộ dáng không sợ trời : “Ta nói tiện bại hoại, thế nào?”

Triệu Hoàng Lâm nhìn đến cực hạn , liền buông tay Triệu Tương Nghi ra, dặn dò nàng đứng yên ở một bên , rồi xoay người lại xông lên phía trước , nhắm ngay nam hài chảy nước mũi cho một quyền !

Nam hài chảy nước mũi cũng không ngờ đến Triệu Hoàng Lâm sẽ đánh nó, nó lao đảo một cái không đứng vững, ngã người về phía sau, cả người ngã xuống .

Mọi người bao gồm cả Triệu Tương Nghi đều cảm thấy quái lạ.

Triệu Hoàng Lâm ngày thường đều có vẻ tư vấn nho nhã, trong nhà cũng rất ít khi cho hắn xuống đồng làm việc, cho nên thân thể luôn gầy tong gầy teo, không nghĩ đến vừa ra tay lại có khí lực lớn đến vậy !

“Bọn bây còn ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau lại đây giúp tao đánh nó !” Nam hài chảy nước mũi bên kia bị đánh đến nổi mặt có chút sưng lên, đau rát, nhất thời trong lòng nó đối với Triệu Hoàng Lâm có vài phần oán giận.

Mấy hài tử còn lại nghe phân phó, lúc này mới tỉnh lại , đều xông lên phía trước, níu áo của Triệu Hoàng Lâm lại , tốp năm tốp ba bắt đầu tại chỗ đánh nhau.

Triệu Tương Nghi ở một bên đứng nhìn , trong lòng nhất thời luống cuống không biết nên làm gì.

Mới vừa rồi nhìn thấy đại ca cho nam hài chảy nước mũi kia một quyền, trong lòng nàng cảm thấy hân hoan, nhìn thấy được đại ca thật là uy phong, thật là đẹp trai, nhìn thấy nam hài chảy nước mũi bị đánh, trong lòng cũng hả giận vài phần !

Nhưng bây giờ, bọn hắn lại nhiều tên như vậy mà đại ca chỉ có một mình, như vậy chẳng khác nào lấy ít địch nhiều, nếu thật sự xúc động, tiểu hài tử tuy khí lực không lớn, nhưng cũng rất nguy hiểm nha !

Triệu Hoàng Lâm hiển nhiên là tức giận vô cùng, mắt liền đỏ lên, nhắm đến những hài tử xông lên cùng mình ầu đả mà đánh ! Hoặc xé rách quần áo lẫn nhau, hoặc đê đối phương xuống đất mà vùng quyền mãnh liệt.

Đáng hận nhất chính là, Triệu Hoàng Nhân không ở bên khuyên can, còn tham gia với đám hài tử hư kia vây đánh Triệu Hoàng Lâm, thỉnh thoảng còn đánh anh họ mình hai ba cái, tựa như đang mở đường cho đám hài tử kia đánh .

Triệu Tương Nghi cực kỳ tức giận, đại ca nàng căn bản tay trái gà không chặt, bị đánh lâu như thế này khẳng định không phải là đối thủ của đám hài tử kia, trong lòng nàng gấp lên, chẳng để ý cơn tức giận với Triệu Hoàng Nhân, chỉ có thể ở nguyên tại chỗ gấp đến độ xoay vòng vòng!

Nơi này là một mảnh đất trống trải, chờ nàng đi gọi người lớn đến, không biết bọn họ nháo đến độ nào rồi... Nước xa không cứu được lửa gần !

Nhưng nàng chỉ mới có ba tuổi, thể lực đơn bạc, nếu xông lên thì cũng bị đánh, đến lúc đó sẽ khiến Triệu Hoàng Lâm xuất thân mà chiếu cố nàng, chẳng phải sẽ liên lụy đến đại ca nàng sao ?

Nên làm gì mới tốt đây...

Triệu Tương Nghi một mặt nhìn về phía trước hô to: ” Đừng đánh nữa” , một mặt ở nguyên tại chỗ mà lo lắng.

Đang lúc nàng tâm hoảng ý loạn, Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên kêu rên một tiếng, nàng cả kinh lập tức nhìn về phía trước, chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm bị đám tiểu tử hư hỏng kia bắt tay đặt chéo ra sau lưng bị đê nằm xuống

đất, lưng bị nam hài chảy nước mũi kia đập lên , quần áo trắng sạch lúc này bị dính bẩn một mảng lớn.

Mấy tiểu hài tử còn lại đều hươ tay múa chân có chút hả hê hướng về phía Triệu Tương Nghi làm mặt quỷ, ý bảo là bọn hắn đã thắng. Cùng lúc trên mặt tiểu tử Triệu Hoàng Nhân kia nở nụ cười đắc ý , giống như nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc là một việc sáng khoái bao nhiêu !

Triệu Tương Nghi lúc này bị cảnh tượng trước mắt làm cho đau lòng ...

Thật vô sỉ, nhiều người khi dễ một người!

“Tiểu muội, chạy mau!” Triệu Hoàng Lâm cắn chặt môi mỏng, mặc dù là bị một đám hài tử không chế nằm trên mặt đất, nhưng vẫn mở to đôi mắt đen quật cường , một bộ dáng uy vũ không chịu khuất phục.

Triệu Tương Nghi trong lòng đau, huyết thái dương vì nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mà nhúu lại.

Nàng sẽ không đi, một bước sẽ không rời khỏi đây lúc này.

Cả người cúi xuống, đôi tay không tìm được mà tìm một hòn đá sắc nhọn trên mặt đất, cả người giống như không khống chế được, run rẩy cầm hòn đá kia, xuất hết toàn bộ sức lực mà ném về đám tiểu tử hư hỏng nọ.

“Bọn người xấu các ngươi, dám khi dễ đại ca ta!” Nàng kêu gào lên liền xông tới, nhưng mới bước được một nửa, không biết là ai trong số đám tiểu tử kia “A” hét to một tiếng .

Ngay sau đó tên tiểu tử hơi hèn nhất lúc trước chọt kinh hô : “Không tốt , máu chảy ra rồi kìa !”

Bọn tiểu tử kia bắt đầu hoảng loạn, hai tên tiểu tử đang giữ tay của Triệu Hoàng Lâm cũng bị dọa cho sợ thoát buông tay ra, Triệu Hoàng Lâm thừa dịp đó đẩy bọn tiểu tử kia ra, sau đó nhanh nhẹn đứng lên, liền chạy nhanh đến chỗ Triệu Tương Nghi, một tay ôm lấy nàng: “Tiểu muội không khóc, Ngoan không khóc. Là ca ca không tốt, là ca ca không có bảo vệ muội tốt...”

“Oa...” Triệu Tương Nghi nhìn thấy hai bàn tay đại ca nàng da bị rách cả ra , cả người quần áo đều bẩn, lỗ mũi cảm thấy chua xót, oa một tiếng rồi khóc lên.

Mà ở đằng trước , cái đám tiểu tử hư hỏng kia chẳng biết kêu la gì, liền lập tức giải tán, chỉ lưu lại Triệu Hoàng Nhân đang đau nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích gì được .

Tầm mắt mơ hồ nhìn thấy một màu đỏ tươi, tim Triệu Tương Nghi lập tức đập nhanh lên, vội vàng ngừng khóc lại, nàng lấy tay lau nước mắt , cẩn thận nhìn về phía Triệu Hoàng Nhân, chỉ thấy hắn ta quỳ rạp trên mặt đất, che lấy đầu mà khóc, hai vai đều run lên.

Mà trên mặt đất trải đầy bụi kia, có một vũng máu tươi lưu lại đó...

“Ca ca, ca ca, máu...” Chính là lúc này bị nàng ném đá trúng sao?

Triệu Hoàng Lâm lúc này mới chú ý đến tình trạng của Triệu Hoàng Nhân, mặc dù không thích hẳn lắm, nhưng cũng nhanh buông tiểu muội ra,

dắt nàng chạy đến trước mặt Triệu Hoàng Nhân, lúc sau phát hiện tình huống không ổn, lập tức ngồi xổm xuống hỏi: “Làm sao vậy, không có sao chứ? Đừng hoảng hốt, ta nhanh chóng kêu người lớn đến!”

Vừa nói xong lại cảm thấy không ổn, liên quan đến đâu là chuyện rất lớn, không thể trì hoãn, chính là một tay dắt tiểu muội, một tay dùng lực đỡ Triệu Hoàng Nhân đứng dậy: “Đi, chúng ta nhanh chóng về nhà tìm bà nội, bà nội ngày thường thường phơi thảo dược, thoa lên một chút thì sẽ không sao nữa!”

Chương 4: Huynh muội bị đánh

Gia đình Triệu Tương Nghi nhân khẩu rất nhiều, ông nội bà nội tổng cộng nuôi sống được bốn người con, hiện giờ trong nhà không ai ra ở riêng, mọi người trong gia đình đều chen chúc nhau ngồi trong phòng lớn, phòng nào có xảy ra chuyện gì, mọi người đều biết cả.

Bên này Triệu Hoằng Lâm dắt theo tiểu muội dìu Triệu Hoằng Nhân một đường khó khăn chạy về nhà, dọc đường đi Triệu Hoàng Nhân đều khóc đến tê tâm liệt phế, trên đường tất cả thôn dân cũng đều nhìn thấy hết, mỗi người đều bị máu trên đầu và trên tay của Triệu Hoằng Nhân dọa cho đến kinh hồn bạt vía..

Bà nội Phương thị nghe thấy tiếng khóc nhất thời liền bỏ việc trên tay xuống, giống như một cơn gió từ trong nhà chạy ra, nghĩ rằng bọn hài tử nói nhao nhao lên rồi khóc, chỉ là việc nhỏ bình thường thôi. Nhưng chợt nhìn đến bộ dáng cả người đầy máu của Triệu Hoằng Nhân, bà suýt nữa bị dọa muốn ngất đi!

“Bà nội, bà nhanh chóng đi lấy thảo dược bà thường phơi cho Hoằng Nhân dùng đi, cụ thể xảy ra chuyện gì, Hoằng Lâm nhất định sẽ giải thích cho bà nghe?” Giọng nói của Triệu Hoằng Lâm có điểm dòn dập, hẳn tuy rằng chỉ mới tám tuổi, nhưng hẳn khác với bạn cùng lứa một điểm là trưởng thành sớm hơn thôi, hẳn biết bị thương ở đâu là rất nghiêm trọng.

Phương thị bị hù dọa đến mức vỡ cả mật, bà xưa nay thường đau lòng cho hài tử, bây giờ thấy bộ dáng tôn tử của mình như thế này, cũng gấp đến độ nước mắt muốn rơi xuống, sững sờ đứng một hồi, mới nhớ ra là phải vào nhà tìm dược thảo .

Triệu Tương Nghi sợ Triệu Hoằng Nhân vì thương thế ở đầu không kịp điều trị sẽ xảy ra chuyện không may, liền buông tay đại ca mình ra, chạy theo Phương thị giúp đỡ thu xếp.

Nhị thẩm Lý thị vừa mới sinh em bé hiện còn ở trong nhà ở cũ, chợt nghe đến động tĩnh ngoài phòng, không khỏi có chút khó hiểu, nhưng chỉ ôm hài tử của bản thân vào lòng vỗ về, nghĩ đến chuyện lớn xảy ra khẳng định không lớn hơn được sự kiện của Lã thị .

Mà tam thẩm Dương thị, lười biếng lác mông chậm rãi từ trong nhà đi ra . Nàng vốn giờ thủ đoạn để lười biếng, lại thích tham gia náo nhiệt chuyện tốt của người khác, ở trong nhà nghe bên ngoài ồn ào lên, còn tưởng là xảy ra chuyện gì để nàng có thể bà tám, cũng không ngờ đi ra ngoài nhìn xem.

Lúc này, Triệu Hoằng Nhân được Triệu Hoằng Lâm giúp đỡ đi vào trong nhà, vẫn như cũ khóc bù lu bù loa lên.

Phương thị lấy chiếc khăn lụa tùy thân của bà đem ngâm rượu gạo cho ướt . Lại cẩn thận từng li từng tí lau vết thương trên đầu Triệu Hoằng Nhân,

Triệu Hoàng Nhân đau đến mức miệng la oai oái lên, Phương thị thấy đau lòng cháu trai, trong miệng liền hô “Tao nghiệp à, tại sao lại bị thương thành như vậy”, sau đó nước mắt lăn chã rơi xuống.

Sau khi lau sạch sẽ miệng vết thương, Phương thị tay chân lưu loát đem dược thảo ngày thường hái được trên núi nghiền ra nước, lại đem khối vải bố sạch gói kỹ ... cẩn thận giúp đỡ Triệu Hoàng Nhân băng bó lại vết thương trên đầu.

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh lên, nhìn bộ dạng đau lòng của bà nội, nếu biết hòn đá kia là do nàng ném, không biết bà sẽ tức giận thành bộ dáng gì nữa...

Đang lúc do dự, phía sau lưng nàng truyền đến một trận âm thanh gào thét như giết heo vang lên, Triệu Tương Nghi không khỏi giật mình, xoay người lại nhìn thì thấy Dương thị kêu cha gọi mẹ rồi vội chạy đến bên người Triệu Hoàng Nhân.

“Ai yêu, là kẻ đáng chết nào dám đánh đầu con ta thành như thế này!” Dương thị một mặt ôm con mình, một mặt la to đến mức cả thôn giống như đều nghe thấy.

Phương thị vốn không thích gì nàng dâu thứ ba, lần này thấy nàng ta không biết rõ cái gì, liền bắt đầu la hét lên làm cho người ta không thể nào sống yên ổn được, mặt bà lạnh lại: “Trước tiên đem sự tình làm rõ lại rồi nói sau, chung quy chắc là do ai đó hù dọa.”

“Trước cho Hoàng Nhân cầm máu lại đã, một lát nam nhân trong nhà đi làm việc về rồi nói sau, mau cầm tiền đi tìm lang trung đến khám cho Hoàng Nhân đi, bị thương ở đầu không phải là việc nhỏ đâu.” Phương thị mặc dù tay chân luống cuống cả lên, nhưng sau khi băng bó cho Triệu Hoàng Nhân xong, thấy vết thương trên đầu cháu trai cũng không sâu, tâm cũng buông xuống, từ từ bình tĩnh lại.

“Hai người các người mau nói, là ai đem con ta đánh thành như vậy?” Dương thị không để ý đến mẹ chồng mình giáo huấn, chỉ ôm Triệu Hoàng Nhân nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, giống như khẳng định rằng hai huynh muội bọn họ đánh con nàng ta.

Mặc dù cũng chính xác...

Nhưng Triệu Tương Nghi vẫn không thích bộ dáng thích gây sự của Dương thị.

Giương mắt nhìn đại ca nàng, thấy huynh ấy vẫn giống như ngày thường, thói quen mím chặt môi, nhíu lông mày lại.

“Ai yêu, ta không muốn sống nữa! Giữa trưa cơm nước xong Hoàng Nhân vẫn còn tốt, tại sao thoáng cái không thấy, trên đầu lại có thêm một vết thương thế này... Máu chảy không ngừng, sợ là mất đi nửa cái mạng à...” Dương thị thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi không nói lời nào, bỗng nhiên đặt mông xuống đất, một lúc khóc một lúc kêu to, tức giận kêu oai oái

lên, vừa chỉ vào Triệu Hoàng Lâm mắng, “Người hảo hảo chỉ hơn Hoàng Nhân có hai tuổi, làm ca ca như thế nào mà không biết che chở đệ đệ của mình thế ... Người đúng là không có mẹ dạy mà...”

Tóm lại, lời khó nghe đều lộp bộp mắng to ra, cuối cùng còn nói đến mẫu thân Lã thị của Triệu Tương Nghi.

“Vợ lão tam, con đừng có ở trước mặt bọn trẻ nói gì đó!” Phương thị lúc này là hoàn toàn phát hỏa, chuyện lớn của Lã thị khó khăn lắm mới làm bộ không đề cập đến, không ngờ nàng ta còn chỉ lên mặt Triệu Hoàng Lâm mắng đến khó nghe như vậy.

Triệu Tương Nghi tay nhỏ nắm chặt lại, nhìn Dương thị với vẻ mặt chán ghét, nàng ta chính là người như vậy, dù là lỗi gì, cũng rất vui vẻ hướng lên đầu người khác. Nếu hôm nay nếu nói chính Triệu Hoàng Nhân tự ngã xuống đất mà bị thương đầu, nàng ta cũng sẽ chỉ vào mặt Triệu Hoàng Lâm là không biết bảo vệ đệ đệ, hoặc chỉ trích Phương thị là không chăm sóc tốt cháu trai. (J: càng ngày càng không thích Dương thị à, người đầu mà lười biếng, vô duyên quá chừng)

Tuyệt đối sẽ không trách cứ Triệu Hoàng Nhân ham chơi, hoặc trong lòng không muốn bị chỉ trích là một người mẹ không chăm sóc tốt con trai mình.

“Bà nội...” Triệu Hoàng Lâm vừa muốn nói cái gì, lại nghe thấy giọng nói của cha mình là Triệu Tín Lương ở ngoài phòng hướng vào trong nhà rỗng một một tiếng:

“Hoàng Lâm, con lăn ra đây cho cha!”

Hai huynh muội đều nghe thấy giọng nói tức giận của cha mình, thân thể đều run lên, cả hai huynh muội đều nhìn nhau, run rẩy bước ra khỏi phòng.

Ở ngay tại ngưỡng cửa, Triệu Hoàng Lâm chợt ngồi xổm xuống vỗ đầu tiểu muội: “Tiểu muội, chuyện ngày hôm nay không quan hệ một chút gì đến muội cả, đợi đến lúc nói chuyện không được nói lung tung, để cho ca ca nói, nhớ không?”

Tâm Triệu Tương Nghi thoáng động, đại ca nàng lúc này đây là muốn tự mình dọn dẹp cục diện rồi rầm này sao, càng làm người khác giật mình hơn chính là nàng cầm đá ném trúng, nàng sao có thể để người khác chịu tội thay mình được! Hơn nữa, chẳng phải lúc đó vì bảo vệ nàng mà đại ca cùng người khác đánh nhau sao...

Vừa định mở miệng, lại nghe thấy cha nàng hung ác hướng về phía bên này hô lên: “Còn không mau bước ra đây!”

Triệu Tín Lương lúc này làm sao vậy, chưa bao giờ thấy hắn phát hỏa lớn như thế... Tuy là Lã thị bỏ chồng cùng người tình chạy trốn, cũng không liên quan đến chuyện của Triệu Hoàng Lâm à.

Bên ngoài động tĩnh ngày lúc càng lớn, khiến cho Triệu Nguyệt Cầm đang ở trong phòng cũng phải buông khung thêu trên tay xuống, đứng dậy

bước ra cửa xem rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì.

Triệu Nguyệt Cầm là tiểu cô cô của Triệu Tương Nghi, là đứa con út của Phương thị, nàng là nữ nhi duy nhất trong bốn người con của bà. Tính tình nhút nhát, thường ngày không làm việc đồng áng liền dẫu mình trong nhà thêu hoa không bao giờ đi ra cửa lớn, không có thường cùng người khác trò chuyện.

Bên này Triệu Tín Lương mắt tức giận nhìn Triệu Hoàng Lâm, Dương thị lại ở trong nhà nháo lên rồi khóc lớn, nàng cảm thấy trong đầu hoang mang khó hiểu, vội vàng tiến lên vài bước khuyên một câu : “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra... Đại ca , huynh sao lại tức giận?”

Triệu Tín Lương không để ý đến câu hỏi của Triệu Nguyệt Cầm, chỉ tùy tiện khoát tay xông lên phía trước một tay nắm áo Triệu Hoàng Lâm, rồi sau đó dẫn ra ngoài, trong miệng còn mắng: “Người không còn là con nít, lại đi học người ta đánh nhau! Nếu không phải người trong thôn nhìn thấy chạy đến nói với ta, ta chẳng phải bị người vụng về lấp liếm chuyện này rồi sao!”

Triệu Tương Nghi đuổi kịp đến, kinh hồn bạt vía, nghe lời nói của phụ thân, nghĩ đến trong thôn vừa rồi có người nhìn thấy một màn vừa rồi, lại lên đi gặp phụ thân mách lẻo !

“Đừng yên!” Triệu Tín Lương kéo nhử một cái, tiếp tục xoay người tìm trên mặt đất một cành trúc lớn bằng một ngón cái, nhắm đến mặt đất phát một cái, nhất thời phát ra tiếng vang khiến người ta phải kinh sợ, hẳn đây là muốn đánh con mình .

“Hum, đây quả thật là nghiệp chướng!” Phương thị nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng tăng cường bước chân đi ra khỏi phòng, ngăn cản Triệu Tín Lương mà khuyên nhủ, “Thì thế nào, chỉ có vậy thôi mà! Lão Đại con trước kia không phải cũng như vậy sao, bây giờ lại như thế nào lại muốn đánh người à! Hải tử có làm gì sai, chúng ta cùng nó nói đạo lý một hồi là được, chẳng lẽ đánh nó một trận trầy da sứt trán trong lòng con sẽ tốt hơn !”

“Đúng vậy...Đại ca, huynh không nên đánh cháu nó” Triệu Nguyệt Cầm đứng ở bên cạnh mẫu thân mình , ngập ngừng khuyên lơn.

“Hôm nay đừng có ai vì nó mà nói hộ!” Triệu Tín Lương nắm chặt cành trúc trên tay nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm quát , “Người buổi sáng còn đáp ứng ta cái gì, hả?”

“Cái gì sẽ nghe lời hiểu chuyện, sẽ chăm sóc tốt muội muội, hả?” Giọng nói của Triệu Tín Lương so với bình thường to hơn bốn năm lần, gào to đến mức rung cả trời, hai mắt đỏ lên vì tức giận .”Người cư nhiên xông lên đánh người ta, còn khiến người ta bị thương! Người nói mau! Người đem ai làm cho bị thương, ta đây làm cha phải thay người đi xin lỗi người ta!”

Triệu Hoàng Lâm mím môi quật cường, hốc mắt đều ẩm ướt, nhưng vẫn cố không để rơi nước mắt, bộ dáng vẫn luôn ảm đạm kiên cường . Bên này thấy phụ thân mình tức giận, cái gì cũng không nói, thẳng tắp ở trước mặt

Triệu Tín Lương quỳ xuống: “Vâng, là nhi tử bất hiếu mong phụ thân hãy trách phạt.”

Triệu Tín Lương lúc này bị kích thích, giờ cao cảnh trúc trong tay không phân nặng nhẹ mà đánh lên người Triệu Hoàng Lâm, Phương thị thấy mình khuyên can không được, lại đau lòng thay cho cháu trai còn trời gà không chặt, mà Triệu Nguyệt Cầm ở bên người dựa vào bà mà riu rít khóc .

Triệu Tương Nghi nhìn không nổi bộ dạng căn rãng ản nhẫn đau đớn của Triệu Hoàng Lâm , liền bước chân nhỏ chạy nhanh đến cản cho Triệu Hoàng Lâm vài cái, còn khóc nói : “Không cho phép đánh ca ca, ca ca có lỗi gì đâu! Oa...” Ngay sau đó lại là oa oa khóc lớn.

Nhìn thấy nữ nhi mới ba tuổi của mình trên da trắng mịn có vài vệt đỏ, Triệu Tín Lương tay phải run lên ném cành trúc đi , run rẩy đặt mông ngồi xuống đất, toàn thân tựa như không có sức lực: “Ta vô dụng, ta vô dụng!”

“Vợ trông không nổi, hài tử chăm sóc không tốt, ta còn hữu dụng gì !” Triệu Tín Lương tâm tê liệt phé gào thét, nước mắt chọt rơi xuống, đem hết tất cả thông khổ cố gắng đè ép từ sáng đến giờ toàn bộ phát tiết ra hết.

Hắn luôn xem trọng Lã thị, dù nàng ta có ham hư vinh lười biếng, có lúc lại châm chọc hắn, nhưng hắn vẫn xem trọng nàng ta. Nhưng hiện giờ, nàng ta lại theo người khác chạy trốn, đem mặt mũi của Triệu gia liền ném đi, gai mọc lên đâm vào tim hắn!

Triệu Tương Nghi nhìn một nhà lớn nhỏ bộ dáng thật thê thảm, lỗ mũi nhất thời ê ẩm, cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, nước mắt cũng theo đó mà dâng lên .

Đúng lúc, Triệu lão gia tử còn có Triệu lão nhị, Triệu lão tam làm việc ngoài đồng trở về, nhìn thấy trong nhà mình là một trận hỗn loạn, đều có chút bối rối, vội vàng tiến lên hỏi chuyện gì đã xảy ra !

Triệu lão gia tử biết chuyện tình của Lã thị, mọi người trong thôn lại bàn tán sôi nổi, ông ở trong ruộng làm việc cũng nghe thấy được, chỉ thiếu là không phát hỏa thật lớn, hôm nay mới hết giận một chút, thấy người trong nhà bây giờ lại khóc, nghĩ đến là xảy ra chuyện không tốt, trong lòng cũng thấy cấp bách .

“Lão gia tử ông mau khuyên lão đại đi, nó lấy cành trúc đánh hai đứa nhỏ đó!” Phương thị nhanh chóng lau nước mắt tiến lên nói, lão đầu tử là chủ gia đình, ở trong nhà nói chuyện vẫn rất có phân lượng , vả lại cả hai ông bà đều đau lòng hài tử, không nỡ đánh người, gia đình này tuy là một hộ nông dân, nhưng không bao giờ chủ trương sử dụng bạo lực.

“Ta nói cái lão đại người, cái tên tiểu tử thú này, hài tử nó còn nhỏ, còn là hai đứa bị người đánh ? Người nói xem có phải hay không người bị váng đầu hả?” Triệu lão gia tử đặt cước xuống đất, tiến lên lấy tay đỡ hai huynh muội Triệu Tương Nghi, để cho Phương thị cùng Triệu Nguyệt Cầm chăm sóc, lại xoay người nói với Triệu Tín Lương .

Lúc này, trong phòng Dương thị chột gào thét một tiếng, sau đó khóc trời đập đất đi ra chỉ vào Triệu Tín Lương mà mắng:” Huynh là Sát Thiên Dao [1] đây, cái tốt không dạy, lại đi dạy hai đứa nhỏ của huynh cùng bạn hữu đánh con trai ta”

(J: O.O , cái bà Dương thị này....)

===

[1] Sát Thiên Dao: ngàn đao giết người

Chương 5: Dương thị la lối om sòm

Triệu Tín Lương mặc dù biết hai huynh muội họ cùng người khác đánh nhau, nhưng không có biết còn liên lụy đến Triệu Hoằng Nhân, cho nên Dương thị bỗng nhiên chạy ra khỏi phòng không nói không rằng liền mắng hấn, cũng chọc giận Triệu Tín Lương hấn.

“Người không có việc gì thì trở vào trong nhà, đừng có ở trước mặt ta mà kêu la, đừng cho là ta không biết người mỗi ngày không có việc gì làm liền đi bói móc, chằm ngòi chuyện người khác !” Triệu Tín Lương từ sáng đến giờ đã rất chán ghét chuyện vợ chồng lão tam cùng Dương thị lấy chuyện Lã thị ra mà bàn luận.

“Ôi chao, ôi chao, đại ca, huynh như vậy là làm sao!” Triệu lão tam thấy vợ mình đưa mắt ra hiệu, liền khẽ đẩy Triệu Tín Lương, lời nói cũng mang theo oán trách. “Chuyện này còn chưa rõ ràng gì, huynh như thế nào lại đi mắng người ta, buổi sáng chuyện kia...” (J: OMG, hai bác này làm con bái phục, trình độ vô sỉ đúng là cực phẩm)

“Đệ câm miệng lại cho ta! Người nào còn không biết rõ liền đi mắng chửi người ? Tại sao đệ không nói vợ đệ đang mắng chửi ai kia!” Triệu Tín Lương cả người không khỏi phát run, làm cho Triệu lão tam hoảng sợ một trận .

” Ai yêu, cuộc sống như thế này sao có thể vượt qua à!” Dương thị vỗ đùi một cái, mông cũng đặt lên đất, đôi tay nàng không ngừng đánh vào ngực kêu gào lên, “Hoằng Nhân đầu bị đánh có một lỗ thủng đấy, máu chảy ra không ngừng, về sau chẳng phải còn lưu lại cái bệnh gì không tốt à ! Đều tại hai cái hài tử kia đi gây họa, ta đây không trách chúng thì trách ai !”

“Được rồi vợ lão tam !” Phương thị một mặt an ủi hai người con trai, một mặt cau mày nhìn Dương thị nói, “Con như thế này là bộ dạng gì nữa, nhanh đứng lên đi, có chuyện gì thì cứ tìm hiểu rõ rồi cùng mọi người thương lượng vẫn không muộn, con ồn ào như vậy là muốn người ngoài thấy chuyện cười nhà chúng ta đúng không!” Phương thị mặc dù là một thôn phụ nông gia, bà cũng không có giống như Dương thị mà ngồi dưới đất vỗ đùi vừa khóc vừa hét giống như hát tuồng vậy, khiến người ngoài nhìn vào không phải nói mấy câu thật khó nghe sao, đúng là mất mặt.

Dương thị cũng mắt điếc tai ngơ, chỉ ngồi dưới đất khóc kêu, đem tình hình Triệu Hoằng Nhân đang ở trong phòng vừa khóc vừa nói ra ngoài .

Triệu lão tam vừa nghe đến con trai bảo bối của mình bị nện một cái có lỗ thủng trên đầu, mặt lập tức vàng lại, bị dọa cho trắng bệch ra! Bước chân nhanh về phía trước nhìn Dương thị dò hỏi: “Bà, bà là đang nói cái gì, con trai của ta là làm sao !”

“Ta không muốn sống nữa!” Dương thị nhìn lên thấy chồng mình đang

đứng bên cạnh nhìn, liền khóc rống lên muôn rung cả trời, cổ họng kêu đến muôn khàn khàn .”Bản thân ông mau vào xem một chút, con trai chúng ta chảy thật nhiều máu à!”

Triệu lão tam vừa nghe xong, trong bụng trầm xuống, liền buông Dương thị ra, nhắc chân chạy vào phòng. Trong phòng, Triệu Hoàng Nhân nghiêng ngã ở trên giường nói lầm bầm với Phương thị, thấy cha mình đi vào, trong lòng cảm thấy ủy khuất, oa một tiếng liền khóc lớn. Nước mắt nước mũi lộp bộp rơi ra, cả khuôn mặt đều lấm lem .

Ngoài phòng, da đầu Triệu Tín Lương tê dại, nhìn xem hai đứa con của mình, lại nhìn thấy Dương thị khóc trời đập đất om sòm, huyết Thái Dương đột nhiên nhảy lên, tay nắm chặt thành đấm.

Lão đầu tử dựa theo lời của Dương thị cũng biết rõ được sự tình, dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi. Hai đứa nhỏ này, một đứa tuy còn nhỏ nhưng trưởng thành sớm, lại vô cùng lễ phép, một đứa thì nhu thuận đáng yêu, làm người ta không khỏi ưa thích, ngày thường ông đều đau lòng hài tử mà đối xử với chúng đều bình đẳng như nhau, chung quy lại càng thêm thương yêu với hai đứa nhỏ này hơn, cũng không phải ông thiên vị, chỉ là hai đứa nhỏ này làm người ta đau lòng thay thôi .

Bây giờ đột nhiên biết được hai huynh muội lấy đá ném trứng đầu Triệu Hoàng Nhân , làm nó bị thương ngay đầu, lão đầu tử trong lòng càng không thể nào tin được!

“Chờ một chút.”Triệu lão gia tử thoát cái xuất ra khí thế của một nhất gia chi chủ , chủ trương đại cuộc , “Việc này chắc chắn là hiểu lầm, ta cảm thấy không đúng lắm , nếu nghe lời nói tùy tiện của vợ lão tam chẳng thà nên nghe lời giải thích của bọn nhỏ đi , mọi người trước đừng hoảng hốt .” Lại nghiêng đầu nhìn bạn già của mình, “Xảy ra chuyện lớn như thế này, sao bà không cho người chạy ra ruộng nói với ta một tiếng chứ, hiện tại Hoàng Nhân như thế nào rồi, chúng ta bây giờ không cần so đo gì nữa, nhanh chóng đưa hài tử đến tìm lão Ôn đi , để lão ta nhìn xem như thế nào!” Lão Ôn là lang trung duy nhất trong thôn, ông ta tên thật là Triệu Hiếu Ôn, mọi người quen gọi ông là lão Ôn.

“Ta đã rửa vết thương và băng bó cho nó rồi, lúc này tính toán đưa nó đi gặp lão Ôn, đúng lúc lão đại định đánh hài tử , các người còn ở trong ruộng chưa về kịp. Bất quá, mọi người hãy yên tâm, vết thương đó ta cũng xem rồi, không sâu lắm, chẳng ảnh hưởng gì đến bên trong .” Lời nói của Phương thị khiến lòng của tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, lại nghe thấy giọng nói như ý của Triệu Tín Lương:

“Bất kể như thế nào đi nữa, trước tiên cho Hoàng Nhân chữa trị hết rồi nói.”

Vào giờ phút này, tâm trạng của hắn cũng bình ổn xuống, trở lại là một

Triệu lão đại của ngày thường .

Triệu lão tam cũng vừa lúc ôm Hoàng Nhân đi ra, ngày cũng dần kết thúc, cho tới khi trời gần tối, khắp nơi trong không khí đều mang khí lạnh âm ứt .

Triệu Tương Nghi dựa vào trong lòng Phương thị, lạnh run lên, mới vừa rồi bị Triệu Tín Lương đánh vài cái, cổ tay bắt đầu ần ần đau , thêm nữa là buổi tối trời dần chuyển lạnh, thân thể nhỏ của nàng dựa càng chặt hơn .

Nhìn đến đại ca nàng, trên mặt, cổ và tay , khắp nơi đều là vết đỏ dọa người, cũng không biết trên lưng và chân có nhiều hơn không... Lần này xem ra Triệu Tín Lương hạ thủ rất tàn nhẫn.

Triệu Tương Nghi cũng không rõ lắm cuộc sống của bọn họ ngày trước ra sao, nhưng trọng sinh đã hơn ba tháng, đây là lần đầu tiên nàng thấy Triệu Tín Lương đỏ mắt mắng chửi người mù quáng như vậy .

Chờ mấy người lớn ôm Triệu Hoàng Nhân đến cho lão Ôn xem trở về, chỉ nói vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân chỉ là ngoài da, không có tổn hại gì, điều dưỡng vài ngày rồi sẽ tốt, Dương thị vốn không chịu bỏ qua chuyện này .

Sau khi đã ăn cơm tối , Dương thị lại ngồi dưới đất tiếp tục khóc, rước lấy không ít thôn dân mới ăn cơm xong nhìn rồi không có việc gì làm đến xem, mọi người nhiệt tình hưng phấn xem kịch, Dương thị càng thêm dửng dưng cảm một chút, thẳng đem cổ họng khăn khăn gào thét đến cực hạn, cảm giác tê tâm phế liệt mới chịu bỏ qua .

Chỉ nói Triệu gia hai lão đầu bất công, chỉ biết đau lòng cho hai đứa con nhà lão đại, không quan tâm đến mẹ con nhà nàng . Nhất thời lại mắng cái nhà này không công bằng, cuộc sống bây giờ của nàng không cách nào vượt qua được rồi, nhi tử của nàng bị đánh đến đầu cũng chảy máu, còn hai hài tử gây chuyện kia cũng chỉ bị mắng thôi, cũng không làm gì khác. Thâm độc hơn nữa, lại đem chuyện Lã thị nói ra, ám chỉ là hai đứa con không có mẹ dạy...

Mỗi hành động tiếng nói mơ hồ lộ ra chút ý tứ , Phương thị ở một bên nhìn thấy, ánh mắt tức giận muốn đỏ lên, bà cùng Triệu lão gia tử , cả hai đều muốn một gia đình hòa thuận, tuổi cũng không tính là già rồi, nên định đợi thêm vài năm nữa , đợi cho đến khi hôn sự của con gái út Triệu Nguyệt Cầm xong xuôi đã... sau đó mới thương lượng cho ở riêng.

Mà mấy năm nay , Dương thị đều đem chuyện nhỏ nhất trong nhà này đem ra nói với người khác, gì mà cuộc sống không vượt qua được, ý tứ chính là muốn được ở riêng .

Các thôn dân vốn đến xem náo nhiệt bị Triệu lão nhị ra mặt nói vài câu liền giải tán, chuyện này Triệu lão nhị vốn là người ngoài cuộc, nhưng từ trước đến nay Triệu lão nhị đều rất thân với Triệu Tín Lương, ông cũng không nhìn được cái tính nói không có đạo lí của Dương thị, sau khi dụ dỗ

giải tán được ngoại nhân ông liền hướng Dương thị khuyên vài câu: “Ta nói này đệ đệ và đệ muội, lão Ôn cũng nói vết thương của đứa nhỏ không đáng ngại gì, cũng không cần dùng đến thuốc, chỉ nói dược thảo mà mẹ đã dùng kia rất hiệu quả, bảo đảm đều tốt, không lưu lại bệnh căn. Muội còn ở đây kêu la gì nữa, chẳng lẽ muội thấy vui khi cho ngoại nhân biết được chuyện cười nhà chúng ta? Không phải chỉ là một câu thoại nói cho tốt sao, ‘ Nếu muốn hảo, đại tác phẩm tiêu ‘ [1] muội không phải đã thấy rồi sao?’”

Dương thị đối với lời nói của Triệu lão nhị làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ngồi dưới đất vỗ đùi đấm ngực khóc đến khi cổ họng muốn khàn cả tiếng.

Triệu Tín Lương thật sự đau đầu, một ngày hôm nay, từ lúc sáng cho đến tối toàn xảy ra chuyện không tốt, huyết thái dương đột nhiên nhú lại, da đầu căng lên.

Nặng nề thở dài một hơi, hẩn nhìn thấy hai đứa con của mình dựa vào trong lòng Phương thị, cuối cùng hẩn bình tĩnh lại hỏi Triệu Hoằng Lâm một câu: “Hoằng Lâm, con nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đang êm đẹp tại sao con lại cùng Hoằng Nhân đánh nhau, còn đem nó đánh đến vỡ đầu?”

“Đều là lỗi của nhi tử, cầu xin cha cứ trách phạt con.” Triệu Hoằng Lâm cau mày lại, bộ dáng mím chặt môi quật cường không muốn nói chuyện tình xảy ra hôm nay.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy không hỏi đau lòng, cầm lấy tay đại ca giật giật vài cái, Triệu Hoằng Lâm liền đưa tay xoa đầu tiểu muội, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “Tiểu muội không sợ, lát nữa ca ca sẽ rửa mặt và chân cho muội, đồ dành cho muội ngủ.”

Phương thị vừa lúc nghe được lời nói khéo léo lại hiểu chuyện của Triệu Hoằng Lâm, không khỏi mềm lòng: “Ôi trời ơi, các người có nghe thấy không, Hoằng Lâm là một người hiểu biết, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy, xem như thật là do nó làm, cũng không phải là cố ý, dù sao Hoằng Nhân cũng không bị thương nặng gì, chuyện này à, ta xem cứ như vậy cho qua thôi.”

“Cứ như vậy cho qua? Ai yêu, chính miệng mẹ nói ra đấy nhé... Ta đã nói cái gì, hiện giờ mọi người đều thấy cả rồi đấy? Cha mẹ chính là thiên vị hai đứa nhỏ nhà đại ca! Bây giờ nếu con trai nhà ta làm chuyện này, cha mẹ không chừng sẽ cắt đứt xương sống của nó mất... Mạng của ta làm sao lại như vậy khô à, ở trong nhà việc cực nhọc, làm trâu làm ngựa, nhưng vẫn không chiếm được yêu thương của cha mẹ chồng... Ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!” Dương thị vỗ đùi, lại bắt đầu gào thét như hát tuồng.

Nhưng là, người nào trong nhà cũng đều biết, Dương thị thường ngày mới bắt đầu làm việc không phải kêu là đau thắt lưng thì cũng kêu là đang nhức đầu, tóm lại là nàng ta luôn có đủ mọi mảnh khóc để lười biếng, trừ Lã thị

yếu ớt ra, nàng ta chính là một kẻ dối trá. Còn về phần mệt nhọc, làm trâu làm ngựa, phi , người lớn trong Dương gia mà nghe xong, chắc cũng không nhin được mà oán thăm nàng ta vài câu.

Triệu lão gia tử ghét nhất là trong nhà có người hay khóc la làm ồn ào, chính là giận tái cả mặt quát lên: “Vợ lão tam con là đang nói cái gì! Ta với mẹ chồng con có bao giờ đánh hài tử đâu? Cái gì mà đánh đứt xương sống hả? Lời này của con nói ra phải có bằng chứng rõ ràng à!”

“A! Mẹ con đau à, mẹ bầm con làm cái gì...” Triệu Hoàng Nhân bị Dương thị mãnh liệt bầm lên cánh tay , nhất thời kêu to một tiếng, lại liên luy đến vết thương trên đầu, đau đến mức há miệng ra, khóc oai oái lên.

Dương thị vốn muốn dùng nước mắt của con trai, để tranh thủ sự đồng tình của mọi người, vì chính nàng mà chủ trì công đạo, nhưng cũng không nghĩ đến con trai nhà nàng không có tiền đồ như vậy, làm cho nàng ta mất hết thể diện

“Chuyện này căn bản không phải là như vậy !” Lúc này, Triệu Tương Nghi cũng không nhin được nổi, liền tránh thoát bàn tay đang nắm tay nàng của Triệu Hoàng Lâm ra, nện bước chân ngấn chạy đến, đứng trước mặt mọi người phát ra giọng nói non nớt của nói: “Là Hoàng Nhân ca ca trước cùng với người khác cùng nhau khi dễ con, đại ca... đại ca vì không nhin được, mới ra tay bảo hộ của con!” Nói xong hai hàng lệ liền rơi xuống, cộng thêm gương mặt đìu đạm đáng yêu, làm người khác phải đau lòng thay.

Đương nhiên, ngoại trừ Triệu lão tam và Dương thị ra.

“Tương Nghi, con đang nói cái gì , đến đây với ông nội, không sợ, mau đem chuyện gì đã xảy ra nói cho mọi người nghe.” Triệu lão gia tử vốn không muốn tính toán gì hết, dù sao không xảy ra chuyện gì lớn, xem như không đề cập đến, gia đình sẽ thuận hòa lại với nhau.

Bất quá, giờ phút này nghe thấy tôn nữ nhà mình ủy khuất khóc lên, cảm thấy bên trong chuyện này còn có ẩn tình, lại nghe Triệu Tương Nghi la hét nói Triệu Hoàng Nhân cùng với người ngoài phối hợp nhau khi dễ người trong nhà, Triệu lão gia tử đối với chuyện này càng thêm khó chịu, ông bình sanh ghét nhất chính là chuyện người nhà lại đi khi dễ người nhà.

Chương 6: Người nhà đi khi dễ người nhà

Triệu Tương Nghi biết rõ, sở dĩ Triệu Hoàng Lâm cắn chặt răng quật cường không nói cho người lớn trong nhà biết sự tình, vì chuyện này cũng liên quan đến nàng, cục đá ném trúng đầu Triệu Hoàng Nhân là do nàng ném, để bảo vệ nàng không bị tổn thương, hấn thà đương đầu chịu đựng không nói.

Tiếp theo.... Nguyên nhân gây ra chuyện này cũng là liên quan đến Lã thị, bất kể là lúc trước hấn luôn tôn kính với người mẹ này nhưng còn bây giờ trong suy nghĩ của hấn Lã thị chính là nổi sỉ nhục và phần hận, hấn không muốn cùng người khác nhắc tới Lã thị.

Cho nên hấn tình nguyện để phụ thân đánh, bị Dương thị mắng vào mặt, cũng không nguyện ý đem chân tướng nói cho người lớn trong nhà biết.

Nhưng Triệu Tương Nghi có thể không làm được như hấn, nàng luôn nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm lúc nào cũng ôn văn tư nhã, chỉ vì bảo vệ nàng mà cam lòng chịu phạt, bị người lớn trong nhà xem như là một hài tử hư hỏng. Nàng quyết định sẽ đứng ra, đem sự tình một năm một mười nói rõ hết cho người lớn trong nhà biết, nếu không, chuyện này mà không rõ ràng thì ngày nào Dương thị cũng sẽ đem chuyện này ra chỉ trích nhà họ, là cơn đau lưng của Triệu Tín Lương .

Nhìn thấy ông nội Triệu lão gia vì bộ dáng ủy khuất của nàng mà đau lòng, đúng lúc lại là người đầu tiên an ủi nàng , đương nhiên nàng sẽ lợi dụng điểm nhỏ ấy của một hài tử chưa hiểu chuyện mà khóc hu hu nói: ” Hôm nay con đi cửa hàng nhỏ ở đầu thôn mua kẹo ăn... Hu hu hu, gặp mấy tiểu hài tử chặn đường muốn cướp kẹo của con... Hu hu hu, Hoàng Nhân ca ở đằng sau lưng con...”

“Tiểu muội đừng nói nữa!” Triệu Hoàng Lâm gấp cả lên, sợ rằng Triệu Tương Nghi sẽ đem chính mình khai ra, khi đó sẽ bị phạt nặng, hấn liền dấy giụa nhảy ra khỏi ngực của Phương thị, chân nhỏ nện bước nhanh đến bên người tiểu muội.”Tiểu muội đừng khóc, ca ca ôm muội vào trong nhà”

“Muội không muốn!” Triệu Tương Nghi vốn chính là âm thầm cắn đầu lưỡi của mình, cứng rắn bức ra vài giọt nước mắt, nhưng không thành công, sau lại tiếp tục khóc, nàng chỉ vừa nghĩ đến chuyện Lã thị bỏ trốn theo tình nhân thôi đã không biết gây tổn thương cho phụ thân và đại ca nặng đến mức nào rồi, nghĩ đến bộ dáng đại ca Triệu Hoàng Lâm vì nàng mà cam lòng chịu phạt, lỗ mũi có chút xót, nước mắt của nàng tựa như hệ thống cung cấp nước uống mà chảy không ngừng.

Bên này thấy Triệu Hoàng Lâm muốn ngăn cản nàng không cho nói, nàng đối với Triệu Hoàng Lâm kêu một tiếng, rốt cuộc cũng không nói thành

lời, chỉ một mặt khóc, khuôn mặt trắng noãn vì thế mà đỏ bừng lên.

“Ngoan nào, ngoan nào, Tương Nghi đừng khóc”. Phương thị tăng cường bước chân bước đến, đem Triệu Tương Nghi ở trong vòng tay của Triệu Hoàng Lâm kéo ra, ôm chặt thân thể nhỏ bé của nàng lại, một hồi dụ dỗ.

Người được mùi hương trên người Phương thị, cảm xúc của Triệu Tương Nghi dần ổn định, một lúc sau tinh táo lại, một mặt vì khóc mà thân thể nhỏ run lên, một mặt lôi kéo bàn tay ấm áp của Phương thị: ” Bà nội, Tương Nghi ngoan ngoãn, không có nói dối, hức...Hôm nay thật chính là Hoàng Nhân ca ca cùng bọn tiểu tử hư phối hợp với nhau khi dễ con, hức, đại ca vì nhìn không được, mới ra tay đánh ... Bọn họ, bọn họ muốn cướp kẹo của con để ăn....Còn, hức hức, Còn giúp đỡ Hoàng Nhân ca ca mắng con nữa.”

“Bọn hấn chửi, mắng con cái gì?” Nghe được từ trong tiếng khóc của Triệu Tương Nghi, người lớn trong nhà dần biết được chân tướng sự việc, trong đầu chợt hiện ra cảnh tượng buổi chiều hôm nay, một đám hài tử hư hồng vừa đánh nhau vừa cười nhạo hai huynh muội Triệu Tương Nghi.

“Oa...” Triệu Tương Nghi bị Triệu lão gia tử hỏi như vậy, nhất thời khóc rống lên.”Bọn họ mắng con cái gì mà tiện bại hoại...Hoàng Nhân ca ca còn nói mẹ con chạy trốn theo người khác, oa... Mẹ có phải hay không sẽ không trở lại nữa, Tương Nghi muốn ăn bánh ngọt do mẹ làm, hu hu hu.”

Mặc dù trong lòng Triệu Tương Nghi rất chán ghét Lã thị, thậm chí còn hi vọng lần này nàng ta chạy trốn theo người khác ra khỏi Triệu gia thôn, về sau vĩnh viễn đừng quay trở về nữa.Trong tình cảnh này, nàng vẫn quyết định lợi dụng đặc quyền của một tiểu hài tử chưa hiểu chuyện, tiếp tục khóc đến mức tê tâm liệt phế đòi mẹ, gọi lên sự đồng tình của người lớn trong nhà, vì thế mà hóa giải được mâu thuẫn, ít nhất không đem sai lầm quy hết về nhà của nàng, dù sao việc này cũng là nàng làm sai, nhưng rõ ràng là tiểu tử Triệu Hoàng Nhân đó không được dạy dỗ tốt nên mới đi khi dễ người cùng một nhà.

Triệu lão gia tử vừa nghe Triệu Tương Nghi kể xong, lại nhìn bộ dáng của Triệu Hoàng Lâm vì nhẫn nhịn mà thân thể hơi run, mắt đỏ bừng lên.

“Cái nhà này xem ta chết rồi sao?!”Triệu lão gia tử đột nhiên quay sang nhìn Triệu lão tam và Dương thị rống lớn một tiếng, hù được Dương thị đang định mở miệng nói, rốt cuộc cũng không dám la lối hay om sòm nữa, chỉ biết ngây ngốc nhìn Triệu lão gia tử.

Dương thị lúc đầu là đang ở trong phòng nghe được nhi tử vừa khóc vừa nói là bị hai huynh muội Triệu Tương Nghi đánh hấn thành dạng này, nàng ta liền tức giận đến mức phổi muốn nổ tung! Nàng ta cũng không biết rõ sự tình lắm, chỉ nhận định rằng hai huynh muội kia khi dễ con nàng, vì vậy mới dám to gan mà la lối om sòm như thế, hơn nữa cũng nhân cơ hội này thực hiện ý định trong lòng mình—— ở riêng.

Bây giờ nghe lời nói của Triệu Tương Nghi giống như một cô gái ngoan úy úy khuất khuất đem chân tướng sự việc nói ra, trong lòng Dương thị run một cái, ý tưởng hồ nháo trong lòng cũng vỡ tan. Trong nhà lời nói của Triệu lão gia tử rất có trọng lượng, hơn nữa có một loại người ông rất ghét đó là người nhà mà đi khi dễ người trong nhà mình.

“Lão tam, vợ lão tam hai đứa sao không nói gì hết vậy!” Triệu lão gia tử tức giận đến nỗi hai tay run rẩy, gân xanh nổi lên. “Việc như thế này mà các con cũng dám nói trước mặt bọn nhỏ sao?”

Người lớn trong nhà đều biết rõ, hài tử thì chân chính biết cái gì là ”tiện bại hoại”? Hơn nữa Triệu Hoằng Nhân chỉ mới có sáu tuổi, nếu không phải có người lớn dạy hẳn nói ”Tiện bại hoại”, chính hẳn sẽ biết nói từ đó sao?

Dương thị thấy chuyện này có liên quan đến chuyện Lã thị, lại thấy bộ dạng của Triệu lão gia tử bây giờ hết như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy, trong lòng nhất thời có chút chột dạ.

Đúng là nàng ta và chồng cũng từng ở trước mặt hài tử công khai chỉ trích Lã thị, chính miệng nàng ta còn dằn dò Triệu Hoằng Nhân và đại nữ nhi Triệu Tương Liên rằng, Lã thị nhà đại thúc là một kẻ bại hoại, mỗi ngày đều liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, hai người bọn hắn tuyệt đối không được chơi đùa với hai huynh muội Triệu Tương Nghi, hai huynh muội đó chính là tiểu bại hoại, nếu đi chơi cùng hai tiểu hài tử đó, sẽ học lấy thói xấu

“Hải...” Phương thị nặng nề thở dài một hơi, kéo hai người Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm ôm vào lòng. “Ta thấy việc này à, chi bằng bỏ qua đi, trong nhà bây giờ đã đủ loạn rồi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Lão đầu tử ông cũng đừng lớn tiếng như vậy nữa sẽ dọa bọn nhỏ đấy, tôi thấy Hoằng Nhân không phải là cố ý. Ông muốn nói cái gì, thì đợi cho mọi người bình tĩnh lại, giáo huấn lão tam và vợ nó một chút là tốt rồi.”

Những lời này vừa nói xong, lời nói của Dương thị lúc trước vốn là có đạo lý nên nàng ta mới khóc la om sòm như vậy, chỉ trong nháy mắt lời nói của Dương thị liền không có đạo lý.

Lúc này, nàng ta ta vội kéo ông chồng của mình đứng lên, ôm lấy Triệu Hoằng Nhân đang khóc hu hu nhanh chân chạy vào trong phòng, giống như là sợ Triệu lão gia tử gây khó dễ cho nàng ta, nhưng cũng vì việc này mà nàng ta đối với lão đại Triệu Tín Lương giận dữ.

Triệu lão tam nhìn thấy vợ mình như vậy, cũng sợ sệt, vội vàng cất bước đuổi theo vợ vào phòng trong, chỉ nghe “Phanh” một cái, cửa đóng chặt lại.

“Ồ hay, bà mau xem nàng ta, mau xem nàng ta kia, lão tam nguyên bản không có mơ hồ như thế này, chính là từ khi nàng ta gả vào nhà này, mới trở nên kỳ quái như thế!” Triệu lão gia tử chỉ vào nơi ở của tam phòng nhìn Phương thị buồn bực nói, được Phương thị một phen khuyên nhủ, lửa giận mới thoáng lắng xuống.

Sau đó mới yên tĩnh lại nói: “Tóm lại chuyện hôm nay ta nhất định phải can thiệp, xem đi đã thành cái quái gì rồi! Chuyện ở đại phòng hôm nay vốn không thể cứu vãn được! Cứ nhiên ở trước mặt hài tử tùy tiện nói này nói nọ, còn dạy cho hài tử khi dễ hai đứa nhỏ ở đại phòng nữa chứ, này, này chính là xem cái gia chủ là ta chết rồi sao ?!”

“Được rồi, được rồi!” Phương thị thấy Triệu Tín Lương nghe Triệu lão gia tử nhắc đến chuyện của Lã thị, nháy mắt mặt trắng bệch lại đến mức khó coi, liền khuyên nhủ. “Trời cũng đã tối rồi, đừng có nói nữa mau vào nhà đi! Đừng có mỗi ngày nói cái gì xem như chết rồi, nói gở cái gì đó hả !” Lại đến gần Triệu lão gia tử hạ thấp giọng nói xuống, “Ông còn không thấy mặt lão đại không nén được cơn giận à, ông còn ở đây sát muối lên vết thương của nó làm gì !”

Vừa nghe bạn đời mình nói như vậy , Triệu lão gia tử thở dài một tiếng, nhìn sang Triệu Tín Lương, cả người tinh thần đều sa sút bước vào trong nhà, sớm không thấy bóng dáng .

Lại nhìn sang hai đứa nhỏ, một đứa khóc đến khi trên mặt đều muốn bần, một đứa mím chặt môi không ngừng lau nước mắt trên mặt tiêu muội.

Trong lòng không biết tư vị gì, chỉ cẩn thận dặn dò Phương thị: “Bà chính là bà nội của bọn nó, phải hết lòng chăm sóc hai đứa nhỏ này, tôi thấy Tín Lương chịu đả kích không nhỏ đâu, nên tôi nay bà đừng để Tương Nghi ngủ ở đại phòng mà đem nó đến phòng của Nguyệt Cầm đi, bà và Nguyệt Cầm ngủ cùng với hai đứa nó, cẩn thận an ủi hai huynh muội nó cho tốt.” Sau khi phân phó xong, Triệu lão gia tử trong lòng lại muốn dạy bảo hai người Dương thị xem lại cách giáo dục nhi tử của mình cho tốt, ông nghĩ rằng cái nhà này nếu tiếp tục như vậy sẽ không tốt, đợi ngày mai sau khi làm việc dưới ruộng trở về, ông sẽ triệu tập tất cả nhi tử cùng con dâu lại một chỗ, cùng các con nói một chút về chuyện của Lã thị, nếu không nói cho rõ ràng, không biết ngày nào đó Dương thị lại nóng nảy tại đại phòng đem chuyện Lã thị nói ra .

Trời đã tối hẳn, ban đêm, bầu không khí mang theo khí lạnh ẩm ướt nặng nề .

Bà nội Phương thị và cô cô Triệu Nguyệt Cầm lôi kéo hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm vào trong nhà lớn bên kia bôi thuốc, cởi cái xiêm y màu trắng đã bị bẩn của Triệu Hoàng Lâm ra, nhìn thấy trên người hẳn đều vết bầm tím , Phương thị không nhịn được đau lòng liền rơi lệ: “Cha con đúng là quá đáng, sao lại ra tay nặng như thế này... Ai yêu, nhìn một xem này, làn da non mềm bị đánh thành cái dạng gì đây .”

“Con không sao, bà nội con không đau.” Triệu Hoàng Lâm cố chịu đau đón trên người, ngửa đầu lên, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, rất hiểu chuyện nhìn Phương thị nói một câu.

Phương thị lại càng thêm đau lòng cháu nhỏ, một bên vì hẳn mà thoa

thuốc lên vết thương, một bên lại nhìn sang Triệu Tương Nghi. Triệu Nguyệt Cẩm đang giúp Triệu Tương Nghi thoa thuốc, cổ và cánh tay tổng cộng có sáu vết hồng, may mắn là không có nặng như trên người Triệu Hoằng Lâm .

Triệu Tương Nghi vì đau đớn cùng tinh thần hỗn loạn cũng dần buồn ngủ, trước khi mí mắt đóng lại, nhìn thấy nụ cười âm áp kiên cường trên mặt của đại ca Triệu Hoằng Lâm, bà nội Phương thị cùng cô cô Triệu Nguyệt Cẩm dịu dàng che chở và an ủi .

Nàng đã ở đây ba tháng nhưng hôm nay chính là ngày hỗn loạn nhất.

Mẹ thì chạy trốn theo tình nhân, toàn thân đều chỉ trở nhà nàng, làm cho tất cả mọi người trong nhà không ai góc đầu lằn nổi. Nàng và đại ca lại đi đánh nhau, Triệu Hoằng Nhân thì bị thương ... Cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cha mù quáng đánh người, còn người bị đánh lại là đại ca của nàng. Còn có Dương thị la lối om sòm không biết bao nhiêu lần, thêm nữa là sự dịu dàng của đại ca Triệu Hoằng Lâm khiến cho nàng phải cảm động,

Đêm dần khuya, Triệu Tương Nghi mơ màng nghe thấy tiếng thở dài của hai người Phương thị và Triệu Nguyệt Cẩm

Mặc dù không muốn nhìn thấy Lã thị đứng ngay trước mặt nàng, nhưng tự trong đáy lòng Triệu Tương Nghi hi vọng rằng, một ngày hôm nay, toàn bộ sự tình phát sinh ra kia chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bởi vì nàng biết , đối với phụ thân và đại ca , Lã thị có ý nghĩa rất quan trọng với họ. Nàng ta đột ngột rời đi, khiến cho cả gia đình đều thay đổi .

Chương 7: Cô cô dịu dàng

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi từ trong một mảnh im lặng tỉnh lại, cả Triệu gia cũng đã khôi phục lại an bình thường ngày, không hề giống như ngày hôm qua đều tranh cãi hỗn loạn.

Cô cô Triệu Nguyệt Cẩm ôn nhu săn sóc giúp nàng mặc quần áo vào, lại giúp đỡ nàng đánh răng, rửa mặt, cuối cùng là giúp nàng mang giày, sau đó ôm nàng bước ra khỏi phòng chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay trời đẹp, sương mù cũng tan đi không ít, tất cả mọi người trong Triệu gia cùng nhau ngồi trong sân nhỏ ngoài phòng, Phương thị và Dương thị đều bận rộn chuẩn bị đi ngủ cho cả nhà.

Hoàn cảnh Triệu gia bây giờ rất nghèo, bữa ăn từ trước đến giờ đều rất đơn giản, đi ngủ chỉ có ngô cùng bát cháo loãng, kèm với món cháo món là củ cải ướp muối, mỗi ngày đều ăn như vậy, nếu không đề cập đến vấn đề dinh dưỡng, thì chính là ăn cũng rắc rối.

Cuộc sống gia đình của Triệu Tương Nghi khi trước đều cực tốt, từ nhỏ đến lớn việc ăn mặc không cần lo, ngày thường đều ăn cơm gạo tẻ cũng phát ngấy, chưa bao giờ nghĩ đến việc ngay cả cơm gạo tẻ cũng không có mà ăn.

Bất quá tài nấu nướng của Phương thị không tệ, củ cải ướp muối kia sau khi lấy ra khỏi hũ xào lên, nhờ kỹ thuật khéo léo xào củ cải như vậy mà khi ăn với cơm có hương vị rất ngon. Ăn cùng với chén cháo hoa, đối với cả gia đình mà nói ăn như thế cũng xem như tạm được.

Bên này, chờ các nam nhân làm xong việc nặng trong nhà, đám người Triệu Nguyệt Cẩm cũng cho gà ăn xong, mọi người liền quay lại ngồi trên bàn chờ đi ngủ.

Ngày hôm nay, thoạt nhìn Dương thị đặc biệt cao hứng, đặc biệt tốt, giống như hôm qua không có chuyện gì xảy ra vậy. Triệu Tương Nghi còn đang nghi hoặc thì thấy Phương thị từ trong phòng bếp mang ra một cái chén nhỏ, vừa hô nóng vừa bước nhanh đi tới bỏ xuống trên bàn.

Mùi hương trong chén nhỏ bay ra khắp nơi, khiến cho mọi người ngồi trên bàn đều động tâm, nước miếng cứ vậy mà rơi xuống.

“Um hừm, vẫn là mẹ rất thương bọn nhỏ!” Dương thị liếc sang hai huynh muội Triệu Tương Nghi một cái, sau đó nhanh tay nhanh chân đoạt đi chén nhỏ kia, cũng chẳng thèm để ý đến chén vẫn còn nóng. Nàng ta một bên xoa xoa tay bị bỏng, một bên vỗ đầu Triệu Hoàng Nhân nhếch miệng cười nói: “Mau ăn đi, nếu không hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm tham ăn nhìn thấy đó.”

A, hóa ra là mùi thơm nhẹ nhàng của chén canh trứng, vì nghĩ đến vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân nên mới làm riêng cho hắn.

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm nói, một bên nhìn thấy ý cười trên

mặt Phương thị, tâm liền cảm thấy ấm áp , ấn tượng với Phương thị cũng tốt hơn.

“Tam thẩm không nên nói như vậy, con và Tương Nghi từ trước đến nay cũng không phải là có tầm mắt hạn hẹp, đồ ăn ngon ở trước mắt một cái cũng chưa đụng đến.” Triệu Hoàng Lâm trên người còn có thương tích, lúc nói chuyện lại giống như thường ngày đều lễ phép như thế, mắt nheo lại, nhìn Triệu Hoàng Nhân ngồi bên cạnh, cả Triệu Tương Liên đang chảy nước miếng .

Triệu Tương Liên so với Triệu Hoàng Nhân lớn hơn một tuổi, từ nhỏ đã không được ăn thứ gì tốt, lại còn Dương thị có tính tham ăn, nên nàng ta từ nhỏ đã có cũng dưỡng thành thói tham ăn, vừa thấy đê đê mình vì bị thương nên mới có canh trứng để ăn, mắt đỏ lên không khỏi hâm mộ, nhất thời cảm thấy đĩa củ cải muối xào trên bàn khó ăn vô cùng.

Dương thị nhìn thấy bộ dáng chảy nước miếng của Triệu Tương Liên, nuốt nước miếng, vươn tay đánh vào lưng Triệu Tương Liên một cái , ngoài miệng há miệng mắng : “Mau ăn đồ ăn trong chén của con đi, nhìn canh trứng của đê đê làm gì? Đó là bà nội làm cho đê đê dùng để bổ thân thể, con làm sao không hiểu chuyện như thế hử!”

Nước mắt Triệu Tương Liên giàn giụa rơi xuống nhìn Dương thị, lại nhìn về chén canh trứng trong tay Triệu Hoàng Nhân, dùng sức ngửi một cái rồi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vùi đầu húp chén cháo ngô trong tay .

“Được rồi, sáng sớm ồn ào cái gì, mau ăn cơm!” Triệu lão gia tử trong đầu buồn bực húp một hớp cháo ngô, gấp một miếng củ cải xào bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn Dương thị một cái, sau đó không nói gì thêm.

Triệu Hoàng Nhân vùi đầu ăn chén canh trứng nhỏ không ngừng vang tiếng xụt xụt, lại giống như thường ngày nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, như là khoe khoang rằng trong tay mình có đồ ăn ngon hơn .

Triệu Tương Nghi không nhịn được mà trừng mắt , kiếp trước đồ ngon gì mà nàng còn chưa từng ăn qua? Còn có thể thèm muốn một chén canh trứng nhỏ kia sao?

Triệu Hoàng Lâm một bên chậm rãi dùng chén cháo loãng trong tay mình, một bên nghiêng đầu nhìn tiểu muội, thấy nàng đang cúi đầu dùng chén cháo , không khỏi đau lòng. Biết nàng rất hiểu chuyện, không tham ăn chén canh trứng nhỏ trong tay Triệu Hoàng Nhân, nàng càng làm như vậy thì người làm đại ca như hắn trong lòng càng khó chịu hơn.

Suy nghĩ một chút, hắn liền vươn tay nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng

Triệu Tương Nghi liền biết, Triệu Hoàng Lâm từ trước đến nay làm động tác nhỏ như thế này chính là có chuyện muốn nói với nàng, lại không muốn cho người ngoài biết hắn sẽ nhéo nhéo tay nhỏ của nàng, ý bảo là có chuyện muốn nói .

Trong lòng có chút muốn cười, linh hồn ở bên trong cơ thể nhỏ này đã

hơn hai mươi tuổi rồi, nếu đây là cơ thể đã mười hai mười ba tuổi, thì Triệu Hoàng Lâm sao dám lén lút ra hiệu như thế chứ? Tiểu hài tử ba tuổi có thể hiểu sao...

May mắn là cho đến nay hắn không có hoài nghi là nàng có thể hiểu được động tác này của hắn.

Ăn xong điếm tâm, các nam nhân trong nhà đều mang cuộc ra đồng làm việc, bao gồm cả Triệu Tín Lương.

Hôm nay hắn giống như che dấu tâm tình chính mình lại, một lần nữa bắt đầu sinh hoạt bình thường. Khi nhìn thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi, trong mắt hắn chứa đựng sự áy náy cùng lời xin lỗi, nghĩ lại ngày hôm qua hắn ra tay nặng như thế, thật đúng là không nên.

Sau khi biết hết sự tình, hắn cảm thấy mình đã sai khi ra tay đánh con

Còn những bộ quần áo vụn vặt của Lã thị, cùng toàn bộ những ký ức về nàng ta hắn cũng đã hủy hết rồi, trong nhà không có để lại một chút đồ dùng thường ngày của nữ nhân đó hết.

Bên này, Phương thị chăm sóc Lý thị đang ở cũ, Triệu Nguyệt Cầm thì đang nấu cơm trong nhà, cho nên không xuống ruộng làm việc, bởi vì làm việc trong ruộng nên phải có người đi đưa cơm và nước uống vào buổi trưa, cứ như vậy toàn bộ rơi xuống trên người Dương thị. Thường ngày, nàng ta còn cố gắng duy trì, ngoài miệng cũng chỉ tùy tiện oán giận mà thôi.

Nhưng hôm nay, Dương thị thập phần kiên định ngồi trên bàn đá xanh ở tiểu viện, bắt chéo chân lên, làm bằm nói chuyện lớn.

Ý là con nàng ta hiện giờ đang bị thương, người làm mẹ như nàng ta phải ở nhà chăm sóc cho nhi tử.

Triệu Tương Nghi vừa nghe đến đây đã muốn tức giận, chăm sóc nhi tử? Đây cũng xem như là một cái cớ sao... Thường ngày hai tỷ đệ Triệu Hoàng Nhân đều do Phương thị dốc lòng chăm sóc, nàng ta làm mẹ có bao giờ quan tâm đến con cái một lần đâu? Lúc này chính mùa thu hoạch, đang lúc cần người, nàng ta lại nói cần chăm sóc nhi tử, mang cái tư thế mẹ hiền đó ra là muốn lừa gạt ai?

Nhưng Phương thị từ trước đến nay chưa bao giờ so đo với nàng ta những việc lật nhật như lông gà vỏ tỏi này, bắt quá trong lời nói còn có cân nhắc, liền tùy nàng ta muốn làm sao thì làm.... Vừa vặn việc của các nam nhân ở ngoài đồng không sai biệt lắm, nàng ta vốn lười biếng, không giúp được cái gì, liền dứt khoát để nàng ta ở nhà cho rồi, cũng đỡ cho chính mình phiền lòng.

Dễ dàng đáp ứng.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy trong mắt Dương thị có một tia khoái ý xẹt qua sau đó biến mất, nàng ta đứng bên cạnh nàng nên khi dễ nàng chỉ mới ba tuổi không hiểu gì làm bằm nói: “Hừ, người đúng là đồ không có mẹ dạy, lần

sau còn dám đánh nhi tử của ta, ta nhất định sẽ lột da ngươi!” Thấy Phương thị từ trong phòng đi ra, Dương thị lập tức im lặng không nói gì, đổi thành vẻ mặt có nụ cười vuột đầu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi một phen tránh thoát, xoay người chạy vù đến bên người Phương thị, giọng nói giòn giã cất lên:” Bà nội , bà nội, mẹ con đã trở về rồi sao? Mẹ đâu rồi ạ? “.

Tim Phương thị như muốn rớt ra, hung hăng trừng mắt Dương thị một cái, sau đó mặt cười tươi nhìn Triệu Tương Nghi nói : “Tương Nghi à, có bà nội, có cô cô cùng con chơi không vui sao? Mẹ con đây à, nàng ấy đang ở chỗ rất rất xa, phải đợi đến khi Tương Nghi trưởng thành, trở thành một đại cô nương thì mẹ con mới trở về được. Tương Nghi vẫn còn nhỏ, chúng ta sẽ ở cùng với con, con thấy như vậy có được không ?”

“Dạ được!” Triệu Tương Nghi ôm cổ Phương thị cười khanh khách, đôi mắt già nua của Phương thị có chút lệ khiến lòng nàng cảm thấy đau, cúi đầu lên vai Phương thị che đi hốc mắt sẫm đỏ của chính nàng .

“Ôi chao, nương, con không có nói với Tương Nghi cái gì cả, chỉ sờ đầu con bé và nói vài câu quan tâm mà thôi” Dương thị nói xong, muốn bước đến chỗ Phương thị giải thích.

Phương thị cũng lười tính toán cùng nàng ta, chỉ hét lên một tiếng:”Đi đi , đi chăm sóc con của ngươi đi, thuận tiện giúp đỡ Nguyệt Cẩm đang nấu cơm trưa mà đi chẻ củi dùng để đốt!”

“Ôi, thật sự là không khéo!” Dương thị nói xong liền đưa tay chỉ xương eo của mình, “Nương, ngài xem đi, con đem qua vì chăm sóc Hoàng Nhân nên ngủ không ngon chút nào, ngài cũng biết mà, từ sau khi con sinh hai đứa nhỏ , xương cốt cũng không tốt lắm, việc chẻ củi kia trước đành ủy khuất để Nguyệt Cẩm làm vậy, đợi sau khi xương cốt con khỏe lại, con mỗi ngày sẽ giúp mọi người chẻ củi .” Dứt lời, nàng ta giống như một làn khói bay chạy vào trong phòng của mình.

Phương thị ở ngay tại chỗ tức giận đến phát run, miệng thẳng mắng: “Lão tam đúng là tầm mắt hạn hẹp , không biết lúc trước nhìn trúng cái gì của đồ lười biếng nhà ngươi.Nếu không phải vì lão tam và hài tử thì ta đã sớm cầm củi nấu bếp lên đánh ngươi rồi !” Nói xong lại nhìn cháu gái nhỏ trong lòng, tâm tình cũng thu liễm lại dần , nở nụ cười sờ đầu Tương Nghi nói: “Tương Nghi không nên học theo tam thâm của con nha, vừa lười biếng lại biết dùng mẹo khéo, như vậy sẽ không ai thích con con cả, con biết chưa?”

“Ân!” Triệu Tương Nghi trừng điệp gật đầu, lại nhìn sang thấy Triệu Nguyệt Cẩm đang bận rộn “Tương Nghi muốn giống như cô cô vậy, sau này khi con lớn lên sẽ phụ giúp việc nhà, kiếm tiền để cho mọi người trong nhà đều có một cuộc sống tốt hơn !”

Tay đang làm việc của Triệu Nguyệt Cẩm ngừng lại, ngại ngừng nhìn

Triệu Tương Nghi cười. Tính tình tiểu cô này là như vậy đây, khi có người lớn trong nhà thì rất nhút nhát, còn thường xuyên tổn chút tâm tư làm đồ chơi cho Triệu Tương Nghi chơi.

Dựa theo quan sát của Triệu Tương Nghi thì tiểu cô này tuyệt đối không có ngốc, càng đừng nói chi là nhút nhát, chỉ là nhà này có nhiều người, chuyện lật vật gì cũng gom lại một chỗ, đem tính cách nàng ấy đè nén lại, khiến cho nàng ấy trước mặt người khác chỉ lộ ra bộ dáng sợ hãi mà thôi.

Kỳ thật, nàng ấy không phải nhát gan, mà là ôn nhu.

Phương thị vừa nghe cháu gái nhỏ hiểu chuyện nói như vậy trong lòng cũng ấm lên, tinh thần sảng sốt, sau đó liền híp mắt cười: "Này nhé, Tiểu quái quái những lời này là con theo ai học được"

Triệu Tương Nghi trong lòng hồi hộp giật mình, vừa lúc quay đầu lại thì thấy Triệu Hoàng Lâm đi tới, nụ cười nhất thời cong lên, thuận tay chỉ: "Ca ca!"

Phương thị vừa cao hứng vừa vỗ vỗ đầu nhỏ của Triệu Tương Nghi: "Bà nội sẽ đem những lời này nhớ kỹ, chờ đến khi Tương Nghi lớn lên, mong Tương Nghi sẽ cho bà nội hưởng thụ cái phúc này."

Cùng lúc đó, Triệu Hoàng Lâm đi tới trước mặt cả hai người, đưa tay ra trước mặt tiểu muội: "Bà nội, bà đi làm việc đi, tiểu muội đã có con chăm sóc rồi."

"Hoàng Lâm à, bản thân con cũng phải cẩn thận chút, trên người còn có vết thương đây."

"Bà nội con đã biết." Triệu Hoàng Lâm hai mắt mỉm cười, thuận tay ôm Triệu Tương Nghi vào trong ngực.

Triệu Tương Nghi lúc này mới nhớ ra, buổi sáng lúc ăn cơm, Triệu Hoàng Lâm có nhéo nhéo tay nàng ý là có chuyện muốn nói, trong lòng nàng cân nhắc, hẳn rồi cuộc là muốn nói cái gì với nàng đây?

Chương 8: Không cho phép nhắc lại

Triệu Hoàng Lâm ôm Triệu Tương Nghi vào trong phòng, cẩn thận đặt nàng ngồi lên ghế, nhìn vết thương trên cổ nàng, đau lòng hỏi:” Tiểu muội còn đau nữa không?”

“Không đau, Tương Nghi là bé ngoan, không có khóc.” Triệu Tương Nghi thề rằng, nàng từ trước đến giờ chưa từng nói dối mà tim không đập , mặt không đỏ như vậy cả, hơn nữa da đầu có cảm giác tê dại.

Triệu Hoàng Lâm cười an ủi , vỗ đầu nàng, rồi ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng hỏi: “Tiểu muội, muội có muốn ăn cá không ?”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, nhất thời trong lòng hiểu được, chắc chắn là sáng nay đại ca nhìn thấy Triệu Hoàng Nhân có canh trứng chim ăn, lại sợ nàng cũng muốn ăn, càng muốn bồi bổ thân thể của nàng, nên mới hỏi nàng như vậy. Sở dĩ lúc sáng nói với mọi người trong nhà như thế, chính là không muốn Dương thị trộn quấy phân heo nghe được, lại đánh cái chủ ý tham lam gì đó.

Gật đầu: “Muốn, cô cô làm món canh cá, uống ngon!” Trù nghệ của Triệu Nguyệt Cầm là do chính tay Phương thị dạy, rất là tỉ mỉ, chỉ trách nhà này rất nghèo , không có nguyên liệu quý hiếm gì để Triệu Nguyệt Cầm luyện tập hết.

“Tốt lắm, muội muội ngoan, ở đây chờ ca ca một chút, một lát nữa ca ca sẽ dẫn muội ra bờ sông câu cá.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Không lâu sau, Triệu Hoàng Lâm quay lại, trên tay cầm một chiếc cần câu tự làm và chiếc gùi do Triệu Tín Lương nhân lúc nhàn rỗi làm ra, nhìn Triệu Tương Nghi mà vầy vầy đồ trong tay: “Chúng ta đi thôi, hôm nay nhất định phải câu được mấy con cá rồi nhờ cô cô làm canh cá cho muội uống.”

Triệu Tương Nghi cười khanh khách cả lên, vỗ vỗ tay nhỏ hoan hô, vui vẻ chọc cười đại ca .

Huynh muội hai người tìm Phương thị để nói chuyện, Phương thị rất lo lắng khuyên một hồi, nói thời tiết lúc này là cuối mùa thu, bờ sông ít người, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ tìm không thấy người để giúp..

Huống hồ là Triệu Hoàng Lâm tuổi còn nhỏ, phải chiếu cố đến tiểu muội mới ba tuổi, lúc này mà không có người lớn đi cùng thì Phương thị khó lòng mà yên tâm cho được .

Triệu Hoàng Lâm chủ ý đã định, hẳn không muốn lúc này buông tha, rơi vào đường cùng, hẳn đành đưa hai hài tử ở Tê gia bên cạnh ra thuyết phục Phương thị: “Bà nội , kỳ thật không phải chỉ có con và tiểu muội đến bờ sông chơi đâu, còn có a Sâm ca và Uyên Dao muội muội cũng đi nữa, ngài cũng biết a Sâm đã mười tuổi rồi, lại có khả năng bơi lội rất tốt, bây giờ bà

nội có thể an tâm để tụi con đi chứ?”

Phương thị suy nghĩ một lát, vẫn có chút không yên lòng, bà biết rõ tính tình của cháu trai mình, không dễ gì mà ngăn được nó cả, thân mình cúi xuống nhỏ giọng dặn dò: ” Vậy con phải đáp ứng với bà nội, trước giờ cơm trưa phải mang Tương Nghi trở về, dù có câu được cá hay không, trở về ăn cơm vẫn là quan trọng hơn.”

“Ai, được rồi!” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười ngọt ngào đáp ứng Phương thị.

Mang theo công cụ, lại giúp đỡ Triệu Tương Nghi mặc thêm một lớp áo, sau khi thu dọn lưu loát xong, Triệu Hoàng Lâm liền dẫn tiểu muội xuất môn đi câu cá.

Ra khỏi cửa, Triệu Tương Nghi nhỏ giọng hỏi đại ca một câu: ” Ca ca, ca thực sự gọi a Sâm ca và Uyển Dao tỷ đi cùng ra bờ sông sao ạ ?”

Triệu Hoàng Lâm gật gật đầu: “Muội cũng không phải là không biết bà nội chúng ta đó, nếu không đi kêu, đợi khi bà nội hỏi tới, nhất định sẽ giận chúng ta lắm.”

Triệu Tương Nghi ngẫm lại thấy cũng đúng, liền gật đầu.

Chỉ trong chốc lát bọn họ đã đến Tề gia ở bên cạnh, nhà này từ bên ngoài Triệu gia thôn di cư đến, đã ở Triệu gia thôn được mười năm rồi, chủ nhà này là thợ mộc, người thành thật lại hay chịu khó, nên người trong thôn có việc vất gì khó không làm được đều đến nhờ vả hẳn giúp đỡ, tất cả mọi người trong thôn đều gọi hắn là Tề mộc tượng[1].

Thê tử Uông thị của Tề mộc tượng là một nữ nhân rất là ôn nhu, bình thường đối đãi với hai huynh muội Triệu Tương Nghi thập phần khách khí, là người rất nhiệt tình. Lúc trước hai huynh muội có nhắc đến a Sâm ca chính là con trai lớn nhất của Tề mộc tượng, Tề Sâm, mà Uyển Dao chính là con gái nhỏ của Tề mộc tượng, Tề Uyển Dao.

Nghe nói cái tên Tề Uyển Dao này là do một thầy tướng số đặt cho, tiên sinh kia có xem qua mạng của Uyển Dao, nói rằng nàng sau này tiền đồ vô lượng, cuộc sống sau này giàu sang có thể hưởng thụ được vinh hoa phú quý, chỉ là trước đó phải gặp lấy một ít khổ cực mà thôi.

Một nhà Tề thị nghe xong, rất là vui mừng, đối với nữ nhi duy nhất này càng cẩn thận hơn. Mặc dù gia cảnh Tề gia nghèo khó, cái gì không tốt đều ăn hết, mỗi ngày đều kiên trì cho Tề Uyển Dao ăn cơm, cứ như là xem nàng ấy là một người phú quý mà cho ăn gạo trắng.

Sáng nay, Tề mộc tượng đã lên trần làm việc cho người ta, hai huynh muội liền lễ phép lên tiếng chào hỏi Uông thị, nói rõ ý định đến đây của mình, Uông thị cũng không giống như Phương thị mà lo lắng, đi gọi con mình đến, dặn bọn họ vài câu, liền cho bọn họ theo hai huynh muội ra bờ sông.

Bên này, Triệu lão gia tử cũng sớm làm xong việc ở trong ruộng, thừa

dịp trước giờ cơm trưa chạy về nhà, Phương thị lấp bắp kinh hãi, nghĩ là có chuyện gì xảy ra, bởi vì nam nhân trong nhà có mấy khi trở về sớm như vậy. Hỏi kỹ lại, mới biết là Triệu lão gia tử không yên lòng với sự kiện ngày hôm qua, nghĩ đến trước tiên phải triệu tập mọi người trong nhà lại một chỗ cùng nhau thương nghị.

Sau khi dùng cơm trưa xong, mọi người cũng muốn đi ra ngoài ruộng làm việc tiếp.

Dương thị thấy thế, cũng nổi lên toan tính, miệng thì làm bầm không biết nói cái gì, Phương thị vừa đến gần nên nghe thấy, liền tức giận trừng mắt nhìn Dương thị mắng: “Ngay cả việc ấy mà ngươi cũng muốn tính toán!”

“Con nói có sai sao?” Dương thị vốn chỉ là nhỏ giọng nói thôi, không nghĩ đến mẹ chồng mình nghe được mà mắng mình, lại càng nhin không được cắn giận nói.”Bây giờ con vất vả lắm nên mới không đi đưa cơm ra đồng, bọn họ liền sửa lại mà trở về ăn cơm, tiết kiệm không ít công việc chưa làm, có phải hay không là chờ đến ngày mai muốn con làm hết những công việc còn chất đống đó của họ hay không. Con bà nó chứ, cái này là đồng dạng sao? Hơn nữa còn có chuyện gì trọng yếu, lần trước sao không thể nói cùng mọi người đi ? “

“Được rồi , mẹ Hoằng Nhân , con cũng đừng ở đằng đó mà mở miệng nói nữa, nhanh chóng dọn dẹp xong rồi lên phòng lớn, ta đây thực sự có chuyện muốn nói với cả nhà.”Triệu lão gia tử tức giận nhìn Dương thị, quay đầu lại đi lên phòng lớn, một đám con trai con gái cũng theo đi vào.

Dương thị ở nguyên tại chỗ dậm chân, lại mở miệng mắng vài câu, mới cảm giác được dễ chịu một chút, sau đó cũng đi theo vào.

Mọi người lần lượt đều ngồi xuống, Triệu lão gia tử và Phương thị đều ngồi ở phía trên, không khí trong phòng nhất thời yên tĩnh , Triệu lão gia tử buông tẩu thuốc trong tay xuống, gõ lên bàn, nặng nề thở dài một hơi rồi ngẩng đầu lên nói: ” Hải.... Vận đen trong nhà cũng đi rồi, các quỳ sạp ở khắp nơi không ai mà không biết nương tử vô liêm sỉ cùng chạy trốn theo tình nhân kia!” Khi nói đến lời này, Triệu lão gia tử giương mắt nhìn con trai lớn Triệu Tín Lương, trong mắt mang theo đồng tình cùng khổ não.

Mọi người lúc này mới hiểu được, trong miệng phụ thân là đang nói đến chuyện lớn, chính là chuyện Lã thị.

“Việc này đều là quá khứ cả rồi, ai cũng không được bàn luận nữa .” Triệu Tín Lương khẩu khí thản nhiên, tay nắm chặt lại làm cho người ta nhìn thấy đều có chút sợ hãi .

Triệu lão gia tử cũng khoát tay, nhìn Triệu Tín Lương nói: ” Quá khứ? việc này cứ xem như vậy mà bỏ qua sao? Nếu hôm nay ta không triệu tập mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện, nói cho rõ, thì chuyện này có thể xem như là quá khứ được sao?”

Triệu Tín Lương mím chặt môi lại, thần thái giống hệt như con trai Triệu

Hoàng Lâm, không lên tiếng, chỉ khó chịu nắm chặt tay lại.

Triệu lão nhị ngồi ở bên cạnh, thấy hấn như vậy trong lòng không chịu nổi, vươn tay khoát lên vai hấn hấn, vỗ vỗ vài cái an ủi.

“Ai ôi, chuyện này thôi ...” Tính tình Dương thị rất là thiếu kiên nhẫn, thấy Triệu lão gia tử nói đến chuyện của Lã thị, tâm sinh ra ngứa ngáy, nếu không tùy tiện nói vài câu sẽ không thấy thoải mái.

Bất quá nàng ta vừa mới nói vài câu, đã bị Phương thị cắt đứt: “Mẹ Hoàng Nhân! Trong chuyện này, người không có tư cách chen miệng vào chính là con!” Thấy Dương thị nghe xong đã đùng người của Triệu lão tam, ý bảo hấn làm chỗ dựa cho nàng ta, Phương thị liền trừng mắt nhìn lão tam nói. “Lão Tam! Con không được nói giúp cho nàng ta, chẳng lẽ mẹ chỉ mới nói có vài câu còn không nói đúng sao? Nàng ta cũng đâu phải là thiếu phụ nhân hay là thiên kim tiểu tử của quan lại đâu, con cứ như vậy mà chiều chuộng nàng không phải là để cho người khác nói vài câu à?”

Triệu lão tam nghe được lời nói của Phương thị, cũng không tiện mở miệng nói, chỉ biết cúi đầu ngồi ở một bên, nhưng bị Dương thị dùng khuỷu tay chọc vài cái, lại bị nàng ta thăm mắng vài câu “Đồ vô dụng”.

“Được rồi, đều đừng cãi nữa!” Triệu lão gia tử buồn bực phát tay, chuyện Lã thị đã đem cái mặt già của ông làm mất hết, từ ngày hôm qua đến ngày hôm nay, trong thôn không biết có bao nhiêu người ở trong tối cười nhạo ông rồi, lại cười Triệu Tín Lương không giữ được vợ.

“Tín Lương à” Triệu lão gia tử ngẩng đầu lên nhìn đứa con lớn nhất. “Việc này à, cha thấy là..... Hải.” Ông thở dài một hơi, lại nói tiếp, “Nàng ta nếu đã có tâm cùng người khác chạy trốn thì con có dùng dây thừng trói nàng ta ở nhà, cũng là trói không được ... Lại nói đến, mẹ Hoàng Lâm từ khi đến nhà của chúng ta, cũng chưa làm được việc gì là tốt cả, nàng ta được nuông chiều đến lười biếng cha cũng không nói đến nhưng lại hay bới móc. Nói tóm lại thì bên trái ăn không quen, bên phải cũng ở không tốt, cha thấy điều kiện bên nhà mẹ đẻ nàng ta không tốt gì, lại đem nàng ta dưỡng quen thành thói nuông chiều. Bây giờ lại cùng người khác chạy trốn, thật ra cũng không phải tất cả đều là xấu, ít nhất là sau này cả nhà chúng ta mỗi ngày không có bị nàng ta chọc tức là được. Đi rồi cũng tốt, tương đương với việc không cần nuôi một người ăn không ở rồi không làm việc gì! Trong nhà ít nhiều cũng giảm bớt đi một phần lương thực.”

“Cha nói có lý.” Triệu Tín Lương khẩu khí vẫn như trước mà bình thản, “Từ ngày hôm qua cho đến bây giờ, con cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ nàng ta đến nơi nào, con cũng sẽ không đưa cái mặt đi tìm, cho dù nàng ta sau này biết được mình đã sai lầm muốn trở về đây, con cũng sẽ không đáp ứng cho nàng ta bước vào cửa!”

“Ồ hay.” Dương thị kéo dài âm cuối cười nhạo, âm thanh lạnh lạnh lại khó nghe, “Trong nhà Thế Hữu là như thế nào à, đại tẩu nàng ta hưởng phúc

còn không kịp nữa là, sao lại có thể quay trở về cái nhà này được chứ ?”

” Mẹ Hoàng Nhân!” Triệu lão gia tử giận run cả người , chỉ tay vào mặt Dương thị tức giận nói, “Biển đi, ngươi cút ra ngoài cho ta!”

Dương thị cũng là nhất thời nhẹn không được, đem ý nghĩ trong lòng nói ra, lại thấy bộ dáng cha chồng giống như muốn ăn thịt nàng ta, miệng quát quát lại, đứng dậy lắc hông đi ra ngoài .

“Hải...” Phương thị thở dài một cái. “Nhà chúng ta có ba nàng dâu, trừ vợ của lão nhị ra còn lại đều không làm cho người khác bết lo !”

“Lão Tam!” Triệu lão gia tử bị chọc tức chỉ vào Triệu lão tam, “Hôm nay , cha triệu tập các con ở đây là muốn nói chuyện này. Vừa rồi con cũng nghe lão đại nói gì rồi chứ, việc này cứ vậy mà xem như quá khứ đi, các con hiện tại đã nghe xong, đều nên đem ý nghĩ trong lòng nói rõ cả ra, chuyện này về sau chỉ được để trong bụng không được phép ở trong nhà nhắc tới nữa! Nhà của chúng ta từ nay về sau không có người như vậy tồn tại , hiểu chưa! Nhất là vợ của con, con nên về phòng hảo hảo nói chuyện với nàng ta đi, đừng có cả ngày nghe nàng ta, học mấy thứ hoa lý hồ tiêu [2] , mỗi ngày đều dùng mách khéo để lừa biếng, không làm được chuyện gì đúng đắn !”

“Vâng, con biết rồi thưa cha...” Triệu lão tam trong lòng rất là không thoải mái, có thể là hắn có chút sợ vị phụ thân này, không dám biểu hiện bên ngoài, chỉ có thể ngoài miệng vâng, dạ mà thôi .

“Mặt khác, chuyện này đối với hai đứa nhỏ trong phòng lão đại là đã kích rất lớn, Tương Nghi có thể chưa hiểu gì, nhưng còn đứa trẻ Hoàng Lâm lúc nhỏ đã chú ý đến như vậy, sợ là trong lòng rất đau khổ, các con về sau cũng nên chiếu cố hai huynh muội bọn nó thật tốt, trong nhà có cái gì tốt đều phải cho bọn nó dùng trước, có biết không ?” Triệu lão gia tử dò xét một vòng từ trên xuống dưới, cảm thấy mấy đứa con của lão cũng không có ý kiến gì, duy chỉ có lão Tam cúi đầu đằng kia là lòng dạ hẹp hòi, tức giận mà hừ hừ một tiếng .

Hắn không yên lòng sợ rằng đem ý tưởng trong lòng ra nói sẽ làm cho lão gia tử phát hỏa lần nữa. Thứ nhất , sau này trong nhà sẽ không cho phép bất cứ ai nói chuyện của Lã thị và không được phép nói chuyện của Lã thị ra bên ngoài. Thứ hai, lão gia tử lần này là muốn che chở cho hai đứa nhỏ ở đại phòng, không thể cùng bọn nhóc đó so đo được.

Sau khi đem chuyện này an bài thỏa đáng xong, Triệu lão gia tử mới cho mọi người trong nhà giải tán, lại chỉ lưu một mình Triệu Tín Lương ở lại trong phòng, nói là có chuyện muốn nói với hắn .

Triệu Tín Lương lưu lại cùng ông, chờ mọi người người đi ra ngoài hết rồi, Triệu lão gia tử mới thở dài một hơi, đi đến trước mặt Triệu Tín Lương vỗ vai hắn an ủi: “Đều tại ta và mẹ con không tốt, năm đó không có cẩn thận hỏi thăm kỹ chi tiết về mẹ Hoàng Lâm, nếu sớm biết nàng ta là người như thế thì ta và mẹ con có bị đánh chết cũng không đồng ý hôn sự này .”

“Cha, tất cả đều là quá khứ hết rồi, con cũng đã nghĩ thông suốt , vì hai đứa nhỏ , phải tiếp tục sống... Con cũng sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa, cũng không làm ra những chuyện khác người, đã khiến cho cha mẹ lo lắng rồi .” Triệu Tín Lương bình tĩnh nói, hiển nhiên là không có đề cập đến Lã thị.

“Kia, thông gia bên kia...” Triệu lão gia tử cau mày lại, tuy rằng ngày đó Lã thị đã chạy trốn cùng người khác, trong lòng ông cũng sớm không thừa nhận đứa con dâu này, có thể chỉ trong một thời gian ngắn , đối với nhà mẹ của Lã thị vẫn chưa sửa lại miệng được.

“Hừ, nữ nhi của bọn họ làm ra sự tình này, chờ khi tin tức đến tai bọn họ , tất nhiên là không thể không đến nhà chúng ngàn bồi vạn bồi rồi, đến lúc đó ngài và mẹ cứ trực tiếp đuổi người là được, con cũng không muốn gặp họ .” Nói đến nhà mẹ đẻ của Lã thị, ngữ khí của Triệu Tín Lương càng thêm lạnh lùng.

Chỉ nghĩ đến cuộc sống sống ngày trước, một nhà cha mẹ vợ đều đối với hấn yêu cầu cùng bắt bẻ, còn hấn một mặt vẫn là bộ dáng phục tùng tuân theo, trong lòng hấn cũng không có tư vị gì .

Mà hấn vạn lần không ngờ, kế tiếp Triệu gia hấn còn có phải trải qua một chuyện lớn nữa, làm cho mọi người trong nhà càng không thể chịu đựng nổi.

===

[1] Tề mộc tượng= thợ mộc nhà họ Tề

[2] Hoa lý hồ tiêu: nói chuyện không thực tế, giống như cái kiêu bịa chuyện để nói ấy

Chương 9: Thông gia đến

Đã là cuối tháng tám , trong tiết cuối thu, nước sông lạnh tựa như băng. Nếu đem tay ngâm trong nước chắc chắn sẽ bị đông lại. Hai huynh muội Triệu Tương Nghi đi theo Tề gia hai huynh muội câu cá trở về, trên đường đi nhạc a a [1] , không khí hòa thuận hòa thuận vui vẻ .

Triệu Hoàng Lâm hí mắt cười, một tay nắm bàn tay nhỏ của tiểu muội, tay kia lắc lắc giỏ trúc đang cầm, bên trong có đến bốn, năm con cá trích dài bảy tấc, vừa lúc đem về có thể nhờ cô cô Triệu Nguyệt Cầm nấu thành một nồi canh, cấp cho tiểu muội một bữa ăn ngon lành.

Trong tay Tề Sâm cũng cầm một cái giỏ trúc, cá bên trong so với cá trong giỏ của Triệu Hoàng Lâm nhỏ hơn một chút nhưng số lượng lại nhiều hơn. Kỳ thật những con cá lớn đều là Triệu Hoàng Lâm xin Tề Sâm cho hẳn, hẳn đem số cá nhỏ rất nhiều kia trao đổi với Tề Sâm. Tề gia bọn họ tuy nghèo khó nhưng có thể nói so với Triệu gia đông người thì tốt hơn rất nhiều, hai huynh muội Tề Sâm bình thường ăn mặc so với hai huynh muội Triệu Tương Nghi đều tốt hơn chút, cũng không tham gì mấy con cá, mà rất thoải mái trao đổi với Triệu Hoàng Lâm .

Tề Uyển Dao mới bảy tuổi thường ngày đi theo mẫu thân học may vá, trù nghệ, làm việc nhà, cũng không có buồn bực gì, vì sáng sớm được trường bồi cho phép đi ra bờ sông câu cá, được đi chơi rất là thích, cho nên tâm tình hết sức tốt, lúc nào cũng cười trêu ghẹo Triệu Tương Nghi, mấy đứa trẻ vừa đi vừa cười, làm cho không khí lạnh cuối mùa thu mang vài phần ấm áp.

Về đến cửa nhà, Tề Uyển Dao ngọt ngào nói cảm tạ với hai người Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi, còn nói: ” Lần sau còn có việc hay như thế này, có thể đến đây kêu muội và ca ca đi chung, muội mỗi ngày đều ở nhà cùng mẹ học này học nọ, sớm buồn muốn điên rồi.”

“Được rồi, trong giỏ trúc này có một đầu con cá lớn do muội câu lên đây, cảm ơn muội nhiều.” Triệu Hoàng Lâm quơ quơ cái giỏ trúc lên, cười híp mắt

Tề Uyển Dao trong chốc lát liền ngơ ngác, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, ngại ngần quay sang chỗ khác cười, cuối cùng là néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi, rồi cùng ca ca đi vào trong nhà.

“Tiểu muội, chúng ta cũng đi về nhà thôi, tránh việc quay về trễ, nếu không bà nội sẽ lại cần nhằn nữa cho xem .” Triệu Hoàng Lâm câu được cá, tâm tình rất là tốt, lại thấy tiểu muội nhà mình nhìn theo phương hướng hai huynh muội Tề gia rời đi đến phát ngốc, hẳn liền tò mò ngồi xổm xuống nhìn theo ánh mắt của nàng, ” Nhìn cái gì đó, có chuyện gì sao? “

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi đột nhiên quay đầu lại nhìn thẳng vào ca ca

nàng, một bộ dáng thiên chân vô tà [2], “Mới vừa rời Uyển Dao tử đồ mặt đây .”

Triệu Hoàng Lâm tâm động một cái, có chút không hiểu ý tứ của tiểu muội, cũng chỉ là vừa cười vừa sờ đầu nàng, lúc sau cầm tay nàng đi theo dọc đường về nhà.

Phương thị thấy cháu trai và cháu gái của mình đúng là đem về nhà mấy con cá không lớn cũng không nhỏ, vui mừng đến mức mắt muốn nở hoa , rồi thối phồng lên nói hai huynh muội thật là lợi hại! Vừa nghĩ đến tính tình tham ăn của Dương thị, liền đồng ý với hai huynh muội nói : “Ai yêu, bây giờ Hoàng Lâm và Tương Nghi đã cho cả nhà ăn thêm một món mặn rồi, một hồi cô của các con nấu canh cá, sẽ cho hai người các con nhiều nhất!”

“Cho tiểu muội uống nhiều là chính, muội ấy đang ở độ tuổi mới lớn .” Triệu Hoàng Lâm hai mắt đều mang ý cười, lại rất hiểu chuyện nói thêm, “Mặt khác nhị thẩm mới vừa sinh tiểu đệ đệ, cũng cho nhị thẩm nhiều một chút để bổ người.”

“Hay, Hoàng Lâm thực biết nghe lời, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy! Bà nội không thương con sao mà được”. Trong lòng Phương thị không khỏi vui mừng, liền ngồi xổm xuống trêu ghẹo nói.” Con có biết không, cha con lúc còn nhỏ như con cũng không có hiểu chuyện như thế này ... “Nói xong, đem những chuyện thú vị lúc nhỏ của Triệu Tín Lương ra kể, chính là khiến cho hai huynh muội đều vui vẻ. .

Cơm trưa có mùi canh cá thơm ngào ngạt, tất cả mọi người đều ăn nhiều hơn bình thường, tuy vẫn dùng lương thực phụ nhưng tất cả mọi người đều ăn say sưa ngon lành, cười cười nói nói , hòa hợp êm thấm.

Dương thị vốn là vừa nghe cơm trưa có cá để ăn, liền liếm lấy mặt cười hi hi nói là muốn giúp đỡ Triệu Nguyệt Cầm làm cơm trưa , kỳ thật chính là muốn ăn vụng, hơn nữa còn nhân cơ hội lạng lẽ cắt xén , cho con gái của nàng ta nhiều thêm một chút canh cá, thịt cá .

Triệu Nguyệt Cầm tuy rằng nhát gan, tâm cũng nhỏ, đã sớm nhìn ra tâm tư của Dương thị, nhưng là nói ra ngoài miệng cũng rất mặt mặt, không dám nói Dương thị. Chỉ đành ngậm ngừng kiếm có nói Dương thị thân thể không tốt, không cần nàng ta bận tâm đến việc này. Mà buổi sáng Dương thị cũng đã nói qua là thất lưng nàng ta bị đau, lúc này trên mặt nàng ta ngượng nghịu, không thể làm khác hơn đành mặt dày nói rằng hông của mình tốt lắm rồi .

Trùng hợp là bị Phương thị nhìn thấy, tức thì đối với Dương thị tức giận, cuối cùng bảo nàng ta đi chẻ củi, Dương thị lại ồn ào nói thất lưng mình bị đau, Phương thị cũng không thèm để ý tới, dứt khoát châm chọc nói : “Vừa rồi cũng không biết là ai nói, thất lưng của mình đã tốt lên rồi, có thể giúp đỡ làm cơm trưa! Nếu không còn việc gì nữa , sao không đi chẻ củi đi!”

Cứ như vậy, Dương thị thấy không có lợi, trái lại còn bị bắt đi chẻ củi

nữa, lúc này liền ở trên bàn cơm kêu đau đầu, lại ồn ào nói thất lung bị đau.

Phương thị chỉ vào Dương thị nói là tham ăn, khiến cho mọi người chưa ăn gì đã hết đồ ăn, bà sớm đem nồi canh cá lớn chia ra làm nhiều phần. Một phần cho vợ của Triệu lão nhị là Lý thị dùng, vì nàng ấy còn ở trong tháng nên cần được bồi bổ. Một phần cho hai huynh muội Triệu Hoằng Lâm, cá là do bọn hắn câu được, đương nhiên bọn hắn phải được phần nhiều hơn, còn lại một phần lớn đều phân chia cho những người còn lại ăn cơm trưa.

Dương thị vừa thấy nồi canh cá lớn như vậy chưa gì đã hết một nửa, nhất thời mắt húng, cầm chiếc đũa lên gõ âm dương quái khí nói: “Này chính là quá coi trọng hai huynh muội Triệu Hoằng Lâm rồi, mọi người nhìn xem, bữa trưa hôm nay còn được dùng cơm trưa? Trực tiếp nhận lấy chén canh cá có mấy miếng thịt cá to, cũng muốn ăn no rồi, lại tiếp tục uống thêm vài ngụm canh, cái bụng đã muốn căng đến nứt ra!” Nói xong lại làm bầm vài tiếng, “Chính là mệnh tốt à, trong nhà có một nồi canh cá lớn cũng bị hai người bọn hắn ăn hết nửa nồi đấy!”

Triệu lão gia tử vừa mới cùng mọi người thương nghị chuyện của Lã thị, muốn mọi người chờ sau khi hai huynh muội Triệu Tương Nghi tốt lên một chút, lúc này lại nhìn thấy Dương thị bắt đầu nói hai huynh muội họ như vậy, lấy ánh mắt dùng sức trừng Triệu lão tam, Triệu lão tam cũng sợ phụ thân tức giận, chỉ đành để đũa xuống, phần nộ mắng vợ mình, kêu nàng chớ ăn nói tùy tiện nữa.

“Ai, ta có nói sai sao? Nhị tẩu còn đang ở trong tháng, nếu đem hết đồ ăn này cho tẩu ấy, ta cũng sẽ không có nói gì nha!” Lời này là muốn đâm chọt Lý thị, Lý thị ở trong phòng nghe được, ngồi trên giường tức giận đến răng cũng nghiến lại, Triệu Nguyệt Cầm đang giúp đỡ nàng ăn cơm, nhìn thấy bộ dáng này của nàng, cũng là nhanh chóng khuyên nhủ, không muốn nàng để ý đến người không hiểu biết kia.

Dương thị vẫn cảm thấy là nói chưa đủ, lại là nói tiếp đi: “Nhưng hai huynh muội bọn hắn tuổi còn nhỏ, ở trong nhà cũng không có làm việc gì, chỉ ở trong nhà ăn, sao lại có thể giống như nhị tẩu mà ăn nhiều thứ tốt như thế!”

“Mẹ Hoằng Nhân! Người câm miệng lại cho ta, có cá cho người ăn mà người vẫn không im miệng được sao?!” Phương thị đặt chén xuống, trên mặt cũng mắt húng nói, “Người cả ngày đều ở nhà ồn ào, gia đình đang yên đang lành bởi vì người mà âm ảm cả lên. Mấy con cá này là do hai huynh muội Hoằng Lâm và Tương Nghi ra bờ sông câu được, ta cho tụi nó nhiều hơn thì thế nào? Ta có đưa hết bát canh cá này cho tụi nó cũng không có quá đáng nữa là!”

“Ô.” Triệu lão nhị chột sững sốt một chút, “Vậy phần này của ta nên giữ lại đi, ta không ăn đâu, nếu ta sớm biết hai người tụi nó muốn đi câu cá thì đã đi theo rồi, chuyện này rất nguy hiểm à! Mẹ, ngài đem phần canh cá của

con giữ lại đi, đến tối lại lấy ra hâm nóng cho Tương Nghi uống .”

“Không sao hết, nhị thúc, thúc cũng ăn đi , con cùng tiểu muội ăn chung một phần là được rồi. Chỉ mấy con cá mà thôi, ăn hết thì ngày mai con và tiểu muội sẽ đi câu tiếp .” Triệu Hoàng Lâm tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện mà cười, ý bảo là Triệu lão nhị không cần tiết kiệm làm chi, cứ ăn đi

Kỳ thật chỉ là mấy con cá mà thôi, ở gia đình nhà nông cũng chẳng phải là vật hiếm lạ gì, mọi người nếu muốn ăn , cũng có thể ra sông bắt lấy. Chẳng qua bây giờ đã là cuối mùa thu, thời tiết rất lạnh, hơn nữa còn đang là ngày mùa, tất cả mọi người không ai nguyện đi ra sông mà bắt cá, cho nên mấy con cá trong mùa thu đông này được xem như là vật hiếm lạ .

Triệu Tương Liên ngửi thấy mùi thơm của canh cá, linh hồn nhỏ bé cũng sớm đánh mất, lúc này thấy người lớn trong nhà không động đậy, liền nhin không được, vùi đầu ngay chén của mình, uống đến vang ra cả tiếng.

Dương thị vừa nhìn thấy, tức giận đánh mạnh lên lưng Triệu Tương Liên, suýt nữa khiến cho nàng bị sặc chết.

Một chén canh cá lớn cứ như thế văng tung tóe ra cả bàn, Phương thị vừa định phát hỏa, đã thấy cách cửa nhà không xa là một chiếc xe trâu đang chạy đến, nhìn kỹ mới phát hiện người ngồi trên xe không phải ai khác chính là người nhà mẹ đẻ của Lã thị!

Tâm nhảy lên một cái, Phương thị cũng chẳng còn tâm tình đi giáo huấn Dương thị nữa, vội vàng tung sở trường thọt bạn già của mình xuống , nhỏ giọng nói : “Này, ông nhìn xem, buổi sáng mới nhắc tới, bây giờ đã đến đây rồi.”

Hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm cũng là nghe thấy được, theo tiếng xe mà nhìn ra, đúng là nhìn thấy bà ngoại Lưu thị mang theo tiểu di Lã Kim Hoa đi về phía nhà mình.

Quay đầu lại, Triệu Tương Nghi ngửi thấy mùi thơm trong chén canh cá còn nóng, hai mắt liền nheo lại. Kiếp trước nàng cực kỳ ghét ăn món nào có thịt cá, bất kể nấu như thế nào, mỹ vị ngon ra sao, nàng chung quy không ăn được thịt cá vì mùi tanh nồng ở bên trong .Nhưng kiếp này, liên tiếp hơn ba tháng ăn lương thực phụ thỉnh thoảng ăn được bữa cơm có thịt cá là mơ ước của nàng à.

Há mồm húp lấy một ngụm canh nóng, chỉ cảm thấy trong miệng là mùi hương thơm ngon vô cùng, đúng là dùng sức ngửi cũng không ngửi thấy mùi tanh của cá bên trong, chỉ cảm thấy ngon miệng, mùi thơm tràn đầy .

Không bao lâu, mẫu thân của Lã thị mang theo con gái nhỏ Lã Kim Hoa bước xuống xe trâu, đối với những người tốt trong thôn đang đứng ở đó nói cảm tạ, sau đó cười híp mắt với bọn người Triệu gia nhị lão đã sớm buông chén xuống ra ngoài cửa “Nghênh đón”.

Tính cách của Lưu thị cùng con gái Lã thị không khác nhau là mấy, được

nuông chiều lại hay xoi xét, không có bản lĩnh gì hết .

Thấy cả đại gia đình đang dùng cơm trưa, chính là đưa đầu cười cười :
“Ô, là đang dùng cơm trưa sao? Ôi này, tay nghề của thân gia càng ngày càng tốt, mùi thật thơm à !”

Phương thị biết, lúc sáng Lưu thị mang theo con gái chạy đến Triệu gia thôn, đúng lúc làm nhiệm vụ giữa trưa, không phải là đến đây chỉ để ăn một bữa cơm ? Nếu là bình thường, bà thỉnh thoảng cũng cho thôi ,hai người phụ phụ Phương thị cũng không thích tính toán so đo với người khác.

Nhưng bây giờ là lúc nào, hoàn cảnh gì? Bà ta có thể ở đây mà đưa ra cái mặt dạn mày dày ra tính toán như thế sao, Phương thị trong lòng không thể không thâm oán bà thông gia này vài câu.

Bất quá Phương thị từ trước đến nay coi trọng lễ nghi này nọ, chỉ có thể giữ thể diện cười cười nói mấy câu: “Bà thông gia còn chưa ăn trưa đi, đến, cùng nhau ăn, nhà chúng tôi giữa trưa vừa vặn câu được mấy con cá đem về nấu canh, phối thêm mấy món ăn khô ha ha, cũng không có đồ ăn ngon gì chiêu đãi bà thông gia cả.”

“Ai ôi, lão tử tử chính là khách khí quá!” Lưu thị cười đến mặt mày tung bay, lôi kéo con gái nhỏ Lã Kim Hoa của mình đi vào trong Triệu gia, giống như xem đây chính là nhà của mình vậy.

Triệu lão gia tử tức giận hừ hừ , rất không thích cái bộ dáng mặt dạn mày dày của bà thông gia này .

Phương thị một bên cũng nén giận, chột bẹn già mình, bà cũng là muốn nhìn xem, tại sao lúc này Lưu thị lại đến nhà bọn họ, có ý kiến như thế nào đối với hành vi của nữ nhi mình đây !

====

[1] Nhạc a a = vui tươi hơn hở

[2] Thiên chân vô tà = ngây thơ, trong sáng thuần khiết

Chương 10: Còn có thể không cần mặt mũi nữa sao?

“Ô, tôi nói chắc cuộc sống lúc này của thông gia đều thoải mái như thế này đây, mỗi ngày đều có thịt cá ăn như thế mà !” Lưu thị lôi kéo của mình con gái nhỏ Lữ Kim Hoa một đường đi vào nhà, các nàng đến khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ không ít.

Phương thị giận tái cả mặt, thân nhiên đáp lại một câu: “Phải , chính là hôm nay cháu trai cháu gái đi ra ngoài sông câu cá đem về, mới khiến cho cả nhà có được món ăn mặn để ăn à . Ngày thường làm gì có điều kiện tốt để có cá mà ăn? Nhà của chúng ta chỉ là cái miếu nhỏ, sao có thể cung ứng nổi những cái này cho đại Bô Tát chứ .” Lời này đây chính là châm chọc Lưu thị ngại bản yêu phú [1] , chẳng qua không có chỉ mặt gọi tên thôi.

Lưu thị cũng biết nữ nhi của mình gây ra chuyện lớn, lúc này lại nghe Phương thị nói như thế, cũng là lòng dạ đều biết rõ, chỉ là ở trên mặt không biểu hiện gì thôi, lại tiếp tục cười híp mắt: “Thân gia nhị lão đúng là tốt số, có con trai con dâu hiếu thuận, con cháu còn nhỏ như vậy đã nhu thuận rồi .”

Đôi mắt với lời khen tặng giả dối của Lưu thị, Phương thị cùng Triệu lão gia tử đều xem như không nhìn thấy. Chỉ lạnh nhạt đi lấy bát đũa, đưa cho hai người trước mặt, ý bảo là các nàng cùng ăn cơm.

Triệu Tín Lương bởi vì chuyện của Lữ thị, mà thập phần chán ghét nhìn Lưu thị và Lữ kim Hoa, cho nên cơm còn chưa ăn xong đã đem bát đặt xuống trên bàn rồi, xoay người thở phì phì đi ra bắc phòng.

Không khí nhất thời trở nên lúng túng vô cùng, Triệu Tương Nghi bởi vì Lưu thị và Lữ Kim Hoa duyên có đến đây, nhất thời không muốn ăn uống gì nữa, chỉ cầm bát canh cá trong tay vù vù uống cho xong hết, tiếp tục ăn chút điểm tâm, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn đại ca mình và bà nội Phương thị.

Phương thị cũng không hy vọng chuyện lớn của người lớn gây ra ảnh hưởng đến tiểu hài tử, sau đó gật đầu dặn Triệu Hoàng Lâm: “Hoàng Lâm, con trước đem muội muội đi ra căn phòng ở phía bắc chơi đi, sẵn tiện khuyên nhủ cha con luôn.”

“Vâng , bà nội con biết rồi.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng liếc mắt sang Lưu thị cùng Lữ Kim Hoa một cái, sau đó ôm lấy Triệu Tương Nghi xoay người rời đi.

Vừa mới đi vài bước, lại nghe thấy Lưu thị ngồi ở đó hét lên: “Nga ô ô, mới bao lâu không gặp, hai đứa Hoàng Lâm và Tương Nghi lại trở nên không có giáo dưỡng như vậy, thấy bà ngoại và dì Kim Hoa cũng không biết chào sao.”

Thân mình Triệu Hoàng Lâm cứng đờ lại, nhếch môi mỏng, không có quay đầu lại nhìn Lưu thị hoặc là trả lời bà ta, chỉ ôm chặt tiểu muội ở trong tay, nhắc chân bước ra khỏi nhà lớn.

Phương thị tức giận môi khẽ run, nhìn thấy mấy đĩa nhỏ còn lại cũng đều ăn xong không sai biệt lắm, liền ổn định tình hình bảo Dương thị mang Triệu Tương Liên cùng Triệu Hoàng Nhân rời đi. Dương thị rất thích góp vui, lúc này lại thấy Lưu thị và Lữ Kim Hoa đến đây cũng muốn một cuộc vạch tội, xem kịch vui cho nên có chút không muốn rời đi.

Triệu lão gai tử vốn là ghen lên một hơi không có chỗ phát, lúc này cũng nhin không được, cầm đũa lên dùng sức ném vào đầu Dương thị: “Cút đi!”

Mọi người đều bị hù đến nhảy dựng lên, Dương thị càng cảm thấy ủy khuất, ngày thường cha mẹ chồng dù có ghét bỏ nàng ta nhưng cũng rất ít khi động thủ với nàng ta như thế.

Chần chờ một lúc, trong lòng cũng e ngại, liền nhanh chóng ôm Triệu Hoàng Nhân nắm tay Triệu Tương Liên rời đi.

Triệu lão tam thấy thế, đều không dám nói một câu thay cho lão bà của mình. Lúc này, trong phòng ăn tại nhà lớn cũng chỉ còn lại có Triệu gia nhị lão, Triệu lão nhị, Triệu lão tam, Triệu Nguyệt Cầm, cùng với... Thông gia Lưu thị và con gái nhỏ của bà ta Lữ Kim Hoa.

“Nguyệt Cầm, con đem cơm vào trong phòng mà từ từ ăn.” Phương thị xoa nhẹ cái trán hơi đau của mình, cẩn thận dặn dò, con gái nhỏ của bà vốn tính tình rất nhất gan, bà cũng cũng không muốn cho bà thông gia kia tiếp tục nhìn thấy được hình ảnh kinh hải xấu xí đó của nhà mình.

Đám người không sai biệt lắm đều rời đi, Phương thị một hồi sau mới bình tĩnh lại, nhàn nhạt nhìn tay đang cầm chén đũa của Lưu thị: “Muội tử à, ta là người không phải cần quấy, nên về lễ nghi, ta cũng đều làm hết được. Hiện tại tất cả mọi người đi rồi, theo như chúng ta đều thấy, muội cũng nên đem ý nghĩ trong lòng hảo hảo nói ra hết thành câu đi.”

Lưu thị trong lòng biết Phương thị miệng nói rất đúng, mà trong lòng bà ta đúng lúc cũng là có tính toán, vừa định mở miệng đã bị Triệu lão gia tử cắt ngang: “Người không có cửa nói với chúng ta, người còn không biết con gái người gây ra chuyện tốt gì à!” Nói xong liền tức run người lên, giận không kèm được..

“Ồ, xem ngài nói gì thế này!” Lữ Kim Hoa tính khí đánh đá như thế đó, hơn nữa được mẫu thân Lưu thị di truyền cái tính nịnh bợ cùng với tham lam, lại thấy Triệu lão gia tử tức giận lên mắng chửi người, trong lòng không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, đứng dậy chống nhanh mắng, “Tại sao nói tử của ta như thế hả? Tử ấy bất quá không chịu nổi được nhà các người, nên mới theo đuổi hạnh phúc của mình, có gì sai chứ?”

Lời vừa nói ra, Triệu gia nhị lão, cùng với Triệu gia hai huynh đệ nhất thời ngây ngẩn cả người.

Vốn tưởng rằng, thông gia Lưu thị cùng Lữ Kim Hoa hai người lần này đến đây, là vì chuyện của Lữ thị mà nhận lỗi, nhưng không thành công, hai

người bọn họ lại mặt dày tới đây vì Lã thị tìm công bằng ? !

“Ta, tai ta là bị điếc hay vẫn bình thường à?” Triệu lão gia tử phản ứng trước tiên, “Ngươi, ngươi vừa rồi nói cái gì?” Vươn tay ra chỉ vào Lữ Kim Hoa, Triệu lão gia tử lúc này lộ ra bộ mặt hung thần, Lữ Kim Hoa tuy rằng đánh đá mãnh liệt, nhưng cũng có chút sợ hãi.

Chỉ biết rúc vào trong lòng mẫu thân, quay mặt đi chỗ khác phần nộ nói một câu: “Ta có nói sai sao.”

“Cút đi ! Hai người các ngươi cút ra ngoài cho ta!” Triệu lão gia tử tức giận mắt cũng đỏ lên, tay run run cầm lấy một cái bát to, nói xong liền ném xuống đất, miệng liên tục mắng mấy lời khó nghe!

Mấy nhà cách vách cũng nghe thấy động tĩnh bên này, trong lòng không khỏi đâm chiến, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Lý thị cũng muốn chạy ra khỏi phòng khuyên bảo vài câu, nhưng ngại chính mình còn đang ở trong tháng, Triệu Nguyệt Cầm đang đứng ở trong phòng Lý thị, cũng là sợ hãi tránh ở một bên, không dám lên tiếng.

Mà tại bắc phòng, Triệu Tín Lương cùng hai đứa nhỏ ngồi tại chỗ không nói một lời, ai cũng không nói chuyện, không khí nhất thời cứng ngắc xấu hổ.

Ngược lại Dương thị ở tây phòng, sau khi dắt hai đứa nhỏ rời đi liền nhón chân ở tại cửa phòng nhìn về phía phòng lớn, liều mạng kéo dài lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ấy, ý đồ muốn biết chút tin tức. Đợi nàng ta có thời gian sẽ lập tức đi nói cho đám thôn phụ giống nàng ta yêu nói chuyện huyền thuyên biết.

“Lão đầu tử, ông trước tiên ngồi xuống, đừng có vì tức giận mà hại đến thân thể của mình, không đáng giá đâu!” Phương thị từ lúc nhìn thấy thái độ và lời nói của Lữ Kim Hoa cùng Lưu thị, cũng không tiếp tục giở công phu đại diện cả nhà nói chuyện mà trực tiếp cùng hai người trở mặt, “Bà thông gia, ta đến bây giờ cũng còn như vậy tôn trọng bà một tiếng! Làm người muốn hay không nói một chút lương tâm? Mẹ Hoàng Lâm từ khi tiến vào cửa nhà bọn ta làm dâu, việc nhà thì làm ít nhất nhưng tiêu xài này nọ trong nhà không phải nhất thì cũng là nhì, nào là son phấn cùng trang sức, nàng ta cái nào cũng coi trọng! Nhà cũng chúng ta mặc dù xuất thân là nông dân, không có nhiều tiền, nhưng chúng ta luôn tận lực thỏa mãn nàng ta ! Có thể nói là nhà chúng ta nghèo không có dư dả gì nhiều, nhưng lương tâm ta muốn nói một câu, mẹ Hoàng Lâm từ khi đến đây có thể chịu một chút xíu khổ ? Hiện giờ nàng ta không biết thẹn, làm ra chuyện tình mắt mặt như thế này, trong lòng bà không những xấu hổ mà còn ở đây nói là nhà chúng ta sai sao ?”

“Ôi, hai ông bà thông gia sao lại có sức lực kêu la đến bực này .” Lưu thị cuối cùng uống xong một ngụm canh cá, mới là chậm rì rì đứng dậy nhìn mọi người trong nhà. Phương thị thấy thế, không khỏi phun lên mặt đất một

ngụm nước bọt, châm chọc cái điệu bộ mặt dày mặt dạn mà còn tham lam của bà thông gia này. .

“Ta đây không phải là đến đây để nhận tội thay cho nữ nhi của mình sao?” Lưu thị đưa tay quệt quệt cái mồm mép lém lỉnh của mình, sau lại liếc mắt nhìn con gái nhỏ, cười làm lành nói “Kim Hoa chưa có lập gia đình nên không có hiểu chuyện, nói chuyện không biết nặng nhẹ ra sao, hai ông bà thông gia đừng có để trong lòng à.”

“Nói chuyện cẩn thận một chút, ai là thông gia của bà hả!” Triệu lão gia tử hai mắt đỏ sẫm, ngồi tại chỗ thở phì phì nói.

Phương thị kéo ông một phen, sau lại nhìn về phía mẹ con Lưu thị, bà cũng là muốn nhìn xem, hai cái người không biết hô thẹn này bây giờ sẽ nói ra lời nói hoang đường nào nữa!

“Vâng, dạ dạ!” Lưu thị kéo dài âm cuối, thở dài một hơi, cười nói, “Phượng Hoa nhà chúng ta à, làm ra cái chuyện tình này xác thực là có hơi quá, nên ta thay mặt nó xin lỗi con rể và người nhà thông gia.”

Lữ Kim Hoa vừa nghĩ đến mục đích hai người đến đây, nhìn thấy bộ dáng Lưu thị mặt cười làm lành giọng nói nhỏ nhẹ không có tức giận, nhất thời không bỏ qua được, đến gần lỗ tai Lưu thị hạ giọng nhắc nhở nói: “Nương, ngài không phải đã quên chúng ta đến đây để làm cái gì đi?”

Lưu thị tâm căng thẳng, nhất thời có chút hối hận khi dẫn theo con gái nhỏ, vì để tránh nàng ta phá hư chuyện, bà liền ở trong tối nhanh chóng đánh Lữ Kim Hoa một cái, cũng cẩn thận nói : “Con biết cái gì! Vả lại nhìn mẹ của con cùng người nhà bọn họ nói chuyện đây!”

Triệu lão gia tử không thích nhìn thấy bộ dáng hai mẹ con Lưu thị âm thầm bàn bạc, giữa lông mày của các nàng lộ ra một tia sáng biểu hiện trong lòng có tính toán, ông rất là ghét cái dạng người này.

“Được rồi.” Phương thị cau mày khoát tay, nhìn Lưu thị nói, “Xem như là Triệu gia chúng ta đến đời thứ tám này thất bại đi, đã rước lấy nữ nhi không biết liêm sỉ nhà bà vào nhà ! Nay việc này xem như bỏ qua, chúng ta cũng không muốn cùng nhà bà có quan hệ gì nữa, các người trước trở về đi, để cho cả đại gia đình chúng ta được yên tĩnh một chút .” Phương thị liệu trước cả hai người Lưu thị nhất định sẽ nói ra lời không hay, nói là đến xin lỗi, nhưng một chút thành ý cũng không có, giống như là đến đây chiếm chút tiện nghi để chế giễu , làm trong lòng mọi người thấy không thoải mái.

Lưu thị thấy thế, biết là tình huống không ổn, không kéo dài nổi, chính là bước nhanh lên phía trước kéo tay của Phương thị, lại bị Phương thị dùng lực hất ra hơn nữa còn bị bà ấy hung hăng trừng mắt . Nhưng Lưu thị hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chỉ cười làm lành nói: “Ai ôi, ta nói tỷ tỷ này, khuê nữ nhà ta đích thực làm chuyện quá đáng, nhà của tỷ lại muốn sau chuyện này không muốn cùng người nhà bọn ta liên quan nữa...Vậy ta nhìn đây cho rõ nha, hai bên dứt khoát lưu loát một chút, cho thống khoái à

!”

“Bà đây là có ý gì?” Tâm Phương thị động, trực giác nói cho bà biết, nhất định trong lòng Lưu thị đánh cái chủ ý xấu, lập tức cảnh giác nhìn nàng ta chăm chăm .

Lưu thị bật cười, khoát tay nói : “Ai ai các người đừng có nhìn ta như vậy à, ta hiện tại cũng không muốn cùng các người tranh giành gì, nhìn các người...”

“Có cái rắc gì thì phóng đi!” Triệu lão gia tử nhin đủ khi nhìn cái bộ dáng làm ra vẻ này của Lưu thị rồi. Một bên Triệu lão tam thật thoải mái nhàn nhã xem vở kịch hay đang diễn, dù sao người chạy trốn theo người khác không phải là vợ hắn à. Ngược lại thì Triệu lão nhị rất có lương tâm, tay nắm chặt lại thành nắm đấm, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn phụ mẫu của mình.

Đối mặt với lửa giận của Triệu lão gia tử, Lưu thị cả một câu oán giận cũng không có, cái này không giống như bà ta thường ngày thích tính toán. Bên này, bà ta lại ợ hơi một cái, nhìn triệu lão gia tử cùng Phương thị cười hì hì nói: “Đau dài không bằng đau ngắn, lần này Phượng Hoa rời đi, sợ rằng không bao giờ... trở lại nữa, nên xin hai ông bà thông gia rộng lòng giúp đỡ , mời lão đại nài các người viết một cái hưu thư, từ này về sau hai nhà chúng ta đường ai nấy đi, cũng tránh cho nhà các người ngại nhà chúng ta bản thủ, làm các người dơ bản ...”

“Đồ lưu manh!” Phương thị cả người run rẩy chỉ vào Lưu thị, nước mắt vì tức giận cũng muốn rơi ra, “Còn có thể không cần mặt mũi nữa sao?”

===

[1] Ngại bản yêu phú: ghét kẻ nhà nghèo , yêu kẻ nhà giàu.

Chương 11: Bí ẩn của viện bỏ trốn

“Thế nào là không biết xấu hổ à? Làm sao lại không biết xấu hổ, bà nói một chút xem!” Lã Kim Hoa thấy mẫu thân đã đem mục đích hôm nay đến đây nói ra, cũng không nhin nữa, bước lên vài bước chỉ vào mặt Phương thị mắng.

“Tạo nghiệp à...” Phương thị cả người mềm nhũn, ngồi xuống tại chỗ, nước mắt lã chã rơi xuống, Triệu lão nhị nhìn thấy liền nhanh chóng bước tới đỡ mẫu thân mình đứng dậy, lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn hai mẹ con Lưu thị, “Hai người các người mau rời khỏi nhà ta nhanh, nơi này không có chào đón các người!”

“Ai ai, không nên nói như vậy à.” Nhất định trình độ da mặt dày của Lưu thị rất cao, cư nhiên có thể đứng tại chỗ bẻ ngón tay mình tính toán cho bọn họ xem, “Chúng ta đúng thật là muốn đi, bất quá phải ở lại đây trước khi đi, cũng phải đem sổ sách ra tính cho rõ ràng mới được à. Mọi người xem ha, đầu tiên là khuê nữ nhà bọn ta làm ra cái chuyện đáng xấu hổ này, đúng thật là có chút quá đáng, chính là bọn ta vừa rời đến đây để nói lời xin lỗi đó à. Lại rất có lòng thành nha, con bé làm gì thì cũng đã làm rồi, chẳng lẽ muốn người làm mẹ như ta phải cầm lấy dao chém con gái mình sao? Cuối cùng, bọn ta đã đem mọi chuyện nói rõ ràng, nhà các người cũng mau làm xong từ thư đưa cho bọn ta, việc này à, cứ như vậy cho nó qua đi.”

“Đúng à, tử của ta làm vậy cũng là xuất phát từ một mảnh hiếu tâm đây, muốn cho cha mẹ của ta có cuộc sống tốt hơn không phải sao?” Lã Kim Hoa tiến lên vài bước phụ họa nói, thẳng đem người một nhà Triệu Tương Nghi tức giận đến bốc khói!

“Ha ha ha...” Triệu lão gia tử giận quá thành cười, nhìn nhi tử và bạn già mình lớn tiếng nói, “Nghe rồi chứ? Gặp rồi chứ? Trên đời này cư nhiên có người không biết xấu hổ như vậy! Khuê nữ của mình làm ra cái chuyện lớn đáng xấu hổ này mà còn không biết thẹn, nhà chúng ta trước cũng không có đến nhà họ đòi thuyết pháp, còn không muốn lão Đại hưu thê, bọn họ thật sự chạy đến đây đòi thuyết pháp, đòi hỏi hưu thư, trông mong nhà chúng ta cùng nhà bọn họ cắt đứt quan hệ, giúp cho bọn họ đi theo ‘Con rẻ’ có tiền để hưởng phúc!”

“Biển, hai người các người mau rút ra khỏi nhà ta!” Phương thị hai tay run rẩy muốn đánh, nước mắt đọng lại trong hốc mắt, bà đứng dậy cao giọng liên tục mắng, hơn nữa còn lấy chổi ở trong phòng lớn nhằm ngay hai mẹ con Lưu thị đánh, thật sự đem hai người họ bức ra khỏi nhà lớn!

Trong sân nhỏ của Triệu gia, Lưu thị thấy đối phương khó giải quyết giống như không muốn thỏa hiệp vậy, tay liền cầm lấy sát giản [1] của mình, dứt khoát cùng đối phương xé toang khuôn mặt tươi cười làm lạnh, giọng

nói nhỏ nhẹ không tức giận lúc này ra .

“Ôi nhé, ta không muốn sống nữa!” Lưu thị vỗ đùi ngồi ở trong sân khóc reo lên, thấy bên ngoài không ít thôn dân đến xem náo nhiệt, nàng tùy tiện vốc hết nước mắt nước mũi ra ,”Ta nuôi khuê nữ là dễ dàng lắm sao! Chính mình phải ăn mặc thật tiết kiệm đem khuê nữ nuôi lớn, lúc nhỏ... Mặc dù điều kiện nhà các người không tốt ta cũng là dứt khoát đem khuê nữ của mình gả tới đây... Con dâu còn trẻ lại xinh đẹp như vậy lại ở nhà các người làm trâu làm ngựa, các người còn muốn thế nào! Hiện giờ nàng gây ra chuyện sai như vậy, ai mà lúc trẻ mà chẳng làm sai à, các người luôn nắm điểm này không buông, cái này giống nhau sao!”

Người trong các phòng thấy động tĩnh càng lúc càng lớn, chính là không nhìn được ,liền đi ra ngoài xem sự tình rốt cuộc phát triển thành bộ dáng gì rồi...

Đầu tiên là nhìn thấy bộ dáng đang vỗ đùi của Lưu thị tự động khóc hát giống hệt bộ dáng Dương thị trước đây, đỉnh đầu Triệu Tương Nghi nhất thời chảy hắc tuyến, chẳng lẽ nông phụ nông gia đều thích bày ra cái bộ dạng này sao ?

Triệu lão nhị lấy đại cục làm trọng, liền nhanh chóng giải tán thôn phụ già trẻ đang xem náo nhiệt đi, trở lại nhìn thấy hai mẹ con Lưu thị, không khỏi có chút đau đầu. Chỉ đành đi đến bên người Triệu Tín Lương, đem hết sự tình xảy ra lúc này nói cho hắn biết.

Triệu Tín Lương vừa nghe xong phôi đều đều tức giận muốn nổ tung!

Đoạt lấy cây chổi trong tay Phương thị nhằm ngay trên người mẹ con Lưu thị loạn đánh một trận: “Mất ta thật sự bị mù, mới có thể cưới khuê nữ nhà các người! Một đám người không biết xấu hổ là gì!”

Lưu thị không ngại Triệu Tín Lương muốn động thủ, chỉ vội vàng kéo con gái nhỏ nhà mình đứng dậy trốn tránh khắp nơi, giống như con chuột thường làm : “Uy uy uy, nhà các người chuyện gì cũng phải từ từ nói nha, đừng có động một chút lại muốn đánh người à!”

“Nhà của chúng ta cho tới bây giờ đều phân biệt rõ phải trái, chỉ khi đối mặt với loại người không biết xấu hổ như các người mới có thể động thủ đánh! Muốn đối phó với kẻ tiểu nhân, phương pháp hữu hiệu chính là không cùng hắn nói rõ phải trái, lời này các người đã nghe qua chưa !” Triệu lão nhị một bên đứng ra ngăn cản đại ca mình, sợ hắn đem mẹ con Lưu thị đánh đến mức nghiêm trọng khi đó phải đứng ra gánh lấy trách nhiệm, một bên lại nhìn về phía hai mẹ Lưu thị không nể mặt mũi cả hai mà mắng to!

Dương thị ở một bên vừa xem vở kịch hay này, vừa lôi kéo phu quân mình, để cho hắn không cần giống như Triệu lão nhị cậy mạnh ra mặt, đến lúc đó sẽ gây rắc rối.

Triệu Tương Nghi ở một bên nghe thấy người lớn trong nhà nói chuyện, mang hai mẹ con Lưu thị ra tính toán cho rõ ràng ...Bên này lại thấy bà nội

Phượng thị khóc đến mặt đều đỏ cả lên, ông nội Triệu lão gia tử cũng là bị chọc tức đến hai mắt đều là tơ máu, mà cha nàng và nhị thúc một người đánh , một người ngăn... Duy nhất chỉ có tam thúc và tam thảm là đứng ở một bên xem náo nhiệt tựa như việc này không liên quan đến họ vậy, còn mẹ con Lưu thị đáy mắt hiện ra một tia đắc ý cùng hung hăng càn quấy.

Tất cả hết thấy chuyện này, nguyên nhân khiến cho cả nhà hiện giờ chi ly phá toái [2] thảm thương đều là do Lã thị chạy trốn theo người khác!

Cái gì mà mẩu thân? Nàng ta là mẩu thân sao? Nàng Triệu Tương Nghi thà rằng đời này không có mẹ dạy, không có mẹ thương , cũng chẳng cần một người mẹ như vậy.

“Tiểu muội ngoan.” Triệu Hoàng Lâm ôm chặt lấy Triệu Tương Nghi, nàng đây mới phát giác ra, ca ca của nàng cả người không nhin được đều run rẩy lên!

Nàng cực lực nhẫn nhịn cơn lửa giận trong lòng muốn trào ra.

Cảm thấy hơi hơi chua xót, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Triệu Hoàng Lâm, ở giữa một khung cảnh hỗn loạn không chịu nổi nàng nhu thuận nói: “Ca ca, chờ sau khi nhà chúng ta có tiền, sẽ khiến những người đó phải hối hận...”

Triệu Hoàng Lâm không ngại tiểu muội còn nhỏ đã hiểu chuyện như thế, ngay cả những lời này cũng biết nói, nước mắt nhất thời nhin không được, rơi xuống trên khuôn mặt trắng nõn như đồ sứ của tiểu muội . Yết hầu giống như bị cái gì rất nặng chặn lại, nói không nên lời .

Trong sân, Lưu thị còn ở đó la hét khóc lên, từ một người đến thay nữ nhi xin lỗi trở thành người vì nữ nhi đến đây lấy lại công đạo, nói là Lã Phượng Hoa ở tại Triệu gia mấy năm nay đều nhận hết mọi ủy khuất cùng ngược đãi, hôm nay bởi vì chịu không nổi thống khổ đó nên mới cùng người khác chạy trốn, cái này không có sai à !

Cả đại gia đình nghe thấy lời Lưu thị và Lã Kim Hoa một xướng một họa giải thích, không khỏi cảm thấy nực cười !

Ngay cả hai vợ chồng Triệu lão tam ở một bên vui sướng khi nhìn thấy người ta gặp họa nghe thấy được, trong lòng mắng mẹ con Lưu thị đúng là không biết xấu hổ, vô sỉ đến cái loại trình độ này !

Triệu Tương Nghi tỉnh táo lại, tỉ mỉ phân tích, không khó để suy ra, mẹ con Lưu thị lần này đến đây yêu cầu như thế, tám chín phần mười là chủ ý của Lã thị và Niên Thế Hữu! Chắc chắn lo lắng Triệu Tín Lương bên này chậm chạp không cho hưu thư, đến lúc đó chuyện này bị lộ ra rồi, Lã thị vẫn còn là thê tử của Triệu Tín Lương, nhất định sẽ gặp phiền toái lớn!

Chắc chắn rằng Niên Thế Hữu và Lã thị vì miễn đi nỗi lo về sau, mới xúi giục mẹ con Lưu thị đến đây đòi hưu thư .

Thật không biết xấu hổ!

“Tín Lương, đem hưu thư cho nàng!” Triệu lão gia tử giọng khàn khàn

nói, nhìn hai mẹ con Lưu thị “Người cho là nhà chúng ta sẽ nguyện ý cùng nhà các người tiếp tục dính líu sao! Người chuẩn bị ôm ‘Con rể kim quy’ hưởng phúc đi là vừa, đi à, nhanh chóng cầm hưu thư rồi cút đi cho ta! Triệu gia chúng ta ở đây xin chúc nhà các người ‘Hồng vận liên liên’ [3] , mọi người đều ‘Trường mệnh bách tuế’[4] !”

Lưu thị thấy Triệu lão gia tử đã mở miệng , tiếng khóc liên giảm, trong lòng tràn đầy đắc ý.

Triệu Nguyệt Cầm nhìn thấy cảnh tượng như vậy có chút sợ hãi, nhìn không được bộ dáng của cha mẹ và các ca ca khàn cả giọng, vội lấy tay áo lau đi nước mắt , rồi hảo hảo an ủi Phương thị một hồi, sau đó dẫn Triệu Tương, Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Nhân đi vào trong , chờ khi mấy hài tử đi vào trong phòng xong.

Tràng diện liền yên tĩnh trở lại, không giống như lúc nãy là một tận hỗn loạn không chịu nổi.

Lúc này, nhưng thấy Lã Kim Hoa bóp eo nhỏ ngẩng đầu lên sắc nhọn nói : “Hừ, nói nhà của chúng ta không biết xấu hổ sao? Các người có biết Niên Thế Hữu là ai không?”

Vừa nói vừa thừa dịp trước khi bọn người Triệu lão gia tử nổi giận khoái nhân khoái ngữ [5] nói: “Hừ! Nói cho các người biết, trước khi tử tử ta gả đến Triệu gia các người, Niên Thế Hữu coi trọng tử tử ta từng đến nhà của bọn ta cầu hôn tử tử ấy ! Lúc ấy , vì nhà của hấn cha hấn vừa mất, cha mẹ nhìn thấy điềm xấu, lại thấy cửa cải nhà hấn không được nhiều, mới không có đáp ứng! Còn bây giờ hấn đi ra biển buôn bán trở về, trở thành người giàu có nhất Triệu gia thôn, tu sửa nhà cũ không nói, còn không có chê tử tử của ta , nguyện ý cùng tử tử ấy tiếp tục nhân duyên đã đứt, tử tử cũng chịu không nổi nhà các người đã nghèo mà còn cổ hủ, cuối cùng mới lựa chọn cùng người trong lòng mình rời đi, này là có gì sai đâu!”

“Lại nói tiếp, Niên Thế Hữu biết tử tử ta ở nhà các người, liền hướng nhà ta cầu hôn, hấn chính là người đến trước còn các người là người đến sau! Cho nên đừng có luôn mồm nói tử tử ta là người không biết xấu hổ chạy trốn cùng người khác, không phải Niên Thế Hữu phá hủy hạnh phúc của các người mà chính các người đã gây trở ngại cho tử tử ta cùng Niên Thế Hữu à !”

Lã Kim Hoa răng rắc nói xong, mọi người đều sững sờ!

Triệu Tín Lương da đầu tê dại tiêu hóa hết những thông tin từ trong miệng Lã Kim Hoa nói ra, không dám tin nên ném cái chổi xuống đất, lui về phía sau mấy bước. Nếu không phải Triệu lão nhị một phen đỡ lấy hấn, chỉ sợ là lui ra sau ngã loạn choạng rồi ...

Giờ này khắc này, người một nhà Triệu gia, đã muốn không thể dùng câu “Không biết xấu hổ” hoặc câu hay từ nào khác để hình dung mẹ con Lưu thị

...

Mạnh mẽ như vậy đoạt lí, không biết thẹn, điều bộ đó là trộm nhưng lại kêu bắt trộm, thực sự không có người nào có thể làm ra được .

“Thì ra là như thế, thì ra là như thế , nhà chúng ta hoàn toàn không biết nội tình, còn mặt dày mặt dạn đồ thừa cho khuê nữ của ai đó rồi.” Phương thị tức giận đến nước mắt muốn rơi cũng không được, khóc không thành tiếng.

“Hừ!” Triệu lão nhị nhìn không nổi, nhìn mẹ con Lưu thị nói, “Đây chính là do các người trước sau đều diễn kịch sao, ngại bản yêu phú, không biết liêm sỉ !”

Triệu Tương Nghi trốn ở trong phòng đều nghe thấy rõ ràng, bàn tay nhỏ không khỏi nắm chặt lại, thậm chí nói, lúc đầu sao không làm vậy cho rồi ! Nếu thật sự cảm thấy Niên Thế hữu tốt, vậy vì sao lúc trước không dứt khoát gả Lã thị cho Niên Thế Hữu đi! Bây giờ nhìn thấy người ta giàu có trở về, ngược lại các người mới biết người ta có bản lãnh, ngay cả chuyện khuê nữ hôn nhiên không biết liêm sỉ cùng người ta chạy trốn, các người đều đưa hai tay đồng ý !

Đây là xem bọn ta là cái chó má gì !

“Tín Lương, còn chờ cái gì à!” Phương thị tiến lên vài bước đẩy nhị tử vài cái, “Nhanh chóng đi mời Lý Chính Lai đến thôi, chúng ta đem hưu thư viết ra, sau đó cũng được thanh tịnh!” Vừa mới nói xong, Phương thị chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó, mọi người nói những thứ gì, bà đều nghe không rõ.

===

[1] *Giản* : là binh khí cổ , xem thêm chi tiết tại đây vi.wikipedia.org/wiki/Gi%E1%BA%A3n ; *Sát*: là giết => *Sát giản*: vũ khí giết người

[2] *Chi ly phá toái*: tan tành, phân tán ra

[3] *Hồng vận liên liên*: vận may đến liên tục

[4] *Trường mệnh bách tuế*: sống lâu trăm tuổi

[5] *Khoái nhân khoái ngữ* : người chân thật nói lời thẳng thắn

Chương 12: Tình trạng ngoài ý muốn

“Mẹ, người làm sao vậy! Mẹ , người đừng làm con sợ à!” Triệu Tín Lương tay nhân nhanh nhẹn đỡ Phương thị, lắc lắc thân thể bà, thấy bà vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh, chính là bị dọa cho mất hồn.

Triệu lão gia tử hơn mấy đều thấy cả rồi, lập tức bỏ hai mẹ con Lưu thị sang một bên, cất bước chạy đến chỗ Phương thị !

“Bà già! Tỉnh lại à!” Triệu lão gia tử tiếp nhận phương thị từ trong tay Triệu Tín Lương, quơ quơ vài cái, lập tức hoảng hồn , “Tú Mai, Tú Mai!”

Mẹ con Lưu thị ở một bên phần nộ, Phương thị giờ đột nhiên lăn ra bất tỉnh, trong lòng nhất thời khó chịu. Lưu thị thầm nói, nháy mắt đã sắp thành công chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, Phương thị tại sao lại... ngay lúc mấu chốt này té xỉu, đây không phải không đúng theo ý mình sao !

Trong phòng Triệu Nguyệt Cầm và đám hài tử nghe thấy động tĩnh bên ngoài, như một làn khói nhỏ chạy nhanh ra ngoài, nhìn thấy Phương thị hôn mê bất tỉnh được Triệu lão gia tử ôm lấy, mọi người nhất thời đau lòng muốn chết, vây quanh bên người Phương thị lú lú cả lên .

“Mau! Mau đưa mẹ con đến chỗ lão Ôn để xem đi!” Triệu lão gia tử lúc này bị dọa sợ đến vỡ mật, ôm lấy Phương thị muốn đi ra ngoài, Triệu Tín Lương và Triệu lão nhị liền hỗ trợ giúp đỡ, một đường hộ tống.

Bên này, Lưu thị vẫn còn chưa từ bỏ ý định, tiến lên đây ba ba địa hỏi một câu: “Ai , các người trước chớ đi à! Còn chuyện hưu thư thì sao đây...”

Triệu Tín Lương đi cuối, thấy Lưu thị căn bản không để ý an nguy của Phương thị trái lại không lương tâm tiếp tục nói chuyện hưu thư , chính là nắm lấy áo Lưu thị hung hăng nói: “Lão phu nhân không biết xấu hổ kia ! Mẹ ta nếu xảy ra chuyện gì không may thì hai mẹ con các người cứ chờ đó đền mạng đi !” Nói xong chính là buông lỏng tay ra, dùng lực đẩy Lưu thị sang một bên!

Lưu thị không đứng vững, ngã cái lão đảo ra phía sau... Cũng may sân nhỏ trong Triệu gia là đất xộp, không có làm tổn hại đến xương cốt của bà ta

Lã Kim Hoa vững vàng đỡ mẹ ruột mình, miệng hùng hùng hồ hồ nói, rồi lại không dám nói lớn tiếng, tình thế hiện giờ nàng nếu còn dám khóc lóc om sòm, không chừng so với mẹ ruột kết cục còn thảm thiết hơn .

Triệu Nguyệt Cầm gấp đến độ nước mắt rơi xuống, vẫn là Triệu Hoảng Lâm cùng Triệu Tương Nghi hai bên trái phải an ủi nàng... Chỉ có Dương thị là ở một bên đưa mắt nhìn phu quân mình, một mặt chao đảo hướng về phía mẹ con Lưu thị bên này đi tới: “Ai ôi ôi, ta nói hai người các người à, vẫn là sớm làm trở về thôi, nếu không đợi cha chồng bọn hấn truy cứu đến, các người đừng có chịu không nổi mà chạy nhé!”

“Phi!” Lưu thị hướng Dương thị thổi một ngum, “Người nghĩ rằng chúng ta muốn lại trong nhà người chắc! Chờ sau khi lấy được hưu thư, chúng ta sẽ lập tức rời đi, có chết cũng không muốn đến nhà các người nữa!”

Dương thị không còn hứng thú, hừ hừ vài tiếng, xoay người kéo hai người con của nàng ta vào phòng.

Trong sân chỉ còn lại có Triệu Nguyệt Cầm cùng hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tương Nghi lạnh lùng nhìn chăm chăm mẹ con Lưu thị, nắm tay nhỏ nắm thật chặt.

“Tiểu muội, đừng để ý tới hai tên tiểu nhân bên kia, chúng ta mau vào trong nhà an tâm chờ bà nội trở về.” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm có chút run rẩy, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên nhìn hắn, mới phát hiện ra, ca ca của mình trên mặt sớm bị nước mắt che kín, lòng cũng mềm mại lại!

Đúng vậy à, nàng làm sao lại bỏ quên Triệu Hoàng Lâm, hắn lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi hiểu chuyện thôi, đối mặt với màn kịch hôm nay của hai mẹ con Lưu thị làm ra rõ ràng chịu không nổi.

Đưa bàn tay nhỏ bé, kiễng đầu ngón chân dùng lực chạm đến tay của Triệu Hoàng Lâm, chắc chẽ nắm chặt lại: “Các nàng thật hư, không phải là bà ngoại và tiểu di của Tương Nghi... Ca ca không nên để ý tới các nàng, đừng khóc, ngoan ngoãn à.”

Triệu Hoàng Lâm khom người ôm lấy Triệu Tương Nghi, thân mình bởi vì ảm nhận mà run nhè nhẹ.

Bên này, Triệu lão gia tử cùng mấy huynh đệ Triệu gia đưa Phương thị đến chỗ lang trung họ Ôn, lão Ôn vừa nhìn thấy tình trạng này cũng là lắp bắp kinh hãi vô cùng, vội đem thảo dược trong tay bỏ xuống cho người mang phương thị vào trong nhà.

Tham dò chút hơi thở của Phương thị, lại vừa dùng sợi chỉ nhỏ bắt mạch cho Phương thị, mắt lão Ôn híp lại một đường, sờ sờ chòm râu của mình, cuối cùng buông cổ tay Phương thị ra, ngẩng đầu lên nhìn Triệu lão gia tử: “Đại tẩu hôm nay không phải bị cái gì kích thích chứ? Mạch tượng của tẩu ấy không ổn định, khí huyết tương nghịch, hư hỏa thấm thấm vào tâm phế.”

Triệu lão gia tử nghe không hiểu lời chẩn bệnh nho nhã trong miệng của lão Ôn, lại lo lắng cho thân thể Phương thị, liền gấp đến độ mắt đỏ bừng lên: “Lão Ôn à, lần này bất kể như thế nào người nên hảo hảo cứu đại tẩu người, xem như ta đây làm đại ca ta cầu xin người đấy! Sau này người có chuyện gì muốn giúp, ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người!”

Nói xong thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin lão Ôn, lại bị lão Ôn lập tức đỡ dậy: “Ôi Quang Trung đại ca, có chuyện gì từ từ nói, ca đừng có làm vậy à? Đại tẩu bị bệnh ta sẽ hảo hảo xem, chắc chắn không thành vấn đề.”

Triệu lão gia tử vừa nghe xong, nước mắt lập tức rơi xuống, run rẩy nói: “Không thành vấn đề, nhất định không thành vấn đề... Không thành vấn đề là tốt rồi!”

Huỳnh đệ Triệu Tín Lương nghe xong, cũng là thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc, triệu tín Lương nhớ đến chuyện như thế này là vì hãn mà nên, trong lòng không khỏi áy náy, liền ở trước mặt Triệu lão gia tử nhẹ giọng nói một câu: “Cha, đều tại ta... Nếu không phải...”

Triệu lão gia tử cũng vội vàng khoát tay, mệt mỏi thở dài: “Trước xem bệnh cho mẹ con là quan trọng hơn, những chuyện khác chờ lúc sau lại nói.”

Triệu Tín Lương nghe xong, cũng cảm thấy có lý, liền không nói gì hơn nữa. Chỉ nhìn lão Ôn lại lo lắng hỏi một câu: “Ôn thúc, thân thể mẹ con không sao chứ, có muốn hay không đưa đến y quán trên trấn để nhìn một chút?”

Lão Ôn một mặt ghim châm cho Phương thị, một mặt bình tĩnh lắc lắc đầu nói: “Không cần, nàng chẳng qua là bởi vì bị kích thích, khí huyết nhất thời không thuận, mới té xỉu như thế. Ta trước châm cứu cho nàng, đợi sau khi nàng ấy tỉnh lại, tiếp theo ta sẽ kê đơn thuốc cho nàng, các người nhớ kỹ cho nàng ấy uống thuốc đúng giờ, điều dưỡng vài ngày lại vô sự thôi.”

Không bao lâu, Phương thị quả nhiên tỉnh lại, hơi thở mong manh nhìn bạn già mình cùng các con, trong đầu lập tức nhớ đến chuyện mình bị hôn mê, nhất thời nhú mày lại, dùng hết sức lực toàn thân hỏi: “Lưu Xuân Anh kia...”

“Bị chúng ta đuổi đi rồi! Bắt đầu từ bây giờ, bà không cần lo lắng nữa, lão Ôn nói thân thể bà không tốt cần điều dưỡng vài ngày.” Triệu lão gia tử giành nói trước, thừa dịp Phương thị không chú ý, đối với Triệu Tín Lương nháy mắt vài cái.

Triệu Tín Lương hiểu ý, thừa dịp lão Ôn kê thuốc cho Phương thị, liền theo cha mình bước ra khỏi nhà lão Ôn, vội hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

“Bây giờ con về nhà nhanh đi!” Giọng nói của Triệu lão gia tử có chút gấp, “Đem hai cái con đàn bà ấy đuổi đi, mặc kệ con cho hai ả hư thư cũng tốt, hay là trực tiếp đánh đuổi đi cũng được! Tóm lại, trước khi cha đưa mẹ con trở về, cha không muốn nhìn thấy hai kẻ không biết xấu hổ ấy còn ở nhà chúng ta!”

Triệu Tín Lương hiểu ý, gật gật đầu, nặng nề mà nhận lời: “Cha, người ở đây chiếu cố nương cho tốt, con biết nên làm như thế nào mà!” Nói xong, vội xoay người lại một đường chạy chậm về nhà.

Chương 13: Chuyện hưu thư

Bên này, mẹ con Lưu thị quả thật còn đắm chọc ở trong sân Triệu gia, chẳng qua những người còn lại của Triệu gia đang ở trong phòng, đóng chặt cửa không thèm để ý đến hai người bọn họ .

Triệu Tín Lương cửa về đến nhà đã thấy hai mẹ con bọn họ, lập tức nghĩ đến nguyên nhân khiến mẹ mình lâm bệnh, giận đến răng nanh thẳng run, nắm chặt hai đấm lại bước đến hung hăng nói : “Không phải muốn hưu thư sao?, theo ta đến chỗ Lý Chính Lai một chuyến!”

Hai mẹ con Lưu thị mừng rỡ, lác lư như trẻ nhỏ đi theo sau Triệu Tín Lương, triệu Tín Lương cũng không quay đầu lại chỉ lạnh lùng nói một câu : “Cầm hưu thư rồi thì cút đi cho ta, từ nay về sau đừng có đến nhà bọn ta nữa!”

Lã Kim Hoa vốn định cãi lại, bị Lưu thị lôi kéo một phen, nàng ta khó hiểu, vừa định hất tay xông lên liền bị mẫu thân để mắng chửi, Lưu thị hung hăng quăng cho nàng ta ánh nhìn dao găm .

Lúc này, Triệu Hoảng Lâm cũng ôm Triệu Tương Nghi bước ra khỏi cửa, hướng về phía Triệu Tín Lương hô một câu: “Cha, đây là chuyện nhà của chúng ta, Hoảng Lâm cũng muốn cùng đi theo !” Nói xong, ôm lấy Triệu Tương Nghi bước nhanh đi tới bên người Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương thân mình cứng đờ, cúi người nhìn con trai hiểu chuyện và con gái nhu thuận của mình , trong lòng sớm đau đến vỡ không thành quân [1].

Mọi người một đường đến nhà Lý Chính Lai , lý Chính Lai đối với chuyện của gia đình Triệu tương Nghi là có biết đến, bên này lại thấy một nhà Triệu Tín Lương mang theo hai mẹ con Lưu thị vội vàng đến đây, vả lại trên mặt biểu tình cực kỳ khó coi, đại khái cũng đoán ra mục đích lần này đến đây ủa họ .

Triệu Tín Lương trước chào hỏi với Lý Chính Lai, sau đến lượt Triệu Hoảng Lâm nắm tay tiểu muội chào Lý Chính Lai, Lý Chính Lai tâm không khỏi cảm thán, hai đứa trẻ hiểu chuyện như thế này lại có một người mẹ như thế, mệnh cũng thật khổ .

Đại khái nói mục đích đến đây của mình, Triệu Tín Lương thở dài một hơi, tận lực che dấu tức giận cùng bi thương, nói với Lý Chính Lai vài câu thỏa đáng: “Lần này phiền toái đại nhân làm chứng cho.”

Lý Chính Lai thấy Triệu Tín Lương khách khí như vậy, liền vô vai hấn vài cái, cười cười, sau chuẩn bị văn phòng tứ bảo [2] , bắt đầu vung bút viết từ thư .

Triệu Tín Lương mặc dù không đọc sách, cũng không biết được mấy chữ, nhưng lại kiên trì muốn đọc nội dung hưu thư, Lý Chính Lai dựa theo

đó mà viết .

“Nhân đây một bức hưu thư, sau này hai người cả đời sẽ không qua lại gì đến nhau, mặc kệ sinh tử như thế nào, cũng không liên quan gì đến nhau .” Đọc xong một câu cuối cùng, Triệu Tín Lương rót cuộc không ngăn được nước mắt, run rẩy lau đi ..

Nhìn bộ dạng bi thống của phụ thân mình, lại nhìn hai mẹ con Lưu thị cầm lấy phong hưu thư kia thần tình vui vẻ đắc ý vô cùng, Triệu Tương Nghi đau lòng như bị nhéo một đoàn, rất không có tư vị .

Lòng nàng thù hận so với lúc trước biết việc Lã thị bỏ trốn theo tình nhân càng nặng nề hơn, trong lòng nàng lúc này chỉ muốn, làm cho Triệu gia mỗi ngày đều luôn vui vẻ, cuộc sống thêm hưng thịnh, về sau kiếm tiền so với tên Niên Thế Hữu phải nhiều hơn! Đến lúc đó sẽ nhìn Lã thị – cái người bội tình chạy trốn theo tình nhân kia phải hồi hận vì sự lựa chọn của nàng ta! Đồng thời nàng cũng muốn đến nhà hai kẻ tiện nhân này mà nhục nhã để cho họ mở con mắt chó của họ thấy rằng, Triệu gia nàng không phải dễ bị ức hiếp như vậy!

Xong xuôi chuyện hưu thư, Triệu Tín Lương liền dẫn hai đứa con của mình về nhà , không một chút để ý đến hai mẹ con Lưu thị cười đắc ý cùng châm chọc.

Mẹ con Lưu thị tự nhiên bị bẽ mặt, chính là cầm lấy hưu thư một đường đi tới cửa thôn Triệu gia thôn, lúc này Lã Kim Hoa mở miệng : “Mẽ, không phải con nói với người rằng, chuyện này vốn chỉ cần làm cho qua loa là được rồi, bị người lỗ mãng làm cho phức tạp lên, giờ thì hay rồi người hại con cùng người bị cả nhà đó làm cho nhục nhã , người thông suốt chưa !”

“Con biết cái gì mà nói?” Lưu thị nói chuyện không tốt đều là do nữ nhi này không làm nên chuyện, bên này nàng ấy tự nhiên mở miệng trước nói mục đích đến đây, nhớ đến điểm này, Lưu thị không khỏi tức giận đến bốc khói nói , “Hôm nay con có biết là con thiếu chút nữa làm hỏng đại sự hay không ?! Về sau đâu nên thông minh một tí, không nên hơi một chút là lỗ mãng liền lĩnh đi !” Nói xong, lại là đem chuyện hôm nay xem chút hại mình nói lại cho nữ nhi hiểu một lần nữa.

Lã Kim Hoa ý thức được chuyện hôm nay thiếu chút nữa bị lời nói của nàng phá hư, không khỏi tức giận lôi kéo tay Lưu thị ngập ngừng nói : “Được rồi, được rồi, con hứa từ nay về sau sẽ chú ý .” Nói xong lại đổi đề tài, “Bất quá đại tỷ đáp ứng con rồi, nếu lần này chúng ta thành công cầm hưu thư trở về, nàng sẽ cùng tỷ phu hảo hảo nói chuyện một chút, sẽ đặt mua cho con một phần đồ cưới phong phú đấy.”

“Hừ.” Lưu thị giờ sờ trường gập đầu ngón tay gõ cái trán của nữ nhi, “Cái tiếng ‘tỷ phu’ này của con kêu có vẻ thật vui nhỉ.”

“Kia không!” Lã Kim Hoa đầu ngóc lên , đẩy Lưu thị một cái, “Người còn nói không phải sao, trước đó vài ngày tỷ phu tặng cho người một phần

Huyết Yên, con thấy người vui mừng đến nỗi cười toe toét miệng ra. A ôi ôi, đây chính là vàng thật, bạc thật, chính là đồ tốt đấy !”

“Hải.” Lưu thị thở dài một hơi, theo sau là vẻ mặt tươi cười nói, “Không nghĩ tới à, Niên Thế Hữu thật sự đi ra biển buôn bán lớn trở về, nếu lúc trước ta và cha con đồng ý lời cầu hôn của hắn, thì sẽ tuyệt đối không gả tử tử con đến nhà người ta à! Cũng sẽ không có ngày hôm nay hai chúng ta đến đây vì chuyện này mà chịu thiệt, không biết tiết kiệm được bao nhiêu công sức !”

“Cũng không phải sao, lúc trước con nói cái gì, tử phu không có giống như người khác, tính tình lại tốt, không chừng tương lai sẽ là một người giàu có, chính hai người lúc ấy nhất định không nghe con đấy .”

“Hừ, lúc ấy cũng không biết là ai, giúp đỡ cha con lấy gậy gộc đánh hắn . Bây giờ người ta có tiền đồ rồi, con cũng chỉ biết ở đây vuột đuôi ngựa thôi ! Con đó nha !” Lưu thị đẩy nữ nhi của mình một cái.

Lã Kim Hoa chỉ biết le lưỡi một cái, nhìn Lưu thị mà làm cái mặt quỷ.

Lưu thị cũng là vui mừng cười cười, nhìn lại Triệu gia thôn ở phía xa trong mắt đôi thành một tia chán ghét.

=====

[1] Vỡ không thành quân nguyên văn là hội bất thành quân: tan vỡ, tan nát

[2] Văn phòng tư bảo gồm giấy , bút, nghiên, mực là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật... Từ xưa được vua chúa, quan lại, nhà nho ...sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa

Chương 14: Phương thị bị bệnh

Lúc này , trong sân Triệu gia sớm đây áp người , hai vợ chồng Tề gia ở cách vách và hai đứa con của họ đến giúp đỡ cùng thăm hỏi.

Biết được Phương thị bị chọc tức đến ngã bệnh, tất cả mọi người đều sôi nổi chỉ trích mẹ con Lưu thị kia nào là không hiền hậu, không biết xấu hổ .

Mà Phương thị từ sau ngày đó, đúng thực là đổ bệnh, tuy lão Ôn có bốc cho thang thuốc bổ, nhưng thể cốt của bà cũng bị hư nhược .

Trong nhà nhất thời giống như bị mây đen kéo đến bao phủ, bởi vì gần đây dùng tiền mua thuốc, nên cuộc sống của cả nhà đều gặp khó khăn. Vừa lúc Dương thị mỗi ngày đều gây chuyện, nói là trong nhà việc gì cũng là do nàng ta làm hết vân vân, sau lại nói đại phòng không có nữ nhân, nhị phòng thì nhị tâu vừa mới sinh hài tử nên còn ở cũ, nói đi nói lại đều nói rằng mình mệnh khổ, một người mà làm cho ba người.

Ngay lúc Triệu Nguyệt Cẩm lo sợ Dương thị nói lời khó nghe , sẽ hại Phương thị không được an tĩnh để tịnh dưỡng, liền tự mình cắn răng chịu đựng giúp đỡ không ít việc trong nhà, chỉ mới vài ngày thôi, người liền gầy đi một vòng lớn .

Đợi đến khi người trong nhà phát hiện ra, liền hung hăng mắng Dương thị một trận, Triệu lão gia tử liên tục tức giận, hù dọa Dương thị, hạ đi khí diễm trên người ta xuống. Mọi người lại sợ Triệu Nguyệt Cẩm thành thật , nhất gan , sẽ bị Dương thị áp chế, chính ra bề ngoài phân phó, sau này Triệu Nguyệt Cẩm chỉ cần làm việc nên làm, là chăm sóc tốt hai đứa nhỏ ở bắc phòng, mặc khác tiếp tục làm việc nhẹ trong nhà là được .

Dù sao không lâu nữa nàng cũng là nên nghị hôn rồi, Phương thị bởi vì chuyện này nên không cho Triệu Nguyệt Cẩm làm việc gì nữa, chính là lo lắng da nàng bị rám đen , bàn tay bởi vì làm việc nặng mà trở nên thô to.

Bên này Phương thị bị bệnh, những chuyện như vậy Triệu lão gia tử đều chú ý đến, cố gắng an bài cho thỏa đáng , để bà không vì chuyện này mà lưu tâm nhiều .

Mấy ngày này, Triệu Hoàng Lâm vẫn như thường ngày trước làm việc trong nhà cho xong hết, rồi mới đi bộ đến học đường thôn bên cạnh nghe phu tử giảng bài, buổi chiều trở về sẽ bồi tiểu muội Triệu Tương Nghi đùa giỡn một hồi, thỉnh thoảng sẽ sang Tề gia bên cạnh, rủ hai huynh muội Tề gia ra bờ sông câu cá , rồi đến nhờ Triệu Nguyệt Cẩm nấu canh cá cho Triệu Tương Nghi còn có Phương thị bị bệnh và Lý thị đang ở cũ ăn cho bổ người .

Mặc dù chuyện hấn làm đều giống như việc thường ngày , nhưng tính tình so với trước càng thêm trầm mặc. Trừ bỏ ở cùng một chỗ với tiểu muội Triệu Tương Nghi thì mới hiếm khi thấy hấn cười, còn lại chỉ là một bộ dáng

trâm mặc ít nói.

Điều này khiến trong lòng Triệu Tương Nghi có chút sốt ruột, sợ ca ca của nàng vì những chuyện xảy ra trong nhà gần đây mà tính cách bị bóp méo, về sau trở nên kỳ quái .

Những ngày này Triệu Tín Lương việc gì cũng làm , so với ngày trước càng thêm chịu khó, làm việc giống như còn nhanh hơn với người bình thường, có lẽ vì trong lòng thông khổ, cho nên mượn việc làm để bình ổn nội tâm lại, quên đi đau khổ.

Nhìn thấy hành vi lẫn bộ dáng khác nhau của mọi người trong nhà, Triệu Tương Nghi cả ngày buồn bực đến lông mày cũng nhíu lại, một lòng sẽ biết nghĩ làm sao khiến cho cả nhà đều phát đạt, trở nên giàu có .

Thật ra thì nàng cũng sớm nghĩ ra vài biện pháp , chỉ gần đây vì chuyện của Lã thị huyên náo không thể tách rời, ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng, nên nàng mới đem những suy nghĩ này gác sang một bên, bây giờ sự tình đã được giải quyết rồi, nàng cũng không thể tiếp tục nhàn rỗi nữa , phải thừa dịp cả gia đình đang đang chìm ngấm trong trong đau đớn tủi nhục. Liên dùng cái ý tưởng làm giàu này đến an ủi tâm hồn bọn họ .

Khi còn ở hiện đại, Triệu Tương Nghi học chính là khoa nghiên cứu thực vật học, cho nên đối với thảm thực vật đúng là quá quen thuộc . Đời này nàng trọng sinh tại một gia đình làm nông, nên đã sớm có quyết tâm, chờ khi có thời gian rảnh rỗi sẽ đi dạo phía sau núi, nhìn xem có gì đáng giá để trồng một thảm thực vật hay không, đến lúc đó chỉ cần tiến cử với người trong nhà biện pháp gieo trồng hàng loạt, dựa vào đó mọi người có thể tạo chút tài liệu mà nơi này không có để sử dụng , nhờ đó mà cấp cho nhà thêm một khoản tài phú.

Bất quá, bây giờ phương pháp làm giàu gì không quan trọng, vấn đề trọng yếu là nhà này chưa có ai ở riêng!

Vốn cả đại gia đình mọi người ở cùng một chỗ, nhiều người thì lực lượng lớn, đồng tâm hiệp lực cũng không phải không có gì tốt... Mấu chốt là hai người Triệu lão tam và Dương thị, một người làm biếng không làm nên việc, một người thì tham lam tính toán lại ưa châm ngòi, có hai người kia ở đây, cái nhà này muốn giàu cũng không có cửa à !

Cho nên, việc khẩn cấp trước mắt vẫn là làm cho cả đại gia đình này ra ở riêng hết, đến lúc phân gia xong rồi, nhà bọn nàng là ở đại phòng, sẽ mang theo ông nội cùng bà nội trải qua qua cuộc sống tốt hơn, dựa vào vun trồng cây cối mà làm làm giàu, cuộc sống không biết có bao nhiêu nhân nhả cùng tự đắc, sẽ không vì tam phòng tức giận, cũng không cần bận tâm đến chi phí sinh hoạt ,ăn ở của tam phòng.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi rời giường sớm, sau khi rửa mặt, dùng qua điểm tâm liền muốn hướng ngay sau núi chạy đến, Triệu Hoàng Lâm sáng sớm đã biết ý định của Triệu Tương Nghi, không yên lòng cho lắm, liền

gác lại giờ đến học đường sang một bên, muốn đích thân bồi Triệu Tương Nghi đến sau núi để chơi đùa .

Vì thế, Triệu Tương Nghi rất là băn khoăn, muốn khuyên can vài câu, lại lập tức nghĩ đến thân phận bây giờ của mình là hài tử ba tuổi, nói ra nhiều đạo lý lớn như vậy hoặc hàm ý sâu xa trong lời nói sẽ rất khác thường, không thể làm gì khác hơn là để đại ca theo nàng đi chơi .

Hai huynh muội một đường đi , vừa nói vừa cười, chẳng qua hơn một nửa đều là do Triệu Tương Nghi đùa giỡn , trêu chọc đại ca của mình vui vẻ.

Đi được một đoạn, hai người đột nhiên giật mình dừng lại, bởi vì ở phía trước không xa, là mấy tiểu hài tử đang đi tới, không phải ai khác, chính là cái bọn hài tử đã xúi giục Triệu Hoàng Nhân khi dễ hai huynh muội nàng!

Dẫn đầu là hài tử chảy nước mũi , vừa nhìn thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi, nhất thời vui vẻ, cùng với mấy hài tử sau lưng cười nói : “Có nhìn thấy, cái này gọi là oan gia ngõ hẹp! Hắc, ta cũng biết nói mấy lời văn vẻ đấy, cũng không thua kém hấn đâu!” Nói xong thuận tay chỉ Triệu Hoàng Lâm. (J: =.="//)

Triệu Tương Nghi xiết chặt tay nhỏ thành nắm đấm, trong lòng từng từng nháy lên.

Triệu gia thôn tổng cộng lại chỉ chừng ba mươi gia đình, mấy ngày này Triệu Tương Nghi xem như đều quen biết hết, nên nắm rất rõ lai lịch của đám hài tử này .

Nam hài chảy nước mũi dẫn đầu kia chính là nhi tử của ông chủ cửa hàng nhỏ Triệu Ái Tử, tên là Triệu Đại Lực (J: *phun nước* cha lùn , con mạnh , ghép lại thành câu ‘ em nhỏ nhưng có võ’ , ai hiểu ý mình rồi chứ)

“Tiểu muội không cần sợ.” Triệu Hoàng Lâm cúi người an ủi muội muội của mình, sau đó thân thể nhỏ đứng thẳng lên, cảm tức nhìn bọn hài tử trước mặt , giống như lần trước vậy.

Triệu Tương Nghi ổn định tinh thần của mình, Có kinh nghiệm lần trước nên nàng cũng không có sợ hãi gì. Thừa dịp đám tiểu tử kia không chú ý đến , nàng liền khom người xuống nhặt một vài hòn đá sắc nhọn, sau đó đứng dậy, nhắm ngay đám tiểu tử đó .

Tên tiểu tử nhất gian lúc trước nhìn thấy trong tay Triệu Tương Nghi cầm một hòn đá, liền sợ hãi quát lên: “Ôi nguy rồi, nàng ta lại muốn cầm tảng đá đánh người!”

Mấy tiểu hài tử còn lại liền run sợ, hể nhớ đến vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân lần trước, trong lòng mỗi người cũng sớm quên đi chủ ý định làm rồi.

Thật ra thì mọi người không có sợ Triệu Tương Nghi nhỏ bé này, chỉ đơn giản là Triệu Tương Nghi mới ba tuổi , cái gì cũng không có hiểu biết, tuổi còn nhỏ mà có dũng khí gây tội, vì vậy khi cầm hòn đá trên tay sẽ không giống như bọn hấn chỉ là hù dọa người khác đâu, mà thật sự sẽ ném đá về

phía bọn hấn đây !

“Đừng...đừng...đừng...!” Hải tử chảy nước mũi thật sự rất lo sợ, đối với Triệu Tương Nghi khoát khoát tay quát lên, “Người ngàn vạn lần đừng có ném à! Chúng ta bây giờ sẽ đi, bây giờ sẽ đi!” Nói xong, có khuynh hướng nhanh chân muốn chạy trốn.

Trong lòng Triệu Tương Nghi rất vui , không có ngờ đến bọn hấn sẽ sợ nàng, nhất thời tưởng tượng ra mấy hòn đá trong tay nàng chính là súng ống thông thường ở hiện đại, nhắm ngay ai thì người đó sẽ sợ !

“Ta nói cho các người biết, về sau không được phép khi dễ ta cùng ca ca ta! Bằng không ta sẽ dùng mấy hòn đá này đánh các người, có nghe thấy không!” Bốn chữ cuối cùng là do Triệu Tương Nghi xuất ra khí lực bú sữa mẹ kéo dài âm cuối, dùng câu nói ‘ đại động sơn diêu’ [1] để hình dung cũng phải là quá.

Chờ đến khi đám tiêu tử kia chạy trôi chết hết, Triệu Tương Nghi mới ném đi hòn đá trong tay xuống đất , hồi lâu vui cười hơn hở, lại nhìn sang ca ca nàng thấy biểu tình trên mặt hấn cực kỳ phức tạp.

“Tiêu muội thật giỏi, chỉ một người mà có thể thu phục hết đám tiêu tử kia.” Triệu Hoàng Lâm ngồi xồm xuống khen ngợi , chỉ chốc lát sau trên mặt mây đen hiện đây, “Bất quá tiêu muội , muội phải nhớ kỹ, nữ hải tử mỗi nhà, không được dă man ngang ngược như thế. Còn có...” Rũ mắt xuống , giọng nói bỗng nhiên nhỏ lại, “Ca ca vô dụng, không thể bảo vệ được muội...”

Triệu Tương Nghi tâm liền động, không ngại tâm của Triệu Hoàng Lâm lại có thể nhạy cảm như vậy, vội ôm cổ Triệu Hoàng Lâm an ủi nói : “Ca ca là tuyệt nhất!”

Huynh muội hai người đang nói, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng tư vấn hữu lễ hỏi: “Xin hỏi, các người có biết Triệu Hữu Căn không?”

Triệu Tương Nghi chưa kịp phản ứng gì, lui về phía sau nhìn đến, tròn mắt nhất thời mở lớn !

====

[1] Địa động sơn diêu: đất rung núi chuyển , ý là khí lực em ấy quá dữ

Chương 15: Bù Tử Quân

Đứng trước mặt nàng, là một đứa bé trai mặc áo gấm màu lam, tóc trên đầu được buộc bởi một cái kim quan bằng ngọc. Có thể tuổi lớn hơn so với Triệu Hoàng Lâm hoặc nhỏ hơn, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt đặc biệt tú khí, nụ cười như ánh mặt trời.

Triệu Tương Nghi dùng sức mở to hai con mắt, thậm chí nói mình không phải là hoa mắt chứ, Triệu gia thôn khi nào xuất hiện một hài tử thanh tú quý khí như vậy à.

“Khụ...” Triệu Tương Nghi một hơi kìm nén khiến cho mặt đỏ tai tím, trong lòng thậm chí nói sao mình có thể trợn mắt trừng người ta như thế, thật đúng là không có tiền đồ mà, không có sức chống cự gì hết Đứa bé kia chưa đầy mười tuổi, mình cứ nhiên lại có thể không cẩn thận lạng lẹ đỏ mặt rồi !

Mẹ nó! Có phải hay không tại nàng ở trong cái thôn này quá lâu nên mặt mày xanh xao à, cứ nhiên đến một tiểu chính thái cũng không buông tha ! (J: * phụt nước lần hai *)

“Tiểu muội, muội không sao chứ?” Triệu Hoàng Lâm vội vàng đưa tay đặt lên trán Triệu Tương Nghi, sợ nàng bị bệnh hoặc là khó chịu, nhưng cẩn thận nhìn lại, nàng cũng không có phát sốt nha, nhưng vì cái gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng hồng lên thế.(J: thấy mỹ nam ấy mù)

“Khụ khụ... Không, không có việc gì...” Triệu Tương Nghi ổn định lại trái tim đang đập thình thịch lên, sau đó ngượng ngùng nhìn đại ca cười cười, cuối cùng không có sức lực vùi đầu xuống đất tránh đi .

Trong lòng nàng không khỏi có vô số lần khinh bỉ chính bản thân mình, không ngừng tự nói với mình rằng, đó là một hài tử chưa đến mười tuổi à !

“Ngại quá, ta là lần đầu tiên tới đây, bị lạc đường, xin hỏi các người có biết một người tên là Triệu Hữu Căn hay không?” Bé trai tư vấn hữu lễ đối với hai huynh muội hỏi lại một lần nữa.

Triệu Hoàng Lâm vốn là không phải là người nhiệt tình gì, thêm nữa những chuyện gần đây khiến cho hắn trở nên lãnh đạm hơn, bên này đối với câu hỏi của nam hài tử trước mắt, hắn cũng chỉ thản nhiên đáp lại một câu : “Người và Triệu Hữu Căn có quan hệ gì với nhau?”

Hắn đúng là có biết Triệu Hữu Căn, chính là huynh đệ tốt của phụ thân Triệu Tín Lương khi còn trẻ, mấy năm nay cũng không có ở lại Triệu gia thôn mà là lên trấn làm bộ khoái, người một nhà đều đi đến trấn Thanh Hà ở.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một nam hài tử ăn mặc quý khí tìm Triệu Hữu Căn, nên Triệu Hoàng Lâm có chút ý nghi ngờ lai lịch của nam hài tử này, bởi vậy cũng không muốn suy nghĩ thêm, nên không có trực tiếp trả lời

nam hài đó .

“A, là như thế này.” Bé trai rất buồn bực đối với tính cách lãnh đạm của Triệu Hoàng Lâm , nhưng hẳn tính tình vui tươi , cũng không tính toán nhiều như vậy, chỉ lễ phép tiếp tục giải thích nói, “Triệu thúc thúc là bằng hữu của phụ thân ta , hôm nay thúc ấy đặc biệt dẫn ta đến đây chơi, chính là vừa rồi sau khi xuống xe ngựa, ta bởi vì quá ham chơi nên lạc đường , càng chạy càng xa, ta sợ thúc ấy vì lo lắng cho ta mà tìm kiếm xung quanh, cho nên mới vội vã tìm người hỏi đường, nghĩ có thể sớm một chút cùng thúc ấy gặp lại.”

Triệu Tương Nghi cũng có biết Triệu Hữu Căn, thấy nam hài tử này không giống như nói dối , lại nghĩ đến bộ dáng tư văn hữu lễ của hắn, nên giành nói trước Triệu Hoàng Lâm: ” Hóa ra huynh là do Căn thúc thúc dẫn đến đây nha, thúc ấy và phụ thân của ta có quen biết với nhau đó, muốn tìm thúc ấy cũng rất dễ à .”

“Thật sao!” Hai mắt nam hài tỏa sáng, nhìn Triệu Tương Nghi cười nói, “Vậy làm phiền muội rồi, Tiểu muội muội.”

“Ai cho phép người gọi như vậy ?” Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên lạnh lùng nói một câu, Triệu Tương Nghi cùng nam hài tử kia đều giật mình, đã thấy trong mắt Triệu Hoàng Lâm sớm không còn ý cười rồi.

“Ca ca?” Triệu Tương Nghi cũng không hiểu vì cái gì mà Triệu Hoàng Lâm không muốn thấy nam hài tử này, nàng rất ít khi nhìn thấy bộ mặt này của Triệu Hoàng Lâm, làm cho nàng cũng bị hù dọa không ít.

Triệu Hoàng Lâm nhìn thấy bộ dáng diêm đạm đáng yêu của tiểu muội, lòng nhất thời mềm nhũn ra, liền khom người xuống ôm lấy nàng: “Tiểu muội, chúng ta đến sau núi đi.”

“Nhưng huynh ấy...” Triệu Tương Nghi chỉ vào nam hài tử kia, sau đó khoát tay, “Ca ca, chúng ta trước đừng đến sau núi , chúng ta có thể giúp huynh ấy tìm Căn thúc thúc trước không?”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt vốn như đi đưa đám của nam hài tử kia đột nhiên ngẩng đầu lên, tràn ngập hi vọng giương mắt nhìn Triệu Tương Nghi.

“Hảo, ta nghe theo tiểu muội.” Triệu Hoàng Lâm sờ sờ cái mũi nhỏ của Triệu Tương Nghi , sau đó ôm nàng đi hướng ngược lại. Nếu Triệu Hữu Căn thật sự trở về Triệu gia thôn, vậy nhất định sẽ đến hai nơi , một là nhà cũ của ông ta, một còn lại chính là nhà bọn họ để gặp phụ thân Triệu Tín Lương đi.

Mà Triệu Hữu Căn vừa vặn tiện đường đi đến nhà họ, vừa lúc đang đi tới. Dù hiện tại Triệu Hữu Căn có nhờ người tìm vị tiểu thiếu gia này, thì cả Triệu gia thôn tổng cộng chỉ lớn bằng cỡ bàn tay chĩa xuống đất, cũng có thể lập tức tìm thấy.

Đọc theo đường đi, nam hài tử thập phần đối với Triệu Tương Nghi hết sức cảm kích, còn nói những lời trêu chọc nàng vui vẻ nữa, chỉ có Triệu Hoàng Lâm bộ dáng vẫn như cũ đều là một bộ không mặn không nhạt .

“Này, muội thật lợi hại đây!” Nam hài tử đột nhiên nhìn về phía Triệu Tương Nghi cười cười, “Vừa rồi ta đều thấy hết, chỉ một mình muội thôi đã dọa cho năm tên hài tử hư kia chạy mất dạng!”

Triệu Tương Nghi nguyên bản còn cười đến một đóa hoa, khuôn mặt giống như cứng ngắc lại, đỉnh đầu chảy ra vô số hắc tuyến.

Con bà nó, như vậy cái bộ dáng hung thần, danh đá đó của nàng đều bị hấn nhìn thấy hết rồi.

Đứng trên lập tường của một tiểu la ly Triệu Tương Nghi thật giống như là một đứa trẻ biết thẹn thùng, cảm giác được hình tượng nữ hài tử hiền thực, nhu thuận ở trước mặt người khác đã bị phá hủy hoàn toàn!

” A, đúng rồi, quên nói cho hai người các người biết, ta họ Bùi tên Tử Quân, Tử Quân trong ‘phu tử đích tử, quân tử đích quân’.” Nam hài tử kia nói tên mình là Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi nghe hấn giới thiệu xong cứ như một đứa trẻ thẹn thùng, trong lòng cũng không quên thâm độc tên của hấn vài lần, không nhin được thâm than tên này nghe rất hay, không tệ chút nào.

“Muội, muội họ Triệu tên Tương Nghi, Tương Nghi trong ‘tương ngộ đích tương, nghi nhân đích nghi’.” Triệu Tương Nghi nghe xong cũng là liên tục giơ tay nhỏ bé của mình lên tự giới thiệu. Chẳng dám dùng những từ khác, chỉ dùng vài câu mà ca ca thường ngày dạy nàng mà thôi.

Còn nữa, tại thời đại này phong tục cũng rất là cởi mở, không có đặt quy củ là con gái không được tự ý nói họ tên mình ra cho người khác biết.

Triệu Hoàng Lâm thấy tiểu muội mình như thế, khuôn mặt vốn lãnh đạm cũng dần thay đổi, cười cười.

“A, Tương Nghi, Tương Nghi...” Bùi Tử Quân vẻ mặt nghiêm túc lặp đi lặp lại tên của Triệu Tương Nghi đột nhiên lại cười to, hướng về Triệu Tương Nghi nói, “Xa xưa có một câu thơ viết như thế này ‘Dục bả Tây hồ bi Tây Tử, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi’[1], bây giờ vừa nghe tên của muội như thế, ta lập tức sửa lại cho một câu ——”

Bùi Tử Quân càng nói càng hưng phấn, đột nhiên ngừng bước chân về mặt nghiêm túc hấn lên đọc: “Liên đổi thành ‘Xu nữ đầu sinh nông gia lý, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi’ đi!” (J: hình như câu sửa lại là ‘cô gái sinh tại nông gia, phấn nhạt son nồng đều tuyệt vời’, dựa nguyên bản câu thơ dịch nghĩa ra câu này đây, không biết có sai không)

Biểu tình trên mặt Triệu Tương Nghi ngẩn ra, nhìn thấy cách ăn nói của Bùi Tử Quân, làm nàng nhất thời nghĩ đến Thượng Nhất Thế và Giả Bảo Ngọc đều yêu thích đọc sách trong truyện « Hồng Lâu Mộng » [2].

“Câm mồm!” Triệu Hoàng Lâm đang nắm tay tiểu muội liền cứng đờ cả người, lạnh lùng nhìn về phía Bùi Tử Quân, “Tục danh của tiểu muội, há lại cho người tùy tiện giắt tại cửa miệng làm truyện cười.”

“Ca ca?” Triệu Tương Nghi đối với hành vi khác thường của ca ca, bày tỏ rất không minh bạch, kéo nhẹ ống tay áo của Triệu Hoằng Lâm, ý bảo hẳn đừng có nghiêm túc quá như vậy .

Bùi Tử Quân cũng bị dọa cho sợ hãi, vả mặt xin lỗi cùng bộ dáng luống cuống nói: “Ta, ta... Thực xin lỗi... Kỳ thật ta không có ý tứ kia.”

Không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ, ba người một đường yên lặng đi tiếp, không có như vừa rồi hoan thanh tiểu ngữ[3] .

Đi thêm một đoạn nữa, mắt thấy gần đến nhà cũ của Triệu Hữu Căn rồi, cách đó không xa là một cỗ xe ngựa xa hoa cực kỳ, xung quanh có một đám người đang gấp rút tìm cái gì đó, nghĩ rằng chắc là đang tìm Bùi Tử Quân.

=====

*[1] Trích trong bài “Âm hồ thượng sơ tình hậu vũ” của Đông Pha cư sĩ
Thủy quang liễm diễm tình phương hảo,*

Son sắc không mộng vũ diệc kỳ.

Dục bả Tây hồ tỳ Tây Tử,

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi

Bản dịch:

Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa

(Người dịch: Nam Trân)

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi

Tây hồ khá sánh cùng Tây tử

Nhật phản nồng son thấy tuyệt vời

[2] Ngàn lần nói rằng đoạn này chẳng biết edit đúng hay sai nữa, chẳng có xem Lâm Đại Ngọc nên chẳng biết gì về truyện này hết. Cũng đã tìm khắp gg cũng chẳng biết ” Thượng Nhất Thế” là ai hết hoặc nếu có cũng chẳng hiểu ở trên ấy nói gì nữa, rất là mù mờ

[3] Hoan thanh tiểu ngữ : cười nói vui vẻ

Chương 16: Chùng mực

Triệu Hoảng Lâm nhàn nhạt liếc mắt nhanh qua người Bùi Tử Quân, sai đó chỉ tay vào đám người Triệu Hữu Căn đang gấp đèn độ muốn xoay vòng nói : “Này, bọn họ đang tìm người đấy, mau đi đi.”

Đúng lúc này, Triệu Hữu Căn cũng phát hiện nhóm người Bùi Tử Quân, nhất thời không kiềm nén vui sướng chạy nhanh đến, âm thanh vui mừng kêu to : “Ôi Bùi thiếu gia, ta tìm được cậu rồi, một khi không tìm thấy cậu... Ta thật sự không biết trở về sẽ giao phó như thế nào với Bùi lão gia đây !” Vừa mới nói xong cũng chú ý đến hai huynh muội Triệu Tương Nghi đang ở bên cạnh , “Ô hay, hai đứa như thế nào lại ở cùng một chỗ với Bùi thiếu gia vậy, ta nguyên còn muốn giới thiệu cho các con làm quen đấy, hiện tại vừa đúng lúc !”

“Triệu thúc thúc, sau này ngài gọi con là Tử Quân được rồi, đừng gọi thiếu gia nghe xa lạ lắm ạ.” Bùi Tử Quân ha ha cười, “Trái lại là do con không tốt, chạy loạn khắp nơi, đã khiến cho Triệu thúc thúc lo lắng .”

“Nhìn này , nhìn này, ta nói Bùi thiếu gia chỉ mới năm tuổi mà đã thông minh như thế .” Sau khi tìm được Bùi Tử Quân , nhìn thấy hần bình an vô sự, tâm tình của Triệu Hữu Căn cũng tốt lên, vỗ nhẹ đầu Triệu Tương Nghi cười, song hần là một kẻ thô kệch, cho dù lực đạo có nhẹ đi chẳng nữa thì Triệu Tương Nghi vẫn đau đến nước mắt chảy đầm đìa cả ra .

“Căn thúc, đã lâu không gặp, thím... bọn họ có khỏe không ?” Triệu Hoảng Lâm ôm Triệu Tương Nghi tránh sang một bên, thuận tiện xoa xoa đầu tiểu muội .

Triệu Hữu Căn ý thức được mình đã làm đau tiểu gai hỏa này, có chút ngượng ngùng xoa tay nói: “Đều tốt, bọn họ ai cũng đều nhớ các con hết!”

“Tù bá, Nguyên Thu!” Bùi Tử Quân nhìn thấy cách đó không xa có một già một trẻ ăn mặc như người làm vôi hô , lão già đang đứng kia chính là quản gia của Bùi phủ gọi là lão Tù, vừa thấy tìm được thiếu gia rồi, ngay lập tức kéo tiểu tử bên người một đường chạy tới: “Ôi chao , rốt cuộc cũng bình an vô sự, ôi tiểu tổ tông của ta ơi, lần này cậu biến mất chính là hù mất nửa cái mạng của Tù bá đó !”

Tên tiểu tử đứng bên cạnh ước chừng cũng chỉ có năm, sáu tuổi, ngược lại không giống như lão Tù hết sức lo sợ, chỉ cười toa toét miệng lộ ra một hàm răng trắng tinh, hướng Bùi Tử Quân cười khanh khách không ngừng .

“Tù bá, lão nhìn ta đây, không phải không có việc gì sao.” Bùi Tử Quân đơn giản kể lại chuyện đã trải qua cho mọi người nghe, còn khen hai huynh muội Triệu Tương Nghi thiện lương cùng nhiệt tâm, Tù bá nghe xong liền dùng ánh mắt cảm kích cùng tán dương nhìn hai huynh muội .

Người cũng đã tìm được, chuyện tìm kiếm cũng kết thúc .

Triệu Hoàng Lâm nguyên muốn cáo từ mọi người để đưa tiểu muội ra phía sau núi chơi , còn chưa kịp mở miệng, đã bị Triệu Hữu Căn nói trước: “Đến, Hoàng Lâm mau cùng ta đến nhà của con nào, ta lần này trở về chính là đặc biệt tới thăm cha con đây! Nay, đừng có đi bộ trên đường sẽ tốn thời gian , mau đến đây, chúng ta đừng có tiếp tục lê mè nữa.”

Nhìn thấy trong mắt Triệu Hữu Căn lộ ra lo lắng cùng lo âu, người có tâm tư mẫn cảm như Triệu Hoàng Lâm, không khó đoán ra hẳn đây là biết được chuyện của Lã thị nên muốn gặp riêng Triệu Tín Lương, tình nghĩa huynh đệ nhiều năm như vậy thủy chung sẽ không vì xa cách mà thay đổi.

Chần chờ một lát, cuối cùng tạm thời bỏ qua ý định trong lòng, liền đáp ứng Triệu Hữu Căn, ôm tiểu muội một đường đi đến.

Đọc đường, xe ngựa xa hoa tráng lệ, Bùi Tử Quân quý khí thanh tú, bọn gia đình nghiêm cẩn cung kính, cùng với Triệu Hữu Căn toàn thân toát lên chính khí ...Làm cho rất nhiều thôn dân đang đi bộ trên đường cũng phải ngấm nhìn, mọi người ai cũng nhìn thấy ở giữa đoàn người đó là hai huynh muội Triệu gia, lại càng không ngừng líu ríu nghị luận. Chẳng qua là ngại Triệu Hữu Căn và tiểu quý nhân Bùi Tử Quân ở đây, nên mọi người mới giảm thấp âm thanh nghị luận lại , chỉ dám nói đủ cho chính mình nghe được thôi, không dám lớn tiếng ồn ào như thường ngày chế nhạo hai huynh muội.

Đễ dàng đến được nhà Triệu Tương Nghi, nhưng các nam nhân trong nhà đều đang ở ngoài đồng làm việc, trong sân chỉ có hai người Triệu Nguyệt Cẩm và Dương thị đang làm việc, còn Phương thị đang nằm trong phòng dưỡng bệnh .

“Ai yêu!” Dương thị ngẩng đầu nhìn, trước cửa nhà đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy, hơn nữa trước cửa nhà thật nhiều người đang đứng, quần áo sang trọng , cách ăn nói không tầm thường chút nào, hai mắt nàng ta lập tức sáng lên liền bỏ công việc trong tay xuống , lác mông đi ra ngoài , “Chậc chậc, không biết là quý nhân nào! Cư nhiên đến nhà chúng tôi à ?” Vừa nói xong lại nhìn thấy hai huynh muội Triệu tương Nghi, trong lòng lại càng khó hiểu.

“Đệ muội.” Triệu Hữu Căn biết rõ tính khí của Dương thị, nhưng mà xuất phát từ lễ tiết hẳn vẫn là tôn trọng nàng ta nên mới chào hỏi một tiếng .

“Ô hay! Ta nói ai lại đến đây mà phô trương lớn như vậy hóa ra là Triệu đại nhân nha, đến, mời các vị vào nhà !” Dương thị cười đón tiếp, khom lưng nhường đường cho vị đại gia này vào trong, ánh mắt chếch lên nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, trong lòng không cao hứng nói .

Nàng biết, lúc Triệu Hữu Căn còn ở trong thôn chính là huynh đệ tốt với Triệu Tín Lương, cho dù sau đó có rời thôn lại có tiền đồ vô lượng cũng không quên vị đại ca kết nghĩa Triệu Tín Lương. Lần này trở về, chắc chắn là tặng thể diện cho phòng Triệu Tín Lương, nói không chừng chuyện của Lã thị coi như bỏ qua không đề cập tới nữa cũng không biết chừng, điều này

làm cho ý định xem kịch vui nhà bọn họ của nàng như thế nào thỏa mãn cho được ?

Đi thẳng vào trong nhà, mới biết được tin Phương thị bị bệnh, Triệu Hữu Căn loa lảng vô cùng, vội đến bên trong nhà lớn thăm hỏi vài câu, lại cảm thấy may mắn bởi vì trước khi đến đây hắn có chuẩn bị cho bà một ít thuốc bổ, còn nói nếu không đủ hay muốn cái gì có thể đến nhà hắn nói. Phương thị nghe xong, nghĩ đến tình cảnh bi thảm nhà bà mấy hôm nay, không khỏi chua xót .

Không lâu lắm, đám người Triệu Tín Lương đang làm việc ngoài đồng bị gọi về nhà, cùng trở về còn có Triệu lão gia tử. Triệu Hữu Căn vừa nhìn thấy tràng diện này không khỏi có chút áy náy, ngoài miệng khuyên nhủ : “Ôi , con nói ngài này Quang Trung đại bá , mỗi lần con ghé thăm ngài đều bày ra tràng diện lớn như thế đón con, cái lòng này của ngài khiến con phải xấu hổ à, như thế thì lần sau sao con dám đến nữa. Lần sau con đến , ngài đừng có vì con mà chậm trễ việc ngoài đồng, con biết bây giờ mọi người đều bận rộn thu hoạch, tạm thời không thể dừng lại nữa khác.”

Triệu lão gia tử cũng thật cao hứng khoát tay: “Đây là xem như cái gì, Nhị Mao con bây giờ đã là quan lão gai rồi , không đúng, ta phải gọi con một tiếng triệu đại nhân mới đúng à, ai !”

“Nhị Mao” là nữ danh của Triệu Hữu căn , khi hắn còn ở Triệu gia thôn mọi người ai cũng quen gọi hắn là Nhị Mao, hiện giờ hắn lên trấn làm bộ khoái nên mọi người không ai gọi hắn như vậy nữa, mọi người đều khách khí gọi hắn là Triệu đại nhân, còn thân thiết hơn nữa gọi là Hữu Căn. Triệu lão gia tử lúc trước rất thân với Triệu Hữu Căn , bởi vì vẫn quen cách gọi trước nên mới hắn là Nhị Mao.

“Quang Trung đại bá ngài thiệt là!” Triệu Hữu Căn phóng khoáng vỗ vỗ đầu vai của Triệu lão gia tử, “Ngài lại trêu chọc con rồi, con nói với ngài nha, nếu ngày sau ngài không gọi con là Nhị Mao, con sẽ quán quít theo ngài cho đến khi ngài chịu gọi mới thôi! Ha ha, thân thể ngài vẫn như trước cường tráng như vậy, thật tốt !”

“Ông nội hảo,các vị thúc thúc hảo!” Bùi Tử Quân cười hì hì bước đến, chào hỏi người lớn trong nhà.

Cả nhà lúc này mới đặt chú ý lên người nam hài không giống như người thường này, tựa như có một vàng sáng tỏa ra từ trên người cậu vậy, nhìn cậu không giống con trai Triệu Lỗi của Triệu Hữu Căn, hơn nữa cách ăn mặc sang trọng đầy phúc khí hơn nhiều so với hài tử nhà Triệu Hữu Căn , mọi người đều đưa mắt nhìn nhau , trong lòng vừa tò mò vừa yêu thích hài tử này.

“A, thiếu chút nữa đã quên giới thiệu rồi.” Triệu Hữu Căn vội vàng giới thiệu cho mọi người biết, “Đây là Bùi thiếu gia, là con của phú hộ huyện Giang Ninh, phụ thân của nó làm ăn rất lớn, nên có thể nói là nhân vật số

một, số hai của huyện Giang Ninh, rất khó lường à.” Ngay sau đó lại là giới thiệu quản gia Bùi phủ là lão Từ cùng tiểu gia đình Nguyên Thư bên cạnh Bùi Tử Quân .

Mọi người nghe xong, đều kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, Triệu gia thôn chỉ là một địa phương nhỏ thôi ấy vậy mà có công tử nhà giàu ghé qua đây chứ. Đều nói người giàu có, kia tùy tùy tiện tiện một cái nha hoàn hay gia đình, cách ăn mặc lẫn nói năng so với hài tử của người dân bình thường là hơn rất nhiều , giờ được tận mắt thấy, đúng thật là thế.

“Triệu thúc thúc đừng nói như vậy nha, hôm nay Tử Quân đến đây chơi, thúc xem đi thúc nói như thế khiến cho cả nhà đều không được tự nhiên kìa.” Bùi Tử Quân không có hi vọng kết quả lại như vậy, nhìn thấy một nhà vốn rất là tự nhiên bởi vì hắn đang đứng ở đây nên mới cẩn trọng, trong lòng có cảm giác mất mát .

Triệu Hoàng Lâm thân nhiên liếc nhìn Bùi Tử Quân một cái ,sau đó ôm Triệu tương Nghi về bắc (đại) phòng.

Bùi Tử Quân vốn muốn chạy theo nhưng nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của Triệu Hoàng Lâm, cả người run lên, lại nhìn thấy bộ dạng tức giận của Triệu Hữu Căn .

“Hôm nay ta đến đây chủ yếu là thăm mọi người một chút, tiện thể cùng đại ca uống vài chung rượu !” Triệu Hữu Căn mặt mặt cười ha hả sai người đem đồ trên xe ngựa đem xuống, một mặt lại hoa tay múa chân vui sướng nói, “Được, hôm nay mọi người đều ở đây, liền cùng nhau uống rượu nào !”

“Hữu Căn người thiệt là, mỗi lần trở về đều mang đồ vật này nọ, nhà chúng ta sao mà không xấu hổ cho được .” Triệu Tín Lương đẩy bả vai Triệu Hữu Căn.

Triệu Hữu Căn cũng không thêm đề ý lớn tiếng nói: “Đại ca , huynh khách khí với đệ làm gì ! Tình cảm của chúng ta rất tốt mà, hơn nữa huynh từng cứu đệ một mạng , bây giờ đệ lại có chút thành công, nếu bây giờ không đối xử tốt với huynh thì đối xử tốt với ai đây!”

Cả nhà nghe xong lời này , trong lòng cũng rất cảm động cùng vui mừng, ngoại trừ Dương thị con người quay tròn nhìn chăm chăm vào những thứ quà tặng này .

Triệu Tín Lương nghe xong lời nói của huynh đệ tốt này, trong lòng rất thoải mái và dễ chịu, đang cao hứng muốn gọi hai đứa con nhà mình ra bồi Bùi thiếu gia chơi đùa, thì mới phát hiện không thấy bóng dáng của hai huynh muội đâu hết.

Hắn tất nhiên là không biết ý nghĩ trong lòng Triệu Hoàng Lâm, liền cao giọng hô to về phía trong phòng : “Hoàng Lâm, Tương Nghi, hai đứa còn trốn trong phòng làm gì , mau ra đây bồi Bùi thiếu gia chơi đùa này, cậu ấy hiếm khi đến đây một lần, là người rất cao quý nhé !” Nói xong, lại là híp mắt nhìn Bùi Tử Quân cười, Bùi Tử Quân vừa lúc đáp lại ánh mắt Triệu Tín

Lương , nở một nụ cười ngọt ngào.

Triệu Tín Lương trong lòng vui mừng, trực giác cho biết Bùi Tử Quân là một đứa trẻ thông minh, rất thân thiện, căn bản không giống như hài tử nhà giàu khác đều ngang ngược cùng kiêu ngạo.

Nhưng hẳn gọi nửa ngày vẫn không thấy nhi tử và nữ nhi đáp lại, Triệu tín Lương đang cao hứng cũng dần không vui, trong lòng rất là bối rối, cái này không bình thường nha. Tương Nghi thì ngoan, còn Hoảng Lâm mấy ngày nay không biết làm sao , giống như không thèm để ý đến người khác, lúc này trong nhà lại có khách quý đến, vậy mà nó lại đưa bộ dáng này ra.... Căn bản không giống như xưa tao nhã hữu lễ à.

Chương 17: Hương vị của cơm

Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân đến khiến cho sự lo lắng ngày thường của cả nhà dần biến mất, trên mặt Triệu Tín Lương rốt cuộc cũng khó khăn nở ra nụ cười .

Triệu lão gia tử cực kì hưng phấn, nghĩ đến mấy ngày nay thu hoạch lúa ngoài ruộng cũng không sai biệt lắm, liền không cho mấy nhi tử đi ra ngoài ruộng làm việc tiếp, chỉ phân phó Triệu lão nhị đến đầu thôn mua thịt và đậu hũ về làm thêm đồ ăn, mặc khác sai Triệu lão tam đào hũ rượu đã chôn dưới vườn rau năm trước ra một vò !

Mấy vò rượu kia phần lớn là dùng vào đêm 30 tết, hoặc khi nào trong nhà có việc vui như việc trọng đại mới mở ra uống, Dương thị thấy Triệu lão gia tử quá cao hứng, lại có chủ ý muốn động đến những vò rượu kia, miệng không khỏi lầu bầu tùy tiện nói : “Cha, ngài không có hồ đồ chứ, những vò rượu kia rõ ràng là để dành cho Nguyệt Cẩm khi lập gia đình mới dùng mà, dùng rất nhiều cân gạo nếp ủ đấy! Nếu lúc này đem ra uống sạch thì phải cất công ủ lại lần nữa, thật lãng phí lương thực à . . .” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói càng nhỏ dần bởi vì Triệu lão gia tử dường như dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn Dương thị.

Triệu Hữu Căn nghe thấy được lời này, không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ.

Ngày thường, đối với một gia đình mà nói ăn một chút gạo trắng cũng là không dễ, nói chi đến gạo nếp đó lại càng quý hơn, ở mùa thu hoạch năm trước Triệu lão gia tử đã lấy ra rất nhiều gạo nếp để ủ rượu rồi, chỉ chờ đến đêm 30 tết hoặc khi Triệu Nguyệt Cẩm lập gia đình mới dám lấy ra uống.

Mà Dương thị lúc này lại nói ra lời như thế, có thể nói nàng ta không giống như Thảo Nhân Hiềm, vì hoàn cảnh bây giờ của nhà này rất nghèo .

“Không sao, Quang Trung đại bá, kỳ thật lần này con đến đây có mang theo vài vò rượu, mọi người uống rượu trong vò của con đi, còn vò rượu chôn dưới đất cũng đừng động vào .” Mấy vò rượu chôn ở dưới đất kia thua xa mấy vò rượu thượng phẩm do Triệu Hữu Căn mang đến, sở dĩ Triệu Hữu Căn thích uống mấy vò rượu chôn dưới đất kia là do chính tay Phương thị làm thôi .

Theo hẳn thấy, mấy vò rượu chôn ở dưới đất có một cỗ hương vị què hương mà ở xa có bỏ bao nhiêu tiền cũng không mua được .

“Không được, tuyệt đối không được!” Triệu lão gia tử ngăn cản, thành khẩn nhìn Triệu Hữu Căn, “Nhị Mao à, con nhìn con đi, mỗi lần đến nhà bọn ta con đều mang gạo ngon đến, ta đào vò rượu ra tiếp đãi con, chỉ cần con không chê ta sẽ đào hết mấy vò rượu còn lại, cũng sẽ không đau lòng đâu !”. Thời điểm đang nói, một gia đình nhà Triệu Hữu Căn vừa lúc khiêng một túi

gạo trắng đi vào.

Triệu Tương Nghi đôi mắt mong chờ nhìn túi gạo trắng kia, nước miếng vì thèm ăn mà chảy ròng, đó là gạo trắng à, hạt gạo trắng lóng lánh, đã bao lâu rồi nàng chưa ăn được một chén cơm bình thường vậy?

Nhưng mà chỉ cao hứng được một lúc, lòng nàng nhất thời như đưa đám, dựa theo khẩu phần ăn trong nhà thì chỉ năm ngày thôi túi gạo to kia cũng hết sạch... Phương thị lại tiết kiệm cực kỳ nói không chừng chỉ làm cơm cho hai tử trong nhà ăn thôi, còn người lớn chắc sẽ giống như thường ngày đều ăn lương thực khô thay cơm.

Bùi Tử Quân bên cạnh tinh tế quan sát biểu tình phong phú trên mặt Triệu Tương Nghi, thấy nàng lúc thì cao hứng như con thỏ nhỏ lúc thì chán ngán thờ dài, trong lòng nhất thời tò mò, tại sao một nữ oa nhi chỉ mới ba tuổi lại có biểu tình phong phú như vậy? Nghĩ đến tiểu muội mới hai tuổi nhà hắn, suốt ngày trừ bỏ khóc thì vẫn là khóc, tuyệt không có thú vị như vậy, so ra còn kém hơn nữ oa đáng yêu trước mắt này.

“Việc này cứ quyết định như vậy đi, chỉ một vò rượu mà thôi, so với cái con mang đến hoàn toàn không là gì cả.” Triệu lão gia tử nói xong, lại căm ghét nhìn Dương thị, “Đi đi đi, mau đi hỗ trợ nấu cơm đi! Mỗi ngày đều nói bậy, không nói được một câu hay, cũng chẳng phân biệt được tình hình!”

Miệng Triệu Tín Lương nhếch lên, cuối cùng thờ dài một hơi, quay sang cười xin lỗi với huynh đệ tốt của mình: “Nhà của chúng ta chính là như vậy đấy, người nhiều nên hay nói linh tinh.”

Triệu Hữu Căn trong lòng biết bản thân mình khó mà xen vào chuyện nhà họ, cũng không thích chỉ trích người khác, nên không nói gì cả mà chỉ cười thôi, sau đó vỗ vai Triệu Tín Lương, ý bảo là vào trong nhà nói chuyện một lát.

“Chuyện của nhà huynh, đệ đều nghe nói hết rồi.” Vừa vào nhà, Triệu Hữu Căn lạnh lùng nói một câu, rằng nghiêng lại hết như lúc Triệu Tín Lương hay tin Lã thị cùng người khác chạy trốn.

Triệu Tín Lương vừa mới ngồi xuống, liền ngẩng đầu lên, chậm rãi hiểu được Triệu Hữu Căn là đang nói về chuyện của Lã thị, khoát tay: “Hải, đã là quá khứ rồi, hưu thư cũng đã viết, đệ đừng nhắc đến chuyện này nữa, chung quy cũng phải tiếp tục sống”.

” Sao lại viết hưu thư rồi!” Triệu Hữu Căn thoát cái đã nóng nảy, lại tức Triệu Tín Lương mềm lòng, “nếu là đệ à, thì dù có chết cũng không viết hưu thư mà sẽ sử dụng tất cả quan hệ đem nàng ta bắt về, áp giải nàng ta đến từ đường thờ tổ tiên quỳ ba ngày ba đêm, không cho phép ăn cơm, cuối cùng là đem nàng vào lòng heo thả trôi sông! [1]”.

Triệu Tín Lương ánh mắt ngừng trệ, lúc sau bình tĩnh trả lời: “Làm thế rất hay, nhưng không phải là tính cách của huynh, nhưng mà đệ yên tâm đi, huynh cũng không phải là một quả hồng mềm mại cho người khác nắm bóp.

Nhà bọn họ nếu dám vào Triệu gia thôn này một bước , huynh nhất định sẽ không cho bọn họ yên đâu! “

“Huynh nha, đệ phải nói như thế nào mới phải đây!” Triệu Hữu Căn chỉ tiếc rên sắt không thành thép [2] chỉ vào Triệu Tín Lương nói to.”Chẳng lẽ huynh đã quên công việc của đệ đang làm! Bắt người nha!”. Ngừng một lúc, ổn định lại khí tức nói.”Đệ biết huynh cũng đã rất tức khi biết việc này, nhưng đệ nghĩ rằng đây cũng là một chuyện tốt! Đệ vốn nhìn nàng ta không thuận mắt, nếu không phải huynh cứ che chở cho nàng ta thì đệ đã sớm bảo huynh bỏ nàng ta cho rồi! Hiện tại nàng ta bỏ trốn theo người khác, đệ cũng có lí do để chinh nàng ta, vốn định bảo huynh trước đừng đưa hưu thư ra để đệ phái người đi bắt nàng ta cùng nam nhân đó trở về, nghiêm trị bọn chúng. Gian đích tội danh [3], bỏ hai người bọn chúng vào lồng heo dim chết à.”

“Không nghĩ đến, huynh lại có thể dễ dàng đem hưu thư đưa cho bọn chúng, cái này chẳng phải là thành toàn cho đôi dâm phu, dâm phụ đó sao!” Triệu Hữu Căn tức giận đến nỗi dùng tay tay đánh lên thành ghế, cũng không sợ tay đau.

Trong lòng Triệu Tín Lương biết huynh đệ mình có ý tốt, có thể hẳn sẽ không trừng trị hai người bọn họ, vì lúc ấy lòng hắn đã nguội lạnh rồi không còn nghĩ gì đến việc trả thù Lã thị, cũng chẳng muốn dôn nàng ta vào chỗ chết, thậm chí sớm cùng nàng ta không còn liên quan gì nữa, sau này đường ai nấy đi, cả đời sẽ không dính líu gì với nhau nữa.

“Được rồi, bây giờ nói thì cũng đã trễ rồi, chuyện này đã là quá khứ cũng đừng nhắc đến nữa.” vào giờ phút này Triệu Tín Lương không muốn nhắc đến một chút gì về chuyện của Lã thị.

“Được, nữ nhân như vậy không cần cũng được, đại ca của ta là ai chứ, muốn tướng mạo thì có tướng mạo, muốn khí lực thì có khí lực, còn lo là sẽ không tìm được người tốt hơn sao?” Triệu Hữu Căn mắt xoay tròn cười ha hả lên, nhìn Triệu Tín Lương đánh giá.

Triệu Tín Lương năm nay chỉ mới có 26 tuổi, cần khí lực thì có khí lực, rất có phong độ, có điều là hắn tạm thời không có ý niệm tái giá trong đầu, chỉ một lòng suy nghĩ làm thế nào đem hai hài tử kia nuôi lớn, phải tự mình duy trì cái nhà này.

Bên này thấy Triệu Hữu Căn đang nhìn mình, liên tục xua tay nói:”Đừng , đừng, đệ tốt nhất đừng đưa ra cái rắc gì. Chỉ cần nhìn đùi thôi ta cũng biết đệ suy nghĩ gì rồi, ta bây giờ chỉ lo cho cha mẹ và hai đứa nhỏ thôi, cái khác ta cũng chẳng muốn nghĩ đến, tên tiểu tử như đệ đừng có đi ra bên ngoài thu xếp cái gì đó cho ta”.(J: ý bác ấy nói đừng có tìm cô nào đến cho bác ấy xem mắt à. * cười hiem*)

Triệu Hữu Căn thấy Triệu Tín Lương chỉ cần nói một chút thôi đã phá đi ý tưởng làm mai trong đầu, ra vẻ không có gì, mặt nhăn lại lầu bầu nói: “Huynh cũng thiệt là, bây giờ không thừa dịp còn là trẻ tìm thêm một cô,

chẳng lẽ chờ cho đến khi 70, 80 tuổi mới rước về một “nàng” làm chẵn âm à! Hơn nữa huynh cũng phải biết nghĩ cho bọn trẻ chứ, đứa lớn thì cũng đã tám tuổi, đứa nhỏ chỉ mới ba tuổi, bọn nó còn nhỏ, với lại trong nhà cũng cần nữ nhân chăm sóc à!”

“Không phải có mẹ ta cùng Nguyệt Cầm đó sao, ta vốn không có ý niệm đó cũng là sợ vạn nhất có thêm một nữ nhân trong nhà đối xử với bọn nhỏ không tốt. Chẳng phải cũng có một câu nói ‘Có mẹ kế chẳng khác nào có bố dượng’, ta cũng là sợ.” Nghe Triệu Tín Lương phân tích lí do chưa muốn đi thêm bước nữa, thẳng làm cho triệu hữu Căn cười ha hả cả lên.

” Ai yêu, huynh đừng có nói nữa, chỉ với cái tính bao che khuyết điểm ấy của huynh, đệ không tin sau khi huynh rước người thứ hai về, huynh sẽ nghe lời nói ngon ngọt của nàng mà không chiếu cố đến hai đứa nhỏ? Đệ nhỏ vào, Triệu tín Lương, huynh đừng có nói vớ vẩn!” Triệu Hữu Căn nói chuyện đều là như vậy, Triệu Tín Lương sớm xem thành thói quen, đắm vào ngực Triệu Hữu Căn một quyền.

Hai huynh đệ nhìn nhau xì một tiếng, nhất thời lại ngửa đầu cười ha hả.

Trong tiếng cười tùy ý ấy, Triệu tín Lương như trút bỏ tất cả đè nén cùng thống khổ trong lòng mấy ngày nay xuống, cười cho đã lại thấy trong lòng có chút chua xót muốn khóc, nước mắt cứ đọng lại trong hốc mắt không chịu rơi xuống, cực kỳ khó chịu.

Cơm trưa rất nhanh đã làm xong, một bữa cơm này có mùi thơm ngào ngạt của cơm tẻ và thịt, cực kỳ mê người. Cho dù là người lớn người thấy cũng không nhịn được mà âm thầm nuốt nước miếng.

Một chén cơm trắng, màu sắc phong phú thấy rõ của thịt nhồi đậu hủ, kết hợp với các món ăn gia đình như cà xào, trứng xào, rau xanh chẳng hạn, điều này đối với cả một gia đình mà nói đây xem như là một bữa tiệc lớn phong phú! Trừ đêm 30 tết hoặc là sự kiện long trọng trong đời, bọn họ tuyệt sẽ không ăn những thứ xa xỉ như thế này đâu.

Triệu Hữu Căn không tính là khách lạ, Triệu gia thôn luôn xem hắn là người nhà mà đối đãi, Bùi Tử Quân tuy là khách quý nhưng dù sao vẫn là một hài tử, cho nên bữa ăn hôm nay không có bày ra làm hai bàn cho phụ nữ trong nhà đi vào phòng trong ăn để tránh tị hiềm, nên mọi người trai gái đều ngồi chung với nhau dùng cơm.

Mọi người ngồi trên bàn không khởi động tâm, nước miếng chảy ròng, nhưng ngại trường bối trong nhà chưa mở miệng kêu ăn nên mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy Triệu Hoàng Nhân từ trước đến nay đều hay nghịch ngợm lại yêu gây chuyện, nhưng cũng chỉ dám nhìn chằm chằm vào một ít thịt nhồi đậu hủ, mắt xoay tròn không dám dám cầm đũa.

Phương thị thân còn mang bệnh nhưng cũng rất cao hứng, nhờ nhi tử hỗ trợ đi mình vào trong phòng cùng dùng cơm với mọi người, nhìn thấy một

bàn đồ ăn này, Phương thị vẫn như cũ khách khí cười nói với Triệu Hữu Căn : “Nhị Mao à, đừng có khách khí, bọn ta và con cũng như là người một nhà mà.” Lại nghiêng đầu sang nhìn Bùi Tử Quân, vẻ mặt hiền lành. “Còn có tiêu thiếu gia, người làm nông như bọn ta ngày thường không có món ngon gì để chiêu đãi khách nhân, chắc ngày thường ngài quen dùng sơn hào hải vị rồi, giờ lại ăn bữa cơm rau dưa này sợ sẽ không hợp khẩu vị của ngài, thật là ủy khuất ngài quá.”

Bùi Tử Quân nghe xong, liên tục lắc đầu: “Những món ăn này rất thơm à! Tay nghề đúng là hạng nhất, cháu cũng muốn đói rồi đây!” Đồ ăn chủ yếu là do Triệu Nguyệt Cẩm chuẩn bị, lúc này lại nghe người khác khen ngợi thực ngài ngừng cười.

“Ôi chao, xem cái miệng nhỏ nhắn này thật ngọt à.” Phương thị không ngờ đến Bùi Tử Quân lại thông tình đạt lý như vậy, tuyệt không có mang thói xấu kiêu ngạo cùng bất bệ của người giàu có, tức thì ấn tượng đối với Bùi Tử Quân là rất tốt.

Giữ trưa , Dương thị ở một bên giúp đỡ Triệu Nguyệt Cẩm làm bữa trưa, lúc này nghe thấy lời khen ngợi của Bùi Tử Quân, lại mặt dày mặt dạn cười nói : “Cũng không phải à, bữa trưa này là ta giúp đỡ Nguyệt Cẩm làm đấy!”

Lời này nói ra, nếu không phải người trong nhà biết rõ thì còn tưởng rằng Triệu Nguyệt Cẩm chỉ mới học nấu cơm, cần có người ở một bên chỉ bảo, ý là bữa cơm ngon này có được chủ yếu là do công lao của Dương thị .

“Được rồi, mọi người mau ăn cơm đi, đồ ăn đều muốn nguội cả rồi.” Triệu lão gia tử không có trực tiếp nhìn Dương thị, cười ha ha bảo mọi người mau động đũa, bọn nhỏ cũng đã sớm đói bụng, chỉ ngửi được mùi thơm của gạo và thịt thôi mà đầu óc choáng váng không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, đũa trong tay huơ lên vù vù đem thức ăn ngon về trong chén .

Triệu Tương Nghi tỉ mỉ nhai nuốt cơm trong miệng đồng thời chậm rãi cảm nhận hương vị của gạo, nàng như cảm giác được mình không phải là đang ăn cơm mà là mỹ vị nhân gian khó tìm!

Mọi người đều ăn như hổ đói hoặc sợ rằng người khác ăn so với mình còn nhanh hơn, lại sợ mình ăn ít thịt hoặc ít cơm đều có thể bị thua thiệt. Hay tỉ mỉ nhấm nháp, một chút cũng không muốn buông tha hương vị lưu lại trong miệng.

Trong lòng mọi người đều thích thú cười như hoa, thập phần cao hứng .

Triệu Tín Lương nhìn thấy cả nhà mọi người đều khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, hẳn cuối cùng có thể đem tảng đá lớn trong lòng buông xuống, lại đau lòng nhìn hai đứa con của mình, không khỏi vì cả hai mà gấp mấy khối thịt nhỏ bỏ vào trong chén cho .

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu mỉm cười đáp lại, sau lại đem mấy khối thịt nhỏ trong chén của mình bỏ vào chén của Triệu Tương Nghi, nhìn thấy cảnh như vậy, trong mắt Triệu Hữu Căn vừa vui mừng vừa cảm động .

“Hoàng Lâm, đợi cơm nước xong theo cha vào trong phòng, cha có chuyện muốn nói với con.” Triệu Tín Lương thừa dịp mọi người đang ăn uống náo nhiệt liền cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai con trai mình.

=====

[1] *Dìm lòng heo thả trôi sông: đây là hình phạt của các làng, xã đối với những người phụ nữ ngoại tình, người trong làng sẽ nhốt những người phụ nữ ngoại tình vào cái lồng nhốt heo và cái lồng này tuyệt đối không dễ dàng mở ra được. Người trong làng sau khi buộc xong miệng lồng lại sẽ khiêng cái lồng này ra ngoài sông thả trôi đi, cho đến khi nào người phụ nữ trong lồng chết . (J: tục lệ ngày xưa đúng là...)*

[2] *Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: vì với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.*

[3] *Gian đích tội danh: tội thông dâm, ngoại tình*

Chương 18: Buông xuống

Sau khi ăn trưa xong, mùi thơm ngọt ngào của chén cơm mới ăn vẫn như cũ lưu lại giữa môi và răng Triệu Tương Nghi, nàng thỏa mãn trở về vị trí ban nãy bày ra cơm canh ngon lành kia, trên miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Ở nhà, Bùi Tử Quân thường có thói quen ngủ trưa, cho nên sau khi ăn xong cơm trưa liền bị Triệu Hữu Căn an bài nghỉ ngơi tại nhà cũ, hai nhà tương đối rất gần nên Bùi Tử Quân cực kỳ cao hứng hứa với Triệu Tương Nghi rằng đợi sau khi hấn tỉnh dậy sẽ đến đây tìm nàng đi chơi, hơn nữa Triệu Tương Nghi biết hấn là một người hiền hòa lại lễ phép với người lớn trong nhà nàng, đương nhiên vui vẻ đáp ứng hấn.

Phía bên này thừa dịp người lớn trong nhà ai bận việc này, Triệu Tương Nghi lén lút như một con mèo chạy tới ngoài cửa đại phòng, vừa rồi ca ca bị phụ thân kêu vào nói chuyện cũng không biết hai người này nói gì với nhau nữa. Xuất phát từ lòng hiếu kì và quan tâm người thân mình nên Triệu Tương Nghi sớm có ý định nghe lén.

“Cha, ngài tìm con có chuyện gì không?” Một lát sau bên trong phòng truyền đến tiếng nói của Triệu Hoàng Lâm, xem ra chỉ mới bắt đầu nói chuyện thôi, Triệu Tương Nghi ổn định lại tâm tư của mình rồi mới tiếp tục đứng bên ngoài phòng nghe lén.

Trong phòng, Triệu Tín Lương thở dài một hơi, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Hoàng Lâm, trong lòng con có phải là rất hận cha không có một chút bản lãnh gì đúng không?”

Tức khắc trong phòng lâm vào một mảnh trầm mặc không một tiếng động.

Triệu Tương Nghi tim muốn nhảy dựng lên, thậm kê không tốt, vì cái gì mà cha lại có ý nghĩ như vậy, hơn nữa đại ca nàng có phải hay không thật giống như câu hỏi mà phụ thân Triệu Tín Lương hỏi, tận trong đáy lòng mơ hồ oán giận đối với phụ thân?

“Không thể nào, cha sao lại hỏi như vậy?” Thật lâu sau, Triệu Hoàng Lâm mới mở miệng trả lời, Triệu Tương Nghi có thể cảm giác được rằng Triệu Tín Lương sau khi nghe được câu nói đó mới thoải mái thở ra một ngụm khí lớn.

“Từ ngày mẹ con rời đi, là cha không có hảo hảo chăm sóc con và Tương Nghi, đến hôm nay cha mới phát hiện rằng tính tình con so với lúc xưa biến đổi rất nhiều. .” Triệu Tín Lương tình ý sâu xa nói, vì Triệu Hoàng Lâm trước kia giống như một cái hũ nút [1], có buồn cũng không lên tiếng.

“Cho dù như thế nào đi nữa, thì mẹ con là mẹ con, con là con, con không thể chỉ vì chuyện nàng ta đã làm mà hành hạ chính mình! Từ trước đến nay, ai cũng biết con luôn tư vấn hữu lễ, nhưng hôm nay Bùi thiếu gia lịch sự mà

đôi đũa với con, con vì sao lại đưa mặt lạnh nhạt đôi đáp với người khác như vậy? Cái này chẳng giống con ngày thường chút nào . . .”

“Nàng không còn là mẹ con, con không có mẹ.” Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên lạnh giọng cắt đứt lời nói của Triệu Tín Lương, “Cha, ngài yên tâm đi, sau này con sẽ chăm sóc cho ngài cũng sẽ không hành hạ bản thân mình nữa. Con còn muốn vì chính mình mà mưu cầu công danh, chờ sau khi con có công danh rồi, sẽ làm nở mày nở mặt nhà chúng ta.”

“Hoàng Lâm. . .” Triệu Tín Lương khuôn mặt có chút xúc động, giọng khe khẽ run nói. “Cha có lỗi với các con!”

Nghe đến đó, chớp mũi Triệu Tương Nghi vô cùng chua xót , mấy ngày qua nàng luôn bị vây trong cảm giác cảm động này hoặc trong bầu không khí lạnh lẽo đầy áp lực của người trong nhà, chỉ cần hơi không có tinh thần một chút cũng có thể rơi nước mắt.

Cố gắng hít hít cái mũi, ấn nhẫn lên không cho nước mắt rơi ra, bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành đấm.

Trong phòng lại có giọng nói tiếp tục truyền đến: “Cha, kỳ thật trong lòng con không có ý tưởng gì khác, sở dĩ không muốn thấy thiếu gia kia là vì . . .” Triệu Hoàng Lâm dừng một chút, cuối cùng mới nói ra thành tiếng, “Từ ngày người đàn bà kia bỏ nhà trốn đi, trong lòng con đặc biệt chán ghét người giàu có, thế cho nên...Thấy tiểu muội bị Bùi Tử Quân thu hút, chợt sinh lòng sợ hãi, con sợ sẽ có một ngày tiểu muội trưởng thành sẽ bị những người đó hấp dẫn, sẽ nối theo gót người đàn bà kia .”

Hắn mở miệng một tiếng “Người đàn bà kia”, mà không có gọi Lã thị là “Mẫu thân” .

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng hảo một trận cảm khái, hóa ra đây là lí do tại sao Triệu Hoàng Lâm không muốn nhìn thấy Bùi Tử Quân à, chính là sợ nàng sẽ nối theo gót Lã thị, cũng bởi vì chuyện của Lã thị mà căm hận những kẻ giàu có....

Cổ họng như bị nghẹn lại, mũi lại tràn vào một cỗ chua sót bất lực, nước mắt chảy ra.

Đứa ngốc, đồ đàn, đồ ngốc, hắn là người có học thức chỉ là không có tiền của mà thôi, lại muốn ‘Bất năng nhất can tử đả tử nhất bang nhân’ [2] à! Cũng không phải tất cả những người giàu có xuất thân đều giống như Niên Thế Hữu, hơn nữa nàng sao có thể bắt chước theo Lã thị không có kiến thức kia làm cái loại chuyện bỉ ổi như thế...Hắn là đang lo lắng cái quái gì à.

Hơn nữa, nàng mới có bao nhiêu tuổi mà hắn lại lo xa như vậy.

“Hoàng Lâm à.” Giọng nói của Triệu Tín Lương lần thứ hai vang lên, “Cha tuy rằng không đọc qua sách vở, chữ to cũng chẳng biết nhiều, nhưng mà cha biết đạo lý ” Bất năng nhất can tử đả tử nhất bang nhân”... Bọn họ là bọn họ, nhưng cũng không thể nói tất cả những người giàu có trên đời này không có ai tốt cả ... Con xem vị Bùi thiếu gia kia đi, chỉ là một hài tử mới

sáu tuổi lại đối với mọi người đều khách khách khí khí, lại có thể cùng với chúng ta ở cái nơi thâm sâu cùng cốc này mà cùng ăn cùng ngủ, không có chút gì giống như những hài tử của mấy nhà giàu có khác, đây là một đứa trẻ đoan chính hiền hòa. Con sao lại nhẫn tâm đối đãi với khách trong nhà như vậy ?”

“Hơn nữa, Trương Nghi nhà chúng ta chỉ mới có ba tuổi, con bé là muốn đi đâu, con bé là đứa hiểu chuyện như thế sao có thể là cái loại người đó, con cứ yên tâm đi à ?” Triệu Tín Lương sau khi nghe chính nhi tử giải thích xong, cả người liền khẩn trương sợ con trai vì chuyện của Lã thị mà bẽ cong tính tình của chính mình .

“Cha, con biết sai rồi, lát nữa con sẽ đến chỗ vị thiếu gai kia nhận lỗi.” Giọng nói của Triệu Hoàng Lâm so với lúc này có vài phần âm hơn, Triệu Tín Lương nghe xong cũng yên tâm.

Ngoài phòng Triệu Trương Nghi nghe xong, mày cũng nhíu lại, nghĩ thầm chi vì chuyện của Lã thị mà đã gây ra tổn thương sâu sắc như thế với Triệu Hoàng Lâm, ngay cả quan niệm trong lòng hắn cũng bóp méo.

Hơn nữa, hắn cư nhiên còn che dấu sâu như vậy, mọi người thường xuyên cùng hắn ở chung một chỗ cũng không phát giác được tâm tư của hắn...

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân đại ca nàng cũng sẽ bị hủy, nàng nên tiếp tục nghĩ ra phương pháp tốt để đem sự lo lắng trong lòng hắn dần tiêu biến, một lần nữa trở lại thành con người tư văn hữu lễ như trước kia, ai nhìn thấy cũng có thể hôn nhẹ đại ca.

===== Lời tác giả =====

Thấy ở trong phần bình luận sách có người bình luận rằng nữ chủ là một người vô dụng, không biết mắng chửi người gì hết, ta xin có lời giải thích

Đây là do ta sơ ý, là ta không viết rõ ràng tính tình kiếp trước của nàng ấy .

Nàng ấy hai mươi hai tuổi, sinh hoạt tại thành thị, tốt nghiệp đại học sau gặp thiên tai xuyên qua tới này thời không này, có thể nói kiếp trước của nàng ấy rất là tốt, vẫn chưa bao giờ gặp phiền toái gì hết nên dưỡng thành tính cách ôn hòa.

Kiếp này thành một nữ hài tử ba tuổi, Kẹo Vitamin C nghĩ như vậy, tuy rằng nàng ấy có linh hồn của một người hai mươi tuổi nhưng có thể nói thỉnh thoảng sẽ số tuổi hiện tại ảnh hưởng, ta không hy vọng rằng nữ chủ sẽ gặp khó khăn hay tình cảnh thực tế phức tạp gì mà há miệng mắng chửi người . (yếu ớt nói một câu, mắng chửi người cũng không đại biểu người này hữu dụng hoặc lấy lợi hại đi?)

Ngoài ra, ta không cho rằng nữ chủ của ta là một người vô dụng , người vô dụng sẽ không ở trước mặt đám tiểu tử hư mà lấy đá đánh người, dùng biện pháp này để bảo vệ ca ca mình. Người vô dụng sẽ không bao giờ tìm

cách kiếm nhiều tiền, mang âm áp đến cho nhà của mình (tuy rằng trước mắt chưa thực hiện được ~)

Ta có thể cam đoan rằng nàng ấy không phải là người dễ cho người khác khi dễ mình.

=====

[1] Hũ nút: người bí ẩn, khó hiểu

[2] Nghĩa là ‘ Dùng gậy tre đánh một lần chết cả một đám người’, chưa hiểu ý của câu này lắm, ai biết comt cho mình ý câu này muốn nói gì nha

Chương 19: Lúc nhỏ đã thu hút

Sau khi Bùi Tử Quân ngủ trưa tỉnh lại , Triệu Hữu Căn nói là muốn đưa hẳn trở về nhà , kết quả là hẳn từ chối ý định của Triệu Hữu Căn, luôn miệng nói ở nơi này hẳn còn chưa chơi đủ.

Triệu Hữu Căn cũng rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng vị thiếu gia sống sung sướng này không quen nán lại vùng nông thôn, nhưng không ngờ hẳn cư nhiên còn muốn ở đây chơi cho đã .

Phương thị luôn thương yêu hài tử, nên cực kỳ yêu thích đưa trẻ Bùi Tử Quân này, kéo hẳn lại gần bên hỏi chuyện một lúc , thấy hẳn hiền lành lại không giống như những vị thiếu gia có tính nóng nảy khác, không khỏi hướng hẳn thân thiết vài phần : “Ôi chao mau nhìn à, ta thật sự rất ngạc nhiên, ta cũng không biết hài tử nhà giàu lại có tính tình tốt như thế.”

Một đám tiêu hài tử ở trong phòng chơi hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn là tiêu tử Triệu Hoàng Nhân không chịu được buồn chán nên đề nghị dùng ná đi bắt chim .

Bùi Tử Quân từ nhỏ được nuôi trong thâm trạch đại viện [1] , bên người lúc nào cũng có những món đồ chơi nhỏ đắt tiền và xa hoa để chơi, nên hẳn chưa bao giờ biết đến một vật gọi là ná, đó là lí do tại sao khi nghe Triệu Hoàng Nhân nhắc tới, hai tròng mắt đen láy mở to, lộ ra dáng dấp của một cục cưng tò mò đáng yêu .

Nếu đây là ngày thường Triệu Hoàng Nhân có đề nghị đi ra ngoài chơi đùa đi chẳng nữa thì hẳn phải đi nói với Phương thị, bởi vì tiêu tử đó yêu thích cầm ná bắn vào trong sân nhà người ta, làm mấy con gà con chó đều sợ đến mức chạy tán loạn cả lên, gây ra náo loạn [2] . Vì thế, Phương thị thường tiếp không ít cha mẹ chạy đến nhà mắng vốn, cũng bị bọn họ nhắc nhở rằng nên chú ý chăm tiêu hài tử nhà mình đừng để nó đi nghịch phá làng xóm nữa.

Phát hiện thấy bộ dáng Bùi Tử Quân tò mò chờ mong , Phương thị cũng không nhẫn tâm làm hẳn mất hứng, liền gọi Triệu Hoàng Lâm đến dặn dò: “Hoàng Lâm, con là ca ca, là đứa hiểu chuyện nhất, nhớ trông bọn đệ đệ và muội muội con cho kỹ, nhất là Hoàng Nhân đừng để nó lấy đá ném vào đám gà , vịt trong sân nhà người khác, cũng đừng để cho người khi dễ Bùi thiếu gia , biết không?” Phương thị nói xong, ngược lại nghĩ đến lão Từ và Nguyên Thư đều đi theo Bùi Tử Quân, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra đi.

Cứ như vậy, một đám tiêu hài tử kêu to gọi lớn bước khỏi nhà, cùng nhau chạy đến bãi đất trống trong thôn.

Bây giờ đã là cuối thu, Triệu gia thôn nằm ở vùng Đông Nam, phần lớn những con chim đều di cư về phía Tây Nam để ngủ đông, hiện giờ mấy con

chim còn ở lại không nhiều, chỉ có chim Yến, chim tước là lú lo hót.

Bùi Tử Quân bên người chỉ dẫn theo gia đình Nguyên Thu , còn quản gia lão Từ sống chết muốn theo cùng lại bị hấn nhất quyết cự tuyệt, nói là ông đi theo sẽ khiến cho mọi người mất tự nhiên.

Ở giữa một đám con nít chỉ có Triệu Hoàng Nhân và Bùi Tử Quân là trên tay cầm một cây ná làm bằng gỗ, cây ná kia của Triệu Hoàng Nhân chính là do triệu lão gia tử làm cho, mà cái nằm trong tay Bùi Tử Quân là do Triệu Hoàng Lâm sang Tề gia bên cạnh mượn lão đại Tề Sâm .

Triệu Tương Nghi híp mắt lại, ngay lúc này hai người (Hoàng Lâm và Tử Quân) đều hòa thuận với nhau không có một tia thuốc súng, tảng đá trong lòng nàng rớt cuộc cũng có thể buông xuống rồi.

Vừa rồi, chính mắt nàng nhìn thấy đại ca nàng xem Bùi Tử Quân là bạn tốt mà cười với hấn, riêng việc đi mượn cho Bùi Tử Quân cái ná để đùa giỡn, khiến cho Bùi Tử Quân cảm giác như mình mới gặp quý mà ngây ngốc đứng tại chỗ, cầm cái ná kia cười đến toe toét, một bộ dáng không thể tin được, khỏi phải nói đến khôi hài làm sao à.

“Này, ở đây không có chim! Chúng ta qua bên kia đi!” Triệu Hoàng Nhân chỉ một ngón tay về mấy cái cây cảnh lá xung xung hết cỡ hô to, sau đó lại là người đầu tiên chạy vội về phía bên kia!

Triệu Tương Nghi vừa thấy, nghĩ đây là một cơ hội tốt để giúp đỡ tính cách trước kia của đại ca quay về, tức thì nắm lấy tay áo của Triệu Hoàng Lâm hét lên : “Ca ca, Tương Nghi cũng muốn có một con chim tước để chơi đùa một chút!” Thời khắc này nhất định phải làm cho hấn chơi đùa cùng với bọn hài tử, thay đổi thành ánh mặt trời.

Không ngờ tới, Triệu Hoàng Lâm vừa định mở miệng nhận lời lại nghe Bùi Tử Quân đang hứng khởi: “Không thành vấn đề! Một hồi huynh lấy cái ná này, bắn rớt hai con chim tước xuống tặng cho muội chơi!”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu vừa lúc nhìn thoáng qua bộ dáng tự tin của Bùi Tử Quân, cùng với tên gia đình Nguyên Thu lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn tiểu thiếu gia mình, khóe miệng hơi hơi rút rút lại.

Bất quá Triệu Hoàng Lâm lại không giống như buổi sáng mà cùng Bùi Tử Quân phân cao thấp, ngược lại chỉ mỉm cười ôm lấy Triệu Tương Nghi đi đến: “Chúng ta đi nào, tiểu muội muốn có chim tước để chơi, chúng ta nhân tiện sẽ bắt cho muội vài con chim tước!”

Lúc này, Triệu Hoàng Nhân đã chạy tới chỗ mấy cái cây đu ở gần đó, nhìn chăm chú vào một con chim sau đó kéo cái ná ra, tùy thời đều có thể đem hòn đá nhỏ trên ná bắn ra.

Bùi Tử Quân cũng không cam chịu rút lại phía sau, kéo tên gia đình Nguyên Thu dọc đường chạy như điên lại đây, nhìn theo bộ dạng của Triệu Hoàng Nhân, bắt chước giơ ná lên, cũng nhắm ngay con chim tước mà Triệu Hoàng Nhân đang nhắm.

Mới vừa rời trên đường đi đến đây, Triệu Hoàng Lâm đã dạy cho Bùi Tử Quân cách cầm ná để bắn, nếu hấn dùng cái cách kia để bắn thì mọi thứ đều sẽ như ý muốn của hấn.

Đi cùng còn có nhi nữ của Dương thị đồng thời là tỷ tỷ của Triệu Hoàng Nhân, Triệu Tương Liên. Nữ hài mới bảy tuổi kia nhìn thấy bộ dáng cầm ná của Bùi Tử Quân, cao hứng vô cùng liền đứng ở một bên vỗ tay cổ vũ.

Triệu Hoàng Lâm ôm tiểu muội của mình đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn thấy hai hài tử ở đằng trước đều một mang bộ dạng tràn đầy tự tin, không khỏi cười hỏi tiểu muội: “Muội nói xem, hai người bọn hấn, ai mới là người đem con chim tước bắn rơi xuống?”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu khảnh khách nói: “Không có ai bắn rơi xuống hết, ha ha!”

Triệu Hoàng Lâm trong lòng vui vẻ, sủng nịch nheo cái mũi của Triệu Tương Nghi: “Tốt lắm, chờ bọn hấn sau khi bắn xong, xem ca ca đây.”

=====

[1] *Thâm trạch đại viện: nhà cao cửa rộng*

[2] *Nguyên văn gà bay chó chạy*

Bữa trưa mùa thu, ánh sáng mặt trời chiếu xuống đặc biệt ấm người, những tia nắng lau động soi xuống trên mặt mỗi người. Triệu Hoàng Nhân bên này đã sớm không thể chờ đợi thêm nên buông lỏng tay ra, hòn đá nhỏ giống như một cơn gió vù vù bay lên cây đu đồng thời cũng hù dọa không ít chim nhỏ. Cùng lúc đó, hòn đá nhỏ trong tay của Bùi Tử Quân cũng bắn ra, bắn trúng một cành cây thô to lớn, giống với Triệu Hoàng Nhân đều là bắn không trúng.

“Người thiệt là! Bắn con chim khác không được sao, như thế nào lại bắn chỗ ta vừa mới bắn, giờ thì hay rồi, chim nhỏ đã bay đi hết!” Triệu Hoàng Nhân thấy mình không bắn trúng, nhất thời có chút tức giận liền đem con tước ấy đồ lên người Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân thì đứng ở tại chỗ há miệng cười toe toét, lộ ra một bộ dáng xấu hổ.

Triệu Tương Nghi không nhìn nổi nữa, hấn là đường ca của nàng nhưng ở chỗ này tính tình không tốt lắm, bình thường ở nhà hoặc đối với Bùi Tử Quân nhã nhặn khách khí hấn đều ưa thích nổi giận ăn vạ, chờ đến khi ra ngoài rồi, tình cờ gặp đám người hồng hách như Triệu Đại Lực đều là sợ hãi, rụt rè không dám lên tiếng, chính là điển hình mềm nắn rắn buông [1].

“Huynh ấy không bắn trúng chỗ đó thì huynh cũng có bắn trúng được đâu!” Triệu Tương nghi chỉ tay vào Triệu Hoàng Nhân, nhướn lông mày lên lớn tiếng nói.

Triệu Hoàng Lâm vỗ vỗ lưng Triệu Tương Nghi rồi bước chân đi đi đến, vừa định nói với Triệu Hoàng Nhân mấy câu, dặn dò hấn một chút thì đã thấy tỷ tỷ của Triệu Hoàng Nhân là Triệu Tương Liên chống nạnh tay lên,

bước đến trước mặt đệ đệ mình tức giận nói : “Đệ không có việc gì làm, lại đi mắng chửi Bùi thiếu gia để làm chi! Bình thường đệ có bắn trúng con chim nhỏ nào đâu, hôm nay đệ đúng là ngang ngược !” Lại quay sang Bùi Tử Quân lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Đệ đệ của ta chính là như vậy, thiếu gia đừng có tính toán với hắn làm gì.”

“Không có việc gì đâu, ta là lần đầu tiên chơi trò này, cũng không hiểu cái gì cả.” Bùi Tử Quân quơ quơ cái ná trong tay , Triệu Tương Liên ngọt ngào cười.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy điệu bộ của Triệu Tương Liên không giống như thường ngày, cả người nổi da gà cả lên, nàng ta là bị làm sao vậy? Nói chuyện lại uôn éo, còn giúp người ngoài mắng đệ đệ mình nữa?

Bất quá mọi người đều không có để ý, lại nghe Triệu Hoàng Lâm đứng ra nói: “Được rồi, đều là chuyện nhỏ, mọi người ta đây, ta nhất định có thể bắt được chim nhỏ.”

Mọi người vừa nghe xong, đều là đem chuyện vừa rồi đem bỏ sau đầu, tập trung tinh thần nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm bên này, muốn biết hắn có cái biện pháp gì.

Chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm đem tiểu muội ở trong lòng nhẹ nhàng đặt xuống đất, dặn nàng đứng ngay ngắn, sau đó một mình đi vào nhà lá cách đó không xa, không bao lâu từ trong nhà lá cầm ra một sợi dây thừng và một cái gàu xúc trở lại.

Nhà lá kia là do các thôn dân trong thôn dựng lên để khi làm việc xong có thể đến nghỉ ngơi, dây thừng và cái gàu xúc cũng là tùy ý đặt ở trong đợi lúc nào dùng thì lấy ra.

Phía này Triệu Hoàng Lâm tùy tiện tìm một cây gậy nhỏ bằng ngón cái trên mặt đất .

dùng nó đem cái gàu xúc nửa chổng trên mặt đất, trên đầu cây gậy nhỏ cột sợi dây thừng vào, sau đó trên mặt đất rải mấy hạt thóc vừa mới rồi tìm được trong nhà tranh , làm xong hết các bước, hắn mới quay sang đám tiểu hài tử bên kia cười tươi, rồi kéo dây thừng sang một bên bên , lui về phía sau vài bước mới ngồi xổm xuống chờ đợi.

Triệu Tương Nghi cuối cùng đã hiểu Triệu Hoàng Lâm muốn làm gì, cái gàu xúc kia dùng cây gậy nửa chổng lên, phần đầu của cái gàu treo lơ lửng giữa không trung , phía dưới đặt không ít hạt thóc, cứ như thế này sẽ có không ít chim nhỏ bay xuống mổ thóc mà Triệu Hoàng Lâm gặp cơ hội sẽ kéo sợi dây thừng một cái thật mạnh , khi đó dây thừng trên cây gậy nhỏ sẽ kéo cây gậy ra làm cho cái gàu xúc rơi xuống, đầu gàu xúc sẽ vây chim nhỏ ăn thóc trong đó .

Phương pháp bắt chim nhỏ này ở hiện đại chưa tính gì là mới lạ nhưng ở một thôn trang nhỏ bé hẻo lánh này, ở giữa những hài tử thiếu hụt tri thức về khoa học – kỹ thuật, văn hóa cổ đại thì cách này được xem là khéo léo mới lạ

Ngay tại thời điểm mọi người chưa biết Triệu Hoàng Lâm đang làm gì thì đã có hai con chim nhỏ sà xuống mỏ thóc, chúng nó chiêm chiếp kêu gọi lẫn nhau mà không biết được nguy hiểm đang tồn tại gần bên.

“Tuyệt, chim nhỏ!” Triệu Hoàng Nhân vẻ mặt hưng phấn, đang muốn sử dụng sở trường bắn điều của mình! Lại bị Triệu Hoàng Lâm làm một cái động tác tay ngăn lại.

Chim nhỏ vẫn như trước ở một bên vui mỏ thóc, Triệu Hoàng Lâm ngồi xôm cách đó không xa tinh tế chờ đợi, đợi chúng nó hoàn toàn thả lỏng cảnh giác mới bắt đầu bắt đầu ăn bữa tiệc ngon lành trước mặt, bỗng nhiên Triệu Hoàng Lâm kéo mạnh dây thừng trong tay, dùng sức kéo về phía sau, cây gậy nhỏ được rút ra, cái gâu xúc không được chống đỡ “Phanh” một tiếng ngã xuống!

Trong đó có một con chim tước đứng cạnh bên cái gâu xúc nhanh nhạy tránh được một kiếp nạn, nhưng một con khác hí hửng ăn thóc nên trúng vào bẫy của Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Tương Nghi mỉm cười, thân mình cử động chạy đến chỗ Triệu Hoàng Lâm đang đứng, trên miệng liền thoảng nói: “Ca ca giỏi quá! Ca ca giỏi quá!”

Lúc này Triệu Hoàng Lâm bước đến đưa tay bắt con chim tước kia, đem dây thừng nhỏ lấy ra dùng để trói móng vuốt của con chim tước, cứ như thế chỉ cần nắm chặt dây thừng nhỏ trong tay có thể khống chế được con chim tước rồi.

Hài tử nông thôn bình thường không có gì chơi cả, nên thường đi ra ngoài bắt một con chim nhỏ hay côn trùng làm đồ chơi.

“Tiểu muội, cho muội đây, còn không muốn sao?”

Triệu Tương Nghi cười hì hì nắm sợi dây thừng nhỏ mà Triệu Hoàng Lâm đưa cho, con chim tước bị bắt kia chỉ líu ríu kêu loạn lên, đập cánh muốn thoát.

“Thật lợi hại!” Phía sau truyền đến giọng nói thán phục của Bùi Tử Quân, Triệu Hoàng Lâm nghe tiếng nói nên nhìn sang, chỉ khiêm tốn cười.

Triệu Tương Nghi thích thú nhìn thấy đại ca mình, thầm mong huynh ấy mỗi ngày đều vui vẻ hoạt bát một chút, cứ như thế sẽ dưỡng ra tính tình lạc quan như ánh mặt trời, trưởng thành rồi sẽ gặp được nhân duyên tốt đấy.

Ân, người làm muội muội như nàng nên hảo hảo giám sát đại ca mình, để người khác bị dương quang tạo nhã của ca ca nàng thu hút.

===

[1] *Mềm nắm rắn buông: sợ hãi kẻ mạnh*

Chương 20: Đãi ngộ khác nhau

Triệu Hoảng Lâm thấy chỉ cần một con chim tước nhỏ có thể khiến tiểu muội của mình vui như vậy, trong lòng càng có thêm động lực, thâm nghĩ bắt thêm vài con chim tước cho nàng đùa giỡn chơi, chẳng qua là không khéo, lúc nãy bắt được dễ dàng như thế nhưng lúc sau chẳng biết sao không bắt được, cũng chẳng thấy có con chim nhỏ nào xuống mổ thóc cả, đợi một lúc lâu cũng không bắt được con chim nhỏ nào hết .

Cả đám tiểu hài tử nhất thời mất hứng thú, Triệu Tương Liên liền đề nghị chơi đá cầu, rồi lại thuận tay móc trong túi quần ra một trái cầu từ trong nhà mang theo.

Triệu Hoảng Nhân quệt mồm mở to mắt nói chơi đá cầu là trò chơi của nữ hài, cũng không chịu phối hợp mà kéo Bùi Tử Quân ra ngoài bờ sông chơi nói là lấy bùn để nhào nặn thành tượng đất nhỏ.

Bùi Tử Quân càng nghe càng thấy hấp dẫn, liền vui vẻ đáp ứng, bất quá Triệu Tương Liên lúc này lại không có tức giận như dự kiến, trái lại mỉm cười phụ họa nói: “Chơi nặn tượng đất cũng vui, so với chơi đá cầu còn vui hơn nhiều !”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút lại , lúc này mới để ý đến hành động của Triệu Tương Liên hôm nay thật khác thường.

Triệu Tương Liên trước kia cùng mấy tiểu cô nương trong thôn thường cùng đùa giỡn, chơi đùa với nhau cũng không có nói chuyện hào phóng như thế này, phàm là những ai không tuân theo quy tắc hoặc cách chơi nàng ta đưa ra, thì nàng ta lập tức mắng chửi người hoặc cũng không thèm chơi. Có rất ít trò chơi nàng ta thôi lui không chơi thì hoàn hảo nhưng có nhiều trò chơi thiếu người chơi thì không chơi được. Mọi người đều nói hết lời mời nàng ta cùng chơi, nàng ta đều bất động .

Làm sao hôm nay nàng ta lại hào phóng và hiền chuyện như thế?

Hơn nữa, còn thường bày ra bộ mặt tươi cười , bộ dạng phong độ hữu lễ[1] , các loại biểu hiện trên mặt giống hệt vị Triệu Mỹ Hà trong thôn vừa mới nạp làm tiểu thiếp của vị đại gia giàu có trên trấn.

Triệu Mỹ Hà kia tháng trước được rước vào nhà ông chủ Tiên là chủ khách sạn Thanh Hà trên trấn làm tiểu thiếp thứ ba, ngày đó bị bán còn lau nước mắt vì khóc, nhưng tháng này trở về , trên người đều mang vàng đội bạc cười hi hi. Chắc chắn làm cho Dương thị hâm mộ muốn chết nên nàng ta mấy ngày nay thường lôi khéo Triệu Tương Liên qua nhà Triệu Mỹ Hà, hy vọng Triệu Mỹ Hà có thể cân nhắc mà qua vài năm nữa giúp đỡ Triệu Tương Liên làm tiểu thiếp của một đại gia , đến lúc đó có thể hoàn toàn ăn ngon nhậu nhết được rồi.(J: có ai giống bà mẹ này không trời, thương con kiêu đấy)

Triệu Tương Nghi suy nghĩ đến chuyện này thật lâu, nhưng vừa nghĩ tới Dương thị rất có thể có này ý tưởng, trong lòng liền nổi lên một trận ác hàn, nàng cảm thấy thật may mắn khi không từ trong bụng nàng ta chui ra.

“Tiểu muội, chúng ta đi.” Triệu Hoàng Lâm vỗ nhẹ bả vai Triệu Tương Nghi ý bảo nàng đuổi theo.

Triệu Tương Nghi hoàn hồn lại, nhìn cái mặt cười đầy xu nịnh của Triệu Tương Liên, trong lòng không khỏi buồn bực, đây đúng là đối với người cùng giới và khác giới đả ngộ khác nhau chứ sao .

Trên đường đi nàng thừa dịp mọi người không để ý đến, lén lút thả con chim tước trong tay bay đi, đôi với côn trùng hay chim nàng đều không có hứng thú, cũng chẳng muốn tra tấn hay giết sinh vật nhỏ này nên nàng thả nó đi còn hơn.

Đợi mọi người để ý đến, nàng liền giả vờ ngây ngốc nói là chính mình không giữ chặt.

Cả đám tiểu hài tử chạy vù đến bên bờ sông, nước sông vẫn lạnh lẽo giống như băng, nhưng bùn đất vẫn như cũ mịn màng vô cùng, mọi tiểu hài tử trong Triệu gia thôn đều rất yêu thích trò chơi nặn tượng đất, bình thường mọi người không có gì làm, thường ra bờ sông dùng bùn đất ở đó làm thật nhiều tượng đất có hình dạng khác nhau, có tượng đất nhỏ là động vật chẳng hạn, đủ kiêu dáng, còn có tiểu hài tử cầm tượng đất trong tay tỷ thí xem ai nặn đẹp hơn.

“Ồi chao , Tương Nghi người tránh ra một chút!” Triệu Tương Liên bỗng nhiên ngồi xổm xuống, một phen đẩy Triệu Tương Nghi ra, Triệu Tương Nghi ngồi không vững, suýt nữa là ngã sấp xuống vững bần, cũng may Bùi Tử Quân tay mát lạnh đỡ nàng!

“Tương Liên người làm gì vậy!” Triệu Hoàng Lâm bước một bước dài xông lên ôm lấy tiểu muội mình, cảm tức nhìn Triệu Tương Liên suýt nữa làm nàng bị ngã.

Triệu Tương Liên vốn muốn phát hỏa với Triệu Hoàng Lâm nhưng thoáng nhìn thấy Bùi Tử Quân đang đứng bên cạnh, không khỏi mím chặt môi, đổi thành vẻ mặt mỉm cười nói: “Muội thấy bùn bên chỗ Bùi thiếu gia còn ướt nên dễ nặn nên mới đến đây ngồi xổm xuống, muội cũng không phải là cố ý à.” Sau đó còn nhìn Triệu Tương Nghi cười ôn nhu, “Tương Nghi à, thật xin lỗi muội, tỷ tỷ không cố ý làm muội bị ngã đâu.”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút lại, Triệu Tương Liên này có uống lộn thuốc không vậy!

Vừa rồi nàng cũng không phải cố ý ngồi xổm bên người Bùi Tử Quân, ngược lại là nàng ngồi xuống trước chuẩn bị nặn tượng, bên kia Bùi Tử Quân cực kỳ hứng thú chạy tới ngồi xổm bên cạnh nàng giúp vui.

Mặc kệ như thế nào đi nữa thì việc Triệu Tương Liên thiếu chút nữa hại Triệu Tương Nghi bị ngã cũng là sự thật, hơn nữa Triệu Hoàng Lâm ngày

thường chẳng ưa gì hai vợ chồng Dương thị, cũng không thân thiết mấy với hai tỷ đệ Triệu Tương Liên, bên này Triệu Hoàng Lâm thấy nàng ta hành động như thế thực sự chọc giận hẳn.

“Ca ca, chúng ta nhanh chóng nặn tượng đi, nếu không sẽ làm chậm hơn bọn họ đấy”. Triệu Tương Nghi không hy vọng vì một chút việc nhỏ này mà đại ca nàng sẽ đem dương quang khí chất mới tích lũy được kia toàn bộ bị hủy hết, liền đưa tay chỉ vào hai người Bùi Tử Quân và Nguyên Thu, hai người kia vốn ở nội thành đến đây cũng chưa bao giờ chơi trò này nên cảm thấy rất mới mẻ, cả hai đều ngồi xồm trên mặt đất hăng say nhào nặn.

Triệu Hoàng Lâm cả người cũng thả lỏng ra, đem Triệu Tương Nghi đặt xuống đất rồi dặn dò nàng: “Vậy thì muội phải ngồi cách xa Liên tỷ tỷ ra, lúc nào cũng có thể nhào vào lòng ca ca. Không được ở bên cạnh bờ sông mà đùa giỡn, ngộ nhỡ ngã xuống sông thì phải làm sao?”

“Hảo!” Triệu Tương Nghi lớn tiếng đáp lời.

Triệu Tương Liên ở một bên vênh cái miệng lên liếc nhìn hai huynh muội một cái, miệng thì lẩm bẩm không biết nói cái gì, chẳng qua cái vẻ mặt của nàng ta bây giờ cùng mẫu thân Dương thị đúng thật là giống nhau.

Rất nhanh, Bùi Tử Quân đã nặn xong một cái tượng đất nhỏ, Triệu Tương Liên nhanh chóng thừa dịp hẳn đang bày ra thành phẩm của mình, liền đem hoa nhỏ mà nàng ta đã sớm nặn thật tốt giơ lên: “Bùi thiếu gia, xem của ta này! Thiếu gia xem ta nặn đóa hoa có đẹp không!”

Bùi Tử Quân cũng ý thức được Triệu Tương Liên đối với hẳn nhiệt tình chờ đợi, hẳn có chút xấu hổ mà buồn bực cười cười, sau đó lại kiên nhẫn khen ngợi đóa hoa bunn không giống hoa kia: “Thật là đẹp mắt à!”

Triệu Tương Nghi trong lòng liếc mắt, xem ra Dương thị thật sự mang theo Triệu Tương Liên thường xuyên đến nhà của Triệu Mỹ Hà, cho nên Triệu Tương Liên chỉ mới bảy tuổi đã có thể hiểu được không ít đạo lý đời nhân xử thế rồi, cũng bắt đầu phân biệt địa vị cao thấp, giàu nghèo, hơn nữa còn mơ hồ có khuynh hướng ngại bần yêu phú...

Bây giờ gặp Bùi Tử Quân từ nội thành đến đây, ngày thường đều lịch sự nho nhã, nên nàng ta mới ở trước mặt hẳn đặc biệt lấy lòng, nếu là ở trước mặt người khác như là Triệu Tương Nghi hay đệ đệ nàng ta sẽ không phải là bộ mặt mê hoặc này đâu, mà là bộ mặt hung thần ác sát đầy ích kỉ...

Nhìn cái người này à, nhất là con gái một khi ham mê giàu có hay giả bộ đều không phân biệt được dù ở thời không hay triều đại nào khác! Kiếp trước Triệu Tương Nghi ghét nhất chính là hai loại nữ nhân này ở trước mặt người khác phái hoặc cùng phái đều bày ra vẻ mặt giả tạo, không nghĩ xuyên qua đến đây lại có thể gặp lại loại nữ nhân này...

Trong lòng không đầu không đuôi tí mĩ bát quái, động tác trên tay cũng rất nhanh, chỉ trong chốc lát Triệu Tương Nghi đã dùng bùn đất nặn ra một con thỏ nhỏ.

“Ân, tiểu muội nặn đẹp lắm!” Triệu Hoàng Lâm buông tượng đất trong tay đang nắn ra, giơ lấy thành phẩm của Triệu Tương Nghi lên cho cả đám hài tử xem.

Bùi Tử Quân giương mắt nhìn xem, thấy con thỏ nhỏ được nặn kia có lỗ tai và chân nhỏ, tuy rằng không phải thập phần tỉ mỉ lắm nhưng lại phi thường giống thỏ con, một nữ oa nhi mới ba tuổi mà có thể nặn ra một tượng đất giống hệt vật sống, xem như rất giỏi rồi.

Trong bụng thầm ngẫm tán thưởng, miệng líu lo khen ngợi nói: “Nặn giống hệt như vật thật vậy, muội muội Hoàng Lâm ca thật thông minh!” Từ sau lần gặp mặt đầu tiên Bùi Tử Quân không dám gọi Triệu Tương Nghi là muội muội hoặc gọi thẳng tên húy, chỉ dám đứng ở trước mặt người lớn gọi Triệu Tương Nghi là “Muội muội Hoàng Lâm” .

Khóe mắt Triệu Tương Nghi rút lại, trong lòng âm thầm buồn bực , thầm nói nàng sống ở hiện đại hơn hai mươi năm cư nhiên ngôi xỏm xuống đất nặn bùn cùng đám tiểu hài tử này, đã vậy còn trùng hợp được khen thưởng danh hiệu xuất sắc...

“Hừ, ta không chơi nữa, ôi, ta đau bụng quá!” Triệu Tương Liên thấy mọi người đều đem toàn bộ lực chú ý lên trên người Triệu Tương Nghi , liền tức giận ném tượng đất trong tay xuống, hừ hừ một tiếng, thấy Bùi Tử Quân ở bên cạnh nàng nhìn , nháy mắt vội ôm chặt bụng mình kêu đau .

Người khác có thể không nhìn ra cái gì mờ ám nhưng Triệu Tương Nghi luôn âm thầm quan sát nàng ta nên trong lòng biết rõ, nàng ta không phải là bị đau bụng nha!

Triệu Hoàng Nhân ngồi xỏm bên cạnh tỷ tỷ hần, thấy Triệu Tương Liên mở miệng một tiếng liền kêu “Đau”, cũng không thèm để ý, chỉ cúi đầu hít lấy nước mũi, hết sức chuyên chú nặn bùn trong tay.

Triệu Hoàng Lâm cũng cho là thật, mặc dù không thích Triệu Tương Liên nhưng lại ngại lời dạn dò trước khi ra khỏi nhà của Phương thị, cho nên gấp gáp chạy tới hỏi thăm rốt cuộc là làm sao.

Triệu Tương Liên thấy người chạy tới an ủi mình không phải là Bùi Tử Quân mà là Triệu Hoàng Lâm, chính là tức giận dậm chân một cái đứng lên: “Không đau!” Dừng một hồi lại hét lên, “Ai nha chúng ta trở về thôi! Hôm nay đừng chơi nữa mà nhanh chóng trở về, nếu không trở về nãi nãi sẽ đi tìm chúng ta!”

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm chế nhạo Triệu Tương Liên, thầm nói dù sao nàng chỉ mới ba tuổi, nếu có nói cái gì đó thì mọi người cũng không có nghĩ sâu xa đi, liền nãi thanh nãi khí chỉ vào hai người Bùi Tử Quân và Nguyên Thu: “Tương Liên tỷ, Bùi thiếu gia còn giống như chơi chưa đã, không phải lúc này tỷ bồi huynh ấy chơi một lát sao?”

Vừa dứt lời, Triệu Hoàng Lâm tinh tế nghiền ngẫm một hồi, cũng giật mình phát hiện ra hành vi khác thường của Triệu Tương Liên hôm nay,

nhưng những lời này phát ra từ miệng của tiểu muội nhà hắn, Triệu Hoàng Lâm nghĩ tới nghĩ lui cũng hiểu được khả năng này không lớn, chắc là tiểu muội tùy tiện nói bậy thôi, vì lời nói không thể có ẩn ý sâu xa như thế.

Triệu Tương Liên lại không phân tích rõ được như Triệu Hoàng Lâm, trực giác nói cho nàng ta biết Triệu Tương Nghi đang cười nhạo, châm chọc nàng ta, cũng quên rằng con bé này chỉ mới ba tuổi, trực tiếp đem con bé xem là người lớn như mình mà đối xử : “Người đây là nói cái gì, mau nói rõ ràng cho ta nghe xem nào !”

Bùi Tử Quân ngồi chồm hồm trên đất đang rất hứng thú chọt đưa về mặt mù mịt không hiểu gì ngẩng đầu lên nhìn thấy Triệu Tương Liên, nhìn những người khác một cái, trong lòng buồn bực vô cùng, thậm chí nói lúc này không phải là mặt cười như hoa, vui vẻ lắm sao như thế nào lại cãi nhau rồi?

“Tương Liên ngươi làm gì đó? Tương Nghi có nói gì đâu, muội ấy chơi thật vui nên chỉ tùy tiện nói có một câu, ngươi liền nghĩ ra cái gì rồi?” Triệu Hoàng Lâm không thể để cho người khác khi dễ muội muội mình, liền một tay ôm lấy Triệu Tương Nghi một tay còn lại chỉ vào Triệu Tương Liên nói. “Người ở đây đoán mò cái gì, Tương Nghi chỉ mới có ba tuổi , có thể nghĩ ra được gì để châm chọc ngươi? Đừng có học theo cái bộ dáng của mẹ ngươi đi xem thường người khác .” Chung quy cảm giác được một chút người có thể nói ra câu nói có hàm ý châm chọc người.

Nghe một câu cuối cùng của Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tương Liên có thể nghe hiểu được là đang nói ai vì thế không nói ra miệng.

Không có lường trước được việc này, Triệu Tương Liên cũng mặc kệ, một mạch ồn ào nói hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm khi dễ người, sau đó là bụm mặt khóc nhè dậm chân một cái rời đi.

Khiến cho những người còn lại đang đứng nguyên tại chỗ , mắt to trừng mắt nhỏ , đầu không biết nguyên nhân nào làm cho Triệu Tương Liên tức giận .

Chương 21: Tâm tư của Dương thị

Sau khi về đến nhà, Dương thị thấy nữ nhi của mình khóc lóc trở về, nhất thời không hiểu rõ được đầu đuôi sự tình ra sao, chỉ thấy bọn người Bùi Tử Quân đang ở trong sân phơi, chính mình lại không thể khóc lóc, la lối om sòm lên, nên âm thầm đánh vào sau lưng Triệu Tương Liên, Triệu Tương Liên vốn trong lòng rất là ủy khuất đột nhiên bị mẹ đánh lại càng cảm thấy thêm khổ thân mà không có chỗ nói, chính là oa một tiếng khóc rống lên đến mức tê tâm liệt phế.

Triệu Tương Nghi ở một bên im lặng nhìn, thậm chí nói bộ dáng kia cùng với bộ dạng khi Dương thị khóc lóc om sòm như hát tuồng thật sự giống nhau.

Triệu Tín Lương thấy trong nhà đang có khách, có chút xấu hổ cười với Triệu Hữu Căn, lại thật có lỗi sờ đầu Bùi Tử Quân.

Mắt nhìn thấy trong nhà có việc nên muốn rời đi, Phương thị ở trong phòng nhiệt tình mời Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân ở lại dùng cơm chiều, Bùi Tử Quân cũng muốn ở lại một chút nhưng bị Triệu Hữu Căn phản đối nói là sắc trời cũng mau tối, chính mình còn phải đưa Bùi Tử Quân trở về nhà, đem thằng nhóc này bình an giao vào tay Bùi lão gia, một khắc không thể dây dưa được sợ việc chậm trễ. Đây là do hấn trước khi ra khỏi nhà đã đáp ứng Bùi lão gia.

Người một nhà thấy Triệu Hữu Căn nói không phải lời khách sáo, cũng không thể giữ người được nữa, vì thế Triệu Tín Lương đại diện cho cả nhà tặng quà cho Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân.

“Hôm nay ta rất cao hứng khi chơi đùa với mọi người! Lần sau gặp lại!” Bùi Tử Quân ngồi ở trên xe ngựa màu đỏ thẫm, lộ ra một cái đầu nhỏ nhìn đám người người Triệu Tương Nghi vẫy tay nhỏ nói, không bao lâu lại lộ ra cái đầu nhỏ lớn tiếng nói.”Mọi người có rảnh nhớ đến huyện Giang Ninh thăm ta nha.”

Triệu Tương Nghi đứng tại chỗ cười thâm, dựa theo tình trạng kinh tế nhà bọn họ trước mắt mà nói, đừng nói là đi lên huyện Giang Ninh chính là đi lên trấn Thanh Hà cũng rất là khó khăn.

Đọc theo đường đi phải ngồi xe trâu, cả tiền lên trấn mua đồ chẳng hạn thì nhà bọn họ cũng không kham nổi rồi, hơn nữa vào lúc này mọi người sẽ không nguyện lãng phí thời gian lên trấn đi dạo đâu, niên quan tương chí [1], còn lớn hơn công việc đang chờ làm đấy.

Nhưng Triệu lão đại cũng rất nhiệt tình vẫy tay với chiếc xe ngựa đi đằng xa kia, cũng đưa tay đặt hai bên miệng khước đại âm thanh nói: ”Bùi thiếu gia lần sau lại đến chơi à! Còn nữa Hữu Căn, đệ về nhà đừng quên cho em dâu uống dược thảo ngao nước kia nghe chưa, có thể hữu hiệu đấy”.

Đến khi xe ngựa đi xa không thấy nữa , Triệu Tín Lương mới chậm rãi xoay người trở về.

Về đến cửa nhà ,Triệu Tín Lương mỉm cười nhìn hai đứa con đang đứng trước cửa: “Còn ngây ngốc ở đây làm gì, mau vào trong nhà chờ cơm cô cô làm đi, đêm nay sẽ có thịt ăn đấy!”

“Tốt quá!” Triệu Tương Nghi vù vù chạy đến phía trước ôm cha của mình, Triệu Tín Lương khom người xuống một phen bế Triệu Tương Nghi lên, thỉnh thoảng còn dùng râu của mình cọ con cái một, hai cái, chọc nằng cười phá lên .

Cũng thật lâu rồi không thấy Triệu Tín Lương cao hứng như thế, xem ra hẳn dự định bắt đầu lại cuộc sống mới.

Thân thể nhỏ của Triệu Hoàng Lâm đỉnh đạc đi theo phía sau, nhìn thấy sắc trời dần tối , khóe miệng hơi cong lên.

Lại thêm một ngày trôi qua chậm chạp, trong tam phòng ở phía tây, Dương thị kéo con gái mình đến bên giường mắng nhiếc : “Con đúng là đồ vô dụng mà! A!” Nói xong còn dùng móng tay của mình dìm vào ót Triệu Tương Liên , “Mẹ không phải liên tục dặn con khi ở trước mặt tiểu thiếu gia phải luôn mỉm cười sao, con không thấy Triệu Mỹ Hà đã làm như thế nào à! Lần này thì tốt rồi, con không thấy trước khi đi tiểu thiếu gia không thềm để ý đến con mà đối với hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm lại cười hì hì! Lúc quay về đây con còn khóc nhè, nhìn xem khuôn mặt giờ tèm lem cả rồi, ta đúng thật là ngu xuẩn mới có thể trông cậy vào con để cho ta hưởng phúc, ta trông cậy vào con cái rắm ấy !”

Dương thị mắng lùm bùm to đến không dừng được, trong lòng Triệu Tương Liên càng thêm ủy khuất và cái ót bị đau, nhưng nằng vẫn là rất sợ Dương thị , không dám khóc thành tiếng.

“Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đến việc làm tiểu thiếp cho vị thiếu gia hay lão gia nào, con chính là có muốn làm thông phòng cũng chẳng ai muốn !” Dương thị trừng mắt lên như muốn ăn thịt người nhìn con gái mình, “Con còn không muốn giống như Mỹ Hà tởm cả người mang vòng vàng trâm bạc , không muốn mỗi ngày đều được ăn cơm, mỗi ngày đều được người người ngưỡng mộ!”

“Con muốn hưởng thụ cuộc sống giàu sang phú quý, thì phải cố gắng học hỏi cái bản lĩnh để lấy chồng à !” Dương thị nói xong còn chưa hết giận, liền vươn tay nhéo hai lỗ tai của Triệu Tương Liên, nhe răng vặn thành 360 °!

Triệu Tương Liên đau đến không chịu nổi, ủy khuất chếp miệng, oa oa khóc lên!

Tim Dương thị như muốn nhảy lên, nhanh chóng đưa một tay bịt chặt miệng của nữ nhi lại, tay kia liền hung hăng đánh vào phía sau lưng nằng, miệng còn liệt liệt nói : “Tao không cho mày khóc ! Đừng có trông cậy vào ông nội và bà nội làm chỗ dựa cho mày à, khóc , khóc, khóc, mày chỉ biết

khóc thối à! Có bản lĩnh thì ngày mai mày dẫn con rể có tiền về nhà cho tao!” Nói xong còn thỉnh thoảng lấy quạt đánh vào tay nàng.

Khi đó, trời dần về khuya, mỗi nhà đều tắt đèn đi ngủ, mọi người trong Triệu gia cũng như thế, mỗi phòng đều tắt đèn chuẩn bị ngủ, bốn phía dần tĩnh lặng duy nhất ở phía tây phòng thường truyền đến một hai tiếng, có khóc có mắng chửi.

Mấy ngày sau, bệnh của Phương thị cũng dần khỏi toàn bộ, bên trong Triệu gia rốt cuộc cũng xảy ra chuyện âm âm cả lên, đem bầu không khí vốn yên tĩnh khuấy động phong ba.

Sự tình bắt đầu từ Dương thị, cũng bởi vì nàng ta mà huyền não đến nỗi không dàn xếp được.

Hôm đó, thân thể Phương thị cũng chăm sóc tốt nên nhân lúc rảnh rỗi làm cho mọi người trong nhà một ít bánh gạo để ăn, ở Triệu gia mà nói thì món điểm tâm này rất là xa xỉ.

Tất cả mọi người được ăn thật vui vẻ, duy nhất hôm nay không thấy Triệu lão tam ra đồng làm việc và Dương thị đâu hết.

Đây đúng là kỳ lạ, bình thường trong nhà có món ngon gì là hai người đó sẽ chạy đến đầu tiên tranh ăn với người khác, hiện giờ trong nhà làm món bánh gạo, hai người này ở trong phòng chẳng biết làm cái quái gì, khiến mọi người đều bực mình.

Phương thị đặt bánh vào trong bát, tự mình bung bát đến phòng cho hai người bọn họ, đi đến cửa thì nghe hai người giảm thấp giọng nói để nói chuyện, nhưng vì hai chữ “Tiểu thiếp” khiến bước chân của Phương thị dừng lại, trực giác nói cho bà biết hai người bọn họ ngoài miệng nói chuyện chắc chắn không phải chuyện gì tốt, vì thế bà dứt khoát bung bát bánh gạo đứng ngoài cửa nghe lén.

Trong phòng nghe thấy tiếng Dương thị vui vẻ nói: “Ai ôi, ông còn chưa thấy cuộc sống bây giờ của Triệu Mỹ Hà đâu, nàng ta mỗi ngày đều mang vòng vàng trăm bạc được người người ngưỡng mộ, hiện tại chỉ đi về nhà mẹ đẻ một chuyến thôi mà đã có hai nha hoàn đi theo để sai sử đây, còn được ngồi xe ngựa rồi mang nhiều đồ tốt về đây nữa chứ vân vân, chỉ cần lấy ra một món đồ thôi là có thể cho cả nhà chúng ta mấy tháng tiêu xài ? !”

“Cho nên à, nếu Tương Liên nhà chúng ta giống như Triệu Mỹ Hà lên trần tìm một đại lão gia hay thiếu gia giàu có, đến lúc đó chỉ cần làm tiểu thiếp của người ta thôi không chừng so với Triệu Mỹ Hà kia càng có tiền đồ hơn! Lúc ấy hai người chúng ta không phải chỉ cần ngồi hưởng phúc thôi sao ?” Dương thị nói đến nước miếng bay tứ tung, nàng ta không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này nụ cười trên mặt cũng không khép lại được.

Triệu lão tam vốn là cái người không yêu thương hài tử chỉ yêu thích hưởng lạc, vừa nghe Dương thị nói như vậy, ngược lại cũng cùng ý tứ như nàng ta: “Tôi cũng muốn nói cái này, bà xem thử ra sao ha, nếu chúng ta gả

khê nữ đi còn phải cho thêm một ít của hồi môn, phần hồi môn kia nhất định sẽ không có đầy đủ được ! Hơn nữa, bà xem nam hài trong thôn của chúng ta đi, nhìn thấy cũng biết là về sau không có tiền đồ gì rồi, đem nữ nhi gả cho bất kì một ai trong bọn họ, đừng nói là nữ nhi sẽ giúp chúng ta hưởng phúc không chừng còn muốn chúng ta giúp đỡ lại nhà bọn họ ấy !”

“Đúng vậy!” Dương thị càng nói càng hăng hái, “Cho nên ta liền nghĩ tới , Trương Liên nhà chúng ta năm nay chỉ mới bảy tuổi , chờ thêm vài năm nữa con bé sẽ trưởng thành, ông xem con bé thật may là giống tôi, thân thể của nó là hàng tốt đấy, chắc chắn chỉ cần vài vị lão gia hoặc thiếu gia trên trấn nhìn thấy thì trong lòng sẽ không bỏ được, nhất định sẽ đến nhà chúng ta cầu hôn! Đến lúc đó chúng ta chẳng cần chuẩn bị của hồi môn gì hết , có khi còn được nhận thêm một khoản tiền lớn linh tinh nữa, buôn bán kiêu này chắc chắn là lời rồi !”

“Còn nữa, chúng ta phải mau nghĩ cách yêu cầu cha mẹ cho chúng ta ra ở riêng đi!” Ngay sau đó Dương thị lại giảm thấp giọng nói xuống, “Chính ông nghĩ lại xem, nếu trong nhà phân ra thì ba phòng sẽ phân công nhau phụng dưỡng cha mẹ, hơn nữa ông lại đứng hàng thứ ba trong nhà, tạm thời không đến phiên tam phòng chúng ta đến phụng dưỡng cha mẹ. Đến lúc Trương Liên được gả đi thì chỉ có hai người chúng ta sẽ nhận một khoản tiền lớn! Nếu nhà này lúc đó chưa phân ra ở riêng thì tiền thưởng sẽ bị cha mẹ giữ lấy, ngộ nữa bây giờ chúng ta không ra ở riêng thì làm sao đây, không phải là uổng công nuôi nhi nữ rồi sao!”

Phương thị ở ngoài cửa nghe được cả người run rẩy, tay chân lạnh như băng.

Ngay khi Dương thị đem toàn bộ những tính toán cần nhằn nói ra hết, Phương thị đột nhiên cầm cái bát bánh gạo trong tay ném xuống đất, miệng quát tháo : “Hai cái đồ súc sinh các ngươi lương tâm bị chó ăn hết rồi! Lại có thể giữa ban ngày ban mặt ở trong nhà nghĩ cách bán kê nữ!” Nói xong, liền bước đến trước cửa , nhắc chân đá văng cửa tây phòng ra.

Dương thị cũng không ngại Phương thị ở ngoài cửa nghe lén, giật mình, đảo mắt từ trên giường đứng lên, run run rẩy rẩy chỉ vào Phương thị chột dạ nói : “Mẹ, ngài sao có thể ở ngoài cửa nghe lén hai người bọn con nói chuyện chứ...”

“Ta nếu không nghe trộm thì làm sao biết hai tên súc sinh các ngươi ở trong phòng nghĩ cách bán nhi nữ mình chứ !” Phương thị tức giận đến hai mắt đỏ bừng, cùng lúc đó, Triệu Nguyệt Cầm ở trong nhà lớn còn có mấy tiểu hài tử còn lại cùng chạy đến tây phòng , nhìn xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì .

“Mẹ, mẹ làm sao vậy!” Triệu Nguyệt Cầm trong lòng không khỏi hoảng hốt, thân thể Phương thị mới tốt lên thôi, lúc này cả người bà đều run rẩy , mặt tái nhợt lại, có thể hay không có gì không tốt.

“Nguyệt Cầm, mau, mau chạy ra ngoài ruộng gọi cha con về !” Phương thị ngón tay phát run chỉ vào Triệu lão tam và Dương thị, “Hai cái đồ thú vật các ngươi không chịu đi làm việc, ở nhà làm biếng ta cũng không nói , ta cư nhiên cũng không ngờ đến các ngươi lại dám nghĩ cách bán cháu gái của ta đi !”

=====

[1] Niên quan tương chí : cuối năm phải làm việc trang trải nợ nần

Chương 22: Phương thị muốn ở riêng

Triệu Nguyệt Cầm vội vàng lúng túng cả lên, nhất thời không nói rõ ràng chỉ nói là Triệu lão tam và Dương thị muốn bán con gái, dọa sợ Triệu lão gia từ đến mức nhanh chóng vút luôn cái cuộc xuống đất, mang theo hai đứa con chạy về nhà.

Trong nhà tiếng khóc tiếng mắng không ngừng, loạn thành một đồng!

Triệu lão gia từ vào đến nhà liền đi thẳng đến tây phòng, vào phòng nắm lấy cổ áo của Triệu lão tam rống lên: “Triệu Tín Dương tao cho mày biết! Nếu mày dám bán con gái đi thì từ nay về sau mày không còn là nhi tử của tao nữa.”

“Cha!” Dương thị cũng nhân cơ hội khóc lớn một tiếng nói, làm màng nhĩ của mọi người bị đau, “Ý cha là gì vậy! Con và cha Hoằng Nhân khi nào đã nói là bán con gái đâu!”

Mọi người lúc này mới chú ý đến Phương thị quang minh chính đại ngồi trên cái băng ghế ở tây phòng, cả người run rẩy bầy, sắc mặt tái nhợt không nói được một câu. Triệu lão gia từ nghĩ đến bệnh tình của bạn già tái phát, bị dọa cho sợ đến vỡ mật, vội vàng chạy đến đỡ Phương thị một phen: “Bà già, bà già? Bà, bà đừng có tiếp tục làm tôi sợ nha!”

Phương thị khẽ lắc đầu, chậm rãi thở ra một hơi, lúc sau nước mắt xoạch một tiếng rơi xuống, môi run rẩy lên nhẹ giọng nói: “Ông nói xem, hai chúng ta kiếp trước đã gây ra cái tội nghiệt gì à. . . Bây giờ chỉ mới cách vài ngày thôi mà tai họa cứ một đợt lại tiếp một đợt ập xuống nhà chúng ta, ông nói xem cái cuộc sống kiểu này chúng ta có vượt qua được hay không. . .”

Triệu lão gia từ tình trạng của bạn già bây giờ, trong lòng nổi lên một trận chua xót, vỗ nhẹ vai Phương thị an ủi nói: “Không có chuyện gì, chuyện lớn hơn cũng chỉ có một ngày đã qua được, sẽ không có chuyện gì đâu.” Ngược lại ông nghiêng đầu nhìn sang Triệu lão tam cùng Dương thị, “Hai người chúng bây tưởng tao không nắm rõ sao, tao không quan tâm việc chúng bây nói là ‘chưa bao giờ nói sẽ bán con gái’, tóm lại chỉ cần một ngày nào đó chúng bây dám làm như thế, thì đừng có bao giờ mà bước chân vào cửa nhà nay!”

” Ngay cả loại ý niệm này mà các người cũng nghĩ ra cho được, thực quá âm hiểm đi!” Qua việc này trái của Triệu lão nhị cũng lạnh dần, “Người ta hát kịch nam[1] cũng có nói, ‘Thà làm thê tử nhà nghèo, không làm thiếp đại gia’, chẳng lẽ cuộc sống làm thiếp của người ta tốt hơn sao? Đây chính là bậc ti tiện nha, so với hộ nông dân chúng ta còn thấp hơn một bậc! Chẳng lẽ hai người các người muốn nhìn thấy Tương Liên trải qua cuộc sống bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân sao!”

Triệu Tín Lương nghe thấy lời này, không khỏi cúi đầu nhìn con gái của

mình, thấy con gái mở to mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm Dương thị cùng Triệu lão tam, trong lòng thấy đau, khom người một phen ôm lấy con gái : “Tương Nghi không sợ, cha dù có khó khăn đi chăng nữa cũng sẽ không đẩy Tương Nghi của cha vào hố lửa đâu.”

Dương thị nghe thấy lời này của hai huynh đệ không khỏi xuy một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm nói : “Các người đúng là bọn quê mùa không có kiến thức, so với hộ nông dân thấp hơn một bậc thì như thế nào? Nếu làm như vậy thì cuộc sống không phải sẽ thoải mái khoan khoái hay sao? Nhìn xem một đám người các người , luôn miệng nói lý lẽ so với mấy bà hàng xóm đẳng cấp còn cao hơn đi, người ta không biết còn tưởng các người mỗi ngày đều ăn cơm ăn thịt đấy?”

Lúc này, Phương thị ngồi ở tại chỗ nghỉ ngơi thoả đáng, điều hòa lại khí tức rồi điu bạn già đang run rẩy đứng dậy: “Các con im lặng một chút, mẹ có điều muốn nói.”

Mọi người lúc này mới dừng lại không nói nữa, chỉ có riêng Dương thị ở một bên đảo mắt xem thường, lải nhải cần nhần nhưng chỉ là nói rất nhỏ thôi.

Tay Phương thị run run lên, bà hít thở vào thật lâu sau đó nhìn mọi người trong nhà c8a1n răn nói ra một câu: “Mẹ đã nghĩ thông rồi, chúng ta ở riêng đi!”

“Bà già, bà đang nói cái gì thế!”

“Mẹ, đang yên đang lành sao lại đưa ra quyết định này!”

Mọi người trong nhà đều cảm thấy kỳ lạ, quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình!

Hai chữ ‘ở riêng’ này trong mắt Triệu gia nhị lão luôn là điều kiêng kị, ngày thường nếu ai dám nói ra ý định ở riêng linh tinh thế nào cũng bị Triệu gia nhị lão mắng chêt. Còn nhớ đến năm trước Dương thị từng ở trong nhà náo loạn đến quá đáng, sau đó lại trở về nhà mẹ đẻ còn nói rằng nhà này còn không phân ra ở riêng, nàng ta liền ở lại nhà mẹ đẻ không chịu trở về.

Kết quả, Triệu gia Nhị lão quả nhiên giữ chặt Triệu lão tam ở nhà không cho hắn đi đón vợ về, mà nhà mẹ đẻ Dương thị bên kia đông người, lại ngại nàng ta ở đây ăn hết lương thực vội đuổi nàng ta trở về nhà chồng! Dương thị cuối cùng không còn nơi nào để đi nữa liền chán nản quay về Triệu gia. Chuyện này làm Dương thị mất đi sự kính trọng của người khác với nàng ta, người cùng quê sau khi ăn xong thường lấy việc này ra đàm luận .

Về sau , trong nhà không còn ai dám nhắc đến chuyện ở riêng nữa, còn Dương thị mỗi ngày thường lấy mấy chuyện lông gà vỏ tỏi ra để tán dóc, nhưng cũng rút kinh nghiệm không giống như lần trước mà làm lớn chuyện ra.

Hôm nay, Phương thị đột nhiên trịnh trọng đưa ra yêu cầu ở riêng, chính là làm cho một số người trong nhà suy nghĩ!

Triệu lão gia tử đến giờ còn không thể tin được lời nói của Phương thị

vội dò hỏi: “Bà già, tuy chúng ta không phải là người có thân phận gì, nhưng phải chịu trách nhiệm với lời nói do mình nói ra, bà đang mạnh khỏe như thế, tại sao lại nói lời này có phải muốn làm tôi tức giận không à?”

“Các người nghĩ là ta sẽ muốn sao!” Phương thị cắn chặt môi lại, nước mắt lã chã rơi xuống, “Cái nhà này nếu một ngày còn chưa phân ra được thì vợ lão tam mỗi ngày sẽ tìm chuyện để làm âm ỉ, lão đầu tử, chúng ta muốn sống thêm được vài năm nữa thì phải đem cái nhà này phân ra cho bằng được!”

Mọi người nghe xong lời Phương thị nói, một lòng đều mềm nhũn ra, lòng tràn đầy chua xót. Chỉ có mình Dương thị thu liễm tính tình lại, hai mắt sáng lên nhìn trộm Triệu gia nhị lão, khóe miệng lơ đãng nhếch lên.

“Mẹ, đây không phải là việc nhỏ đâu, ngài hãy suy nghĩ lại đi.” Triệu Tín Lương thân lão đại của cái nhà này, nhìn thấy trong nhà hôm nay âm ỉ thành bộ dạng này, trong lòng cũng rất không có cảm giác.

Triệu Tương Nghi ghé vào trên vai Triệu Tín Lương, nhìn thấy sắc thu ngoài phòng xào xạt, trong lòng cũng rất phức tạp. Theo lý thuyết, nghe được tin tức ở riêng này thì trong lòng nàng phải có cảm giác rất cao hứng mới đúng chứ, dù sao sau khi phân nhà ra rồi, nàng có thể bắt đầu kế hoạch kiếm tiền của mình không cần để ý đến nhóm người Dương thị hoặc nhìn xem sắc mặt của bọn họ. Nhưng mà vừa nghe đến tin tức phân gia này ra, khuôn mặt của Phương thị và mọi người đều lộ ra vẻ khổ sở nhất thời khiến tim nàng đau lên.

Bất tri bất giác, nàng đã sớm đem Triệu gia Nhị lão hòa ái dễ gần, phụ thân, ca ca còn có thúc thúc bọn họ trở thành người thân của mình, cái loại máu mủ tình thâm này không thể tách rời ra nổi... Bọn họ bi thương, nàng cũng sẽ bi thương theo.

“Không cần suy nghĩ nữa, mấy ngày nay khi nằm trên giường dưỡng bệnh, ta cũng đã suy nghĩ kỹ lắm rồi...” Phương thị một lần nữa ngồi xuống, nhìn mọi người vô lực nói, “Ta biết, một phòng lão tam đều mong ta và cha các con đồng ý cho tụi nó ở riêng, cái nhà này à nếu tiếp tục như thế thì sẽ tan rã ra hết, chỉ còn cái dáng vẻ bên ngoài thôi, chẳng thà phân ra sớm hơn một chút còn hơn mọi người trong nhà không được sống yên ổn!”

Dương thị lúc này thấy Phương thị đã hạ quyết tâm, mừng đến nỗi tung ra sở trường của chọc vào người chồng mình, sau đó lại ngẩng đầu lên cười phụ họa với Phương thị: “Ai ôi mẹ, ngài nói cái gì ấy, cái nhà này dù phân ra cũng chỉ là tách ra ăn cơm riêng thôi, nhưng tình cảm vẫn sẽ tốt giống như trước kia!”

“Im ngay cái miệng thú vị của người lại!” Triệu lão gai tử trừng mắt liếc nhìn Dương thị một cái, Dương thị đang mong nhị lão cho ở riêng nên không dám tức giận khiến cho họ buồn bực, chính là im miệng lại, ở một bên cúi đầu oán thầm.

“Nhưng ta có điều kiện.” Phương thị thoạt phong nhất chuyển [2], mọi người đều đứng ngay ngẩn lắng nghe, “Đầu tiên, cái nhà này có muốn phân gia đi nữa thì phải đợi năm sau mới phân, mắt thấy cũng nhanh đến tháng mười rồi, ta không muốn nhà chúng ta trong lúc quan trọng nhất làm ra chuyện như vậy, đây là điềm xấu, cũng làm cho người khác chê cười!”

“Mẹ nói có lý!” Dương thị âm thầm thử chọt Triệu lão tam, Triệu lão tam ngay lập tức giương giọng nịnh bợ nói.

Quay đầu lại nhìn thấy vợ, chỉ thấy nàng thân tình vui thích, Triệu lão tam vừa nghĩ đến chắc mình đã nói đúng rồi nên tâm tình cũng thật tốt, nghĩ lại lát nữa chuyện này kết thúc phải đến cửa hàng nhỏ đầu thôn tìm người bày mâm chơi bài, đồ xúc xúc mới được.

“Tiếp theo là chuyện của Nguyệt Cầm.” Phương thị mắt liếc xéo nhìn Triệu lão tam một cái, thầm nói đừng hy vọng cái gì vào đứa con trai này à, nhưng mong rằng hắn có chút lương tâm một chút, ngày sau đừng có làm chuyện bán con gái mình đi, “Nguyệt Cầm năm nay đã được mười lăm tuổi rồi, nửa năm trước ta có cho nó đi xem mắt, có mấy nhà rất hài lòng, chỉ còn chờ đến tháng sau nữa đi xem tướng, ta nghĩ hôn sự của Nguyệt Cầm trước cuối năm nay sẽ định xuống, sang năm tổ chức, sau khi xong xuôi rồi cái nhà này các người muốn phân ra lúc nào thì phân!”

Triệu Nguyệt Cầm nghe xong, nước mắt nhất thời rơi xuống, xoay người che lấy mặt chạy ra khỏi tây phòng.

Triệu Tương Nghi nằm trên vai của phụ thân nhìn thấy bóng lưng của cô rời đi, tim trong ngực cảm thấy đau, cô cô xưa nay đều rất hiếu thuận, lúc này biết được mình sắp lập gia đình, trong nhà lại muốn ở riêng, nhất định trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Không khí trong phòng ngày càng nặng nề, chóp mũi của Triệu Tương Nghi ê ẩm cả lên, nàng thầm cắn đầu lưỡi của mình bức ra vài giọt nước mắt, nhìn giống như là xảy ra chuyện gì khiến nàng khóc vậy.

Không khí im lặng trong phòng đột nhiên bị tiếng khóc non nớt của nàng lay động: “Tương Nghi muốn ở cùng một chỗ với bà nội!”

Triệu Hoàng Lâm nghe xong, nhanh chóng bước đến, đưa tay sờ đầu nàng: “Tương Nghi ngoan, đừng khóc, đừng khóc nha, chúng ta sẽ ở cùng với ông nội và bà nội mà!”

“Lão đầu tử, ông mau nhìn xem.” Phương thị nức nở nhìn cháu gái của mình. “Tương Nghi mới ba tuổi đã hiểu được chuyện này, lại hi vọng trong nhà hòa hòa khí khí [3], nhưng mà bọn chúng* chính là không hiểu đâu!” Nói xong liền dựa vào tay của Triệu lão gia tử đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Triệu Tương Nghi, vươn tay vuốt má nàng.

“Tương Nghi ngoan, con là bé ngoan của bà nội, con yên tâm, sau này bà nội sẽ ở cùng với Tương Nghi, để bồi Tương Nghi chơi đùa nha!”

Tâm Triệu Tương Nghi muốn mềm ra, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nàng

đôi với Phương thị làm nũng, sau đó thần tình tức giận lại quay đầu nhìn sang Dương thị và Triệu lão tam

Dương thị nhìn thấy ánh mắt của Triệu Tương Nghi, nhanh chóng đưa tay đẩy ông chồng của mình: “Ai chà, các người có thấy không, con bé này còn nhỏ như thế lại dùng ánh mắt dọa người trừng ta đấy, thật đúng là thứ không tốt mà!”

“Câm mồm!” Triệu Tín Lương vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nữ nhi của mình, sau đó nhìn về phía Dương thị nói, “Con gái ta có ta dạy bảo, không cần người ngoài như người ở đây khoa tay múa chân đâu!”

Triệu lão nhị thấy chủ ý ở riêng đã định, trong lòng cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, vội dìu Phương thị rời khỏi tây phòng, Triệu lão gia tử bước ra bãi đất trống ở ta phòng nhờ một ngụm nước bọt, sau đó lại vỗ bụi trên người, xoay người quay về nhà lớn

“Cha, chúng ta cũng đi, Tam thúc và tam thẩm thẩm thật đáng ghét!” Triệu Tương Nghi nộn thanh nộn khí nói, kỳ thật đôi với hành vi ” cực phẩm” của Dương thị và Triệu lão tam, nàng nhiều lúc còn muốn chửi ầm lên nhưng nghĩ lại làm như vậy chẳng giải quyết được vấn đề, ngược lại không hợp với con nít ba tuổi như nàng nên nàng rất nhanh quên đi ý định đó.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người Dương thị cùng Triệu lão tam, lúc này nàng ta rất cao hứng đắc ý, nắm tay chồng mình vui vẻ nói: “Ôi, tôi đã mong một ngày như thế rồi! Đến lúc đó phân nhà ra, chúng ta không thể tiếp tục nhàn rỗi như mọi ngày nữa, nên cố gắng làm việc kiếm tiền à!” Nói đến một nửa, nàng ta đảo mắt một cái, giảm thấp giọng nói xuống để sát vào tai Triệu lão tam nói, “Mấy năm nay, chúng ta lén lút trộm tiền trong nhà rất cuộc cũng có thể quang minh chính đại mỗi ngày sử dụng rồi!”

=====

[1] Kịch nam : loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa

[2] Thoại phong nhất chuyển: ý là chuyển đổi qua đề tài khác (đúng không ta)

[3] Hòa hòa khí khí: mọi người đều hào thuận

* Bọn chúng là chỉ Dương thị và Triệu lão tam

Chương 23: Bù gia tạ lễ

Đích thực mấy năm nay không có ở riêng, Dương thị và Triệu lão tam không biết đã lén lút vơ vét bao nhiêu tiền trong nhà rồi, số tiền kia đều bị Dương thị đem đi giấu chỉ chờ đến lúc ở riêng mới dám lấy ra cho nhà mình dùng !

Vốn là cả một đại gia đình cùng chung sống với nhau , mọi người kiếm được bao nhiêu tiền đều thống nhất giao cho Phương thị cất giữ, sau đó Phương thị sẽ thu xếp mọi chi tiêu ăn mặc hằng ngày cho cả đại gia đình chẳng hạn, ngày qua ngày đều sống rất tốt. Nhưng chỉ có Dương thị và Triệu lão tam luôn ăn cơm không chịu đi làm việc , mỗi ngày đều dùng mảnh khốe để làm biếng, thậm chí dù sao mọi người làm nhiều việc như vậy cũng sẽ dư nhiều, cũng là ăn giống nhau thôi.

Đây là nguyên nhân tại sao mà mỗi ngày Triệu lão tam và Dương thị đều nghĩ cách để làm biếng! Không phải là do bọn họ lười mà là do trong lòng đều ích kỷ!

Mấy năm nay qua, Dương thị lén lút trộm tiền ngày càng nhiều , mắt thấy Triệu Nguyệt Cầm chuẩn bị lấy chồng, nàng ta cho rằng Phương thị sẽ vì nữ nhi mà cho nhiều của hồi môn cho nên ý niệm trộm tiền trong đầu nàng ta ngày càng mãnh liệt ! Rất sợ là một khi chậm rãi không phân gia, nàng ta sẽ không vớt được bất kỳ thứ tốt gì !

Nhưng mà Phương thị vừa rồi cũng nói, đợi cho đến khi Triệu Nguyệt Cầm lập gia đình xong mới tiếp tục bàn đến chuyện ở riêng, đó là cực hạn của bà rồi, Dương thị thậm chí mặc dù là như vậy nhưng bọn họ chỉ còn được ăn uống miễn phí cho đến khi hết năm, hơn nữa thời điểm gần cuối năm nàng ta có thể tiếp tục cất xén một chút tiền trong nhà, như thế cũng không xem là bị lỗ đi.

Cho nên trong chuyện này hẳn không có ý kiến gì, trái lại còn nhiệt tình đáp ứng , hơn nữa trong lòng còn tỉ mỉ bắt đầu tính toán thêm, nhà này sau khi phân ra sẽ như thế nào, tam phòng bọn họ cần phải đoạt được một chút gì đó mới được, còn có vài miếng đất trong nhà nữa, nhà bọn họ cần phải chia mấy khối đất như thế nào mới tốt đây. (J: má ơi, tham gì mà tham lắm thế)

Chuyện ở riêng này đã định, nhờ cái miệng rộng của Dương thị mà cả thôn rất nhanh đều nghe chút phong phanh.

Mấy hộ gia đình thân thiết với nhà Triệu Tương Nghi như Tề gia ở cách vách, nhà lão Ôn đều nhao nhao đến dò hỏi ý tứ, sau khi biết chuyện này là sự thật mọi người không khỏi than thở , nói thẳng ra nhà rất là tốt, nếu nàng dâu cũng hiểu chuyện thì còn tốt hơn nữa .

Cả gia đình đều khuyên nhủ và an ủi Phương thị đang khóc ở ngoài quay

về , những việc này Triệu Tương Nghi đều thấy hết, trong lòng đối với tam phòng càng thêm chán ghét , thậm nghĩ sau này có cơ hội nhất định phải chinh đám người bọn họ thật nặng mới hả giận được.

Không nghĩ đến nàng vừa có ý nghĩ này thì cơ hội cũng đã đưa tới cửa.

Vốn tình cảnh Triệu gia đang rất bi thảm, gió lạnh thổi đến, bởi vì gặp được kỳ ngộ , nhất thời xuân phong đặc ý[1] đi lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương thị đang tưới nước ở trong vườn rau, xa xa nhìn thấy con đường lớn trước cửa nhà có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, tiếng bánh xe dao động kêu vang, ở rất xa cũng có thể nghe thấy được. Ven đường bởi vì xe chạy nhanh nên không ít khói bụi bay lên.

Đợi bà kịp định thần lại thì xe ngựa cũng sắp nhanh đến cổng nhà rồi, lúc này Phương thị mới ném cái muôi múc nước trong tay xuống, quay đầu về phía trong nhà, đối với người ở trong nhà giương giọng kêu lớn : “Tín Lương! Lão đầu tử! Các người mau ra đây xem , hình như là Hữu Căn đến đây!”

Bây giờ đã qua ngày thu hoạch tháng chín, bước vào ngưỡng cửa mùa đông tháng mười, thông thường dân quê ngày xưa khi đến thời điểm này đều không làm việc nữa, đem phần lúa gặt vào mùa thu sau khi được xử lý, liền bảo quản phần lương thực mùa thu này vượt qua mùa đông.

Khoa học kỹ thuật cổ đại vốn không có phát triển, cũng không có phương tiện như máy cày chẳng hạn, hoa màu đều được chăm sóc mỗi người đều nhờ vào sức người, chỉ là trong tiết trời mùa đông lạnh giá này sẽ chẳng có ai nguyện ý đi ra ngoài như mùa xuân và hạ , mỗi ngày đều chăm sóc hoa màu trong ruộng, còn hoa màu mùa đông nếu không được chăm sóc sẽ không sống nổi . Cho nên trước mấy tháng cuối năm này, được nông dân gọi là nông nhân nguyệt [2], mỗi nhà đều sẽ ở trong nhà đốt lò sưởi ấm mà không đi ra ngoài, đây là những ngày được xem là thoải mái nhất.

Trong nhà mọi người đều nghe thấy tiếng kêu của Phương thị, ai cũng hưng phấn chạy ra ngoài, túi gạo lần trước Triệu Hữu Căn đem đến đã ăn gần hết rồi , tuy Phương thị chỉ cho bọn trẻ trong nhà ăn mà thôi, cũng tăng cường lượng thức ăn cho cả gia đình, nhưng vẫn còn chống đỡ được.

Hiện tại nghe được Triệu Hữu Căn lại đến, mọi người ai nấy đều có tinh thần nhất là đám người tam phòng.

Xe ngựa rất nhanh dừng lại trước cửa nhà Triệu gia, vẫn là chiếc xe ngựa đỏ thẫm lần trước, phu xe kéo dây cương lại nhất thời con ngựa kia ngẩng đầu lên hí vài tiếng.

Phương thị đứng trước cửa nhà cười tươi , cùng phu xe chào hỏi như những người bạn tốt .

Ngay sau đó, màn xe bị xốc lên, một cái đầu nhỏ từ bên trong thò ra , một bên hít hà ra hơi lạnh một bên lại đối với Phương thị và cả gia đình đang

đi tới cười hì hì : “Mọi người hảo! Ha ha , ta lại đến đây!”

“Ai yêu, là Bùi thiếu gia kia! Ôi chao, khách quý đây” Triệu lão nhị nhìn thấy Bùi Tử Quân trên người mặc chiếc áo gấm âm màu vàng, hai mắt lập tức lóe sáng!

Thằng nhóc Nguyên Thư nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, sau đó chờ quản gia lão Từ ôm Bùi Tử Quân xuống xe.

Cả đại gia đình tả khán hữu khán [3], sững sốt không thấy Triệu Hữu Căn đầu, mọi người liền cảm giác như lọt vào trong sương mù.

“Ha ha, mọi người đừng có tìm nữa chỉ có mình ta đến thôi, Triệu thúc thúc không có đến đâu!” Bùi Tử Quân hà hơi lạnh rồi cười hì hì, trên mặt hoà hợp êm thấm.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thực không ngờ đến nhà họ lại là khách quý, nhất thời trong một khoảng thời gian ngắn không thích ứng được.

Mấy nhà cách vách thấy có một chiếc xe ngựa lớn xa hoa dừng trước cửa nhà bọn họ, không khỏi tò mò mà bước ra ngoài xem, liền bàn tán xôn xao cả lên. Có mấy người gan lớn giương giọng trêu đùa hỏi :” Ô này, đây có phải là thân thích nhà các người không đấy!”

Triệu lão gia tử phát tay, cười ha ha: “Đi đi đi, đây là tiểu thiếu gia từ trên huyện xuống đây! Không phải là thân thích nhà bọn ta đâu!”

Cả đám người vây quanh cũng hiểu rõ được, trong mắt không khỏi có chút ghen tị cùng hâm mộ, cũng có người nhớ được dáng dấp của Bùi Tử Quân, lặng lẽ bàn luận : “Ôi chao , ta nói này, đó không phải là vị tiểu thiếu gia lần trước đến thôn của chúng ta hay sao, bây giờ lại đến đây, chắc chắn, mọi người nhìn đi, mang theo không ít đồ tốt đến cho nhà bọn họ à !”

“Chắc không phải là nhìn trúng ai nhà bọn họ rồi chứ, nên muốn đến đây chọn một cái nha đầu đi?” Đúng lúc có một người quơ tay múa chân phụ họa theo, mọi người trong thôn nghe được, thấy thâm nghĩ khả năng này là rất lớn, nhưng cũng có thể không như tưởng tượng của họ đâu, nếu muốn một cái nha đầu chẳng phải bỏ tiền ra là mua được rồi hay sao , khi không lại tốn công tốn sức như vậy làm gì?

Trong khi mọi người đang sờ đầu nghĩ đến nát óc thì Bùi Tử Quân đã nhờ lão Từ và phu xe khiêng cái gì đó từ trên xe xuống.

Là hai túi gạo trắng và một miếng thịt ba chỉ thật lớn ước chừng nặng đến bảy , tám cân! Tiếp đến là vài thớt vải tơ lụa rất đẹp, một hộp điểm tâm phi thường tinh xảo, còn có một chút thuốc nhưng bọn họ không biết đó là thuốc bổ gì!

Triệu lão gia tử nhìn thấy, hai mắt đều sáng cả lên như muốn rơi ra, vội vàng ngăn lại nói:” Ai ôi, làm thế này là không được đâu! Các người có thể để mắt đến nhà bọn ta còn muốn đến đây chơi một chút cũng là thiên đại vinh hạnh [4] rồi, như thế nào lại để cho các người từ nơi xa xôi đem nhiều đồ quý đến cho bọn ta! Bọn ta không dám nhận đâu!”

Lão Từ cười ha ha phát tay , khéo léo quan sát người Triệu gia : “Các vị thật đúng là có khí phách, lần trước thiếu gia nhà chúng tôi đến nhà các vị chơi, cao hứng vô cùng còn ồn ào lên muốn đến đây lần nữa. Lão gia và phu nhân chúng tôi sau khi biết được, thăm nghĩ nhà các vị là nông gia chắc mỗi ngày đều bận rộn liền không cho đi, nên khoảng thời gian này cả hai đều bị thiếu gia giày vò gây sức ép , nghĩ đến thiếu gia nhà chúng tôi đến đây chơi sẽ gây phiền toái cho mọi người , để tỏ lòng áy náy cùng cảm tạ , gia chủ nhà chúng tôi căn dặn phải mang mấy thứ này đến đây tặng các vị, Kỳ thật mấy thứ này đối với nhà của chúng tôi không phải là thứ gì quý hiếm, các vị cũng đừng nên khách khí nữa mà xin nhận cho, cũng có thể phong thú thêm cho năm mới !”

Cuối cùng lại nói thêm một câu: “Này nha, ngàn lần xin các vị nhận lấy cho, nếu không sau khi trở về chúng tôi không biết ăn nói làm sao với gia chủ.”

Lời cần nói đều đã nói hết, nhị lão Triệu gia cũng không tiện đem đồ người ta đưa đến trả lại , chỉ là ngàn tạ vạn tạ đem đồ vật này nọ nhận lấy, âm thầm kiểm tra một chút , đều không khỏi giật mình, nghĩ người cả ra , bọn họ đã sống đến từng tuổi này rồi cũng chưa từng thấy ai tặng lễ lại lớn như vậy!

Triệu Tương Nghi thích thú híp mắt lại nhìn ca ca mình: “Ca ca, tốt quá, lát nữa chúng ta có cơm và thịt để ăn rồi!” Như vậy tính ra, Bùi Tử Quân này chính là tiểu phúc tinh của nhà họ à.

“Hi, lần này ta có đem theo đồ chơi ở trên huyện đến tặng các người đây !” Triệu Tương Nghi đang đắc ý nghĩ thì Bùi Tử Quân đột nhiên chạy đến sau lưng nàng, dọa nàng nhảy dựng cả lên.

“Có của ta không?” Triệu Hoằng Nhân hít nhanh hai hàng nước mũi, bước đến hỏi lại bị Dương thị kéo cả người hướng về phía sau âm thầm cảnh cáo nói: “Làm sao con có thể dùng giọng nói như vậy để nói chuyện với thiếu gia! Thật không có quy củ gì hết !” Nói xong còn dùng lực đánh Triệu Hoằng Nhân, làm cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra, bình thường Dương thị không có nữ đánh con mình, đừng nói là đánh đến nói nặng còn không nữ nữa là, bây giờ là làm sao vậy?

Bùi Tử Quân thấy Triệu Hoằng Nhân ủy khuất nhìn mình, liền cười híp mắt đáp: “Không sao đâu, đồ chơi ta mang đến đều ở trên xe hết, lát nữa chúng ta lên xe lấy!” Nói xong, lại đối với hai huynh muội Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm cười hi hi.

Dương thị liếc sang Triệu Tương Nghi, miệng thì âm thầm nói một tiếng “Tiểu tiện bại hoại, tiểu hồ ly tinh” Sau khi mắng chửi vài câu linh tinh xong, vội đẩy nhi nữ của mình lên đằng trước, nhỏ giọng dặn dò nói: ” Đừng quên lời mẹ đã nói với con trước đó đấy!”

Triệu Tương Liên rất sợ Dương thị đánh mình, thêm nữa nàng ta cũng

hâm mộ cuộc sống làm thiếp của Triệu Mỹ Hà, vì thế trong lòng hạ quyết tâm sẽ tận trọng làm theo những gì Dương thị đã dạy cho!

Bên này, lão Từ phân phó gia đình đem đồ vật từng cái một đưa đến phòng bếp nhà họ, thấy mọi người không còn ai ở đây nữa, lão vội vàng lấy từ trong tay áo ra một túi tiền đưa cho Triệu lão gia tử, cười nói: “Đại thúc, hoàn cảnh nhà mọi người tôi cũng biết được một chút, đây là một chút ít tâm tư tôi chỉ là thay mặt thôi đừng trách tôi. Bên trong là hai mươi lượng bạc, không nhiều lắm, là một chút tâm ý của lão gia và phu nhân Ở này, ở này, đại thúc người đừng có vội từ chối, hãy nghe tôi nói cho xong đã.”

Lão Từ vừa nhét tiền vào trong tay triệu lão gia tử vừa cười giải thích: “Ngài cũng biết tính cách của thiếu gia nhà chúng tôi rồi đấy, cậu ấy rất thích nơi này nên mỗi ngày đều la hét đòi đến đây chơi. Lão gia và phu nhân muốn chúng tôi theo cùng, vì sợ thiếu gia sau này không thể không làm phiền cả nhà ngài rồi, kẻ bất tài này đưa lễ vật đến đây trước không phải để ngó ý sao? Lão gia và phu nhân nhà chúng tôi định cho thêm nhiều một chút, nhưng cũng nghĩ đến nhà ngài là hộ nông dân, nếu cho thêm nhiều bạc ngược lại làm cho mọi người ghét, hơn nữa chúng tôi không cùng mọi người thân thiết lắm nên mới quyết định con số này.”

“Từ quản gia à, ý tốt của lão gia và phu nhân nhà các người chúng ta xin nhận.” Triệu lão gia tử càng không muốn nhận số bạc kia, ” Lão nhìn đi, đưa đến đây cho chúng ta nhiều đồ ăn ngon mặc đẹp như thế, tim của bọn ta không chịu nổi rồi, lần này lão còn tặng tiền nữa, này, này là không nên à nha! Nhà bọn ta chẳng qua chỉ tiếp đãi nhóm người các người có một lần, cũng không giúp các người việc gì lớn, các người đột nhiên làm như vậy chúng ta thật không tiếp nhận nổi!”

“Ồi đại thúc, ngài làm vậy chính là muốn chúng tôi không thể làm tốt nhiệm vụ mà gia chủ đã giao cho sao?”

Triệu lão gia tử lắc đầu liên tục, đem số bạc kia nhét vào tay lão Từ: “Đồ vật này nợ thì bọn ta có thể mặt dày nhận lấy, nhưng số tiền này bọn ta không thể nhận!”

Lão Từ thấy Triệu lão gia tử kiên quyết như vậy, trong mắt mơ hồ hiện ra tia tán thưởng, lão nén cười, thu hồi lại túi tiền, gật đầu nói: ” Đại thúc đúng là người có tính cách ngay thẳng, được rồi, tôi sẽ làm theo ý ngài được chưa.”

Ngoài phòng, Dương thị vừa lúc nhìn thấy một màn đưa tiền kia của lão Từ, mắt xoay chuyển, quay người lại vui mừng rời đi!

===

[1] Xuân phong đặc ý: đường làm quan rộng mở; thăng quan tiến chức thuận lợi (sau khi đỗ tiến sĩ, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràng An)

[2] Nông nhàn nguyệt: tháng rảnh rỗi sau vụ mùa

[3] Tả khán hữu khán: nhìn trái nhìn phải

[4] Thiên đại vinh hạnh: ngày vinh quang và may mắn

Chương 24: Một đóa quyên hoa bằng lụa

Cơm trưa bởi vì có phần tạ lễ Bùi Tử Quân đưa đến mà trở nên phong phú hơn.

Phương thị nghĩ, nhà người ta đưa phần tạ lễ long trọng như vậy thì nhà mình cũng phải có chút hào phóng chứ, vì thế đem toàn bộ những đồ có thể ăn được làm thành món ăn, mấy món chính có nhiều kiểu hoa văn đều để cho Bùi Tử Quân hưởng dụng, mặc khác miếng thịt heo dư kia được Phương thị rửa sạch hết tạp chất chỉ chờ làm thịt khô thôi.

Trên bàn đặt một cái nồi thật lớn tỏa ra mùi hương ngào ngạt của thịt kho tàu, một đĩa thịt xào ớt, một tô cháo nấu thịt, tiếp theo là một đĩa rau cải trắng xào, Bùi Tử Quân rất thích món ăn này, bởi vì biết hẳn thích ăn nên Phương thị làm riêng cho hẳn nhiều hơn một chút, còn lại là một đĩa cà xào với một ít củ cải ướp muối do Phương thị làm.

Nhìn thấy nhiều thức ăn ngoạn lượn quanh cả đại gia đình đều có chút choáng váng, ngoại trừ đêm 30 Tết ra cả nhà mới có thể được ăn đồ ngon như thế này, bọn họ cũng chưa bao giờ được ăn qua bữa cơm thịnh soạn như vậy!

Mùi thơm cơm trưa nhà Triệu gia đã sớm xuyên qua phiến cửa sổ gỗ, mơ hồ bay đến trong sân mấy nhà cách vách, ai cũng thấy thèm ăn vô cùng, liền thì thầm bàn luận sôi nổi: “Nhà đó đúng thật là tốt số!”

Bên này, trong tay mọi người đều cầm chén cơm đầy, ngửi được mùi hương mê người của đồ ăn, mỗi người trong nhà đều hận không thể một ngụm ăn hết đồ ăn trên bàn kê cả chén!

Triệu Tương Nghi thấy người trong nhà đều tha thiết nhìn đồ ăn ngon trên bàn đến nỗi chảy nước miếng, liền cúi đầu ngậy ngó cười. Triệu Hoảng Lâm thấy thế không kiềm được vỗ đầu nàng, trên miệng cười nói một câu: “Ngốc vậy? Mau ăn cơm đi.”

Gia đình nhà nông rất nhiệt tình, Bùi Tử Quân chưa kịp động đũa thì Phương thị và Triệu lão gia tử vẫn giống y như lần trước luân phiên gấp đồ ăn vào trong chén của hẳn, ngay cả dương thị cũng cười hì hì gấp cho hẳn một khối thịt kho tàu thật lớn. Chỉ trong chốc lát, trong chén của hẳn đã tràn đầy đồ ăn, không biết hạ đũa làm sao đây.

Bùi Tử Quân đang buồn bực cười, nho nhã lễ độ tạ ơn các vị trưởng bối, Triệu lão gia tử gọi lão từ và Nguyên Thư đến, hai người bọn họ vẫn giống như lần trước chỉ nhận lấy chén cơm ở dưới bàn cơm mà ăn, không chịu ngồi lên bàn cùng ăn với cả đại gia đình, nói mình là hạ nhân không thể ngồi cùng bàn với chủ tử được.

“Này lão Từ, lão nói vậy làm sao mà được, vậy một bàn đều là nông gia bọn ta ngồi, chẳng phải là không có tư cách ngồi cùng một bàn với Bùi thiếu

gia sao ?” Phương thị thấy thế cô ý đặt bát đũa xuống, hi vọng nói như vậy có thể làm cho lão Từ và Nguyên Thu xúc động mà lên bàn ăn ngồi.

Ở thời đại này địa vị của thương nhân đều bất đồng, trong lịch sử Trung Quốc từ xưa đến nay đều là nông trên thương dưới, thậm chí ở một vài triều đại thương nhân chỉ là loại ti tiện. Mà tại thời không này của Triệu Tương Nghi, địa vị của thương nhân được đề cao rất nhiều .

Mặc dù ở thời đại này không có sự phân chia địa vị nghiêm ngặt rõ ràng, nhưng tại thời đại này ngoại trừ thiếp thất, thông phòng, nha hoàn, gã sai vặt đều là loại ti tiện, thì thương nhân không phải là người ti tiện mà là giống như người dân bình thường, thuộc loại cấp bậc bình thường, ở xã hội này cũng có thể xem như là một con người hoàn chỉnh. Thêm nữa các thương nhân giàu có thì địa vị trong xã hội ngày càng cao lên, so với hộ nông dân còn cao hơn một bậc.

Bất quá hai người lão Từ và Nguyên Thu thường ngày ở Bùi gia đều được huấn luyện, vô luận đám người nhị lão Triệu gia có khuyên thế nào đi nữa , cũng không chịu lên bàn ngồi cùng ăn cơm với chủ tử.

Mặc dù Bùi Tử Quân ngây thơ như ánh mặt trời thì cái loại lễ tiết này đã sớm thành thói quen từ lâu rồi, hẳn trái lại không giống như mọi người Triệu gia ngàn khuyên vạn khuyên, chỉ khen đồ ăn trên bàn thật ngon, hơn nữa còn hay nhìn Triệu Tương Nghi cười cười, nói là một lát nữa sẽ tặng cho nàng thứ tốt, cũng không thèm để ý đến đám người Triệu Tương Liên.

Lúc này, Triệu Tương Nghi mới kiến thức được cấp bậc quan niệm cổ đại là như thế nào, Tuy tiểu tử Nguyên Thu chỉ mới năm tuổi, nhỏ hơn so với Bùi Tử Quân vậy mà đã nhận thức sâu được hạ nhân chính là hạ nhân, chủ tử chính là chủ tử. Vô luận ngày thường bọn hắn cùng chủ tử chơi đùa thân thiết đến mức nào đi chăng nữa , cũng chỉ có thể tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết và bổn phận của mình .

Như vậy, nhị lão Triệu gia và mọi người đành ở trong lòng thở dài một trận, cũng chẳng đi khuyên bảo lần nữa.

Bữa cơm trưa mê người kết thúc khiến mọi người không hoàn toàn vui vẻ lắm, bất quá sau khi ăn cơm trưa xong, Bùi Tử Quân đi ngủ trưa trong chốc lát, thần thái vẫn sáng láng như cũ dường như không có chút ảnh hưởng nào tới hắn

Hắn mang mấy món đồ giống như đồ chơi nhỏ từ nhà đem tới đây lấy ra, cho hai huynh muội Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm , mỗi người một phần.

Triệu Tương Liên đặc biệt yêu thích đóa quỳ hoa bằng lụa màu hồng nhạt trên Triệu Tương Nghi, chỉ cần nhìn thôi cũng biết là do thợ hạng nhất tỉ mỉ làm ra, có đi khắp trấn Thanh Hà cũng không tìm được cái giống vậy, vì món đồ này chỉ có tại cửa hàng huyện Giang Ninh mới mua được. Nhưng Bùi Tử Quân đem đến đây một đóa hoa lại còn đặc biệt bỏ vào trong hộp

dùng lụa đỏ trang trí thật đẹp, chỉ tặng cho một mình Triệu Tương Nghi

Dương thị nhìn thấy thế, trong lòng sinh ra ghen tị, ngoài miệng bắt âm bất dương [1] châm chọc nói: “Ai yêu, đóa quyên hoa này thật đẹp nha, Tương Nghi mới có bao nhiêu tuổi mà đã biết trang điểm khoe khoang rồi sao?” Lại nhìn món đồ trong tay con gái và con gái mình, ngoài trừ hai búp bê em bé làm bằng gỗ ra chính là một con quay cũ, so với quà mà hai huynh muội Triệu Tương Nghi nhận được còn kém xa, trong lòng điên tiết lên.

Chẳng qua Dương thị cũng là người có mắt nhìn, cái búp bê gỗ kia cũng không phải là dùng gỗ tầm thường để điêu khắc mà dùng chính là gỗ tử đàn phi thường trân quý, dân chúng tầm thường cũng không mua nổi đồ chơi như vậy cho con mình chơi, càng khỏi nói đây là món đồ chơi xa xỉ.

Búp bê em bé bằng gỗ này có năm cái, là do biểu cô bà con xa vì nịnh bợ Bùi gia nên mới tiêu hết tiền vốn để mua, rồi vội đưa đến Bùi gia cho Bùi Tử Quân chơi đùa. Đây là vật mà Bùi Tử Quân yêu thích đến không buông tay được, cho nên chỉ giữ cho mình một con thôi, còn bốn con kia đem đến đây cho bốn người bọn họ, thể hiện tình nghĩa sâu nặng.

Nếu Dương thị biết món đồ chơi này có lai lịch như vậy trong lời nói, không chừng sẽ đem cái búp bê em bé kia phụng dưỡng mất.

Triệu Tương Nghi nghe xong câu nói mỉa mai của Dương thị, tay nhỏ đang cầm đóa quyên hoa cứng đờ lại, có điều nàng rất nhanh ngẩng đầu lên nhìn Dương thị cười hì hì nói: “Tam thẩm nói rất đúng à, Tương Nghi còn nhỏ vẫn chưa thích hợp dùng quyên hoa đi, cái quyên hao này Tương Nghi đưa cho tương Liên tỷ tỷ dùng được không?” Nói xong còn đặc quơ quơ cái quyên hoa màu hồng nhạt bằng lụa trong tay, dù sao nàng cũng không yêu thích gì với mấy món trang sức hình đóa hoa nhỏ này, mà thứ nàng cực kỳ yêu thích chỉ có đồ ngon trong thiên hạ và tiền tài vàng bạc cơ!

Dương thị Và Triệu tương Liên nghe xong, liền ngậy ngốc một chút, trái lại còn lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật đầu một chút giống như gà con mổ thóc! Song lúc này mọi người không ai chú ý đến vẻ mặt có chút mất mát kia của Bùi Tử Quân.

Chỉ thấy Dương thị ngay lập tức tiến lên vài bước, có ý tứ cướp đoạt quyên hoa kia của Triệu Tương Nghi: “Chậc chậc, Tương Nghi còn nhỏ như vậy mà đã hiểu chuyện như thế rồi cơ đấy!”

“Thật thế không!” Triệu Tương Nghi nói xong rút tay lại đặt sau lưng, làm cho Dương thị không với tay lấy được, sắc mặt Dương thị cứng đờ lại, có chút giật mình xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, Triệu Tương Nghi nghiêng người đi ngang qua người nàng ta đến trước mặt Triệu Tương Liên, đem quyên hoa đặt vào trong tay Triệu Tương Liên, sau đó quay đầu lại nhìn Dương thị hoặc mang ý châm chọc hoặc cười châm biếm nàng ta nói, “Tương Nghi tặng quyên hoa cho Liên tỷ, khiến cho Liên tỷ thay đổi thành một bộ dáng xinh đẹp hơn, để sớm lên trấn chọn được một đại lão gia thật

giàu có !” (J: e hèm, đồng ngôn vô ky à)

Hai mẹ con Dương thị mặt vốn là cười tươi như hao nhất thời đen đi !

Dương thị vừa định chống nạnh mắng chửi người, thấy Triệu Hoàng Lâm bật cười bước đến ôm lấy tiểu muội của mình nói : “Ân, tiểu muội thực ngoan, lần trước ca ca giảng cho muội nghe chuyện Khổng Dung nhường lê [2] , xem như không có giảng vô ích đi !” Triệu Hoàng Lâm cố ý đem lời nói nói ngược lại, mượn lời nói của tiểu muội tiếp tục châm chọc hành động hoang đường của Dương thị là nuôi con gái để bán đi làm tiểu thiếp nhà giàu.

Vừa lúc quản gia lão Từ từ bên ngoài đi vào nhìn thấy, lập tức chỉ vào đóa quyên hao trên tay Triệu Tương Liên nói : “Tiểu muội nhà Triệu gia, làm sao cháu có thể cầm quyên hoa mà người khác tặng cho thiếu gia như thế được, đây chính là từ kinh...”

Nói còn chưa xong, Bùi Tử Quân nhanh chóng quay sang nhìn lão Từ nháy mắt một cái, ý bảo lão đừng có nói nữa, lão Từ đứng tại chỗ ngạc nhiên, có chút không tin được.

Cái quyên hoa kia là do tiểu di của Bùi Tử Quân ở kinh thành mang về, nghe nói là kiêu dáng mới nhất năm nay, được phỏng theo kiêu dáng mà các nương nương và công chúa trong cung dùng, tổng cộng đem về được sáu đóa. Mẫu thân Ông thị của Bùi Tử Quân giữ lại hai đóa cho nữ nhi hai tuổi của mình đùa chơi, lại tặng hai đóa khác cho cô nương thân thích trong nhà, còn lại hai đóa vốn muốn đưa cho người khác, lại bị Bùi Tử Quân ồn ào đòi một đóa.

Lão Từ biết quyên hoa kia là thiếu gia muốn tặng cho Triệu Tương Nghi , có thể tưởng tượng ra được cái tiểu gia hỏa này không những không biết nhìn hàng mà còn đem nó đưa vào tay người khác nữa chứ.

Lão Từ biết kia sa hoa là muốn đưa cho Triệu thích hợp, có thể tưởng tượng, tiểu gia hỏa này lại có thể không nhìn được hàng, đem nó qua tay tặng người.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy cử chỉ và vẻ mặt của lão Từ cùng Bùi Tử Quân, nhất thời trong lòng lộ bộ một tiếng, liền nhìn lại kiêu dáng của đóa quyên hoa kia, tầng tầng cánh hoa nhỏ mỏng như cánh Hồ Điệp giống như có thể nhìn xuyên qua, nàng thầm nghĩ đó chắc chắn là một món đồ có giá trị lắm, vì ban đầu nàng không có suy nghĩ như vậy, đây là Bùi Tử Quân xin từ các tỷ muội trong nhà đem đến cho nàng. Ấy vậy mà chính nàng đưa cho Triệu Tương Liên mất rồi, tạm thời không đề cập đến món đồ quý giá này, nhưng nàng lại làm uổng phí mất một mảnh hữu tâm lớn của Bùi Tử Quân.

Bất quá đồ đã tặng cho người khác rồi, Triệu Tương Nghi nàng đâu thể nào giống như Dương thị mặt dày mặt dạn cướp về cho mình. Hơn nữa Dương thị đã thấy giọng nói không đúng của lão Từ, chắc cũng ý thức được đóa quyên hoa này rất có giá trị, vội đẩy nữ nhi mình ra sau lưng, lo sợ Triệu

Tương Nghi sẽ đòi ý lấy về.

Triệu Tương Liên lại không thể chờ được muốn đem đóa quỳn hoa kia cài lên đầu, nhưng bị Dương thị bóp chặt lại, vì sợ một khi nàng ta cài lên đầu thì Triệu Tương Nghi sẽ nhân cơ hội đó khóc rống lên đòi lại.

Nhìn hành động mâu thuẫn của hai mẹ con này, Triệu Tương Nghi trong lòng xem thường, sau đó quay mặt lại nhìn tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân, chỉ thấy khuôn mặt hắn có nét thương tâm khi nhìn đóa quỳn hoa màu hồng nhạt kia, vốn là một đóa quỳn hoa nhỏ chắc nịch tự nhiên lại bị Dương thị nắm chặt trong tay đã sớm mất đi hình dáng ban đầu rồi, một đóa hoa nhựa thế lại giống như của cái ướp muối ấy.

Triệu Tương Nghi thấy thế cũng không có nói gì, món đồ này lại phải lăn qua lăn lại như thế... Nhưng mà cũng khó có thể trách được, người trong nông gia bình thường toàn dùng một loại phấn rẻ tiền để làm đẹp, đâu có người nào lại dốc hết lòng yêu thích món đồ kia nha.

“Bùi Tử Quân!” Triệu Tương Nghi thoát ra khỏi tay ca ca mình, dùng chân ngăn bước nhanh đến trước mặt Bùi Tử Quân, cũng gọi thẳng tên húy của hắn, “Muội đem đóa hoa hoa kia cho Liên tỷ, huynh sẽ không tức giận chứ?”

“Không đâu, sáng mai ta sẽ tặng cho muội thứ tốt hơn!” Bùi Tử Quân trong nháy mắt nở nụ cười, cũng không thấy tia mắt mát lúc này đâu nữa, Triệu Tương Nghi thấy thế, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, nàng thầm nghĩ đóa quỳn hoa quý giá kia đổi với Bùi Tử Quân chẳng đáng là gì, chắc chỉ qua vài ngày thôi hắn sẽ quên đi việc này.

Mọi người đều có được đồ chơi mới, liền tụ lại một chỗ vui đùa cùng nhau, với lại bên ngoài là khí trời lạnh giá, Phương thị sẽ không cho bọn họ ra ngoài chơi giống như lần trước đâu, cho nên một con nít chỉ có thể ở trong phòng sưởi ấm chơi mà thôi, mọi người tiếp tục nói chuyện trong lúc bọn nhỏ đang chơi đùa.

Đến khi chạng vạng, Bùi Tử Quân lưu luyến không rời đi lên chiếc xe ngựa to, Phương thị và Triệu lão gia tử không ngừng nhét vào trong xe ngựa không ít các loại rau quả tự trồng, cũng không có giá trị gì nhiều, nhưng muốn cho bọn hắn ở huyện thành ăn được đồ tươi!

Xe ngựa dần dần đi xa, tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân cũng không quên ló đầu ra khỏi xe ngựa ồn ào nói với cả đại gia đình, lần sau phụ thân hắn đến trấn Thanh Hà làm việc, hắn sẽ xin phụ thân cho đi theo, sau đó sẽ mượn cơ hội đến trấn Thanh Hà để đến Triệu hia thôn chơi.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên suy nghĩ đến lịch trình gian khổ đến Triệu gia thôn của tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân, trong lòng đối với hắn giờ lên ngón cái, con nít sáu tuổi thật không không dễ dàng rồi.

[1] *Bất âm bất dương: không âm không dương (chưa hiểu lắm câu này)*

[2] Không Dung nhường lê: e hèm xem trực tiếp ở đây <http://chanhkien-pa.blogspot.com/2010/07/bai-22-khong-dung-nhuong-le.html>

Chương 25: Lòng tham không đáy

Bùi Tử Quân sau khi rời đi, Phương thị liền làm chủ đem những lễ vật Bùi gia đưa đến bố trí ổn thỏa lại.

Một ít thịt ba chỉ lúc trưa dùng làm đồ ăn còn dư đều làm thành thịt khô hết, mặc khác Phương thị nói hai túi gạo kia mấy ngày tới mọi người không được động đến, giữ lại chờ đến tháng giêng mới được ăn, cả gia đình đối với việc này không ai có ý kiến gì hết.

Còn năm cuộn vải tơ kia chỉ có hai cuộn có màu sắc vui mừng được Phương thị lấy làm của hồi môn cho Triệu Nguyệt Cầm. Ba cuộn còn lại được chia đều cho các phòng, được chia rất phù hợp. Mấy hộp diêm tâm nhỏ thì cho tất cả hài tử trong nhà ăn, người lớn không được đụng đến. Mà thuốc bổ không biết tên kia, theo lời nói của lão Từ là biểu cho Phương thị uống để tâm bổ, đây là do lần trước bọn họ đến, thấy bà bệnh nằm trên giường, nên lúc trở về bọn họ có nhắc đến, lão gia và phu nhân nhớ đến nên muốn họ đem thuốc bổ đến biểu.

Triệu Tín Lương thấy cha mẹ không giữ cái gì tốt cho mình cả, liền đem cuộn vải phân đến phòng mình chia làm hai, một phần cho hai đứa nhỏ để tháng giêng làm quần áo mới mặc, còn phần kia giao cho nhị lão Triệu gia.

Nhị lão Triệu gia rất cảm động, nhưng nói thế nào cả hai cũng không chịu nhận. Không thể làm được gì hơn, Triệu Tín Lương đem vải đó đưa cho Triệu Nguyệt Cầm, bảo nàng may cho cha mẹ bộ quần áo mới.

Những năm này trong nhà cực kỳ khó khăn, mặc dù Phương thị nắm trong tay tiền bạc của cả gia đình, nhưng cũng chưa bao giờ thấy bà lấy tiền ra vì chính mình mà may một bộ áo mới để mặc. Mỗi khi nói về chuyện này, bà hay lấy cớ rằng mình đã già rồi, không giống như những nàng dâu trẻ khác, mỗi ngày đều ăn diện, đối với bà mặc quần áo cũ thoải mái hơn nhiều.

Trước kia trong nhà không có điều kiện tốt, trong lòng Triệu Tín Lương biết Phương thị rất tiết kiệm lại không nói được gì. Nay trong nhà không khó khăn như trước nữa, hẳn cũng không muốn cha mẹ mình lại cần răng chịu khổ tiếp.

Ban đêm, Triệu Tương Nghi ngủ ở trong phòng cô cô Triệu Nguyệt Cầm, mí mắt nặng nề nhắm lại, trong tay như cũ nắm búp bê em bé mà Bùi Tử Quân đã tặng nàng vào lúc sáng. Triệu Nguyệt Cầm đang may đồ dưới ngọn đèn dầu, nhìn thấy vậy không khỏi mỉm cười, buông đồ trong tay xuống, bước đến bên giường, nhẹ nhàng lấy cái búp bê em bé trong tay Triệu Tương Nghi ra, rồi xoay người đến bên cửa sổ cắt kỹ.

Cầm món đồ tinh tế trong tay, mới phát hiện ra được đây là một tiểu nam hài khỏe mạnh kháu khỉnh, trên tay nắm một bó hoa linh lan [1], bộ dạng ngây thơ cười tươi.

Ngày hôm sau, khi Triệu Tương Nghi tỉnh lại đã thấy Triệu Nguyệt Cầm nằm ở bên cạnh mình nặng nề ngủ, nàng liền chống tay ngồi dậy, tinh tế đánh giá cô cô của mình.

Cô gái mười lăm tuổi có làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, mặc dù không phải xưng là phong hoa tuyết đại [2] gì, nhưng ở Triệu gia thôn này mà nói, cô cô nàng chính là thuộc loại có nhan sắc. Đây là một tiểu cô nương thanh tú nhu thuận, mắt thấy cô cô sắp lập gia đình, cũng không biết vận mệnh cô cô nàng sẽ như thế nào đây.

Một lúc sau, Triệu Nguyệt Cầm mở mắt ra nhìn thấy Triệu Tương Nghi đang mở to đôi mắt trắng đen nhìn mình chăm chăm, không nhìn được nở nụ cười, vươn bàn tay từ trong chăn ra néo néo khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi: "Làm sao lại dậy sớm như vậy à?"

"Cô cô!" Triệu Tương Nghi đột nhiên ngả người xuống, ôm lấy cổ Triệu Nguyệt Cầm cười khanh khách cả lên.

"Ồ." Triệu Nguyệt Cầm cười hì hì kêu nhỏ một tiếng, sau đó ngồi dậy ôm lấy Triệu Tương Nghi "Bé con, có phải hay không muốn ăn bánh bột ngô dưa muối do cô cô làm?" Những ngày ở chung vô cùng thân thiết này, trải qua Triệu Tương Nghi âm thầm dạy dỗ, tính tình Triệu Nguyệt Cầm so sánh với lúc trước có phần hoạt bát hơn nhiều, ít nhất khi ở trước mặt nàng, Triệu Nguyệt Cầm có thể thường xuyên mở miệng nói chuyện, cười ha ha hoặc trêu ghẹo đùa giỡn với nàng à.

Triệu Tương Nghi vừa lòng khi nhìn thấy chút thay đổi nhỏ ở Triệu Nguyệt Cầm, lát sau lại ở trong lòng cô cô làm nũng nói: "Đúng vậy ạ! Hôm nay con muốn ăn bánh bột ngô dưa muối!". Nhưng mà rất là phí dầu, nàng mặc dù biết Phương thị nhất định sẽ đồng ý cho Triệu Nguyệt Cầm làm cho nàng ăn, nhưng hoàn cảnh hiện tại trong nhà rất khó khăn, nàng có chút không đành lòng ăn món điểm tâm nhỏ xa xỉ đó.

Rửa mặt xong, đại ca Triệu Hoàng Lâm ở phòng trên chạy đến tìm Triệu Tương Nghi, chỉ thấy hắn đem hai bàn tay nắm lại mở ra cho Triệu Tương Nghi xem, lập tức giống như làm ảo thuật biến ra nhiều loại điểm tâm nhỏ sắc sỡ cho Triệu Tương Nghi! Hai mắt Triệu Tương Nghi sáng lên, đó phải là điểm tâm nhỏ hôm qua Phương thị phân chia cho bọn họ ăn sao.

"Tương Nghi ngoan ngoãn mau đi ăn điểm tâm thôi, lát nữa ca ca sẽ đem toàn bộ điểm tâm này cho muội ăn." Triệu Hoàng Lâm ngược lại không hảo hảo thu hết những món điểm tâm nhỏ kia, mà ôm Triệu Tương Nghi đặt xuống đất.

Triệu Tương Nghi nhân cơ hội tốt này mà khế đếm điểm tâm nhỏ, không nhiều cũng ít đây đúng là phần điểm tâm hôm qua đại ca được nhận, trong lòng không nhìn được chua xót, một cái hắn cũng chưa ăn, toàn bộ đều đem cho nàng hết.

"Lát nữa chúng ta cùng ăn đi!" Hốc mắt Triệu Tương Nghi có chút đỏ

lên, giọng nói nghẹn ngào lại, tận lực làm cho âm thanh của mình phát ra bình thường.

Triệu Hoàng Lâm ngẩn người, sau đó “Ai” một tiếng.

Trên bàn cơm, mọi người vẫn giống như thường ngày ăn cháo và lương thực phụ, ngoài ra còn thêm một ít khoai lang hấp, chỉ có điều phần gạo trong cháo so với ngày xưa nhiều hơn.

Dương thị không có tí sức lực nào, dùng muống trong tay quấy cháo, miệng lẩm bảm một câu: “Thiệt là, có gạo tốt vậy mà không ăn, lại đi ăn cái loại loạn thất bát tao [3] này rồi!”

Phương thị đang phân đũa ra giúp hai huynh muội Triệu Tương Nghi, đột nhiên dừng tay lại, chỉ chốc lát lại tiếp tục động tác trên tay, không thèm để ý đến oán giận của Dương thị.

Đúng lúc mọi người đang ăn, Dương thị bất thành linh đặt bát trong tay xuống, lại gần Phương thị cười hắc hắc nói: “Mẹ, tối hôm qua chia lễ vật, sao không thấy mẹ đem số bạc kia ra chia vậy ạ?”

Phương thị sững sốt, nghiêng đầu không hiểu nhìn Dương thị: “Bạc nào?”

Dương thị nhận định rằng Triệu lão gia tử đã nhận lấy túi bạc của lão Từ, lại cho là Phương thị muốn một mình độc chiếm, ngay lập tức đứng thẳng dậy! Chống nạnh hai tay trên thắt lưng nói: “Ôi, đừng có xem ta như là con cóc! Ngày hôm qua, trong phòng bếp ta thấy rõ ràng lão Từ lén lút đưa túi bạc cho cha, xem ra rất là nặng à, ít nhất cũng phải là năm mươi lượng đi! Ngài đừng có ở đây giả vờ ngây ngô với ta, đừng có ở đó mà mong đợi đem hết số bạc kia làm của hồi môn cho Nguyệt Cầm à!” (J: vô sỉ quá....)

Mọi người vừa nghe xong, đều là chấn kinh!

Ở nông thôn cho đến bây giờ cũng không có dùng bạc, chỉ cần đem hai lượng bạc trắng đổi thành sợi dây đỏ treo tiền đồng là có thể dùng, hoặc là đem đi mua òe lật vật. Hiện giờ, Dương thị đột nhiên mở miệng ra là nhắc đến năm mươi lượng bạc, đây là một khoản tiền lớn đối với bọn hắn à, bất kể là ai nghe thấy cũng đều sững sốt.

Triệu lão gia tử nhận lấy tiền của lão Từ, cho nên bây giờ Dương thị chất vấn là đúng lý hợp tình rồi: “Ăn nói bậy bạ gì đấy, ở đây có bạc sao?”

“Ôi uy, ta không muốn sống nữa! Các ngươi đúng là loại người đi khi dễ người nhà đấy!” Dương thị ngày đêm nhớ mong cái hà bao chứa bạc, tối hôm qua căn bản không có ngủ! Sáng nay, lại không ngờ có kết quả như thế này, nhất thời tức giận đến mức phổi muốn nổ tung, vỗ vào cái bàn la lối khóc lóc om sòm nói, “Ngày hôm qua, hai người đem đồ tốt đưa cho Nguyệt Cầm, ta cũng không nói cái gì! Như thế nào hôm nay ta vừa mới nói đến bạc, cả hai liền cho rằng ta giả ngu sao? Cho rằng ta là người mù thì như thế nào! Ngày hôm qua ta rõ ràng nhìn thấy cha nhận một túi bạc à!”

“Vợ lão tam!” Triệu lão gia tử vỗ một chưởng lên bàn, đem bát đĩa trên

bàn đụng vào nhau kêu leng keng, mọi người liên sợ hãi, ” Ta không có thu chính là không có thu, ta lấy đâu ra bạc đưa cho người hả! Chúng ta là làm người phải biết nói đến lương tâm, người Bùi gia là nhà giàu có, nên lễ vật họ đưa không là gì cả đối với chúng ta, nhưng chúng ta không thể tùy tiện nhận bất cứ lễ vật nào mà họ đưa tới nha! Nhà chúng ta căn bản chẳng có giúp gì được cho nhà họ cả, đã nhận nhiều như thế rồi mà còn muốn nhận bạc nữa sao!”

Triệu lão gia tử nói đến mức này rồi, cả đại gia đình cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, Phương thị căn bản không biết được chuyện này, vừa nghe ông nói như thế liền nhỏ giọng nói: “Ông làm sao lại không chịu nói cho tôi biết, báo hại tôi mới sáng sớm đã bị khinh bỉ rồi!”

“Hả... Cái này tôi không có nhận, lại cảm thấy bà không cần thiết biết chuyện này...” Triệu lão gia tử lắc đầu, trong lòng càng thêm chán ghét đối với hành vi của Dương thị.

Dương thị vẫn như cũ giữ bộ mặt không tin Triệu lão gia tử: ” Cha, mẹ, nếu hai người nghĩ muốn cho Nguyệt Cầm một chút bạc để làm của hồi môn, ta cũng sẽ không nói gì! Nhưng hai người chung quy vẫn nên lấy hết số bạc đó ra phân chia cho mọi người đi! A? Mọi người thấy ta nói đúng chứ?” Nói xong lại còn cố động người khác, nhưng mà mọi người vẫn giống như cũ ngồi trên bàn ăn, không thèm để ý gì đến Dương thị.

Mặc dù Triệu lão tam là con người tham lam, lười biếng, nhưng cha hắn đã nói hết đến mức này rồi, hắn cũng rất tin lời của cha, liền âm thầm kéo lấy tay áo của vợ nói nhỏ:”Đừng nói nữa, tôi xem cha mẹ đúng là không có nhận lấy số bạc kia của người ta.”

Dương thị cũng không nghe theo, liền hất tay Triệu lão tam ra, chỉ vào mặt Phương thị và Triệu lão gia tử chằm chọc nói: “Ôi, đây là không muốn cho phải không, tốt thôi, đợi đến năm sau khi ra ở riêng, thời điểm kiểm tra đồ đạc, hai người phải cho ta vào trong phòng lục soát à!”

“Mẹ Hoảng Nhân! Người nói lời này là có ý gì, trong mắt người còn có hai người già bọn ta không?!” Phương thị đặt đũa xuống, tức giận đứng dậy trừng mắt Dương thị.”Ta và cha người là cái loại người ăn một mình sao!”

“Có phải hay không, trong lòng mọi người đều rõ ràng!” Dương thị nói ra một câu, nhận định rằng Triệu lão gia tử đã nhận tiền người ta.

“Đúng là không thể tiếp tục cuộc sống này được rồi!” Triệu lão gia tử đặt chén xuống, quay lưng vào trong nhà lớn.

“Ôi chao, chà, người đừng có đi à, mau nói cho rõ ràng đi!” Dương thị nhìn thấy bóng lưng của Triệu lão gia tử rời đi, cả người Phương thị run rẩy chỉ vào mặt Dương thị mắng:

“Trong mắt người đồ vật nào cũng là tiền đúng không! Trong nhà có đồ tốt gì, cũng đều có người đứng ở đằng trước, người ta cũng thấy người cũng không có chịu khó làm việc à! Ta cho người biết, chuyện tiền bạc là do tự

mình người đoán mò, từ đầu đến cuối cũng không có, người có đem cái nàh này lật ngược lên trời cũng không tìm thấy được một đồng nào đâu!”

“Tam đệ muội, muội không thể yên tĩnh được một chút sao! Muội phải đem thân thể cha mẹ chọc tức lên mới được hả, ta tính với muội” Triệu Tín Lương liếc mắt nhìn Dương thị, nghiêng răng kêu ken két lên, nguyên bản hẳn chưa bao giờ có ý định ở riêng trong đầu, nhưng vào giờ phút này, hẳn lại rất tán thành ý định ở riêng này!

“Ta có nói gì sai, lời ta nói đều là sự thật! Huynh tưởng ta sinh ra hai đứa con là dễ dàng sao, lần trước Hoàng Nhân của ta bị thương ở đâu cũng không biết có lưu lại bệnh gì không nữa, này nhanh thấy sắp được ở riêng, ta không tranh thủ kiếm được chút ít tiền thì làm sao có thể tiếp tục cuộc sống à!”

Dương thị la hét , lại bắt đầu lôi ra chuyện Triệu Hoàng Nhân bị thương ở đâu, miệng vết thương rõ ràng đã lành lại hết rồi, nàng ta bây giờ lại cố quan trọng hóa vấn đề, đổ lỗi hết cho toàn bộ đại phòng.

Bữa điếm tâm sáng bị nàng ta quấy đảo đến mức không ai còn hứng thú để ăn nữa, mọi người không để ý đến nàng ta nói, mà đi lên nhà lớn an ủi Triệu lão gia tử và Phương thị.

Dương thị thấy mình sáng sớm khóc la om sòm như thế lại không chiếm được lợi ích gì, liền tức giận tát vào mặt Triệu Tương Liên một cái, lập tức đem đóa quỳên hoa sáng nay nàng ấy mới cài lên đầu làm rớt xuống, Triệu tương Liên oa oa khóc, ngồi xổm xuống kiểm tra quỳên hoa của mình, rồi bị Dương thị đoạt lấy đem ném xuống đất, còn bị nàng ta dùng chân đạp lên hai lần: ” Làm việc thì vô dụng, đại gia cho tiền ngay trước mặt mà cũng không chịu nhận lấy”

Triệu Tương Liên “Oa” một tiếng khóc lên, chỉ vào đóa quỳên hoa nói rất quý báu .

Dương thị tàn nhẫn đẩy nàng ấy xuống đất, miệng lập tức mắng:”Quý báu cái rắm ấy! Có quý bằng bạc không

=====

[1] Hoa linh lan: thông tin chi tiết tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Linh_lan

[2] Phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp , không ai sánh được

[3] Loạn thất bát tao: ý chỉ sự lộn xộn, lung tung

Chương 26: Lời đồn đãi

Trải qua náo loạn lần trước trước, mỗi ngày Dương thị đều đem chuyện túi bạc kia nói ra, căn bản còn chưa xác định được trong đó có năm mươi lượng bạc hay không, sau lại biến thành nhiều hơn năm mươi lượng bạc trắng !

Nàng ta không chỉ ở nhà nói , mà mỗi ngày còn đi ra ngoài nói nữa chứ, đem tình trạng của Triệu gia trước mắt cường điệu hóa lên, muốn có bao nhiêu khoa trương liền có bấy nhiêu, thậm chí còn châm chọc nhị lão Triệu gia, nói bọn họ có mệnh hưởng phúc, hiện giờ ở trong nhà toàn ăn nhân sâm tổ yến! (J: edit đến đoạn này muốn tức điên luôn)

Bùi Tử Quân đã hai lần đến Triệu gia, vốn làm cho không ít người thôn thay đổi cách nhìn về gia đình họ, trước kia vì chuyện của Lã thị mà tất cả thôn dân đều xem thường Triệu Tín Lương, bây giờ khắp nơi trong thôn đều sôi nổi bàn tán xôn xao cả lên, nào là nói gia đình bọn họ thật tốt, lời nói mơ hồ lộ ra chút hương vị nịnh bợ.

Thêm nữa là , tất cả mọi người đều chính mắt nhìn thấy Bùi Tử Quân đem theo gia đình mang lễ vật đến biếu nhà bọn họ, bây giờ lại nghe Dương thị nói Triệu lão gia tử có năm mươi lượng bạc, che giấu để làm của hồi môn cho Triệu Nguyệt Cầm, cũng không có cho lão đại Triệu Tín Lương chút ít bạc nào hết, cả thôn đều sôi nổi không yên, luôn tìm cách đến nhà của bọn họ để xem tình hình ra sao.

Mấy ngày nay, một nhà Triệu Tương Nghi luống cuống tay chân ứng phó với đám thôn dân đến tìm hiểu kia, những người có chút quan hệ thân cận thì chỉ cần ngồi xuống giải thích một hồi là được, rằng căn bản chuyện có bạc là không có, còn nhưng người không thân thiết lắm thì làm mặt lạnh đuổi đi!

Đợi mọi người biết được chuyện này là do Dương thị miệng rộng đi ra ngoài phao tin, đều bị chọc giận đến gần chết, đối với người trong tam phòng lỗ mãng cũng không thêm nói chuyện.

Vừa lúc, Lý thị sau khi ở cũ bên nhà mẹ đẻ trở về , về đến nhà cũng chưa kịp sắp xếp hành lí , chính là cẩn thận kéo mẹ chồng Phương thị đến một bên nhỏ giọng hỏi: ” Mẹ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con ở nhà mẹ đẻ mới có vài ngày, vậy mà đột nhiên không ít người trong thôn đến tìm con hỏi thăm tin tức về em gái của chồng, cũng có không ít người nguyện ý đến ở rể cho nhà ta, ngay cả đồ cưới cũng không muốn! Con không biết rõ sự tình ra sao, lại sợ chọn làm đối tượng, nên không dám đáp ứng, chỉ nói là trở về nhìn một chút, rồi cùng mẹ thương lượng đây.”

Phương thị bồi rồi khi nghe nghi vấn của vợ lão nhị, trong lòng không khỏi giật mình, mới có vài ngày thôi mà lời đồn đãi đã gây huyên náo đến vậy, vô lực khoát tay, căm giận nói :” Còn có thể xảy ra chuyện gì, con xem

tam đệ và tam đệ muội của con làm chuyện tốt chưa kia!”. Nói xong, lập tức đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong nhà mấy ngày nay nói ra cho Lý thị nghe, Lý thị nghe xong, tinh tế suy nghĩ một lúc, sau đó thẳng thừng lắc đầu:

“Tam đệ và tam đệ muội thật là, làm người thì không nên nói loạn à, xem đi thật tốt quá mà, làm cho những người trong thôn hiểu lầm hết rồi, trong nhà không chắc sẽ âm ỉ như thế nào đây.”

“Nhưng mà tin tức này đúng là được truyền đi rất nhanh nha... Lại có thể rơi vào tai mẹ của con bên kia.” Phương thị lắc đầu, thờ dài một hơi.

Cuối cùng, lại lo sợ vợ lão nhị sẽ suy nghĩ nhiều, nên nói thêm:” Mẹ Hoàng Tuấn, trong mấy con dâu này chỉ có con là hiểu biết nhiều, mẹ nói cho con nghe cái này, cha và mẹ không có nhận bạc của người ta, ngay cả mấy món đồ quý hiếm kia nữa, cũng là ngoan cố không chịu nhận đấy!”

“Mẹ, con biết mà.” Lý thị gật đầu, giúp Phương thị thuận thuận khí,” Ngài hoàn toàn biết tính con mà, chỉ cần nhìn thấy người trong nhà bình an, thuận thuận lợi lợi, trong lòng con cũng không suy nghĩ đến cái gì khác.” Ý là nàng không có giống như Dương thị mỗi ngày đều đoán mò, làm âm ỉ.

Phương thị nghe được lời nàng nói như vậy, cũng rất yên lòng, bèn vỗ tay Lý thị, vui mừng cười nói:” Haizz, nếu như vợ lão tam học được ở con một chút xú hiểu chuyện thôi, mẹ cũng không biết tiết kiệm được bao nhiêu tâm tư!” Nói xong, lại lôi kéo Lý thị ngồi xuống, nghiêm túc đem ý tưởng ở riêng lần trước đề cập đến nói cho nàng biết và nguyên nhân của chuyện ở riêng này, tinh tế quan sát Lý thị nói.

Lý thị nghe xong, trước tiên là kinh ngạc, sau đó lại bất đắc dĩ cùng tiếc hận gật đầu, an ủi Phương thị vài câu: “Mẹ, nếu ngài đã xác định muốn thực hiện ý tưởng này, ít nhất đại phòng của đại ca và phòng của con xin cam đoan với ngài rằng, chúng con từ nay về sau sẽ hiếu thuận với ngài, xin đừng có lo lắng à.”

Nghe lời an ủi đầy thiện của vợ lão nhị, nước mắt của Phương thị chực chờ rơi xuống, tự nhủ rằng mình thương yêu con dâu này là không sai.

Cùng lúc đó, tin đồn về nhà bọn họ ngày càng nghiêm trọng hơn, đã có không ít bà mai đến nhà Triệu Nguyệt Cầm xin làm mai nàng với mấy chàng trai trong thôn, sính lễ cũng rất cao, ban đầu là năm xâu tiền sau đó lại tăng lên đến mười xâu! Càng giật mình hơn nữa, là đúng như lời Lý thị đã nói với Phương thị rằng có người nguyện ý xin ở rể.

Vốn dân quê khi có chuyện vui, sính lễ làm mai ở phương Nam chỉ cần bốn năm xâu tiền cũng là nể mặt lắm rồi, lúc này sính lễ lại tăng lên đến mười xâu, đây cũng không còn là tục lệ nữa.

Trong lòng Phương thị biết rõ, những người kia chính là vì năm mươi lượng bạc mà đến, mười xâu tiền sính lễ chính là tương đương với mười lượng bạc, bỏ ra mười lượng để kiếm được bốn mươi lượng, chỉ có kẻ ngu mới không biết tính toán đến lợi nhuận thu được qua vụ buôn bán này.

Ngay từ đầu, người trong nhà còn khách khí nói chuyện tốt với bà mai đến đây, thuận tiện tìm xem người trong sạch cho Triệu Nguyệt Cầm, nhưng càng về sau, mấy bà mai đến cửa giống như con ruồi vo ve kéo đến không dứt, đám người Phương thị cũng không còn kiên nhẫn nữa, cuối cùng quyết định đóng chặt cửa lớn không cho người vào!

Dương thị thấy nàng ta động cái miệng thôi mà đã gây ra hiệu ứng lớn đến như vậy, không khỏi mừng rỡ cười toe toét, mỗi ngày đều khoanh tay đứng trước cửa sổ phía trước nhà, nhìn thấy người ngoài dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn vào trong nhà.

Bởi vì thái độ kiên quyết của đám người Phương thị, lời đồn bên ngoài dần tiêu tán đi một chút, những bà mối đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cầm cũng giảm đi hơn phân nửa, nhưng ngay khi mọi người đang thở phào nhẹ nhõm thì phiền toái lớn hơn lại đến...

Hôm nay, Triệu Tương Nghi đang ngồi xõm ở trước cửa nhà, nghiên cứu vài miếng đất trồng rau, thâm nghĩ chờ mùa xuân năm sau khi ra ở riêng xong, nàng sẽ đến sau núi xem xét rồi đem mấy loài cây có thể ăn được đem về trồng.

Trước cửa Triệu gia có tổng cộng năm miếng đất trồng rau, trong đó có ba mảnh đất tươi xốp, phì nhiêu, đủ loại rau dưa được trồng trên đây, còn hai mảnh lớn hơn có thể là do đất có vấn đề, nên chỉ trồng được rau dưa thưa mà thôi. Triệu Tương Nghi liền muốn miếng đất này, chờ đến lúc nhà bọn họ ra ở riêng nhất định sẽ xin hai mảnh đất hoang này, về sau phải khai khẩn hai mảnh đất hoang này một chút.

Đang suy ngẫm về kế hoạch tương lai lâu dài thì có một phụ nhân trung niên đi đến, phụ nhân trung niên kia khoác trên người một chiếc áo khoác màu xanh lá cây đậm, trên đầu cài hai đóa quỳên hoa màu đỏ thắm, trên cổ là chiếc khăn màu xanh biếc bay phấp phới, khóe miệng Triệu Tương Nghi rút lại, nhà nàng gần đây đối với những người làm nghề bà mối thập phần miễn cảm, cho nên giờ phút này khi thấy cách ăn mặc điển hình của bà mối, nàng bắt đầu có chút không chịu được.

“Ai ôi, chắc chắn, ở đâu lại có một nữ oa xinh xắn như thế này, ta đã đi khắp mười dặm tám thôn cũng chưa thấy qua đứa bé được nuôi dưỡng có làn da thủy nộn như thế.” Bà mối kia vừa thấy Triệu Tương Nghi ngoan hiền liền khen ngợi, rất nhanh đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Sau đó lại có chút tiếc hận chặc chặc vài tiếng.” Ặn, chính là có một chút gầy, thường ngày người lớn trong nhà cho cháu ăn ít lắm sao !” Nói xong còn muốn bước đến đưa tay nhéo khuôn mặt của Triệu Tương Nghi, bị Triệu tương Nghi một phen tránh thoát.

Bà mối lập tức liền nở nụ cười, cười đến mức cả người đều run rẩy tuyệt không giống như là làm bà mối, nhưng nhìn thấy son phấn bôi trên mặt bà ta giống như tường trắng rơi xuống đất, Triệu Tương Nghi không khỏi kinh

hôn táng đám.

Nở nụ cười một trận, bà môi chỉ vào trong nhà hỏi Triệu Tương Nghi: “Trưởng bối cháu có ở trong nhà không?”

Triệu Tương Nghi suy nghĩ càng thêm khẳng định người này đến là để làm mai cho cô cô nàng, sau đó liền lắc đầu nói:” Đi vắng, đều đi ra ngoài rồi”

Bà môi không tin, vừa vặn nhìn thấy Dương thị từ trong nhà đi ra, bà môi nhìn thấy lập tức lắc mông đi tới, một phen đẩy Triệu Tương Nghi tránh ra, cười hi hi tiếp đón: ” Thì ra là Trương mù mù đến đây à, khách quý nha!” Nói xong liền nghênh đón cái người gọi là Trương mù mù ấy vào trong nhà , sau đó lại quay sang trừng mắt với Triệu Tương Nghi một cái,” Đứng là không có mắt nhìn, đây chính là bà môi có danh tiếng bên ngoài đấy! Mà cũng dám mời ra ngoài à, hừ.”

Triệu Tương Nghi nhếch cái miệng nhỏ lên, liếc nhìn Dương thị một cái, còn Trương mù mù kia đúng là giống hệt như tú bà trong kỹ viện ấy!

Trong nhà, Phương thị tỏ ra xem thường đối với hành vi nghênh đón của con dâu thứ ba với cái bà môi kia cực kỳ bất mãn, bất quá Trương mù mù này lúc trước cũng có gặp qua Phương thị một lần, bên ngoài đúng là có chút danh tiếng, hơn nữa Phương thị cũng không muốn đắc tội với người ta, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của Triệu Nguyệt Cầm, vì thế dựa theo toàn bộ cấp bậc lễ nghĩa, mời trà , bày ra một đĩa hoa quả chiêu đãi Trương mù mù.

Lúc này, Triệu Tương Nghi cũng vào trong nhà, nện bước chân ngắn chạy vù vù đến trước mặt Phương thị, Phương thị một phen ôm lấy nàng, dụ dỗ một hồi.

“Ta nói này Quang Trung đại tâu, cháu gái này của tâu đúng là xinh đẹp đấy, nếu đưa con bé ra ngoài cũng chẳng ai tin được nó ăn cơm nhà nông mà lớn lên!” Trương mù mù đối với tướng mạo của Triệu Tương Nghi càng thối phồng thêm, Phương thị ngăn ra một chút, vẫn không để ý đến nữa mà vẫn như trước chơi đùa với cháu gái trong lòng.

“Lúc này Trương mù mù đến đây chính là giới thiệu gia đình nào cho Nguyệt Cầm sao?” Dương thị ở một bên cười hắc hắc phụ họa, sở dĩ nàng ta nịnh bợ Trương mù mù là vì không ít bà môi giống như Trương mù mù thường hay cùng nàng ta vụng trộm hỏi thăm, chỉ cần nàng ta hỗ trợ cho mấy bà môi này đem hôn sự nói cho thành công, khi đó nàng ta có thể từ mấy bà môi này nhận không ít tiền.

Trương mù mù hớp một ngụm trà, vừa cười cười, son phấn trên mặt không biết đã bay ít nhiều bao nhiêu, Triệu Tương Nghi cảm thấy trong dạ dày mình đang thẳng đứng, cuối cùng dứt khoát không nhìn bà môi an2y nữa.

“Ha ha, lần này đến đây, không phải là làm mai cho Nguyệt Cầm nhà các

ngươi.” Trương mục mục này vừa mới mở miệng đã làm cho mọi người thất kinh, thấy mọi người đặt chú ý lên người mình, bà ta mới tiếp tục nói, “Quang Trung đại tâu, trong nhà lão đại của tâu không cần một tức phụ sao?”

“Trương mục mục, bà đến đây là chuyện rất cực khổ rồi, ta đây thật cảm ơn bà à, nhưng lão đại nhà chúng ta tạm thời không muốn đi thêm bước nữa, thật là xấu hổ quá đi...” Phương thị uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Trương mục mục

Trong lòng Triệu Tương Nghi càng thêm buồn bực, hóa ra không phải đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cầm, mà là đến tìm cha nàng làm mai sao?

Kế mẫu...

Triệu Tương Nghi khẽ nghĩ đến, cả người run bắn lên, trước đây nàng từng đọc chuyện công chúa Bạch Tuyết, ấn tượng đối với nhân vật mẹ kế này rất là xấu. Nay đã có một bà mẹ ích kỷ đến tắng tận lương tâm rồi, nàng không hy vọng rằng sẽ có thêm một bà kế mẫu hung ác ngược đại tiểu hài tử đâu

“Ôi, Quang Trung đại tâu, tâu phải nghe ta nói xong đã chứ.” Trương mục mục giống như biết trước được Phương thị sẽ có thái độ này, nên không có tức giận trái lại còn nhẫn nại nói lời êm tai.”Bên chỗ ta có hoàng hoa khuê nữ hai nhà Vân-Anh chưa gả! Tướng mạo không chỉ là hạng nhất, nữ hồng và tài quản gia đều là hạng ưu cả! Nói xong, hai mắt Trương mục mục lại tỏa sáng, đối với Phương thị giơ ngón cái lên, ý bảo là cô nương hai nhà kia đều là thượng phẩm.

“Con không cần kế mẫu!” Đang lúc Trương mục mục nói chuyện đến nước miếng bay tùm lum, Triệu Tương Nghi bỗng trừng mắt với bà ta, hung hãn lớn tiếng nói một câu cắt đứt lời nói của Trương mục mục.

Chương 27: Tranh đoạt nam nhân độc thân

Phương thị thấy thế, thiếu chút nữa xì một tiếng bật cười, nhưng ngại thể diện, kìm nén ngạc nhiên trong lòng, rồi ôm lấy cháu gái dụ dỗ, ngẩng đầu lên nhìn Trương mục mục nở nụ cười:”Bà cũng nhìn thấy rồi đó? Lão đại nhà chúng ta hiện tại chưa muốn lấy vợ, cháu gái ta đã có mình ta mỗi ngày chiều cố là đủ rồi, bà cũng đã nghe thấy rồi đấy, cháu gái ta cũng không cần kế mẫu, ta thật không có biện pháp nào à?”

“Ai ôi, trong vòng mười dặm tám thôn, ai mà không biết tâu đầu là thương yêu trẻ con.” Trương mục mục có chút sốt ruột, uống một ngụm trà lớn, lại kiên trì khuyên nhủ,”Nhưng mà không thể nói như vậy à, tâu hãy suy ngẫm một chút xem, lão đại nhà tâu chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi, là một thanh niên chính trực, điều kiện lại tốt, lúc này nếu không tìm đối tượng kết thân chẳng lẽ đợi đến khi già rồi ... thật khó khăn nha! Hơn nữa tiểu hài tử trong nhà biết cái, ta giới thiệu là hai khuê nữ phẩm hạnh đều thuộc nhất đẳng đấy, rất tốt à! Ta xin bảo đảm nàng dâu này vào cửa chắc chắn đối với cha mẹ chồng liền phụng dưỡng, lại biết nghe lời trượng phu, thương yêu con chồng, làm việc nhà rất là lưu loát nữa!”

“Cháu chính là không cần kế mẫu!” Triệu Tương Nghi ở trong lòng thầm mắng Trương mục mục, sau đó lại nói thêm,”Kế mẫu không phải là người tốt, sẽ đánh người, không cho con ăn cơm!”

” Ai yêu, ngoan nào!” Phương thị làm bộ vỗ đầu Triệu Tương Nghi,” Cháu học được lời nói này ở đâu vậy, lại đem miệng luyện đến lợi hại như thế cơ đấy?” Trong lòng bà lại rất hiếu kỳ, đứa trẻ này xưa nay rất là nhu thuận, như thế nào lại nói ra những câu bèn nhọn như thế?

Nghĩ tới nghĩ lui, liền đem nguyên nhân quy hết lên chuyện tái giá của Triệu Tín Lương, Phương thị cũng quyết định từ chối yêu cầu của Trương mục mục: “Ôi, bà cũng nhìn thấy đấy, ta nếu cho người ta vào cửa, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ hận chết ta, việc này ta không thể làm chủ được, Trương mục mục hay là bà trở về đi à?”

Trương mục mục vừa thấy việc này không được, sốt ruột vô cùng, lại liên tục nói ra lời hay ý đẹp, đối với Triệu tương Nghi cười làm lành, vốn Phương thị cảm thấy thật có lỗi với bà mỗi này, nhưng nhìn thấy bà ta quần chặt không buông, mặt cũng trầm xuống.” Việc này thực sự không thành được, Trương mục mục, nếu bà không ngại thì hỏi thăm thêm lần nữa, xem có gia đình nào tốt thích hợp với Nguyệt Cầm nhà ta không.”

“Hừ! Đúng là đồ không biết điều!” Trương mục mục thấy việc này không thành được liền trở mặt, đặng một cái đứng lên, ngoài miệng không nói lời hay gì.

“Bà mau đi ra, đi ra ngoài đi” Triệu Tương Nghi trừng mắt căm giận hận

không thể dùng mắt đăm chết bà mỗi này, hai tay liền chống nạnh, lộ ra bộ dáng hung tợn.

“Hừ, ta cũng chẳng thèm nán lại nhà các người nữa, cái đồ không biết điều!” Trương mục mục nói xong liền xoay rời đi, Dương thị liền đứng dậy nhìn nọt nhưng Trương mục mục tuyệt không cho nàng ta chút thể diện nào.

Sở dĩ bà ta tức giận như vậy, là do trước khi đến đây, bà ta khoác lác rằng sẽ nói thành công chuyện này, hơn nữa cũng thăm nhận đồ tốt từ hai cái nhà kia, giờ chuyện này lại thất bại, bà ta không sót ruột sao mà được?

Thứ nhất tiên đặt cọc bà đã lấy giờ phải trả lại cho nhà người ta, thứ hai danh tiếng ở bên ngoài của bà có thể vì chuyện này mà ít nhiều nhận lấy tổn hại.

Chờ Trương mục mục lắc lắc cái mông rời đi, Phương thị mới đứng dậy chỉ vào mặt Dương thị mắng:” Người về sau đừng có ở bên ngoài kéo cái người giống vậy vào trong nhà, chuyện tình của Nguyệt Cầm trong nhà đã có ta lo, còn nữa chuyện của lão đại cũng không đến phiên người quan tâm!”

“Hắc, có quan hệ gì đến con chứ?” Dương thị chợt dạ nghiêng đầu vừa đi vừa lảm bảm.

Phương thị không muốn cùng với nàng ta cãi cọ một trận nữa, chỉ ném một câu: “Trong lòng người tự rõ ràng mà!” Sau đó liền ôm Triệu Tương Nghi vào trong phòng.

Hôm sau, mấy bà mỗi đến nhà đòi làm mai cho Triệu Tín Lương ngày càng nhiều hơn, nào là quả phụ bị chồng bỏ hay là khuê nữ chưa lấy chồng, muốn tướng mạo liền có tướng mạo, thẳng đem một nhà làm cho đau đầu chết.

Bất quá nhìn kỹ ngũ quan của Triệu Tín Lương, hẳn thật đúng là còn rất trẻ, bộ dạng lại rất dễ nhìn, ít nhất là ngũ quan đoan chính, toàn thân đều tỏa ra một loại khí phái chính trực, nhìn thấy là liền tin cậy. Hơn nữa bên ngoài lại đồn đãi, lại cho rằng trên người hắn có bạc, lại tặng thêm một điều kiện tốt nữa, nên ai cũng muốn làm thông gia gia với nhà bọn họ hết, hấp dẫn thật là lớn!

Triệu Tương Nghi sau đó cũng chậm rãi tỉnh ngộ, mặc kệ ấn tượng của kẻ mẫu đối với nàng như thế nào đi chăng nữa, chung quy cũng vì hạnh phúc của Triệu Tín Lương không thể vì ý nghĩ của nàng mà làm tan biến.

Vì thế nàng liền phối hợp với Triệu Hoàng Lâm đi thăm dò ý của Triệu Tín Lương, thăm nghĩ nếu ah81n có chút ý tứ này thì bọn họ sẽ không ngăn trở.

Nào có thể đoán được Triệu Tín Lương bị hai đứa con mình chọc cho đến tức cười, sau đó lại lắc đầu nói, hẳn hiện tại chẳng muốn cái gì cả chỉ mong hai đứa con có thể bình an lớn lên mà thôi.

Vì thế những người đến cửa làm mai kia đều bị hung hãn chặn lại trước cửa, so với lần trước càng thêm kiên quyết hơn.

Nhưng cũng thật là kỳ lạ, những người tới cửa làm mai không có giảm bớt đi mà ngược lại càng nhiều hơn, chỉ cần có người bước đến cửa đều bị bọn họ thẳng thừng đuổi đi, hoặc là một hàng nhà mẹ đến hỏi thăm, hoặc là mẹ của các khuê nữ này trực tiếp đến nói chuyện kết thân.

Triệu Tương Nghi vừa nghiên cứu mảnh đất hoang để trồng rau vừa vô lực thờ dài, nam nhân quý tộc độc thân hoặc là kim cương vương lão ngũ [1], thật nhiều người tranh nhau cướp đoạt đấy!

Nghĩ đến đây trong đầu nàng không khỏi có chút ảo tưởng, vài năm sau nữa nhà bọn họ sẽ dựa vào hai bàn tay trắng của mình để làm nên thật là nhiều tiền, lúc đó những người làm mối kia không phải sẽ chen chúc nhau đến phát nổ sao.... Khi đó, Lã thị có hay chăng biết được tin tức này, chắc chắn trong lòng sẽ hối hận cực kỳ!

Nhưng mấy ngày nay Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm không chóng nổi được thế công của mấy bà mối, bởi vì những người đó không chỉ đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cầm và Triệu Tín Lương, mà còn mơ hồ bắt đầu có khuynh hướng làm mai cho hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm, giống như cùng lúc có nhiều cỗ xe ngựa mạnh mẽ vang dội đến đây tìm hiểu dùm cho vài nhà...

Triệu Tương Nghi và ca ca đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, hai người bọn họ một đứa tám tuổi và một đứa ba tuổi, đây là định thân lúc còn nhỏ sao!

Không khỏi có chút buồn bực, mà lúc này Dương thị lại ở bên ngoài tung thêm tin tức thập phần khoa trương!

[1] Kim cương Vương lão ngũ : ý chỉ những người đàn ông độc thân hội tụ những tiêu chuẩn: đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn

Chương 28: Quả phụ cũng rất tịch mịch sao?

Chớp mắt một cái đã đến tháng mười một mang theo tiết trời giá rét, vào thời điểm tháng mười cả Triệu gia vì lời đồn đãi mà phải vượt qua thế công của những người đến mai mối.

Vốn là hơn nửa năm qua, Phương thị có nhìn trúng mấy nhà nhưng bởi vì lời đồn đãi kia mà những nhà kia luôn đi theo nhà họ làm thân, Phương thị ở trong lòng tỉ mỉ phân tích ra, thậm chí nói, mấy cái nhà đó trước kia chỉ bỏ ra bốn, năm xâu tiền làm sính lễ cũng không chịu tăng thêm một đồng nào, bây giờ lại bắt chước những nhà khác một hơi bỏ ra mười xâu tiền làm sính lễ, vậy mà cũng chịu!

Vậy cũng có thể tưởng tượng được rằng mấy cái nhà đó không đáng tin ra sao rồi, nên trực tiếp từ chối.

Kể từ lúc đó, chuyện hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm cũng gác lại sang một bên, vì thế không ít lần Phương thị bị Dương thị châm chọc nên mỗi ngày lại cùng nàng ta gây lộn.

Cho đến một ngày, tên Trương đồ tể trong thôn đến nhà bọn họ giúp đỡ giết năm con heo, sau khi giết heo xong, lại được cả nhà khách khí mời ở lại ăn cơm để cảm ơn rồi mới trở về, vợ của Trương đồ tể là Ngô thị cười hi hi đến đây vì hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm, thẳng tay che miệng cười nói nhi tử Trương Sâm của nàng ta rất là coi trọng Triệu Nguyệt Cẩm.

Phương thị thậm chí suy nghĩ, cả nhà Trương đồ tể là dân di cư đến đây, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở lại Triệu gai thôn này năm năm rồi, xem như cũng biết gốc biết rễ nhà người ta. Hơn nữa, đứa trẻ Trương Sâm kia Phương thị cũng nói chuyện với hắn vài lần rồi, là một thanh niên tốt, cũng rất nhã nhặn, hai năm trước còn hai lần thi tú tài, tuy chưa đậu nhưng nghe nói năm nay sẽ tiếp tục đi thi, có thể nói là rất có tiền đồ. Mà gia đình Trương đồ tể chuyên bán thịt heo nên gia cảnh không tồi chút nào, ít nhất là không giống như nhà bọn họ là không có cơm và món mặn để ăn.

Chiều theo hai mặt là bồi cảnh và nhân phẩm mà phân tích, trong lòng Phương thị cũng đã sớm hạ chủ ý, thay vì gả con gái cho những nhà vì tiền mà đến chẳng bằng đem con gả vào nhà Trương đồ tể đi, thứ nhất là sẽ sống tốt hơn, thứ hai là cả hai nhà không có cách xa lắm, chỉ cần có thời gian là có thể gặp mặt rồi.

Chẳng qua là vợ Trương đồ tể là nàng Ngô thị này là một người có tính bất trị, người nào ở trong thôn cũng biết nàng ta rất yêu tính toán chi li, lần này Ngô thị chịu bỏ xuống thói bất trị đó mà đi đến nhà họ xin kết thân, tám phần chính là xem trọng cái gọi năm mươi lượng bạc trong nhà bọn họ. Chẳng qua nói là như vậy, nhưng Trương Sâm đúng là một người có tiền đồ, cho dù mẹ chồng là người bất trị, cũng tốt hơn nhiều so với việc gả Triệu

Nguyệt Cầm cho những nhà không biết gốc biết rễ kia.

Phàm là sau này Triệu Nguyệt Cầm ở bên kia có xảy ra chuyện gì, thì nhà mẹ đẻ ở gần đây không phải sẽ dễ dàng giúp đỡ hơn sao?

Phương thị nghĩ vậy, trong lòng dễ chịu hơn nhiều, chuyện thiên hạ này muốn thập toàn thập mỹ là điều không thể, được cái này thì mất cái kia.

Kết quả là sau vài ngày lo lắng, Phương thị liền đi đến đại môn nhà người ta đem chuyện này định xuống. Bên đó cũng rất là sáng khoái, song phương cũng chính thức gặp mặt nhau cùng ngồi xuống ăn bữa cơm, đem chuyện lễ nghi rườm rà tỉ mỉ thỏa thuận, chỉ cần chờ đến tháng mười hai đem lễ tiết lớn nhỏ làm cho xong, hai nhà cũng đính ước, sau đó làm mấy bàn tiệc, rồi đợi đến tháng giêng làm chuyện vui cho hai người xong, chuyện này liền hoàn hảo.

Một khi đã định xong hôn sự của Triệu Nguyệt Cầm, tinh thần của Phương thị cũng theo đó mà tốt lên, mỗi ngày đều cười đến híp cả mắt, chẳng hề có một tiếng than thở nào.

Song, lại ngại đến tính bất trị của Ngô thị, Phương thị sợ con gái gả đi qua đó sẽ bị thua thiệt, liền đóng cửa lại dạy nàng không ít cách trị gia, lại khuyên nàng đem tính cách của mình luyện đến mạnh mẽ một chút, như vậy mới có thể sống được mà không bị người ta khi dễ.

Mặc dù trên mặt Triệu Nguyệt Cầm luôn đáp lời vâng, dạ, nhưng trong lòng lại đang đánh trống, với tính tình bất trị của Ngô thị trong miệng Phương thị, tâm nàng không khỏi sinh ra chút sợ hãi.

Cho nên cứ đến mỗi tối khi ngủ, thỉnh thoảng nàng ôm Triệu Tương Nghi cũng có thể gặp ác mộng.

Nửa đêm, Triệu Tương Nghi hay giật mình tỉnh dậy, còn có thể thấy rõ trên gương mặt của cô cô nàng mang nước mắt, nhất thời trong lòng đau đớn không chịu được, liền không nói lời nào mà ôm thật chặt cơ thể đang lạnh run của cô cô.

Ngày hôm sau, ngay lúc mọi người cùng ngồi trong phòng sưởi ấm nói chuyện, Triệu Tương Nghi nhớ đến bộ dáng thối khô đêm qua của Triệu Nguyệt Cầm, tâm không đành lòng, vì thế mắt đen chớp vài cái nhìn Triệu Nguyệt Cầm cười híp mắt: "Cô cô phải lập gia đình, có vui không ạ?"

Tay Triệu Nguyệt Cầm đang vung than củi đột nhiên run lên, ngược lại ngẩng đầu xấu hổ nhìn Triệu Tương Nghi, môi nhếch lên nhưng không nói lời nào.

Phương thị một phen ôm chầm lấy cháu gái mình, hăng hái ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó lại cười tủm tỉm nói: "Cháu đó nha, mấy ngày nay không có thời gian quản đến cháu, cái miệng liền nói ra lời bèn nhọn như vậy, là học từ ai đây? Mới có bao nhiêu tuổi, cháu có biết lập gia đình là gì không?"

"Lập gia đình là có thể mặc đồ màu đỏ hồng, lại được ăn ngon à!" Triệu

Tương Nghi giơ cánh tay nhỏ bé của mình lên, lộ ra vẻ mặt khờ dại nói, nhưng trong lòng sớm đồ mờ hôi hột ... Thầm nói, tha thứ cho cháu nha, cháu không phải là cố ý giả bộ thuận khiết đâu.

Mọi người trong phòng ngay lập tức cười ha ha, Phương thị gõ vào cái trán Triệu Tương Nghi sáng giọng: "Đúng là một tiểu quý tinh ranh! Sáng mai sẽ đi tìm cho cháu một cái phu quân, xem cháu lanh lợi làm sao à!"

Triệu Tương Nghi lè lưỡi, làm cái mặt quý, ngay sau đó lại là cười hì hì hỏi Triệu Nguyệt Cầm: "Cô cô có thích con trai đồ tể không?"

Mọi người vừa nghe xong, thần tình vô cùng kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi chăm chăm xem xét, lại cảm thấy rất mơ hồ, đứa bé này chỉ mới ba tuổi sao lại biết nhiều như vậy, là học được từ ai?

Vừa mới nghe Triệu Tương Nghi hỏi như vậy, Phương thị liền chú ý lên người của con mình, lúc này trong lòng bà thật rất là áy náy, thẳng thắn nhìn chăm chăm vào Triệu Nguyệt Cầm dịu dàng nói: "Đúng rồi, Nguyệt Cầm con xem mẹ này, mấy ngày nay vội vàng cùng với nhà Trương đồ tể bàn bạc chuyện định thân, nhất thời quên hỏi ý kiến của con, theo con thì nhi tử nhà đó có được không?"

Triệu Nguyệt Cầm vừa nghe từ mẫu thân hỏi như vậy, vốn là đang thẹn thùng, hai má lập tức đỏ lên như ánh lửa đỏ hồng lập lòe cháy, Triệu Tương Nghi chống cằm cười híp mắt, cảm thấy cô cô đẹp hơn so với ngày thường

"Mẹ, ngài nói gì vậy..." Triệu Nguyệt Cầm hờn dỗi không dám nhìn mọi người, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, "Chuyện của con không phải do mẹ làm chủ sao, mẹ nước được thì là được đi..."

"À há, ta chọn đúng rồi sao!" Phương thị vừa nghe lời con gái nói liền vui vẻ, nhìn con gái của mình sắp làm vợ người ta nói, "Nguyệt Cầm à, tính tình này của con cái gì cũng đều giữ trong lòng không chịu nói ra, lúc nào mẹ cũng phải uy hiếp con thì con mới chịu nói ra ý tứ của mình!"

Triệu Tương Nghi dựa vào người ca ca nàng mà thở dài, tiểu cô à tiểu cô, con đã cho cô một cơ hội rồi, vậy mà cô lại không dám đem ý nghĩ thực sự trong lòng nói ra!

Chỉ có điều khi nàng nhìn thấy hai má của Triệu Nguyệt Cầm ửng đỏ như ánh lửa, Triệu Tương Nghi ngẩn người, hóa ra trong lòng tiểu cô rất là xem trọng nhi tử của Trương đồ tể, chẳng qua là có chút sợ mẹ chồng tương lai Ngô thị mà thôi.

Mọi người đang cười nói, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa gấp gáp, trực tiếp đem tâm của mọi người trong nhà gõ lên!

Triệu Tín Lương ngồi ở gần cửa nhất, nhanh chóng đứng dậy đi ra mở cửa, ngay lập tức một cơn gió lớn mang theo bông tuyết thổi vào nhà, mọi người trong nhà rối rít rung mình một cái, vội đến gần ngay chậu than gần đó sưởi ấm, chỉ duy nhất một mình Triệu Tương Nghi với hai mắt sáng ngời nhìn bông tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống hưng phấn reo lên: "Tuyết rơi,

tuyết rơi kia!”

Sống hơn hai mươi năm nay, Triệu Tương Nghi chưa bao giờ thấy qua tuyết!

Kiếp trước nàng sống tại thành thị miền Nam, mùa đông tuy lạnh nhưng vẫn không thấy có tuyết rơi, thỉnh thoảng có một hai năm thì đài khí tượng nói là có tuyết, làm cho nàng cực kỳ hưng phấn, nhưng sang hôm sau ngay cả một bông tuyết cũng chẳng thấy đâu hết, chỉ có một bầu trời âm u giống như khuôn mặt người khi ủ rũ vậy.

Cho nên, ngay từ lúc nhìn thấy bông tuyết bay vào trong nhà, khỏi phải nói là Triệu Tương Nghi rất là hưng phấn!

Nhưng mà cũng có những người giống như đã sớm tập thành thói quen, chỉ mỉm cười nhìn bông tuyết bay đầy trời, sau đó lại nói chuyện với nhau. Chỉ có một mình Triệu Hoảng Lâm cười híp mắt vội kéo Triệu Tương Nghi lại ôm lấy, dụ dỗ nói: “Đêm qua đã có mấy hạt tuyết rơi xuống rồi, đương nhiên hôm nay sẽ có một trận tuyết rơi xuống, đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, chờ khi tuyết ngừng rơi, ca ca sẽ dẫn muội đi đắp người tuyết nhé?”

Triệu Tương Nghi vừa định cười đáp ứng, lại nghe thấy tiếng cha nàng ở ngoài cửa hô to một tiếng: “Cha ngài làm sao vậy! Mẹ, người mau ra đây xem đi, cha đã xảy ra chuyện rồi!”

Người một nhà bởi vì một câu này mà nhất thời luống cuống cả lên, rồi rít đứng dậy chạy ra cửa nhìn xem, chỉ thấy Triệu lão gia tử suy nhược được một người tức phụ trẻ đỡ lấy, một câu cũng không nói.

Phương thị nhận ra đó chính là quả phụ Trương thị ở gần đây không xa, đây cũng là gia đình từ bên ngoài di cư đến Triệu gia thôn, mấy năm trước đến đây nhờ cậy họ hàng, nghe nói trượng phu nàng ấy bất hạnh đã qua đời, nàng ấy cũng không có con, cùng với người nhà họ hàng không còn liên quan đến nữa nên hiện giờ nàng ấy dự định sống một mình. Dù là như vậy, nhưng người trong thôn vẫn có thói quen gọi nàng ấy là Trương quả phụ.

“Đây là làm sao vậy, lão đầu tử!” Phương thị bị hù dọa nói, ánh mắt nhìn sang Trương quả phụ, vẻ mặt đầy lo lắng.

“À, không có gì đáng ngại đâu đại nương, vừa rồi là đại bá ở bên ngoài không cẩn thận nên bị trượt té lộn nhào một cái, vừa lúc con đi ngang qua nhìn thấy, liền gấp rút dìu bá bá trở về đây.” Vốn là ngày thường dung mạo của Trương quả phụ có chút xinh tươi, nụ cười lúc này lại càng sâu thêm, dùng lời nói của Dương thị mà nói, đó chính là trời sinh ra đã có khả năng mê hoặc người...

Triệu Tương Nghi vừa lúc đi tới, mọi người trong nhà tay chân đều luống cuống đỡ Triệu lão gia tử vào bên trong nhà cho ấm áp, nhân tiện cũng mời Trương quả phụ vào trong. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi này, Triệu Tương Nghi nhạy bén chú ý đến Trương quả phụ từ khi vào trong nhà, đôi

mắt xinh đẹp của nàng ấy vẫn lưu lại trên người cha nàng không rời đi.

“Ôi chao...” Sau khi Triệu lão gia tử ngồi vững vàng một lúc, mới từ từ mở miệng nói, “Ta vừa rời đi ra ngoài nhặt củi, xa xa nhìn thấy một con chim trĩ đã đông cứng rồi, nghĩ là từ trên núi bay xuống, nên vội vàng chạy đến muốn bắt lại để đem về nhà làm chút món mặn cho mọi người ăn, chỉ vì nhìn ở phía trước nên ta không để ý đến băng ở dưới chân, vì vậy mới ngã sấp xuống...May mắn là gặp được người tốt bụng đến đỡ ta một tay, đưa ta một đường về nhà.”

Nghe Triệu lão gia tử nói như thế, mọi người trong nhà liền dùng ánh mắt cảm kích nhìn Trương quả phụ.

Trương quả phụ cũng phát tay một cái ý bảo: “Không có việc gì, chúng ta đều là hàng xóm mà, tục ngữ nói ‘Bà con xa không bằng láng giềng gần’ mà!”

Dương thị thấy thế, không khỏi nghiêng đầu hơi mở cái miệng lầm bầm nói: “Nàng ta tuyệt đối không có hảo tâm đến thế!”

Triệu Tương Nghi đứng ở bên cạnh Dương thị nên nghe thấy được lời nói của nàng ta, ở trong lòng hiếm khi đồng ý cách nhìn của Dương thị, Trương quả phụ này, sợ rằng không chỉ đơn giản là giúp đỡ ông nội nàng đâu, vì đôi mắt của nàng ấy căn bản không rời khỏi người cha nàng à.

Chương 29: Chính ác Trương quả phụ

Phương thị cảm kích liền đối với Trương quả phụ nói vài câu cảm ơn, lại thành tâm mời Trương quả phụ ở lại ăn cơm, chỉ có điều Trương quả phụ hết sức căng thẳng mà cự tuyệt, nói là việc hôm nay nàng ấy làm không tính là gì hết. Còn nói là mình còn có việc ở nhà , ý là muốn rời đi, Phương thị kiên nhẫn khuyên một hồi thấy không giữ ở lại được nên không tiếp tục giữ nàng lại , chỉ cười tươi tiễn nàng ấy ra khỏi cửa, nói là lúc nào rảnh rồi thì ghé sang nhà ngồi chơi

Không nghĩ tới, hành động tiếp theo của Trương quả phụ thật đúng là đáp ứng lời mời của Phương thị.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, trên mặt đất đầy tuyết dày chừng năm , sáu thốn [1]! Cảnh cây trước cửa , ngôi, khắp nơi đều bị tuyết trắng bao phủ, tuyết trước cửa trong suốt như thủy tinh, nhìn ra xa xa, khi ánh mặt trời vàng rực từ trên chiếu xuống làn tuyết, giống như phát sáng

Bởi vì lần đầu nhìn thấy tuyết nên Triệu Tương Nghi kích động đến nỗi cả buổi tối đều không ngủ được, khi trời gần sáng mới ngủ được một lúc, lúc trời hửng sáng, nàng không kịp chờ đợi mặc quần áo , v...v... Triệu Nguyệt Cầm nhìn thấy , không nhìn được néo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, lúc sau nhanh nhẹn giúp đỡ nàng mặc quần áo và mang giày vào, lại dặn nàng không nên đạp sâu xuống tuyết, vì giày vải không nhiều sẽ làm ướt giày.

Triệu Hoàng Lâm cũng sớm tỉnh dậy, đi đến phòng Triệu Tương Nghi, giúp nàng chà xát tay bé nhỏ của mình rồi mới dẫn nàng đến phòng bếp dùng cháo nóng.

Ngoài phòng dương quang chói lọi chiếu vào mắt người, Phương thị thấy cảm xúc bọn nhỏ dâng cao lên, không nén nổi lo lắng mà dặn dò một câu: “Các con có thể đi chơi tuyết nhưng không được nhìn lâu vào tuyết trên đất, phải luôn nhìn thêm một chút màu sắc khác, nhìn quá lâu sẽ làm cho mắt bị hù vì mắc chứng quáng tuyết đấy [2].

Bọn trẻ cười hì hì cùng nhau đáp ứng

Sau khi dùng xong điêm tâm, Triệu Hoàng Lâm cầm một cái xẻng nhỏ mang theo tiểu muội đến trước cửa nhà chơi tuyết, Triệu Hoàng Nhân thì sợ lạnh nên đối với việc đắp người tuyết hoàn toàn không có hứng thú, chỉ vùi đầu nằm trong phòng nhìn hai huynh muội kia ở ngoài sân chơi tuyết. Mặc dù Triệu Tương Liên cũng muốn chạy ra ngoài chơi nhưng bị Dương thị giữ lại, Dương thị tát nàng một cái rồi mới nhỏ giọng cảnh cáo: “Không cho phép đi ra ngoài chơi cùng bọn nó! Đến lúc tay bị đông lạnh lại sẽ làm nứt da, khó coi chết đi được! Nhìn con xem , lúc đó có còn muốn đi ra ngoài lấy chồng không!”

Bởi vậy, Triệu Tương Liên đành phải giương mắt nhìn hai huynh muội

bọn họ ở ngoài phòng chơi đùa, trên mặt đầy hâm mộ.

Bên ngoài, Triệu Hoàng Lâm mặt bị hơi lạnh phả lên cười ha ha, một mặt căn dặn tiểu muội nói: “Tiểu muội, muội cứ đứng yên ở bên trái nha, đợi ca ca đắp cho muội một người tuyết thật to!”

Triệu Tương Nghi nhìn tuyết phủ trên đất bị giẫm vang lên tiếng lộp bộp, trong lòng cũng sớm lung lay, căn bản không nghe thấy lời dặn dò của Triệu Hoàng Lâm, chỉ hét lên: “Muội cũng muốn chơi, muội muốn đắp người tuyết à!”

“Yêu, vậy cùng chơi đi, Trương di bồi hai đứa chơi được không?” Đúng lúc này, ở đằng sau lưng hai huynh muội vang lên tiếng nói đầy mê hoặc của Trương quả phụ, toàn thân Triệu Tương Nghi liền nổi da gà, nàng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương quả phụ mặc một chiếc áo khoác màu lam, lắc mông lượn lờ đi tới, trên mặt tràn đầy ý cười.

Có lẽ Triệu Hoàng Lâm cũng sớm cảm giác được Trương quả phụ đột nhiên đối với hai người bọn họ rất là nhiệt tình, bản thân hẳn chính là không thích loại người này, cho nên trong lòng cũng không vui mấy, miệng lạnh lùng nói: “Hai huynh muội tụi con vui đùa một chút với nhau là đủ rồi, căn bản là không cần người ngoài đến góp vui”.

Một tiếng “Người ngoài” này khiến cho Trương quả phụ giật mình tại chỗ, chẳng qua là nàng thu lại toàn bộ oán khí, mặt tươi cười nói: “Lời nói này của tiểu Hoàng Lâm có phải nói là nhiều người cùng chơi sẽ thêm một phần hứng thú phải không?”

Triệu Hoàng Lâm đang muốn mở miệng thì bị Triệu tương Nghi giành nói trước: “Đúng đó, ca ca, chúng ta cho nàng cùng chơi một chút nha!” Triệu Hoàng Lâm không hiểu được nhưng vẫn ngại, vì tiểu muội đã mở miệng nói như vậy rồi, nên không nói được lời cự tuyệt ra.

Trương quả phụ mặt mày vui mừng đến rạng rỡ, động tác cũng niềm nở vô cùng.

Triệu Tương Nghi cúi đầu ở trong lòng thầm nói, Trương di à, bà là di di gì của ta chứ? Đùng có cao hứng quá sớm, lát nữa bà sẽ khóc đấy!

“Ca ca, Trương di là người lớn nên khí lực sẽ lớn hơn một chút, ca đưa xẻng cho di di đi!” Triệu tương Nghi chống nạnh lên eo nhỏ đứng trên tuyết chỉ huy, trên người là một chiếc áo khoác cũ màu đỏ thẫm càng tăng thêm vẻ hoạt bát lanh lợi ở nàng, miệng lúc nào cũng gọi “Trương di”, kêu thật là “nhiệt tình” chỉ kém là chưa kêu thành “bạch tuộc” đi

Đợi nàng ở trong lòng suy nghĩ một chút, thấy đặt cho Trương quả phụ biệt danh là “bạch tuộc” cũng không sai lắm! Nhìn nàng ta đang nịnh hót, thật có điểm giống như là “bạch tuộc” đang giương râu của mình ra khắp nơi, một chút cũng không buông tha bất kỳ một chỗ tốt nào!

Trương quả phụ vừa nghe Triệu Tương Nghi chỉ huy, trong người có chút mất hứng, nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay mình đến đây, nàng

ta lập tức nhìn hai huynh muội cười hì hì , trên mặt cũng không lộ ra vẻ oán giận gì hết. Bên này, nàng ta nhận lấy cái xẻng mà Triệu Hoàng Lâm đưa cho, cô nén lại cơn bực bội trong lòng, bắt đầu đưa tay xúc tuyết trên đất

Đợi sau khi dùng xẻng đem tuyết đắp thành một quả cầu xong , Triệu Tương Nghi bảo Trương quả phụ không nên dùng xẻng nữa, phải tự mình dùng tay đem tuyết kia từ từ đắp thành một quả cầu tuyết lớn hơn.

Nhìn Trương quả phụ cúi đầu lộ ra bộ mặt oán khí, trong lòng Triệu Tương Nghi không khỏi cười nhạo nàng ta, hừ, nàng còn chưa ăn qua thịt heo nên chưa thấy qua heo chạy? Mặc dù chưa từng thấy tuyết , nhưng ở trên TV và website cũng thấy qua không ít hình ảnh và tin tức về tuyết à, nên muốn chơi đắp tuyết cũng không thành vấn đề.

“Không phải như vậy nha!” Triệu tương Nghi bỗng nhiên nện chân ngăn bước đến gần Trương quả phụ lớn tiếng nói!

Cả người Trương quả phụ cứng đờ lại, động tác trên tay dừng lại, cứng rần nhẫn nhẫn nhìn một chút, cúi đầu xoay tròn mắt , sau đó nhìn Triệu Tương Nghi bằng vẻ mặt “vô cùng thân thiết” nói:”A?Thế thì phải chơi như thế nào mới đúng ? Tương Nghi có thể làm mẫu cho Trương đi xem được không?”

“Tuyết lạnh như thế, tay tiểu muội lại còn non nớt, làm sao có thể cho muội ấy động thủ, sẽ làm tay muội ấy bị đông lạnh đến hư bây giờ?” Trải qua một hồi quan sát, Triệu hoàng Lâm cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của tiểu muội mình, lúc này liền bước lên giúp tiểu muội nói, bộ dáng rất là lạnh nhạt.

“Hoàng Lâm nói đúng! Ha hả, là do Trương di sơ ý quá!” Trương quả phụ vẫn như trước cười híp mắt, nhưng trong lòng đã sớm oán hận thành một đoàn, ước gì có thể lập tức bước đến cho hai huynh muội kia một cái tát.

“Di di phải dùng tay lăn tuyết cầu một vòng khắp nơi, làm xong hai tuyết cầu một lớn một nhỏ rồi mới có thể xếp thành người tuyết!” Triệu Tương Nghi vung tay nhỏ ở xung quanh khoa tay múa chân, chỉ thấy nàng nói nhưng không động thủ, ý là việc tốn sức như vậy chỉ cần một người Trương quả phụ làm thôi, nàng ta không phải là “nhiệt tình” đi theo hai huynh muội chơi đùa sao?

Trương quả phụ thầm cắn răng, sau đó xoa xoa hai tay đã lạnh cóng của mình, tiếp tục làm việc . Hai huynh muội đưa mắt nhìn nhau, không khỏi ở sau lưng nàng ta nhỏ giọng cười.

Đợi Trương quả phụ làm xong quả cầu tuyết đầu tiên, hai tay đã sưng tấy lên giống như cà rốt, Triệu Tương Nghi nhìn thấy nàng ta không tình nguyện nên đứng tại chỗ kiêu ngạo , không có ý định tiếp tục làm nữa, nàng liền nở một nụ cười ngọt ngào nói: “Trương di, di di qua kia xem một chút đi, chỗ đó tuyết dày lắm đấy, có thể rất nhanh lăn được một khối tuyết cầu lớn , tiết kiệm cho di di không ít khí lực đó !”

Trương quả phụ vừa nghe xong, lúc này oán khí trong ngực mới tiêu biến một chút, trên miệng cười nói: “Ai, Trương Nghi còn biết chăm sóc người khác nữa cơ đấy!” Dứt lời, nàng ta lắc mông đến vị trí mà Triệu tương Nghi mới chỉ.

Triệu Hoàng Lâm nhìn thấy thế, không ghì mình nổi mà ôm tiểu muội đứng sang một bên cười đến tiền phủ hậu ngưỡng [3] , may mà không bị Trương quả phụ nhìn thấy.

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói.”Muội nhớ không lầm thì ở dưới chỗ tuyết đó có một cái hố đất phải không? Đại khái là sâu bao nhiêu ?”

Nụ cười trên mặt Triệu Hoàng Lâm căn bản là không ngừng được, trực tiếp ngắt lấy gương mặt nhỏ của tiểu muội cười ha ha nói:”Muội đúng là quý tinh linh à, những chủ ý này là học ở đâu thế?” Dừng một chút, vừa hì hì cười một tiếng nói, “Huynh nhớ không lầm là hố đất đó sâu bằng hai người chúng ta đi! Không sai biệt lắm là đến eo bà ta!”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm rằng, cái hố đất đó tuy bị tuyết lấp lên nhưng đất cũng không có khả năng rắn chắc như vậy đâu, bên trong lại rỗng nha. Người này nếu đập mạnh một cái sẽ bị ngã sấp xuống à!

“Ôi!” Hai huynh muội còn muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy ở phía trước không xa truyền đến tiếng la thảm thiết của Trương quả phụ, hai người liền ngẩng đầu lên nhìn, không thấy Trương quả phụ ở đâu hết, chỉ thấy ở trong cái hố đất cách đó không xa lộ hơn nửa đoạn áo khoác màu xanh và Trương quả phụ với mái tóc rối bời.

Hai huynh muội cũng không nhịn được nữa, ôm nhau cười ha ha, chỉ vào hố đất chứ “bạch tuộc” cười đến chảy nước mắt ra.

“Mau cứu mạng à! Ai đó mau đến cứu ta với! Tương Nghi, Hoàng lâm , mau gọi người đến cứu Trương di đi !” Trương quả phụ không cẩn thận rơi vào hố tuyết , liền liều mạng hét to chỉ sợ rằng mình sẽ chết vì rét.

Nghiêng tai lắng nghe, liền phát hiện hai huynh muội kia không có ý định cứu mình, trái lại còn ở cách đó không xa cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, Trương quả phụ nhất thời tức giận dùng ngón tay bấm vào lòng bàn tay mình, ngoài miệng nhỏ giọng oán giận nói: “Hai tên tiểu quỷ các ngươi đúng là không biết tốt xấu gì hết! Lại dám liên thủ với nhau đùa giỡn lão nương ! Đợi đến khi ta thành kẻ mẫu của các ngươi rồi, thì hãy xem ta thu thập hai người các ngươi !”

Bây giờ nàng ta mới hiểu được rằng ngoài miệng Triệu tương Nghi bảo cùng chơi với nàng ta, còn có sự nhiệt tình của con bé với nàng ta đều là giả hết ! Chính là muốn nàng ta mắc lừa, để cho bọn nó sai sử rồi lừa gạt mình đến bên này , khiến cho mình không cẩn thận liền rơi vào hố tuyết lạnh này!

Trương quả phụ thị càng nghĩ càng hận, dưới hố tuyết vừa chật hẹp vừa

sâu, cũng không dễ dàng mà thoát thân được, giày và vớ của nàng ta đều đã ướt đẫm hết rồi, cảm giác vừa lạnh vừa cứng làm lòng nàng ta muốn chết đều có

Quay đầu nhìn lại, thân ảnh hai huynh muội kia đã biến mất trong tầm mắt nàng ta, vừa nghĩ đến hai huynh muội kia vỗ nàng ta lại, trương quả phụ liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngoài miệng lại tiếp tục thảm thiết kêu cứu mạng! Mong là sẽ có người đi ngang qua hoặc người trong nhà nghe thấy được, sẽ đến cứu nàng ta !

[1] Thốn: tắc (đơn vị đo chiều dài ở TQ) , một tắc là mười phân, 1 phân = 1cm

[2] Quang tuyết: chứng bệnh, khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt

[3] Tiên phủ hậu ngưỡng : té trước ngã sau (tks chịu mèo mậ nhiều)

Chương 30: Vô sự mà lấy lòng*

**Không có chuyện gì lại đi ninh bọ*

Trương quả phụ kêu một hồi lâu, thân thể cũng cứng ngắc lại từ lâu vì lạnh, đợi đến lúc nàng ta run cầm cập muốn chửi âm lên thì phía sau truyền đến bước chân người đến, nhìn kỹ lại, đó không phải là ai khác mà chính là người nhà Triệu gia.

Thấy thế, Trương quả phụ lập tức thu lại tất cả hận ý trên mặt mình, thay bằng gương mặt ủy khuất nói: “Ồi, mọi người nhanh đến cứu tôi với, tôi sắp chết rét rồi đây!”

“Ta ở trong nhà mơ hồ nghe thấy có người hô cứu mạng, nguyên lai là cô nha! Đi đứng thế nào lại không cẩn thận như vậy, rơi xuống cái hố này?” Phương thị nhìn thấy vẻ mặt nhếch nhác của Trương quả phụ, ngược lại hướng ngay đến cháu gái mình nói:

“Hai người các con không phải vừa ở bên ngoài chơi tuyết sao, thế nào có người kêu cứu mạng cũng không biết chạy vào nói một tiếng?”

“Bọn con không có nghe thấy nha.” Triệu Tương Nghi thấy Trương quả phụ mở miệng muốn nói cái gì đó, lập tức mở miệng nói trước, còn không quên chớp chớp đôi mắt to trong suốt cực kỳ ngây thơ kia, một bộ không biết chuyện gì hết, “A, hóa ra là Trương di rơi xuống hố tuyết nha, xin lỗi di di, lúc nãy con và ca ca không có nghe thấy tiếng kêu cứu của người à.”

Vào giờ khắc này, trong lòng Trương quả phụ muốn xé nát Triệu Tương Nghi ra! Thấy nàng không chỉ không giúp mình, trái lại còn ở trước mặt Phương thị trợn mắt nói dối mà mặt không đổi sắc, Trương quả phụ giận đến mức hàm răng đều nghiến ken két! Nhưng cũng không tiện nói rõ cho mọi người biết được, chẳng lẽ nói chính nàng kiên quyết muốn cùng bọn nhỏ đùa giỡn, không cẩn thận té xuống hố tuyết này.

Triệu lão gia tử nhìn thấy hàm răng của nàng ta run lẩy bẩy, nghĩ thầm là nàng ta không chịu được nữa, lại nhớ đến việc hôm qua nàng ta đã giúp mình, liền không có ý kiến gì hết, bước đến muốn kéo nàng ta lên!

Trương quả phụ thấy Triệu Tín Lương cũng ở đây, nhưng người bước đến muốn kéo mình lên lại là Triệu lão gia tử, trong lòng rất là không vui, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn chăm chú vào Triệu Tín Lương ủy khuất nói: “Triệu đại ca, Triệu bá bá hôm qua mới té ngã một cái sợ là xương cốt không chịu nổi, đại ca có thể qua đây qua đây kéo ta lên được không?” Nói xong, cánh tay liền đưa về phía Triệu Tín Lương. (J: vô sỉ)

Triệu Tín Lương và Trương quả phụ vốn cũng không quen lắm, ở đây tuy là nông thôn nhưng đạo lý ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’ bọn họ vẫn nghiêm ngặt tuân thủ, đang lúc do dự, lại nghe thấy Triệu lão gia tử cực kỳ mất hứng hừ một tiếng:

“Hừ! Dám chê thể cốt của lão gia ta không khỏe mạnh! Khá lắm, người liền nằm ở trong hồ tuyết đó mà ngẩn ngơ đi!”

Hai huynh muội Triệu Tương Nghi nghe thấy, không nhịn được cười ha ha một tiếng, Phương thị vội vàng ngăn lại không cho hai người bọn họ cười! Nhưng chính mình ngược lại cũng không nhịn được, khoe miệng hơi vênh lên, chỉ vì ngại thể diện nên mới mím chặt môi nhịn cười mà thôi.

Xem ra lần này Trương quả phụ quả thật rất nóng lòng muốn Triệu Tín Lương bước đến kéo mình, nhưng lại quên mất Triệu lão gia tử rất ghét người nào dám nghi ngờ khí lực của ông, chọc giận đến Triệu lão gia tử, như cũ sẽ không được cảm ơn.

Triệu Tín Lương thấy Triệu lão gia tử xoay người muốn vào trong nhà, liền nhân cơ hội chạy vào trong, ngoài miệng còn lớn tiếng nói: “Cha, đừng có tức giận nha, chờ con với!”

Chỉ lưu lại Phương thị và hai đứa nhỏ đứng yên tại chỗ khó xử.

Bây giờ, Trương quả phụ trong lòng rất là hối hận quyết định của mình, nhìn Phương thị mà đáng thương rơi nước mắt: “Đại nương, xin người thương xót nhanh kéo con lên ạ, thân thể con đều lạnh cóng đến không còn cảm giác rồi! Là lỗi của con, con không nên nói lung tung, con đây chẳng phải là lo lắng cho thân thể đại bá sao... hu hu.”

Phương thị nhìn thấy Trương quả phụ bị đông lạnh đến đáng thương, cũng gật đầu, ở cách đó không xa tìm một cành cây khô to như cánh tay, đưa cho Trương quả phụ để nàng ta nắm lấy một đầu, còn bà thì nắm lấy đầu còn lại, hai đứa trẻ cũng vội vàng dùng lực hỗ trợ.

Triệu Tương Nghi thấy Trương quả phụ bị đông lạnh như vậy cũng đủ rồi, bèn theo chân ca ca hợp lực kéo Trương quả phụ lên, mặc dù lần này nàng ôm ý định chinh ấy Trương quả phụ, nhưng nàng cũng không hi vọng nàng ta vì vậy mà chết oan mạng đâu.

Ba người đồng tâm hiệp lực kéo Trương quả phụ một đường đi lên, vì mệt mỏi mà trán đổ đầy mồ hôi, Trương quả phụ cũng mất không ít khí lực, ham muốn được sống đặc biệt phi thường. Chờ nàng ta sau khi ra khỏi hồ đất, cả người đã run rẩy không chịu được, Phương thị cho là nàng ta vì bị đông lạnh nên không tốt, liền tự mình đỡ nàng ta vào trong nhà ngồi, xem như là báo đáp ân tình hôm qua nàng ta đã cứu Triệu lão gia tử đi.

Triệu Tương Nghi đi theo ở phía sau, nhìn bóng lưng chật vật của Trương quả phụ, trong lòng hồi hộp thầm nói, muốn làm kế mẫu của ta hả, chỉ bằng cái việc bà ta mỗi ngày đều té mi lộng nhãn [1] cùng với cái bản lãnh làm cho người ta mua dây buộc mình [2], nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.

“Tiểu muội, nhìn xem chúng ta đã đem bà ta đóng băng rồi đấy!” Triệu Hoàng Lâm bước đến ôm lấy nàng.

Triệu Tương Nghi cũng nghiêng đầu sang, cười hì hì: “Không phải là do

chúng ta ép buộc bà ta làm như thế, mà chính bà ta vui lòng làm, đâu thể nào trách chúng ta được ?”

Trong phòng, Trương quả phụ vừa thấy chậu than đồng đã cháy hồng hồng liền bỏ nhào về phía trước nhưng bị Phương thị kéo người lại ngăn cản.

Vợ lão nhị là Lý thị thấy thế không ôn hòa giải thích: “Hảo muội tử, không nên làm như vậy, cả người muội đều đông lạnh cả rồi, hay là trước vào trong phòng để ta giúp muội đổi lại quần áo, nếu muội cứ bước đến sưởi ấm như thế đến lúc đó muội muốn tay chân mình bị tàn phế vô ích sao!”

Trương quả phụ vừa nghe xong, trong lòng đầy sợ hãi vội theo Lý thị vào trong phòng đổi lại quần áo.

Dương thị thấy thế, không khỏi liếc mắt qua một cái, nhỏ giọng trách cứ Lý thị nói: “Chỉ được cái giả bộ hiền lành!”

Hai huynh muội Triệu Tương Nghi cũng không thèm để ý đến hai người Dương thị và Trương quả phụ, trái lại chỉ đến bên chậu than sưởi ấm một chút rồi bước ra khỏi cửa, đem hai quả cầu tuyết mà Trương quả phụ đã lăn chồng lên nhau bắt đầu làm người tuyết.

Vừa lúc nhị thúc của Triệu Tương Nghi hăng hái đi tới, lập tức xuất ra khí lực giúp đỡ hai huynh muội, không bao lâu sau, một người tuyết màu trắng béo tròn đã được đắp xong rồi!”

Triệu Tương Nghi háo hức nện bước chân ngấn lấy ra cây chổi, củ cà rốt và những thứ khác ra, đưa cho Triệu Hoàng Lâm củ cà rốt, Triệu Hoàng Hâm cười híp mắt điểm mũi chân nhỏ của mình, đem củ cà rốt kia vào người tuyết, trên mặt người tuyết liền xuất hiện một cái mũi thật dài.

Lại gán hai miếng cải trắng làm hai đôi mắt xanh mượt to cho người tuyết! Còn nhặt thêm một mảnh lá khô làm miệng.

Cuối cùng là đem cây chổi đặt vào trong tay người tuyết, như vậy một người tuyết hoạt bát đáng yêu đã được đắp nặn rất tốt, nhóm người Triệu Tương Nghi vây quanh người tuyết cười đùa.

Chọc cho Triệu Tương Liên đang ở trong phòng nhìn thấy không khỏi sinh ra hăm mộ cùng ghen tỵ.

Lý thị bên này giúp đỡ Trương quả phụ sắp xếp xong rồi, cũng bưng bưng thích thú bé tiểu tử Hoàng Tuấn mới sinh không lâu đi ra ngoài nhìn. Thấy tiểu Hoàng Tuấn chỉ mới có hai tháng giống như là rất thích người tuyết bên ngoài, liền vỗ tay bé nhỏ cười khanh khách lên, làm cho cả một đám người cười ha ha theo.

Lúc này, Triệu Tín Lương nhạy cảm trốn ở bắc phòng không chịu đi ra, giống như rất sợ nhìn thấy Trương quả phụ vậy. Nhưng mà cũng đúng, cả tháng mười này người nào cũng chạy đến tìm hấn để kết thân nên hấn cũng sớm huấn luyện ra khả năng nhạy cảm, phàm là người nào đối xử tốt với nhà bọn hấn hơi không thích hợp một chút, hấn sẽ rất nhanh hoài nghi họ có ý định gì khác.

Cũng may bây giờ khí trời rất lạnh, hơn nữa hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm cũng định xuống rồi, với lại Triệu Tín Lương hết sức kiên quyết, cho nên mới khiến những người đến làm mai mỗi giảm đi một nửa, cho đến hiện tại chỉ còn một người duy nhất là Trương quả phụ.

Bên này, Trương quả phụ ở trong phòng sưởi ấm một lúc, lại liên hồi nói muốn nhanh về nhà, Phương thị vẫn theo lệ cũ nhất quyết giữ nàng ở lại ăn xong mới được về, nhưng Trương quả phụ vừa nghĩ tới hai huynh muội Triệu Tương Nghi thôi, liền nhanh nói không cần!

Vội vả ra cửa, đã thấy Triệu Tương Nghi cười ha ha chạy đến bắt chuyện với nàng ta:”Trương di, chơi ném tuyết với bọn con không!”

Trương quả phụ giống như gặp phải quỷ, cả người nổi hết da gà, dứt khoát xua tay từ chối, sau đó chạy trốn về nhà mình, hai huynh muội nhìn thấy thế, quay lại nhìn nhau cười ha ha. Khiến cho Triệu lão nhị ở một bên nhìn không hiểu chuyện gì xảy ra hết.

Bất quá, từ sau lần đó, Trương quả phụ chẳng những không có lui tới nhà bọn họ mà còn ân cần nữa chứ. Có lúc lại lấy cớ không hiểu về phương diện thêu thùa, nàng ta liền đến thỉnh giáo Triệu nguyệt Cẩm và Phương thị. Lúc khác, mượn cớ al2 trong nhà có làm một ít điếm tâm, muốn đem đến cho mấy hài tử trong nhà ăn, để báo đáp lại “ân tình” ngày đó đã cứu nàng ta.

Tóm lại chuyện như vậy cứ qua lại nhiều lần, toàn gia dù có ngu ngốc đến cỡ nào cũng nhìn ra được sự bất thường của Trương quả phụ.

Phương thị thận trọng, biết ý tưởng của Trương quả phụ, nhưng mà Triệu Tín Lương cũng không muốn nhắc đến nàng ta, chỉ là trong lòng Phương thị không hề thích cái vị trương quả phụ này.

Nàng ta ở Triệu gia thôn này cũng có chút lâu, thái độ làm người rất âm nhu, là một người thích tính kế, thường hay chen chân gây chuyện xích mích thị phi không ít, cùng với cái tướng mạo trời sinh của mình có thể quyến rũ được biết bao người, so với Lữ thị cũng không kém đâu. Nữ nhân như vậy, Phương thị trăm triệu lần không muốn lấy làm con dâu.

Kết quả là, mỗi lần Phương thị nói với Trương quả phụ: “Người hiện tại sống một mình không dễ dàng gì, đừng luôn làm điếm tâm cho hài tử nhà ta ăn, sẽ làm cái miệng bọn nó kén chọn đấy, ta về sau sao có thể chinh lại sức ăn của bọn hắn à? Hơn nữa, lần trước người đã giúp lão đầu nhà ta một lần, mà ta cũng đã giúp người một lần rồi, xem như cũng có ân tình, người đừng có để trong lòng à.”

Tuy lời nói rất uyển chuyển, nhưng Trương quả phụ rất thông minh và có ý định không muốn nghe hiểu nhưng đây là Phương thị đang hạ lệnh trực khách, cũng không hi vọng nàng ta ngày sau đến nhà bà lần nữa.

Dương thị thấy thế, càng không sợ thiên hạ bót loạn liền trực tiếp hừ nói một câu: “Vô sự mà ân cần, không phải là đạo đức giả cũng là đạo chích!” Câu này nói ra cũng lưu truyền khắp nơi, cho dù ai nghe thấy cũng hiểu

được, cho nên mặt mũi của Trương quả phụ chẳng còn. (J: like câu này của thím Dương, lâu lâu thấy thím nói được một câu chí lí)

Nhưng nàng ta không bỏ cuộc, thấy ở hai phía lão nhân và tiểu hài tử, mình không qua được, nàng ta liền trực tiếp tìm Triệu Tín Lương nói chuyện thẳng thắn.

Lấy có nói là nóc phòng trong nhà bị hở nên nước rỉ, nên rất lạnh, biết được Triệu Tín Lương có học qua chút tay nghề, liền kéo hắn đến nhà mình sửa lại nóc phòng.

Ở thời đại này phong tục rất là cởi mở, quả phụ có thể tái hôn được, nhưng nữ nhân bị chồng ruồng bỏ mà đi thêm bước nữa đó mới là chuyện không bình thường, vì vậy Trương quả phụ mới không có chút kiêng kỵ đi nhờ Triệu Tín Lương làm này làm kia, đem ý niệm trong lòng mình bộc bạch ra không có chút nào che giấu.

Nhưng nàng ta tính toán kỹ lưỡng bấy nhiêu cũng không ngờ được ngay thời điểm mấu chốt nói đến việc tu sửa nóc phòng, Triệu Tương Nghi cái tiêu bất đắc dĩ này nhảy ra ngăn cản, lúc thì nói mình đau bụng, lúc thì ôn ào nói mình nhức đầu, trực tiếp đem Triệu Tín Lương làm cho sốt ruột, bảo là phải lập tức đem con gái mình đến chỗ lão Ôn để chẩn bệnh.

Bất quá Triệu Hoảng Lâm là đại ca đương nhiên biết trong lòng tiểu muội mình có suy nghĩ gì, nên hắn ở bên phụ họa nói: “Sợ là đêm qua tiểu muội gặp lạnh nên bị thương hàn rồi, cha, chúng ta mau tìm bà nội nhờ bà nấu cho muội bát canh ngải diệp để trừ hàn khí đi.”

Triệu Tín Lương vốn cũng không muốn ở cùng một chỗ với Trương quả phụ, vừa thấy có bậc thang để leo xuống, vội ôm Triệu Tương Nghi chạy trốn!

Triệu Tương Nghi tựa đầu vào trong ngực phụ thân, trong lòng cười khỏ, ‘ai, vì để cho Trương quả phụ tránh xa cha một chút, mình đành chịu khổ uống bát canh ngải diệp rồi tính toán tiếp’.

Cũng may Phương thị chú ý Triệu Hoảng Lâm đối với mình nháy mắt mờ ám, sừng sờ đem bát canh ngải diệp nấu thành canh cam thảo, làm một chén ngọt ngào, Triệu Tương Nghi không tốn chút khí lực uống vào. Làm cho Triệu Tín Lương ngạc nhiên, ngoài miệng la ầm lên:”Ôi, nha đầu này bình thường sợ nhất là đắng, làm sao bây giờ uống một bát canh ngải diệp to như thế cũng không nhíu mày một cái à?”

Triệu Tương Nghi ở trong ngực khóc thút thít một hồi, đối với ca ca đang lén cười nháy mắt một cái.

[1] Té mi lộng nhãn: nháy mắt ra hiệu, nháy mắt đưa tình

[2] Mua dây buộc mình: Tự chuốc lấy khó khăn, phiền toái vào người

Chương 31: Bệnh tới thật đúng lúc

Đợt tuyết đầu tiên rơi liên tục ba ngày mới tan hết, trời càng lạnh hơn, đợt tuyết sau là vào ngày hai mươi tháng mười một cũng nhanh đến, so với đợt trước còn lớn hơn, mạnh hơn nữa. Làm cho cả Triệu gia thôn người người đều bị lạnh cóng. Mỗi nhà cũng không ai đi ra ngoài, trực tiếp ở bên trong phòng hơi lửa, sưởi ấm.

Triệu Tương Nghi vốn đang dồi dào sức lực lại vì đợt tuyết sau mà dần dần tiêu tán. Cả ngày nàng lạnh đến run run, căn bản cũng không nguyện ý rời khỏi chăn, cũng không giống như lần trước đi ra ngoài chơi đùa trên làn tuyết đọng.

Mấy người Phương thị cười nàng, tiểu hài tử quả nhiên là tiểu hài tử, hứng thú với vật gì thì cũng không quá hai ngày, đảo mắt sẽ không thích nữa.

Cũng may vào đầu tháng mười một, Phương thị liền gấp rút kêu Trương đồ tể qua nhà mình giết heo, đem tịch tràng (lạp xưởng), thịt khô cùng lúc xử lý thỏa đáng, chỉ chờ thời điểm mặt trời mọc sẽ đem phơi. Lại cùng người trong thôn đi trấn Thanh Hà để mua cho xong đồ dùng cho năm mới, trước mắt thời tiết mặc dù lạnh, nhưng mọi người cũng sống yên ổn, ở nhà làm việc, yên tâm chờ đợi đến đêm ba mươi.

Nhưng bây giờ trong nhà nhiều việc bận bịu không thể bỏ được, Dương thị lại la hét nói mình bị bệnh, mọi người qua phòng nàng ta xem, thì thấy nàng ta đang bất mãn nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch. Mặc dù ngày thường hành vi của Dương thị không được mọi người chào đón, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng nên mọi người cũng biết được tính nghiêm trọng của nó, vội vàng đề nghị đi mời lão Ôn đến xem bệnh cho nàng ta.

Ngoài dự đoán của mọi người, lúc này Dương thị phi thường hiểu chuyện, mệt mỏi nói: "Không cần, ta biết một năm nay cuộc sống trong nhà này trải qua đều hết sức khó khăn, cộng thêm năm nay thu hoạch không được tốt như năm ngoái, không nên vì ta mà tốn kém. Khụ khụ, bệnh này chỉ cần nằm nghỉ là tốt rồi, nếu đến mùa xuân sang năm không tốt lên thì ta cũng không có biện pháp." Nói xong, cuối cùng nước mắt chảy ra.

Phương thị thấy thế, nói gì thì nói cũng muốn mời lão Ôn tới đây nhìn một chút, Triệu lão tam vội đứng ra ngăn cản: "Ôi mẹ, thân thể của nàng ấy từ trước đến giờ rất tốt, lần này chỉ sợ là bị nhiễm một chút thương hàn mà thôi, đợi con cho nàng ấy uống chút canh giải độc, lại cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày có lẽ không có chuyện gì đâu, không cần phải hao phí chi cho uống tiền."

"Người ... tiểu tử thú này!" Phương thị trừng mắt nhìn Triệu lão tam

một cái, ” Tuy nàng ta thường ngày có phần làm cho người khác không vui nhưng nhà chúng ta cũng không vì vậy mà đối với nàng ta cay nghiệt nha”.

Nghe Triệu lão tam cùng Dương thị nói như vậy, trong lòng Phương thị suy tính một chút, cũng quyết định điều trị, mời lão Ôn tạm thời đến chẩn bệnh cho Dương thị một chút.

Lúc này, Dương thị rất không thức thời tiếp tục mết mỏi nói: “Thật ra thì, con nghĩ do mình làm việc ở ngoài đồng dưới ánh nắng của mùa thu nên thân thể mới mết mỏi , suy sụp như thế này. Mẹ, không phải mẹ còn giữ thuốc bổ mà Bùi gia đưa tới sao, nếu được thì mẹ chung cách thủy cho con chút ít, có lẽ chịu đựng chút là khỏe thôi.” Nói tới đây, nàng ta cũng đem những tính toán trong lòng biểu lộ ra, Phương thị lập tức xụ mặt xuống.

Mấy ngày nay, Triệu gia Nhị lão cũng chặt chẽ giải thích với bọn họ là không có năm mươi lượng bạc, Dương thị cũng không có biện pháp gây khó dễ, nhưng trong lòng lại nghĩ có lẽ bọn họ không muốn cho người khác bạc mà thôi. Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là chờ Triệu Nguyệt Cầm xuất giá , xem số lượng đồ cưới phong phú như thế nào, sau đó lại xem cuộc sống của gia đình tiếp tục trải qua ra sao, thì có thể phán đoán được Triệu gia Nhị lão rốt cuộc có lấy hay không lấy nhiều bạc! (J:=.=///)

Bên này, nàng ta làm bộ mết mỏi như vậy, chính là tham lam thuốc bổ mà Triệu gia Nhị lão luyện tiếc không nỡ dùng.

Lý thị cũng ở trong nhà, vốn nghe nói Dương thị ngã bệnh, trực lý (chị em dâu) tuy nói không có tình cảm lắm nhưng cũng không phải là ngoan tâm lãnh tình, trong lòng còn lo lắng một hồi. Lúc này nghe được Dương thị nói như thế cũng biết rằng nàng ta giấu mình lời đūoi, trong lòng Lý thị cũng hiểu rõ, ngoài miệng thân nhiên nói: “Đệ muội, thuốc bổ kia là để lại cho cha mẹ dùng, cha mẹ còn không nỡ uống, làm sao muội không biết xấu hổ mở miệng muốn đây?” Không phải là bệnh thương hàn nhẹ sao, uống canh ngải diệp hoặc là tìm lão Ôn để xem một chút đều được nha, đệ muội nói như vậy không phải rõ ràng là tham lam thuốc bổ sao? Ý tứ là mình làm việc thiếu hụt thân thể đấy, trong nhà hai vợ chồng bọn họ là thích lười biếng nhất, với lại từ sau ngày mùa đến nay cũng không thấy nàng ta có dấu hiệu bệnh, không phải mỗi ngày càn rỡ, tùy tiện sao?

Mấy câu sau Lý thị không nói ra miệng nhưng người khác cũng có thể hiểu được tầng tầng lớp lớp ý tứ kia.

Dương thị bị Lý thị làm mất thể diện, trong lòng không thoải mái, nhưng nắm được Lý thị ngày mùa ở cũ nên không tha: ” Hừ, ta nào có giống như Nhị tẩu tốt số? Người khác làm ruộng còn chính mình thì đang ở cũ đem thân thể nuôi cho tốt thì không nói, lại còn không làm việc trong thời gian dài à! Đương nhiên thân thể của tẩu là không xảy ra vấn đề gì , thư thư phục phục rồi!” (nở nan)

“Người ——” Lý thị phát bực, lời nói như vậy, Dương thị không biết đã

nói mình bao nhiêu lần, chuyện sinh con nàng có thể quyết định được sao!

Phương thị kéo tay áo Lý thị, híp mắt suy nghĩ tính toán trong lòng Dương thị, không bao lâu, Phương thị khoát khoát tay thở dài nói: “Hajz. Được, không phải người mong chờ những đồ tốt đó sao, ta nhân tiện hầm rồi bung tới cho người uống, thiếu nãi nãi (thiếu phu nhân)!” Cuối cùng tức giận trách mắng Dương thị.

Dương thị giận đến mức lập tức bắt lấy cánh tay trượng phu mình, nhìn Phương thị tức giận đi ra ngoài: ” Ông mau nhìn mẹ ông đi, bây giờ trách móc, nghi vấn cái gì, người ta ngã bệnh mà còn hung dữ như vậy!”

“Thôi, thôi!” Triệu lão tam vẫy vẫy tay, thấy trong nhà mọi người đi không sai biệt lắm, mới là nói tiếp: “Không sai biệt lắm là được a! Đây không phải cuối cùng mẹ cũng cho bà uống thuốc bổ rồi sao, kế tiếp bà chỉ cần nằm ở trên giường không phải làm việc còn có người hầu hạ ăn uống, đừng nói nhiều chuyện không cần thiết, còn không biết dừng đúng lúc nữa sao?”

Dương thị lúc này mới hơi thu lại vẻ mặt, khước miệng nhếch nhẹ nói: “Được rồi, được rồi, đợi chút nữa bung đồ ăn tới, tôi cho ông uống chút ít là được, chuyện này cũng có công lao của ông mà!”

“Đúng vậy, đến lúc đó tôi mượn cớ nói muốn chăm sóc bà, biết đâu cũng làm việc ít lại chút, dính chút lợi ích từ người!” Triệu lão tam hai chân cong lên vui thích nói.

Trong phòng bếp, Lý thị hỗ trợ mẹ chồng chung đồ, làm việc nhà.

Lại nghe Phương thị khinh thường mắng một câu: “Đồ lười biếng, vì trốn tránh làm việc, ngay cả nguyên rửa cả nhà ngã bệnh cũng muốn nói ra! Hai đứa nhỏ giao cho bọn nó dạy dỗ, không biết trưởng thành sẽ là bộ dáng gì nữa!”

Lý thị trong lòng biết Phương thị đang chửi cái gì, suy nghĩ kỹ một chút, ngừng nhóm lửa, đứng dậy, hướng về phía Phương thị nói: “Mẹ, có mấy lời con không biết có nên nói không, nhưng bây giờ đệ muội lại muốn ăn thuốc bổ của cha mẹ. Mẹ, người làm sao lại dễ dàng cho qua như vậy được?”

Phương thị khoát khoát tay, thở dài: “Mặc kệ thôi, chỉ cần nàng ta không lấy chuyện năm mươi lượng bạc ra âm ỉ, cho nàng ta ăn chút thứ tốt thì tính là cái gì, thôi thôi, sắp sang năm mới, mẹ cũng không muốn cùng nàng ta âm ỉ, lúc đó khiến cho không khí trong nhà nặng nề đến đêm ba mươi, điềm xấu nha!”

Sau cùng lại thêm một câu: “Hajz! Phân đi, phân đi, chờ đầu mùa xuân năm sau phân nhà, lúc đó mọi người sẽ được sống yên ổn chút!”

Đang nói, thì thấy ở ngoài cửa phòng bếp, Triệu Tương Nghi nhảy lên một cái rồi đi thẳng vào.

“Bà nội!” Triệu Tương Nghi kêu một tiếng vang dội, vừa hướng Lý thị lên tiếng chào: “Nhị thẩm thẩm khỏe!” Lý thị không có suy nghĩ gì xấu,

người cũng rộng lượng hiền lành, hơn nữa cũng thật lòng mong đợi cái nhà này tốt lên, Triệu Tương Nghi cũng hết sức thích nàng.

“Ai, Tương Nghi đói bụng rồi phải không?” Lý thị sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi lại đem đầu lắc giống như trống bỏi.

“Con không đói bụng, con là nhớ bà nội à!”

“Tiểu quý này, con bây giờ càng ngày càng không được nữa à, hôm nay lại đưa ra chủ ý dở hơi gì đây!” Phương thị cố ý trách mắng, cũng không có ngăn cản Triệu Tương Nghi tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

” Không phải chủ ý dở hơi đâu!” Triệu Tương Nghi cười híp mắt, hơn nữa cố ý học theo bộ dạng đại nhân đưa tay lên che khóe miệng giảm thấp thanh âm xuống nói, “Ca ca nói Tam thâm thâm giả bệnh à!”

Phương thị và Lý thị vừa nghe, không khỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó cười một tiếng. Hai đứa tiểu quý này, một đứa thì hiểu chuyện, một đứa thì càng ngày càng tinh quái, cũng không biết làm gì với hai đứa nhỏ này mới tốt đây.

“Bà nội, bà đem chén thuốc kia giao cho Tương Nghi, Tương Nghi sẽ có biện pháp à.” Triệu Tương Nghi dùng sức hít hà hơi thuốc bồ trong nồi, trong nồi mặc dù không phải là sâm tổ yến, nhưng cũng là đồ tốt, uống thứ này đối với thân thể tốt vô cùng, cứ như vậy mà cho một mình Dương thị uống, thật lãng phí.

“Nga? Tiểu bất điễm, con rút cuộc muốn làm gì?” Phương thị cũng hăng hái, vừa lau tay trên tạp dề vừa híp mắt cười nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi khanh khách cười thật lâu, sau đó thần thần bí bí nói: “Trước giữ bí mật nha! Bất quá bảo đảm một hồi mọi người cũng sẽ biết Tam thâm thâm là giả bộ bệnh à!”

Lý thị vừa nghe, lại càng kinh ngạc, thẳng thắn khen ngợi Triệu Tương Nghi nói: “Ồ, con thấy Tương Nghi chính là đứa tinh quái, nhưng lời nói ra thường chính xác. Mẹ, nếu không mẹ cho tiểu Nghi thử một chút, con có chút tò mò rồi đây.”

Phương thị suy nghĩ một hồi, cuối cùng cẩn thận dặn dò: “Vậy con đợi một chút, bung cho cẩn thận đấy, không được để bỏng tay của mình đâu.” Triệu Tương Nghi”Ai” một tiếng, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở một bên, vừa sưởi ấm, vừa đợi canh bở a.

Không lâu sau, Phương thị cầm khăn lông ướt cẩn thận từng li từng tí, lấy chén canh bở nhỏ bung lên, lo lắng Triệu Tương Nghi còn nhỏ dễ bị bỏng, Phương thị dùng đến khay thức ăn để mừng năm mới, đem canh đặt ở bên trên, dặn dò Triệu Tương Nghi giữ cho chặt.

“Dạ dạ, bà nội, Nhị thâm thâm, hai người một hồi nhìn con!” Triệu Tương Nghi quay đầu dặn dò hai vị trưởng bối nói, “Không cho phép tới trước nhìn lén nha!”

Vừa nói vừa bung chén canh bở dưỡng thơm ngào ngạt đi Tây phòng.

Vừa vào cửa, Triệu lão tam liền khăn cấp đem chén canh bổ dưỡng từ trong tay Triệu Tương Nghi đoạt lấy, vì vậy mà tràn ra ngoài không ít, Dương thị nhìn mà đau lòng: “Ôi, con nhóc này, sao ngươi không chú ý một chút a! Đây là vật vô cùng trân quý, đổ một chút cũng là vài lượng bạc đấy!” Dừng một chút lại huyền thuyên nói, “Mẹ cũng thật là hẹp hòi, cho uống có một chén nhỏ như vậy! Hơn tám phần là mẹ cất giấu cho Nguyệt Cầm làm đồ cưới rồi!”

Triệu Tương Nghi đứng ở tại chỗ nghe Dương thị oán trách, Dương thị cùng Triệu lão tam lúc này mới chú ý tới nàng, liền vội vàng xua đuôi người: “Đi đi đi, trời sanh là số nha hoàn mà!” Lại cười nhạt nói: “Nhìn xem, cái khay này cũng dùng nữa, thật đem ta làm Thiếu nữ nữa đấy!”

“Con không phải mệnh nha hoàn, nhà các người già trẻ mới là mệnh nha hoàn”. Triệu Tương Nghi đem mắt to của mình trợn trừng đem hai mẹ con Dương thị cho tức gần chết.

“Ồ, còn học cãi lại nữa !” Dương thị trợn mắt nhìn Triệu Tương Nghi một cái, vừa định chửi âm lên, Triệu Tương Nghi cũng là không nhanh không chậm mở miệng nói:

“Bà nội, lúc này để cho con bưng canh tới đây đã dặn dò cẩn thận”. Nàng liếc Dương thị một cái, sau đó nhìn hai tỷ đệ Triệu Hoàng Nhân thềm ăn nước miếng chảy ròng, “Này canh ngon nên ăn cẩn thận đấy!”

Chương 32: Bị vạch trần

“Không phải là thuốc bổ đắt tiền thôi sao, có nhất thiết phải dặn đi dặn lại như vậy không? Được rồi, ta sẽ cẩn thận uống cho hết, một giọt thuốc cũng không còn!” Dương thị cũng lười so đo với Triệu Tương Nghi, vào giờ phút này nàng ta ngửi thấy mùi hương từ bát thuốc bổ bay ra, nuốt nước miếng trong miệng chẳng biết tiết ra bao nhiêu. Cũng giống nàng ta, Triệu lão tam và hai tỷ đệ Triệu Hoảng Nhân đồng thời lộ ra bộ dáng thèm muốn.

Triệu Tương Nghi thấy thế cũng đành lắc cái đầu giống như trống bỏi: “Không đúng, bà nội nói không phải là ý đó, bà nội nói, chén thuốc này là chỉ cho một mình tam thẩm thẩm uống thôi.”

“Ồ, mẹ mà cũng biết thương người sao?” Dương thị cầm muống nhỏ khuấy đều chén thuốc nóng hổi trong tay, rồi múc một muống lên thổi nguội mới đưa đến miệng, Triệu Tương Nghi cúi đầu buồn cười, sau đó ngẩng đầu lên nãi thanh nãi khí nói với đám người Dương thị:

“Tóm lại Tương Liên tỷ và Hoảng Nhân ca còn có tam thúc không uống chén thuốc kia là được!” Thấy đám người Dương thị sừng sờ một chút, Triệu Tương Nghi mới chậm rãi công bố nguyên nhân, “Bởi vì bà nội nói, bà có đặc biệt tìm Ôn gia gia hỏi qua, biết được mấy vị thuốc này rất quý đây. Bà nội còn cẩn thận phân phó ta đến đây nói cho mọi người biết, chén thuốc này người có bệnh uống vào đối với thân thể vô cùng tốt, còn người không có bệnh mà uống vào sẽ xảy ra chuyện trúng độc đây nha! Đó là lí do vì sao không cho mọi người uống, mà chỉ cho một mình Dương thẩm thẩm uống thôi đó!”

“Đừng có nói càn! Thuốc tốt như vậy sao có thể có độc được, ngửi xem mùi hương thật thơm à!” Triệu lão tam một bên nuốt nước bọt một cái, một bên chỉ vào Triệu Tương Nghi hơi tức giận nói.

Triệu Tương Nghi thấy mục đích đã đạt được, liền thờ ơ đáp trả: “Cháu cũng không biết gì nha, bà nội ở bên kia bận chuyện nên mới để cháu bung giúp đến đây, còn sợ cháu không nói rõ ràng lắm, bà mới đặc biệt dặn dò cháu nhiều lần, nếu không tin thì mọi người đi hỏi bà nội đi.”

Mặc dù Triệu Tương Nghi chỉ là một tiểu hài tử ba tuổi, nhưng mọi người trong phòng khi nghe Triệu Tương Nghi giải thích rõ ràng như thế này, trong lòng như đánh trống.

Nhưng thấy Dương thị bung chén thuốc bổ trong tay khẽ phát run ra, mặt đầy sợ hãi nhìn phu quân nhà mình rồi quay sang nhìn Triệu Tương Nghi, mới vừa rồi còn nghĩ đến hương thơm đầy mê hoặc của chén thuốc bổ, mà giờ phút này ở trong mắt nàng ta chén thuốc này chính là một chén thuốc độc được vô cùng độc.

“Người, người không nên nói lung tung à, ngộ nhỡ đây không phải là ý

tứ của mẹ nói, chờ ta biết được nhất định phải lột da ngươi ra!” Giọng nói Dương thị liên tục run lên, hiển nhiên là nàng ta đã tin lời Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Tương Nghi vừa thầm cười ở trong lòng vừa giả bộ giận dữ nói : “Dù sao thuốc bổ cháu cũng đưa đến rồi, thậm không tin thì thôi!” Nói, chính là giật người bước ra khỏi cửa tây phòng, mới vừa bước ra khỏi cửa phòng , khoe miệng Triệu Tương Nghi nhếch lên, thầm nói, trò hay còn ở phía sau kia!

Ai bảo bà mỗi ngày đều khóc lóc om sòm thêu dệt chuyện thị phi, lần này tìm được cơ hội từ thuốc bổ Bùi gia đưa đến, không chĩnh bà làm sao được.

Trong phòng, Dương thị tức giận đến hàm răng nghiến chặt lại, dùng sức cầm chén thuốc đặt ở ngay bên bàn gỗ dài ở mép giường: “Ôi, sao mẹ lại có tâm tư độc ác như thế, ta đây sinh bệnh thế mà bà ấy lại chuẩn bị cho ta một chén độc dược ! Trời ơi, sao tôi có thể sống tiếp được đây hả trời! Đây là bà ấy muốn giết tôi mà, ông xem đi!”

“Được rồi, sắp hết năm đừng có nói điều không tốt ! Triệu lão tam ngăn cản dương thị muốn khóc la om sòm, “Bà không nghe cái con nha đầu ấy nó nói gì à, người có bệnh mà uống chén thuốc kia là vô cùng tốt đấy, chỉ là căn dặn chúng ta...người không có bệnh đừng có động đến thôi, hơn nữa mẹ làm gì có tâm tư đi hại bà đâu chứ, bà không phải là bị bệnh đó sao!”

“Cút!” Dương thị gào to một tiếng, “Tôi không có ngã bệnh ông cũng biết mà! Tôi không tin là trong lòng mẹ không hiểu, bà ấy rõ ràng biết tôi là đang giả bộ lại còn đưa chén thuốc này đến đây, này không phải là muốn giết tôi sao !”

Đúng lúc đó, Triệu Tương Nghi đã sớm chạy đến phòng bếp kéo hai người Phương thị và Lý thị đến đây, đứng ở bên ngoài cửa phòng, chịu đựng từng làn khí lạnh thổi đến nghe bên trong đang trình diễn một vở kịch hay .

“Thôi đi, mẹ là thật lòng muốn tốt cho bà .” Trong phòng câu chuyện vẫn còn tiếp tục, Triệu lão tam có chút không nhìn được tính tình nóng nảy của Dương thị , lẩm bẩm một câu, “Mỗi ngày đều lẩm bẩm đoán mò, cũng không biết thu liễm lại, bà không thấy vợ của người ta sao, người nào người này đều dụi dằng sẵn sóc hết.”

“Ông! Ông nói cái gì! Triệu Tín Dương tôi cho ông biết nhé, ông dám ở bên ngoài dan díu với con nào thì sẽ không yên với tôi đâu!” Hai tay Dương thị vì tức giận mà run rẩy, nhìn sang chén thuốc bổ liền phát cáu, ước rằng có thể đem chén thuốc này đập nát!

Ngoài phòng, Phương thị lôi kéo Triệu Tương Nghi cười nói: “Tiểu quý, thật giỏi à, biện pháp này là ai nói cho cháu biết thế?”

Triệu Tương Nghi đảo tròn hai mắt, sau đó cười hì hì nói: “Ca ca!” Nói xong, trong bụng thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo là trên mình có một ca

ca thông minh hiểu chuyện, ngày sau có làm chuyện gì mà giải thích không được vì vấn đề tuổi tác cứ trực tiếp đem toàn bộ vấn đề ấy ném lên đầu ca ca vậy.

Bên trong còn đang căn nhắc cãi vả, ngay lúc Dương thị đang dặn dò hai đứa nhỏ ở trong phòng, “Hai đứa không được đem chuyện nương giả bộ bị bệnh nói cho bà nội biết, nghe chưa.” . Phương thị giận tái cả mặt, đập cửa”Phanh” một cái , lôi Triệu Tương Nghi vào trong tây phòng: “Hừ, không cần nhắc nhở hai đứa nhỏ, ta đã biết hết cả rồi!”

Dương thị và Triệu lão tam hơi sùng sờ, cái cảm giác bị bắt tại trận không dễ chịu gì, chỉ thấy Dương thị như trước giả bộ hồ đồ, mệt mỏi quay trở về trên giường: “Ai ôi, mẹ, lúc ngài bước vào cũng không mở cửa nhẹ nhàng một chút được sao ạ...Con đây đã bị ngài dọa mất rồi, con cảm thấy thân thể cũng thật khó chịu.”

“Khó chịu thì đứng lên làm việc cho ta!” Phương thị buông tay Triệu Tương Nghi ra, chỉ vào Dương thị nghiêm khắc nói, “Ta thấy người quanh năm suốt tháng lười biếng thật sự giống trộm đạt được ước nguyện ! Xương cốt đều muốn giòn rời phải không! Nếu như cảm thấy xương cốt rời rạc khó chịu thì mau nhanh đến phòng bếp đem cá làm sạch cho ta, chuẩn bị làm cá khô ướp muối !”

“Mẹ... Ngài nói cái gì thế, con nghe không hiểu, con đang bị bệnh mà...” Dương thị nghiêng đầu qua, hai tròng mắt như hạt châu xoay tròn, bộ dạng chột dạ vô cùng.

“Hà, người bị bệnh đúng không?” Phương thị vừa rồi đứng ở ngoài cửa nghe thấy trong này nói chuyện, lúc này đi tới bàn gỗ nhỏ trước mặt, thân thủ bưng chén thuốc kia lên khuấy đều, đi đến trước mặt Dương thị, “Nào nào, Thiếu phu nhân , ngài đang bị bệnh , nên ta xin hầu hạ ngài uống chén thuốc này ha?”

Dương thị vừa thấy chén thuốc kia, nhất thời bị hù dọa đến tái cả mặt, vội vàng đem sở trường của mình ra ngăn trở hành động trước mặt kia nói:”Ôi này, mẹ! Đây là chén thuốc độc, con không thể uống, không thể uống à!”

“Nga? Vì sao lại không thể uống, người chẳng phải là đang bị bệnh đó sao, uống nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là những người nào không có bệnh uống chén thuốc này mới xảy ra chuyện thôi, ta và cha người rất khỏe nên không có đem thuốc này đi nấu, không phải là do luyến tiếc mà là lo lắng sẽ bị trúng độc chết đấy!” Phương thị khoái nhân khoái ngữ [1] , vừa nói lời châm chọc Dương thị vừa chiếu theo ý tứ của Triệu Tương Nghi mà nói ra, cũng không quên nói thêm vài lời mới mẻ.

Lý thị lôi kéo Triệu Tương Nghi đứng ở một bên cúi đầu nhin cười.

“Ai da,ngài nói xem Bùi gia là nhất đại thể gia, vậy mà lại đem đến đây thứ không rõ ràng như thế! Nếu để người trong nhà không có bệnh hồ đồ

uống một ngụm , không phải là xảy ra chuyện sao!” Dương thị cô ý chuyển đề tài câu chuyện , bắt đầu nói xấu người Bùi gia.

Phương thị cũng không theo ý muốn của nàng ta mà buông tha: “VẬY người rót cuộc là muốn uống hay là không đây! Chén thuốc này là do người muốn ta nấu cho , nấu tốt lắm đó, sao người lại không uống ? Cái này không giống như mấy thứ lương thực phụ nhà chúng ta, đồ tốt này người có muốn uống không ! Bên trong đều là đồ tốt hết, người mà không uống chính là rất lãng phí đó, biết không !”

Sắc mặt Dương thị tái xanh sau đó thành trắng bệch, cả người đều không có lực, đầu đầy mồ hôi chảy tí tách : “Mẹ...Không phải là, con đây... Mẹ à, con không thể uống được! Một muỗng cũng không uống được !”

“Nga? Một muỗng cũng không uống được?” Phương thị bưng chén thuốc kia cười lạnh nói,

“VẬY được, trước không uống, ta đành đặt ở phòng bếp, chờ người muốn uống ,ta sẽ đem nó đi hâm nóng lại cho người uống.”

“Ai! ĐỪNG...ĐỪNG NHA!” Lúc này Dương thị đã bị dồn đến bước đường cùng, phải chọn giữa tính mạng và bị bị đả mạt người Phương thị quở trách , nàng ta bất đắc dĩ chọn cái thứ hai, vội vàng từ trên giường đứng lên kéo tay Phương thị nói: ” Nương... Ngài đừng! Con, Con không phải là... Giả bộ... Giả bộ bị bệnh đó sao... Thật không thể uống chén thuốc đó được! Nếu con sớm biết người không bị bệnh mà uống chén thuốc đó vào sẽ bị độc chết thì con sẽ không dám nói dối như vậy...”

“Người cầm miệng lại cho ta!” Phương thị bưng chén thuốc nóng hằm hạp kia xoay người ngắt lời Dương thị, “Lúc này mới biết thừa nhận? Cái đồ sợ chết!”

Dương thị và Triệu lão tam bị mắng một trận như vậy, nhất thời không còn mặt mũi, còn ở trước mặt bọn nhỏ nữa... Nên đành cúi đầu nói lều bều trong miệng .

“ĐƯỢC! Không bệnh thì mau mặc quần áo xuống giường làm việc cho ta!” Phương thị bưng chén thuốc nhỏ kia đến trước mặt Triệu Tương Nghi nói, “Nào, Tương Nghi ngoan, mau uống chén thuốc này đi, đây là đồ tốt có thể bỏ thân thể đây.”

Triệu Tương Nghi cười đến ngọt ngào: “Cảm ơn bà nội.” Sau đó liền đem chén thuốc kia uống một ngụm nhỏ, hương vị ngọt ngào mềm dịu nhất thời tràn ngập trong khoang miệng, bất quá nàng chỉ uống ba , bốn ngụm thôi liền không muốn uống nữa, thực ra là muốn giữ lại một chút cho Phương thị uống.

Phương thị bảo nàng uống nhiều một chút, nàng cũng không chịu uống thêm một ngụm nào nữa, thấy cháu gái mình khéo léo lại hiểu chuyện như thế , tâm Phương thị liền muốn chảy ra.

Dương thị và Triệu lão tam thấy thế, tròn mắt đều nhanh rút xuống, chia

tay thẳng vào Phương thị và Triệu Tương Nghi ghen hống nhìn trần trời nói không nên lời.

Tiếp theo, lại nhìn thấy Phương thị ở trước mặt của mọi người đi đến trước mặt Lý thị : “Nào, vợ lão nhị, con cũng ném thử đi, vị cũng rất ngon.”

Lý thị cũng giống như Triệu Tương Nghi vậy, rất hiểu chuyện mà xua tay nói: “Mẹ, còn lại ngài giữ cho chính mình uống đi, lúc con ở trong tháng cũng ăn không ít đồ tốt rồi, thân thể và xương cốt đều rất tốt!”

Phương thị gật đầu, thích thú đem chén thuốc kia uống hết một nửa trước mặt Dương thị và Triệu lão tam, suy nghĩ một chút, còn dư một nửa cho Triệu lão đầu ném thử đi.

“Cái này, cái này là...” Dương thị hai mắt trừng lớn, bất khả tư nghị [2] nhìn Phương thị nói, “Mẹ, các người không sợ bị độc chết sao?”

Phương thị liếc mắt nhìn Dương thị , sau đó thản nhiên nói: “Độc chết còn tốt hơn so với việc bị các người làm cho tức chết! Tương Nghi, chúng ta đi thôi, đừng ở chỗ này chiếm không khí của người ta!” Dứt lời, chính là dắt Triệu Tương Nghi đi ra ngoài.

Triệu lão tam hoàn toàn sững sờ đứng tại chỗ nghĩ không ra, Dương thị cũng đã phản ứng kịp, đây không phải là vừa ra kê chính nàng ta , vừa ra vạch trần cái kế nàng ta giả bộ bệnh sao! Nàng ta cả người giận run lên, xiết chặt đệm giường .

“Mẹ! Không ngờ người là người như vậy, làm sao mà gian trá đến thế chứ!” Mắt Dương thị hàm chứa nước mắt tức giận mắng.

Phương thị lúc này dừng bước chân, xoay người lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương thị: “Là ai giả bộ bệnh lừa biếng tham ăn trước đây à? Nếu như người không dùng mẹo khéo để lừa biếng thì ta đây tố giác làm gì?” Cuối cùng, vừa thản nhiên nói, “Đừng có nói lời vô ích với ta, mau nhanh rời giường rồi đem cá thu thập xong, sau đó đi bỏ củi để nhóm lửa!”

[1] Khoái nhân khoái ngữ : Người chân thật nói lời thẳng thắn

[2] Bất khả tư nghị : không thể tưởng tượng nổi

Chương 33: Lôi kéo Dương thị

Sau khi chuyện Dương thị giả bệnh bị vạch trần, thái độ của cả nhà đối với Tam phòng là khinh bỉ, vì thế, hai người Dương thị và Triệu lão Tam làm việc nhà không ít, muốn lười một chút cũng bị Phương thị quản lý chặt chẽ.

Ngày thường trong nhà không có người, Dương thị luôn luôn đem Phương thị, Triệu lão gia tử và Triệu Tương Nghi mắng một lần. Thời điểm nói đến Triệu Tương Nghi, Dương thị tức giận đến nỗi lỗ mũi bốc lên hơi nước. Trong lòng lại nghĩ, đứa bé ba tuổi này, bình thường nhìn không ra tính tình, nói năng hai câu cũng không lên tiếng, lúc quan trọng thì ngăn trở người khác, tâm tư xấu xa vô cùng! Lần trước nàng mượn chuyện Bùi Tử Quân đưa cho nàng đóa hoa để châm chọc hai mẹ con mình, quả thật chuyện này đứa nhỏ ba tuổi không thể làm được.

Hơn nữa trong chuyện Dương thị giả bệnh bị phát giác cũng có phần của Triệu Tương Nghi, trong lòng nàng ta càng thêm oán hận đến ốm. Nói trắng ra Triệu Tương Nghi tuổi còn nhỏ làm sao hiểu được nhiều chuyện như vậy, nhất định là hai tên không có lương tâm Triệu lão đại cùng đứa con trai ranh ma, quỷ quái xúi giục.

Như vậy, Dương thị đối với Đại phòng oán hận so với Nhị phòng càng sâu hơn.

Đúng lúc này, Trương quả phụ mượn cơ hội tìm tới cửa, nói trong nhà mình vừa lúc có hai khối vải bố màu trắng, không biết nên may xiêm y thế nào cho tốt, muốn Dương thị đi qua cho ý kiến.

Dương thị vốn là không muốn đáp lại Trương quả phụ, nhưng nàng ấy thừa dịp mọi người trong nhà không chú ý đem Dương thị đẩy tới Tây phòng, đưa vào trong tay nàng ta một ít xâu tiền, Dương thị nhìn đến hai mắt đều phát sáng.

Kết quả là, lặng lẽ thu tiền, thừa dịp mấy người Phương thị đang bận rộn làm việc không chú ý đến mình thì len lén dẫn Trương quả phụ đến phòng mình.....

Đợi đến lúc mọi người ăn cơm mới phát hiện không thấy Dương thị, lại trách mắng nàng ta lười biếng mấy câu.....

Bên này trong phòng nhỏ Trương quả phụ ngồi xuống, Dương thị xoa xoa tay cười híp mắt ngồi đối diện Trương quả phụ, há miệng cười đến không thể khép lại được. Trương quả phụ nhìn thấy trong lòng không thể không khinh bỉ nàng ta mấy phần, bất quá nét mặt cũng không lộ rõ, cười nhạt nói với Dương thị: “Ta tin tưởng tâu tử cũng không trách ta không biết lễ phép đột ngột mời tâu đến đây, bất quá lần này là ta thật sự có việc muốn nhờ tâu đấy”.

Dương thị mặc dù tham lam, lười biếng, tâm nhìn hạn hẹp nhưng đầu óc cũng không đến nỗi đần độn. Lúc này sớm đã nhìn ra Trương quả phụ đúng là có dụng ý khác, căn bản không phải tìm mình tới để chỉ bảo may xiêm y, mà là có chuyện khác muốn nói. Cho nên, Dương thị sau khi nghe xong, tâm tư xoay như chong chóng, vì có thể đòi hỏi nhiều hơn nữa. Dương thị trên mặt đều là tươi cười, phát tay một cái nhiệt tình nói: “Ôi, hảo muội tử, nói cái gì đấy, mọi người đều là người cùng thôn, bình thường có chuyện gì mà không giúp đỡ lẫn nhau”.

“Tốt lắm, Dương tẩu quả nhiên là người sáng khoái, ta cũng không vòng vo nữa”. Trương quả phụ đi thẳng vào vấn đề, căn bản không đề cập đến chuyện may xiêm y, trái lại trầm mặc suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu hí mắt nhìn Dương thị “Nói vậy.....Ta tin tưởng Dương tẩu cũng biết, ta.....có ý với cái vị Đại phòng của nhà các ngươi rồi?”

Dương thị đã dự liệu trước là Trương quả phụ cũng nói chuyện này, bất quá vì muốn có thêm nhiều thứ tốt nên trong lòng nàng mừng Trương quả phụ phóng dãng, không biết xấu hổ nhưng ngoài miệng thì cười hì hì nói: “O, hảo muội tử, lúc này ngươi bằng lòng nói lỏng miệng, chuẩn bị nói lời thật lòng cho tẩu tử rồi à?”

Trương quả phụ thấy thế, đảo tròn mắt, Dương thị người này cũng không phải ngốc, chỉ sợ là khó dây dưa, cho nên liền mang ý nghĩ trong lòng cẩn thận nói ra: “A, lời này là ta nói cho một mình tẩu tử nghe thôi đó”. Dừng một chút mới nói tiếp: “Tẩu nói xem người nào mà không có chuyện khó xử, chồng của ta chết sớm là do ta nguyện ý hay sao? Hiện tại tẩu cũng thấy đó, ta cũng không tính là già vì mình suy nghĩ một chút cũng là hợp tình hợp lý thôi?”

“Tất nhiên, hảo muội tử, ơ này, có chuyện gì có xử muội liền nói cùng tẩu tử, phạm là chuyện tẩu có thể giúp thì nhất định sẽ giúp”. Dương thị ngoài miệng tuy rằng chính nghĩa hào hùng nhưng trong lòng đã sớm đem Trương quả phụ mừng cho một trận, cái gì khó nghe, thô tục đều hung ác mừng rồi.

Trương quả phụ thật ra cũng không có tốt hơn bao nhiêu, ngay từ lúc đầu đã đem Dương thị khinh thường một phen, trong lòng nói Dương thị trong mắt ngoại trừ tiền thì không có gì khác”.

Hai người cứ tẩu – muội đề phòng nhau, nghi ngờ qua lại, trên mặt lúc nào cũng tràn đầy tươi cười, giả mù sa mưa mà cùng chung sống.

Một hồi lâu không còn lời gì để nói với người xa lạ, Trương quả phụ rốt cuộc cũng nói mục đích hôm nay: “Tẩu tử, tẩu xem đi, ta đây giống như kịch nam[1] thường hát ‘thần nữ có lòng, tương vương vô ý’ đấy. Vừa nói lại vừa lộ ra bộ dáng đáng thương, thờ dài nói: “Chị dâu nói xem ta sống một mình cũng không dễ dàng gì, khó khăn lắm mới đợi được đến cơ hội ngàn năm một thuở nhưng người ta cũng chướng mắt ta đấy thôi.....Những ngày

qua tầu cũng nhìn thấy, a, ta cũng không sợ tầu chê cười, tầu nhìn xem, lão Đại nhà tầu còn có cha mẹ chồng của tầu nữa, thậm chí hai đứa nhỏ của lão Đại, thật giống như..... không muốn chào đón ta”.

Dương thị nghe xong, trong lòng tự nhủ, hừ, người đánh cái rắm ấy. Ta biết người lôi kéo ta làm gì mà, ngoài miệng thì nhẹ lời: “Hảo muội tử, việc này muội cũng đừng nản chí, nếu như muội thật sự trúng ý đại ca nhà ta, vậy phải dùng hết sức ở trước mặt hắn biểu hiện cho tốt”. Dùng một chút lại tự tay sờ túi tiền của mình một ít xâu tiền, đảo tròn mắt: ” Bất quá muội yên tâm, tầu nhất định sẽ ở trước mặt bọn họ thường xuyên nói tốt cho muội”.

“Ai, với tình huống bây giờ mà nói, sợ rằng nói tốt cũng vô dụng”. Trương quả phụ liếc Dương thị một cái, trong lòng nghĩ người này đúng là lòng tham không đáy, ta cho người nhiều tiền như vậy, người chỉ muốn hơi mở miệng nhẹ nhàng, không có cửa đâu.

Ngay sau đó, vừa cười vừa Dương thị nói tiếp: “Thế này, muội cũng không cùng tầu tử vòng vo, muội đây vừa đúng lúc có một biện pháp, có thể giải quyết ngay lập tức vấn đề này, bất quá, muội đây——” Nhìn chăm chăm Dương thị “Cần tầu tử hỗ trợ”.

Dương thị trong lòng kêu lộp bộp một tiếng, có chút chán ghét Trương quả phụ nhìn mình chăm chăm như đang nhìn con mồi vậy nhưng nàng vừa mới thu tiền của người khác trở mặt ngay thì không tốt, đành nuốt một ngụm nước bọt, khẽ đảo mắt, chột dạ nói: “Biện.....biện pháp gì vậy?”

Trương quả phụ nhìn Dương thị có vẻ khẩn trương, cười vỗ nhẹ nhẹ cái bàn: “Ôi muội nói tầu tử này, tầu cần gì phải khẩn trương như vậy, muội cũng không có giết người phóng hỏa nha?” Nói xong lại cười đến run rẩy cả người.

Dương thị phần nộ sờ sờ lỗ mũi, sau đó thản nhiên nói: “Vậy thì muội cứ nói đi”.

Kế tiếp Trương quả phụ cũng không nói, đứng lên đi về phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cẩn thận đem cửa sổ đóng lại, cuối cùng mới quay người ngồi trở lại.

Dương thị thấy nàng làm một số động tác không khỏi thổn thức, thầm nghĩ ‘đúng là không có chuyện gì tốt mà’.

[1]kịch nam = loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa

Chương 34: Hợp mưu*

* Cùng nhau tính kế

Trương quả phụ ngồi tại chỗ, nhìn Dương thị một chút, sau đó suy nghĩ một hồi, giống như đã hạ quyết tâm, từ trong lòng mình lấy ra một cái túi đồ (J: mùi âm mưu nham hiểm à)

Dương thị định thần nhìn lại, thứ đồ đó dùng một cái giấy vàng gói kỹ, đại khái lớn bằng ngón tay cái, là một cái bao nhỏ nhỏ, chẳng biết dùng để làm chi nữa.

Đang lúc Dương thị nghi hoặc trong lòng, Trương quả phụ đẩy cái túi đồ kia đến trước mặt nàng, hípc đôi nhìn chằm chằm Dương thị chậm rãi nói: “Cái này... Xin tâu tử cất cho cẩn thận, chờ đến lúc mọi người trong nhà không để ý đến, tâu hãy lén lút cho đại ca nhà tâu ăn nó.” Nói xong câu kia, Trương quả phụ liền giảm thanh âm xuống, bước đến bên tai Dương thị nói.

Dương thị nghe xong, cả người rùng mình, phản ứng đầu tiên là ——

Đó là một túi độc dược!

Liên tục phát tay cự tuyệt Trương quả phụ: “Không được, chuyện này không được, muội tử, việc này ta không làm đâu!”

Trương quả phụ cũng sa sầm mặt, khễ đẩy Dương thị: “Tâu còn chưa nghe muội nói hết đi, làm sao lại lắc đầu như trống bỏi vậy!” Vừa kéo Dương thị ngồi vững vàng lại, dùng một chút, mới tiếp tục giải thích, “Đó không phải là độc dược, cũng không đáng sợ đến như vậy! Tâu thử ngẫm lại xem, ta độc chết lão đại nhà tâu thì đối với ta có lợi gì không? Ta rảnh rồi chắc?”

Dương thị suy nghĩ một hồi, ngẫm lại cũng thấy rất đúng, liền há mồm hỏi: “Vây đây là cái gì?”

“Cái này nha, muội phải mất hết khí lực cùng tiền tài mới mua được đấy.” Trương quả phụ tháo cái nút gút ra, nàng ta vốn không muốn nói cho dương thị biết nguồn gốc của thứ đồ này, nhưng mắt thấy Dương thị có ý muốn từ chối mình, Trương quả phụ đành cắn răng, bị làm khó nói, “Chỉ có điều muội nói rồi, tâu đừng có khinh thường muội nha...”

“Vây muội mau nói đi!” Hai tay Dương thị đều run run, cũng không biết lạnh là như thế nào, chỉ cảm thấy bây giờ trong phòng này rất đáng sợ, nhất thời có chút hối hận vì đã nhận tiền của Trương quả phụ, trực giác cho nàng biết đây là một người có tâm tư gian trá, không dễ dàng ứng phó được!

“Đây là thuốc mê.” Trương quả phụ thở một hơi công bố, “Người nào ăn phải bột thuốc này, sẽ tạm thời bị hôn mê, bất quá nếu đối phương là người lớn, thân thể lại rất cường tráng thì sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

“Người, người sao lại dùng thứ này hại hấn chứ?” Dương thị vừa nghe xong, trực nói cho nàng ta biết rằng thuốc mê này chẳng khác độc dược là

bao!

“Muội đã nói đây không phải là độc dược mà, làm sao mà hại người được chứ!” Trương quả phụ cũng rất nóng nảy, sợ Dương thị không đáp ứng giúp mình, đến lúc đó thế nào nàng ta cũng đem chuyện này tùy tiện nói ra bên ngoài, vì vậy nàng vội vàng muốn mời Dương thị đứng cùng chiến tuyến với mình, “Loại thuốc mê này chỉ làm cho Triệu đại ca tạm thời bị hôn mê mà thôi, đối với huynh ấy hoàn toàn vô hại. Về phần muội muốn làm gì à... Tẩu tử cũng không phải không đoán ra được chứ...” (J: nham hiểm, siêu cấp nham hiểm)

Dương thị suy nghĩ đến lời nói mà Trương quả phụ nói ra, cuối cùng là trợn tròn hai con mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Trương quả phụ, vừa định mắng nàng ta là phóng đãng nhưng lập tức đổi thành: “Muội, muội cứ nhiên là muốn gạo nấu thành cơm à!”

Cho dù có thẹn thùng đi nữa, nhưng hôm nay bản thân Dương thị đã ngồi cùng thuyền với nàng rồi, Trương quả phụ nghĩ đến điểm này, chính là tỉ mỉ nhìn Dương thị nói lại lần nữa ý định của mình.

Chuyện này phải dựa vào Dương thị giúp đỡ một tay, trước hết là cho Triệu Tín Lương ăn thuốc mê này, sau khi hắn hôn mê bất tỉnh, Dương thị sẽ giúp đỡ nàng và Triệu Tín Lương bắt tri bắt giác cùng lăn lộn trong phòng... Đến lúc đó, chỉ chờ cả đại gia đình phát hiện ra, nàng sẽ lôi kéo Dương thị cùng nhau khóc nháo, nói Triệu Tín Lương đã làm chuyện tốt gì!

Như vậy, với cá tính của Triệu Tín Lương nhất định sẽ chịu trách nhiệm, mặc dù trong lòng không thể nào mà cam tâm tình nguyện cho nổi!

Cùng lúc đó, trong lòng Dương thị cũng đem mưu kế của Trương quả phụ suy nghĩ lại một lần nữa, trong lòng gắt gao như bị ai nhéo lấy, trực giác nói rằng cái ả Trương quả phụ này là một người âm nhu, lại biết tính kế nữa!

Trương quả phụ ở một bên cũng tinh tế quan sát, thấy Dương thị vẫn còn do dự, không quyết tâm được, cắn răng một cái đem chiếc trâm tay mình tháo xuống, lòng không nỡ nhìn chiếc vòng, sau đó cẩn thận đưa chiếc vòng đến trước mặt Dương thị nói: “Đây là quà tặng trước, mong rằng tẩu tử không ghét bỏ ta mà nhận lấy... Chờ sau khi chuyện này thành công, chúng ta thành người một nhà, đến lúc đó ta không phải là tẩu tử của ngươi sao?”

Hai mắt Dương thị nhìn chằm chằm vào chiếc vòng tay thúy ngọc kia, không thể không nhận được, đầu óc cũng nhanh chóng suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên nói một câu: “Hắc hắc, đến lúc đó ngươi còn gọi ta là tẩu tử sao? Phải đổi lại là ta gọi ngươi hai tiếng tẩu tử đấy!”

Trương quả phụ mất đi vòng tay, trong lòng mặc dù hận Dương thị tham lam, nhưng nghĩ đến việc này đã thành công được một nửa, ngoài miệng lại ôn hòa đứng lên nói: “Vậy chuyện này đành làm phiền ngươi rồi, chờ sau khi ta thực sự vào được cửa nhà ngươi, hãy xem ta như thế nào giúp ngươi thu thập hai lão già và hai đứa nhỏ đại phòng đây!”

“Đúng vậy nha!” Dương thị thấy Trương quả phụ nói đến cái đình trong mắt mình, đứng dậy đồng ý nói, “Hắc hắc, người có biết không, nhất hai đứa nhỏ kia vô cùng hư hỏng! Ta nói cho người nghe lần trước Bùi tiểu thiếu gia đến nhà ta tặng lễ, thiếu gia có tặng cho nha đầu kia một đóa quyên hoa, người có biết con nha đầu đó làm cái gì không?” Dừng một chút, Dương thị tức giận nói, “Nha đầu đó cứ nhiên đưa đóa quyên hoa đó cho Trương Liên nhà ta, ta vốn là rất cao hứng, nào ngờ nó lấy chuyện tặng quyên hoa châm chọc Trương Liên nhà bọn ta có mệnh làm tiểu thiếp đấy! Con nhỏ đó đúng là cổ quái, tâm tư của nó không có nhỏ đâu!” Tuy rằng Dương thị trông cậy nữ nhi của mình đi làm tiểu thiếp nhà người ta để được hưởng phúc, nhưng nàng ta lại rất mâu thuẫn không muốn người khác nói Trương liên nhà mình có mệnh làm tiểu thiếp.

“Thật không? Ái chà tẩu tử, hai người chúng ta bị hai đứa bọn chúng cho ăn thiệt thòi rồi!” Trương quả phụ thấy thế, cũng tức giận mà đem chuyện ngày trước mình bị hai huynh muội Triệu Trương Nghi hãm hại nói cho Dương thị biết, Dương thị vừa nghe xong liền vỗ bàn một cái:

“Nguyên lai ngày đó người rơi vào trong hố tuyết không phải là do không cẩn thận à? Hừ, hai đứa nhỏ này càng ngày càng hư, lại có thể làm ra cái chuyện thất đức này!”

“Cho nên, tẩu tử phải giúp ta một chút à.” Trương quả phụ nhân cơ hội này khuyến khích nói, “Bây giờ ta chỉ là một ngoại nhân, không thể xen mồm vào chuyện nhà tẩu được, tẩu nói có đúng không? Nhưng mà một khi ta bước chân vào nhà tẩu rồi, ta sẽ là trợ thủ của tẩu! Tẩu giúp ta một lần, ta liền giúp tẩu một cái, như vậy hai người chúng ta đều có lợi, không phải rất tốt sao!”

“Đúng nha, nghe người vừa nói như vậy, trong lòng ta cũng dễ chịu một chút!” Dương thị vui mừng vuốt chiếc vòng ngọc trên tay, nhìn Trương quả phụ nói, “Ôi ta nói này muội tử, muội tặng cho ta lễ vật lớn như thế, ta thật ngưỡng chừng quá đi, cái vòng ngọc này chắc tốn không ít tiền à nha?”

“Chỉ tốn không ít tiền thôi, bất quá chỉ cần tẩu thích là được.” Trương quả phụ một mặt âm thầm dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay của mình, một mặt bày ra khuôn mặt tươi cười đón chào nói, “Tẩu tử mau cất giữ túi đồ kia thật cẩn thận vào, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng để ai phát hiện ra! Chúng ta đều đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền, nếu việc này mà bại lộ thì không riêng gì ta mà cả tẩu tử người cũng khó lòng thoát khỏi liên quan!”

Dương thị ngẩng đầu lên nói, sau đó lại sờ vòng ngọc trong tay mình một chút, lại sờ cái túi tiền, rồi mới an tâm nói: “Ôi, muội cứ yên tâm đi, việc này tẩu sẽ để ở trong lòng, chờ khi chuyện của muội thành công đây chỉ còn là dĩ vãng mà thôi!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Dương thị lại không ngừng mắng Trương quả phụ thâm đặng, vô sỉ. Cái đồ phóng đặng, vô

sĩ này loại biện pháp bỉ ổi như thế mà cũng nghĩ ra được, vừa nhìn cũng biết là không phải hạng người tốt đẹp gì! Còn luôn miệng nói vì chính nàng mà suy nghĩ, còn không phải là do nghe đồn nhà này có năm mươi lượng bạc sao!

Tương tự, Trương quả phụ cũng ở trong lòng hung hăng mắng, chờ sau khi chuyện này thành công, xem ta làm sao mà thu thập người đây! Còn phải đem mấy thứ mà người đã nhận của ta toàn bộ phải phun ra hết!

Hai người giả vờ như mình là người cùng một hội mà thâm mắng chửi nhau một hồi, Dương thị liền mượn cơ hội nói chuyện quá sẽ bị nghi ngờ, trước khi đi, Trương quả phụ vẫn không quên dặn dò Dương thị cẩn cẩn dục dục [1] vài câu, Dương thị thẳng thắn nói hãy yên tâm.

Mắt thấy sắc trời dần dần tối , chỉ còn thấy Bắc phòng ần ần một cơn gió vù vù thổi qua

[1] Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận từng li từng tí

Chương 35: Âm soa dương thác*

* Âm soa dương thác : trời xui đất khiến

Hôm nay, Lý thị làm cơm tối, mấy ngày qua là do phòng bếp không đủ ẩm áp nên thức ăn đều được đem riêng đến từng phòng. Dương thị cất cái bao thuốc bột lại, trong lòng như bị trổng đánh, thùng thùng thùng quấy nhiễu làm nàng ta không yên ổn được, khiến cho nàng ta ở trong phòng đi tới đi lui, thấp tha thấp thỏm.

Cho đến khi có tiếng Lý thị thông báo cho các phòng nói là cơm có thể ăn được rồi. Dương thị lúc này mới ngẩng đầu tựa như đã hạ quyết tâm vậy, tự ổn định tâm thần, lén lút ra khỏi cửa phòng đi đến phòng bếp.

Triệu lão Tam để ý vợ mình hôm nay thật khác thường, nhưng mà giờ phút này hắn đang đắm chìm trong cảm giác hưng phấn vì thắng được tiền cược trò đồ xúc xắc vào buổi trưa, nên cũng không rảnh để đi truy cứu.

Bên này, Dương thị bày ra bộ mặt tươi cười đi đến phòng bếp, Lý thị vừa thấy, cũng biết trong lòng Dương thị đang bắt đầu tính toán, bằng không lúc bình thường nàng ta cũng sẽ không cười rục rờ với mình như vậy.

Thấy Lý thị cư xử với mình lạnh nhạt, Dương thị vừa thân mật vừa tình cảm bước đến gần nói: “Ai ôi ta nói Nhị tẩu này, chúng ta đều là Trục lý*, cúi đầu không thấy ngẩng đầu không gặp, làm sao tẩu cũng không cho ta bộ mặt tươi cười đây?”

*Trục lý = chị em dâu.

Lý thị trong lòng cười thâm, trên mặt cũng nhàn nhạt cười: “Người cũng mau mang phần cơm phòng mình đi đi, đừng ở trước mặt ta khua môi múa mép”.

Dương thị bị mất mặt như vậy cũng không giống như thường ngày châm chọc, trách mắng hoặc nổi giận với người khác, nàng ta không nói cái gì chỉ lấy phần cơm canh của mình đi ra ngoài. Lý thị nhìn thấy nàng ta cầm nhâm, vội vàng ngăn lại nói: “Không đúng, không đúng, phần này mới là của phòng các người, kia là phần của phòng đại ca!” Nàng đã len lén giấu ở đáy của hai cái chén nhỏ một trứng gà, chuyện này nếu như bị lộ ra, không nói đến việc Dương thị chiếm tiện nghi, đến lúc đó mình sẽ bị nàng ta châm chọc, trách mắng cho xem,.....như vậy thì phiền toái rồi!

Vì thế, Lý thị cũng rất hối hận vì vừa rồi mình gấp gấp nói ra khỏi miệng thừa nhận đó là cơm canh của phòng lão Đại, chuyện này nếu không cản được, cuối cùng bị Dương thị phát hiện bên trong có đồ ăn ngon, nếu như không biết đó là đồ của Đại phòng, thì ăn cũng ăn rồi, nhưng bây giờ lại bị nàng ta phát giác ra thật là phiền phức!

Không ngờ lúc này Dương thị cũng không có cứng rắn cùng Lý thị đòi co: ”Ồ, ta thấy đại ca đang bận rộn làm việc sợ rằng không rảnh tới đây lấy

cơm, chắc hai đĩa nhỏ cũng đói bụng lắm rồi, ta đem qua cho bọn họ trước đây!” Vừa nói vừa gấp gấp bung một phần thức ăn đi ra ngoài, cuối cùng lại nói thêm: “Dù sao lão Tam cũng không có chuyện gì làm, một hồi để cho hắn tới bung đi, nếu sợ nguội, trước hết đặt trong nồi cho ấm, cảm ơn Nhi tâu nha!”

Lý thị sững sờ đứng tại chỗ không hiểu chuyện gì cả, trong lòng thầm nghĩ ‘Dương thị này uống nhầm thuốc rồi hả?’

Ngoài phòng, Dương thị vừa hà hơi vừa bung thức ăn tới đại phòng, lúc này ở ngoài phòng của Triệu gia cũng không có ai, mọi người đều ở trong phòng của mình hơ lửa, sưởi ấm.

Vào phòng ăn, Dương thị nhìn xung quanh, sau đem thức ăn đặt trên bàn, lại quay người quan sát xung quanh, cuối cùng rón ra rón rén đóng cửa lại.

Nhìn cái khay đặt trên bàn có ba chén cơm, tỏa khí nóng làm cho Dương thị lo lắng, sợ run một hồi, sau đó nàng lại vội vàng móc trong ngực ra một gói thuốc bột, đôi tay thì run rẩy không thôi, cuối cùng đành phải ở trong lòng tự an ủi mình, đây là chuyện của người ta, hơn nữa thuốc này có ăn cũng không chết người, kết quả là lá gan của nàng ta lại lớn hơn.

Cố ý ở trong ba chén chọn một chén có lỗ hồng, đem thuốc bột rắc vào trong chén cơm kia, sợ bị hoài nghi còn cố ý không cầm đũa, chỉ lấy ngón tay của mình quấy mấy cái cho đều, sau khi mọi việc đều làm ổn thỏa, nàng mới bung những thức ăn kia ra khỏi phòng ăn, hướng phòng của lão Đại mà đi tới.

Lý thị đứng trong phòng bếp ở phía xa nhìn thấy, trong lòng cũng nghi ngờ, Dương thị hôm nay có cái gì đó không đúng, đầu tiên chủ động làm việc nhà, không hề chủ động lười biếng thì không nói, ngay cả đĩa cơm cũng đi lâu như vậy mới đưa đến, rốt cuộc là có nguyên nhân gì đây?

Cốc cốc cốc.

Một đợt tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Tương Nghi xung phong đi ra mở cửa, một trận gió lạnh ở ngoài thổi vào, Triệu Tương Nghi hí hí hai mắt, rùng mình một cái, lúc này mới nhìn thấy rõ là ai, đây là lần đầu tiên Dương thị đưa cơm tới phòng của mình.

Triệu Hoàng Lâm đang ở trong phòng luyện chữ, lần trước sau khi Phương thị nhờ người mua đồ tết, cũng thuận tiện mua cho Triệu Hoàng Lâm một chút giấy nháp, mặc dù không trắng tinh như giấy Tuyên Thành, chỉ là một chút giấy nháp thô giá rẻ nhưng Triệu Hoàng Lâm cũng cao hứng cầm nó một hồi lâu, không nở viết. Nay hắn nhất thời hăng hái, mới cẩn thận từng li từng tí lấy ra những giấy nháp kia, lấy bút lông mà hắn đã sớm dùng đến cũ chấm mực luyện chữ.

Bây giờ thấy Dương thị đem cơm tới, Triệu Hoàng Lâm tâm tình rất tốt, còn nói làm phiền Tam thẩm.

“Làm sao lại để đệ muội bung cơm tới đây? Ta còn đang chuẩn bị ra

ngoài bung com”. Triệu Tín Lương một tay ôm lấy con gái, cười nói với con; “Đứa ngốc này, đứng sững sờ ngoài cửa cũng không sợ lạnh sao, con không sợ lạnh nhưng Tam thăm con ở ngoài cửa cũng sắp bị đông lạnh rồi kìa.” Mặc dù không chào đón Dương thị, nhưng cũng không ai đưa tay ra đánh nát cái khuôn mặt tươi cười đó, nàng ta như thế mà mang com tới đây, tuy là người một nhà nhưng nhìn không ra nàng ta có phải tức giận cái gì nên mới tới đây không.

“Ôi, đại ca, huynh nói cái gì vậy, người một nhà hỗ trợ lẫn nhau là chuyện đương nhiên mà”. Sau đó, Dương thị vào trong phòng còn khách khí bày com ra cho ba người Đại phòng, đặc biệt đem chén có lỗ hồng đặt ở trước mặt Triệu Tín Lương.

“Tam đệ muội, người khách khí rồi, tốt lắm tốt lắm, những thứ này chúng ta tự mình làm được rồi, người cũng nhanh đi về ăn com đi để tránh cho com nguội”. Triệu Tín Lương nhận lấy cái khay đựng thức ăn, Dương thị thấy đã đạt được mục đích cũng không nói gì thêm, cười hì hì nhìn cả nhà Đại phòng rồi đóng cửa đi ra ngoài.

“Cha, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây a?” Triệu Tương Nghi chớp đôi mắt, vừa nhìn phụ thân, vừa hướng ca ca đang luyện chữ nói: “Ca ca nhanh nhanh tới ăn com đi”.

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu hướng nàng cười cười: “Ca ca một lát nữa sẽ ăn”.

“Tương Nghi gần đây càng ngày càng tinh ranh đó nha, người lớn nói nói cái gì là con học theo cái đó”. Triệu Tín Lương sờ sờ đầu của Triệu Tương Nghi, sau đó dặn dò nàng, “Nhanh ăn đi, không thức ăn nguội bây giờ, Hoàng Lâm con cũng mau tới đây ăn đi, chữ một lát nữa cũng có thể luyện mà”.

” Dạ dạ, chờ con luyện xong tờ này, còn mấy chữ nữa là xong rồi”. Triệu Hoàng Lâm hài lòng nhìn tiểu muội nhà mình, “Cha, người nói đúng rồi, tiểu muội chính là thông minh học cái gì là biết cái đó, con nghĩ là, chờ đến khi tiểu muội lớn lên chút nữa, con sẽ dạy cho muội ấy biết chữ, nếu không thì uổng phí cái đầu này của muội ấy rồi”.

Triệu Tương Nghi nghe xong rất là cao hứng, trong lòng nàng luôn mong đợi mình có thể biết chữ, thời đại này dùng là chữ phồn thể, rất nhiều thứ nàng xem không hiểu, muốn mượn cơ hội đi học, nhưng nhà lại không có điều kiện, hơn nữa lo lắng người lớn trong nhà biết sẽ nghi ngờ lai lịch của mình. Bây giờ vừa vận ca ca chính miệng hứa hẹn, sau này không cần phải rầu rĩ vì xem không hiểu những bộ sách nghiên cứu về thực vật nữa rồi.

“Cha biết con là người có tâm”. Triệu Tín Lương vừa cảm động vừa đem com trong chén mình cho Triệu Tương Nghi một chút, “Tương Nghi ăn nhiều một chút, mới có thể mau lớn khỏe mạnh”. Nói xong, cũng chia một chút com trong chén cho Triệu Hoàng Lâm, lại thúc dục Triệu Hoàng Lâm

mấy câu.

Triệu Tương Nghi nhìn mình cùng ca ca trong chén nhiều thêm một tăng com, lại nhìn trong chén Triệu Tín Lương, khuôn mặt không nén nổi xúc động, vụng về cầm đũa, chọn lấy com trên mặt, ăn một miếng lớn, nhai kỹ nói: “Thơm!”

Triệu Tín Lương thấy con gái căn bản không kén ăn, không khỏi áy náy, vượt đầu Triệu Tương Nghi vui mừng nói: “Tương Nghi thật là hiểu chuyện, cũng không thích xoi mói, cho con ăn những thứ lương thực phụ* này, là ủy khuất cho con.....”

* *lương thực phụ* = ngô, sắn, khoai, đậu....

Cùng lúc đó, Triệu Tương Nghi vừa lùa một miếng com lớn, vừa cười tí tít nói: “Không đâu cha, Nhị thâm thâm làm thức ăn ngon lắm”. Vừa nói lại gắp một miếng thức ăn.

Cũng không biết có phải hôm nay đi chơi nhiều nên mệt mỏi, lúc này nàng mệt mỏi, rã rời, sức lực nhai com càng ngày càng yếu, thậm chí không nghe rõ âm thanh cha cùng đại ca.

Bất quá chuyện này Triệu Tương Nghi cũng không để ở trong lòng, chịu đựng cảm giác buồn ngủ, choáng váng đầu, tiếp tục ăn thức ăn trong chén.

Lúc này, Triệu Hoảng Lâm rốt cục cũng viết xong nét bút cuối cùng, hài lòng cảm giấy nháp thối thối, sau đó đặt trên bàn, rồi đi tới bàn com ngồi xuống, vừa thấy bộ dáng Triệu Tương Nghi híp mắt lực bất tòng tâm*, thì trêu ghẹo nói: “Cha, ngài nhìn xem, Tương Nghi ăn một bữa com mà cũng có thể ngủ nhanh như vậy, đúng là con heo nhỏ lười biếng nha”. Lại nhìn trong chén của Triệu Tín Lương: ” Cha sao còn chưa ăn vậy”.

* *lực bất tòng tâm* = không có sức lực, năng lực, không làm được trước một việc gì đó.

Triệu Tín Lương cười cười, vừa vỗ mặt Triệu Tương Nghi vừa dụ dỗ: ” Cha nhìn Tương Nghi nhà chúng ta bộ dạng ăn com ngon nên phát ngốc luôn rồi, thôi chúng ta bắt đầu ăn com đi, thức ăn nguội hết rồi”.

Giờ phút này, Triệu Tương Nghi đột nhiên cảm giác có cái gì đó không đúng!

Nàng cả người bắt đầu trở nên mềm nhũn vô lực, mới vừa rồi đại ca cùng cha nói những gì, nàng hoàn toàn không biết. Hơn nữa, cũng không biết là động đất hay là làm sao! Nàng cảm giác cả phòng thoáng chốc đất rung núi chuyển, tự mình xoay xoay xoay, đầu cũng bị xoay cho hôn mê.

Sau đó cũng không nghe được cha và đại ca kêu một câu gì, bản thân cũng không cảm thấy được cái gì, chỉ là cảm giác choáng váng vẫn còn kéo dài.....

Bên này, Bắc phòng đã sớm sợ thành một đoàn, Triệu Tín Lương cùng Triệu Hoảng Lâm nhìn Triệu Tương Nghi cảm không vững chiếc đũa, bịch một cái ngã trên mặt đất, nhất thời bị làm cho sợ đến vỡ mật. Ý thức được

đây không phải là Triệu Tương Nghi ngủ thiếp đi, mà là hôn mê bất tỉnh!

Mà Dương thị vốn đang ở trong phòng của mình ăn cơm tối, vừa nghe Bắc phòng có người té xỉu, tâm nhất thời kêu lộp bộp một tiếng, bất quá sau đó liền yên tâm, lén lút chờ đến khi mọi người trong phòng hỗn loạn, liền lén mò đi tới nhà nhỏ của Trương quả phụ.

Trương quả phụ vừa nghe, vui mừng vô cùng, đi theo Dương thị tới sân nhỏ của Triệu gia, núp ở bên cạnh gốc cây đào, yên lặng chờ đợi tin tốt từ Dương thị.

Dương thị rón ra rón rén đi đến Bắc phòng, vốn tưởng rằng lúc này mọi người đã giải tán cả rồi, dù sao một người lớn ngất cùng ngủ thiếp đi giống như nhau, vẫn còn hô hấp, lúc này trời chiều rồi, dù thế nào cũng phải đợi đến ngày mai mới đưa đi khám được.

Suy nghĩ như thế, nhưng nàng vừa mới bước vào phòng chỉ nghe thấy tiếng của Phương thị khóc đến tê tâm liệt phế*.

*tê tâm liệt phế = đau đến chết đi được, giằng xéo tâm can.....

Trong lòng cân nhắc, Dương thị chăm chú nhìn lên, ở trong phòng Triệu Tín Lương hoàn hảo, cũng không có cái gì bất thường..... Vậy ai là người đột nhiên bị ngất?

Đầu Dương thị âm một tiếng nổ tung, nhìn thẳng vào đứa bé trong ngực Triệu Tín Lương, khí huyết chảy ngược, cả người không thể kiềm chế được run lẩy bẩy!

Chương 36: Có tật giết mình

Nhìn thấy cả đại gia đình kêu gào một đoàn, hỗn loạn, Dương thị há miệng run rẩy, vội vàng vịn cửa đứng dậy chạy ra ngoài, lão đảo chạy ra khỏi bắc phòng, ngã nghiêng ngã ngửa đi đến gốc đào tìm Trương quả phụ.

Trương quả phụ đang muốn chạy đến bắc phòng làm cho xong chuyện tốt, nào ngờ Dương thị dùng hết sức cản nàng lại!

Nàng không hiểu được chuyện gì xảy ra, có chút giận dỗi: “Ôi chao, đã đến lúc này rồi mà người còn muốn trở mặt ngăn cản à, ta đã đưa tiền và vòng tay cho người rồi, trong lúc quan trọng này, người đừng có làm hư chuyện tốt của ta!”

“Hồng! Chúng ta xong rồi!” Dương thị ò ò thấp giọng nói hướng Trương quả phụ gào thét, “Người, người không có nghe tất cả mọi người trong đại phòng đều khóc sao!” Dương thị thở hỗn hển, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Trương quả phụ cẩn thận lắng nghe, cũng ý thức được có cái gì đó không đúng, khẩn trương nắm chặt tay Dương thị hỏi một câu, “Bên trong thế nào?”

Dương thị mạnh mẽ lắc đầu, tâm đầy sợ hãi: “Sai lầm rồi... Nhất định là làm sai rồi! Ta rõ ràng có làm ký hiệu, sẽ không sai nha!” Trương quả phụ nghe Dương thị nói xong cũng không hiểu gì hết, nhưng nàng khẳng định việc này đã thất bại rồi, vội vàng túm lấy tay Dương thị mắng:

“Người làm việc như thế nào thế hả, cả chuyện này cũng không làm xong!”

“Người mau rời khỏi đây mau! Lát nữa người trong nhà ta mà phát hiện ra, cả hai chúng ta đều xong hết!” Dương thị lúc này mới thoáng có chút tỉnh táo, hét như kẻ trộm đẩy Trương quả phụ đi ra ngoài!

Trương quả phụ lần mò ra khỏi tiểu viện Triệu gia, cuối cùng vừa oán hận vừa hỏi Dương thị một câu: “Rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì?”

Dương thị chột nghe nhắc tới, tâm không khỏi run lên, chỉ chột dạ nói một câu: “Khuê nữ bên đại phòng té xỉu! Cũng không biết vì sao lại ngã bệnh, hay là do dục của chúng ta...”

Trương quả phụ nghe xong, đầu tiên là gấp gáp, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại chuyện trong đại phòng, ngược lại càng hi vọng lần này Triệu Tương Nghi gặp nạn! Mặc kệ cái con nha đầu đó sinh bệnh cũng tốt hay là ăn trúng mê dược cũng được, tóm lại là nếu tình trạng của con nha đầu đó không khởi sắc, thì đối với mình đây là chuyện cực tốt! Cứ như vậy đi, mất đi một cái đinh trong mắt lại nhiều hơn một phần hi vọng thành công! (J:*cắn khăn* mụ này ác thế)

Phía này, Dương thị lão đảo đi đến bắc phòng, cả nhà đang khẩn trương

thu dọn, người trong nhà muốn đưa Triệu Tương Nghi đến cho lão Ôn chẩn bệnh một chút !

Dương thị phát run, lôi kéo phu quân nhà mình không cho đi, Triệu lão tam vốn là một người lười biếng cũng lười dính vào, liền quay về tây phòng hơ lửa sưởi ấm.

Bởi vì cơm tối là do Lý thị làm, tâm tư Lý thị vốn rất tỉ mỉ, cũng sợ chuyện này liên quan đến mình, liền lặng lẽ lưu lại chút cơm thừa làm đêm nay để làm bằng chứng, để xoa bỏ hiềm nghi về mình.

Người tam phòng sau khi trở về phòng, Dương thị trước đưa hai tỷ đệ Triệu Tương Liên vào trong buồng trong ngủ, sau đó trái phải một hồi suy nghĩ, trong lòng thật sự rất sợ, vội lôi kéo Triệu lão tam ngồi xuống, trăm điều do dự mà đem chuyện của mình hợp tác cùng Trương quả phụ từ trong miệng nói ra.

Tuy rằng Triệu lão tam ngày thường là một cái đồ vô liêm sỉ, vô cùng lười biếng không quan tâm chuyện gì, nhưng vừa nghe Dương thị đem chuyện xảy ra nói xong, trực tiếp mắng dương thị là kẻ hồ đồ không biết suy nghĩ!

“Làm sao mà bà không phân biệt được tính nghiêm trọng của chuyện này thế hả !” Triệu lão tam hiềm khi lắm mới phát hỏa với Dương thị, Dương thị đang rất hoảng sợ cũng không có khí lực mà đi tranh cãi cùng với Triệu lão tam, tùy ý cho ông ta thoái mạ mình thôi, “Bây giờ thì hay rồi, bà xem nhi nữ của đại ca đi, lúc này đã thành cái bộ dáng gì, nói không chừng đây là cái chuyện tốt mà bà làm ra đấy !”

Dương thị vội xoa tay giải thích: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra à! Tôi rõ ràng đã đánh dấu, cũng không biết cái người đáng lẽ phải trúng chiêu kia lại không trúng, này lại không nên ...”

“Được rồi, tôi cũng không biết nên nói bà đã làm chuyện tốt gì hay không nữa!”

“Cha Hoằng Nhân! Cha Hoằng Nhân lúc này ông phải cứu tôi à , nhất định phải giúp tôi giữ cái bí mật này, nếu như đại ca đem lời nói hoài nghi đến trên đầu tôi, ông ngàn lần vạn lần phải đương đầu giúp tôi nha!” Dương thị liên tục thấp giọng khẩn cầu, cũng nói thêm, “Việc này là do tôi sai, tôi không nên gạt ông mà đi thu tặng lễ của Trương quả phụ, mẹ ta, mẹ ta còn tặng cho tôi một chuỗi tiền, thêm một chiếc vòng tay bằng ngọc cho tôi, tôi, một hồi tôi lấy hết toàn bộ ra cho ông xem !”

Triệu lão tam vừa nghe đến đồ tốt , giọng nói tựa như thay đổi: “Sao bà không nói sớm! Mau đem hết ra đây cho tôi xem nào!”

Dương thị vừa nghe phu quân nhà mình nói như thế, cũng rất an tâm, vội vội vàng vàng đi vào trong buồng, thấy hai đứa nhỏ đều ngủ cả rồi, liền vội lấy một thứ đồ vật mà mình đã giấu kỹ ra, đem ra ngoài cho phu quân mình xem.

Triệu lão tam yêu thích không buông tay cầm lấy chiếc vòng tay thúy ngọc kia lên nhìn, trong chốc lát lại đưa chiếc vòng lên trước mặt hà hơi xoa xoa: “Hắc hắc, vật này nhất định rất đắt tiền nha! Nghe nói phu quân của Trương quả phụ khi mất có để lại chút của cải, bà xem cái vòng này đi, đây là hàng tốt à!”

“Ai nha, ông trước đừng có xem nữa! Chớ có ở đây mà vui vẻ!” Dương thị vội vàng cắt đứt lời nói của Triệu lão tam, bước lại gần tai hắn nhỏ giọng nói, “Chúng ta phải thừa dịp trước khi cha mẹ trở về, đem mấy thứ bằng chứng này tiêu hủy đi mới được!”

“A? Vật gì vậy?” Triệu lão tam đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng, căn bản là không biết Dương thị đang nói gì!

“Tôi không biết có thể trông cậy vào ông nổi không!” Dương thị lúc này thoáng hoàn hồn, tính tình cũng trở lại như cũ, đối với Triệu lão tam thẳng tay đánh xuống, làm cái bộ mặt cẩn thận phân tích, “Ông xem, tôi nhân lúc nhị tẩu đang nấu cơm mới làm chuyện này, vì sợ cả nhà sau khi biết chuyện của đại ca và Trương quả phụ, trong lòng đại ca có oán giận thì cũng oán nhị tẩu nha! Nhưng bây giờ lại xảy ra sự cố, người trúng chiêu không phải là đại ca mà là cái con nha đầu kia mới phiền chứ! Đại ca sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, vạn nhất huynh ấy lại đi truy cứu việc này, thế nào cũng đem nghi ngờ đổ lên đầu tôi vì phần cơm đó là do tôi đưa tới mà! Cho nên bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đem phần đồ ăn đó đổ sạch đi, đến lúc đó đại ca có truy cứu, thì chúng ta cứ nhất mực nói chuyện này là do nhị tẩu làm, dù sao cơm cũng là do tẩu ấy nấu mà, không có được chứng cứ! Một chút liên quan đến chúng ta cũng không có!”

Triệu lão tam cũng mặc kệ những đạo lý ngoằn ngoèo này, sau khi nghe xong lại cầm chiếc vòng ngọc kia tinh tế nhìn.

Dương thị tức giận đến mức ngực cũng muốn nổ tung, cũng không có thời gian đôi co cùng Triệu lão tam, chỉ đành bực tức nhỏ trên sàn nhà một ngụm nước bọt, sau đó bước nhanh đến bắc phòng.

Thấy trong bắc phòng đèn vẫn còn sáng, nàng ta hiếu kỳ đi vào, nhưng thấy nhị tẩu Lý thị đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, trên bàn vẫn còn bày ra cơm và đồ ăn thừa.

Trong lòng Dương thị lập tức vang lên tiếng bình bịch khản trương, Lý thị vừa vặn cũng nhìn thấy nàng ta, Dương thị thấy không tốt nên nửa đường quay lại, chỉ tức giận đi vào trong bắc phòng.

Bởi vì chuyện của Trương Nghi mà tâm tình Lý thị cũng không tốt lắm, cũng không chú ý biểu tình có tật gịạt mình trên mặt Dương thị. Dương thị cũng không dám cứng rắn bước đến gần, sợ Lý thị sẽ hoài nghi mình, như vậy thì rất phiền phức, chỉ đành cùng Lý thị tán dóc việc nhà: “Nhị tẩu, sao tẩu còn chưa đi tắm vậy?”

“Bữa tối là do ta làm, cũng không biết Trương Nghi làm sao lại ngã bệnh,

còn là ăn cơm của ta mới xảy ra vấn đề, ta phải coi chừng phần cơm này cho cẩn thận, dù sao ta cũng không suy sụp đến mức có tâm tư xấu gì, cũng không sợ cha mẹ trở về kiểm tra, ta nhất định phải giữ phần đồ ăn này để chứng minh mình trong sạch .”

Nghe Lý thị giải thích như thế, trong lòng Dương thị biết là mình xong rồi, cũng không vì vậy mà cam lòng buông tha, nếu cả nhà biết trong phần cơm này có vấn đề , hơn nữa lại là do mình đưa đến đây, thế nào họ cũng đem tất cả hoài nghi đặt lên đầu mình!

“Ôi, Nhị tẩu , tẩu làm việc nhiều nên cũng mệt mỏi rồi, muội thấy làm như thế này đi, dù sao bây giờ muội rất có tinh thần lại nhàn rồi không có việc gì làm, để muội thay tẩu coi chừng phần cơm này cho cẩn thận ha!” Dương thị giả vờ hào tâm.

Lý thị cũng từ lời bên trong lời nói của nàng ta thấy có gì đó không đúng lắm, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của Dương thị: “Bây giờ ngươi làm sao thế, nói gì, làm gì cũng đều tích cực hết vậy.”

“A ha! Nhị tẩu, sao tẩu lại nhìn muội như vậy, giống như đang chế giễu muội thế, hay là tẩu cho rằng muội đang làm việc trái với lương tâm mình.” Dương thị liếc Lý thị một cái.

Mặc dù ngoài miệng Lý thị không nói cái gì , nhưng suy nghĩ rất là linh mẫn, nàng nhớ kỹ người đưa phần cơm này đến bắc phòng hôm nay chính là Dương thị.

Vì sao mọi người ăn cơm tối đều tốt , chỉ có người ở bắc phòng là xảy ra chuyện!

Nghĩ đến đây, Lý thị cũng rất để ý nên thẳng thừng cự tuyệt nói: “Không cần, Hoàng Tuấn vừa mới ngủ, cũng sẽ không tỉnh lại đâu, mà ta cũng không mệt , trông chừng phần cơm này cũng không sao, chờ một chút nữa cha mẹ trở về nói lại tình hình.”

Dương thị thấy Lý thị giống như là đề phòng mình, trên mặt nhất thời mất hứng, có khuynh hướng cứng rắn nói: “Nhị tẩu nói lời này là sao! Giống như là chế giễu muội vậy, muội cũng đâu phải là kẻ trộm đi trộm đồ đâu !”

“Đệ muội xác thực là không có trộm đồ, nhưng chỉ sợ là muội không có làm chuyện gì tốt à?” Lý thị nhìn chằm chằm Dương thị , giọng nói nhàn nhạt, trực tiếp đem Dương thị dọa cho sợ .

“Nè, Nhị tẩu , tẩu mau lập lại lần nữa xem!” Dương thị nhân cơ hội cảm cái chén sứ có lỗ hồng kia lên, có ý định muốn đập vỡ!

Lý thị thấy Dương thị miễn cưỡng cứng rắn, lại quan sát vẻ mặt hoảng hốt của nàng ta, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, một mạch khuyên nhủ : “Ngươi muốn đập! Đập bể chén, muốn trong nhà lại bỏ tiền mua chén, ngươi đây còn ngại gia đình chưa đủ khó khăn sao! Hơn nữa, có cái gì lớn lao đâu mà ngươi cầm cái vũ khí lớn như vậy!”

Dương thị trong lòng cũng gấp, thấy trước mắt có thể đập vỡ được cái

chén, trên đầu bỗng nhiên truyền đến một lực đạo, bị đè ép xuống! Ngay sau đó, nghe thấy âm thanh tức giận của Triệu lão nhị: “Ngày thường người ngang ngược, lười biếng cũng thôi! Nhưng đừng có nghĩ đến việc khi dễ vợ ta trước ta à!”

Lý thị thấy phu quân mình trở về, tâm cũng buông lỏng một chút.

Vội đứng lên dò hỏi: “Cha mẹ, bọn họ đâu rồi, thế nào chỉ có một mình ông trở về thế, rốt cuộc Trương Nghi là bị làm sao?”

Triệu lão nhị đẩy dương thị đứng sang một bên, sau đó giải thích: “Tình huống của Trương Nghi không được tốt lắm, Ôn thúc chân mạch nói mạch tượng của con bé rất là hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện tình trạng như vậy nhất định là ăn trúng thứ gì đó rồi, nhưng cũng không tra ra được con bé bị làm sao hết... Haizz, đại ca nóng nảy, muốn đưa Trương Nghi lên trần để chẩn bệnh, ở trên đó có nhiều đại phu y thuật cao hơn Ôn thúc rất nhiều. Cho nên, tôi mới chạy nhanh về đây lấy tiền, trước không thể nói tường tận với bà được, bà xem chừng nhà cho tốt, tôi phải nhanh đem tiền lên trần hội họp với mọi người đây!”

Cuối cùng, Triệu lão nhị cũng nói thêm: “Không sợ, mặc dù cơm tôi là do bà làm, nhưng tôi tin tưởng bà sẽ không làm chuyện xấu này, ngoan ngoãn ở nhà chờ bọn tôi trở về, Trương Nghi nhất định sẽ không có chuyện gì”

Chương 37: Đây không phải là mơ

Chóng mặt quá.....

Cảm thấy toàn bộ thế giới đều thoáng qua.

Ngực giống như bị cái gì đè ép, cả người vô lực, không thể động đậy được.

Cũng không biết từ đâu truyền đến âm thanh, muốn nàng mau chóng tỉnh lại, dần dần mới làm cho nàng có một tia ý thức, vùng vẫy, nỗ lực, cố gắng tỉnh lại.

Con người hơi chuyển động, nhanh chóng suy nghĩ, dường như có chút khó chịu, nhưng cũng giống như không phải. Ngừng lại một chút, ngay sau đó lặp đi lặp lại động tác mới vừa rồi, đứng rồi, còn phải thử động đậy ngón tay của mình, như vậy mới có thể tỉnh lại nhanh một chút.

Rốt cuộc tìm đủ mọi cách vùng vẫy nàng mới mở ra được đôi mắt, lập tức ánh sáng chói mắt đâm thẳng vào mắt khiến nàng phải đóng chặt mắt lại, không lâu sau, nàng lại lần nữa mở mắt ra, xung quanh thật yên tĩnh.

Nhưng đập vào tầm mắt của nàng, không phải là gian phòng của nông dân như trong tưởng tượng, không phải là người thân vô cùng thân thiết, dễ gần, chỉ có gian phòng trống rỗng và hít vào mũi là không khí lạnh lẽo.

Một hồi lẫn lộn, leo trèo, nhìn biến hóa xung quanh, lòng của nàng chưa bao giờ hỗn loạn như thế!

Nàng dường như đã quên mất cái màn giường ca-rô màu hồng, vách tường lam nhạt xen kẽ trắng sữa, bên trên bức tường đối diện với chiếc giường vẫn như cũ dán đủ các kiểu dán hình mình thích..... Laptop Apple màu trắng mà nàng yêu thích này đang lẳng lẳng nằm ở trên bàn sách, đồng hồ chuột Mickey treo trên tường đang từng cái từng cái gật đầu đếm thời gian lẳng lẳng trôi qua.....

Hơi lạnh của máy điều hòa nhiệt độ chậm rãi lan tỏa cả căn phòng, bên ngoài ánh sáng rực rỡ rất là chói mắt nhưng nàng không biết tại sao lại rùng mình một cái!

Cố gắng nhớ lại, ký ức mấy ngày nay trải qua ở Triệu gia thôn đúng là rất chân thật, ở nơi đó một khoảng thời gian dài, cho đến giờ phút này vẫn còn nhớ rất rõ bộ dáng của phụ thân cùng ca ca, còn có ông nội, bà nội dễ gần, Nhị thẩm thẩm dịu dàng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây hết thảy đều là mơ sao!

Nàng run rẩy đứng dậy, từ trên giường đi xuống, ký ức dần dần hồi phục.....

Nàng ban đầu tên không phải là Triệu Tương Nghi, mà là họ Đường, tên Uyên. Cha mẹ đều là thương nhân, trình độ kinh doanh làm ăn ở mức trung bình trở lên, điều kiện cuộc sống từ nhỏ thì cực tốt.

Nhưng cũng vì vậy, nàng rất ít khi được cha mẹ quan tâm, mỗi lần trừ cho nàng tiền thì trong nhà này lời hỏi han ân cần càng ngày càng ít.

Mất thấy nàng đã hai mươi hai tuổi sắp phải tốt nghiệp, mẹ mới căn dặn nàng một hồi, muốn nàng đi thi nghiên cứu sinh, thế nhưng sau khi có kết quả. Chẳng những không thi đậu, hơn nữa còn cách mục tiêu của trường rất xa.

Ngoài cửa như có tiếng người, nàng đã nhận ra đó là tiếng của mẹ.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa là cảnh tượng làm cho nàng phải dừng cước bộ!

Một người giống y chang nàng đang đứng trước mặt nàng, khuôn mặt bắt đắ dĩ nhìn mẹ nàng, dường như bọn họ không nhìn thấy nàng, tiếp tục làm việc riêng của mình.

Nàng đột nhiên nhớ lại!

Đó là cảnh tượng lần cuối cùng nàng gặp mặt người thân của mình.

Nghiên cứu sinh không đậu, nàng ở nhà lẻ loi một thời gian dài, xuân qua đi, mùa hè tới, nàng không chịu được cái cảm giác trống rỗng, đau khổ này nên nàng muốn ba mẹ hướng dẫn công việc tương lai cho mình.

Nhưng ba thì ở trong phòng xử lý chuyện làm ăn, mẹ thì về mặt phiến muôn ngôi trên ghế sa lon nghe điện thoại, như hiện tại nàng ở chỗ này thấy cảnh tượng giống nhau như đúc.

Mà khi đó nàng cùng nữ hài tử đứng trước mặt này bộ dáng giống như nhau, đôi tay cắm vào túi áo, môi mím chặt, vẻ mặt mệt mỏi. Chờ mẹ nghe xong điện thoại, nữ hài tử vừa định mở miệng, điện thoại trong tay của mẹ lại vang lên.

Lúc này, trên mặt nữ hài tử hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, lại giống như giận dữ, xoay người đi vào phòng ngủ của mình. Thời điểm đi đến trước cửa phòng ngủ, nữ hài tử căn bản không chú ý tới trước mặt mình, trực tiếp đi xuyên qua thân thể của nàng.

Trở lại phòng ngủ, vẻ mặt nữ hài tử không thay đổi bắt đầu thu dọn đồ đạc, nhặt lên túi du lịch màu vàng sáng, bắt đầu từ quần áo để tắm rửa, từng cái từng cái thu dọn, cuối cùng đến đồ dùng vệ sinh cá nhân, sau đó cầm lấy một xấp tiền trên bàn học.

Nữ hài tử trên mặt không khỏi lộ ra một tia giễu cợt, mẹ nàng cung cấp chi phí sinh hoạt cho mình từ trước tới giờ rất là đúng giờ, giống như là phát tiền lương cho nhân viên, mình và bọn họ thật không có gì khác nhau.

Vác túi du lịch màu vàng lên, nữ hài tử cúi đầu ra khỏi phòng ngủ, đi tới cửa cũng không nói với ai một tiếng mang giày thể thao mới mua hôm qua, cũng không chào hỏi cha mẹ một tiếng, mở cửa thích thú đi ra ngoài.

Nàng biết kể tiếp chuyện gì sẽ xảy ra!

Nữ hài tử ngồi máy bay đi Vân Nam chơi, bây giờ là mùa hè, nàng cảm thấy phong cảnh Vân Nam là nơi vui vẻ nhất.

Nhưng là, không nên đi! Không nên đi!

Nàng vì vậy mà một lòng đau tê tâm liệt phế, không nên đi. Nơi đó
nghênh đón nàng, không phải là phong cảnh xinh đẹp, mà là trời long đất lở.

Nàng đã hoàn toàn nhớ lại, nàng đã sớm là một người chết, chết trong
trận đất đá trôi kia. Trước khi qua đời, là tại vì nàng giận dữ đi khỏi nhà,
cũng không nói cho cha mẹ một tiếng, không biết khi họ biết tin con gái
mình chết, thì họ sẽ đau khổ như thế nào.....

Trong phòng khách, mẹ như cũ gọi điện thoại, thỉnh thoảng hướng phòng
ngủ của nàng nhìn một chút, cho là nàng vẫn đang ở trong phòng, căn bản
mẹ không chú ý tới có người đi ra ngoài. Lúc này ba từ trong phòng đi ra
ngoài, gặp phải Lưu bảo mẫu ở trong nhà, cười căn dặn mấy ngày nay chú ý
nhiều tới dinh dưỡng ăn uống của con gái mình, bởi vì ông muốn cho con
mình ra nước ngoài, nên số lần quan tâm đến con không còn nhiều nữa.

Nàng núp ở góc tường, liềm mạng che miệng cả người run rẩy, cha mẹ
mặc dù bận rộn nhưng trong sinh hoạt hằng ngày vô cùng tỉ mỉ, vẫn lặng lẽ
chú ý tới mình!

Nàng muốn khóc, muốn hét lên, nhưng cổ họng giống như bị người ta
ngăn lại, căn bản không phát ra được thanh âm nào!

Âm thanh đồng hồ treo tường tí tách càng lúc càng nhanh, càng ngày
càng gấp, trong nháy mắt nàng nghe thấy âm thanh một trận đất đá trôi trời
sập đất rung! Cảm giác sợ hãi xông lên đầu, nàng che lỗ tai mình liềm mạng
lắc đầu tránh né.

Trước mắt cảnh tượng càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng vụn vụn ,
đầu của nàng lại bắt đầu cháng váng giống bị cuốn vào trong một vùng nước
xoáy. Nàng vùng vẫy, liềm mạng dựa vào tường đứng dậy, đi tới bên cửa, nữ
hài tử mở cửa ra chưa đóng, nhưng bên ngoài cũng phân biệt được màu sắc,
trái lại giống như một trận nước xoáy từ từ cuốn ra khỏi màu sắc khác.

Khắp bầu trời là màu lục cùng lam, màu sắc vô cùng yên ả, người ở nơi
ấy, thần sắc bình thản, những tia nắng sớm thay thế cho ánh hoàng hôn yên
ả.

Đó là.

Nàng run rẩy chuyển động bước chân, cảm giác choáng váng cũng dần
dần giảm bớt, bên tai ong ong từng tiếng cũng từ từ biến mất, chỉ có vài
tiếng lo lắng và tiếng la hoảng hốt, luôn miệng gọi tên một người, người này
không phải Đường Uyên, mà là ——

Tương Nghi.

Tiếng sau lớn hơn tiếng trước, thỉnh thoảng còn cùng với tiếng khóc thút
thít bi thương.

Nàng đưa tay, chạm vào là một vùng nước xoáy, trong nháy mắt thân thể
giống như bị hút vào, bỗng nhiên nàng bị kéo về phía trước. Đợi nàng lần
nữa quay đầu nhìn lại, ba mẹ, đồ dùng trong nhà, vách tường, bàn ăn, vôn
vôn, từ từ hóa thành tro bụi, từ từ tiêu tán trong không khí.

Không!

Nàng liều mạng kêu la, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Ba mẹ là con bất hiếu, con không nên giận dỗi bỏ đi, con không nên chạy lung tung ra bên ngoài, là con không nên dễ dàng kết thúc tánh mạng của mình như vậy, là con không hảo hảo quý trọng tâm huyết của ba mẹ.

Thanh âm trầm thấp mà đứt quãng, đè nén ở đáy lòng nhưng không phát ra được.

Nhưng mà âm thanh bên tai cũng càng ngày càng rõ ràng, nàng nghe thấy Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tín Lương la to còn có Phương thị, Triệu lão gia tử.

Đây, rốt cuộc có phải là giấc mơ hay không?

Đây rốt cuộc là nơi nào, mình đến bây giờ rốt cuộc là người hay là ma?

Trước mắt đột nhiên tối sầm, cảm giác choáng váng đã sớm biến mất hầu như không còn nữa, tuy nhiên thân thể vẫn như cũ không có sức lực. Xung quanh không khí dần dần mát lạnh, không hề giống như vừa rồi, cảm giác nặng nề giống như bị ngâm trong nước.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Từ đầu đến cuối đều cảm thấy lạnh lẽo, thân thể lạnh đến mức run lẩy bẩy!

Bên tai nghe được không biết là tiếng la to của ai đó: “Tay con bé đang run, tay con bé đang run!”

Nàng không thoải mái mà nhú mày, muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng của mình như bắt lửa, đốt thành một mảnh, khô khốc mà đau rát.

Cảm xúc của thân thể càng ngày càng không rõ, không giống như cảm giác mơ hồ mới vừa rồi, nàng có thể tinh tường cảm giác được, cổ họng của mình rất đau, thân thể của mình rất lạnh, bên cạnh có người kêu to lên một tiếng, tựa như cao hứng, tựa như vui mừng.

Nàng nghĩ, có phải mình đã tỉnh rồi không?

Nhưng sau khi tỉnh lại, thân thể của mình thuộc về nơi nào.

Ý thức dần dần thanh tỉnh, nàng rốt cuộc cũng phân biệt rõ đâu là hiện thực và đâu là giấc mơ.

Sự thật là nàng đã chết, chết vào mùa hè ở Vân Nam, một trận thiên tai đã cướp đi tánh mạng của nàng, không biết do nàng lỡ mạng hay là ý trời, những thứ này đã sớm không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là ... Hiện tại.

Nàng không phải là linh hồn trôi nổi, không phải là cô hồn không nơi nương tựa, nàng có gia đình, mặc dù nghèo khó nhưng không thiếu tình yêu thương ấm áp của mọi người. Nơi đó kế núi gần sông, chất phát dịu dàng, cầu nhỏ nước chảy, là cảnh sắc Giang Nam mà mình yêu thích.

Thượng đế biết nàng thiếu tình thân nên lưu nàng lại nơi này, phụ thân ôn hòa, ca ca sung ái, bà nội hòa ái, những người này đều đợi nàng tỉnh lại

để đáp trả ân tình cho bọn họ.

Thân thể của nàng từ từ lắng đọng rơi xuống, không còn có cảm giác phiêu bạc hay cảm giác mệt mỏi, nàng muốn mở mắt ra ngay để xem một chút, xem một chút coi có phải tất cả đều là mơ hay không.

Chương 38: Người dám nói không phải do người làm?

“Tĩnh! Con bé tĩnh rồi!” Lúc trời rạng sáng, trong một y quán nhỏ ở trấn Thanh Hà, bỗng nhiên truyền đến âm thanh ngạc nhiên, vui mừng qua đi, nhưng vẫn nghe thấy giọng nói hỗn tạp, còn có kèm theo mấy tiếng khóc.

Hai mắt Triệu Tương Nghi mở ra một đường nhỏ, mơ mơ màng màng nhìn mọi người trong nhà đang vây quanh nhìn mình, là thật, bọn họ tồn tại một cách chân thật, vẻ mặt đầy lo lắng cùng bi thương nhìn mình, đây không là mơ mà là sự thật!

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng nước mắt của Triệu Hoằng Lâm rơi trên gò má, cảm giác lạnh như băng, hít thật sâu không khí trong sạch mát mẻ này, nàng nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt của cả nhà đang nhìn nàng.

“Tĩnh lại là tốt rồi, tĩnh lại sẽ không sao nữa...” Giọng nói Phương thị khàn khàn, khóc không thành tiếng.

Triệu lão gia tử ở một bên đỡ bạn già, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ lời an ủi.

Cổ họng khô khan, nàng muốn mở miệng nói nhưng vừa lên tiếng, một cách tự nhiên kêu: “Uống nước...”

Triệu Hoằng Lâm lau nước mắt trên mặt, lập tức quay người đi, bung đến một chén nước ấm nhỏ, cẩn thận đưa đến trước mặt Triệu Tương Nghi, đỡ nàng ngồi dậy, chậm rãi chiều cổ nàng uống nước.

Làn nước ôn nhuận đổ vào trong yết hầu đã sớm khô khan, thần trí của Triệu Tương Nghi cũng minh mẫn trở lại, hai mắt hơi híp lại rồi mở to ra, tầm nhìn cũng không còn mơ hồ nữa.

Yết hầu không còn khô khan nữa, nàng nhìn mọi người đang đứng vây xung quanh nàng, lại nhớ đến cha mẹ kiếp trước mà mình đã vứt bỏ, nghĩ đến hành vi bất hiếu như trẻ con tùy hứng của mình, nước mắt không nhịn được liền rơi xuống.

Phương thị cho là thân thể nàng còn khó chịu, lập tức ôm lấy nàng, ân cần hỏi han, dụ dỗ: “Không sợ, Tương Nghi không sợ, sẽ nhanh qua khỏi thôi, đại phu có nói chỉ cần con tĩnh lại sẽ không sao nữa!”

Cùng lúc đó, trong đám người có một lão nhân mập mạp thân vận hôi sắc (màu xám) bước đến, chòm râu màu xám trắng, cả người tỏa ra một mùi thuốc nhàn nhạt, trong lòng Triệu Tương Nghi thầm nói đây chắc là đại phu rồi.

Mọi người tự động dạt ra hai bên tạo thành một con đường, ông bước đến cầm tay Triệu Tương Nghi bắt mạch, chỉ trong chốc lát, lông mày trên trán vốn đang nhíu chặt cũng thả lỏng ra, đổi thành vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mọi người trong nhà: “Đúng là kỳ tích nha! Ta vốn tưởng rằng vị tiểu cô nương này sau khi tĩnh lại cũng sẽ biến thành kẻ si ngốc, cả đời vô dụng. Không nghĩ đến ta vừa bắt mạch cho tiểu cô nương này, lại phát hiện mạch

tượng hữu lực mạnh mẽ, không khác gì mấy so với người bình thường, như vậy là tốt quá rồi!

“Vậy có để lại di chứng gì cho con bé sau này không?” Triệu Tín Lương môi mím chặt lại cũng hơi mở ra, giọng nói cũng không còn run sợ nữa.

Lúc này, Triệu Tương Nghi mới phát hiện, khuôn mặt của cha mình tiêu tụy rất nhiều, so với cái ngày biết chuyện Lữ thị bỏ trốn cùng người khác còn khó nhìn hơn ba phần

Đại phu mỉm cười lắc đầu: “Không có để lại đâu. Lão phu đã hành y nhiều năm, lần đầu mới gặp tình huống như vậy, cô bé chỉ mới ba tuổi, theo lý mà nói thì sau khi thuốc mê hết tác dụng, có tỉnh hay không đều để lại di chứng, chớ chi nói đến việc sau khi tỉnh lại mà thần trí vẫn bình thường. Bây giờ, lão phu có thể dám chắc với cả gia đình rằng cô bé này không có di chứng gì hết, thần trí của cô bé vẫn giống như ngày thường, thân thể cũng không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần về nhà dùng thuốc lão phu đã kê đơn cho cô bé để điều dưỡng lại, chắc chắn sẽ không lưu lại bệnh căn gì hết.”

Nghe đại phu xuất ra lời vàng ngọc, mọi người ai cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Không ai để ý đến, từ nãy giờ Triệu Tương Nghi vẫn cúi đầu xuống, hai tay ở trong chăn nắm chặt thành đấm, như hạ quyết tâm, tự nhủ trong lòng rằng, chính mình sẽ ở đây sống hết quãng đời còn lại. Quyết tâm như thế, so với lần trước khi đến thời không này càng kiên định hơn!

Mà căn bệnh kia làm nàng rơi vào mộng ảo, cảnh trong mộng giống như thật đó đã kích lệ nàng sâu sắc, sau khi tỉnh lại, nàng quyết tâm phải làm cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn, phá hủy triệt để cái tính cách ấu trĩ kiếp trước của nàng, chậm rãi thay đổi, sau khi trưởng thành sẽ xưng bá một phương, là một nữ tử kiên định.

Bên này, người nhà Triệu gia vui mừng khóc rống, căn bản không quan tâm đến số tiền lớn dùng mua thuốc men để trong lòng. Trên thực tế, vào cái đêm mà Triệu lão nhị đem hai xâu tiền lên trần hoàn toàn không đủ. Triệu Tín Lương rơi vào bước đường cùng, vẻ mặt lo lắng đi tìm huynh đệ của mình là Triệu Hữu Căn, vợ vàng nói rõ tình huống, rồi mượn của Triệu Hữu Căn năm lượng bạc, Triệu Hữu Căn không nhiều lời trực tiếp lấy tiền ra đưa cho, y hỏi Triệu Tín Lương cần bao nhiêu tiền mua thuốc cứ mở miệng, nhưng Triệu Tín Lương kiên quyết từ chối, hứa rằng ngày sau kiếm được tiền sẽ hoàn trả lại, còn nghĩ đến việc ghi lại phiếu nợ nữa. Nhưng Triệu Hữu Căn tức giận, nói Triệu Tín Lương không xem mình là huynh đệ, Triệu Tín Lương lúc này mới bỏ đi cái ý định viết phiếu nợ.

Một ngày một đêm bị dày vò, tiền thuốc men, tiền ăn uống của mọi người, cả nhà cộng lại cũng tốn hết sáu xâu tiền, còn năm lượng bạc mà Triệu Hữu Căn cho mượn, trước mắt còn không tới hơn một xâu tiền. năm

nay Triệu gia đúng là rất khó khăn, chuyện xấu cứ liên tiếp kéo đến, đem số tiền mà mọi người để dành đã xài hết.

Bây giờ, Triệu Tương Nghi cũng tốt lên một chút, Triệu Hữu Căn sau khi biết tin liền dẫn theo cả nhà mình đến thăm, còn mua không ít đồ để cho Triệu Tương Nghi tâm bổ thân thể, một nhà Triệu Tương Nghi thấy vậy vừa kiên quyết từ chối không nhận, vừa cảm kích mà xúc động.

Mọi người quay về nhà, dọc đường đi, Triệu Hoàng Lâm một bên dỗ dành Triệu Tương Nghi, một bên lại nói những chuyện đã xảy ra cho Triệu Tương Nghi nghe, Triệu Tương Nghi mới biết rằng mình đã hôn mê một ngày một đêm, đã làm cho mọi người trong nhà lo lắng như thế nào.

Nghĩ đến việc trước khi mình hôn mê, hình như là mình cùng ăn cơm tối với ca ca và cha, cái cảm giác chói chang, mệt rã rời đó là do sau khi ăn cơm xong mới có, rồi mới mất đi ý thức mà ngất xỉu.

Dọc đường đi, sắc mặt của Triệu Tín Lương rất là u ám, một câu cũng không nói.

Về đến nhà, việc đầu tiên mà hắn làm là đưa Triệu Tương Nghi về bắc phòng nghỉ ngơi, dặn Triệu Hoàng Lâm phải chăm sóc muội muội cho thật tốt, sau đó liền đóng tất cả các cửa lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Tâm Triệu Tương Nghi dao động, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, muội đi lên trần trị bệnh tốn rất nhiều tiền đúng không?”

Triệu Hoàng Lâm không nghĩ đến muội muội mình vừa mới mở miệng liền hỏi chuyện này, mặt ngẩn ra, sau đó bày ra khuôn mặt dịu dàng, vỗ nhẹ vào lưng Triệu Tương Nghi dỗ dành: “Tương Nghi ngoan, đi đường xa như vậy trở về nhất định đã mệt rồi, muội mau đi ngủ đi, chúng ta cũng không tốn nhiều tiền đâu, đừng lo lắng... chuyện này đã có người lớn lo rồi.”

“...” Triệu Tương Nghi ngưng mi, “Cha bây giờ đi ra ngoài làm gì vậy, muội thấy bộ dạng của cha thật là đáng sợ.”

“Tiểu muội, muội đừng quan tâm nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt, cha đây là đang đòi lại công bằng cho muội.” Trong mắt Triệu Hoàng Lâm lóe lên tia sáng, cho rằng tiểu muội nghe không hiểu, kỳ thực là Triệu Tương Nghi trong lòng sớm đã phân tích tỉ mỉ.

Hôm đó, cơm tối là do Lý thị làm, Triệu Tương Nghi tin tưởng cái cách đối nhân xử thế của Lý thị, vì Lý thị sẽ không vô cớ hãm hại nàng đâu. Ngược lại, Dương thị so với Lý thị càng khả nghi hơn, hôm đó, bà ta vô duyên vô cớ bưng cơm tối đến bắc phòng, khi đó nàng đã thấy rất kỳ quái rồi, Dương thị có điểm gì đó rất không giống ngày thường, nghĩ đến bên trong sự ân cần ấy, nhất định có điều gì đó mờ ám!

Lúc này, những người lớn trong nhà đều tập trung đến phòng ăn, khuôn mặt Triệu Tín Lương vẫn âm trầm, không nói một câu, bộ dạng quá mức dọa người

Lúc Triệu Tương Nghi hôn mê, triệu lão nhị cũng muốn an ủi đại ca, chỉ

là khi đó thần trí Triệu Tương Nghi không ổn định, tất cả mọi người cực kỳ quan tâm, hẳn cũng không nói gì được. Hôm nay, Triệu Tương Nghi cũng khỏe rồi, bộ dạng bây giờ của Triệu Tín Lương đúng là muốn đòi lại công đạo cho con gái, Triệu lão nhị thâm suy nghĩ, rút cuộc bước ra bình tĩnh nói một câu: “Đại ca, đệ biết đệ có nói gì thì cũng có chút thiên vị vợ mình, mà đệ cũng xin nói lời thật lòng, xin đại ca hãy nghe mà suy nghĩ cho thấu đáo.” Dừng một chút hẳn nhìn qua vợ mình, hai người đều lộ ra thần sắc thẳng thắn vô tư, sau đó quay đầu lại nhìn Triệu Tín Lương.

” Đúng là ngày hôm đó, cơm tối là do vợ của đệ làm, đệ dùng lương tâm của mình để nói một câu rằng, vợ của đệ xưa nay đều biết cách đối nhân xử thế, không làm phật lòng ai, không tranh đoạt, cũng không tính toán chi li. Hơn nữa vợ của đệ cũng rất thương hai huynh muội Tương Nghi, hôm đó còn cố ý bỏ vào chén của cả hai đĩa nhỏ hai quả trứng gà nữa, hoàn toàn không có lý do gì để hại gia đình huynh hết. Nói cách khác, nếu Ôn thúc có kiểm tra lại phần cơm canh ở bắc phòng có hạ mê dược, mà phần cơm này do vợ đệ làm, thì tại sao vợ đệ lại ngốc nghếch thức đến sáng không ngủ để trông chừng phần cơm canh này, đợi mọi người về kiểm tra? Vợ đệ làm như vậy, không phải là muốn chứng minh mình trong sạch, chứng minh mình không làm việc gì thẹn với lương tâm sao?”

“Đừng nói nữa, cha Hoằng Tuấn.” Lý thị bình tĩnh hòa nhã bước đến bên chồng, thở dài, sau đó nhìn mọi người, “Mặc kệ mọi người có tin hay không, ta ở đây, trước mặt mọi người xin nói thật, thuốc kia không phải là do ta hạ, ta đúng là theo lệ cũ ngày hôm đó làm cơm, cái gì cũng không rõ ràng.”

” Trước đừng nói nữa, lúc này trong đầu ta rất là loạn .” Triệu Tín Lương nghe hai người một phen nói lời giải thích, phát tay một cái, mết mội nói .

Phương thị và Triệu lão gia tử cũng thập phần lo lắng nhìn Lý thị, vì Lý thị được gả đến đây cũng được mấy năm rồi, tính tình thì hiền lành, không giống như cái loại người hay ngáng chân người khác.

Nhưng hôm nay, sự việc xảy ra trước mắt, cũng không có bằng chứng nào để chứng minh Lý thị vô tội cả, nhị lão Triệu gia thực sự không biết nên nói giúp cho Lý thị như thế nào đây.

Đúng lúc này, Dương thị chợt dạ cũng không nhẫn nại được, đứng dậy chỉ vào mặt Lý thị quát to nói: “Này, tẩu đừng có làm bộ nha, bây giờ xảy ra chuyện lại làm bộ đáng thương, ta xem tẩu có thể làm bộ không biết đáng khi nào !”

“Hay, việc này nếu không phải do tẩu làm, chẳng lẽ là do quý làm!” Triệu lão tam cũng ở một bên phụ họa theo.

Hai bọn họ cũng không nói lời nào hay ho cả, nhưng lời nói của họ lại làm cho Triệu Tín Lương đang suy nghĩ lung tung đột nhiên nhớ lại, hôm đó, cơm tối là do Dương thị đưa tới nhà.

“Ngươi!” Triệu Tín Lương bắt chợt ngược đầu lên, thân thủ nhắm thẳng

vào Dương thị, Dương thị bị hù cho giật mình, mắt thẳng tắp ngó ra nhìn Triệu Tín Lương ở đằng trước, sau đó vội vàng xua tay, lắc đầu như cái trống bỏi.

“Không, việc này không phải là do muội làm, đại.. đại ca, huynh đừng nhìn ta như vậy, thật sự không phải do ta làm...” (J: *uống trà* cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi)

“Việc này không phải do ngươi làm, vậy ngươi khẳng trương làm chi?” Phương thị ngưng mi nhì Dương thị, cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Lý thị đã sớm hoài nghi đến Dương thị rồi, nhưng lúc này trên người mình cũng có hiềm nghi, nàng không tiện nhắc đến Dương thị, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta mà thôi.

Mọi người thấy Dương thị sợ đến mức mặt trắng bệch ra, không biết nên tin ai.

Triệu lão tam tham đồ tốt của Trương quả phụ, lại sợ chuyện này bại lộ, liền lôi kéo vợ mình đang bị mọi người căm phẫn nhìn:” Này này, mọi người đang làm gì vậy, chẳng lẽ là đang hoài nghi vợ ta sao? Mọi người nên nhớ, cơm tối ngày hôm đó là do nhị tẩu làm đấy, một chút quan hệ đến vợ ta đều không có à!”

“Cơm là do nhị đệ muội làm, nhưng người đưa cơm đến phòng ta lại chính là tam đệ muội đấy !” Ngón tay Triệu Tín Lương run nhẹ chỉ vào Dương thị, dường như đối với hành vi của Dương thị, tâm hấn cũng lạnh, “Ngươi dám nói là không phải do ngươi làm?!”

Chương 39: Ônng thị nhắc nhở

” Không phải là ta, thật đó, không phải là do ta làm đâu! Ta trong sạch mà! Là nhị tầu, cơm là do nhị tầu nấu!” Dương thị thấy Triệu Tín Lương đem nghi ngờ quay sang mình, tâm hoảng sợ, ấp úng hơn, cũng không quên kéo theo Lý thị .

“Đệ muội , muội nói chuyện phải có lương tâm một chút đi !” Triệu lão nhị giận run, bước đến tranh luận, nhưng bị Lý thị kéo lại, Triệu lão nhị cũng không đành lòng để cho vợ mình chịu oan khuất, liền tránh khỏi tay Lý thị, đi đến trước mặt Dương thị, căm tức nhìn, “Tốt, hiện tại đem chuyện này nói ra, cơm đúng là do vợ ta nấu, mà người đem cơm đến bắc phòng chính là đệ muội người, nếu bàn về điểm khả nghi, đương nhiên là có vợ ta, nhưng người cũng đừng có nghĩ chôi cãi.”

Triệu lão gia tử nghe Triệu lão nhị nói xong cũng có mấy phần để ý, liền đứng ra ho khan vài tiếng: “Khụ, khụ, hóa ra chuyện là như vậy, cũng dọa sợ cha rồi, tâm thiếu chút nữa rét lạnh! Chuyện gì đã xảy ra ? Mặc kệ chuyện này là do ai làm, nhưng có người trong nhà muốn hại Trương Nghi là sự thật! Con bé chỉ mới có ba tuổi nha, làm sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy được!” Dừng một chút, cô nén lại cơn giận, rồi mới nói tiếp, “Cha ủng hộ lão Đại làm việc này, nhất định phải điều tra cho thật cẩn thận, ngày hôm nay nếu không tìm được hung thủ thì ngày mai, ngày kia, thậm chí là đến đầu xuân năm sau, chuyện này cũng phải tiếp tục điều tra! Đến khi nào tóm được hung thủ mới thôi!”

Dương thị và Triệu lão tam vừa nghe, suy nghĩ trong đầu lập tức sập đổ một mảng, thậm nghĩ xong rồi, vậy là xong !

“Mẹ cũng nghĩ như vậy.” Phương thị có nén vẻ buồn rầu trên mặt nói, “Cái người bỉ ổi như thế, trăm triệu lần không thể lưu lại trong nhà, điều tra chuyện này không chỉ đòi lại công đạo cho Trương Nghi, mà càng biết rõ thêm bản tính của người trong nhà chúng ta! Tâm tư ác độc như thế, chỉ cần nghĩ đến kẻ đó đang đi qua đi lại bên cạnh mẹ thôi, tim mẹ cũng muốn rớt ra đây!”

“Cha, mẹ, đại ca, ta đồng ý với cách nhìn của mọi người.” Lý thị vẻ mặt thản nhiên nói, “Tuy rằng, ta chưa đọc sách bao giờ, nhưng cũng biết mấy đạo lí như ‘Thanh giả tự thanh’, mọi người đem ta làm kẻ tình tình nghi, ta cũng không sợ mọi người điều tra ta, chỉ cầu mọi người sau khi điều tra xong hãy trả lại trong sạch cho ta.”

“Nhưng làm vậy là ủy khuất cho nàng rồi.” Triệu lão nhị vẻ mặt không đành lòng.

“Ồi chao, mọi người làm vậy là có ý gì!” Dương thị cố giấu vẻ chột dạ trên khuôn mặt , chỉ vào Lý thị nói, “Tầu ấy cũng bị hiềm nghi , mọi người

nhìn tâu ấy như vậy, rồi lại nhìn ta như thế, lẽ nào muốn nói chuyện này là do ta làm hả! Ôi, ta thật không muốn sống nữa, mọi người sao có thể nhiều lần tìm có khi dễ ta như vậy à, lại còn không tin ta nữa!” (J: từ đó giờ thím có làm chuyện gì hay ho đâu mà bảo người ta tin thím hử)

Mắt thấy Dương thị lại muốn khóc lóc om sòm, Triệu Tín Lương vừa hạ giọng vừa quát: “Ai cũng không cần nói nữa!” Lại chỉ vào mặt Dương thị, “Người dám nói là mình không làm chuyện này ư? Chúng ta chờ xem, tốt nhất là người nên hi vọng ta không tra được gì đi, nếu ta tra được thì người sẽ chết với ta!”

Dứt lời, Triệu Tín Lương xoay người rời khỏi phòng ăn.

Dương thị cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vẫn như cũ , nhất quyết không tha chỉ vào thân ảnh của Triệu Tín Lương mắng:”Huynh gào thét cái gì, còn chưa điều tra rõ chân tướng đã hung dữ với ta, mặc dù chúng ta là nông dân, nhưng muốn nói cái gì cũng phải có chứng cứ nha! Không bằng, không chứng huynh đừng có ở đó mà nói lung tung à! Huynh tra đi, cứ việc điều tra đi! Ta chưa bao giờ làm việc gì trái với lương tâm mình, nên không có sợ đâu!” Nói xong, liền kéo phu quân của mình đi ra khỏi cửa phòng ăn.

Phương thị nhìn cả nhà lão tam đã đi xa, trong lòng cũng sớm nhận định ai đúng ai sai. nhưng với tình huống hiện nay, phải có được chứng cứ, mấy chén cơm cũng xem như là bằng chứng, nhưng dù sao cơm vẫn là do vợ lão nhị nấu, vợ lão nhị cũng khó thoát được liên quan, tuy nói trong nhà ai cũng hoài nghi đến vợ lão tam , nhưng nếu như nhận định là do vợ lão tam làm, trực tiếp trừng phạt nàng ta , thế nào nàng ta cũng nháo lên cho long trời lở đất không biết chừng.

Đến lúc đó người bên ngoài mà biết được, thế nào cũng nói gia đình bọn họ hà khắc với con dâu, không biết phân biệt tốt xấu. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ của Dương thị bên kia cũng là cái nhà khó dây dưa lắm, việc này mà đem đi dây dưa, sẽ làm thành chuyện vụn vặt cho mọi người bàn tán.

Tỉ mỉ phân tích một hồi, Phương thị cũng quyết định làm theo lời Triệu lão gia tử và lão đại nói, chậm rãi cùng hung thủ kia hao tổn, không sợ nàng không hiện hình!

Chuyện này tạm thời chính là quả thiên lôi nằm trong Triệu gia, tùy thời có thể đem cả gia đình này phá hủy đến long trời lở đất.

Bởi vì chuyện này mà cả nhà đang bị vây trong tình trạng thận trọng, trong nhà lão nhị thì hoàn hảo, mỗi ngày thản thản đặng đặng [1] , nhưng trong nhà lão tam lại không như thế, mỗi ngày hết sức lo sợ, luôn mở to mắt nhìn người khác. Như vậy xem ra, người hãm hại bọn họ chính người trong tây (tam) phòng rồi, nếu ngày nào bọn họ vẫn còn chưa tìm được bằng chứng để chứng minh người trong tây phòng là hung thủ, thì không thể vô có mà bắt giữ được người trong tây phòng được! Nên người trong nhà thỉnh thoảng ở bên ngoài mắng, hù dọa Dương thị , thậm chí còn cãi nhau với nàng ta ở

bên ngoài, còn lại mấy biện pháp khác cũng không thể làm.

Tề gia bên cạnh, còn có lão Ôn và mấy họ hàng thân thích xưa nay cùng Triệu gia có quan hệ cũng tốt lắm, họ nghe được chuyện của Triệu Tương Nghi, không tránh khỏi việc luân phiên nhau tới nhà để an ủi.

Biết nhà bọn họ đưa Triệu Tương Nghi lên trần chữa bệnh, tiền còn không đủ phải đi mượn của nhà Triệu Hữu Căn, Tề mộc tượng và vợ là Uông thị còn đặc biệt đem hai xâu tiền đến giúp đỡ nhà bọn họ nữa. Phương thị tuy rằng cảm động, nhưng vẫn kiên quyết không nhận, nói là đồ tét và mấy vật dụng cần sửa cũng sửa lại rồi, lễ mừng năm mới cũng không thành vấn đề, chỉ chờ đến mùa xuân năm sau, mỗi người trong nhà cố gắng làm việc để kiếm tiền, đem trả xong món nợ kia. (nợ này chắc là nợ tiền của Triệu Hữu Căn ấy mà)

Uông thị thấy thế cũng không thể nào nhét tiền vào tay người ta được, chỉ nói rằng, hễ nhà bọn họ có khó khăn gì nhất định phải nói cho nàng biết.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Phương thị không có xem Uông thị người ngoài, liền đem tình trạng của nhà mình bây giờ nói với nàng ấy. Uông thị cũng đoán được nên thở dài một hơi, cẩn thận suy nghĩ một hồi, cũng không nhìn được mở miệng: “Đại thẩm, theo lý thuyết, đây là chuyện nhà thẩm, con vốn không nên chen miệng vào.”

Phương thị dừng việc đang làm trên tay, nhìn Uông thị hỏi: “Thế nào?”

Uông thị nhìn chung quanh một hồi, sau đó đến bên tai phương thị nói nhỏ: “Đêm hôm đó, nhà thẩm loạn thành một đoàn, con vốn đến xem một chút xem có chuyện gì, không cẩn thận đụng phải vợ của lão tam nhà thẩm... Con vốn để chuyện này ở trong lòng, nhưng bây giờ nghe thẩm nói như vậy, con cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này cũng thập phần khả nghi.”

“Nga?” Phương thị tâm động một cái, cũng là cẩn thận nhìn xung quanh một chút, sau đó giảm thấp giọng nói, “Mẹ A Sâm, con nói tiếp đi.”

“Đêm hôm đó, con nhìn thấy mẹ Hoằng Nhân vụng trộm từ trong nhà đi ra, ở dưới gốc cây đào cùng người khác thì thẩm to nhỏ, cụ thể là nói gì con cũng không rõ vì hai người họ nói nhỏ quá. Thế nhưng người mà mẹ Hoằng Nhân nói chuyện... Nhìn xa rất giống Trương quả phụ.”

“Có thật không?” Phương thị nghe xong, âm thầm kinh hãi.

Uông thị thấy thế, cũng sợ chính mình không thấy rõ, cho nên không dám nói lung tung hại Dương thị, bèn khuyên Phương thị: “Việc này không thể xem là chuyện nhỏ được, hôm đó trời rất tối, con cũng không dám khẳng định đó có phải là Trương quả phụ hay là người khác không, chỉ là nhìn dáng dấp có điểm rất giống thôi. Chỉ có điều, con dám khẳng định rằng đêm đó mẹ Hoằng Nhân cùng với người khác ở dưới gốc cây đào khinh ngôn tế ngữ [2] nói chuyện.” Dừng một chút, lại nói tiếp, “Con là quan tâm đến nhà thẩm nên mới nói ra chuyện này, nhưng cũng không thể khẳng định rằng chuyện này là do mẹ Hoằng Nhân làm, có thể là nàng ta ngẫu nhiên gặp tỷ muội tốt

nên ở đó nói chuyện không biết chừng, đại thâm dừng vì vậy mà trực tiếp đi trách người ta . Mặt khác..Nếu việc này là thật, xin đại thâm nghìn lần đừng nói ra cho bên ngoài biết chuyện này là con nói cho thâm à.”

Phương thị gật đầu, cảm kích nói: “Việc này thâm hiểu, mẹ A Sâm, cảm ơn con đã nói cho thâm biết chuyện này.”

Hai người lại hàn huyên một hồi về việc lật vật, tiểu hài tử , Uông thị bèn xin về nhà nấu cơm, nên rời khỏi nhà Phương thị.

Được Uông thị nhắc nhở như vậy, Phương thị càng khẳng định thêm về suy nghĩ của mình, chuyện này nhất định là do Dương thị làm, thâm nghĩ biện pháp khiến cho Dương thị lộ ra sơ hở, bà còn không muốn mỗi ngày đều giáp mặt với Dương thị , nếu trước kia chỉ là không hài lòng với nàng ta thì bây giờ bà đối với nàng ta đã sinh là lòng oán hận.

Phương thị cảm thấy, Dương thị có thể dùng mảnh khóc để lười biếng, chẳng qua là do tính nết không đúng đắn, hoàn toàn không nghĩ đến nàng ta giống như đám người Trương quả phụ có tâm tư ác độc, thích ngáng chân người khác.

Nhưng bây giờ, nàng ta cư nhiên bắt đầu làm chuyện xấu này nọ, đồng thời còn hại cháu gái của mình! Nghĩ đến việc suýt nữa mất đi cháu gái, tâm của Phương thị tràn ngập đau đớn khôn cùng, mỗi khi nhớ lại lòng bà cũng vẫn còn sợ hãi, vì vậy, bà đối với Dương thị oán hận còn sâu hơn.

Trên thực tế, bởi vì sự kiện kia, mà mấy ngày nay Dương thị và người trong tam phòng ít nói chuyện cùng người trong nhà, người nào thấy bọn họ cũng tựa như nhìn thấy ôn thần hoặc là kẻ thù vậy.

Mặc cho Dương thị khóc lóc om sòm thế nào, Triệu lão tam ăn vãi làm sao, đều là không có gì dùng.

Chuyện cứ tiếp tục như vậy, Dương thị càng sợ hãi thêm, mỗi lần về phòng đều dặn dò chồng cùng hai đứa con của mình nhiều lần, ở trong phòng không nên nói lung tung, bị người khác nghe được sẽ nắm được cán, càng không được ở bên ngoài khua môi múa mép, gây phiền phức.

=====

[1] *Thản thản dăng dăng* : thản nhiên không lo sợ (đúng không nhỉ)

[2] *Khinh ngôn tế ngữ*: nói lời nhỏ nhẹ

Chương 40: Ngọc nát

Thời gian trôi qua, xoay một cái đã đến tháng mười hai, tháng cuối cùng của năm, một nhà Triệu gia không có chút sinh khí mà vắng vẻ. Người trong nhà vì chuyện mê dược mà trở nên hết sức lo sợ, trong lúc mọi người chung đụng với nhau cũng rất là lãnh đạm.

Bất quá cũng vì chuyện này mà tin đồn về Triệu gia có năm mươi lượng bạc cũng được rửa sạch.

Khi mọi người biết được nhị lão Triệu gia rất yêu thương hài tử nóng lòng nhìn Triệu Tương Nghi vì trúng mê dược nên ngắt xiu, cũng không có đủ tiền để mua thuốc thang, liền khẳng định, Triệu gia căn bản không có năm mươi lượng, e rằng là do Dương thị mở miệng nói bậy.

Bởi vì theo tính tình của Phương thị và triệu lão gia tử, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu có năm mươi lượng bạc chắc chắn sẽ không thờ ơ đứng nhìn, tiếc rẻ lấy ra cho Triệu Tương Nghi chữa bệnh.

Mọi người rối rít nhau truyền miệng, việc đính ước của Triệu Nguyệt Cẩm và nhà Trương đồ tể cũng bị ảnh hưởng. Trương đồ tể và vợ là Ngô thị, vốn là tham tiền của Triệu gia nên mới tới, bây giờ lại nghe Triệu gia không có tiền, ngay lập tức có suy nghĩ muốn hủy hôn.

Bất đắc dĩ là Trương Sâm con trai của Ngô thị, lúc trông thấy Triệu Nguyệt Cẩm đã trót yêu rồi, nói cái gì cũng không muốn hủy hôn. Ngô thị không lay chuyển được con trai, mới không dám đến Triệu gia nói gì. Thế nhưng, cũng vì vậy mà Ngô thị ra chủ ý sẽ không đưa nhiều tiền sính lễ đến Triệu gia, đưa tới bốn xâu cũng xem như là không tệ rồi! (J: thêm một bà nữa)

Sau khi Phương thị biết được chuyện này, cũng không nói gì, biết Ngô thị nịnh bợ, nhưng bà thực sự xem trọng nhi tử của Trương đồ tể nên mới không nói gì, nhận bốn xâu tiền sính lễ, bà bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho Triệu Nguyệt Cẩm.

Lúc đó, đại nữ nhi của Dương thị là Triệu Tương Liên bởi vì lòng hư vinh mà gây họa.

Bên này, Triệu tương Liên đang đứng dưới ánh nắng mùa đông, mượn ánh sáng mặt trời rực rỡ giơ chiếc vòng ngọc trên tay khoe khoang với đám bạn cùng lứa.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào chiếc vòng trên tay, khiến cho chiếc vòng ánh lên một màu xanh thanh thúy, không có ánh sáng lung linh nhưng trông rất đẹp mắt và quý giá. Đối với bọn nhỏ sinh ra trong nông gia mà nói, bọn nó chưa bao giờ nhìn thấy một món trang sức tinh xảo như thế này, từng đưa bọn nó nhất thời vui vẻ mà hoảng sợ, tranh nhau nói muốn nhìn chiếc vòng một cái thật kỹ.

Sự thật là vào đêm Triệu Tương Nghi hôn mê, Triệu Tương Liên vụng trộm nghe cha mẹ nói chuyện, tuy Triệu Tương Liên mới chỉ bảy tuổi nhưng được Dương thị dạy dỗ, nên trưởng thành rất sớm, có thể nghe hiểu Dương thị đang nói cái gì, trong lòng cũng hoảng hốt và lo sợ.

Nhưng đồng thời, Triệu Tương Liên cũng nhớ rõ nơi cất giấu chiếc vòng ngọc kia, thừa dịp Dương thị và Triệu lão tam có việc đi về nhà mẹ đẻ, liền lén lút lấy chiếc vòng ra, yêu thích nhìn ngắm, vừa lúc cha mẹ không có ở nhà, dứt khoát cầm chiếc vòng đi ra ngoài cho đám bạn cùng chiêm ngưỡng, bản thân có thể hãnh diện rồi.

“Tương Liên tử, chiếc vòng tay của tử thật là đẹp! Chắc tốn không ít tiền đi, mẹ của tử từ khi nào lại có đồ tốt như vậy thế!” Cùng lúc, có một tiểu cô nương năm tuổi nãi thanh nãi khí hỏi.

Triệu Tương Liên còn chưa kịp trả lời thì có một người giành nói: “Ta nghe người lớn nói nha, nhà tử ấy nhận bạc của người ta, nên mới có tiền mà mua được chiếc vòng đó!”

Triệu Tương Liên thấy đám bạn đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái nhìn mình, liền ưỡn ngực lên, cầm chiếc vòng ngọc đung đưa trong tay, ngay sau đó chậm rãi khoe khoang: “Hừ, các người biết cái gì mà nói. Vòng tay lớn như vậy ta đeo đâu có được, nhưng mẹ ta cũng không có đeo đâu. Chiếc vòng này là do mẹ ta đặc biệt mua để dành, chờ đến khi ta trưởng thành sẽ dùng nó làm đồ cưới cho ta đấy.”

Đám trẻ vừa nghe xong, nói thẳng mẹ Triệu Tương Liên đối đãi với người ngoài như thế nào, lại thương yêu con gái mà tính toán, chuẩn bị đồ cưới cho Triệu Tương Liên.

Đúng lúc này, có một tiểu cô nương hâm mộ nói: “Tương Liên tử, mẹ tử thật tốt, lại thương tử như thế! Nếu như mẹ muội cũng giống mẹ tử như vậy, thương yêu muội thì tốt rồi!”

“Ai, việc này nha, cũng không thể miễn cưỡng, ai bảo ta đầu thai vào gia đình tốt làm chi!” Vào giờ phút này, Triệu Tương Liên cảm giác được mình đã lên một cấp bậc, cùng đám bạn kia quả thực không cùng một cấp bậc, vì vậy Triệu Tương Liên bắt đầu dùng ánh mắt ở trên cao nhìn xem đám bạn của mình.

Vừa vặn Lý thị từ nhà hàng xóm trở về, nhìn thấy Triệu Tương Liên cách đó không xa chơi đùa cùng đám bạn của mình, vừa định bước tới gọi nàng về nhà ăn cơm, nhưng bị chiếc vòng ngọc trong tay nàng hấp dẫn ánh mắt.

Tâm dao động liền bước vội đến, cẩn thận nhìn món đồ quý giá kia, cúi đầu hỏi Triệu Tương Liên: “Tương Liên à, chiếc vòng này là của cháu sao?”

Triệu Tương Liên nhìn thấy Lý thị, rõ ràng là chột dạ, sợ hãi cúi đầu xuống, nói quanh co một hồi cũng không nói được gì.

Đám bạn hâm mộ của Triệu Tương Liên liền vượt lên phía trước tranh giành nhau nói cho Lý thị biết, đó là vật mà Dương thị chuẩn bị làm đồ cưới

cho Triệu Tương Liên ! trong lòng tràn đầy hâm mộ cùng đố kỵ.

Những lời này lừa gạt con nít thì có thể, nhưng trong lòng Lý thị biết rõ, Dương thị đối đãi với con gái của mình như thế nào, ở trong nhà cũng không còn là bí mật nữa, hơn nữa Dương thị cũng không có cái bản lĩnh gì để góp tiền mua được một món đồ quý giá như thế, nếu có bản lĩnh ấy thì Dương thị tuyệt đối sẽ không vì nữ nhi của mình mà đặt mua đồ cưới quý giá này đâu.

Hơn nữa, không biết tại sao, nhìn thấy vòng tay bằng thúy ngọc kia, Lý thị cảm thấy nó rất là quen mắt, thế nhưng cũng không nhớ ra là mình đã thấy nó ở đâu.

Sợ rằng là do Triệu Tương Liên nói dối hoặc làm cái chuyện trộm cắp, Lý thị vội vàng giải tán đám trẻ cùng chơi với Triệu Tương Liên, bình tĩnh nói:”Tương Liên, ăn thì có thể ăn bậy nhưng lời nói không thể nói lung tung được. Tốt nhất là cháu nên nói cho nhị thẩm thẩm biết , chiếc vòng tay này là ở đâu ra, là do mẹ cháu mua sao?”

Triệu Tương Liên siết thật chặt chiếc vòng ngọc trong tay, mím chặt môi không nói lời nào, Lý thị thấy thế, nghĩ Dương thị và Triệu lão tam không ở đây, việc này vẫn phải để cho Phương thị xử lý, nên không nói gì nữa, chỉ dắt Triệu Tương Liên đi gặp Phương thị.

Phương thị đang ở bắc phòng dụ dỗ Triệu Tương Nghi uống thuốc, nghe thấy thế liền đặt chén thuốc xuống, đi đến trước mặt Triệu Tương Liên, vươn một tay: “Lấy ra.”

Triệu Tương Liên nhìn thấy bộ dáng nghiêm nghị của Phương thị liền sợ hãi, sợ đến nước mắt đều rơi xuống, hai tay để ở sau lưng , dứt khoát lắc đầu.

“Không lấy ra đúng không?” Phương thị nói xong , liền bắt chặt lấy hai tay cánh tay ở sau lưng Triệu Tương Liên, trong nháy mắt đã đoạt lấy chiếc vòng thúy ngọc kia, cẩn thận nhìn, biết đây không phải là thứ phẩm gì đó, trong lòng tức giận, chỉ vào mặt triệu tương Liên quát mắng,” Nói! Thứ này là ở đâu có được”

“Mẹ, người nhỏ giọng một chút, chớ dọa hài tử.” Lý thị nghĩ việc này dù sao không có liên quan gì đến hài tử, vội bước đến khuyên nhủ.

Phương thị thấy thế, không nhìn Triệu Tương Liên, mà quay đầu lại nhìn Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi đừng sợ, Bà nội không phải là đang nói con.”

Sau đó lại xoay đầu sang nhìn Triệu Tương Liên, giọng nói cũng tốt lên : “Tương Liên a, mới vừa rồi bà nội hò đồ, việc này không liên quan gì đến con hết, nhưng mà con phải thành thật nói cho bà nội nghe?”

Triệu Tương Liên lau nước mắt, trong đầu hiện ra bộ dáng Dương thị hung tàn cảnh cáo mình, trong lòng rất sợ, không dám đem lai lịch của chiếc vòng nói ra ngoài, trực tiếp lắc đầu nói mình không biết.

Phương thị ngẩng đầu nhìn Lý thị, Lý thị cũng là lắc đầu giải thích: “Con

cũng không biết, mới vừa rời trên đường về nhà nhìn thấy con bé đang chơi cùng bọn trẻ trong thôn, nghe nói là...Đồ cưới mà đệ muội chuẩn bị cho Trương Liên. “

“Ôi, lời này nói thật là mắc cười quá đi, nếu nàng ta có thể vì con gái mình mà đặt mua đồ cưới quý giá như vậy, mẹ sẽ đổi sang họ của nàng ta!” phương thị châm chọc, tự nhủ rằng chỉ cần chờ Dương thị và Triệu lão tam trở về, có thể hỏi được lai lịch của món đồ này rồi.

Nhà bọn họ mặc dù nghèo, học trò nghèo nhưng chí không nghèo, sao có thể ở sau lưng người khác mà đi làm cái chuyện trộm cắp này được.

Triệu Trương Nghi ngồi ở trên giường tinh tế quan sát chiếc vòng thúy ngọc kia, nguyên còn cảm thấy rất là quen thuộc, trong lòng cũng khẳng định vòng tay này không phải của ai khác mà là của Trương quả phụ.

Vì vậy, Triệu Trương Nghi liền phỏng đoán sắc bén đến một tầng bí mật nào đó, còn không đợi suy nghĩ cho rõ ràng, đã vung tay nhỏ, há mồm hét lên “Bà nội, bà nội, vòng tay đó hình như là của Trương di!”

Vừa nghe hai chữ “Trương di”, Phương thị còn chưa kịp suy nghĩ đó là ai thì đã được Lý thị nhắc nhở, bà liền hiểu người mà cháu gái mình đang nói đến chính là Trương quả phụ.

Tâm Phương thị vừa động, nhìn kỹ chiếc vòng lại lần nữa, thật đúng là giống như lời cháu gái, bà ngoài miệng nói “Khoan hãy nói việc này, vừa nãy ta nhìn chiếc vòng giống như đã thấy ở đâu rồi, bây giờ nhìn kỹ lại, không phải là của Trương thị sao?”

Phản ứng đầu tiên của bà là hai người Dương thị và Triệu lão tam đi làm cái chuyện trộm gà trộm chó gì đó, trộm lấy đồ của Trương quả phụ đi, trong lòng gấp gáp cả lên, nghĩ đến Trương quả phụ mỗi ngày đem chiếc vòng này đi khoe khoang, đột nhiên biết được chiếc vòng của mình bị mất là do người trong nhà bà làm, nàng ta không quậy đến nổ tung trời mới lạ.

Đang suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này sao cho vẹn toàn, vừa hận đám người lớn trong tam phòng không hiểu chuyện, tâm tư lại đen tối, thì Dương thị từ nhà mẹ đẻ của mình trở về.

Còn chưa bước vào trong phòng đã thấy Lý thị kêu nàng ta và Triệu lão tam đến bắc phòng, nói là Phương thị tìm bọn họ nói chuyện. Tim Dương thị muốn nhảy rớt ra, thầm nói, chẳng lẽ đã có kết quả điều tra rồi sao?”

Rụt rè sợ hãi đi vào trong Bắc phòng, Dương thị mắt thấy nữ nhi của mình đang khóc, khuôn mặt Phương thị đầy tức giận, chính là vượt lên phía trước trách mắng nữ nhi mình:”Người lại làm chuyện gì khiến cho bà nội tức giận thế hả!” Vừa nói vừa hướng Phương thị cười bồi tội. “Mẹ, người trước nay đều thương yêu con cháu, rốt cuộc Trương Liên đã làm sai chuyện gì, lại làm cho người tức giận đến thế vậy?”

“Con bé không có làm cái gì cả, mà là hai người các người!” Phương thị dứt lời, xòe bàn tay mình ra, chiếc vòng thúy ngọc trên tay hiện ra trước mắt

cả hai, làm cho dương thị chột dạ, nhưng thấy Phương thấy quát nói, “Theo ta đi ngoài ta có lời muốn hỏi với hai người!”

Lý thị biết mẹ chồng mình không muốn làm ảnh hưởng đến Triệu Tương Nghi, nên Lý thị cũng kéo Triệu Tương liên ra ngoài theo, rồi ở trong sân gọi Triệu Hoàng Lâm đang đọc sách: “Hoàng Lâm à, cháu đến xem chừng muội muội một chút, chúng ta có việc cần làm một chút.”

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu lên, quay sang nhìn Lý thị mỉm cười, sau đó đứng lên đi vào bắc phòng.

Phương thị đem hai người Dương thị gọi vào nhà lớn, Triệu Nguyệt Cẩm đang ngồi ở bên trong thêu thùa may vá, thấy thế không khỏi kinh ngạc, không biết là đã có chuyện gì xảy ra, nhìn thần sắc trên mặt mỗi người có vẻ là không tốt lắm.

Vốn việc này Phương thị cũng không định để cho con gái mình nghe, miễn cho con gái bị ảnh hưởng, nhưng sợ trong lòng con gái lo ngại, ngược lại sẽ làm cho tính cách của mình càng thêm sợ sệt hơn. Sau khi cùng nhà Trương đồ tể đính hôn, Phương thị trái lo phải nghĩ, cảm thấy ngày sau Triệu Nguyệt Cẩm còn phải ứng phó với mẹ chồng Ngô thị không tốt kia nữa, không thể không học một chút đương gia chi đạo, cho nên cũng không để cho con gái đi ra ngoài.

“Nói! Thứ này ở đâu ra, là do trộm tới sao!” Phương thị vừa trầm giọng vừa quát, cũng làm cho Dương thị thở phào nhẹ nhõm, biết Phương thị còn chưa hoài nghi đến chuyện của nàng ta và Trương quả phụ.

Vì vậy cũng vội vàng chu miệng nói: “Vật này, là do đệ đệ bên nhà con mua cho con đây!” Ngay sau đó liền bước lên đoạt lấy đồ vật trong tay Phương thị, trong miệng vẫn còn mắng, “Mẹ, người làm sao lại như vậy, lục lọi đồ đạc trong phòng con để lấy đồ! Ôi chao, ôi chao, người trả lại cho con!”

Phương thị không đưa, Dương thị đoạt không được, hai người, người đầu ta xô, Lý thị thấy thế vội bước đến khuyên can, giữa lúc, không biết người nào cầm không chắc, vòng tay thúy ngọc kia rơi xuống đất vang lên tiếng leng keng, sừng sốt vỡ thành ba đoạn.

Chương 41: Ta bị bắt buộc mà

“Ôi! Vòng tay tốt thế này làm sao vỡ nát rồi!” Triệu lão tam tiếc rẻ chiếc vòng tay quý giá, nhất thời oán giận vợ mình cầm không chắc, liền trừng mắt với Dương thị, lớn tiếng nói!

Dương thị mắt thấy đồ tốt của mình bị vỡ làm ba mảnh, cũng là đau lòng cả buổi, trực tiếp dùng mưu kế khóc nháo của mình trước mặt Phương thị và Lý thị nói: “Ai ôi, vòng tay thúy ngọc này là thượng phẩm do đệ đệ ta mua tặng đó nha! Đã bị các người làm hư rồi! Người mau đền cho ta, đền vòng tay lại cho ta!” Dương thị không dám đả động đến Phương thị, trái lại kéo lấy xiêm y của nhị tẩu Lý thị, giống như một nữ nhân phát điên liều mạng gào thét.

“Tất cả im miệng cho ta!” Ban đầu, Phương thị còn tưởng tay chân của hai người Dương thị và Triệu lão tam không sạch sẽ, nhưng bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ đến chuyện Uông thị từng nhắc nhở qua bà, đêm hôm đó Dương thị cùng với người khác ở dưới gốc đào nói chuyện, lúc này Phương thị càng khẳng định chuyện Triệu Tương Nghi bị hôn mê là có liên quan đến Dương thị, hơn nữa Dương thị còn âm thầm cầu kết với Trương quả phụ, vòng tay thúy ngọc này chính là bằng chứng tốt nhất!

Nghĩ đến đây, Phương thị ngồi xổm xuống nhặt ba mảnh vỡ của vòng tay thúy ngọc trên sàn, dùng ngữ khí nghiêm khắc ép hỏi Dương thị: “Đừng có giả bộ nữa! Nói, người cùng với Trương quả phụ lén lút ở cùng một chỗ rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì! Ngày hôm nay mà không nói rõ cho ta nghe, thì từ nay về sau các người không còn là người Triệu gia nữa!”

Hai người Dương thị và Triệu lão tam nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, miệng mở thật to không cách nào khép lại được, tim hai người đập bình bịch, ngán cả người ra, không hề nghĩ đến vì sao Phương thị có thể liên tưởng việc này có quan hệ đến Trương quả phụ!

Đúng lúc, những thành viên khác trong Triệu gia cũng đã chạy đến, Triệu lão gia tử vừa nhìn thấy sắc mặt của người trong tam phòng không được tốt lắm, nhin không được nhìn bọn họ nói một câu: “Làm sao vậy? Không có việc gì sao lại chọc cho mẹ các người mất hứng vậy!”

“Đúng, đúng, đúng! Xem như con dâu có ngàn vạn lần không đúng đi nữa thì cũng xin mẹ tha thứ, con dâu, con dâu xin chịu tội với mẹ!” Dương thị sợ đến mức run lấy bầy, tâm treo ngược lên, ngoài miệng nói những lời trái với lương tâm, mọi người nghe xong đều sững sốt cùng hiếu kỳ, sao hôm nay Dương thị nói chuyện hay vậy, đương nhiên là ngoại trừ Phương thị và Lý thị.

“Đứng lại cho ta!” Nhìn bộ dáng muốn bỏ chạy thật nhanh của Triệu lão tam và Dương thị, Phương thị tức giận đến run, trực tiếp phân phó Triệu lão

nhị đóng cửa lại!

Lúc cửa đóng chặt lại, tim Dương thị và Triệu lão tam đều đập nhanh hơn một nhịp, tâm nói đại sử không ổn!

Triệu Tín Lương nhận ra có gì đó không đúng, vội vã hỏi Phương thị kỹ càng: “Mẹ, người đã tìm được chứng cứ rồi sao?”

“Ôi này , ôi này, đại ca , nhìn huynh nói lời này xem! Đây chẳng khác nào là nói hai người bọn đệ là hung thủ hại người đâu!” Triệu lão tam không phục, còn tùy tiện nói một câu, nhưng bị Dương thị âm thầm kéo tay lại ! Lúc này, không cần thận mà nói sai là chết chắc, tốt nhất là câm miệng lại!

Đợi mọi người yên lặng lại, Phương thị mới chậm rãi mở miệng nói suy nghĩ trong lòng mình ra cho mọi người biết: “Mọi người nhìn xem, mặc dù chiếc vòng đã vỡ ra thành ba mảnh, nhưng ta dám khẳng định với mọi người rằng chiếc vòng này không phải là của ai khác mà nó là của Trương quả phụ đây !”

“Mẹ! Người hiểu lầm rồi, vòng tay này căn bản không phải của Trương quả phụ, đây là đệ đệ của con mua cho, loại vòng tay thúy ngọc này ở khắp nơi đều có bán, giống nhau đều không có gì kỳ quái nha!” Dương thị tâm hoảng hốt, liên tục xen mồm vào giải thích!

“Vậy à, nếu không ta phái lão đại hoặc lão nhị qua nhà mẹ đẻ của người bên kia chứng thực một chút được không? Dù sao cũng không xa lắm!” Phương thị lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương thị , Dương thị không nói nên lời, Phương thị mới lớn tiếng khiển trách một câu, “Ít ở trước mặt ta mà xen mồm vào! Chuyện trong nhà này còn chưa đến phiên người nói đến!”

“Vòng tay này nhất định là của Trương quả phụ!” Ngay sau đó, Phương thị lại mở miệng nói, trong giọng nói còn mang theo chút bất đắc dĩ cùng thất vọng , mặc dù bà khẳng định chuyện này chính là do người trong nhà làm , nhưng bây giờ biết được chân tướng rồi, trong lòng là vô tận mất mát cùng tuyệt vọng, “Cho nên, chuyện Trương Nghi bị hôn mê , chắc chắn là do vợ lão tam làm !”

“Oan uổng à mẹ, con không có làm! Ta là trong sạch, con không có làm!” Dương thị nghe xong, cảm giác tim mình đập lên một cái rồi ngừng lại! Kinh hách qua đi, tiếng cầu xin tha thứ cùng biện bạch vang lên!

“Mẹ không phải nói người im miệng rồi sao!” Triệu Tín Lương đã sớm khẳng định việc này là do Dương thị làm, bất quá Lý thị vẫn có điểm hiềm nghi, lại chưa tìm được chứng cứ , hấn không thể trực tiếp buộc tội Dương thị để tránh cho nàng ta tóm lấy Lý thị làm tấm bia đỡ mà nháo lên! Hiện tại, Phương thị đã xác định được là do Dương thị làm, chắc chắn là đã có được chứng cứ gì đấy, cho nên giờ phút này oán hận trong lòng Triệu Tín Lương đối với Dương thị và Triệu lão tam đều bày ra không bỏ sót , cũng không chút nào che giấu lại!

Dương thị và Triệu lão tam hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao lại bị

dọa cho sợ, chỉ run rẩy, dè dặt cúi đầu xuống không dám ngẩng lên, giống như là đang chờ đợi hình phạt.

“Ta biết ngay là tam phòng các người không làm cái chuyện tốt gì mà!” Cả người Triệu lão gia tử run lên vì tức giận, ngón tay run rẩy chỉ vào Dương thị, một bàn tay khác cầm lấy tẩu thuốc nhằm ngay Dương thị đánh tới.

Triệu lão nhị biết được chuyện này cũng đã tìm được chứng cứ rồi, không khỏi vui mừng vỗ vai nương tử nhà mình, ý bảo là mấy ngày này khổ cho nàng rồi.

“Lúc này, người còn có mặt mũi ngại biện nữa ư?” Phương thị nắm thật chắc ba mảnh vỡ của vòng tay, phần bén nhọn của mảnh vỡ kia đâm vào tay bà mà bà cũng hồn nhiên chưa phát giác ra cái cảm giác đau đớn, “Lòng ta thật là đau à! Nhà của chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng cũng chưa từng làm qua cái chuyện xấu nào như là ngáng chân hại người cả! Không nghĩ đến, Triệu gia bị các người làm cho thành cái bộ dáng đáng xấu hổ này! Các người, thực muốn làm cho tâm ta lạnh à!”

Lý thị thấy thân thể Phương thị chịu không nổi, vội bước nhanh đến an ủi bà một phen.

Dương thị cúi đầu nhìn chằm chằm vào hai chân của mình, đối với đám người Lý thị sớm hận thấu xương, cho rằng chuyện hôm nay bị lộ ra ngoài là do đám người Lý thị xúi giục hoặc là do bọn họ đi vào trong phòng của mình lục lọi tìm ra được chứng cứ! (J: thím dạy con thím sao để nó hại lại thím, thím nói được ai)

“Mẹ, con muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Mặc dù đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Triệu Tín Lương vẫn còn bình tĩnh hỏi một câu, hẳn vẫn muốn biết người trong tam phòng rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì rồi!

Trên gương mặt tiêu tỵ của Phương thị rơi xuống một giọt nước mắt, bà vô lực lắc đầu, giọng nói rất trầm thấp: “Con đàn bà đánh đá không còn mặt mũi này nhận đồ tốt của Trương quả phụ, thế nhưng cũng ngờ rằng con đàn bà này lại đi hợp tác cùng người ngoài đối phó nhà chúng ta, sao tâm ta lại không lạnh cho được! Không ngờ những năm gần đây, mẹ và cha con lại nuôi hai cái đứa vô tình vô nghĩa này!”

Hai người Triệu lão tam và Dương thị vừa nghe xong, thân thể nhất thời khụy xuống, trong lòng biết rõ hôm nay vô luận là như thế nào đi chăng nữa cũng không gạt được mọi người!

Nhưng Dương thị vẫn như trước ôm hẳn quyết tâm cố ý ngại biện:” Chỉ bằng một chiếc vòng tay bị hư, các người sao có thể định tội được ta! Xem như ta cùng với Trương quả phụ có giao hảo đi nữa, nàng, nàng ấy tặng cho ta thì đã làm sao!”

“Cuối cùng cũng thừa nhận rồi? Chiếc vòng tay không phải là do đệ đệ

nhà người mua cho sao? Nếu không phải trong lòng người có quỷ, người làm gì muốn gạt cả nhà ?” Bởi vì mấy ngày nay Triệu lão nhị nghe thấy Dương thị luôn mở miệng nói chuyện này là do Lý thị làm, trong lòng cũng đã sớm bắt mẫn với Dương thị từ lâu.

Phương thị cũng tiến lên vài bước, lạnh lùng nhìn Dương thị, giận quá thành cười: ” Người cũng chưa bao giờ đọc qua sách, làm quan , ngược lại lúc này một mực nói chúng có đầu à? Còn muốn chúng có sao? Có người nói cho ta biết , cái đêm Trương Nghi gặp chuyện không mau đó, người lên lút đứng ở dưới gốc cây đào cùng người khác vụng trộm bàn bạc, người nọ không phải ai khác mà chính là Trương quả phụ! Người còn muốn nói gì không, còn có gì để nói nữa!”

Dương thị ngẩng đầu, đôi mắt với ánh mắt căm giận cùng trách cứ của mọi người, nội tâm hoàn toàn sụp đổ, trong lòng nóng nảy vang lên tiếng ong ong , thật là lo lắng

“Con đàn bà đánh đá lòng dạ hiểm độc này!” Triệu Tín Lương bước nhanh đến gần Dương thị cho một cái tát! Miệng cũng nói không ít lời thô tục: “Người có biết, người thiếu chút nữa hại ta mất đi con gái có biết hay không ! Nếu về sau Trương Nghi còn lưu lại bệnh căn gì, ta tuyệt đối không buông tha người đâu!” Hai mắt triệu Tín Lương đỏ bừng lên như muốn ăn thịt người, hù dọa Dương thị không dám nói gì, trực tiếp quỳ xuống trước mặt cả nhà!

Triệu lão tam thấy thế, trong lòng biết không thể gạt lần nữa, liền nổi cáu đá Dương thị một cước: “Tôi đã sớm nói không nên làm chuyện này mà ! bà không nghe tôi, hiện tại xem đi, cái gì cũng mất!” Dứt lời, vừa cầu xin Phương thị và Triệu lão gia tử ở trước mặt tha thứ cho , “Cha, mẹ, chuyện này một chút cũng không liên quan đến con, con, con sau này mới biết, nàng ấy đã tự mình nhận đồ tốt của người ta, làm cái chuyện thất đức này!”

“Cút!” Triệu lão gia tử cầm đầu thuốc trong tay gõ vào tay Triệu lão tam, “Người cũng không có tốt đẹp gì đâu!”

“Nói!” Triệu Tín Lương vẫn chưa hết giận, ngồi xổm xuống tức giận nhìn Dương thị, ” Ta nói rồi, không nên để ta tra ra được cái gì, nếu không người hãy chờ xem! Bây giờ người mau nói đầu đuôi gốc ngọn cho ta nghe, đêm hôm đó , tại sao người muốn hạ dược hãm hại Trương Nghi hả!”

“Ta, ta là bị buộc làm đấy!” Dương thị lúc này cảm giác được trời muốn sập xuống rồi, trong lòng căm phẫn, không phải là do thái độ ác liệt của mọi người đối với mình, mà là do hành động mới lâm trận đã bỏ chạy của Triệu lão tam.

Triệu lão tam thấy thế, vội vã nói thêm: “Ta, ta nói, tựa như văn nhân thường nói ‘ Lập công chuộc tội’ ! Cha, mẹ, đại ca! Nếu ta đem chuyện tình nói ra , mọi người có thể tha cho ta một lần được không ! Hơn nữa, việc này ta một chút quan hệ cũng không có!”

“Triệu Tín Dương!” Dương thị lệ rơi đầy mặt, tê tâm liệt phế cũng nói, “Mắt ta thật sự bị mù, mới có thể giả cho đồ bỏ đi nhà người.”

Triệu lão tam lúc này quả không được cảm thụ của Dương thị, chính là ăn nói kếp nết: “Trương quả phụ đúng là có tặng đồ tốt cho nương tử nhà ta, là một cái vòng tay! Cái khác cũng chưa cho!” Triệu lão tam nói lời này chính là giấu đầu lòi đuôi, càng làm cho tất cả mọi người thêm nghi ngờ, hai người bọn họ nhất định còn nhận thêm nhiều thứ tốt từ Trương quả phụ, ngay sau đó lại nghe Triệu lão tam nói rằng:

” Con kỹ nữ bị ỏi kia là xem trọng đại ca nhà chúng ta, muốn nương tử ta giúp đỡ hoàn thành chuyện tốt ! Lén lút đưa bao thuốc mê cho vợ ta, để nàng bỏ vào trong chén cơm của đại ca! Bất quá, thuốc mê đối với người lớn như đại ca mà nói một chút hại cũng đều không có! Chỉ làm cho đại ca tạm thời bị hôn mê mà thôi, đến lúc đó, con kỹ nữ xúi giục vợ ta giúp nó trà trộn vào trong bắc phòng , cùng đại ca... Gạo, gạo nấu thành cơm...”

“Đừng nói nữa!” Triệu Tín Lương nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, nghiến chặt hàm răng!

“Cha mẹ, đại ca!” Ta thật sự không có ý hãm hại Trương Nghi nha, ta không biết vì sao tối hôm đó đại ca lại không có việc gì, người té xỉu lại là Trương Nghi!” Dương thị kêu khóc, biện giải cho mình.

Thân hình Triệu Tín Lương thoáng một cái không thể ngăn chặn được run rẩy, nguy hiểm thật! Cũng may Trương Nghi không xảy ra chuyện gì, bình an tỉnh lại, bằng không, cả đời này hẳn sẽ không tha thứ cho người đã hại con bé , càng không thể _____

Tha thứ cho chính mình!

Chương 42: Người cút đi

Tối hôm đó chính hắn đem cơm từ trong chén bỏ vào chén của con trai và con gái, thật may là Triệu Hoàng Lâm thì chưa kịp ăn chén cơm kia, bằng không xảy ra chuyện hôn mê bất ngờ không chỉ có một mình Triệu Tương Nghi đâu.

Hể nhớ đến chuyện xảy ra vào tối hôm đó, trái tim của Triệu Tín Lương cũng không cách nào bình tĩnh lại được, bây giờ nhớ đến trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Con kỹ nữ không có mặt mũi đó, cứ nhiên dám đánh chủ ý vào nhà chúng ta!” Triệu lão gia tử cũng không thể ngồi yên được nữa, nói là muốn đi tìm Trương quả phụ gây phiền toái cho ả, Triệu Tín Lương cũng đang nổi nóng, chưa kịp suy nghĩ xem người bị hại trong cuộc là ai, liền theo chân Triệu lão gia tử đi ra khỏi cửa! Không ngờ, Lý thị suy nghĩ bén nhạy lập tức phản ứng kịp thời, liên tục ngăn cản cả hai:

“Không được, không được, cha, đại ca, hai người đi qua đó như thế, khó tránh khỏi hạ thủ nặng tay sẽ gây ra chuyện đáng tiếc đó! Chuyện này chúng ta không nên dùng sức mạnh, trước tìm Lý Chính đã, đem chuyện tình nói rõ ra, đến lúc đó hai người muốn nói chuyện với ả ta thế nào cũng sẽ dễ hơn nha!”

Phương thị vừa nghĩ cũng cảm thấy có lý, liền bước nhanh theo ngăn lại nói: “Vợ lão nhị nói đúng! Trước đi thông báo cho Lý Chính đã, như vậy chúng ta mới có thể dễ dàng trừng trị cái con kỹ nữ không có mặt mũi kia, nếu không về sau con kỹ nữ đó sẽ đến nhà chúng ta đòi phụ trách cho nó đấy! Chuyện này nên để cho Lý Chính thay mặt chúng ta xử lý sẽ thích hợp hơn!”

Dương thị vừa nghe chuyện này muốn đưa lên quan, lập tức bị dọa sợ, liên tục kêu gào nói: “Cha mẹ! Xin cả hai người hãy tha cho con một mạng đi! Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến mặt mũi nhà chúng ta nữa đấy, truyền ra bên ngoài cũng không dễ nghe nha!”

“Lúc này người mới biết thể diện nhà chúng ta sao?” Phương thị nhìn cũng không nhìn Dương thị, “Ban đầu, người ở bên ngoài nói lung tung rằng nhà chúng ta nhận năm mươi lượng bạc của Bùi gia, người nghĩ như thế nào hả? Chuyện đến nước này chúng ta tự có chừng mực, không cần một ngoại nhân như người xen vào!”

Vừa nghe Phương thị trực tiếp gọi mình là “Ngoại nhân”, Dương thị chột cảm thấy cả người vô lực, trong lòng sớm đem Lý thị và kẻ xúi giục mình là Trương quả phụ căm hận rồi! (J: đến bước đường này còn đổ lỗi nữa)

“Vậy ta cùng cha sẽ đứng ở bên ngoài nhà con kỹ nữ đó canh chừng, tránh để cho ả nghe phong phanh mà chạy trốn trước!” Triệu Tín Lương đề

nghi, giờ phút này hẳn thật hận không thể chém Trương quả phụ thành tám khúc!

“Được.” Phương thị gật đầu, lại nghiêng đầu nhìn sang Triệu lão nhị, “Lão nhị, con đừng có đi đâu, ở nhà giúp mẹ canh chừng lão tam và cái con đàn bà không có mặt mũi này! Tránh cho cả hai người bọn nó nhân cơ hội chạy thoát hoặc chạy sang nhà mẹ đẻ của vợ!” Lại dặn dò Lý thị một tiếng, phải để ý kỹ đến mấy hài tử, nhất là Triệu Tương Nghi, đừng để cho con bé lại hoảng sợ lần nữa.

Triệu Nguyệt Cầm ở trong phòng chứng kiến hết thấy mọi chuyện xảy ra, ngật ngừng không dám lên tiếng, thứ nhất là không thể tin được, Dương thị dám ở sau lưng mọi người làm cái chuyện ngoan tâm như vậy, thứ hai là nghĩ đến tình cảnh của mình sau khi lập gia đình, trong lòng thập phần e ngại.

Phương thị cũng để ý đến con gái, không khỏi sinh lòng thương xót, bước lên kéo tay con gái: “Nguyệt Cầm đừng sợ, con phải đem tính cách của mình luyện cho kiên cường một chút, miễn cho sau này phải chịu uất ức như vậy”

Dứt lời, người trong nhà đều phân công đi làm, Lý Chính bên kia đã có Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm đi qua đó nói rồi, lúc cần thiết còn phải bắt Dương thị bước ra làm nhân chứng nữa, để xác nhận chủ mưu là Trương quả phụ.

Bên này, Trương quả phụ ở trong phòng nhỏ.

Giờ này phút này, Trương quả phụ vẫn chưa ý thức được nguy cơ đang đến, ngược lại còn ở trong phòng buồn phiền mà ăn điếm tâm, cắn hạt dưa.

Mấy ngày nay, trong thôn vẫn đồn đãi về Triệu gia không có năm mươi lượng bạc, Trương quả phụ cũng nghe không ít, cẩn thận phân tích lại, trong lòng ả ta so với bất luận kẻ nào khác đều hiểu được chuyện này là thật không thể nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, khó tránh khỏi có chút hồi hận cùng ảo não.

Ban đầu nàng đánh chủ ý lên người Triệu Tín Lương là do nhà bọn họ có tiền, mà Triệu Tín Lương lại mới hưu thê, với ả mà nói đây chính là cơ hội tốt trời ban!

Kia nghĩ đến, nhà bọn họ căn bản nghèo đến nỗi đánh tiếng leng keng, nhìn xem con nha đầu nhà họ bị bệnh mà cả tiền bốc thuốc cũng không có, lại còn thiếu nợ nữa chứ! Nhìn tình hình như vậy, ả vạn vạn lần không thể gả cho Triệu Tín Lương.

Ngược lại là ả lãng phí tiền đi mua một túi mê dược rồi, máu chột là còn tặng cho Dương thị một xâu tiền cùng với chiếc vòng tay thúy ngọc mà ả yêu thích nhất, đó mới chính là món trang sức đáng giá nhất hiện nay mà ả có được.

Nhớ lại mấy chuyện này, Trương quả phụ bắt đầu suy nghĩ nên làm gì để

đoạt lại mấy món đồ của ả ở trong tay Dương thị đây, dù sao việc không thành, con nhóc Triệu Tương Nghi kia cũng không xảy ra chuyện gì, Dương thị phải đem mấy món đồ kia trả lại cho ả mới đúng chứ.

Đang suy nghĩ thì bên ngoài cửa lớn bị đập , rầm một tiếng mở ra!

Trương quả phụ sợ đến mức nhảy dựng từ trên giường đứng lên, cẩn thận đi giày vào, khoác thêm một cái áo khoác từ trong buồng đi ra, nhìn thấy một Triệu lão gia từ và Triệu Tín Lương còn có đám người Lý Chính đang đứng ở trước cửa nhà ả!

Trương quả phụ cảm thấy khó hiểu, đột nhiên có một nhóm người đến ra oai như thế, khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn nở ra một nụ cười ôn nhu:”Ôi, hôm nay ngọn gió nào đưa Triệu đại nhân tới đây vậy?” ả đầu tiên nắm chặt áo khoác trên người, gọi Lý Chính vào trong nhà ngồi một chút, sau đó liếc nhìn sang đám người Triệu Tín Lương, và mặt chán ghét nhàn nhạt nói, “Đây là làm sao vậy? Toàn gia các người xuất động thật khiến cho người ta bất ngờ đấy nha.”

Nói xong, lại chán ghét dùng tay che lỗ mũi mình lại, tựa như ngửi thấy mùi hôi thối của người nhà nghèo trên người bọn họ, tất cả thái độ bây giờ của ả trái ngược hoàn toàn so với trước kia.

Triệu Tín Lương sớm đã hận ả ta đến nghiến răng nghiến lợi, vừa định tiến lên tát cho ả ta mấy cái để trút giận cho Triệu Tương Nghi nhưng bị Phương thị cản lại, thấy Phương thị nhìn sang Lý Chính , vẻ mặt kính trọng nói: “Đại nhân, chúng ta đã nói rõ sự tình rồi, còn có chiếc vòng tay và con dâu nhà chúng ta làm chứng nữa , nên xử trí theo luật pháp như thế nào, kính xin đại nhân không thiên vị xử lý, vì nhà chúng ta mà làm chủ ả!”

Lý Chính là một vị quan tính tình cương trực lại hiền hòa, được toàn bộ người trong Triệu gia thôn kính trọng,lúc này biết được hành vi của Trương quả phụ và Dương thị , trong lòng khó tránh khỏi tức giận cùng khinh thường, giờ lại nghe Phương thị nói thế liền gật đầu đáp: “Việc này ta sẽ xử lý theo luật, mọi người hãy yên tâm .”

Dứt lời, không để ý Trương quả phụ ngăn cản, đám người Triệu Tín Lương trực tiếp đi vào trong nhà Trương quả phụ.

Từ cuộc nói chuyện giữa Phương thị và Lý Chính, Trương quả phụ cảm thấy ý tứ không tầm thường trong đó, lòng nói không phải là chuyện của ả đã bị bại lộ rồi chứ!

“Phạm phạm Trương thị, lén lút dùng thuốc độc hại lão đại Triệu gia, nào ngờ trời xui đất khiến làm sao lại hại cháu gái Triệu gia, hành vi thiên lý bất dung [1] như thế , người còn gì để nói nữa!” Lý Chính sau khi ngồi xuống, mắt lạnh nhìn Trương quả phụ , dùng bộ dáng nho nhã nói .

Trương quả phụ mặc dù không nghe hiểu được hoàn toàn ý tứ trong lời nói, nhưng đại khái cũng biết được là đang chỉ chính ả và Dương thị gây ra chuyện lớn, lòng nói chắc chắn là Dương thị bị hù dọa cho sợ rồi mới đem ả

nói ra, dùng nó để bảo toàn cho chính mình! Nghĩ đến đây, Trương quả phụ tức giận liền dùng móng tay bấm vào trong lòng bàn tay ả, gương mặt cắn răng tràn đầy hận ý.

“Còn có vòng tay thúy ngọc, lời khai làm chứng của con dâu Triệu thị, người còn dám ngụy biện nữa không!” Lý Chính nhìn bộ dáng không chịu nhận tội của Trương quả phụ, ngoài miệng nói lời ngoan độc không cho Trương quả phụ có cơ hội khóc lóc om sòm.

Nào ngờ, Trương quả phụ bỗng nhiên ở trước mặt Lý Chính quỳ gối, ngoài miệng liền thoảng nói: “Chuyện này không phải do ta à! Chuyện này là do con dâu Dương thị nhà bọn họ ra chủ ý, ta cũng phản đối rồi nhưng Dương thị nói không có quan hệ, một đường ép ta, ta không có biện pháp nên mới làm theo lời nàng ta nói, đây không phải là chủ ý của ta!”

” Đây là cái chuyện gì à?” Triệu Tín Lương đứng một bên nắm chặt hai tay thành nắm đấm, “Vị kia nhà chúng ta luôn mồm nói chuyện này không quan hệ đến mình, là do người ép nàng ta thế, chuyện đến nước này mà các người còn có bản lĩnh câu giáo câu [2] sao!”

Trương quả phụ không để ý lời châm chọc của Triệu Tín Lương, chỉ một mực hướng Lý Chính cầu xin tha thứ, nói mình bị oan uổng, việc này chân chính không quan hệ đến mình, thậm chí còn nói chiếc vòng tay thúy ngọc của mình bị Dương thị trộm đi, mình cũng không có tặng nàng, còn nói Lý Chính phải trừng trị Dương thị và một nhà bọn họ tội ăn cắp!

Phương thị nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn khi nghe lời Lý thị nói trước đi tìm Lý Chính, bằng không việc này mà âm ỉ lên, dựa vào cái miệng đôi trắng thay đen của Trương quả phụ, đến lúc đó ai phải ai trái còn không biết nữa là!

“Được rồi được rồi, đừng có ở trước mặt ta mà âm ỉ ỉ, người chỉ mới đến thôn của ta có mấy năm thôi nhưng tính tình người ra sao ta đều rõ. Việc này đã định, bây giờ ta đến đây chính là trị tội người, không cho phép người tiếp tục biện bạch.” Lý Chính không muốn tiếp tục dây dưa cùng Trương quả phụ, liền gọi một gia đình khỏe mạnh đến, phân phó cho hắn, ” Mau đem dây đến đây trói nàng ta lại! Đưa qua bên công đường rồi chờ ta đến, đợi ta đem tội trạng của nàng ta nhất nhất thu xếp xong, sẽ tiến hành trừng phạt!”

“Đồ kỹ nữ vô sỉ!” Triệu Tín Lương bước đến đá Trương quả phụ một cước, còn chỉ tay vào ả cảnh cáo, “Người tốt nhất là mau mau rút thật xa ra khỏi thôn của bọn ta nhanh, bằng không để ta gặp người một lần sẽ đánh một lần!”

Thấy sự tình đã tra ra được manh mối, vụ án cũng được sáng tỏ, Triệu lão gia tử cũng là tức giận, bắt quả lão cởi giày ra nhắm ngay mặt Trương quả phụ mà ném! Trương quả phụ sau khi bị Triệu Tín Lương đá một cước đã sớm cảnh giác, linh mãnh tránh thoát chiếc giày của Triệu lão gia tử!

Mặc dù cả người bị gia đình trói lại, Trương quả phụ cũng không quan

tâm mà khóc lóc gào thét nói: “Các người là đám cầu vật đám định án lung tung , ta lại oan uổng , trong sạch cũng không biết gì, nếu các người thật muốn làm gì ta , ta có làm ma quỷ cũng nguyên rửa cho nhà các người chết không được tử tế đâu!”

“Còn không đem ả áp giải đi!” Lý Chính bật người từ trên ghế đứng lên, đọi tên gai đình hùng hùng hổ hổ kéo Trương quả phụ ra khỏi phòng , lúc này Lý Chính mới bình tĩnh lại quay đầu nhìn Triệu lão gia tử và Phương thị nói, “Cụ thể ta sẽ trừng phạt theo luật lệ, trước đánh ả ta mười gậy, sau đó đuổi ra khỏi thôn, sau này không cho phép ả ta bước vào trong thôn nữa bước.”

“Tất cả đều theo đại nhân!” Phương thị gật đầu.

Triệu lão gia tử ngay sau đó cũng hết giận nói: “Cái con kỹ nữ không có mặt mũi đó cứ như vậy bị đánh mười gậy xem như là quá rộng lượng cho nó rồi! Đem nó đuổi ra khỏi thôn cũng tốt, đỡ cho sau này chúng ta thấy nó, trong lòng buồn bực , ăn không ngon!”

Dứt lời, cả đại gia đình rời khỏi nhà của Trương quả phụ, Lý Chính lại nói thêm :”Việc này ta nhất định xử trí công bằng, nếu như thủ phạm đã bị giải đi, vậy vợ lão tam nhà các người ta tạm thời không xử trí. Ta nghĩ chuyện này xảy ra là do hai người bọn họ ngu dốt bị Trương quả phụ xúi giục, nên để cho mọi người tự xử lý, dù sao đây cũng là chuyện nhà của các người mà.

Mọi người vừa nghe xong, cũng gật đầu nói phải, đều thương lượng một chút, việc này phải cẩn thận che giấu, không nên để lọt ra ngoài cho người khác chê cười.

Nhưng mà, cũng không ai chú ý đến, Triệu Tín Lương đã sớm biến mất không thấy thân ảnh đâu.

=====

[1] Thiên lý bất dung: đạo trời, lẽ tự nhiên

[2] Cầu giảo cầu: chó cắn chó, chó cắn nhau

Chương 43: Các người ra ngoài ở riêng đi

“Này, đệ nói nhị ca, huynh có mệt không à! Nhìn hai người bọn đệ chăm chăm như thế làm gì, thả một con ngựa cho bọn đệ, huynh sẽ chết à*!” Tại nhà lớn của Triệu gia, Dương thị bắt đầu có chút ngồi không yên, lòng vốn tràn đầy sợ hãi đổi thành oán niệm đối với Triệu lão nhị, trực tiếp phát tiết trên người Triệu lão nhị.

** Câu này là ‘thả một con ngựa cho hai người bọn đệ’ hay là ‘thả cho hai người bọn đệ một con đường sống’ vậy, ai thấy cái vế nào đúng comt dùm.*

Triệu lão nhị nhìn cũng không nhìn Dương thị, chỉ như cũ ngồi tại cửa lớn không nói lời nào, ý tứ chính là không chịu buông tha.

Dương thị thấy thế, trong lòng càng tức giận muốn nổi trận lôi đình, dứt khoát đẩy đẩy phu quân mình, gọi hấn một tiếng! Không ngờ, lần này Triệu lão tam không những không nói chuyện với Dương thị mà còn lớn tiếng mắng nàng ta ồn ào: “Đều tại bà cả! Nếu như bà không đi làm chuyện mất nhân tính này thì tôi cũng không bị bà làm cho liên lụy, phải ở yên tại chỗ này không được چرا quậy!”

“Đại ca, huynh đã trở về.” Trong nhà lớn đôi phu phụ Dương thị mắt lớn trừng mắt nhỏ, oán giận lẫn nhau, tại cửa, Triệu lão nhị liền đứng dậy đón tiếp Triệu Tín Lương đã trở về, lão nhị nhìn xung quanh một chút, không thấy mọi người đâu hết, liền hỏi thêm, “Chuyện xử lý ra sao rồi, tại sao không thấy nhóm người cha mẹ trở về vậy?”

Triệu Tín Lương không có trả lời, cả người lộ ra một loại tử khí hung hăng đầy khí phách, trực tiếp đem hai người Dương thị và triệu lão tam dọa cho sợ, cả hai liên tục cầu xin triệu lão nhị đang ở một bên quan sát giúp đỡ cho, đừng để cho Triệu Tín Lương bước vào trong nhà.

Triệu lão nhị cũng sợ Triệu Tín Lương nhất thời giận dữ sẽ hạ thủ nặng, đến lúc đó sẽ phạm sai lầm rồi bị truy cứu trách nhiệm lại không tốt, liền ngăn cản lại: “Đại ca, việc này chờ cha mẹ trở về đã rồi tính tiếp, hai người bọn họ cũng không chạy được đâu, nhất định sẽ bị trừng phạt, huynh cũng đừng có xúc động quá mà làm hỏng chuyện nha.”

Triệu Tín Lương mặt không thay đổi đẩy Triệu lão nhị đang đứng ở bên cạnh ra: “Chuyện này không liên quan tới đệ, đệ mau trở về đông (nhị) phòng đi.” Dứt lời, liền nhấc chân bước vào nhà lớn.

Triệu lão nhị đi theo ở phía sau khuyên nhủ, Triệu Tín Lương sớm đã căng thẳng nên giờ nắm đấm lên nhắm vào trên người Triệu lão tam đánh mạnh một cú! Triệu lão tam cũng không ngờ tới Triệu Tín Lương trước đứng bên cạnh hấn hạ thủ, lại không chuẩn bị tốt nên ngã lão đảo ra đằng sau rồi té xuống đất!

Dương thị thấy thế, hoảng sợ hô lên, lúc thì hô cứu mạng, nói là lão đại muốn giết người ! Lúc thì há mồm nói mình bị oan uổng, nàng ta làm chuyện này là do Trương quả phụ ép làm, nàng ta cũng không muốn làm như vậy!

Nhưng Triệu Tín Lương lại làm như mất điếc tai ngơ, chỉ nhắm ngay vào người Triệu lão tam tiếp tục đấm thêm một cú: “Ngươi là cái đồ vô dụng, đồ bỏ đi! Ngày thường dùng mánh khéo để lười biếng thì thôi đi, ngươi cư nhiên lại dung túng cho nương tử nhà mình làm cái chuyện thương thiên hại lý này! Ngươi xem, ta đánh ngươi đầu tiên có đúng không hả!”

Triệu lão tam ngày thường có chút cật mạnh vô lý, nhưng lúc này lại sợ đến mức co ro lại thành cục, tựa như con chuột, căn bản là không dám trả lời, miễn cho bị đánh thêm một lần nữa. Hai đấm vừa đánh xuống đã đem mặt Triệu lão tam đánh đến sưng lên.

Dương thị vừa thấy thế, liền dậm ngực khóc rống lên: “Ôi này nguy rồi! Lão đại muốn giết người a! Lão đại muốn giết huynh đệ ruột thịt của mình a!” Vừa chỉ vào Triệu lão nhị mắng, “Ngươi là người chết a, cũng không biết chạy ra can ngăn một chút sao!”

Triệu lão nhị nguyên bản còn lo lắng tiếp tục đánh như vậy sẽ gây ra chuyện không tốt, nhưng vừa nghe Dương thị ác độc mắng chửi mình, lửa giận bốc lên, hai người Dương thị từ trước đến nay ở trong nhà làm nhiều việc không đúng rồi, bây giờ bị đánh như vậy cũng không có quá đáng đi! Bất quá, Triệu lão nhị cũng không phải là người hồ đồ, mặc dù là nghĩ như vậy nhưng cũng chạy ra ngoài , nghĩ muốn tìm Triệu lão gia tử và Phương thị trở về can ngăn.

Dương thị vừa thấy Triệu lão nhị bị chính mình mắng chửi nên bỏ đi, cho là hẳn mặc kệ chuyện này, tâm càng thêm hoảng loạn nhìn thân ảnh đã chạy xa của hắn hô một câu: “Ngươi trở về nha! Ngươi sao có thể bỏ lại chúng ta mà chạy đi, một hồi nữa mà xảy ra án mạng ngươi phải chịu trách nhiệm à !”

Nhưng Triệu lão nhị cũng càng chạy càng nhanh, không chút nào có ý muốn dừng lại!

Dương thị thấy thế còn muốn nói thêm chút gì đó, nhưng trong nháy Triệu Tín Lương dừng tay lại, tầm nhìn chuyển lên người Dương thị.

“Đại, đại, đại ca! Huynh, huynh chớ làm loạn a!” Dương thị liên tiếp lui về phía sau, Triệu Tín Lương như con mãnh thú dưới nước! Nhưng Triệu Tín Lương vẫn như cũ mặt lạnh , bước từng bước đến gần Dương thị, bên này Triệu lão tam bị Triệu Tín Lương liên tục đánh như vậy cũng ngồi trên sàn đất thờ phỉ phò, bộ dáng thập phần suy yếu, căn bản không để ý đến Dương thị bên kia!

“Ngươi là bị buộc?” Triệu Tín Lương giận quá thành cười.

Dương thị hoảng sợ quá không nói thành câu, liên tục gật đầu: “Đúng đúng! Ta thực sự là bị Trương quả phụ bức bách, ta cũng không muốn... A! Đại ca , huynh sao lại đánh người à!” Dương thị còn chưa có nói

xong, Triệu Tín Lương đã nâng chân lên đá vào đầu gối nàng ta một cú!

Dương thị rầm một tiếng té ngã xuống đất, ôm đầu gối bị đau của mình nhe răng trợn mắt, một câu cũng không nói được.

“Dùng tay đánh người sao, ta còn ngại tay mình bị bẩn đấy.” Triệu Tín Lương mặt không thay đổi, đứng tại chỗ nhìn Dương thị nằm trên sàn đất, “Từ nay về sau, ta không có một người đệ đệ như vậy! Càng không có một đệ muội bỉ ổi, vô liêm sỉ như người!”

“Cứu, người cứu mạng a... Đại ca điên rồi, hấn điên rồi! Muốn đánh chết người à!” Dương thị che lấy chỗ đau đón trên đầu gối, bò trên sàn đất kêu gào, nhìn Triệu Tín Lương từng bước ép sát mình, trực giác cho nàng ta biết Triệu Tín Lương hôm nay khác xa so với ngày thường!

Đang lúc Triệu Tín Lương còn đang muốn hành hung hai người, thì Phương thị và Triệu lão gia tử cũng trở về kịp, thấy hai đồng phạm đang nằm trên đất, bộ dáng ai oán nhìn nhị lão Triệu gia, Triệu lão gia tử phát giận đang muốn cùng Triệu Tín Lương tính sổ hai cái tên bỉ ổi này! Nhưng Phương thị lại thận trọng ngăn cản ông, lại gọi Triệu Tín Lương đang muốn hạ thủ tiếp: “Lão đại mau dừng lại, trước hết nghe mẹ nói một câu!”

Giọng nói Phương thị cũng kéo lại một chút lý trí của Triệu Tín Lương, hai mắt Triệu Tín Lương trợn tròn quét ngang qua người Dương thị và Triệu lão tam, sắc mặt không đổi nhìn Phương thị, đang đợi bà nói tiếp.

Nhìn bộ dáng của mấy người nhi tử do xích mích với nhau, trong lòng Phương thị cũng thở dài: “Chuyện này có xử trí, thì mẹ cũng không bạc đãi người trong đại phòng các con. Chẳng qua bây giờ con đánh hai người bọn vài cái cũng đã đánh rồi, đánh xong rồi thì cố nén cơn giận lại... Cũng đừng tiếp tục đánh nữa, nếu không sẽ thực sự có tai nạn chết người đấy, đây không phải là kết quả mà bọn ta muốn nhìn thấy.”

Triệu lão tam vừa nghe thế, liền bắt chấp đứng dậy, liên tục bò đến dưới chân Phương thị: “Đúng nha, đúng nha! Mẹ, tốt xấu gì ngài cũng phải thay con nói một câu! Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến con à, muốn đánh muốn phạt thì cứ nhắm vào nàng ta đi, tại sao ngay cả con cũng bị liên lụy à!”

“Triệu Tín Dương, người đúng là một kẻ bỏ đi! Ta biết người không đáng tin cậy mà!” Giờ phút này lòng Dương thị thật là lạnh à.

“Câm miệng!” Phương thị trầm giọng vừa quát, cuối cùng ổn định lại tâm tư, ngược lại nhìn sang lão đại, căn bản không để ý đến Triệu lão tam, “Tín Lương à, một năm này xảy ra quá nhiều chuyện, mẹ biết đối với con đây là đả kích rất lớn. Trong chuyện này, mẹ và cha con cũng đã thương lượng một chút với nhau rồi. Trương quả phụ kia đã có Lý Chính thay chúng ta làm chủ, nên chúng ta không cần quan tâm đến ả đấy. Trước mắt là xử trí hai cái tên bỉ ổi này, mẹ với cha con muốn làm như thế này———”

Dừng một chút, Phương thị hung hăng trừng mắt một hai người trong

tam phòng này, sau lại nói tiếp: “Từ hôm nay trở đi, cả nhà bọn họ sẽ phân ra ở riêng! Bây giờ đã là tháng giêng rồi, đồ tết cũng mua xong, còn của bọn họ thì tự xử lý, một chút cũng không liên quan đến chúng ta! Đến lúc đó, không có cơm ăn, không có nước uống gì hết, tất cả hãy mặc kệ cho bọn họ tự sanh tự diệt đi!”

Triệu Tín Lương không nói gì, chỉ quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người Dương thị, sau đó trầm mặc rời khỏi nhà lớn, đi về bắc phòng.

“Cha mẹ! Giờ phút quan trọng này hai người đừng bỏ rơi tụi con nha! Khẩu phần lương thực và tiền bạc của nhà chúng ta đều do hai người giữ cả, lúc này bảo tụi con ra ngoài ở riêng, một đồng cũng không cho, tụi con sống thế nào cho được!” Triệu lão tam nghĩ đến tình cảnh sau này của mình, so với khi bị Triệu Tín Lương đánh vài đấm còn đáng sợ hơn nhiều!

Ngay cả Dương thị cũng quỳ xuống cầu xin: “Đúng vậy nha! Mẹ, ngài không phải nói thời điểm cuối năm mà muốn nháo ra ngoài ở riêng sẽ bị người ngoài chê cười sao! Tại sao lúc này ngài lại...”

“Bị người ta chê cười ư, so với việc bị hai người các người làm cho tức chết còn tốt hơn!” Phương thị một phen đem Dương thị đang nắm vạt áo mình đẩy ra.

Dương thị làm bộ khóc rống lên, miệng há thật to, nước mắt một chút lại một chút rơi xuống: “Cha! Mẹ! Lòng dạ hai người thật độc ác! Đây không phải là muốn đem cả nhà bọn bức tử sao! Ngài không nể mặt hai người tụi con thì tốt xấu gì cũng quan tâm đến hai đứa nhỏ chứ! Bọn nhỏ vẫn còn nhỏ, không có cơm để ăn, lỡ bị chết đói làm sao, ngài cũng thật là nhẫn tâm!”

“Phi!” Triệu lão gia tử phun một ngụm nước bọt lên người Dương thị, “Hai người Trương Liên và Hoàng Nhân là con cháu của Triệu gia ta, ta và mẹ ngươi cũng sẽ không bạc đãi tụi nó! Người ngoài như ngươi dám nguyện rửa hai người tụi nó!”

Triệu lão tam thấy thế, không khỏi có chút hi vọng, vội vàng cầu xin: “Cha, cha! Con cũng là người Triệu gia, con chính là cốt nhục của ngài và mẹ nha! Ngài cũng không thể bỏ mặc con được?”

“Ta hiện tại không có một đứa con trai như vậy! Ta có lao đại, lão nhị và Nguyệt Cẩm là đủ rồi!” Phương thị ngoan tâm, đem những lời đoạn tuyệt đều nói ra hết! Kỳ thực lúc bà vừa nói, trong lòng cũng vừa đau, đều là mười tháng mang thai, là cục thịt mà mình trải qua bao nhiêu đau đớn từ trên người rớt xuống, sao có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ được! Có trách thì cũng trách Triệu lão tam không có tiền đồ, là một kẻ khiếp nhược có bản chất hèn hạ!

“Mẹ! Sao mẹ có thể nói như vậy, lòng dạ mẹ thật là độc ác!” Triệu lão tam đột nhiên đứng lên, chỉ vào Phương thị tức giận nói, tựa như đối với bà đã hết hi vọng, trong lòng ghi hận. (J: đây là đứa nghịch tử mà ta đã thấy)

Lúc này, Triệu lão nhị và Lý thị bước đến khuyên nhủ nhị lão Triệu gia,

Dương thị nhân cơ hội này muốn kéo Lý thị bị liên lụy theo mình : “Đều là do con tiện nhân người xúi giục, nếu không phải người ngày ngày ở bên tai mẹ nói này nói nọ thì mẹ sẽ chán ghét ta sao! Bây giờ nhìn thấy biến thành cái dạng này, người hài lòng ! Người cao hứng chứ gì! Phi !”

“Mi câm miệng lại cho ta!” Phương thị đẩy Dương thị ngã xuống sàn đất, “Đã đến lúc này rồi mà mi còn ở đây khóc la om sòm nữa sao? Mi nói không có tiền để sống đúng không? Chẳng lẽ tiền tết mấy năm gần đây mi đã trộm của cả nhà đều xài hết rồi à? Lúc trước ta nể tình đều là người trong nhà, các người làm như vậy , tiền trong nhà cũng không đến mức thâm hụt nên ta cũng không vạch trần ra! Chính là mở một mắt nhắm một mắt mở cho qua, các người cho là ta không phát hiện, cho rằng ta là kẻ ngu si đúng không!”

Hai người Dương thị và Triệu lão tam nguyên bản còn muốn trút giận lên người nhị phòng, nhưng vừa nghe Phương thị nói như vậy, hai người nhất thời sững sờ một chút.

Một lúc sau, dương thị làm như không nghe thấy, tiếp tục khóc la kẻ lẽ, nói là hai người Phương thị và Triệu lão gia tử ngoan tâm, mặc kệ bọn họ thì thôi cư nhiên còn bỏ mặc luôn cả hai đứa nhỏ Trương Liên và Hoàng Nhân! Những lời nói yêu thương ngày thường đều là giả tạo!

“Mi lại muốn náo loạn nữa à! Mi cho rằng lần này ta sẽ mềm lòng, nể mặt hai đứa nhỏ Trương Liên và Hoàng Nhân mà tha thứ cho các người, thay đổi ý định sao? Nằm mơ à!” Phương thị cũng lười cùng hai người bọn họ dây dưa, “Từ hôm nay trở đi, các người hãy sống ở tây phòng cũng đừng qua lại với người bên này, hai đứa nhỏ đã có bọn ta chăm sóc chu toàn rồi, không cần người nào đó lòng dạ hiểm độc tới đây chịu khó làm lụng một phần!”

Chương 44: Chúng ta ăn, mặc kệ bọn họ

Ngày hôm sau, Triệu gia dần khôi phục lại sự yên bình, thiếu đi hai người Dương thị và Triệu lão tam ngày ngày đều gây xích mích thị phi, cuộc sống thật sự quá nhàn nhã à.

Không đến mấy ngày, Trương quả phụ đúng là bị đuổi ra khỏi Triệu gia thôn, lúc đi, bộ dáng chán nản chật vật vô cùng, cũng vì tin tức này mà khiến cho bao nhiêu người phải ngạc nhiên.

Hôm ấy, Trương quả phụ sau khi thu dọn hành lý xong liền rời đi, lại bị nương tử của Triệu Ái Tử chỉ vào mặt mắng một trận, còn cầm gậy gộc đánh cho vài cái lên người!

Nguyên nhân hẳn là trước kia Trương quả phụ cùng Triệu Ái Tử có tư tình, hai người thường xuyên qua lại, cùng nhau thân mật cũng không ít, cho nên bị nương tử của Triệu Ái Tử phát hiện!

Cũng bởi vậy mà Triệu Ái Tử tặng cho Trương quả phụ không ít đồ tốt, thậm chí còn đem cửa hàng nhỏ nhà mình dời đến gần nhà Trương quả phụ, nương tử của Triệu Ái Tử cũng nhanh tức điên !

Trước một ngày rời đi, Trương quả phụ có đến tìm Triệu Ái Tử, hi vọng ở trước mặt Triệu Ái Tử cầu xin giúp đỡ, tốt xấu gì cũng cho chút lộ phí đi đường để cho nàng ta có thể thuận lợi đến nhà họ hàng khác, Triệu Ái Tử cũng không phải là người tốt gì, thấy Trương quả phụ hôm nay tinh thần sa sút, nhân lúc này cháy nhà hôi của, bắt Trương quả phụ bồi hán một lần nữa (abcxz) Trong lòng Trương quả phụ biết mình từ chối không được, cũng không tâm cao khí ngạo như trước, chỉ ỉn nhẫn bồi Triệu Ái Tử một trận.

Không lường trước được, hai người đang trong tình trạng triền miên chi tế, vừa vặn bị nương tử của Triệu Ái Tử bắt được!

Lúc này mới mới có kịch hay là nương tử Triệu Ái Tử đã cầu cản nhân [1].

Mấy thôn phụ thích khua môi múa mép nói chuyện náo nhiệt, nhất thời tiêu điểm của cuộc nói chuyện này chính là nhà của Triệu Ái Tử, nên mọi người cũng chậm rãi quên mất chuyện tình của nhà Triệu Trương Nghi cùng với tam phòng nhà họ đã phân ra ở riêng.

Sau khi biết được những chuyện bản thủ này, Phương thị không thể không cùng Lý thị nói chuyện phiếm: “Con thấy không, cái ả Trương quả phụ kia không phải là người tốt gì, nhìn cái bộ dạng ngày ngày câu tam đáp tứ [2] của ả, ai da, mẹ thật sự không muốn nhìn thấy!”

Lúc này trời cũng đã rạng sáng, Phương thị và Lý thị có ý định nấu cháo cho người trong nhà ăn vào ngày mồng tám tháng chạp. Hôm nay chính là ngày mồng tám tháng chạp, bọn họ tuy là nông dân, cuộc sống cũng rất khó khăn, nhưng ngày mồng tám tháng chạp vừa đến, cũng muốn trải qua cuộc

sống thư thái, quyết không thể bạc đãi chính mình vào những ngày cuối năm.

Lý thị một bên lắng nghe lời mẹ chồng nói, một bên mỉm cười sớm một chút đem hạt sen chuẩn bị xong, đậu đỏ, gạo trắng những thứ này đều nhất nhất chuẩn bị thật sạch sẽ, chờ một chút nữa dùng để nấu cháo.

Phương thị hài lòng nhìn dáng dấp và tư thái của con dâu, gật đầu: “Cũng chỉ có con là tốt, nhiều tức phụ như vậy cũng chỉ có mình con là hiểu chuyện, lại chịu khó!” (J: con dâu tốt nhất)

“Mẹ, mẹ mỗi ngày đều khen con như thế, là muốn khen con cho hư sao.” Được Phương thị khen, Lý thị thập phần hưởng thụ, thấy bà ngẩng đầu lên cười, liền thuận tay nhét một hạt đậu phộng vào trong miệng bà.

Phương thị dùng miệng tiếp nhận, nhai nhai, nuốt vào rồi lắc đầu một cái: “Không có à, mẹ đang nghĩ xem nên bồi thường cho con như thế nào đây, sự kiện mê được lần trước đã làm cho con chịu nhiều ủy khuất rồi.” Phương thị đặt cái kìm nhóm lửa xuống, đứng lên mở cái nắp nồi, nước trong nồi cũng đã sôi trào, bay ra một dải nhiệt khí, làm cho mặt Phương thị âm ập, “Nước sôi rồi, có thể bỏ gạo vào, hôm nay phải cho bọn nhỏ ăn được một bữa ngon, để cho mọi người ăn một bữa cơm ngon, không cần phải ăn lương thực phụ nữa!”

Nói xong, Phương thị xoay đầu lại nhìn con dâu cười cười: “Mẹ không ngại nói thật với con, sự kiện lần trước kia, cha cùng mẹ đều không có hoài nghi con, chỉ là không tìm được chứng cứ để giúp con tố cáo người nọ thôi!” Dứt lời, còn dùng miệng bĩu bĩu nói tam phòng, chính là chỉ Dương thị.

Lý thị là người không thích chỉ trích ai hết, cũng không hòa theo Phương thị nói xấu Dương thị, chỉ gật đầu coi như hiểu nói: “Mẹ, những điều này con đều biết. Uhm, mấy thứ này con đã rửa sạch rồi, chỉ chờ bỏ vào trong nồi để nấu thôi, trời cũng dần sáng rồi, con đi qua xem bọn nhỏ tỉnh chưa đã.”

“Được rồi, được rồi, con tiện đường bảo Nguyệt Cầm đem cháo mồng tám tháng chạp cho hai người bên tây phòng đi!” Phương thị vừa nói, vừa bỏ gạo trắng vào trong nồi, đây là gạo mà lần trước Bùi gia đưa tới.

“Vậy một hồi con sẽ cùng đi với muội ấy.” Nói đến hai người mặt dày mặt dạn như Dương thị và Triệu lão tam, Triệu Nguyệt Cầm lại nhát gan làm sao có thể ứng phó cho nổi được, Lý thị liền đề nghị để mình theo cùng.

Phương thị lại lắc đầu: “Để cho con bé tự đi một mình đi, con bé lúc này cũng phải luyện chút can đảm, nếu như không thể ứng phó được con đàn bà kia, thì sau này con bé làm sao có chỗ đứng ở nhà Trương đồ tể được.”

Lý thị nghĩ cũng cảm thấy có lý, liền không nói cái gì nữa, xoay người rời khỏi trù phòng.

Bên này, Triệu Tương Nghi ở trong ở chăn đã sớm ngủ được hương thơm của cháo từ trong trù phòng bay ra, lòng tràn đầy vui vẻ cười cười, sau đó lại rụt vào trong chăn một cái, nghĩ một hồi đã thấy tốt lên rất nhiều.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thân thể Triệu Tương Nghi cũng không còn lo ngại gì nữa, chỉ là nhóm người Phương thị quá khân trương thôi, thường ngày lại không cho làm việc nàng làm gì hết, tuy khiến cho nàng cảm động nhưng nàng vẫn cảm thấy không an tâm.

Chuyện của Trương quả phụ và Dương thị, Triệu Tương Nghi đều biết rõ ràng, hơn nữa cũng thấy được kết quả bây giờ mà bọn họ phải nhận, trong lòng cũng không thấy khó chịu hoặc đáng tiếc gì. Hơn nữa, một nhà tam phòng bây giờ ra ở riêng cũng tốt, ít ra là sau này đại phòng và các phòng khác có ăn cái gì và vân vân, cũng không cần phải ăn nhanh để tránh người tam phòng giành ăn ... mọi người cũng không cần phải rầu rĩ về cái vấn đề cuộc sống sau này sẽ như thế nào, vì cuộc sống bây giờ mà Triệu Tương Nghi nàng và mọi người đang trải qua thập phần nhàn rỗi cùng an ổn không ít.

Thời điểm cháo mồng tám tháng chạp đã nấu xong, Phương thị bảo Triệu Nguyệt Cầm đem hai chén cháo nhỏ đến tây phòng đưa cho hai người Dương thị, nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Cầm lại tái nhợt không dễ nhìn tí nào.

Phương thị thấy thế, cũng không giống như trước đau lòng hoặc là an ủi, khẩu khí giống như ngày thường dặn dò Triệu Nguyệt Cầm một câu, xem trọng mấy đứa trẻ vân vân.

Nghĩ thâm, nhi nữ của bà là do bà bảo hộ nó quá, nên bây giờ nó mới mạnh mẽ ý lại vào bà, ngược lại năng lực quản gia cũng rất yếu.

Mà trong tây phòng, Triệu lão tam gấp đến độ giơ chân lên, chỉ vào người trong trù phòng đang bận rộn, cả giận nói: “Bà nhìn đi, mau nhìn đi, cha mẹ hai người nhân tâm như vậy đó! Tôi còn tưởng là hai người họ nói giỡn, sao có thể nói không muốn nhận đứa con trai này! Bây giờ tốt rồi, cháo mồng tám tháng chạp nấu xong cũng chỉ gọi hai đứa nhỏ đi qua đó ăn thôi, thấy chúng ta cũng không gọi một tiếng!”

Từ sau ngày hôm đó, tình cảm của Dương thị đối với Triệu lão tam dần phai nhạt, chỉ lạnh lùng nói: “Biết làm sao được, không ăn được đồ tốt, tôi cũng đâu có thể chết được!” Sau khi nói xong, bụng lại đúng lúc kêu lên vài tiếng, Dương thị cúi đầu cảm thấy thật là hối hận quá đi, vừa nghĩ đến việc phải tiếp tục ăn cháo ngựa, đồ ăn ngựa, đáy lòng cũng mất hi vọng.

“Bà còn không biết xấu hổ mà nói nữa à! Đều là do bà gây họa hết, sau khi cha mẹ trở về tôi cũng chưa bao giờ thấy cả hai đối với tôi lại sinh ra ác tâm đến vậy! Triệu lão tam thấy Dương thị không để ý đến mình, trong lòng càng tức giận hơn.

“Ông ở trước mặt tôi la lối cái gì, có dũng khí thì đi tìm cha mẹ nói đi! Nếu ông còn có khí phách thì đứng trước mặt đại ca mà ngang ngược kia!” Dương thị trừng mắt nhìn Triệu lão tam, nghĩ đến sau này còn phải chung sống lâu dài với gã, cũng không thể gây gỗ được, khẩu khí cũng dần hạ xuống: “Bây giờ chúng ta phải ở đây, có náo loạn lên cũng chẳng dùng được,

càng làm như vậy thì chúng ta càng bất lợi ! Điều bây giờ phải làm, ngoại trừ nhẫn ra cũng chẳng thể làm gì khác!”

“Nhẫn nhẫn nhẫn! Nhẫn đến chết đói rồi thì được cái rắm gì !” Triệu lão tam tức giận , đặt mông ngồi ở trên cái ghế dài, cuối cùng lại âm âm ỉ ỉ đứng lên , đi đi lại lại trong phòng!

Dương thị liếc gã một cái: “Nếu tôi nói thật không thể trông cậy nổi vào cái đức hạnh này của ông! Ông thì biết cái gì, ông nghĩ rằng tôi nguyện ý làm như vậy à, tôi không phải là vì bốn cái miệng ăn trong nhà này sao?” Thấy Triệu lão tam để im lặng, Dương thị tiếp tục phân tích: “Hiện tại, chúng ta đã phạm vào sai lầm....”

“Ngừng một chút ! Cái gì mà chúng ta, chỉ có một mình bà thôi!” Triệu lão tam bật lập tức ngắt lời Dương thị.

“Phải! Vậy tôi cũng không nói nữa! Bây giờ cũng không nấu cơm! Ông ở đây mà chết đói đi là vừa!” Dương thị chán nản, nghĩ đến Triệu lão tam là một kẻ vô dụng không biết là gì hết lại là kẻ bạc tình.

Triệu lão tam cãi nhau với Dương thị một trận xong, cuối cùng cũng muốn nghe ý kiến của Dương thị, bất đắc dĩ phải tiếp cận Dương thị mà dụ dỗ nàng ta: “Được rồi, được rồi, bà muốn nói gì thì nói đi, giấu diếm làm gì, bà không xem ta là chồng bà à!”

Dương thị nghe xong, lúc này mới cảm thấy trong lòng tốt hơn rất nhiều, trầm mặc một lúc liền chậm rãi nói: “Cha mẹ, đại ca, mấy người bọn họ khẳng định là hận chúng ta muốn chết, nhưng chúng ta không thể mạnh mẽ đi theo chân bọn họ được, như vậy sẽ không có điểm nào lợi đối với chúng ta !” Lại dừng một lúc, “Đầu xuân năm sau không phải mới ra ở riêng sao? Chúng ta phải nhẫn, nhẫn cho đến khi ra ở riêng mới thôi, hầu bao mới có thể đĩnh trực lâu *!” (J: câu này không hiểu nhé)

“Vì sao?”

“Ông ngốc thế! Bây giờ chúng ta im hơi lặng tiếng, không đi theo bọn họ so đo cái gì hết, mỗi ngày biểu hiện lấy lòng một chút, cha mẹ sẽ đau lòng cho cốt nhục của mình, khi đó liền miễn cưỡng thương xót cho chúng ta, rồi tha thứ cho chúng ta! Đợi đến lúc ở riêng rồi, tuyệt đối sẽ phân đồ đạc ra làm ba phần bằng nhau, ai cũng không bị thiệt! Nếu bây giờ chúng ta tiếp tục giống trước mà gây ồn ào, lúc đó cha mẹ sẽ phiền muộn, sẽ không cho chúng ta cái gì cả, rồi đem hết tất cả phân cho đại phòng, nhị phòng thì làm sao đây? Chúng ta ăn không khí để sống à !”

Trong phòng ăn nhà lớn, hôm nay là ngày lễ lớn nên người trong đại phòng và nhị phòng đều tụ tập lại một chỗ để ăn cháo mồng tám tháng chạp, cũng không giống trước đây bung về phòng của mình ăn.

Lúc trời rạng sáng, Phương thị mang theo con dâu và con gái đi múc vài chén cháo mồng tám tháng chạp, chia ra để lên những vị trí khác nhau trên bàn ăn, một phần thì dùng để tế bái thần linh, mong các vị thần có thể phù hộ

cả nhà bọn họ bình an thuận lợi, cũng mong mùa thu hoạch sau sẽ đem nhiều tiền về cho nhà bọn họ.

Còn dư lại một chén cháo mồng 8 tháng chạp, ngoại trừ mấy chén cháo của những người có mặt ở đây, còn lại đều bị Phương thị bỏ vào trong cái nồi, để ở ngoài phòng chờ đông lại, chờ mấy ngày sau muốn ăn nữa thì chỉ cần rã đông mà thôi.

Triệu Tương Nghi cười hi hi nhìn bà nội, thăm thăm và cô cô đang bận rộn, nghĩ thăm mùa đông ở cổ đại khí trời cực kỳ giá rét, lại có thể dùng làm tủ lạnh ở hiện đại để bảo quản thức ăn.

“Mau ăn đi, một hồi sẽ nguội đấy.” Triệu lão gia tử nhìn mấy đứa nhỏ cười híp mắt nói, “Bắt đầu hôm nay trở đi, trong nhà sẽ ăn đồ tốt đó, các con hãy chuẩn bị sẵn cái bụng nhỏ đi nha!”

Dứt lời, người lớn cùng con nít đồng thời cười ha ha, mấy ngày gần đây thì hôm nay là ngày đầu tiên mà cả gia đình có thể thả lỏng được.

Đúng lúc này, Triệu Tương Liên nhỏ giọng nói: “Bà nội, cha con nói, muốn con nói cho mọi người biết là cha con và mẹ mỗi ngày đều ăn không đủ no, xin mọi người hãy niệm tình mà tha thứ cho bọn họ ạ...”

“Xem đi, hai người bọn nó lại đem chủ ý đánh lên người tội nhỏ.” Phương thị nguyên bản còn mỉm cười, gương mặt của nhất thời trầm xuống.

Triệu lão nhị cũng khuyên nhủ: “Chúng ta ăn, mặc kệ bọn họ, một lúc nữa còn phải quét dọn nhà cửa, sẽ rất mệt đấy!” Lý thị nghe xong, chỉ ở dưới bàn kéo áo Triệu lão nhị.

“Lão nhị nói đúng!” Triệu Tín Lương lạnh lùng nói, “Quản bọn họ sống hay chết, đó là đáng đời bọn họ! Chúng ta ăn đồ của chúng ta, phải ăn ngon mới có sức lực để làm việc!”

=====

[1] *Đả câu cảm nhân: đánh chó đuổi người.*

[2] *Câu tam đáp tứ: mời mọc ba, trả lời bốn = mấy em đứng đường (ta không có ý nói xấu gì đâu à, ai cũng có số thôi)*

Chương 45: Khai hoang

Ăn xong cháo mồng 8 tháng chạp, người trong nhà bắt đầu lên đường làm việc, Triệu Nguyệt Cầm dẫn một đám con nít mang theo chén nhỏ cháo mồng tám tháng chạp đi vào trong sân, vì trong sân có cây đào, cây liễu và mấy cây khác, lấy cành cây khô quét một chút lên cháo mồng tám tháng chạp, với ước mong rằng sang năm sau có thể kết thành nhiều quả, cành cây phát triển nhanh chính là điềm tốt.

Đây là tập tục địa phương, hơn nữa nấu cháo mồng tám tháng chạp xong không thể ăn hết trong một ngày, mà phải ăn nhiều ngày, nếu như vài ngày sau giống như lời nói kia vẫn còn chút cháo, đây nhất định là điềm tốt có tiền, ý chỉ là hằng năm có thừa may mắn.

Mặt khác, Triệu lão gia tử và Phương thị đang chờ đón bè trên (tổ tiên), còn những người khác bắt đầu quét dọn nhà cửa, phòng ốc cũng có, ý nghĩa bên trong của “Khử trần nghênh tân” là đêm giao thừa tết âm lịch này chính là ngày lễ lớn trong năm, ắt không thể thiếu được công việc chuẩn bị.

Tất cả gia cụ lớn nhỏ cổ xưa đều bị những lớn trong nhà chuyển ra bên ngoài, để đây ngoài sân nhỏ được nắng ấm phủ kín, chỉ chờ rửa sạch quét dọn.

Phương thị và đám nữ quyến đứng ở trong phòng, dùng một cây chổi thật dài để quét mạng nhện và bụi bặm ở góc tường, trên nóc nhà, mọi người đầu đội phượng bố, vẽ mặt tràn ngập vui sướng, bầu không khí ăn mừng năm mới càng nồng hơn.

Tóm lại mấy ngày kế tiếp, cần phải đem tất cả đồ vật lớn nhỏ trong ngoài nhà dọn dẹp hết một lần, đem mấy thứ bụi bặm kia dọn rửa để tất cả mọi thứ đều sạch sẽ.

Dương thị đứng ở trong tây phòng, mắt nhìn thấy thân ảnh lớn nhỏ trong viện đang vội vàng quét dọn, cuối cùng cũng nhìn không được bèn bước đến gần, cười hi hi nói là muốn giúp quét dọn một tay.

Nào có thể đoán được, đám người Phương thị tựa như không nhìn thấy Dương thị, đem Dương thị xem như là không khí, vẫn làm việc như cũ, không nói tiếng nào. Dương thị bị mất mặt nhưng cũng không buồn bực, cúi đầu cắn răng tiếp tục nhìn cả nhà cười hi hi, thỉnh thoảng còn chủ động giúp đỡ một tay, hết làm việc này lại đến việc khác.

Thời điểm Triệu Tương Nghi đứng gần Dương thị, nàng ta muốn đưa tay ôm lấy Triệu Tương Nghi, may mà Triệu Tương Nghi nhanh nhẹn tránh thoát, Triệu Hoàng Lâm thấy thế, lập tức đứng dậy chạy đến đem Triệu Tương Nghi bảo hộ ở phía sau lưng mình, ngáng đầu nhìn Dương thị lạnh lùng nói: “Ít đụng đến tiểu muội của cháu đi! Ngộ nhờ muội ấy có mệnh hệ gì, thậm chí có thể chịu trách nhiệm được sao!”

Dương thị cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, mới coi như là không lộ ra vẻ tức giận, tiếp theo lại xem như không có việc gì liền đi đến bên chỗ Lý thị để giúp đỡ.

Lý thị đang cầm chổi để quét tước, Dương thị thấy thế liền đoạt nhanh cây chổi trong tay Lý thị : “Ai da, Nhị tẩu vừa mới sinh con không bao lâu, thân thể còn yếu lắm cần phải điều dưỡng nhiều, tẩu đi vào trong phòng chăm sóc con trai đi, nơi này đã có muội rồi!”

Lý thị bị Dương thị cướp mất đi cây chổi trên tay, mặt thản nhiên nói: “Lúc còn ở trong tháng, tẩu cũng ăn không ít đồ tốt, lúc ở cũ lại là vào mùa thu hoạch, không có mệt mỏi càng nói chi là ủy khuất, thân thể yếu chỗ nào. Không phải lúc trước đệ muội nói tẩu như vậy sao, thế nào bây giờ lại đòi phương thức khác rồi?”

Đối mặt với sự châm chọc của Lý thị, Dương thị thấy mình mất mặt, nhìn thấy Phương thị cùng cánh mày râu trong nhà đang khuôn vác đồ đạc , Dương thị tự biết mấy người bọn họ ghét mình, cho nên cũng không thể tiếp tục làm cái chuyện mặt nóng dán đít lạnh này nữa, tức giận đi về tây phòng.

Thấy Triệu lão tam đang khoanh tay đứng trước cửa tắm nắng, Dương thị tức giận nói: “Ông chỉ biết đứng ở đây hưởng thụ sung sướng, nhìn thấy tôi ở bên kia giống như con chó lấy lòng người ta, cũng không biết đi qua đó giúp đỡ, thay tôi nói mấy lời xin tha thứ à!”

Triệu lão tam liếc nhìn Dương thị một cái : “Là tự bà làm chuyện tốt, còn có thể oán trách tôi sao?” Trải qua sự kiện lần trước, Triệu lão tam ở trước mặt Dương thị , dũng khí cũng lớn hơn một chút.

“Ông vào đây!” Dương thị kéo áo Triệu lão tam , sau đó đi vào trong phòng.

Chờ Triệu lão tam vào trong phòng, Dương thị liền đóng chặt cửa, cẩn thận lấy từ dưới sàng ra một cái hộp gỗ nhỏ, Triệu lão tam biết đó là cái hộp mà Dương thị dùng để cất giấu tiền, hai mắt lập tức sáng lên: “Bà đây là đáp ứng yêu cầu hôm qua của tôi à, chuẩn bị lấy tiền cho tôi đi cá cược một lần nữa phải không ?”

“Phi!” Dương thị quay đầu phun một ngụm nước bọt, sau đó mới quay đầu lại cẩn thận dùng chiếc chài khóa mở hộp, từ trong hộp gỗ lấy ra một xâu tiền, vuốt ve tỉ mỉ, làm như không muốn, lại không biết làm như thế nào, sau cùng ngoan tâm lấy từ trong hộp ra nửa xâu tiền đưa cho Triệu lão tam, cẩn thận dặn dò: “Nhìn tình hình như thế này, tôi nghĩ giao thừa năm nay có lẽ chúng ta phải tự mình vượt qua, bên kia cũng sẽ không cho chúng ta một miếng cơm để ăn đâu! Đây, ở đây có năm trăm đồng, ông đi tìm mấy bạn hữu tốt của ông , thừa dịp bọn họ đi lên trấn mua hàng tết ông cũng đi theo mua về cho nhà mình mấy món đồ tết đi, nhớ kỹ, không cần mua đồ quá tốt, chỉ cần giống như mấy nhà khác là được rồi.”

Triệu lão tam cầm tiền trong tay ngây người sờ lấy, Dương thị không yên

lòng, lại hung hãn nhìn hấn đe dọa nói: “Không được đem tiền đi chơi cá cược, cũng không được đi nhờ một đám cầu vật bên ngoài giúp đỡ chúng ta đi mua, đến lúc đó một cân thiếu hai, vậy không phải lỗ lớn ư! Đồ mà ông mua về cho tôi phải một cân đúng một cân, ông đừng nên có ý định lừa giỡn tôi, nghe chưa!” Dừng một chút, lại nhứt chí nói, “Năm nay cũng đừng mua vải mới để may quần áo, lần trước người Bùi gia có đến nhà chúng ta tặng quà, phòng của chúng ta không phải cũng được chai sao, tôi định như thế này, làm cho Hoàng Nhân thêm hai bộ áo mới, còn dư lại tôi sẽ may một bộ, ông và Tương Liên coi như khỏi đi.”

“Vì sao tôi không có?” Triệu lão tam vừa nghe Dương thị nói, nhất thời không vui.

”Mấy khúc vải đó màu sắc thì tươi mới, Hoàng Nhân còn nhỏ nên có thể mặc, còn ông đã lớn tuổi rồi, mặc như thế đi ra ngoài không sợ người ta chê cười à!” Dương thị giải thích, sừng sốt vì không suy tính đến Triệu Tương Liên đi.

Triệu lão tam cũng là một lười để ý, lại không đau hải tử nên không có vì Triệu Tương Liên mà thương lượng.

Ngoài phòng, trong sân nhỏ Triệu gia.

Công việc quét dọn vẫn đang từ từ tiến hành, trời cũng mau đến chính ngọ. Triệu Nguyệt Cầm vội đến trù phòng làm cơm trưa, những người khác vẫn tiếp tục công việc của mình.

Triệu Tương Nghi ra sức chạy về phía trù phòng ngấm nhìn một lúc, suy nghĩ cũng muốn bay đến nơi nào rồi.

Từ người nấu nướng cho đến người dùng đôi với hương liệu trong trù phòng cũng không xem xét để ý đến, bình dân bách tính ở thời đại này sử dụng gia vị cho đồ ăn vẫn còn thiếu hụt rất nhiều. Phần lớn chỉ dùng đến muối, dầu mỡ chất lượng kém, mấy thứ gia vị khác như nước tương, nghe Phương thị nói, trong nhà của mấy người giàu có dùng rất nhiều hương liệu phong phú như dầu vừng chẳng hạn. Những thứ ấy quá đắt, đều không phải là thứ mà những người bình thường tiêu tiền để dùng.

Triệu Tương Nghi suy nghĩ đến mớ kiến thức linh tinh ở kiếp trước, có rất nhiều thực vật có thể dùng làm hương liệu, nếu như nàng có thể chế biến ra những hương liệu này, đến lúc đó lại dùng giá tiền vừa phải bán ra bên ngoài, khẳng định sẽ được mọi người hoan nghênh, cho nhà thêm được một khoản tài phú rồi.

Vì vậy, mấy ngày trước đây Triệu tương Nghi mượn cơ dưỡng bệnh nhiều ngày nên buồn bực, muốn đi ra ngoài thư giãn, cứng rắn lôi kéo đại ca đi lên núi phía sau thôn vòng vo kiểm tra, khi đó Triệu Tín Lương không yên lòng, liền đi theo.

Nhưng thật quá đáng tiếc là hôm nay trời rét lạnh, rất nhiều hoa cỏ, cây cối đều đã héo rũ từ lâu, chỉ còn sót lại một ít sinh mệnh có khả năng sống

cực mạnh, nhưng mấy thực vật này đối với nàng lại vô dụng.

Triệu Tương Nghi khi đó một phen nản lòng, không thể làm gì khác hơn là ở trong lòng tự nhủ, chờ đến đầu xuân năm sau, vạn vật đều sinh sôi phát triển, nàng phải đi dạo thêm một lần nữa xem có phát hiện được cái gì mới không.

Lúc này, nàng ngược lại suy nghĩ đến hai khối đất hoang tàn, điều hiêu kia.

Tuy rằng Triệu Tương Nghi nàng không am hiểu cách trồng trọt cho lắm, nhưng cũng biết trước phải khai khẩn cày ruộng, mới có thể gieo trồng, bón phân được. Hai khối đất trước cửa nhà, thổ nhưỡng không có màu mỡ nhưng Triệu Tương Nghi lại nghĩ bây giờ phải thừa dịp khai hoang, rồi bỏ tro than vào trong đất đó trước, rồi chờ mùa xuân năm sau bón phân dục đất, không sợ không trồng được đồ tốt.

Triệu Tương Nghi chính là nhìn trúng hai mảnh đất lớn kia, nghĩ đến người nhị phòng hiền lành rất dễ nói chuyện, sẽ không đi theo tranh giành, còn tam phòng bên kia ước chừng sẽ không thèm tranh hai mảnh đất này, cho nên nếu nhà Triệu Tương Nghi muốn hai mảnh đất này nhất định phải thận trọng. Đã nghĩ như thế, phải thừa dịp ngay bây giờ chăm chút hai mảnh đất đó mới được.

Triệu Tín Lương thấy con gái mình hôm nay tinh thần sáng khoái, thân thể cũng tốt hơn rồi, trong lòng cũng vui vẻ, cho nên khi Triệu Tương Nghi xin hẳn lúc này đi khai hoang, hẳn tuy rằng không hiểu sao phải làm như vậy nhưng cũng đồng ý.

Triệu Hoàng lâm thấy thế cũng gia nhập vào đội ngũ.

Cả nhà bận rộn hết một buổi chiều, mới đem toàn bộ hai mảnh đất kia khai hoang xong, nhưng mà theo kinh nghiệm làm nông, Triệu Tín Lương chỉ thờ dài nói một câu: “Đất đó có gì tốt, hai mảnh cọng lại cũng lớn hơn một chút so với ba mảnh đất trồng rau kia, nếu nói về thu hoạch thì hai mảnh này bất luận cái gì cũng đều kém hơn một mảnh trồng rau kia.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng cũng khó tránh khỏi mất mát, nhưng tự an ủi mình, có thể trồng được nhiều thực vật thân thảo [1], nhưng là so với trồng một ít rau dưa, lúa nước kia thì thoải mái hơn nhiều, năng lực sống cũng rất dài, chỉ dùng hai mảnh đất kia nuôi trồng mà nói nhất định sẽ không bị lỗ.

Phía sau núi của thôn này không có thực vật mà Triệu tương Nghi muốn, vài loại thực vật còn sống kia cũng không phải, mấy ngày này, Triệu Tương Nghi nhìn thấy Phương thị phơi mấy loại thảo dược dùng để chế thuốc có khả năng sống sót trong khí trời giá rét rất mạnh, nếu không phải là bất đắc dĩ thì Triệu Tương Nghi cũng không chọn trồng thảo dược đâu, nghĩ đến việc phải đi nghiên cứu chế tạo đồng thảo dược thành thuốc đông y để đem bán, xem ra cũng thực tốt.

Còn nữa, trong nhà nuôi rất ít gia cầm, đại khái là vì không có dư thừa thực vật gì cho chúng nó ăn, bình thường chỉ có một chút rau xanh, cám thoi... Trong nhà còn không đủ ăn chứ đừng nói chi là đem ra nuôi chúng nó.

Thế nhưng, trước đó vài ngày đến sau núi, Triệu Tương Nghi ngẫu nhiên phát hiện ra ở đây có một loại rau diếp đắng sinh trưởng rất nhiều! Thôn dân trong thôn gọi nó là Dã Cự Tử, loại rau ấy cho đến nay vẫn chưa có ai đem trồng, bởi vì mọi người xem nó như là rau dại, thỉnh thoảng mới đào lên ăn, trừ phi là mất mùa, nếu không sẽ chẳng có ai hứng thú ăn loại rau này cả ngày đâu.

Nếu như ở kiếp trước, Triệu Tương Nghi cũng cảm thấy nó rất là tầm thường.

Nhưng kiếp này, đây chính là loại thực vật lâu năm có thể chịu rét lạnh, trong lòng Triệu Tương Nghi như nở hoa, đã sớm đem loại rau này chính là hi vọng của mình.

Nếu như lấy ra một mảnh đất để trồng rau diếp đắng, đến lúc đó không chỉ có gà mới có thể ăn được loại rau này, mà người một nhà bọn họ cũng có thể đem nó ăn khi người bị nhiệt, cũng có thể đem nó làm thuốc vì rau diếp đắng có tác dụng thanh nhiệt giải độc rất hay.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, Triệu Tương Nghi nhất thời mừng rỡ không ngủ được, ban đêm còn thường xuyên lặng lẽ ngồi dậy nhìn hai mảnh đất hoang bên ngoài cửa sổ, trực giác nói trên mảnh đất ấy giống như chất đất vàng bạc!

====

[1] Thực vật nhân thảo: thực vật thân thảo có phần thân phía trên mặt đất, vào cuối thời kỳ sinh trưởng sẽ chết khô

Chương 46: Buồi tối giao thừa, đưa ông táo về trời

Thời gian qua nhanh như lật sách, ngày mồng tám tháng chạp đi qua , ngay sau đó là đến ngày hai mươi chín tháng chạp, ngày tết ông Táo (ngày đưa ông Táo về trời)

Triệu gia thôn ở vùng đông nam, người vùng này có một tập tục là trước giao thừa một ngày sẽ đưa ông Táo về trời, Triệu Tương Nghi nhớ mang máng, ở kiếp trước, tại phương Bắc là vào ngày hai mươi ba tháng chạp, còn ở phương Nam chậm một ngày là ngày hai mươi thư tháng chạp. Chỉ có ở vùng Chiết Giang là đặc biệt, là trước đêm giao thừa một ngày,[1]

Có thể Triệu gia thôn sau này là một vùng nào đó ở Chiết Giang, nhìn khẩu âm rất giống. Tuy rằng thời không này không có trong ghi chép của lịch sử, nhưng ngoại trừ thời đại và người cầm quyền không giống, còn lại phong tục tập quán, thanh quy giới luật ,v...v...đều na ná giống như trong lịch sử mà nàng đã biết.

Ngày hai chín tháng chạp hôm đó, người trong nhà đều bận muốn chết .

Phương thị mang theo con dâu và con gái đã sớm thức dậy, làm cơm cho cả nhà , những món thịt này đã sớm được sấy khô để ướp gia vị như Lạp xưởng, cá khô, thịt gà, thịt vịt đều là những loại đồ ăn tốt, lúc này có thể sử dụng chúng rồi. Hôm nay, bọn họ cần phải ở trong trù phòng để đem tất cả mọi thứ chuẩn bị cho tốt, vì đêm giao thừa ngày mai thêm vẻ vang.

Triệu Tương Nghi vui ở trong chăn ấm áp thì nghĩ được hương vị nồng đậm của thịt khô xông đến mũi, mặc dù Triệu tương Nghi không phải là người tham ăn uống, nhưng vẫn là cười khanh khách che cái bụng không ngừng lên tiếng của mình. Một năm qua, mọi người trong nhà đều ít khi ăn được món ngon, chắc hẳn bây giờ mọi người đang mở rộng bao tử ra chờ đợi ăn đồ ngoạn đây.

Lúc dùng điểm tâm, mọi người có thể do bận rộn ăn nhiều hơn, lần trước vào ngày mồng tám tháng chạp sau khi quét dọn nhà cửa, đại khai tử trong phòng ngoài phòng đều được dọn dẹp sạch sẽ , nhưng hôm nay là đêm giao thừa, cũng phải quét dọn nhà cửa lại lần nữa, bởi vì sau giao thừa là mồng một tháng giêng, có một tập tục là vào ngày này không thể quét dọn nhà cửa được, sợ là đem tất cả may mắn, tài vận quét ra ngoài hết, đó là lí do tại sao mà trước khi qua năm mới cả nhà phải quét tước , thu dọn nhà cửa cho sạch sẽ lại lần nữa, để đảm bảo rằng không còn dư bản gì. Phương thị lần nữa chỉ đạo mọi người quét dọn bên trong phòng lần nữa, bất quá quy mô quét dọn lần này nhỏ hơn nhiều so với lần mồng tám tháng chạp. (J: trước giao thừa ta phải quét ba bận bốn lượt, lau nhà thêm một lần nữa, như người luôn)

Mồng một tháng giêng ngoại trừ việc không thể ở ngoài quét rác, còn có

một quy cũ là không thể đục đến dao kéo, vì vậy trước đêm giao thừa hôm nay, mọi người đem giấy dán cửa sổ lại, thuận tiện lấy kéo cắt những phần giấy còn thừa ra bên ngoài cửa sổ, nói đây là điềm tốt được tiền bạc. Mặc khác, cũng đem mấy câu đối xuân mang ý vui mừng dán lên vào ngày hôm nay, để chúc mừng năm mới. (Q: ngày đó làm sẵn đồ ăn, chỉ chờ ba ngày tết nấu lên thôi là được)

Triệu lão nhị sáng sớm đã đến nhà Lý Chính xin mấy câu đối xuân, lúc này cả nhà cùng nhau tụ lại một chỗ thưởng thức, còn có kích động, Phương thị hỗ trợ quét dọn phòng xong, liền bung tương hồ đã nấu đi ra, cùng mọi người dán giấy lên cửa sổ, dán câu đối xuân trên song cửa!

Trước đó vài ngày, hai mảnh đất hoang cũng được khai khẩn xong, lúc này nhìn chẳng còn cái vẻ điều hiêu như trước nữa, xung quanh tràn ngập không khí vui mừng đón chào năm mới, mặc dù một năm qua cuộc sống của mọi người trôi qua không được như ý lắm, nhưng mà bây giờ, trên mặt ai cũng tràn đầy hạnh phúc cùng nụ cười sáng lạn.

Cho dù bữa tối hôm nay có thể được ăn món mặn là thịt khô, nhưng có mấy câu đối xuân kia cũng đã góp phần làm cho không khí thêm vui vẻ.

Sau khi ăn cơm tối xong, nhóm người Triệu lão gia tử và Phương thị bắt đầu bận rộn đưa ông tảo về trời. Đây là tập tục vào đêm giao thừa, có điều đây là lần đầu tiên Triệu Tương Nghi chính mắt nhìn thấy.

Truyền thuyết kể rằng vào đêm giao thừa Táo quân sẽ về trời bẩm báo lại cuộc sống của gia đình, tập tục như vậy cũng được phổ biến ở phương Bắc, có điều người phương Nam rất tôn sùng vị thần này.

Lý thị giúp đỡ một tay đem giấy vẽ tảo quân lấy ra dán lên trù phòng, nội và bếp trong trù phòng đều dán giấy vẽ tảo quân, hai bên cửa dán hai câu đối, “Lên trời nói chuyện tốt, hạ giới gìn giữ bình an”.

Phương thị nhón lấy một bó nhang to, đốt nhang rồi phân cho mỗi người ở đây một phần, trên tay tiểu hài tử cũng cầm ba cây nhang.

Triệu Hoàng Lâm thân là cháu trai lại là trưởng tôn, liền dựa theo tập tục, bẻ một con gà trống màu đỏ vào trong ngực, quỳ trước mặt Táo quân. Nghe Phương thị nói, gà này là tọa kỵ cho tảo quân đi về trời, nên không thể gọi con gà này là gà mà phải gọi là ‘ngựa’. Triệu Hoàng Lâm ôm trong lòng chẳng qua là một con gà trống đỏ, vì vậy được xưng là ‘Hồng mã’.

Mọi thứ đều được chuẩn bị xong, Triệu lão gia tử đại diện cho cả nhà đi đến phía trước, đem giấy vẽ Táo quân đốt đi, trong phòng lập tức bị khói mù bao phủ, tràn đầy sự huyền bí. Lúc này, nam nhân trong nhà bắt đầu hùng hồn nói ra mấy lời như ý cát tường, Phương thị ở một bên cầm nhang bái lạy, ngoài miệng cẩn thận nói ước nguyện.

Không bao lâu, Triệu lão gia tử làm bộ đi một vòng xung quanh tìm Táo quân, đây là dán miệng Táo quân lại, ý là để Táo quân ở trước mặt Ngọc đế

nói chuyện tốt của họ, không nói chuey65n xấu.

Cũng bái đã xong, Triệu lão gia tử đột nhiên la to một tiếng: “Lĩnh!”

Sau đó liền bung ly rượu đã cúng ông Táo kia đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm đang ôm con gà trống vào lòng, thuận thế tưới rượu xuống đầu con gà, gà trống nhất thời nhảy lên, Triệu Tương Nghi thấy thế không khỏi hoảng sợ, nhưng tất cả mọi người đều vui vẻ ra mặt lớn tiếng gọi: “Lĩnh, lĩnh! Táo quân tiếp nhận rồi!”

Sau lại nghe người lớn giải thích, Triệu Tương Nghi mới hiểu được, đem rượu tưới xông người con gà, nếu con gà trống kia phản ứng giống như bây giờ chính là Táo quân đã nhận lời, sẽ phù hộ cho bọn họ được bình an, mùa thu hoạch thuận lợi, như ý cát tường! Nếu con gà trống kia chưa phản ứng, chính là Táo quân không đáp ứng, Triệu lão gia tử phải lấy thêm một ly rượu tưới lên con gà một lần nữa.

Làm xong hết tất cả công việc, trời cũng gần tối, người lớn trong nhà bắt đầu gọi đầu rửa chân cho mấy đứa nhỏ, bởi đại phòng không có nữ nhân, việc này đành giao cho Phương thị làm.

Phương thị vừa gọi đầu, rửa chân cho Triệu Tương Nghi vừa nói ra mấy lời cát tường, mong Triệu Tương Nghi có thể nhanh lớn lên, mong nàng có thể vui vẻ hoạt bát, về sau lớn lên càng thêm xinh đẹp, mỹ lệ.

Nếu không phải Phương thị tuổi tác lớn ta, Triệu Tương Nghi thật sự là sẽ đứng dưới ánh trăng mộng lung , sinh ar ảo giác, cho rằng Phương thị chính là mẫu thân của mình không biết chừng !

Làm xong hết tất cả công việc, người lớn trong nhà không thể ngủ, phải thừa dịp ánh sáng đêm giao thừa đem tất cả đồ dùng chuẩn bị cho tốt, trừ việc có thể ăn ở bên ngoài, còn phải chuẩn bị đầu heo cho ngày giỗ tổ nữa.

Triệu Tương Nghi để ý thấy tập tục ở đây, trong bụng như người được mùi thức ăn ngon, liền kéo chặt tay áo Triệu Hoàng Lâm đi đến trừ phòng, Phương thị và Lý thị không ngừng bung mấy đĩa thịt và không ít hạt dưa đợi cho bọn họ ăn, Triệu Tương Nghi mím chặt môi người mùi hương đang bay thoang thoang xung quanh, lòng tràn đầy vui vẻ đi đi lại lại trong trừ phòng.

Vốn định thức đêm xem náo nhiệt, hai người bọn họ chờ Phương thị cũng muốn ngủ trễ rồi, nàng ngủ muộn một chút cũng không sao, nhưng nàng chỉ mới là đứa trẻ ba tuổi cũng nhanh bốn tuổi rồi, thân thể nhỏ cũng không thể kháng cự được cơn buồn ngủ, mới chốc lát thôi, hạnh nhân trong miệng còn chưa nhai xong, cơn buồn ngủ đã ập tới.

Triệu Tương Nghi nhanh chóng ăn xong đồ ăn trong miệng, rất sợ khi ngủ làm nghẹn cổ họng .

Nhắm mắt lại, bên tai còn nghe thấy tiếng bà nội, thăm thăm và cô cô cười nói vui vẻ, lúc Triệu Tương Nghi ngủ say, khoe môi cũng không nhìn được mà nhếch lên, nghĩ đến cuộc sống sau này nên giống như thế mới tốt.

Chương 47: Giao thừa

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Triệu Tương Nghi tỉnh dậy từ trong tiếng ồn. Hóa ra là cô cô Triệu Nguyệt Cẩm dậy sớm, đang ở trong trù phòng bận rộn chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Trải qua mấy ngày luyện tập, bàn tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi dần dần có sự mềm dẻo, có thể tự mình mặc quần áo, mang giày vào, chẳng qua là giường có phần hơi cao, Triệu Tương Nghi phải cẩn thận đến mép giường chậm rãi đi xuống, nếu không ắt sẽ ngã sấp xuống!

Triệu Hoàng Lâm cũng vừa mới tỉnh dậy, cả người mặc một bộ quần áo mới mang không khí vui mừng chạy đến trong phòng Triệu Nguyệt Cẩm, nhìn thấy Triệu Tương Nghi vừa mới mặc xong một bộ quần áo mới, không nén nổi vui mừng, cười nói: “Tiểu muội bây giờ thật là ngoan, có thể tự mình mặc quần áo rồi, nào đến đây, ca ca dẫn muội đi rửa mặt.”

Hôm nay, Triệu Tương Nghi mặc một cái áo khoác màu hồng nhạt mới tinh và quần bông, vải may đồ này là do Bùi gia lần trước đưa tới, mặc dù vải này không phải là tốt nhất, nhưng đối người trong Bùi gia mà nói đây không là gì cả, nhưng còn đối người nhà bọn họ, mấy cuộn vải như thế này là vải tốt khó tìm. Triệu Tương Nghi còn tự mình cẩn thận quan sát, trên khúc vải màu hồng nhạt còn ẩn hiện thấy hoa văn cánh hoa, trông rất đẹp mắt.

Nhị lão Triệu gia vốn không cần đến khúc vải kia, bây giờ lại thấy Triệu Nguyệt Cẩm lấy ra hai bộ quần áo mới cho hai người họ, hai người nhất thời cảm động vừa cảm thấy hơi lãng phí, nói Triệu Nguyệt Cẩm tâm tư tỉ mỉ quá, Triệu Nguyệt Cẩm ngại ngừng cười nói đây là ý tứ của đại ca.

Vì thế, nhị lão Triệu gia không xem trọng Triệu Tín Lương sao mà được.

Mặc dù bây giờ trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nhưng không khí cả Triệu gia thôn hôm nay không giống như lúc trước yên lặng, mà mỗi nhà đều tràn đầy tiếng cười, thật là náo nhiệt.

Khí trời bây giờ tuy còn lạnh nhưng không lạnh như hôm mùng tám tháng chạp, hơn nữa bầu không khí thập phần hân hoan, trực tiếp xua tan đi hơn phân nửa cái lạnh mùa đông.

Tất cả mọi người trong nhà bắt đầu dùng món điểm tâm là cháo bí đỏ, món cháo này mang ẩn ý báo hiệu điểm lành, Triệu tương Nghi vốn không thích ăn điểm tâm có vị ngọt, nhưng mùi cháo lại thơm ngát ngon miệng, ngọt mà không ngán, thật hợp khẩu vị của nàng à.

Mấy ngày nay, hai tỷ đệ Triệu Tương Liên và Triệu Hoàng Nhân đều ngủ trong nhà lớn bên này, khẩu phần ăn uống của cả hai đều giống như mọi người, nhưng Dương thị và Triệu lão tam vẫn như cũ không chiếm được sự quan tâm của mọi người trong nhà, bị lạnh nhạt ở Tây phòng, không người

thăm hỏi.

Nhưng cũng không ai biết rằng cuộc sống của hai người Dương thị căn bản không có khổ sở như cả nhà đã tưởng tượng, Bên này Dương thị lấy ra đồ Tết mà lần trước đã nhờ Triệu lão tam đi mua, mặc dù không phải là cái đồ tốt nhất, nhưng lại rất phù hợp với cả hai người họ. Lúc này, Dương thị vừa ăn chén cháo trắng trên bàn vừa hung ác lạnh nhạt nói : “Hừ, năm nay xem như là bọn họ tạm thời keo kiệt một chút, đợi đến đầu xuân năm sau khi ra ở riêng, tôi quyết định phải vui vẻ nháo loạn, làm cho mắt cá của bọn họ phải rớt ra!”

Triệu lão tam lại không để ý đến Dương thị, chỉ vui đầu ăn chén cháo trắng trên bàn.

Ăn xong điếm tâm, bọn nhỏ đều ở trong sân chơi đùa, mỗi đứa đều cầm một chiếc túi nhỏ cất mấy món điếm tâm, đồ ăn vặt ngon vào bên trong, chẳng hề giống như mọi ngày đều không đủ. (J: gần Tết keo kiệt làm chi.)

Người lớn trong nhà một khác cũng đều không rảnh, khi mặt trời vừa lên cao ,tất cả mọi người trong nhà đều bận rộn chuẩn bị món ăn ngày Tết. Không chỉ làm cho tất cả người trong nhà ăn mà còn phải vội vàng làm mâm cỗ cúng tổ tiên trong từ đường vào ngày giỗ tổ.

Mùi thịt rượ bay đầy trong sân, không, sát thực phải nói là mỗi hộ gia đình đều tràn đầy mùi thơm của đồ ăn, làm cho người ta cảm giác được bụng dưới trống trơn, nước bọt chảy ròng ròng.

Trong Triệu gia thôn, phần lớn là thân thích hoặc họ hàng xa của người trong gia tộc, vì vậy nhà của mấy vị trưởng bối có uy tín trong tộc ở gần đây hết, từ đường Triệu gia có niên đại xây dựng từ rất lâu rồi. Mỗi khi ngày Tết đến, Triệu lão gia tử sẽ dẫn đầu cánh mày râu trong nhà nâng bàn đầy rượ thịt, thức ăn ngon, đi đến từ đường thờ tổ tiên để cúng giỗ. Nguyên là hôm nay các hộ gia đình khác cũng đặc biệt đến tế bái tổ tiên, bởi vì mồng một tháng giêng phải đi viếng mồ mả, cúng tế nên mọi người mới làm giỗ tổ hôm nay, cũng tiết kiệm được không ít thời gian .

Triệu Tương Nghi cũng rất muốn cùng đi xem bày bàn tiệc rượ ở từ đường, nhưng vì là nữ hài nên không được đi, chỉ có thể mở to mắt nhìn Triệu Hoàng Lâm đi theo người lớn . Đúng lúc, tiểu tử Triệu Hoàng Nhân kia quay đầu lại làm cái mặt quý hù nàng, ý nói là hử có bao nhiêu là tài giỏi mới được đi đến từ đường, Triệu tương Nghi bắt đắ dĩ liếc hử một cái, cũng không thềm so đo, liền đi theo nhìn nhóm người Phương thị nấu ăn

Tại trù phòng, chẳng còn không khí vui mừng như lúc này nữa, vì lúc này Dương thị đang khoanh tay đứng trước cửa phòng bếp, lúc Triệu Tương Nghi đi tới vừa vắn nghe Dương thị nói một câu : “Bọn ta bên kia không có nồi, không có bếp, làm sao có thể làm món ăn ngày Tết được, còn không muốn bắt mọi người bên này làm cho đầy ?”

Ngay lập tức bên trong truyền đến giọng nói của Phương thị: “Cuối năm

rồi mà các người còn muốn lấy thêm đồ ? Không phải là mấy ngày nay các người thường xuyên đem đồ ăn đến chỗ Hậu Diện để nấu ư, làm sao bây giờ lại muốn qua đây để nấu món ăn ngày Tết ?”

“Hậu Diện” chính là chỉ nhà của Đại gia gia Triệu Tương Nghi , cũng chính là đại ca của Triệu lão gia tử, Đại gai gia là người hiền lành, dễ nói chuyện, chỉ là Đại nãi nãi là người yêu thích khoe khoang, ỷ vào con trai và con gái có chút bản lĩnh, thường xuyên dùng đồ tốt để hiếu kính với bà, nên mỗi ngày bà thường ra ngoài nói này nói nọ với người ta, điều này làm cho Phương thị không thích chút nào. Đó là lí do tại sao , mặc dù ở rất gần nhau, nhưng chỉ vào ngày lễ lớn như ngày Tết Phương thị mới sang thăm hỏi, còn như ngày thường sẽ không lui tới.

Dương thị bị thọt một câu, sừng sốt một lát, nhất thời khóc rống lên: “Trời ơi, cái nhà này còn muốn cho người ta sống nữa không đây, các người không cho bọn ta ở đây thôi lửa nấu cơm, mà bọn ta cũng đâu có tự nguyện đến nhà của Hậu Diện thúc đâu ...”

“Đi ra ngoài!” Phương thị bỗng nhiên tiến lên vài bước đi tới trước cửa, “Cuối năm rồi mà còn nói điều không may!”

Dương thị nói cho cùng cũng không dám chọc Phương thị, bởi vì còn tiếp tục nói nữa, Triệu lão gia tử và hai người con trai của ông ta khẳng định sẽ không bỏ qua đâu, cho nên bây giờ cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, chỉ âm thầm bấm móng tay vào lòng bàn tay mình thôi, ở trong lòng xì một tiếng khinh miệt, xoay người muốn bỏ đi.

Vừa vặn thấy Triệu Tương Nghi đang đi tới, Dương thị thật muốn đánh cho con nha đầu này một bạt tai, nhưng ngại Phương thị và Lý thị đều ở đây, chỉ làm bộ cười tươi dụ dỗ Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi vốn không thích, nghĩ đến tình huống bây giờ của người trong tam phòng chẳng khác gì đã cùng với gia đình phân gia, sau này cũng không còn quan hệ gì nữa, vì vậy ngoài miệng nói: “Bọn con bên này mừng năm mới đều ăn rất nhiều thịt, vậy Tam thẩm thẩm ăn gì ở bên kia?”

Dương thị ngửi thấy mùi thịt trong trù phòng, nuốt nước bọt một cái, sau đó làm bộ như muốn quay về Tây phòng bên kia.

Phương thị Lý thị hai người chỉ là nhẹ “Ồ” một tiếng, sau đó hai mặt nhìn nhau, rồi nhìn nhau cười, Phương thị còn cố ý dùng tạp dề để lau tay, sau đó mới ôm lấy Triệu Tương Nghi : “Con bé này hôm nay vừa há miệng ra thôi đã lanh lợi như thế rồi, mà cháu cũng sắp được bốn tuổi đi, đúng là càng lớn càng tinh quái mà!”

Triệu Tương Nghi thuận thế làm cái mặt quỷ, Lý thị thì híp mắt cười, nhét một miếng thịt gà vào trong miệng nàng.

Không lâu lắm, cánh đàn ông đi tết tổ cũng đã trở về, Phương thị dẫn theo con dâu và con gái đi ra bung thức ăn vào trong nhà, đây chỉ là cơm trưa cũng không phải là cơm tất niên, nhưng đồ ăn vẫn giống như cũ , chỉ là

hình thức và mọi thứ đều thua kém nhiều so với cơm tất niên.

Trên bàn cơm trắng và các món thịt đều tỏa ra một hương vị thơm ngon vô cùng, khiến cho người khác người thấy cũng phải động tâm.

Sau khi nghe trưởng bồi dạn dò xong, cả nhà mới bắt đầu cầm đũa lên tranh gấp thức ăn để ăn, Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm thay phiên nhau gấp thịt bỏ vào trong chén của Triệu Tương Nghi, thẳng đem chén nhỏ nhét đầy thức ăn, không thấy cơm trắng đâu hết, Triệu tương Nghi cười đến híp cả hai con mắt, bị ánh mắt trời chiếu vào, khó thấy được Triệu Tương Nghi đang chảy nước mắt.

Quơ cái tay nhỏ bé gấp một khối thịt vụn bỏ vào trong chén của Triệu Hoàng Lâm, giữa lúc cổ tay vì gấp khối thịt hơi lớn mà run lên, Triệu Hoàng Lâm nhanh chóng cầm chén tiếp lấy, cũng sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi: “Tiểu muội ngoan, lại hiểu chuyện nha .”

Triệu Tín Lương khẩn trương nói: “Cũng không cần gấp cho cha, cha ngồi xa.”

Người trong nhà hòa thuận ngồi chung một chỗ ăn cơm trưa, rượu thịt rất thơm, tình nghĩa thêm ấm áp.

Sau buổi cơm trưa, Phương thị lấy mấy món chính ở trong nồi đã ninh xong, chỉ cần chờ hâm nóng lại một nữa thôi. Triệu Nguyệt Cẩm lúc này không rời khỏi Phương thị một tấc, bởi vì Phương thị muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Triệu Nguyệt Cẩm không ít việc bếp núc, Lý thị thì sau khi làm việc nặng phải đi tắm một cái.

Lúc này, triệu Tương Nghi đang ngồi trong sân tắm nắng, hôm nay tiết trời cực kỳ tốt, tuy rằng còn rất lạnh nhưng ánh mặt trời nồng đậm , ấm áp vô cùng.

Nhìn trước hai mảnh đất hoang trước sân, Triệu tương Nghi bắt đầu lên kế hoạch cần làm cho mùa xuân năm sau. Triệu Hoàng Lâm thấy tiểu muội đờ người ra, chính là buồn cười cầm bánh ngọt trong tay đi đến trước mặt nàng khua tay: “Sao lại ngẩn người ra thế, có muốn ăn không.”

Triệu Tương Nghi cũng bất đắc dĩ lắc đầu: “Cơm trưa ăn rất no, muội không ăn đâu, đỡ cho tối nay không ăn cơm được.”

Triệu Hoàng Lâm buồn cười sờ sờ cái mũi nhỏ của tiểu muội: “Muội còn nhỏ nên bụng cũng nhỏ, nhiều đồ ngon như vậy muội cũng không thể ăn hết được đâu.” Dứt lời, hai huynh muội cười khanh khách.

“Được rồi, tiểu muội , muội có muốn lên trản xem hội hoa đăng không? “Triệu Hoàng Lâm đột nhiên hỏi

Triệu Tương Nghi vẫn tưởng mười lăm tháng giêng mới là Tết Nguyên Tiêu, khi đó mới có hội hoa đăng, không nghĩ tới sớm như vậy đã có rồi liền không kiềm được hưng phấn hỏi: “Đi xem một chuyến như vậy tốn rất nhiều tiền đúng không?”

“Muội đúng là tiểu tham tiền nha, mở miệng đều là tiền, tiền, tiền.” Từ

sau lần trước mọi người đưa tiểu muội lên trần chữa bệnh trở về, mỗi ngày tiểu muội đều mở miệng nhắc đến tiền, trong lòng Triệu Hoàng Lâm vừa vui mừng vừa lo lắng.

“Là mong sáu đầu năm nay sẽ có một hoa đặng, người trong thôn chúng ta cũng đi, đến lúc đó chúng ta sẽ xin đi nhờ xe bò.” Triệu Hoàng Lâm cười tính toán, thật giống như nói một điều rất ư là bình thường.

Triệu Tương Nghi vừa nghe như thế liền hưng phấn, ra sức gật đầu nói muốn đi. Đến đây lâu như vậy, ngoại trừ lần trước bị trúng mê dược, mơ mơ màng màng không biết trên trần ra sao, lúc đó Triệu Tương Nghi vẫn còn chưa khỏe nên không biết cảnh vật trong trần là như thế nào.

Hai huynh muội cười đùa một lúc, lại gia nhập cùng với bọn trẻ trong thôn chơi đùa, cả Tề Sâm và Tề Uyên Dao ở sát vách cũng chạy đến, cả đám ở cùng một chỗ chơi đùa, cho đến khi người lớn trong nhà gọi về ăn cơm tất niên, cả đám mới chịu giải tán.

Cơm tất niên cũng không giống như cơm tối thường ăn, mà là sau khi dùng cơm trưa xong thì một, hai canh giờ sau bắt đầu dùng. Cả nhà tụ họp lại một chỗ, trên bàn bày ra đủ loại món ăn nóng hôi phong phú, người lớn thì cầm một sợi dây pháo trúc chuẩn bị đã lâu kèm theo một que diêm, tiếng bùm bùm vang lên, cả nhà bắt đầu ăn cơm tất niên.

Triệu Tương Nghi vừa mới ăn cơm trưa xong, bao tử chỉ mới tiêu hóa được một chút, vì vậy đôi mắt với một bàn đồ ăn ngon như thế này, đương nhiên cũng không ăn được gì nhiều rồi. Chỉ ăn mấy món có vị chua, cay một chút thôi cũng uống không ít cháo.

“Nào, mẹ, ngài cũng phải ăn thịt nha, làm mấy món ngày Tết này ngài cũng cực khổ rồi.” Triệu lão nhị gấp một khối thịt heo lớn bỏ vào trong chén của Phương thị, mắt Phương thị ươn ướt lệ, nghĩ đến cả năm qua lận đận, cực khổ, trong lòng vừa vui vừa khổ sở, “Ai” một tiếng liền nhận lấy thịt heo Triệu lão nhị gấp cho, ngay sau đó vùi đầu ăn.

“Nhà chúng ta sang năm nhất định sẽ thu hoạch tốt!” Triệu Tín Lương giờ chén rượu to, ngửa đầu một hơi uống hết sạch, Triệu lão gia tử ở một bên phụ họa theo.

Bữa cơm tất niên, mỹ vị mà tình nồng, Triệu Tương Nghi cảm giác được trong lòng ấm áp và thỏa mãn.

Đến lúc đón giao thừa, người lớn và trẻ con trong nhà đều tụ tập lại trong nhà lớn, cùng sưởi ấm, ăn vặt, đùa giỡn, nói chuyện đã xảy ra trong năm cũ, nói nguyện vọng muốn có được trong năm mới. Triệu gia từ trước đến nay rất tiết kiệm, nhưng vào lúc này cũng không tiết kiệm nữa, đem nến đốt hết ở trong phòng nhỏ, nhà lớn, ngọn đèn dầu sáng trưng.

Những ánh nến này không thể thổi tắt, phải đốt cháy đến khi hừng đông đến, mà người lớn trong nhà vẫn không ngủ, phải thức trắng đêm đón giao thừa.

Triệu Tương Nghi vốn muốn cùng người lớn trong nhà cùng nhau đi on giao thừa, nhưng vừa đến canh hai , mí mắt cũng bắt đầu nhắm lại, bị Phương thị bắt lên giường đi ngủ.

Nửa đêm , khắp nơi trong Triệu gia thôn vang lên tiếng pháo , đây là mọi người đặc biệt chúc mừng năm mới, mặc dù kịch liệt ồn ào, nhưng trong lúc đang ngủ Triệu Tương Nghi vẫn nghe thấy, trên khuôn mặt mấp míp , khóe miệng khẽ cong lên.

Năm cũ đã đi qua, nhớ đến chính mình đã đến đây được bốn, năm tháng, có chút chua xót, cũng có chút sung sướng, cho dù sinh kế của mọi người không lớn, nhưng tỉ mỉ hồi tưởng lại, những hồi ức đắng, cay, ngọt, bùi xen kẽ nhau đều là hồi ức thập phần trân quý. Cứ thế, rất nhiều năm sau khi Triệu Tương Nghi nhớ lại tuy vẫn chua xót nhưng trên miệng vẫn nở ra một nụ cười nhân nhật.

Bộ dáng Phương thị tươi cười, Lý thị dịu dàng, cô cô Triệu Nguyệt Cẩm ngại ngùng, cùng với phụ thân và đại ca ở bên bảo vệ , tất cả hết thảy mọi thứ này, mặc dù nhiều năm sau nhớ lại nhưng Triệu tương Nghi vẫn không thể nào quên được.

Một bức tranh nông thôn do thân tình đan xen nhau vẽ nên vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu Triệu Tương Nghi...

Triệu tương Nghi cảm giác được mình đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, trong mơ không có cái gì hết chỉ có hình ảnh chính mình đang nằm trên bụi hoa mềm mại, khí trời không hề lạnh, đang lúc mũi ngửi thấy mùi hương hoa thấm dần vào ruột gan....

Một năm mới, lại bắt đầu mở ra.

Chương 48: Hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm

Ngày kế chính là ngày đầu tiên của năm mới, sáng sớm mừng một tháng giêng, ngoài cửa vang lên tiếng pháo bùm bùm, âm thanh vang lên liên tục không dứt.

Các phòng theo thứ tự lần lượt đến chúc tết Nhị lão Triệu gia, Triệu lão gia tử và Phương thị thì cười híp mắt lấy ra nhiều bao lì xì đỏ được dán kỹ, lì xì từng bao cho con cháu, bất kể là nam hay là nữ, bên trong phân lượng đều là giống nhau, bất thiên bất ỷ* (công bằng)

Tam phòng, Triệu lão tam và Dương thị cũng tới chúc tết, nhị lão Triệu gia nghĩ đây là ngày may mắn, không muốn phá hủy bầu không khí, Triệu lão tam dầu gì cũng là cốt nhục của hai người, nên cũng không trở mặt cùng hai người Dương thị, nhưng lời nói cũng không thân mật, chỉ có thái độ lạnh lùng, điềm tâm cũng mời hai người Dương thị ở lại ăn.

Lúc này Dương thị rất thức thời, làm ra dáng vẻ chỉ cần cha mẹ nhận lấy lễ mừng năm mới là tốt rồi, còn ăn hay không ăn cũng không quan trọng.

Mọi người nghe xong không nhin được ở trong lòng thôn thức, nghĩ Dương thị già vờ.

Sau đó, đến phiên các phòng chúc tết cho nhau, lúc này phòng của Triệu Tương Nghi được lễ to, thu được hai phần tiền lì xì, đương nhiên, Triệu Tín Lương cho tiền lì xì cũng không ít. Triệu lão nhị cho đích tôn tiền lì xì, coi như hoàn lễ, đây là tiền lệ, coi như là phong tục cơ bản, nhưng Triệu Tín Lương nghĩ đến Triệu lão nhị mấy ngày nay đã giúp đỡ phòng lớn, lấy lý do vì chưa ra ở riêng nên cự tuyệt.

Bởi vậy, người của Tam phòng liền bắt được cơ hội nói cũng không cần lì xì cho bọn họ, Triệu Tín Lương cũng lười cùng bọn họ so đo, càng không muốn nhận tiền lì xì của bọn họ, chỉ sợ chồn chúc tết cho gà, nên không yên lòng.

Điềm tâm mừng một tháng giêng ăn là bánh chèo (sủi cảo), Phương Nam bên này tuy rằng không giống như ở Phương Bắc nhưng bữa ăn cũng là bánh chèo, điềm tâm của mừng một tháng giêng này ngoại trừ bánh chèo cùng bánh trôi thì không còn món nào khác.

Hai người Phương thị cùng Triệu Nguyệt Cẩm gói vài loại bánh chèo có nhân khác nhau, có nhân rau cần cùng thịt heo, nhân củ cải trắng thịt khô, cũng có nhân nấm hương thịt gà, cũng có nhân chay. Vừa dựa theo tập tục, bên trong bánh chèo trộn lẫn vật biểu tượng như táo đỏ, đậu phộng, đồng tiền, vân vân, như vậy người ăn vào trong năm mới có thể có được điềm lành.

Trong lòng Triệu Tương Nghi nghĩ nên ăn từng ngụm nhỏ thôi, sợ ăn vào cái bánh chèo có đồng tiền sẽ mẻ răng, nàng vẫn chưa tới tuổi thay răng đâu

nha.

Nhưng tới lúc ăn điếm tâm, nàng lại không lường được là mình không ăn được một đồng tiền nào trong bánh chẻo, chỉ có chút ít táo đỏ, đậu phộng, Triệu Tín Lương ăn được liền ba cái, Triệu Hoàng Lâm một cái, nay cả Triệu Hoàng Nhân cũng ăn được một cái, nhưng nàng thì không có a. Phương thị thấy nàng vẻ mặt buồn bực, liền cười an ủi: “Con gái ăn vào táo đỏ đậu phộng là người có tài, đại biểu cho cuộc sống sau này thuận lợi, vinh hoa phú quý. Những cái đồng tiền này thì chỉ có các nam nhân ăn vào mới có tài thôi.

Triệu Tương Nghi cũng không phải người là hết sức mê tín, cho nên không có đem mấy lời này để ở trong lòng .

Ăn xong điếm tâm, dựa theo quy củ, các nam nhân đi viếng mồ mả , thứ nhất cúng tế tổ tiên, thứ hai cúng tế thân nhân đã qua đời. Ngày này coi như là lễ lớn, cho nên Triệu Tương Nghi là con gái không thể đi theo viếng mồ mả.

Thật ra Triệu Tương Nghi đã sớm nghe Triệu Nguyệt Cẩm nói qua, viếng mồ mả tuy vui thú nhưng không cần thiết. Trước kia không phải là ngày đi viếng mồ mả, cô cô có đi qua nhiều nơi, khi đó cô cô cũng không lớn lắm, dẫn theo một đám nhóc chạy quanh khắp mọi nơi trong núi, còn hái quả dại ăn nữa, hái những hoa tươi mọc chen vào phần mộ, còn nhỏ cỏ cho phần mộ tổ tiên, xếp lại tiền giấy, vân vân.

Chờ những người lớn và Triệu Hoàng Lâm rời đi, Triệu Tương Nghi buồn rầu ngồi ở trong sân phơi nắng đến ngáy người, trong tay thì giữ tiền mừng tuổi mà các trưởng bối cho, nàng cẩn thận mở ra xem, mỗi phần bên trong không nhiều không ít có sáu đồng tiền, tuy tính ra không nhiều, nhưng cũng là tâm ý của bọn họ.

Tìm một sợi dây đỏ, đem mấy phần tiền mừng tuổi xâu lại với nhau, tổng cộng mười tám đồng tiền, cầm trong tay cũng có chút nặng trĩu rồi.

Đang vui sướng, thì Dương thị lác mông đi tới, mắt nhìn thấy tiền trong tay Triệu Tương Nghi, bật cười hì hì sáp lại: “Ồ, Tương Nghi, đây là tiền mừng tuổi năm nay của cháu sao?”

Triệu Tương Nghi cũng không để ý đến Dương thị, chỉ tiếp tục nhìn tiền trong tay mình, ở trong lòng cẩn thận phân tích, ở hiện đại còn sót lại một ít đồng tiền cổ, vân vân, kiểu dáng cũng giống như đồng tiền ở trong tay mình, không khác nhau là mấy.

“Cỡ chừng mười đồng tiền đấy, nhiều như vậy, Tương Nghi giàu rồi nha?” Dương thị tiếp tục ở một bên nói.

Triệu Tương Nghi lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bà ta: “Tương Liên tỷ và Hoàng Nhân ca nhận được so với cháu còn nhiều hơn, thậm nên đi xem của hai người bọn họ mới đúng à.”

Trên thực tế, tiền lì xì của Triệu Tương Liên và Triệu Hoàng Nhân đều bị

hai người lớn trong tam phòng tịch thu hết rồi, Triệu Hoàng Nhân thì tốt hơn một chút, có thể lấy được một ít tiền để đi mua đồ chơi, Triệu Tương Liên thì đáng thương hơn, một văn tiền cũng không có, lễ mừng năm mới còn phải mặc xiêm y cũ, cũng may Triệu Nguyệt Cầm còn dư lại một chút vải, vội vàng làm cho Triệu Tương Liên một bộ xiêm y mới. Vì vậy, Phương thị cố gắng nhịn không gây khó dễ với Dương thị, dù sao cũng là đầu năm mới, mắng chửi người là điềm xấu.

“Hai đứa nó cầm tiền không biết đã chạy đi đâu rồi”. Dương thị cười hắc hắc, Triệu Tương Nghi cũng không hề nhìn bà ta, nhưng bà ta cứ nhiên mặt dày nói ra: “Tiền con nhiều như vậy, tay cầm không chắc, thôi giao cho Tam thám đi, Tam thám thay con bảo quản nha? Chờ khi nào con muốn dùng, Tam thám sẽ trả lại cho con.”

Triệu Tương Nghi lúc này mới sâu sắc cảm nhận được rằng, từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như bà ta a!

“Tam thám, mặc dù cháu không có mẹ, nhưng cháu còn có cha”. Coi như người trong nhà này không dùng được, cũng không tới phiên người quản tiền của ta.

Nửa câu sau nàng không nói ra vì ngại hôm nay là ngày tết nếu nói ra là điềm xấu là không được.

Triệu Tương Nghi vọt một cái đứng lên, cầm tiền trong tay đi về phòng, chờ mấy nam nhân tảo mộ trở về, sẽ cùng nhau đi đến nhà của mấy họ hàng, thân thích để chúc tết.

Không nghĩ tới, Dương thị cứ nhiên nghe không hiểu lời của nàng, vẫn như trước chưa từ bỏ ý định mà ở sau lưng nàng hô: “Hắc, cháu lấy tiền lì xì giao cho cha cháu, cha cháu sẽ tiêu hết tiền của cháu, không bằng giao cho Tam thám thám!”

Thân hình Triệu Tương Nghi thoát một cái, cứ như vậy trong nháy mắt không biết nên quay lại chỗ Dương thị hay không nữa, cuối cùng ngừng lại, xoay người nhàn nhạt nói: “Cháu đây tình nguyện bị cha xài hết tiền, cũng không muốn đưa cho thám đâu”.

“Nga, ơ ơ, con nít mới bậy lớn, cứ nhiên lại đi học cái thói láu cá như thế, lời của ta mà người nghe cũng hiểu được đấy, đúng là yêu tinh đầu thai mà!” Dương thị không chiếm được tiện nghi, tức đến nổi đứng tại chỗ dậm chân.

Đến thời gian ăn trưa, các nam nhân mới trở về.

Phương thị đã sớm chuẩn bị tốt lễ chúc tết, lúc này một nhà bọn họ mới đi chúc tết họ hàng, đó là nhà đại gia gia, bởi vì là đại ca của Triệu lão gia tử, Phương thị vừa đi vừa nghĩ, một hồi không chừng lại phải nghe Hà thị khoe khoang con gái bà ta có bản lĩnh hiếu kính nhiều như thế nào.

Chỉ chốc lát đã đến nhà đại gia gia, Hà thị đang bận rộn chuẩn bị cơm

trưa, biết mọi người trong nhà Triệu Tín Lương đến ăn cơm, cười híp mắt chào hỏi một tiếng, còn khách sáo nói mọi người đều là thân thích, người trong nhà, còn mang nhiều quà tặng tới đây làm gì.

Phương thị cũng nói vài lời khách sáo với bà ta rồi không nói thêm gì khác.

Nào ngờ, Hà thị chú ý tới nhóm người Phương thị đều mặc quần áo mới, cười liên tục tán dương: “Ôi, quần áo các người mặc trên người là dệt nổi lụa* (lụa có hoa văn nổi), mặc dù không phải đặc biệt quý giá, nhưng người như bọn ta mặc một bộ, cũng là cực kỳ có thân phận rồi, chung quy cuộc sống khá giả so với mặc vải bố tốt hơn nhiều.”

Lý thị vừa nghe liền biết Hà thị lại muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt khoe khoang bản thân mình, bà ta tán dương cách ăn mặc của bọn họ chỉ là lấy có thôi, để có lý do khoe khoang bản thân mình mà thôi.

Quả nhiên, Hà thị liền đem trọng tâm câu chuyện chuyển qua mình: “Người nhìn ta một chút đi, bởi vì bây giờ phải ra vào trù phòng làm việc, nên ta mặc quần áo năm ngoái Nguyệt Bình mua cho ta chất liệu là sợi đay để làm xiêm y, để một chút chúng ta ăn cơm, ta mặc xiêm y năm nay cho các người xem”. Vừa nói vừa cười nhìn mọi người giải thích: “Là tổ lụa* (lụa trắng thuần), bất quá phía trên có thêu hoa cực kỳ tinh tế, so với chất liệu vải của mọi người quý giá hơn một chút”. (J: khoe của)

Cả nhà đầu đầu hắc tuyến, đối với bản lĩnh khoe khoang của Hà thị thì cũng chỉ im lặng.

Ngồi trong phòng một lúc, người lớn thì cắn hạt dưa chuyện trò vui vẻ, đám con nít cũng không ngồi yên, chạy khắp trong sân, trao đổi các món đồ chơi, trộn lẫn các món đồ chơi thú vị chung một chỗ để chơi.

Hà thị có ba đứa con gái và một đứa con trai, con gái toàn bộ đã lấy chồng hết rồi, theo như bà nói thì gả đến nơi tốt, cho nên bà ta mới có tính tình khoe khoang như vậy. Con trai bà ta cũng không có ở Triệu gia thôn, mà mang theo con dâu đến thôn khác, nói là muốn làm việc kiếm tiền, trên thực tế là do con dâu khuyến khích chồng mình thoát ly khỏi cha mẹ, cho nên cẩn thận phân tích, Hà thị cũng chưa trải qua nhiều cảnh tượng náo nhiệt bao nhiêu, nhìn bên ngoài, con gái của bà hiếu thảo, nhưng hết lần này tới lần khác con trai yêu thương vợ không quan tâm đến mẹ mình, tục ngữ có câu phù hợp là ‘Cung quả không treo sấu*’.

Đầu năm mới này, nghe nói con trai của Hà thị mới về nhà một ngày sang ngày thứ hai liền đem vợ vội vã rời đi, thực sự chọc tức nhị lão.

Ba người con gái phải đến mừng hai, mừng ba tháng giêng mới về được, cho nên lúc này chỉ có đoàn người Triệu Tương Nghi tới cửa chúc tết mà thôi.

Lúc ăn cơm, Hà thị thật sự mặc vào bộ đồ mới bằng vải lụa có thêu cánh hoa lan, đi tới đi lui khoe khoang, trực tiếp khiến cho mọi người trong nhà

buồn bực mới thôi.

Ở nhà đại gia gia ngậy ngô đến xế chiều, từng người đều đã nghe đủ lời khoe khoang của Hà thị, trước khi đi, đại gia gia Triệu Quang Thanh đặc biệt mời mọi người ở lại ăn cơm tối, nhưng mọi người lắc đầu liên tục, nói thẳng là trong nhà có việc nên cự tuyệt.

Bởi vậy Triệu Tương Nghi lại được một bao lì xì, bên trong có tám đồng tiền, ý là phát đạt. Thế là tiền trong người lại tăng thêm, tổng cộng được hai mươi sáu đồng tiền, với những đứa trẻ mà nói, cũng là một khoản đại tài phú rồi.

Kế tiếp còn muốn đi tới nhiều nhà thân thích khác hơn, nhưng Triệu lão gia tử thân phận cao, phải để những gia đình khác đến nhà bọn họ chúc tết.

Việc này qua nguyên tiêu mười lăm tháng giêng mới kết thúc, đương nhiên, nhiều người nhà có tiền, năm mới vẫn qua ngày Long Sĩ Đầu (Rồng ngẩng đầu), mừng hai tháng hai mới kết thúc. (J: ba ngày rồng mở mắt, rồng ngẩng đầu, rồng lật người, đứa bé nào sinh ra ba ngày này nhất là gia đình vua chúa, chắc, khỏi nói nhiều bồi dưỡng làm vua luôn)

Gia đình bọn họ chỉ là gia đình nông dân, lúc này phải vội đi cày cấy vụ xuân, thời gian này cần người, cần bản không rảnh rỗi và tiêu tiền xa xỉ

Mùng hai tháng giêng, Triệu Nguyệt Cầm đến chúc tết gia đình Trương Sâm, lần này rất long trọng, cả Trương Đồ Tể và Ngô thị cũng tới, yêu cầu hai nhà ngồi một chỗ nói chuyện về hôn sự của hai đứa nhỏ.

Xem hết sách hoàng lịch, cuối cùng hai nhà cũng quyết định ngày mười lăm tháng giêng, bởi vì xem hoàng lịch trừ ngày ấy là ngày tốt, lại phải đợi đến mười sáu tháng tư, Ngô thị mong Triệu Nguyệt Cầm gả qua sớm để giúp đỡ họ cày bừa vụ xuân năm nay, vì vậy sao có thể lãng phí cơ hội tốt này được.

Phương thị rất muốn lưu lại Triệu Nguyệt Cầm thêm một khoảng thời gian, lại nghĩ đến nàng từ nhỏ làm việc nhà nông không nhiều lắm, nếu gả qua liền vội vàng giúp cày bừa vụ xuân, nàng tạm thời phải mệt nhọc rất nhiều, nghĩ đến điều này bà liền đau lòng. Mặc dù biết như thế, nhưng cũng không nói lại cái miệng của Ngô thị, bà không hy vọng hai nhà vào tháng giêng may mắn này lại cãi nhau đỏ mặt, chỉ có thể đáp ứng.

**Cưng quả không treo sắc = sự yêu thương của cha mẹ cũng không bằng sắc đẹp của phụ nữ.*

Chương 49: Đền trấn Thanh Hà xem hội hoa đăng

Hôm đó mồng sáu, hai người Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm đến nhà thân thích xin đi nhờ xe bò đến trấn Thanh Hà xem hội hoa đăng, đi cùng có Triệu lão nhị, Triệu Nguyệt Cầm và Phương thị. Triệu Tín Lương bởi vì uống quá nhiều rượu ,đau đầu, liền bị Phương thị cản lại không cho theo, hấn vốn cứng rắn muốn theo cùng lại bị Phương thị khiển trách: “Ai bảo con nhậu nhẹt cho nhiều vào như vậy, còn nói không có sao à, cái bộ dạng nhếch nhác này giống như người say rượu rồi còn gì.”

Còn những người khác như Triệu lão gia tử, Lý thị đều phải ở nhà canh chừng hài tử, không thể đi theo.

Triệu Nguyệt Cầm cũng sắp lấy chồng, theo lý thuyết là không được thường xuyên xuất môn đi ra ngoài, nhưng Phương thị thấy con gái muốn đi, trong lòng cũng không nỡ, vội vàng làm cho con gái một cái nón có màn che để đội lên, như vậy cũng tránh được không ít tị hiềm.

Triệu Tương Nghi nhìn cô cô đứng cách đó không xa, trên người mặc một cái áo khoác ngắn tay, trong là áo màu tím nhạt có họa tiết hoa nhỏ, quần không phải là quần bông như ngày thường vẫn mặc mà là nguyệt sắc la quần (quần lụa màu xanh lơ), bên hông đeo một cái túi thêu hoa mai, kết hợp với lụa mỏng thuần trắng che trên đầu, vào lúc sập tối, trong làn gió nhẹ lay động, chọc không ít người ngoài đầu nhìn sang.

Cô cô là một cô gái xinh đẹp động lòng người.

Đọc theo đường đi, trên xe bò chật ních hài tử cùng người lớn, nhưng không có nhà nào chê là khó chịu, chỉ có lúu rúu hung phấn, lúc thì nói lát nữa lên trấn xem hội hoa đăng cỡ nào náo nhiệt, lúc thì nói buổi tối còn có thể bắn pháo hoa chúc mừng, ấy là do mấy nhà giàu có đặc biệt lấy ra cùng dân thường dùng chung.

Nói như vậy, ngược lại cũng làm cho Triệu Tương Nghi ngạc nhiên.

“Nghe nói hội hoa đăng lần này sẽ không giống như mấy lần trước, mấy trấn bên cạnh đều đưa pháo hoa đến trấn Thanh Hà để bắn, hội hoa đăng lần này khẳng định sẽ tổ chức lớn hơn mấy năm trước! Có người nói, có rất nhiều nhà ở các trấn bên cạnh đều đến trấn Thanh Hà để xem pháo hoa.” Cùng lúc, Triệu lão nhị cười híp mắt nói.

“Một lát nữa chúng ta có thể mua đồ ăn ở trên trấn sao?” Triệu Hoằng Nhân còn chưa nói xong, đã có tiếng nuốt nước bọt phát ra rồi.

“Bà nội có mang theo tiền, chỉ cần là đồ không quá đắt tiền, chút nữa cả nhà chơi một bữa có thể ăn một bữa ăn khuya.” Triệu Nguyệt Cầm ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu Triệu Hoằng Nhân, Triệu Hoằng Nhân chợt cảm thấy cảm thấy mỹ mãn.

Triệu Tương Liên chán ghét nhìn đê đê mình, trực giác nói đê đê mình là

một kẻ ngu ngốc chỉ biết ăn hàng.

“Tiểu muội, đêm nay trên trấn sẽ bán mì dương xuân, ăn rất ngon, muội có muốn ăn không?” Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên cúi đầu hỏi Triệu Tương Nghi, hẳn biết đây là lần đầu tiên tiểu muội lên trấn xem hội hoa đăng, lúc trước bởi vì tiểu muội vẫn còn quá nhỏ, cũng chưa từng đi qua nơi náo nhiệt như thế này, bây giờ trong lòng tiểu muội chắc chắn rất là hưng phấn đi?

Bất quá, Triệu Tương Nghi xưa nay chỉ thích ăn cơm, không thích ăn mì lắm, nhưng bây giờ đại ca hỏi mình như vậy, Triệu Tương Nghi cũng không muốn làm cho đại ca mất hứng, chỉ liên tục gật đầu đồng ý như con gà mổ thóc.

Chờ đến khi xe bò đến trấn rồi, trời cũng tối, lúc này hội hoa đăng vẫn chưa bắt đầu, hai bên đường bày đầy sạp, tất cả mọi người đang chuẩn bị cho gian hàng của mình, chờ đón một lễ hội lớn sắp bắt đầu.

Nhà thân thích đồng hành theo đề nghị dừng xe bò lại, mỗi nhà đều tự đi chơi, sau hai canh giờ thì đến đây tụ họp để quay về thôn.

Trước khi đi Phương thị bỏ rất nhiều điếm tâm vào hà bao của mấy đứa trẻ, để phòng ngừa cái miệng tham ăn của bọn trẻ nên bà đem rất nhiều điếm tâm theo bên người. Không phải là tiếc rẻ gì mà không cho bọn trẻ ăn đồ ăn trên trấn, mà là đồ ăn trên trấn quá đắt, bà cũng chỉ có thể mua được vài thứ, cũng rất sợ bọn trẻ ăn không đủ no nên đành mang theo điếm tâm ở nhà làm.

Nhìn Triệu lão nhị cầm trong tay mấy thứ đồ chúc Tết, Phương thị nghĩ, người trong nhà đã đi đến trấn trên rồi không bằng đến nhà Triệu Hữu Căn nhìn một chút, tặng lễ đầu năm, vì nhà của Triệu Hữu Căn đã giúp đỡ nhà bọn họ rất nhiều.

Nghĩ đến hội hoa đăng vẫn chưa bắt đầu, Phương thị liền đề nghị mọi người đi đến nhà Triệu Hữu Căn bái phỏng. Vì vậy mọi người đều cùng nhau đi đến nhà Triệu Hữu Căn bái phỏng.

Xuyên qua phố xá đang lâm râm bắt đầu náo nhiệt, mọi người đi tới một cái ngõ nhỏ, nơi này phần lớn là giai cấp bình dân bậc trung ở đây, nghe Triệu lão nhị giới thiệu, nói nhà ở của Triệu Hữu Căn không giống như ở dưới nông thôn bọn họ, loại nhà này được xây dựng rất là công phu, bốn bên đều là gian phòng, ở giữa nhà có một cái sân lớn, chỉ có một gian đại sảnh.

Lúc bọn họ ở Triệu gia thôn cũng có thấy qua phòng ốc kiểu này, Lý Chính cũng có một gian, từ đường Triệu gia cũng vậy, cả Niên Thế Hữu cũng tu sửa lại nhà cũ theo kiểu này.

Nghĩ đến đây, tâm tình vui sướng của Triệu Tương Nghi không khỏi có chút ảm đạm, bất quá loại tâm tình này rất nhanh bị nàng ném ra sau đầu.

Triệu lão nhị tiến lên gõ cửa nhà Triệu Hữu Căn, không bao lâu có một gã sai vặt chạy ra, bởi vì lần trước Triệu lão nhị theo Triệu Tín Lương đến nơi này một lần nên gã sai vặt nhận ra được, ngay lập tức cười hì hì nói: “Chúc mừng năm mới! Cũng may lão gia và phu nhân vẫn chưa ra ngoài

xem hội hoa đăng đây.”

“Làm phiền rồi.” Phương thị cười đến vẻ mặt hòa ái, nắm tay nhỏ của Triệu Tương Nghi, đi theo gã sai vặt kia vào trong nhà.

Lợi dụng ánh nến tinh tế quan sát, Triệu Tương Nghi phát hiện ngôi nhà này cũng không lớn như lời Triệu lão nhị nói, bốn phía trong nhà đều là phòng, đất trống ở giữa chia làm ba phần, phần bên trong chắc là đại sảnh dùng để tiếp đón khách nhân đến chơi, phần giữa là sân nhà lộ thiên, còn phần phía ngoài chính là mảnh đất mà bọn họ đang đạp lên, gần đến cửa chính, hai bên bày ra không ít bồn hoa, nhớ đến đường đi từ cửa trước đến trong nhà ở hiện đại cũng trang trí như thế này.

Triệu Hữu Căn nghe người làm báo lại, vội dẫn thê tử đi ra ngoài nghênh tiếp, ngoài miệng líu lo nói : “Ta không biết mọi người lên trần xem hội hoa đăng, nếu sớm biết mọi người đi lên đây thì đã đưa xe ngựa đến thôn đón mọi người rồi!”

“Hữu Căn khách khí rồi, mấy người bọn thím thuận tiện đi nhờ xe bò của thân thích đến đây là được, chứ để con mướn xe ngựa đến đón bọn thím như vậy, thật là phung phí!” Phương thị cười trả lời, ánh mắt nhìn sang thê tử của Triệu Hữu Căn là Quách thị, không khỏi dụi dụi nói, “Lần trước nhà thím có gửi cho Hữu Căn mấy thứ đem về cho cháu ăn, có hiệu quả không?”

Quách thị tính thiện, hiền lành tri lễ, biết trọng phụ của mình vô cùng tôn trọng người trong gia đình Phương thị , cũng là ôn nhu cười nói: “Hữu hiệu lắm, cháu mới ăn có hai lần cũng không còn ho khan nữa, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, đã làm phiền thím bận tâm.”

“Ôi, thê tử của cháu thật là nhu thuận, Hữu Căn à, cháu thật là có phúc!” Phương thị không khỏi tán dương.

Lúc này, Triệu lão nhị đứng lúc đưa quà Tết trong tay ra, Triệu Hữu Căn nhìn thấy liên tục từ chối nói: “Ôi trời, làm cái gì thế, nhà bọn ta còn chưa đến nhà mọi người chúc Tết , ấy mà mọi người lại đến nhà bọn ta chúc Tết trước, ta làm sao mà dám nhận đây !” Theo lý thuyết, vai vế của nhị lão Triệu gia cao hơn Triệu Hữu Căn, nghĩ đến điều này Triệu Hữu Căn không dám bước đến nhận quà chúc Tết.

“Cái này thì có cái gì, mọi người trong nhà thím bắt chấp lễ tiết đến đây chính là cảm ơn nhà cháu một năm qua đã giúp đỡ nhà thím rất nhiều, cháu cứ xem đây là tạ lễ cũng không được sao, chẳng qua là hơi đơn bạc một chút, nhà thím cũng chẳng có nhiều đồ tốt, chỉ cần các cháu không ghét bỏ là được!” Phương thị ở một bên đẩy một cái, cuối cùng mới đem được quà mừng năm mới đẩy đến trong lòng Triệu Hữu Căn, còn có ý gia bộ tức giận nói, “Hay là cháu chớng mắt mấy món đồ này? Không nhận thì thím sẽ tức giận đấy!”

Nói cũng đã đến mức này rồi, Triệu hữu Căn cũng không dám từ chối

nữa, tự mình nhận quà mừng năm mới, sau đó giao cho gã sai vặt đem xuống đi cất, lúc này mới nhớ đến mình để mọi người đứng ở bên ngoài nói chuyện.

“Tím nhìn xem, con thật là hồ đồ mà, cứ nhiên lại để cho mọi người đứng ở ngoài lâu như thế, nào, nào, chúng ta mau vào trong ngồi nói chuyện tiếp, còn một khoảng thời gian nữa hội hao đăng mới bắt đầu .” Vừa cười vừa đẩy hai đứa con đến giới thiệu với mọi người, “Đây là Lỗi nhi, còn đây là Nhu nhi, Lỗi nhi, Nhu nhi, hai đứa mau chào mọi người đi .”

Lỗi nhi là con trai lớn của Triệu hữu Căn, tên là Triệu Lỗi, năm nay được năm tuổi, thấy phụ thân lên tiếng, liền khéo léo gọi Phương thị là bà nội, Triệu lão nhị là thúc thúc, lại gọi Triệu Nguyệt Cầm là cô cô. Sau đó, còn hết sức thân mật cùng mấy hài tử khác chào hỏi.

Triệu lão nhị thấy thế, lập tức cười nói: “Đúng là hài tử sinh ra ở trong thành trấn có khác, tri lễ đều biết, không giống như mấy hài tử nhà đệ, suốt ngày ngang bướng giống như một con khỉ ấy!” Nói xong, cả nhà khó tránh khỏi cười ha ha. Đùng lúc đó, Triệu hoàng Lâm cũng giống như đối phương chào hỏi lại, Triệu Hữu Căn thấy thế không khỏi chỉ vào Triệu Hoàng Lâm khen ngợi:

“Ta nói này, Hoàng Lâm nhà các người so với Lỗi nhi của ta còn nhu thuận, nhã nhặn hơn nhiều, tuy rằng không có điều kiện đi học, học vấn cũng không thấp hơn so với hài tử cùng lứa, đọc sách, viết chữ đều tinh thông !”

“Chúc mừng năm mới Hữu Căn thúc, Hữu Căn thăm thăm khỏe, cò có Lỗi ca ca và Nhu muội muội! Tương Nghi ở đây xin chúc Tết mọi người!” Triệu Tương Nghi thấy thế cũng là cười hì hì chào hỏi.

Vì thế, giành được một trận khen ngợi của Quách thị.

Con gái thứ hai của Triệu Hữu Căn là Triệu Nhu, năm nay mới ba tuổi, chỉ thua Triệu Tương Nghi một tuổi, cũng không biết có phải là do nuông chiều hay không mà thân thể không tốt, chỉ đứng một chút đã để Quách thị ôm rồi, Quách thị không có cách nào, ôm lấy Triệu Nhu nói nàng không nhu thuận giống như Triệu tương Nghi.

Trừ cả hai ra, Triệu Hữu Căn vẫn còn một đứa con gái thứ ba, nhỏ nhất, mới ra đời vào mùa đông năm ngoái, lúc này đang ngủ say ở trong phòng, do nhũ mẫu trông, cũng không cho phép mang đi xem hội hoa đăng náo nhiệt .

Bên này, mọi người tụ tập lại ở đại sảnh nhà Triệu hữu Căn, Quách thị sai nha hoàn duy nhất trong nhà dâng trà và điểm tâm, mặc dù bọn họ sống ở trong trấn đã lâu cũng không tính là có nhiều tiền, nhưng ở trong mắt Phương thị cuộc sống của họ hết sức là xa xỉ.

Mọi người nói đùa một hồi liền xuất môn ra ngoài , dạo quanh phố xá náo nhiệt xem hội hoa đăng.

Người hai nhà cùng đi chung, người lớn và tiểu hài tử rất nhiều, liên tục líu rít không ngừng, lúc thì chỉ vào ngọn đèn hoa sen bình luận, lúc thì nói

ngọn đèn cung điện làm bằng vải lụa rất là đẹp .

Triệu Nhu được ra ngoài, tính tình càng thêm hoạt bát, khanh khách cười không cần Quách thị bế trên tay, còn hăng hái chạy trên mặt đất phủ kín gạch xanh.

Triệu Hữu Căn đặc biệt dẫn theo nha hoàn và gã sai vặt, chính là vì sợ có quá nhiều người, chen đến tách bọn nhỏ ra, muốn cả hai người phải giám sát bọn nhỏ chặt chẽ một chút.

Triệu Tương Nghi lúc này mới chân chính thấy được cổ trấn Giang Nam là như thế nào, thấy hai bên phố xá bày đầy sạp bán hoa đăng, hoặc quây son phấn, đồ trang sức, quây ăn vặt các loại, tiếng thét to, tiếng hoan hô bên tai không dứt. Cách đó không xa ở cuối con đường, có một cây cầu hình vòm, hai bên cầu treo đầy hoa đăng các màu, trên cầu chật ních người đi đường.

Dưới cầu là một con sông nhỏ trong suốt, chảy qua toàn bộ trấn Thanh Hà, trên mặt sông vào giờ khắc này có nhiều hoa đăng lớn nhỏ trôi nổi trên đó, đa số dùng để ước nguyện .

Ở hai bên bờ sông nhỏ , đa số là nhà lâu của dân, xây ở gần sông, đem cổ trấn Giang Nam phô bày ra vẻ đặc sắc và tuyệt mỹ vô cùng tinh tế.

Ở một cây cầu hình vòm khác, là một con phố náo nhiệt, nơi nào cũng có ngọn đèn hoa đăng sáng trưng như là ban ngày.

Đoàn người chậm rãi đi tới, cười nói, Triệu Tương Nghi nhất thời không nhìn kỹ con đường dưới chân, chân liền bị sẩy, bỏ nhào về phía trước, xém chút nữa ngã xuống sông, nhưng là đụng phải một người đứng ở trước mặt.

Chương 50: Mẹ cháu đã sớm chết rồi

“Là người nào không có mắt vậy, dám cả gan đụng vào phu nhân nhà chúng ta!” Một giọng nói sắc nhọn của nữ nhân từ trên đỉnh đầu Triệu Tương Nghi truyền đến, Triệu Tương Nghi còn cho rằng mình chỉ đụng phải chủ của nhà giàu có nào đó, vừa định tranh luận thì nghe giọng nói phần nộ của nhóm người Phương thị và Triệu lão nhị, lúc thì mắng người, lúc thì lại giống như muốn đánh nhau.

Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn thân nhân của mình, đang định khuyên can, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai, chẳng qua là câu nói kia đủ làm cho lòng người ở đây đều đau đớn khôn cùng: “Mọi người đã nhận lầm người rồi, ta không phải là người kia trong miệng mọi người đâu.”

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên, chỉ thấy nha hoàn, bà tử đang vây quanh một người đứng ở giữa, người đó mặc bộ áo gấm trắng váy đỏ, bên ngoài khoác một kiện áo khoác lông tơ màu xanh da trời, mái tóc dày búi lên đầy quý khí, trên đầu gắn đầy trang sức, vàng ngọc, tuy rằng mọi thứ đều xa xỉ, nhưng một đồng hỗn hợp kia gắn chung một chỗ, ở trong mắt Triệu Tương Nghi đều mang vẻ tục khí cùng xấu xí. (J: ý là giống như nhà giàu mới nổi đấy)

Mà vị phu nhân tục khí này không phải là ai khác, chính là cái vị mấy tháng trước đã bỏ trốn theo người tình, không thấy tăm hơi Lã thị!

“Nhận lầm người? Ha ha, trong thiên hạ còn có chuyện buồn cười như thế này sao? Chẳng lẽ nói gà ở trong núi chỉ cần khoác lên bộ lông vũ đẹp đẽ thì có thể trở thành phượng hoàng à?!” Triệu Hữu Căn đột nhiên phần nộ bước đến trước vài bước, nhìn thẳng Lã thị, Triệu Tương Nghi có thể cảm nhận được rất rõ là thân thể Lã thị đang run lên.

Đúng lúc này, một nha hoàn mặc áo lam đứng ở bên cạnh Lã thị đột nhiên bước đến trách cứ Triệu Hữu Căn: “Côn đồ từ đâu tới, dám cả gan nhục mạ phu nhân nhà chúng ta! Nói chuyện hãy tôn trọng một chút!” Nha hoàn đó cũng quay sang chỉ trích Triệu Tương Nghi đi đứng không cẩn thận.

“Không phải chỉ có mấy cái đồng tiền dơ bẩn thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người! Người không muốn nhận thức bọn ta, bọn ta còn khinh thường nhận thức người nữa kia! Nhận thức cái loại kỹ nữ vô liêm sỉ như người chính là làm ô ố danh tiếng nhà bọn ta đấy!” Triệu lão nhị cũng bước đến mắng, rồi ôm lấy Triệu Tương Nghi, nhỏ giọng nói, “Tương Nghi, cháu không có một người mẹ không biết liêm sỉ như vậy, biết không!”

“Ừ! Mẹ cháu đã sớm chết rồi!” Triệu Tương Nghi nặng nề mà gạt đầu một cái.

Biểu cảm trên mặt Lã thị không ngừng thay đổi, đang muốn chạy lại bị

Triệu Hữu Căn ngăn cản không cho đi, chỉ có thể tạm thời để mấy nha hoàn, bà tử tạo khoảng cách lui về phía sau, chỉ lưu lại nha hoàn nhanh mồm nhanh miệng lúc này và hai gia đình khỏe mạnh, nghĩ thâm, chuyện này mà để cho nhiều người biết đến đôi với mình rất là bất lợi!

“Làm sao người có thể mặt dày hường thụ xa xỉ! Người căn bản không xứng làm mẹ của hai đứa nhỏ!” Phương thị một bên vuốt đầu Triệu Tương Nghi, một bên cả người run rẩy, mấy tháng trước cảm xúc khó khăn lắm mới ổn định lại, nhưng hôm nay lại gặp mặt Lã thị, cảm xúc nhất thời tăng vọt! Cho nên, thừa dịp mấy nha hoàn, bà tử không để ý, bước nhanh đến cho Lã thị một bạt tay, đem nạng ta đánh cho lão đảo!

Lã thị bụm mặt cắn môi dưới nhìn Phương thị, vừa muốn nói cái gì, lại nghe Phương thị lạnh nhạt nói: “Một cái tát này, ta đã sớm muốn đánh trên mặt người rồi! Người đã không còn là người Triệu gia bọn ta, hôm nay gặp người, chúng ta căn bản không còn quan hệ gì với nhau nữa, nhưng một tát này không phải là vì ta hay là danh tiếng của gia đình ta, mà là vì hai đứa con của người!”

“Ta đã nói mấy người nhận làm người rồi!” Khuôn mặt phủ đầy son phấn của Lã thị chợt tái đi vì tức giận, con người nhìn hết một vòng, dứt khoát xé rách biểu tình trên mặt, âm thanh giảm xuống nói, “Các người đến tốt cùng là muốn thế nào! Hưu thư đều không phải đưa rồi sao, còn đây đưa làm cái gì. Có phải là muốn bạc hay không? Ta có thể bảo nha hoàn đưa cho các người!”

“Ta phi! Ai muốn cái thứ tiền dơ bẩn ấy của người?” Triệu Hữu Căn căn bản rất là xúc động muốn kéo Lã thị đi gặp quan, nhưng nghe đến câu hưu thư đã cho rồi, liền dẹp ngay ý định này, chỉ bước đến vài bước kéo tay Lã thị hung hăng nói, “Người tốt nhất nên cầu nguyện cho ta đừng tìm thấy tội chứng nào của người, nếu để ta tìm được thì ta sẽ bắt người chết không có đất chôn! Ta phi, đã sang năm mới rồi ta cũng không muốn nói mấy lời xúi quẩy với người nữa!” Ngay sau đó, lại nhỏ một ngụm nước bọt!

Hai tên gia đình khỏe mạnh ngay lập tức đẩy Triệu Hữu Căn ra!

“Bà nội, làm sao trên đầu vị a di này lại có một đứa bé đang đứng vậy?” Triệu Tương Nghi ngồi ở trong lòng Triệu lão nhị, đột nhiên nhàn nhạt nói, trong lúc nhất thời làm tất cả mọi người ở tại chỗ dừng tranh cãi, cảm thấy được sâu sắc, sống lưng kẽ rùng lên.

“Di, đứa bé kia đang ôm chặt lấy đầu a di nha!” Triệu Tương Nghi cũng không ngại dọa người, lại mở miệng nói thêm một câu.

Toàn gia nghe xong cũng không khỏi sấm hoảng, chứ ừng nói chi là Lã thị! Vừa nghe Triệu Tương Nghi nói như vậy, cả người liền nổi da gà, sau đó mang theo gia đình, nha hoàn, bà tử vội vàng bỏ đi.

Tiểu hài tử mắt sạch sẽ dễ thấy những thứ không nên thấy, nói chi ở cổ đại này rất tin vào mấy chuyện mê tín, Triệu Tương Nghi nhớ kỹ cách nói

này, nên lúc này mới làm bộ thật thà nói ra. So với việc nhục mạ Lã thị, thì cố ý lấy ra một hồn ma nào đó hù chết nàng ta cho rồi, chỉ mong tối hôm nay nàng ta trở về nằm mơ thấy ác mộng, bị dọa đến tinh thần uể oải mới tốt!

“Thím, chúng ta không cần tính toán với loại người như nàng ta! Dù sao chuyện tình cũng trôi qua rồi, hơn nữa hưu thư cũng đã viết, chúng ta không thể làm được gì nàng ta!” Triệu Hữu Căn tiến lên vài bước an ủi Phương thị, Phương thị hít sâu một hơi, sau đó khoát khoát tay kiên cường cười nói:

“Thím biết, nhưng thật ra thím thương hai đứa nhỏ, từ nhỏ đã không có mẹ.”

“Nhà tụi con không cần mẫu thân, Tương Nghi đã nói qua, mẫu thân đã sớm chết rồi.” Từ này giờ vẫn không mở miệng nói chuyện, lúc này Triệu Hoằng Lâm mới mở miệng nói, không phải là không dám mắng Lã thị, chỉ sợ làm miệng của mình bị dơ bản thôi.

Triệu lão nhị cũng nói tiếp: “Ta thấy cách nói ‘ác nhân có ác báo’ là rất đúng, vừa này Tương Nghi nói như vậy, chứng tỏ là đôi mắt nó rất sạch sẽ có thể nhìn thấy những thứ không nên thấy, theo ta thấy Lã thị sớm muộn gì cũng bị mấy ‘thứ kia’ lăn qua lăn lại, ta phi, không nên nói mấy thứ không cát lợi này!” Nói xong, Triệu lão nhị vội vàng phun một ngụm nước bọt trên đất. (J: đầu năm đầu tháng đầy nhá)

“Ai, trời cũng đã khuya rồi, Tương Nghi đã thấy được thứ không nên thấy, chúng ta phải nhanh trở về dùng gạo nếp lá trà gọi hồn con bé về, nếu không gọi hồn nó về thì đến lúc đó bị ngã bệnh sẽ không tốt!” (J: mọi người đang hiểu lầm, Tương Nghi thấy thứ không nên thấy, sợ hồn bị xuất ra đi theo cái ‘thứ’ ấy đó)

Bên này, Lã thị vội vã chạy lên xe ngựa, hảo một trận buồn bực! Ngón tay hung hăng cắm vào cái nệm lót trên xe ngựa, sau đó hướng nha hoàn bên người mắng: “Bọn cậu vật các người! Đứa nào đề nghị hôm nay đi đến trấn Thanh Hà xem hội hoa đăng hả, lần này thì hay rồi, bị cái nhà kia làm nhục một phen!”

“Phu nhân xin bớt giận, nô tỳ cũng không phải là cố ý.” Nha hoàn kia vừa nói vừa chuyển đề tài câu chuyện, “Đúng rồi, nghe nói ở trấn Thanh Hà có Mỹ Nhân Trai, tại đó có một chút sơn phấn thượng hạng vừa mới nhập về, nô tỳ bồi phu nhân đi mua đồ được không, cái đám nghèo kiếp xác kia mười phần là lũ hạ tiện cũng không có đủ tiền để đi đến đó đâu, chắc chắn sẽ không đụng mặt chúng lần nữa “

Lã thị liếc nha hoàn kia một cái, sau đó cũng là gật đầu: “Bất quá chuyện hôm nay, các người nên quản kín cái miệng của mình lại đi, nếu là để lộ ra một ít phong phanh, xem ta có lột da các người hay không!”

“Dạ dạ dạ! Nô tỳ tuân mệnh!”

Lữ thị nói xong lại vuốt gò má bỏng rát trên mặt mình, vết sưng phía trên lộ ra một mảng lớn, xem ra Phương thị ra tay rất là mạnh! May mà lần này đi

ra ngoài có mang theo nhiều người, che chở cho mình chạy nhanh, bằng không cũng không biết bị đánh thành cái bộ dáng gì nữa!

Sau cùng, lại nhớ đến lời nói mà Triệu Tương Nghi nói lúc nãy, đỉnh đầu không khỏi cảm nhận được hơi lạnh, đầu cũng đau hơn, Lã thị sợ đến vỡ cả mắt, vội vàng gọi toàn bộ nha hoàn ở ngoài xe chạy đến, lại sai người đốt một ngọn đèn ở trong xe để thấp sáng, may là làm như vậy nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi đến phát hoảng!

Chương 51: Ta không bán con gái

Phương thị dặn dò nhiều lần, mặc kệ là người lớn hay tiểu hài tử, không được nhắc đến chuyện đã gặp Lã thị cho người ở nhà biết. Người khác thì bà không lo lắng nhưng chỉ sợ hai tỷ đệ Triệu Tương Liên về nhà lại nói lung tung, sẽ truyền đến tai Triệu Tín Lương, làm cho hấn không vui .

Cho nên lại dặn dò tỷ đệ Triệu tương Liên mấy câu .

Sau khi về đến nhà, trong lòng mọi người đều có tâm sự, cho nên thần sắc cũng không thích hợp lắm, người ở nhà như Triệu lão gia tử, Lý thị khó tránh được lo lắng, cho rằng đã xảy ra chuyện không tốt, kết quả là Phương thị luôn nói là do đi chơi nhiều quá nên mệt mỏi, bèn lấp liếm cho qua, vội vã lên giường ngủ.

Sáng sớm ngày tiếp theo, người bên Bùi gia đột nhiên tới viếng thăm.

Xe ngựa thay đổi, không phải là cỗ xe ngựa to màu đỏ thẫm trước kia mà là cỗ xe ngựa nhỏ màu xanh. Mặc kệ thế nào đi nữa, thì người trong Triệu gia đều có tinh thần phấn khởi, mọi người cùng nhau đứng ở trước cửa nhà nghênh đón vị khách không nghĩ sẽ đến này.

Bất quá lần này, Bùi Tử Quân không có tới, người đến là Từ quản gia, còn có một tiểu nha hoàn xinh đẹp, vài bà tử kinh nghiệm có cái nhìn soi mói , ngay cả gã sai vặt Nguyên Thư đi theo bên người Bùi Tử Quân cũng không có theo tới.

Cả đại gia đình nhìn thấy cục diện này, tâm không khỏi có chút lo ngại.

Từ quản gia trước tiên bước đến trước mặt mọi người chúc Tết, vừa cười vừa bảo mấy gã sai vặt đem đồ vật từ trong thùng xe ngựa dõng xuống, mọi người vừa nhìn xem không khỏi cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa, đều là các loại vải vóc, điểm tâm, một chút đồ vật trang trí đầy màu sắc .

“Không được, không được, mấy thứ này bọn ta không dám nhận, lần trước bọn ta đã nhận rất nhiều quà tặng từ nhà các người rồi, lần này mặc kệ như thế nào đi nữa, bọn ta kiên quyết không nhận!” Triệu lão gia tử thấy thế liền ngăn mấy tên sai vặt đang khiêng đồ xuống, mấy tên sai vặt không biết làm sao liền quay đầu nhìn lão Từ để xin chỉ thị.

Lão Từ hướng bọn hấn khoát khoát tay, mấy tên sai vặt tạm thời đem đồ để vào trong thùng xe, phía này lão Từ tiến lên vài bước cung kính nói: “Ha ha, đại thúc, đại thẩm, chúng ta vào nhà trước rồi nói sau được không, chờ cho ta nói xong, các người có muốn nhận mấy thứ đồ này hay không cũng không trễ.”

Cả nhà vừa nghe lão Từ nói như vậy, trong lòng cũng không dám nắm chắc, tốt xấu gì lão Từ đã đến đây hai lần rồi, tuy rằng cách đối nhân xử thế rất khôn khéo, nhưng cũng không phải dạng người làm chuyện xấu gì, người trong nhà liền mời lão vào trong nhà, lại chào hỏi nha hoàn xinh đẹp và mấy

bà tử kia.

Nha hoàn kia tuổi còn trẻ nhưng là người khá tốt, hòa hòa khí khí theo vào trong nhà, còn mấy bà tử kia cầm khăn vung vào trong không khí, tựa như là xem hoàn cảnh nông thôn ở đây rất là dơ dáy. (J: =. =/// , mấy cái bà này)

Triệu thích hợp mắt lạnh nhìn mấy bà tử kia, không khí ở vùng nông thôn xem như là tốt nhất rồi, còn làm cái điệu bộ đó nữa.

“Đây là Tang Ngọc cô nương, là nha hoàn thiếp thân bên người tiểu di của thiếu gia!” Lão Từ vừa vào nhà liền giới thiệu cho mọi người biết vị nha hoàn trẻ tuổi này, Tang Ngọc còn khiêm tốn cười cười:

“Từ quản gia coi trọng, ta bất quá chỉ là một nha hoàn bên người phu nhân thôi.”

Tiếp lời, Tang Ngọc lại giới thiệu mấy bà tử, có người là bà tử bên cạnh tiểu di của Bùi Tử Quân, cũng có nữ mẫu của Bùi Tử Quân, người trong nhà nhất thời bị những người đến từ trong thành trấn làm cho hôn mê, không rõ bọn họ đang muốn làm cái gì .

Lão Từ bước đến trước mặt Triệu Tương Nghi, chỉ cho Tang Ngọc thấy Triệu Tương Nghi: “Tang Ngọc, cô nhìn xem, tiểu cô nương này như thế nào, có thể lọt vào mắt xanh của cô không?” Nói xong, lão tự nhủ, có thể lọt vào mắt xanh của Tang Ngọc thì nhất định cũng lọt vào mắt xanh của Trần phu nhân.

Vị Trần phu nhân này không phải là ai khác, mà chính là tiểu di của Bùi Tử Quân, Trần Ông Thị, lấy chồng xa ở kinh thành, phu quân là quan tam phẩm trong triều.

Tang Ngọc tỉ mỉ quan sát Triệu Tương Nghi, cái người này có một loại ánh mắt có thể nhìn thấu chính mình, làm cho Triệu Tương Nghi rất là không thích. Vì vậy Triệu Tương Nghi từ trước đến giờ ở nhà luôn khéo léo , nhu thuận , lúc này lại có tâm tình muốn làm nháo loạn lên, trực tiếp hừ hừ mấy tiếng rồi xoay người đi vào phòng trong, cả nhà thấy rằng Triệu Tương Nghi có chút thất lễ, liền nhìn đám người lão Từ và Tang Ngọc có hành vi khó hiểu.

“Tính nét cũng thay đổi nhanh thật.” Tang Ngọc giơ khăn che miệng khẽ cười nói, sau đó nhìn lão Từ gật đầu một cái, “Ngược lại cô bé có một diện mạo đoan chính, đôi mắt linh động không giống như là một kẻ ngu ngốc, ta thấy rất được .”

“Các người muốn làm gì?” Triệu Tín Lương bỗng nhiên cực kỳ cảnh giác đứng lên, dùng ánh mắt nhạy bén nhìn lão Từ và Tang Ngọc.

Phương thị liên tục kéo cánh tay Triệu Tín Lương, sợ là hấn đêm qua uống rượu đến giờ còn chưa tỉnh táo, bất ngờ ngay đúng lúc này, có một người từ giữa mấy bà tử bước ra, nghiêng đầu cười nhạo nói : “Lời này của người hỏi rất hay, bọn ta muốn làm gì à, chỉ đơn giản là đem đồ tốt đến nhà

các người bày ra, chỉ để thỉnh một vị tổ tông, nhìn cái dáng vẻ này của các người giống như là không có hài lòng đi, bọn ta đã làm long trọng đến như thế rồi, các người còn xoi mói sao, thực là không biết điều!”

“Hừ, nếu không phải thiếu gia nhà bọn ta thích, thì bọn ta cũng không tội gì tốn nhiều công phu như vậy!” Vừa lúc, nữ mẫu của Bùi Tử Quân ở một bên nhỏ giọng phụ họa nói.

“Tất cả im miệng cho ta!” Lão Từ trầm giọng vừa quát, sau đó lại nhìn sang đám người Triệu Tín Lương cười xin lỗi, lão biết rõ tính tình của cả nhà này, cho nên mới đề nghị lấy lễ như thế để tỏ lòng kính trọng.

“Ha hả, đại thúc, ta cũng sẽ không vòng vo làm chi nữa.” Lão Từ vẻ mặt tươi cười, “Lần này, bọn ta đến đây, chủ yếu là muốn đến nhà các người xin một người.”

“Là muốn tiểu muội nhà ta đi làm hạ nhân Bùi gia sao? Nằm mơ!” Triệu Hoàng Lâm thoát cái đứng lên, tức giận nhìn lão Từ và đám người Tang Ngọc, sau đó lại không để cho lão Từ giải thích liền ra lệnh trực khách, “Các người mau biến đi cho ta, mau biến đi!”

“Đệ hiểu lầm rồi, chúng ta không có ý tứ này...” Tang Ngọc vội giải thích, nàng thấy được gia nhân nhà mình có tính ương ngạnh như thế nào, vốn còn đang chịu đựng một chút, lúc này lại thấy Triệu Hoàng Lâm tức giận như thế, Tang Ngọc có chút không nhìn được, chỉ có thể duy trì phong độ cuối cùng để không phát tác ra.

Phương thị cũng mơ hồ đoán được ý tứ của người Bùi gia, lúc này cũng không còn cung kính nữa mà chỉ nhìn chăm chăm lão Từ, lạnh lùng nói: “Vậy các người có ý tứ gì?”

Lão Từ ngậm lau mồ hôi đổ ra như mưa, lão biết chuyện xui xẻo như thế này sẽ không làm được mà, nhưng nếu không làm được, trở về không phải là phải chịu phạt với Trần phu nhân sao?

“Ừ...” Lão Từ trầm ngâm trong chốc lát, đưa ra yêu cầu, “Chuyện này ta có thể nói riêng với đại thúc, đại thẩm và phụ thân Trương Nghi không?”

Triệu lão nhị thấy thế, rất là thức thời dẫn Lý thị và bọn nhỏ đi ra ngoài, Triệu Hoàng Lâm bướng bỉnh không chịu đi, Phương thị chỉ đành khuyên nhủ: “Chào mau đi xem muội muội cháu đi, nơi này đã có bà nội rồi, nếu thật là như vậy, bà nội nhất định không để cho bọn họ được như ý đâu.” Triệu Hoàng Lâm nghe Phương thị nói như thế, mới yên tâm đi vào phòng trong tìm Triệu Trương Nghi.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Triệu lão gai tử, Phương thị và Triệu Tín Lương.

Lão Từ mới nói ra mục đích lần này đến Triệu gia thôn: “Chuyện là như vậy, thiếu nhà của chúng tôi tổng cộng đã đến đây hai lần, thiếu gia cực kỳ yêu thích tôn nữ Triệu Trương Nghi nhà các vị, bằng lòng cùng cô bé chơi đùa, thậm chí còn nghĩ biện pháp để đến Triệu gia thôn chơi. Lão gia và phu

nhân nhà chúng tôi thấy, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ làm trễ nãi việc học của thiếu gia, chuyện là như thế. Vì vậy mới phái chúng tôi đến đây để mời tiểu thư Tương Nghi đến Bùi gia .”

“Đi qua đó làm cái gì, làm nha hoàn sao? Bán thân nhân để nhập tịch[1] ?” Triệu lão gia tử cũng rất là kích động, sau đó khoát tay một cái , nói, “Không được, bọn ta tuy nghèo, nhưng cũng sẽ không bán cháu gái đi làm nha hoàn!”

“Lời này của đại thúc là không đúng rồi! Chúng tôi không có ý tứ này, cũng không có nghiêm trọng đến vậy!” Lão Từ vội vã hoà giải, lòng nói cũng may là chưa nói cho nhà bọn họ biết đây là chủ ý của muội muội phu nhân, Trần Ông Thị, vì muốn vào ngày sinh nhật tiếp theo của Bùi Tử Quân là ngày tám tháng giêng, đem Triệu Tương Nghi làm món quà bất ngờ tặng cho Bùi Tử Quân.

Trên thực tế, thì Bùi Tử Quân, Bùi lão gia và Bùi phu nhân cũng không biết việc này.

“Còn lại để cho ta nói đi.” Tang Ngọc đột nhiên đứng dậy, không còn sự khiêm tốn như vừa rồi nữa, trái lại biểu cảm trên gương mặt lộ ra vẻ khôn khéo già dặn, chỉ thấy nàng ta lưu loát nói, “Chuyện cũng không có nghiêm trọng như các vị đã suy nghĩ đâu, lần này chúng tôi đến đây là xin mời tiểu thư Tương Nghi đến Bùi gia, không phải là để làm nha hoàn hầu hạ, mà để làm thư đồng cho tiểu thiếu gia, cũng sẽ không làm việc nặng do người khác sai sử, chỉ cần mỗi ngày ở bên cạnh bồi tiểu thiếu gia chơi đùa là được. Như vậy, tiểu thư Tương Nghi có thể đọc sách nhận biết được chữ, điều kiện tốt như vậy vì sao lại không đồng ý ?” Dừng một chút, vừa cười giải thích, “Còn nữa, phu nhân của chúng tôi cũng có nói qua, chỉ cần tiểu thư tương Nghi tận tâm tận lực bồi tiểu thiếu gia, có nhớ nhà cũng có thể quay về bất cứ lúc nào. Tiền công mỗi tháng là được tính theo bạc, là dựa theo tiền công của nha hoàn nhất đẳng trong phủ mà thưởng, một tháng được hai lượng bạc cũng không tính là thấp đi, xin các vị hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Đúng vậy, đây là điều lệ đầu tiên ở trong phủ chúng tôi, mới vào phủ cũng có thể ứng trước hai lượng bạc, so với làm việc nặng nhọc thì công việc này thoải mái hơn nhiều, lại không cần ký khế ước bán thân, đây chính là chuyện tốt có nằm mơ cũng không cầu được à! Về sau, nếu được lọt vào mắt xanh của thiếu gia, sẽ được cân nhắc làm di nương, không chừng sẽ được nở mày nở mặt đó!” Nhũ mẫu của Bùi Tử Quân nhỏ giọng thăm thì. (J: ta khinh à)

Triệu Tín Lương tức giận, trực tiếp đứng dậy chỉ vào đám người Bùi gia nói: “Đi ra ngoài! Toàn bộ rút ra ngoài cho ta! Sau này đừng có đến nhà bọn ta nữa!”

“Hừ! Các người cũng mau đem cái đồng đồ đưa đến nhà chúng ta đem về luôn đi! Ta nói làm sao đột nhiên lại tốt bụng như vậy, đem nhiều đồ đến

nhà bọn ta, hóa ra là vì chủ ý này !” Triệu lão gia tử cũng rất buồn bực, giúp đỡ Triệu Tín Lương đuổi người!

Đám người lão Từ vừa giùng giảng, vừa giải thích, nói là không để cho nhà bọn họ bán người, không cần ký khế ước, hơn nữa tiền công cũng rất lớn, nhưng vẫn bị người trong nhà đuổi ra ngoài.

Đến tới trong sân, Phương thị tỉnh táo nhìn đám người lão Từ nói một câu: “Tương Nghi nhà bọn ta vẫn còn nhỏ, cũng không biết hầu hạ người ta, hơn nữa, trong kịch nam cũng có hát một câu ‘Đi vào cổng lớn như vào biển sâu’, nhà bọn ta cũng không nỡ đưa cháu gái còn nhỏ đi vào cái loại địa phương đó “

“Đại nương sao lại nói lời như thế này! Chẳng phải là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe [2] sao, có phải muốn nói chúng tôi là hạng nô tỳ thấp hèn hay không?” Tang Ngọc cuối cùng cũng không nhịn được cơn tức giận, liền phát tác.

“Bọn ta đúng là có ý tứ này! Cho nên nhà bọn ta sẽ không bán con gái !” Triệu Tín Lương ngăn không cho Phương thị giải thích, trực tiếp mở miệng mắng, làm cho đám người Tang Ngọc tức giận, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Trên mặt lão Từ cũng không còn giữ nổi bình tĩnh, trong lòng biết chuyện này đã không thành, nghĩ đến thái độ của kính trọng của Bùi Tử Quân đối với gia đình này, về sau sẽ không tránh khỏi việc lui tới đây mấy ngày, chỉ đành mỉm cười gật đầu nói: “Chuyện hôm nay có nhiều mạo phạm, chúng tôi xin các vị thứ lỗi, chớ để ở trong lòng, chúng tôi sẽ rời đi ngay.”

Dứt lời, liền khuyên can mấy bà tử và Tang Ngọc đang oán giận bước lên xe.

Đúng lúc này, Dương thị bỗng nhiên dẫn con gái mình đi tới: “Từ quản gia xin dừng bước!”

=====

[1] Tiện tịch: đây là nói những người nghèo khổ bán thân vào trong nhà giàu, sống chết đều ở trong tay chủ nhà, họ không có tự do, không có quyền quyết định làm việc gì, có thể nói đây là thân phận ti tiện nhất ở xã hội phong kiến cũ.

[2] Chỉ cây dâu mắng cây hòe = chỉ chó mắng mèo

Chương 52: Sau này ít đến đây đi

“Chuyện gì?” Lão Từ làm vẻ không hiểu nhìn vẻ mặt nịnh nọt Dương thị, ngoài miệng mặc dù hỏi như vậy, nhưng nhìn thấy cái tư thế dặt nữ nhi của nàng ta, trong lòng cũng biết là chuyện gì rồi.

Tang Ngọc thấy thế, không kềm nổi cười nhạo trong lòng, nhẹ giọng nói: “Nhìn đi, người cần thì không muốn đi, chúng ta nói thẳng ra cũng không mời nổi, còn người không phù hợp lại đưa ra tới cửa.”

Đúng lúc, nhũ mẫu Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Liên tuổi lớn hơn một chút, cũng có thể hầu hạ người khác chu đáo hơn, liền nhỏ giọng nói với Tang Ngọc: “Tang Ngọc cô nương không ngại nhìn kỹ nữ oa kia một chút, miễn cưỡng cũng có thể lọt vào mắt xanh của thiếu gia, nếu lần này không thể đưa đưa nhỏ trở về, không bằng đưa đưa lớn hơn một chút đi, cũng rất tốt nha, đỡ chọc cho Trần phu nhân tức giận.”

Nhũ mẫu vừa nói một câu “Trần phu nhân”, lão Từ liền hung hãn trừng mắt bà ta, cũng may là bọn người Triệu lão gia tử không biết cái gì, chỉ cho rằng Trần phu nhân chính là mẹ ruột của tiểu di Bùi Tử Quân, Ông Thị.

Tang Ngọc thấy thế, cũng là lưu tâm, cúi đầu tỉ mỉ quan sát Triệu Tương Liên, Dương thị vội vàng đẩy nữ nhi về phía trước, dặn dò: “Lúc trước mẹ dạy con cái gì, con còn nhớ hay không?”

Triệu Tương Liên gật đầu, sau đó bắt chước theo dáng vẻ của nha hoàn trong nhà giàu đã học kia, hai tay khoanh lại ở bên hông, quỳ gối cung kính thỉnh an đám người Tang Ngọc.

“Ồ, con bé này tuy lớn một chút nhưng cũng thật hiếu quy củ à, cùng với con bé nhỏ trong kia hoàn toàn bất đồng. Ta lại không hiểu, Bùi phủ chúng ta xưa nay rất nặng quy củ, làm sao thiếu gia lại vừa ý một dã nha đầu ở nông thôn.” Nhũ mẫu Bùi Tử Quân thấy thế, rất vừa lòng nhìn nha đầu Triệu Tương Liên kia, thầm nghĩ để cho con nha đầu này vào trong Bùi phủ, về sau dốc lòng dạy bảo, việc trở thành nha hoàn tam đẳng tuyệt không có vấn đề, đến lúc đó không phải là mình có một đồ đệ dưới trướng sao, có thể giúp đỡ mình làm không ít chuyện.

Vì vậy lúc này chỉ có một mình nhũ mẫu là nói Triệu Tương Liên rất được, còn mấy bà tử hầu hạ bên người Trần Ông Thị chỉ vâng mệnh đi mời Triệu Tương Nghi, cho nên bọn họ cũng không hề quan tâm đến Triệu Tương Liên, càng không nghĩ đến về sau ở trong Bùi phủ có thể nhờ cậy Triệu Tương Liên cái gì và điều gì khác chẳng hạn.

“Vợ lão tam! Người làm sao lại hồ đồ như vậy, đem chính đứa con thân sinh của mình ném vào hố lửa!” Phương thị thấy vậy, bước nhanh đến kéo Triệu Tương Liên lại, nào ngờ Triệu Tương Liên ở trong lòng Phương thị giãy giụa:

“Bà nội mau buông con ra! Là con tự nguyện đi, con muốn được hưởng phúc đó!”

Lời này vừa nói ra, đều làm cho mọi người cả kinh, ngay cả hạng người như là Tang Ngọc cũng bắt đầu dùng ánh mắt khác nhìn Triệu Tương Liên.

“Bao nhiêu tuổi?” Tang Ngọc liếc mắt nhìn Dương thị.

Dương thị lập tức tươi cười đáp lại: “Năm nay được tám tuổi!”

“Ừ, chỉ lớn hơn thiếu gia có một tuổi, chắc hẳn làm việc sẽ ôn hòa hơn một chút.” Nhũ mẫu Bùi Tử Quân gật đầu tán thưởng nói.

“Đều là một đám người không có tim phổi, vương bát đản! Nhìn xem, người đã đem con mình dạy dỗ ra cái đức hạnh gì! Còn vui vẻ bàn bạc mua bán với người ta nữa!” Triệu Tương Liên vừa mới nói một câu, đã làm cho tâm của nhóm người Triệu lão gia tử rét lạnh, lúc này lại nhìn thấy Dương thị vui vẻ lấy lòng người Bùi gia, Triệu lão gia tử cảm thấy vô cùng mất mặt, lại cảm thấy ghê lòng cùng bực bội.

Lão Từ thấy sự tình diễn ra như vậy, không khỏi lắc đầu uyển chuyển cự tuyệt Dương thị: “Bọn ta quả thực không có ý đồ, bọn ta còn phải lập tức trở về phủ nữa.”

“Ôi này, đừng nha!” Dương thị muốn chạy nhanh đến ngăn cản nhóm người Bùi gia, “Có muốn đi thì cũng phải đem con gái của ta theo chứ!”

Tang Ngọc đại khái cũng hiểu ý tứ của lão Từ, chỉ cười nhạt nhìn Dương thị nói rằng: “Không phải là bọn ta không chịu mang đi, mà là không thể mang à. Lần này bọn ta đến đây không phải để mua nha đầu mà là để mời người. Hơn nữa, con gái của bà không phải là người bọn ta cần mời, cho dù con gái bà có tốt hơn cô bé kia gấp trăm lần cũng không phải là người bọn ta muốn.”

“Còn nữa, có mua nha đầu thì ở trong thành vẫn có nhiều đứa tốt hơn, còn cần gì đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này của các người để chọn nha?” Một bà tử đứng ở sau lưng Tang Ngọc nói, “Ta muốn nói rằng, cho dù có mang nha đầu lớn này về cũng uổng phí thôi, cái cô bé kia mới là người mà chủ tử bọn ta muốn mời!”

Bà tử kia là người ở bên cạnh Trần Ông Thị cho nên lão Từ khó mà trách mắng bà ta được, chỉ im lặng không nói lời nào, xoay người lên chiếc xe ngựa màu xanh.

“Không phải là nói như vậy, các người nhìn con gái ta chẳng khác nào là món hàng phải bồi thường tiền đi chứ!” Trong lòng Dương thị lúc này rất là căm ghét Triệu Tương Nghi, thậm chí Triệu Tương Nghi là tiểu hồ ly tinh dụ dỗ đàn ông! (J: câu này chẳng biết ổn chưa *lau mồ hôi*)

“Điều cần nói thì ta đã nói rồi, sao bà còn không chịu hiểu?” Tang Ngọc im lặng, sau đó con người cũng đảo một vòng, cố ý nói lời cay nghiệt, “Tốt, bà muốn đưa con gái đến phủ bọn ta làm nha hoàn thì cũng được, nhưng mà điều kiện bọn ta đưa ra sẽ không tốt như vừa nãy. Như vậy đi, dựa theo quy

củ trong phủ , trước ký khế ước bán thân, nha đầu này vẫn còn nhỏ, dĩ nhiên sẽ không giống mấy nha đầu lớn tuổi khác vào phủ mỗi tháng nhận ba trăm văn tiền , nó mỗi tháng chỉ được nhận hai trăm văn tiền thôi, bà có nguyện ý hay không?”

Dương thị cúi đầu cẩn thận tính toán, Triệu Tương Nghi không cần ký khế ước, mà mỗi tháng có thể nhận được hai lượng bạc, còn con gái của mình phải ký khế ước bán thân, mỗi tháng chỉ nhận được hai trăm văn tiền, tính xong cũng thấy được giá tiền của cả hai chênh lệch đến mức nào rồi!

Dương thị còn chưa tính toán xong, Tang Ngọc cũng chỉ cười châm chọc một tiếng, cùng nhóm người lão Từ lên xe ngựa rời đi!

Dương thị ngẩng đầu lên đã thấy xe ngựa chạy xa, một lúc sau mới hiểu được, mình bị người ta chơi khăm!

Lửa giận bốc lên, ngoài miệng mắng những lời chanh chua: “Ta phi, không phải là một con nha hoàn thấp hèn thôi sao, cũng học được cái bản lĩnh như vậy, lại có tâm đùa bỡn cùng ta!”

Dương thị xoay người lại thì thấy Triệu lão gia tử đang quay người đi vào trong nhà, không khỏi buồn bực, chỉ vào mọi người mắng: “Đầu óc các người đều bị hư hết rồi! Đãi ngộ tốt như vậy cũng không chịu cân nhắc, cứng rần đuổi người ta đi ra ngoài, giờ thì hay rồi, người nhà bọn họ phỏng chừng cũng không bao giờ đến nhà chúng ta một lần nữa!”

“Không đến cũng tốt, ta đây cũng không muốn cùng người cãi nhau, nhanh đóng lại cái miệng thú của người đi!” Triệu Tín Lương xoay người lạnh lùng nhìn Dương thị.

Dương thị căn bản không sợ, cũng không để tâm đến lời nói của mọi người chỉ đứng tại chỗ mắng quang quác cả nhà một trận.

Phương thị tức giận, chột quay người lại quăng cho Dương thị một cái tát, đem Dương thị làm cho ngơ ngác, cũng không kịp phản ứng để mắng chửi người , bên này Dương thị giương giọng mắng chửi: “Người thì biết cái đéch gì! Người cho rằng trên đời này thật có chuyện tốt như vậy? Bọn họ ngoài miệng thì nói như thế, không cần ký khế ước bán thân, mỗi tháng đưa nhiều bạc cho Tương Nghi, nhưng người có nghĩ tới, một khi Tương Nghi bước vào quý phủ của bọn họ cũng không có đường để quay về không? Đến lúc đó, con bé phải ở trong đó cả đời, hoặc là làm nô tỳ, hoặc là làm thiếp thất , trải qua cái cuộc sống tối tăm không thấy ánh mặt trời đó, ta sao có thể đồng ý được!”

Ngay lúc đó, Triệu Tương Nghi nhảy chân sáo bước đến, mới vừa rời nàng ở trong nhà đều nghe rõ lời lão Từ và đám người Tang Ngọc nói, bây giờ lại nhìn thấy thái độ của người trong nhà, trong lòng nhất thời cảm động vô cùng, may là nàng có ông nội, bà nội và đám người phụ thân yêu thương, bằng không hôm nay nàng nhất định phải táng thân “Đi vào cổng nhà giàu sâu tựa như biển”

Nhất thời, ấn tượng trong lòng đối với Bùi Tử Quân giảm xuống không ít, khi trước là do yêu thích cùng thú vị còn bây giờ đã phân thành tầng lớp giai cấp, khiến cho Triệu Tương Nghi thật sâu nhận thức được xã hội này có hình dạng ra sao, mặc kệ người cùng Bùi Tử quân giao tình tốt đến đâu, chơi cùng nhau rất là hợp ý, nhưng chung quy tầng lớp của Bùi Tử Quân vẫn cao hơn so với bọn họ một bậc, là chủ tử trong một gia đình giàu có, không phải là người mà bọn họ có thể dính tới được. Chỉ là do hấn cao hứng cho nên mới đến nơi thôn quê này chơi cùng bọn họ, cho nên mới sai người đến mời nàng về phủ làm nha hoàn cho hấn.

Cẩn thận phân tích, tâm của Triệu Tương Nghi cũng lạnh dần.

Kỳ thực, không chỉ có nàng mà cả những người khác trong Triệu gia cũng có suy nghĩ giống như vậy, khi trước vẫn rất xem trọng Bùi Tử Quân, nghĩ hấn là một đứa bé hiểu chuyện lại lễ phép, hơn nữa còn hiền hòa vô cùng, không giống như mấy hài tử của gia đình giàu có khác yêu xoi mồi cùng bướng bỉnh.

Thế nhưng, trải qua một màn như hôm nay, người lớn trong nhà cũng là thanh thanh sở sở [1] nhận thức được, tính nghiêm trọng của địa vị giai cấp. Bọn họ và Bùi Tử Quân vốn không cùng một tầng lớp, người tuy hiền hòa nhưng chung quy vẫn là thiếu gia nhà giàu có, có quyền đem bạc ra mua nha đầu mà mình thích, xem như là một món hàng hóa bình thường.

Phương thị đau lòng ôm lấy Triệu Tương Nghi, ngàn dụ vạn dỗ nói: “Hôm nay Tương Nghi có bị dọa cho sợ không? Đừng có sợ, đã có bà nội bảo vệ con.”

“Hừ, một đám người không có đầu óc, lại đi phụ lòng tốt của người ta!” Dương thị nhỏ giọng giễu cợt, nhưng bị Triệu Tương Nghi nghe thấy.

“Sao tam thâm thâm không dẫn Liên tử lên huyện trấn tìm nhà giàu có đi, nhớ kỹ phải cho Liên tử mang đóa quyên hoa bằng lụa kia, không chừng sẽ được lão gia hay thiếu gia nào đó nhìn trúng, khi đó có thể trở thành tiểu thiếp hoặc thông phòng rồi!” Triệu Tương Nghi miệng lưỡi bén nhọn, châm chọc nói, thân xác này năm nay đã bốn tuổi, ăn nói rõ ràng không ít, có thể nói rất nhiều từ tối nghĩa già dặn, biểu đạt rõ lời nói trong nội tâm, không hề giống như trước chỉ biết nói lấp hoặc khó có thể lên tiếng ngay tại thời điểm nào đó.

Dương thị nghe Triệu tương Nghi nói lời châm chọc như thế, trong lòng càng không thoải mái, nhưng lại nghĩ cái nhà này còn chưa phân ra ở riêng, không nên chọc Phương thị tức giận. Vì vậy liền dùng sức kéo Triệu Tương Nghi về Tây phòng.

Phương thị thở dài, lắc đầu nói gia môn bất hạnh.

Sau khi về phòng, Triệu Tín Lương gọi hai đứa con đến trước mặt, ngàn lần vạn lần dặn dò cả hai về sau ít lui tới cùng đám người Bùi gia kia, đám người đó cũng không tốt lành gì.

Triệu Tương Nghi thâm than thở, nghĩ đến sau này cơ hội gặp mặt Bùi Tử Quân sẽ ít đi, hơn nữa bây giờ nàng cũng chẳng còn tâm tư chơi đùa cùng hắn, liền hung hãn gật đầu.

Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm thấy thế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm .

Lúc này, trong một gian sương phòng tại Bùi phủ ở huyện Giang Ninh xa xôi, Trần Ông Thị vẫn không thể tin được, đặt chuỗi phật châu bằng mã não trong tay xuống nhìn Tang Ngọc : “Người nói cái gì, việc này không thành?”

Tang Ngọc hết sức khó khăn gật đầu, không dám nói câu nào.

“Đúng là kỳ quái, trên đời này lại còn có người cố chấp như vậy.” Dừng một chút, mắt phượng khẽ chuyển, “Nhà bọn họ chê điều kiện chúng ta đưa ra thấp sao?”

Tang Ngọc lắc đầu: “Thái độ của bọn họ rất là kiên quyết, mặc cho bọn nô tỳ có nói thế nào cũng không lay chuyển được.”

“Ta nghĩ cũng không phải là đả ngộ có vấn đề, ta đưa điều kiện như vậy đã khoan dung lắm rồi, hoàn toàn không có ý định đem tiểu cô nương kia đến đây làm hạ nhân, chỉ muốn cô bé đến làm bạn chơi cùng với Tử Quân .” Khuôn mặt Trần Ông Thị lộ vẻ không vui, “Bây giờ phải làm sao đây? Ta đã đáp ứng Tử Quân, ngày mai sinh thân của nó sẽ tặng cho nó một món đồ chơi tốt, nó chắc chắn sẽ hài lòng với món quà này. Giờ chuyện này đã không thành, ta biết đi đâu tìm tiểu cô nương giống vậy cho nó đây.”

“Không phải lần trước Tử Quân thiếu gia nhắc đi nhắc lại mút quả ở trong kinh thành sao, vừa lớn lại vừa tròn, thiếu gia rất muốn ăn. Vừa lúc, phu nhân đến đây có mang theo một tên đầu bếp , không ngại thì bảo tên đầu bếp đó làm một ít, xem như là quà tặng mừng sinh thân .” Tang Ngọc đề nghị.

Trần Ông Thị mới hơi bớt giận: “Nhưng mà, làm sao có thể lấy mút quả ra làm quà tặng sinh thân, đây là sinh thân của cháu thân sanh bên ngoài ta, phải đem ít đồ kim quý làm tặng lễ, như vậy mới có được thể diện .” Trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên phân phó nói, “Ta thấy hay là đem vàng ròng làm kim sức tặng cho nó để tăng thêm phúc khí đi, ngoài ra còn tặng thêm cho Tử Quân hai tòa biệt viện ở huyện Giang Ninh để khi nó rãnh rỗi có thể đến đó thưởng ngoạn .”

“Ái chà! Phu nhân rộng rãi hào phóng như thế là vì thương yêu thiếu gia quá mà !” Tang Ngọc vội vàng nịnh nọt nói, Trần Ông Thị bây giờ mới cảm thấy khá hơn nhiều, nghĩ đến một nhà Triệu tương Nghi bất quá chỉ là tiểu nhân vật, cũng không so đo cùng bọn họ nữa, chỉ suy nghĩ ngày mai phải dặn dò Bùi Tử Quân như thế nào để ít lui tới cùng cái nhà đó, cũng chẳng biết thành ra cái dạng gì rồi!

=====

[1] Thanh thanh sở sở : rõ ràng

Chương 53: Vì một năm mới mà phấn đấu

Trần Ông Thị lén lút làm chuyện như vậy, làm cho tất cả mọi người Triệu gia hiểu rõ được tính nghiêm trọng của cấp bậc địa vị, bọn họ đã sâu sắc hiểu ra, cho dù Bùi Tử Quân có hiền hòa biết điều như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng bọn họ cũng không thể đuổi kịp, hồi tưởng lại tất cả đoạn thời gian ngắn ngủi cùng hắn tiếp xúc, người trong nhà không thể bình tâm được.

Chẳng qua chuyện này cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống của người nhà, qua mấy ngày, cuộc sống vẫn tiếp diễn như cũ, khí trời từ từ cũng không lạnh lẽo nữa, gió lạnh mãnh liệt cũng dần dần chầm dứt, cả vùng đất bắt đầu đón xuân về.

Vốn là một mảnh sông thê lương, giờ cỏ dại cây liễu đã bắt đầu lẽ xanh biếc, bắt lể là trên núi hay trên mặt đất, đều từ từ chuyển sang sắc xanh, gió lạnh cũng không ngăn nổi sự tấn công của dòng ấm áp. Ngay cả trong sân Triệu gia, gốc cây đào cùng vài cây liễu cũng bắt chập mọi thứ mà nảy mầm, nhìn tràn trề sức sống, vô cùng rung động lòng người.

Phương thị mỗi ngày bấm đốt ngón tay tính, nghĩ là ngày mười một tháng giêng không ai tới nhà chúc tết, cũng không dùng để đi thăm hỏi bạn bè thân thích, liền suy nghĩ muốn đi Tề gia chuẩn bị chút trứng giống để ấp gà con, Tề gia xưa nay đều gom góp trứng giống cấp cho người trong thôn, cho nên mọi người đều có thói quen đi qua nhà bọn họ lấy trứng giống về ấp.

Như ngày thường, Phương thị tính toán chuẩn bị mười mấy trứng giống để ấp gà con, cuối cùng nuôi lớn chỉ được bảy tám con. Bình thường trứng gà là một văn tiền hai, trứng giống đắt hơn chút là hai văn tiền một. Hơn một năm nay trong gia đình tiêu xài rất lớn, chỉ tính tiền thuốc than thôi đã tiêu xài rất nhiều rồi, cho nên Phương thị cũng không có ý định nuôi nhiều gia cầm.

Triệu Tương Nghi cũng giống Phương thị mỗi ngày bấm đốt ngón tay tính tính, vừa nhìn thấy Phương thị có động tĩnh, liền lập tức nháy ra đề nghị, nhất định phải ấp nhiều trứng hơn năm trước, tuyệt đối có thể nuôi sống bọn họ!

Phương thị ngạc nhiên, nâng khuôn mặt tròn tròn của nàng hỏi: “Con có biện pháp gì à?”

Triệu Tương Nghi đã sớm nghĩ nên đáp: “Con vốn là đi chơi sau chân núi, nhìn thấy thím Môn thường đuổi gà lên trên núi, chỉ cho những con gà kia ăn rau dại trên núi, căn bản không cho chúng ăn thức ăn gia cầm, chúng ta cũng đem rau dại cho gà ăn, ngày thường cũng không sợ bọn chúng chết

đói.

Người một nhà nghe xong, còn cười Triệu Tương Nghi đúng là cách nghĩ của tiêu hài tử ham chơi, nhưng sau khi tinh tế suy nghĩ, thật đúng là thấy có chuyện như vậy.

Bắt quá đi tới phía sau núi thì hơi xa, mỗi ngày đi tới đi lui không phải cũng tốn một khoảng thời gian sao? Sắp tới bắt đầu cày bừa vụ xuân rồi, cũng chính là lúc cần người, cũng không thể đem sức lao động lãng phí vào việc này nha.

Thấy mọi người cảm thấy phương pháp này không dùng được, Triệu Tương Nghi vội vàng lén lút chọc chọc Triệu Hoằng Lâm, Triệu Hoằng Lâm lập tức hiểu ý, liền hát đệm theo: “Thật ra chúng ta cũng có thể trồng rau dại trong vườn rau nhà mình, những thứ đó sinh trưởng tốt, không bao lâu sẽ sinh một mảng lớn, hiện tại vừa mới bắt đầu mùa xuân, đông tây đều rảnh rỗi trồng một ít là được”.

Việc này là do Triệu Tương Nghi âm thầm lôi kéo đại ca mình, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy một mình mình không thể hoàn thành được chuyện này, lực lượng có chút yếu kém, những người lớn chưa chắc đã nghe theo, như vậy lôi kéo đại ca làm trợ thủ là tốt nhất. Cho nên liền đem loại rau dại kia làm thức ăn cho gia cầm, đến lúc ở riêng, Đại phòng bọn họ liền nói muốn hai mảnh đất hoang lớn kia, tất cả mọi suy nghĩ đều nói cho Triệu Hoằng Lâm nghe.

Ban đầu Triệu Hoằng Lâm hết sức nghi ngờ, tại sao tiểu muội lại hiểu biết nhiều như vậy, đây căn bản là giống như suy nghĩ của người lớn mà, sau đó Triệu Tương Nghi chớp chớp mắt, lừa gạt Triệu Hoằng Lâm nói, những ý nghĩ này là do Triệu Nguyệt Cầm thường xuyên ở bên cạnh nói, còn nói đừng xem tiểu cô cô thường ngày ít nói, chứ thật ra có nhiều chủ ý lắm.

Bởi vậy, Triệu Hoằng Lâm mới bỏ đi nghi vấn trong lòng, hơn nữa cũng không muốn đi hỏi Triệu Nguyệt Cầm để đối chứng, nghĩ đến tiểu muội mấy ngày nay đều ở trong phòng nàng, nghe nhiều lời nói đó thì mưa dầm thấm đất cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng bình thường vườn rau đó là để trồng vài loại rau dưa và trái cây, nếu lấy ra trồng rau dại, vậy bình thường chúng ta ăn cái gì?” Triệu lão đầu vẫn cảm thấy không ổn, lại chỉ vào Tây phòng giận tái mặt nói: “Còn nữa, sắp tới sắp ra riêng rồi, lúc này lại trồng rau dại, đến lúc đó phân chia cũng không tiện, phiền toái a”.

“Gia gia, ca ca nói Đại phòng chúng con xin trước hai mảnh đất hoang kia!” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên chỉ vào Triệu Hoằng Lâm nói.

Triệu Hoằng Lâm sững sờ, sau đó cười ôm lấy Triệu Tương Nghi, mặt

thì nhìn Triệu lão đầu và Triệu Tín Lương nói: “Thật ra thì con nghĩ như vậy, hai mảnh đất đó cũng không màu mỡ, nếu trồng vài loại chịu hạn chịu rét thì có thể thu hoạch được, đất rộng nên sản lượng cũng nhiều, chúng ta cũng không thiệt thòi, cha, người nói có đúng không?” Nói xong âm thầm lau thật nhiều mồ hôi, trong lòng tự nhủ không biết tiêu cô cô nghĩ như thế nào mà đất tốt không cần lại cần đất hoang a.

“Khó trách thời điểm năm trước, Trương Nghi cho ta đi khai hoang”. Triệu Tín Lương vỗ vỗ đầu Triệu Trương Nghi, cũng không có phản đối Triệu Hoàng Lâm.

“Như vậy sao được.” Phương thị đứng lên, nhìn con trai lớn của mình: “Ta thấy không có người của chi thứ hai và Tam phòng ở đây, không ngại cho người câu trả lời rõ ràng, ta với cha người đã quyết định, đem ba mảnh đất phì nhiêu cùng vài vườn rau chia cho người hai khối, còn một mảnh cùng một khối đất hoang thì chia cho lão Nhị, lão Nhị cùng vợ hắn sẽ không có ý kiến, còn dư lại một mảnh đất hoang thì chia cho Tam phòng, tùy chúng muốn làm gì thì làm!”

“Bà nội, đem hai khối đất hoang đó cho chúng con đi, không cần buồn phiền vì chúng con không trồng trọt được rau dưa, chờ sau khi tiêu cô cô xuất giá, nàng trước nhà có một mảnh đất lớn, lúc đó khai hoang thành vườn rau là được rồi mà.” Triệu Hoàng Lâm đề nghị, cái này Triệu Trương Nghi cũng không có nghĩ tới, không khỏi quay đầu nhìn đại ca mình, thì thấy Triệu Hoàng Lâm nhìn Triệu Trương Nghi nháy nháy mắt.

“Đúng nha, bà nội, chúng con muốn dùng những mảnh đất kia trồng thật nhiều thật nhiều rau dại, nuôi thật tốt nhiều gà nha, sau này có trứng gà ăn a!” Triệu Trương Nghi giựt giây nói.

Lúc này Triệu Nguyệt Cẩm ngồi ở một bên, nghe xong tí mỉ đánh giá, liền cười nói: “Con thấy như vậy cũng được, chỉ là có chút ủy khuất cho đại ca.”

Triệu Hoàng Lâm nghĩ đây là chủ ý của Triệu Nguyệt Cẩm, nên lúc này thấy nàng đứng ra nói chuyện, nên khẳng định đây là ý kiến trong lòng nàng, vì vậy đem nghi ngờ đối với Triệu Trương Nghi loại bỏ hoàn toàn.

Những người lớn ngay từ đầu chỉ coi đây là bọn nhỏ vui đùa nói ra, nhưng sau khi tí mỉ nghiêm túc bàn bạc, cũng dần dần hiểu ra chút ít, cuối cùng Triệu Tín Lương cũng đồng ý, Đại phòng được chia hai mảnh đất hoang cũng tốt lắm, hướng chi còn có mảnh đất trước phòng của Triệu Nguyệt Cẩm dùng làm vườn, về phần đất đai và vân vân, toàn bộ giao cho nhị lão suy xét đoán định rồi phân chia.

Sau khi bàn bạc xong, Triệu Trương Nghi giống như đùa nghịch, giơ một cái tay lắc lư trước mặt Phương thị: “Bà nội! Bà nội! Lần này chúng ta phải

nuôi nhiều hơn. Chúng ta nuôi năm mươi con gà a!”

Phương thị nhất thời vui vẻ, nhéo nhéo cái mũi của Triệu Tương Nghi cười nói: “Nhóc con kia, con có biết năm mươi con gà là có bao nhiêu con không! Biết đếm tới số năm mươi như thế nào không?”

“Con biết a, nuôi năm mươi con gà thì Tương Nghi ngày ngày đều có trứng gà ăn nha!” Triệu Tương Nghi cười đùa, tâm tình thật tốt, trong lòng tự nhủ cuối cùng cũng thực hiện được bước đầu tiên, thành công khuyên mọi người, hơn nữa cũng không có làm cho người khác nghi ngờ, chỉ cần thực hiện xong bước này, sau này rất nhiều chuyện làm dễ dàng hơn.

Mấy người Phương thị cười cười nhưng trong lòng chua xót, vượt vượt đầu Triệu Tương Nghi vui mừng nói: “Tương Nghi thật hiểu chuyện nha, tiếc là sinh ra trong gia đình chúng ta, nếu điều kiện tốt, nuôi dạy đúng cách, so ra cũng không thua mấy tiểu chủ tử trong gia đình giàu có.”

Đang nói, bỗng nhiên Triệu lão đầu nói ra cách nghĩ trong lòng mình: “Lão bà này, hay là chúng ta chờ phân nhà rồi hãy chuẩn bị trứng giống được không?”

“Tại sao?” Phương thị vừa hỏi vừa ôm Triệu Tương Nghi đến trêu chọc: “Tương Nghi, chút nữa cùng bà nội đi qua Tề thăm chọn trứng giống về được không?”

Triệu lão đầu lại nói: “Nếu trước lấy trứng giống về ấp gà con, tới lúc phân đều nhà, cái nhà này không biết sẽ náo loạn thành tình trạng gì nữa, ta không muốn Tam phòng lại được hưởng lợi.”

Phương thị cũng lường trước là Triệu lão đầu sẽ nói cái này, nhìn về hướng Tây phòng lạnh lùng nói: “Ai nói đồ tốt này cũng chia cho bọn họ? Ta càng muốn lúc này ấp gà con, dùng cũng dùng tiền vốn để mua quan tài của ta, không cần một đồng nào của nó! Chúng ta nhiều người, còn sợ nó làm âm ỉ hay sao?”

“Mẹ nói rất đúng, chúng ta cũng không có làm chuyện gì xấu xa, tại sao phải bởi vì nàng ta mà che giấu, muốn làm thì cứ làm, hơn nữa, mẹ mấy hôm trước người cũng cùng cách vách (Tề gia) nói qua hết rồi, lúc này bọn họ cũng chuẩn bị xong trứng giống cho chúng ta rồi, giờ lại muốn tạm thời không mua, như vậy không phải là lừa dối người khác hay sao?” Triệu Tín Lương cũng tán thành Phương thị.

Mọi người bàn bạc một chút về số lượng trứng giống, ban đầu Phương thị để cho Ông thị chuẩn bị cho nhà bọn họ hơn mười mấy trứng giống là tốt rồi, hiện tại muốn tăng thêm, khó tránh khỏi phải làm phiền Ông thị vì nhà bọn họ đi thêm một chuyến nữa. Nhất thời lại cảm thấy năm mươi trứng giống quá nhiều, thứ nhất sợ biện pháp nuôi gia cầm bằng rau dại không dùng được, đến lúc đó lỗ vốn, thứ hai mua hết cũng một trăm đồng tiền, có chút nhiều. Bàn tới bàn lui, mọi người liền quyết định từ số lượng ban đầu năm mươi xuống còn ba mươi.

Vì thế, Phương thị nắn nắn khuôn mặt nhỏ bé của Triệu Tương Nghi cười nói: “Cho dù là chuẩn bị ba mươi trứng giống trở lại, theo phương pháp nuôi của bà nội thì sống chừng hai mươi con, sau này Tương Nghi cũng không phải ngày ngày đều được ăn trứng gà rồi sao?”

Trước một ngày nguyên tiêu, rôt cuộc cũng ấp ra được hai mươi hai con gà con, tính luôn mấy con gà nuôi năm ngoái, tổng cộng hai mươi lăm con, trừ lần đó, trong nhà chỉ có một con vịt hoa già, chờ đẻ trứng.

Mất thấy cuộc sống từ từ thay đổi tốt hơn, dần dần có hi vọng, Triệu Tương Nghi hưng phấn cả đêm không ngủ yên, nàng đến nơi này mới biết củi gạo, dầu muối, học vấn hết sức to lớn, cũng rất là quan trọng.

Bất quá hiện nay tiền để dành quả thực ít lại càng ít, ngày trước nằm ở trên giường ngủ, Phương thị cho là nàng đã ngủ thiếp đi, nên lén lút cùng Triệu Nguyệt Cầm nói ra tình huống trong nhà, nói là ngoài thiếu Triệu Hữu Căn năm râu tiền, tính hết chi phí cùng nợ nần, hôm nay trong nhà còn lại chỉ có nửa râu tiền, dĩ nhiên, còn bốn râu tiền sinh lễ của Triệu Nguyệt Cầm, cũng không có dùng vào việc khác, đã để hết tất cả đồ cưới cho nàng làm vốn riêng. Mặc dù nhìn không phải là đặc biệt quý giá, nhưng kể ra cũng có chút ít phân lượng.

Phương thị sợ nữ nhi trong lòng suy nghĩ nhiều, liền dặn dò nói cho nàng biết đây không phải là cùng nàng than thở, mà là muốn hướng dẫn nàng hiểu việc quản gia, hiểu rõ tình trạng của một nhà.

Khi đó Triệu Tương Nghi nghe xong hai tay nắm chặt đệm giường, nhất định phải làm cho cái nhà này từ từ tốt hơn.

Chương 54: Triệu Nguyệt Cẩm xuất giá

Ngày kế chính là nguyên tiêu, hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm, cả nhà nghĩ rằng nên chăm sóc Triệu Nguyệt Cẩm để nàng thuận thuận lợi lợi xuất giá, so với lần đi lên trấn xem hội đèn lồng thì náo nhiệt hơn nhiều lắm! Hơn nữa trải qua việc đi xem hội đèn lồng hôm mừng sáu tết, chuyện đó như đâm vào tim vậy, nhắc tới hội đèn lồng mọi người rất khó hào hứng nổi.

Trời còn chưa sáng, chỉ mới hai ba giờ sáng, Phương thị vội vàng thúc giục Triệu Nguyệt Cẩm thức dậy. Trên thực tế, Triệu Nguyệt Cẩm nghĩ tới việc mình phải lập gia đình, thì thức trắng đêm.

Ban đầu Triệu Tương Nghi nghĩ một đêm trước khi xuất giá không nên cùng Triệu Nguyệt Cẩm ngủ chung một chỗ nhưng sau đó nàng nghĩ nên cùng tiểu cô cô đi qua một đêm cuối cùng này, chính là chết cũng không chịu chuyển đến phòng ngủ của Phương thị, Triệu Nguyệt Cẩm thấy thế cũng không nổi, liền ôm nàng không buông. Phương thị không cách nào, thấy Triệu Tương Nghi khéo léo an tĩnh, cũng sẽ không cản trở, nên liền đáp ứng.

Bên này, Phương thị cùng Lý thị đi tới phòng của Triệu Nguyệt Cẩm, Dương thị cũng tụ họp theo, lại bị Phương thị đuổi đi.

Nửa đêm Phương thị đem tới một chén bánh trôi cho Triệu Nguyệt Cẩm cười nói: “Này, đem mấy cái bánh trôi này ăn hết, thỉnh cầu một chút may mắn.”

Triệu Nguyệt Cẩm tâm tình phức tạp có kích động, có ước mơ, có lo lắng, còn có không muốn. Bụng qua chén bánh trôi, nước mắt lại theo khuôn mặt nhỏ giọt vào trong chén.

Lý thị lấy ra đoàn ki (cái sàng, cái ki hình tròn) dựng thảo dược trong nhà, ở nông thôn khi lập gia đình đều có tập tục như vậy, thời điểm trước khi xuất giá phải ngồi trên đoàn ki, ngụ ý là cuộc sống sau này trôi qua đoàn đoàn viên viên, hòa hòa thuận thuận.

Phương thị đích thân lấy ra một cái ghế đặt trên đoàn ki, tạm thời cho Triệu Nguyệt Cẩm khoác áo choàng, sau khi rửa mặt xong, liền để cho nàng ngồi ở chỗ đó.

Triệu Tương Nghi mở to đôi mắt đen lúng liếng, núp ở trong chăn nhìn bọn họ, nhớ lại từng tí những gì mà mấy ngày này cùng tiểu cô cô chung sống, nhất thời cảm thấy trong lòng rất là chua xót, tiểu cô cô ôn nhu xinh đẹp như vậy, hôm nay sẽ phải lập gia đình rồi, mẹ chồng thì thật hung hãn, không biết cuộc sống sau này sẽ thành cái dạng gì nữa. Chỉ mong tên Trương Sâm đó thi đậu tú tài, đối xử với cô cô tốt một chút.

Phương thị đốt riêng ở trong phòng hai cây đèn phượng, những thứ này phải sớm chuẩn bị cho tốt, đều là một vài món đồ ngụ ý như ý cát tường.

Mái tóc Triệu Nguyệt Cẩm đen nhánh mà mềm mại, Phương thị tay cầm

một cây lược gỗ, chải từ ngọn đến đuôi tóc, miệng thì lằm bằm, toàn những lời mong đợi Triệu Nguyệt Cầm tốt đẹp.

Triệu Nguyệt Cầm lắng nghe rồi rời lệ, ôm Phương thị nức nở nói không nữa rồi xa gia đình, Phương thị trong lòng cũng đau, bà chỉ có một nữ nhi, tuổi lại nhỏ nhất, đột nhiên rời khỏi gia đình, bà làm sao mà yên tâm được?

Triệu Tương Nghi trong lòng khê thờ dài, hai mẹ con cuối cùng sẽ đi đến một bước này a? Quay đầu đi vừa vặn trông thấy vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, trời còn tối đen, vền vền chỉ có một vầng trăng tròn như cái khay bạc, treo ở trên bầu trời đêm, sáng ngời mà trắng noãn, chỉ mong đó là dấu hiệu của điềm tốt vậy.

Dân quê trang điểm và phục trang không được chú trọng như gia đình giàu có, không bao lâu, Phương thị chải cho Triệu Nguyệt Cầm một búi tóc, mặc dù không phải búi tóc phức tạp hay đang thịnh hành, nhưng cũng tôn lên vẻ thanh lệ dịu dàng, thích hợp với thân phận cô dâu hôm nay của Triệu Nguyệt Cầm.

Lý thị hết đưa son phấn sai khâu (sai= trâm, kẹp ; khâu = vòng, khuyên tai), những đồ vật này một phần là mới mua, một phần là trong đồ cưới của Phương thị, còn có một vài món đồ cưới của Lý thị lấy ra cho thêm Triệu Nguyệt Cầm, những thứ này tất cả lớn nhỏ đều gom chung một chỗ, cho Triệu Nguyệt Cầm từng cái từng cái gắn lên trang phục, cũng lộ ra vẻ mỹ lệ vẻ vang không ít.

Trước tiên đắp son bột nước lên mặt, theo tập tục thì Phương thị phải tự mình mở kiềm*.

*mở kiềm = mở: tách ra, mở ra, xóa bỏ; kiềm: mặt, khuôn mặt, bề mặt => Minh nghĩ là cạo lông mặt hay chà đi lớp da chết trên mặt.....Ai biết thì chỉ bảo thêm!!!!

Mặc dù tay Phương thị thủ pháp thuần thục, nhưng Triệu Tương Nghi nhìn cũng không khỏi dựng tóc gáy, cái đó đau lắm nha. Nàng chợt nghĩ rằng người cổ đại muốn lập gia đình trước tiên phải vượt qua quy củ chải tóc này nha, vì vậy trong lòng có chút lo lắng, mình sau này trưởng thành rồi lập gia đình cũng phải chịu cái loại khổ sở này hay sao a?

Chả trách mấy tiểu cô nương chưa lấy chồng đều bị gọi là con nhóc a.

Mở kiềm xong, Phương thị tỉ mỉ lau sạch mặt cho Triệu Nguyệt Cầm, sau đó lại đắp lên mặt nàng chút bột nước, vừa trang điểm cho nàng, vừa dặn dò nàng rất nhiều điều.

Trong lòng Lý thị cũng thích cô em chồng này, nên cũng truyền cho Triệu Nguyệt Cầm thêm một ít kiến thức.

Vắt vả trang điểm xong xuôi, Phương thị tự mình đem tới giá y đồ thẩm của Triệu Nguyệt Cầm, giá y này là do Triệu Nguyệt Cầm tự tay thêu từng đường kim mũi chỉ mà ra, Triệu Tương Nghi nhìn liền nhớ lại mấy ngày nay tiểu cô cô của mình thường xuyên cầm thân giá y kia mà mỉm cười cùng cỡi

lòng đầy mơ ước, nhưng trong nháy mắt lông mày khuôn mặt đều hiện lên vẻ ưu sầu.

Nữ tử thời cổ đại, lấy chồng lập gia đình là đại sự, sau khi mình ngày ngốc ở chỗ này một thời gian dài, có lẽ lúc lập gia đình tâm tình cũng giống như tiêu cô cô mấy ngày nay sao.

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Tương Nghi vừa cười vừa nghĩ chuyện tương lai, nhưng thân thể nàng bây giờ chỉ mới bốn tuổi thôi nha.

Đợi nàng hồi phục tinh thần nhìn lại người trong nhà, Triệu Nguyệt Cầm đã thay xong một thân giá y, đỏ tươi ướt át, xinh đẹp động lòng người, nhìn qua liền cảm thấy xinh đẹp mà dịu dàng.

Trương Sâm có thể cưới được nàng, thật sự là phúc khí của hắn, chỉ hi vọng hắn có thể hảo hảo quý trọng.

Sau khi bận rộn xong xuôi, trời cũng dần dần sáng lên, chân trời lộ ra tia sáng, chắc hẳn hôm nay là một ngày đẹp trời.

Triệu Nguyệt Cầm cuối cùng không nhìn được, ôm Phương thị cùng Lý thị khóc thút thít, Lý thị liên tục bảo đừng khóc nếu không lớp trang điểm sẽ bị lem.....một bên an ủi, một bên trang điểm lại cho Triệu Nguyệt Cầm.

Triệu Nguyệt Cầm cho là Triệu Tương Nghi vẫn còn ngủ say, nên đi tới trước giường, lặng lẽ ngồi xuống, tay phải sờ vào chân, kéo bàn tay nhỏ bé ấm áp của Triệu Tương Nghi, nhẹ nhàng, không tiếng động hôn một cái lên khuôn mặt Triệu Tương Nghi.

Trong nhà thiếu ánh sáng, còn mờ mờ, cho nên giọt nước mắt vрон trên khóe mắt của Triệu Tương Nghi mọi người cũng không phát hiện ra. Nàng không dám mở mắt, sợ rằng nhìn thấy Triệu Nguyệt Cầm lòng sẽ càng thêm lưu luyến.

Rõ ràng là ngày đại hỉ, nhưng tâm luôn bình thản thông thả của Triệu Tương Nghi lại không khỏi thương cảm.

Khi trời sáng hẳn, nam nhân trong nhà đốt một chuỗi pháo ở trước cửa, tiếng nổ bùm bùm vang lên, ngụ ý cho khởi đầu tốt đẹp.

Dựa theo tập tục bên này, tiệc rước kết hôn chính thức tổ chức vào buổi tối, bữa ăn buổi trưa là do đàn gái mở tiệc chiêu đãi, buổi tối mới có người đến rước dâu.

Triệu Nguyệt Cầm mặc giá y đỏ thắm quý gói trước mặt Triệu lão đầu và Phương thị, dập đầu ba cái, Phương thị thấy thế dùng khăn lau nước mắt, Triệu lão đầu thì nước mắt đầy mặt khuyên nàng, nói đây là ngày tốt, không nên khóc như vậy.

Sau đó, Triệu Nguyệt Cầm lạy ba vị đại ca, nghi lễ này chỉ là vừa mới bắt đầu, thời điểm rước dâu, trước khi đi còn phải lạy thêm lần nữa, xuất giá ai mà không khóc, Triệu Nguyệt Cầm cũng không ngoại lệ.

Đợi đến buổi trưa, trong viện Triệu gia rất náo nhiệt, nơi này là thôn quê nhỏ, một nhà có chuyện vui, gần như cả xóm đều đến chúc mừng, sáng sớm,

các nam nhân đi đến các gia đình trong thôn để gom góp cho đủ bàn ghế, từng cái bày trong sân, trong phòng ăn. Đồng thời cũng mượn chén đĩa của các nhà cho đủ số lượng, chờ chuyện vui xong xuôi thì trả lại sau.

Đầu bếp cũng là người trong thôn, cùng gia đình bọn họ cũng có chút quan hệ thân thích, nấu ăn ngon, cẩn thận, Phương thị liền mời người này.

Lúc này, Triệu Nguyệt Cẩm đang ngượng ngùng ngồi trong khuê phòng của mình, mà bên ngoài đã sớm náo nhiệt đến tận trời.

Chương 55: Nhà trai thất lễ

Mọi người cùng nhau ngồi chung một chỗ ăn ăn, uống uống, làm chủ nhà, trừ những hài tử như Triệu Tương Nghi ăn ở bên ngoài, nhị lão và những người khác cũng bận rộn không thôi.

Mấy nam nhân Triệu Tín Lương, Triệu lão nhị bận rộn chào hỏi bạn bè thân thích, Lý thị cùng Dương thị cũng tới hỗ trợ, Uông thị thì liên tục mang thức ăn lên cho khách, Phương thị ở lại trong bếp giúp đỡ đầu bếp, Triệu lão đầu thì chịu trách nhiệm chiêu đãi mấy vị khách có danh vọng.

Xa xa nhìn qua, tiếng người ồn ào, vui sướng, náo nhiệt biết bao!

Bàn tiệc rượu này là dùng tiền sính lễ của Triệu Nguyệt Cẩm tổ chức, cộng thêm chút tiền dưỡng già của Phương thị vào, làm sao cho linh đình, những món ăn, rượu uống không thể qua loa được, nhiều người ăn, đều khen ngợi Phương thị cùng Triệu lão đầu gả nữ nhi cũng không tiếc, ...rượu cùng món ăn ngon như vậy có khi cưới vợ cũng không ăn được.

Phương thị nghe thấy một lời nói mà hai ý nghĩa.....trong lòng cũng không cảm thấy cao hứng hay thỏa mãn, cũng không dư hơi đi để ý đến làm gì, Triệu Nguyệt Cẩm là nữ nhi duy nhất của bà, tính tình chộc người đau lòng (ngoan ngoãn, hiền lành,.....), bà chỉ muốn tổ chức thật tốt hôn lễ cho nữ nhi duy nhất của mình mà thôi.

Thời điểm ăn tiệc, Triệu Tương Nghi thật không may mắn ngồi cùng một bàn với cả nhà Triệu Ái Tử, nhìn thấy con trai hấn nước mũi chảy dài, Triệu Tương Nghi tuy đói bụng nhưng cũng chẳng muốn ăn.

Chỉ ăn chút thức ăn, nói là muốn đi vào ngắm tân nương.

Thời điểm tiệc rượu tổ chức được phân nửa, Triệu lão đầu cùng Phương thị phát kẹo cho mọi người, mọi người ăn ngon, thái độ cũng hết sức thân mật, những gia đình không thường xuyên qua lại cũng chúc vài lời tốt đẹp cho Triệu Nguyệt Cẩm, người lớn tuổi hơn chút thì ngoại trừ tặng lễ còn tặng thêm bao lì xì.

Phương thị bèn nghĩ, những phần tiền và quà tặng này, bà nên cẩn thận đổi thành tiền mặt, đợi Triệu Nguyệt Cẩm lại mặt thì bà kín đáo đưa cho nàng, để cho nàng phòng thân cũng tốt.

Triệu Tương Nghi bụng chén con đi tới khuê phòng của Triệu Nguyệt Cẩm, Lý thị đang rảnh rỗi, cũng bung một chén bánh trôi cho Triệu Nguyệt Cẩm ăn lót dạ trước.

Thấy Triệu Tương Nghi tới, liềm khom người dặn dò: “Hôm nay là hôn sự của tiểu cô cô, con cũng không thể bướng bỉnh tinh nghịch nha, con phải biết điều một chút, nếu con ngoan ngoãn, tới lúc đón tân nương con sẽ được thưởng bao lì xì đó.”

Triệu Tương Nghi biết điều một chút gật đầu, vừa nhìn Triệu Nguyệt

Cầm đã sớm phủ hi khăn, trong lòng suy nghĩ, như thế này muốn ăn thức ăn cũng khó.

“Tương Nghi chúc tiêu cô cô và dưỡng trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.” Triệu Tương Nghi mỉm cười chúc phúc.

Lý thị cùng Triệu Nguyệt Cầm nghe xong, trong lòng không khỏi vui mừng, Lý thị vượt đầu Triệu Tương Nghi nhìn tân nương cười nói: “Nhìn xem, Tương Nghi của chúng ta thật thông minh, xem nhiều rồi nên lời nói thế này cũng nhớ được nha. Lại cười nói thêm: “Nguyệt Cầm, nhị tẩu chúc người lấy chồng rồi cuộc sống sau này trôi qua hồng hồng hỏa hỏa hòa hòa thuận thuận*, bất kể ngày sau xảy ra chuyện gì, nếu có chuyện người liền trở lại tìm Nhị tẩu, có biết không?”

* hồng hồng hỏa hỏa hòa hòa thuận thuận = thuận lợi , may mắn, hòa thuận.

“Ta biết rồi, cảm ơn nhị tẩu, cảm ơn Tương Nghi.” Triệu Nguyệt Cầm thanh âm khẽ phát run.

Sau tiệc mừng buổi trưa, không thể thiếu được việc, mọi người chia chén bàn trả lại cho chủ nhân chúng mang về.

Phương thị thì ở trong phòng đóng chặt cửa đếm những thứ quà tặng và bao lì xì mà bạn bè thân thích đưa tới, không nhìn thì thôi, nhìn xong xem chút nữa tức hộc máu!

Các gia đình đưa quà và bao lì xì đều nhớ kỹ hết, để dễ dàng đáp tạ , lần sau nhà khác có chuyện mừng cũng dễ dàng hơn, dù sao tặng lễ gì trong lòng mình cũng có chuẩn bị trước.

Nhưng trên đời này sao lại có người da mặt dày như vậy, dù gì cũng đi tham dự chuyện đại sự! Hơn nữa rượu và thức ăn có cái nào sơ sài, làm rất là linh đình rồi còn gì, vậy mà có nhiều khách tới uống rượu trong bao lì xì chỉ có một đồng tiền, lễ vật khác cũng không tặng, hơn nữa tới đây uống rượu đâu chỉ một người, trái lại còn dẫn theo cả nhà, ngồi chật cả bàn ấy chứ!

Vì thế, Phương thị âm thầm đem nhà của mấy người này nhớ thật kỹ, chờ sau này có tin mừng hay đám tang, bà cũng sẽ không tặng quá nhiều lễ vật.

Sau khi chỉnh lý xong hết thấy, Phương thị đem giỏ quà để đáp tạ lại khách nhân và những người tới đây giúp đỡ. Lúc đem giỏ quà tặng cho mấy gia đình da mặt dày, những nhà khác không nói gì, nhưng một nhà Triệu Ái Tử đều xuy một tiếng, ý chỉ giỏ quà cho quá ít ỏi.

Trong lòng Phương thị biết, gia đình Triệu Ái Tử cũng chỉ cho có một đồng tiền trong bao lì xì, hơn nữa trừ một nhà sáu cái miệng ăn, còn dắt theo hai cháu ngoại trai bên nhà mẹ vợ của Triệu Ái Tử tới, thật sự là da mặt dày không thể nói nổi, lúc này Triệu Ái Tử lại gây chuyện xích mích thị phi, Phương thị cũng không cho hấn mặt mũi, trực tiếp dùng thanh âm không lớn không nhỏ lãnh đạm nói: “Có vài người bao lì xì chỉ có vền vền một đồng, lại dẫn cả nhà ngồi trên một bàn ăn uống thả ga, hiện tại còn ở đây chê này

chê kia vớ vẩn gây xích mích thị phi, thật là không biết xấu hổ là gì nữa mà?”

Hai vợ chồng Triệu Ái Tử biết là Phương thị đang nói bọn họ, trên mặt không nén được giận liền lôi kéo các hài tử chuẩn bị rời đi, mọi người đứng ở một bên, cũng có chút hiểu được hàm ý trong lời nói của Phương thị, liền dùng một loạt ánh mắt chán ghét nhìn một nhà Triệu Ái Tử, hẳn còn mang theo hai hài tử nhà mẹ vợ, có vẻ cực kỳ dư thừa cùng chói mắt.

Đúng lúc này, nhi tử của Triệu Ái Tử là Triệu Đại Lực, cũng chính là đứa nhỏ chảy nước mũi, rất khờ dại ngẩng đầu nhìn cha mẹ của mình: “Cha, bà ấy nói không phải nhà chúng ta chứ? Ban đầu không phải người nói mang tới đây một bao tiền, cả nhà chúng ta tới uống rượu rất đáng giá sao?”

Vợ Triệu Ái Tử giận tới mức tát lên mặt Triệu Đại Lực một cái, lập tức kéo đi.

Bây giờ, tất cả mọi người ở chỗ này đều biết hành động của một nhà Triệu Ái Tử, không khỏi khinh bỉ nhìn theo bóng lưng của bọn họ, chỉ chỉ trỏ trỏ, có lẽ ngày mai lại có tin tức cho mấy bà nhiều chuyện xuyên tạc rồi.

Còn lại mấy nhà cũng cho một đồng tiền, thấy thế vội vàng lén lút lôi kéo bọn nhỏ đi, trời chạng vạng cũng sắp đón dâu nên mọi người cũng không muốn tranh cãi.

Đêm đến, đội ngũ rước dâu của Trương gia tới.

Triệu Tín Lương vội vàng treo một chùm pháo lớn ở trước sân, đọt vang lên tiếng bùm bùm, cách đó không xa ban nhạc diễn tấu sáo và trống, không khí thật náo nhiệt.

Bất quá dân quê cưới vợ mượn không nổi cỗ kiệu, chỉ có những gia đình có điều kiện tốt một chút mới có những thứ này, nghe nói ban đầu Trương Sâm cũng muốn nâng một hỉ kiệu tới, nhưng gặp phải Ngô thị kiên quyết phản đối cùng bất mãn, vì thế, hẳn đành phải buông tha thôi.

Lúc này, đám người tiều hài tử Triệu Tương Nghi cùng đám người Lý thị đang ở trong phòng Triệu Nguyệt Cầm, cửa phòng đóng chặt, căn bên nhà trai cho bao lì xì đỏ mới có thể mở cửa để đón tân nương.

Bên này tất cả mọi người huyên náo, Phương thị nghĩ dù sao hôm nay cũng là hỉ sự, liền đồng ý cho một nhà Dương thị cùng Triệu lão Tam tham gia.

Bất quá lúc này Dương thị lại không thức thời, nhìn về phía cửa kê gào: “Lấy ra một xâu tiền lì xì, nếu không không mở cửa.”

Lý thị nghe xong vội vàng ngắt lời nàng, nếu để cho người ta nghe thấy rồi truyền đi, còn không phải nói nhà bọn họ bán nữ nhi hoặc công phu sư tử ngoạn hay sao?”

Bên ngoài Phương thị cũng nghe thấy được, đôi tay siết thật chặt cây chổi, rất muốn đánh thẳng vào mặt Dương thị!

“Chúng ta nói giỡn thôi, tân lang lì xì hai mươi văn tiền là tốt rồi.” Lý thị

kéo Dương thị, cười đáp, tuy tiền lì xì vốn là chuyện cực kỳ long trọng, nhưng lấy một xâu tiền đổi với nông thôn bọn họ mà nói là quá mức khoa trương rồi.

Trương Sâm vốn là người tính tình có chút xấu hổ, lúc này nghe Lý thị nói thế, thì thoải mái cười cười, phân phó người từ khe nhỏ trên cửa đưa qua bao tiền lì xì.

Triệu Tương Nghi nhanh tay đoạt lấy, tránh thoát móng vuốt của Dương thị.

Dương thị lập tức kêu gào: “Tay của con nhỏ ti tiện này, ngay cả đại ca của người cũng ngăn cản ta, cái này vốn là ta cầm!”

Triệu Hoàng Lâm cũng ngửa đầu phản bác: “Tam thẩm người hãy cẩn thận xem lại lời nói của mình, hôm nay là ngày đại hi của tiểu cô cô, nếu người dám làm hỏng chuyện, đến lúc đó xem người ăn nói như thế nào.”

“Ban đầu ta còn tính chia cho Tương Liên tỷ và Hoàng Nhân ca ca một chút, hiện tại thẩm nói như vậy, ta phải tính toán lại a!” Triệu Tương Nghi vốn không muốn chia tiền cho tỷ đệ Triệu Tương Liên, bởi vì cho bọn họ chẳng khác nào cho Dương thị, chẳng qua nói như vậy để làm Dương thị bực bội thôi.

Quả nhiên Dương thị tức giận tới mức giậm chân, hết sức đau lòng nhìn bao lì xì trong tay Triệu Tương Nghi.

Lúc này, Trương Sâm đã vào phòng, cầm tay Triệu Nguyệt Cầm dắt đi, thời điểm đi tới cửa, dựa theo quy củ phải công nàng ra khỏi sân.

Sau đó, nữ nhi bái biệt, ban nhạc diễn tấu sáo và trống, đem nước mắt của Triệu Nguyệt Cầm cũng thổi tan ở trong gió, Triệu Tương Nghi chỉ nhớ, một màu đỏ nhạt thẩm thấu vào bầu trời đêm, tiểu cô cô khoác hi khăn màu đỏ bị chú rể dắt đi, từng bước từng bước ra khỏi Triệu gia.

Các trưởng bối hoặc cười hoặc khóc, thời gian giống như kéo dài, đem từng giờ từng khắc từ từ hiện ra ở trước mắt mỗi người.

Bàn tay nhỏ còn nắm chặt bao tiền lì xì, nhưng tâm của Triệu Tương Nghi cũng theo Triệu Nguyệt Cầm dần dần đi xa.

Cũng may nhà trai bên kia có tiệc rượu, tuy Phương thị và Triệu lão đầu không thể đi nhưng anh vợ như Triệu Tín Lương và Triệu lão Nhị cũng phải đi qua, cũng đem theo bọn Triệu Tương Nghi đi qua uống rượu.

Trên đường, tiểu tử Triệu Hoàng Nhân không biết từ đâu học được suy nghĩ xấu xa hư hỏng, một đường nghiêng đầu la hét nói muốn nhìn náo động phòng, loáng thoáng còn nói ra vài chuyện nam nữ, trực tiếp khiến cho trong lòng Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ, Tam phòng làm sao mà cả đám hài tử đều có đức hạnh như thế này a?”

Nhưng mà, làm cho lòng mọi người khó chịu nhất là nhà trai bên kia sơ suất.

Tiệc rượu chính thức phải linh đình náo nhiệt hơn đàn gái chứ, nhưng tổ

chức vừa keo kiệt vừa sơ sài.

Số lượng bàn ít hơn đàn gái bên kia nhiều, số lượng thức ăn, vân vân, cũng không tốt hơn so với đàn gái bên kia, kể cả quà tặng, bao lì xì còn có giỏ quà đáp lễ cũng không đáng giá bằng nhà gái bên kia.

Triệu Tương Nghi đối với người nhà này hoàn toàn thất vọng, theo đó cũng không coi trọng Trương Sâm, trong lòng tự nhủ, cho dù hắn có hiếu kính, nghe lời cha mẹ như thế nào đi chăng nữa cũng nên vì Triệu Nguyệt Cầm suy nghĩ suy nghĩ a, hôm nay hôn lễ làm sơ sài như thế, sau này không chừng Triệu Nguyệt Cầm bị thân thích nhà chồng xem thường thì làm sao đây.

Đáng tiếc lúc này Triệu Nguyệt Cầm đoan chính ngồi trong tân phòng, cái gì cũng không biết, cũng đang mong đợi cuộc sống tương lai hạnh phúc mà thôi.....

Một bữa tiệc rượu, Triệu Tương Nghi ăn như nhai sáp, cuối cùng cũng không có tâm tư nào động phòng, chỉ cầu khẩn cho đại ca thật sớm ăn xong rồi cùng về nhà.

Chương 56: Dương thị không thể chờ

Bên này Triệu Nguyệt Cẩm mới vừa xuất giá, bên kia Dương thị nhìn một hai ngày cuối cùng không nhìn được nữa, đem những lời kìm nén trong lòng đến hỏi Phương thị, hỏi bà có phải hay không nên thực hiện lời hứa cho ra ở riêng.

Phương thị cũng biết Dương thị sẽ không kìm nén được, nhưng chỉ nhàn nhạt trả lời, sau khi Triệu Nguyệt Cẩm lại mặt, sẽ lập tức phân nhà, không cần nàng lúc nào cũng tới thăm dò.

Dương thị bị mất mặt, nhưng cũng không có phát tác khóc lóc om sòm, chỉ lấy ngón tay bấm vào lòng bàn tay mình, cái nhà này sẽ lập tức phân ra, cuộc sống khổ sở của Tam phòng bọn họ cũng sẽ nhanh chấm dứt, mà chờ đến sau khi ở riêng nhìn xem bọn họ sẽ như thế nào ở trước mặt mọi người mở mày mở mặt.

Cuối cùng mùa xuân cũng đi qua, mọi người lại bắt đầu năm mới đầy bận rộn, trước mắt vẫn còn tiết lạnh mùa xuân, thời tiết cũng không ấm áp, nên mọi người trong nhà cũng không gấp gáp cày bừa cấy mạ vụ xuân, chỉ là mỗi ngày đi qua mảnh ruộng vừa ý vài lần, mỗi ngày bấm đốt ngón tay tính toán, trễ nhất đến ngày hai tháng hai long sĩ đầu, nhất định phải đem đợt mạ đầu tiên của vụ xuân cấy vào trong ruộng.

Bởi vì Triệu Nguyệt Cẩm gả đến nhà Trương Đồ Phu, cho nên năm nay Phương thị đi nhà Trương Đồ Phu mua lợn con, vừa vặn hàng năm nhà bọn hắn đều có heo mẹ sinh con, Trương Đồ Phu cũng sáng khoái, lấy giá rẻ cho Phương thị. Phương thị liền mua hai con heo, nuôi một cặp, nuôi tốt thì cuộc sống cũng khá hơn.

Mất thấy công việc trong nhà lớn nhỏ cũng dần dần an ổn, Triệu Tương Nghi liền quán lấy Triệu Hoàng Lâm mang mình đến sau núi để đào rau dại đem về trồng.

Đầu tiên, bọn họ đi đến nơi lần trước phát hiện phiến lớn rau diếp đắng, Triệu Tương Nghi chỉ vào một vài bụi rau diếp đắng mọc thành bụi lớn nhìn về phía đại ca nhà mình cười nói: ” Ca ca, chúng ta đem những loại rau diếp con này về nhà, vịt gà thích nhất ăn những thứ này, sẽ đem rau diếp con này trộn lẫn với trấu thô cho heo con ăn, chắc hẳn chúng nó cũng rất thích!”

Triệu Hoàng Lâm nhớ lại lần trước tới phía sau núi, tiểu muội nhìn chăm

chăm rau diếp con này không buông, chẳng lẽ trong lòng sớm đã có chủ ý này rồi hay sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi xấu hổ, mình năm nay cũng chín tuổi rồi, so sánh với tiểu muội lớn hơn nhiều như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới những biện pháp này.

Thấy Triệu Hoàng Lâm đang dùng một loại ánh mắt phức tạp kỳ quái nhìn mình, Triệu Tương Nghi tim đập mạnh, cho là Triệu Hoàng Lâm đang hoài nghi mình cái gì, vội vàng làm nũng chỉ vào cái sọt trên lưng Triệu Hoàng Lâm để phân tán sự chú ý của hắn nói: “Ai nha ca ca ở đây sững sờ cái gì nha! Nhanh nhanh mà đem sọt, rổ lấy xuống, đựng rau diếp con nha!”

Triệu Hoàng Lâm lúc này mới nhớ tới chánh sự, vội vàng từ trên lưng lấy xuống cái sọt, đặt ở trên mặt đất, lại từ cái sọt lấy ra cái xèng nhỏ, nhắm ngay gốc bụi rau diếp con lớn bắt đầu ra tay, không lâu lắm, đào được vài bụi rau diếp con.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên cũng không nhàn rỗi, một mặt hướng bốn phía quan sát, để phát hiện nhiều hơn thực vật thân thảo có thể dùng được, vừa dùng bàn tay nhỏ bé hỗ trợ nhổ rau diếp con.

Triệu Hoàng Lâm thấy, không khỏi đau lòng nói: “Tiểu muội mau dừng tay, cẩn thận những thứ này tổn thương tay của muội, ca ca làm là được rồi.”

“Sẽ không đâu, muội muốn tự mình nhổ những thứ này trở về, một lát chuẩn bị một chút cho gà con ăn!” Trên mặt Triệu Tương Nghi tràn đầy nụ cười ngọt ngào, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đặc chí giống như quả đào mật chín mọng, lộ ra lông tơ mềm mại.

“Vậy muội nói, gà vịt thật thích ăn những đồ này sao? Hơn nữa, loại này trồng trên hai mảnh đất hoang, thật có thể sống sao?” Mấy ngày nay Triệu Hoàng Lâm cùng tuổi muội chung đụng, xử sự của tiểu muội làm cho hắn quên mất nàng bắt quả chỉ là đứa con nít bốn tuổi, giống như lúc này, sau khi Triệu Hoàng Lâm hỏi xong mới cười lẩm bẫm: “Ca ca cũng thiệt là, hỏi muội những thứ này ngay cả ta cũng không biết, muội thì càng thêm không biết.”

Triệu Tương Nghi chỉ cười cười, vừa nhổ rau diếp con, vừa ở trong lòng kêu to, biết biết ta biết, ta chính là biết làm như vậy tương lai sẽ rất tốt, mới khích lệ các người làm theo a.

Hai huynh muội bận rộn một hồi, cái sọt liền tràn đầy rau diếp con, tiếp theo Triệu Tương Nghi nhìn quanh nhìn quẩn nhưng không có phát hiện mới nào, liền tuyên bố muốn trở về, nghĩ thâm dù sao chờ vài ngày nữa bọn họ muốn nhổ rau dại trồng cũng phải tới sau núi, tạm thời không cần nóng lòng.

Thời điểm xuống núi, ở trong một thung lũng nhỏ phát hiện mấy bụi tề dại đầu, rau cải thìa cùng lam nhạt, Triệu Tương Nghi liền tục kêu Triệu Hoàng Lâm dùng cái xẻng nhỏ lấy chút ít, những thứ này đều là thức ăn tốt nhất cho gia súc, mà sức sống cũng hùng mạnh nữa.

Về đến trong nhà, Triệu Tương Nghi cầm lấy một ít rau dại trong sọt khoe khoang với mọi người trong nhà, cũng từ đó biết được, tề dại đầu, cải thìa cùng lam nhạt nơi này gọi là cây gai, cải thìa đắng, cùng cây dương xỉ.

Hai người Triệu Tương Nghi cùng Triệu Hoàng Lâm chọn ra một khối đất hoang, bắt đầu nghiêm túc đem từng cây từng cây rau dại đi trồng. Hai khối đất này năm trước đã được xới đất qua, cho nên lúc này trồng những loại rau này có vẻ đơn giản hơn nhiều, Triệu Tương Nghi cùng Triệu Hoàng Lâm người một đầu người một đuôi trồng trọt cây non, đất trên đầu trồng khá nhiều rau diếp con, nơi đuôi thì trồng loại rau mới phát hiện. Tách ra trồng như vậy, cũng dễ dàng theo tập tính thực vật mà trông coi chăm chút.

Và lại, hai mảnh đất hoang này vốn có rất nhiều rau dại cỏ dại sinh sống, Triệu Tương Nghi căn cứ từ mình trí nhớ của kiếp trước tinh tế chọn lựa, cũng là chọn ra mấy thứ rau dại phải trồng ở nơi đất hoang, mảnh đất này bị Triệu Tương Nghi ở trong lòng âm thầm gọi là rau dại nên dễ dàng nhớ được.

Làm xong những thứ này thì đã là buổi chiều, Triệu Tương Nghi cầm một cái muôi để tưới nước cho tất cả rau dại, Triệu Hoàng Lâm cũng làm theo đi vào trong nhà xí của nhà nông lấy chút phân bón ra ngoài tưới cho chúng nó, tiếp theo, Triệu Tương Nghi liền đem một chút rau dại giữ lại cho Phương thị cắt nhỏ, cho gà vịt ăn hoặc nuôi heo con.

Phương thị cười nàng tính tình tiểu hài tử, lúc này trở lại cho gia súc ăn, chúng đã sớm chết đói rồi. Triệu Tương Nghi lúc này mới ý thức được của mình sơ suất, chỉ là nghĩ tới muốn nhổ trồng rau dại, lại quên đi việc này.

Phương thị thấy Đại phòng mỗi ngày đều bận rộn như vậy, chỉ vì vài loại rau dại, không khỏi chế nhạo: “Nghe qua giống rau cải chứ chưa nghe giống

rau dại cỏ dại, cũng chưa từng thấy đem rau dại đi ăn, năm nay cũng không phải mất mùa, chắc đầu óc bị hỏng rồi!”

Triệu Tương Nghi không có đề ý tới Dương thị chằm chọc, chỉ ở trong lòng thâm nghĩ, phân nhà rồi, người thấy nhà chúng ta từ từ tốt hơn, xem người còn giống như hôm nay có tâm tình cười nhạo.

Ngày mai là mười tám tháng giêng, Triệu Nguyệt Cẩm lại mặt, tuy nói hai nhà ở chung một thôn, nhưng đám người Phương thị cũng không thể vài ngày lại đi thăm Triệu Nguyệt Cẩm, nếu truyền ra ngoài không phải hiểu lầm bọn họ không yên tâm khi nữ nhi ở Trương gia Đến lúc đó để cho người nhà Ngô thị biết được, bất mãn Triệu Nguyệt Cẩm thì gay go.

Bởi vậy Phương thị chỉ có thể nhẫn nại từng ngày, chờ đến ngày Triệu Nguyệt Cẩm lại mặt.

Chương 57: Nước mắt của nữ nhi

Hôm đó mười tám tháng giêng, cả nhà đều dậy thật sớm, nghênh đón Triệu Nguyệt Cẩm cùng chú rề.

Phương thị đem điêm tâm nấu thật ngon, sau khi cả nhà dùng qua điêm tâm, nhưng vẫn không thấy hai người Trương Sâm cùng Triệu Nguyệt Cẩm, Triệu lão đầu vừa định tự mình ra cửa xem một chút, nhưng xa xa đã nhìn thấy hai người bọn họ đang đi tới hướng này, nhất thời vui mừng như đóa mây, xa xa nhìn về hướng hai người la lên: “Nguyệt Cẩm, con rề! Đi đường tốt chứ?”

Người một nhà nghe thấy thanh âm Triệu lão đầu, trong lòng biết hai người tới rồi, liền cùng nhau ra cửa tiếp đón.

Đợi hai người đến gần, Triệu Tương Nghi mới thấy rõ, hôm nay Triệu Nguyệt Cẩm mặc một thân áo khoác màu tím nhạt hơi cũ cùng một cái váy màu xanh nhạt, đây là trang phục lúc nàng ở nhà mẹ đẻ, vả lại không phải bộ đồ mới, trên búi tóc đơn sơ, không có đeo trang sức trâm hoàn gì cả, trang phục mặc lần này, thật khiến cho cả nhà đều kinh ngạc.

Phương thị thấy Trương Sâm cũng ở đây nên không nói gì khác, chỉ cười híp mắt kéo tay Triệu Nguyệt Cẩm vào nhà, mới vừa đi mấy bước lại phát hiện bàn tay con gái run rẩy, lòng bàn tay lạnh cóng.

Một điêm báo không tốt dâng lên trong đáy lòng Phương thị.

Thật ra không chỉ có Phương thị, đám người Lý thị, Triệu Tương Nghi trong lòng cũng khẽ phát giác, Triệu Nguyệt Cẩm gả đi mấy ngày nay, tựa hồ trôi qua cũng không quá tốt, vả lại bị đối đãi như thế nào nàng sẽ cùng mọi người nói ra.

Triệu lão đầu thô kệch, nhưng lại thích người đọc sách như Trương Sâm, chính là cười ha hả cảm lễ hội môn, nghênh đón người vào.

Lý thị vội vàng đi phòng bếp giúp đỡ Phương thị làm cơm trưa, Triệu Nguyệt Cẩm cũng bị kéo đến phòng bếp Phương thị cứng rắn hỏi nàng một hai câu, nhưng thấy Triệu Nguyệt Cẩm lập tức khóc không thành tiếng, khóc thút tha thút thít.

Thấy thế, Phương thị biết khuê nữ của mình sợ sệt, nhất thời ưu tư cứ ập đến không ngăn lại được, khuyên nàng một chút, rồi bảo nàng đi khuê phòng

nghi ngơi.

Cơm trưa chia bàn ra ăn, các nam nhân cùng Trương Sâm ở trong phòng ăn nâng cốc nói cười, các nữ nhân thì cùng nhau ở phía trong trong phòng ăn, bày một cái bàn nhỏ để dùng cơm, cũng mang theo mấy hài tử.

Dương thị cùng Triệu lão tam vẫn như cũ sống ở Tây phòng tách ra ăn, không được cho phép cùng mọi người ăn cơm ở đây.

Lúc ăn cơm, Triệu Nguyệt Cầm muốn nói lại thôi, Phương thị chỉ lấy sắc mặt ý bảo nàng cơm nước xong rồi hãy nói, kết quả là, bữa cơm trôi qua trong tâm sự nặng nề.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trương Sâm bị đám người Triệu lão đầu, Triệu Tín Lương gọi đi nói chuyện phiếm, đám người Phương thị Lý thị thì lôi kéo Triệu Nguyệt Cầm đi khuê phòng của nàng tra hỏi, vào phòng, Phương thị nói câu đầu tiên: “Nguyệt Cầm, mẹ chồng con khi dễ con phải không?”

Triệu Nguyệt Cầm nghe vậy, nhất thời vừa khóc, vừa không dám khóc thành tiếng, chỉ dùng răng cắn thật chặt môi dưới.

Lý thị thấy thế không khỏi dùng tay áo lau nước mắt nơi khóe mắt, vừa an ủi vừa thông hiểu, Phương thị tức giận lôi kéo tay Triệu Nguyệt Cầm dò hỏi: “Ngô thị thường xuyên khi dễ con hả? Con hảo hảo nói cho mẹ nghe coi!”

Triệu Tương Nghi cũng ở trong phòng, ban đầu Lý thị tính cho nàng rời đi, nào có thể đoán được nói gì nàng cũng không chịu đi, chỉ ngồi ở trên ghế đung đưa hai cái chân ngắn.

Triệu Nguyệt Cầm thấy Triệu Tương Nghi, không khỏi càng thêm đau buồn, trực tiếp ôm lấy nàng, hôn một cái, lại ngồi xuống trên giường.

Triệu Tương Nghi có thể rõ ràng cảm giác được thân thể tiểu cô cô khẽ phát run, hơn nữa, tân hôn mấy ngày, trên mặt nàng vốn nên có ngọt ngào tốt đẹp thỏa mãn, nay không thấy chút nào, ngược lại đều là ưu sầu cùng thê lương!

“Ai dám khi dễ tiểu cô cô, ta lấy giàn ná đi bắt bọn đó.” Triệu Tương Nghi sờ sờ bàn tay to của Triệu Nguyệt Cầm.

Phương thị lại bị chọc cười, dứt khoát dùng ngón tay điểm cái trán của Triệu Tương Nghi: “Đúng là theo tiểu tử Hoảng Nhân kia học được hoa chiêu, nữ nhi nhà người khác cũng không hứng thú chơi đồ chơi này nha”

Triệu Tương Nghi hướng Phương thị le lưỡi, lại nghe Triệu Nguyệt Cẩm bắt đầu chậm rãi nói ra chân tướng: “Mẹ a.Mẹ chồng con, chân thật là không thể sống chung hòa hợp được.”

Phương thị vừa nghe, chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau đó vừa thở dài vừa mở mắt ra: “Ta không dự đoán được, bà ta làm sao có thể khó dễ con? Con rể cũng không giúp con nói chuyện sao?”

Triệu Nguyệt Cẩm vừa nghe Phương thị nói Trương Sâm, lại càng hối hận, nước mắt cũng rơi xuống: “Đừng nhắc tới hắn, hắn mỗi ngày mở miệng một tiếng là ‘hiếu thuận’, cũng không vì con mà chống đỡ mẹ chồng nửa câu, nào có thể vì con nói lên một vài lời hữu ích?”

“Nhưng hắn ban đầu cũng cực lực phản đối mẹ chồng con thoái hôn sao, còn thề không phải con thì không cưới. Ban đầu mẹ chính là nhìn trúng điểm này của chú rể mới đồng ý đáp ứng hôn sự này.” Lý thị nghe xong, đối với Trương Sâm thất vọng vô cùng, chẳng bao giờ nghĩ tới tiểu tử này vừa không biết yêu thương thương người vừa đàn độn như thế.”

Triệu Nguyệt Cẩm liên tục vô lực lắc đầu: “Con cũng vậy không biết ban đầu hắn lấy ở đâu ra dũng khí nữa. Nhưng là mấy ngày nay, đối mặt với mẹ chồng tìm mọi cách hà khắc con, hắn chẳng bao giờ thay con cầu tình, cuối cùng còn nói với con, muốn con nhịn cho giỏi một chút, còn nói mẹ chồng tâm không xấu, vân vân.”

“Tìm cơ hội ngưng hắn.” Triệu Tương Nghi đơng đưa tay Triệu Nguyệt Cẩm, lớn tiếng mà tức giận nói.

“Tiểu tử, con thì hiểu cái gì?” Lý thị khế đẩy đẩy Triệu Tương Nghi cười nói: “Đều nói ‘thà phá mười ngôi chùa, cũng không hủy một cuộc hôn nhân’, con phản đối, cô cô con mới lập gia đình mấy ngày, con liền cổ vũ nàng ly hôn. Hơn nữa con biết cái gì là ngưng sao? Cho tới bây giờ cũng chỉ có trượng phu hưu thê, nào có thể ngưng trượng phu?”

Triệu Tương Nghi dĩ nhiên biết việc này, chẳng qua là nhìn tiểu cô cô khó chịu như vậy, trong lòng nàng cũng gấp gáp theo, hận không thể ngay

bây giờ chạy tới trước mặt Trương Sâm đánh cho một cái tát, lại từ nhà bọn họ đem tiêu cô cô mang về.

Triệu Nguyệt Cầm từ từ nói ra, Triệu Trương Nghi cũng dần dần hiểu rõ, cuộc sống của Triệu Nguyệt Cầm đúng là quá khó khăn! Vốn dĩ cho là Ngô thị khó khăn một chút, nhưng Trương Sâm cũng là người có tiền đồ, ai ngờ, so sánh với tưởng tượng ban đầu đối với Ngô thị, còn muốn khó khăn hơn, quả thật chính là cực phẩm! Trương Sâm lại càng không trông cậy được gì, chỉ là một con mọt sách, căn bản không có đem tâm tư che chở Triệu Nguyệt Cầm.

Nghe Triệu Nguyệt Cầm nói, ngày đầu tiên tân hôn, vợ kính trà cho mẹ chồng, có lẽ Ngô thị vì chuyện lúc trước tin đồn Triệu gia có năm mươi lượng bạc, cho nên nổi cáu trên người Triệu Nguyệt Cầm, không những không cho bao tiền lì xì, vân vân còn cố ý đem trà hắt lên người Triệu Nguyệt Cầm, làm bị bỏng nằng mà còn chỉ trích nằng kính trà không tốt, còn nói nằng là sao chổi, nói vừa vào cửa đã hắt trà, không phải điềm tốt.

Mà những thứ đồ cưới của Triệu Nguyệt Cầm mang đến, toàn bộ bị Ngô thị tịch thu, một đồng cũng không để lại cho Triệu Nguyệt Cầm, đồ cưới vốn là phần tâm ý của nhà mẹ đẻ cho nữ nhi, phải xác định coi nằng dâu có nguyện ý hay không lấy ra cho nhà chồng sử dụng, Ngô thị lại làm ngược lại, hỏi cũng không hỏi một tiếng toàn bộ lấy đi.

Về sau những việc nhà giặt quần áo, nấu cơm, chẻ củi, tất cả đều rơi xuống trên người Triệu Nguyệt Cầm, hai cô em chồng lười biếng, xoi mói vô cùng, mọi lúc đều khi dễ Triệu Nguyệt Cầm.

Tính tình Triệu Nguyệt Cầm vốn nhất gan, ở nhà lại ít có thói quen làm việc nặng, nay lập gia đình, liền gặp nhiều chuyện phiền phức, vụn vặt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, nằng nào có thể ứng phó được?

Ban đầu vài lần nằng còn khóc nói cho Trương Sâm nghe, nhưng mỗi lần Trương Sâm đều không để ý nằng, chỉ nói muốn nằng nhịn một chút, cũng nói hẳn muốn đọc sách mong nằng đừng quấy rầy, Triệu Nguyệt Cầm liền không bao giờ nói những việc này cho Trương Sâm nghe nữa, mỗi lần ủy khuất đều trốn khóc một mình, lúc nào cũng nhớ lại hoàn cảnh lúc còn ở nhà mẹ đẻ, lòng liền thất vọng, chán nản, đau xót.

Ban đầu Phương thị sợ Ngô thị hà khắc, không may quần áo mới cho Triệu Nguyệt Cầm, liền vội vàng làm riêng hai bộ quần áo mới trong đồ cưới

cho Triệu Nguyệt Cầm, để lại mặt nàg có đồ mới mà mặc. Không nghĩ tới lần này Triệu Nguyệt Cầm vẫn mặc quần áo cũ khi ở nhà mẹ đẻ, bị Phương thị cẩn thận hỏi, mọi người mới hiểu được, thì ra hai bộ quần áo mới cũng bị Ngô thị lấy cho hai đứa con của bà ta mặc, cũng nhắc nhở Triệu Nguyệt Cầm về nhà mẹ đẻ không được nói lung tung.

Phương thị nghe xong giận đến cả người phát rung, trên đời này lại có loại người như thế sao!

Lý thị cẩn thận so sánh, thấy mặt mày bộ dáng Triệu Nguyệt Cầm vẫn giống như trước khi lấy chồng, tránh Triệu Tương Nghi trên giường, ở bên tai Triệu Nguyệt Cầm nhẹ nhàng hỏi một câu: “Em đừng nghi ngờ, chị chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi, mấy ngày qua, em có cùng cô gia viên phòng chưa?”

Triệu Nguyệt Cầm bị hỏi trúng chỗ đau, trong khoảng thời gian ngắn vừa xấu hổ trong lòng lại chua xót, ghen đỏ mặt, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chảy nước mắt lác đàu.

Lý thị thấy thế, lập tức mở miệng nói: “Bây giờ còn chưa rồi, nào có người như vậy!”

Phương thị nhìn khuê nữ cùng vẻ mặt ngạc nhiên của Lý thị, cũng đại khái đoán được là có ý gì, lập tức cầm tay Triệu Nguyệt Cầm tinh tế hỏi: “Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ con rể không thích con sao?”

Triệu Nguyệt Cầm mặt càng đỏ hơn, rồi chuyển sang trắng bệch, , ấp úng , cuối cùng nói rõ nguyên nhân. Không phải Trương Sâm không thích nàng, mà là Trương Sâm vô cùng cố hủ đàn độn, căn bản không hiểu chuyện giường chiếu, đêm tân hôn, cả đêm đều xem sách, Triệu Nguyệt Cầm cố gắng chịu đựng chờ hấn cùng ngủ, cuối cùng nhin không được, chảy nước mắt vượt qua đêm tân hôn.

“Đó chính là nguyên nhân.” Phương thị ngẫm nghĩ, sau đó ý bảo Lý thị đem Triệu Tương Nghi đi ra ngoài, đợi Triệu Tương Nghi bắt đắ dĩ bị Lý thị ôm ra phòng sau, Phương thị mới nói tiếp với Triệu Nguyệt Cầm: “Hai vợ chồng chỉ có viên phòng, có con thừa tự rồi, mới có thể toàn tâm toàn ý với nhau, từ đó một lòng giúp đỡ lẫn nhau.”

Nói xong, cũng cho Lý thị đi ra ngoài, phía sau cánh cửa đóng kín tinh tế dạy Triệu Nguyệt Cầm một chút chuyện phòng the, cũng dặn dò riêng, muốn

Triệu Nguyệt Cầm ở trước mặt Trương Sâm chủ động một chút, còn khuyên nàng không nên sợ, khích lệ nàng nói, hai vợ chồng chỉ có viên phòng mới gọi vợ chồng. Hơn nữa, chỉ có sau này Triệu Nguyệt Cầm có hài tử của Trương gia, mới có thể được Ngô thị tiếp nhận, trở thành người Trương gia chân chính.

Triệu Nguyệt Cầm tựa như hạ quyết tâm, vì cuộc sống về sau có thể sống tốt hơn một chút, cũng bất chấp mọi thứ.

Ngoài ra, Phương thị lén lút lấy ra hai xâu tiền vội đưa Triệu Nguyệt Cầm phòng thân, nói đây là tiền cùng với lễ vật hôm tiệc cưới đổi ra tiền mặt, Triệu Nguyệt Cầm đầy không chịu nhận, Phương thị vẫn là cứng rắn kín đáo đưa cho nàng, cũng dặn dò nàng sau đi qua nhà chồng bên kia mọi chuyện phải cẩn thận chút, còn tiền phòng thân nên cẩn thận dùng, ngàn vạn lần đừng để Ngô thị phát hiện. Cuối cùng còn khuyên nàng phải đem tính tình của mình luyện tập cho kiên cường lên, Ngô thị kia nếu thật làm quá mức, trả lời lại vài câu hoặc đánh trả cũng có thể!

Dựa theo tập tục, Triệu Nguyệt Cầm ở nhà mẹ đẻ một đêm, ngủ trong khuê phòng của mình, vẫn ngủ cùng Triệu Tương Nghi, cả buổi tối, Triệu Nguyệt Cầm cũng không có ngủ, chỉ luôn ôm Triệu Tương Nghi nói chuyện, yên lặng rơi nước mắt.

Đám người Phương thị nghe Triệu Nguyệt Cầm khóc lóc kể lể, cũng rất là hối hận đem nữ nhi đến Trương gia, đã gả đi rồi, muốn trở lại, chẳng phải làm cho người ta chê cười Triệu Nguyệt Cầm hay sao? Sau này, nàng làm sao gả ra ngoài được nữa?

Còn nữa, nữ nhi đã gả thì như bát nước đổ đi, người nhà mẹ đẻ trừ tìm người nói chút chuyện riêng, ngoài ra không làm được gì khác, hôm nay Triệu Nguyệt Cầm đã là người của Trương gia, muốn dạy dỗ cũng là người của Trương gia dạy dỗ, nhà mẹ đẻ xen vào nhiều việc, làm như vậy, ngược lại làm cho Ngô thị nổi cáu trên người Triệu Nguyệt Cầm nhiều hơn, lúc này, thật ra khiến cho Triệu Nguyệt Cầm sống khó khăn hơn.

Đêm đó, Phương thị cũng trắng đêm chưa ngủ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là quyết định ngày mai nói chuyện với con rể, hi vọng ngày sau có thể chiếu cố khuê nữ của mình.

Nếu để cho mấy anh vợ đưa Triệu Nguyệt Cầm trở về nhắc nhở Trương

gia, cảnh tỉnh cho bọn họ rằng nhà mẹ đẻ Triệu Nguyệt Cẩm vẫn còn đó nha.

Lúc đầu làm như vậy, có lẽ bọn người Ngô thị cũng không dám quá đáng như vậy rồi.

Chương 58: Ở riêng

Sau khi Triệu Nguyệt Cầm từ nhà mẹ đẻ trở về Trương gia, không biết là Trương Sâm đột nhiên tỉnh ngộ hay là do anh vợ tự mình đưa về nên thức tỉnh, liên tiếp rất nhiều ngày, Trương gia cũng không truyền ra động tĩnh gì, mặc dù Ngô thị thỉnh thoảng sẽ đôi với Triệu Nguyệt Cầm chọn ba lấy bốn* (xoi mổi, bói móc), nhưng cũng không có làm chuyện gì quá đáng, cuộc sống trôi qua yên lặng, khiến Phương thị tạm thời an tâm.

Thời gian qua nhanh đến cuối tháng một, khí trời từ từ ấm áp, giai đoạn rét tháng ba cũng từ từ qua đi, tất cả mọi người rời rít cởi bỏ áo bông vừa dày vừa nặng, bắt đầu đổi lại trang phục mùa xuân.

Trong viện Triệu gia hoa đào cũng nở hoa, màu hồng ôm trọn hết đóa này đến đóa khác đua nhau nở rộ, như lửa rực rỡ, làm cành cây mảnh bị ép uốn cong một chút, nổi bật lên cảnh xuân sinh động.

Hai huynh muội Triệu Tương Nghi cùng Triệu Hoảng Lâm trêu ghẹo rau dại mãi rồi cuộc cũng có khởi sắc, ban đầu chỉ trồng chút ít rau dưa trên đất hoang, hôm nay cơ hội sống tràn trề, một mảnh xanh nhạt xanh nhạt, các màu rau dại tựa như bách hoa mùa xuân, chen lẫn hấp thụ cả vùng đất tinh hoa, mặc dù nơi này đất đai cằn cỗi, nhưng vẫn sinh sống như đất đai màu mỡ

Nhìn những rau dại chân chính vẫn còn tồn tại, tảng đá lớn trong lòng Triệu Tương Nghi cuối cùng cũng buông xuống một nửa, tóm lại mấy ngày nay rồi cuộc không cần chạy tới chạy lui phía sau núi đi đào rau dại về cho gia súc ăn, chờ qua một thời gian nữa, là mỗi ngày phải dậy sớm hái những rau dại già cho gia súc hưởng dụng, dù sao một mảng lớn rau dại, mà phần lớn là sinh thực vật bốn mùa, mỗi ngày cũng có thể hái ít nhất là một sọt lớn rau cải rể cây đây.

Nhưng thời gian thật tàn khốc, người Triệu gia phải đối mặt với một vấn đề thức tế là ở riêng.

Dương thị ngày trông mong, đêm cũng trông mong, thật ra, Triệu Tương Nghi cũng như thế, nàng một khắc cũng không muốn cùng một nhà Dương thị có nửa phần dây dưa.

Ngày này, Triệu lão đầu cùng Phương thị gọi các nhi tử và con dâu tới

phòng ăn, Dương thị vừa nghe liền biết là chuyện ở riêng, cho nên mừng đến hấp ta hấp tấp, giọng điệu đối với nhị lão đều tốt không ít.

Triệu gia nhị lão thấy thế, tự nhiên mắt lạnh mà nhìn.

Đợi sau khi mọi người đến đông đủ ngồi vào chỗ của mình, Triệu lão đầu – người đứng đầu một nhà cuối cùng mở miệng: “Nguyệt Cầm cũng lập gia đình, mắt thấy tất cả đều ổn thỏa rồi, cái nhà này, cũng đến lúc nên phân ra rồi.

Lời này làm cho người ta cảm thấy rất là thô lương bất đắc dĩ, Triệu Tín Lương thân là lão Đại trong nhà, tự nhiên là không đành lòng nói: “Cha, người đừng nói như vậy, bất kể phân hay không phân, chúng ta giống nhau đều hiếu thuận các ngài”.

Triệu lão đầu gật đầu, sau đó trở lại đề tài: “Mấy ngày nay ta với mẫu thân ngươi đều thương lượng phương pháp phân chia làm sao cho tốt, trong lòng chúng ta đều có tính toán, các ngươi ngồi nghe là được rồi, bất kể trong lòng có bất kỳ ý kiến gì, hoặc là cảm thấy không công bằng, cũng không nên ở trước mặt chúng ta tùy tiện càn rỡ, thế nào cũng là vô dụng thôi. “

“Nói đi nói lại, tất cả đều nghe theo lời cha mẹ a” Dương thị khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, Triệu lão đầu trợn mắt nhìn nàng một cái.

Sau đó ông nhìn Phương thị, ý bảo Phương thị nói trước. Phương thị hiểu ý, nhìn về phía mọi người: “Chia theo từ lớn đến nhỏ vậy, trước tiên nên phân bao nhiêu khối đất.”

Không khí đột nhiên ngưng trọng rất nhiều, Phương thị trầm mặc một lát, liền đem suy nghĩ trong lòng mình nhất nhất nói ra: “Nhà chúng ta cùng sở hữu năm mẫu đất tốt, hiện tại ta phân cho Đại phòng hai mẫu, Nhị phòng hai mẫu, Tam phòng một mẫu, vị trí cụ thể phân chia chờ sau giờ Ngọ chúng ta cùng nhau đi qua ruộng xem một chút, sau khi phân chia xong, về sau các ngươi tự trông coi đất đai của mình, không nên tiếp tục liềm mạng tranh cãi cái gì, hay dây dưa không rõ.”

Dương thị nghe thấy nhà mình chỉ được chia một mẫu đất tốt, nhất thời có ý kiến, vừa định đứng dậy cùng Phương thị lý luận, lại thấy Phương thị mắt lạnh nhìn Triệu lão tam nói: “Còn không mau đem cái miệng của vợ ngươi che lại”.

Triệu lão tam chân chờ chốc lát, cuối cùng ngăn chặn thật chắc miệng của Dương thị, Dương thị đem con người trọn thật lớn, áp úng mơ hồ không rõ mắng Triệu lão tam.

Phương thị nhíu mày, nàng cũng biết Dương thị nghe xong chắc chắn là bộ dáng đức hạnh này.

“Ngoài ra, nhà chúng ta còn có hai mẫu ruộng hoang, liền phân cho Đại phòng một mẫu, Tam phòng một mẫu.” Phương thị trấn tĩnh nói, nghĩ tới ruộng hoang kia căn bản không trông ra cái gì, nếu không phải Đại phòng kiên trì muốn một mẫu, bà chuẩn bị phân cho Tam phòng, không cho phòng bọn họ một mẫu ruộng tốt nào.”

Sợ Nhị phòng suy nghĩ nhiều, Phương thị liền trấn an Lý thị nói: “Dù sao ruộng hoang kia cũng không sản sinh thu hoạch được gì.” Lý thị gật đầu, nói là cái này nàng biết.

Dương thị vừa nghe, liền kêu la lợi hại hơn, chỉ là miệng bị ngăn chặn, Triệu lão tam khí lực so sánh với nàng lớn hơn chút, nàng tránh thoát không được, khiến cho nàng chi chi nha nha nói không rõ.

“Chia xong đất đai sẽ tới phân phòng.” Phương thị liếc Dương thị một cái, sau đó thản nhiên nói: “Các người vẫn ở phòng ban đầu của mình, còn dư lại phòng của Nguyệt Cẩm, còn có nhà lớn của ta và cha người, phòng ăn cùng với phòng bếp. Ta quyết định phân như vậy –” Phương thị dừng một chút, sau đó lại nói: “Phòng của Nguyệt Cẩm cho Trương Nghi ở, sau này nàng càng lúc càng lớn, bất tiện khi cùng Hoằng Lâm và lão Đại chen chúc ở một chỗ, đến lúc đó ta sẽ dẫn nàng cùng nhau ở tại phòng Nguyệt Cẩm. Dựa theo quy củ, hai lão già chúng ta, trước tiên do lão Đại phụng dưỡng một năm, sau đó huynh đệ các người thay phiên nhau phụng dưỡng, cho nên cha người đến lúc đó vẫn ở tại nhà lớn, nên căn nhà kia cũng tạm thời làm tài sản của Đại phòng.”

Thấy Dương thị tức giận tới mức giậm chân, mọi người cũng không thèm để ý tới, chỉ nghe Phương thị tiếp tục nói: “Về phần phòng ăn kia, ta quyết định chia ra làm hai, vừa cho phép Đại phòng dùng, vừa cho phép Nhị phòng dùng, tùy các người muốn tiếp tục nấu cơm trong phòng mình hay làm phòng bếp gì cũng được.” Nói đi nói lại, từ đầu đến cuối đều không cho Tam phòng hưởng lợi, “Còn dư lại phòng bếp, cũng chuẩn bị hủy đi chia làm hai, phân cho Đại phòng, Nhị phòng mỗi người một nửa, cung cấp cho bọn họ một ít gia súc để nuôi. Mà chuồng nuôi gia súc trước kia thì phân cho

Tam phòng, tùy các người muốn dùng làm phòng bếp hay phòng ăn.”

Nói rõ ràng xong xuôi, Phương thị cảm thấy khát nước, vừa uống vài hớp trà, Triệu lão đầu liền nói tiếp: “Đất đai phòng ốc chia xong rồi, còn dư lại một vài vườn rau cùng một chút đồ dùng vụn vặt.”

Lúc này, Dương thị rút cục thành công tránh thoát Triệu lão Tam áp chế, lập tức đứng dậy chỉ vào Triệu lão oán hận nói: “Chia như vậy làm sao còn chia được nữa, mấy khối vườn rau kia phải chia cho Tam phòng chúng ta, cho dù thế nào thì bên chúng ta cũng có nửa phần đất hoang rồi, bằng không thì chúng ta sống như thế nào.”

Triệu lão đầu thuận tay ném cái tẩu thuốc vào Dương thị, đập trúng ngay cái trán của Dương thị, nàng đau đến ôi một tiếng ngồi dưới đất, vừa định gào khóc đại náo, Triệu lão đầu tiếp tục mở miệng nói: “Năm khối vườn rau, Đại phòng được chia hai khối đất hoang, Nhị phòng được chia hai khối tốt, Tam phòng thì khối nằm sát với phòng các người vậy là tốt rồi.”

Dương thị vừa nghe, cảm thấy lần này cuối cùng cũng công bằng chút ít, rồi lại nghe Triệu lão đầu nói tiếp: “Bất quá, Đại phòng không thể không có vườn rau, nên sẽ đem khối đất trống trước phòng Nguyệt Cầm cải tạo thành vườn phân cho Đại phòng, dù sao nơi đó cũng cách xa phòng một đoạn, không có ý kiến thì thông qua.”

“Về phần đầu xuân năm nay có nuôi hai mươi con gà con, một nửa cho Đại phòng, một nửa cho Nhị phòng, còn dư lại ba con gà mẹ và một con vịt hoa già cũng phân toàn bộ cho Đại phòng, trứng cũng toàn bộ thuộc về Đại phòng. Còn hai con heo con thì Đại phòng, Nhị phòng mỗi người một con.” Triệu lão đầu cũng không thèm nhìn tới Dương thị, giống như ở riêng lần này, ông chỉ có hai người con trai Triệu Tín Lương cùng Triệu lão Nhị mà thôi.

“Còn nữa, còn dư lại nôi, chén bát, muôi (gáo), chậu, khẩu phần lương thực, nữ trang châu báu, đợi ta nghĩ thông suốt rồi sẽ nhất nhất phân cho mọi người, cái gì nên nói chúng ta đều nói xong, nhà này cứ phân như vậy, bất kể các người âm ỉ như thế nào, chúng ta cũng sẽ không thay đổi ý kiến, cũng không theo bất kì ý kiến gì của các người.” Phương thị đứng lên, nói xong liền ôm Triệu Tương Nghi đi.

Triệu lão đầu cũng đứng dậy chỉ vào người Tam phòng nói: “Ban đầu các người gây tai họa cho Đại phòng, làm hại Đại phòng thiếu bên ngoài một

khoản nợ, ta biết số tiền này nếu muốn Tam phòng các người trả, các người cũng sẽ trăm triệu lần không chịu trách nhiệm, cho nên ta với mẫu thân người dứt khoát không cho các người chỗ tốt, đem vài phần của các người cấp cho Đại phòng xem như trả nợ, còn dư lại một ít khẩu phần lương thực cùng tiền bạc, một đồng cũng không chia cho Tam phòng các người, đừng nói các người chết đói. Lời nói này, ta sẽ không tin, những năm nay các người ăn xén từ trong nhà này cũng được vài xâu tiền đi, hãy cầm lấy những thứ tiền bản thiếu đó mà sống qua ngày.”

Dương thị thấy từ gia sản không được cái gì tốt, liền không thuận theo không buông tha khóc lớn đại náo, những câu nhắm thẳng vào Nhị lão thiên vị, thậm chí còn hoài nghi Triệu lão tam là nhật được, không phải là ruột thịt.

Triệu lão tam vốn còn cảm thấy tức giận bất bình, vừa nghe Dương thị nói, giận đến mức đánh Dương thị một cái tát, nói miệng nàng ta không nói lời được lời gì hữu ích, cố ý khích bác quan hệ mình cùng cha mẹ.

Toàn bộ quá trình Triệu Hoằng Lâm đứng bên cạnh Dương thị, không kèm nổi cúi đầu lạnh lùng nói: “Nếu như ngay cả Tam thẩm cũng có tư cách được chia đồ tốt, như vậy cái nhà này cũng chẳng có ai được chỗ tốt a, sớm biết như thế thì trước kia đừng làm, chính xác là bị báo ứng mà, đáng đời.”

Cái nhà này cuối cùng chia xong, trừ Dương thị có ý kiến, ngoài ra, không có người nào đứng ra nói chuyện.

Sau này, Dương thị còn mong chờ chạy đi cầu xin mấy vị trưởng bối trong tộc tới để chủ trì công đạo, nhưng chuyện nhà bọn họ phần lớn người ngoài đều biết một ít, mọi người cũng biết rõ ràng đức hạnh của Dương thị, trong lòng người người đều nói đáng đời, đến lúc này, cũng không có ai nguyện ý đứng ra vì Dương thị nói chuyện, ngược lại có vài người từng bị Dương thị chiếm tiện nghi, đứng ra nói Tam phòng bọn họ được chia như vậy là đã cảm ơn trời đất rồi, tóm lại nhị lão không để cho bọn họ ăn không khí nhà.

Cứ như vậy, cho dù Dương thị có khóc rống cũng vô dụng, mấy vị trưởng bối trong tộc cũng nghiêm túc đứng ra vì Triệu gia nói nói, cho rằng ở riêng như vậy là rất hợp lý, không có cái gì công bằng hay không công bằng.

Dương thị tức giận không có nơi phát tiết, cho nên mỗi ngày đều đem

Triệu Tương Liên ra trút giận, nói người Triệu gia không có ai tốt, lúc nào cũng lợi dụng Triệu Tương Liên chỉ gà mắg chó, âm dương quái khí (tính tình, hành động kỳ quái).

Những người khác thấy, chẳng những không có để ý tới, ngược lại trút giận cười nhạo bọn họ một phen, là đây là tự gây nghiệt không thể sống.

Chương 59: Tề gia gặp chuyện không may

Trong vòng vài ngày ở riêng, mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng Dương thị gào khóc thảm thiết, Đại phòng cùng Nhị phòng cũng chẳng thèm để ý tới, coi như kẻ điên nôi điên kêu loạn vậy, không cần hao tâm tốn sức để ý làm chi, ngược lại khổ sở cũng là mấy người Tam phòng, phiền lòng phiền thân, không có bữa cơm ngon để ăn.

Mắt thấy Đại phòng cùng Nhị phòng bên này đều muốn chỉnh đốn xong xuôi công việc cùng gia sản mới được chia, Tam phòng bên kia lại không có động tĩnh gì, chuồng heo, vùn vùn vẫn nguyên trạng như cũ, cũng không thấy chỉnh đốn, trong nhà trước cửa khắp nơi xóc xếch không chịu dọn, cũng không có người bắt tay thu dọn. Nhưng thấy Dương thị cả ngày lẫn đêm đều mắng chửi người, cổ họng mắng đến khản giọng, còn Triệu Tương Liên cả ngày lẫn đêm đều khóc, khóc đến cổ họng cũng khản luôn.

Triệu Tương Nghi buồn cười nhìn tình trạng một nhà Tam phòng, không khỏi dần nâng lên ý châm biếm, Dương thị cho là nàng náo tới náo lui như vậy, bọn họ thấy sẽ phiền lòng khó chịu? Nàng không nghĩ tới, nàng khóc rống như vậy, cũng sẽ không làm người khác bức bối cái gì sao, như vậy chỉ làm cho cuộc sống bọn hắn trở nên càng gay go hơn mà thôi.

Kể từ khi phân nhà ra, Triệu Tín Lương bắt đầu duy trì cuộc sống càng thêm có sức lực, thấy khí trời ngày càng ấm hơn, một ngày hắn đi xem ruộng đồng màu mỡ vài lần, mong chờ cày bừa vụ xuân đến.

Lúc tâm tình tốt, còn thỉnh thoảng ôm Triệu Tương Nghi hỏi, đồng ruộng hoang kia có muốn hay không lấy cho nàng nuôi đủ loại rau dại để chơi, chỉ cần nàng thích là tốt rồi, dù sao mẫu ruộng hoang kia cũng không thu hoạch được gì.

Triệu Tương Nghi nghe xong, dĩ nhiên không thể bỏ qua cho cơ hội này, đồng ý ngay tức khắc, chỉ chờ ngày sau có chuyện gì sẽ phát huy tác dụng.

Triệu Hoàng Lâm thấy mỗi ngày đều ấm áp, nên không thể suốt ngày đi theo tuổi muội nhà mình nữa, cả ngày làm xong việc nhà, liền hướng học đường trong thôn mà đi tới.

Thấy thế, Triệu Tín Lương liền đề nghị muốn đưa Triệu Hoàng Lâm đi học, đọc sách đàng hoàng trong nội đường, dù sao hiện tại đã phân nhà, đem tiền dùng vào việc gì đều tự hắn làm chủ, không cần bị Dương thị chèn ép, nghe nàng ta khua môi múa mép nữa, nhưng Triệu Hoàng Lâm thấy tình trạng trong nhà hiện nay, rất hiểu chuyện từ chối đề nghị của Triệu Tín Lương.

Nhìn nhi tử vô cùng hiểu chuyện, lúc ấy Triệu Tín Lương liền âm thầm hạ quyết tâm, muốn làm việc thật tốt, cố gắng tích trữ tiền cho nhi tử đi học, Hoàng Lâm là người có tài nên không muốn hắn cày ruộng giống như bọn

họ, chỉ có đề cho hắn đi học thi đậu công danh, mới có thể hiện rõ tài năng của hắn.

Triệu Tương Nghi mỗi ngày ở nhà chăm sóc rau dại trên mặt đất, hái một ít rau dại cho gà vịt và heo mới vừa được chia ăn, thấy chúng nó mỗi ngày đều ăn vô cùng ngon miệng, Triệu Tương Nghi trong lòng cũng vui thích. Nhân rồi còn thường xuyên lác lư cái mông nhỏ đi theo sau Phương thị, nhìn bà làm việc, hoặc là cùng Lý thị trêu chọc tiểu Hoàng Tuấn mới sinh không bao lâu.

Ngày kia, Triệu Tương Nghi đang ngồi ở trong sân một bên phơi nắng một bên trêu chọc tiểu Hoàng Tuấn, lại nghe cách đó không xa, truyền đến tiếng khóc của Tề Uyển Dao, mà thanh âm càng lúc càng gần.

Tâm Triệu Tương Nghi run lên, ngẩng đầu nhìn lên, chợt nhìn thấy Tề Uyển Dao khóc sụt sùi, lao đảo hướng Triệu gia mà chạy, Tương Nghi vội vàng hướng trong nhà gọi Phương thị, vừa gọi Lý thị đi ra chăm sóc tiểu Hoàng Tuấn, liền vội vã tiến lên cầm tay Tề uyển Dao dò hỏi: “Uyển Dao tỷ tỷ, người làm sao vậy?”

Tề uyển Dao khóc đến nỗi nói không ra thanh âm, chỉ kéo tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi nghẹn ngào nói: “Cha ta, cha ta đã xảy ra chuyện”

Lúc này, Phương thị cùng Lý thị cũng là ra khỏi phòng, Lý thị thấy thế ôm lấy Tiểu Hoàng Tuấn dỗ dành một hồi, sợ hắn vì tiếng khóc mà sợ hãi, Phương thị thì ôn hòa vuốt đầu Tề uyển Dao nói: “Đã xảy ra chuyện gì, con từ từ nói, có phải cha và nương cãi nhau không?”

Tề uyển Dao khóc liên tục dùng sức lắc đầu, cũng một tay lôi kéo Triệu Tương Nghi, một tay lôi kéo Phương thị khóc hô: “Van cầu các người mau tới đây xem một chút, giúp mẹ con đi, cha con đã xảy ra chuyện, chảy thật là nhiều máu”.

Phương thị nghe xong, cũng bị làm cho sợ đến không nhẹ, vội vàng dặn dò Lý thị coi trọng nhà cửa, mang theo hảo hài tử, liền theo Tề Uyển Dao đi tới cách vách.

Vốn tưởng rằng Tề Uyển Dao rốt cuộc cũng chỉ là tiểu hài tử, nói chuyện cũng nói không rõ ràng, nhưng vừa đến Tề gia, nhưng Phương thị bị tình trạng của Tề thợ mộc dọa cho sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Thấy Tề thợ mộc nằm trên giường không nói tiếng nào, trên đầu đều là máu, có vài nơi không biết là bị thứ gì đập trúng, huyết nhục mơ hồ, Phương thị thấy rất là đáng sợ, vội vàng che mắt Triệu Tương Nghi lại, ngoài miệng dụ dỗ nói: “Tương Nghi đừng xem, con trước cùng với Uyển Dao tỷ tỷ đi ra ngoài, con kêu Uyển Dao tỷ tỷ đi.”

Triệu Tương Nghi đưa tay chậm rãi đẩy tay của Phương thị ra, nhìn thấy thảm trạng trước mắt, trong lòng kinh hoàng một trận, nghĩ tới nàng ở nơi này cũng không giúp được gì mà chỉ biết tăng thêm phiền toái, liền lập tức lôi Tề uyển Dao tông cửa xông ra.

Trong nhà, Phương thị ổn định lại tâm trạng, chậm rãi đi tới bên giường, giờ này khắc này, thê tử Tề thợ mộc Ôn thị, đang ngồi bên mép giường khóc đến khàn giọng, không nghe thấy tiếng, nhưng thấy nước mắt lăn lượt rơi xuống.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, biến thành như vậy, không đi mời lão Ôn đến xem sao?” Phương thị gấp gấp vỗ vỗ vai Ôn thị an ủi, hỏi liên tiếp vài câu, thấy Ôn thị chẳng quan tâm trả lời, chỉ khóc khóc, liền sửa lời nói: “Sao lại bị thương thành như vậy, hay đem lên trần trên cho đại phu chữa đi, mẹ A Sâm người đừng sợ, ta phải đi ra ruộng gọi con trai ta về giúp một tay.”

Ôn thị khóc suốt mướt mở miệng: “A Sâm đã đi mời lão Ôn rồi, thím a, trong nhà biến thành như vậy, ta sống như thế nào a”

Phương thị nghe thấy Ôn thị khóc lóc kể lể, trong lòng nhất thời cũng đau đớn, đành phải nhỏ nhẹ an ủi Ôn thị, lại cùng Ôn thị giống nhau, cầm khăn thấm ướt rượu gạo lau vết máu trên đầu Tề thợ mộc, có mấy chỗ vết thương vẫn không ngừng tuôn ra máu tươi nóng hổi, Phương thị chạm đến, bị làm cho sợ đến vỡ mật vội vàng khuyên Ôn thị nói, không nên đi mời lão Ôn, phải nhanh đem người lên trần trên đi.

Không lâu sau, lão Ôn được mời tới, Tề Sâm hôm nay nhìn thân thái không được như ngày thường, vẻ mặt âm trầm theo sát phía sau lão Ôn, yên lặng nghe phân phó.

Lão Ôn nhìn thấy tình hình này, lập tức không nói hai lời lấy ra hòm thuốc, nhanh chóng lấy ra mấy cây ngân châm, nhắm ngay huyết vị nào đó của Tề thợ mộc châm xuống để cầm máu, sau đó đem chút kim sang được tự chế bôi lên đeo băng sạch sẽ lên, băng bó cho Tề thợ mộc.

Bởi vì lúc trước Ôn thị cùng Phương thị đã đem vết máu trên đầu Tề thợ mộc xử lý qua, cho nên lão Ôn cũng nhanh hơn rất nhiều, trực tiếp đem đầu băng bó sơ, cũng khuyên Ôn thị, muốn nàng nhanh chóng đem Tề thợ mộc đưa đi trần trên.

Ôn thị run rẩy, vẫn là Tề Sâm trấn định hơn chút, nói là đã kêu xe trâu rồi, lúc này Phương thị cũng vội vàng đứng dậy đi trở về, chuẩn bị đi gọi Triệu Tín Lương và Triệu lão Nhị đi cùng, nhiều người thì sức lực cũng lớn hơn.

Cứ như vậy, Tề thợ mộc bị mọi người đưa lên trần trên, lúc mang người ra cửa, Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao còn ngồi ở bàn đá xanh trước sân Tề gia, vừa thấy Tề thợ mộc bị mang đi ra ngoài, Tề Uyển Dao nhất thời bị dọa đến xanh cả mặt, vọt một cái đứng lên, Triệu Tương Nghi thấy thế lập tức an ủi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Uyển Dao tỷ tỷ. Đó là mọi người muốn đem Tề thúc lên trần trên kiếm đại phu giỏi a.”

“Cha ta, cha ta thật không có việc gì sao?” Tề Uyển Dao rất bối rối, nước mắt đã chảy, nắm thật chặt tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi không chịu

buông, cô gắng hỏi vài câu, Triệu Tương Nghi đều nhất nhất trấn an, giờ này khắc này, đối thoại của hai đứa trẻ căn bản không giống một đứa tám tuổi, một đứa bốn tuổi.

Chờ Phương thị mệt mỏi từ trần trên trở về, trời đã chập tối, mà Triệu Tín Lương cùng Triệu lão Nhị vẫn như cũ giúp đỡ Uông thị chờ đợi ở trên trần.

Triệu lão đầu cùng Lý thị lập tức nghênh đón người, đầu tiên là tiếp đãi Phương thị một phen, cho bà ăn thức ăn nóng hổi, đợi Phương thị uống vài ngụm canh xong, Triệu lão đầu mới thở dài mở miệng dò hỏi: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, người buổi sáng còn khỏe mạnh, lúc ra cửa còn cười ha ha chào hỏi, lần này làm sao lại thành bộ dạng kia rồi?”

“Sợ là có chút không ổn.....” Phương thị lắc đầu, khuôn mặt tiếc hận, “Nghe nương A Sâm nói, Tề thợ mộc hôm nay lên trần trên làm giúp cho người ta, dự đoán là bức tường nhà người ta nhiều năm không có tu sửa, chắc là đổ sập về phía Tề thợ mộc đứng sát ở chân tường, bên hông đình nghỉ mát, Tề thợ mộc đang tu sửa lan can của đình, nhưng đột nhiên không may bức tường lâu năm đập trúng ngay đầu, mới thành bộ dạng này..... Sau đó lên trần trên cho đại phu điều trị, nói là vết thương trên đầu không chữa được, nơi cổ cũng có nhiều chỗ bị tổn thương, tay phải cũng bị gãy, nghe nói trong xương cũng vỡ khá nhiều.....”

“Tại sao có thể như vậy” Triệu lão đầu vạn phần kinh ngạc, Lý thị đứng ở một bên, thấy thế gấp rút hỏi:

“Nương, trên trần có nhiều đại phu giỏi, tất cả cũng không có cách nào khác sao?”

Phương thị lắc đầu, thở dài một hơi, hốc mắt cũng ửng đỏ: “Đầu năm nay cũng không biết hợp thời như thế nào, toàn là người tốt không được đền đáp, mắt thấy một người tốt như vậy, đột nhiên gục ngã.....” Hít vào thở ra một hơi, lại nức nở lên tiếng, “Đại phu nói rồi, tình trạng này sợ chỉ qua được mấy ngày thôi, để cho nương A Sâm cùng bọn nhỏ chuẩn bị hậu sự.”

“Thật là đáng sợ.” Lý thị lắc đầu thở dài nói, vừa ngẩng đầu nói với hướng Phương thị, “Nương, ngài dùng cơm trước đi.”

Phương thị lắc đầu đứng dậy: “Thôi, ta cũng không có khẩu vị.” Lại nói với mọi người thêm vài lời: “Tề gia đối với nhà chúng ta vô cùng tốt, năm ngoái thời điểm nhà chúng ta hết sức khó khăn, nhà bọn họ giúp đỡ nhà chúng ta không ít. Bây giờ nhà bọn họ gặp nạn, nhà chúng ta cũng phải xuất một chút lực. Hiện tại lão Đại cùng lão Nhị còn ở trên trần, đến lúc làm tang sự cần bao nhiêu tài lực vật lực* (tiền tài và sức lực), chúng ta đều không được nói lời oán thán, cùng nhau giúp cô nhi quả phụ vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Ai, năm hạn bất lợi, con dâu hiểu, chắc chắn dựa theo lời mẹ phân phó mà làm.” Lý thị gật đầu, đột nhiên nghe thấy Tiểu Hoàng Tuấn ở phòng cách

vách đang khóc, liền cáo biệt Phương thị cùng Triệu lão đầu, đi về phòng đồ dành hài tử.

“Đúng rồi, hai đứa nhỏ Tương Nghi cùng Hoàng Lâm đâu?” Phương thị lúc này mới nhớ tới hai đứa nhỏ, nhìn về phía Triệu lão đầu, Triệu lão đầu chỉ chỉ Tề gia cách vách.

Phương thị gật đầu, đứng dậy đi cách vách tìm người.

Trong sân Tề gia, trời đã tối rồi, nhưng Triệu Tương Nghi vẫn cùng ngồi với Tề Uyển Dao trên bàn đá xanh lạnh lẽo, Tề Uyển Dao khóc đã lâu, đôi mắt đau đớn không chịu nổi, khô khốc đau nhói, nhưng trong lòng, cũng không vì vậy mà xoa dịu được.

Lúc này, truyền đến tiếng Triệu Hoàng Lâm: “Trời chiều rồi, Uyển Dao muội muội không bằng đi qua nhà chúng ta ở một đêm, đợi ngày mai mọi người trở lại, sẽ không có chuyện gì.”

Một câu nói kia giống như có ma lực, Tề Uyển Dao cả người dần dần có hi vọng cùng sức lực, hai tay vịn bàn đá xanh từ từ đứng lên, lôi tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi muốn hướng trong sân Triệu gia mà đi.

Đúng lúc nhìn thấy Phương thị đứng ở trước sân, nhưng nghe thấy Phương thị rơi lệ run rẩy ôm Tề Uyển Dao: “Hài tử, không có chuyện gì, bất kể như thế nào, chúng ta vĩnh viễn cũng là thân nhân của con.”

Chương 60: Thổ tường, tâm tường*

**Thổ tường = tường rào (tường xây xung quanh nhà) làm bằng đất.*

Tâm tường = vách ngăn trái tim.

Tối ngày thứ hai, Tề thợ mộc được mọi người đưa trở về, người vẫn còn hơi thở, miễn cưỡng còn có thể chống đỡ ba bốn ngày, Uông thị cùng hai đứa nhỏ mặt không chút thay đổi, một đôi ánh mắt sung đỏ dọa người, ban đầu Tề gia là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, hôm nay nhìn qua thì vô cùng vắng lặng, thê lương, làm lòng người ta đau đớn gấp trăm lần.

Phương thị kiên trì muốn giúp đỡ Tề gia, hoặc chăm sóc Tề thợ mộc, hoặc giúp nhà bọn hắn nấu cơm cho hai đứa nhỏ ăn.

Mới có một ngày, Uông thị đã gầy đi rất nhiều, nếu không cơm nước thì coi chừng Tề thợ mộc mà ngân người, thỉnh thoảng có khóc lên một hai tiếng, áp úng nói vài lời, bộ dáng kia thật làm cho người ta lo lắng.

Lúc Tề gia gặp chuyện không may, người Tam phòng cũng không nhàn rỗi, Dương thị thấy nhà mình không vợ vét được gì tốt, không khỏi giận đến thiếu chút nữa nhảy lên mà lật ngói, đồng thời sâu sắc oán hận nhị lão cùng với người khác.

Bất quá chuyện không thể vãn hồi, cuộc sống vẫn cứ như vậy trôi qua.

Ban đầu Dương thị tưởng tưởng rằng phân nhà xong, người một nhà không cần phải cần cù lao động nữa, nhưng cảnh tượng hôm nay một chút cũng không thể thực hiện được, lúc nàng cùng Triệu lão Tam còn ở chung trong đại gia đình thì cố ý lười biếng, nhưng năm này tháng nọ lười biếng đã trở thành thói quen của hai người, khi thật sự phân nhà, mặc dù trong lòng bọn họ suy nghĩ muốn chăm chỉ làm giàu, cả gia đình sống thật tốt cho người khác nhìn, nhưng thật sự là có lòng mà không đủ sức, mọi người đều lười biếng không muốn làm việc, chẳng qua là đem một ít của cải khi phân nhà đi xử lý một phen thôi.

Ban đầu chia cho bọn hắn chuồng heo thì dùng làm phòng bếp và phòng ăn, cái này bị hai người sửa sang qua loa lại, sử dụng gỗ và đá ghè ghè trên núi làm phòng bếp, phòng ăn đơn giản, nhưng cho dù có sửa sang lại, nhà bọn họ vẫn có thể ngửi thấy mùi khai của heo con.

Dương thị trong lòng oán hận, một khắc cũng không muốn nhìn thấy Đại

phòng và Nhị phòng, cho nên cùng Triệu lão Tam, trừ chuồng heo và Tây phòng thì đều làm thêm một cái ranh giới, về sau dựa theo ranh giới kia Nhị phòng, Tây phòng cùng nhau xây thêm một bức tường cao đến vai người.

Cứ như thế, Tam phòng coi như chân chính ngăn cách với bọn họ, thích thú khi cả đời không qua lại với nhau.

Phương thị cùng lão Triệu đầu thấy, trong lòng khó tránh khỏi tức giận thất vọng đau khổ, bởi vì Triệu lão tam dù sao cũng do Phương thị hoài thai mười tháng sinh ra, là xương thịt của cha mẹ, hôm nay bất nhân bất hiếu như vậy, hỏi sao mà bọn họ không thấy trái tim mình băng giá đây?

Nhưng hai huynh muội Triệu Hoảng Lâm cùng Triệu Tương Nghi đối với hành động của Tam phòng, không hện mà cùng tỏ ra hết sức vui vẻ, như vậy thì sau này nhà bọn họ không cùng người Tam phòng có liên quan, ngày sau mạnh ai nấy sống, không liên hệ lẫn nhau, bọn họ cũng vui vẻ thanh tĩnh.

Dương thị làm xong những bức tường, cuối cùng thở phào một hơi, buổi tối hôm đó lấy ra tiền riêng có được do nhiều năm ăn xén trong đại gia đình, gọi Triệu lão Tam qua nhà Trương Đồ Phu mua ít thịt về ăn mừng.

Mọi người ngửi thấy mùi thịt nướng thơm ngon từ trong sân nhỏ của Tam phòng, trong lòng mọi người đều biết rõ, Tam phòng căn bản không có của cải gì, nhưng vẫn có thể ăn được thịt, không phải là giấu riêng tiền thì là cái gì?

Nghĩ đến đây, Triệu lão đầu rất tức giận, nói thẳng với Phương thị: “Còn không phải do bà mềm lòng, ban đầu ta nói không nên cho bọn nó thứ gì hết, cả ruộng hoang cũng không cho, có phải bà lo lắng bọn nó chết đói không?” Nhìn đi, nhìn đi, thịt gạo đều ăn được hết nha.”

Lúc này Dương thị đứng ở tường đất nhà mình hướng mọi người khoe khoang, thấy nàng lộ ra đầu cùng bả vai nhìn mọi người cười nói: “Cha mẹ ăn cơm a? Ồ, các người không phải chia cho Đại phòng khá nhiều thứ tốt sao, làm sao mà thấy chén của các người không có thêm khối thịt, vân vân? Vẫn chỉ ăn cơm trắng cùng rau dưa vậy.”

“Người ăn hết chén của mình đi, ngàn vạn lần đừng để mắc nghẹn, nghẹn chết thì làm sao ăn thịt?” Phương thị mắt lạnh nhìn Dương thị, Dương thị giận đến run rẩy, nhưng nghĩ nghĩ lại nói:

“Nghe nương nói lời này xong, giống như thềm ăn vậy nha? Thật ra không phải chúng ta có thịt ăn không muốn mời cha mẹ tới đây dùng, chẳng qua hiện tại đã phân nhà rồi, bây giờ là do Đại ca nuôi các người, nếu Tam phòng chúng ta mời tới đây ăn thịt vậy thì.....chỉ sợ sẽ không đúng quy củ, nương không phải người để ý nhất là quy củ thể diện sao?”

“Người nào thềm ăn thịt của người? Chỉ sợ ăn xong sẽ bị độc chết.” Triệu Tương Nghi trợn mắt nhìn Dương thị một cái, sau đó kéo kéo tay Phương thị, “Bà nội, chúng ta đừng để ý tới nàng, đi vào ăn cơm đi, một hồi còn đi chiếu cố Tề thúc thúc đấy.”

Phương thị nghe vậy ngòai xồm người xuống một tay ôm lấy Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi đúng là hiểu chuyện, biết không nên cùng người như vậy liên quan, đi, chúng ta không để ý tới nàng, chúng ta ăn hay mặc cái gì, so sánh với trong chén của nàng đều tốt hơn.”

Chỉ chớp mắt, cửa phòng lớn không còn một bóng người.

Dương thị cầm lấy chén trong tay nhất thời tức giận mà không có nơi phát tác, vốn còn muốn để cho bọn họ thấy vậy mà thềm, cuối cùng cũng không có hồi hận khi không cùng cả nhà qua lại thân thiết, không có nghĩ rằng bọn họ căn bản không có gì cả.

Lúc đám người Triệu Tương Nghi đang ăn cơm tối, Tề Sâm đột nhiên cực kỳ hưng phấn, chạy qua nói với mọi người: “Các người mau đi xem một chút cha con tỉnh, đã tỉnh lại rồi”

Phương thị tay phải run lên, chiếc đĩa cũng rớt theo, không thể tin địa nhìn Tề Sâm lâm bẩm nói: “Tỉnh? Thật sự có kỳ tích sắp xảy ra? Tỉnh. Tỉnh là tốt rồi oa oa.”

Người một nhà nghe tin tức kia, cũng chẳng quan tâm ăn cơm, lập tức đi theo Tề Sâm vù vù chạy tới.

Dương thị đứng ở tường đất nhà mình rũ mắt mà nhìn, không khỏi trợn mắt nhìn bọn họ: “Đều chỉ thích lo chuyện bao đồng, cũng may ta thật sớm xây bức tường này, cũng tránh khỏi bị dính xui xẻo.”

Trong nhà Tề gia, Tề thợ mộc đang mở to đôi mắt, vô cùng bình tĩnh nhìn Uông thị, mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt thiết tha kia có thể

thấy được, giờ phút này hẳn trừ xin lỗi ra thì không muốn gì khác cả.

Mọi người thấy thế không khỏi dâng lên thương cảm.

Triệu Tín Lương vì an ủi Tề thợ mộc mà tiến lên âm giọng nói: “Anh cứ yên tâm, trong nhà cũng không vì chuyện của anh mà hao phí tiền bạc đâu, anh làm công cho nhà đó cũng có lương tâm, sau đó phái người tới tặng bạc, tất cả tiền thuốc thang cùng những tiêu xài khác đều lấy từ bên đó, hiện nay anh không nên nghĩ ngợi gì hết, nên hảo hảo tịnh dưỡng, chờ mười ngày nửa tháng chuyển biến cho tốt, ngàn vạn lần đừng từ bỏ mình.”

Mặc dù tất cả mọi người tin vào phán đoán suy luận của đại phu, nhưng giờ phút này Tề thợ mộc vẫn không hôn mê như đại phu nói, đây là tìm thấy ánh sáng hi vọng từ trong bóng tối của mỗi người.

“Đúng nha, Tề thúc thúc, thúc sẽ từ từ tốt lên thôi.” Triệu Hoàng Lâm cũng là tiến lên trấn an nói, nghĩ thầm chưa biết chừng cõi đời này thật có kỳ tích tồn tại cũng nên, giống như lần trước tiêu muội trúng **, đại phu cũng nói người quá nhỏ không có cách nào cứu, chỉ chờ ý trời mà thôi, nhưng cuối cùng tiêu muội vẫn bình yên vô sự tỉnh lại.

Tề Uyên Dao cầm lấy khăn tay lau nước mắt, nghe thấy lời của Triệu Hoàng Lâm, thì nhìn hẳn cảm kích.

Mọi người trấn an Ônng thị và hai đứa bé một lát, lần nữa trở về ăn cơm tối, sau đó trời tối đen nên mọi người liền tắm rửa đi ngủ.

Trước khi ngủ, Triệu Tương Nghi nằm trên cửa sổ mong chờ nhìn đám rau dại trên đất ngoài cửa sổ, nội tâm rất ảm đảm, chuyện tình Tề thợ mộc thật sự làm cho nàng chấn động, khiến cho nàng chợt hiểu ra, thế sự vô thường, tính mạng con người cũng đơn bạc như lục bình, mặc cho thiên tai nhân họa định đoạt.

Vì thế, trong lòng nàng âm thầm tỉnh ngộ, trước mắt cứ chăm chỉ cố gắng sống thật tốt, không làm bất kỳ chuyện gì phải xin lỗi bản thân hoặc không hối hận với những gì mình đã làm, chuyện muốn làm thì phải lập tức làm ngay, nếu không lưu lại ngày khác tiếc nuối sẽ không tốt.

Chờ người một nhà ngủ tới nửa đêm, lại bỗng nhiên nghe thấy một trận dồn dập tiếng gõ cửa, cùng với từng tiếng la khóc long trời lở đất.

Phương thị ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại, ngồi dậy thì phát hiện Triệu Tương Nghi cũng tỉnh dậy theo, nên cẩn thận an ủi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Tương Nghi tiếp tục ngủ a.”

Ngoài cửa, thanh âm Tề Uyển Dao tuyệt vọng khóc to gào thét: “Triệu nãi nãi, Tương Nghi mau mở cửa ra, cha ta không còn thở nữa”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, đầu oanh một tiếng nổ tung, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Mặc dù trong lòng đã sớm biết Tề thợ mộc sống không được bao lâu, nhưng tới nay hẳn còn cho mọi người hi vọng, giờ đột nhiên biết được tin tức của hắn, như vậy trong lòng bọn họ làm sao tiếp nhận được đây?

Bọn họ còn như thế, huống chi là Ưông thị, Tề Sâm cùng Tề Uyển Dao?

Phương thị dù sao cũng là người từng trải, đối mặt với chuyện sinh tử cũng rõ ràng hơn, trước mắt nghe được tin dữ này trong lòng cũng khó chịu, nhưng không khiếp sợ giống như Triệu Tương Nghi, chỉ khoác thêm áo xuân mở cửa đi ra ngoài, ôm Tề Uyển Dao khóc đến khản cả giọng: ” Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, chúng ta trước đi xem một chút, hài tử ngoan, sau này mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi.”

Triệu Tương Nghi cũng không có tiếp tục nằm ở trên giường nữa, mà là nhanh chóng mò mẫm xuống giường mang giày, không nhìn rõ mà ngã một cái, mặc dù đau đến làm cho nàng nhe răng trợn mắt , nhưng cũng không ngăn chặn được chân động trong lòng.

Đại phòng, Nhị phòng trong nháy mắt đều mở đèn, các nam nhân đi qua Tề gia giúp đỡ, Triệu Tương Nghi vốn cũng muốn đi, lại bị Lý thị ôm lấy: “Hảo hài tử, đừng đi qua nhìn, lúc người ta qua đời, tiểu hài tử đi qua sẽ thấy những thứ không tốt.”

Triệu Tương Nghi biết Lý thị muốn tốt cho mình, nhưng vừa nghe thấy Tề gia cách vách truyền tới tiếng gào thét, nàng cũng không cách nào yên lòng được, giãy dụa trong lòng Lý thị nói: “Nhị thẩm thẩm, người để con đi qua nhìn một chút thôi nha.”

Lý thị mặc dù cũng cưng chiều Triệu Tương Nghi, nhưng lúc này lại hết sức kiên trì, dùng lực ôm Triệu Tương Nghi vừa dụ dỗ vừa khuyên: “Tương Nghi, không nên đi, nghe lời Nhị thẩm đi,.....Hoàng Lâm còn không mau

tới giúp ta cản muội muội con lại đi.”

Triệu Hoàng Lâm lặng yên không lên tiếng đứng yên một chỗ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú Tề gia cách vách, hồi lâu, khi nước mắt bị bức trở về hốc mắt, hắn xoay người bình tĩnh nhìn Lý thị nói: “Nhị thẩm, thôi, để cho Tương Nghi đi qua nhìn một cái đi, dù sao Tề thúc thúc đối với Tương Nghi cũng không tệ.”

Chương 61: Tang sự

Tất cả tang phục, quan tài đều được chuẩn bị vào ngày trước đó, chỉ sợ có một ngày vạn nhất không chuẩn bị kịp sẽ ủy khuất cho di thể của Tề mộc tượng. Cho nên, vào ngày hôm sau, trên dưới Tề gia để tang, không khí thập phần bi thương.

Phương thị bất phân bỉ thử [1] chăm sóc cho ba người Tề gia, tang sự, đãi khách, làm việc nhà..., đều là tự thân tự lực. Bởi vậy nên phần lớn chuyện trong nhà liền rơi xuống trên người Lý thị. Bất quá Lý thị cũng không nói ra một lời oán hận.

Dương thị bởi vì tham phần phúng điều tang sự, liền rảnh rỗi qua giúp một tay. Phương thị bận nhiều việc, phải ứng phó tất cả mọi việc nên cũng lười so đo với nàng ta. Chỉ nhìn chăm chăm không cho nàng ta có cơ hội ra tay.

Bây giờ là ngày xuân, khí trời từ từ ấm lại, vả lại đây là lúc bệnh dịch dễ lây nhiễm. Phương thị thấy Ôn thị đang ngâm mình ở trong bị thống, không thể suy tính chu toàn mọi sự, liền tự mình làm chủ quyết định mọi chuyện. Di thể Tề mộc tượng để bên ngoài đã lâu, phải đem liệm gấp. Phải trung cầu ý kiến của Ôn thị đem di thể hẩn chở về quê quán để an táng. Dù sao ở thời đại này, mọi người rất coi trọng chuyện lá rụng về cội.

Nhưng Ôn thị lại mang bộ mặt bi thương lắc đầu nói: “Hẩn ở nơi này cũng có chừng mười năm... Hết sức thích nơi này. Quê hương ban đầu bây giờ cũng không còn người. Thôi đi, nên an táng ở trên mảnh đất này thôi.”

Như thế, quan tài của Tề mộc tượng được để trong linh đường ba ngày. Sau đó sẽ được chôn cất ở nghĩa trang phía sau ngọn núi kia, người trong nhà ai mất đi cũng chọn chỗ đó mà an táng.

Đến lúc chôn cất, toàn gia Tề gia ba người khóc đến mấy ngày trời còn thảm thiết hơn so với lúc phong quan. Vì từ nay sẽ không còn gặp lại Tề mộc tượng nên ba người khóc lóc không ai có thể khuyên được.

Mấy ngày này, tinh thần Ôn thị uể oải, Phương thị sợ nàng nghĩ quẩn nên thời thời khắc khắc đều nhìn nàng, khuyên nàng. Sự thật Tề mộc tượng qua đời không thể thay đổi, nhưng hai đứa bé vẫn còn mà Tề Uyển Dao năm nay mới có tám tuổi. Nếu người mẹ như nàng mà ngã xuống thì mấy đứa con nhà nàng phải làm sao?!

Thôn dân tới giúp đỡ cũng đã giải tán, nhưng đám người nhà Ôn thị vẫn ngây ngô ở lại bên mộ, đến khi trời gần tối mới bị mọi người khuyên trở về.

Lúc này trong sân Tề gia, bày mấy mâm rượu để đáp tạ mấy ngày gần đây dân làng giúp đỡ, trong đó có không ít tiền bạc của Phương thị lấy ra từ số tiền mấy năm gần đây tích góp được để thu xếp cho nhà bọn họ. Chỉ là Tề

mộc tượng chết khi còn ở tuổi trung niên không nên tổ chức lớn liền làm hết sức đơn giản.

Thức ăn còn chưa mang lên, Dương thị đã kéo một phòng cười hi hi ngồi vào bàn. Phương thị vừa vào viện vọt ngay tới trước mặt Dương thị mắng: “Tuy nói phân nhà nhưng các người vẫn còn liên lụy tới mặt mũi Triệu gia ta, hôm nay Tề gia cũng không phải là hỉ sự, các người lại không biết xấu hổ mang một nhà tới ăn ké. Còn cười đến thật vui vẻ kéo người làm chuyện vui thật không biết xấu hổ a.”

Dương thị cũng đứng dậy không mẫn không nhạt nói: “Những ngày qua đầu gì con cũng đến đây giúp, ăn một bữa thì làm sao?” À ta vẫn rất bất mãn với nhị lão Triệu gia, hôm nay hôm nay có cơ hội liền muốn chống đối Phương thị. Dù sao hiện tại cũng không phải ăn cơm nhà, không cần nhìn sắc mặt Phương thị mà hành sự.

Đứng lúc Triệu Tín Lương đi đến, tới trước mặt Dương thị: “Người nói chuyện ít nhất phải biết tôn trọng một chút, mẹ vĩnh viễn là mẹ. Nếu người dám đối với mẹ bất kính, ta tuyệt không bỏ qua cho người.”

Dương thị rút cuộc bởi vì chuyện kia nên có chút kiêng kỵ Triệu Tín Lương, nên giờ phút này không dám là quá phận, chỉ hừ một tiếng rồi trở lại trên ghế.

Triệu Tín Lương tròn mắt nhìn Triệu lão tam một cái: “Coi chừng vợ của người, để khỏi phải xấu hổ.” Sau đó liền đỡ Phương thị đi vào nhà, khuyên bà: “Mẹ chớ so đo cùng ả ta, không thì lại bị ả chọc tức sẽ không tốt cho sức khoẻ. Mẹ càng nói đến bọn chúng càng lên mặt.”

Thừa dịp Triệu Tín Lương cùng Phương thị đi xa, Dương thị tròn mắt nhìn bọn họ, hướng về phía nam nhân nhà mình nói: “Hứ, chính vợ hấn cũng không tốt, cùng người khác bỏ trốn, còn có mặt mũi ở nơi này giáo huấn ta.”

Gần tới thời điểm tiệc rượu bắt đầu, nhà mẹ đẻ Ôn thị vội vã chạy đến. Biết được tin tức Tề mộc tượng đã chết, Điền thị mẫu thân Ôn thị cũng cảm giác sâu sắc tiếc nuối, ngoài miệng nói bởi vì đường xá xa xôi nên không kịp chạy tới giúp đỡ.

Biết được mấy người Triệu gia giúp đỡ, Điền thị cùng mấy người con trai vô cùng cảm kích. Nhưng bọn họ nói ở ngoài miệng thôi, chứ chưa bao giờ xem xét thực tế. Phương thị cảm thấy bọn họ nghĩ một đằng nói một nẻo. Mặc dù cũng không thể trông cậy bọn họ đem đến cho Tề gia chỗ tốt gì hoặc là thiên ân vạn tạ nhưng bọn họ làm cho trong lòng Phương thị không thể nào thoải mái.

Bất quá đây rốt cuộc là chuyện nhà của người ta, bọn họ là ngoại nhân cũng không tiện nhúng tay vào.

Có bọn người Điền thị đến, đám người Phương thị cũng yên lòng về nhà. Lúc này khí trời đã dần ấm, là lúc cày bừa vụ xuân, vốn là nên sớm xới đất cấy mạ rồi, chỉ là vì chuyện Tề mộc tượng nên trì hoãn tới bây giờ.

Nhưng ngày yên tĩnh không lâu lắm, Tề gia bên kia lại truyền đến tiếng ồn ào.

Phương thị không yên lòng, chạy qua nhìn một chút, lại nghe bên trong Ôn thị không khóc thì nổi cáu mắng bọn người Điền thị. Rất ít khi Ôn thị hung hãn không biết lễ độ như vậy, Phương thị trong lòng cũng sợ, vội vàng chạy tới gọi Tề Uyển Dao hỏi thăm đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Bà ngoại con...” Tề Uyển Dao sắc mặt tiêu tụy nhìn Phương thị vừa định nói chuyện, lại nghe bên trong Điền thị mắng một câu: “Đúng là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, con cho rằng mẹ nguyện ý can thiệp chuyện của con ư! Dù sao con cũng là do mẹ sinh ra, mẹ mới tới đây khuyên nhủ con thôi. Cũng không phải làm cái chuyện gì đáng xấu hổ, mẹ cũng không bảo đi trộm cướp hay đi bán.”

Ngay sau đó, lại nghe thấy tiếng của em trai Ôn thị: “Đúng vậy, mẹ còn không phải vì tử mà suy nghĩ sao, mấy gia đình này mẹ đã chọn kỹ lưỡng, người có lòng tốt mà coi là ý xấu, đúng là không có mắt.”

Phương thị tỉ mỉ nghe, cũng khá rõ ràng chuyện gì diễn ra, lôi kéo Tề Uyển Dao đến bàn đá xanh trong sân ngồi xuống: “Uyển Dao, từ trước đến nay con là một tiểu hài tử khéo léo, lúc này đây thì càng phải bình tĩnh khuyên can mẹ con, trong lòng mẹ con đang rất khổ.”

Tề Uyển Dao rung rung gật đầu: “Nhưng là Triệu nãi nãi... Bà ngoại muốn mẹ con bỏ tụi con mà tái giá, con lại không xa được mẹ. Con đã không còn cha, không muốn mất mẹ nữa...”

Phương thị tâm đau xót, ôm chầm Tề Uyển Dao dụ dỗ một hồi: “Sẽ không, nhìn tính tình mẹ con cũng quyết không buông bỏ các con. Mặc dù về sau sẽ không còn cách nào khác nhưng cũng sẽ đặt các con lên vị trí đầu tiên mà suy nghĩ.”

“Đi ra ngoài! Các người đều rút ra ngoài cho ta! Đây là chuyện của Tề gia, không tới phiên các người nhúng tay.” Chợt bên trong truyền tới âm thanh của Tề Sâm, giống như cùng người khác đánh nhau, Phương thị thấy thế cũng không bình tĩnh được, lập tức kéo Tề Uyển Dao bước vào. Nhưng thấy bên trong nhà bừa bãi, loạn thành một đoàn, mấy người cậu đang ép Tề Sâm áp sát phía trên vách tường, ép hẳn không nói không ra một câu.

Ôn thị hết khóc lóc rồi thở dài. Phương thị thấy thế cũng là cách vách kêu tới nam nhân nhà mình, kéo Tề Uyển Dao ra sau lưng mình, đi vào khuyên nhủ: “Làm cái gì vậy, đều là người một nhà, như thế nào lại đánh đấm?”

Điền thị thấy mấy người ngoài tới, cũng không nên làm quá liền buông Tề Sâm ra, lãnh đạm nói: “Đây là chuyện nhà của chúng tôi, người khác còn chưa có quyền nhúng tay vào.”

Phương thị nhìn mấy người cậu của hẳn, lạnh lùng nói: “Chuyện nhà? Chuyện nhà thật sự thì ta không xen vào nhưng mấy người lại muốn bức

người đi vào khuôn khổ, mấy đại nam nhân lại khi dễ một đứa bé, ta có tư cách nhúng tay vào.”

“Bà...” Điền thị nghe Phương thị chất vấn, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Dù sao Triệu gia thôn vẫn là địa bàn của bọn họ, ngộ nhờ đem chuyện nháo lớn, mấy người bọn hắn cũng không biết có thể dễ dàng rời khỏi thôn này được không.

Nghĩ đến đây, giọng của Điền thị liền không khỏi mềm nhũn: “Hảo, hảo, tàu tử, nghe lời này của tàu...”

Cùng lúc đó, Triệu lão đầu cùng đám người Triệu Tín Lương cũng đều ríu rít chạy tới. Phương thị đem sự tình đã xảy ra đại khái nói với bọn họ, Triệu lão gia tử lập tức cả giận nói: “Còn cút đi, dám ở trong thôn bọn ta mà cướp người, bà mà là mẹ ruột sao?!”

Điền thị tuổi đã cao, bị người ta nói như vậy xong liền không chịu nổi, cũng là không có mặt mũi nhưng lại sợ bị cả thôn kết tội, chính là cười cười giải thích: “Nhìn các người nói chuyện cứ như nghiêm trọng lắm. Ta bất quá cùng khuê nữ thương lượng cuộc sống của nó ngày sau mà thôi. Các người nhìn xem khuê nữ của ta mặc dù không coi là trẻ nhưng một chút nhan sắc vẫn có, da dẻ cũng không thô ráp khó coi, cũng không thể để cho nó lãng phí tuổi thanh xuân của mình nha?!”

“Chuyện của con, từ nay về sau do con tự mình định, không cần mọi người quan tâm đến!” Ông thị tức giận đến sắc mặt trắng bệch, sự tiêu tụy cũng uể oải mấy ngày này hết thảy đều biến thành oán hận cùng thất vọng. Nàng biết người nhà mẹ đẻ của mình háms lợi một chút, cũng không nghĩ họ cứ nhiên đánh chủ ý tới mình.

“Đi ra ngoài, cút ra ngoài!” Tề Sâm vừa nói vừa cầm đòn gánh trong nhà, hướng Điền thị và bọn người thân kia đánh một trận. Mấy người cậu ngại vì có bọn người Triệu Tín Lương ở đây, không muốn đem chuyện nháo lớn. Chính là toàn bộ ra khỏi phòng, đi tới trong sân.

Một người trong đó còn xông tới Ông thị hô lớn: “Đây là cơ hội tốt, bây giờ mà tở bỏ qua cũng đừng hối hận, về sau có chuyện cũng đừng về nhà mẹ đẻ khóc lóc kể lể, bọn ta sẽ không bao giờ nhận thức cái người không biết điều như tở.”

Lời này khiến tâm Ông thị chân chính rét lạnh, nhắm thẳng vào nhà mẹ giận giữ nói: “Cút! Tất nhiên ta là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Sau này cùng các người không có bất cứ liên quan gì. Các người tự mình đi hưởng phúc của các người đi, ta cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Điền thị thấy thế, cũng hung hăng xông lên cho Ông thị một cái tát, lại ngại xúi quẩy, sau đó mang theo nhi tử rời đi.

Thấy bọn họ đi thật xa, Ông thị mới tức tối lớn tiếng, một hồi sau chậm rãi ngồi trên mặt đất, dựa cửa: “Cha hài tử, ông cứ như vậy mà đi, đã vậy còn lưu lại cho tôi bao nhiêu đau đớn...”

=====

[1] Bất phân bỉ thử: không phân biệt này nọ với bên kia

Chương 62: Ly biệt

Mấy ngày sau tang sự, Uông thị đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định dẫn hai đứa con rời khỏi Triệu gia thôn. Trước khi đi, mời Triệu lão gia tử và Phương thị đến nhà nói chuyện .

Phương thị vừa vào nhà lại muốn khuyên Uông thị một hồi, khi Uông thị nói rõ quyết tâm mình, Phương thị không khỏi tiếc hận nói: “Vài chục năm hàng xóm, người đột nhiên nói phải đi , ta thật là có chút luyến tiếc.”

“Đúng nha, thì không thể ở lại sao? Người không phải nói đa số họ hàng nhà chồng bên kia đều hờ hững sao, nhà mẹ đẻ người lại như vậy... Bây giờ cô nhi quả phụ các người có thể đi chỗ nào? Không bằng lưu lại tiếp tục làm việc để sống, người một nhà bọn ta sẽ giúp đỡ các người nha.” Triệu lão gia tử sau khi ngồi xuống liền tiếp lời Phương thị .

Uông thị nghe xong rất là cảm kích, nói cảm ơn: “Đại thúc, thím, cháu biết hai người đều là người tốt, hơn nữa mấy ngày qua , hai người cũng giúp đỡ chúng cháu không ít, cháu sao có thể tiếp tục làm phiền mọi người giúp nữa chứ? Tình trạng của nhà hai người cháu nhiều ít cũng biết một chút, mỗi nhà đều khó khăn ...”

“Người nói lời này là xem bọn ta là người xa lạ, nếu như người vì nguyên nhân này mà phải đi thì người không nên làm như vậy, ở lại đây đi, a?” Phương thị đứng dậy nắm tay Uông thị khuyên nhủ, đem Uyển Dao đang đứng một bên ôm chặt lại, “Người nhìn xem, Uyển Dao còn nhỏ như vậy, hay chơi cùng với mấy đứa nhỏ nhà bọn ta, tình cảm của bọn nó lại rất sâu, người muốn đem con bé đến một nơi khác, chỉ sợ bọn nhỏ đều không thích ứng được, người cũng nên vì hài tử suy nghĩ nha.”

Uông thị nghe xong, nước mắt ngay lập tức chảy ra: “Thím a, không phải là ta muốn rời đi, mà là không thể không ly khai nha, là ta vô dụng... Không lo được cho hai đứa con “

Tề Uyển Dao thấy mẹ mình cực kỳ bi thương, trong lòng cũng rất là khó chịu, liền lấy khăn ra lau nước mắt cho mẹ.

Tề mộc tượng là trụ cột duy nhất trong nhà lại ra đi, ngay tức khắc đã làm biến đổi cả một gia đình, một gia đình hạnh phúc ngày trước, hôm nay đã thiên sang bách không[1], tan thành vụn nhỏ, cũng không biết có qua nổi bất kỳ sóng gió nào nữa không.

[1] Thiên sang bách không :Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đầy mình thương tật)

Cho nên Uông thị quyết định muốn dẫn hai đứa con nương nhờ nhà đại ca Tề mộc tượng.Tề mộc tượng huynh đệ tử muội rất nhiều, chỉ có mình vị đại ca này là thái độ làm người coi như thực sự đoan chính, không đến mức đối xử lạnh lùng với mọi người. Song thân Tề mộc tượng đã mất, huynh

trưởng như phụ thân, ngay cả vị kia trưởng tẩu tính nết chưa chắc đã bao nhiêu tốt, thì nàng cũng nguyện ý mang theo hai đứa con của mình nương nhờ vào, bởi vì chỉ dựa vào sức của một mình nàng thực sự khó có thể đem bọn nhỏ nuôi dưỡng thành người... Nhiều năm qua vẫn là Tề mộc tượng ở bên ngoài đốc sức làm việc, nàng tuy rằng lúc nào cũng ngây ngô ở trong nhà lo liệu mọi việc coi như là phụ nữ có đức hạnh, nhưng nàng lại không hiểu việc trông trọt ra sao, sức khỏe lại yếu, cơ thể suy nhược, sao gánh được trách nhiệm dưỡng dục hài tử?

May mà lúc sinh tiền Tề mộc tượng có tích góp cho nhà một khoản tiền, cho nên không đến mức làm cho cái nhà này lập tức ngã xuống, Ôn thị liền suy nghĩ, lúc này phải nương nhờ vào nhà đại ca, chờ bọn nhỏ đều trưởng thành hết, bọn họ sẽ tự lập lại môn hộ cũng là bình thường đi.

Huống hồ, bọn họ đã gây chuyện với bọn người Điền thị, nghĩ đến cũng sẽ không dễ dàng buông tha, sợ là bọn người Điền thị sẽ tìm tới cửa lần nữa, lần này, nàng là thật phải rời đi nơi này.

Đợi Ôn thị bình tĩnh một chút, Phương thị thấy nàng khắc ra một hơi thở lại bình tĩnh nói: “Được rồi, đại thúc, thím, hai người đừng khuyên cháu nữa, cháu đã quyết tâm. Hôm nay tìm hai người đến đây là muốn đem điền sản bàn giao cho cả hai.”

“Cái này không được, không được” Triệu lão gia tử lập tức đứng lên cự tuyệt, Phương thị cũng không đồng ý.

Ôn thị lại lắc đầu rơi lệ nói: “Là do cháu làm mẹ lại vô dụng mới có thể làm cho cái nhà này đổ xuống, mấy ngày tang sự nhờ mọi người tương trợ nhà cháu mới có thể nhập mộ vi an, hai người cũng đừng từ chối, nhà bọn cháu hiện giờ có ba mẫu ruộng tốt, bốn mẫu ruộng hoang, toàn bộ giao cho hai vị xử trí, cháu sẽ không thu một phân tiền.”

“Mẹ A Sâm... mấy mẫu ruộng này nên bán để có tiền làm lộ phí đi đường, tội gì lại cho không nhà ta” Phương thị cũng gấp, bà biết rõ Ôn thị và hai đứa nhỏ trong lòng rất là đau khổ, nếu không lại không có tiền bạc trong người, làm sao có thể tốt được.

Ôn thị lại lần nữa kiên trì: “Hai nừười đừng có nói nhiều, nhiều năm như vậy, đã làm phiền nhà cả hai đã giúp cho một nhà chúng cháu, năm đó cháu cùng chồng vừa mới đến thôn...” Nhắc đến Tề mộc tượng, Ôn thị cuối cùng nhịn không được vừa khóc một hồi, nói đều nói không nên lời, khó khăn lắm được Phương thị khuyên nhủ mới bình tĩnh lại, Ôn thị nói tiếp, “Để cho cả hai chê cười, những điền sản này cả hai cứ lấy sử dụng đi, cả hai có khả năng làm ruộng, mấy mẫu ruộng này ở trong tay cả hai có thể thu hoạch ra được thứ tốt. Hơn nữa, mấy mẫu ruộng này là do mấy năm qua mọi người đã giúp đỡ nhà chúng chúng cháu trông trọt, cháu không thể dùng được, ông chồng nhà cháu lại làm thợ mộc, cũng không có rãnh rỗi lo việc ruộng đồng, không phải đều do mọi người giúp đỡ sao, hôm nay cháu đem

mấy mẫu ruộng nhà cho cả hai, trái lại cháu cũng đã quyết. Máy thứ này cũng không xem là gì, cháu xin thay chông tặng mấy mẫu ruộng này cho nhà của thúc và thím, hãy xem như đây là một chút tâm ý và tạ lễ của cháu.”

“Về phần nhà này và phòng ở, là do chính tay cha bọn nhỏ làm, trong phòng này một cái bàn, cái ghế cũng đều là tâm huyết của cha bọn nhỏ... Cháu luyện tiếc không muốn bán, vì sợ nơi này bị người khác làm cho hỏng mọi thứ... Cho nên chờ sau khi bọn cháu rời khỏi, xin đại thúc và thím hãy thay cháu trông coi nhà này, nếu cả hai cần cũng có thể vào ở, đem phòng ở giao cho cả hai cháu mới yên tâm được, chỉ xin cả hai không ngại xui xẻo là được. Như vậy liền vất vả cho cả hai.”

“Mẹ a Sâm, người đang nói cái gì vậy ...” Phương thị nghe xong, nước mắt cũng theo khóe mắt rơi xuống.

Ông thị khóc không thành tiếng, sắc mặt luôn luôn rất tiêu tụy, nàng lấy từ trong hộp gỗ nhỏ ra khế đất, toàn bộ giao cho Phương thị: “Xin nhờ vào đại thúc và thím, cháu nghĩ rằng cháu sẽ không quay về đây một lần nào nữa, nhưng xin đại thúc và thím nhất định phải tay bọn cháu bảo vệ tốt những thứ này, lời nói không dễ nghe, nếu như ngày nào đó bọn cháu không làm được việc, bọn nhỏ trở về, cũng có một chỗ để đặt chân mà sống yên ổn, xin cả hai hãy thay cháu mà chiếu cố.” (J: đọc mà muốn khóc vì Ông thị)

“Sẽ không... Các người ngày sau sẽ sống rất khá, những ... thứ không tốt sẽ đều đi qua, tin tưởng ta...” Giọng nói Phương thị nghẹn ngào.

Lúc đàm thỏa xong sự tình, Ông thị dùng tốc độ cực nhanh, ngày tiếp theo liền thu thập xong hành lý, mang theo hai đứa con chuẩn bị rời đi.

Nhóm người Triệu Tương Nghi vội chạy đến đưa tiễn, nhìn bạn chơi thường ngày sắp phải đi xa, trong lòng cũng không dễ chịu gì mấy.

Tề Uyên Dao vẫn khóc, nàng từ trước đến nay đều hiểu lẽ cùng yên tĩnh, hôm nay lại thất thố, nhưng dưới sự thất thố đó lại bao gồm cả một nỗi bi thống không thôi trong tâm.

Tề Sâm lúc này lại giống như Triệu Hoàng Lâm, mím chặt môi không có nói một câu, trầm mặc đến dọa người.

Triệu Tương Nghi trong lòng cũng rất là không muốn, kéo chặt tay của Tề Uyên Dao, trong cổ họng hình như có gì đó chặn lại, trầm trọng đau đớn, nói không nên lời, một câu từ biệt không nói được, muốn mở miệng nói hai chữ bảo trọng, lại nghẹn ở tại trong miệng, sau một khắc, liền hóa thành nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, trước mắt là dáng dấp mơ hồ của Tề Uyên Dao.

“Tương Nghi, cái này là suốt đêm tỳ thù, lần trước muội nói rất thích, phải giữ cho thật tốt đấy, hãy mang theo thường xuyên xem nó như là Uyên Dao tỳ tỳ đang ở bên muội vậy.” Tề Uyên Dao khóc một hồi liền lấy ra một chiếc túi hương màu vàng, bên trên thù một chon chim hỉ thước, có một lần triệu tương Nghi nhìn thấy nói là rất sinh động, không nghĩ tới Tề Uyên Dao

lại nhớ kỹ như vậy.

Triệu Tương Nghi run rẩy tiếp nhận, lúc cúi đầu khóc, nước mắt rơi xuống trên đóa hoa đỗ quyên, làm cho màu đỏ của đóa hoa đỗ quyên càng thêm rực rỡ xinh đẹp.

Tề Uyển Dao biết rõ lần này rời đi, có lẽ là sẽ không về được, vì vậy khóc hỏ một trận, cũng lấy hết dũng khí bước đến, lấy từ trong người ra một túi hương thêu uyên ương hí thủy, cứng rắn nhét vào trong tay Triệu Hoàng Lâm: “Hoàng Lâm ca ca, muội làm không khéo, xin ca đừng chê.” Nói xong, liền cắn chặt môi, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Thiếu nữ trưởng thành sớm, tâm tư đều sớm đặt hết vào túi hương, không thể bỏ được, có chua cay, càng nhiều hơn là sự bất đắc dĩ.

Trưởng bối đang dặn dò từ biệt, lúc này lại không để vào trong mắt, chỉ có Triệu Tương Nghi ngửa mặt lên mới để ý tới đại ca đã tiếp nhận túi hương màu thiên thanh, môi mím chặt cũng mở ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và rưng rưng mây đỏ ẩn hiện trên mặt cuối cùng đã đôi lấy được nụ cười của Tề Uyển Dao.

Rất là ngây ngô, lộ ra một chút không muốn và bất đắc dĩ, khóe môi cong cong, cố gắng nâng lên.

Vì vậy, bọn họ cuối cùng ly khai.

Người một nhà tiễn bọn họ tới cửa thôn, nhìn xe bò chở ba người chậm rãi đi xa, trong lòng ai cũng đầy tiếc nuối.

Phương thị không muốn Uông thị tặng không nhà ở cho mình, trong lúc đưa tiễn bà lấy ra hai xâu tiền đưa cho Uông thị, Uông thị không chịu nhận nhưng bị bà cứng rắn ép lấy.

Xe bò đi không thấy bóng dáng, Triệu tương Nghi ngây ngô nhìn dấu xe to trên đất một hồi lâu, chờ Triệu Hoàng Lâm bước đến nắm tay nhỏ thì Triệu Tương Nghi mới ngẩng đầu lẳng lẳng hỏi một câu: “Ca ca, vì sao không mở miệng bảo Uyển dao tử tử ở lại?”

Triệu Hoàng Lâm thân hình thoát một cái, môi mím chặt cũng mở ra, miễn cưỡng cười ngòỉ xỏm xuống ôm lấy người Triệu Tương Nghi: “Về nhà thôi, Uyển Dao tử tử đã tặng cho muội túi hương mà muội cũng phải giữ cho thật tốt, không được ném.”

Triệu Tương Nghi rũ mắt xuống, tựa đầu trên vai đại ca, nhìn vết xe đầy trên đất, trong tay nắm chặt túi hương thêu chim hỉ thước mà Tề Uyển Dao tặng: “Tương Nghi sẽ không ném, ca ca cũng phải vậy đấy.”

Triệu Hoàng Lâm không nói, chỉ lẳng lẳng ôm tiểu muội trở về.

Sau khi ba người Tề gia rời đi, căn nhà bên cạnh mặc dù vẫn còn nhưng rất vắng vẻ, người một nhà sau khi trở về nhìn căn nhà bên cạnh không nén nổi đau thương.

Trước đó vài ngày còn rất tốt, trong nháy mắt Tề mộc tượng chết, ba

người Tề gia dọn sạch hành lí rời Triệu gia thôn, thế sự đúng là vô thường.

Sắp đi ngủ, Triệu tương Nghi đem túi hương đặt lên gối đầu, ngửi được mùi hoa nhàn nhạt, một đêm này, như nàng mong muốn, trong mộng nhìn thấy cảnh tượng ngày trước.

Đó là lúc nàng và đại ca còn có Tề Sâm, Tề Uyển Dao chạy đến bờ sông chơi đùa, bụi đất thường làm áo và tóc Tề Uyển Dao bị bẩn nhưng nàng ấy vẫn cười ha ha, tính tình an tĩnh cùng xấu hổ.

Chương 63: Mê diệt hương

Liên tiếp vài ngày sau, bầu không khí trong Triệu gia đều rất nặng nề, trái lại Triệu Hoàng Lâm vẫn như mọi khi chăm sóc Triệu Tương Nghi, cùng nàng chơi đùa, làm việc, hoặc đi đến học đường nghe phu tử giảng bài.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người lớn trong nhà đều cho rằng trẻ con chỉ cần trải qua một thời gian là có thể dễ dàng quên dần đi, nhưng tận sâu trong đáy lòng của mình Triệu Tương Nghi vẫn rất lo âu, đại ca càng như vậy, lại càng chứng minh trong lòng mình có chuyện, mặc dù bên ngoài nhìn như vô sự bình thường nhưng trong lòng có thể là đang ngậm thương tâm không chừng.

Chẳng qua đây chính là chuyện tình cảm, hơn nữa Triệu tương Nghi không có xác định được trong lòng đại ca đối với Tề Uyển Dao là thứ tình cảm gì, mà Tương Nghi không thể nào can thiệp vào được.

Vì vậy, suốt ngày không thể làm chuyện gì khác hơn là làm tốt việc trên tay mình, ví dụ như tưới rau, giúp đỡ Phương thị làm việc nhà, không thì mang Triệu Hoàng tuần đi chơi.

Ngày qua ngày cứ vậy mà trôi qua, nháy mắt đã ngày hai tháng hai, ngày Long Sĩ Đầu.

Hai tháng hai là ngày lễ lớn, rất nhiều người đều chọn ngày này lên trấn đi chợ phiên, thấp hương cầu nguyện năm nay thu hoạch được mùa, cầu xin điềm tốt hay có tiền. Bọn người Phương thị cũng không ngoại lệ, đã sớm chuẩn bị đi lên trấn trên, ngày hôm nay Triệu tương Nghi hết sức kiên quyết đòi phải ở nhà, mọi người trong nhà thấy nàng kiên quyết như vậy cũng không ép buộc nàng nữa, nghĩ rằng tiểu hài tử không đi cũng tốt, có thể tiết kiệm được không ít tâm tư.

Kỳ thực hôm nay triệu tương Nghi muốn ở nhà để chăm sóc rau, cũng thừa dịp tiết trời hôm nay tốt đi đến sau núi lần nữa để kiểm tra, trời bây giờ đang dần ấm nói không chừng đã có không ít thực vật mà nàng chưa thấy qua ở lần trước đã nảy mầm sinh trưởng rồi. Dù sao hiện tại đi lên trấn trên là dùng tiền chứ không phải là kiếm tiền, vì vậy nàng cũng không hăng hái cho lắm.

Ngay sau đó, người đi chỉ có Triệu lão gia tử, Phương thị, còn có Lý thị.

Trong nhà cũng chỉ còn triệu lão nhị, Triệu tín Lương ở lại, Triệu lão nhị phụ trách ở nhà chăm sóc hài tử và gia vụ, Triệu tín Lương thì phụ trách đem công việc hôm nay trên ruộng làm cho xong. Mắt thấy tất cả đất trong ruộng đều đã cắm cây non xuống nhưng phải cẩn thận quan sát cùng chăm sóc.

Lần trước Ôn thị lưu cho Triệu lão gia tử và Phương thị mẫu ruộng này, Phương thị đã đem chia ra cho đại phòng và nhị phòng, trong đó đại phòng được hai mẫu ruộng tốt, ba mẫu ruộng hoang, nhị phòng được một

mẫu ruộng tốt, một mẫu ruộng hoang. Sau khi phân xong, vẫn như lần trước tam phòng phải đến phòng lớn làm công.

Cứ như vậy ,tính luôn lần trước lúc ở riêng, đại phòng bọn họ đã có bốn mẫu ruộng tốt, bốn mẫu ruộng hoang, Triệu Tương Nghi ở trong lòng cẩn thận cân nhắc một chút, một mẫu đất ước chừng sáu trăm mét vuông ở hiện đại, mặc dù ruộng này là loại tốt có thể trồng ra lương thực nhưng cũng không đủ cho cả nhà dùng, thế nhưng chút ruộng hoang này có thể trồng được rau dại và một số thực vật mọc hoang khác, ngày nào đó phạm vi sử dụng những loại rau dại này mở rộng ra khi đó nhà nàng không cần lo vấn đề ăn mặc rồi, đây là phát tài nha.

Lần này ngẫm nghĩ, Triệu Tương Nghi có năm mơ cũng sẽ bật cười.

Về phân phòng ở, bởi vì Phương thị đã đáp ứng nhóm người Uông thị sẽ coi chừng giúp, liền đem một nửa phân cho các con, chẳng qua là mỗi ngày quét tước , thỉnh thoảng sẽ nhìn vào căn nhà mà khóc một hồi, không chừng còn muốn Uông thị trở về đây ở chưa biết chừng.

Về chuyện ruộng đất, Dương thị vẫn thường một mình đến nhà lớn nháo một hồi, nói rằng dựa vào cái gì mà không phân cho người trong tam phòng bọn họ một phần ruộng đất, triệu lão tam đầu gì cũng là người Triệu gia, ...

Nhưng đến cuối cùng, Phương thị và Triệu lão gia tử một đồng cũng không cho đám người tam phòng, còn lấy chổi hoặc đòn gánh ra đánh Dương thị đang ngồi la lối khóc om sòm đi ra ngoài, Dương thị trong lúc hoảng sợ không cẩn thận bị trượt chân , đúng lúc ngã vào tường đất nhà bọn họ, cả nhà đều cười nàng ta là tự mình gây nghiệt.

Dương thị tức giận muốn há miệng ra nhưng vì vết thương trên đùi không thể không nằm nghỉ trên giường vài ngày, mỗi ngày đều nghe Triệu Tương Liên khóc, liền nghĩ đến việc Dương thị lại đem con ra trút giận.

Phương thị nghe xong trong lòng cũng đau, nhưng ngày ấy Triệu Tương Liên ở ngay trước mặt Triệu lão gia tử làm chuyện như vậy, đã khiến tâm mọi người đều rét lạnh, bây giờ đã ra ở riêng, bà cũng không thể quản nhiều như vậy, đành đem chuyện này đặt ở trong lòng.

Lúc này, Triệu Tương Nghi ở nhà thấy mặt trời đã lên cao liền biết là đã đến giờ Ngọ, vội đổi lại xiêm y cũ năm ngoái, lại gọi đại ca đến nói : “Ca ca, dù sao hôm nay huynh cũng không có đến học đường, không bằng theo muội đi đầu sau núi một chuyến đi?”

Triệu Hoằng Lâm đang đọc sách, thấy tiểu muội đã đổi xiêm y xong, ngẩng đầu cười nói: “Vậy muội chờ ca ca thay quần áo cái đã.”

Quần áo trên người hai huynh muội đều là áo xuân mới làm năm nay, mặc dù chất vải không tốt như là của Bùi gia đưa tới nhưng cũng là Triệu Tín Lương đã tốn tâm tư đi lên trấn trên chọn mua. Vì vậy cả hai đều không nỡ mặc nó đi đến sau núi, sợ sẽ làm hư hoặc dơ áo, nên mới đổi lại xiêm y cũ năm ngoái.

Lúc đi ra ngoài, Triệu Tương Nghi thấy đại ca đang ở trong phòng cầm túi hương thơm uyên ương hí thủy màu thiên thanh ngậy ngấn cả người, cuối cùng luyến tiếc mang đi đành đem túi hương đặt dưới gối đầu.

Đọc theo đường đi, Triệu Tương Nghi thấy Triệu Hoàng Lâm không muốn mở miệng nói chuyện, liền bắt đầu câu chuyện: “Ca ca, chúng ta đến bãi đến trông kia có lẽ cũng không có hoa cỏ gì hay để chơi, chỉ bằng đến phía sau núi đi?”

Phía sau núi, chính là chỉ phía sau ngọn núi kia, đó là nơi mà hai huynh muội chưa từng đi qua vì nghe nói đường đi ở đó tương đối cao và nguy hiểm.

Hiện nay, Triệu Tương Nghi thường lấy thói quen ham chơi để viện cớ, để đến đó đào được giống thực vật nào tốt liền đem về mẫu đất hoang nuôi trồng, dù sao đất hoang cũng chưa có trồng gì, mặc dù mấy ngày nay Triệu Tương Nghi cố gắng trồng nhiều rau dại cũng có loại chết rũ đi, nhưng những loại còn sống sót thật là nhiều, ngược lại cũng không tính là lãng phí vài mẫu đất.

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu: “Nơi đó địa thế hiểm trở, chúng ta mà đi sẽ rất nguy hiểm, dù không có việc gì xảy ra thì chúng ta cũng sẽ không về nhà kịp, đi về trễ sẽ làm cho và mọi người lo lắng.”

Mặc dù Triệu Hoàng Lâm nhất quyết cự tuyệt, nhưng vào giờ khắc này mọi tâm tư của Triệu Tương Nghi đều đặt hết vào phía sau núi, càng là bị ngăn cản thì lòng hiếu kỳ và ham muốn càng tăng.

Triệu Hoàng Lâm chung quy không đánh lại được công phu làm nũng vô địch của tiểu muội, cũng đáp ứng, dặn dò nàng một hồi lâu, bảo nàng không được chạy lung tung, không được ngắt mấy thứ cỏ dại hoặc hoa trên núi, không chừng là có chút độc cũng nên.

Triệu Tương Nghi nhất nhất đáp ứng, chỉ ở trong lòng nói, cái nào có độc cái nào có lợi nàng biết còn nhiều hơn so với hấn à nha, nhưng mà hấn là quan tâm đến nàng nên trong lòng cảm thấy ấm áp, rất là cảm động.

Huynh muội hai người không tốn nhiều thời gian đã đi đến phía sau núi, cũng may mỗi khi rãnh rỗi thôn dân thường đi đến nơi này, vì vậy mở ra một con đường mòn, mặc dù trước sau không có bằng phẳng nhưng con đường này có thể đi được.

“Chúng ta đi thôi?” Triệu Tương Nghi kéo tay Triệu Hoàng Lâm, lần này nàng đã ngâm tình ngộ, nếu không thể tìm được thực vật làm hương liệu nấu ăn thì phải tỉ mỉ quan sát, có thể tìm ra chút dược thảo đem đi phơi nắng đến lúc đó đem dược thảo lên y quán trên trấn bán dược cũng tốt.

Có điều al2 lão thiên gia cực kỳ quan tâm đến Triệu Tương Nghi, vừa mới đến 1phia1 sau núi, Triệu Tương Nghi thập phần may mắn phát hiện mấy bụi đậu khấu, đậu khấu là thực vật lâu năm, thân thảo, có công hiệu khu hàn khu thấp [Trừ hàn giải ẩm], vừa có thể làm thuốc, vừa có thể dùng

đề nghiên cứu chế tạo hương liệu nấu ăn, là đồ tốt.

Hỏi Triệu Hoàng Lâm, biết được ở nơi này cũng gọi cây này là đậu khấu, Triệu Tương Nghi càng vui vẻ, liền mượn cố đậu khấu nở hoa màu trắng nhìn rất đẹp, nàng thích nên muốn hái về nhà, trông ở mẫu đất hoang khác.

Mấy ngày qua, việc Triệu Tương Nghi thích nghiên cứu tập quán của mấy loại thực vật hoa cỏ đã không còn là bí mật của Triệu gia, Triệu Hoàng Lâm nghĩ đến mấy thứ này cũng không có gây hại gì cho tiểu muội, trái lại còn có thể tu thân dưỡng tính, cũng đồng ý với nàng rồi thay nàng đào vài bụi mầm cây đậu khấu.

Hai người tiếp tục đi về phái trước lại phát hiện rất nhiều cây đậu khấu, Triệu Tương Nghi cười đến mắt đều híp, Triệu Hoàng Lâm hiếm khi thấy được tiểu muội hưng phấn như thế, cũng tùy ý mà giúp tiểu muội đào thật nhiều mầm cây đậu khấu, ngoài miệng tán thưởng:”Cô nhân đều nói ‘Đậu khấu niên hoa’ [Tuổi hoa= 13 tuổi, trước tuổi cập kê], nếu trông đậu khấu ở trên đất hoang nhà chúng ta, nhất định sẽ là căn cơ cho cuộc sống giàu có sau này của nhà chúng ta.”

Triệu Tương Nghi làm bộ nghe không hiểu lời nói của Triệu Hoàng Lâm, bởi vì số lượng từ ngữ mà đại ca nàng dạy cho nàng chưa nhiều, nàng không thể biểu hiện mình đã hiểu .

Triệu Hoàng lâm thấy thế bèn vỗ đầu Triệu Tương Nghi: “Chờ Tương nghi lớn lên chút nữa, ca ca sẽ dạy cho muội càng nhiều câu thơ hơn nữa.”

“Ừ, được rồi” Triệu Tương Nghi di chuyển tầm mắt, kéo tay Triệu Hoàng Lâm, “Ca ca đào đám đậu khấu này cho Thương Nghi, Tương Nghi rất thích.”

Chuyến này cuối cùng không ưởng công, có lẽ là rất ít người đặt chân đến phái sau núi, bởi vậy nguồn tài nguyên thiên nhiên hết sức phong phú, còn chưa đến giữa sườn núi Triệu Tương Nghi đã phát hiện ra cây đậu khấu, tử đinh hương, làm sao có thể bỏ qua, thậm chí Triệu tương Nghi còn phát hiện một gốc cây cao đến lưng Triệu Hoàng Lâm, toàn thân tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Mùi hương tương tự giống như cây nhãn, vỏ cây na ná như nhục quế có mùi thơm mát, cành mềm có thể cảm nhận vị đậm nhạt như đàn hương, đây là hương liệu, nếu như có nhiều loại cây như thế này sẽ rất tốt đến lúc đó không cần sầu lo vì không tìm được cây thay thế cho nhục quế.

Nhưng bụi cây âm hương kia hơi to một chút, hơn nữa nếu hai người bọn họ tự ý đào bới sợ là làm bị thương đến rễ cây, Triệu tương Nghi cũng suy nghĩ đến việc ngày mai nhờ Triệu Tín Lương bớt chút thời gian đến đây một chuyến , thay mình nhổ bụi cây âm hương này đem về nhà trồng, nếu có thể mọc thêm được vài cọng càng tốt, mặc dù có mấy loại không sống được khi trồng trên đất hoang, nhưng cũng có thể đem trồng ngay bên cạnh cây đào trong sân đi.

Triệu Tương Nghi còn muốn tiếp tục đi lên phía trước nhưng Triệu Hoàng Lâm thúc giục nàng phải mau về nhà, mấy thứ này cũng đã biết chỗ trồng rồi, nếu còn muốn thì lần sau trở lại đâu lấy là được. Hơn nữa còn dụ dỗ Triệu Tương Nghi mấy câu nói mấy thứ này ở dưới chân núi cũng có, không gì trở ngại thì ngày mai hai người có thể ở dưới chân núi đào.

Triệu Tương Nghi cũng đành chịu, biết đại ca là đang dạy dỗ tiểu hài tử bốn tuổi là mình, cho nên nàng không biết mấy thứ cây cỏ hoa lá này, chỉ nghĩ nó giống như mấy thứ thực vật nàng đã chơi qua. Không biết được mấy thứ mà nàng đang loay hoay có công dụng như thế nào.

Bất quá, nhìn sắc trời cũng đã dần dần tối, mặt trời cũng gần lặn, hai người Triệu Tương Nghi cố gắng tìm đường xuống núi, nên cũng gặt đầu đáp ứng.

Lúc hai người đi theo đường núi về nhà, khi đi qua một khu rừng nhỏ triệu tương Nghi bị một cỗ hương thơm hấp dẫn, mùi hương giống với hương trà, lại có chút không giống mùi hương của trà nên có...

Cũng không biết có phải hay không lúc lên núi, nơi này nằm ở vị trí xuôi gió nên mùi hương thổi không tới, cho nên nàng không có phát hiện ra mùi hương này.

Triệu Tương Nghi không tự chủ được, liền đi theo mùi hương vào sâu trong rừng nhỏ, nhờ ánh dương quang còn sót lại đã cho triệu tương Nghi thấy hi vọng củ mình, đó là một loại cây thân xanh, lá nhọn, cao ngất đứng là——

—— Mê Diệt Hương

Chương 64: Bị nhốt

“Trời ơi, Diệt hương đó ca ca, là Mê Diệt Hương đó.” Triệu Tương Nghi vui mừng đến nỗi quên đi tất cả, chỉ một mạch lôi kéo Triệu Hoằng Lâm hoan thiên hỉ địa [vui mừng phấn khởi] chạy tới, chỉ thiếu việc nhảy cẫng lên thôi.

Sau lại buông tay Triệu Hoằng Lâm ra, chạy đến chỗ bụi Mê Diệt Hương, cẩn thận quan sát cùng đụng vào, cuối cùng xác định đây chính là Mê Diệt Hương không thể sai được, nội tâm càng thêm kích động so với việc ngày hôm nay phát hiện ra nhiều thực vật có thể làm hương liệu càng kích động hơn.

Bởi vì dùng Mê Diệt Hương sau khi được chế thành bột phân có thể làm nguyên liệu để nấu ăn, nếu ở hiện đại đây chính là một loại gia vị rất là đắt đỏ và quý giá, càng khỏi phải nói là đang ở cổ đại.

Chẳng qua là Mê Diệt Hương chỉ thích nghi với thời tiết ôn hòa, nó sinh sống nhiều ở một khu vực miền núi phía đông nam Đài Loan, không nghĩ tới đi ra ngoài cũng có thể gặp được vận may như thế này, thật đúng là vận phân hiếm có à.

Triệu Tương Nghi quá cao hứng nên không để ý đến thân đại ca của mình còn đang ở chỗ này, Triệu Hoằng Lâm nhìn Mê Diệt Hương vừa nghiên cứu vừa quan sát, may mắn là Triệu Hoằng Lâm không có nghe rõ lời Triệu Tương Nghi nói chỉ cho rằng tiểu muội Triệu tương Nghi kêu là “Mê hương”, nhớ đến chuyện của nàng lúc trước từng trúng qua mê dược, trong lòng Triệu Hoằng Lâm không khỏi lo sợ vội chạy đến ôm lấy Triệu Tương Nghi nói: “Tiểu muội, chúng ta không nên đụng vào thứ này, có thể có độc đấy.”

Triệu Tương Nghi lúc này mới phản ứng lại, bản thân mình vừa mới hành động thất thường, cho nên mới hô lên Mê Diệt Hương, may mắn là đại ca không có sinh nghi ngờ gì với nàng, chẳng qua là suy nghĩ đến an nguy của nàng thôi.

Vì vậy nàng lập tức đổi giọng hét lên: “Thật là thơm, ca ca thật thơm à, không tin ca cẩn thận ngửi một cái xem.”

Triệu Hoằng Lâm nhìn loại cây xanh cao gầy như giống người bình thường, tinh tế ngửi, mùi hương này làm cho hắn có phần không được thoải mái lắm. vì vậy, ngay lập tức ôm tiểu muội ly khai: “Thơm đúng thơm thật, nhưng mà mùi hương này có chút kỳ quái, sợ là có độc, tiểu muội, chúng ta đi.”

Huynh muội hai người đi đến bìa rừng, trên đường đi Triệu Tương Nghi lại tiếp tục suy nghĩ, trông Mê Diệt Hương tương đối rất khó khăn, trái lại không phải vì nó khó sống sót mà là cành lá Mê Diệt Hương có tốc độ phát

triển cực nhanh, nếu không phải bản thân có kỹ thuật trồng cây mê Diệt Hương cao siêu, lại không biết cắt sửa cành lá thì sau khi cành Mê Diệt hương sinh ra những cành lá non như vậy sẽ rất hỗn loạn, đến lúc đó gốc rễ của cây chính là nơi ở tốt nhất cho côn trùng gây hại, cũng không tiện cho việc thông thoáng không khí để cây hấp thu chất dinh dưỡng, đến lúc đó việc gốc cây bị khô héo là chuyện đương nhiên.

Hôm nay, có nhiều tiểu phiến Mê Diệt Hương mọc hoang ở trong rừng, mặc dù không có ai cắt sửa cành lá cho nó, nhưng cũng thấy nó trưởng thành như ngày thường cũng không sai, cực kỳ phát triển, thay vì đem về nhà trồng chẳng thà mặc cho chúng nó ở đây mà sinh trưởng đi, dù sao người dân ở đây cũng không biết được công dụng của loại cây này, vả lại chờ mình nắm rõ được vị trí này, ngày khác trở lại đây hái cũng không muộn.

Bởi vậy, Triệu Tương Nghi liền xin Triệu Hoàng Lâm đi vào trong hái nhiều cành Mê Diệt Hương đem ra đây, đặt ở trong sọt, chờ lần sau khi làm đồ ăn sẽ lấy ra dùng.

Sau khi làm xong hết thảy mọi việc, trời cũng đã chập tối, mặt trời gần xuống núi, toàn bộ ánh sáng ở sau núi cũng mất dần không ít, nhìn qua thật vắng lặng, trách sao thật âm u khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Triệu Tương Nghi vừa mới chìm đắm trong hưng phấn vì tìm được nhiều thực vật phong phú, nên thấy trời hôm nay nhanh tối, mà hai người bọn họ vẫn còn đứng ở trong núi, trong lòng khó tránh khỏi hoảng sợ.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt tay nhỏ của Triệu Tương Nghi: “Đừng sợ, ca ca mang muội xuống núi.”

“Xin lỗi, đều là do muội không tốt...” Lúc này, Triệu Tương Nghi mới ý thức được nguy hiểm tồn tại, ở trong lòng ngàn lần vạn lần hối hận, tâm nói mình thật không nên đến nơi này vào thời gian này, sáng sớm đến đây cũng không đến nỗi phải đến chập tối mới về à, vẫn là làm phiền Triệu Hoàng Lâm...

“Nói cái gì đó, chúng ta một hồi là có thể về đến nhà.” Triệu Hoàng Lâm nói chắc chắn, thật giống như tuyệt không lo lắng một hồi không thể về nhà được vậy.

Đến bước này, Triệu Tương Nghi luôn luôn có chút mặc cảm.

“Muội sau này sẽ không như vậy nữa.” Triệu Tương Nghi trầm mặt, lẳng lặng nói một câu.

Triệu Hoàng Lâm cúi đầu nhìn nàng, lại thấy không rõ má nàng, chỉ thấy trời bắt đầu tối, trong rừng chỉ có bóng cây.

Hắn cũng mới chín tuổi, bây giờ lại gặp phải tình huống như vậy, rốt cuộc cũng có chút sợ, chính là trong lúc sợ sệt lại nghe Triệu Tương Nghi ngửa đầu an ủi một câu: “Ca ca đừng sợ, muội sẽ bảo vệ huynh.”

Triệu Hoàng Lâm xì một tiếng nở nụ cười, để không khi có chút thoải mái, liền trêu: “Muội nói nghe thật đơn giản nhỉ, muội lấy gì bảo hộ ta đây,

huống chi ca mà để cho muội bảo vệ, vậy sau này chẳng phải ca bị mọi người chê cười chết rồi sao.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, lại tận lực suy nghĩ đến thành quả thu hoạch hôm nay của mình, trong lòng cũng buông lỏng không ít.

Chỉ là sắc trời càng ngày càng tối, hai huynh muội đi tới dần dần tìm không ra đường, bởi vội vàng đi ra ngoài, cũng không có mang theo mấy thứ như hộp quẹt, vì thế mà vào giờ phút này, hai người cùng đường bí lối.

“Tương Nghi đừng sợ.” Triệu Hoàng Lâm ngừng bước chân, ngồi xổm người xuống an ủi nàng, “Chúng ta không xuống núi nữa, phía dưới đường là dốc đứng, lên núi dễ xuống núi khó, huống chi hiện tại trời đã tối, nếu chúng ta cứ tiếp tục đi chỉ sợ là té xuống núi gặp chuyện không may. Cho nên, bây giờ hai huynh muội mình đi tìm một nơi an toàn ngồi ở đó chờ cha và nhóm người nãi nãi đến tìm.”

Triệu Tương Nghi rũ mi mắt xuống, nội tâm rất là bất an, nhưng vẫn duy trì giọng nói bình thường trả lời đại ca: “Tốt, Tương Nghi nghe theo ca ca.” Lúc này nàng càng không thể biểu hiện hoảng loạn, để tránh làm cho Triệu Hoàng Lâm bị hoảng loạn.

Nhớ lại lúc lên núi, ở đây hình như có một mảnh đất trống, nơi đó ở phía sau cánh rừng nhỏ, mấy ngày nay trời rất tốt không có mưa, mặc dù ban đêm nhiệt độ không khí rất lạnh nhưng không có rét đậm.

Triệu Hoàng Lâm lo lắng cho tiểu muội, liền khom người ôm lấy nàng, nhưng Triệu Tương Nghi giãy giụa nói: “Ca ca để muội xuống, chúng ta mau đến cánh rừng nhỏ kia, đường còn rất xa nếu ca ca bế muội sẽ mệt chết, Tương Nghi có thể tự đi được.”

Suy nghĩ tính toán lâu dài, Triệu Hoàng Lâm cũng là đồng ý, liền thả Triệu Tương Nghi xuống, cũng cẩn thận dặn dò: “Đừng sợ, ca ca nắm tay muội chậm rãi đi, chúng ta đến rồi nơi đó rồi ngồi chờ là được, phàm là người nào đi lên núi cũng sẽ đi qua nơi đó, đến lúc đó chúng ta được cứu rồi.”

Trong lòng Triệu Tương Nghi không yên tâm, nơi này đường khó đi như vậy, hơn nữa đến buổi tối nhiệt độ không khí dần dần hạ xuống, bọn họ chỉ mặc đồ xuân, ở đây trong núi sâu, thực sự sẽ không có việc gì sao?

Một đường cẩn thận bước đi, Triệu Tương Nghi lại ngửi thấy một luồng hương thơm kỳ dị, trong lòng biết đã tới gần cánh rừng nhỏ, thần kinh cũng dần dần thả lỏng ra, cuối cùng là nhanh đến mục đích...

Ngay khi hai người buông lỏng cảnh giác, Triệu Hoàng Lâm sơ ý vướng chân vào một mảnh nham thạch bên dưới, liền té về phía trước, kéo Triệu Tương Nghi ngã theo.

Phía trước cũng không biết có cái gì, Triệu Tương Nghi chỉ cảm giác mình ngã rất đau, nhưng đau nhất không phải là ở đầu gối mà là ở bàn tay,

chẳng biết trúng cái gì gai góc mà rất đau.

Triệu Hoàng Lâm rất nhanh bò dậy, tìm kiếm hét to một lúc mới thấy Triệu Tương Nghi, một tay ôm lấy nàng, rất là sợ và lo lắng run rẩy: “Tiểu muội, tiểu muội mau nói chuyện, không có việc gì chứ, đừng dọa đại ca...”

“Ca ca, muội không sao.” Triệu Tương Nghi chịu đựng đau ớn trên tay, giả bộ vô sự trả lời Triệu Hoàng Lâm, nhưng Triệu Hoàng Lâm vẫn là không yên lòng, không hề để cho nàng tự mình đi bộ nữa, chỉ ôm lấy nàng, khó khăn đi về phía trước.

“Muội có bị thương chỗ nào không?” Triệu Hoàng Lâm đem Triệu Tương Nghi lại gần kiểm tra.

Từ hai bàn tay truyền đến cơn đau làm nàng muốn nhe cả răng, nhưng nàng vẫn đem hai bàn tay giấu dưới bóng đêm lắc đầu nói: “Không có sao, muội rất khỏe mạnh”

Trời càng ngày càng tối, kỳ thực bên ngoài trời chỉ mới nhá nhem tối thôi nhưng do trong rừng cây cối nhiều, che ánh sáng che mưa, dần dần trước mắt cả hai huynh muội là màu đen kịt.

Cũng may, vừa rồi bị té ngã một lần, triệu Hoàng Lâm phá lệ cẩn thận cảnh giác, vất vả mà nỗ lực bước từng bước, cuối cùng hai huynh muội đã đến được bãi đất trống.

Hai người ngồi xuống, nặng nề thở ra một ngụm khí lớn.

Nơi này cây cối cũng không nhiều lắm, ngẩng đầu liền thấy được một bầu trời đen, trên có vài ánh sao chiếu xuống, bóng đêm vắng vẻ, thỉnh thoảng còn có thể nghe tiếng kêu dứt quãng của côn trùng, tiếng chim hót.

Mùa xuân chính là lúc rắn và côn trùng thường lui tới ngọn núi cao nhất, Triệu Tương Nghi nghĩ đến đây cũng cảm thấy cái gì đó ghê tởm dọa tim và mật muốn vỡ ra, sắc mặt tái nhợt không ít, chỉ là ở dưới bóng đêm không bị phát giác thôi.

Hai tay như trước đau đến toàn tâm, Triệu tương Nghi thậm nghĩ chắc bị thực vật có gai nhọn cứa qua, mơ hồ còn có thể cảm giác được hai tay hơi ướt, có lẽ là chảy máu.

Bất quá nàng không có xuất hiện bệnh trạng đau đầu, chóng váng hay nôn mửa, có lẽ vật kia không có độc.

“Ca ca, ca lạnh sao, có đói bụng không?” Triệu Tương Nghi dựa vào trong lòng Triệu Hoàng Lâm, lòng tràn đầy áy náy, nếu như thời gian có quay lại lần nữa, nàng nhất định sẽ lựa chọn sáng sớm lên núi ...

Nhớ đến lúc trước ở nhà mình đã tự hứa với bản thân không nên làm chuyện gì khiến cho mình phải hối hận, hôm nay chính là chuyện đầu tiên, chân thật đến mức làm cho nàng chẳng biết nói như thế nào mới tốt.

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, ôn nhu ôm chặt tiểu muội, cũng cấp tốc cởi áo khoác của mình ra đắp lên người nàng, Triệu tương Nghi liền đẩy ra, cuối cùng đánh không lại kiên trì của Triệu Hoàng Lâm, đành mặc vào, nội tâm

áy náy và sợ hãi bộc phát thâm thúy: “Ca ca, xin lỗi, sau này Tương Nghi sẽ không hồ nháo như vậy nữa.”

Triệu Hoàng Lâm thân nhiên cười: “Tiểu muội không sợ, đây chỉ là tạm thời, cố gắng một lúc nữa người trong nhà sẽ đi tìm chúng ta, chúng ta là có thể quay về nhà ăn cơm.”

“Còn phải tắm nước nóng” Triệu tương Nghi đúng lúc phụ họa nói.

Ngay sau đó, hai huynh muội bởi vì sợ đêm khuya kinh khủng, Vì vậy tìm đề tài nói chuyện, phần lớn ra những chuyện lý thú và chê cười, trò chuyện một lúc liền nói đến bọn người Tề Uyển Dao, triệu Hoàng Lâm vì thế mà đau buồn một hồi, mà triệu Tương Nghi lại nghĩ đến cái chết của Tề mộc tượng

Ở đây sơn đạo thật sâu, bóng đêm sợ nhân, Triệu tương Nghi cũng không dám đi xem hoa cỏ ở trong núi nữa, chỉ cảm thấy có vài cái bóng như bóng người đang đưa qua đưa lại, hết sức tà mị.

Chương 65: Thật khờ

Xa xa, cũng không biết tiếng động từ đâu tới, văng vẳng ở bên sườn núi, như là tiếng gió thổi, hoặc như là tiếng người.

Triệu Tương Nghi rớt cuộc là có chút sợ, chịu đựng đau đớn trên hai tay ôm chặt đại ca, trên tay mũi nhọn đâm thật sâu vào da non, đau đến độ Triệu Tương Nghi không làm chủ được viên mắt âm dần, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống quần áo của triệu Hoằng Lâm, để tránh hẳn phát hiện ra mà lo lắng thêm.

Tiếng động kia càng ngày càng gần, Triệu Hoằng Lâm cẩn thận nghe ngóng một hồi, sau đó mới ôm Triệu Tương Nghi đang đau đớn ở trong ngực mình loạng choạng đứng dậy: “Tiểu muội, muội nghe xem đó có phải là giọng nói của cha không.” Triệu Hoằng Lâm nhất thời hưng phấn, liền tìm nơi phát ra giọng nói kia kêu lên, “Cha, con và tiểu muội ở đây “

Triệu Tương Nghi trở mình ngẩng đầu lên, cẩn thận nghe tiếng kêu ần ần đằng sau rừng tùng, hình như... là người nhà tìm tới

Hai huynh muội bởi vì nghe thấy tiếng gọi của mọi người mà tinh thần lập tức phấn chấn lên, trong lòng đầy hi vọng và kích động đã sớm quên đi cảm giác đói và lạnh.

Ngay khi một ít ánh lửa xuất hiện trước mắt cả hai, nước mắt của Triệu Tương Nghi không nhịn được nữa mà rơi xuống, nàng dốc hết sức lực ôm chặt đại ca của mình, kích động mà vui mừng nức nở: “Tới, đúng là cha và mọi người đến tìm chúng ta rồi, ca ca, chúng ta được cứu rồi “

Mặc dù mới vừa rồi cả hai làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng rất vui vẻ nói sẽ ở lại chỗ này ngồi một đêm, chờ đến khi ánh bình minh xuất hiện thì mọi thứ đều sẽ tốt, đến lúc đó sẽ đi xuống núi . Nhưng sâu trong nội tâm tràn đầy sợ hãi, đối rừng sâu núi thẳm e ngại, lại vào giờ khắc này mới có thể không che giấu hết được, hoàn hảo là mọi người phát hiện cả hai người họ đi ra ngoài rồi lập tức biến mất.

Triệu Hoằng Lâm ôm chặt lấy tiểu muội, không ngừng an ủi: “Tiểu muội đừng khóc, rất nhanh sẽ tốt, rất nhanh sẽ an toàn.”

Ánh lửa đến gần, khuôn mặt của nhóm người Triệu Tín Lương như ần ần hiện trước mắt hai huynh muội, cách đó không xa lập tức truyền đến tiếng kinh hô: “Tìm được rồi, tìm được rồi , thật là ở đây. “

Đường phía trước vì có nhiều cây đuốc mà chiếu sáng trưng, trong nháy mắt một chút ánh sáng như ban ngày chiếu đến. Triệu Tương Nghi không để ý hai tay nhuốm đầy máu , liền mạng lấy tay lau nước mắt , sau đó đứng lên chạy nhanh về phía thân nhân đang đứng ngay trên con đường nhỏ phía trước.

Triệu Tín Lương đem cây đuốc trong tay đưa cho Triệu lão nhị, cực kỳ

kích động mà ôm lấy Triệu Tương Nghi như ôm vật báu: “Các con thế nhưng hù dọa cha, may là không có việc gì, hoàn hảo tìm được rồi “

Ánh sáng từ cây đuốc chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của triệu Tương Nghi, hai người Triệu Tín Lương và Triệu lão nhị vừa nhìn thấy, không khỏi sợ hãi mà vội vàng hỏi: “Tương Nghi, Tương Nghi con làm sao vậy, mặt có đau không con.”

“Cha, con không sao, là ở tay.” Triệu Tương Nghi chia hai bàn tay ra, nhờ ánh sáng từ ngọn đuốc mới có thể nhìn rõ không ít, lúc này nàng mới phát hiện ra trên tay mình có gai nhọn đâm vào, chảy ra không ít máu... Mà cái thứ gai nhọn đâm trên tay này chính là gai chần cứng rắn vô cùng.

Thảo nào lại đau như thế...

Triệu Tín Lương vội vã nhẹ nhàng mà cầm tay nữ nhi kiểm tra, lòng đau như bị ai nhéo, con gái mình từ lúc sinh ra da thịt trắng nõn, làn da ít khi nào bị tổn thương, nhưng bây giờ lại bị gai chần đâm thành bị thương như thế này hỏi sao trong lòng hẳn không đau sao được?”

Triệu Tương Nghi nhớ đến Triệu Hoàng Lâm lập tức lắc đầu nói: “Cha, Tương Nghi không đau, chúng ta mau nhanh kêu ca ca cùng trở về nhà đi.”

Một bên vừa nói, một bên vừa nhìn nơi Triệu Hoàng Lâm đang đứng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, vì sao lâu như vậy còn không thấy triệu Hoàng Lâm chạy đến đoàn tụ với mọi người.

Lúc này, Triệu lão nhị đã cầm cây đuốc đi vào tìm triệu Hoàng Lâm, đến gần mới thấy được chân trái của Triệu Hoàng Lâm sưng to lên thành một khối lớn, quần cũng bị rách thành một lỗ lớn.

“Không tốt, chân Hoàng lâm đã bị thương.” Triệu lão nhị giật mình kêu lên, sau đó liền quay lại đưa một cây đuốc cho Triệu Tín Lương cầm, còn chính mình thì cầm một cây đuốc khác, chạy đến bãi đất trống ôm lấy Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Tín Lương nguyên còn đang tức giận, nói là triệu Hoàng Lâm làm đại ca lại hồ đồ đi dung túng cho tiểu muội, đã trẻ thế này còn đến sau núi đi dạo, suýt nữa gặp chuyện không may. Nhưng vừa nghe Triệu Hoàng Lâm bị thương, Triệu Tín Lương sợ đến mức mắt cả hồn lẫn phách, oán khí trong lòng biến mất không thấy, chỉ thấy hắn mở miệng hô lên: “Lão nhị, thương thế của nó như thế nào, có bị gãy xương không?”

Triệu Tương Nghi nghe thấy tin này, tim đập mạnh, lập tức chạy đến chỗ Triệu Hoàng Lâm: “Ca ca, ca ca bị thương? Sao ca ca lại không cho Tương Nghi biết.”

Nhớ lại một màn lúc nãy hẳn kiên trì bế nàng đi, tâm Triệu Tương Nghi giống như phiên giang đảo hải [1], nước mắt không khống chế được liền rơi xuống... Cái đứa ngọc này, biết rõ chính mình đã bị thương, vẫn còn cố nén không nói, một đường ôm nàng đến bãi đất an toàn.

Hơn nữa mới vừa rồi nói chuyện còn giả bộ y như thật, giống như người

không có thương, làm hại nàng tin là hẳn thật sự không có té bị thương.

Lúc mọi người chạy đến, triệu Hoằng Lâm vốn cần răng chịu đựng đau đón nhìn thấy bàn tay đầy máu của Triệu Tương Nghi cũng bị dọa sợ không nhẹ, bất chấp vết thương trên đầu gối, đẩy Triệu lão nhị ra rồi chạy đến bên Triệu Tương Nghi, thập phần đau lòng nói: “Tiểu muội, muội chảy máu? Sao lúc nãy không hô đau một tiếng cho đại ca biết?” Lời này bên trong còn ẩn chứa tức giận, nhưng còn nhiều hơn chính là sự lo lắng và đau lòng.

Tầm mắt Triệu Tương Nghi vốn nhìn không rõ nay đã rõ ràng hơn, đại ca ở trước mắt, tóc tai hơi bừa bộn, quần áo bị cành cây quệt trúng tạo ra nhiều vết rách, cả người nhìn qua chật vật không chịu nổi, căn bản không giống dáng vẻ tuấn tú tao nhã như trước, duy chỉ có một đôi mắt, bên trong vẫn mang theo sự quan tâm không hề thay đổi.

“Nhanh đi về thôi.” Triệu tín Lương lo lắng nhìn vết thương trên người hai đứa con, lập tức cầm cây đuốc chau63n bị xuống núi.

Dựa vào trong ngực phụ thân, nhìn con đường âm u trong đêm tối, Triệu Tương Nghi cảm thấy không có đáng sợ gì cho lắm, ở sâu trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác an toàn, nhìn bốn phía, lại có tâm tình thưởng thức phong cảnh dọc đường đi xuống núi.

Cây đuốc run lên run lên, Triệu tín Lương ôm Triệu tương Nghi chạy như điên trên đường, suy cho cùng vẫn là một nam nhân tráng niên, chỉ chốc lát, hai người Triệu tín Lương đã đem Triệu tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm xuống dưới chân núi.

Vào giờ phút này, Triệu Tương Nghi mới ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi đấm mình trong đêm tối, trong lòng dần dần thở ra một ngụm khí lớn, trước đó hai người bọn họ còn đang ở trong núi, hung hiểm không biết, trong lòng đầy hoảng sợ và bất lực, nhưng lúc này, nàng dựa vào trong lòng ngực ấm áp của phụ thân, dần nhắm mắt ngủ, cơn đau buốt trên lòng bàn tay cũng đột nhiên không còn đau nữa.

Triệu Tín Lương đem hai đứa con chạy đến nhà lão Ôn trước, Triệu lão nhị chạy không ngừng nghỉ về nhà báo tin, hai người nhị lão còn có Lý thị đang lo lắng gần chết.

Chạng vạng lúc ăn cơm, thấy hai huynh muội còn chưa có trở về, cho là cả hai ham chơi chạy đến chỗ khác chơi, liền đi tìm xung quanh mới giật mình là không tìm thấy người.

Phương thị từ trên trời mới trở về hay tin liền gấp đến độ phân phó người trong nhà tản ra đi tìm, mặc dù đã đem Triệu gia thôn lật tung hết nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của hai huynh muội.

Thật may có một thôn dân nhắc nhở, nói là sau gò ngo có thấy hai huynh muội chạy ra phía sau núi, những người lớn nghe xong, không nói hai lời liền chạy đến sau núi tìm, bởi vì hai huynh muội cũng thường chạy ra sau núi. Tìm hết một vòng lớn cũng không có kết quả, lúc đó Triệu Tín Lương

và Triệu lão nhị mới thương lượng, nếu đi tìm một vòng lớn ở sau núi, mặc dù không biết hai huynh muội đang ở nơi nào nhưng cũng không thể bỏ qua... Mặt thấy trời đã dần tối, nếu thật để cho hai đứa nhỏ ở bên ngoài một đêm, chờ ngày mai trở lại tìm lần nữa không chừng đã xảy ra chuyện.

Phương thị chờ nhóm người chạy về báo tin, mừng đến nước mắt cũng rơi, lập tức chạy đến nhà lão Ôn

Cùng lúc đó, lão Ôn đang kiểm tra vết thương của Triệu Hoàng Lâm, gai chần trong tay triệu tương Nghi đã bị lột sạch, miệng vết thương cũng đã bôi thuốc, lại dùng băng gạc băng kỹ lại, vết máu trên mặt được lão Ôn dùng nước tẩy sạch, vừa lòng nhìn cả người đã tốt hơn cái bộ dạng kinh người lúc ở trên núi.

Triệu Hoàng Lâm thấy tiểu muội cũng không còn gì để lo ngại, tảng đá trong lòng cũng buông xuống, chỉ là nhìn băng gạc băng trên hai tay của tiểu muội, trong lòng vẫn là đau lòng.

“Ôn gia gia, đầu gối của ca ca cháu sẽ không sao chứ?” Triệu Tương Nghi hỏi.

Lão Ôn một bên dùng rượu thuốc thoa lên vết thương do ngã của Triệu Hoàng Lâm, một bên lắc đầu cười nói: “Tương Nghi đừng lo lắng, xương cốt của Hoàng Lâm không có vấn đề, chỉ là bị té nên mới bong gân, vết sưng mới lớn như vậy, chờ ta thoa giúp cho ca ca cháu một ít rượu thuốc, mấy ngày này điều dưỡng một chút chớ lộn xộn, đại khái sẽ không còn vấn đề nữa.”

Triệu Tín Lương đứng ở một bên nghe xong cũng thở ra một ngụm khí lớn.

Vừa vặn, Phương thị và Triệu lão gia tử đã chạy đến, nhìn thấy vết sưng không ra hình dáng của triệu Hoàng Lâm, hai tay Triệu tương Nghi quấn đầy băng gạc, nước mắt Phương thị lập tức rơi xuống: “Làm sao lại để bị thương thành như vậy?” Liền bước nhanh đến ôm chặt lấy triệu Tương Nghi, “Tương Nghi, có đau hay không? Đều do bà nội không tốt, mặc kệ trên trán có hội chừa gì cũng nên ở nhà chăm sóc cho cháu.”

Triệu Tương Nghi lắc đầu, phản xạ có điều đem tay quấn đầy băng gạc lau nước mắt trên mặt Phương thị, lại vì vậy mà làm hai tay bị thương đau buốt, Phương thị thấy thế lập tức cầm lấy tay nàng, cũng tự lau nước mắt, cố cười nói: “Bà nội không khóc, xấu hổ xấu hổ ni, Tương Nghi đừng nhúc nhích tay để bà cẩn thận xem.”

Lại quay đầu sang nhìn Triệu Hoàng Lâm hỏi: “Hoàng Lâm, đầu gối của con có nghiêm trọng không?”

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu: “Ôn gia gia nói không có chuyện gì, bà nội và mọi người đừng lo lắng, đều là do con không tốt, không có cẩn thận chăm sóc tốt cho tiểu muội.”

“Tín Lương, con cũng không được phép mắng Hoàng Lâm một chữ.”

Phương thị biết Triệu Tín Lương tức giận, lúc này sợ rằng hẳn chưa hết giận lại đi trách phạt nhi tử.

Triệu Tín Lương nghe xong gật đầu, lúc biết hai huynh muội đều bị thương, hẳn rất là đau lòng chết đi được, đâu còn nhớ đến việc tức giận.

Băng bó và chẩn bệnh xong xuôi, người lớn liền bế hai đứa nhỏ về nhà, trong nhà, Lý thị đã đem thức ăn ngon ngào ngọt hâm nóng lại bày trên bàn, hai huynh muội vẫn chưa ăn cơm, đã sớm đói bụng từ lâu đến mức bụng dán ra sau lưng, nhìn thức ăn trên bàn hai mắt đều tỏa sáng.

Lý thị yêu thương, đặc biệt lấy trứng gà làm bát canh trứng cho hai huynh muội ăn, đúng là hợp lòng hợp ý cả hai.

Tay Triệu Tương Nghi bị thương, vì vậy cơm tối là do Phương thị đút từng miếng lên miệng, vừa ăn cơm, Triệu Tương Nghi vừa nói chuyện với đại ca: “Ca ca, ca ca thật khờ, sao lại không nói cho muội biết ca ca bị thương, còn phải ôm muội một đường đi?”

Triệu Hoằng Lâm nghe vậy, để chén đũa xuống, đưa tay búng một cái lên trán Triệu Tương Nghi: “Còn nói đại ca sao, đại ca còn chưa nói chuyện muội bị thương trên tay mà không dám nói cho đại ca biết đây, bây giờ còn dám nói đại ca khờ, muội mới thật sự khờ đấy.”

=====

[1] Phiên giang đảo hải: dời sông lấp biển, thế mạnh như nước

Chương 66: Cá nường với là Nguyệt Hương

Bởi vì hai tay bị thương, Triệu Tương Nghi tạm thời gác lại kế hoạch ban đầu, ngày đó ở sau núi hái được một ít loại cây có thể làm nguyên liệu, Triệu Tương Nghi nhờ Triệu Hoằng Lâm trông giúp ở một mẫu đất hoang khác, còn lại một ít thì Triệu Tương Nghi giở ra sở trường làm nũng nhờ Phương thị đem đi phơi khô giúp.

Về phần một gốc cây Âm Hương, còn có lúc ở trong rừng phát hiện ra Mê Diệt Hương, Triệu tương Nghi muốn chờ vết thương lành lại hết sẽ nhờ phụ thân Triệu Tín Lương giúp mình vào đó hái ra. Mấy ngày này, bởi vì chuyện hai huynh muội từng có một đêm mắc kẹt trong rừng, nhóm người Phương thị không cho Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm đơn độc đi ra ngoài lân nữa, sợ cả hai vừa chạy ra ngoài sẽ đi đến phía sau núi, đến lúc đó không chừng sẽ không có vận may tốt để trở về bình an như này nữa.

Vì thế, Triệu Tương Nghi cũng rất là phiền muộn, mỗi ngày ngáy ngô ở trong nhà, Phương thị không phải ngăn nằng làm cái này thì cũng ngăn nằng làm cái kia, tất cả việc nặng nhọc cũng không cho nằng đụng vào, cả chuyện trêu chọc tiểu Hoằng Tuấn cũng không được, sợ rằng tiểu Hoằng Tuấn không cẩn thận làm vết thương trên tay nằng rách ra.

Có lẽ dây thần kinh trên tay tương đối dày đặc, cho nên ngoại trừ việc đau nhức trên mười ngón tay và bàn tay ra, thì miệng vết thương cũng chậm rãi đóng vảy lại, ngược lại vết sưng trên chân của Triệu Hoằng Lâm còn hồi phục nhanh hơn cả nằng, mười mấy ngày sau đã có thể xuống đất đi lại. Ngày hôm sau, mấy việc như tưới nước cho cây, cho gia súc ăn đều đẩy lên người Triệu Hoằng Lâm, dù sao mấy ngày này hẳn cũng không thể đi bộ trên đường dài để đến học đường nghe giảng được, chỉ có thể ở nhà làm một chút chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Cuộc sống cứ tiếp tục rối loạn như vậy ước chừng đã qua mười ngày, chờ vết thương trên tay Triệu Tương Nghi đã kết vảy lại, Phương thị mới thả lỏng tâm tư cho phép Triệu Tương Nghi hoạt động tự do, đặc biệt là vào ban đêm Phương thị thường thắp nhang khấn lạy tổ tiên, cảm ơn tổ tiên đã bảo vệ hai huynh muội Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi giơ hai tay lên cao dưới ánh nắng ban mai quan sát, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, may mắn là không lưu lại vết sẹo gì.

Lúc này đã là giữa tháng hai, hoa đào từ từ nở rộ, cây cỏ bắt đầu sinh sôi nảy nở, khí trời cũng dần dần thay đổi.

Trời vừa tối, xuân lôi [1] liền cuộn cuộn kéo đến, người một nhà vui vẻ không ngớt, nói là xuân lôi cuối cùng cũng vang lên rồi, năm trước xuân lôi ước chừng đầu tháng hai tới, trời sẽ đổ mưa to, thuận lợi cho việc trồng trọt. Năm nay xuân lôi đến muộn khiến cho cả nhà đều lo lắng sẽ gặp phải hạn

hán vào mùa xuân.

Mưa xuân lúc nào cũng rơi dai dẳng, cái này không phải là mưa bụi Giang Nam sao, bắt quá vào giờ phút này Triệu Tương Nghi lại không có cốt cách của một thi sĩ, không hiểu xem mùa, làm hai câu thơ gì gì đó.

Nàng chỉ biết là mỗi buổi tối đều phải đối mặt với cơn sấm sét đùng đùng, buổi sáng sau khi rời giường lại không thấy ánh mặt trời chiếu đến trên đôi gò má đào của nàng đâu hết, nhưng bên tai lại liên tục vang lên tiếng mưa rơi tí tách, khiến cho lòng người rất dễ phiền muộn. So với ngày mưa, nàng lại thích những ngày trời nắng hơn, chí ít vào ngày nắng, nàng có thể tự do đi chơi, mà ngày mưa chỉ có thể phiền muộn ngồi ở trong nhà, ngay cả việc bước chân vào trong sân cũng ít hơn, nàng sợ bùn đất trong sân sẽ làm dơ quần áo của mình.

Hoàn hảo là trước đó vài ngày, những loại thực vật cần dùng làm nguyên liệu đã được phơi khô, Phương thị mặc dù chẳng biết tôn nữ mình đang định làm cái trò kỳ quái gì, nhưng vẫn giúp tôn nữ phơi khô mấy loại thực vật này, hơn nữa dựa theo phương pháp phơi khô dược thảo thì mọi thứ đều được thu xếp thích đáng.

Đợt mưa xuân đầu tiên, cũng không biết khi nào mới dừng, cũng may bây giờ mưa không phải lúc nào cũng rơi như là tháng tư hay tháng năm, bằng không tất cả thực vật đều ẩm ướt mốc meo hết, khi đó kế hoạch được vạch ra ban đầu phải hoãn lại.

Triệu Tương Nghi nhàm chán ghé đầu nhìn ra ngoài ô cửa sổ, thấy mưa rơi càng lúc càng nhiều tạo thành một mảng sương mù, nhìn một lúc, cuối cùng là nhàm chán thở dài một hơi.

Mấy ngày này ruộng nương đều không thiếu nước, cũng không cần mỗi ngày xuống ruộng tưới cây, vì vậy thời gian mà Triệu Tín Lương lại càng nhiều hơn, ngồi ở một bên nhìn thấy con gái thập phần buồn bực đang ngồi ngây ngô ở trong phòng, liền chủ động bước đến vỗ đầu con gái cười nói: “Làm sao vậy, tay đã không còn đau nữa mà còn bày ra cái bộ dạng sầu mi khổ não này là sao thế?”

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên rồi gục xuống: “Cha, mưa này còn phải rơi đến khi nào? Tương Nghi muốn ra ngoài chơi. . .” Nhưng thật ra là muốn đi ra phía sau núi để đem vài loại thực vật kia về.

Triệu Tín Lương chọc cái mũi nhỏ của con gái, cười nói: “Còn lâu lắm, nhìn trời như vậy thì ít nhất phải bốn, năm ngày nữa mưa mới dừng.”

Triệu Tương Nghi thở dài một tiếng.

Triệu Tín Lương cảm thấy buồn cười liền nhéo cái gương mặt nhỏ nhắn của con gái: “Con bé này, con mới có bao nhiêu tuổi, lại bắt chước người khác thở dài thế hả?”

Triệu Tương Nghi xì một tiếng nở nụ cười, sau đó liền dò xét hỏi chút chuyện: “Đợt tạnh mưa, cha có thể mang con đến phía sau núi chơi không?”

Triệu Tín Lương nghe xong, nụ cười trên mặt nhất thời ngưng hẳn: “Chuyện lần trước, con còn chưa sợ ư? Tương Nghi ngoan, đừng đi đến đó nữa, chờ sau khi mưa tạnh cha sẽ dẫn con xuống ruộng chơi được không, bây giờ hoa xuân đều đua nhau nở, con nhất định sẽ thích cho xem, cha sẽ đến mấy mảnh ruộng khác hái về cho con một giỏ nha.”

Triệu Tương Nghi lắc đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn lên lẩm bẩm nói: “Lần trước con và ca ca ở phía sau núi phát hiện một gốc cây, cây đó có hoa và lá đều tỏa là một mùi hương rất thơm, bọn con định đem về nhà, sau đó dùng lá và vỏ cây còn có hoa để làm đồ ăn, khẳng định rất thơm, không thua gì đậu tương và mấy loại hương liệu khác đâu.”

Mùi hương tựa như quế, mùi hoa cũng có chút giống, nhưng mà hoa thơm chỉ nở rộ vào tháng hai, tháng ba âm lịch, cũng chính là vào tiết trời này. Hơn nữa, đúng như Triệu Tương Nghi nói, mỗi chiếc lá, vỏ cây hay hoa đều tỏa ra hương thơm, mỗi chiếc lá hoặc vỏ cây này nếu bỏ vào món ăn, nhất là thịt cá có thể làm át đi mùi tanh vốn có của cá, khi đó tiên hương sẽ lan tỏa khắp nơi.

Triệu Tương Nghi nghĩ đến tác dụng của cây Nguyệt hương, vì vậy cực kỳ mong chờ có thể đem cây Nguyệt hương về đây để trồng, như vậy ở trong nhà cũng có thể chế biến hương liệu từ lá cây Nguyệt hương*, chẳng khác nào như hổ thêm cánh.

* Ở chương 63 mình đề là cây âm hương nhưng có một bạn nhắn tin đến, nói nghe có vẻ kỳ kỳ nên mình đề là cây Nguyệt hương, còn việc chỉnh sửa lại ở mấy chương trước thì mình sẽ làm sau.

Triệu Tín Lương nghe xong lời Triệu Tương Nghi nói, không nói gì, hình như đang suy nghĩ gì đó, một lúc lâu mới thấy hắn cúi đầu nhìn con gái nói: “Tương Nghi, sau này đừng có chạy loạn đến phái sau núi nữa, cha và bà nội đều rất lo lắng biết không, nếu như con thực sự muốn đi, cũng phải đợi được người lớn trong nhà rảnh rồi dắt con đi, con hiểu ý cha chứ?”

Triệu Tương Nghi vừa nghe, cuối cùng ở trong lòng thở ra một ngụm khí lớn, lòng nói nguyên lai phụ thân là đang lo lắng cái này, hoàn hảo là không nghi ngờ là mình cái gì,... Giả bộ làm một tiểu la ly thật mệt à.

Mấy ngày tiếp theo, mưa xuân cuối cùng đã tạnh, trời cũng không phải là trong lấm, chỉ là mây đen ngập trời mà thôi.

Nhưng một phút, Triệu Tương Nghi cũng chờ không được, thừa dịp Triệu Tín Lương làm xong công việc dưới ruộng, liền cầu xin hắn đến phía sau núi, dù sao lúc này chỉ mới là giờ trưa, hơn nữa đi đến chỗ bụi Mê Diệt Hương cũng không mất bao nhiêu thời gian, có thể về nhà trước khi tối.

Trong lòng Triệu Tín Lương biết con gái đã mong chờ cơ hội này từ rất lâu rồi, cũng không tiện dập tắt hy vọng của con gái, liền vui vẻ đáp ứng. Nhưng mà trước khi đi cũng đổi lại cho con gái một đôi giày khác, hôm nay đường núi chỉ sợ là có chút trơn trượt.

May mà bụi cây Nguyệt hương kia nằm ở chỗ không tính là cao, chỉ ở giữa sườn núi một chút, hơn nữa từ chân núi đến chỗ bụi cây chỉ vền vện một con đường thẳng.

Phụ tử hai người không bao lâu đã tới chỗ bụi cây

Mà điều khiến Triệu Tương Nghi không ngờ đến là Triệu Tín Lương nhìn chung quanh bụi cây hồi lâu, lại cẩn thận nghiên cứu gốc rễ cây Nguyệt hương, cuối cùng lắc đầu nhìn con gái tiếc hận nói: “Tương Nghi a, không thể đem cây này về nhà được, nếu như chúng ta kiên quyết dời nó đi, sẽ làm thương tổn đến rễ của nó, nó liền sống không được bao lâu.”

Triệu Tương Nghi ngoe đầu ngẫm nghĩ một lúc, nghĩ cũng đúng, cây Nguyệt hương rất nhỏ, hơn nữa rễ cây lại đâm sâu vào trong đất, nếu là mạnh mẽ nhổ nó lên, chỉ sợ sẽ làm rễ cây bị thương, chờ đến địa phương mới, nó lại không thể thích ứng được hoàn cảnh mới, do đó dẫn đến việc chất dinh dưỡng hấp thu không được, từ từ héo rũ mà chết.

Cây này được xem như là một loại khó trồng.

Mấy ngày qua, nàng một mực bận tâm về việc dời trồng cây, khi nhìn thấy cây Nguyệt Hương và một số loại cây khác nàng liền biết mình đã phát tài, nhưng lại quên đi một chuyện rằng cây Nguyệt Hương rất là khó trồng.

Như vậy, nếu không thể dời đi, vậy không thể làm gì khác hơn là mỗi lần lên núi phải hái nhiều lá cây Nguyệt hương đem về, dù sao sơn đạo ở phía sau núi rất là hiểm trở, đi một chuyến cũng không dễ chút nào.

“Chúng ta có thể hái lá cây đem về không? Cha, cha gửi một chút xem thực sự rất thơm a, không phải bà nội thường nói hương liệu rất đắt sao, nếu mua không nổi, chúng ta dùng cái này đi, con gửi được vị đạo rất giống nha” Triệu Tương Nghi giả vờ tựa như chó ngáp phải ruồi [2] khuyển lơn Triệu Tín Lương.

Lúc này, Triệu Tín Lương cũng gửi thấy một mùi hương rất là thơm, vội bước đến gần cây Nguyệt hương, quả thực đúng như lời con gái nói, mùi hương gửi được giống như mùi bạc hà thơm mát, hương liệu như vậy nếu được sử dụng trong phòng bếp, đích xác là giảm bớt được việc.

“Trái lại chưa gặp qua loại cây nào như cây này, trước đây vẫn chỉ cho đây là cây mọc hoang tầm thường mà thôi.” Triệu Tín Lương cẩn thận gửi lấy, Triệu Tương Nghi đứng ở một bên cười đến mắt đều híp cả, nhìn phụ thân như vậy, khẳng định là cũng nghĩ rằng lá cây Nguyệt hương có thể dùng.

Sau khi về đến nhà, Triệu Tín Lương đặt cái gửi chất đầy lá cây Nguyệt hương xuống, đám người Phương thị nhìn thấy không khỏi tò mò, hỏi hai cha con làm sao bây giờ mới về, hơn nữa còn chạy lên núi đem đóng lá cây về.

Triệu Tín Lương thấy thế, vội đem chuyện hôm nay giải thích một lần cho cả nhà nghe, tài nấu nướng của Phương thị vốn là vô cùng tốt, hôm nay

lại ngửi thấy mùi hương từ lá cây Nguyệt hương, cảm thấy lời hai cha con nói thật không sai, liền hăng hái lên, nói là lát nữa nấu ăn sẽ dùng.

Vừa vặn vào lúc sáng, Triệu lão nhị rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi ra bờ sông bắt mấy con cá về, phân cho đại phòng hai con, Phương thị muốn thử nướng cá với lá Nguyệt hương, nhìn xem có phải khử được mùi tanh như đã nói không.

Cùng lúc đó, Triệu Tương Nghi nghĩ thời cơ đã đến, vội vàng đi theo sát phía sau lưng Phương thị, nước miếng văng tung tóe nói cho Phương thị nghe là chính mình đã phát hiện ra cây này, thập phần uyển chuyển hàm súc nói cho Phương thị chính là muốn bà phải đem lá cây này nấu ăn, ngâm nước, chế biến thành tương hoặc hương liệu để sử dụng, hiệu quả nhất định là rất cao.

=====

[1] Xuân lôi: mưa xuân, sấm sét mùa xuân

[2] Chó ngáp phải ruồi = đánh bừa mà trúng : ví với phương pháp không hay, nhưng gặp may nên kết quả đạt được như ý muốn

Chương 67: Không ăn hết thì đem bán

Ban đầu Phương thị còn lơ đãng không để ý, còn cho rằng đó là một ít đồ chơi mà tiêu hài tử chơi đùa, còn không thể xem như là thật, sao có thể đem thứ này đi làm hương liệu được?

Nhưng khi nồi cá đã nấu xong thì mùi vị thơm phức thoang thoảng bay ra khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn, Phương thị lập tức nghiên cứu đối với thứ mà Triệu Tương Nghi đùa bỡn kia, nói là phải thử thêm lần nữa xem, biết đâu chừng lại có thể chế biến thành hương liệu có mùi vị thơm nồng, đến lúc đó cũng không cần hâm mộ những người có đủ tiền để mua được hương liệu như dâu vừng rồi.

Trong lòng Triệu Tương Nghi thâm chấy mỡ hôi a, bà nội quả nhiên không phải là người có khiếu làm ăn mà, lần này nàng làm như vậy là muốn bà đem thứ này đi bán kiếm tiền, nhưng điều bà nội nghĩ đầu tiên chính là muốn đem thứ này làm đồ dùng trong nhà.

Mặc kệ nói thế nào đi nữa thì hôm nay món cá này chính là vật thử nghiệm, chỉ ít là nàng đã khiến cho cả nhà bắt đầu chú ý nghiên cứu đến loại thực vật này, vả lại phải quan sát xem ngày mai Phương thị sẽ chế biến thực vật này thành nguyên liệu có mùi vị gì. Nếu thành công nàng sẽ lại đến phía sau núi khai thác thêm để đem về làm nguyên liệu, nhưng mọi chuyện trong trù phòng vẫn phải dựa vào bà nội.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi khó có được cả người tràn đầy sinh lực mà dậy thật sớm, chờ Phương thị làm xong điểm tâm cho cả nhà, Triệu Tương Nghi liền xin Phương thị thực hiện lời hứa hẹn tối qua, còn cố ý làm cái bộ mặt tham ăn.

Phương thị thấy Triệu Tương Nghi như thế cũng hăng hái lên, nghĩ đến việc nhà bây giờ cũng không nhiều lắm, không bằng đem thứ này ra ngoài buôn bán, có lẽ thật đúng là làm ra việc lớn, mà mấy thứ gia vị như Hồi Hương, dâu vừng...không phải là hoa quả ở trên cây hái xuống đem đi nghiền nát thành nguyên liệu ư.

Rốt cuộc Phương thị ở trước cửa trù phòng nói, tối hôm qua trước khi đi ngủ đã đem lá Nguyệt Hương và nguyên liệu được phơi khô tốt bỏ vào chung với nhau, đun sôi nước khoảng nửa canh giờ, sau đó đổ nước và nguyên liệu vào một cái bình đất sét để nguội, ngày hôm nay đã có thể đem ra dùng.

Triệu Tương Nghi hưng phấn, cố gắng ngửi lấy mùi hương tuyệt vời đó, hận không thể lập tức đem ngón tay chấm một miếng nếm thử, nhưng Phương thị lại không cho phép Triệu Tương Nghi làm như vậy, sợ nàng vì tham ăn sẽ làm hư bao tử.

Khi thấy Phương thị đem một cái bồn lớn sạch sẽ ra, những thứ trong

bồn chính là món chính, thịt heo . Phương thị dùng muỗng lớn múc bột phần trong cái bình ra, ngửi ngửi một chút, thấy thịt đã thấm gia vị, không khỏi hài lòng cười cười: “Khoan hãy nói, mùi này đúng thật là giống như mùi thơm của Hội Hương, đây không phải là để cho con mèo như cháu vợ được chuột chết sao?” Bà cho rằng Triệu Tương Nghi đúng là chó ngáp phải ruồi, không hề hoài nghi đến việc này là có kế hoạch .

Triệu Tương Nghi nghe xong cũng yên tâm, nghe Phương thị khen mình liền nói: “Bà nội đang làm gì, thật thơm à”

Phương thị vồ vồ đầu Triệu Tương Nghi , cầm nhất cái bồn lớn có nguyên liệu nấu ăn đã được trộn với bột phần đặt lên trên bếp lò: “Một hồi còn thơm hơn nữa”

Bà vừa nói, một bên đem nồi làm nóng lên, bỏ vào trong nồi không ít mỡ heo là những nguyên liệu đã được chế biến, Triệu Tương Nghi thấy thế cũng đặc biệt hài lòng, tâm nói nếu là dùng những thứ mỡ heo kém chất lượng không chừng đã phá đi vị đạo vốn có, lãng phí nguyên liệu rồi.

Đương nhiên, những thứ chế biến hôm nay chỉ là thứ phẩm trong quy trình công nghệ thô thôi, trước phải thử xem những thứ này có đúng là có tác lớn hay không, nếu như chế biến được loại gia vị vừa ngon miệng vừa có mùi thơm , nói không chừng Phương thị sẽ kích động hơn so với nàng, càng vui hơn là có thể nghiên cứu chế biến ra một loại gia vị hạng ưu như thế này.

Tay nhỏ của Triệu Tương Nghi đang cầm cái kiềm công kênh thêm củi cho bếp lò ,lúc này Phương thị đã nồi lửa lớn giờ chỉ cần hạ lửa vừa là được, Phương thị thấy Triệu Tương Nghi không có vẻ mệt mỏi nên không có tức giận hay phản đối cháu gái thêm củi đốt lửa .

Trong nồi dầu đã sớm sôi nổi thành bóng nước lớn, Phương thị cười híp mắt múc muỗng muối bỏ vào , để cho nhiệt độ của dầu không quá sôi mà bắn tung tóe cả ra, sau đó múc từng muỗng thịt heo trong bồn từ từ bỏ vào trong nồi , lại đảo thịt heo qua , ngay lập tức một hương vị quen thuộc tản mát ra, giống như là hương vị của Hội hương, tỏi, gừng được trộn đều lại với nhau, cuối cùng không thể thiếu được vị cay mà Phương thị thêm vào, cánh mày râu trong nhà rất thích ăn cay, dùng cái này trừ ẩm, làm thế nào lại át đi được vị cay?

Ước chừng một khắc đồng hồ nữa mới có thể hạ nồi xuống , vì trong quá trình nấu Phương thị có đem một chút nước trong nồi đổ ra, đợi nước trong nồi do đun nóng mà đặc lại , Phương thị mới hài lòng múc một muỗng nước sốt trong nồi ra, cẩn thận đặt trước mũi ngửi một hồi lâu, mới cười nói: “Trước kia sao bà không nghĩ đến sẽ đem mấy thứ này làm gia vị đây? Thật đúng là ổng công nhiều năm phơi được thảo.”

Triệu Tương Nghi ngửi thấy mùi thơm lập tức bỏ cái kiềm trong tay ra, đứng dậy phủi bụi đất rồi chạy đến bên người Phương thị đang cầm muỗng nước sốt , hưng phấn nói : “Cho con ném thử, cho con ném thử đi.”

Phương thị cười híp mắt cầm chiếc đũa chấm một chút nước sốt rồi dặn dò: “Cái này không thể ăn nhiều đâu, bà sợ nó sẽ hư nhanh, cho nên lát nữa bà sẽ cho nhiều muối thêm nữa . Nếu như con ăn thấy mặn đến lúc đó lại uống nhiều nước cho xem, cẩn thận tè ra quần .”

“Con mới không có tè ra quần đâu, sẽ không giống như Hoàng Nhân ca đâu. ” Triệu Tương Nghi cười nói làm bằm một câu.

Phương thị nhớ tới người cháu Triệu Hoàng Nhân này, không khỏi lắc đầu thở dài, đồng dạng đều là con cháu của mình, Triệu Tương Nghi không có giống như Hoàng Nhân tiêu nhiều như vậy, buổi tối cũng không có đái dầm, còn Hoàng Nhân là một người đặc biệt, buổi tối lúc nào cũng đái dầm không nói, nhưng đến cả ban ngày cũng không nhịn nổi, chưa đến nhà xí đã tè ra cả quần.

“Thật là thơm, ăn thật ngon .” Triệu Tương Nghi híp mắt, dùng đầu lưỡi tinh tế thưởng thức vị đạo còn lưu lại trong miệng, cùng với tương ớt ở kiếp trước không khác nhau là mấy, hơn nữa mùi vị nặng nhẹ cùng với nguyên liệu được chế biến vốn không nhất quán lại có thể xử lý tốt như thế này.

Không nghĩ tới tay nghề của Phương thị rất cao.

Triệu Tương Nghi vội vàng dựng lên ngón tay cái : “Bà nội giỏi quá, thực sự ăn thật ngon, nếu đem món này làm bữa trưa, khẳng định cha và ca ca bọn họ rất là thích. “

Vốn chỉ định làm thử xem sao, dù gì cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm nên mới mò mẫm làm thử, không ngờ hôm nay lại có thể làm ra thứ tốt như vậy, Phương thị hết sức cao hứng.

Trưa hôm đó , món ăn cay dùng gia vị mới chế biến ra để nấu không phải đặc biệt cay nồng gì, chỉ có vị cay nhàn nhạt nhưng vị đạo thực sự ngon và mới mẻ, rất hợp khẩu vị của dân bản xứ.

Một lần thử nghiệm nhỏ làm Phương thị cảm thấy mình rất có thành tựu, sau bà lại bỏ thêm vài nguyên liệu khác vào, những nguyên liệu này phần lớn là do bà phối dược thảo có được, Triệu Tương Nghi nhìn một chút, thấy đây là những loại nguyên liệu bổ thân mà vị ngon gì đó , trong lòng cũng rất là thoả mãn vui vẻ, nghĩ lần này nghiên chế đông hương liệu, nếu mang loại hương liệu này đến tởu lâu để bán khẳng định sẽ thu vào một nguồn tài phú.

Vài ngày sau , trong nhà xuất hiện tình huống có cung nhưng không cầu [1], tuy loại gia vị mới này rất ngon nhưng chung quy vẫn không thể nào thay thế được cơm, cùng lắm chỉ có thể tá vạ [2] mà thôi, nên hôm nay vẫn còn nguyên một cái bình lớn, nếu để nguyên trong một thời gian dài nhất định sẽ bị hư, cái này đã tốn hết nhiều tâm tư và nguyên liệu để tạo thành a, nếu thật sự bị hư há không phải đáng tiếc ư.

Triệu Tương Nghi vốn còn tưởng rằng kỳ này trong nhà sẽ có người yêu cầu đem loại hương liệu này đi bán, dù sao dân chúng bây giờ không mua nổi các loại gia vị như dầu vừng, Hồi hương..., chỉ có thể dùng muối để nấu

nướng.

Không nghĩ đến Phương thị không chút động lòng, lại đem đến cho nhị phòng nếm thử tiên vị và những gia đình có giao hảo tốt với cả nhà. Cả nhà sau khi ăn đều khen đây là mỹ vị đồng thời gia vị được nếm vào đúng thật là tiện lợi.

Được cái mọi người đều hỏi phương pháp làm loại gia vị này như thế nào, tuy Phương thị bỏ ra rất nhiều nguyên liệu để làm, nhưng trong lòng bà ít nhiều có chút cảm giác thành tựu nên muốn giữ lại phương pháp làm của riêng, cho nên không có nói cho mọi người phương pháp làm, chỉ nói rằng mình mò mẫm nên không nhớ đã làm như thế nào.

Triệu Tương Nghi bị chính hành động của Phương thị làm cho kinh hồn táng đảm, tâm nói bà nội của con ơi, may là bà không nói cho mọi người biết phương pháp làm, bằng không cháu chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc?

May mà Triệu Tín Lương ít nhiều gì cũng có ý nghĩ làm ăn, liền đề nghị đem gia vị mới làm không ăn hết này lên trần để bán, cũng nói rằng phần lớn người trong thôn đều là họ hàng, nhiều lắm chỉ có thể mời người ta nếm thử, không thể nào đem thứ gia vị này bán cho người ta được.

Người trong nhà nghe xong trong mắt liền hiện lên tia sáng, đều tán thành, quyết định sẽ đem một chút đi bán, Triệu Tín Lương lại nói những gia đình không thể mua nổi dầu vừng, Hồi hương gì đó khẳng định sẽ mua loại gia vị này về dùng.

Lời phụ thân vừa nói ra, Triệu Tương Nghi kém một chút nữa sẽ nhảy lên người hấn hôn một cái, đúng là hiểu ý con không ai bằng cha mà.

Nghe Triệu Tín Lương nói như thế, đám người Triệu Hoàng Lâm cẩn thận suy nghĩ lại, cũng cảm thấy không phải là không thể, dù sao mấy ngày nữa là ngày họp chợ, người trong nhà phải lên trần trên mua một số vật phẩm cho mùa xuân, lại mua cho mấy người Phương thị vải và chỉ thêu để các nàng lúc nhàn rỗi có thể làm tú phẩm và túi thơm bán lấy tiền.

Sau khi nghiên chế ra gia vị mới, tảng đá lớn trong lòng Triệu Tương Nghi cũng hạ xuống, nỗ lực nhiều như vậy cũng không uổng phí, đồng thời có sự tán thành của cả nhà.

Kế tiếp phải xem thành quả khi đem loại gia vị này ra chợ bán ra làm sao đã.

Bất quá nói đi nói lại thì ý tưởng của Triệu Tương Nghi cùng cha và ca ca có điểm bất đồng. Kiếp trước nàng sinh ra trong một gia đình thương nhân, từ nhỏ mưa dầm thấm đất không ít, cho nên ở phương diện làm ăn nàng ít nhiều cũng biết được đôi chút.

Nếu như muốn đem sinh ý làm lớn ra mà nói, thì không nên đem loại gia vị này ra chợ bán cho các tiểu thương và bình dân bách hay lại đi ngược lại con đường đã định. Bởi vì loại gia vị này mà rơi vào trong tay bách tính chẳng khác nào là loại gia vị phổ cập bình thường, tuy đây là thứ tốt, có thể

dùng thì phải dùng lâu dài, khó tránh khỏi việc khiến người khác chán ghét, sẽ nghĩ đây là thứ bình thường nhất định không quý trọng.

Hơn nữa điểm trọng yếu nhất là bán cho những gia đình bình thường kia, giá bán loại gia vị này sẽ không thể khai cao, gia đình người ta vốn không thể mua hương liệu tốt như dầu vừng, hồi hương nên mới tìm mua những loại gia vị khác thay thế, nếu người lại kêu giá cao hơn so với người khác, còn có người đến mua?

Tuy nói vốn bán loại gia vị này không cao, nhưng nếu dùng giá tiền như vậy để bán, khẳng định sẽ không có thu lợi được nhiều, Triệu Tương Nghi làm sao có thể cam tâm tình nguyện?

Triệu tương Nghi ngay từ đầu đã có ý nghĩ sẽ bán loại gia vị mới này cũng là dựa theo ý nghĩ của phụ thân và ca ca, nhưng nếu bán cho dân chúng bình thường để dùng, đến lúc đó nhất định là cung không đủ cầu.

Nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại đã thấy sai lầm rồi, nếu như muốn dựa vào loại gia vị mới này để kiếm một núi tiền, nhất định phải đem bán cho các lão bản ở các tử lâu trên trấn, hay là bán cho một nhà giàu có, để cho nhà nàng được độc quyền, như vậy mới có thể khai giá cao hơn, đồng thời còn cho thấy đây là loại gia vị quý giá nhưng không đủ dùng.

Những khách nhân kia sau khi ăn những món ăn ngon, khó tránh khỏi việc nhớ đến tử lâu mà mình thấy ăn ngon, như vậy cũng là tăng tiền lời cho tử lâu, lão bản tử lâu khẳng định sẽ tìm cách liên hệ với nhà bọn họ, đây mới là kế sách lâu dài.

Vì vậy Triệu Tương Nghi liền âm thầm ở trong lòng hạ quyết tâm, chờ người nhà mang gia vị mới lên trấn để bán thì nàng sẽ khuyên họ đi trên con đường mà chính nàng đã vạch ra , nếu như thành công , người trong nhà nhất định có thể kiếm được một thùng tiền đầu tiên.

0o0

[1] Có cung nhưng không cầu: có nhiều nhưng không dùng

[2] Tá vị: gia vị thêm vào, như ăn bánh canh thêm nước mắm ấy

Chương 68: Hoàn toàn thất vọng

Ngày hôm sau, người trong Triệu gia chuẩn bị thật kỹ trước khi xuất môn, giá cả loại gia vị mới này ước chừng là mười văn tiền nửa lạng, nghe có vẻ chẳng có lời tí nào, nếu chiếu theo giá tiền ở thời đại này mà nói thì cũng không tính là đắt. Giá tiền là do Triệu Tín Lương quyết định, giá này được chiếu theo giá muối và tương rồi so sánh với giá dầu vừng hiện tại mà quyết định bán với giá mười văn tiền nửa lạng, kỳ thực đã hạ giá rất thấp, vì cả nhà bọn họ chưa bao giờ buôn bán gì nên không biết có thu lại lợi nhuận hay không, bao gồm giá vốn của dầu, muối, thực vật đã dùng, công việc chế biến và những thứ khác đều không có tính vào.

Bất quá đối với giá tiền như thế này, Triệu tương Nghi cũng không có vội vàng đứng ra khuyên người nhà suy nghĩ lại, bởi vì trong lòng nàng nắm chắc được lần này cha và mọi người đem gia vị mới lên trấn buôn bán, nguồn tiêu thụ nhất định sẽ không lớn.

Ngược lại Phương thị cảm thấy mình chỉ chế biến lung tung lại có thể mang đi bán lấy tiền, trong lòng rất là vui vẻ, thậm chí bắt tay tính toán, vò đụng nặng hai cân, nấu bỏ thêm hương liệu vào thì nặng đến năm cân, có thể đoán được hương liệu lần này làm ra ước chừng nặng đến ba cân, nếu bán theo giá mười văn tiền nửa lạng thì cả nhà sẽ thu về đến ba trăm văn tiền, đối với cả nhà bọn họ mà nói chỉ đi một chuyến mà thu về ba trăm văn tiền đã xem là nhiều rồi.

Suy cho cùng thì Phương thị vốn xuất thân từ nhà nông, cũng chưa từng nghĩ sẽ thấy số tiền lớn như thế, nhưng trong mắt Triệu tương Nghi thì số tiền này chẳng có phân lượng gì, nàng còn muốn có nhiều tiền hơn thế này cơ.

Người một nhà rất là kích động chạy đến trấn trên, Phương thị đề nghị sẽ đi xem một ít đồ sẵn tiện mua thêm một số đồ cần dùng trong nhà, còn việc mua bán thì để cho Triệu Tín Lương lo liệu. Thấy thế, Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi đều nhất nhất yêu cầu ở lại cùng cha bán hương liệu (gia vị).

Ở chợ, việc mở sạp bán hàng cũng không giống như ở hiện đại là phải đóng tiền phí, ở đây các tiểu thương hay di chuyển không cố định một chỗ, hơn phân nửa là xuất thân từ nông thôn, trong nhà mình mà làm ra được thứ tốt sẽ đến trấn bán lấy tiền, hoặc mang đi đổi với một người khác để lấy thứ mình cần, giao dịch như thế rất là thoải mái.

Triệu Tín Lương chọn một vị trí ở giữa các sạp khác rồi trải vải thô ra, sau đó lại đặt ra trên tấm vải thô một băng ghé gỗ từ nhà mang tới, rồi cùng hai đứa con ngồi trên ghé gỗ.

Để việc mua bán được thuận tiện, bọn họ còn đem theo một cái chén nhỏ

ước chừng nửa lạng, dễ dàng cân đo lượng hương liệu.

Phụ tử ba người ngồi vào chỗ của mình, vì là lần đầu tiên bán hàng nên cũng gặp không ít trục trặc, cũng không có quen việc thét to gọi hàng hoặc đi tìm khách mua, chỉ ngây ngốc ngồi tại chỗ nhìn khách nhân tới lui.

Tiểu thương sát vách bán trứng gà, thấy thương phẩm của Triệu tương Nghi bên này rất lạ liền tò mò hỏi thăm:” Đại ca, huynh bán cái gì thế?”

Rốt cuộc Triệu Tín Lương cũng thấy có người hỏi hương liệu của mình, trong lòng rất kích động, vội vàng giới thiệu với bọn họ: “Cũng không phải cái gì lạ, là hương liệu do nhà chúng at tự làm, rất thơm, huynh đệ có muốn mua một chút để thử không?”

Triệu Tương Nghi nghe vậy liền cúi đầu cười thầm, cha của mình mặc dù nói chuyện có chút không rõ ràng lắm, nhưng thật có khiếu làm ăn, rất có tiềm lực nha.

Người bán hàng bên trái không để ý, nhưng người bán hàng bên phải lại rất tò mò liền bước đến sát cái bình ngửi thử: “Đúng à, thật sự rất thơm, huynh bán như thế nào?”

Triệu Tín Lương thấy hẳn hỏi giá tiền, càng thêm kích động, vội khua tay múa chân nói: “Mười văn tiền nửa lạng, rất rẻ đấy.”

“Mười văn tiền nửa lạng?” Người bán hàng rong nhất thời tròn to mắt lên, dòm vào cái bình hương liệu rồi phát tay, “Người bán như vậy, hèn gì không ai mua.”

” Này, huynh đệ cứ đi hỏi thăm một chút xem, một bình dầu vừng nhỏ cũng đã hơn một trăm văn, mà giá mười văn tiền nửa lạng này của ta so với giá muối, tương đều rẻ hơn nhiều, nếu như huynh đệ ngại muối và tương đắt tiền có thể mua một chút hương liệu này của ta về nấu ăn xem, cũng không cần bỏ thêm muối và tương.” Triệu Tín Lương vội vã giải thích, Triệu tương Nghi ở một bên chống cằm nhàm chán, cũng không phụ họa, nàng chờ chính là kết quả này, kiến cho cái bình hương liệu bán không được, sau đó tìm cơ hội giật dây người nhà đi tìm tửu lâu làm nguồn tiêu thụ..

Bán cho dân chúng bình thường cũng không phải kể lâu dài, hơn nữa mặc dù đã hạ thấp giá tiền xuống nhưng bọn họ vẫn cảm thấy đắt, dù sao hương liệu này đối với dân chúng bình thường mà nói có cũng được mà không có cũng được, chỉ cần lấp đầy bụng là được cũng không cần tiêu phí tiền đi mua mấy thứ này. Nhưng ở mấy tửu lâu lại không giống vậy, lúc nào ở đó cũng mong có thêm thứ mới lạ để tăng thêm lợi nhuận, người có kêu giá cao gấp mười lần thì họ cũng không ngại đắt.

“Cha, làm sao bây giờ, hương liệu này hình như bán không được?” Triệu Hoàng Lâm hạ mi, nghe lời nói của người bán hàng rong lúc này, hi vọng đối hương liệu này đã biến mất.

Triệu Tương Nghi tinh nghịch cười cười: “Đợi thêm lát nữa đi.”

Trong lòng của Triệu Tín Lương cũng thầm lẩm bầm, nhưng vẫn vui vẻ

sờ đầu Triệu Tương Nghi: “Nhất định sẽ có người mua, chúng ta hãy bắt chước mọi người rao hàng xem?”

Nói đến đây, Triệu Tín Lương liền hăng giọng rao hàng: “Ai là đại gia mau nhanh đến đây nhìn xem, hương liệu mới chế, có nó, nấu ăn cũng không cần bỏ thêm muối và tương, bớt được rất nhiều tiền mua đồ, nhanh đến xem một chút nha.” Triệu tương Nghi thấy thế cũng hét to vài tiếng rao hàng.

Còn Triệu Hoàng Lâm chung quy vẫn là da mặt mỏng, tuy rằng ngoài miệng cũng rao hàng theo nhưng trên gương mặt thanh tú ần ần vài vệt đỏ.

Lúc Triệu Tương Nghi liếc mắt sang nhìn thấy được cảnh này, không khỏi che miệng mà cười.

Bất quá, sau khi ba cha con rao hàng, thật đúng là thu hút không ít người đến xem, mỗi người đều thất chủ bát thiết [1] hỏi cả ba người, Triệu Tín Lương nhất thời vui mừng trả lời từng người, nhưng khi nghe đến giá tiền thì một nhóm rời đi chỉ còn lại mấy người muốn mua.

Cối cùng chỉ thu được hai mươi văn tiền.

Thật ra mấy khách nhân kia là muốn đến đây để ném thử miễn phí, Triệu tương Nghi biết bọn họ không có ý định mua, chỉ muốn đến đây ném thử thôi, không khỏi hạ mi, cứ theo tình hình này thì hương liệu không có bán hết mà bị đám khách nhân kia ném hết mất.

Triệu Tín Lương cẩn thận sờ sờ hai mươi văn tiền, tuy không có nhiều lắm nhưng trong lòng hắn cũng cảm thấy thỏa mãn, cuối cùng cũng ngẩng đầu, trong ngóng hi vọng.

Lúc này, hai người bán hàng sát vách bước đến cười hì hì nói: “Thế nào đại ca, ta nói có đúng không? Huynh bán như vậy cũng chẳng bán được bao nhiêu, không bằng như vậy, huynh bán cho ta năm văn tiền nửa lạng, ta sẽ mua giúp huynh một cân, huynh nghĩ thế nào?”

“Bọn ta chẳng phải là bị lỗ sao, hương liệu là dùng mỡ heo để chế biến, bán cho ông một cân mà nửa lạng lại là năm văn tiền, thì bọn ta thu hồi tiền vốn làm sao đây.” Đột nhiên triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt người bán hàng kia, người bán hàng kia thấy Triệu Hoàng Lâm da mặt mỏng, cho là hắn không có bản lĩnh gì, bây giờ lại nghe hắn châm biếm mình, ngược lại làm lời nói định nói ra bị nghẹn lại trong họng.

“Huynh đệ xem, con ta nói rất đúng à, nếu ta bán cho người theo giá đó thì sao có thể hoàn lại tiền vốn đây?” Triệu tín Lương ở một bên phụ họa theo, người bán hàng kia thấy tình hình không tốt lắm, cũng không để ý đến một nhà ba miệng bọn họ nữa.

Qua lời nói của người bán hàng rong kia, Triệu Tương Nghi cũng âm thầm tính toán, nghĩ đến hương liệu này rất được mọi người hoan nghênh, người bán hàng kia cũng nhiều lần ngỏ giá với bọn họ, cò kè mặc cả. Cho nên, nếu đem hương liệu an₂y đến từ lâu mà tiêu thụ nhất định sẽ được ừ ái rất nhiều.

Đến gần trưa, Phương thị rút cuộc cũng quay lại, mua được không ít đồ, mệt mỏi hần hển nên triệu tín Lương vội vã đỡ bà ngồi xuống băng ghế gỗ, miệng không ngừng nói: “Đáng lẽ nên bảo một người trong nhà theo giúp đỡ mẹ, đỡ phải khiến mẹ tìm kiếm vất vả thế này.”

Phương thị lắc đầu, híp mắt thấy một vò hương liệu dò hỏi: “Thế nào, bán được bao nhiêu rồi?”

“Chỉ bán được hai mươi văn tiền, căn bản là không có ai muốn mua.” Triệu Tương Nghi không đợi phụ thân trả lời đã giành nói trước.

“A?” Phương thị hoàn toàn thất vọng, bà còn cho rằng sau khi mình quay lại, hương liệu cũng bán gần hết đi, “Tất cả mọi người đều không thích mùi này sao? Các con có cho người ta ném thử không đây?”

“Tại sao không có, đều bị họ ném gần hết rồi.” Triệu Tương Nghi tiếp lời, sau đó còn đem chuyện của người bán hàng kia nói nhỏ với Phương thị, lại nói thêm, “Con thấy nếu chúng ta hạ giá thêm nữa, bọn họ vẫn cảm thấy vẫn còn đắt.”

Triệu Tín Lương cúi đầu quan sát con gái mình một phen, nghĩ đến lời con gái nói về người bán hàng không phải là không có lý, việc này là do chính mình không có suy tính đến.

Cũng rất là bồi rối nói: “Nhưng bán với giá mười văn tiền nửa lạng đã xem như là rẻ rồi, nếu hạ thêm nữa, sợ rằng tiền vốn cũng không thu lại được.”

“Quên đi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, cái này cứ để lại ăn dần đi.” Phương thị không có tinh thần nói, Triệu tín Lương mơ hồ cũng có ý này, tuy rằng trong lòng vẫn không tình nguyện, nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa nghĩ ra cách nào có thể đem cái bình hương liệu bán hết sạch.

“Cha, bà nội, không bằng chúng ta đem cái bình hương liệu này đến tửu lâu đối diện hỏi chút xem.” Triệu Tương Nghi nhân cơ hội này nói ra suy nghĩ trong lòng mình, lại giải thích: “Người trong tửu lâu bán rất nhiều đồ ăn có mùi thơm ngon, hương liệu của chúng ta lại có vị đạo giống thế, chắc chắn bọn họ sẽ để ý đến cho xem.”

Phương thị nghe xong lập tức không đồng ý, triệu tín lương có chút do dự nói: “Cái này sợ rằng không được, tửu lâu của bọn họ rất lớn, lại nổi tiếng, có thể để ý đến hương liệu của chúng ta sao?”

“Tính toán như vậy là được rồi, Tín Lương trở về thôi, chúng ta chỉ bán cho dân chúng, nếu bán cho một hộ thương nhân lớn, nhà nông như chúng ta ứng phó làm sao đây? Không chừng sẽ bị bọn họ tính toán lại đây.” Phương thị chưa bao giờ trải qua việc này, nên phương diện và tư tưởng vẫn còn lệch lạc, so với việc kiếm nhiều tiền, bà lại coi trọng cuộc sống an ổn hơn.

Triệu Hoàng Lâm thấy bộ dáng đầy hi vọng của tiểu muội, trong lòng

không đành, xem thử một chút cũng không sao đi, hậu quả cũng không thể nghiêm trọng như lời bà nội nói được, liền nói giúp tiểu muội: “Chúng ta thử vận may một chút xem, trở về muộn cũng không sao, giữa ban ngày, bọn họ cũng đâu thể hóa thành mãnh thú, có thể hại chúng ta như thế nào chứ?”

=====

[1] Thất chủ bát thiết: bảy miệng tám lưỡi = tranh nhau mà nói

Chương 69: Chào hàng

Nói thật , Triệu Tín Lương trong lòng vốn muốn bán bình hương liệu kiếm chút tiền cho nhà , vì thế sau khi nghe nhi tử mách ý, trong lòng bắt đầu do dự, mơ hồ có ý tứ muốn chào hàng.

Phương thị thấy tôn tử ôn trọng, nghe tôn tử phân tích tỉ mỉ như thế cũng hiểu được hậu quả sẽ không nghiêm trọng như bà đã nghĩ, nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa thì trong lòng vẫn có chút lo sợ, Triệu Tương Nghi thấy thế, liền lôi kéo tay Phương thị làm nũng một hồi lâu, lại thêm vẻ đáng yêu chọc cho ba người trong nhà cười không ngừng, tâm cũng mềm nhũn ra.

Vì vậy cả bốn người thay đổi ý định, không quay về nhà nữa, quyết định đến tửu lâu đối diện thử xem.

Triệu Tương Nghi bị đại ca nắm tay dẫn đi, trong lòng đã muốn chảy mồ hôi, thậm chí nói thân thể của ta mau lớn nhanh đi à, nếu không những lúc làm đại sự thì ý kiến của ta sẽ không có phân lượng gì rồi, luôn bị mọi người xem như là một tiểu hài tử mà đối đãi, không được coi trọng. Hơn nữa mỗi lần muốn đưa ra ý kiến là phải giở sở trường làm nũng ra để nói lên mục đích, quá trình làm chuyện này thật quá xấu hổ.

Tửu lâu đối diện kia nằm trên phố Cảnh Thái nơi được xem là khu phố sầm uất nhất trấn Thanh Hà, vì vậy cả bốn người mới có ý định đem gian hàng của mình mở ra ngay trung tâm của phố Cảnh Thái, chính là coi trọng lượng khách nhân đi qua nơi này rất nhiều.

Phố Cảnh Thái đều lát đá xanh mà thành, tuy rằng nhìn qua đã có chút xưa cổ kính nhưng so với nông thôn mà nói, thì một cái ở trên trời , một cái ở dưới đất

Hai bên con đường mở rất nhiều cửa hàng, có cửa hàng sơn phấn, trang sức, cửa hàng bán các loại thực phẩm như muối , dầu hay cửa hàng bán đồ dùng trong gia đình, Triệu Tín Lương đi trên phố Cảnh Thái thầm tính toán, con đường này từ đầu đường đến cuối đường có bốn tửu lâu, quy mô không giống nhau đương nhiên lượng khách nhiều hay ít cũng không giống.

Tửu lâu gần nhất với bọn họ tên là Bách Vị Lâu, chiêu bài [bảng hiệu] cũng rất có tiếng, tửu lâu sửa sang lại có hai tầng, quy mô khá lớn, lượng khách nhân lui tới cũng nhiều.

“Trước hết vào đây chào hàng thử xem?” Triệu Tín Lương đề nghị vào Bách Vị Lâu , ba người còn lại đồng loạt gật đầu.

Đứng ở cửa nghênh tiếp thực khách là một tiểu tử mắt hẹp dài, Triệu Tương Nghi không thích tướng mạo của người này lắm, tướng mạo gần như giống với Dương thị, nhìn không giống người hiền lành gì.

Tiểu nhị tiếp khách nhìn một nhà bốn người ăn mặc rất mộc mạc, nghĩ là nhất định ăn không được thức ăn ở tửu lâu giá cao như thế này, cũng không

lấy sắc mặt tốt, chỉ lạnh lùng liếc nhìn cả bốn người nói: “Di, tửu lâu của bọn ta là bán cơm chứ không có cơm cho ăn xin đâu nha.”

“Người nói cái gì đó, người mới là ăn xin.” Triệu Tương Nghi trừng hai con mắt oán hận nói, vừa rồi nàng còn ở trong lòng tự nói với chính mình đừng có trông mặt mà bắt hình dong [nhìn mặt ngoài mà đánh giá người khác], giờ lại nghe thấy ngôn từ độc ác từ miệng tiểu nhị chẳng có chút tí đức nào hết, có chút phát cáu, nghĩ lại suy nghĩ lúc đầu của mình chẳng sai tí nào, người có con mắt hẹp dài như thế này hơn phân nữa là hạng người chẳng ra gì.

“Chẳng lẽ không đúng sao, nhìn các người như vậy, đâu phải là đến Bách Vị Lâu ăn? Chỉ sợ chỉ gọi một bình trà to cũng không đủ tiền để trả.” Tiểu nhị tiếp khách thấy Triệu tương Nghi tức giận, càng hăng hái hơn, dù sao quanh năm suốt tháng làm, tiểu nhị tiếp khách cũng làm cho cuộc sống ngày thường của hắn càng thêm vô vị, có một, hai người quê mùa đến đây cũng có thể làm cho hắn giết được thời gian, ngược lại kiếm chút lạc thú cũng tốt.

“Vậy thì người có tiền để ăn ư?” Đột nhiên Triệu Tương Nghi chống nạnh khễ cười nói, “Chẳng lẽ Bách Vị Lâu này là do người mở? Người bắt quả chỉ là một tiểu nhị tiếp khách mà thôi, gặp bọn ta lại nói không có đủ tiền để ăn đồ ăn đắt đỏ ở đây? Vậy người có cái bản lĩnh mỗi ngày ăn đồ ăn đắt đỏ ở đây? Chẳng qua chỉ ăn lại đồ thừa của khách nhân mà thôi, người nói xem ai mới là kẻ ăn xin?”

“Không thể như vậy sao?” Phương thị khom người xuống bệ Triệu Tương Nghi, “Tuy rằng bọn ta không có tiền, nhưng chí ít là dựa vào hai bàn tay kiếm lấy mà ăn, không có giống như người, ăn thịt là của người khác để lại, không phải là ăn xin chứ là cái gì?” (J: 1 like cho Phương thị)

“Bà” Tiểu nhị tiếp khách bị nhóm người Triệu tương Nghi nói như vậy cũng không thể chống chế lại được, muốn mở miệng mắng lại, nhất thời không tìm ra được từ nào thích hợp để mắng, còn đồng ý lời bọn họ nói có đạo lý ư, gặp quý.

Nghĩ đến điều này, tiểu nhị tiếp khách không khách khí, chỉ xem như không nghe thấy mạ ngữ [mắng chửi] của nhóm người Triệu Tương Nghi, thái độ hung hăng oang oang nói: “Này, này, các người không đến đây ăn cơm thì đừng có ở đây quấy rối, hay là các người có ý muốn phá hoại sinh ý của Bạch Vị Lâu?”

“Phi, ta không giống như người nào đó nguyện ý xin ăn ở đây? Có cho ta ăn ta cũng không thèm ăn.” Phương thị liếc mắt thấy tiểu nhị tiếp khách đã tức giận, trong chớp mắt muốn đánh người, vừa giơ tay phải lên đã bị Triệu Tín Lương bắt lấy ngăn cản, chỉ thấy Triệu Tín Lương trầm giọng nói:

“Đây là mẫu thân của ta, người dám động thủ với bà ấy một lần, ta sẽ bồi lại người gấp đôi.”

Triệu Tín Lương thường xuyên làm việc nhà nông, khí lực rất lớn, tiểu

nhị tiếp khách bị Triệu Tín Lương nắm một tay, cả người đã muốn ngã ngửa ra đằng sau, lập tức cầu xin tha thứ: “Đại ca tha mạng, tha mạng, là tiểu nhân có mắt như mù, xin đại ca giơ cao đánh khế cho.” Bọn họ cũng không chấp nhặt lời nói vô tâm của tên tiểu nhị này, hơn nữa cũng không muốn gây chuyện, vì vậy Triệu Tín Lương đẩy tiểu nhị tiếp khách ra, rồi quay lại nói với người nhà: “Quên đi, tửu lâu này không tiếp đón chúng ta, chúng ta đi tìm tửu lâu khác.”

“Cha nói rất đúng, chẳng biết lão bản nào lại dạy dỗ ra một tên tiểu nhị tiếp khách không biết cấp bậc lễ nghĩa này, tiểu nhị như vậy đã có thể thấy lão bản và chương quỹ cũng là hạng người không ra gì.” Triệu Hoàng Lâm đón lấy Triệu Tương Nghi từ tay Phương thị, đặt nàng xuống đất rồi nắm lấy tay nàng, “Tiểu muội mắng rất hay, chỉ là độc miệng hơn đại ca nhiều.” Nói xong, liền nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi cười hì hì đáp lại đại ca mình, sau đó trừng mắt liếc cái tên tiểu nhị tiếp khách muốn chạy vào trong, “Cẩn thận cái tay người đấy.”

Tiểu nhị tiếp khách sợ đến mức chân nhũn cả ra, chờ người một nhà đó đã đi xa, mới tự nhận mình xui xẻo, “Hừ, một đám nhà quê không có hiểu biết, ăn mặc mộc mạc, nghèo kiệt xác, khả năng mắng người thật là lợi hại.”

Có lần thử nghiệm vừa rồi, vào giờ phút này người một nhà bọn họ đã đứng trước một tửu lâu gọi là Vạn Phúc Lâu, chậm chạp không có bước vào. Phương thị do dự trong chốc lát cuối cùng mới đề nghị: “Quên đi, ta đã nói bọn họ không muốn mua hương liệu này của chúng ta mà, còn chưa bước vào đã bị người ta làm nhục cho một trận, không duyên không có bị mắng nữa bây giờ.”

Triệu Tín Lương cũng lắc đầu: “Chúng ta vừa đến đây, không để cho họ ném thử thì sao biết được kết quả như thế nào chứ, ta không tin tất cả tửu lâu trên trấn đều có thái độ như vậy, nhất định sẽ có một tửu lâu có thái độ tốt với chúng ta.” Nói xong, thăm quan sát Vạn Phúc Lâu một phen, quy mô cũng giống như Bách Vị Lâu đều khá lớn, chỉ là khách nhân ở đây so với Bách Vị Lâu ít hơn rất nhiều, lại nói thêm, “Mọi người nhìn xem, sinh ý ở Vạn Phúc Lâu không tốt như ở Bách Vị Lâu, trước cửa vắng khách, chỉ có vài khách nhân bước vào, chúng ta không ngại một chút thì bước vào xem sao, nói không chừng lão bản ở đây sẽ nguyện ý dùng hương liệu của chúng ta để cứu vãn sinh ý.”

Nghe Triệu Tín Lương nói, Triệu Tương Nghi thầm vui vẻ ở trong lòng, cha của mình quả nhiên có tiềm năng buôn bán, ở nông thôn làm ruộng quả thật là làm mai một tài năng của cha mà.

Đúng như lời phụ thân nói, tửu lâu có sinh ý tốt sẽ không cần đến hương liệu của bọn họ, mắt lão bản của mấy tửu lâu này cao hơn đầu, sẽ không nguyện bỏ cũ lấy mới. Chỉ có tình trạng như Vạn Phúc Lâu, sinh ý không

được tốt, quy mô lại lớn, chắc chắn lão bản Vạn Phúc Lâu sẽ nguyện ý ném thử hương liệu của bọn họ, dù sao họ cũng muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống, không chừng sinh ý lúc đó lại tăng lên .

Nghĩ như vậy, cả bốn người chợt thấy có chút hi vọng, nhắc chân bước vào đại môn Vạn Phúc Lâu.

Tiểu nhị tiếp khách thấy có khách nhân tới liền đứng dậy tiếp đón, mặc dù nhìn thấy bọn họ ăn mặc quê mùa, cũng không giống như những người có tiền nhân rồi, nhưng đối với một tửu lâu có sinh ý đã muốn lụn bại mà nói, có thể đi vào đây đều đối đãi như khách quý, mặc kệ bọn họ ăn mặc ra sao, chỉ cần có thể trả tiền ăn uống là tốt rồi.

Phương thị thấy tiểu nhị tiếp khách này so với tên tiểu nhị ở hồi nãy có thái độ tốt hơn rất nhiều, tâm tình cũng dần buông lỏng xuống.

“Mời các vị ngồi bên này, bên này có ánh mặt trời, mọi người có thể nhìn tên món ăn ở bài tự bên kia, muốn ăn một chút đồ ăn gì không?” Tiểu nhị một đường bắt chuyện mời họ ngồi xuống, rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt nói tên món ăn có trong điếm.

“Tiểu nhị, người chờ một chút, chúng ta đến đây không phải để ăn cơm.” Triệu Tín Lương cười giải thích.

Tiểu nhị vừa nghe, trong lòng khó tránh khỏi nản lòng, Triệu Tín Lương vội vàng nói thêm: “Bọn ta đến đây là muốn cứu sinh ý của tửu lâu.”

Có một câu nói này, chương quỹ đang ngồi tính toán ở trên quầy không khỏi tò mò ngẩng đầu lên đánh giá bốn người Triệu Tương Nghi, chỉ là khi nhìn thấy bộ dáng của Triệu Tín Lương liền nghĩ hẳn đến đây là muốn xin làm đầu bếp, vẫn không tin tưởng lắm.

“Như vậy a. . .” Tiểu nhị suy nghĩ một hồi, sau đó nhìn Triệu Tín Lương nói, “Đại ca đến đây là muốn làm đầu bếp?”

Triệu Tín Lương lắc đầu, cầm bình hương liệu trong tay đưa lên: “Chúng ta muốn bán hương liệu này, rất thơm, huynh đệ gửi thử xem.”

Tiểu nhị hơi nghi ngờ bước đến gần cái bình hương liệu, biểu tình trên mặt từ trời mưa chuyển thành trời quang: “Tuyệt nha, đúng là rất thơm như lời đại ca nói.” Quay lại nhìn chương quỹ lớn tiếng nói, “Chương quỹ, mau đến đây xem, hương liệu rất là thơm.”

Chương quỹ thấy thế, bỏ công việc đang làm trên tay xuống, đi về phía nhà Triệu Tín Lương đang ngồi. Không có giống như tiểu nhị trực tiếp gửi hương liệu trong bình mà Triệu Tín Lương đưa ra, trái lại quan sát một nhà bốn người một phen, sau đó hỏi một câu: “Trước đó, mọi người đã đem hương liệu đến Bách Vị Lâu bán?”

Triệu Tín Lương nghe vậy, lập tức lắc đầu: “Tửu lâu kia ngay cả vào bọn ta cũng chưa vào.” Tuy nguyên nhân không giống như lời Triệu Tín Lương nói, nhưng mà kết quả là vậy.

“Đúng vậy, đi trên phố Cảnh Thái, tửu lâu mà bọn ta thấy đầu tiên chính

là Vạn Phúc Lâu nên mới quyết định bước vào.” Triệu Hoàng Lâm đảo mắt phụ họa theo cha. Nhìn thấy sắc mặt chương quỹ, khẳng định là rất ghét cái Bách Vị Lâu kia, trả lời như vậy cũng giành không ít hảo cảm từ vị chương quỹ này.

Quả nhiên, thấy chương quỹ gật đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười: “Mọi người muốn bán hương liệu này.” Nói xong liền bước đến gần bình hương liệu, ngửi hương liệu trong bình.” Mùi vị không tệ, được rồi, mọi người đi theo ta.”

Triệu Tương Nghi thấy có hi vọng, khỏi khỏi vui vẻ: “ca, người thật giỏi.”

Được khuê nữ khen như thế, Triệu Tín Lương ngược lại có chút ngượng ngùng, dùng một tay xoa đầu Triệu tương Nghi, sau đó hứa hẹn nói: “được như vậy, không thể thiếu được công lao của Tương Nghi, nếu như thành công, cha sẽ mau kẹo cho con ăn.”

“Hoan hô, cha là tốt nhất.” Triệu Tương Nghi cười đến mắt cong cong lên.

Triệu Hoàng lâm dặt tay nàng: “được rồi chúng ta đi thôi.”

Chương 70: Thập Tam Hương

Một nhà bốn người đi theo chường quỹ lên lầu hai, sau đó rẽ trái , rồi đứng bên ngoài gian phòng ở ngay góc khuất hành lang, chỉ thấy chường quỹ xoay người cười nói với Triệu Tín Lương: “Mọi người hôm nay tới thật đúng lúc, lão bản của bọn ta vừa lúc đang ở đây, để xem ông ấy có muốn gặp bốn người không.”

Triệu Tín Lương nghe thế, trong lòng nhất thời có chút khẩn trương, suy cho cùng sau bao nhiêu năm trải qua nhiều gian khổ, tâm tư vẫn còn tương đối thành thật, song ngoài miệng vẫn khéo léo đáp ứng chường quỹ.

Chường quỹ bước đến gõ cửa, sau khi được người bên trong đáp lại mới một mình bước vào Nhã các.

Một nhà bốn người đứng chờ ở bên ngoài, Phương thị có chút hồi hộp , liền nhỏ giọng nói với nhi tử : “Tín Lương, con nói xem tửu lâu này sẽ nguyện mua hương liệu của nhà ta sao?”

Triệu Tín Lương nở nụ cười, gật đầu: “Nương, con đoán có thể thành công .”

Vừa dứt lời, cửa phòng cũng mở ra, đi cùng với chường quỹ ra ngoài là một vị trung niên thân vận y sam thanh sắc , tuổi chừng hơn Triệu Tín Lương vài tuổi, thần tình lúc này vui vẻ, mơ hồ bao hàm một loại thần sắc đầy mong đợi, thấy được bốn người đang đứng, rất hữu lễ chào hỏi bọn họ thật tốt.

Triệu Tín Lương đoán đây chắc hẳn là lão bản trong miệng chường quỹ, vì vậy cũng không dám qua loa liền ân cần chào hỏi vị lão bản này.

“Lão bản bọn ta họ Mạc, mọi người cứ gọi là Mạc lão bản.” Chường quỹ cười giới thiệu, rồi dẫn mọi người xuống lầu, đồng thời vị Mạc lão bản kia cũng theo xuống cùng.

Triệu Tín Lương gọi một tiếng Mạc lão bản , trên tay vẫn cầm bình hương liệu mà bảo vệ.

Họ đi ngang qua phòng khách đến trù phòng của Vạn Phúc Lâu, quả thật khách nhân không nhiều lắm, đầu bếp rảnh rỗi đứng một bên hoặc nói chuyện phiếm hoặc đùa giỡn với nhau, hoặc than thở nói buồn bán ế ẩm, vừa thấy chường quỹ đến hừ hừ vài tiếng, ngay lập tức nghiêm chỉnh, nhanh chóng tìm việc để làm, ứng phó cho qua.

Thấy đi cùng chường quỹ còn có Mạc lão bản, đám đầu bếp trong trù phòng cảm thấy nghi ngờ, cẩn thận làm việc, rất sợ Mạc lão bản thấy người nào lười biếng sẽ lấy lý do sinh ý không tốt đuổi người.

Triệu Tín Lương quan sát bốn phía trù phòng, thấy đồ làm bếp đều đầy đủ cả, diện tích chiếm cũng rất lớn, hơn nữa có thể tính được đầu bếp ở đây có tới bảy, tám người, xem như quy mô rất lớn, nhưng thấy sinh ý ở đây so

với trước kia thua kém rất nhiều, vì sao hôm nay lại suy đồi đến nước này?

“Làm cho mọi người chê cười rồi, sinh ý Vạn Phúc Lâu của bọn ta hôm nay không còn lớn như ngày xưa.” Mạc lão bản thở dài, sau đó không e dè chỉ ra bên ngoài nói: “Mọi người nhìn phố Cảnh Thái xem, tin tưởng rằng cũng đã thấy Bách Vị Lâu ở đằng trước, đó là tửu lâu mới mở mấy tháng trước chỉ làm món ăn phương Bắc, những khách nhân ấy thấy đồ ăn mới mẻ nên thường chạy đến Bách Vị Lâu ăn, về sau khách nhân vào xem Vạn Phúc Lâu ngày càng giảm, cho nên mới có tình trạng như ngày hôm nay.”

“Hơn nữa chủ yếu là Bách Vị Lâu dùng tất cả thủ đoạn để lôi kéo khách nhân.” Chuồng quỹ hận đến cắn răng nghiêng lợi, “Nếu không phải bọn họ lúc nào cũng lợi dụng phương pháp oai môn tà đạo lôi kéo khách nhân, thì làm sao Vạn Phúc Lâu phải rơi vào tình trạng này? Chỗ bọn ta còn như vậy, chưa nói chi đến hai tửu lâu khác trên phố Cảnh Thái. Chỉ là ta xem Bách Vị Lâu của bọn họ đó cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chờ đến khi những khách nhân đó không còn cảm thấy mới lạ nữa sẽ chán ghét cho xem, ắt hẳn lúc đó sẽ hoài niệm đến đồ ăn của Vạn Phúc Lâu ta mà đến đây?”

“Được rồi, ông đừng nói nhiều nữa.” Mạc lão bản trầm giọng vừa quát, chuồng quỹ không thể làm gì khác hơn là lập tức im miệng, trên mặt có vẻ mất mặt, chẳng thể làm gì hơn là cúi đầu không nói lời nào, nhóm người Triệu Tín Lương thấy thế cũng không có mở miệng. Lúc này, có một đầu bếp vốn muốn nói vài câu về Bách Vị Lâu, thấy thế cũng không dám mở miệng, sợ bị chuồng quỹ vả vào mồm.

Cuối cùng, chuồng quỹ nói phải đi tính sổ sách nên rời khỏi trụ phòng, Mạc lão bản mới là lắc đầu, thở dài nói: “Tuy lời nói của chuồng quỹ có vài phần đạo lý, chờ những khách nhân kia hết hứng thú mới lạ sẽ quay lại. Nhưng mấy tháng nay, ta cũng đã suy nghĩ vài biện pháp cứu tửu lâu, nếu không nghĩ cách cũng chỉ có thể đóng cửa không buôn bán nữa.”

Các đầu bếp vừa nghe thấy thế đã sợ đến mức kinh hồn táng đảm, nhanh chóng vùi đầu làm việc, sợ chỉ một chút thôi sẽ bị đuổi.

“Mạc lão bản, không bằng ngài xem thử hương liệu nhà bọn ta làm trước đi.” Triệu Tín Lương thấy thế, đưa miệng bình hương liệu lộ ra.

Mạc lão bản bước đến gần miệng bình ngửi, sau đó sắc mặt cũng biến đổi: “Vị đạo thật là khá.” Lại quay người nhìn mấy đầu bếp nói, “Mọi người đừng tay lại đi, trừ những đầu bếp khác đang làm đồ ăn cho khách nhân, còn lại đến đây cho ta.”

Mọi người nghe xong, hai mặt nhìn nhau, sau đó chậm chạp bước đến gần.

“Mọi người ngửi thử xem, ném thử rồi xem như thế nào.” Mạc lão bản chỉ vào một bình hương liệu đặt trên cái bàn.

Bếp trưởng bước đến gần đến miệng bình ngửi vài cái, sau đó cảm thấy mũi lên một ít hương liệu ném thử, sau đó từ từ nhắm mắt rồi trở về

chỗ. Sắc mặt ngay từ đầu đã hoài nghi dần biến đổi, cuối cùng thay đổi nhanh chóng hơn biến thành sắc mặt tràn đầy hy vọng.

Mấy đầu bếp còn lại cũng thấy tò mò, liền cầm muỗng múc chút hương liệu ném thử.

Mạc lão bản hiềm khi nở nụ cười, nhẹ nhàng thổi phào một cái, quay đầu nhìn bếp trưởng nói: “Ông cũng thấy vị đạo rất tốt đúng không? Đã cùng đường bí lối mấy tháng, không biết có phải là do ông trời quan tâm chúng ta hay không mà giúp chúng ta tìm ra được lối thoát.”

“Vâng, chúc mừng lão bản” Bếp trưởng nịnh nọt nói, sau đó lại đề nghị, “Nhu vậy đi, ta sẽ làm một chút món ăn rồi thêm chút hương liệu này cho ngài thử xem sao? Rất nhanh thôi.”

Một nhà bốn người thấy phản ứng của bọn họ, không khỏi vui mừng đến cười ra miệng.

Mạc lão bản lúc này mới xoay người lại nhìn bọn họ, gật đầu nói: “Đầu bếp của bọn ta nói tốt, nói vậy thật có thể giúp cho sinh ý của Vạn Phúc Lâu tăng lại rồi, như vậy đi, các vị nói xem bình hương liệu này bán như thế nào, ra một cái giá, bọn ta sẽ mua hết.”

“Thực sự sao?” Triệu Tín Lương mừng rỡ, đang muốn mở miệng báo giá, lại bị Triệu Tương Nghi giành trước, “Chế biến bình hương liệu này rất phức tạp, bán với giá một lượng bạc một cân.”

Một lượng bạc tức là một nghìn văn, dựa theo cách mà bọn họ đã bán trước đó, dù có bán sạch cũng chỉ thu lại được ba trăm văn, bây giờ lại bán với giá một lượng bạc một cân, bán sạch sẽ thu về được ba lượng bạc tức là ba nghìn văn, tiền lời lập tức tăng gấp mười lần.

Triệu Tín Lương nghe cũng không có mắng Triệu Tương Nghi, chỉ nghĩ tiêu hài tử đùa giỡn nói bậy thôi, nhưng nếu bán cho tửu lâu thì đúng là phải nâng giá bán lên, chỉ là khuê nữ gọi giá cao như vậy, vả lại nhìn Mạc lão bản thế nào cũng sẽ đòi hạ giá với bọn họ.

Nhưng Phương thị lại khẩn trương, vội vàng cúi người xuống ôm Triệu Tương Nghi dụ dỗ: “Sao cháu lại nói loạn như thế, biết bao nhiêu tiền không?” Sau đó ngẩng đầu lên xin lỗi Mạc lão bản, “Mạc lão bản đại nhân đại lượng, đồng ngôn vô ký [lời nói của trẻ con không nên tin] a.”

Mạc lão bản cười khoát khoát tay: “Không ngại, không ngại.” Sau đó lặng lẽ suy nghĩ, một lượng bạc một cân, hẳn cầm mua gì mà không được? Nhưng bọn họ ra giá như vậy thật có chút đắt.

Lúc này, bếp trưởng bắt đầu đem món ăn lên, tổng cộng có hai món, một là món cá sốt chua cay, một món là lươn xào khoai sọ xắt nhỏ, hai món đều có bỏ thêm hương liệu mà nhà Triệu Tương Nghi làm, lúc này trong trù phòng chỉ ngửi được tiên hương không gì sánh được, khiến cho bao tử của tất cả mọi người đều động.

Mạc lão bản cầm đũa gắp một miếng ném thử, cẩn thận nhai kỹ, cũng

không quên gọi nhóm người Triệu tương Nghi cầm đũa lên: “Các vị cũng nếm thử xem.”

Triệu Tín Lương không ăn, chỉ gắp một miếng cá sốt chua cay bỏ vào miệng Triệu Tương Nghi, trong miệng triệu tương Nghi nhất thời tràn ngập tiên hương mỹ vị, Triệu Tín Lương tiếp tục gắp một miếng lươn xào khoai sọ cắt sợi cho Triệu Tương Nghi ăn, Triệu Tương Nghi lập tức quay đầu sang chỗ khác cự tuyệt, cả kiếp trước và kiếp này nàng không bao giờ ăn lươn, vì thân con lươn giống như thân rắn, nàng chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đáng sợ rồi.

Mọi người thấy thế không khỏi nở nụ cười, bếp trưởng liền trêu ghẹo: “Tiểu cô nương này, có đồ ăn ngon như vậy sao lại không ăn. “

Nếm xong món ăn, Mạc lão bản cũng không quên chính sự, nếu nói bọn họ bán một lượng bạc một cân hương liệu, tuy có chút sang quý, nhưng đối với ông mà nói thì đây chỉ xem là một khoản chi rất là ít, mấu chốt là hương liệu mà bốn người bọn họ mang đến có thể giúp cho sinh ý của tửu lâu quay lại, đến lúc đó, chỉ mấy lượng bạc thôi đã giải quyết được vấn đề của mấy tháng qua, khỏi phải nói là có bao nhiêu đáng giá.

Hơn nữa, nếu như hương liệu này vô dụng thì cứ xem như chỉ bỏ ra chút tiền mua thôi, lần sau sẽ không dễ mua lại như vậy nữa, nhưng nếu như loại hương liệu này có thể giúp tửu lâu giữ lại khách nhân thì cứ hợp tác với bọn họ tiếp vậy, có thể dứt khoát mua được phương thuốc tái sinh, đây cũng là tiền lời lâu dài à.

Mấy lượng bạc có thể kiếm được mấy trăm lượng lợi nhuận, đây chính là buôn bán thập phần có lời.

Nghĩ như vậy, Mạc lão bản cũng rất là sáng khoái: “Tốt lắm, làm theo lời tiểu cô nương nói, một lượng bạc một cân, các người tổng cộng có mấy cân?”

“Ba cân” Triệu Tương Nghi lại nói.

Mạc lão bản không khỏi nở nụ cười, chỉ vào Triệu Tương Nghi khen ngợi: “Đúng là một hài tử vừa cơ trí vừa hiểu chuyện, được rồi, ta trả ba lượng bạc cộng thêm hai trăm văn tiền, hai trăm văn tiền này là mua cái bình, còn có lộ phí đi đường của một nhà bốn người và các khoản chi tiêu khác mà các vị đã dùng.”

“Trả như vậy là được rồi, không cần thêm hai trăm văn tiền nữa đâu.” Triệu Tín Lương lúc này quả thật là bị lời nói của Mạc lão bản đập tan cái sự ngu dốt về bình hương liệu này rồi, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà bọn họ đã có thể kiếm được ba lượng bạc, cái này, cái này cũng không có ai có thể làm được như vậy đi.

“Không sao, không sao.” Mạc lão bản khoát khoát tay, sau đó suy nghĩ rồi dò hỏi một phen.”Chẳng biết các vị có thể bán phương pháp chế biến hương liệu cho bọn ta được hay không, ta sẽ kêu ra một cái giá để mua, đảm bảo khiến cho các vị vừa lòng.”

“Ừ, cái này thật sự là xin lỗi, bọn ta không thể bán được.” Triệu Tín Lương rít cuộc cũng có chút tính toán, ngay cả lời cự tuyệt cũng nói ra, liền nói dối rằng, “Bởi vì đây là phương pháp tổ truyền của gia đình bọn ta, tổ truyền có truyền lại, không được truyền ra ngoài, hôm nay là vì gặp khó khăn, không còn cách nào khác nên bọn ta mới lấy hương liệu tổ truyền ra để bán.”

Mạc lão bản cũng là một người cẩn thận, vừa nghe lời Triệu Tín Lương nói rất là thành khẩn, cũng hiểu được, liền đổi đề tài câu chuyện, cười hỏi: “Vậy xin hỏi bình hương liệu này có tên là gì?”

Cả bốn người bị hỏi như vậy cũng giật mình, nghĩ đến bình hương liệu này là do Phương thị và Triệu tương Nghi làm ra, triệu tín Lương và Triệu Hoằng Lâm đồng loạt nhìn phái hai người, Phương thị trên phương diện này không có giỏi lắm, nửa ngày cũng chưa nói ra một chữ, nhưng thật ra con người của Triệu Tương Nghi đảo một vòng, cười đến mức hết sức hài lòng: “Bình hương liệu này gọi là Thập Tam Hương.”

Chương 71: Khoản tiền đầu tiên

“Thập Tam Hương?” Mạc lão bản tỉ mỉ thường thức cái tên này, sau đó lại nở nụ cười, “Hảo, tên này hay, đủ vang dội, cũng thông tục, dễ nhớ, cứ vậy đi, chúng ta cứ dựa theo giá một lượng bạc một cân mà giao dịch.”

Triệu Hoảng Lâm lén lút nhìn tiểu muội mình cười, liền giơ ngón cái lên.

Nội tâm của Triệu Tương Nghi đang rất kích động, ba lượng bạc chính là ba xâu tiền, lúc tiểu cô cô lập gia đình chỉ thu bốn xâu tiền sính lễ, hôm nay bọn họ kiếm được đến ba xâu tiền, mặc dù không tính là giàu có gì nhưng đối với gia đình bọn họ đây chính là một khoản tiền rất lớn.

Cuối cùng sau khi bán hương liệu xong, đạt thành ý nguyện lấy về món tiền đầu tiên.

Cho dù trước đó đã suy nghĩ cả ngày lẫn đêm tìm cách kiếm tiền, cũng đoán được nhà bọn họ sẽ có một ngày như vậy nhưng chỉ khi ngày này chân thật đến, Triệu Tương Nghi vẫn không thể tin được, luôn có cảm giác rằng đây chính là mộng.

Về phần cái tên Thập Tam Hương kia, chính là do Triệu Tương Nghi đã suy nghĩ thật lâu và lấy tên của nó ở kiếp trước làm phẩm bài [tên sản phẩm], mặc dù lúc nghiên cứu loại hương liệu này vẫn chưa làm được đến mười ba hương vị, nhưng cũng hội tụ tất cả phong phú và đa dạng như vị đạo ngon, sử dụng nhanh và bớt việc, lấy một cái tên như vậy không thể nào mà không tốt hơn, lại rất có sức ảnh hưởng.

Mạc lão bản phân phó chương quỹ mang riêng ba xâu tiền lẻ hai trăm văn đến đây, tự mình giao vào tay Triệu Tín Lương rồi nói: “Thôn của các vị có thể rất ít sử dụng bạc, nếu ta đưa cho các vị bạc vụn thì các vị lại phải phí sức đến tiền trang [ngân hàng] đổi tiền đồng, như vậy rất phiền phức, nên ta trực tiếp đưa cho các vị tiền đồng, nếu còn lo lắng thì các vị có thể đếm lại lần nữa, ta sẽ chờ các vị.”

Triệu Tín Lương nhận tiền, sau đó đem hai trăm văn kia trả lại: “Không cần đếm, ta tin tưởng Mạc lão bản là một iết làm ăn, nhưng mà hai trăm văn tiền này bọn ta không thể nhận, buôn bán phải để ý đến chữ tín và thành thực, nếu ta đem hai trăm văn tiền này của lão bản trở về, thì lần tới sao có thể tìm lão bản để làm ăn buôn bán đây?”

Mạc lão bản vừa nghe, mắt không khỏi sáng ngời, thấy Triệu Tín Lương chẳng qua là một người nông dân, nhưng lại hiểu đạo lý như vậy, không khỏi đánh giá lại một lần nữa, ánh mắt đối Triệu Tín Lương bây giờ khác so với lúc này, tăng thêm vài phần hảo cảm.

Bếp trưởng nhận lấy bình hương liệu, Phương thị thấy thế liền hỏi: “Chẳng lẽ các vị không nhìn lại một chút xem sao?”

Mạc lão bản lắc đầu nở nụ cười: “Đại thẩm, ta tin tưởng các vị, thậm

nhìn xem, ngay cả việc ta đưa cho nhi tử của thắm nhiều tiền hơn một chút tiền mà hấn còn không chịu nhận, thì sao các vị có thể hãm hại bọn ta chứ?”

Nói xong, Mạc lão bản lại nhìn bình hương liệu một chút, suy nghĩ rồi nhìn Triệu Tín Lương nói : “Là như thế này, Huynh đã đem Thập Tam Hương vào Vạn Phúc Lâu của bọn ta, ta nghĩ nên nói một chút điều kiện với huynh trước. Như các vị đã thấy đây, sinh ý của Vạn Phúc Lâu ngày hôm nay không còn lớn so với ngày trước, các vị đem Thập Tam Hương đến đây để chào hàng , nếu quả thật có thể khiến cho sinh ý của Vạn Phúc Lâu tăng trở lại, nói vậy chúng ta có thể hợp tác với nhau lâu dài rồi . Cho nên, ta xin nói một điều kiện với các vị là các vị chỉ có thể bán Thập Tam Hương cho Vạn Phúc Lâu, không nên bán cho các tửu lâu khác, vì đây có thể là bằng chứng cho sự đặc biệt của tửu lâu bọn ta, như vậy mới có thể thu hút được khách nhân, đạo lý này các vị cũng hiểu phải không?”

Triệu Tín Lương suy nghĩ một hồi, thấy Mạc lão bản là một người hào sảng, hấn cũng nguyện ý sẽ cùng ông ta hợp tác lâu dài, liền gật đầu đáp ứng: “Tuy nói phương pháp làm hương liệu không thể bán, thế nhưng điều kiện này thì bọn ta vẫn sẽ tuân thủ, Mạc lão bản cũng biết, bọn ta là nông dân , không có cái gì khác, lại thành thật nên bọn ta nói là sẽ làm.”

“Vậy được” Mây đen trên mặt Mạc lão bản dần mất, rất là cao hứng phá cười, “Ta rất thích mua bán với người sảng khoái giống như vị nhân huynh đây, cứ vậy đi, trước tiên ta sẽ mua ba cân hương liệu, các vị trở về xem còn hay không, nếu còn thì có bao nhiêu cứ mang đến Vạn Phúc Lâu bán cho ta là được.”

“Chỉ là, ta đoán nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ba cân hương liệu cũng đủ để cho Vạn Phúc Lâu dùng trong một tháng rưỡi, chờ lần tới khi hết hương liệu rồi, ta sẽ cử người đến chỗ các vị thông báo một tiếng. “Vừa nói vừa hỏi nơi ở của bọn họ.

Mạc lão bản lần này nói, lần này là muốn xem thử hiệu quả mà Thập Tam Hương gây ra làm sao, nếu như không tốt, ông cũng không thể mua số lượng lớn được.

Đạo lý này Triệu Tín Lương cũng hiểu, liền sảng khoái gật đầu, nói trong nhà không còn nữa, phải nhanh trở về làm thêm một lần nữa.

Tiếp đó, Mạc lão bản lại cùng Triệu Tín Lương nói một chút chuyện hương liệu, cũng không quên khen ngợi hai đứa nhỏ Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm thông minh lanh lợi, ước chừng qua một khắc mới chịu để bọn họ xuất môn trở về.

Vốn còn muốn lưu một nhà bốn người ở lại ăn cơm một bữa, nhưng Triệu Tín Lương lần lượt từ chối, Mạc lão bản cũng không tiện ép ở lại.

Nhìn bóng lưng một nhà bốn người khuất dần, Mạc lão bản rất là vui mừng thở phào một cái , lẩm bẩm: “Chỉ mong bọn họ chính là quý nhân đến giúp đỡ ta, có thể giúp ta lấy lại sinh ý.”

Lúc này, một nhà bốn người đã kiếm được tiền rồi, mỗi người mừng đến không kềm chế được, đến Phương thị còn không tin đây chính là sự thật, không ngờ chỉ bán một lần lại thu được tiền lời thế này.

Lúc đi trên phố Cảnh Thái, đi ngang qua Bách Vị Lâu, thấy bên trong người đến người đi, cái tên tiêu nhị tiếp khách nhìn thấy một nhà bốn người họ không khỏi liếc mắt xem thường, Triệu Tương Nghi liền cất giọng nói: “Hãy đợi đây, để xem sau này ai chờ ai. “

Triệu Tín Lương bảo khuê nữ không nên để ý cái tên tiêu nhị tiếp khách, sau đó lại đề nghị: “Ngày hôm nay buôn bán lời nhiều như vậy cũng là nhờ Tương Nghi, chúng ta xem Tương Nghi thích cái gì thì mua cho nó, thuận tiện đặt mua thêm một số thứ.”

“Cha, chúng ta trước tìm Hữu Căn thúc thúc, đem tiền mình nợ trả lại cho thúc ấy.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu nói.

“Ôi, con đúng là đứa hiểu chuyện” Triệu Tín Lương mừng rỡ, khom người ôm lấy Triệu Tương Nghi, “Cha đúng là tu luyện tám kiếp, mới có được một khuê nữ hiểu chuyện như con. ” Sau lại không khỏi nghĩ đến mẹ ruột của hài tử, ánh mắt tối sầm lại, nhưng rất nhanh thì biến mất không thấy.

Phương thị thấy Triệu Tương Nghi nói cũng có lý, liền gật đầu nói: “Tín Lương a, mẹ thấy chúng ta nên làm như vậy đi, hôm nay chúng ta buôn bán lời như vậy, trước hết trả cho Hữu Căn hai lượng, số còn lại thì chậm rãi trả sau. Mẹ hôm nay nhìn thấy Vạn Phúc Lâu như thế, nói vậy ngày sau còn cùng liên hệ với chúng ta, chúng ta phải nhanh đi về nhà làm hương liệu tiếp.”

“Vậy cái tên mà tiêu muội đặt hôm nay rất là hay đấy.” Triệu Hoàng Lâm cura đi, vừa đùa giỡn với Triệu Tương Nghi đang ở trong lòng Triệu Tín Lương, “Thập Tam Hương, tên rất hay, cho dù là ai cũng không nghĩ ra được cái tên sang hèn cùng hường này.”

“Ừ, Tương Nghi là thông minh nhất” Triệu Tương Nghi cười hì hì, không khỏi nói một câu tự luyện.

“Ái chà, mới cho ba phần cháu lại mở phường nhuộm [ý nói được đăng chân lân đăng đầu] à.” Phương thị néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu tương Nghi, sáng giọng, sau lại nói với mọi người, “Đúng là nhờ phúc của Tương Nghi, nó hô một cái giá như vậy đã giúp chúng ta thu lại không ít tiền.”

“Không chỉ có vậy thôi đâu, lúc Tương Nghi hô lên cái giá như vậy, con cũng hồi hộp lắm, căn bản không có nhìn qua sắc mặt Mạc lão bản, chỉ suy nghĩ lát nữa phải hạ giá xuống như thế nào, sợ Mạc lão bản cảm thấy quá mắc, ngại chúng ta là người xảo trá nhân cơ hội này chấy nhà đi hôi của, sẽ không làm ăn với chúng ta.” Triệu Tín Lương cũng phụ họa nói.

Triệu Hoàng Lâm chỉ cười nhìn tiêu muội: “Con không cảm thấy như vậy, lúc đó con nghe xong cũng khiếp sợ, nhưng nhìn sắc mặt Mạc lão bản

lúc đó , con đã nghĩ đến vụ mua bán này nhất định sẽ thành công. Ai nha, Trương Nghi thật đúng là tiểu Phúc tinh của nhà chúng ta mà.”

Triệu Trương Nghi cúi đầu hi hi cười, lòng nói nàng đây đã sớm tính toán xong giá cả rồi, không nghĩ có thể chó ngáp phải ruồi như vậy.

Bốn người cao hứng bừng bừng, một đường cười nói đi đến nhà Triệu Hữu Căn, Triệu Hoàng Lâm bước đến gõ cửa, lập tức có gã sai vặt chạy đến mở cửa, mọi người đều quen biết nhau nên gã sai vặt nhanh chóng mời cả bốn người vào nhà: “Hôm nay có có chuyện vui hay sao, mà trên mặt mỗi người đều hớn hờ thế, có thể nói cho tiểu nhân nghe một chút được không, cũng để cho tiểu nhân vui theo cùng với các vị.” “

“Mau mau, dẫn bọn ta đến gặp lão gia và phu nhân của người đi, đúng là có tin vui, lát nữa sẽ nói cho người nghe một chút.” Phương thị cười híp mắt, tinh thần rất là tốt, Triệu Trương Nghi âm thầm quan sát người thân sắc của mọi người, trong lòng cũng dần dần âm áp.

Bên trong nhà , vợ của Triệu Hữu Căn là Quách thị cũng nghe được giọng nói, liền chạy ra đón tiếp, ngoài miệng cười nói: “Đại thẩm, đại ca, mọi người đến sao không báo cho nhà ta một tiếng? Nhà ta sẽ đi đón mọi người đến.”

“Không cần phiền toái như vậy, hôm nay là ngày họp chợ, bọn ta vừa lúc cần lên trấn một chuyến, tiện thể ghé qua thăm mấy đứa.” Phương thị cười trả lời, còn thuận tay đem quà mới vừa mua được cứng rắn nhét vào tay nha hoàn theo hầu bên cạnh Quách thị , “Đều là mấy món đồ tầm thường ta mua được, vợ Hữu Căn con đừng có ghét bỏ .”

Quách thị lắc đầu liên tục cười nói: “Sao có thể vậy được, ngược lại con phải cảm ơn đại thẩm , mỗi là thăm ghé qua đây đều khách khí mua mấy món đồ này, con cũng dặn thăm bao nhiêu lần rồi đừng mua chi quà cáp cho tốn tiền, là thăm không nghe đấy.”

“Bây giờ đồ đã mua đem đến, vừa vặn bọn ta mới kiếm được một khoản tiền. ” Tâm tình của Triệu Tín Lương cũng rất là kích động, liên tục cười nói, mọi người lúc này đã đi đến đại sảnh.

“Được rồi, Hữu Căn không có ở nhà sao?” Phương thị nhìn bốn phía một hồi, không thấy Triệu Hữu Căn, liền hỏi.

Quách thị quay đầu lại cười nói: “Phu quân đang làm việc ở nha môn, con sẽ sai người gọi về, hiếm khi mọi người có thể đến đây một chuyến, dù sao cũng phải gặp mặt một lần mới phải, bằng không chàng mà biết mọi người đến đây mà con không gọi chàng về, nhất định chàng sẽ trách mắng con mất.”

“Vợ Hữu Căn thật hiền huệ, nó đang làm việc không nên đến quấy rầy, như vậy sẽ không tốt.” Phương thị nói .

Quách thị lại lắc đầu liên tục, nói không có gì đáng ngại.

Nha hoàn đặt trà bánh xuống, gã sai vặt kia và nha hoàn ở một bên hầu,

chờ nghe tin vui mà họ nói.

Quách thị cũng thật tâm vui vẻ khi thấy bốn người, cũng ngồi xuống, tò mò hỏi: “Được rồi, khoản tiền đó làm sao mà kiếm được, mọi người hãy nói xem. “

Phương thị gật đầu, còn chưa kịp nói thì Triệu Tương Nghi cười hì hì giành nói trước: “Lần này nhà con tổng cộng kiếm được ba lượng bạc”

“Thực sự?” Quách thị rất là giật mình, nguyên nghe bọn họ nói kiếm tiền, cũng chỉ tưởng là một chút tiền, không nghĩ tới là kiếm được ba lượng bạc, tuy ba lượng bạc đối với Quách thị cũng không tính là lớn lắm, nhưng đột ngột nghe nhà họ nói đã kiếm được ba lượng bạc, thật đúng là làm cho tâm Quách thị kích động.

Triệu Tín Lương thấy thế, liền cười ha hả nói cho Quách thị nghe về cuộc giao dịch của nhà mình với Vạn Phúc Lâu vào ngày hôm nay

Quách thị nghe xong, trước là thật tâm vui vẻ thay cho cả nhà Triệu Tín Lương, sau lại hỏi thăm một lần: “Mọi người nói là Vạn Phúc Lâu? Chính là Vạn Phúc Lâu ở phố Cảnh Thái? Ở sau Bách Vị Lâu mới mở?”

Chương 72: Hóa ra đều quen biết nhau

Bốn người nghe Quách thị hỏi như thế liền thắc mắc, càng thêm lo lắng, Triệu Tín Lương cho là có cái gì đó không ổn, lập tức hỏi Quách thị: “Làm sao vậy, Vạn Phúc Lâu có vấn đề gì sao?”

Quách thị lắc đầu, cười giải thích: “Mọi người đừng hốt hoảng, nếu là Vạn Phúc Lâu thì đây chính là chuyện tốt à.”

“Nga? vợ Hữu Căn, con nói nhanh lên.” Phương thị vội thở phào nhẹ nhõm, cũng mờ hồ chờ mong lời nói tiếp theo của Quách thị.

“Là như vậy, nhà con biết Mạc lão bản của Vạn Phúc Lâu, cũng có chút giao tình với ông ta. Mạc lão bản là người sáng khoái, làm ăn rất có uy tín, nếu mọi người cùng với ông ta làm giao dịch, thì cuộc sống sau này ắt hẳn sẽ tốt lên.” Quách thị nói liên tục, bốn người nghe xong cực kỳ cao hứng, quả thực không thể tin được trong thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy nhưng nghe quách thị nói tiếp:

“Nếu sớm biết mọi người đã có ý định này, nhà ta đã giúp mọi người mở sạp hàng trên con phố đó rồi, quá trình cũng đơn giản và thuận lợi hơn rất nhiều. một hồi chờ nhà ta trở về, hai vợ chồng sẽ đến Vạn Phúc Lâu gặp Mạc lão bản, nhờ ông ta giúp đỡ, sau này có muốn làm việc trên con phố đó cũng thuận tiện hơn rất nhiều.”

Triệu Tín Lương nghe xong, cũng hiểu có thể thực hiện, nếu làm như vậy độ tín nhiệm của nhà bọn họ và Vạn Phúc Lâu cũng tăng lên rất nhiều. Vì vậy liền đứng dậy nói lời cảm ơn: “Vậy xin cảm ơn hai người trước, bắt hai người làm vậy thật đúng là gây khó xử cho cả hai. Đây, chỗ này có hai xâu tiền, chỉ có thể trả trước một phần, còn lại nhà bọn ta sẽ hoàn trả sau.” Dứt lời, Triệu Tín Lương lấy ra hai xâu tiền đưa cho Quách thị, Quách thị thấy thế liền trả lại.

“Không được không được, tình huống nhà huynh ít nhiều muội cũng biết, lần trước nói là đưa năm lượng bạc đó cho mọi người mượn, mọi người từ từ trả cũng được. Cũng không cần trả gấp vào ngày hôm nay đâu, mọi người không phải nói muốn làm hương liệu nữa sao, cũng cần phải có tiền vốn và nhiều thứ khác, tạm thời giữ lại cho mình dùng trước đi, trong nhà cũng đâu có thiếu tiền tiêu đâu?”

“Không sao, vợ Hữu Căn, con đừng có khách khí với bọn ta, người ta thường nói thân huynh đệ còn tính toán chi phí này nợ với nhau đấy.” Phương thị cười, một tay giao cho Quách thị hai xâu tiền. “Con hãy nhận đi, nhà bọn ta không có biện pháp gì để trả cho tụi con một lần...”

Đang lúc Quách thị cảm thấy khó xử thì Triệu Hữu Căn quay về, vừa thấy Triệu Tín Lương và Phương thị đang ngồi chờ, vui vẻ vô cùng, liền muốn lưu bọn họ lại ăn cơm chiều, Quách thị cũng phụ họa theo liền sai gia

nhân đi mua thức ăn, nhưng một nhà bốn người còn muốn đi đặt mua vài thứ, sợ trễ chuyến xe bò, lại phải nhờ Triệu Hữu Căn mượn xe ngựa cho, thật sự không muốn làm phiền hai vợ chồng, liền kiên quyết cự tuyệt.

Triệu Hữu Căn khó tránh khỏi có chút tiếc hận, bọn họ lâu lâu mới lên trấn một chuyến, lại thấy Triệu Tín Lương trả tiền lại, Triệu Hữu Căn nóng nảy: “Đệ nói đại ca nghe, huynh làm vậy chẳng khác nào xem đệ là người xa lạ, đệ đã nói không cần hoàn trả tiền đó lại, huynh vừa mới kiếm được chút tiền lại đem đến đây trả?”

“Được rồi, đệ đừng có nói nữa, mau nhận lấy đi, chẳng lẽ đệ nhẫn tâm nhìn đại thẩm đệ lớn tuổi như vậy mà phải uất trong lòng sao?” Triệu Tín Lương mang Phương thị ra để nói, Phương thị cũng ở một bên phụ họa theo.

Triệu Hữu Căn không còn cách nào khác, bảo Quách thị nhận lấy, còn nói số tiền còn lại không cần trả, nhưng Triệu Tín Lương vẫn kiên quyết nói muốn trả lại cho đủ, Triệu Hữu Căn biết tính tình của hắn, vì vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người lại đem đề tài chuyện hướng sang nói về Mạc lão bản, Triệu Hữu Căn nghe kể cũng cười: “Nhắc tới mới nhớ, đúng là trùng hợp mà, Ta và Mạc lão bản cũng có giao tình với Bùi lão gia.”

“Bùi gia. . . Bùi gia nào?” Nhất thời Phương thị không thích ứng kịp, chờ lúc nói ra khỏi miệng có chút hối hận, chẳng lẽ Bùi gia mà Triệu Hữu Căn nói chính là Bùi gia ở huyện Giang Ninh.

“Còn có thể là Bùi gia nào nữa? Chính là Bùi gia ở Giang Ninh huyện đấy, Bùi Tử Quân thiếu gia, mọi người còn nhớ không? “Triệu Hữu Căn không biết lần trước tiểu di của Bùi Tử Quân là Trần Ông Thị có phái người đến nói chuyện về Triệu Tương Nghi, nên lúc này có nhắc đến Bùi gia cũng không có hiểm khách gì.

Bốn người nghe đến Bùi gia, đều cảm thấy khlo chịu ở trong lòng, phụ tử Triệu Tín Lương và Triệu Hoảng Lâm hai mặt nhìn nhau, ngược lại Triệu Hoảng Lâm mới là người mở miệng: “Hữu Căn thúc thúc, lần sau thúc có gặp người Bùi gia thì đừng nói với bọn họ là nhà bọn cháu đang cùng Mạc lão bản làm ăn buôn bán với nhau được không?”

“Tại sao vậy? Không phải mọi người quan hệ với nhau đều rất tốt sao, Bùi thiếu gia còn đang hơn ha hơn hờ muốn đến nhà mọi người chơi nữa kia” Triệu Hữu Căn cũng không hiểu là có chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Tín Lương hỏi thêm một câu: “Quan hệ giữa Mạc lão bản và Bùi lão gia rất tốt sao?” Đây mới là vấn đề mà hắn lo lắng, nhớ đến chuyện lần trước, ấn tượng của bọn họ đối với người Bùi gia đã hạ xuống tận đáy cốc, cũng dặn dò mọi người rằng, sau này đừng có nhắc đến Bùi gia một lần nữa, cũng không cần lui tới với mấy nhà giàu như vậy.

“Quan hệ rất tốt, hai nhà bọn họ có quan hệ họ hàng với nhau mà.” Triệu Hữu Căn cười nói, “Phụ nhân của Mạc lão bản là Trần thị, chính là đường

tỷ của Bùi lão gia, quan hệ rất thân, cả nhà Bùi lão gai mỗi khi từ huyện Giang Ninh đến Trấn Thanh Hà, tám phần mười đều ghé thăm nhà Mạc lão bản, quan hệ hai nhà rất hòa hợp, kể cả trên phương diện làm ăn. Ta biết đến Mạc lão bản cũng là thông qua Bùi lão gia.”

“A?” Phương thị đột nhiên cảm thấy tâm nhức nhối vô cùng, giống như sợ mất đi Triệu tương Nghi, lập tức ôm chặt lấy nàng, sau đó hoảng sợ hỏi Triệu Hữu Căn, “Vậy nhà bọn họ gần đây có đến trấn Thanh Hà không?”

Triệu Hữu Căn không biết vì sao từ khi đề cập đến Bùi gia, bọn họ lại có bộ dáng này, bất quá vẫn trả lời lại: “Cái này con không biết, có lúc bọn họ thường xuyên đến, có lúc do bận nhiều việc nên cũng ít đến. Con thấy gần đây không có ngày lễ lớn gì, chắc sẽ khó mà đến đây được. Thế nào, mọi người có chuyện muốn tìm họ?”

“Không có.” Phương thị liên tục phủ định, sắc mặt cũng không tốt lắm, sau đó lại nhỏ giọng lầm bầm, “Không đến là tốt rồi, chỉ mong vĩnh viễn cũng đừng đến nữa, thật đúng là nguy hiểm mà.” Giọng nói này chỉ có một mình Triệu tương Nghi nghe thấy, nàng kéo chặt tay Phương thị, nhỏ giọng nói:

“Bà nội, Tương Nghi vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh bà nội.”

Phương thị mới hoàn hồn lại, nhìn tôn nữ thông minh lanh lợi ở trong lòng mình, trong lòng không tốt cũng phải tốt.

“Hài tử nhà huynh đúng là đứa nhu thuận, không giống như nhà muội.” Quách thị thấy thế không khỏi khen ngợi.

Triệu Tín Lương liền thừa cơ nói sang chuyện khác: “Được rồi, thế nào không thấy bọn nhỏ nhà muội đâu thế?”

“Lỗi nhi và Nhu nhi đến nhà bà ngoại chơi rồi, Dung nhi thì ở trong phòng, không nghe thấy tiếng nó chắc giờ nó được nhũ mẫu dỗ ngủ rồi.” Quách thị cười trả lời.

Bởi vì nhắc đến Bùi gia, bốn người hiển nhiên có chút ngồi không yên, nếu cứ đến nhà Triệu hữu Căn hoài ắt sẽ có ngày gặp phải người Bùi gia, trong lòng bốn người tránh không được có chút lo sợ, một lúc sau cả bốn người rời khỏi nhà Triệu Hữu Căn, Triệu hữu Căn cũng không tiện lưu lại.

Ra khỏi nhà Triệu Hữu Căn, Phương thị nhíu mày nhìn Triệu Tín Lương nói: “Tín Lương, làm sao bây giờ, nếu như chúng ta cùng Mạc lão bản làm ăn, khó tránh khỏi việc Bùi gia bên kia sẽ biết đến chúng ta, đến lúc đó nếu như bọn họ lại muốn đến tìm Tương Nghi thì làm sao đây?”

“Dựa vào bọn họ, cũng không thể ban ngày ban mặt cướp người trắng trợn?” Triệu Tương Nghi xen miệng vào nói, rất sợ mọi người vì nguyên nhân này mà bỏ qua cơ hội hợp tác cùng Vạn Phúc Lâu.

Triệu Tín Lương ôm nàng lên, hôn một cái đồng ý nói: “Tương Nghi nói đúng, Nhà chúng ta không sợ họ, cho dù bọn họ có quyền có thể đi chẳng nữa cũng không có ngang nhiên đoạt người đâu, nếu quả thật như vậy. chúng

ta cứ đi báo quan, vô luận như thế nào cũng không để Trương Nghi rơi vào hố lửa đó.”

“Đúng.” Triệu Hoàng Lâm cũng gật đầu, suy nghĩ một hồi, rồi nói tiếp, “Hơn nữa, nhà chúng ta nếu tiếp tục làm hương liệu, nói như vậy cuộc sống sẽ dần chuyển biến theo hướng tốt hơn, đến lúc đó, cũng không sợ bọn họ sẽ khi dễ chúng ta.”

“Ừ, nói như vậy cũng đúng, được rồi, chúng ta cứ làm theo đã định đi, không thể vì bọn họ mà bỏ qua cơ hội kiếm tiền được.” Phương thị nghe con cháu mình phấn tích như thế, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, đề nghị mọi người đi mua đồ, rồi mua cho nhà thêm một ít vật gia dụng.

Lúc này đưa trả cho Triệu Hữu Căn hai xâu tiền và mua quà cáp tặng cho hai vợ chồng, bọn họ còn dư một xâu tiền lẻ năm mươi văn, hai mươi văn tiền là tiền lúc này bán lẻ hương liệu, còn lại là chút tiền lẻ mang từ nhà theo tới.

Bốn người không có vẻ gì lo lắng, vô cùng cao hứng đến Đông Môn

Đồ đặt mua ở đây rất tốt, đồ gia dụng trong nhà đều mua ở đây hết, nơi này có nhiều chủng loại đa dạng, cửa hàng cũng nhiều, hơn nữa giá cả lại phải chăng hợp với túi tiền.

Đầu tiên mọi người mua gạo trước, lúc ở riêng, đại phòng bọn họ đều ăn cơm, lương thực trước kia còn thừa mất thấy cũng nhanh dùng hết, lúc thu hoạch bọn họ bán cũng bị lỗ chút tiền, vì vậy lúc này kiếm được tiền, điều mọi người nghĩ đầu tiên chính là mua gạo trắng.

Lão bản cửa hàng gạo lúc đầu còn nghi ngờ xem họ có khả năng mau hay không, nhưng khi nghe bốn người nói mua hai đấu gạo, cũng lấy tiền mặt ra, lão bản nhất thời giương mắt nhìn, vội nhận tiền bán gạo, sau đó chờ bốn người rời đi mới kịp tỉnh hồn lại.

Phụ việc cử hàng gạo không khỏi trêu ghẹo: “Ái chà, giờ nhà quê cũng có nhiều tiền ghê.”

Triệu Trương Nghi ở trong lòng thầm tính toán một chút, ở cô đại một đấu bằng mười thăng [thăng= lít], một thăng ước chừng hơn một cân một chút, vì vậy một đấu gạo ước chừng cỡ mười một, mười hai cân, hiện tại trong nhà có thêm ông nội và bà nội là năm miệng ăn, hai đấu gạo cũng đủ để bọn họ ăn từ một đến hai tháng rồi.

Nghĩ như vậy, liền vụng trộm cười vui vẻ, cảm thấy ở riêng chính là cách hay nhất, vật gì tốt đều có, mặc dù không tốt với nàng nhưng đối với cả nhà đây cũng xem như là rất tốt rồi, cũng không cần cùng với đám người Dương thị chia sẻ chút gạo này, điều này làm cho Triệu Trương Nghi cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Mua xong gạo, Triệu Tín Lương tiện đường mau cho Triệu Trương Nghi ít kẹo và đồ ăn vặt, mặc dù thực tế rằng Triệu Trương Nghi không có hứng thú lắm với mấy thứ đồ ăn vặt này, nhưng khi nhìn đến bộ dáng đầy quan tâm

bảo vệ mình của phụ thân và ca ca, trong lòng nàng rất âm áp.

Trước khi về nhà, Triệu Tín Lương đột nhiên kêu lên: “Ai nha, thế nào lại quên chứ.” Nói xong liền lôi kéo mọi người quay lại, bảo al2 muốn mua cho Triệu Hoằng Lâm một bộ văn phòng tứ bảo mới. [giấy, bút, nghiên, mực]

Chương 73: Hoàng Lâm đi học

Triệu Hoàng Lâm dù sao vẫn rất hiểu chuyện, thấy thế liền khuyên nhủ: “Cha, quên đi, không cần mua mấy thứ đắt tiền này, bút lông của con vẫn còn dùng được, còn giấy bà nội mua hồi niên quan cuối năm còn chưa dùng hết.”

“Như thế mà lãng phí tiền sao.” Triệu Tương Nghi kéo nhẹ vạt áo Triệu Tín Lương nói, “Cha, chúng ta mau giúp ca ca đi mua giấy bút mới đi, con thấy cây bút kia của ca ca đã xù lông ra cả rồi, không thể viết chữ được nữa.”

Triệu Tín Lương lúc này cũng rất kiên quyết, trực tiếp lôi Triệu Hoàng Lâm nói: “Cha biết con hiểu chuyện, nhưng bây giờ nhà chúng ta đã kiếm được tiền, con cũng đừng cự tuyệt nữa. Tuy rằng chút tiền này không thể so được với chút tiền mà nhà giàu bỏ ra, nhưng cũng đủ mua giấy bút cho con, con có thể đọc sách viết chữ tốt hơn.” Nói xong những lời này, Triệu Tín Lương lại trịnh trọng nói, “Không chỉ có như vậy, cha còn muốn cho con đi học nữa, này con cũng không cần đứng ở bên ngoài học đường nghe giảng, người có thể đường đường chính chính ngồi trong học đường nghe phu tử giảng bài. Hoàng Lâm của chúng ta thông minh như vậy, tiền đồ ngày sau nhất định rất lớn.”

Triệu Hoàng Lâm giật mình đứng yên tại chỗ, Triệu Tương Nghi đã sớm nhảy cẫng lên vỗ tay: “Thật tốt quá, thật tốt quá ca ca có thể đọc sách.”

Nhìn bộ dạng kích động hoan hô của tiểu muội, nơi yếu đuối nhất trong tâm Triệu Hoàng Lâm thoáng động, có chút đau lòng, càng nhiều hơn là sự ám áp không giới hạn, liền ngồi xổm xuống ôm lấy Triệu Tương Nghi dụ dỗ nói: “Nếu cuộc sống của nhà chúng ta sau này tốt lên, ca ca sẽ mời một nữ phu tử về dạy tiểu muội đọc sách, viết chữ, khi đó tiểu muội sẽ trở thành một tiểu thư khuê các thật sự rồi.”

“Đúng vậy, chỉ cần một nhà chúng ta đồng tâm hiệp lực làm việc, không có gì khó khăn gì không vượt qua được.” Triệu Tín Lương thấy mình hai đứa con của mình hiểu chuyện như vậy, lòng tin càng tăng thêm gấp bội.

Phương thị cũng là cảm động đến rơi nước mắt, liền chấp hai tay thành hình chữ thập cầu nguyện.

Sau đó, bọn họ đến một cửa hiệu tranh chữ mua cho Triệu Hoàng Lâm một bộ văn phòng tứ bảo, tuy nói chưa tính là đồ tốt, cũng không phải cửa hiệu kia không có thượng phẩm, nhưng một bộ văn phòng tứ bảo mới tinh này cũng tiêu hết hai trăm văn tiền của bọn họ, nếu như đây là do Triệu Tín Lương sử dụng, hẳn là trăm triệu sẽ không bỏ tiền mau, nhưng đây là mua cho con trai hẳn cần rảnh chi tiền ra, nhìn bộ dáng yêu thích không buông tay khi cầm lấy bộ văn phòng tứ bảo của Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tín Lương

liền cười nói:

“Cái này xem như là quà tặng nhập học cho con, bây giờ cha không có nhiều tiền để mua cho con đồ tốt hơn, chờ sau này có được nhiều tiền rồi sẽ tặng cho con một bộ tốt hơn.”

“Cái này rất tốt. . .” Mắt Triệu Hoàng Lâm hơi nóng một chút, vành mắt có chút đỏ, giọng nói cũng nhỏ và yếu ớt, “Bà nội, cha, con nhất định sẽ học tốt, không phụ tấm lòng của mọi người với con đâu.”

“Được, bà tin tưởng Hoàng Lâm.” Phương thị rung rung đáp một tiếng, ngược lại ghen ngào không nói ra lời.

Triệu Tương Nghi gắt gao nắm chặt tay đại ca, sau đó lắc tay: “Tiểu muội cũng muốn học chữ, ca ca dạy muội đi, muội sẽ dùng cây bút bị xê lông kia luyện chữ.”

Triệu Hoàng Lâm cảm thấy ấm áp, nắm chặt tay Triệu Tương Nghi, xoa nắn khuôn mặt nhỏ tròn của nàng: “Được rồi, ca ca sẽ cầm tay dạy muội, sau này có lẽ học thức của muội sẽ cao hơn ca ca không biết chừng.”

Tối hôm đó, bốn người mang nhiều đồ đạc trở về, phần lớn là đồ gia dụng, trong đó còn có vài món đồ mua cho nhị phòng.

Lý thị tưởng cả bốn đã bán sạch hết hương liệu, kiếm được ba trăm văn, vui vẻ vô cùng, liên tục chúc mừng đại phòng, lại lấy tiền ra trả cho đại phòng vì đã mua giúp vài món đồ, nhưng Triệu Tín Lương kiên trì không chịu lấy, lặng lẽ triệu tập mọi người ở nhị phòng lại nói rằng nhà bọn họ không những kiếm được ba trăm văn mà là kiếm được ba lượng bạc.

Triệu lão gia tử ngoài kinh hải cũng hết sức vui vẻ, liền mang tiền đến nhà Trương Đồ Tể mua thịt, tiện đường đi thăm Triệu Nguyệt Cầm một phen, báo cho nàng ấy biết mọi người trong nhà đều khỏe, Triệu Nguyệt Cầm nghe xong cũng đặc biệt thoải mái.

Cơm tối hôm nay, đại phòng và nhị phòng đều tập trung lại một chỗ, rượu thịt trên bàn rất nhiều.

Triệu lão nhị nghe kể lại chuyện hôm nay, không khỏi thở dài nói: “Thiên hạ lúc này lại có chuyện tốt như vậy, đại ca, bây giờ huynh phát đạt rồi nhé.”

Dứt lời, giơ ly rượu lên kính Triệu Tín Lương.

Triệu lão gia tử và Phương thị cũng thật lòng vui vẻ thay cho con trai, thấy Triệu lão gia tử như trút được giận nói: “Chúng ta uống rượu thôi, xem cái bọn tam phòng ăn bám đó còn đặc ý đến khi nào nữa, nếu sau này chúng ta giàu lên, đừng có để ý đến bọn ăn bám đó. “

“Hay, nhìn bọn nó đặc ý đến khi nào, không phải chỉ bào rút tiền bạc thôi sao, còn làm như đã làm cái chuyện hay ho gì, mỗi ngày đến trước mặt chúng ta khoe khoang.” Triệu lão nhị cũng phụ họa nói, “Bây giờ chúng ta ở đây, mùi thịt bay đi, tay nghề của mẹ chẳng biết hơn con đàn bà đó bao nhiêu lần, cho bọn nó thềm chết. “

“Được rồi ,được rồi, chúng ta ăn của chúng ta, đừng bàn đến hai đứa nó nữa, không có hai đứa nó cũng đỡ phiền lòng hơn .” Triệu Tín Lương giơ chén rượu to kính Triệu lão gia tử, mọi người tiếp tục ăn uống.

Buổi tối, thừa dịp mọi người giải tán hết, Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm cùng nhau vào phòng Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương thấy thế liền nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy, đã trễ thế này cũng không đi ngủ.”

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu lên nói: “Cha, vì lý do an toàn, chúng ta vẫn nên đem phương pháp chế biến thập tam hương viết vào giấy, đỡ cho bà nội sau này quên pháp pháp chế biến, vị đạo không có nhất quán.”

Cái chủ ý này là do Triệu Tương Nghi nói ra, nhưng nàng lại một mực giựt dây Triệu Hoàng Lâm sang đây nói chuyện với phụ thân.

“Nhưng bà nội cũng không biết chữ nha.” Nhất thời Triệu Tín Lương không biết làm sao.

“Ai nha, đến lúc đó nấu bà nội quên cách làm, thì tìm ca ca đến nói lại một lần nữa, nhất nhất giải thích cho bà nội nghe không phải tốt sao .” Triệu Tương Nghi che miệng cười khanh khách nói, “Cha thật ngốc. “

Triệu Tín Lương gãi đầu, sau đó trêu Triệu Tương Nghi : “Đúng rồi, Tương Nghi là thông minh nhất, cha thấy sau này không cần Hoàng Lâm đến giúp đỡ bà nội đọc phương pháp nữa, chỉ chờ Tương Nghi biết chữ đến lúc đó giúp bà nội đọc là được.”

“Vậy cũng đúng.” Triệu Tương Nghi không có xấu hổ chút nào nói.

Vừa vặn Phương thị cũng tới, vào cửa liền cười nói: “Hai đứa xem cái con bé Tương Nghi này, càng ngày càng không biết xấu hổ, cái gì cũng dám nói.”

“Đây mới đúng là tính cách của tiểu muội, thẳng thắn, so với nữ hài hay thẹn thùng trong thôn càng tốt hơn. ” Triệu Hoàng Lâm cười nói.

Người một nhà trêu ghẹo một hồi, ngược lại mới bắt đầu nói chuyện chính.

Trí nhớ Phương thị tương đối tốt, lại có thêm triệu Tương Nghi ở bên cạnh hỗ trợ, vì vậy chỉ trong chốc lát Triệu Hoàng Lâm đã viết xong nguyên liệu làm Thập Tam Hương, cùng với quá trình chế biến một chữ cũng không thiếu viết trên giấy.

Vì phòng tiểu nhân, Triệu Tín Lương còn lấy ra một chiếc tráp nhỏ riêng , đem phương pháp bỏ vào, khóa lại, cẩn thận giấu vào chỗ không dễ tìm, không phải là lúc vạn bất đắc dĩ , tuyệt đối không đem nó ra bán lấy tiền, đỡ cho việc sau này làm ăn lớn rước lấy không ít phiền toái.

Ban đêm lúc ngủ, Triệu Hoàng Lâm rất là hưng phấn cùng kích động, vượt bộ văn phòng tứ bảo mới, trong lòng giống như có tiếng trống đánh, huyên náo không yên.

Hắn lại đem túi thêu màu thiên thanh lấy ra nhìn , trong đầu dần dần hiện lên một thân ảnh quen thuộc, chỉ là vừa mở mắt ra, trước mặt chỉ có một

khoảng không, cái gì cũng không có.

Hai tay nắm thật chắc thành quyền, túi thêu theo đó xoắn lại, trong lòng hấn hạ quyết tâm, phải làm việc thật tốt, rèn luyện bản thân mình thành một nhân vật xuất sắc, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ những người xung quanh mình, còn có nỗi nhục mà bọn người Lạc thị tặng cho, hấn sẽ xóa sạch tất.

Ngày tiếp theo, Phương thị và Triệu Tương Nghi vẫn tiếp tục ở trong nhà làm hương liệu, Triệu Tín Lương quăng việc trong ruộng rồi dẫn Triệu Hoàng Lâm đến học đường trong thôn báo danh.

Phương thị làm rất nhiều món điểm tâm riêng giao cho Triệu Tín Lương, muốn hấn nhân lúc nghỉ giải lao đưa điểm tâm cùng bạc giao vào tay viện thủ. Để cho phu tử có ấn tượng tốt với Triệu Hoàng Lâm.

Ở Triệu gia thôn muốn đọc sách trong học đường, mỗi tháng phải giao cho viện thủ năm mươi văn tiền học phí, đối với rất nhiều gia đình mà nói, như vậy rất là đắt, có cha mẹ rất kỳ vọng nên cần rặn kiếm tiền cho nhi tử đi học hay là muốn được nổi tiếng, đều mong muốn cuộc sống của cả nhà thoát khỏi cái nghèo.

Ngoại trừ mang theo năm mươi văn tiền và điểm tâm Phương thị đưa thêm, Triệu Tín Lương mua riêng một cân thịt ở nhà Trương Đồ Tể, xem như học phí như vậy là nhiều rồi, Triệu Hoàng Lâm biết phụ thân coi trọng mình, làm như vậy là muốn tốt cho mình, nhưng cũng khuyên nhủ: “Cha, thực sự không cần làm như vậy, con đến học trước, sau này sẽ cố gắng làm mình trở nên nổi bật, cha cũng không cần lãng phí tiền bạc như vậy, nên giữ lại làm tiền vốn cho nhà mình đi, cũng nên mua cho bà nội và muội muội một vài thứ mà cả hai muốn.”

Nhưng Triệu Tín Lương lại hết sức cứng đầu, nhất nhất phải làm..

Lúc đến nhà Trương Đồ Tể, còn lén lút lấy ra một trăm văn tiền đã chuẩn bị sẵn đưa cho Triệu Nguyệt Cầm, dặn nàng đừng cho nhà chồng phát hiện, cũng khuyên nàng phải rèn luyện tích cách cứng rắn lên, đừng để bị người ta khi dễ.

Triệu Nguyệt Cầm biết cuộc sống của đại phòng rất khó khăn, mạnh mẽ cự tuyệt, Triệu Tín Lương kể lại cho nàng nghe chuyện đại phòng mình đã kiếm được tiền, sau đó cứng rắn đem tiền nhét vào tay nàng.

Vừa vặn Ngô thị nghe trộm được, đầu tiên là đánh Triệu Nguyệt Cầm vì có chủ ý cầm tiền trong tay, thứ hai là muốn thừa dịp này đi nịnh nọt nhà bọn họ để có thể kiếm thêm đồ tốt.

Người học trong học đường không nhiều lắm, lớn nhỏ không đồng nhất, Triệu Hoàng Lâm năm nay chín tuổi, xem như là học trò trung đẳng. Viện thủ và phu tử rất thưởng thức tài hoa cùng sự thông tuệ của Triệu Hoàng Lâm, vì vậy luôn cho hấn mượn sách, ngồi bên cạnh nghe giảng, hấn là coi trọng người tài.

Hôm nay thấy Triệu Tín Lương mang theo nhi tử đến còn giao học phí , viện thủ hảo tâm khuyển một trận, nói là cứ để Triệu Hoàng Lâm giống như trước đây nghe giảng cũng không sao, bọn họ mỗi người một câu. Nhưng Triệu Tín Lương lại nói với bọn họ là mình còn tiền, cũng đủ cho Triệu Hoàng Lâm đi học, không muốn để cho con trai phải ủy khuất

Như thế, viện thủ thật cao hứng nhận học phí Triệu Tín Lương đưa tới, đồng ý cho Triệu Hoàng Lâm lập tức nhập học

Chương 74: Người từ Vạn Phúc Lâu đến

Mọi người trong nhà xem việc đưa Triệu Hoằng Lâm đến học đường giống như đang làm một chuyện đại sự vậy, mỗi người đều hỉ thượng mi sao, người nào cũng có tâm tình tốt.

Lúc này, hai người Phương thị và Triệu Tương Nghi đang tăng cường chế biến Thập Tam Hương, dược liệu mua về lần này nhiều hơn so với lần trước, chính là sợ Vạn Phúc Lâu cần nhiều hơn mà bọn họ cũng không có, dù vậy Phương thị vẫn rất lo lắng việc buôn bán này sẽ tổn hại, vạn nhất sinh ý ở Vạn Phúc Lâu không có tốt lên, hoặc tiến triển tốt được một chút, hẳn sẽ không tiếp tục mua hương liệu của nhà mình đi?

Thời gian này Phương thị rất hay lo lắng về vấn đề này, nhưng Triệu Tương Nghi lại suy nghĩ đến một vấn đề khác —— nếu như việc làm ăn với Vạn Phúc Lâu được thuận lợi, đồng nghĩa với việc trong nhà thu hồi lại được tiền vốn, một khi có tiền vốn thì có thể làm việc tốt hơn, mất thấy rau dại ngoài ruộng đã lớn nhanh, gia súc trong nhà ăn cũng không hết, không phải lại tốn thêm nhiều tiền mua thêm gia súc để nuôi nữa sao?

Mặc dù nói nuôi một con gà con, dựa theo tốc độ đẻ trứng của một con gà, nếu như nhà nàng nuôi được một trăm con gà thì mỗi ngày thu thập được một trăm cái trứng. Hiện tại giá bán trứng gà là hai văn tiền một trứng, trừ ra số trứng nhà nàng ăn thì một ngày có thể thu được bốn mươi văn tiền từ việc bán trứng, như vậy một tháng có thể kiếm được một xâu tiền.

Triệu Tương Nghi bị những tính toán của mình làm cho kinh sợ, không cần mua trứng gà ở bên ngoài chỉ cần nuôi gà để nó ấp ra trứng, cũng có thể kiếm được một xâu tiền trong một tháng, mà một năm thì được mười xâu, nếu làm theo cách này thì nhà nàng không phải sẽ từ từ giàu lên?

Đến lúc đó, nhà nàng còn thể làm trứng giống, giá trứng giống bây giờ là hai văn tiền một quả, không phải cũng kiếm thêm một khoản tiền lớn cho nhà?

Quả nhiên tiền vốn chính là vương đạo a.

Bởi vì nguyên nhân này, mỗi ngày Triệu Tương Nghi đều chăm sóc một mẫu ruộng rau dại lớn, còn cẩn thận xem xét việc sinh trưởng của các loại thực vật dùng làm nguyên liệu trên đất hoang.

Bởi vì chuyện Thập Tam hương, nên Phương thị mới đặc biệt hăng hái chăm sóc mẫu đất hoang có thể trồng được nguyên liệu, so với Triệu Tương Nghi còn hăng hái hơn, lần này thấy Triệu tương Nghi chạy đi chơi rau dại, liền cho là tính trẻ con của nàng bộc phát, chỉ vui vẻ ba ngày.

Chẳng qua chỉ như vậy, người trong Triệu gia cũng còn cảm thấy đặc biệt may mắn, Triệu Tương Nghi tiểu nha đầu này có thể tìm được những loại cây cỏ quái chơi đùa đã khiến cho cả nhà ngạc nhiên, mặc kệ nàng là

chó ngáp phải ruồi, hay là thật ở phương diện thực vật thân thảo có ngộ tính, tóm lại mấy thứ này đúng thật là đem đến tiền lời cho cả nhà, đây không thể nghi ngờ được.

Thời gian dần trôi qua hai tháng, đã đến đầu tháng ba, tiết trời dần ấm lên, không còn chút dư vị của mùa đông.

Tất cả mọi người đều đổi lại xuân sam tiêm mỏng [áo mỏng], bắt đầu công việc vụ xuân đầu năm.

Cùng lúc đó, nhà Triệu Tương Nghi đã sớm làm xong Thập Tam Hương, bỏ vào một cái bình đất đậy kín lại, chỉ nôn nóng chờ đợi tin tức từ Vạn Phúc Lâu.

Mặc dù bây giờ chỉ mới là mừng năm tháng ba, lần trước lên trấn ước chừng là tám, chín ngày trước, hẳn là Vạn Phúc Lâu chưa dùng hết hương liệu, người trong nhà cũng rất lo lắng sợ là việc buôn bán này sẽ không thành công đồng thời chặt đứt luôn nguồn tiêu thụ.

Triệu Tín Lương có chút gấp gáp, nói là muốn lên trấn xem thử tình hình ra sao, nếu sinh ý của Vạn Phúc Lâu chuyển biến tốt, thì nhà họ sẽ có hi vọng.

Nhưng Triệu Tín Lương chưa kịp xuất môn, thì chương quỹ ở Vạn Phúc Lâu đã tự mình đến Triệu gia thôn truyền tin.

Mọi người vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa nhỏ màu xanh dừng trước nhà, mừng đến mức không có lời nào tả nổi, đầu là ta nhìn người- người nhìn ta.

Dương thị dựa vào tường đất trong phòng nhìn biểu tình và động tác của người trong nhà, khuôn mặt nghi ngờ, thời gian ngắn ngủi như vậy, cuộc sống ở nhà trên giống như thay đổi rất lớn

Không chỉ có gạo có huân [hành tỏi] để ăn, còn cho Triệu Hoàng Lâm đến học đường, bây giờ cũng không biết làm gì mà có xe ngựa đến dừng trước cửa nhà, người ngồi trong xe là ai, chẳng lẽ là ông chủ nhà giàu nào đó? Rốt cuộc có quan hệ gì với nhà trên?

Nghĩ vậy, Dương thị cũng không kèm chế được, vội đi gọi Triệu lão tam đang làm việc ngoài đồng, Triệu lão tam còn đang muốn đi đến đầu thôn chơi xúc xắc với đám bằng hữu, và mặt mắt hứng nói:”Bà gọi tôi ra ngoài làm gì, thường ngày không làm việc gì lại thích xem náo nhiệt, cũng không biết dọn dẹp một chút, bà nhìn trù phòng av2 nhà ăn của nhà chúng ta xem, chẳng khác nào như cái chuồng cho heo ăn.”

“Ông còn dám quở trách tôi? Sao bây giờ ông không đi làm việc đi, ” Dương thị chỉ vào đại phòng và nhị phòng rồi xoay người nói tiếp , “Nhìn xem rau trong ruộng người ta đều có thể thu hoạch, còn ở trong ruộng của chúng ta chỉ mới là mầm nhỏ, ông định để nhà chúng ta ăn không khí à.”

“Bà còn nói tôi nữa hả, đâu phải là tôi không có cố gắng làm việc đâu, chỉ là không đủ sức thôi, mỗi ngày chỉ nghe thấy bà ầm ĩ.”

“Tôi mặc kệ” Dương thị chỉ vào đại phòng nói, “Hoàng Lâm nhà bọn họ

hôm nay được đi học rồi, còn Hoàng Nhân nhà chúng ta thì tôi thấy tám, chín phân cha mẹ sẽ tạo điều kiện cho nó đi học, việc chúng ta cần làm là phải làm sao khiến cho cha mẹ cho Hoàng Nhân đến học đường, dù sao cũng là cháu trai, hai người họ cũng không có tâm sất đá đâu.”

“Hoàng Nhân căn bản không có khiếu đọc sách, bà còn làm càn, vạn nhất tiền này là do đại ca làm ra, bà định âm ỉ giống như trước đây, cũng không cần mặt mũi sao?” Triệu lão tam thầm nói.

Dương thị càng không nghe theo: “Không làm âm ỉ lên thì làm sao biết được họ đang làm gì, ông nhìn đại phòng bọn họ xem, nghèo rớt mồng tơi, lại còn thiếu nợ, lấy đâu ra tiền cho Hoàng Lâm đọc sách.”

“Hảo hảo hảo, muốn ồn ào thì tự bà đi ồn ào đi, tôi không có rãnh nháo cùng bà, tôi còn phải đi chơi với bằng hữu.” Triệu lão tam nói xong xoay người rời đi, Dương thị nhìn bóng lưng của chồng, lớn tiếng mắng:

“Triệu Tín Dương, ông là đồ ngu, chỉ biết đem tiền đi chơi xúc xắc, có bản lĩnh thì ông đi ra ngoài kiếm tiền về cho nhà chúng ta hưởng phúc đi.”

Liêu chương quý mang theo một hỏa kế bước vào đại phòng, mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào ở tam phòng, nhưng thấy đại phòng và bên ấy dùng một bức tường đất tách ra, là một nhà riêng, tưởng rằng nhà hàng xóm bên kia có người cãi nhau, cũng không để 1y nhiều.

Nhưng cả nhà Triệu tương Nghi nghe được, đó rõ ràng là giọng hét của Dương thị, trong lòng cũng không có thoải mái lắm, nhưng rất đem cái loại không thoải mái này ném đi, chờ nghe tin tức từ Liêu chương quý.

“Ai nha, đúng là phải cảm ơn các vị, các vị đúng là quý nhân của Vạn Phúc Lâu.” Liêu chương quý vừa vào phòng liền không kịp thở đã nói một câu như vậy, cả triệu gia nghe xong, lập tức cười gật đầu, nghĩ đến việc buôn bán này có hi vọng rồi.

“Còn đây chính là quà tặng mà lão bản đặc biệt muốn tôi đem đến.” Liêu chương quý nói xong chỉ mấy món quà mà hỏa kế đang cầm trên tay, cũng bảo hảo kế lấy ra đưa cho Triệu gia.

Cả nhà vừa nhìn thấy, đã nhận ra đây là gạo trắng và trứng gà, ngoài ra còn có thịt và một hộp đồ ăn lớn.

Không nói gì, chỉ một rổ trứng gà đã hơn một trăm trứng, còn cái hộp đựng đồ ăn, không nói đến bên trong là cái gì, chỉ nhìn hoa văn bên ngoài thôi đã biết nó rất xa xỉ cùng tinh tế.

Cả nhà tuy rằng vui vẻ, nhưng thấy những món quà tặng này liền kiên quyết không nhận.

Liêu chương quý vội khuyên giải: “Các vị đừng có từ chối, đây là chút lòng thành, chính là nhờ hương liệu của các vị mà Vạn Phúc Lâu đã lấy lại được sinh ý, dạo gần đây lão bản rất bận nên không tìm các vị được, bằng không đã tự mình đến đây rồi.”

“Chương quý lần này đến đây là để mau hương liệu?” Triệu Hoàng Lâm

cười hỏi một câu, đây cũng là câu hỏi mà mọi người muốn hỏi.

Liêu chương quý gật đầu, lại giải thích tiếp: “Sau khi Vạn Phúc Lâu mua hương liệu, buổi tối hôm đó, lão bản không có kiên nhẫn bảo đại trù [bếp trưởng] nghiên cứu ra món mới, mỗi món đều bỏ thêm Thập Tam Hương vào, nhìn thấy mà thèm ăn. Ngày hôm sau, cho người thả tin tức và bưng tử ra ngoài, nói là Vạn Phúc Lâu đã đổi món ăn mới, đảm bảo chưa có một ai nếm qua vị đạo này, đồng thời mọi khách nhân đều được miễn phí vào ngày đầu, phàm ăn một món mới thì tiền rượu đều miễn, cuối cùng sau khi tính tiền đều giảm một nửa.” Liêu chương quý say sưa nói, Triệu tương Nghi nghe xong âm thầm tán thưởng vị Mạc lão bản này là một người biết buôn bán.”Nói đến, khách nhân vừa nghe xong, quả thật hưng phấn vô cùng, toàn bộ từ Bách Vị Lâu đều chạy đến Vạn Phúc Lâu, mọi người nghe ăn được một món mới sẽ giảm tiền rượu, nên đại đa số đều kêu món mới, từng người ăn xong đều khen ngon, còn muốn ăn tiếp, nhưng lão bản thông minh lấy lý do nguyên liệu rất ít phải làm rất lâu, nên mỗi ngày chỉ có thể gọi một món mới một lần, nếu còn muốn ăn, ngày mai hãy trở lại. Cứ như vậy, sinh ý của Vạn Phúc Lâu so với trước còn tốt hơn.”

“Vậy thì xin chúc mừng, chúc mừng.” Triệu Tín Lương nghe xong cũng có chút vui vẻ, liền chúc mừng Liêu chương quý, cũng không quên vào chủ đề chính, “Vậy không biết Liêu chương quý lần này đến đây, là muốn lấy bao nhiêu cân hương liệu?”

“Cái bình hương liệu lần trước chưa đến chín ngày đã dùng hết rồi, bây giờ khách nhân kéo đến cả ngày lẫn đêm, lão bản chúng tôi nói rèn sắt khi còn nóng, phải nghiên cứu nhiều món ăn mới hơn, cho nên cần rất nhiều hương liệu, lần này đến đây lão bản đã dặn dò, nói các vị có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, dù sao hương liệu này cũng không có hư.” Hỏa kế kia rất thông minh nhanh miệng nói, Triệu gia nghe xong khó tránh khỏi mở cờ trong bụng.

“Vừa lúc, chúng tôi có làm một bình hương liệu mới, dựa theo lời nói của hai người, ở đây có chừng mười cân cũng đủ cho các vị dùng đến hai mươi ngày, nếu không đủ, lần sau chúng tôi sẽ đưa thêm, đỡ cho cả hai phải đến đây một chuyến.” Phương thị khách khí hỏi đáp, bảo Triệu Tín Lương và Triệu lão gia từ khiêng cái bình hương liệu để trên bàn.

Liêu chương quý thấy thế, cũng là gật gật đầu nói: “Ta nghĩ cũng là vấn đề này, nếu như tiếp tục làm như vậy, vị đạo mà hương liệu các vị làm ra chính là đặc sắc của Vạn Phúc Lâu, việc lui tới của chúng ta sau này ắt không thể thiếu. Ừ...Không bằng như vậy đi, ngày hai lăm mỗi tháng giao hàng một lần, vừa lúc ngày hai mươi lăm mỗi tháng là ngày họp chợ, việc lên trấn trên sẽ thuận tiện hơn, các vị cũng có thể mua thêm đồ dùng hay chút gì đó, các vị thấy sao?”

Chương 75: Nuôi thêm gà con

“Được rồi, ngày hai mươi lăm hằng tháng cháu và cha sẽ chở hương liệu lên trấn.” Triệu Tương Nghi vỗ tay cao hứng nói, trong bụng thầm hoan hô, cuối cùng việc mua bán này đã ổn thỏa xong, đây chính là nguồn tiêu thụ đầu tiên nha.

Tiếp đó, Liêu chương quỹ bảo hỏa kế khiêng cái bình hương liệu, nhìn cái bình hương liệu bằng đất đoán trọng lượng, không ít không nhiều vừa đúng mười cân, y như lời nói của Phương thị, vì thế Liêu chương quỹ càng tin nhiệm gia đình Triệu Tín Lương hơn.

Cuối cùng, trả một lượng bạc một cân hương liệu, Liêu chương quỹ lấy ra mười hai thỏi bạc đưa cho Triệu gia, Triệu Tín Lương hai mắt trừng lớn nhận lấy, thật không thể tin nổi sức nặng trên tay.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một thỏi bạc chân chính, nặng trĩu nằm trong tay, lại nóng hổi như lửa.

Liêu chương quỹ cười nói: “Lần trước cho là tiền đồng, ta nghĩ các vị chi tiêu không nhiều cũng chưa có dùng hết số tiền kia, cho nên mới đưa bạc cho các vị. Nơi này có mười hai thỏi bạc, nếu đổi thành tiền đồng thì rất nhiều, ta không tiện mang theo được, nên làm như vậy để cho các vị tiện tích trữ, hai người bọn ta cũng tiện nghi hơn.”

“A, đúng rồi.” Trước khi đi, Liêu chương quỹ không quên chỉ vào cái hộp đựng thức ăn cười nói, “Đây là món ăn do tẩu lâu ta mới nghiên cứu ra, một chút lòng thành xin các vị đừng có chê mà vui lòng nhận cho.”

“Liêu chương quỹ khách khí” Phương thị nhiệt tình mời cả hai ở lại dùng cơm, nhưng Liêu chương quỹ lại lấy lý do tẩu lâu bên kia đang rất bận không thể ở lại lâu được mà cự tuyệt, thấy thế, mọi người trong triệu gia cũng không tiện lưu hấn lại, nên cùng nhau tiễn hai người đi đến đầu thôn.

Thu được mười hai thỏi bạc, mọi người mừng đến nỗi không kèm chế được, chỉ ngẩn ngui chưa đến một tháng, bọn họ đã kiếm được khoản tiền nhiều hơn một năm.

Cà nhà đều nhìn mấy thỏi bạc mà cười, nhất là hai người Triệu Tương Nghi và Phương thị cười đến híp cả con mắt.

Lát sau, Triệu Tín Lương liền đem bạc đi cất kỹ, dặn mọi người không nên đem chuyện này nói lung tung, dù sao “người sợ nổi danh, heo sợ khỏe”, không thể để lộ ra bên ngoài để tránh phiền toái không cần thiết.

Sau khi sắp xếp xong công việc, mọi người bắt đầu chuẩn bị dùng cơm.

Đại phòng bọn họ từ xưa đến nay có quan hệ rất tốt với nhị phòng, vì vậy có cái gì tốt cũng không quên chia sẻ cùng nhị phòng. Lý thị và Triệu lão nhị vừa nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn ngon, thực không thể tin nổi vào mắt của mình.

Những món ăn kia kể cả sắc lẫn hương, vừa nhìn là biết không phải là do nhà mình nấu, vì vậy cả hai vợ chồng Lý thị liền đoán ra được đây là món ăn của chủ xe ngựa kia mang đến.

Một phen hỏi thăm, Triệu Tín Lương mới đem chuyện của Liêu chương quỹ nói cho vợ chồng Lý thị nghe, nghe xong Lý thị và Triệu lão nhị đều kinh sợ đến ngậy người ra, cả hai chưa bao giờ nghĩ đến gia đình nhà nông của mình có thể kiếm được đến mười mấy lượng bạc chỉ trong một tháng ngắn ngủi, đôi với cả hai mà nói cái con số này rất lớn, quả thực không dám hi vọng xa vời.

Cả nhà lại nhìn món ăn trên bàn, theo thứ tự là canh sò nấu cay, thịt ba ba kho tàu, ruột heo xào rau cần, cá nướng tỏi, vịt tiềm, gà rừng nấu hạt dẻ, sáu món ăn ngon, trang trí đẹp, vừa được Phương thị đem đi hâm nóng chỉ chờ cả nhà nhắc đũa dùng thôi. (Thiên Âm: ta thề mấy món này ta chém, chứ chẳng biết nó là món gì)

Đương nhiên, tên những món ăn này cả nhà cũng không biết gọi ra sao, chỉ biết là dùng nguyên liệu gì để nấu thôi, sáu món ăn này so với tiệc rượu mừng năm mới ở nông thôn còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mọi người trừng mắt nhìn sáu món ăn thơm ngào ngạt tỏa nhiệt khí trên bàn, nước bọt muốn chảy ra.

Phương thị mang cơm trắng đã nấu tốt đặt sang một bên, cả nhà bắt đầu xới cơm, chậm rãi thưởng thức sáu món ăn trên bàn, đây đều là mỹ vị mà bọn họ chưa từng nếm qua bao giờ, hôm nay được ăn, mỗi người cũng cảm thấy như đang nằm mơ.

Triệu Tương Nghi cười híp mắt gạt đi phần nước trong bát cơm, thừa dịp tâm tình của mọi người đang rất tốt, liền mở miệng nói ra dự định ở trong lòng mình từ lâu: “Bà nội, gà, vịt, heo trong nhà không ăn hết rau dại, mà rau dại vẫn còn rất rất rất là nhiều, thật lãng phí đó, không bằng bà cháu mình nuôi thêm mấy con gà con đi, Tương Nghi muốn có trứng gà ăn mỗi ngày.”

Phương thị vừa nghe thế, cũng gật đầu nói: “Trước kia không có nhiều tiền để nuôi thêm gà con, bây giờ trong nhà không chỉ có tiền, mà rau dại cho gà ăn vẫn còn rất nhiều, không bằng nhà chúng ta bây giờ nuôi thêm mấy con gà con đi, sau này bán trứng gà có thể kiếm thêm một khoản tiền nữa, Tương Nghi có thể ăn trứng gà mỗi ngày rồi.”

“Vậy phải mua bao nhiêu trứng giống?” Triệu Tín Lương vừa ăn vừa hỏi.

“Mua tám mươi một quả đi, như vậy số gà con trong nhà được một trăm con.” Triệu Tương Nghi thấy người lớn trong nhà đáp ứng rất nhanh, tâm tình cũng rất thoải mái.

“Ồ, Tương Nghi lúc này thật thông minh, những chuyện này là ai dạy con thế, số lớn như vậy cũng tính ra được?” Lý thị thấy thế không khỏi kinh

ngạc, vuột đầu Triệu Tương Nghi ôn nhu hỏi.

Triệu Tương Nghi giật mình, bản thân đúng là hưng phấn hơi quá.

Dù vậy, bây giờ mọi người trong nhà vẫn còn chìm đắm trong cảm giác vui sướng khi kiếm được tiền, cũng không có để ý đến mấy vấn đề nhỏ này, chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm nhìn muội muội nhà mình cười: “Tiểu muội bây giờ thật lợi hại, còn nhỏ đã biết đếm số rồi, không chừng sau này trong nhà chúng ta chỉ có tiểu muội là có khả năng tính toán tốt nhất.”

“Hoàng Lâm nói không sai, mấy ngày nay biểu hiện của con làm cho phụ tử ở học đường rất hài lòng, bọn họ đều nói với cha là con tuy vào học muộn nhưng lại giỏi hơn mấy tiểu hài tử khác rất nhiều.” Triệu Tín Lương uống hai chén rượu rất là cao hứng khen con trai, cũng không cố kỵ Triệu lão nhị và Lý thị ở đây.

Bất quá hai vợ chồng cũng không phải là loại người thích đồ kỳ với người khác, cũng phụ họa khen ngợi hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm.

“Vậy bây giờ đi lấy trứng giống ở đâu?” Giữ buổi cơm, Triệu lão gia tử đột nhiên đặt ra một câu hỏi.

Đúng vậy, nếu nói là mua tám mươi một trứng giống, cũng không dễ dàng mua đủ như vậy, trước đây Uông thị còn ở tại đây, Uông thị còn rất nhiệt tình giúp đỡ cả nhà họ chuẩn bị của hồi môn, bây giờ Uông thị đã mang theo hai hài tử rời khỏi Triệu gia thôn, thế phải tìm ai để lấy trứng giống đây?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung, chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nói đến đây không thể không nhớ đến cố nhân, cũng khơi lên nỗi bi thương trong lòng toàn gia. Phương thị cũng ngoại lệ uống một chén rượu, nước mắt không kiềm nổi rơi xuống trên bàn, chỉ thấy bà nức nở nói: “Mẹ A Sâm là người tốt chỉ là không có phúc khí, lại gặp phải chuyện này....”

“Đúng vậy” Lý thị cũng thở dài, “May mà ba mẹ con sớm rời đi, vài ngày trước chị dâu nhà mẹ để lại đến thôn một chuyến, lén la lén lút giống như kẻ trộm đi vào nhà bọn họ. hẳn là tìm người nhưng cuối cùng lại không thấy, còn đi ngang qua nhà chúng ta nhìn mấy lần, hình như nghĩ nhà chúng ta đang giấu người.”

“Đều là một đám lang tâm cầu phước” Phương thị tức giận nói

Bầu không khí trong phòng nhất thời không còn vui sướng như lúc nãy nữa, kể cả Triệu Hoàng Lâm cũng trầm mặc, lặng lẽ nhìn chằm chằm ly rượu trên bàn ăn chờ người ra, có lẽ là đang nhớ đến Tề Uyển Dao

Triệu Tương Nghi thầm phỏng đoán, suy nghĩ cũng vì thế mà trôi lạc nơi phương xa.

Ngược lại lời nói của Lý thị đã kéo Triệu tương Nghi đang suy nghĩ quay trở về: “Cha, mẹ, đại ca.” Lý thị dừng một chút, rồi nói tiếp, “Nếu như mọi

người không ngại, thì ta có thể nhờ nhà mẹ đẻ góp trứng giống cho, dù sao cũng không tính là xa, hơn nữa nhà mẹ đẻ ta thu thập trứng giống còn nhanh hơn so với ở trong thôn.”

“VẬY thì tốt quá.” Buồn phiền trong lòng Phương thị chậm rãi biến mất, suy nghĩ bắt đầu chuyển sang chính sự, “Người nhà mẹ con nhân phẩm rất tốt, quan hệ với nhà chúng ta xưa nay vẫn rất tốt, tính tình của con, mẹ và cả nhà đều càng không có hoài nghi. Cứ quyết định như vậy đi, con nhanh chóng liên lạc với nhà mẹ đẻ bên kia, nhờ gom trứng giống là được rồi, nhà chúng ta sẽ trả tiền đồng thời còn tặng thêm phần quà cảm ơn.”

“Thôi khỏi, mẹ, người đừng có khách khỉ như vậy.” Lý thị liên tục khuyên nhủ, “Đều là người một nhà, không cần làm như thế đâu.”

“Con nói mọi người đều là người một nhà thì cần phải làm như vậy, nếu đã nhờ giúp đỡ thì đương nhiên phải tặng quà cảm ơn, tỏ ý thân thiết.” Phương thị cười nói, phát tay một cái ý bảo làm như vậy cũng không gây trở ngại gì.

“Nhiệm phòng các con cũng nên giúp đỡ ấp gà con đi.” Triệu lão gia tử mắt lơ lơ ra vì say nhưng vẫn dặn dò, sau đó ợ ra.

“Tiền bạc không thành vấn đề, có câu nói ‘Một nhà giàu thì không phải giàu’, hai nhà chúng ta từ trước đến nay đều rất thân, nhà đại ca có tốt lên thì cũng không có quên được một nhà nhiệm phòng hai đứa đâu.” Giọng nói Triệu tín Lương vì say mà ngày càng lớn, Phương thị vội khuyên, sợ người tam phòng nghe thấy sẽ đi rêu rao xằng bậy, khi đó sẽ rước không ít phiền phức.

Trả tiền công cho nhiệm phòng, Triệu Tương Nghi liền nghĩ ra một ý, dù sao nhiệm phòng xưa nay luôn đối xử tốt với nhà bọn họ, bình thường cũng giúp đỡ không ít, có thể giúp đỡ nhiệm phòng cùng phát đạt, tất nhiên là hay nhất. Làm như vậy, cũng tránh cho hai nhà sau này lâm vào tình trạng xa cách và bất hòa.

Vì vậy, chuyện nuôi thêm gà con đã thành công.

Không đến mấy ngày, Lý thị đem một sọt trứng giống từ nhà mẹ đẻ về, Phương thị nhìn qua, thấy sọt trứng này đều là trứng giống loại tốt, liền khen khả năng làm việc của vợ lão nhi rất tốt, hơn nữa ba cũng để tâm.

Nhưng mà nhiệm phòng vẫn không chịu nhận lấy tiền mua trứng giống mà đại phòng đưa cho, hai bên đưa đẩy một hồi, cuối cùng nhiệm phòng cũng chịu nhận lấy phân nửa số tiền mà đại phòng đưa cho, xem như là tạ lễ.

Gà con mới rất nhanh đã ấp ra, cộng thêm gà con trong nhà nữa, tổng cộng có hơn một trăm gà con. Triệu Tương Nghi suốt ngày đem rau dại và vỏ trấu trộn đều cho gà con ăn, nhìn thấy mà cực kỳ cao hứng.

Nhiệm phòng nuôi chừng năm mươi gà con, nhìn cuộc sống của mọi người từng ngày thay đổi trở nên tốt hơn, tâm tư của từng người cũng thanh thản không ít.

Ngay khi mọi người còn chìm trong cảm giác vui mừng, vì cuộc sống hằng ngày trở nên thuận lợi hơn thì có người từ bên kia nhà chồng Triệu Nguyệt Cầm đến....

Ngô thị vui vẻ xách một cái rổ lớn đến đại phòng bên này, thấy Phương thị lập tức hô gọi thân gia, sau đó lại căn nhắc lại nhải một hồi, lúc thì khen Phương thị dạy con gái tốt, lúc thì nói nhà Phương thị ngày hôm nay đã phát đạt lên, cuộc sống cũng không tệ, còn luôn miệng nói hai nhà phải thường xuyên lui tới, dù sao cũng cùng ở trong một thôn, hơn nữa còn là người một nhà, cũng đừng làm như người xa lạ.

Dù cho Ngô thị nói huyên thuyên không ngừng, thì Phương thị lãnh đạm, khuôn mặt không có một bất kỳ cảm xúc nào, chỉ vì bà ta ngay ngày tân hôn đã tìm cách gây khó dễ cho Triệu Nguyệt Cầm, đã khiến cho Phương thị không muốn cười nói với người trước mắt này.

Chương 76: Ngô thị tới cửa nịnh nọt

Ngô thị thấy Phương thị không phản ứng chỉ ngồi ở trước cửa lựa đậu , Triệu Tương Nghi thì ở trong sân chăm sóc mấy loại rau dại cỏ quái cũng không để ý đến bà, cảm thấy hết sức khó xử liền đổi sang đề tài khác: “Ô, hai mẫu đất hoang nhà các người đã trồng được cây? Đây không phải là rau dại sao , sao cả nhà còn ăn rau dại nữa ?”

Lúc này Phương thị mới ngẩng đầu lên: “Đúng vậy, điều kiện gia đình không tốt, giờ chỉ còn rau dại để ăn.”

Ngô thị căn bản không tin lời Phương thị nói, chỉ thấy buồn cười chỉ vào đàn gà con trong sân nói: “Chậc chậc, tôi nói này bà thông gia, nếu điều kiện nhà bà không tốt thì tiền đâu ra mà nuôi nhiều gà con thế, chờ sau này đám gà này đẻ trứng, chỉ bán trứng thôi chắc kiếm không ít nhỉ?”

“À, tiền mua trứng giống này là do vợ lão nhị mượn từ nhà mẹ đẻ, bên đó còn hỗ trợ gom trứng giống, nói là đợi thu hồi được tiền vốn thì trả cũng không mượn .” Phương thị đứng dậy đem cái rổ vào trù phòng, Ngô thị chưa từ bỏ ý định, vẫn cười hì hì bước đi theo Phương thị vào trù phòng:

“Ai chà, vậy nhà mẹ đẻ vợ lão nhị thật sự là có tiền .”

“Đâu phải, so với nhà bà thì kém hơn.” Phương thị cười nhạt, rồi quay lưng lại không nhìn Ngô thị, “Mấy ngày qua, Nguyệt Cầm nhà tôi ở nhà bà có tốt không?”

“Này, bà thông gia nói gì vậy, Nguyệt Cầm là con dâu của tôi, tôi cũng chỉ có một đứa con trai, sao không thể đối xử tốt với con bé được, hơn nữa tôi còn xem con bé như con gái ruột của mình ” Ngô thị vội lớn tiếng nói, ngay cả Triệu Tương Nghi ở ngoài phòng cũng nghe thấy, bởi vậy Triệu Tương Nghi không khỏi bĩu môi nhỏ giọng cười nhạo:

“Hứ, còn lớn tiếng như vậy làm chi, sợ người khác không biết bà đối xử với con dâu ra sao ư.” Nói xong, lại cúi người xuống ngồi trên đất trồng thực vật nhỏ cỏ dại.

Tại trù phòng, Phương thị thấy thế liền cảnh giác nói: “Vậy là tốt rồi, dù sao đều ở cùng một thôn, cũng thuận tiện lui tới thăm hỏi, bà thông gia có thể cho Nguyệt Cầm thường xuyên về thăm nhà mẹ đẻ một chút không, tránh cho tình cảm giữa của nó và người trong nhà ngày càng thêm xa cách, đến lúc đó tình cảm hai nhà chúng ta cũng bị ảnh hưởng, bà thông gia thấy sao?”

Nếu là lúc bình thường, Ngô thị tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này với Phương thị, nhưng mà bây giờ nhà Phương thị không giống như trước, Ngô thị đành miễn cưỡng nhin, chỉ tiếp tục cười : “Tất nhiên, phải làm như vậy à. Đứa bé Nguyệt Cầm này tuy không hiểu biết nhiều nhưng là đứa thông tuệ lại hiếu thuận, mấy đứa con gái nhà tôi mà được một nửa như con bé thì tốt rồi, tôi cũng không cần phải phiền não.”

“Ha hả, hì hì, cái này. . .” Ngô thị nhăn nhó, cuối cùng mới nói đến vấn đề chính, “Thôi, được rồi, đây là một chút tâm ý nhỏ của tôi, cũng không phải thứ tốt gì, bà nhận nha.” Nói đây đây, Ngô thị đã đem rổ đẩy vào tay Phương thị, tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng Phương thị đã thấy trong rổ là một miếng tim heo, hai cái móng heo còn tươi.

“Đây, tôi sao không biết xấu hổ chứ, hiếm khi bà thông gia đến đây một lần, sao còn mang nhiều đồ quý đến đây.” Phương thị vội hoàn trả lại, “Bà chỉ cần đối xử tốt với Nguyệt Cầm, thì đó chính là ân huệ lớn nhất với nhà tôi rồi, tôi sao dám nhận mấy món quý giá này.”

“Không quan hệ.” Ngô thị thấy thế cũng đem rổ đẩy về phía Phương thị bên kia, quay đầu lại thì thấy Triệu Tương Nghi khí thế bưng bưng đi vào trù phòng, càng thêm lý do nói, “Ôi, bà thông gia, bà nhìn xem, hải tử nhỏ như vậy chính là không có được bồi bổ, tiểu hải tử ăn tim heo là tốt nhất, vừa tốt cho mắt vừa điều dưỡng thân thể, bà hãy nhận đi, nhà tôi vốn bán thịt heo, đâu có thiếu mấy thứ này, đây đều là chút lòng thành, chút lòng thành mà thôi.”

Phương thị không có biện pháp, chỉ đành nhận rổ đồ, bà sao mà không biết Ngô thị này vội vã đến đây chính là muốn lấy lòng, hẳn là vì nhà bà gần đây kiếm được bạc đi? Có lẽ Nguyệt Cầm ở bên kia bị đánh nên chuyện này mới lộ ra, Ngô thị mới biết được chút ít chuyện trong nhà bà.

“Tiểu cô cô cháu thân thể không tốt, không thể làm việc nặng” Triệu Tương Nghi nhìn chằm chằm Ngô thị nói.

“Tiểu hải tử này giỏi nhỉ, mới gặp ta qua vài lần đã nhận ra ta rồi ư.” Ngô thị thấy thế khom người xuống muốn sờ đầu Triệu Tương Nghi, mà Triệu Tương Nghi linh hoạt tránh thoát, chỉ thấy Triệu Tương Nghi chạy đến trước mặt Phương thị, hai tay xòe ra nói:

“Bà nội, con muốn rửa tay..”

“Được rồi, Tương Nghi chờ một lát.” Phương thị cười rồi đi lấy chậu nước ấm cho Triệu Tương Nghi, mặc dù bây giờ đã là tháng ba, tiết trời cũng không còn lạnh, nhưng Phương thị cũng rất cẩn thận không cho cháu gái dùng nước lạnh, cho nên lúc Triệu Tương Nghi rửa mặt, rửa tay hay tắm đều dùng nước nóng, mặc dù thời gian trước hoàn cảnh gia đình không được tốt, Phương thị cũng vui vẻ đi chế củi, lúc nào cũng vì Triệu Tương Nghi chuẩn bị sẵn nước nóng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ngô thị bị làm lơ ở tại một bên, thấy thế không khỏi cất giọng nói: “Ai nha, cháu gái nhà bà thật là tốt số, bây giờ đã là mùa xuân mà còn dùng nước ấm” Nói xong, lại nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, “Không phải là kiếm được tiền sao, ngay cả cuộc thường ngày cũng tốt lên không ít, ta đưa thịt heo lại

bị coi thường, nếu là lúc bình thường chắc đã cảm ơn trời đất đi.”

Giúp Triệu Tương Nghi rửa tay, Phương thị hướng Ngô thị nói: “Áy chết, bà xem, bà đã đến đây lâu rồi, vậy mà tôi lại quên rót trà, luộc một quả trứng cho bà ăn, bà chờ chút, tôi sẽ đi làm ngay đây. Ha hả, bà nhìn tôi xem, đã nhanh quên rồi, không phải đã trở thành lão hồ đồ sao?”

“Này bà thông gia, sao lại nói mình như vậy chứ.” Ngô thị khoát khoát tay, sau đó lại khuyên nhủ, “Không cần phải phiền phức như thế, thực sự không cần, tôi cũng là tiện đường ghé vào nhà thăm bà một chút, một lúc nữa phải về.”

“Sao có thể được, cũng không ở lại dùng bữa trưa rồi về.” Phương thị làm bộ giữ lại.

Tròng mắt Ngô thị hơi đỏ, lập tức nói chính sự: “Không cần, không cần, đã làm phiền bà nhiều rồi, bây giờ mọi người còn bận việc trong người, lại có rất nhiều bạc chạy vào trong túi, đâu có thời gian mà làm việc nặng.”

“Bà thông gia nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu” Phương thị đột nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi.

Ngô thị đại khái biết tính cách của Phương thị, cũng giả bộ cười nói: “Bà thông gia còn giả bộ trước mặt tôi làm, không phải chuyện nhà bà lên trần trên kiếm được ba lượng bạc sao, mọi người trong thôn đều biết, tôi cũng rất tò mò, nhà bà kiếm tiền như thế nào nha, không ngại nói cho tôi nghe một chút đi, để chúng tôi cũng dính chút tiếng thơm, cùng hưởng phúc nha.”

“Là ai nói bừa vậy ? Nào có khoa trương như vậy?” Phương thị vẻ mặt nghiêm túc nói, không chút nào nhìn ra là đang giả bộ, nhưng trong lòng thầm thở một ngụm khí, may mà bọn họ chỉ biết chuyện nhà bà kiếm được ba lượng bạc, nếu biết nhà bà lúc này còn kiếm được mười hai thỏi bạc, cũng không biết ồn ào thành cái dạng gì, nói không chừng lại có thêm một đám người đến nhà bà kết thân nữa.

“Thế nào là nói bừa, mấy ngày trước chính tai tôi nghe được lão đại và Nguyệt...” Ngô thị nói đến một nửa liền dừng lại, bà ta mới phản ứng, nếu mà nói ra sẽ khiến cho cả nhà Phương thị nghi ngờ. Nếu bọn họ biết chuyện bà đi nghe lén Triệu Nguyệt Cầm nói chuyện với đại ca mình nên mới chuyện này, nói không chừng bọn họ sẽ hoài nghi việc mình đang giữ tiền của Triệu Nguyệt Cầm, mà chuyện mình đi nghe lén truyền đến tai bọn họ, cũng không phải là chuyện dễ nghe.

“Tại sao không nói?” Mặc dù Ngô thị không nói, Phương thị cũng đã đoán được chuyện như thế nào. Bà cắn chặt hàm răng, hai tay ở trong tay áo nắm chặt lại.

“Cha và tiểu cô cô nói chuyện bị bà ấy nghe được.” Triệu Tương Nghi chỉ vào Ngô thị không hề dè dặt, ý nàng là bà ta lên lút đi nghe người ta nói chuyện.

Ngô thị nhất thời có chút xấu hổ, chỉ vào Triệu Tương Nghi úp úp mở mở

nói: ” Bé con , cháu ở trong nhà, chớ nói linh tinh, ta nói là ta trộm đi nghe người khác nói chuyện khi nào....Chỉ là, chỉ là do người trong thôn truyền miệng thôi, tại ta hay tin nên mới đến nhìn xem sao.”

Nói vậy người trong thôn biết được tin tức này là do bà đi đồn đi?

Triệu Tương Nghi ở trong lòng hừ lạnh nói.

“Ha hả, bất quá dù sao đi nữa, hai nhà chúng ta thủy chung vẫn là quan hệ thông gia với nhau, nếu lúc nào bà thông gia rãnh có thể nhà tôi ngồi chơi, cũng có thể thăm Nguyệt Cầm, bà xem, hai người chúng ta trò chuyện này giờ , trời cũng đã gần trưa rồi.” Ngô thị âm ờ nói cho qua cái chuyện đáng xấu hổ lúc này.

Nhưng Phương thị lại cười lạnh một tiếng, ngược lại nói: “Nhà của chúng tôi đương nhiên không so được với nhà thông gia rồi, mỗi ngày tôi đều bận rộn đến mức không thấy trời đất ra sao, nào có thời gian nhàn nhã mà đi tản bộ như bà thông gia chứ.” Nói xong, lại nói tiếp, “Chỉ là tôi muốn nói, nếu cuộc sống của Nguyệt Cầm rất tốt thì cũng dễ nói chuyện hơn. Tôi cũng tin tưởng bà thông gia đối đãi với Nguyệt Cầm nhà tôi rất tốt, phải không?”

“Đây là đương nhiên” Ngô thị liên tục gật đầu, Triệu tương Nghi cũng liếc mắt nhìn bà ta.

Trên mặt cũng xuất hiện một phần nịnh bợ, cái vẻ mặt này cũng đã xuất hiện trước khi tiểu cô cô xuất giá, rồi cái chuyện bà ta ở trước mặt mọi người mặc trả tiền sính lễ như thế nào sao nàng không nhớ chứ.

Bây giờ lại tới cửa đòi thành cái vẻ mặt thân thiết như vậy, còn không phải nghe được tin tức hay nên tới xu nịnh sao.

Phương thị lại cùng Ngô thị hàn huyên một lúc, mắt thấy đã đến chính Ngọ [giữa trưa], Phương thị mời bà ta ở lại dùng cơm, bà ta cười liên tục nói phải về, sau đó cầm rổ không rơi đi.

Nhìn bóng lưng Ngô thị ở phía xa, Triệu tương Nghi lo lắng hỏi Phương thị: “Bà nội, tiểu cô cô ở nhà bọn họ có thể sống dễ dàng được sao?” Kỳ thực hỏi như vậy cũng là tự an ủi mình, là Triệu Nguyệt Cầm chưa từng nói qua về chuyện trong nhà với nhà chồng.

Phương thị thở dài, không nói chuyện.

Qua thật lâu, cũng không để ý Triệu Tương Nghi đang ở trước mặt, lẩm bẩm nói: “Nghệp chương à, hai lão già bọn ta hồ đồ nên mới gả con gái vào cái nhà ngu vậy.”

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn Phương thị, nhưng khi thấy trong mắt bà có nước mắt, gương mặt càng thêm nét tang thương.

Thấy thế, nàng liền đổi chủ đề khác để dời đi lực chú ý của bà: “Bà nội, bà nội, cơm trưa đã làm xong chưa, Tương Nghi đói bụng rồi, chắc ca ca ở học đường cũng đã đói bụng, Tương Nghi muốn ăn cơm xong sẽ đem cơm đến cho ca ca ăn.”

Phương thị giật mình tỉnh táo lại, thấy bộ dáng nhu thuận lại hiểu chuyện của cháu gái mình, trong lòng cũng âm áp, liền sờ đầu Triệu tương Nghi nói: “Hảo hảo hảo, ông nội và cha con còn đang ở dưới ruộng làm việc , trong nhà chỉ còn hai bà cháu ta, nhưng lại vắng vẻ con rồi. Chờ bà nội đem đồ ăn gói kỹ lại, con cũng mau ăn nhanh rồi đem đến cho ca ca, còn nhớ đường không? Hay là bà nội đi cùng với con, bà nội hơi lo lắng.”

Bởi vì từ nhà đến học đường phải đi qua một đoạn đường khá dài, nhưng mà có xa đến đâu vẫn còn nằm trong phạm vi Triệu gia thôn, bây giờ đã giữa trưa, Triệu tương Nghi không muốn Phương thị đã làm việc vất vả phải đi theo: “Tương Nghi còn nhớ đường, sẽ không đi lạc đâu, dù sao cũng ở trong thôn mà , có đi lạc cũng không sợ không biết đường về.”

Chương 77: Dương thị chưa từ bỏ ý định

Lúc Triệu Tương Nghi đến học đường, liền ngồi lại một lúc nói chuyện cùng Triệu Hoằng Lâm, lúc trở về Triệu Hoằng Lâm còn không có yên tâm dặn dò nàng rất nhiều lần, không được đi đâu đó một mình, muốn đi cũng phải có người lớn đi theo, tránh cho người làm đại ca như hắn không yên tâm.

Không có biện pháp, Triệu Tương Nghi chỉ đành đáp ứng, cũng bảo Triệu Hoằng Lâm quay về lớp học, đỡ phải chậm trễ giờ lên lớp.

Trên đường về, Triệu Tương Nghi nhìn ánh nắng buổi chiều, chậm rãi đi về phía trước, lúc nàng tới đây cũng đã tám tháng rồi, gần một năm nay chưa có một lúc nào lại thanh thản như bây giờ, hảo hảo mà tĩnh tâm, tinh tế thưởng thức thôn xóm miền Nam.

Sông nước gần kề, khói bếp lượn lờ, tạo nên một bức tranh yên tĩnh đến hiền hòa.

Hầu như phải dùng tất cả từ ngữ tốt đẹp trong đầu mới diễn tả được nó, phảng phất chỉ có như vậy, mới có thể chậm rãi đem thôn xóm ấm áp biểu đạt ra, hình như còn thiếu thiếu cái gì đó.

Có lẽ là cuộc sống viên mãn, mới cảm thấy những gì xung quanh mình tốt đẹp như vậy. Mấy ngày nay, nhìn thấy bộ dạng đầy tiểu ý của cả nhà, cái bộ dáng xuân phong đặc ý đấy, khiến cho lòng Triệu Tương Nghi cũng ấm áp và có một loại thỏa mãn chưa từng có từ trước đến nay, nàng rất thích loại cảm giác này, nhìn người một nhà ở cùng một chỗ, bộ dáng thật vui vẻ khoan thai tục đặc, giống như không có khó khăn gì có thể quật ngã được họ, bọn họ chung quy đều không phải là rất cố gắng vươn lên?”

Quả nhiên, mùa đông hồn nhiên đi qua, mùa xuân tới.

Giữa lúc Triệu Tương Nghi hí mắt vui sướng chìm trong ánh sáng hạnh phúc, thì ở đằng trước giọng nói líu lo của Dương thị truyền đến: “Ai nha, Tương Nghi đang định về nhà sao?”

Triệu Tương Nghi dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Dương thị khoanh hai tay miễn cưỡng nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia tham lam giáo hoạt.

Trong nháy mắt, chỉ nhìn cái bộ dáng của Dương thị, thì Triệu Tương Nghi đã nghĩ ngay tới hồ ly, chỉ là dựa vào tướng mạo và vóc dáng của Dương thị, không thể nào so sánh nổi với một linh vật xinh đẹp kia. (Thiên Âm: mô phật vừa edit vừa nghĩ đến bộ dáng Dương thị hồ ly... muốn phun đá me đang uống)

“Tam thâm thâm.” Triệu Tương Nghi lễ phép chào một câu.

Dương thị gật đầu rồi nói: “Con muốn đi về nhà? Vừa lúc ta cũng vậy, chúng ta đi cùng đi?” Nói xong liền thân mật đi tới bên cạnh Triệu Tương

Nghi .

Triệu Tương Nghi không để ý nàng ta, nghĩ muốn đi về nhà một mình, cũng mặc kệ nàng ta có đi theo hay không.

Hai người một trước một sau đi về nhà, Dương thị thấy Triệu Tương Nghi không để ý tới mình, liền đổi trọng tâm câu chuyện, chỉ chốc lát sau liền cười nói: “À, ca ca cháu bây giờ có thể đến học đường đọc sách, là do ông bà nội cho tiền sao?”

Lúc này, hai người đã đi tới trong viện đại phòng, Triệu Tương Nghi đột nhiên ngừng bước chân, ngẩng đầu nhìn Dương thị: “Đó là tiền của nhà bọn cháu.” Lúc phủ nhận, Triệu Tương Nghi lập tức đã đoán ra ý định trong bụng Dương thị , lại nói thêm, “Ông bà nội có tiền để cho Hoàng Nhân ca đến học đường.” Vốn muốn nói Phương thị không có khả năng lấy tiền ra cho triệu Hoàng Nhân đi học, nhưng nói như vậy lại sợ Dương thị làm âm lên, nàng liền trực tiếp đổi thành Phương thị không tiền cho Triệu Hoàng Nhân đến học đường.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Người đứng là yêu quái mà, ta cái gì còn chưa nói mà người lại đoán ra được dự định trong lòng ta.” Dương thị không ngờ Triệu Tương Nghi lại nói đúng ý định của mình, có chút xấu hổ.

“Tóm lại con trai thậm chí muốn đi học thì thậm chí bỏ tiền ra, đừng có đến đây nhờ vả nhà cháu.” Triệu Tương Nghi hai mắt tròn to, mắt đen càng thêm tròn trĩnh phát sáng.

“Hừ, hai lão nhân đó không có tiền mới lạ.” Dương thị nhỏ giọng khẽ mắng , sau lại nói thầm, “Tuổi nhỏ như vậy mà mồm miệng lại lanh lợi như thế, lớn lên nhất định sẽ không có ai thềm lấy , ta biết ngay không hỏi được gì từ tiểu oắt con hỉ mũi chưa sạch như người mà, được, ta sẽ tự mình đi vào trong hỏi lão thái bà kia.”

“Không cho phép thậm vào làm phiền bà nội, không cho phép thậm bước vào nhà ta.” Triệu Tương Nghi đột nhiên chạy đến trước mặt Dương thị , giang hai tay ra ngăn cửa, bộ dáng thập phần hung ác.

Dương thị nhất thời bất khả tư nghị [khó tin] , bắt lấy tay Triệu Tương Nghi tinh tế nhìn, sau đó cắn môi dưới nói làm bầm: “Hừ, ta nói mới có ở riêng không bao lâu, lá gan của người cũng lớn hơn rồi nhỉ, tránh sang một bên, đừng cản trở ta đi gặp người. “

Lúc này, Phương thị nghe thấy động tĩnh liền bước đi ra nhìn, vừa bước ra thì thấy là Dương thị, không thể nào cao hứng được. Chỉ giận tái mặt bước tới hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Dương thị đã đoán được Phương thị sẽ có thái độ này với mình, nhưng để cho Triệu Hoàng Nhân có thể đi học thì đành phải nhịn, vừa đem tay

Triệu Tương Nghi bỏ ra, vừa đôi sang một bộ mặt lấy lòng nói: “Ôi , mẹ, ngài bây giờ đã thành người giàu có rồi, nghĩ muốn gặp ngài một lần cũng cảm thấy khó khăn quá.”

Phương thị thấy thế, chuyển sang nói chuyện với Triệu Tương Nghi : “Tương Nghi , mau tới đây, đừng có đứng ở trước cửa, không phải Tam thẩm con lại không biết nặng nhẹ làm tay con bị đau chứ.”

“Mẹ, tại sao lại nói như vậy, con ngày thường đều rất thương con nít, Tương Nghi, đúng không?” Dương thị thay một bộ mặt khác, dường như nàng ta không biết thẹn là gì.

Triệu Tương Nghi liếc nàng ta một cái, rồi xoay người chạy tới trước mặt Phương thị.

“Người tới rất cuộc là có chuyện gì, mau nói nhanh, ta còn phải đi vào nấu cơm tối.” Phương thị vượt nhẹ khuôn mặt Triệu Tương Nghi , không mặn không nhạt nhìn Dương thị nói.

“Cái này à. . . Hắc hắc.” Dương thị cười hì hì bước vào cửa, nhìn Phương thị một lúc lâu, sau thấy bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt, trực tiếp nói ra chính sự, “Nếu mẹ đã nói như vậy, con đây cũng không dám lãng phí thời gian nữa, trực tiếp nói chuyện. Cái kia. . . Con thấy Hoàng Lâm ở đại phòng có thể đến học đường , vậy Hoàng nhân của tụi con có thể đi theo được không? Dù sao đều là người một nhà, mẹ cũng không có hẹp hòi, có thể đem tiền ra cho Hoàng Lâm đến học đường, thì không thể không quan tâm đến Hoàng Nhân a.”

“Bây giờ người nói chúng ta là người một nhà, vậy trước kia thì sao, không phải la hét đòi ở riêng, đã phân gia ra rồi, hôm nay lại đến trước mặt của ta cầu xin làm gì? Người không biết xấu hổ, hai đứa nhỏ kia còn biết xấu hổ đó” Phương thị chỉ vào mặt Dương thị mắng, Triệu Tương Nghi nhân cơ hội lập lại lời nói lúc nãy:

“Đi ra ngoài, ca ca đi học được là do cha ta kiếm tiền, hài tử nhà thẩm muốn đi học thì thẩm tự bỏ tiền đi.”

“Có nghe thấy không?” Phương thị nhìn về phía Dương thị, “Nghe hiểu thì mau biến nhanh đi cho dùm ta, đỡ phải khiến ta nhìn thấy bực bội “

“Ai mà tin chứ.” Dương thị thấy thế đột nhiên không quan tâm bắt đầu làm âm ỉ lên, “Ai, mọi người phân xử dùm a, bà chỉ xem Hoàng Lâm là tôn tử của mình, còn Hoàng Nhân thì không phải sao, bà chỉ lo chiếu cố đến đại tôn tử còn tiểu tôn tử thì bỏ mặc. “

“Cút.” Phương thị lười giảng đạo lý với nàng ta, cò cùng nàng ta giảng đạo thì nàng ta vẫn tiếp tục làm âm lên thôi, không chết thì tinh thần cũng bị thương tổn, còn không bằng trực tiếp đuổi người đi ra ngoài, Phương thị lập tức cầm lấy cây đòn gánh trong nhà, nhắm ngay Dương thị đánh một trận, Dương thị một đường bị đánh ra khỏi nhà , chạy vào trong viện.

Chỉ thấy Dương thị ngoài miệng như trước tiếp tục la hét: “Ôi, bà không

phải là bà nội của Hoàng Nhân à, sau này Hoàng Nhân nếu như tiền đồ, bà đừng có trách nó bất hiếu mà không gọi bà là bà nội. “

“Cút đi ra ngoài cho ta ngay lập tức, ta không cần các người hiếu kính, sau này các người có thăng chức lên làm quan, có đặc ý thì cũng không có quan hệ đến ta, ta không cần các người chăm sóc.” Phương thị rống giận, Lý thị ở nhị phòng cũng bỏ công việc xuống chạy đến xem tình hình.

Thấy thế liền khuyên nhủ ngay: “Mẹ, làm sao vậy, sao lại đem người chọc tức thành thế này.”

“Đi sang một bên, ta không nhìn nổi cái bộ dạng giả tốt bụng trước mặt người khác, sau lại một bộ dáng khác của người.” Dương thị thấy mục đích của mình không thành, liền đem hết tất cả cơn giận ném lên người Lý thị.

Lý thị nghe xong, lập tức ngẩng đầu trừng Dương thị: “Đừng cho là ta từ trước đến giờ đều sợ người, ta chính là không muốn cùng người tính toán cái gì “

“Hừ, các người hôm nay là muốn tranh cãi cùng ta đúng không?” Dương thị thấy thế liền làm bộ vén tay áo lên, tùy thời đều có thể nhảy đến đánh.

Phương thị đem chuyện xảy ra đơn giản nói cho Lý thị nghe một lần, Lý thị nghe xong liền mắng Dương thị: “Người còn biết xấu hổ hay không, tiền là do đại ca cực khổ kiếm được, người lại không biết xấu hổ lấy chuyện Hoàng nhân muốn đến học đường đến đây đòi tiền mẹ, người tự bỏ tiền ra đi, không có tiền sao, không phải mỗi ngày trong nhà các người đều bay ra mùi thịt. “

Dương thị bị Lý thị mắng trong lúc nhất thời còn không có mở miệng đáp lại, cân thận suy nghĩ một chút, lại cảm thấy lời Lý thị nói không có khả năng, ngoài miệng vẫn cứng rắn nói: “Làm sao có thể, đại phòng nghèo như vậy, lại thiếu nợ bên ngoài thì tiền đâu mà cho hài tử đến học đường, không phải cha mẹ cho tiền thì là cái gì, các người còn cho ta là kẻ ngu dốt sao.”

“Người ngu dốt như người trong nhà đã có tiền, lại muốn đến nhà người khác xin tiền.” Giọng nói của Triệu Tín Lương vang lên ở đằng sau Dương thị, cũng không biết có phải là giọng nói quá lớn hay không mà khiến cho người ta không kịp đề phòng mà bất ngờ, Triệu Tương Nghi rõ ràng chú ý tới thân hình Dương thị run lên.

Một khắc sau, Dương thị liền khôi phục nguyên hình, xoay người chỉ vào mặt Triệu Tín Lương nói: “Vừa lúc người đã trở về, cả nhà liền đông đủ, mau nói cho rõ tiền ở đâu ra cho Hoàng Lâm đi học? Nói mau.”

Triệu Tín Lương buông cái cốc trong tay ra, dùng sức đẩy Dương thị một cái, đẩy sang một bên, sau đó đến trước mặt Phương thị khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ đừng có chấp nhặt với cái loại người như vậy nữa, mẹ mau cùng với Tương Nghi đi vào nhà trước đi, chuyện ở đây giao cho con là được rồi.”

“Không được đi, nếu hôm nay không đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, người nào cũng đừng có nghĩ đến cuộc sống thoải mái. ” Dương thị thấy bọn

họ nhiều người trong lòng cũng rất hoảng, bất quá cũng không quản việc nàng ta ngồi xuống khóc lóc om sòm , ăn vạ, mắt thấy nàng ta bắt đầu ngồi xuống đất khóc thì Triệu Tương Nghi đã vội vã bịt chặt tai mình lại.

“Tiền kia là của bọn ta, người không tin thì cứ tùy tiện đi trong thôn hỏi mọi người xem.” Triệu Tín Lương tức giận nói, nghĩ thâm chuyện này ở trong thôn hiện tại cũng không còn là bí mật nữa, vừa lúc nói ra.

Dương thị thoát đầu hơi sững sốt, sau đó lại kinh ngạc.

Đại phòng kiếm tiền?

“Còn không mau rút đi , chẳng lẽ muốn ta vác cuốc ra đánh sao.” Triệu lão gia tử làm bộ giơ cái cuốc trong tay mình lên, Dương thị nhất thời sợ đến có chút mất hồn mất vía, những người còn lại rất sợ thực sự xảy ra chuyện không may, cũng là xông lên ngăn cản .

Cho đến bây giờ, Dương thị chưa thể tiêu hóa hết toàn bộ lời nói của Triệu Tín Lương, đại phòng từ khi nào kiếm được tiền?

Chương 78: Triệu lão tam diễn trò

Từ buổi tối bị đánh chửi rồi đuổi ra khỏi cửa, Dương thị ngồi trong nhà mình suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gọi trượng phu mình lại, nghiêm túc nói: “Ta thấy phòng lớn làm ăn phát đạt, càng là như vậy chúng ta không thể ngồi nhìn, phải nhân cơ hội này húp một chén súp.”

Triệu lão tam ngồi ở bên cạnh Dương thị, buồn bã ỉu xiu đáp lại một câu: “Bà biết tính cả nhà ta mà, chiếm tiện nghi của cha mẹ còn dễ, nhưng moi từ tay đại ca, ta thấy không có chút hi vọng nào.”

Dương thị liếc Triệu lão tam một cái, sau đó lôi kéo ông chồng lại gần hơn, ghé vào lỗ tai thì thầm to nhỏ, Triệu lão tam nghe xong, nhíu mày một cái, rất là nghi ngờ hỏi: “Thành công chứ?”

“Còn phải xem biểu hiện của ông như thế nào.” Dương thị đẩy Triệu lão tam xuống, “Ta đã nói với ông nha, lần này nhất định phải thành công, ta thấy cha mẹ còn quan tâm hai đứa nhỏ của vợ chồng mình, chúng ta phải liều mạng một phen, coi như chẳng phí một chút sức lực nào cũng được bạc, bộ ông không muốn à?”

Triệu lão tam cười há há: “Này còn phải để bà nói, ai không yêu tiền chứ.” Còn gật đầu một cái, suy nghĩ một lát mới mở miệng, “Vây cứ theo như bà nói, cho dù thất bại cũng chẳng mất gì.”

“Ô hay, đóng cái miệng quạ của ông lại đi” Dương thị tức giận đánh chửi.

Ngày kế, trời còn chưa sáng, từ tam phòng truyền đến từng đợt tiếng thét thê lương, đánh thức đại phòng và nhị phòng, tỉ mỉ nghe kỹ, nhận ra đó là thanh âm của Dương thị, nhưng không rõ bà ta đang hét cái gì, Phương thị vốn chẳng để ý tới, muốn ngủ tiếp, nhưng bên ngoài truyền đến tiếp đập cửa “binh binh”, lần này ngay cả Triệu Tương Nghi cũng tỉnh dậy, nhưng ngoài cửa là giọng của Triệu Tương Liên: “Bà nội, bà nội, mau mở cửa đi, phụ thân uống rượu say nên đang đánh mẩu thân con.”

Hơn nửa đêm uống rượu, trời còn chưa sáng đã đánh vợ mình? Triệu lão tam và Dương thị muốn bày trò gì à?

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng Triệu Tương Nghi.

Phương thị nhíu mày một cái, xuống giường mặc thêm áo, mở then cửa cho Triệu Tương Liên đi vào, nhìn con bé mặt lem luốc nước mắt, Phương thị mềm lòng rồi, lôi kéo con bé lại hỏi cho rõ: “Đã xảy ra chuyện gì, con lớn rồi, đừng hay khóc nữa, nói từ từ cho bà nội nghe.”

Triệu Tương Liên thút thít, giọng nói đứt quãng: “Con, con cũng không rõ lắm...Tóm lại tối qua cha uống rất nhiều rượu...Bỗng nhiên hung dữ hơn ra tay đánh mẹ, bây giờ còn đang...Cha, cha cũng không biết sao, đánh mẹ dữ lắm, bà nội nhanh đi can lại đi”

“Đúng là oan nghiệt” Phương thị tức giận mắng một tiếng, cuối cùng lại thêm một câu, “Không có tiền đồ.”

Đang là hừng đông, Phương thị mặc thêm một cái áo khoác, sau đó dặn dò Triệu Tương Nghi mấy câu, muốn nàng ngủ tiếp, đừng xuống giường, Triệu Tương Nghi khéo léo đáp lại, đưa mắt nhìn Phương thị ra cửa.

Nhưng nội tâm nàng chẳng yên ổn, cảm thấy có chỗ không đúng.

Bên này, Phương thị đi cùng Triệu Tương Liên vào trong sân nhà tam phòng, từ xa đã nghe thấy Dương thị gào thét, Lý thị đứng ở ngoài cửa luôn miệng can ngăn, vuông thị cũng tới, Lý thị thấy thế chạy lại đỡ bà: “Mẹ cũng tới sao, trời còn chưa sáng, vẫn còn lạnh lắm, cẩn thận thân thể.”

Phương thị phất tay một cái, chỉ vào trong nhà tức giận nói: “Hai đứa bây chính là cái thứ không có tiền đồ, muốn giày vò ta đến chết mới bỏ qua sao?”

Lý thị cũng muốn khuyên Phương thị, tránh cho bà tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe.

Không lâu lắm, Triệu lão nhị và Triệu Tín Lương cũng hòa vào đám người kéo nhau vào phòng, nhưng thấy Triệu lão tam mặt đỏ tía tai kéo tóc Dương thị, còn không ngừng đập đồ trong nhà.

“Lão Tam đừng tay, người muốn đánh chết người rồi đền mạng sao?” Lão Triệu nhức đầu nói một câu.

Phương thị thấy tình hình này cũng có chút sợ, lập tức khuyên nhủ: “Ai ôi thật là nghiệp chướng, hai người các người đang làm cái gì, ngày thường không phải tốt lắm sao, thế nào bây giờ lại đánh nhau? Mau đừng tay, đừng tay đi.”

Triệu Tín Lương cùng Triệu lão nhị thấy tình thế không dừng lại, còn nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc, chỉ sợ xảy ra chuyện lớn, liền tiếp xông lên ngăn cản, ba chân bốn cẳng đem Triệu lão tam cùng Dương thị tách ra, Dương thị được thả lập tức kêu gào quỳ trước mặt Phương thị và lão Triệu: “Cha, mẹ, cuộc sống này làm sao con sống nổi, mau cứu con với.”

Một bên Triệu Tương Liên và Triệu Hoằng Nhân thức thời khóc nức nở, cả phòng rồi lại một nùi.

Triệu Tương Nghi không thể yên giấc, tự mặc thêm áo rồi bước xuống giường, chạy qua tam phòng, vừa vặn đụng phải Triệu Hoằng Lâm, Triệu Hoằng Lâm nhíu mày một cái, ngồi xổm người xuống nhẹ giọng nói: “Sao muội cũng tới, trời còn chưa sáng, muội mau ngủ tiếp đi.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi -Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Có mình muội, hơi sợ.” Triệu Tương Nghi tìm đại một lý do.

“Vậy ca đi với muội, ca đỡ muội ngủ, ngoan nha.”

Triệu Tương Nghi: “.....”

“Muội muốn bà nội đỡ muội cơ.” Hết cách rồi, chỉ đành vùng vẫy giãy

chết, không chống cự mà giờ chiều ăn vạ.

Triệu Hoàng Lâm lại quỳ một chân xuống: “Đi đi đi, được bà nội chăm sóc bao lâu nay, ngay cả ca cũng không nghe lời?” Vừa nói vừa cười cười cạo nhẹ cái mũi nhỏ rồi ôm lấy nàng, “Chúng ta đi xem chuyện gì vừa xảy ra, ai ô, Tương Nghi bây giờ toàn là thịt, ca ôm không muốn nổi rồi đây.”

Triệu Tương Nghi đầu đầy hắc tuyến, ca nha ca, ca có biết điều kiêng kỵ nhất không thể bàn về cân nặng hay ba vòng trước mặt phái nữ không.

Hai huynh muội đi tới nhà tam phòng, đúng lúc nhìn thấy Dương thị quỳ gối dùng bộ mặt khóc lóc than thở với nhị lão, Triệu lão tam bị Triệu Tín Lương cùng Triệu lão nhị chế ngự.

Lý thị chú ý tới hai huynh muội họ, vội vàng dụ dỗ Triệu Tương Nghi: “Sao hai đứa cũng tới? Cảnh này con nít không nên xem... Hoàng Lâm, mau dẫn em con về đi.”

“Em con không thấy ai nên sợ quá, hơn nữa đòi bà nội dỗ mới chịu.” Triệu Hoàng Lâm ngược lại rất là rành rọt nói rõ nguyên nhân.

Phương thị vừa nghe thì chạy gần lại: “Ai yêu, bà quên mất.” Nói xong, vội vàng xoay người dỗ Triệu Tương Nghi, nghiêng đầu nói với Dương thị một câu, “Người có khóc cũng vô dụng, chuyện trong nhà của lão tam, chúng ta không thể khuyên được rồi.”

“Mọi người cứu mạng nha, lúc trở về từ Liễu gia, hấn ngày ngày động tay đánh vợ con, động một chút là uống rượu đánh người, con còn chịu được nhưng còn hai đứa con con, mới có tý tuổi...” Dương thị ý là gửi con cho nhà cha mẹ nuôi, mọi người nghe bà ta mà lỗ tai ong ong.

Triệu Tương Nghi im lặng nhìn trời, tự đánh giá chuyện trong nhà sau này, cuộc sống của nàng phải trải qua mấy chuyện nhàm chán vậy sao.

“Lão đại, lão nhị, các con trời lão tam lại chờ hấn tỉnh rượu.” lão Triệu phân phó xong, liền quay người rời đi, Phương thị thấy thế cũng lắc đầu một cái, thúc giục huynh muội Hoàng Lâm đi ra ngoài, bà cũng nôi gót theo sau.

Trời sáng rõ sau, tam phòng từ từ yên tĩnh lại.

Nhưng phòng lớn đang thương thức điếm tâm, Dương thị lại chạy tới cầu xin, nước mắt ràn rụa, tóc mai xốc xếch, vừa vào cửa thì quỳ xuống cho mọi người xem, thân thể khóc đến run rẩy: “Van cầu mấy người cứu ta đi, ta biết là ta không đúng, ta rất quá đáng, ta đáng đời, ta không nên ở riêng, hiện tại phân nhà xong, ông chồng ta đã phá gần sập luôn rồi, này làm sao sống tiếp đây, mấy người cũng không thể đứng đó xem náo nhiệt, buông xuôi mọi thứ chứ.”

“Vậy người muốn thế nào nha.” Phương thị mặt lạnh nói một câu, cũng không còn vội vã khiến Dương thị đứng dậy, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn bộ dáng của bà ta, giống như những lúc Dương thị đang diễn trò.

Nghĩ xong, Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhìn kỹ Dương thị, trong lòng cũng cảm thấy bà ta đang giả bộ đáng thương, mặc kệ bà ta.

Dương thị ngẩng đầu, vẫn khóc bù lu bù loa: “Tam phòng chỉ được chia chút ít tài sản, còn tự mình xây nhà, ông chồng vốn vì chuyện này mà luôn oán hận, cho là cha mẹ không thương hắn, cho nên hắn ngày ngày uống rượu, bài bạc cá cược, uống rượu say liền đem ta ra trút giận....Ta, ta thật sự là không chịu nổi, cha mẹ, đại ca, các người không thương xót cái nhà sắp đổ của ta sao, cha thằng bé đã như thế thì mong gì Hoàng Nhân học đến nơi đến chốn?” Nói xong, lại khóc òa lên.

Triệu Tương Nghi nhất thời không có khẩu vị, hạ đũa xuống, nhàm chán gục xuống bàn.

Phương thị vỗ vỗ vai Triệu Tương Nghi, dụ dỗ nói: “Sao không ăn nữa? Chẳng phải con rất thích cháo bí đỏ bà nội nấu sao?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái, buồn bã ỉu xiu nói: “Tam thâm nói quá lớn, con không muốn ăn nữa...”

Dương thị nghe thấy, âm thầm dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, ở trong lòng đem mảnh con bé cả vụn lặn, nhưng trên mặt vẫn là vẻ thống khổ đáng thương, mong chờ bọn họ giúp đỡ mình.

Nhưng bây giờ, ai ăn thì tiếp tục ăn, ai dở con nít thì tiếp tục dở, mọi người vẫn không nhúc nhích, trên mặt Dương thị xuất hiện vẻ lúng túng, chỉ sợ chuyện này thất bại, liền vội vàng gào thét một tiếng, giọng rất lớn hù lão Triệu suất rút đôi đũa, Triệu Tín Lương thấy thế cả giận nói: “Người còn kêu la cái gì, có gì từ từ nói, cứ kêu gào thì có ích lợi gì, không nhìn thấy cha bị người dọa cho kìa.”

Dương thị cho là Triệu Tín Lương nói vậy thì chứng minh chuyện có đầu ra rồi, trong lòng mừng thầm, giọng nói cũng bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nhỏ giọng thút tha thút thít: “Ta chỉ nhờ con trai để trông cậy vào, nhìn ông chồng, thật đúng là lòng của ta rét lạnh nha...Kính xin các người giúp một tay, cứu Hoàng Nhân đi, Hoàng Nhân là con cháu mấy người, cũng cùng chung huyết mạch mà.”

“Hoàng Nhân thế nào?” Triệu Hoàng Lâm nhíu đôi mày lại.

“Thực không dám dấu, của cải trong nhà bị ông chồng gom đi hết rồi, cũng tại ta không biết quản chuyện nhà, mà ông chồng giỏi trò vũ lực ta nào dám chống lại, cũng không dám quản nữa. Hiện tại ta chỉ có thể trông vào Hoàng Nhân học hành thành tài, tương lai thi đậu công danh để ta có cuộc sống tốt hơn...Mà hiện tại đã bị ông chồng phá hủy hết rồi.”

Chương 79: Mục đích khác

Phải, vừa nói vừa khóc nửa ngày, hóa ra là để tên tiểu tử Triệu Hoằng Nhân kia qua đây ăn ké.

Triệu Tương Nghi nằm ở trên bàn, các ngón tay lần lượt gõ lên mặt bàn, cũng đoán ra mục đích thật sự của Dương thị, chính vì vậy càng hiểu rõ Dương thị muốn làm gì, cho nên trong lòng vô cùng tức giận.

Hừ, ban đầu đòi ở riêng đã làm ra cái chuyện gì, hiện tại biết nhà bọn họ có nhiều tiền liền tới đây lấy lòng?

Tiền bọn họ làm ra cũng là mồ hôi nước mắt, tại sao cho tam phòng hưởng không chứ?

Nàng cắn cắn môi dưới, lông mày nhăn lại một chỗ, Triệu Hoằng Lâm thấy thế sờ vào mái tóc mềm mượt của nàng: “Muội cũng không thích sao?”

Triệu Tương Nghi gật đầu liên tục, Triệu Hoằng Lâm liền cười, nhưng thấy Triệu Hoằng Lâm ghé lại gần nàng nói nhỏ một câu: “Cha cũng không đồng ý.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng cũng an tâm một chút, nhìn lại cha của mình, trên mặt một mảnh lạnh giá, chỉ sợ cha mềm lòng khi nghe Dương thị nói.

Dương thị nói rất cả cỡ hòng, mà chẳng ai phản ứng, nhất thời nóng nảy, lập tức đứng dậy nhìn về phía mọi người: “Nếu người một nhà mà quan tâm nhau, ta dứt khoát không ở riêng đâu, bây giờ như người xa lạ, không bằng giống như trước đây, hợp lại rồi nương tựa nhau mà sống?”

Không đợi những người còn lại phát biểu ý kiến, bà ta lập tức lại bổ sung, cũng than thở khóc lóc, “Trước kia là ta không tốt, ở riêng rồi ta cũng suy nghĩ rất nhiều, ta bây giờ cũng hồi cải rồi, cảm thấy người một nhà nên hòa thuận chung sống, nên ở chung một chỗ, cha mẹ, hai người thấy sao? Hai người không hi vọng cả gia đình mình nương tựa nhau mà sống chứ?”

Ta nhỏ vào.

Triệu Tương Nghi nghe mấy lời này thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đây là tiếng người?

Trước kia Lã thị chạy trốn với kẻ khác, Dương thị cùng Triệu lão tam chế nhạo phòng lớn ra sao, nàng còn chưa quên mấy ngày mòn mỏi chờ tam phòng ra riêng, luôn mồm nói nàng cùng Triệu Hoằng Lâm nên ăn cơm trắng thôi, không làm việc còn cất giấu của riêng. Nhà họ bây giờ tốt lắm, Dương thị lại la ó, nói muốn hợp lại, mong mọi người cho ở chung, sau đó có bao nhiêu tiền thì dùng chung chứ gì?

Người được đây, đồ không biết xấu hổ – Dương thị.

Triệu Tương Nghi trong lòng nghĩ như thế, ngoài miệng liền nói: “Con

không muốn Hoàng Nhân giành cơm với đồ ăn của con, trên bàn có ít thịt là bị tam thảm giành lấy cho huynh ấy ăn, còn mắng con nữa.”

“Há, người...” Dương thị vừa định mở mồm mắng, lại ngại mục đích mình đến đây, cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng đổi thành: “Tương Nghi à, trước kia là do tam thảm không tốt, hiện tại tam thảm đâu có giống trước kia nữa.”

“Có gì khác nhau, ta thấy cũng là xấu tính như trước.” Triệu Tín Lương cầm chén đặt mạnh xuống bàn, đứng dậy nhìn Dương thị, “Mỗi ngày thắm đừng có âm ỉ được không? Muốn ồn ào thì trở về nhà của mình đi, đừng đến đây làm phiền cuộc sống thanh tịnh của chúng tôi, dù sao cũng ở riêng rồi, chuyện nhà của mấy người thì liên quan gì đến chúng tôi?”

“Ồ, đại ca, người không thể nói như vậy nha.” Dương thị phản đối ngay, “Coi như phân nhà thì đó cũng là anh em ruột, cắt đứt xương thì cũng còn gân với thịt nha, người nói những lời này không phải là bất nhân bất nghĩa sao, cha mẹ cũng đề ý nha, đại ca đừng có vô tình thế.”

“Ta vô tình?” Triệu Tín Lương chột cười lạnh, “Nói ta độc ác? Ngày trước ta coi các người là người nhà, các người xem ta là cái gì, hả.”

“Con tiện nhân kia chạy trốn với kẻ khác, người với lão Tam đã nói cái gì, ta chưa từng quên đâu.” Cặp mắt Triệu Tín Lương đã đỏ bừng, bộ dáng này khiến Dương thị có mấy phần e ngại, nhưng thấy Triệu Tín Lương lại cười lạnh nói, “Muốn trở về sao? Ta không chắc người lại không khoét túi nhà ta đâu, hoặc hại hai đứa con ta, người trả lại được cái mạng và thân thể khỏe mạnh của con gái ta sao?”

“Chuyện đã qua... Đại ca còn nhắc lại làm gì.” Dương thị thấy Triệu Tín Lương đang tính món nợ cũ, không khỏi có chút chột dạ.

Phương thị thấy Triệu Tín Lương nói như thế, trong lòng cũng buồn theo, lập tức phủ quyết nói: “Ta thấy lão Đại nói rất đúng, phân nhà xong, thì còn hợp lại để làm gì, cho dù hợp lại thì ngoài mặt hòa hợp nhưng bên trong lại chẳng được vậy.”

Lão Triệu nghe xong cũng gật đầu đồng ý, ông không muốn nhìn Dương thị thêm một khắc nào nữa....

Triệu Tương Nghi nhìn sắc mặt người lớn trong nhà, lòng cũng an tâm hơn.

Nhưng Dương thị lại sốt ruột, thấy mục đích không đạt thành, chỉ đành lầy lủi rồi tiến: “Vậy mấy người cũng nên cứu tế nhà ta chứ, đứng đó trơ mắt nhìn tụi nhỏ chết đói sao... Hay mấy người nuôi Hoàng Nhân ăn học đi, sau này nó có thành tựu sẽ báo đáp mấy người.”

“Đưa con như vậy không phải do cha mẹ dạy hư sao?” Phương thị tức giận, trừng mắt nhìn Dương thị một cái.

“Tam thảm đang ở đây làm trò để Hoàng Nhân vào đây ở sao? Ta thấy thắm đừng phí sức, tốt nhất đừng ở đây tranh giành nữa, chẳng ai giàu cả, đúng không tam thảm?” Cùng lúc, Triệu Hoàng Lâm chột đứng lên, nhàn

nhật nói ra những lời trúng tim đen bà ta.

Dương thị ngẩng đầu, dùng con mắt rét lạnh nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm, ngay cả Triệu Hoàng Lâm mới chín tuổi, Dương thị vẫn bị những lời của nó làm cho giật mình.

“Ta biết ngay nàng ta chẳng tốt lành cái rắm gì.” lão Triệu chọt phun ra một câu chửi tục.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, Triệu Tín Lương chọt cười, có một thành ngữ gọi là “Giận quá hóa cười”, lúc này dùng để hình dung Triệu Tín Lương quá thích hợp: “Người đang nằm mơ sao?”

Dương thị cắn chặt môi dưới, không giống ngày thường giờ trò ngang ngược mà ngồi dưới đất khóc rống, Phương thị xoa xoa cái trán, cảm thấy nơi đó cực kỳ chặt.

“Nào có ai nhìn huynh đệ mình gặp nạn mà không cứu, chẳng lẽ muốn ta nói toẹt ra là mượn tiền, coi như là mượn, hiện tại mượn trước một chút cũng không được sao?” Dương thị háng giọng gào thét, Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái, nhíu chặt mày đi vào trong nhà, nàng hét muốn ăn gì rồi.

Phương thị thấy thế, múc hai chén cháo bung vào trong nhà, chuẩn bị dụ dỗ Triệu Tương Nghi ăn tiếp.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi-Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong phòng ăn, Triệu Tín Lương coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, không biến sắc ngồi ở chỗ đó ăn cháo bí đỏ, mùi thơm của cháo nóng đang lan tỏa, Dương thị nghĩ được không khỏi nuốt nước miếng.

Lão Triệu ăn nhanh xong, liếc Dương thị một cái, sau đó cầm nông cụ ra ngoài đồng.

Còn Triệu Tín lương cùng Triệu Hoàng Lâm ngồi đó ăn cháo bí đỏ, cũng không để ý Dương thị đang gào khóc, giống như bà ta vô hình vậy.

Dương thị gào thét được một lúc, thấy bọn họ đều không để ý tới mình, liền dứt khoát dừng lại, đứng dậy tông cửa xông ra.

Triệu Hoàng Lâm thấy thế, ngẩng đầu cười cười với cha mình: “Cha, con ăn no rồi, vậy con đi học đây.”

Triệu Tín Lương gật đầu một cái: “Nhớ học cho tốt đó, buổi trưa phải ăn nhiều hơn, nếu ăn không đủ, cha sẽ đem đến cho con.”

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu một cái, đồng thời vác cái rương sách lên, cái rương được để lên cái giá trúc mang sau lưng do Triệu Tín Lương làm, vừa tiện vừa nhẹ: “Thức ăn ở trường rất ngon, mỗi bữa đều có cơm ăn, coi như không tệ. Còn nữa...Cha, chuyện của bọn họ...Cha nên dứt khoát, nếu không có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.” Triệu Hoàng Lâm chỉ chỉ vào bóng lưng Dương thị.

Triệu Tín Lương cười gật đầu một cái: “Những chuyện này con đừng

quan tâm, có người lớn lo rồi, con mau đi đi, coi chừng trễ à.”

Lúc này, Triệu Tương Nghi từ trong phòng đi ra, cười hì hì nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Ca đi đi, hôm nay bà nội làm bánh nếp ngô, chiều chiều muội đem đến cho ca.”

Triệu Hoàng Lâm nghe thế liền tiếp khoát tay: “Đường xa lắm, muội đừng đi, ca về rồi ăn sau, muội còn nhỏ đi không an toàn đâu.”

Hắn như thế nói, Triệu Tương Nghi cũng không nói tiếp.

Chờ Triệu Hoàng Lâm đi học rồi, Triệu Tín Lương cùng Triệu lão nhị lần lượt đi ra đồng, Dương thị lại tới. Cách vách là nhị phòng, tiểu Hoàng Tuấn khóc thật lớn, Lý thị đã qua tam phòng khuyên nhủ, trong nhà chỉ còn lại Phương thị cùng Triệu Tương Nghi, nói vậy Dương thị cũng chọn đúng thời cơ mới tới.

Bên này, Dương thị không còn khóc lóc nữa mà kéo tay Phương thị: “Mẹ, mẹ là người hiểu chuyện nhất, lúc này hai mẹ con mình phải nói chuyện nha, mẹ nhìn cha thằng nhỏ xem... Nếu như Hoàng Nhân có tiền đồ, thì ông ấy cũng có hi vọng, chờ hắn thấy được hi vọng, tự nhiên sẽ tỉnh táo lại... Tín Dương cũng là con mẹ mà, đều là ruột thịt cả, mẹ nhẫn tâm nhìn hắn sa sút hay sao? Mẹ... mẹ ở trước mặt đại ca nói tốt vài lời đi?”

Phương thị đã nhức đầu từ sáng giờ, vô lực nói: “Người nói nhiều hơn nữa cũng vô ích... Tiền đó là tiền mồ hôi nước mắt của lão đại, các người cũng hiểu, lúc này làm sao để đại phòng chịu đem tiền ra cho người mượn?”

“Lại càng không đồng ý để mấy người dọn vào nữa, đừng mơ tưởng.” Triệu Tương Nghi bồi thêm một câu, Dương thị vừa định tiến lên phát tác, Triệu Tương Nghi đúng lúc giơ cái xẻng lên, Phương thị thấy thế lập tức cản lại:

“Đứa bé ngoan, đưa vật này cho bà nội, những đồ này về sau đừng cầm bậy, nếu không người bị thương là con đó.”

“Mẹ...” Dương thị vẫn quyết không tha, mặc dù đã nhìn ra trong mắt Phương thị đã mất hết kiên nhẫn, nhưng mặt dày giống như da trâu, “Vậy mẹ nhẫn tâm nhìn cả nhà ta vất vả hay sao? Mẹ xem ông chồng ta đi... Trong lúc máu chốt này, mẹ không thể bỏ mặc hắn.”

“Vậy ta hỏi người, người muốn Triệu Hoàng Nhân qua đây ở hay muốn hợp nhà xong suốt ngày sinh sự với lão đại?” Phương thị chột lạnh giọng hỏi Dương thị.

Chương 80: Không có cửa đâu

Đột nhiên bị Phương thị hỏi như vậy khiến cho Dương thị hết sức sững sốt, vội cười hì hì nói : “Nói như vậy, mẹ đã đồng ý?”

Thấy Phương thị không nói chuyện, Dương thị mới nói tiếp: “Thực ra, hai chuyện này cũng không có khác nhau là mấy. . . Nếu như đại ca nguyện ý giúp Hoằng Nhân đến học đường, tất nhiên đây là chuyện rất tốt. . . Còn nếu như mọi người vẫn còn lo lắng đến tiền vốn, cũng không muốn lấy ra, chẳng bằng cho con và cha đưa nhỏ hùn vốn vào đi? Dù sao nhiều người thì lực lượng càng tăng, hơn nữa vợ chồng con vẫn còn chút tiền vốn, có thể lấy ra đưa cho đại ca làm vốn để buôn bán, đến lúc kiếm được tiền rồi, mọi người liền chia cho vợ chồng tụi con một phần, tụi con đương nhiên sẽ có tiền cho Hoằng Nhân đi học.”

Nói như vậy, cũng đã chứng minh Dương thị có hai mục đích, một là cho tiểu tử Hoằng Nhân kia đến học đường, đương nhiên, nàng ta mong tiền là do đại phòng bỏ ra. Hai, để hai vợ chồng họ hùn vốn với mọi người đi buôn bán, chờ khi cả nhà kiếm được tiền rồi, đương nhiên có phúc cùng hưởng.

“Chờ đến chúc tết gà, bà nghĩ muốn dựa vào nhà bọn ta để kiếm sống sao ? Không có cửa đâu” Triệu Tương Nghi đột nhiên phun ra một câu, lời như vậy mà Dương thị cũng có thể nói ra, nàng ta dựa vào gì mà muốn đại phòng phải đáp ứng mọi yêu cầu vô lý của mình chứ, rốt cuộc có biết then là gì không?

Phương thị dùng tay bắt lấy hai vai của Triệu tương Nghi, sau đó nhìn sang Dương thị: “Người muốn không làm mà hưởng sao, vừa được trả công, vừa có cơ hội kiếm tiền, cũng không cần phải làm việc. Người dựa vào cái gì mà cho rằng bọn ta sẽ đáp ứng?”

Vừa vặn Lý thị mới đỡ tiểu Hoằng Nhân ngủ xong, cũng chạy đến bên này, mới vào cửa đã đến bên người Phương thị ôm lấy Triệu Tương Nghi.

“Nhị thâm hảo” Triệu Tương Nghi ngọt ngào kêu một tiếng.

Lý thị mỉm cười, hôn Triệu Tương Nghi một cái, “Ngoan. “

Dương thị cúi đầu phun một ngụm nước bọt, trừng mắt nhìn Lý thị nói thầm: “Phi, đúng là hồ ly tinh đầu thai mà, hèn gì mọi người trong nhà đều bị ả mê hoặc, chẳng trách cái con nha đầu kia mỗi lần nhìn thấy mình là làm như muốn ăn thịt người, chính là do thân thiết với ả ta.”

“Được rồi, người đi đi.” Phương thị bắt đầu đuổi người, “Cho dù mỗi ngày người có đến đây nháo thì bọn ta cũng sẽ không đồng ý đâu, từ lúc ở riêng ta cũng đã nói sau này chuyện của tam phòng các người, ta cũng sẽ không quan tâm đến, các người tự lo liệu đi, ta cũng chẳng mong các người sẽ đến đây hiếu kính với ta, các người sống không được thì đó cũng là chuyện của các người, tự mình cầu phúc đi.”

“Có nghe thấy không, đi mau” Triệu Tương Nghi trừng mắt nhìn Dương thị quát.

“Mẹ, mẹ nhẫn tâm nhìn tam phòng tụi con phải sống như vậy sao, lẽ nào cha đứa nhỏ là do mẹ nhất được, mẹ chỉ thương hai người kia còn cha đứa nhỏ thì không thương ư.”

Dương thị không chịu buông tha, thừa dịp nam nhân ở đại phòng, nhị phòng không có ở đây, liền bắt đầu nắm vạ, khóc la om sòm, quậy đến cho bọn họ không yên được.

Cũng uy hiếp Phương thị, nếu như vẫn không đáp ứng yêu cầu của tam phòng bọn họ, thì nàng ta sẽ đem chuyện cha mẹ chồng khắc nghiệt với vợ con trai như thế nào đi rêu rao ra bên ngoài.

Nói cũng đều nói xong, Phương thị cũng không có vì nề mặt tình thân với Dương thị mà trực tiếp tát một cái lên mặt nàng ta: “Ta là vẫn hi vọng trong nhà sẽ yên ổn, cho nên vẫn không có làm căng cùng người, bây giờ người cũng đã nói như vậy thì ta cũng chẳng cần nề mặt người nữa, ta nghĩ người vẫn không có lo lắng đến chuyện mê được lần trước, Lý Chính vẫn còn giữ nguyên bản án, bây giờ đi theo đến chỗ Lý Chính, ta sẽ nói cho Lý Chính biết cái người đàn bà chanh chua như người có lòng dạ hiểm độc ra sao.”

Dương thị sợ đến tim và mặt muốn rớt ra, không nghĩ đến Phương thị vẫn còn chưa xuất hết thực lực ra, thấy Phương thị muốn đôi co cùng mình, liền hạ mình cầu xin: “Con, con biết sai rồi, con sẽ đi, con đi đây.” Nói xong, giống như làn khói biến mất.

Triệu Tương Nghi đứng tại chỗ nhìn thân ảnh chật vật của Dương thị, khóe miệng không khỏi nhếch lên thành một đường cong, không nghĩ đến bà nội Phương thị còn là một người hung dữ như thế, ngày thường hay mềm lòng, giờ lại không khách khí chút nào, chỉ dựa vào lời nói đã dọa cho Dương thị chạy mất dạng.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay a.

Mặc cho Dương thị khóc lóc chạy đi như thế nào, cuối cùng không đánh đã bị hù dọa chạy đi.

Đương nhiên, trong lòng Triệu Tương Nghi rất rõ, Phương thị nói đến bản án còn giữ chính là nói dối, kỳ thực là muốn dọa Dương thị thôi, vụ án đã chấm dứt từ lâu, không có khả năng lật lại bản án. Trước đây Phương thị vì tình thân mà bảo vệ người tam phòng, cũng là vì nghĩ đến hai đứa nhỏ còn cần đến cha mẹ chiếu cố, khi đó chỉ muốn tự mình ở trong nhà xử phạt họ thôi, lúc ra ở riêng, lại để cho bọn họ tự sinh tự diệt.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rồi- Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Đúng là nghiệp chướng.” Phương thị tức giận đến cả người run, “Ta

niệm tình một đứa là con ruột, một đứa là con dâu, cho nên không muốn cả hai đứa nó ở chuyện lần trước rước họa sát thân vào người, chỉ nghĩ rằng người trong nhà xử phạt tội nó là được, không ngờ được, nàng ta cứ nhiên ngày một thậm tệ hơn, chẳng biết ơn, mỗi ngày đều âm ỉ đến không yên, ta thực sự hối hận khi cho lão tam cưới nàng.”

“Mẹ, quên đi.” Lý thị khuyên nhủ, “Mặc kệ thế nào, nàng ta không thể gây khó dễ với chúng ta nữa, chúng ta không để ý thì nàng ta vẫn nháo đây thôi, nhiều người như vậy chẳng lẽ sợ nàng ta sao.”

“Thà đem tiền cho nhị thẩm cũng không cho bà ta đâu.” Triệu Tương Nghi đúng lúc nhắc tới.

“Đúng vậy.” Phương thị gật đầu, “Coi như hai nhà chúng ta hùn vốn, thì cũng là người trong nhà chúng ta hưởng, không đến phiên nàng ta, nàng ta nằm mơ giữ ban ngày hay sao mà muốn hưởng điều tốt như vậy, thế thì nhà hai vợ chồng con thì sao đây?”

“Mẹ nói gì vậy, mẹ còn có cha, đại ca đối với bọn con đều rất tốt.” Lý thị cười nói.

Lúc chạng vạng, Triệu lão gia từ về nhà tứ rước, nghe Phương thị nói chuyện xảy ra vào lúc sáng, tức giận muốn tìm đến cửa thì bị Phương thị kéo lại khuyên can vài lần.

Lúc ăn cơm tối, đại gia nghe thấy tiếng khóc thê lương của Dương thị từ bên tam phòng truyền đến, còn nữa có tiếng quát tháo hài tử, cùng giọng mắng chửi người của Triệu lão tam, toàn bộ tam phòng loạn thành một đoàn.

Triệu Tương Nghi nhíu mày chậm rãi ăn cơm, nghĩ thầm nếu tiếp tục như vậy sẽ không ổn, nàng còn tưởng rằng sau khi ra ở riêng, sau này ai nấy tự lực cánh sinh không còn liên quan đến nhau nữa. Nhưng hôm nay, cả nhà bọn họ không để ý muốn để ý đến người trong tam phòng, nhưng không thể không để ý tam phòng mỗi ngày đều làm âm ỉ trước mặt họ, còn tiếp tục như vậy, không phải sẽ bị phiền chết sao?

Cho nên, trong vấn đề này, Triệu Tương Nghi ở trong lòng khó nghĩ, giải quyết chuyện trong nhà hay mau mau kiếm tiền, hay là sau này xây một căn nhà mới, cách xa tam phòng. Dù sao phòng ở bây giờ cũng đã cũ, tuy nói diện tích không phải nhỏ, cũng có khí chất cổ xưa, coi như có sửa nhà lại cũng không thể có phòng mới sạch đẹp được, lại uống phi tiền bạc, không bằng dùng tiền đi mua một căn nhà mới.

Triệu Tương Nghi thị càng nghĩ càng thấy rất cần thiết, vì vậy ngẩng đầu nhìn phụ thân: “Cha, chờ chúng ta kiếm được tiền rồi thì mua một căn nhà mới, không cần ở cùng một chỗ với nhóm người tam thẩm nữa.”

Tay cầm đũa của Triệu Tín Lương hơi ngừng lại, sau đó nhìn con gái chưa xót nói: “Tương Nghi đi theo chúng ta chịu không ít khổ, cũng không ít ủy khuất, mọi người nhìn đi, con bé lại hiểu chuyện nói như thế.”

“Đúng vậy, hài tử càng như vậy, càng khiến người lớn yêu thương nó cũng phải xấu hổ, nếu như chúng ta có thể cho bọn trẻ điều kiện cuộc sống tốt hơn, thì bọn nhỏ đã có thể vui vẻ chơi đùa đúng với tuổi của mình, đâu có giống như lúc này, cả lời nói và việc làm là vì suy nghĩ đến cái nhà này, mọi chuyện đều quan tâm giống như một tiểu đại nhân vậy.” Phương thị đặt đũa xuống, giúp Triệu lão gia tử xới một chén cơm, sau đó thở dài một hơi.

“Không quan trọng, bà nội.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười, nhìn sang Triệu Tín Lương, Cha, không phải bây giờ cuộc sống nhà chúng ta đã tốt hơn trước rồi sao, chỉ cần chúng ta tiếp tục cố gắng là tốt thôi, tiểu muội hiểu chuyện như vậy khiến cho người ta phải học hỏi theo, so với hài tử yêu hồ nháo lại không hiểu chuyện tốt hơn rất nhiều lần.”

Triệu Tín Lương gật đầu, sờ đầu Triệu Tương Nghi : “Cha đây rất thương con bé.”

Triệu Tương Nghi rũ xuống mắt xuống, ăn một miếng cơm trong bát, cảm thấy được hương vị ngọt ngào.

Thấy Triệu Tín Lương hạ quyết tâm tuyên bố: “Tương Nghi nói rất đúng, đây cũng là chuyện mà gần đây ta hay suy nghĩ đến nhất. Ta luôn cảm thấy, cứ tiếp tục làm âm ỉ như vậy, không bằng chờ khi kiếm được tiền rồi, chúng ta liền mau một căn nhà khác, thứ nhất được thoải mái, thứ hai không cần phải cùng ở chung một chỗ với tam phòng, cũng thư thái không ít.”

Nói xong, lại nhìn Nhị lão: “Còn có cha mẹ nếu như sau này không muốn ở cùng một chỗ với tam phòng, có thể đến ở cùng với tụi con, chỉ cần nhỉ tử ở nhà một ngày một đêm cũng có thể chiếu cố cha mẹ thật tốt.”

Trong mắt Triệu lão gia tử như có nước mắt, nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác lau đi, sau đó lại làm như tức giận nói: “Cái tên tiểu tử thái này, bây giờ kiếm được tiền cũng chỉ nghĩ đến cả nhà, sao không biết giữ lại cho Hoàng Lâm cưới vợ.”

Cả người Triệu Hoàng Lâm khựng lại, nhanh chóng cúi đầu ăn cơm.

Phương thị trong lúc vô tình nhìn thấy động tác này của hắn, khó được lúc như vậy liền trêu ghẹo: “Ái chà, Hoàng Lâm đang xấu hổ ư?”

Triệu lão gia tử muốn điều chỉnh lại không khí, cũng rất là phối hợp: “Ta thấy Hoàng Lâm đã chín tuổi, đợi mấy năm nữa cũng đã đến tuổi cưới vợ? Nhớ năm đó, ta bị bà nội con hút hồn...”

“Khụ , khụ, khụ, đừng có nói, tôi thấy ông uống rất nhiều rồi. ” Hai gò má Phương thị nổi đỏ lên, cực kỳ mất tự nhiên đụng vai Triệu lão gia tử.

“Oa? Ông nội bị bà nội hút hồn là lúc bao nhiêu tuổi?” Triệu Hoàng Lâm lập tức hỏi , tránh sang chuyện khác, Triệu Tương Nghi nhìn thoáng qua ca ca, sau đó cười trộm, đại ca đúng là giỏi biện bạch .

Triệu lão gia tử cười đến mặt nở hoa, nhìn thẳng Phương thị: “Khi đó ông nội con chỉ mới có mười ba, bà nội con khi đó đi theo cha mẹ đến nhà thúc thúc ăn cưới, không nghĩ đến thúc thúc cưới vợ lại giúp ta kiếm được

một người vợ.”

“Không nghiêm chỉnh.” Phương thị đẩy mạnh Triệu lão gia tử, không được tự nhiên ửng dậy, nói muốn đến trù phòng xem nồi canh đang nấu.

Cả nhà liền cười, cho là Phương thị đang thẹn thùng.

Triệu lão gia tử chưa thỏa mãn nói Phương thị một câu : “Đều lớn tuổi như vậy còn x61u hồ cái gì.” sau đó lại tiếp tục kể tiếp, “Khi đó bà nội con mặc một cái xuân sam mà xanh nhạt , đẹp cực kỳ , ta vừa nhìn thấy bà ấy đã bị hấp hồn, đi đường cũng không nhúc nhích, sau đó lại hét thẳng nói rằng nếu không phải bà ấy thì ta sẽ không cưới ai hết, mẹ ta bảo sẽ đi cùng bà nội của ta đến nhà cầu hôn cho..”

Mấy lão nhân gia thường hay lộ vẻ thần bí khi nói về chuyện gì đó, Triệu Tương Nghi ở một bên chống cằm lắng nghe, Triệu Hoảng Lâm không ngừng gấp rau cho Triệu Tương Nghi, dặn nàng phải ăn nhiều vào. Triệu Tín Lương lại rót đầy rượu vào chén của Triệu lão gia tử, ngoài miệng lại nói tốt hơn là nghe bằng tâm . . .

Phương thị thì trốn ở trong trù phòng nghe lén, cười thật lâu, khóe mắt cũng có nước mắt.

Hình ảnh ấm áp cảm động như vậy, cước bộ tựa hồ dần chậm lại, chậm rãi, ôn nhu, như đọng lại trong lòng mỗi người.

Chương 81: Dương thị đập tường

Đêm hôm đó, Triệu Tương Nghi ngủ rất là ngon, trong lúc ngủ cũng không có bị tiếng la hét của đám người Dương thị đánh thức.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi dậy hơi muộn, chờ đến khi nàng mở mắt ra thì mặt trời đã chiếu đến mông rồi, nhóm người Triệu Hoằng Lâm đã sớm ăn xong điễm tâm rồi đều rời nhà đi ra ngoài hết, chỉ còn một mình nàng lười biếng nằm trên giường ngủ

Lúc Phương thị bước vào phòng thì nhìn thấy nàng đã tỉnh, liền trêu ghẹo một câu: ” Bây giờ Tương Nghi đám muôn thành heo con rồi, mặt trời chiếu đến mông mà còn chưa rời giường.”

“Bà nội gọi con?” Triệu Tương Nghi vươn tay nhỏ bé xoa xoa con mắt, đánh ngáp nhỏ, mới tỉnh hẳn, tinh thần phấn chấn, tâm tình cũng tốt.

“Ta thấy con ngủ rất ngon nên không có đánh thức con dậy .” Phương thị ngồi ở bên giường, giúp nàng mặc quần áo xong, sau đó lại ra ngoài bưng một chậu nước ấm vào cho nàng rửa mặt, lúc đem khăn ướt vắt thật khô thấy Phương thị còn nói, “Ta xem a, sau này con phải ngủ thẳng đến giờ này mới dậy được, đừng có như thường ngày đi tìm mấy cái tứ linh tinh, cứ đi theo giúp đỡ mọi người trong nhà chút việc là được, hiểu chưa .” Lúc Phương thị nói những lời này, như là đang nói với một hài tử đã trưởng thành từ lâu, nói xong mới dùng khăn ấm lau mặt cho Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi ở sau cái khăn mặt mỉm cười, sau khi rửa mặt xong liền nhìn ánh sáng xinh đẹp ngoài cửa, tâm nói tiết trời hôm nay thật ấm áp, thật dễ chịu.

Sau khi xuống giường, Phương thị bưng nồi ăn sáng còn nóng đến cho nàng , Triệu Tương Nghi ngồi ở trên bàn ngoạn ngoạn ăn xong, rồi nhảy xuống ghé bắt đầu làm việc cho một ngày mới.

Trên thực tế, mặc dù ở đây không có các thiết bị hiện đại như máy vi tính hoặc vài thứ tiêu khiển , lúc Triệu Tương Nghi đến đây còn cho rằng mình sẽ bị đè nén đến chết nhưng lúc này nàng lại ngây ngô phát hiện ra, mỗi ngày đều bận rộn đến lúc nằm trên giường thì mệt rã rời ngủ quên, cuộc sống như thế tuyệt không có nhàm chán, ngược lại mỗi ngày đều tràn ngập niềm vui cùng phòng phú.

Đang lúc cầu xin Phương thị cho mình đi bằm rau đại để cho gia súc ăn, nhưng Phương thị búng nhẹ trán nàng: “Sáng sớm ta đã cho bọn nó ăn rồi, chờ con đến cho ăn chắc bọn nó đói bụng chết mất.” Phương thị thấy Triệu Tương Nghi cười đến hài lòng, tâm tình cũng thoải mái không ít, ngồi xôm xuống cầm tay nhỏ bé của nàng nói thêm, “Bây giờ trong nhà không có gì chuyện gì cho con làm, con tự đi chơi một mình trước đi, có thể đến trong viện nhìn rau đại do con trồng.”

“Vâng” Triệu Tương Nghi ngoan ngoãn đáp ứng, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Từng tia sáng âm áp chiếu xuống, Triệu Tương Nghi ngây ngô đứng ở trong sân, giống như đang tắm ôn tuyền, vừa ấm vừa ướt, không khí không giống như mùa thu và đông khô ráo.

Quan sát bốn phía một hồi, phát hiện rau dại trong sân đã mọc lên rất tốt, có thể thu hoạch được rồi, thực vật dùng làm nguyên liệu trồng ở gần đó cũng chậm rãi bắt quá chỉ chậm hơn so với rau dại mà thôi.

Đám gà con đi đi lại lại đung cánh vàng của nhau như là đang đùa giỡn, hoặc là cãi nhau, náo nhiệt cực kỳ.

Còn heo con trong chuồng kia nuôi mấy năm qua cũng béo lên không ít, bọn nó nằm lười biếng trong chuồng, ánh dương chiếu lên làn da hồng nhạt của bọn nó, nhìn thật là khả ái biết bao.

Thật tốt.

Triệu Tương Nghi ngửa đầu hít sâu một hơi, không khởi than thở, cuộc sống như vậy chính là điều mà nàng mong muốn, an bình, không tranh với đời, thanh thoi vui đùa.

Bất quá, nàng vừa mới làm kiêu một chút thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ầm.

Nàng sợ hãi nhìn lên trời, sợ rằng trời chuẩn bị chuyển mưa, nhìn một hồi không có gì lạ, chờ nàng nhìn lại thì thấy bức tường ngăn cách giữa nhà nàng và nhà Dương thị bị sập.

Không đúng không đúng, nhìn kỹ một chút, Triệu Tương Nghi mới là phát hiện, tường đất không phải là tự sập, mà là Dương thị và Triệu lão tam hai người đang ở. . . đập tường?

Hai người bọn họ đây là muốn làm gì? Tường đất là do họ dựng lên, mới qua một chút thời gian, sao lại muốn đập xuống?

Ai, có như vậy cực phẩm thân thích ở gần bên cạnh như vậy, không phải mỗi ngày đều có trò hay để xem sao?

Triệu Tương Nghi không khởi cười châm chọc.

Nhưng thấy khi thấy Dương thị đi ra từ một góc bức tường bị sập, nhìn Triệu Tương Nghi cười cười: “Tương Nghi đang tắm nắng ư? Con xem, nhà thăm đã dỡ bức tường xuống rồi, từ nay về sau chúng ta sẽ ở cùng một nhà với nhau.”

Triệu Tương Nghi nhất thời ngây ngốc đứng tại chỗ, người một nhà, ai là người một nhà với bà?

Phương thị và Lý thị nghe thấy động tĩnh cũng đi ra, Phương thị lúc này có vẻ rất là hoảng hốt, nghe thấy động tĩnh lớn bên ngoài như vậy còn tưởng rằng Triệu Tương Nghi đã xảy ra chuyện gì. Nên mới chạy nhanh ra nhìn, phát hiện bức tường ngăn cách giữa nhà mình và tam phòng đã đập xuống, Phương thị tức giận nói: “Các người đang làm cái gì, muốn ta phải gọi một

tiếng tỏ tông các người mới không nháo , không quây đến một nhà bọn ta sao.”

Lúc Phương thị nói chuyện, Triệu lão tam chạy tới trước mặt, hần ngày hôm nay không có uống rượu, cả người cũng rất thanh tỉnh, hồ thẹn nhìn Phương thị: “Nương, là nhi tử bất hiếu, con bây giờ đã nghĩ thông suốt, người một nhà không nên phân ra ở riêng, việc làm của bọn con lúc trước là không đúng, cho nên bây giờ bọn con phá sập bức tường này xuống, sau này cả nhà chúng ta ở cùng một mảnh đất với nhau, thật là tốt.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Bây giờ người có đem nhà mình phá sập xuống ta cũng sẽ không đồng ý bất luận một yêu cầu vô lý nào từ các người.” Phương thị dứt khoát nói một câu nhanh gọn, biểu tình trên mặt rất là lạnh lùng.

Nếu như bạc là do phương thị tự mình kiếm, thì bà người làm bà nội sẽ quan tâm đến cháu trai mình mà nể mặt giúp đỡ tam phòng, nhưng mà bạc kia là do một nhà đại phòng kiếm được, bà làm sao dám khuyên đại phòng lấy bạc ra cho tam phòng?

Triệu lão tam vừa nghe như vậy, mặt vì nhất thời phần nộ đỏ bừng lên : “Mẹ, trước đây mẹ đâu có như thế, sao bây giờ lại ác tâm vậy, bọn con có nói một yêu cầu quá phận nào đâu, chẳng qua là muốn cả nhà chúng ta sống cùng nhau như lúc trước mà thôi, đây không phải là điều mà mẹ và cha đều hy vọng sao?”

“Trước kia là trước kia, hiện tại không giống .” Phương thị dùng tạp dề lau tay , sau đó nói tiếp , “Ta đã nói rất nhiều lần, đã phân gia, thì sẽ không còn khả năng hợp lại như trước , đừng cho là ta không biết trong lòng các người đang nghĩ gì, không phải nhìn thấy đại phòng bây giờ ăn nên làm ra , nên mới cố ý sang đây làm thân hồng kiếm chút tiền từ đại phòng, ta thế nào không thấy các người đem thịt trong nồi phân ra cho đại phòng ăn.”

“Tiểu thúc các người cũng thật là, hảo hảo kiên định sống không được sao, người cùng đệ muội hai người có tay có chân, sao không tự mình kiếm tiền nuôi gia đình?” Lý thị thực sự có chút nhìn không được, hảo tâm khuyên nhủ.

Không ngờ Triệu lão tam ngẩng đầu lên nói: “Nhà các người được cả nhà đại ca che chở cho, đương nhiên đâu phải lo lắng những chuyện vặt vãnh, nếu ngày sau đại ca chán ghét vứt bỏ một nhà các người, không muốn chia đồ tốt cho các người, ta xem các người còn ở đây rãnh rỗi nói chuyện với ta không.”

“Người” Lý thị tức đến mức ném khăn lau trong tay qua một bên, quay người đi vào trong nhà.

Phương thị liếc Triệu lão tam một cái: “Từ nhỏ đến lớn , người cũng chỉ

có công phu tranh cãi là giỏi thôi, nếu như người còn có cái ý định làm việc để sống trong đầu, thì ta nghĩ nhà các người cũng không có tội tệ đến mức như bây giờ đâu?”

“Nhìn mẹ nói lời này xem, cái gì mà nhà bọn ta, nhà các người, ai nói chúng ta không phải là người một nhà? Đều là huynh đệ ruột thịt, đầu xương có bị gãy thì gân vẫn còn liền, mẹ nói tới nói lui như thế chính là xem bọn con là người xa lạ.” Dương thị vừa dùng cái cuộc đào tường đất, vừa nghiêng đầu nhìn Phương thị nói, chỉ là không dám quá phẫn khốc lóc như trước nữa, sợ là Phương thị sẽ tức giận dẫn mình đến gặp Lý Chính.

“Tương Nghi, chúng ta vào nhà.” Phương thị mặc kệ hai người ăn bảm này, trực tiếp gọi Triệu Tương Nghi, “Con đừng có lại gần quá, kéo tam thúc phá tường sẽ làm con bị thương đấy.”

Triệu Tương Nghi gật đầu, theo Phương thị đi vào trong nhà.

Lúc này đã qua trung tuần tháng ba, Phương thị cũng bắt đầu bận rộn, hương liệu đã chuẩn bị rất tốt chỉ cần chờ đến ngày hai mươi lăm tháng này là có thể đưa đến Vạn Phúc Lâu.

Vì vậy bà cũng không còn tâm tư để ý đến mấy người tam phòng đến đây gây sự nữa.

Trong viện từng tiếng âm âm vang lên, làm cho Triệu tương Nghi nhớ đến âm thanh phá nhà ở kiếp trước, âm thanh vang lên tròn một buổi sáng, mãi cho đến khi triệu tương Nghi ăn cơm trưa xong thì tiếng động đó mới dần dần giảm xuống,

Ăn cơm trưa xong, Triệu Tương Nghi đi tới cạnh cửa nhìn xung quanh một hồi, từng vây đúng thật đã bị phá, mọi thứ đều quay trở lại ban đầu khi mọi người ở cùng nhau.

Còn mấy khối đất còn sót lại thì bị Triệu lão tam làm ướt một lần rồi đem đi bán, nh2in bộ dạng của bọn họ thật giống như muốn đem trù phòng quây lại một lần nữa.

Kỳ thực, đúng như Lý thị nói khi nãy, hai người bọn họ có tay chân vì sao lại không chịu nỗ lực kiếm sống, mỗi ngày đều chỉ biết lười biếng, rồi tìm cách chiếm tiện nghi người khác. Nếu như bọn họ có thể suy nghĩ bình thường một chút, thì không cần phải rơi vào tình cảnh hôm nay.

Tại trù phòng, Phương thị đang đun nước ngâm nguyên liệu, đây là quá trình đầu tiên khi chế biến Thập Tam Hương, Phương thị thập phần quen thuộc, mùi hương nước chát [nước mang theo cặn bã] thoảng bay lên, mặc Triệu tương Nghi no bụng nhưng sau khi ngửi được mùi hương này vẫn không nhin được, bèn nuốt nước bọt.

Lúc này Dương thị lác mông đi vào trù phòng, vừa vào đã cười nói: “Mẹ đang làm gì vậy, thơm quá à, là món ngon ư? Con giúp mẹ mang ra.”

“Không cần, người đi ra ngoài” Phương thị đặt nồi xuống bàn, lập tức đuổi Dương thị ra khỏi trù phòng, Triệu Tương Nghi rất sợ Dương thị lại

làm chuyện xấu gì, cũng chạy tới đuổi người ra ngoài.

“Tam thâm thâm, con vừa thấy tam thúc cầm tiền đến đầu thôn, chắc là muốn đánh bạc nữa”

Dương thị vừa nghe Triệu Tương Nghi nói như vậy, vội xoay người đi ra ngoài, vừa chạy vừa mắng: “Cái đồ ngu ngốc không có tiền đồ, tiền trong nhà đều bị ông xài hết.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, cúi đầu thâm cười, ai nói chứ, nhà các người cũng sẽ chẳng bao giờ có ngày tốt đâu nói không chừng có ngày sẽ trắng tay cho xem.

Không bao lâu, Triệu lão gia tử hưng phấn chạy về nhà, vừa vào đến nhà đã đi tìm Phương thị và Triệu Tương Nghi, rồi chạy đến trù phòng, thấy Phương thị ở đó kích động nói: “Mẹ bọn nó, chuyện tốt, chuyện tốt à.”

Chương 82: Triệu Nguyệt Cầm có thai

Phương thị có chút bất ngờ chưa chuẩn bị tinh thần, nhưng thấy bộ dáng kích động của Triệu lão gia tử, trong lòng cũng hưng phấn lên, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, làm sao vậy, có chuyện gì tốt?”

Lúc này Triệu lão gia tử cầm đầu chạy nhanh về nhà, nên giờ đang thờ phì phò, Triệu Tương Nghi vội vàng rót trà đưa cho ông: “Ông nội, uống nước trước đi.”

“Tương Nghi ngoan.” Triệu lão gia tử vui vẻ tiếp nhận, một hơi sạch chén trà rồi mới lau miệng, điều chỉnh lại hơi thở mới nhìn Phương thị mỉm cười, “Bà sau khi nghe được nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Ông mau nói đi, tò mò chết được.” Phương thị đoạt lấy chén sành trong tay Triệu lão gia tử, thấy ông cũng đã điều chỉnh lại hơi thở, mới dám thúc giục.

“Nguyệt Cầm nhà ta đã có thai hơn một tháng rồi.” lão Triệu đầu nói xong, cười đến mắt đều híp.

Phương thị sợ run một hồi lâu, cho đến khi Triệu lão gia tử gọi vài lần bà mới hoàn hồn lại, vành mắt liền đỏ kích động nói: “Mang thai. . . Ông trời phù hộ, nhanh như vậy đã mang thai rồi, thật tốt quá.”

Vừa kích động lắm nhảm một mình, vừa cao hứng bé Triệu Tương Nghi lên: “Tương Nghi thật tốt quá, tiểu cô cô con sẽ sinh cho con một tiểu biểu đệ.”

Triệu Tương Nghi lảng lảng ghé vào trên vai Phương thị, nàng có thể cảm nhận được sự vui mừng từ trong tâm của Phương thị truyền ra, nàng biết Phương thị không phải là người trọng nam khinh nữ, phạm là cháu mình đều thương yêu như nhau. Nhưng mà bây giờ, nàng cũng giống Phương thị mong tiêu cô cô thể sinh ra một đứa con trai cho tương gia, dù sao với hoàn cảnh Tương gia như vậy, nếu có thể sinh ra trưởng tôn, tin tưởng rằng cuộc sống sau này của tiêu cô cô sẽ tốt hơn.

Mọi người trong nhà vừa biết được tin tức này không bao lâu, Người từ Trương gia bên kia cũng đến, đi cùng Ngô thị là một đứa con gái đến truyền tin tức, theo lý thuyết làm như vậy xác thực là có chút khoa trương long trọng, bất quá Triệu Tương Nghi rất nhanh liền đoán được, Ngô thị làm như vậy, hơn phân nửa là muốn kết giao cùng với người ở đại phòng họ.

Phương thị không có tính toán nhiều với Ngô thị, dù sao Triệu Nguyệt Cầm đang mang thai cũng phải nhờ đến Ngô thị chăm sóc, cho nên trước khi Ngô thị đến, Phương thị đã chuẩn bị một chút quà đưa cho Ngô thị, mong rằng bà ta sẽ nhận mà chiếu cố đến con gái mình.

Ngoài ra, vài ngày tới, bà muốn tự mình đến Trương gia thăm hỏi Triệu Nguyệt Cầm.

Đi cùng có Lý thị và Triệu Tương Nghi, nam nhân trong nhà còn phải xuống ruộng làm việc, không thể sang thăm, dù sao đây cũng là chuyện vặt vả đầu tiên mà phụ nữ phải trải qua. Có điều Triệu Tín Lương và triệu lão nhị cũng tự mình lên trần một chuyến, mua mấy thứ đồ bỏ đưa cho Phương thị, để bà đưa sang cho Triệu Nguyệt Cầm, đây cũng là một phần tâm ý của người làm ca ca như bọn họ.

Việc hiếm lạ là, tam phòng bên kia cũng đem vài thứ đến làm quà tặng, theo thứ tự là một bao táo đỏ và hai mươi quả trứng gà, so với phần quà tặng của Triệu tín lương và Triệu lão nhị thì phần của tam phòng bọn họ là ít nhất , nhưng đối với tam phòng mà nói đây cũng xem là rất nhiều rồi, nếu muốn đưa nhiều hơn nữa quả thật rất là khó.

Giữa lúc, Dương thị đang thao thao bất tuyệt nói cái đều là người một nhà, ý tứ là muốn cùng đến thăm Triệu Nguyệt Cầm, nhưng Phương thị lại sợ Dương thị ở nhà con rể nói chuyện không nên nói, liền cự tuyệt ngay.

Dương thị thấy chuyện không được, cư nhiên không biết xấu hổ mang hai mươi quả trứng gà về, Phương thị thấy thế xì một tiếng khinh miệt, thiếu chút nữa một cầm rô trứng gà ném lên đầu nàng ta, nhưng không có làm, chỉ mắng Dương thị lòng dạ hẹp hòi, rồi đi thu gom trứng gà nhà mình bên này, sau đó đi đến Trương gia bên kia.

Bà cũng không muốn Triệu Nguyệt Cầm đang mang thai biết việc này, tặng thêm phiền não.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi- Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ.)

Đến Trương gia rồi, các nàng chỉ thấy Ngô thị và mấy người tiểu cô tử [em gái chồng] ở nhà, Trương đồ tử thì đi ra ngoài làm việc, Trương Sâm cũng không có ở nhà, nghe nói là đến học đường trong thôn mượn sách để chuẩn bị cho cuộc thi Viện đầu thu, thi đậu liền thành sinh đồ tức tú tài, khi đó mới có tư cách tham gia Thi Hương .

Nếu Trương Sâm đậu kỳ thi Viện thành sinh đồ, lại đậu thi Hương nữa sẽ trở thành cử nhân, cuộc sống sau này của tiểu cô cô khỏi cần lo rồi, đến lúc đó tiểu cô cô không phải là người nhà nông nữa mà là người nhà quan.

Triệu Tương Nghi còn đắm chìm trong suy nghĩ đẹp, lại nghe thấy Phương thị không vui nói một câu: “Tuy nói đọc sách thực sự quan trọng, nhưng lúc này vợ mình đang mang thai, thế nào cũng phải ở bên cạnh chăm sóc cho vợ mình chứ, đọc sách hoài sẽ thành con mọt sách.”

Lời này vừa nói xong , Ngô thị vừa vặn nghe được vội đáp trả: “Tân hoàng hiện nay mới lên ngôi được hai năm, nói là triều đình đang khan hiếm nhân tài nên mới cố ý đổi khoa thi ba năm một lần thành một năm một lần, bây giờ đã là năm cuối cùng, nếu năm nay A Sâm nhà ta mà không đậu sẽ phải chờ thêm ba năm nữa đấy bà thông gia , bà nói xem chuyện này không

phải là quan trọng hơn chuyện sinh con sao?”

Ngô thị nói xong lại nhanh phi phi nói: “Xem ta nói gì thế này, A Sâm nhà ta nhất định sẽ đậu, hai lần trước bỏ thi là bị bệnh và trong nhà có việc nên mới trì hoãn đến bây giờ, lần này nhất định sẽ bình an thuận lợi thi đậu.”

“Đúng vậy” Một vị muội muội của Trương Sâm đứng một bên phụ họa theo, còn cố khoe khoang, “Đại ca nhà ta rất thông minh, mười một tuổi đã vượt qua thi Huyện trở thành học trò nhỏ, bây giờ chỉ cần chờ thi Viện bắt đầu, đậu rồi sẽ thành tú tài.”

“Không phải đâu, đại ca còn có thể đậu thi Hương năm nay để thành cử nhân đấy.” Một vị muội muội khác hưng phấn nói.

Theo lý thuyết con rể có bản lĩnh, cha mẹ vợ cũng vui vẻ, nhưng Phương thị thấy mỗi người trong Trương gia, lỗ mũi đã muốn phồng lên tận trời, vênh váo tự đắc, trong lòng cũng không vui vẻ mấy, chỉ nói muốn vào trong phòng trò chuyện với con gái.

Lý thị khách khí đặt quà tặng xuống, dắt Triệu Tương Nghi đi theo vào phòng, nhưng lúc bước vào chỉ thấy phương thị đang ôm con gái lẳng lẳng rơi lệ, khó có được lúc gặp nhau nên liền kích động, nội tâm cũng có chút chua xót.

Cũng không biết, có phải do ở Trương gia chịu nhiều cực khổ hay không mà chỉ thấy Triệu Nguyệt Cầm thành thực hơn rất nhiều, ngược lại còn tự mình an ủi Phương thị: “Mẹ, không có chuyện gì đâu, mẹ xem con không sao mà? Mẹ chồng con vì thấy đại ca nhà mình làm ăn buôn bán được, nên mới đối xử với con tốt hơn, bây giờ con lại có hài tử, khẳng định cuộc sống sau này sẽ tốt.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng nhà bọn họ chung quy đều có cái tính khắt khe, con nhìn tiểu cô tử của con xem, cách nói chuyện đó, làm như con rể được trời ban cho trí thông minh ắt tiền đồ vô lượng? Mẹ thấy Hoàng Lâm so với hấn còn thông minh hơn, trước khi mười tuổi sẽ vượt qua kỳ thi Huyện trở thành học trò nhỏ cho xem.” Phương thị lặng lẽ nói.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên cười, bà nội giống như đứa bé đang giận lẫy vậy.

Lý thị thấy thế, cũng chỉ cười cười, lại còn trấn an Triệu Nguyệt Cầm rất nhiều, còn lấy thân phận người từng trải dặn dò Triệu Nguyệt Cầm phải chú ý nhiều vấn đề.

Lát sau, Ngô thị bung chè trứng gà trà tàu * bước vào phòng chiêu đãi bọn họ.

Mấy ngày qua, Triệu Tương Nghi thường xuyên tiếp xúc với trứng gà, trong nhà có mấy con gà mẹ mới đẻ trứng, hơn phân nửa số trứng đó nằm trong bụng Triệu Tương Nghi, vì vậy khi nhìn thấy chè trứng đã muốn nôn, chỉ cau mày ăn một muỗng.

Ngô thị mắt sắc nhìn thấy, không khỏi cười: “Nhìn xem, không phải ta

nói đúng sao, lão đại nhà thông gia nhất định phát tài rồi, nếu không sao con bé này ngay cả trứng gà cũng không muốn ăn? Hẳn là ăn đồ tốt hơn đi.”

“Bà bà Nguyệt Cầm nói đùa.” Lý thị che chở Triệu Tương Nghi nói, “Tiểu hài tử khó tránh khỏi kén chọn, luôn luôn không thích ăn, nhà ta cũng không ngoại lệ, đừng thấy con bé không thích ăn trứng gà là cho rằng con bé kén ăn chỉ thích ăn đồ tốt hơn, hể mà ta làm cái thái sợi đã ướp ăn với cơm cho con bé ăn, nó rất thích mà ăn rất nhiều.”

Triệu Tương Nghi nhìn Lý thị cười cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, Lý thị luôn dùng tình thương của một người mẹ chăm sóc nàng, như thể là mẹ ruột vậy.

Ngô thị cũng không tiện nói thêm nữa, chỉ cười cười nhìn Triệu Nguyệt Cầm nói: “Nguyệt Cầm a, hôm nay người nhà mẹ con đến đây thăm con, con hãy thay ta bồi mọi người nhé, một lão thái bà tay chân vụng về cũng không tiện xen miệng vào, về phần việc trong nhà sau này con cũng không cần nhúng tay vào, mấy việc đó nên để mấy con nha đầu kia làm, con bây giờ là phụ nhân đã có mang, nên tịnh dưỡng thật tốt mà sinh hài tử.” Lời này vừa nói ra đã thấy có chút giả tạo, như là đang cố ý nói cho nhóm người Phương thị nghe.

Nói xong, Ngô thị nói muốn đi đến trù phòng nấu thuốc bỏ cho Triệu Nguyệt Cầm, sau đó mới rời đi.

Phương thị bán tín bán nghi nhìn thái độ của Ngô thị đối với Triệu Nguyệt Cầm, chờ người đã đi mới lên hỏi một câu: “Người Lúc con mới biết mình mang thai, mẹ chồng con có đôi tốt như vậy với con không?”

Triệu Nguyệt Cầm gật đầu: “Mọi người không cần phải lo lắng cho con, con sẽ chăm sóc mình cho tốt, còn có hài tử trong bụng nữa.”

Mọi người đều cười cười, Phương thị an ủi một hồi, lại tiếp tục hỏi Triệu Nguyệt Cầm vài vấn đề: “Con nôn oẹ có nhiều không? Gần đây ngủ rất nhiều? Thích ăn chầu hay ăn cay? Thân thể có khó chịu không?”

Triệu Nguyệt Cầm cảm thấy lòng ấm áp, nhất nhất trả lời, lại mang điếm tâm cho Triệu Tương Nghi ăn, còn chọc nàng một lúc, mọi người cười nói với nhau, bầu không khí trong phòng cũng tốt lên.

Sau khi dùng cơm ở Trương gia xong, Phương thị liền dẫn người rời khỏi Trương gia, nhân lúc người Trương gia không chú ý liền len lét nhét một trăm văn tiền cho Triệu Nguyệt Cầm, Triệu Nguyệt Cầm lập tức trả lại, hoảng loạn nói một câu: “Mẹ, lần sau lại đừng ... cho con tiền nữa, dù sao con bây giờ cũng không cần tiêu tiền, mẹ giữ lại dùng đi.”

Phương thị liền sinh nghi, thấp giọng dò hỏi Triệu Nguyệt Cầm: “Tiền lần trước nhà mình đem đến cho con đã bị lão tham bà kia lấy đi?”

Triệu Nguyệt Cầm không nói, Phương thị thấy thế không khỏi có chút hận không mắng được, nhưng Triệu Nguyệt Cầm dù sao vẫn là con gái mình, bà còn thương Triệu Nguyệt Cầm nhiều hơn, chỉ thu hồi một trăm văn, sau

đó an ủi: “Được, lần sau mẹ đến sẽ mang một ít đồ bổ theo cho con dùng, tóm lại mấy thứ đồ này đều sẽ do nhà mình đưa tới, mẹ chồng con cũng không tiện tham lấy của con đâu, bà ta rất sợ bị người khác dị nghị. Con bây giờ đang mang thai, phải kiên cường lên, không được ủy khuất chính mình, ngàn vạn lần cũng không được ủy khuất hài tử trong bụng.”

Triệu Nguyệt Cẩm nghe vậy, nước mắt liền chảy xuống.

Triệu Tương Nghi cũng không đành lòng, cũng bắt chước Phương thị an ủi Triệu Nguyệt Cẩm.

=====

Về chế độ thi cử hồi xưa, mình xin nói qua một chút

Thi Huyện: người đậu sẽ gọi là học trò nhỏ

Thi Viện: những người đậu thi Huyện sẽ tiếp tục thi, đậu rồi sẽ gọi là Tú Tài hoặc sinh đồ

Thi Hương: Tú tài sẽ tiếp tục thi để thành Cử nhân

Thi Hội : Cử nhân thi đậu gọi là Hội Nguyên

Thi Đình: thi trước sân Vua , các Hội Nguyên đậu rồi sẽ phân ra theo thứ tự Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa

** Chè trứng gà trà tàu đây*

Chương 83: Bách Vị Lôu đến tìm người

Sau hôm từ Trương gia trở về, Phương thị buồn bực than trời trách đất, hơn phân nửa là vì chuyện của Triệu Nguyệt Cầm mà cảm thấy áy náy. Triệu Trương Nghi để ở trong mắt, cũng không có biện pháp khuyên lơn, dù sao tư tưởng phong kiến cổ đại quá mức nghiêm khắc, tiểu cô gả cho Trương Sâm là chuyện đã rồi, chuyện bọn họ có thể làm là cầu mong tiểu cô sẽ hạnh phúc, chứ tuyệt không có khả năng thay đổi chuyện đã xảy ra.

Triệu Tín Lương cùng Triệu lão nhị biết chuyện xong cũng ít nhiều cảm khái một hồi, nhưng đó là chuyện nội bộ Trương gia, huynh đệ bọn họ không tiện xen vào.

Song gia đình họ tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn Triệu Nguyệt Cầm chịu sỉ nhục hay uất ức gì.

Mắt thấy ngày hai lăm đang đến gần, một nhà đang chờ sinh ý của Vạn Phúc Lôu đem tới, ngày hai lăm mau mau đến để lên trán, thu thêm một khoảng sinh hoạt phí cho cả gia đình.

Lần trước Triệu Tín Lương lên trán trên mua đồ bỏ cho Triệu Nguyệt Cầm, thuận đường đổi hai mươi ngân, lại đem đến trả cho Triệu Hữu Căn, Triệu Hữu Căn thấy gia cảnh họ đã khá lên, lại hiểu rõ Triệu Tín Lương có tính tình rất cố chấp, liền không hề từ chối nữa, trực tiếp nhận ba xâu tiền kia.

Như thế, trừ đi tiền vốn, tiền mua trứng gà, đặt mua đồ, Hoàng Lâm đi học phải tiêu xài, trước mắt nhà bọn họ còn dư hơn ba trăm văn tiền. Triệu Trương Nghi vẫn nhớ, đại gia đình lúc trước cả năm chỉ tiêu bốn trăm tiền, mà tiền thu vào chẳng nhiều... Nhưng bây giờ, trong thời gian ngắn đã kiếm được mấy xâu đã khiến nàng mừng thâm, cũng hơi có cảm giác thành tựu.

Mấy ngày nay, thôn dân đều nhao nhao vì tin tức ấy, dần dần đã có rất nhiều người bắt đầu đổ mắt ghen tỵ nhà bọn họ, còn nói nhà bọn họ có vận khí tốt, cũng nói nhà bọn họ có quan hệ với Triệu Hữu Căn mới được như vậy. Tóm lại khiến người ngoài vô cùng hâm mộ.

Không nói tới Dương thị kia là kẻ vạch áo cho người xem lưng, ngay cả nhà đại nãi lôu rồi không liên lạc, cũng đến thăm hỏi họ vài lần, vừa nói vừa cười, đúng là thấy sang bắt quàng làm họ.

Triệu Trương Nghi thờ ơ lạnh nhạt, nghĩ thâm chuyện này hình như ở hiện đại mới có chứ, ai ngờ ở cổ đại nơi nào cũng có, căn bản không hạn chế thời đại.

Kiểm được tiền cũng là một chuyện vui nhưng kèm theo không ít nỗi buồn, rắc rối không lớn thì nhỏ cứ kéo đến.

Hôm đó là ngày hai bốn, Triệu Tín Lương vừa lúc đang ước lượng cân

nặng của cái hủ, cùng với kiểm tra xem mùi vị có biến chất hay không. Thật ra đã làm nhiều lần rồi nhưng tính tình Phương thị cẩn thận, Triệu Tín Lương lại muốn mọi chuyện ôn hòa, cho nên cái cảnh như vậy coi như chuyện thường ở huyện.

Mỗi lần Triệu Tín Lương đi làm, Dương thị canh đúng thời điểm nhìn sang đây rồi cười cười, Triệu Tương Nghi có cảm giác lạnh cả sống lưng, trong lòng hết sức khát khao có thể ở riêng, cách xa Dương thị một chút.

“Ồ, đại ca nhìn xem, xe ngựa Đông gia đến rồi kìa.” Dương thị phun ra một hạt dưa, cười hì hì nhìn Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương để cái cân xuống, phát hiện là cỗ xe ngựa nhỏ chẳng qua không phải là cỗ xe Liêu chương quý ngời lần trước, tuy vậy Triệu Tín Lương cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Vạn Phúc Lâu lại phái người tới thu tương liệu liền vội vàng nghênh đón.

Phương thị cười nói: “Người của Vạn Phúc Lâu thật quá khách sáo, lần trước đã nói là hai mươi lăm mới đến lấy, hôm nay mới hai mươi bốn.”

Trong lòng Triệu Tương Nghi có chút dao động, theo lý Liêu chương quý là một người bạn rợn, hơn nữa nhìn tính tình của hắn cũng không giống loại nghĩ một đằng nói một nẻo, nói một là một không ra hai, nếu đã nói ngày hai lăm sao hai bốn đã tới?

Mắt thấy xe ngựa đến gần, người một nhà cũng cùng nhau đứng ở trước cửa nghênh đón, Dương thị đuổi cũng không đi, cũng cười hì hì đứng một bên tham gia náo nhiệt.

Triệu Tương Nghi ngửa mắt cái dạng này của bà ta, hương liệu là do nhà bọn họ khổ cực làm ra, tại sao không có phần mà cứ thích tranh đoạt.

Hơn nữa nàng cũng không chịu nổi ngày nào bà ta cũng hét lên rằng “Người mình, người một nhà”, ai cùng một nhà với bà ta, người ngoài không rõ còn cho là bọn họ cùng nhau buôn bán, đến lúc đó dây dưa không rõ khiến Dương thị càng vui vẻ đi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rỗi-Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Xe ngựa cuối cùng dừng trước viện, người bên trong cũng không vội vàng xuống, ngược lại nói với phu xe: “Đến? Có đúng là nơi này không?”

Người phu xe kia bọn họ có quen, hắn thường chở người Vạn Phúc Lâu đến, chẳng lẽ kẻ đến lấy là mới tới?

Triệu Tương Nghi nghi vấn.

Những người khác cũng là người nhìn ta, ta nhìn người, chẳng lẽ Vạn Phúc Lâu phái người khác tới?

Đang lúc mọi người nghi ngờ, người bên trong bước xuống.

Là một người trung niên hơi gầy, sắc mặt vàng vọt, trông rất mất tinh thần, rất giống từng hút nha phiến [thuốc phiện]... Đây là ấn tượng đầu tiên

của Triệu Tương Nghi.

Tuy có chút mất tinh thần, nhưng đôi mắt lại khôn khéo sáng ngời, nhìn lướt qua từng người, một kẻ lai giả bất thiện.

“Mọi người khỏe.” Người nọ chào hỏi, nhưng Triệu Tương Nghi chẳng nhìn ra một tia nhiệt tình nào, tuy vậy bọn họ cũng rất lễ phép chào lại, Dương thị thì hết sức khoa trương tiến lên chào, nói vậy đây là Liễu chương quỳ rồi.

“Ừ...Xin hỏi ông là người của Vạn Phúc Lâu...” Triệu Tín Lương thử hỏi thăm, đáng tiếc còn chưa hỏi xong đã bị một kẻ khác cắt ngang:

“Sao chương quỳ đi nhanh vậy, ta chỉ đi mao xí một lát thôi mà.”

Giọng nói này khá quen.

Triệu Tương Nghi cau mày, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi mới bừng tỉnh. Hóa ra là cái tên tiểu nhị kia.

Triệu Tín Lương cùng Phương thị cũng nhớ ra, Phương thị lập tức lên tiếng kinh hô: “Các người là người Bách Vị Lâu? Các người muốn gì?”

Lúc này đến phiên chương quỳ kia kinh ngạc, nhưng trong mắt che dấu tinh quang, lộ ra mấy phần kinh ngạc, giật mình hỏi ngược lại một câu: “Làm sao các người biết?”

“Chương quỳ nên đi hỏi cái tên mắt chó đằng sau kia.” Triệu Tương Nghi chỉ vào tên tiểu nhị đang chạy hồng hộc lại.

Thật ra thì cũng nhờ tên tiểu nhị kia mà nhà bọn họ tránh được một hồi âm mưu.

Vị chương quỳ kia mơ hồ đoán ra căn nguyên, lập tức tức giận trợn trừng mắt nhìn hấn, nhưng một câu cũng không nói, cuối cùng nặn ra vẻ tươi cười: “Ta nói, có thể vào nhà nói chuyện không?”

Triệu Tín Lương lộ vẻ do dự, tuy vậy vẫn mời họ vào.

Cái tên tiểu nhị vừa thấy cả nhà họ liền lộ vẻ oán hận, tuy vậy cũng là hồi hận và tự trách, lại e ngại tránh né chương quỳ.

Vào trong nhà, Dương thị cũng cười ha ha đi vào, chương quỳ kia cứ nghĩ bà ta là chủ nhân cho nên hướng bà nói: “Các người đã biết bọn ta là ai thì cũng không cần giấu diếm nữa.”

“Bà ta chỉ là hàng xóm cách vách.” Triệu Tín Lương phát hiện lập tức giải thích.

Dương thị thấy thế lập tức nói: “Dù nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà nha.” nói xong rồi cười với chương quỳ, “Không sao không sao, ta là dâu nhà này, có chuyện gì nói với ta cũng được mà...”

“Cút.” Triệu Tín Lương trực tiếp lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kéo Dương thị đẩy ra cửa, ngay sau đó đóng cửa cái rầm, Dương thị bị nhốt ở ngoài nhưng vẫn gắng la lên.

Hai người mới tới nhìn thấy cảnh này không khỏi chắc lưỡi hít hà một hồi.

“Các người tìm nhà tôi có chuyện gì?” Triệu Tín Lương chịu khuất nhục ở Bách Vị Lâu, bây giờ đang hợp tác với Vạn Phúc Lâu, chủ ý của họ ông cũng đoán được vài phần.

Chương quỹ thấy Triệu Tín Lương khó chịu, liền cười tự giới thiệu: “Ta họ Trần, các người gọi ta một tiếng Trần chương quỹ là đủ.”

Người một nhà chào hỏi một tiếng, sau đó lại im lặng.

Triệu Tương Nghi cúi đầu suy nghĩ, đại ca đang đi học, nếu Triệu Hoảng Lâm ở đây, sợ là đã sớm nói ra mục đích của Trần chương quỹ từ lâu rồi.

“Ừ...” Trần chương quỹ thấy một nhà này không hoan nghênh hẳn, trong lòng cũng hơi khẩn trương, nhất thời hận thái độ làm kẻ bề trên lúc này, đành dịu dàng nói, “Là như vậy, chúng tôi biết mấy người hợp tác với Vạn Phúc Lâu, hôm nay đến chỉ muốn hỏi mọi người rằng... Chúng tôi sẽ trả gấp đôi đồ mà Vạn Phúc Lâu đang mua? Các người thấy như thế nào?”

Chương 84: Tiểu nhị gặp nạn

“Ừ. . . Ta nghĩ ông đã đi nhầm chỗ rồi, nếu như không còn chuyện nữa, các người có thể đi, bọn ta còn rất nhiều việc chưa làm .” Triệu Tín Lương không chút nghĩ ngợi cự tuyệt cơ hội trước mắt này, việc làm này khiến Triệu Tương Nghi bỏ xuống được tảng đá lớn trong lòng.

Nếu không phải có ngoại nhân ở đây, nàng đã sớm chạy đến hôn cha một cái thật kêu rồi, bộ dáng cha cự tuyệt Bách Vị Lâu thật là quá đẹp trai đi.

Trần chương quý và cái tên tiểu nhị đều kinh ngạc đứng sững tại chỗ, quả thật không tin được rằng mình đưa ra giá gấp ba lần tức là dùng ba lượng bạc mua một cân hương liệu từ nhà họ, nhưng họ lại nhanh cự tuyệt cái cơ hội đầy mê hoặc này, làm sao có thể.

“Ách, ta nghĩ mọi người nên nghĩ lại một lần nữa xem, ba lượng bạc mua một cân hương liệu không phải rất tốt sao, số tiền này có thể mua bất cứ dạng hương liệu nào mà không được?” Trần chương quý sắc mặt cực kỳ lúng túng, trong lòng cũng rất khẩn trương, rất sợ chuyện này không thành công. Vì vậy vừa cười vừa nói thêm, “Đương nhiên, hương liệu của các vị không thể so sánh được với hương liệu tầm thường, nếu như các vị chê Bách Vị Lâu ra giá thấp thì...”

“Ta nghĩ ông đã hiểu lầm rồi.” Giọng nói Triệu Tín Lương âm lãnh mạnh mẽ mà lại kiên quyết, “Mặc dù bọn ta xuất thân là nông dân , quả thật là rất cần tiền nhưng dân quê bọn ta có một tập quán rất tốt chính là tuân thủ lời hứa. Bọn ta đã đáp ứng Sở lão bản của Vạn Phúc Lâu sẽ bán hương liệu này cho ông ấy, cho nên sẽ không hợp tác cùng mấy tử lâu khác, cũng không âm thầm tìm thêm nguồn tiêu thụ khác để chào hàng, cho nên dù các người có ra giá cao cỡ nào đi nữa, nhà ta sẽ không đáp ứng việc mua bán này.”

“Đây chính là cơ hội khó có được, các vị nên suy nghĩ kỹ, vạn nhất bỏ qua lần này, muốn van cầu bọn ta đáp ứng lại cũng không được à.” Tiểu nhị kia tựa hồ đã quên sai lầm từng phạm lần trước, cho nên mới ngang nhiên bày ra cái bộ dáng ngạo mạn này.

“Phải không, nếu ta nhớ không nhầm thì lần trước lúc bọn ta đem hương liệu lên trần bán, có ghé qua Bách vị Lâu của các người chào hàng nha.” Triệu tương Nghi chột ngẩng đầu lên trừng cái tên tiểu nhị đó rồi nói một câu.

Trần chương quý lập tức quay đầu lại hung hăng trừng cái tên tiểu nhị kia, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh: “Người trước đi ra ngoài cho ta.”

Tiểu nhị rõ ràng rất sợ, lập tức cúi đầu đi ra ngoài, một chữ cũng không dám thốt .

Triệu Tương Nghi ở trong lòng đặc ý nhìn vẻ mặt đầy sợ hãi của tên tiểu nhị, trước kia nàng cũng đã nói, đến lúc nào đó sẽ cho cái tên mắt chó nhà

hắn biết hậu quả của việc coi thường người khác.

Tiểu nhị đứng ở trong sân Triệu gia một lát, bên trong Trần chương quỹ vẫn tiếp tục thương lượng với cả nhà họ, đang lúc bầu không khí có chút căng thẳng.

Lúc này, Dương thị hừ cười híp mắt sán lại, tên tiểu nhị cũng không có thèm để ý đến nàng ta.

Không bao lâu, Trần chương quỹ cũng đi ra, sắc mặt rất là khó coi, tâm tiểu nhị muốn rơi cả ra, hắn phảng phất như đã thấy được số phận của mình sẽ ra sao.

Bất quá hắn chỉ cười cười đi theo, ngoài miệng lấy lòng, nhưng Trần chương quỹ lại không để ý đến hắn chút nào, chỉ mím chặt môi rời đi, đôi mắt bén nhọn thật dọa người.

Lúc nhìn thấy dương thị, Trần chương quỹ đầu tiên là mặt không chút thay đổi, sau đó giật mình, dừng chân lại ngay bên người Dương thị chào hỏi vài câu: “Nếu như rãnh rỗi, không ngại đến Bách Vị Lô ngồi một chút, từ lâu bọn ta sẽ miễn phí chiêu đãi phụ nhân, mặc kệ nói thế nào đi nữa, thì phụ nhân cùng cả nhà bọn họ đều có quan hệ rất thân.”

Dương thị cũng đâu có nghe hết, chỉ nghe được ý tứ của Trần chương quỹ là khi nào lên trấn có thể đến Bách Vị Lô ăn cơm miễn phí, như hiểu được gì đó, nhất thời vui vẻ khom lưng cười, nói là mình sẽ đi đến ủng hộ.

Trên mặt Trần chương quỹ lộ ra một nụ cười nhạt khó phát giác, trước khi lên xe ngựa ông ta quay đầu nhìn về phía đại phòng, khóe môi không khỏi nở ra một nụ cười trào phúng, vô tình, cười bọn người Triệu Tín Lương rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

[Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rỗi-Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên trong xe ngựa, tiểu nhị thấy Trần chương quỹ không có lên tiếng, nội tâm tràn đầy sợ hãi, cẩn thận thăm dò: “Chương quỹ, chuyện này đã thành?”

Trần chương quỹ vẫn là không có mở miệng, chỉ nhắm mắt như đang suy nghĩ chuyện gì đó, từ điểm đó tiểu nhị không kiềm được nội tâm sợ hãi, tiếp tục ngồi trong xe cùng với Trần chương quỹ.

Một lúc lâu, Trần chương quỹ hai mắt chậm rãi mở, nhìn thẳng vào tiểu nhị, dùng giọng nói âm lãnh đầy tức giận nói: “Đáng lẽ ngày hôm nay ta không nên mang người theo mới đúng.”

Tiểu nhị kinh ngạc, nghĩ xem nên trả lời làm sao, có lẽ là nói lời xin lỗi cầu được tha thứ, nhưng hắn phát hiện giờ phút này vì quá sợ mà hắn không thể thốt ra một câu.

Cùng lúc đó, suy nghĩ của Trần chương quỹ cũng không còn ở đây.

Lần này tới Triệu gia thôn, tổng cộng có hai con đường để đi, một là lừa

gạt, hai là dụ dỗ.

Mấy ngày qua, Vạn Phúc Lâu vì có Thập Tam Hương nên sinh ý mới tốt hơn Bách Vị Lâu, mắt thấy Bách Vị Lâu mới khai trương có mấy tháng mà sinh ý đã tụt xuống, đã làm cho lão bản bọn họ bực mình muốn chết.

Cho nên mới phái hai người họ đến Triệu gia thôn trước, bí mật điều tra về Triệu Tín Lương, cả việc Vạn Phúc Lâu ra giá bao nhiêu để mua hương liệu, rồi từ đó thực hiện phương án thứ nhất đó là đến nhà Triệu Tín Lương lừa gạt.

Lừa gạt nhà họ nói mình là người Vạn Phúc Lâu, hôm nay đến mua hương liệu.

Nếu như bọn họ hoài nghi gì, liền báo giá cả, rồi nói thêm một ít chuyện tình ở Vạn Phúc Lâu cho nhà họ tin tưởng, vốn mưu kế này có thể nói là không có sơ hở.

Đến lúc đó có được hương liệu rồi, thì sinh ý của Bách Vị Lâu cũng không kém so với Vạn Phúc Lâu, kế tiếp cả nhà Triệu Tín Lương khẳng định sẽ nói là không bán hương liệu cho Bách Vị Lâu, chắc chắn Vạn Phúc Lâu sẽ sinh lòng nghi ngờ cả nhà họ thậm chí bán hương liệu cho Bách Vị Lâu, từ đó mà sẽ không dùng hương liệu nhà bọn họ nữa. Chờ đến lúc cả nhà Triệu Tín Lương lâm vào bước đường cùng, tự nhiên sẽ tìm đến cửa, khi đó hương liệu này sẽ không bán cho Bách Vị Lâu thì bán cho ai?

Nhưng giờ lại bị tên tiểu nhị này làm hư chuyện.

Nhà họ biết cái tên tiểu nhị này, khẳng định là cái tên tiểu nhị này cùng nhà họ đã phát sinh xung đột gì rồi, cho nên mới nhớ rõ như thế.

Không thể làm gì khác hơn, ông mới thừa nhận mình chính là chương quỹ của Bách vị Lâu, sau đó dùng giá cả đầy mê hoặc để bọn họ chuyển nguồn tiêu thụ đến Bách Vị Lâu.

Chính vì một nhà Triệu Tương Nghi nhớ rất kỹ cái bản mặt khó ưa của tên tiểu nhị này, nên mới có thể thoát khỏi âm mưu do Bách Vị Lâu bày ra, may mắn là thoát khỏi nếu không hương liệu sẽ bị Bách Vị Lâu lừa gạt lấy đi, ắt sẽ phải thất tín với Vạn Phúc Lâu, mà nhà bọn họ không phải sẽ rơi vào tình cảnh là người hai mặt sao?

Chỉ là Trần chương quỹ trăm triệu không ngờ rằng, thái độ của đám người Triệu Tín Lương lại kiên quyết đến thế, ba lượng bạc một cân cho hương liệu đã xem như là rất cao rồi, bọn họ ngay cả mắt cũng không có chớp, bất vi sở động.

Nghĩ đến chuyện này, Triệu chương quỹ không khỏi tức giận, mở mắt lần nữa trừng tên tiểu nhị trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Giữa ngươi và nhà bọn họ đã xảy ra chuyện gì.”

“Tiểu nhân, tiểu nhân căn bản không biết bọn họ, có lẽ, có lẽ là lần trước khi bọn họ đến Vạn Phúc Lâu có đi ngang qua Bách Vị Lâu, nhìn thấy tiểu nhân nên mới có thể nhớ kỹ như vậy. “Tiểu nhị ngập ngừng nói, mắt căn

bản không dám nhìn thẳng vào Trần chương quỹ, cuối cùng nói một câu, “Tiểu nhân ngu xuẩn, sớm nên nghĩ đến điểm này mà đi theo, đều do tiểu nhân không tốt.”

Khóe môi Trần chương quỹ lộ ra một tia cười trào phúng: “Là lúc đi qua Vạn Phúc Lâu? Chắc bọn họ đã đứng ở trước cửa Bách Vị Lâu chào hàng không được nên mới đi qua Vạn Phúc Lâu? Trần Thanh hà nhiều tửu lâu như vậy, nhiều tiểu nhị như vậy, thì mắc mớ gì bọn họ chỉ nhớ một mình ngươi.”

“Tiểu nhân, tiểu nhân thực sự không biết, lúc đó tiểu nhân không biết bọn họ đến chào hàng, chỉ cho rằng... Bọn họ đến ăn, chương quỹ nhìn cách ăn mặc của bọn rồi đấy, người như vậy đâu thể đến Bách Vị Lâu chúng ta ăn được...” Dưới tình huống hoảng loạn, tiểu nhị kinh sợ khai ra hết.

“Ngươi thật to gan” Thanh âm của Trần chương quỹ tăng cao thêm vài phần, dọa cho tiểu nhị sợ đến phát run, hóa ra nội tình còn liên quan đến tiểu nhị, trong lòng Trần chương quỹ vừa tức vừa giận, hóa ra đã từng có cơ hội tốt như vậy tìm đến Bách Vị Lâu, không ngờ rằng lại bị cái tên tiểu nhị ngu ngốc này chặn ngoài cửa.

“Tiểu nhân, tiểu nhân biết sai rồi, là do tiểu nhân ngu ngốc, tiểu nhân vô tâm.” Tiểu nhị liên tục khóc la cầu tình, đáng lẽ hẳn nên biết cả nhà Triệu Tương Nghi sẽ có tiền đồ như bây giờ, trước đây sao hẳn lại ngu ngốc chặn cả nhà họ ngay bên ngoài cửa Bách Vị Lâu chứ.

“Ngươi là cái gì?” Trần chương quỹ thanh âm lạnh như băng, trong mắt tinh mang tấn thấu, “Ngươi bất quá chỉ là một con chó giữ cửa của Bách Vị Lâu thôi, cư nhiên lại làm ra cái dáng vẻ mình chính là lão bản? Mặc kệ bọn họ là ai, người mời vào cửa không phải liền tốt sao? Nếu quả thật không trả nôi tiền com khi đó không phải sẽ có người trong điểm đánh ra? Cả chuyện này ngươi cũng quan tâm tới? Một cơ hội tốt như vậy đã bị ngươi ném đi, giờ ta phải mặt dày đến nhà người ta xem sắc mặt họ đây, ngươi thật là.”

Nói xong lời cuối cùng, Trần chương quỹ quả thực không biết cái gì để mắng hẳn nữa.

Tiểu nhị cực kỳ sợ, vội lên tiếng xin tha: “Tiểu nhân đã sai, tiểu nhân đáng chết cả vạn lần, xin chương quỹ hãy nể tình tiểu nhân từ phương Bắc đến đây mà bỏ qua cho tiểu nhân một lần.”

“Tha cho ngươi một lần?” Trần chương quỹ không giận mà cười, “Ngươi như ngươi ở lại Bách Vị Lâu có lợi ích gì? Để ngươi ngăn trở thêm nhiều cơ hội tốt tìm đến cửa sao?”

“Đừng mà chương quỹ, cầu xin ngài tốt xấu gì nhìn sự trung thành và tận tâm của tiểu nhân mà tha cho, chương quỹ.”

“Đừng xe.” Trần chương quỹ đột nhiên ra lệnh cho phu xe bên ngoài, sau đó lại lạnh lùng quay mặt chỉ ra bên ngoài, “Xuống xe, bây giờ, ngay lập tức.”

Trần chương quỹ căn bản không để ý tới tiếng khóc la của tiểu nhị, tiếp

tục nói: “Từ hôm nay trở đi, người không cần đến Bách Vị Lô nữa, bằng không, ta nhất định sẽ bảo người trong lâu đi ra chặt chân chó của người. “

Tiêu nhị đương nhiên là biết tính tình của Trần chương quý, lấy vải bố bên đai lưng ra lau nước mắt, sau đó run rẩy xuống xe, ở đây đã đi ra khỏi Triệu gia thôn, chẳng qua còn cách trấn Thanh Hà một đoạn đường nữa, tiêu nhị tự nhận mình là kẻ không may, từng bước từng bước đi về.

Trong xe, Trần chương quý thở dài một hơi, sau đó oán hận nói: “Xem người đã làm cái quái gì này? Đồ vô dụng.”

Chương 85: Mạc lão bản khen ngợi

Sau khi người Bách Vị Lâu rời đi, bồi tối người một nhà Triệu Tương Nghi cùng quây quần bên bàn ăn nói chuyện phiếm, chủ yếu là chuyện xảy ra vào lúc sáng.

Triệu Tín Lương suy đi nghĩ lại, luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng lại không rõ là ở đâu, cuối cùng mới nói ra suy nghĩ của mình cho cả nhà biết: “Mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta là đáp ứng với Mạc lão bản rồi, cho nên mọi người nghìn vạn lần không được vì lợi mà quên nghĩa, ta thấy mấy ngày này không nên lên trần, ngoại trừ việc đưa hương liệu đến Vạn Phúc Lâu, còn có việc cần làm trên trần, đều phải cẩn thận tránh ra đám người Bách vị Lâu kia.”

“Tín Lương nói đúng, chúng ta phải phòng ngừa.” Phương thị cũng phụ họa nói, “Việc buôn bán ta không hiểu, nhưng đạo lý làm người thì ta sống hơn nửa đời người cũng vẫn là biết, nếu nhà chúng ta đã đáp ứng Mạc lão bản rồi, thì không thể cùng đám người Bách Vị Lâu lui tới mật thiết với nhau, bằng không Mạc lão bản sẽ nổi lên lòng nghi ngờ, nói vậy cũng sẽ không dùng hương liệu do nhà chúng ta làm nữa.”

Triệu Hoảng Lâm nghe vậy, cũng gật đầu đồng ý nói: “Đúng vậy, hơn nữa tuy nói Bách Vị Lâu ra giá rất cao, nhưng đám người bọn họ suy đến cùng đều rất khôn khéo mà thu lợi về cho mình, nếu nhà chúng ta cùng bọn họ hợp tác, khó tránh ngày nào đó bị bọn họ hãm hại không chừng. Hợp tác với Mạc lão bản là thỏa đáng, tuy rằng giá tiền có chút thấp hơn bên kia nhưng họ là người trọng nghĩa, làm ăn cũng lâu dài hơn, mà con người Mạc lão bản cũng không tệ.”

“Ghét nhất là đám người Bách Vị Lâu” Triệu Tương Nghi cũng nhắc tay tán thành, mọi người nhất tề cười một tiếng.

Phương thị thấy thế lại nói thêm: “Đúng vậy, lần trước chúng ta lên trần chào hàng, mọi người còn nhớ thái độ của tên tiểu nhị Bách Vị Lâu kia không, chuyện chào hàng với Bách Vị Lâu không thành, cũng không biết có phải là do trời định. Còn có câu nói rất đúng của tiểu bảo bồi Tương Nghi _____”

“Câu nói gì?” Triệu lão gia tử cũng rất tò mò hỏi, trong lòng rất hưng phấn muốn biết.

Phương thị bật cười, nhìn Triệu Tương Nghi nói: “Tương Nghi, ngày đó lúc chúng ta ly khai khỏi phố Cảnh Thái, con còn trừng tên tiểu nhị nói một câu, có còn nhớ rõ không?”

Triệu Tương Nghi đương nhiên nhớ kỹ, lập tức đứng dậy hai tay chống nạnh, khoe miệng nhếch lên, cười hì hì thân khí nói: “Đến lúc đó còn không biết ai mong chờ ai nữa là.”

“Ôi, lời nói này nói đúng là nghe lọt tai à, đôi với cái đồ mắt chó coi thường người khác thì nên nói như vậy.” Triệu lão gia tử nghe xong liền vỗ vỗ đầu Triệu Tương Nghi, Phương thị ngay sau đó quở trách ông một câu:

“Nhìn ông nói kìa, nếu đem cháu gái dạy hư thì tôi sẽ liều mạng với ông à nha “

Mọi người lập tức cười ồ lên, đem cả một phòng tràn đầy âm áp cùng hòa thuận vui vẻ.

Ngày hôm sau, Triệu Tín Lương dậy sớm đem việc trong ruộng làm cho xong hết, rồi mới đem bình hương liệu đi nhờ xe bò của hàng xóm trong thôn lên trấn. Triệu Tương Nghi la hét cũng muốn đi theo, Triệu Tín Lương nghĩ con gái ở trong nhà sẽ buồn muốn hư mất, dù sao cũng không có chuyện gì, tiện thể dẫn con gái đi chơi.

Vừa đến phố Cảnh Thái, nhìn thấy bảng hiệu Bách Vị Lâu, Triệu Tín Lương không khỏi ôm thật chặt bình hương liệu vào trong lòng.

Triệu Tương Nghi đi theo sát bên người phụ thân, nhìn xung quanh, rồi mới nhìn đến Bách Vị Lâu, dĩ nhiên quang cảnh không còn náo nhiệt như lần trước nữa, vốn dĩ thực khách đến chật bàn nay đổi thành quang cảnh ảm đạm không một bóng người, ngược lại, Vạn Phúc Lâu ở ngay phía trước lúc này người đông như trây hội, tiểu nhị bận rộn tiếp đãi khách nhân đã mệt muốn chết, nhưng trên mặt luôn lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Lúc đi ngang qua Bách Vị Lâu, thì cái vị Trần chương quỹ đã gặp ở Triệu gia thôn vừa lúc xuất môn, đụng phải cha con Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương không để ý đến hắn, lại nghe hắn đột nhiên không âm không dương thăm hỏi một tiếng: “Đã lâu không gặp, lúc rảnh rồi mời mọi người đến Bách Vị Lâu ngồi một chút.”

Triệu Tương Nghi nhìn cũng không nhìn hắn, trực tiếp kéo vạt áo của cha mình chạy đến Vạn Phúc Lâu, Trần chương quỹ thì đứng ở phái sau nhìn hai cha con miệng cười lâm lâm: “Chớ đắc ý a, sẽ có ngày các ngươi khóc cầu xin ta .”

Vừa mới bước vào Vạn Phúc Lâu, hai cha con nàng liền chiếm được đài ngộ rất tốt, tiểu nhị vội vã nhiệt tình chạy đến đón tiếp: “Ôi đại ca, cuối cùng huynh cũng đã tới, mắt thấy hương liệu cần dùng đã sắp hết, mấy ngày hôm trước chương quỹ của bọn đệ chờ không nổi nữa muốn chạy đến nhà của huynh một chuyến đấy.”

Lúc nói chuyện Liêu chương quỹ cũng ngừng công việc trong tay, từ quầy hàng đi bộ ra: “Tới là tốt rồi, tới là tốt rồi, các ngươi quả nhiên là giữ chữ tín “

“Liêu chương quỹ hảo” Triệu Tương Nghi ngọt ngào thăm hỏi một tiếng.

Liêu chương quỹ hai mắt sáng ngời, sau đó gật đầu sờ đầu nhỏ của Triệu Tương Nghi đầu: “Đúng là một hài tử ngoan, nhà các ngươi có một thiên

kim như vậy chính là có phúc à. “

“Gì mà là thiên kim chứ, con bé chỉ là một hài tử nông thôn mà thôi” Triệu Tín Lương khiêm tốn nói, ánh mắt nhìn Triệu Tương không khỏi sinh ra vài phần kiêu ngạo.

“Chúng ta đi thôi, lão bản đang ở lầu hai chờ các người đó.” Liêu chương quỹ phân phó tiểu nhị trước nhận bình hương liệu, sau đó mời cha con hai người lên lầu.

“Vừa lúc, ta cũng có chuyện muốn nói với Mạc lão bản.” Triệu Tín Lương vừa đi vừa cười nói.

Mọi người vẫn như cũ đi qua một hành lang gấp khúc rồi dừng bước, Liêu chương quỹ đi vào trong thông báo một tiếng, cửa lập tức liền mở ra, hai cha con được mời vào, bên trong gia đình và Liêu chương quỹ đều lui ra hết.

Mạc lão bản sắc mặt hồng nhuận sáng bóng, người mặc bào sam màu đỏ tím thêu chỉ xanh, nhìn thấy hai cha con liền đứng dậy chào hỏi, còn lấy cho Triệu Tương Nghi trái cây và điểm tâm để ăn.

Triệu Tương Nghi cũng không nhận nhó, nói cảm tạ sau đó đem trái cây và điểm tâm trên mâm ném thử một miếng, lại liên tục cười khen ngoan.

Mạc lão bản cực kỳ cao hứng, thẳng khen Triệu Tương Nghi : “Nếu như con gái nhà ta nhu thuận bằng một nửa như con bé thì tốt rồi, ta xem cũng không cần lo lắng khi cho nó đi ra ngoài chơi, ta thấy hai đứa trẻ nhà huynh đều rất ngoan nha. “

“Mạc lão bản quá khen, hai đứa tụi nó chỉ là dã hài tử mà thôi, sao có thể đem đi so sánh với con gái Mạc lão bản được. ” Triệu Tín Lương vẫn khiêm tốn.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mọi người hàn huyên một hồi, Mạc lão bản lại nhắc tới: “Đúng rồi, thiếu chút nữa đem chuyện này quên đi, ta thật không nghĩ tới trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến vậy, nhà các người cùng nhà Triệu Bộ khoái lại có quan hệ mật thiết, chỉ dựa vào đây thì việc buôn bán giữa chúng ta càng thêm thuận lợi hơn.”

Triệu Tín Lương vừa nghe ba chữ “Triệu Bộ khoái” còn hơi có chút xa lạ, bất quá lập tức phản ứng kịp đây là đang nói đến Triệu Hữu Căn, sững sờ một chút , rồi mới xoa tay thành thật cười nói: “Đúng, đúng, chúng ta rất tin tưởng nhân cách của Mạc lão bản, Hữu Căn cũng nói Mạc lão bản là người sáng khoái lại kiên định.”

Sau đó hai người tiếp tục bàn chuyện về hương liệu, còn nói đến sinh ý của Vạn Phúc Lâu, cũng nói sơ qua tình trạng của Bách Vị Lâu.

Triệu Tín Lương thấy thế, nhân cơ hội nhắc tới: “Kỳ thực, ta có chuyện

này muốn nói cùng với Mạc lão bản, đáng lẽ là không nên nói mấy thứ chuyện này nhưng ta luôn cảm thấy phải nói ra cho ngài biết thì mới an tâm được.”

“Nga? Là chuyện gì?” Mạc lão bản giọng lộ ra vẻ khản trương.

Triệu Tương Nghi ở một bên vừa chống cằm vừa ăn điềm tâm, trong lòng thầm khen ngợi thái độ giải quyết công việc của cha mình dạo gần đây, vốn nghĩ rằng phụ thân là một người nông dân chịu khó, nhưng bây giờ nàng phát hiện ra, phụ thân rất có khiếu làm ăn, nhà nàng sau này không cần dựa vào việc làm nông mà kiếm sống nữa rồi, chờ đến khi có đủ được tiền vốn, phải ở trên trần mở một cửa hàng bán hàng mới được.

“Là như vậy, ngày hôm qua người ở Bách Vị Lâu có đến nhà ta.” Triệu Tín Lương suy nghĩ, cuối cùng mở miệng, Triệu Tương Nghi đoán không sai, trong mắt Mạc lão bản có chút kinh ngạc hơi mất mát, hẳn là ông ấy đang hiểu lầm là cha mình đến đây để nói cho ông ấy biết nhà mình quyết định hợp tác với Bách Vị Lâu.

Nhưng thấy Triệu Tín Lương liền giải thích: “Bất quá Mạc lão bản ngài nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, ta nói lời này không phải là muốn nói nhà ta sẽ không hợp tác với Vạn Phúc Lâu nữa.” Thấy Mạc lão bản sắc mặt hơi bớt giận, Triệu Tín Lương mới tiếp tục mở miệng nói, “Bọn họ phái người đến nói là ra giá gấp ba lần mua hương liệu nhà ta, nhưng lại bị ta cự tuyệt.”

“Vì sao? Đây không phải là một rất cơ hội tốt sao?” Mạc lão bản hầu như thốt ra.

Triệu Tín Lương lại cười: “Ta đã đáp ứng ngài rồi, một khi ta bán hương liệu cho Vạn Phúc Lâu thì sẽ không bán cho một người nào khác nữa. Những điều đó, ta đều nhớ kỹ.”

Lời vừa nói ra, Mạc lão bản trầm mặc hồi lâu, trong mắt lộ vẻ khen ngợi cùng kính phục đối với Triệu Tín Lương.

Cuối cùng, Mạc lão bản gật đầu mỉm cười nói: “Cách làm của huynh thật làm ta phải kinh ngạc, ta buôn bán lâu như vậy, thật kh 1o mà tìm được người giống như huynh đây, hảo à.”

“Mạc lão bản quá khen.” Triệu Tín Lương như trước vẫn là khiêm tốn.

Mạc lão bản lại lắc đầu, vỗ vai Triệu Tín Lương khen ngợi nói: “Không hổ là bằng hữu của Triệu bộ khoái.”

“Kỳ thực, còn có một việc, hôm nay nhất định phải nói thật với ngài.” Triệu Tín Lương có chút khó xử, “Kỳ thực, lần trước lên trần chào hàng, bọn ta không phải là liếc mắt chọn Vạn Phúc Lâu đầu tiên, mà là đến Bách vị Lâu trước, bởi vì n 1o vừa lúc ở ngay đầu phố Cảnh thái.”

Lúc nói những lời này, Mạc lão bản liền không để ý chút nào, chỉ nghi vấn hỏi: “Cái này ta có thể lý giải, chỉ là, vì sao nhà huynh không chọn Bách Vị Lâu, mà chọn tửu lâu nhà ta?”

“Bởi vì bọn họ mắt chó coi thường người khác, chê nhà cháu nghèo hèn,

không cho vào cửa.” Triệu Tương Nghi đứng lúc nói ra.

Mạc lão bản lập tức hiểu được câu chuyện: “Đúng là trời giúp ta, là do Bách Vị Lô không hiểu biết mà quý trọng, hai người nhìn đi, quang cảnh bây giờ ở Bách Vị Lô thật ảm đạm.”

“Ừ, ta suy nghĩ một chút, thấy như vậy đi, Thập Tam hương này là do nhà huynh đem đến bán Vạn Phúc Lô mà chỉ thu được chút tiền lời, còn Bách Vị Lô sau khi biết chuyện lại ra giá ba lượng bạc một cân, Vạn Phúc Lô cũng có thể bỏ ra cái giá như vậy, sau này huynh đem hương liệu đến bán thì ta sẽ theo giá ba lượng bạc một cân mà trả cho huynh, huynh cảm thấy thế nào?”

“Mạc lão bản ngài đừng làm vậy, ta nói ra chuyện này không phải là do nhà ta tham tiền mà muốn tăng giá, chúng ta cứ theo giá trước mà trả là được rồi.” Triệu Tín Lương vội vã thoái thác, nói ra chuyện này cho Mạc lão bản nghe là muốn ông ấy lưu tâm đến Bách Vị Lô bên kia, không vì đó mà dừng việc hợp tác với nhà mình.

Mạc lão bản lại lắc lắc đầu nói: “Ta đâu phải là sinh khí với huynh đâu, bất quá chỉ là muốn cảm tạ mà thôi. Nếu như thế, hai lượng bạc một cân được không, chúng ta đều cùng hưởng lợi.”

Triệu Tín Lương thấy thế cũng không khước từ nữa, cuối cùng đành đáp ứng, đồng thời trong lòng cũng rất vui mừng, hương liệu đem đến hôm nay chừng mười cân, thế không phải là kiếm được hai mươi lượng bạc rồi sao.

Số tiền này hẳn từng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Chương 86: Triệu Tín Lương uy vũ

Rời khỏi phố Cảnh Thái, Triệu Tín Lương như cũ tuy bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi vui sướng, một tay nắm chặt tiền một tay nắm tay Triệu Tương Nghi bước đi, cảm giác thoải mái vô cùng, vui vì việc làm ăn trở nên tốt đẹp, vui vì nhận được hai mươi lượng bạc cũng có.

“Tương Nghi, con có muốn ăn gì không, cha mua cho con.” Một lúc sau, Triệu Tín Lương mới ngừng bước lại, yêu thương nhìn con gái mình, đặc biệt cao hứng đề nghị.

“Giấy Tuyên Thành mà ca ca dùng hình như gần hết rồi.” Triệu Tương Nghi ngẩng mặt lên nói, Triệu Tín Lương nghe con gái mà tâm thật đau, chỉ ngồi xồm xuồng yêu thương vuốt tóc Triệu Tương Nghi nói:

“Tương Nghi a, kỳ thực con không cần bày ra bộ dáng như vậy, cha chỉ hy vọng Tương Nghi của cha mỗi ngày có thể ở trong lòng cha mà khóc nháo làm nũng, con thích cái gì đều có thể nói với cha, nhà chúng ta hiện tại đã kiếm được rất nhiều tiền rồi.”

“Ừ. . .” Để có thể để cho phụ thân yên tâm chính, Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác hơn là ngeo đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó cười, “Vậy chúng ta đi mua bánh ngọt và bánh hạnh nhân đi.” Hai món này đều hơi đắt, hơn nữa nhà nàng bình thường đều không ăn món điểm tâm, mà ca ca và bà nội lại rất thích mùi vị của hai món bánh này.

“Được rồi, chúng ta đi mua bánh thôi.” Triệu Tín Lương cao hứng bế Triệu Tương Nghi lên, cha con hai người chậm rãi đến một con phố khác.

Vì lên trấn trên nên Triệu Tín Lương chỉ đem theo hai xâu tiền trong người, còn việc mua đồ thì cũng chưa đến mức phải dùng đến hai mươi lượng bạc. Hai cha con đi dạo trên phố một lúc, mua bánh ngọt và bánh hạnh nhân, cũng mua cho Triệu Hoàng Lâm một xấp giấy Tuyên Thành, là cái loại giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, vừa sờ vào có cảm giác mềm, khẳng định khi nhìn thấy loại giấy này Triệu Hoàng Lâm sẽ yêu thích không buông tay, sau đó sẽ xé đôi vải tờ để viết cho xem, nhắc mới nhớ mùa hè đã sắp đến, cũng phải làm cho thêm cho mọi người trong nhà vài bộ hạ sam [y phục mùa hè], nhất là hai đứa nhỏ, đã lớn rất nhanh rồi, bộ hạ sam năm ngoái đang mặc trên người cũng ngắn lên.

Sau khi mua đồ xong hết, hai cha con mới từ từ đi về chỗ hẹn, đợi người trong thôn tập hợp lại.

Không nghĩ đến, tiểu nương tử nhà Triệu Thanh Thủy sau khi trở về chỗ hẹn, lại nói mới vừa gặp mấy người họ hàng và đã đáp ứng họ là cho đi nhờ xe bò nên xe bò không thể chở thêm hai cha con Triệu tương Nghi nổi, ý tứ là muốn hai con hãy tự nghĩ cách quay về thôn đi.

Triệu Tương Nghi mắt lạnh nhìn bộ dáng của tiểu nương tử nhà Triệu

Thanh Thủy, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng, cha con nàng không phải là đang bị khi dễ sao, nhìn bộ dạng của mấy người họ, mặc dù đang ngồi trên xe bò nhưng rõ ràng vẫn còn đủ chỗ cho hai cha con nàng mà.

Triệu Tín Lương nghe bọn họ nói vậy cũng cảm thấy họ cố ý, vì vậy trên mặt cũng có chút xấu hổ.

Chỉ thấy vợ của triệu Thanh Thủy bắt đầu cười nói: “Ai da, không phải nhà huynh đạo này buôn bán có chút tiền sao, không phải chỉ cần lấy ra một ít cũng đủ thuê một chiếc xe ngựa rồi ư? Xe bò nhà ta nhỏ lại thô sơ, hẳn không thể vào mắt huynh được rồi.”

“Cha chúng ta đi, đừng để ý đến họ nữa.” Triệu Tương Nghi hung ác trừng mắt nàng ta, sau đó kéo vạt áo cha mình.

“Ôi, nhìn này, cái bộ dáng này không giống như người không kiếm được tiền, mọi người nhìn xem nha đầu này đi, lời nói thật là hung hãn à...” Vợ của Triệu thanh Thủy vẫn tiếp tục châm chọc hai cha con, cuối cùng còn lại gân thân thích nhà mình nhỏ giọng nói một câu, “Nhìn cái bộ dạng hung hãn này, lớn lên sẽ không ai thèm lấy đâu.”

“Ta nói.” Triệu Tín Lương bỗng nhiên rất là bình tĩnh mở miệng nói, Triệu Tương Nghi cảm giác được bàn tay đang giật run của cha nắm chặt tay mình mặc dù cha đang nói chuyện, “Cô có thể nói ta thế nào cũng được, thế nhưng ngàn vạn lần không nên mở miệng mắng con gái ta. Ta còn chưa có chết, con gái ta như thế nào thì người làm cha như ta sẽ dạy dỗ, không cần cô lắm lời đâu.”

“Ôi chao, huynh.” Vợ của Triệu thanh Thủy đương nhiên rất tức giận, nhưng lại không biết phải cãi lại như thế nào.

Triệu Tín Lương thấy thế, không khỏi nhếch môi cười lạnh nói: “Còn nữa, nhà ta là quang minh chính đại kiếm tiền, hơn nữa còn dựa vào hai bàn tay trắng cực khổ kiếm được, cho nên các người đừng có lấy chuyện này ra mà dậm mắm thêm muối nói xấu nhà ta.”

Lời vừa nói ra, Triệu thanh Thủy liền ngăn vợ mình đang định nói tiếp, có lẽ là cảm thấy được Triệu Tín Lương sau này sẽ làm ăn phát đạt không chừng liền cười làm lạnh nói: “Đại ca, vợ đệ nói vậy, huynh ngàn vạn lần đừng để trong lòng nha, còn nữa việc hôm nay đệ xin lỗi, trên xe cũng không còn chỗ trống, đành phải để huynh và con gái ủy khuất tìm cách về thôn rồi.”

“Ta biết.” Triệu Tín Lương lạnh lùng phun ra hai chữ, rồi dắt Triệu tương Nghi rời đi.

Lúc xoay người rời đi, triệu Tương Nghi cảm thấy cha thật uy phong lắm liệt à, nàng sùng bái cha quá đi.

Ai nói dân quê cổ hủ, không hiểu chuyện lại không biết đạo lý chứ? Theo nàng thấy, cha nàng không chỉ đẹp trai đến gây người mà bộ dáng còn rất đoan chính, tính cách lại rất tốt, người gặp người thích, lại còn cần cù cố

gắng bảo vệ người nhà. Cho nên ca ca nàng khẳng định là di truyền những ưu điểm này của cha, chả trách ca ca ngày thường hay bày ra bộ dáng ôn trọng, nguyên lai là do đây.

Đàng sau, đám người chờ cha con Triệu Tín Lương đi xa, Triệu thanh Thủy liền đẩy vai vợ một cái: “Đều là do bà đưa ra chủ ý này, cứng rắn kéo mấy người thân thích nhà mình đến đây, bà nói xem tất cả mọi người đều cùng một thôn, đã ồn ào lên thế lữ đâu sau này nhà họ thật sự phát đạt thì sao có thể quan tâm đến nhà chúng ta được.”

Nào ngờ vợ của Triệu thanh thủy lại không hiểu lí lẽ hùng hồn nói: “Thì sao nào, tôi chính là không thích cái bộ dáng đắc ý của nhà họ đấy, không phải là kiếm tiền bằng cách dơ bẩn sao, nhà chúng ta cũng không kém a, chỉ ít nhà của chúng ta có bò, nhà bọn họ có sao?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, hai cha con nàng chậm chạp quay lại phố Cảnh Thái, lúc này đã là giữa trưa, chợ phiên đối diện phố Cảnh Thái cũng không có tan chợ, vẫn giống như ban sáng có rất nhiều người bán rong đang rao hàng, khách nhân lui tới cũng rất nhiều.

“Cha, sao chúng ta quay lại đây nữa?” Triệu Tương Nghi ngửa đầu hỏi Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương cười, ngồi xuống ghé khuôn mặt bầu bĩnh của Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi, con nói xem nhà chúng ta có cần mua bò không? Sau này việc đi về trên trấn sẽ dễ dàng hơn, lại tiết kiệm thời gian xuống ruộng cuốc đất, ông nội cũng không phải cực khổ nữa.”

Triệu Tương Nghi sừng sốt một chút, chỉ trong một khắc nhìn thấy bộ dáng cười khoe hàm răng của cha, nàng lại nghĩ đến cha giống như một vị đáng cứu thế không gì là không làm được... Chả trách người ta thường nói con gái kiếp trước chính là tiêu tình nhân của cha, giờ phút này, Triệu Tương Nghi quả thực rất sùng bái cha mình mà hôn nhẹ lên má cha một cái.

Chờ tinh thần phục hồi lại, Triệu Tương Nghi cũng cười theo, cười đến rất vui vẻ, rất tùy ý, cũng vỗ tay đồng ý nói: “Hảo, mua con bò tốt, chúng ta đi mua bò.”

Thời đại này bò rất là đắt, giá tiền cũng dao động từ hai nghìn đến bốn nghìn văn, nếu là nhà nàng trước đây, đối với việc mua bò là trăm triệu lần không dám nghĩ đến.

Có thể nói, gia đình nào ở thời đại này có xe bò ở trong nhà chính là chứng minh nhà đó có điều kiện sống rất tốt, là một việc rất vinh quang và cũng là thể diện. Đương nhiên, nếu như có thể nuôi được ngựa, lại có xe ngựa, thì càng có thể diện hơn, gia đình như vậy đều bị mọi người gọi là nhà giàu.

Trước kia Triệu Tương Nghi có nghe Phương thị đề cập qua, bởi vì trong

nhà nghèo, cho nên không có tiền để mua bò.

Hiện tại tuy nói kiếm được tiền, nhưng mọi người vẫn còn giữ quan niệm này, cho nên trong một khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp, nên vẫn chưa mua bò.

Ngày hôm nay cũng là bị người cùng thôn kích thích, cho nên Triệu Tín Lương mới chợt hiểu ra, trong nhà vừa lúc có thể mua được một con bò mang về.

Hai cha con nàng đi tới chợ phiên, ở đây mỗi ngày đều có người dắt bò ra bán, hai cha con nàng liền đi đến chỗ mà mấy người hàng rong đang bán bò.

Nơi này có vài nhà cũng đang bán bò, cho nên Triệu Tín Lương dựa vào kinh nghiệm của mình mà nhìn bò của nhà trước mắt này, mấy con bò này thoạt nhìn đều cường tráng đầy lực.

Một tên tiểu tử bán bò vừa thấy hai cha con nàng đang nhìn bò, lập tức cười xán lạn, mắt cong lên như trăng khuyết, Triệu Tương Nghi thấy thái độ của tiểu tử này như vậy liền hài lòng, trong lòng cũng vui vẻ, cũng cam tâm tình nguyện buôn bán với người như vậy.

“Đại ca, huynh tùy tiện xem con bò nhà ta đi, ta bảo đảm sẽ đưa cho huynh một cái giá thật rẻ, ngay cả khi huynh không mua thì chúng ta cứ xem như là bán chút hòa khí.” Tiểu tử này tuy còn trẻ nhưng rất biết cách ăn nói, Triệu Tín Lương cũng cười theo, bắt đầu quan sát thật cẩn thận con bò trước mắt này.

Ở đây có năm con bò, trong đó có hai con bò nhỏ, hai con bò lớn, còn một con mặc dù nhìn rất có tinh thần nhưng Triệu Tín Lương tỉ mỉ quan sát một hồi, phát hiện ra nó là một con bò già hơn năm tuổi rồi. Mấy con bò như thế này phân nửa là làm thịt để ăn vì nuôi chúng cũng không có tác dụng gì.

“con này đi.” Triệu Tín Lương chỉ vào một con bò khỏe mạnh, cười nói, “Tiểu tử, bán thế nào a?”

“Ai da, đại ca thật có mắt nhìn, con bò này rất khỏe, giá cả lại không có rẻ đâu, chẳng qua ta nhìn huynh là người sáng khoái, cho nên liền tính rẻ cho huynh một chút.” Tiểu tử kia thấy Triệu Tín Lương thật muốn mua bò, tâm tình rất là tốt, khoa tay múa chân nói, “Vốn muốn bán bốn xâu và một trăm văn nhưng ta coi như chỉ lấy huynh bốn xâu tiền thôi.”

Triệu Tín Lương trầm mặc một lúc, sau đó mở miệng nói: “Nhu vậy đi, ta trả cho ngươi năm xâu và thêm năm trăm văn —— “

“Ôi đại ca, huynh hồ đồ sao?” Tiểu tử này không muốn chiếm tiện nghi, trái lại còn nhắc nhở Triệu Tín Lương.

Triệu Tương Nghi xì một tiếng nở nụ cười, lại ngẩng mặt lên nhìn cha mình, nàng tin tưởng trong lòng cha còn có tính toán khác.

Quả nhiên, chỉ thấy Triệu Tín Lương phát tay một cái cười nói: “Ngươi trước nghe ta nói hết đã.” Sau đó lại khen tiểu tử kia một câu, “Ngươi là

người rất tốt, không phải là kẻ thích chiếm tiện nghi, lại thành thật.”

Tiểu tử kia cười hì hì, sau đó nghe Triệu Tín Lương nói.

“Là như thế này, ta trả cho người năm xâu thêm năm trăm văn tiền, là muốn người bán con bò kia cho ta đồng thời giúp ta mua một chiếc xe bò tốt, để ta và con gái có thể chạy về thôn.”

“Đại ca, cái này...” Tiểu tử nhất thời khó xử, theo lý thuyết, con bò này được bán rất là tiện nghi cho hắn, nhưng Triệu Tín Lương lại nhìn trúng con bò này mà hắn mua với giá gốc là một xâu bảy trăm văn, nếu dựa theo lời Triệu Tín Lương thì hắn đã phải lỗ ba trăm văn tiền vì phải chuẩn bị một chiếc xe bò cùng mấy bộ công cụ khác nữa.

“Đại ca ca, huynh nên nghĩ lại, cha ta có thể mua một hơi hết hai con bò đang chờ bán của huynh, mà nếu huynh không bán thì giá tiền sau này lại hạ xuống rất nhiều, cha ta mua nhiều như vậy chẳng qua chỉ làm huynh lỗ ba trăm văn, nhưng nếu huynh không bán, thì con số thua thiệt sẽ không phải là con số này nha.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu mở to đôi mắt đen giải thích.

Lãi ít, tiêu thụ mạnh, khái niệm này hắn chắc cũng biết, Triệu Tương Nghi ở trong lòng cười hì hì.

Chương 87: Nuôi thêm bò

Tiểu tử này xem như thông minh, tuy chậm chạp không chịu đi làm nhưng vẫn không quên chỉ vào Triệu Tương Nghi kinh ngạc nói: “Đại ca, con gái huynh mấy tuổi vậy, số tiền lớn như vậy mà nàng cũng có thể tính ra sao?”

Triệu Tín Lương đối với sự thông minh của con gái đã sớm thấy từ lâu nên cũng không trách được, chỉ cười sờ đầu con khen: “Con bé hiểu biết rất sâu, nhiều người gặp qua đã nói vậy, cái này không là gì đâu.”

Tiểu tử rất ngạc nhiên cười cười, sau đó cẩn thận suy nghĩ một hồi, cảm thấy nữ oa nói không phải là không có lý, nếu như hẳn không đồng ý thì Triệu Tín Lương sẽ đi qua nhà khác mua bò, mà còn trả năm xâu lẻ năm trăm văn tiền, còn ba trăm văn bị lỗ kia đúng là hơi lớn, lần này đi bán bò, lợi nhuận vốn là rất lớn, mấy khách nhân khác thường lấy rẻ hơn mấy trăm văn, còn Triệu Tín Lương thì rất sáng khoái, không bằng đem bò bán cho hẳn, cũng tiện đường kết giao bằng hữu, đối với chuyện sau này hẳn không phải là chuyện xấu.

Còn nữa, dù sao gặp vận khí tốt như vậy, trong vòng một ngày đã bán hết hai con bò rồi.

Tiểu tử bán bò càng nghĩ càng thấy hài lòng, cuối cùng gật đầu cười nói: “Được rồi, đại ca là người sáng khoái, giá bò như vậy ta sẽ bán cho hai người, vậy ta đi chuẩn bị những công cụ đó cho.”

“Này, chờ một chút.” Triệu Tín Lương gọi lại, rồi móc trong ngực ra một xâu tiền, đó là tiền mua đồ còn dư lúc này, ” Tiền này cho ngươi, coi như đây là tiền đặt cọc đi, ngươi nhận thì cha con ta sẽ yên lòng hơn, nhanh đi về nhanh.”

Tiểu tử bán bò cầm tiền, rất nhanh nhẹn chạy đi, lại gọi chủ sạp bán cá nhờ trông giúp lũ bò cho hẳn, sau đó như một cơn gió chạy đi.

“Cha thật lợi hại” Triệu Tương Nghi đứng tại chỗ cười nói.

Triệu Tín Lương sờ đầu nàng: “Bây giờ thì tốt rồi, nhà chúng ta có xe bò, có một con bò con, mỗi ngày chúng ta thả nó ra ruộng cho ăn, chờ nó lớn lên đã có thể dùng để cày ruộng, kéo xe.”

“Thật tốt quá, nếu bà nội thấy có hai con bò, hẳn là sẽ bị hù cho xem.” Triệu Tương Nghi che miệng hi hi cười, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vui sướng vô cùng.

Không bao lâu, tên tiểu tử kia cũng quay lại, nhìn thấy hẳn không mất bao nhiêu khí lực, chỉ một mình đã đem mọi thứ cần có đem về, Triệu Tín Lương thấy thế không khỏi khen: “Khí lực thật lớn à, tuổi còn trẻ mà đã tốt như vậy.”

“Hi hi, đại ca cũng đâu có già đâu.” Tiểu tử vẫn cười nói, nhanh nhẹn lấp

đặt xe bò ngay trước mắt Triệu Tín Lương , lại ngồi lên một chút, sau đó còn dùng khăn lau sạch bụi trên ván gỗ nữa, lúc này mới quay đầu lại nhìn hai cha con Triệu Tín Lương cười, “Được rồi, toàn bộ đã làm xong.”

Triệu Tín Lương rất là hài lòng nhìn hành động của tiểu tử bán bò, cuối cùng móc ra một đĩnh nguyên bảo chừng hai mươi lượng bạc đưa cho hắn: “Tiểu tử ngươi rất giỏi, ta rất thích cách làm ăn của ngươi, được rồi, đây là tiền của ngươi.”

Tiểu tử đó vừa thấy trong tay Triệu Tín Lương là bạc thì rất hoảng hốt, cơ hồ thốt ra: “Ông trời ơi, ta đây mua bò còn phải lấy ra mấy nghìn đồng tiền nhưng còn ít đấy, nhưng đại ca lại có thể lấy bạc ra trả thì đại ca thật là giỏi nha, không nhìn ra đại ca là người có tiền à.”

“Đâu nào, đây là số tiền mà bọn ta phải tân tân khỏ khỏ mới kiếm được đấy.” Triệu Tín Lương mỉm cười.

Tiểu tử bán bò nhận lấy bạc, cẩn thận sờ sờ, lại dùng răng cắn, sau đó cười hàm hậu nói: “Hi hi, ta rất ít khi thấy một nén bạc còn nguyên như vậy.”

Nói xong, trong lòng tính toán một chút, sau lại đem bạc trả lại cho Triệu Tín Lương , thô lỗ nói: “Đại ca huynh chờ một chút, ta sẽ đi kiếm tiền thôi lại cho huynh , ta đây không đủ tiền nên nhất thời không thôi lại được.”

Triệu Tương Nghi che miệng khanh khách cười, Triệu Tín Lương thì búng trán nằng một cái còn mắng yêu là tiểu quỷ.

Kỳ thực Triệu Tín Lương cũng không có nghĩ là hôm nay sẽ đi mua bò, nếu trước đó quả thực là có quyết định tốt thì hắn đã đi đổi bạc thành tiền đồng rồi, cũng không cần phải làm chuyện phiền phức đến vậy, hắn không có cái sở thích khoe khoang tiền bạc với người khác. Chỉ là ngày hôm nay vội vã đi mua bò, mà tiền trang tư nhân lại cách đây khá xa, Triệu Tín Lương một mình đi tới đổi tiền cũng không sao nhưng lại đau con gái vì đi bộ nhiều mà đau chân, cho nên mới không thể làm gì khác hơn là cầm bạc đi đến chợ mua bò.

Không lâu sau, tiểu tử bán bò kia chạy về, cười hi hi đưa cho Triệu Tín Lương một thỏi bạc chừng mười lượng và vài xâu tiền.

Triệu Tín Lương tính toán một chút tổng số tiền, cân nhắc , sau đó đem đĩnh nguyên bảo hai mươi lượng đưa cho tiểu tử bán bò.

Tiểu tử đó có chút lú lẫm, vội vàng hỏi: “Đại ca, huynh không đếm lại sao?”

“Không sao, ta tin ngươi.” Triệu Tín Lương cười nói, sau đó ôm con gái lên xe bò, để Triệu tương Nghi ngồi thật tốt rồi mới đem mấy thứ mới mua lúc nãy để lên xe hết, cuối cùng mới tạm biệt tiểu tử bán bò kia, “Ngày hôm nay cảm ơn ngươi nhiều, cha con ta phải đi.”

“Ai, ta còn phải cảm ơn huynh mới đúng , sau này có muốn mua bò có thể đến tìm ta, mỗi lần họp chợ ta đều đứng ở đây.” Tiểu tử bán bò rất vui vẻ

chào tạm biệt, trong tay cầm đỉnh bạc hai mươi lượng thật lâu cũng không dám tin được. Nhìn cha con Triệu tương Nghi đã đi xa, hắn mới phục hồi tinh thần lại, rồi nhờ người canh sạp giúp, mới vội vàng chạy đến gia đình cho mượn bạc lúc này đổi tiền.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, hai cha con nàng chậm chạp đánh xe bò từ trên trấn về, thì Phương thị ở nhà chờ đợi đến lo lắng, thấy hai cha con đi lâu như vậy mà vẫn chưa về, trong lòng không khỏi lo lắng, hẳn là chuyện của Bách Vị Lâu ngày hôm qua đã làm cho bà lo ngại, lúc này hai cha con chậm chạp chưa về, làm cho bà cảm giác hai cha con ở trên trấn gặp chuyện gì rồi?

Giữa lúc bà đang gấp đến độ đi lòng vòng trong nhà, không có tâm tư làm việc thì giọng nói non nớt của Triệu tương Nghi từ xa truyền tới: “Bà nội, nhị thẩm, con đã về rồi, mau ra đây nh2in một chút đi.”

Phương thị nghe thế, tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, nhanh chóng ném khăn lau đi rồi chạy từ trong bếp ra, trên thực tế, bếp lò đã bị bà lau đi lau lại không dưới mười lần rồi.

“Ôi trời, nương, ngài mau ra đây nhìn xem, đại ca mua bò về kìa.” Lý thị so với Phương thị chạy ra nhanh hơn, nhìn thấy hai cha con Triệu Tương Nghi đang ngồi trên xe bò, trong lòng khó tránh phải kinh ngạc.

Lúc Phương thị chạy ra, thật không thể tin vào mắt mình được, ab2 chẳng bao giờ nghĩ được sẽ có ngày nhà bọn họ có được một chiếc xe bò.

“Bà nội...” Triệu Tương Nghi cười hì hì nhảy xuống xe bò, chạy nhanh đến cạo vạt áo Phương thị, đáng yêu nói, “Bà nội...Bà choáng váng chưa, hì hì.”

Phương thị nghe vậy nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác lau nước mắt, sau đó vừa cười vừa nhìn Lý thị: “Ôi, đây là mơ sao, ta thật không thể tin được.”

Lý thị cười liên tục gật đầu đáp lại: “là thật, đây là thật đấy nương, bây giờ nhà đại ca đã làm ăn phát đạt rồi, nương à, đã đến lúc ngài hưởng phúc rồi.”

“Nương, con bò này tạm thời dùng để kéo xe và cày ruộng, còn con bò nhỏ này thì nhà chúng ta trước hãy nuôi thả, chờ sau này lớn lên thì dùng nó.” Triệu Tín Lương vừa đem đồ trên xe lấy xuống vừa nói chuyện với Phương thị.

“Thực sự là. . .” Phương thị cười híp mắt, “Hiện tại có tiền cũng không biết tiết kiệm một chút, mua...mua nhiều như vậy cũng không tốt.” Tuy rằng ngoài miệng oán trách như thế, nhưng trong lòng Phương thị vẫn kiêu ngạo thay cho Triệu Tín Lương.

“Nếu sớm mua thì hôm nay lên trấn trên cũng không bị đám người kia

chọc tức đâu.” Triệu Tương Nghi dựa vào người Phương thị, chu cái miệng nhỏ lên nói một câu.

“Làm sao vậy?” Lý thị sờ cái trán của nàng dụ dỗ nói.

“Nói đi, hai cha con hôm nay không phải đi nhờ xe bò nhà Thanh Thủy lên trấn sao, sao giờ lại tự mình trở về thế?” Phương thị lúc này từ trong vui sướng tỉnh lại, nghi vấn hỏi.

“Sau khi về chỗ tụ họp thì họ nói là muốn cho thân thích đi nhờ, một chỗ trống cũng không có cho con và Tương Nghi.” Triệu Tín Lương lời ít mà ý nhiều, cũng không lấy một câu oán giận, một bộ dáng ăn ngay nói thẳng.

Phương thị sống hơn nửa đời người nên điếm mách khéo đó cũng hiểu được, bà cũng không có chỉ trích ai trong nhà Triệu thanh thủy hết, vì bà không thích ở sau lưng người khác nói xấu họ, chỉ cười gật đầu, ôm lấy Triệu Tương Nghi: “Mua một con bò cũng tốt, vì tiểu bảo bồi Tương Nghi của chúng ta mỗi ngày đều ăn ngon, người cũng đã nặng hơn, bà nội cũng đã già không thể bế lâu được, phải để bò đến kéo thay.”

Triệu Tương Nghi đầu đầy hắc tuyến, ô ô, lẽ nào nàng thực sự béo đến vậy sao?

Dương thị ở trong phòng nghe được động tĩnh trong sân nên cũng đi ra, vừa thấy Triệu Tín Lương đang nhìn hai con bò một lớn một nhỏ, không khỏi líu lưỡi: “Đại ca, cái này, bò này là huynh xuất môn đi mua?”

Triệu Tín Lương không để ý Dương thị, lại thấy dương thị nói tiếp: “Này hết bao nhiêu tiền à, đại ca, huynh thực sự bỏ ra nha, nhà huynh so với trước đây đã tốt hơn không biết bao nhiêu rồi.”

Những người khác vẫn không trả lời nàng ta, từng người vào lại trong nhà, Phương thị rất vui vẻ mà dặn dò Lý thị: “Vợ lão nhị, dù sao bây giờ trong ruộng cũng không việc gì, cha con cùng lão nhị khẳng định đang ngồi nghỉ ở đó lấy thuốc lá ra hút rồi ngồi nói chuyện phiếm, như vậy đi con ra ruộng một chuyến, gọi hai người họ về đây, nói trong nhà vừa mua bò, để cho họ về nhìn xem.”

“Dạ” Lý thị cũng rất vui vẻ, vừa chạy ra ngoài vừa quay đầu lại cười nói, “Hai người họ mà nghe xong khẳng định sẽ choáng váng, dù còn việc trong tay chắc sẽ bỏ xuống mà chạy nhanh về nhà nhìn cho xem.”

Dương thị thấy thế, dầu môi tát vào miệng rồi mắng Lý thị: “Hừ, nói như vậy thật giống như việc mua hia con bò ấy có pah62n của người không bằng.”

Lý thị chạy ngang qua người Dương thị thì cũng không có phản ứng gì, chỉ vội vàng chạy đi.

Một lát sau, Triệu lão gia tử và Triệu lão nhị hào hứng trở về, chỉ thấy Triệu lão gia tử vừa chạy vừa cao hứng hô: “Đâu, bò ở đâu? Ở đâu.”

Triệu Tương Nghi che miệng cười hì hì, từ trong nhà chạy ra thuận tay chỉ về một hướng: “Ông nội, nhìn xem.”

Triệu lão gia tử thuận thế quay lại nhìn, nhất thời bồi rôi: ” Giỏi lắm, là hai con.”

“Đại ca, huynh thật giỏi.” Triệu lão nhị thấy thế cũng kính phục không ngớt, vội vàng hướng Triệu Tín Lương giơ ngón tay cái lên. Triệu Tín Lương lúc này vừa xin lỗi , vừa lấy tay sờ cái ót.

Mọi người vây quanh hai con bò , vòng tới vòng lui nhiều lần, giống như nhìn thấy động vật cực kỳ hiếm có vậy, Triệu Trương Nghi đứng cách đó không xa kéo vạt áo Phương thị không ngừng cười toe toét, trong lòng thầm nói, hai con bò này thấy vẻ mặt của mọi người, hẳn là đồ mồ hôi chết mất.

Dương thị cũng lại gằn tằm tắc khen, nhưng không có một ai để ý đến nàng ta, bị mọi người tự động xem nàng ta như không khí.

Không lâu sau, hai con bò bị Triệu Tín Lương và Triệu lão gia tử đem đến căn phòng nhỏ đã khóa kỹ, nơi này nguyên là nơi để dự trữ lương thực, hiện không có nên dùng làm chuồng bò tạm thời. Bởi vì trong nhà không có chuồng bò, lại sợ cột bò vào trong sân thì khó giữ được nên nhất trí đem hai con bò vào kho lương thực, chờ đến khi chuồng bò được xây xong.

Vì thế, Triệu lão gia tử đề nghị: “Nếu ta nói, lúc chạng vạng lái xe bò đến đón Hoảng Lâm, nó chắc chắn sẽ không choáng váng mà còn rất cao hứng nữa là.”

Chương 88: Không tốt, bị trộm ghé thăm

Từ sau khi đại phòng có bò, người trong thôn đều dùng ánh mắt khác nhìn cả nhà họ, ghen tỵ cũng có, khen ngợi cũng kính phục cũng có.

Cả nhà Triệu Tín Lương cũng không phải là loại người thích những thứ hư vinh, dù lúc này có làm ăn phát đạt đi nữa thì cũng không khiến cho bằng hữu xung quanh mình cảm thấy ghét bỏ, cho nên nhị phòng không vì cuộc sống bây giờ của đại phòng đã tốt hơn mình mà xa lạ, ngược lại còn thân thiết hơn rất nhiều, Triệu lão nhị và Lý thị hai người này có cách sống ngay thẳng, bọn họ thân thiết hơn phân nửa là vì tình thân chứ không giống như nhóm người Dương thị, chỉ biết nịnh bợ lấy lòng.

Mấy ngày nay, Triệu Tương Nghi vô cùng thoải mái và hài lòng, chẳng những đồ ăn được nhiều thêm mà mỗi bữa ăn đều có thể ăn cơm tẻ với món mặn, thêm nữa người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái hơn rất nhiều, thậm chí đã trải biết bao gian khổ mới có được như ngày hôm nay, sẽ không còn cái cuộc sống đầy bi thương và đau lòng như xưa.

Ngày bảy tháng tư là sinh thần của Triệu Hữu Căn, bây giờ ở trấn Thanh Hà cũng xem như là một nhân vật có tiếng, vì vậy khó tránh khỏi việc tổ chức tiệc rượu ăn mừng, địa điểm tổ chức đương nhiên là ở Vạn Phúc Lâu.

Cả nhà Triệu Tín Lương cho đến này đều giữ mối quan hệ tốt đẹp với nhà họ, tất nhiên là phải đi chúc mừng mới được.

Hơn nữa Triệu Tín Lương đã sớm truyền tin đến, muốn triệu Hữu Căn đừng giống như lúc trước cho xe ngựa đến đón, bởi vì nhà bọn họ đã mua bò đương nhiên sẽ đánh xe bò đến rồi.

Triệu Hữu Căn biết được tin này, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Buổi sáng ngày bảy tháng tư hôm đó, Triệu Tương Nghi và Triệu Hoảng Lâm đã sớm đi thay một bộ y phục mới, đứng chờ trong sân, Phương thị vừa cho gia súc ăn vừa cười nói: “Mọi người nhìn Tương Nghi nhà chúng ta xem, mặc một bộ y phục mới đúng là rất đẹp, ta thấy con bé so với mấy đứa nhỏ trong mấy nhà phú hộ cũng chẳng kém đâu.”

“Ta cũng thấy rất đẹp” Triệu lão gia tử vừa cười vừa thả ra một làn khói thuốc, sau đó lại tiếp tục hút.

Người đi dự tiệc cũng đã chọn xong, là hai người Triệu Tín Lương và Phương thị, tiếp đó là hai huynh muội Triệu Hoảng Lâm và Triệu Tương Nghi, may mắn là Triệu Hoảng Lâm hôm nay được nghỉ, nên rất rảnh. Triệu lão gia tử biết Phương thị còn phải chăm sóc hài tử, mà Triệu Tín Lương không đi không được nên lão tự nguyện ở lại giữ nhà.

Triệu Tín Lương liền khuyên nhủ, dù sao Triệu lão gia tử đã sống đến từng tuổi này, mà đồ ăn chỉ ăn được vài món, hẳn muốn đem cha mình lên trấn thưởng thức một phen, nhưng Triệu lão gia tử rất kiên trì nói: “Trong

nhà còn có heo , bò, nhiều như vậy chỉ có mình cha là có thể trông được hết, hơn nữa, nếu muốn cha ăn mấy món trong tủ lâu kia thì đợi con kiếm được nhiều tiền đã rồi hãy nói, cũng không có bữa tiệc nào là miễn phí, về điều này cha cũng không có ham muốn lắm.”

Mọi người nghe xong, tất cả đồng loạt đều cười.

Lúc này , Triệu Tín Lương đánh xe ngựa đi ra, trước ôm Triệu Tương Nghi lên xe, sau đó chờ Phương thị và Triệu Hoàng Lâm ngồi vững rồi mới tự mình lên xe, chuẩn bị xuất phát.

Triệu lão gia tử đứng ở trong sân nhìn bốn người bọn họ, đột nhiên Dương thị cực kỳ vui vẻ chạy ra dặn dò: “Ôi đại ca, đại ca nhớ mua mấy thứ mà ta nhờ mau dùm nha.”

Sắc mặt Triệu Tín Lương trầm xuống, không để ý đến Dương thị, ngay sau đó liền đánh xe bò rời đi.

Mấy thứ nhu yếu phẩm kia gia đình hẳn cũng cần mau mà Lý thị cũng cần, cho nên Triệu Tín Lương mới mặt lạnh giúp Dương thị mua dùm, đã nói sẽ mua dùm thì đương nhiên sẽ đem về dùm, nhưng không hiểu sao Dương thị lại làm ra vẻ không tin bọn họ, trăm ngàn lần nếu không tin tưởng sao không trực tiếp xin đi nhờ luôn thể, đến lúc đó lại tìm lý do thiếu nửa cân hay gì đó lại nháo lên, không chừng nang ta sẽ lăn qua lăn lại đòi chết.

Triệu Tương Nghi dựa vào trong lòng Phương thị suy nghĩ, nghĩ đến Dương thị, trong lòng cũng không còn tí vui vẻ nào, nhất định phải tìm cơ hội nói phụ thân nhanh chóng tìm nhà mới trước khi qua năm, như vậy có thể cách xa đám người tam phòng, vừa hay có thể tổ chức tân gia cùng với lễ mừng năm mới, lại nhiều thêm may mắn.

Triệu lão gia tử lúc này nhàm chán ngồi trong sân hút thuốc , vừa hay cây trồng trong ruộng đã rất nhanh lớn hơn, mà khí trời cũng rất tốt nên ông cũng không cần từng giờ từng phút chạy ra ruộng chăm sóc cây. Nói thêm nữa là trong nhà hiện có thêm bò, làm cho người làm việc hơn nửa đời người như ông cũng cảm thấy vui sướng vạn phần, tinh thần cực kỳ thoải mái.

Giữa lúc ông vui vẻ hưởng thụ làn khói thuốc thì Dương thị sai Triệu Tương Liên lên vào trong nhị phòng.

Chỉ chốc lát trong phòng bên chi thứ hai truyền đến tiếng khóc của hài tử, là của tiểu Hoàng Tuấn, Lý thị đang làm việc trong bếp, nghe thấy tiếng khóc nghĩ là tiểu Hoàng Tuấn đã đói hoặc tiểu nên mới khóc. Trên mặt liền mang theo tiểu ý trở về phòng , lúc đi ngang qua sân thì lễ phép chào hỏi với triệu lão gia tử.

Nhưng Lý thị vừa mới bước vào trong phòng, chân vì sợ mà sớm mềm nhũn cả ra.

Chỉ thấy tiểu Hoàng Tuấn lúc này đã ngã xuống đất vì đau mà khóc thành thành tiếng, vừa nãy ở trù phòng nghe tiếng khóc không lớn, bây giờ

tiếng khóc khàn cả giọng của tiểu Hoàng tuần làm cho lòng Lý thị càng thêm nhiều loạn.

“Tại sao có thể như vậy” Lý thị bước một bước lớn, chạy đến ôm con trai, nước mắt chảy ra nhìn tiểu Hoàng tuần vừa nãy còn nằm trong nôi rất tốt, sao giờ nôi lại lật ra làm cả người cũng té ra thế này.

“Ngoan, ngoan, đừng khóc , đừng khóc.” Lý thị vừa đau lòng con mà dỗ dành, vừa khóc , tự trách nói, “Đều là do mẹ không tốt, là mẹ sơ ý, khiến cho tiểu Hoàng Tuần của mẹ ngã xuống đất.” mặc dù là nói như vậy, nhưng Lý thị vẫn không hiểu vì sao tiểu Hoàng Tuần đang yên đang lành nằm trong nôi lại ngã ra ngoài.

Triệu lão gia tử nghe thấy trong nhị phòng liên tục truyền ra tiếng khóc của hài tử, trong lòng cũng theo căng thẳng, nhanh chóng đập liều thuốc rồi chạy nhanh đến nhị phòng, chỉ thấy Lý thị đang ôm tiểu Hoàng tuần không ngừng khóc mà dụ dỗ, mà tiểu Hoàng Tuần vẫn như cũ khóc đến tê tâm liệt phế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo chỉ vì khóc mà đã sạm đỏ lên.

“Làm sao vậy ? Đang yên đang lành sao lại khóc lớn như thế?” Triệu lão đầu không hiểu hỏi, khuôn mặt đầy lo lắng.

Lý thị lắc đầu liên tục, hơi điềm tự trách: “Con cũng không biết, nghe hài tử khóc, còn chạy từ trù phòng về đây, chỉ nghĩ thằng bé đói bụng hoặc tiêu , không nghĩ đến vừa mới chạy đến cửa đã thấy thằng bé từ trong nôi ngã ra ngoài, khẳng định rất đau, ô ô, là do con không tốt....”

“Nhanh, nhanh, mau bế thằng bé đến chỗ lão Ôn nhìn xem, vạn nhất té bị thương thì không tốt đâu. “Triệu lão gia tử tâm đều hoảng loạn nên không tiếp tục truy vấn Lý thị, chỉ bảo nàng chờ một chút, ông liền chạy ra ruộng gọi Triệu lão nhị về đưa hài tử đi khám, bởi vì phải có một người ở lại giữ nhà mới được.

Trông cậy vào đám người vô dụng ở tam phòng thì không được, Triệu lão gia tử thâm nghĩ, liền xoay người chạy nhanh ra ruộng.

Không lâu sau, Triệu lão nhị vội vã chạy về, thở phì phò ôm hài tử hỏi :”Sao lại khóc lớn như vậy? Nghe cha nói là ngã, ngã như thế nào?”

Lý thị bị hỏi như vậy, khóc càng lợi hại hơn: “Ô ô, ta cũng không biết, hay là nhanh ôm đến chỗ lão Ôn xem đã. “

Triệu lão nhị không nói nữa, nhanh chóng ôm lấy hài tử chạy đến chỗ lão Ôn.

Lý thị cũng không an tâm, xin Triệu lão gia tử rồi chạy đi theo.

Bên trong nhị phòng chỉ còn lại triệu lão gia tử , bởi vì chuyện của tiểu Hoàng Tuần nên ông hoài nghi cái nôi có vấn đề. Vì vậy tự mình đi tìm mấy công cụ để kiểm tra xem chỗ nào của cái nôi bị hư.

Trong lúc kiểm tra, thi thoảng ông vẫn ngược đầu lên nhìn đại phòng bên kia, thấy tất cả đều bình thường, thâm nghĩ ban ngày còn có ông ở nhà, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cho nên việc bây giờ phải kiểm tra xem cái

nôi có hư hỏng gì hay không mới quan trọng.

Chạng vạng, nhóm người Triệu Tín Lương đi dự tiệc trở về, Triệu Tín Lương uống hơi nhiều, nên người có chút say lảo đảo đi vào nhà rồi ngã xuống giường ngủ.

Triệu Hoàng Lâm và Phương thị vừa nghe chuyện xảy ra với tiểu Hoàng Tuấn vào lúc sáng, không khỏi lo lắng một phen, nhưng nghe Triệu lão nhị và Lý thị nói không sao, hẳn là lúc nôi bị lật nên ngã xuống vì thế thằng bé mới khóc lớn như vậy, mọi người liền thoáng yên tâm.

Hàn huyên xong, Phương thị lúc này mới lấy đồ mua từ trấn trên về chia đều ra, phân cho nhị phòng và tam phòng, không nói tới nhị phòng vì do Triệu Tín Lương bỏ tiền mua nên tự giác lấy tiền ra hoàn trả lại.

Còn lúc muốn tam phòng hoàn tiền lại thì Dương thị liền nháo lên, nói là đại phòng có nhiều tiền như vậy, còn có thể quan tâm đến chút tiền này sao, đều là huynh đệ trong nhà, mà Phương thị vừa thấy thế, sắc mặt trầm xuống, nói thẳng: “Mấy món kia các người không lấy thì đi, từ nay về sau muốn mua gì thì tự mình đi mua.”

Nghe vậy, Dương thị không chút tình nguyện trả tiền rồi mang đồ về.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đến tối, Triệu Tương Nghi sau khi rửa mặt xong chuẩn bị lên giường nằm ngủ. Nhìn giường ngủ, nàng ngạc nhiên phát hiện ra hình như có người lạ đột nhập vào phòng mình.

Một tiếng hét đầy kinh ngạc này của nàng khiến cho mọi người ở trong đại phòng đều nghe thấy, trừ Triệu Tín Lương say rượu đang nằm ngủ ở ngoài ra thì tất cả mọi người đều chạy vào nhìn xem là có chuyện gì.

Chỉ thấy Triệu Tương Nghi chỉ vào một ít đồ vật bài trí trong phòng rồi nhìn Triệu lão gia tử hỏi: “Ông nội, ông có động vào mấy thứ này không? Nếu như không có, chính là có trộm vào đây rồi.”

Bởi vì mấy món gia cụ này giống như bị di chuyển đi, vài thứ thì ngã trái ngã phải, còn một ít gia cụ dùng trang trí cũng đặt sai chỗ, tuy rằng nhìn qua không có gì khác mấy so với ngày thường, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại sẽ phát hiện ra đồ đạc trong phòng này đã bị ai đó động vào.

Thấy Triệu lão gia tử lắc đầu, nhất thời Triệu Tương Nghi không nghĩ ra được gì, nếu không phải là trộm thì là ai?

Phương thị thận trọng, lập tức kiểm tra lại đồ đạc trong phòng, phát hiện đúng là có thiếu mấy món. Vì vậy Triệu Hoàng Lâm và Triệu lão gia tử lập tức chạy về phòng mình kiểm tra lại, cũng phát hiện có vết tích bị động vào.

Càng làm cho mọi người giật mình hơn là trong phòng Triệu Tín Lương, có thể thấy rõ ràng vài món đồ được đặt không đúng vị trí, Triệu lão gia tử

liên tục hô không tốt, bởi vì ông không có đụng qua mấy thứ này, từ sáng cho đến bây giờ, căn bản là ông không có bước vào đây.

Sau khi kiểm tra vài lần, Phương thị phát hiện trong phòng quả thật có thiếu vài món đồ, trong lòng mọi người khó tránh khỏi hỗn loạn, đúng là có trộm ghé qua đây.

Chương 89: Không cần tự trách mình

“Ta đúng là vô dụng mà.” Triệu lão gia tử đột nhiên hỏn hển nói ra một câu.

Triệu Hoảng Lâm vội vã trấn an nói: “Không sao đâu, ông nội, ông không có việc gì là tốt rồi, may mà chỉ mất mấy món không đáng tiền, còn có vài quý dùng may quần áo dư lại cũng đã mất, ông nội, ông đừng tự trách mình nữa.”

“Không tốt, còn bạc và phương pháp làm hương liệu nữa.” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên thấp giọng nói với mọi người.

Phương thị chỉ thấy lời cháu gái mình nói ra như sét đánh ngang tai, cả người bà kịch liệt run rẩy, thân hình hơi chao đảo, nếu không phải Triệu lão gia tử kịp đỡ bà, chỉ sợ bà đứng không vững mà ngã xuống rồi.

“Tiểu muội, đừng có hoảng sợ. Bà nội, bà bảo trọng một chút, đừng có quá lo lắng chắc chắn không sao đâu...” Lúc này Triệu Hoảng Lâm cũng rất kinh hoảng, nhanh chóng an ủi Phương thị rồi nắm tay Triệu Tương Nghi chạy bay vào phòng Triệu Tín Lương.

Cẩn thận quan sát lại lần nữa, hai huynh muội càng kinh sợ hơn khi phát hiện căn phòng Triệu Tín Lương thực sự rất loạn.

Trừ khi đã có gì bị lấy đi, nếu không thì làm mà tủ quần áo của Triệu Tín Lương lại lung tung đến vậy, quần áo nguyên bản được sắp xếp gọn gàng chồng lên nhau mà bây giờ lại nằm nhăn nhó bên trong, chăn đệm trên giường cũng loạn thành một đoàn, cũng biết là do Triệu Tín Lương làm hay tên trộm làm.

Vừa nãy Triệu Tín Lương vốn không có say lắm, là tự mình trở về phòng, mọi người thấy hẳn kiên trì muốn quay về phòng nên cũng không có để ý lắm, liền để hẳn tự mình đi.

Lúc này hai huynh muội chạy đến nhìn, thì kinh ngạc phát hiện căn phòng đã loạn lên.

“Nhanh, ca ca, huynh mau kiểm tra lại đồ vật bên trong xem, muội sẽ ở bên ngoài trông chừng cho.” Triệu Tương Nghi từ trong kinh sợ tỉnh táo lại, rồi chạy ra trước cửa phòng nhìn bốn phía, thấy bốn hướng đều đen một mảnh, chỉ có bên tam phòng là đèn vẫn còn thắp, cái bóng của mấy người bên đó cứ đung đưa qua lại, cũng không biết có phải là Dương thị hay triệu lão tam đang dò xét nhà họ không.

Trong phòng, Triệu Hoảng Lâm nhớ kỹ nơi mà Triệu Tín Lương đem phương pháp chế biến hương liệu và bạc giấu đi. Vì vậy rất nhanh liền chạy đến phía tây nam căn phòng, cẩn thận sờ góc tủ, ở phía sau góc tủ có một vũng bùn còn mới, Triệu Hoảng Lâm cơ hồ nín thở ngồi xổm xuống

Từng chút, từng chút, đào động đất đó lên, tim Triệu Hoảng Lâm càng

đập nhanh hơn, từ trước vẫn nghĩ hố đất này rất nông, không nghĩ hôm nay đào ra lại thấy sâu như vậy.

Rốt cục, ngón tay chạm đến thứ gì đó lạnh lẽo mà cứng cáp, thân hình Triệu Hoàng Lâm đột nhiên đờ cả ra, vào giờ khắc này, hấn hâu như vui sướng mà muốn khóc.

Vừa thấy bên trong hố đất là một hộp gỗ tử đàn, tảng đá trong lòng cũng thả xuống.

Dù là cảm thấy rất may mắn vì hộp gỗ vẫn còn nhưng Triệu Hoàng Lâm lại không dám mở khóa ra, chỉ sợ hộp còn mà bên trong trống rỗng.

Vì trong hộp này chính là phương thức chế biến và ngân lượng mà cả nhà bọn họ đã kiếm được.

Triệu lão gia tử và Phương thị cũng chậm chạp theo tới, thấy Triệu Tương Nghi đang đứng ở bên ngoài, liền nhỏ giọng hỏi một câu: “Thế nào, tìm được chưa?”

Triệu Tương Nghi lo lắng lắc đầu: “Ca ca còn đang bên trong, chẳng biết tình huống thế nào.”

“Hảo hài tử, đều là ông nội không tốt.” Triệu lão gia tử vạn phần tự trách nói, đồng thời dặn Triệu Tương Nghi mau đi vào trong, đừng có đứng ở ngoài sẽ bị gió thổi mà bệnh, ở đây đã có ông canh chừng, lúc này ông mới xốc lại tinh thần nhìn quanh.

(bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong phòng, tổ tôn ba người nhìn cái hộp gỗ tử đàn kia, không dám thở mạnh, một lúc lâu Triệu Tương Nghi mới an ủi nói: “Không có chuyện gì, khóa vẫn còn, nói vậy đồ vật bên trong vẫn còn đi.”

“Nhưng lúc chúng ta vừa mới trở về cũng không có phát hiện trong phòng bị động qua, nói vậy là tên trộm đã có chuẩn bị, còn dọn dẹp lại hiện trường, như vậy, sợ rằng đồ vật bên trong đã bị lấy đi mất, rồi tên trộm đó khóa hộp lại như cũ...” Triệu Hoàng Lâm cắn chặt môi dưới, sắc mặt rất là ngưng trọng.

Phương thị lại đột nhiên xì một tiếng bật cười: “Hoàng Lâm, cháu đọc sách đến gốc luôn rồi sao?”

Hai huynh muội nhất thời ngẩng đầu nhìn Phương thị, Phương thị càng thêm vui vẻ: “Không có việc gì, bà nội đảm bảo là không có chuyện gì đâu.”

“Hai đứa nghĩ xem.” Phương thị lắc đầu cười tiếp tục nói, “Muốn lấy đồ thì phải có chìa khóa, muốn mở cái hộp này thì phải dùng vật gì đó đập vào ổ khóa, khóa hư rồi thì lấy gì khóa lại nữa? Hoặc là bọn chúng phải mang hộp đi luôn chứ, sao cái hộp vẫn còn ở chỗ này?”

“Đúng vậy, là do cháu sợ quá nên hò ò ò?” Triệu Hoàng Lâm gãi gãi đầu rồi hít một hơi thật lớn, ” Lúc đào cái hộp ra, chỗ bùn đó có dấu vết vừa

được lắp lại, nói vậy tên trộm đã phát hiện ra chỗ đó rồi.”

“Chìa khóa, nhanh xem cái chìa khóa cha để nơi nào rồi, mở ra nhìn thử đã.” Triệu Tương Nghi đúng lúc nhắc nhở.

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, nhanh chóng bước đến người Triệu Tín Lương xem chìa khóa để nơi nào.

Mặc dù được Phương thị giải thích xong cũng đã thông suốt, nhưng với tình huống chưa thấy đồ còn hay không, tâm mọi người thủy chung vẫn còn treo trên cao... Triệu Hoàng Lâm không dám mở khóa, Triệu Tương Nghi cũng không dám đổi mặt. . .

Cuối cùng vẫn là Phương thị cầm chìa khóa mở hộp nhỏ ra, chỉ nghe tiếng ‘lạch cạch’ của ổ khóa được mở ra, tim mọi người đập nhanh hơn.

“Còn, còn ở trong đó hay không?” Hai huynh muội đồng thanh hỏi.

Chỉ thấy Phương thị sắc mặt ngưng trọng nhìn hai người họ, Triệu Tương Nghi lòng trầm xuống.

“Ha.” Phương thị chợt xì cười, đem bên trong hộp cho hai huynh muội nhìn thử, tờ giấy ghi phương pháp vẫn nằm chính tề bên dưới cái hộp, không ít bạc vụn đều nằm bên trong, một thứ cũng không có bị trộm đi.

Tâm tình mọi người nhất thời buông lỏng xuống.

“Bà nội, bà thật là, chuyện như vậy cũng all6y ra chộc gheo cho bằng được.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười vờ tức giận trách, Phương thị hí hai mắt cười.

Mặc dù bị mất một ít đồ vật này nọ, nhưng hôm nay nhìn thấy thứ quan trọng nhất vẫn còn, mọi người đều nghĩ tên trộm này nhất thời từ tâm nổi lên.

“Cái này gọi là trong cái rủi có cái may.” Triệu Hoàng Lâm thoải mái mà thở ra một ngụm khí lớn, không quên trêu gheo nói.

Nhưng Triệu lão gia tử vẫn còn tự trách, không nói mình vô dụng thì cũng là nói cái khác, Triệu Tương Nghi thấy thế trong lòng cũng không đành lòng, ông nội cũng đã lớn tuổi rồi, không chỉ không theo bọn họ đi ăn tiệc được, mà còn ở nhà một mình trông nhà, vậy mà vẫn còn tự trách chính mình.

“Ông nội, không sao rồi, đồ quan trọng vẫn còn ở đây, ông cũng không có việc gì, đừng có tự trách mình nữa...” Triệu Tương Nghi ra vẻ nghiêm túc an ủi một câu, nhưng sau đó lại nhíu lông mày làm vẻ lo lắng nói, “Chỉ là qua chuyện hôm nay, cháu vẫn suy nghĩ, liệu nhà chúng ta có còn an toàn hay không?”

Kỳ thực nàng không quan tâm lắm tới mấy món đồ bị mất, nàng chỉ lo lắng đến bạc và tờ giấy ghi phương pháp thôi, gần đây chỉ vì còn đắm chìm trong sự vui sướng khi kiếm được tiền nên đầu óc nhất thời mê muội, bây giờ suy nghĩ kỹ lại một chút, đáng lẽ bên trong tờ phương pháp này không nên viết rõ ràng như vậy....Chỉ là nàng hiện tại còn quá nhỏ, không thể làm

ra cái vẻ thành thực trước mặt người lớn được, có lo lắng cũng đâu thể nói ra, nên chỉ đành nói ít đi một chút mà ý lại nhiều hơn, chỉ điểm cho mọi người.

Phương thị cũng đang lo lắng cái này, thấy Triệu Tương Nghi đã nói ra liền tiếp lời: ” Đúng là cây to đón gió lớn mà, trăm triệu lần không nghĩ ra được trong thôn chúng ta lại có kẻ lớn gan, lòng dạ hiểm độc như vậy, nhất định là người không có gia giáo mà.”

“Nếu như chỉ là trộm chút đồ quý giá, vậy cũng thôi đi, nhưng nếu bọn họ vì phương thức chế biến này mà đến nhà chúng ta, vậy thì không tốt rồi.” Triệu Hoằng Lâm suy nghĩ càng lâu thì thấy càng nhiều điểm ngờ hơn, cuối cùng đem ý tứ mà Triệu Tương Nghi nghĩ trong lòng nói ra, “Tục ngữ nói rất hay, ‘không sợ trộm đến lấy đồ, chỉ sợ trộm nhớ thương’.”

“Ca ca nói đúng” Triệu Tương Nghi rút cục buông xuống tảng đá trong lòng, bởi vì người nhà đã ý thức được điểm ấy, nên chuyện này cũng dễ giải quyết, “Cháu có một biện pháp.”

“Tương Nghi, nói một chút cho bà nội nghe xem.” Phương thị mở miệng hỏi.

“Xảy ra chuyện như vậy, chúng ta không thả qua loa, phải luôn giữ tâm đề phòng. ‘ Triệu Tương Nghi lo lắng nói, Phương thị nghe xong, đang lúc nguy cấp lại mỉm cười, đồng hồi trêu gheo nàg.

“Yêu, cháu mới có bao nhiêu lớn, tâm này với chả tâm kia, cháu biết đó là gì không.”

Triệu Tương Nghi giả bộ tức giận: “Hừ, vậy cháu không nói nữa.”

“Hảo hảo hảo, Tương Nghi thông minh nhất, nhà chúng ta không ai thông minh hơn Tương Nghi.” Phương thị ôm lấy Triệu Tương Nghi, “Vậy cháu có thể nói ra không.”

Triệu Tương Nghi xì một tiếng nở nụ cười, tâm tình của Triệu lão gia tử cũng thoáng buông lỏng, trêu gheo nói:” Xem kìa, Tương Nghi cũng thích nghe người ta nịnh hót sao.”

Triệu Tương Nghi rất là thần khí ngễnh đầu, bộ dáng giống như tức giận, sau đó đem biện pháp mình nghĩ nói ra: “Hiện tại không nên giữ tờ phương pháp này lại, chúng ta phải đem hủy đi, mặt khác viết lại một tờ mới, cháu sẽ viết.”

“Bà có chút không hiểu.” Phương thị không nghĩ ra.

Nhưng Triệu Hoằng Lâm lại cười:” Ca hình như hơi một chút, ông nội, bà nội, việc này hãy giao cho con và Tương Nghi làm, bảo đảm sẽ cho hai người thấy thoải mái.”

Lúc này, trong đêm tối, hai người Triệu lão gia tử và Phương thị đều lấy lý do an toàn, liền chạy ra ngoài cửa canh chừng, rất sợ tên trộm lúc sáng kia vì nhớ thương phương pháp kia mà đến đây nữa, ban ngày không lấy được thì buổi tối lại đến lần nữa.

Bên trong, Triệu Hoàng Lâm dẫn Triệu Tương Nghi đi ngang qua phòng Triệu Tín Lương đến phòng mình, Triệu Hoàng Lâm pha mực dưới ngọn đèn yếu ớt, sau đó đưa bút lông cho tiểu muội: “Nào, hôm nay ca ca sẽ cho muội dùng cây bút mới này một lần.”

“Được rồi” Triệu Tương Nghi phá lệ cẩn thận lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, dùng bút lông chấm chút mực nước, sau đó cẩn thận viết vài chữ trên giấy trắng.

Bất quá, những chữ này không phải là dùng loại chữ phồn thể để viết, ngược lại là dùng thể chữ giản thể của hiện đại, nhưng Triệu Hoàng Lâm dù thấy cũng không có trách, từ lúc hắn dạy tiểu muội học chữ, tiểu muội đã viết những loại chữ kỳ lạ này rồi, những chữ kia hắn cũng không có biết, hơn nữa hình thể lại có chút xấu, chẳng qua hắn cho đến bây giờ không có đề cập qua với tiểu muội, bởi vì rất sợ đã kích lòng tin của tiểu muội.

“Tiểu muội, muội đang dùng ký hiệu của mình để viết phương thức chế biến sao?” Triệu Hoàng Lâm vừa cầm nến chiếu sáng cho nàng, vừa nhẹ giọng hỏi.

Triệu Tương Nghi cười hắc hắc nói: “Đúng vậy, đúng vậy, lát nữa ca ca nghe muội nói sẽ biết trong tờ giấy phương pháp này sẽ nhiều thêm mấy thứ.”

Lúc này Triệu Hoàng Lâm là đã có thể hiểu rõ được mục đích của Triệu Tương Nghi rồi, suy nghĩ một lúc không khỏi hô lên: “Tiểu muội thực sự rất thông minh a, đúng là thật khiêu linh lung trời sinh.”

Chương 90: Lại là ăn trộm

Triệu Tương Nghi vừa nghiêm túc viết chữ giản thể vừa cong khówek môi cười hì hì, lòng thâm nghĩ, ca ca, thật ra trời sinh muội chẳng thông minh đâu, chỉ là chiêm chút tiện nghi thôi.

Trong chớp mắt, nàng đã viết xong cách nấu, tất cả đều là chữ giản thể, tuy vậy nội dung so với tâm gốc không khác nhau.

Hiện tại thì tốt rồi, những chữ này đừng nói là người khác, ngay cả Triệu Hoàng Lâm có một bụng kiến thức vẫn xem không hiểu, ở thời đại này chỉ sợ có mỗi mình nàng mới hiểu.

Cho dù phương pháp bị kẻ khác đánh cắp, tìm mọi cách nghiên cứu nó, cũng khó lòng biết được cách làm và không thể nào làm ra được mùi vị chân chính.

Nàng thật ngốc mới có thể hoảng hốt như vậy, ban đầu phương pháp được viết bằng chữ phồn thể suýt bị người ta trộm mất, thật ra thì cũng chẳng cần ngại. Nàng hỏi người trong nhà mấy nguyên liệu chủ yếu nhưng chả ai biết, thế nên nàng đã gọi tên khoa học của chúng, khẳng định ở thời đại này đâu có ai biết được. Khi đó, người trong nhà chỉ cho là Triệu Tương Nghi tâm huyết dâng trào gọi loạn, dù sao bọn họ cũng đâu biết tên mấy loại cây đó, thế nên tùy nàng thôi. Phương pháp này có rơi vào tay người khác thì họ cũng chẳng biết cái cây đó ra sao, càng không biết đến nơi nào tìm thì làm sao mà điều chế.

Lúc đầu Triệu Tương Nghi đã mất một phen tâm huyết để khuyến khích mọi người, có vài loại Phương thị chưa từng nghe qua, sợ là có độc, ăn vào sinh bệnh thì toi, cho nên còn đặc biệt đi thỉnh giáo lão Ôn, chờ lão Ôn nghiệm chứng qua, chứng thật không độc rồi Phương thị mới dám dùng để chế biến hương liệu.

Bên này, Triệu Tương Nghi xếp tờ giấy vừa viết phương thức làm lại cho cẩn thận, rồi nhờ Triệu Hoàng Lâm thêm vài hương liệu không cần thiết vào bản gốc, làm mờ đi những hương liệu quan trọng, tất cả đều dùng chữ phồn thể.

Bởi vì, giờ phút này trong lòng nàng đang có một kế hoạch lớn, hơn nữa lợi dụng cái bẫy này rất nhanh có thể bắt được tên trộm kia.

Nếu như người nọ vẫn luôn bị tờ phương thức chế biến này thu hút.

Đêm hôm đó, Triệu Tương Nghi vẫn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, nàng cũng hi vọng một chút nghi ngờ đó chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Chờ Triệu Hoàng Lâm sửa lại xong, Triệu Tương Nghi nói: “Ca, chúng ta để lại chỗ ban đầu đi, lần này khẳng định an toàn, chờ bà nội quên cách làm, muội sẽ đọc cho bà nghe, những phụ liệu kia muội sẽ đọc được.” Hết cách rồi, lúc ca chỉ vào một chữ và hỏi ý nghĩa của nó, Triệu Tương Nghi

đành nói chữ giản thể thành “ký hiệu”...Kết quả Triệu Hoàng Lâm tỏ ra lúng túng, rất miễn cưỡng chỉ vào một ít chữ giản thể mà tán dương rằng nhìn rất đẹp mắt.

Triệu Tương Nghi đồ mồ hôi hột, một người chưa từng cầm qua bút lông thì đẹp mắt chỗ nào vậy?

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, hai huynh muội đem bạc cùng tờ phương pháp để lại chỗ cũ, nơi đó rất bí mật, cực kỳ khó bị phát hiện, huống chi trải qua lần này, người trong nhà lại càng cẩn thận hơn, những người bụng dạ khó lường muốn trở lại trộm tiếp, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Cuối cùng, nàng nhìn lại bản gốc, ánh mắt Triệu Tương Nghi lóe lóe đảo quanh, sau đó cầm lên quơ quơ, nhìn Triệu Hoàng Lâm cười nói: “Ca, chúng ta chơi trốn tìm đi?”

Triệu Hoàng Lâm tựa hồ cũng quên mất Triệu Tương Nghi có mấy tuổi, chỉ cười phụ họa theo: “Được, ca cũng đang nghĩ như vậy đây. Ừ...để nó lại chỗ cũ đi.”

Triệu Tương Nghi đồng ý gật gật đầu.

Nếu như tên trộm thường, có lấy món gì quý giá thật cũng không là cái gì, xem như vận xui nhà họ đang đến, nhà ai mà không bị trộm ghé thăm một hai lần?

Nhưng nếu đánh cắp phương pháp làm hương liệu, vậy thì dùng cách này có thể bắt được hẳn.

Ngày kế, Phương thị đem chuyện trộm ghé thăm kể cho Triệu Tín Lương nghe, Triệu Tín Lương lúc đầu là kinh ngạc, nhưng biết tờ phương pháp và bạc vẫn còn thì thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Phương thị còn nói cho nhà Lý thị biết chuyện này.

Dần dần, tin nhà họ bị trộm lan rộng ra cả thôn, mọi người mơ hồ biết được, nhà bọn họ có một tờ giấy ghi phương pháp làm hương liệu, thật may không bị trộm mất, nếu không liền xong đời.

Người vô tâm nghe xong liền cười một hồi rồi thôi, thỉnh thoảng nói đôi ba câu may mắn này nọ, người hữu tâm nghe được, cư nhiên đúng như Triệu Tương Nghi đoán, tên đó sẽ tỉ mỉ hỏi thăm chỗ cất giấu.

Phương thị nhất nhất trả lời đối phương, cũng hết sức thật lòng kể ra chỗ cất giấu.

Cùng lúc đó, hành động của Dương thị lại có chút khả nghi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nghe đại phòng bị trộm, bà ta còn chộp người vào cửa hỏi thăm, vừa bắt đầu, mọi người chỉ cho là bà ta đang hỏi thăm, nhưng vẫn nói ra nhiều thứ, Triệu Tương Nghi nhìn đám người này mà trong lòng càng sinh ra hiềm nghi, cảm thấy Dương thị cũng đứng trong hàng ngũ có ý đồ đen tối.

Bên này, thấy Dương thị lại hỏi: “VẬY các con phải khóa chặt cửa rồi, ai yêu, ngày hôm qua ta có ở nhà, nhưng bạn muốn chết, không có ra cửa, nếu bị trộm nhớ thương, ta nhất định sẽ cẩn thận coi chừng nhà các con, cho các con bắt trộm.”

Triệu Hoàng Lâm lộ vẻ hoài nghi, ngoài miệng thì cười khẩy: “Sao ta không phát hiện ra, tam thẩm lại trượng nghĩa như thế.”

“Tam thẩm đã khác trước nhiều rồi mà.” Dương thị cư nhiên chưa nghe ra Triệu Hoàng Lâm đang châm chọc bà ta, chỉ dùng sức lực cười hì hì, còn tưởng rằng mọi người đang thân thiết với bà ta hơn.

“Thật may phương pháp làm hương liệu chưa bị trộm mất, bằng không thể nào cũng xong đời.” Triệu Tương Nghi nghi ngờ nhìn Dương thị, mặc kệ tên trộm kia có phải là bà ta hay không, thử để bà ta dò xét xem sao.

“Ồ? Vậy nhà tụi con để phương pháp làm đó ở đâu, tên trộm kia cũng thật đần, cư nhiên tìm không thấy à?” Con người Dương thị chuyên chuyên, giọng nói cũng bắt đầu kích động hơn, tuy đã cố gắng che giấu.

Triệu Tương Nghi tỉ mỉ quan sát cử chỉ Dương thị, sau đó híp cặp mắt cố ý cười nói: “Chúng con kẹp vào sách rồi để trong phòng ca ca ấy.”

“Ồ, chỗ đó kín à, cho dù tên trộm có vào cũng chỉ nghĩ là nó được giấu trong phòng đại ca, vạn vạn không ngờ tới lại giấu vào phòng sách của Hoàng Lâm.” Dương thị cao hứng cười cười, “Thật may nhà các con chẳng tổn thất gì, chỉ mất vài cuộn vải gì đó thôi, mà cũng chẳng đáng giá.”

“Vợ lão tam, làm sao người biết nhà chúng ta bị trộm vài cuộn vải?” Phương thị cảnh giác nhìn Dương thị, “Chúng ta đâu có đồn chuyện này ra ngoài?”

“Khụ...Này, này...” Dương thị chột co quắp, xoa xoa hai tay ha ha cười, sau đó lại hàm hồ nói, “Ta đoán thôi, trước nhà có may vài bộ áo mới, vẫn còn dư lại mấy cuộn, còn đặt ở vị trí dễ nhìn thấy, sao không bị mất cho được, ha ha, ha ha.” Mặt Dương thị nhất thời trở nên nhăn nhó, sau lại nói nhà có chuyện phải về gấp, nhân cơ hội chạy tóe khói.

“Cử chỉ của bà ta rất khả nghi, không đúng lắm...” Triệu Hoàng Lâm híp mắt lại, môi mỏng mím chặt, đem lời trong lòng nuốt trở về, sau có hơi cười lạnh, “Thôi cứ chờ xem động tĩnh trong mấy ngày nay vậy.”

“Bây giờ trộm cũng thật to gan, ban ngày trong nhà có người mà cũng dám vào nhà trộm vặt, bất kể có phải là người trong thôn hay không, về sau nếu bị ta bắt được, ta phải chặt tay của hắn.” Lão Triệu suy nghĩ hơi thô, căn bản không hiểu được sao bọn trộm cắp này lại hèn hạ đến thế, nói xong còn thấp giọng thêm một câu, “Ồi chao? Các người rêu rao làm gì, không sợ có thêm vài kẻ vào nhà nữa sao?”

Triệu Tương Nghi che cái miệng nhỏ nhắn lên lên cười, nàng muốn chính là kết quả này.

Bất kể những kẻ kia có phải đến trộm cách nấu hay không, thì đám đó

vẫn là kẻ trộm, tóm lại chỉ cần chú ý hơn một chút, thế nào cũng bắt được trộm, rồi nghĩ cách xử lý sau.

Phương thị ước chừng cũng hiểu ý định của hai huynh muội họ, dễ thương lại còn thông minh nữa, quay qua quở trách lão Triệu: “Hễ mở miệng ra là chặt tay chặt chân, ông mà chặt người ta thật, thì ai ngồi tù đây?”

Hai huynh muội thấy ông nội, bà nội cãi nhau, cũng đành cười rồi lắc đầu một cái đi về phòng mình.

Không ngờ tới, tên trộm kia lại mất kiềm chế đến thế, mừng chín tháng tư đêm đó lại lên vào nhà... Có thể qua nôn nóng, mà chẳng phát hiện điều bất thường đang đến — tối nay cửa đại phòng đã khóa kỹ, mà bị tên tặc kia lại dễ dàng mở được.

Mấy ngày nay bởi vì canh chừng, cho nên hai huynh muội họ một người thức một người ngủ luân phiên nhau.

Triệu Tín Lương còn bố trí một cơ quan nhỏ trong phòng Hoàng Lâm, phạm là người nào đụng vào cuốn sách sẽ có “báo động” bật lên.

Vào lúc nửa đêm, Triệu Tín Lương híp lại cặp mắt nằm ở trên giường chờ, khi kẻ đó đụng vào hần sẽ nhôm dậy ngay tức khắc.

Quả thật có người luôn ham muốn cách nấu của nhà bọn họ.

Nương nhờ ánh trăng, kẻ đó len lén chạy tới giữa, tỉ mỉ tra xét bên trong gian phòng.

Triệu Hoàng Lâm cũng không ngủ, còn thấy người đó nhẹ nhẹ đi vào, hần lập tức khẩn trương lên, tuy vậy vẫn giả bộ ngủ, mặc cho tên trộm kia cứ lật hết cuốn này đến cuốn khác.

Triệu Tương Nghi cùng Phương thị nghe thấy động tĩnh, cũng lặng lẽ rời giường, len lén đi tới chỗ Triệu Tín Lương...

Phương thị thấy trong phòng Triệu Hoàng Lâm thực sự có người, vừa định tiến lên bắt trộm, Triệu Tín Lương lại lập tức ngăn lại, nhìn bà khẽ lắc đầu, ý bảo bà đừng “Đả thảo kinh xà”.

Chờ tên trộm kia tìm được tờ giấy viết phương pháp rồi, đám người Triệu Tín Lương mới bàng hoàng nhận ra, kẻ đó là Dương thị.

Người đầu tiên vào nhà họ trộm đồ cư nhiên là Dương thị.

Chương 91: Nghiệp chướng không thể lưu lại

Nhân lúc Dương thị còn đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng, hoàn toàn buông lỏng cảnh giác cùng đề phòng, Triệu Tín Lương đột ngột xông ra nhắm ngay chân Dương thị đạp mạnh, Dương thị sợ hét lên một tiếng, sau đó đứng không vững liền quỵ rạp xuống sàn.

“Cái đồ nghiệp chướng không có mặt mũi, người liên tục nói chúng ta là người một nhà, không ngờ người lại đánh chủ ý lên người nhà mình.” Phương thị rất tức giận cũng nhảy ra khỏi chỗ nấp, chỉ vào Dương thị phun một tràng mắng chửi.

Triệu Hoảng Lâm nhanh chóng nhảy xuống giường đốt đèn lên, vừa lúc nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, Triệu Hoảng Lâm thấp giọng nói: “Cha, bên ngoài còn một tên.”

Mọi người lập tức nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trong màn đêm đen có một bóng người đang cầm đầu chạy ra khỏi Triệu gia, nhìn dáng vẻ của hắn hẳn là nghe được động tĩnh bên trong nên mới có ý chạy trốn.

Chắc hẳn kẻ này thậm chí đến phương pháp làm hương liệu nhà họ nên mới có tâm tư đến đây chiêm tiện nghi.

Chẳng qua Dương thị không gặp may, trước khi hắn bước vào đã bị mọi người bắt được nên hắn mới may mắn chạy thoát được một kiếp.

Đợi hắn hốt hoảng chạy ra khỏi nhà họ thì Triệu Hoảng Lâm mới xoay người lại, nói một câu: “Con nhìn thấy rõ, tên đó là họ hàng của Thanh Thủy thúc.”

“Từ lúc nhà bọn họ dùng chuyện xe bò để khi dễ ta, ta cảm thấy không thể trông cậy nhiều vào họ rồi.” Triệu Tín Lương hung tợn nói một câu, cùng lúc đó, Dương thị sợ đến giọng nói đều run rẩy:

“Mọi người, mọi người làm cái gì vậy, ta, ta chẳng qua là thấy có người khả nghi thường qua lại nhà mình, nên mới lén lút sang đây nhìn xem là ai, sợ, sợ kẻ đó đến nhà mình ăn trộm....”

“Phi” Phương thị cúi người xuống đánh một cái vào ót Dương thị, Dương thị chỉ cảm thấy từ ót truyền đến một cơn đau nhói, “Người giúp bọn ta trông nhà? Người không tăng thêm phiền phức cho chúng ta mới là lạ đấy.”

“Ta không có a ta thật không có, ta cái gì cũng không có làm, tại sao mọi người lại có thể oan uổng ta như vậy chứ, nói đi nói lại chính là mọi người có ý đem chuyện ăn cắp đồ lên đầu ta, sao mọi người có thể làm ra chuyện như vậy.” Da mặt Dương thị đúng là rất dày mà, bất cứ lúc nào cũng có thể bày ra cái bộ dạng khốc lóc trước mặt người khác, nếu không có chứng cứ rõ ràng, sợ là khó mà bắt nàng ta nói thật.

Triệu Tín Lương không nhiều lời với Dương thị nữa, bảo triệu Hoảng

Lâm đi lấy dây thừng đã chuẩn bị trước đó đến đây, mà hấn khí lực rất lớn, dễ dàng chế phục Dương thị, mặc cho nàng ta khóc lóc kêu cha gọi mẹ, cuối cùng vẫn đem nàng ta trói thật chặt lại.

Triệu Tương Nghi nhìn Dương thị bị trói thật chặt như cái bánh chưng, trong lòng không khỏi có chút vui vẻ.

Lúc này, trời đã dần về khuya, Lý thị và Triệu lão gia tử đều bị tiếng kêu la, khóc lóc của Dương thị đánh thức, trải qua chuyện trộm ghé thăm kia, tính cảnh giác của mọi người tăng lên không ít, vừa nghe thấy động tĩnh, trong lòng có chút sợ, hơn nữa không thể đi vào giấc ngủ được, liền vội mặc quần áo chạy đến đại phòng.

“Ồ, đây là thế nào?” Lý thị ôm tiểu Hoàng Tuấn mới bị đánh thức vừa đỡ, vừa hỏi một câu, có chút không rõ tình huống bên trong.

Chỉ thấy Dương thị bị trói bằng một dây thừng, mà nàng ta không ngừng lăn qua lăn lại trên sàn nhà, miệng nói không dứt, mắng chửi cũng có, cầu xin cũng có.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu lão gia tử liếc Dương thị đang giãy dựa trên sàn: “Nhất định là nó lại làm chuyện xấu gì rồi.”

“Mọi người sao lại có thể đối xử với ta như vậy, hiện tại giàu có rồi nên tùy tiện khi dễ người ư, ta cái gì cũng không có làm, các người dựa vào cái gì mà đem ta trói lại, có còn vương pháp nữa hay không, ông trời sẽ nhìn một đám vương bát đản [câu chửi TQ] các người chết không được tử tế.” Dương thị ở trên sàn nhà lăn qua lăn lại, trên miệng liên tục mắng, cuối cùng liền thốt ra một câu nguyên rủa.

“Người câm miệng” Phương thị rống lên một tiếng, sau đó che chở Triệu Tương Nghi, rất sợ nàng nghe được sẽ không tốt, dụ dỗ nói, “Tương Nghi, khuya lắm rồi, bà cháu mình đi ngủ trước nha?”

Triệu Tương Nghi lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Bà nội, con chưa buồn ngủ, con muốn nhìn một chút. . .”

Phương thị vô phương, khuyên can mãi mà cháu gái rất quật cường, đành thôi, trong đầu lúc này chỉ nghĩ xem phải xử lý Dương thị này như thế nào.

Bà cũng đem chuyện đã xảy ra nói sơ qua cho Lý thị nghe một lần, Lý thị kinh ngạc che miệng: “Còn có chuyện này?”

Sau đó cũng rất tức giận, đem tiểu Hoàng Tuấn đưa cho Phương thị ôm, đừng nghĩ Lý thị là một phụ nhân nhưng khí lực rất lớn, lập tức vọt đến trước mặt Dương thị, đè nàng ta ra, rồi sau đó từ trong ngực Dương thị lấy một tờ giấy.

Đó chính là tờ bí phương mà Triệu tương Nghi viết ra để làm mỗi câu.

“Xem ta không đánh chết người, người còn ở đó nói mình không làm gì,

đồ trời đánh.” Triệu lão gia tử cũng biết được Dương thị này khẳng định chính là nhắm tới tờ bí phương này nên mới lết xác sang đây, hỏi sao ông không tức giận, liền chạy đến cho dương thị một cước.

Mọi người thấy thế vội ngăn lại, sợ Triệu lão gia tử nhất thời tức giận đá chết Dương thị, tuy rằng Dương thị làm ra chuyện này là xấu nhưng không đáng chết, hơn nữa cũng phải để bọn họ điều tra ra ai mới là chủ mưu đằng sau thì lúc đó xử phạt cũng không muộn, dù sao vương pháp vẫn còn đây, cũng không để dương thị thoát tội được, nếu lúc này dương thị bị Triệu lão gia tử đá chết, đến lúc đó Triệu lão gia tử phải chịu trách nhiệm...

Chờ tâm tình của mọi người cũng dần dần ổn định lại, đèn trong đại phòng cũng đã đốt lên, đương nhiên tam phòng bên kia cũng nghe được động tĩnh liền chạy tới xem.

Triệu lão tam vừa vào trong, đã thấy mọi người trong nhà hung hăng trừng dương thị đang quỳ trên sàn, không khỏi hơi kinh ngạc, chỉ thấy dương thị bị trói lại, nghi hoặc hỏi: “Bà, bà lại làm cái gì nữa vậy?”

Triệu lão gia tử vì chuyện của Dương thị nên đã sớm không thể trông cậy gì vào triệu lão tam nữa, lúc này chỉ hàm hực nói ra: “Nó làm chuyện tốt gì người cũng không biết? Chỉ sợ người cũng có tham gia vào thôi.”

Chỉ là Triệu lão tam không những không hiểu rõ đầu đuôi, nghe thấy phụ thân nói thế, rất mất hứng nói: “Cha, cha không nên nói vậy, nói như thế chẳng khác nào nói con không phải là ruột thịt của ngài.”

“Cái đồ vô liêm sỉ kia, người là do ta mang thai mười tháng sinh hạ được, lại nuôi người tới lớn, người hôm nay lại dám nói lời như vậy sao.” Phương thị rất tức giận nói, “Người chính là bị cái con đàn bà này dạy hư nên mỗi ngày mới lười biếng, đi đánh bạc.”

“Cha, bây giờ nên xử trí như thế nào?” Triệu Hoàng Lâm xoa xoa mi tâm, sau đó ngồi ở bên cạnh Triệu Tín Lương, nhẹ giọng hỏi.

“Hừ, xử trí như thế nào?” Triệu Tín Lương đột nhiên nhìn dương thị chằm chằm, cười lạnh một tiếng, ” Từ lần trước nàng ta dám bỏ thuốc vào bát cơm hãm hại cha con ta, mà cha cũng đã để nàng ta lưu lại đến bây giờ, cũng là do cha nhẹ dạ nên hồ đồ, người như thế, sao có thể giữ lại trong nhà được, đợi trời vừa sáng, liền đưa nàng ta đến chỗ Lý Chính, tội trộm cướp bị xử như thế nào thì cứ áp dụng lên nàng ta là được, cũng xem đây chính là cái giá nàng ta phải trả đi.”

“Tín Lương nói đúng, người như thế ta không muốn nhìn thấy thêm một khắc nào nữa, lần trước ta bảo để lão tam hưu nàng ta đi, các người còn nói phải có ký đến hài tử. “Triệu lão gia tử rất tán thành nói

Dương thị vừa nghe xong, lập tức luống cuống, nhanh chóng thu hồi bộ dáng khóc lóc của mình, rồi dập đầu xuống nói: “Ta sai rồi, ta sai rồi, mọi người hãy tha cho ta lần này thôi, là ta không biết xấu hổ, là ta đáng chết, sao lại có thể đi ăn trộm đồ của đại ca, xin mọi người hãy tha cho ta lần này

thôi, ta lần sau cũng không dám nữa, sau này sẽ cố gắng làm việc, cũng không bao giờ làm... chuyện ngu xuẩn như vậy.”

“Tam thâm, cháu thà rằng tin trời sẽ sụp xuống, cũng không tin lời hứa này của thâm đâu.” Triệu Hoàng Lâm mang theo ánh mắt đầy chán ghét nhìn Dương thị, lời nói ra cũng không có chút tình cảm nào.

Triệu lão tam thấy thế, đối với Dương thị cũng thất vọng: “Bà còn mỗi ngày quở trách tôi nữa sao? Bà xem đi, bà đã làm chuyện tốt gì rồi?”

“Đừng có giả bộ” Triệu lão gia tử thuận tay cầm một món đồ ném vào người Triệu lão tam, “Đừng cho là ta không biết người và con đàn bà này là một phe với nhau, nội ứng ngoại hợp sao, chờ trời vừa sáng, bị bắt đến chỗ Lý Chính cũng không có thiếu người đâu.”

“Cha ơi, sao cha lại đối xử độc ác với nhi tử ruột của mình như vậy, sao cha lại nhẫn tâm mà học lời kịch trong vở ‘Quân pháp bất vị thân’ [Đại nghĩa diệt thân] chứ?” Triệu lão tam nghe thấy đã sợ đến mức tim và gan muốn rớt ra, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt triệu lão gia tử khóc lóc cầu xin nói.

Tội trộm cắp là tội cực kỳ nghiêm trọng, nếu hắn bị đưa đến Lý Chính khẳng định sẽ bị đưa tới nha môn trên trán, không phải sẽ chết chắc sao.

“Ta thấy, trước đem hai người họ nhốt ở chuồng bò đi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ đã.” Triệu lão nhị đứng một bên đề nghị.

Triệu Tín Lương lại lắc đầu: “Mọi người đi ngủ trước đi, ta cũng không vội, ta phải đến tam phòng bọn họ xem một chút, có hay không tang vật gì nữa, đồng thời xác nhận xem nàng ta có phải là tên trộm hôm trước đến trộm đồ không.”

“Cha, trực tiếp hỏi bà ta không phải tốt sao.” Triệu Tương Nghi chỉ vào Dương thị, giọng nói non nớt lộ vẻ tức giận, nàng ta bây giờ là cá trong chậu, nên muốn hỏi cái gì cũng đều rất dễ dàng.

Triệu Tín Lương sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi, sau đó tức giận trừng mắt Dương thị: “Vậy người nói xem, hôm nay có phải là lần đầu tiên người đến đây trộm đồ nhà ta không, còn có ngày bảy tháng tư trước có đến đây một lần? Người đừng có nghĩ đến việc nói dối ta, một lát nữa ta cũng đến tam phòng các người đối chứng lại xem, nếu người nói là do người khác làm, thì hai ngày qua người căn bản chưa lên trán, nên đồ vật trộm được khẳng định còn ở trong nhà các người, còn chưa được phi tang nhỉ?”

“Không cần hỏi, nhất định là nàng ta” Phương thị rất chắc chắn nói, “Nàng ta đối với đồ vật trong nhà bị mất trộm rất rõ, nói vậy mấy thứ kia chính là do nàng ta trộm rồi.”

“Là ta trộm, là ta là ta” Dương thị sợ đến nước mắt đều chảy ra, trên mặt toàn nước mắt nước mũi, khóc đến nổi mặt cũng đỏ lên, lúc này nàng ta không dám giấu diếm điều gì nữa, chỉ cố nói ra thật nhiều, mong được lấy công chuộc tội.

Triệu Tương Nghi tâm vừa nháy, quả nhiên là Dương thị làm.

Tuy nói nàng cũng từng hoài nghi Dương thị, nhưng cũng không là một trăm phần trăm, mặc dù tối hôm nay bắt được Dương thị trộm đồ, nhưng trong lòng Triệu Tương Nghi thủy chung vẫn có hai cái nhận định, một, tên trộm xuất hiện vào ngày bảy tháng tư kia chưa biết chừng là kẻ khác nhau, hai, Dương thị rất có thể là do ban sáng nghe được tin tức do bọn họ cố ý thả ra nên mới sinh lòng tham, mới chạy đến cửa

Hôm nay nghe nàng ta chính miệng thừa nhận, Triệu Tương Nghi trong lòng vẫn là có chút kinh ngạc.

Chương 92: Tin tức đáng sợ

Nếu cẩn thận suy nghĩ kỹ một chút thì Dương thị đúng là người khả nghi nhất cũng không sai, theo lời Triệu lão gia tử kể lại thì lúc sáng khi ông ở lại trong nhà, có sang nhị phòng một lúc để sửa cái nôi, cũng có chú ý đến đại phòng bên này, nên tên trộm nếu là người ở bên ngoài cũng không dám vào nhà họ để trộm đồ vào lúc đó, vì khả năng bị tóm được rất lớn.

Nhưng loại tình huống này nếu như đặt ở trên người Dương thị, thì lại khác, nàng ta là người Triệu gia, cũng biết hết thói quen của từng người và phòng ốc Triệu gia, thậm chí là vị trí để vật trưng bày. Tiểu Hoàng Tuấn gặp chuyện không may, Lý thị và Triệu lão nhị phải ôm đến chỗ lão Ôn nên không có ở nhà, mặc dù Triệu lão gia tử ở nhà, nhưng tâm tư lại đặt hết vào việc sửa cái nôi, mà Dương thị khẳng định nắm rõ hết tình hình cho nên mới nắm chắc như thế đến đây trộm đồ, cũng không cần lo lắng triệu lão gia tử đến đây dò xét động tĩnh... Hơn nữa nàng ta lại rất quen mọi thứ ở đây nên mới nhanh chóng liếc nhìn, lật đồ để xem và đặt lại đúng vị trí, hòng mong tìm được thứ mình cần.

Không đúng, chuyện của tiểu Hoàng Tuấn chắc chắn đã được Dương thị trù tính từ trước, và nàng ta nhất định đã chuẩn bị cho kế hoạch này lâu lắm rồi nên mới có thể làm nhanh như vậy....

Triệu Tương Nghi chỉ suy đoán đến một nửa thôi liền ngưng lại, nàng thật không dám suy đoán tiếp nữa.

Nhưng khi thấy Dương thị tiếp tục dùng giọng khàn khàn nói, “Ta thừa nhận, ta sẽ đem tất cả nói ra hết, chuyện mất đồ vào ngày bảy tháng tư đó đều là do ta làm hết, cầu mọi người hãy tha cho ta, ta biết mình đã sai rồi, ta là đồ đáng chết, cầu mọi người đừng giải ta đi gặp quan, không nể mặt ta thì cũng xin nể mặt hai đứa nhỏ nhà ta với.”

“Thảm chính là muốn bí phương nhà cháu nên mới đến đây?” Triệu Hoàng Lâm nghi ngờ hỏi.

Dương thị quỳ trên mặt đất một lạy rồi một lạy dập đầu đại gia, nhanh miệng nói: “Đúng, đúng, đúng, là ta muốn bí phương nên mới mò đến đây, nhưng ta vô tội, người của Bách Vị Lô tìm đến ép buộc ta, muốn ta vào đại phòng trộm bí phương đem đến cho họ.”

Mọi người nghe vậy đều là không thể tin được, ai cũng hít một hơi dài, Dương thị đột ngột nói là tin tức này khiến cho tim mọi người đều đập nhanh lên, hóa ra việc Dương thị đến trộm bí phương không phải là vì mình, mà là có người âm thầm mua chuộc nàng ta.

“Người ... mau nói lại một lần nữa cho ta nghe.” Phương thị chỉ vào mặt Dương thị không thể tin nói, sau đó lại hoảng sợ nhìn con lớn của mình, “Tín Lương, cái này, giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Tuy rằng Triệu Tín Lương nghe Dương thị tiết lộ bí mật này cũng không phải là không kinh ngạc, nhưng hấn tương đối tỉnh táo. Thầm nghĩ, thật may là hôm nay nhà mình đi trước bọn họ một bước nên mới biết được chuyện này, như vậy cũng có biện pháp giải quyết.

Triệu lão gia tử cho rằng tờ giấy bí phương này là đồ thật, lập tức cẩn thận dặn dò: “Đúng vậy, Tín Lương, chuyện này rất nghiêm trọng, con nhanh đem bí phương này giấu đi, cha thấy Bách Vị Lô lần này khẳng định sẽ không bỏ qua đâu, đã có lần đầu tiên ắt sẽ có lần thứ hai.”

Triệu Tín Lương biết tờ bí phương này là giả nhưng không có giải thích gì nhiều, chỉ trầm mặc nhìn tờ bí phương giả này không nói lời nào, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Dương thị lại tiếp tục khóc lóc cầu tình: “Ngày bảy tháng tư đó, là ta... ta bảo Trương Liên đến nhị phòng làm cho Hoàng tuần khóc, nhằm thu hút sự chú ý của cha, chờ nhị nhị ca và nhị tẩu ôm lấy Hoàng Tuần đến chỗ lão Ôn, ta mới nhân lúc cha mang dụng cụ đến sửa cái nôi... Lén lút chạy vào đại phòng, lật tung mọi thứ lên một tác đất cũng không chừa... Thế nhưng ta ngoại trừ cầm phần vải vóc dư và mấy cái bánh ra thì cái gì cũng không có đựng vào... Bí phương không phải là còn trong tay mọi người sao...”

“Đó là do bọn ta may mắn” Triệu Tín Lương siết chặt quả đấm, vào giờ khắc này, hấn thập phần hận bây giờ là buổi tối, nếu là lúc sáng thì hấn đã trực tiếp giải dương thị đi gặp quan rồi.

Lý thị kinh ngạc đứng hình tại chỗ, nhất thời không thể tin nổi, sau đó dùng hết khí lực vọt tới trước mặt dương thị, giáng lên mặt nàng ta một cái bạt tai, lại hung hăng mắng nhiếc: “Người dẫu gì cũng là thâm hiểm của Hoàng tuần, làm sao người có thể nhẫn tâm bảo con gái mình làm ngã cái nôi như vậy, Hoàng Tuần mới có bấy nhiêu, từ trên nôi té xuống đất, người không sợ nó xảy ra chuyện sao, ngày thường ta đã không so đo với người, người lại dám làm ra cái chuyện như vậy mà không sợ bị thiên đao đâm chết ư... Người có biết là xem chút nữa hại ta mất đi con trai không hả, ô ô ô ô...”

Đánh chửi xong, Lý thị rơi nước mắt không ngừng, mắt đỏ lên.

Triệu lão nhị thấy thế, vội kéo Lý thị ra, cũng không có xấu hổ mà ở ngay trước mặt mọi người ôm lấy thê tử dỗ dành: “Được rồi, được rồi, đừng có tức giận nữa, chúng ta trở về phòng thôi, nơi này đã có đại ca xử trí rồi, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho nhà ta, nàng vừa mới ra tháng thân thể đã không tốt, lúc này đừng có tức giận mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe.” Lúc này, hấn quan tâm nhất chỉ có vợ mình thôi, cũng quên mất là phải tính sổ với Dương thị.

Triệu Trương Nghi đem cử chỉ của hai người họ đặt vào trong mắt, trong lòng cũng rất cảm động, nhìn hai người nhị thúc và nhị thím thật là hạnh phúc.

Phương thị thấy thế, nước mắt cũng rơi xuống, bà cúi đầu lau đi rồi cũng an ủi Lý thị vài câu, cam đoan sẽ cho Lý thị một câu trả lời hợp lí, chờ Lý thị bị Triệu lão nhị dụ dỗ đi về, Phương thị tiếp tục trừng mắt nhìn Dương thị nói: “Người lúc này nói gì cũng vô ích, nhà này sẽ không dung túng một kẻ độc ác, không biết xấu hổ như ngươi.”

“Mẹ, mẹ, vậy còn con?” Triệu lão tam thoát cái quỳ xuống trước mặt Phương thị, nước mắt cũng chảy xuống run rẩy nói: “Mẹ, con thật là không biết việc này, nếu biết thì con cũng đã khuyên nàng ta rồi, hơn nữa con là con ruột ngài, ngài nghìn vạn lần đừng giải con đến gặp quan.”

Phương thị trong lòng cũng rất đau, nhưng bà thật không thể tin lời nói của Triệu lão tam được, chỉ quay mặt đi chỗ khác không nhìn Triệu lão tam, cúi đầu lặng lẽ khóc thầm.

Triệu Tín Lương không đành lòng để mẹ thương tâm, hơn nữa Triệu lão tam cũng là thân huynh đệ của hắn, cho nên chỉ lạnh lùng nhìn Triệu lão tam: “Người nói người cái gì cũng không biết? Tốt lắm, ngươi hãy thề độc đi, nếu ngươi dám thề độc để chứng minh thì ta sẽ tha cho ngươi lần này.”

“Ta cũng dám lập một lời thề độc để minh chứng cho sự ăn năn hối lỗi của mình, xin mọi người hãy tha cho ta lần này thôi, ta dập đầu van cầu mọi người, mọi người là tổ tông của ta, sau này ta sẽ hiếu kính với mọi người.” Dương thị thấy thế lập tức dập đầu xuống đất thật vang, nhưng mọi người không một ai mảy may để ý đến nàng ta.

Triệu lão tam vì để bảo vệ chính mình, cũng không nhìn lấy Dương thị một lần, chỉ quỳ gối trước mặt mọi người giơ tay lên: “Ta, Triệu Tín Lương xin thề, nếu như ta biết thê tử nhà mình có ý đồ ăn trộm, đồng thời còn cùng nàng bàn bạc thì sẽ bị trời giáng ngũ lôi đánh chết, còn như không chết thì sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn, không có người chăm sóc cho đến lúc lâm chung....”

Người cổ đại chung quy đối với mấy chuyện thề độc đều rất nghiêm túc, nếu thật không làm cái gì sai trái, chắc chắn sẽ thề độc để chứng minh cho sự trong sạch của mình, nếu trong lòng có quỷ, chỉ sợ sẽ không dám thề độc đâu. Triệu lão tam không chút do dự thề độc như thế, hắn là không biết chuyện này đi?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đang lúc Triệu Tương Nghi cân nhắc thì Triệu lão tam luôn mồm phát ra từng lời thề độc, chỉ thấy phương thị đột nhiên mở miệng cắt đứt lời Triệu lão tam ——

“Được rồi, đừng nói nữa” Phương thị ôm ngực khóc nức lên, khi Triệu lão tam ngừng nói thì bà run run rẩy rẩy quay sang nhìn Triệu Tín Lương khóc nói:

“Tín Lương, con đừng có oán mẹ... mẹ tin lời lão tam nói.” Nói xong, Phương thị cũng không cho Triệu lão tam kịp nói gì thêm, liền xoay người rời đi.

Triệu lão gia tử sợ phương thị xảy ra chuyện nên lập tức đuổi theo.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại ba người đại phòng và hai người Triệu lão tam cùng Dương thị.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy cử chỉ của nhị thúc, nhị thẩm lẫn ông nội và bà nội đều rất tốt, nhưng khi nhìn sang Triệu lão tam và Dương thị thì lại cảm thấy có sự biến hóa tương phản làm cho nàng khó mà tiếp thu được.

Đồng dạng đều là người, đều cùng cha mẹ sinh ra, vì sao Triệu lão nhị và vợ mình tương thân tương ái, cả ông nội và bà nội dù đã lớn tuổi nhưng vẫn rất quan tâm lẫn nhau, vì sao khi đến triệu lão tam và Dương thị lại thành “vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai họa đến thì tự bay đi” ?

“Lão tam, người đừng quỳ nữa, về phòng trước đi, mẹ cũng đã nói rồi, ta tự nhiên sẽ không làm khó dễ người, dù sao... Dưới người còn có hai đứa nhỏ.” Triệu Tín Lương rất ghét cái vị huynh đệ ruột thịt này của mình, thật sự không còn khí lực mà chỉ trích hấn nữa, chờ khi Triệu lão tam đứng dậy ra đến cửa, Triệu Tín Lương lại bồi thêm một câu, “Người tự giải quyết cho tốt, nếu còn có lần sau, ta sẽ không nói chuyện tốt như vậy đâu.”

Chỉ thấy thân hình Triệu lão tam run lên một cái, sau đó nặng nề bước ra ngoài.

Dương thị thấy đến cả phu quân của mình cũng không nói một tiếng cầu xin cho, nhất thời tuyệt vọng nhìn thân ảnh Triệu lão tam đang đi xa gào thét: “Triệu Tín Lương, người là đồ không có tim, ta tốt xấu gì cũng gả cho người gần mười năm, không phải ta luôn chăm sóc người sao? Bây giờ lại bỏ mặc vợ mình như thế, tên vương bát đản nhà người hãy xem lại lương tâm mình đi, ta là vợ người mà.”

“Câm miệng, âm ỉ như vậy là xem ta đã chết rồi ư” Triệu Tín Lương đột nhiên hét lớn một tiếng.

Dương thị lập tức phục hồi tinh thần lại, lê lét đến trước mặt Triệu Tín Lương khóc lóc cầu xin: “Đại ca, bình thường huynh là người rất tốt, xin hãy tha cho ta một lần này thôi, chuyện gì ta biết đều nói ra cả rồi, một chữ cũng không giấu, huynh còn không tin sao.” Mặt Dương thị lúc này đã đỏ lên, hơn phân nửa là bị Phương thị và Lý thị đánh, khóe miệng mơ hồ còn chảy ra một tia máu, nàng ta lúc này thật mới chật vật làm sao, Triệu Tương Nghi cũng không ngờ sẽ nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta, nhưng trên mặt không lộ ra một tia cảm xúc nào.

Sau đó lại nghe Triệu Tín Lương nói: “Hảo, ta tạm tha người một lần.”

“Cha, cha tha cho thẩm ấy làm gì.” Vừa dứt lời, Triệu Hoàng Lâm nóng nảy chen lời.

Triệu Tương Nghi cũng rất là kinh xoay đầu nhìn cha mình, thiên tân vạn

khổ bày ra cái bẫy này, hiện tại khó khăn lắm mới bắt được , cũng biết được tin tức quan trọng , theo dự định lúc đầu cũng nên xử trí Dương thị rồi chứ, sao giờ phút này lại thay đổi như vậy?

Triệu Tín Lương nói ra một câu như vậy, phảng phất như tha cho dương thị một con đường sống, Dương thị lập tức dập đầu cảm tạ: “Cảm ơn đại ca, đại ca là ân nhân cứu mạng của ta , lần sau ta sẽ không dám nữa, ta nhất định sẽ sửa đổi thật tốt.”

“Đừng có cao hứng sớm như vậy.” Triệu Tín Lương ngay sau đó còn nói, “Người trước phải làm một việc cho ta đã.”

“Đừng nói là một việc có một trăm , một nghìn, một vạn việc ta cũng sẽ làm” Vào lúc này Dương thị thật cảm ơn Triệu Tín Lương nhẹ dạ mà tha thứ cho mình , cũng ở trong lòng hạ quyết tâm, chờ sau khi sóng êm biển lặng [mọi việc đều qua] , sẽ hảo hảo tính lại món nợ hôm nay bị Lý thị đánh vào mặt mình, dựa vào cái gì mà dám đánh mình chứ.

Không đợi Dương thị cao hứng quá sớm, Triệu Tín Lương lại nói tiếp: “Người không phải mới vừa nói Bách Vị Lô sai người đến trộm bí phương sao?”

“Đại, đại ca. . . Huynh nghìn vạn lần nói không giữ lời nha, huynh đã đáp ứng là tha cho ta rồi . . .” Lúc này Dương thị rất sợ triệu Tín Lương lại đổi ý, muốn áp giải nàng đến gặp quan.

“Ngày mai người lên trần một chuyến, đem bí phương của ta đến Bách Vị Lô, sau khi mọi việc xong xuôi , ta sẽ tha cho người một lần, cũng không đi báo quan. Thế nhưng nếu ngày mai người giữa đường bỏ trốn , ta sẽ bám gót theo người, nếu người chạy trốn một ngày, vậy vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể trở về đây, và cũng đừng nghĩ sẽ sống được một ngày yên lành đến lúc đó ta sẽ báo quan, và người chỉ có thể sống cuộc sống bị quan phủ truy nã mà thôi. ” Triệu Tín Lương vừa nói vừa sắp lại gần dương thị. “Bị bắt được, chỉ có một con đường chết, người hiểu chưa.”

Dương thị rốt cuộc cũng có chút sợ, chỉ nơm nớp lo sợ gật đầu, cũng hứa là sẽ không chạy trốn giữa đường....Nhưng khi nghĩ đến việc Triệu Tín Lương nhờ mình làm, Dương thị không khỏi có chút há hốc mồm, chích áp úng hỏi:

“Đại, đại ca. . . Huynh không có ngốc chứ, thật sự là đem tờ bí phương này đến Bách Vị Lô ? ” Dương thị có chút không hiểu lắm, không phải là thành toàn cho bách Vị Lô sao.

Nhưng Triệu Tín Lương lại không có giải thích cho nàng ta: “Người cứ làm theo đi. “

Dương thị rất sợ Triệu Tín Lương giận dữ sẽ đổi ý, liền đáp ứng.

Triệu Tương Nghi híp hai mắt ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng hiểu được ý định của phụ thân, vì vậy cũng không tiếp tục ngăn cản veiv65c làm của phụ thân, chỉ thông thả nhìn xem chuyện sẽ tiếp tục diễn biến như thế

nào.

Không lâu sau, Dương thị thấy mọi người cũng hơi buồn ngủ, liền cẩn thận dò hỏi Triệu Tín Lương, có thể mở trói cho được không, để nàng ta có thể quay về ngủ.

Nhưng Triệu Tín Lương lại kiên trì trói nàng ta lại, còn đem đến chuồng bò nhốt lại, Dương thị mặt đỏ hồng ngồi trong chuồng bò một mình, hai tay lại bị bắt chéo sau lưng, không khỏi có chút sợ hãi, liền cầu Triệu Tín Lương thả nàng ta ra, nhưng Triệu Tín Lương vô thanh vô tức khóa cửa chuồng bò lại, cũng nói chờ chuyện ngày mai thành công sẽ thả nàng ta ra.

Sau đó, Triệu Tín Lương sang tam phòng nhắc nhở trên dưới, nếu ai dám thả dương thị ra, giúp nàng ta chạy trốn, hẳn sẽ đem người đó giải đến nha môn báo quan, nhờ quan đại lão gia dựa theo tội danh đồng phạm mà xử trí.

Như vậy, Triệu lão tam trăm triệu lần không dám làm con thiêu thân đến mở cửa chuồng bò.

Làm xong hết thảy mọi việc, quay về phòng Triệu Tín Lương ôm Triệu Tương Nghi lên cười nói: “Tương Nghi, sao lại không đi ngủ, nhìn xem mắt đã muốn híp lại rồi, đi thôi, cha con mình đi ngủ nào.”

Triệu Tương Nghi dựa vào vai phụ thân cười cười, nét mặt phụ thân thay đổi quá nhanh chẳng khác gì diễn viên ở hiện đại, nếu là ở hiện đại khẳng định là nổi tiếng rồi.

Triệu Hoằng Lâm nhíu chặt lông mày đi theo phía sau, cuối cùng mới ngẩng mặt lên nhìn Triệu Tín Lương hỏi một câu: “Cha, con không hiểu lắm, chúng ta khó khăn lắm mới bắt được tam phẩm, làm sao lại có thể khinh địch mà tha cho phẩm ấy?”

Triệu Tín Lương thấy đã cách xa chuồng bò, không khỏi nở nụ cười, cúi đầu nhìn con trai: “Là cha lừa nàng ta, sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng ta như vậy được, ngày thường nàng ta tìm cách lừa gạt chúng ta, vậy chúng ta sao không lừa gạt lại nàng ta một lần?”

Chương 93: Chờ trời sáng

Triệu Tương Nghi hé miệng len lén cười, cùng phụ thân ở chung lâu, càng ngày càng phát hiện, phụ thân là người không ai mà không yêu, vừa có suy nghĩ tiến bộ nè, vừa chăm chỉ lại thành thật nữa chứ.

Ừ, chờ sau này nàng lớn lên, nhất định phải tìm một trượng phu giống như phụ thân mới được, chí ít cũng không có ngốc hơn phụ thân.

Lã thị đã bỏ trốn cùng kẻ có tiền kia đúng là không biết suy nghĩ, lại không có mắt, không biết trân trọng gì hết, đúng là mắt cá mà.

Lần nữa quay lại trên giường nằm xuống, Phương thị đã ngủ rất say, chỉ còn tiếng thở nhẹ nhưng hơi sục sịt, Triệu Tương Nghi không hiểu, nghiêng đầu cẩn thận nhìn kỹ, mới là phát hiện, Phương thị mặc dù là đang ngủ, nhưng khóe mắt đã chảy ra hàng lệ.

Trong lòng bị đau như là ai nhéo, nàng cẩn thận vươn tay nhỏ lau nước mắt cho phương thị, sau đó dựa vào trong Phương thị nhắm mắt lại ngủ.

Mấy ngày nay, nhiều chuyện xảy ra khiến cho nàng bất ngờ mà không kịp đề phòng, trong nhà bị trộm đến thăm, một khắc phát hiện kia khiến cho nàng cảm thấy tim như ngừng đập, da đầu tê dại dần.

Cho đến khi xác nhận được bí phương và bạc vẫn còn, tảng đá trong lòng được bỏ xuống được phân nửa. vì sao chỉ được phân nửa, chỉ là vì không biết mục đích của tên trộm đó là gì...

Nếu chỉ là mơ ước nhà đồ đạc nhà nàng, thì nàng sẽ xem chẳng có gì, chỉ coi đó không may bị trộm ghé thăm thôi, lần sau cảnh giác hơn là được. Nhưng không ngờ tới tên trộm này đến đây là vì bí phương nhà nàng.

Nghĩ đến điểm này thôi Triệu Tương Nghi cũng rất ân hận, chỉ vì mình không sớm bố trí một chút cạm bẫy nên mới để lại tai họa ngầm cho đến giờ.

Chỉ là, nàng đánh giá quá cao phẩm chất của những con người ở thời đại này, nàng luôn cảm thấy, thời đại này, thôn dân ở đây sẽ không giống như những con người ở hiện đại là kẻ khôn khéo cùng tâm cơ nặng. Nàng luôn suy nghĩ đến những điều tốt đẹp về họ, mặc dù thi thoảng bị họ đâm chọc sau lưng nhưng chỉ là miệng lưỡi thoáng qua, cũng không ác liệt như hành động trộm cướp lần này...

Tất cả, là do nàng suy nghĩ quá đơn giản.

Chuyện lần này, không chỉ có cho những người khác một bài học, mà còn khiến cho nhà nàng phải tăng sự cảnh giác, cũng là cho Triệu Tương Nghi một bài học về nhân sinh.

(bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trừ ra Dương thị, Triệu Thanh Thủy nửa đêm đến trộm bị trúng kế ra, đã

hát lên khúc nhạc đệm nói cho Triệu Tương Nghi biết, dù đề phòng đâu đi nữa thì cũng không thể đề phòng được người thân cận.

Về phần Dương thị, bình thường khoa tay múa chân không thì đi gây chuyện rồi khóc lóc om sòm, nên trong lòng nàng đã sớm rất căm ghét cái loại người này rồi, lúc Dương thị làm ra cái loại chuyện tà trời là làm hại nàng, thì nàng rất hận không thể tát chết cái nữ nhân này, nhưng buổi tối hôm nay, lúc dương thị trúng kế bị mọi người bắt tại trận, cái bộ dáng chật vật khó khăn ấy, thật sự là khiến nàng không nhìn được.

Rốt cuộc vẫn là do nàng thiếu sự ngoan độc.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, nàng không thể đồng tình với dương thị được, vì Dương thị cầu tình cũng không. Vì có lẽ dương thị nên chuẩn bị tinh thần gánh chịu hình phạt cho sai lầm của mình, nói chi đến đây là sai lầm rất nghiêm trọng phải được giáo huấn lại mới được.

Vì nếu thả thú dữ về rừng thì không biết nó sẽ quay lại cắn trả mình khi nào.

Tựa như lần trước Dương thị giúp đỡ Trương quả phụ hạ thuốc, mọi người vì nể mặt hai đứa con của Triệu lão tam nên mới tha cho, tuy nói trong nhà đánh thì cũng đánh rồi, mắng thì cũng mắng xong, còn để tam phòng phân ra, đồng thời lúc ở riêng cũng không chia thứ tốt gì cho người ở bên tam phòng hết...rốt cuộc cũng cho dương thị một lần giáo huấn, nếu thời gian có quay trở về, nàng nhất định sẽ đề nghị cả nhà cũng làm giống như đã làm với Trương quả phụ, đem Dương thị đến chỗ Lý Chính mới được.

Có điều, trên đời này không có cái gọi là hồi hận, thời gian cũng không có khả năng quay ngược trở lại, đây chỉ là một loại niệm tưởng mà thôi.

Triệu Tương Nghi có chút mệt, ngáp một cái, nhẹ nhàng trở mình, híp hai mắt nhìn sắc trời bên ngoài, trời vẫn còn tối, bên ngoài thì3nht hoang còn truyền đến tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót.

Khí trời dần dần nóng, xem ra, mùa hạ đã sắp đến rồi...

Không biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra, kế hoạch của phụ thân nàng cũng ra đoán được.

Lúc Dương thị bị bắt có nói đây là kế hoạch của Bách Vị Lô, trong lòng nàng càng thêm phiền não không biết làm cái gì, dù sao Dương thị có thất bại thì Bách Vị Lô cũng sẽ không từ một thủ đoạn, họ cũng có thể sai khiến người khác đến nhà nàng đây thôi, đến lúc đó dù nhà nàng cẩn thận đến đâu cũng sẽ có sơ hở. Hôm nay không đoạt được bí phương cũng chẳng sợ bọn họ lại đến trộm, chỉ sợ bọn họ lại xuất ra thêm thủ đoạn khác, có lẽ là ở trong tối trực tiếp hạ thủ với người trong nhà, mà Vạn Phúc Lô bên kia cũng sẽ không mua được hương liệu, nguồn kinh doanh này tự nhiên chặt đứt....

Tục ngữ nói thật hay, có một loại người, “Chính là không có được, người khác cũng mơ tưởng đến”.

Nghĩ đến điểm này, Triệu Tương Nghi thực sự rất sợ, trong khoảng thời

gian ngắn khó mà nghĩ ra biện pháp đối phó vẹn toàn để giải quyết.

Nhưng khi phụ thân nói với Dương thị về việc phải làm, trong đầu Triệu Tương Nghi hiện ra một tia linh quang .

Không phải là trước đó nàng cố ý nhờ Triệu Hoàng Lâm viết thêm một vài loại cây dùng làm nguyên liệu, kỳ thực cũng không phải là nàng nhất thời tâm huyết dâng trào, mà là muốn trộn lẫn mấy thứ nguyên liệu này với nhau, sợ là sau này xảy ra chuyện.

Mấy loại cây đó trộn chung với nhau , tuy rằng bề ngoài nhìn chúng cùng nguyên liệu làm hương liệu không khác gì nhau mấy, vị đạo cũng gần giống, nhưng nếu ăn vào thì trong vòng một ngày nhất định sẽ bị thổ tả không ngừng , rất có hại cho thể xác và tinh thần.

Chẳng qua, chỉ xuất hiện một vài phản ứng không tốt thôi, đối với thân thể mà nói thì nguy hại cũng không nhiều, cũng chẳng có độc.

Lúc đó Triệu Tương Nghi chỉ nghĩ, trộn lẫn như vậy đi, sau khi tên trộm kia trúng chiêu , đem bí phương viết sai về làm ra hương liệu có hại mà không lợi để sử dụng, cũng coi như là chính ác bọn chúng rồi.

Cũng may mấy ngày nay, nhiều chuyện xảy ra như vậy , người trong nhà đối với lời nàng nói cũng không có mấy may để tâm đến, cũng không có hoài nghi gì, chờ mọi người kịp phản ứng thì mọi chuyện cũng đã qua rồi, đến lúc đó nàng chỉ cần giả ngu làm nũng láp liếm là tốt rồi, dù sao mọi người trong nhà thương nàng còn không kịp, sao có thể so đo cùng nàng chứ?

Hơn nữa, chữ giản thể là do Triệu Hoàng Lâm viết, cũng không có vấn đề, về phần mấy loại cây này , người lớn trong nhà sẽ đều nghĩ đây là thành quả vui chơi mấy ngày nay . Còn kể sách kia, hơn phân nửa là nhóm người Phương thị sẽ nghĩ là do Triệu Hoàng Lâm nghĩ ra, cùng nàng không dính dáng nhiều lắm...Về phần đại ca, huynh ấy sẽ nghĩ nàng là thần đồng chuyển thế, đối với mình yêu thích kính phục vô cùng, hẳn là không sao đâu.

Nghĩ thế, cũng không sâu lo nữa, Triệu Tương Nghi rốt cục yên tâm lần thứ hai, thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ mà nói, bắt được Dương thị, lại phát hiện kế hoạch của Bách Vị Lâu, mà Triệu Tín Lương sờ dĩ bảo dương thị làm vậy, chính là vì muốn chinh Bách Vị Lâu đi?

Bách Vị Lâu muốn bí mật làm việc, như vậy nhà nàng không phải nên đáp trả một phần lễ lớn sao?

Triệu Tương Nghi suy nghĩ đến điểm này, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, vươn hai tay nhỏ xoa mí mắt, cuối cùng thở một ngụm khí lớn, đáy lòng âm thầm bội phục cha của mình.

Chỉ là không biết tiếp theo, Bách Vị Lâu phải đối mặt với khốn cảnh như thế nào đây?

Chương 94: Kết cục của Dương thị

Trời cũng đã sáng, ánh dương dần dần cắn nuốt màn đêm, thoát nhìn chỉ có một chút nhưng khi lơ đãng một lúc, thì trời đã sáng hoàn toàn, màn đêm dần biến mất không thấy đâu.

Trong chuồng bò Dương thị trần trọc suốt đêm không ngủ được, tuy rằng nghe được Triệu Tín Lương đã nhận lời tha cho mình, nhưng chẳng biết sao trong lòng lại có một loại cảm giác bất an không nói được.

Hai con bò trong chuồng, một đứng một nằm, hoặc lâu lâu lại kêu ra tiếng, hoặc lặng lẽ vùi đầu vào ăn cỏ khô mà chủ nhân chuẩn bị cho, Dương thị lắc lắc đầu, dĩ nhiên đây không phải là lần đầu thấy cảnh này, chỉ tức giận lầm bầm một câu: “Chờ ta làm nên chuyện, ta sẽ đem hai con bò các người làm thịt.”

Tiểu Ngưu kia không biết là có nghe hiểu hàm nghĩa chữ “thịt” hay không, mà ngẩng mặt lên liếc dương thị một cái, sau đó lại an tâm ăn cỏ.

Lúc này, cửa chuồng bò mở ra, ánh sáng hơi yếu ớt chiếu vào, Dương thị muốn giơ tay che mắt lại nhưng phát hiện tay mình vẫn còn đang vắt chéo sau lưng, càng cử động thì sợi dây càng siết chặt.

Vừa thấy Triệu Tín Lương đứng trước cửa chuồng bò, Dương thị lập tức cọ xát với mặt đất khó khăn đứng lên, vội vàng cầu xin: “Đại ca, đại ca, xin huynh thương xót, trước thả ta ra cho ta uống nước, ta muốn chết khát rồi.”

“Có chết khát hay không nói với ta làm gì.” Triệu Tín Lương mặt không biểu tình trả lời, tâm Dương thị hơi trầm xuống, tiếp đó không từ bỏ ý định hỏi một câu.

” Vậy có thể cho ta thay quần áo khác được không? Huynh nhìn cả người ta xem, đều dính phân bò, bộ dạng ta như vậy sao có thể đến Bách Vị Lô trên trần, không phải sẽ mất mặt sao?”

“Người còn mặt mũi sao?” Triệu Tín Lương vừa dắt hai con bò ra ngoài dẫn đến trong sân cho triệu lão gia tử trông coi, vừa ở một bên nói.

Trong chuồng bò nhất thời không tiếng đáp trả.

Chỉ là Triệu Tín Lương tay nắm dây thừng đột nhiên cứng đờ.

Cũng đứng, phải để Dương thị về thay quần áo lại trước, nếu để nàng ta mang bộ dáng chật vật đến Bách Vị Lô, không chừng sẽ để bọn người đó sinh nghi, có lẽ để cho Dương thị mang bộ dáng như ngày thường đến đó sẽ tốt hơn.

Vì vậy, Triệu Tín Lương đem dây thừng đưa cho Triệu lão gia tử: “Cha, hôm nay con có việc, cha trước dắt bò đi ăn cỏ đi, sau đó con sẽ nhờ lão nhị đi trông giúp, nếu như không còn việc gì thì đến trưa con sẽ quay về, đến lúc đó con sẽ xuống ruộng làm việc tiếp.”

Triệu lão gia tử nhận dây thừng gật đầu, lại ghé sát vào tai Triệu Tín

Lương chỉ Dương thị trong chuồng bò nói nhỏ: “Bây giờ không thể tha cho con đàn bà đó được, cha không muốn nhìn thấy mặt con đàn bà này nữa.”

Triệu Tín Lương gật đầu: “Con đã biết, việc này cha đừng lo, còn nữa, cha đừng quên nhắc mẹ rang đậu phụng vừa hái mới đây đây.”

“Đã sớm nhắc rồi.” Triệu lão gia tử cười híp mắt vỗ vỗ quần áo, sau đó dắt bò con đi ra ngoài.

Lúc này, Phương thị vừa vặn từ trong phòng bếp đi ra, Triệu Tín Lương giương giọng hỏi một câu: “Tương Nghi đã dậy chưa? Nha đầu kia đúng là, tối hôm qua bảo nó nhanh đi ngủ mà nó còn thức, chẳng biết nó có phải chuột không mà ban đêm tinh thần tốt như vậy?”

Phương thị che miệng cười cười, sau đó hắng giọng: “Con có đúng là cha nó không, sao lại đi nói con gái mình như thế? Mẹ thấy con bé tối hôm qua đã mệt lắm rồi, mẹ sẽ trông chừng cho, sẽ không để con bé ngủ quên rồi lát nữa tỉnh dậy sẽ đau đầu đâu.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tín Lương gật đầu, rồi kéo con bò lớn kia đến một bên gắn xe bò vào, chuẩn bị xong hết thảy, mới vào trong chuồng bò thả dương thị ra, một đường áp giải nàng ta quay về tam phòng, rồi dặn nàng ta nghìn vạn lần không nên nghĩ đến việc bỏ trốn, ngược lại nếu làm việc tốt thì sẽ không có việc gì, còn nếu bỏ trốn thì hẳn sẽ báo quan ngay lập tức, để cho nàng ta không có được một cuộc sống yên ổn, ‘trốn được hòa thượng nhưng không trốn được miếu’

Dương thị trong lòng cực kỳ sợ, chỉ có thể nghe theo lời Triệu Tín Lương

Lý thị đang đứng ở trước cửa nhị phòng hung hãn trừng dương thị, nàng vì chuyện Dương thị đã gây ra với tiểu Hoàng tuần nên đối với Dương thị bây giờ là hận thấu xương, cái loại cảm giác suýt chút mất đi con mình rất là đau đớn, còn chính mắt nhìn thấy tiểu Hoàng Tuần khóc đến tâm tê phế liệt mà nàng không biết phải làm gì, cái cảm giác đó như một con dao đâm vào lòng vài xương của Lý thị, nhưng nàng vẫn cố nén oán khí hơn nhiều năm nay tích tụ lại, giờ phút này, nàng ước gì có thể nhào đến đồng quy vu tận với Dương thị.

Triệu lão nhị thấy thế, liền kéo Lý thị lại an ủi thêm lần nữa, sau đó bắt đắc dĩ thở dài, cầm nông cụ đi xuống ruộng.

Chờ Triệu Tương Nghi rời giường, rửa mặt, chải đầu xong thì cả gia đình đã đi làm việc. Lúc hỏi đến Triệu Tín Lương thì Phương thị chỉ nói là hẳn đưa dương thị lên trấn, lúc này Triệu Tương Nghi mới hơi an tâm, tất cả đều tiến hành theo đúng kế hoạch.

Không biết có phải hay không là bởi vì chuyện tối hôm qua, mà bầu

không khí trong Triệu gia hôm nay thoát nhìn có chút quái dị.

Chỉ có Triệu Tương Nghi không biết gì, vẫn như cũ dựa theo thói quen hằng ngày, sau khi ăn sáng xong lại bắt đầu đi chăm sóc cây trồng, cũng quan sát xem gà con cùng heo con trong nhà có lớn lên chút nào chưa, rảnh rỗi thì lại chơi đùa với tiểu Hoằng Tuấn một chút.

Tiểu Hoằng Tuấn từ khi mới sinh ra đến giờ chỉ mới có một tuổi thôi, quả thực đáng yêu vô cùng, mặc dù thằng bé không nghe hiểu lời nàng nói, nhưng dù sao nó sẽ đợi đến lúc nàng không ngờ nhất mà tặng cho nàng một tia kinh hi.

Ví dụ như, người cùng nó nói chuyện hoặc chơi cùng nó, hoặc kể chuyện của mình cho nó nghe, mặc dù nó nghe không hiểu lắm, nhưng người cho là nó cũng không hiểu thì đợi đến lúc người không để ý, nó sẽ đột nhiên cười với người hai cái, hoặc thổi bong bóng [nước bọt] biểu thị rằng nó đang vui vẻ hay gì đó.

Cuối cùng là thời gian gần đây tiểu Hoằng Tuấn vừa mới học xoay người, nó luôn thích nằm, sau đó lại vũng vàng trở mình, mỗi khi nó trở mình xong, lại luôn không học được cách trở mình lại. Vì vậy cũng rất xấu hổ duy trì bộ dạng đó, thập phần ảo não nhìn người lớn, chuyện này chọc cho cả nhà đều cười cả ra.

Triệu Tương Nghi đang cùng tiểu Hoằng Tuấn ở trong sân tắm nắng, chỉ là ánh sáng mặt trời hôm nay không sáng lớn, xem chừng mấy ngày nữa thời tiết sẽ không tốt, ước chừng trong vòng mười ngày trời sẽ đổ mưa.

Chờ mưa đi qua, tiết trời trở lại ban đầu, lúc đó trời sẽ mát mẻ, không còn cái cảm giác nóng nực của mùa hè nữa. [ý ở đây là sang thu rồi mà trời vẫn nóng như mùa hè]

Giữa trưa, Triệu Tín Lương rốt cục cũng trở lại, Dương thị cũng ngồi trên xe bò về cùng, lúc này, trên mặt nàng ta đầy nét cười, không còn vẻ tuyệt vọng, chật vật như tối hôm qua nữa,

Triệu Tương Nghi lập tức gọi bà nội và Lý thị, Lý thị liền nhanh tay bế tiểu Hoằng Tuấn lên, trừng mắt nhìn Dương thị đang quay về nhà, Phương thị theo thói quen lau tay vào tạp dề, chậm rãi đi tới.

Dương thị tâm cho rằng không sao, vì vậy cũng rất là đắc ý khế mắng Lý thị một câu: “Chờ đi, ta muốn người chờ xem ta trả thù người, con điếm thối.”

Vừa dứt lời, nàng ta liền bị tập kích phía sau, loại khí lực này rất giống loại hôm qua đã đánh nàng ta, nàng ta la hét một tiếng, sau đó bị ném xuống đất.

Dương thị hoảng sợ quay đầu lại, trong mắt cũng mang theo tia tức giận, nhưng khi thấy người đánh mình là Triệu Tín Lương, lại không dám mắng chỉ nói: “Đại ca, huynh làm cái gì vậy. . . Người ta mắng cũng đâu phải là huynh.”

Triệu Tín Lương không nói chuyện, chỉ nhanh chóng cầm sợi dây thừng to trên xe bò ra, tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem Dương thị trói lại lần nữa.

Đáy lòng càng thêm sợ, Dương thị nhanh chóng giùng giảng kêu to: “Huynh đây là muốn làm gì, không phải huynh đã nói là sẽ không tính toán với ta nữa sao, làm sao huynh lại đổi ý, buông, buông ta ra, huynh đây là chơi xấu.”

Triệu Tương Nghi và Phương thị mặt lạnh nhìn Dương thị giờ này khắc này đáng vẻ chật vật, không có ai vì nàng ta cầu tình.

Triệu Tín Lương ngoài miệng cũng lạnh nhạt nói: “Thả người? Chẳng lẽ những kẻ phạm tội khắp cả thiên hạ này đều có thể tha thứ?”

“Không phải huynh nói sẽ không tính toán với ta nữa nếu ta làm theo lời huynh, huynh mau thả ta ra, mau thả ra.” Dương thị gằn như khàn cả giọng hét lên, Triệu Tương Nghi quay đầu đi chỗ khác che kín lỗ tai của mình, cuối cùng là đi thẳng vào trong phòng để không nghe thấy nữa, dù sao chuyện kể tiếp cũng có phụ thân lo rồi, cũng không cần nàng quan tâm.

“Ta có hứa với người? Chính xác là người đã gạt bọn ta nhiều lần như vậy, thì tại sao bọn ta lại không thể lừa người một lần?” Triệu Tín Lương vừa kéo Dương thị ném lên xe bò, vừa quay mặt lại nói với Dương thị.

Cùng lúc đó, người từ trong phòng đã chạy ra, Triệu Tương Nghi vừa nhìn thấy bộ dạng mẫu thân như vậy, nước mắt không khỏi rơi đầy mặt, nhưng hai người Triệu lão tam và Triệu Hoàng Nhân cũng không có cảm thấy đau khổ một chút nào, chỉ thấy Triệu lão tam nói quanh co hỏi xem Dương thị là mình thật không có việc gì chứ?

Dương thị nghe thấy thế, dừng một chút rồi khóc rống lên, vừa khóc vừa mắng: “Triệu Tín Lương à Triệu Tín Lương, mắt ta thật sự bị mù nên mới gả cho cái tên lang tâm cầu phé nhà người, người so với đại ca nhà người cũng không bằng, nếu ta sớm biết sẽ có ngày như vậy, thì ta sẽ không lấy trúng một tên chồng vô dụng như nhà người đâu, cầu vật, ta nguyện rửa người sẽ không được chết tử tế đâu.”

Dương thị mắng ngày càng nhiều làm cho Triệu lão tam không dám nhìn tới nàng ta một lần, cuối cùng chỉ vội vã chạy về phòng.

Triệu Tín Lương nhanh tay đem Dương thị cột thật chắc trên xe bò, cột xong, liền đánh xe bò đến chỗ Lý Chính, còn có trên đường tìm Triệu lão gia tử và Triệu lão nhị, để cho hai người họ đi theo làm nhân chứng.

Chờ tiếng khóc la của Dương thị dần biến mất, Triệu Tương Nghi mời từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Phương thị liền hỏi: “Bà nội, Lý Chính thúc thúc có phạt nặng tam thẩm không?”

Phương thị yêu thương sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi, cười nói: “Nhất định sẽ, đã làm sai thì phải chịu phạt, nếu như chúng ta che chở cho tam thẩm con, thì tam thẩm con chỉ biết lười biếng đi hại người mà thôi.”

Gần chạng vạng tối, Triệu Tín Lương đánh xe bò chở Triệu lão gia tử và triệu lão nhị quay về, nhưng Dương thị nhưng không có theo trở về, người trong nhà thấy thế cũng không cảm thấy kinh ngạc, trong lòng đều có cân nhắc.

“Xử trí như thế nào?” Phương thị hỏi đầu tiên.

Triệu Tín Lương vừa tháo xe bò ra, vừa nói: “Dựa theo luật pháp, đánh trước ba mươi gậy, rồi đem nhốt vào trong tù, có người nói phải nhốt nàng ta hai mươi năm mới được thả ra.”

Hai mươi năm. . .

Triệu Tương Nghi nghe xong trong lòng cũng thôn thức không ngớt, hai mươi năm sau, chờ Dương thị trở ra, chỉ sợ đời này cũng đều bị hủy rồi, sẽ không còn ai dám lấy nàng ta nữa, cũng không còn người để ý đến, hơn nữa dựa theo tính tình lười biếng của nàng ta, mặc dù được thả ra nhưng cũng không có năng lực tự nuôi sống bản thân. Huống hồ trong ngục giam quanh năm âm ướt, âm lãnh, dơ bẩn kinh khủng, nàng ta có thể vượt qua được năm tháng trong đó hay không mới là cái vấn đề...

Chương 95: Bạc tình

Thế nhưng lúc Triệu Tương Nghi suy nghĩ thì lại nghe Triệu Hoằng Lâm đã quay về nói một câu: “VẬY coi như là nhẹ, chuyện này nếu như là ở tiền triều, thì chỉ có thể trực tiếp đánh chết.”

Triệu Tín Lương nhanh chóng bịt kín miệng Triệu Hoằng Lâm đồng thời còn tát vào miệng một cái: “Lời này nghìn vạn lần không được nói lung tung, bây giờ là niên đại gì con phải biết cái gì nên nói cái gì không nên nói chứ, không được phép nói lại lời lúc nãy nghe chưa.”

Triệu Hoằng Lâm rũ mi mắt xuống, gật đầu, sau đó không nói lời nào.

Triệu Tương Nghi càng thêm kinh hãi, tội trộm cướp ở cổ đại bị xử rất nặng à, nếu đúng như lời Triệu Hoằng Lâm nói, Dương thị lãnh án như vậy đã xem như là rất nhẹ rồi, tốt xấu gì vẫn còn một cái mạng.

Người một nhà thu xếp xong hết công việc, lúc này mới ngồi chung một chỗ dùng cơm tối, cười cười nói nói, chuyện này tạm thời bị bỏ quên .

Bất quá đang lúc ăn cơm thì thấy Triệu lão tam tìm tới cửa, cầm một tờ giấy đưa cho mọi người xem: “Hôm nay, ta đến tìm phu tử ở học đường trong thôn nhờ viết giùm hưu thư, Hoằng Lâm, cháu đọc cho mọi người nghe một chút đi, từ nay về sau ta và nữ nhân kia cũng không còn bất cứ dây dưa gì với nhau nữa.”

Mọi người đồng thời cùng nhìn Triệu lão tam, quả thật không thể tin được một người có thể làm ra việc này lại nói ra như thể rất bình thường.

Chỉ thấy Phương thị đột nhiên đặt mạnh chén đĩa xuống, đau đầu mắng Triệu lão tam một câu : “Cái nhà này chưa từng trách mắng nàng ta và người, mặc dù nàng ta làm sai, nhưng giờ người lại nói ra việc hưu thê này như thể đó không phải người, người, cả súc sinh cũng không bằng.”

Triệu Tín Lương cũng để chén đĩa xuống, tiếp lời Phương thị : “Tam đệ muội muốn bí phương nhà ta, thiếu chút nữa hại cả nhà ta mất tiền mất bạc, dù sao đi nữa ta cũng muốn nói với người rằng, tam đệ muội tốt xấu gì đã gả cho người gần mười năm, nàng ta mặc dù đôi nhân xử thế không được tốt , nhưng đối với người cũng rất thật lòng, người lại làm ra chuyện lang tâm câu phế như thế này sao? Đúng là, mấy ngày nữa bọn ta định khuyên người hưu nàng ta, nhưng chuyện này phải là do bọn ta nói , sao người lại không thương lượng với cả nhà mà lại tự ý quyết định, có phải là sợ chuyện tam đệ muội làm liên lụy đến người không?”

“Ta, ta. . .” Triệu lão tam đứng ở một bên rất mất tự nhiên, bị nói trúng tim đen lại còn bị quở trách, trong lòng hẳn cũng rất sợ.

“Được rồi, được rồi, người đi đi, hưu thư kia người giữ lại cho thật kỹ.” Triệu lão gia tử chán ghét phẩy phẩy tay, “Còn nữa, tam phòng các người sau này sống thế nào thì sống nhưng cũng đừng có làm âm ỉ lên, ta và mẹ

người cũng đã già rồi sống chẳng được lâu, không thể bỏ nhiều tâm tư ra được.”

Triệu lão tam nghe phụ thân nói ra lời nói lạnh lùng như vậy, trong lòng mặc dù không cam tâm nhưng Dương thị đã làm ra chuyện kia, mà người trong tam phòng bọn họ thường ngày hơi quá phận, nên hẳn biết chính mình không thể phản bác lại được gì, chỉ nắm chặt hưu thư trong tay, sau đó xoay người rời khỏi đại phòng.

“Người chờ một chút” Triệu Tín Lương do dự một chút, cuối cùng đứng dậy, bước đến trước mặt Triệu lão tam, suy nghĩ rồi lấy mười hai lượng bạc trong ngực ra, mọi người thấy thế đều rất giật mình.

Đầu tiên là Triệu Hoàng Lâm, thấy vậy lập tức đứng lên, chỉ vào bạc trong tay phụ thân nhắc nhở: “Cha, trăm triệu lần đừng đưa cho tam thúc, đó là bạc do nhà chúng ta cực khổ mới kiếm được, làm sao có thể đem cho tam thúc, không phải nhà thúc ấy hay gây khó dễ với nhà chúng ta sao.”

“Hoàng Lâm, sao con lại có thể nói như vậy. . .” Triệu lão tam cúi đầu, nhỏ giọng thầm thì nói, nhưng khi thấy bạc trong tay Triệu Tín Lương thì hai mắt không khỏi phát sáng.

Triệu Tín Lương quay đầu nhìn Triệu Hoàng Lâm, sau đó lắc đầu ra hiệu rồi quay đầu lại nhìn Triệu lão tam: “Tiền này, là do tam đệ muội thay ta đem bí phương đến bán cho Bách Vị Lô, theo lý thuyết thì tiền này là của nhà bọn ta, cũng không có liên quan gì đến tam phòng nhà người hết. Thế nhưng, ta thấy người còn phải một mình nuôi hai đứa nhỏ, mà bản thân người chẳng có bản lĩnh gì, nghĩ lại là nên đưa cho người đi, hiện tại nhà người không có nữ nhân quán xuyên, cho nên người phải phấn chấn lên, đừng có giống như trước kia hết ăn lại nằm, đến lúc đó không phải hai đứa con của người phải chết đói sao? Mười hai lượng bạc này người hãy cầm đi, tiết kiệm được thì càng tốt, đợi sau này con trai người lớn lên cũng có chút tiền lo cho nó.”

Triệu lão tam nhận lấy bạc, chỉ cảm thấy thật nặng, hẳn sống đến từng tuổi này rồi, chưa từng thấy qua một thỏi bạc nào còn nguyên vẹn như vậy, trong lúc nhất thời hai bàn tay cảm giác như bị bỏng vậy.

“Được, được, đệ hứa” Triệu lão tam lấy lại dáng vẻ tươi cười, nhìn Triệu Tín Lương nói lời đảm bảo. “Bọn đệ sau này sẽ sống thật tốt, không phụ lại tấm lòng của đại ca đối với nhà đệ.”

Mặc dù biết trong khoảng thời gian ngắn muốn Triệu lão tam thay đổi hết rất là khó, nhưng Triệu Tín Lương không nói chỉ gật đầu: “Vậy là tốt rồi, mau quay về làm cơm cho bọn nhỏ ăn đi, chắc tụi nó đói bụng rồi.”

Triệu lão tam gật đầu, sau đó cầm bạc biến mất như làn khói.

“Tín Lương a, tiền kia cho nó cũng là lãng phí, nó có thể thay đổi cái thói sống kia sao? Không chừng lại cầm tiền đem đi cờ bạc nữa.” Triệu lão gia tử cực kỳ không vui với cách làm của Triệu Tín Lương, làm bầm nói một

câu.

“Con biết chứ, nhưng như thế cũng tốt.” Triệu Tín Lương như trút được gánh nặng, cười một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn mọi người giải thích.” Tại sao lại làm như vậy, là vì số tiền kia nếu để lại đây sẽ sinh ra một số vấn đề không cần thiết, mặc dù là do chúng ta làm ra nhưng đối với cả nhà lão tam thì vẫn là do ta thiếu họ. Hôm nay đưa cho lão tam cũng tốt, mặc kệ nhà hắn sử dụng như thế nào thì đó là chuyện chúng ta không cần quan tâm, hơn nữa bạc ta cũng đã cho rồi, sau này nhà lão tam có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng không liên quan đến nhà chúng ta. Hơn nữa chỉ cần người một nhà chúng ta đồng lòng, không sợ không kiếm được nhiều tiền, khẳng định sẽ không ít hơn mười lượng bạc đâu, cha mẹ, hai người thấy sao?”

“Ừ, cha nói rất đúng” Triệu Tương Nghi tỉ mỉ suy nghĩ một lúc, nghĩ thế nào đi nữa thì bạc cũng đã cho Triệu lão tam rồi, không phải là do nhà nàng nhất thời mềm lòng, ngược lại đây là kế hay, tuy nói một lần cho mười hai lượng bạc là nhiều vô cùng, nhưng vì ngày sau không còn vương bận đến nữa thì càng tốt, Dương thị cũng đã vào tù, người ở tam phòng muốn tìm lý do gây sự cũng chẳng có, dù sao đại phòng cho bọn họ nhiều bạc như vậy cũng xem như là hết lòng giúp đỡ rồi.

Ngẫm lại đại phòng các nàng sau này có thể kiếm lại số tiền đã bỏ ra, mười hai lượng bạc này xem như là cắt đứt ý định dây dưa của tam phòng sau này cũng rất đáng giá.

Chỉ là hành động của Triệu lão tam hôm nay đúng là có chút bạc tình.

Bà nội và phụ thân nói rất đúng, Dương thị dù có làm ra cái chuyện hãm hại đại phòng cùng nhị phòng, càng vô sỉ hơn là liên thủ với Bách Vị Lâu hãm hại đại phòng không có đất dung thân, bọn họ là đương sự, đích thực là có tư cách nghiêm phạt Dương thị, nếu phạt một cách nghiêm minh thì chuyện này để cho luật pháp xử trí, còn nếu muốn lén lút giải quyết, đại phòng bọn họ có thể đem Dương thị đánh cho nằm liệt trên giường, cũng không có quá đáng.

Mặc kệ thế nào đi nữa, Triệu lão tam thực sự không có tư cách làm ra loại chuyện bạc tình này với Dương thị.

Dương thị là thê tử của hắn, những năm gần đây không chỉ vì hắn mà sinh ra hai đứa con, còn đối với hắn có vài phần thật lòng, có thể thấy được con người có rất nhiều mặt, mặc dù nhân phẩm của Dương thị không tốt, nhưng vẫn có điểm đáng được đồng tình, chỉ ít nàng ta đối đãi với trượng phu là thật lòng thật dạ, còn với những người khác đều bất công nhưng đối với Triệu Hoàng nhân cũng là không tệ.

Huống hồ Triệu lão tam cũng không phải là người hiền lành gì, hết ăn lại nằm, tham tiền tiền, ích kỷ, hắn có tư cách gì mà nói Dương thị không có mặt mũi, quá đáng thật?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được

edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bất quá là chó chê mèo lắm lông mà thôi.

Triệu Tương Nghi nghĩ lại thì thấy Triệu lão tam là kẻ bạc tình , lãnh tính, nên nàng có chút không lạnh mà run, sau này nếu nàng gả cho một nam nhân giống như Triệu lão tam thì không phải là xui xẻo đến tám đời sao.

Sau buổi cơm tối, Triệu Tương Nghi ngồi một mình ở trong viện chờ ra, lúc chạng vạng trời có nóng , hẳn là rất nhanh mưa sẽ đổ xuống. Triệu Tương Nghi rũ mi, nàng không thích trời mưa chút nào.

Trong viện yên tĩnh, bà nội thì bận rộn trong trù phòng, còn trong phòng ca ca đang đọc sách, phụ thân ngồi bên cạnh nhìn thấy thì cười, ca ca có chút xấu hổ lại không yên , nên bảo phụ thân ra ngoài, ca ca nói phụ thân nhìn chăm chăm làm cho ca ca không cách nào tập trung đọc sách được.

Triệu Tương Nghi hơi nở nụ cười, nhẹ nhàng đuổi người ra, ngáp một cái.

Đột nhiên vắng bóng Dương thị, trong nhà yên tĩnh không ít, nhưng không biết có phải vì quen có kẻ thói hư tật xấu trong nhà hay không , mà bây giờ tuy yên tĩnh , không có tiếng khóc lóc của Dương thị lại khiến cho Triệu Tương Nghi nhất thời không thích ứng được.

Đèn ở trong nhị phòng vẫn sáng, Lý thị và Triệu lão nhị đang chơi cùng với con trai, đây thật sự là một đôi hạnh phúc . Mà bên tam phòng, đèn chỉ chiếu lên cái bóng của Triệu lão tam, chắc hẳn Triệu Tương Liên đang nằm trên giường buồn bã khóc lóc đây?

Nhắc tới cũng lạ, ngày thường Dương thị đối xử với Triệu Tương Liên rất tệ, nhưng kết quả, khi Dương thị gặp chuyện, người lo lắng và đau lòng nhất lại chính là nữ nhi bị đối xử tệ bạc này.

Triệu lão tam và Triệu Hoàng Nhân thì lại xem như là không có chuyện gì, đúng là hai kẻ bạc tình bạc nghĩa

Con người thật đúng là loài động vật khó hiểu, tình cảm trong lòng của mình cũng không thể nói rõ ràng ra được, thích một người, chán ghét một người có đôi khi không thể quyết định chỉ dựa vào người đó đối với mình tốt hay xấu

“Tương Nghi, con ngây người ngồi ngoài đó làm gì vậy, trời sắp mưa, chúng ta mau đi tắm rồi ngủ thôi.” Tiếng Phương thị từ trong trù phòng truyền ra, Triệu Tương Nghi chỉ quay đầu cười thành tiếng, sau đó đứng dậy chạy vào trù phòng, đợi Phương thị rửa mặt rửa chân cho mình.

Thực ra những chuyện này hiện tại nàng có thể tự mình làm được, nhưng Phương thị lại lo lắng nàng sẽ làm mình bị thương, cho nên dù bận rộn như thế nào cũng sẽ tự mình tắm cho Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi cũng rất là buồn bực, không phải nói hài tử nông thôn nhất là nhà nghèo, đều thả nuôi sao?

Nhưng nhà nàg lại rất yêu thương, nuông chiều hài tử.

Rửa mặt xong, Triệu Tương Nghi lẳng lẳng dựa vào lòng Phương thị, nhẹ giọng hỏi : “Bà nội, xảy ra chuyện như vậy, bà có còn thương Tương Liên và Hoàng Nhân không?” Trái quá ngày hôm nay trong nhà yên tĩnh không ít, tự nhiên những khó chịu cùng buồn bực đều tan biến.

Lúc sáng, Triệu Tương Nghi ngủ rất nhiều, cho nên bây giờ còn chưa buồn ngủ, vì vậy mới cùng Phương thị nói chuyện phiếm.

Phương thị nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Tương Nghi, rất là ôn hòa từ ái trả lời: “Đương nhiên vẫn còn, tội nó chỉ là hài tử mà thôi, người lớn gây chuyện, cũng không liên quan đến tội nó.” Rồi giúp Triệu Tương Nghi vén tóc rơi trên trán, lại tiếp tục cười, “Chẳng qua, bây giờ bà nội thương Tương Nghi hơn, biết nghe lời, lại rất đáng yêu, là tiểu phúc tinh của nhà ta.”

Triệu Tương Nghi cũng cười theo, nhu thuận làm nũng với Phương thị, cũng không bàn luận tiếp chuyện này nữa, chỉ dựa vào người Phương thị nghe Phương thị ngâm nga bài đồng dao, chậm rãi tiến vào mộng đẹp . . .

Chương 96: Người nhà mẹ đẻ Dương thị đến

Chờ nhà mẹ đẻ của Dương thị biết được tin tức thì đã ngày mười hai tháng tư rồi, dù sao hai nhà cách nhau không xa, khi người nhà mẹ đẻ Dương thị biết lập tức phong trần mệt mỏi chạy đến đây cùng ngày.

Người đến là Cao thị, mẫu thân của Dương thị.

Phương thị đang ngồi trong viện nhặt rau, thấy Cao thị liền bỏ rau xanh trong xuống, lập tức đứng dậy nói: “Bà thông gia đến rồi?”

Cao thị ngày thường cũng hay khóc la om sòm, tính tình của Dương thị như vậy chính là di truyền từ Cao thị, chỉ là, hôm nay Cao thị thoát nhìn có vẻ xấu hổ, hẳn là vì chuyện của Dương thị nên mới vậy.

Nhưng khi thấy Cao thị ngượng ngùng cười, xoa xoa tay khách sáo nói: “Ai dà, bà thông gia bây giờ đã có thể hưởng phúc rồi, việc dưới ruộng bà cũng không cần phải làm lưng vất vả đi? Nói xong, lại nhìn xung quanh, nhìn nốt, “Chắc, chắc, nhìn này, rau trồng trong viện mọc thật tốt, bà thông gia đúng là người cần cù.”

Phương thị cúi đầu cười, sau đó mời Cao thị vào nhà.

Vừa lúc Lý thị từ trong trù phòng đi ra nhìn thấy, liền lên tiếng chào hỏi Cao thị, vì dạo này không có chuyện gì nên Lý thị đến giúp đỡ Phương thị nấu ăn. Hiện tại đại phòng không có nữ nhân, cho nên mọi việc trong đại phòng đều do một mình Phương thị làm hết, chẳng quá có một ít việc nhỏ cũng bị Triệu Tương Nghi cướp đến làm.

Bên này, hai người Phương thị và Cao thị cùng đi vào trong nhà, nhưng thấy Cao thị có vẻ không yên ngồi xuống, lại xoa tay nhăn nhó cười, sợ là có chuyện mới nói nhưng lại không dám nói.

“Ta nói muội tử này.” Phương thị vừa rót cho Cao thị một chén trà nóng, vừa đem đĩa đậu phụng đã rang đầy đến trước mặt Cao thị, “Chuyện của con gái của mình chắc muội tử cũng đã biết? Nếu như hôm nay muội tử đến đây là để cầu tình cho con gái, thì nhà ta cũng hết cách, dù sao người cũng đã giải đến nha môn, không về được nữa.”

“Ai ai, ta biết, biết...” Cao thị ngượng ngùng phụ họa nói.

Phương thị nhìn bà ta một cái, sau đó mới tiếp tục nói: “Nếu muội tử thật quan tâm đến con gái mình thì nên đến đại lao thăm nó một chút đi. Cũng đừng oán trách nhà ta, loại chuyện như vậy phát sinh ở trong nhà ta không phải là lần một lần hai, từ khi nó được gả đến đây tới bây giờ, liên tục quấy rối, lúc trước bọn ta còn mềm lòng tha thứ cho nó không biết bao nhiêu lần, nhưng nó chính là chứng nào tật nấy, xin lỗi ta hơi nặng lời nhưng ta thân là trưởng bối của cái nhà này, phải công chính liêm minh, cũng không thể tha cho con gái muội mà ủy khuất người bị hại được, đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Cao thị không có tức giận như Phương thị đã

đoán, cũng không ở nhà bà làm âm ỉ lên, ngược lại giống như bây giờ, an an ổn ổn địa phụ họa, thỉnh thoảng còn áy náy cười.

Phương thị hơi nhú mào, thực không biết hôm nay Cao thị này đến đây để làm gì.

“Muội tử hiểu rồi chứ?” Phương thị lần nữa ngồi xuống, đối mặt với Cao thị tiếp tục nói, “Nữ nhi muội ngày thường hay dùng mảnh khóc để lười biếng thì cũng thôi, ta đều mở mắt mắt nhắm một mắt cho qua, thế nhưng chuyện lần này, ta thật khó mà tha thứ cho được. Chuyện nó thiếu chút nữa hại cháu gái ta hôn mê bất tỉnh vậy mà cũng không biết hối cải, lại còn hại cháu trai nhỏ chưa đến một tuổi của ta nữa, người như vậy ta không thể lưu lại trong nhà, hôm kia lão tam đã viết hưu thư, sau này cùng với con gái của muội không còn chút quan hệ gì nữa, hai nhà chúng ta bây giờ cũng không còn tính là thân thích gì nữa.”

“Cái gì? Sao cả hưu thư cũng làm rồi?” Cao thị nghe xong câu này, phản ứng kịch liệt, lớn tiếng hỏi, “Bà thông gia, làm người phải biết tha thứ, ta nghe nói lần này con gái ta bị bỏ tù hai mươi năm bây giờ bà lại dặt dẹo cho con rể lập hưu thư bỏ con gái ta, chờ hai mươi năm sau con gái ta được tự do rồi, ai còn muốn lấy nó nữa?”

“Người khác không dám lấy, lẽ nào nhà ta còn dám sao? Lấy một người vợ như vậy, ta thà rằng để cho lão tam độc thân cả đời còn hơn dù sau con cũng đã sinh, không còn lo lắng về vấn đề nói dối nữa.” Phương thị nguyên còn chịu đựng Cao thị không có tức giận, chỉ là người tới cửa là khách, mà trước đó Cao thị không có làm âm ỉ gì nên bà cũng không có gây khó dễ cho Cao thị. Lúc này, Cao thị đột nhiên kích động, mơ hồ muốn Triệu lão tam thu hồi ý tứ làm hưu thư kia, Phương thị ngay lập tức thay đổi thái độ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mặc dù mấy ngày nay sau khi suy nghĩ lại, hiểu được Dương thị có kết quả này đúng là có chút tội nghiệp, nhưng để cho nàng ta trở lại Triệu gia là không thể nào, ‘nhất mã quy nhất mã’, để Dương thị về lại Triệu gia, chính là tai họa sau này, không chừng lúc đó nàng ta lại gây ra chuyện lớn gì nữa, khi đó hối hận cũng đã muộn. [J: thành ngữ này ta chả hiểu]

“Bà thông gia, không thể nói như vậy được, con gái của ta tốt xấu gì cũng sinh cho nhà bà hai đứa cháu, hơn nữa nhiều năm như vậy không có công lao thì cũng có khổ lao, làm sao có thể nói muốn viết hưu thư là viết, hơn nữa còn đuổi nó ra khỏi đại môn, chờ nó từ trong đại lao trở về, phải sống như thế nào đây?” Cao thị đối với chuyện bỏ vợ này chính là cực lực phản đối, ngược lại với thái độ thản nhiên trước chuyện Dương thị phải ngồi tù chắc như đinh đóng cột.

“Nhà ta tuy là nhà nông, nhưng cũng biết nữ nhân có thất xuất chi điều

[bảy tội không phạm] , bà nói xem con gái bà đã phạm vào mấy điều rồi, chỉ bằng một chuyện trộm cắp thôi, nhà bọn ta cũng có đủ lý do hưu nàng ta.” Phương thị tức giận vô cùng, lập tức đứng dậy, “Phạm lỗi thì phải chịu phạt, mặc dù kết quả nàng ta nhận được ta có chút thương cảm, nhưng đó là do nàng ta tự tạo nghiệt, dù sao cũng phải ném quả đắng mặc kệ có đồng tình hay thương hại, cũng không có cách mà thay đổi lại chuyện này.”

“Bà thông gia , sao bà lại nhẫn tâm đến vậy,

Phương thị xoa xoa huyệt Thái Dương , sau đó khoát tay: “Trước kia bọn ta cũng đã cho nàng ta rất nhiều cơ hội để thay đổi, rốt cuộc vẫn là bọn ta ngu xuẩn mà lầm, nàng ta căn bản chẳng biết hối cải, đầu của ta rất đau, ta không muốn cãi nhau với bà ...”

“Bà thông gia “

“Không nên gọi ta là bà thông gia ” Phương thị quả quyết trả lời, cùng lúc đó, Lý thị nghe động tĩnh sợ là có chuyện, nên chạy vào, vừa lúc thấy hai người đang tranh cãi, cước bộ dừng lại, nghĩ là muốn tránh đi.

Phương thị nhìn thấy, trực tiếp đối với Lý thị lắc đầu: “Vợ lão nhị, con cứ vào đây nghe đi, không có việc gì “

Cao thị tức giận đến cắn răng nghiến lợi, thấy mục đích ngày hôm nay mình đến đây không thành, ngược lại còn bị Phương thị vũ nhục, không khỏi tức giận.

Lúc bà biết con gái gặp chuyện không may, tâm đúng là thật hoảng loạn, thứ nhất là có thể liên lụy đến nhà mẹ đẻ bên này, thứ hai lo rằng từ nay về sau con gái sẽ không bao giờ có thể đem về cho nhà mẹ đẻ một chút tiền.

Hơn nữa chiếu theo tình hình bây giờ, nhà chồng của con gái làm ăn ngày càng phát lên không ít, nếu con gái còn ở đây, tốt xấu gì nhà mẹ đẻ cũng có thể hưởng ké chút lợi .

Cho nên, bà cũng không ngại việc con gái đang ở trong tù, chỉ cần con gái chịu đựng ít năm, khi đi ra vẫn là mệnh tốt.

Không ngờ, nhà chồng của con gái đã sớm hưu thê

Cái này không phải là chặt đứt con đường phát tài của Cao thị ư? Làm sao mà Cao thị không nổi đóa lên cho được.

“Bà hãy nhìn cho kỹ” Phương thị quay sang nhìn Cao thị nói, “Đây mới là con dâu mà ta muốn, chăm chỉ làm việc, chịu khổ nhọc, lại hiếu thuận, nếu con gái bà có được một chút xiu tốt của vợ lão nhị thì nhà ta cũng sẽ không làm cái việc ác tâm như hưu thê đâu.”

“Mẹ... Đừng để tức giận mà hại sức khỏe.” Lý thị không dám nhận lời khen của Phương thị , nhưng cũng không thể nói thẳng ra trước mặt Cao thị, dù sao cũng phải giữ thể diện cho mẹ chồng. Vì vậy chỉ có thể bước tới an ủi Phương thị vài câu.

Cao thị cũng đã đoán trước chuyện này không thể cứu vãn được nữa, liền bắt đầu khóc nháo, điểm này, quả thực rất giống Dương thị: “Nhìn đi, nhà

chồng của con gái thật tốt quá mà, dầu gì con gái ta cũng hầu hạ các người ít năm, không có công lao thì cũng có khổ lao dù có làm sai chuyện thì đánh một hai cái ta không nói, đằng này còn giải nó đến nha môn thì thôi, nhưng sao các người làm làm cái chuyện đoạt mạng người như vậy, đem nó huu đi à nếu như nó biết được, nó còn sống ư đừng nói là hai mươi năm, ngay cả hai mươi ngày cũng không thể qua được.”

Cao thị một phen ăn vạ, cũng nói trúng tâm tư của Phương thị, con người đúng là kỳ lạ, trước đây mỗi lần Dương thị ở dưới mắt bà kiểm chuyện, bà hận không thể tát một cái chết nàng ta, nhưng bây giờ dương thị bị bắt vào trong tù, bà trái lại cũng có chút đồng tình.

Cho nên mấy ngày nay, Phương thị cũng suy nghĩ lại, bọn họ làm vậy có phải là quá độc ác rồi không? Sau này hai đứa cháu khi trưởng thành có thể hận bọn họ không?

Cao thị thấy sắc mặt Phương thị có chút do dự, càng thêm thân thiết nói: “Bà thông gia, nếu bây giờ muốn thu hồi lại ý định huu con gái tôi cũng không có chậm đâu, tốt xấu gì cũng nên lưu lại cái danh phận của con gái tôi ở nhà bà, tuy rằng nó phải ở trong tù mấy năm, nhưng khi tự do cũng chỉ có một chôn về, tôi van bà, xin bà đại phát từ bi.”

Lý thị rũ mi, mắt thấy Cao thị cũng chẳng phải hạng người tốt gì, hôm nay đến đây lại đưa ra yêu cầu như vậy, cũng không biết bên trong còn có chủ ý gì đây.

Vừa vặn Triệu Tương Nghi từ bên ngoài trở về, vừa vào sân đã nghe thấy tiếng khóc la, lập tức dừng cước bộ lại, nàng còn tưởng rằng dương thị thật sự quay về.

Cái kẻ không biết tốt xấu kia mà trở về cũng khiến cho bao người phải khó chịu, khiến cho nàng nhớ lại chuyện xấu lúc Dương thị còn ở đây, Triệu Tương Nghi rất phiền chán bịt tai lại, đi vào trong nhà, muốn nhìn xem là có chuyện gì.

Vừa mới vào nhà, liền nghe được người kia tiếp tục cất lời: “bà nhìn nhà bà xem, ba người con dâu giờ chỉ còn hai, coi như lưu lại con gái tôi cũng tốt đi, cho dù vắng lặng nhưng người ta sẽ không ở sau lưng chỉ trở, bà nghĩ xem chuyện này mà truyền đi không phải là làm cho người ta phải chê cười sao, người ta sẽ nói con trai nhà bà không ai biết giữ vợ mình hết.”

“Bà đừng có ở đây mà nói loạn, mau nhanh ra khỏi nhà ta mau.” Triệu Tương Nghi lúc này đang đứng trước cửa, hai tay chống nạnh, môi vênh lên, bộ dáng chính là đang rất tức giận, thật giống như Cao thị trước mắt đã phạm vào điều cấm kị của nàng.

Chính là khi đề cập đến Lã thị, cũng là có ý quở trách Triệu Tín Lương, đây chính là cấm kỵ của Triệu Tương Nghi

Phương thị nghe thấy cháu gái nói như thế, nháy mắt hoàn hồn, vứt bỏ luôn sự đồng tình với Dương thị, lạnh lùng nhìn Cao thị nói: “Không mở

miệng bình thì làm sao biết trong bình có gì, đây cũng là chuyện của nhà ta, cũng không cần bà tới đây để quản, tục ngữ có câu, ‘nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi’, nữ nhi bà đã là người của Triệu gia, hôm nay xử trí nàng ta thế nào cũng là do người nhà bọn ta quyết định, dù bà có nói đến võ miệng ra, bọn ta cũng sẽ không thay đổi quyết định.”

“Bà mau đi ra ngoài” Triệu Tương Nghi cũng chưa từng gặp qua Cao thị, nhưng dựa vào khẩu khí của Phương thị cũng đoán ra được thân phận của Cao thị, tuy rằng nàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao Cao thị lại đến đây, nhưng chỉ bằng câu nói mà nàng đã nghe khi đứng ở ngoài cửa, cũng làm cho nàng không vui rồi.

Chương 97: Đại phòng có cần thêm nữ nhân không?!!!

Dựa theo tính tình hồ nháo của Cao thị, trong lòng bà ta tuy biết chuyện Dương thị có thể trở về Triệu gia chuyện không thể nào, nhưng vẫn muốn nháo lên, tựa như không quấy mọi người thì không được vậy, mặc dù Dương thị không thể quay về Triệu gia, nhưng bà ta vẫn có thể kiếm chút lợi.

Triệu Tương Nghi nào biết được ý nghĩ của Cao thị, trong lòng rất là bực bội.

Cũng may trời cũng chạng vạng tối, Triệu Tín Lương và mọi người cũng đã trở về, Cao thị thấy thế cũng không dám ở lại nữa, chỉ phần nộ ra khỏi Triệu gia.

Vì thế, Phương thị giống như hao tổn rất nhiều tinh thần mà ngồi xuống ghế, Triệu Tín Lương phải gọi nhiều lần bà mới mơ hồ nói một câu: “A? con vừa mới nói gì?”

Triệu Tín Lương tạm thời đem lời nói trong lòng nuốt vào, rất lo lắng hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy, sao lại rầu rĩ không vui, thân thể có chỗ nào không khỏe ư?”

Phương thị thấy lão đại hỏi liên hít thật sâu, rồi xoa xoa huyết thái dương thấp giọng nói: “Cũng không phải...Chỉ là mẹ đang suy nghĩ, con người đời lúc rất kỳ lạ, lúc vợ lão tam còn ở đây, mẹ thấy nàng ta không vừa mắt chút nào, luôn nghĩ sẽ có một ngày nào đó nàng ta bị trời phạt.” Nói đến đây, Phương thị lắc đầu, vô lực nói “Nhưng hai ngày nay, nàng ta phải ở trong tù, mẹ chỉ vừa nghĩ đến cảnh này thôi, trong lòng cũng rất là hoang mang, Tín Lương à, con nói xem chúng ta làm vậy có phải là nhân tâm quá không?”

“Ý của mẹ là, muốn con ra mặt đến tìm Hữu Căn, nhờ quan hệ mà thả nàng ta ra?” Triệu Tín Lương không tỏ ra thái độ gì, vút luôn chuyện đang định nói với Phương thị.

Phương thị một hồi lâu không nói, cuối cùng chỉ lẩm bầm :” Ta vốn kiên trì đi nàng ta đi gặp quan, dù sao nàng ta phải nhận giáo huấn mà thôi, nếu chuyện này mà giải quyết riêng, thì chỉ đơn giản đánh nàng ta vài cái, sau đó trực tiếp bảo lão tam hưu nàng ta ...Khi đó ta vì tức giận, nên không có lo nhiều như vậy, cũng chỉ muốn hưu nàng ta cho xong, cho dù nàng ta không nhận được giáo huấn, đến lúc đó cũng quay về nhà chúng ta quấy rối, lại có thể làm thêm nhiều việc gây hại nữa, hậu quả kia ta thật không dám nghĩ đến...”

“Mẹ, thật ra không phải như mẹ nghĩ đâu?” Triệu Tín Lương suy nghĩ một lúc lâu, rồi ở ngay đối diện Phương thị ngồi xuống, “Kỳ thực ngày đó con giải nàng ta đến gặp Lý Chính, nhiều ít cũng có để ý. Sau lại nhìn thấy Hữu Căn ở đó, con cũng lặng lẽ dặn dò một câu, nếu sau này nàng ta có ý hời cãi vậy thì cũng dễ thương lượng hơn. Nói cách khác, Hữu Căn có đảm

bảo với con, đến lúc đó sẽ tận lực rút ngắn kỳ hạn ở tù lại, nếu nàng ta có biểu hiện tốt có thể ra ngoài ngay không biết chừng.”

“Nào có đơn giản như vậy sao?” Phương thị có chút không dám tin tưởng, luôn cảm thấy con trai nói vậy là để an ủi mình.

Triệu Tín Lương gật đầu: “Con không phải là không nể mặt của lão tam, dầu gì cũng sống cùng một nhà mấy năm, cho dù là cầm hạn đến mấy nhưng đến lúc này rồi cũng sẽ không làm cái chuyện nhân tâm như vậy đâu. Kỳ thực con chỉ muốn tam đệ muội trải qua một lần giáo huấn thôi, có được một lần dạy dỗ này thì từ nay về sau tam đệ muội sẽ ý thức được sai lầm của mình, sẽ không tiếp tục hồ nháo, cho dù được thả ra ngoài cũng sẽ không gây tai họa về sau nữa.”

Phương thị suy nghĩ kỹ lại, liền gật đầu đồng ý: “Cứ làm như vậy đi, mẹ thấy không cách nào tốt hơn cách này.”

” Lão tam bên kia... Ừ, ý con là, đợi sau khi tam đệ muội được thả ra , có phải là sẽ để phu thê lão tam tái hợp lại?” Triệu Tín Lương cũng không biết tại sao, chỉ là lẩm miệng hỏi một câu, theo lý thuyết chuyện này không phải là chuyện hẳn phải lo, hẳn là lo lắng phương thị ưu buồn quá độ nên muốn giúp bà phân ưu thôi.

Phương thị nghe xong chỉ phát phát tay, rất quả quyết nói :”Con không phải là không thấy bộ dạng hàn nhạt của lão tam, mẹ đoán nếu cả hai phu thê tụi nó tái hợp lại , ngày sau không phải sẽ hồ nháo mỗi ngày sao, không bằng cứ như vậy ...Nha môn bên kia chúng ta còn có chút quan hệ, sau này nàng ta có được thả ra hay không, thì cứ xem tạo hóa của nàng ta đi... Còn lão tam bên này, cứ như vậy là được rồi, mẹ cũng không mong nàng ta một lần nữa bước vào cửa nhà này, mẹ không chịu nổi cái tính hồ nháo đó được đâu.”

“Ừ, con đã biết.” Triệu Tín Lương gật đầu, “Hữu Căn bên kia cũng đã đồng ý, sẽ chăm sóc cho, không để cho nàng ta chịu ủy khuất trong đó đâu.”

(bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi -Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nghe được lời đảm bảo, Phương thị lúc này mới nhẹ nhõm thở phào, tâm tư cũng được thả lỏng. Rồi lại như nghĩ đến gì đó vừa nhìn Triệu Tín Lương vừa nói: “A, con có chuyện gì cần nói với mẹ sao?”

Triệu Tín Lương gật đầu, đang muốn nói thì Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi đi vào, Phương thị thấy thế chỉ mỉm cười:”Tương Nghi à, con tự tắm sao?”

Triệu Tương Nghi thập phần khéo léo gật đầu: “Nhị thẩm thẩm giúp con tắm.”

Phương thị cười cười khen ngợi: “Ta nói này, vợ lão nhị chính là người tốt à, lão nhị chính là có phúc khí mới lấy được người vợ như vậy. Tín Lương, con bây giờ làm ăn phát đạt như thế nhưng lại không có phúc khí

giống như lão nhị...” Phương thị nói đi nói lại, không phải là muốn nhắc đến chung thân đại sự của Triệu Tín Lương sao, chỉ là một lần hôn nhân tan vỡ khiến cho con lớn của bà đặc biệt nhạy cảm với chuyện này, chỉ có thể nhắc đi nhắc lại chuyện này, quan tâm hỏi han thôi, “Đại phòng không có nữ nhân cũng không tiện, nương giờ cũng già rất nhiều, tay chân không lanh lẹ, Tín Lương a, con không nghĩ đến chuyện đi thêm bước nữa ư?”

“Mẹ, ở trước mặt tụi nhỏ, đừng có nói những lời này.” Triệu Tín Lương căn bản không có nghĩ đến chuyện tái giá, cũng không phải muốn giữ thân vì Lã thị hay gì khác, chỉ là lúc này chuyện quan trọng nhất chính là nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình, dưỡng Hoàng Lâm nên người, để Trương Nghi vui vẻ trưởng thành.

Về phần tái giá hay mấy việc tư khác, Triệu Tín Lương cũng chẳng lo lắng, chỉ cảm thấy nó quá xa vời, nếu sau này vẫn còn trẻ nãi thì cứ để trẻ nãi như vậy đi, dù sao trên hẩn cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh, dưới ali5 có hai đứa con hiểu chuyện đến động lòng người, đôi với hẩn như vậy là đủ rồi. Hơn nữa qua chuyện của Lã thị, có thể nói thái độ của hẩn đối với chuyện tình cảm vợ chồng và hôn nhân vẫn là lãnh đạm, hẩn đối với Lã thị đã từng rất săn sóc, nhưng cuối cùng Lã thị vẫn bỏ chồng chạy theo người khác, cũng khei61n cho tâm hẩn lạnh dần...

“Cha, bên cạnh cha còn có con và đại ca.” Triệu Trương Nghi thấy Triệu Tín Lương hồi lâu không nói chuyện, còn cho rằng Triệu Tín Lương đang nhớ đến việc Lã thị bỏ trốn cùng tình nhân, vì vậy liền ngọt ngào nói một câu an ủi.

Nghe vậy, Triệu Tín Lương lập tức nở nụ cười, sờ sờ đầu con gái, cũng chỉ có con gái nhu thau65n động lòng người như thế.

Phương thị lại cố ý giận trách: “Con bé này, con biết cái gì, cha con ở vậy nuôi con phải chịu nhiều cô đơn, con cho là có mình ở bên cạnh là tốt rồi ư?”

Triệu Trương Nghi đương nhiên biết điều này, cho nên mới nói vậy, sau này nếu phụ thân có nhìn trúng ai, còn có ý định đi bước nữa, nàng tuyệt đối không ngăn cản, chỉ cần phụ thân có thể hạnh phúc là được rồi, nàng bất quá là có thêm một người mẹ kế mà thôi. Nhưng điều kiện đầu tiên là nữ nhân đó phải là người đoan chính, không cần phải là nhân vật có thân phận lớn không biết an phận.

Bất quá nói đi nói lại thì, trải qua chuyện của Lã thị, con mắt nhìn người của phụ thân chắc chắn sẽ cao hơn, còn nữa, Lã thị chính là do bà nội và ông nội lựa chọn cho phụ thân, phụ thân căn bản không có quyền lựa chọn nữ nhân mình yêu, ánh mắt nhìn người kém chính là ông bà nội nha.

“Mẹ, đừng nói nữa, sẽ đem con bé dọa sợ mất.” Triệu Tín Lương không muốn bàn lại việc này.

Nhưng Triệu Hoàng lâm đúng lúc nói một câu: “Phàm là người tốt, có thể

vào mắt cha, Hoàng lâm sẽ không bận tâm, Tương Nghi cũng sẽ không để ý, bọn con chỉ cần cha có thể hạnh phúc là được rồi.”

“Thấy không?” Phương thị liền nở nụ cười, khen Hoàng Lâm vừa hiểu chuyện và vân vân, lại nói tiếp, ””Tín Lương a, mẹ thấy một, hai năm nữa con đã ba mươi rồi, cũng không còn nhỏ, bây giờ mà tìm, chỉ sợ là rất khó. Nhưng mà con là người cần lao, nhà bây giờ lại có điều kiện, chắc chắn sẽ có người nguyện ý lo lắng cho con, con không thử suy nghĩ một chút sao? Dù sao trên đời này còn rất nhiều nữ nhân tốt.”

Triệu Tín Lương xua tay:””Được rồi được rồi, mẹ, việc này hãy nói sau, tâm của con hiện tại chỉ đặt vào cái nhà này, chỉ hy vọng nhà chúng ta có thể bình an thuận lợi, mọi thứ hết thấy đều tốt. Mẹ cũng đừng có hao tổn tâm tư vì con, con tự biết chiều cố mình mà.”

Phương thị thấy thế, cũng không nhắc lại đề tài này nữa, sau đó lại cười vỗ đầu mình: “Con nhìn mẹ xem, sao lại có thể hồ đồ như vậy? Mới vừa rồi còn hỏi con có chuyện gì cần nói với mẹ đúng không, kết quả vừa mới mở miệng lại nói sang chuyện khác, thực sự là...” Phương thị nói không nói chỉ mỉm cười.

“À, mẹ mà không nhắc tới con thiếu chút nữa cũng quên.” Triệu Tín Lương ngược lại trở chủ đề chính, ” Mẹ, mẹ có biết không, bách Vị Lâu ngày hôm nay xảy ra chuyện rồi.”

“Xảy ra chuyện gì? Sẽ không liên quan đến chúng ta chứ? Mấy người bọn họ có tìm đến chúng ta tính sổ không?” Phương thị vừa nghe ba chữ Bách Vị Lâu, tim liền đập thật nhanh, lo lắng hỏi.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên lắng lắng nghe, tinh tế suy nghĩ.

Lại nghe Triệu Tín Lương nói tiếp: “Vạn Phúc Lâu cho người đến nói với con, Bách Vị Lâu hôm nay làm ra món mới, hơn nữa mỗi món đều là miễn phí, những khách nhân đương nhiên chưa thấy qua hấp dẫn như vậy, nên đều chạy qua Bách Vị Lâu. Kết quả, món ăn đều rất ngon, hơn nữa mọi người còn nhất trí cho rằng vị đạo có chút giống Vạn Phúc Lâu, chỉ là cuối cùng, người ăn món ăn mới đều xảy ra chuyện.”

“Gi? Con nói sao, chuyện là như thế nào?” Phương thị nhìn không được tò mò vội hỏi.

Chỉ nghe Triệu Tín Lương kể lại: “Phạm những thực khách ăn mới của bách Vị Lâu, sau khi trở về liền thượng thổ tả không ngừng, uống thuốc gì cũng không khỏi. Mất thấy y quán trong Thanh Hà trấn đều chật ních bệnh nhân, ai nấy mặt đều hiện vẻ uể oải trắng xanh, nhìn rất dọa người, những bệnh nhân đó đều nói vì ăn món mới của Bách Vị Lâu xong mới xảy ra chuyện, nên cầm giấy chẩn bệnh đến Bách Vị Lâu yêu cầu kiến giải, sau đó ngày càng nhiều người hơn, có người còn đến nha môn tố cáo Bách Vị Lâu, nói bọn họ xem mạng người như cỏ rác.”

“A? Tại sao có thể như vậy?” Phương thị có chút khó hiểu, sau đó lại

nghĩ đến điểm quan trọng, “Có phải là do bí phương mà vợ lão tam đem đến không? Ai nha, Tín Lương, nếu quả thật là như vậy, con mau đến Vạn Phúc Lâu gặp Mạc lão bản để giải thích đi, miễn ông ấy cho rằng chúng ta cố tìm hợp tác với Bách Vị Lâu.”

Triệu Tín Lương gật đầu đáp ứng, nhờ hấn tự thuật lại, mà trong đầu cả nhà đều nghĩ đến tình cảnh của Bách Vị Lâu bên kia...

Chương 98: Bách Vị Lâu đóng cửa

Ngày mười tháng tư hôm ấy, Dương thị mang bí phương do Triệu Tương Nghi viết đến Bách Vị Lâu, khi ấy người ở Bách Vị Lâu cũng không có sinh nghi, lúc bọn họ nhận lấy bí phương liền dựa theo ước định ban đầu trả cho Dương thị mười hai lượng bạc, chẳng qua bạc ấy lại quy về tay Triệu Tín Lương, vì lúc đó dương thị không dám tranh bạc với Triệu Tín Lương.

Sau đó, Bách Vị Lâu cho thuộc hạ mang bí phương đi tìm hiểu căn kẽ nguyên liệu viết trên đó, cùng ngày hôm ấy tất cả các nguyên liệu để chế hương liệu đều đã tìm đủ, cuối cùng đại trù Bách Vị Lâu dựa theo phương pháp chế biến trên giấy làm hương liệu.

Hai ngày sau, cũng chính là ngày mười hai tháng tư, hương liệu đã làm xong, mấy đầu bếp rất vui vẻ, liền dùng nó làm ra một vài món ăn rồi ném thử, mùi vị không khác gì mấy với mấy món ăn mới đã mua ở Vạn Phúc Lâu trước đó. Vì vậy nhóm người Bách vị Lâu mới tin bí phương ấy là đồ thật.

Cuối cùng đem món ăn khẩn cấp tìm lão bản Bách Vị Lâu mời ông ta nếm thử, cùng ngày nếm được mùi vị ngon, cùng ngày mở cửa kinh doanh món ăn mới, đồng thời còn cho truyền tin ra ngoài toàn bộ món ăn đều miễn phí, đương nhiên các thực khách thấy điều hấp dẫn như vậy đều chạy nhanh đến Bách Vị Lâu. Cũng vì vậy mà sinh ý ngày hôm đó của Vạn Phúc Lâu giảm đi không ít.

Có điều, mấy thực khách ăn món mới sau khi về nhà, mỗi người đều thượng thổ hạ tả liên tục, người nhà thấy vậy lập tức đem bọn họ đưa đến y quán, kết quả, mấy y quán ở trấn Thanh Hà vào cùng một ngày sinh ý tăng cao chưa bao giờ thấy, nhiều người phải chen lấn để được khám trước.

Đại phu chẩn bệnh xong, xác định những bệnh nhân này đều vì ăn phải món ăn mới ở Bách vị Lâu nên mới có tình trạng này, vì vậy người nhà của mấy thực khách đó lập tức chạy đến bách Vị Lâu làm âm lên.

Cùng lúc đó, lão bản Bách Vị Lâu, chưởng quỹ, hỏa kế, các đầu bếp, cũng đều thượng thổ hạ tả không ngừng, chỉ có số rất ít người không chưa ăn món mới nên may mắn tránh thoát.

Lúc này căn bản không có một người nào đại diện bước ra nói chuyện, thân nhân thực khách càng tức giận hơn, thấy Bách vị Lâu không ai ra giải thích, trái lại còn đóng cửa không gặp, tức giận ngày càng lớn, có người dưới cơn nóng giận chạy đến nha môn cáo trạng, một người tiên phong thì nhiều người bắt chước theo, ngay sau đó, không chỉ một người mà những người cũng vậy, đều chạy đến nha môn tố cáo bách vị Lâu hại người.

Lão bản Bách Vị Lâu sau khi biết được tin này, tay chân hoảng loạn, lập tức mang theo một trăm lượng bạc trắng đốt lót cho huyện lệnh trấn Thanh Hà, chẳng qua, huyện lệnh này có chút tham nhưng chuyện này liên lụy quá

nhieu người, cho nên , Bách vị Lâu dù có đút lót một trăm lượng nhưng huyện lệnh cũng không dám tha cho Bách Vị Lâu dễ dàng như vậy, chỉ dựa theo trình tự và lệ cũ, phái bộ khoái đến Bách Vị Lâu niêm phong, đồng thời còn cho bắt lão bản và chương quỹ trở về quy án.

Mặc kệ kết quả cuối cùng ra làm sao, cái trình tự này không muốn cũng phải làm, nếu không dẹp yên lo lắng của dân thì một khi họ tức giận lên, sẽ đến nha môn phía trên làm âm, vậy cái chức huyện lệnh này của ông đừng hòng mà ngồi vững.

Bên Vạn Phúc Lâu kinh ngạc , liền phái người đi báo tin cho Triệu Tín Lương, đồng thời hai người lão bản và chương quỹ của Bách Vị Lâu bên này đã bị bắt đến nha môn thẩm vấn rồi.

Trong bầu không khí nghiêm túc gượng gạo vô cùng, thì sắc mặt của hai người lão bản và chương quỹ Bách Vị Lâu tái nhợt, có vẻ là bị bệnh

Ở trong ngục một thời gian ngắn, hai người bọn họ đều thương thổ hạ tả không ngừng, mặc dù huyện lệnh vì đã nhận một trăm lượng bạc rồi nên cũng mời đại phu đến xem giúp cho hai người họ, nhưng vì ở trong ngục giam âm lãnh, hoàn cảnh lại tồi tệ, nên bệnh tình của hai người họ cũng không có biến chuyển tốt , đại phu đến khám nhiều lần cũng không tốt lên .

“Chu Hữu Phúc, Trần Khải nam các người đã biết tội chưa.” Huyện lệnh chiếu theo lệ cũ, dám nha sai hai bên cạnh nhất tề hô to ‘Uy Vũ’ , sau đó lão huyện lệnh cầm đường mộc vỗ lên bàn một cái, gọi tên của Chu lão bản và Trần chương quỹ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ thẩm vấn.

Chu lão bản và Trần chương quỹ lúc này đang nằm trên công đường, căn bản không có khí lực để nói một câu , giọng nói suy yếu chỉ có hai người họ mới có thể nghe được.

Bên ngoài công đường dân chúng vây xem đồng loạt hỏi: “Hai người bọn chúng chắc chắn đã đem độc bỏ vào đồ ăn cho người nhà thảo dân ăn, hại người nhà thảo dân đều thương thổ hạ tả , thiếu chút nữa gây ra án mạng rồi , cúi xin đại nhân theo lẽ công bằng mà xét xử, không nên làm việc thiên tư [vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp].”

“Yên lặng” Huyện lệnh kéo dài âm cuối hô một tiếng, dân chúng đứng ngoài công đường lập tức im lặng, không có một ai dám mở miệng ý kiến nữa.

Lúc này, sự gia tiến lên đem chi tiết vụ án nói qua một lần, huyện lệnh liền suy nghĩ rồi nói: “Chu Hữu Phúc, Trần Khải Nam hai người các người tuy làm ăn buôn bán có thất trách, suýt chút nữa làm nguy hiểm đến tính mạng của khách nhân , trước mắt mấy vị khách nhân này đều mạnh khỏe, cũng không có người vì vậy mà mất mạng. Cho nên, bản quan tuyên án, hai người Chu Hữu phúc và Trần Khải Nam , mỗi người lãnh mười lăm trượng , ngoài ra niêm phong Bách Vị Lâu một tháng, hai người các người phải trả tiền thuốc cho những khách nhân trúng độc , còn có bồi thường cho mỗi

người bị hại hai lượng bạc. Án này cứ kết lại như vậy , Chu Hữu Phúc, Trần Khải Nam các người có chấp thuận không?”

“Tạ ơn. . . Tạ đại nhân. . . Ân trạch. . .” Chu lão bản hơi thở mong manh, giọng nói đứt quãng trả lời.

Mặc dù dân chúng bên ngoài công đường đôi với cách xử án như vậy có chút bất mãn , nhưng khi nhìn bộ dạng của hai người Chu lão bản và Trần chương quỹ, nghĩ họ lãnh mười lăm trượng coi như là thê thảm rồi, đồng thời mỗi người bị hại còn nhận hai lượng bạc bồi thường, dù trong lòng có bất mãn đến đâu, mọi người cũng không có ý kiến gì nữa.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đây chính là chỗ tốt của việc đứt lốt bạc trắng, chỉ bằng sai lầm này của bách vị lâu, huyện lệnh có thể phạt họ năm mươi trượng, niêm phong Bách Vị Lâu, còn cho lãnh thêm hai năm tù đầy.

Một trăm lượng bạc giải quyết được nhiều rắc rối như thế, giảm được hình phạt nặng xuống hình phạt nhẹ, có thể thấy có tiền có thể mau được quý xây cối.

Sau đó, Huyện lệnh lén lút đem Chu lão bản và Trần chương quỹ thả ra, cũng mời đại phu đến chữa bệnh cho họ, cuối cùng hai người họ cũng giữ được cái mạng nhỏ của mình.

May là vậy nhưng Bách Vị Lâu cũng đừng nghĩ mình sẽ còn có thể đặt chân ở trấn Thanh Hà nữa.

Niêm phong tửu lâu một tháng, đối với một tửu lâu mà nói, tổn thất nhiều đến thế nào? Hơn nữa, mặc dù Bách vị Lâu làm theo phán quyết của huyện lệnh là bồi thường tiền cho người bị hại, nhưng đây là chuyện không có lợi lộc gì.

Mở tửu lâu, danh dự và sự tín nhiệm rất trọng yếu, chỉ cần bị hư tổn một lần, sao còn có người chịu đến tửu lâu của họ ăn nữa?

Có kinh nghiệm của giáo huấn lần này, sau đó Bách Vị Lâu có đưa ra nhiều phương thức ưu đãi ra sao đi nữa, thì cũng không có ai dám đến Bách Vị Lâu ăn đâu. Vì ở trong ấn tượng của mọi người, món ăn ở Bách Vị Lâu đều có thể có độc, nếu ăn vào mà có hại cho mình thì sao, nên mọi người ai cũng nhanh né tránh .

Chuyện này cũng đã khiến mọi người trên dưới Bách Vị lâu phải lo âu, lúc Chu lão bản và Trần chương quỹ rút ra được giáo huấn lần này, liền đem bí phương nghiên cứu lại mới phát hiện bí phương này có vấn đề.

Đem tờ giấy viết tên nguyên đến tìm đại phu xem qua, đại phu liền nói trong bí phương này có một loại nguyên liệu khiến người ta sau khi ăn vào liền xuất hiện tình trạng nôn mửa, thổ tả, chẳng qua bệnh này chỉ cần trị liệu mấy ngày sẽ tốt lên, cũng không có hại gì cho thân thể hết, hoặc không cần chữa trị cũng có thể khỏi hẳn, tóm lại chính là vô hại.

Lúc này toàn thể Bách vị Lôu trăm ngàn rối rắm, theo lý thuyết bí phương này làm ra hương liệu có mùi vị giống như của Vạn Phúc Lôu, bí phương như thế thì tại sao Vạn Phúc lôu dùng thì không có việc gì mà Bách vị Lôu dùng xong lại xảy ra chuyện. (J: ở ác ấy mờ :v)

Bởi vậy, Chu lão bản và Trần chương quý đem mũi nhọn hướng vào Dương thị và Vạn Phúc Lôu.

Nhận định hoặc là Dương thị âm thầm động thủ động cước, hoặc là Vạn Phúc Lôu bên kia cho người đến hại họ.

Nhưng may là lúc truy cứu thì Dương thị đã bị bắt nhốt vào tù với tội danh trộm đồ, hẳn là đại phòng bên đó phát hiện dương thị có giao ước với bách Vị Lôu nên dưới cơn nóng giận đi tố giác.

Có quan sai ở một bên trông coi, Bách Vị Lôu bọn họ cũng không có biện pháp trừng trị Dương thị. Còn nữa, nếu thật là Vạn Phúc Lôu giữ trò quý, thì lúc này , Bách Vị Lôu bọn họ giống như chuột chạy qua đường [người xấu đáng căm giận] , người người muốn đánh, mà Vạn Phúc Lôu bên kia lại tương phản, sinh ý thịnh vượng, náo nhiệt vô cùng.

Mặc dù bọn họ có ý nghĩ đến quấy rối Vạn Phúc Lôu thế nào đi nữa, cũng là lực bất tòng tâm

Suy nghĩ thật kỹ, bọn họ hôm nay chỉ còn lại một con đường có thể đi, đó chính là đóng cửa Bách Vị Lôu ở trấn Thanh Hà, cầm tiền vốn chạy đến phương Bắc lập nghiệp lại lần nữa, khẳng định ở các vùng phương nam này đều truyền tin tức xấu ra, bọn họ cũng đâu còn mặt mũi ở đây mà lẩn lộn nữa, chỉ có thể trở về phương bắc, cạnh tranh với mấy tửu lôu khác.

Đề phong tòa tin tức này, Chu lão bản hựu lặng lẽ cầm hai trăm lượng bạc đưa cho huyện lệnh, huyện lệnh tiên nhiệm đã năm, sáu mươi tuổi rồi, làm việc rất đúng mực, vì vậy người trong Bách Vị Lôu mới có thể an tâm, cuối cùng bình yên vô sự địa đóng cửa , ly khai khỏi trấn Thanh Hà.

Ngày hai mươi lăm tháng tư hôm ấy, Triệu Tín Lương đem hương liệu lên trấn bán cho Vạn Phúc Lôu, thì Bách Vị Lôu đã sớm đóng cửa rồi, cửa tiệm hai tầng cũng sang lại cho người khác, nghe nói là định khai trương đại tú phường. [hàng vải, hàng quần áo]

Triệu Tín Lương đối với những chuyện này cũng không có để ý quá, vì Bách Vị Lôu hôm nay cũng đã đóng cửa, ly khai khỏi trấn Thanh Hà, đối với gia đình bọn họ mà nói xem như là một chuyện tốt, dù sao người của Bách Vị Lôu còn ở đây một ngày, vĩnh viễn là tai họa ngầm cho nhà bọn họ.

Mạc lão bản vẫn như cũ rất là tín nhiệm Triệu Tín Lương, dựa theo giá cũ hai lượng bạc một cân trả cho Triệu Tín Lương do hiện tại không còn Bách Vị Lôu, trấn Thanh hà hôm nay chỉ có Vạn Phúc Lôu là tửu lôu lớn nhất, thức ăn vừa ngon vừa thơm, cửa hiệu lại lâu đời, cho nên được khách nhân khen ngợi, vì vậy nhu cầu cần hương liệu của Vạn Phúc Lôu đối với nhà họ chính là không ngừng tăng lên, chỉ tăng mà không giảm.

Cuối tháng tư đầu tháng năm, cuối cùng cũng đã có thể đón mưa cuối mùa, Triệu Tương Nghi mỗi ngày ở nhà đều khó chịu, gà con cùng gia súc trong nhà đều đã lớn hơn, càng cho nàng thêm nhiều hi vọng, nguồn tiêu thụ ở Vạn Phúc Lâu bên kia cũng đem về cho nhà nàng không ít tiền lời, cuộc sống hằng ngày càng tốt hơn.

Không bao lâu, đợt mưa cuối mùa đi qua, một nhà bọn họ bắt đầu lên kế hoạch xây nhà mới.

Chương 99: Kế hoạch xây nhà mới

Lúc này tiết trời rất oi bức, không còn cái mát dịu của mùa xuân nữa, sau khi qua tết Đoan Ngọ , đã là giữa năm rồi , mỗi ngày đều nóng bức như nhau.

Vào giữa tháng năm , Triệu gia bắt đầu lên kế hoạch xây nhà mới, để kịp khởi công vào tháng sáu, cho nên quyết định đi tìm chỗ xây nhà trước.

Ban đầu nhà bọn họ chuẩn bị xây nhà mới, thứ nhất là có chỗ ở thoải mái cho người trong nhà, thứ hai là muốn cách xa đám người tam phòng miễn cho sau này lại phát sinh thêm nhiều rắc rối. Cho nên sau khi bàn bạc với nhau, mọi người muốn chọn một nơi có phong thủy tốt là đầu tiên, thứ hai là cách nhà cũ xa một chút, thế nhưng phân đất xây nhà để thỏa mãn hai yêu cầu này không nhiều lắm, mặc dù thôn dân trong triệu gia thôn không đông, nhưng ruộng đồng nào cũng có chủ, cũng chỉ còn vài mẫu ruộng vô chủ ở vùng hoang vắng, nếu muốn xây nhà mới thì không nên xây ở những chỗ này, không có tính an toàn.

Nhắc tới cũng thật đúng lúc, khi mọi người đang suy đi nghĩ lại xem chỗ nào hợp thì Triệu Tín Lương chợt đưa ra ý kiến, bảo là muốn xây nhà mới thì không bằng xây trên đất mà Ông thị tặng nhà mình đi, nơi đó không tính là hẻo lánh, xung quanh cũng có vài gia đình, chỉ là cách nhà cũ khá xa mà thôi, kỳ thực như vậy cũng tốt, ít nhiều cũng không có thị phi, hơn nữa cũng có vài hộ gia đình ở xung quanh, lại phù hợp với yêu cầu mà mọi người đưa ra, mà mấy mảnh đất hoang vừa vặn ngăn cách với nhà cũ một khoảng rất xa, như vậy cũng không cần ở chung một chỗ với tam phòng.

Quyết định được chỗ xây nhà, mọi việc còn lại cũng dễ dàng hơn rất nhiều, Triệu Tín Lương trừ việc xuống ruộng trông trọt thì thời gian còn lại đều đặt hết vào chuyện xây nhà mới.

Đầu tiên bọn họ phải đặt đá nền như ở hiện đại, đây là giai đoạn quan trọng nhất khi xây nhà nên tốn không ít thời gian, trên cơ bản nếu đã làm nền móng xong rồi, thì việc xây nhà cũng sẽ nhanh hơn.

Trong thôn Triệu Tín Lương giao hảo rất tốt với mấy người trong đó có người từng học cách làm ngói, năm xưa cũng là một thợ làm ngói, vì vậy vừa nghe nói Triệu Tín Lương muốn xây nhà mới, không nói nhiều liền đến hỗ trợ một tay, còn cho ý kiến, hỗ trợ việc nặng, làm nền , mọi người cứ thế mà bận rộn đến mức bất diệc nhạc hồ . [mệt mỏi muốn nằm]

Đương nhiên, nhóm người đến giúp đỡ kia, trừ một số thật tâm đến giúp thì những người còn lại đều muốn lôi kéo làm quen với Triệu Tín Lương, còn là bởi vì cuộc sống hiện tại của nhà hắn rất tốt, có thể mua bò, xây nhà mới, cho nên muốn mượn dịp này đến làm thân với gia đình Triệu Tín Lương, để ngày sau có việc gì có thể tìm Triệu Tín Lương giúp đỡ.

Đúng lúc này, cả nhà Triệu Thanh thủy không biết xấu hổ kéo đến.

Không nói đến chuyện cả nhà Triệu Tương Nghi đều thấy người nhà họ đến trộm đồ, chỉ bằng vào chuyện không cho đi nhờ xe bò lần trước ở trấn Thanh hà thôi, cả nhà Triệu Tương Nghi cũng không muốn dây dưa cùng nhà Triệu thanh thủy rồi.

Triệu Tín Lương đối với những thôn dân mượn có đến giúp đỡ để lấy lòng mình đều đối đãi rất hòa hảo, mặc dù biết rõ những thôn dân này không thật tâm giúp đỡ mình, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, không có chuyện gì là tốt tuyệt đối hết. Thế nhưng, lúc nhìn thấy cả nhà Triệu Thanh thủy, Triệu Tín Lương liền trực tiếp đưa ra lời cự tuyệt, muốn đến giúp đỡ xây nhà mới ư, đã đủ người rồi không cần thiết đâu.

Những thôn dân còn lại đều mở to mắt nhìn, trực tiếp làm cả nhà Triệu Thanh thủy không còn mặt mũi nào.

Nghe nói sau khi về nhà, hai vợ chồng Triệu thanh thủy lại cãi nhau, hình như là ông chồng trách bà vợ có tâm nhìn thiên cận, không biết nhìn xa, bà vợ đương nhiên không chịu yếu thế cũng chửi ầm lên, thậm chí cả hai vợ chồng xông vào đánh nhau túi bụi, vợ Thanh thủy tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ.

Nàng ta về nhà mẹ đẻ, Triệu Thanh Thủy cũng không có vội đi rước về, bởi vì nhà của hắn không cho đi, Triệu Thanh thủy là người đôn hậu đương nhiên sẽ đến dẫn vợ về, lần này vợ hắn về nhà mẹ đẻ, nếu hắn mà đi qua đó thế nào cũng bị người nhà mẹ đẻ của vợ nắm mũi lên mà mắng chửi, nam nhân dù sao cũng phải có bản lãnh riêng của mình, nếu cứ ỷ hết vào vợ, vậy nói không chừng hắn sẽ nhu nhược , vô năng đến mức nào đây.

Nhà mới có diện tích rất lớn, ước chừng lớn gấp hai gấp ba lần nhà cũ, kỳ thực nhà cũ bọn họ bây giờ cũng rất lớn, phòng của Triệu Tín Lương, triệu Hoảng Lâm, phương thị và Triệu Tương Nghi ở cùng một phòng, hơn nữa còn có trù phòng. triệu tương Nghi cũng tính toán qua đại khái là bằng hai, ba trăm mét vuông ở hiện đại đi, nếu tính theo giá nhà ở hiện đại thì, một căn như thế không biết tốn hết bao nhiêu tiền rồi.

Triệu Tương Nghi chỉ là tính sơ sơ qua một lần thôi, cũng khiến chính mình phải giật mình , xem ra ở cổ đại dân số ít ỏi, đất đai lại nhiều, cho nên đất xây nhà đều rất rẻ , chỉ ít nhà nàng hiện tại mặc dù không bằng phú hộ nhưng nhà cũ không phải là nơi nhỏ hẹp, có thể ung dung ở .

Sau khi làm xong nền móng, mọi người trong nhà bắt đầu tụ lại bàn bạc xem nên xây như thế nào, đối với căn nhà mới này kỳ vọng rất nhiều, trên mặt mọi người đều phảng phất một tia mong chờ, phải xây như thế nào, ở chỗ nào xây cái gì.

Căn cứ theo xu thế hiện này, Triệu Tín Lương quyết định xây một căn nhà hai tầng, lầu một làm phòng ăn, nhà bếp, khách phòng, còn có chuồng nhốt gia súc, lầu hai thì xây từng gian phòng để mọi người ở. Sau đó trước cửa sẽ có một cái sân thật to, đến lúc đó sẽ để Triệu Tương Nghi trông hao ở

đó, vừa đẹp mắt vừa là đồ tốt để trang hoàng căn nhà.

Mấy ngày này, Triệu Tương Nghi cực kỳ hăng hái, mắt thấy nền móng nhà mới đã làm xong, trong lòng cũng an tâm hơn rất nhiều.

Cuối cùng cũng có thể có một căn nhà riêng, không cần phải ở cùng một chỗ với đám người tam phòng kia nữa, hơn nữa nàng còn có một căn phòng riêng ở tầng hai nhà mới, cũng có một cái sân riêng cho chính mình, có đất để trồng rau, cũng không còn cảnh những người đáng ghét kia đến làm thân, thật tốt quá.

Hơn nữa, nhà mới bên kia còn cho Triệu Tương Nghi một cái ưu thế lớn khiến cho nàng thập phần vui vẻ, đó chính là gần nhà lão ôn, lang trung duy nhất trong thôn, đi qua đi lại chỉ có một đoạn đường ngắn, y thuật của lão Ôn cũng rất tốt, hơn nữa Triệu Tương Nghi đang muốn thừa dịp này theo lão Ôn học dược lý, như vậy về sau nàng có làm gì cũng không tính là kỳ quái, chỉ cần nói là theo lão Ôn học là được, dù sao người trong nhà mỗi ngày đều bận rộn, cũng sẽ không đến tìm lão Ôn để hỏi thăm đâu.

(bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mùa hè nóng bức cũng chậm rãi đi qua, cái lạnh mùa thu kéo đến, nhà mới của triệu gia rốt cuộc cũng đã xây xong, khi đó đã là giữa tháng chín rồi, trời dần dần se lạnh, mọi người trong nhà đều linh hoạt hơn rất nhiều, không giống như mùa hè lúc làm nền móng, vừa oi bức, vừa khó chịu.

Lúc này, lần thi Viện, thi Hương, mỗi năm một lần đã kết thúc, phi thường tiệc nuôi là Trương gia bên kia hay tin có yết bảng, tràn đầy tự tin chạy đến xem nhưng lại thấy Trương Sâm lần này không có đậu.

Nhà bên kia đều mang về mặt đưa đám một thời gian dài, cũng đã sớm chuẩn bị pháo và lì xì để chúc mừng, nhưng đều gác lại sang một bên, vì không có ai có tâm tình đi chúc mừng, chỉ là vô cùng buồn bực cùng đồng tình nhìn Trương Sâm.

Cùng lúc đó, Triệu Nguyệt Cầm đã mang thai tám tháng, qua hai tháng nữa liền sinh rồi, nhóm người Phương thị cũng đã sớm chuẩn bị quà mừng để sang gặp rồi, ai dè lại hay tin Trương Sâm không đậu, khó tránh khỏi có chút nhụt chí, cả nhà Trương Sâm thường ngày vì lo cho hắn đọc sách mà không có chăm sóc cho Triệu Nguyệt Cầm đang mang thai, vì vậy lúc biết chuyện này Phương thị rất giận Trương Sâm, nên cũng có chút xem thường hắn.

Bất quá, phụ mẫu đều là mong muốn con mình có cuộc sống tốt, vì vậy dù trong lòng có bất mãn với Trương Sâm nhưng Phương thị vẫn cố không để ý, cũng vì muốn cho Triệu Nguyệt Cầm vài phần thể diện, đến đầu tháng mười, Phương thị liền chuẩn bị một chút đồ ăn để trợ sản, theo thứ tự là một trăm hai mươi quả trứng gà, hơn phân nửa đều là trứng do gà trong nhà đẻ

ra, đến mùa thu quả nhiên có một vài con gà đã có thể đẻ ra trứng, cũng mang lại một chút tiền cho nhà họ, Phương thị mỗi ngày thu trứng đều cực kỳ vui vẻ.

Ngoài trừ một trăm hai mươi quả trứng gà ra, còn có một túi táo đỏ lớn, một bao đường đỏ, còn có sáu cái yếm, ba bộ đồ lót do Phương thị và Lý thị làm, đều dùng vải có bề mặt mềm mại để may, cũng để đưa trẻ sinh ra mặc có thể thoải mái, lại cấp cho Triệu Nguyệt Cầm thêm thể diện.

Phương thị dẫn theo Lý thị, Triệu Trương Nghi đến Trương gia, đưa món quà dùng trợ sản đến, quả nhiên nhận được không ít lời khen ngợi của Trương gia, Ngô thị bởi vì chuyện Trương Sâm không thể đậu mà rất xấu hổ, vì vậy lúc này không có nói tốt con trai mình, nói chuyện với nhóm người Phương thị cũng mềm dịu hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó vừa lúc Trương Sâm cũng ở nhà, Phương thị nói chuyện phiếm với Triệu Nguyệt Cầm cũng không quên căn dặn Trương Sâm, đại khái là việc đọc sách tuy là quan trọng nhưng cũng đừng có quên vợ mình đang mang thai, nữ nhân mang thai cần nhất là có người chồng ở bên cạnh, nếu không lúc đang mang thai này nàng sẽ rất buồn, như vậy dù có qua bao nhiêu năm đi nữa, trong lòng nàng vẫn đều buồn khi nhớ lại.

Nào ngờ, Trương Sâm trả lời quả thực khiến cho Phương thị kinh ngạc: “Mẹ, con biết chứ, cho nên lần này con không có thi đậu, con cũng đã suy nghĩ nghĩ kỹ và quyết định lần thi vịn ba năm sau con sẽ không tham gia nữa.”

Lúc nói chuyện, Triệu Nguyệt Cầm cũng ngồi ở một bên, kinh ngạc đến mức làm đổ cả chén trà.

Vừa vặn Ngô thị đi qua, nghe thấy động tĩnh bên trong, vừa thấy sắc mặt tái nhợt của Triệu Nguyệt Cầm, lập tức biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vì ngại Phương thị còn ở đây nên không dám phát hào, chỉ cười dạn dò Trương Sâm: “A sâm, con mau đi đọc sách đi, để cho hai mẹ con Nguyệt Cầm tiếp tục tâm sự, đừng có ngồi ở đây, miễn cho có lời chỉ dành cho nữ nhân được nghe mà không thể nói được.”

Phương thị tạm thời còn đang suy ngẫm kỹ lời nói của lúc nãy của Trương Sâm, giờ lại thấy Trương Sâm đột nhiên mặt nghiêm túc đứng lên, nhìn Ngô thị trịnh trọng nói: “Mẹ, dù sao hôm nay cũng có nhạc mẫu ở đây, con cũng có lời muốn nói, đỡ cho sau này phải giải thích lại lần nữa.”

“Chuyện gì a. . .” Ngô thị thấy sắc mặt nhi tử rất nghiêm túc, trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng ngoài miệng vẫn ân cần hỏi, ngay sau đó lại dạn dò, “Trong nhà còn có khách, chớ có nói lung tung, để bên thông gia lại nghĩ rằng con không biết nói chuyện đây.”

“Mẹ, mẹ để cho con nói hết đi.” Trương Sâm bỗng nhiên nghiêm túc, hít sâu một hơi, cái suy nghĩ này đã ở trong đầu hắn từ rất lâu rồi, “con không muốn đi thi nữa, thi nhiều năm như vậy cũng thi không đậu, con nghĩ là xem

như thôi đi.”

“Con, con nói cái gì?” Ngô thị cảm thấy những lời này như sét đánh ngang tai, đánh cho bà không còn sức lực để chống đỡ, trên tay không còn khí lực mà buông lỏng, đái điềm tâm nháy mắt rơi xuống , ‘xoảng’ một tiếng rồi vỡ ra thành mấy mảnh.

“con không muốn đi thi nữa, mẹ, con mệt quá rồi.” Trương Sâm không biết nặng nhẹ nói một câu, chỉ thấy Ngô thị nghe xong, sắc mặt liền tái xanh, cũng không biết bà có hiểu được ý tứ trong lời nói đó không nữa, chỉ thấy bà nhìn chăm chăm vào nhi tử không rời cũng không nói một lời nào....

Phương thị nhìn thấy thế, nhanh chóng đứng lên an ủi Ngô thị vài câu, bà chỉ vừa mới đứng lên thì Ngô thị cả người mềm nhũn, dựa vào cạnh cửa ngã xuống.

Chương 100: Trương Sâm bỏ thi

Mọi người trong phòng đột nhiên thấy Ngô thị té xỉu đều sợ hãi vô cùng, Triệu Nguyệt Cầm tay chân luống cuống phát hoảng đứng lên, muốn chạy đến giúp đỡ, nhưng Phương là đem nạng đè ngồi xuống: "Bụng con đã lớn như vậy rồi, nhanh ngồi yên đừng có nhúc nhích, mẹ còn ở đây, sẽ không có chuyện gì."

Triệu Nguyệt Cầm nghe xong, chỉ sợ hãi mà ôm chặt lấy Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi hiểu ý mà dựa vào trong lòng tiểu cô cô an ủi, lại quan sát tình huống tiếp theo.

Phương thị nói xong lại hơi tức giận nhìn Trương Sâm: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi mời lão ôn đến đây một chuyến à."

Trương Sâm cũng là bị dọa đến tim gan muốn rớt cả ra, bị Phương thị quát một cái, liền định thần lại, ngăn người rồi lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Đúng lúc này hai người em chồng bước vào, vừa thấy cảnh trước mặt cũng rất hoảng sợ, vội hỏi là chuyện gì xảy ra, nghe khẩu khí của các nạng như là muốn nói là do Phương thị gây ra vậy, Lý thị thấy thế cũng mất hứng, chỉ hơi hợt nói: "Chuyện gì xảy ra? Là ca ca tốt của hai cô nói không muốn đi thi nữa, làm cho mẹ của hai cô tức giận đến ngất xỉu đấy."

"Không có khả năng" Muội muội nhỏ nhất của Trương Sâm lên tiếng phủ nhận, "Ca ca ta là người thông minh tuyệt đỉnh như vậy, lần này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, làm sao có thể nói ra lời không tốt như vậy."

"Ngoài ý muốn?" Phương thị vừa phụ giúp đỡ đem Ngô thị đỡ lên giường Triệu Nguyệt Cầm, vừa cười mỉa nói, "Như thế nào mà mỗi năm đều có nhiều cái 'ngoài ý muốn' như thế? Đều nói là 'ngoài ý muốn', hai năm trước cũng thế, năm nay cũng thế, con rể hần có bao nhiêu lần 'ngoài ý muốn' đây?"

"tại sao bà lại có thể nói như thế hả?" Đôi phương rất không thích trừng mắt nhìn Phương thị.

Phương thị sau khi giúp Ngô thị nằm yên trên giường xong, chợt xoay người lại, nghiêm túc nhìn hai cô em chồng: "Hai người các người dám ăn nói thế với trưởng bối à, dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện với trưởng bối, chẳng lẽ ngày thường cha mẹ các người đều dạy như thế ư? Còn nói là người nhà đọc sách, ta thấy chẳng khác nông hộ như chúng ta là bao."

"Bà." Hai người bị Phương thị giáo huấn, tức đến nổi không nói thành lời.

"Mẹ, đừng có tính toán với các nạng làm chi nữa, dù sao chỉ là mấy đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu đâu, cẩn thận vì tức mà hại thân thể đó." Lý thị đứng ở một bên phụ họa theo.

Lúc này, Triệu Tương Nghi cũng chỉ vào hai người em chồng này giễu

cợt: “Có gì đặc biệt hơn người? Ca ca các người còn không bằng ca ca của ta, ca ca ta bây giờ học trong học đường rất giỏi, phụ tử còn nói huynh ấy có triển vọng rất cao.”

Hai người em chồng thấy không nói lại được mấy người Phương thị, liền đem mũi nhọn hướng vào Triệu Tương Nghi, cho rằng nàng là một đứa con nít dễ bị khi dễ: “Người thì biết cái gì, ca ca ta đã vượt qua kỳ thi đồng sinh, còn ca ca người đã thi qua cái gì chưa? Ca ca người và ca ca ta đều đồng dạng đọc sách, nhưng ca ca người đâu còn cơ hội để thi cuộc thi kia đâu.”

“Ca ca ta năm nay mới chín tuổi, ca ca người bao nhiêu.” Triệu Tương Nghi thấy thế, cũng là ý vào mình là tiểu hài tử, vì vậy liền dùng hai tay chống eo, mắt hạnh tròn tròn mà đua nhau tranh cãi với hai em chồng kia, dù sao nàng cũng không có điều ngoa thất lễ như họ, bất quá cũng chỉ 12 đồng môn vô kỹ [lời trẻ con không thể chấp nhất] mà thôi, không ai có thể tính toán được gì.

“Ca ca ta thi cũng đã thi qua, còn ca ca người ngay cả khi còn chưa có.” Vị tiểu muội muội nhỏ nhất kia cũng chỉ mới có mười tuổi, lúc này lửa giận vừa bốc lên, cùng tranh cãi với Triệu Tương Nghi.

Phương thị thấy thế nhìn người em chồng đó quát một tiếng: “Cả tiểu hài tử mà người cũng muốn so đo cùng sao? Lúc này không phải người nên lo lắng cho mẹ mình ư, ngược lại còn bày ra công phu khua môi múa mép nữa há?”

Hai người, người nhìn mặt ta ta nhìn mặt người, lúc này mới không nói thêm câu nào nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Ngô thị đang nằm trên giường mà nhíu chặt cả lông mày.

(bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lúc này, Trương Sâm vội vàng mời lão Ôn vào trong.

Lão Ôn đầu tiên là chào hỏi với Phương thị trước, sau đó mới cầm hòm thuốc nhanh bước đến bên giường bắt mạch cho Ngô thị, rồi rút từ trong vải bông trắng ra một cái ngân châm màu bạc, châm vào huyết nhân trung của Ngô thị, sau đó châm thêm ở giữa lông mày, chỉ trong chốc lát Ngô thị đã tỉnh lại.

Mọi người thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm.

Ngô thị rốt cuộc cũng đã tỉnh, thấy tất cả mọi người đều vây quanh mình, cũng hồi phục lại tinh thần, chờ đến lúc bà nhìn sang con trai mình liền nhớ đến nguyên nhân mà mình té xỉu là bởi vì lời nói của tên tiểu tử này, chợt thấy khí huyết dâng trào, đầu óc mơ mơ hồ hồ, tứ chi vô lực, chỉ có thể nằm bất động trên giường, không thể nào cử động được.

“Ôn thúc Ôn thúc, thúc mau nhìn xem mẹ cháu, hình như bà lại muốn ngất nữa rồi.” Trương Sâm hoảng sợ vội nắm tay áo lão Ôn.

Lão Ôn thấy thế, liền lật mí mắt của Ngô thị lên nhìn xem, sau đó bảo

mọi người hãy yên tâm: “Không có việc gì, Trương gia tẩu tử chỉ là không thể điều chỉnh lại hơi thở đột ngột được, tỉnh lại là tốt rồi, lát nữa mọi người rót cho tẩu ấy một chén nước ấm để uống, cũng không còn đáng ngại nữa.” Nói xong, hựu suy nghĩ nói, “Tẩu ấy hôm nay không phải bị cái gì đó kích thích chứ, một lát nữa mọi người nên theo tẩu ấy nói chuyện một chút, nghìn vạn lần đừng có làm tẩu ấy kích động lại nữa.”

Trương Sâm nghe vậy, vô cùng hồ thẹn cúi đầu xuống, sau đó lại nhẹ nhàng lên tiếng.

Người Trương gia lấy tiền ra trả lão Ôn nhưng lão không nhận, vì lão đi xem bệnh chưa bao giờ lấy tiền khám, chỉ lấy tiền thuốc mà thôi, cho nên danh tiếng của lão Ôn trong thôn rất là tốt.

Triệu Tương Nghi chân ngắn chạy đến, tiễn lão Ôn ra khỏi cửa viện Trương gia, cuối cùng ngọt ngào cười tươi nói: “Ôn gia gia, chờ nhà mới xây xong, gia gia nhớ thường ghé chơi nhà con nha, Tương Nghi muốn đi theo Ôn gia gia học dược lý đó.”

“Ồ, con bé này sao hôm nay lại nói chuyện trôi chảy thế nhờ, được chờ nhà con dọn vào nhà mới, Ôn gia gia nhất định sẽ thường xuyên ghé đến nhà con ăn cơm.” Lão Ôn cười híp cả mắt, sau đó bẹo hai má của Triệu Tương Nghi, có chút cảm khái, lại nhớ đến mùa đông năm ngoái cả nhà con bé này cực kỳ lo lắng bé nó đang còn hôn mê đến nhà mình, khi đó ông còn cho rằng Triệu Tương Nghi nhất định sẽ không qua khỏi, không nghĩ đến con bé này không những thoát khỏi nguy hiểm mà còn thông minh hơn trước rất nhiều, thật khiến cho người ta phải yêu thích.

Triệu Tương Nghi cười nhìn lão Ôn đã đi xa, sau đó mới quay về phòng của Triệu Nguyệt Cầm, nhưng lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng huyên náo, đầu tiên chính là tiếng nói của ngô thị: “Ta vì để cho người được đọc sách, không tiếc làm trâu làm ngựa, người hãy nhìn mấy nhà khác trong thôn chúng ta xem, mẹ của người ta mặc cái gì, người hãy xem mẹ người mặc cái gì đây? mẹ người ta ăn cái gì, còn mẹ của người mỗi ngày phải ăn cái gì? Ta tiết kiệm từng đồng, a 8n cũng không dám ăn qua, chính là vì người nào hả?”

“Mẹ. . . Mọi người đều ở đây, mẹ bớt giận đừng nói thêm nữa, tốt xấu gì cũng để cho con trai còn chút mặt mũi chứ.” Trương Sâm đè thấp giọng nói xuống, hầu như có thể nghe thấy lo lắng trong lời nói.

Ngô thị còn đang đắm chìm trong chuyện Trương Sâm bỏ thi giữa chừng, cũng không có thêm để ý mà tiếp tục mắng Trương Sâm: “Thật không có tiền đồ, người hãy nhìn muội muội người xem, đại muội muội của người cũng sắp đến lúc phải lập gia đình, ta cũng còn chưa chuẩn bị đồ cưới cho nó, không phải là vì lo cho người đi thi cuộc thi viện lần này ư, người không thi đậu cả nhà có ai trách người chưa, người có thấy bọn ta nói cái gì sao? Bọn ta chính là sợ người sẽ buồn cho nên mới làm bộ như chưa có

chuyện gì xảy ra, không phải là để người tận tâm tận lực cho kì thi lần sau nữa ư? Nhưng hôm nay người lại nói với mẹ người là người không muốn đi thi nữa, đây không phải là lấy dao đâm một nhát vào tim ta.”

“Đúng, đại ca, ca làm vậy là sao, nhà chúng ta nói như thế nào đi nữa cũng là lo cho ca, ca không thi đậu cũng chẳng sao, vẫn còn nhiều lần thi khác nữa mà, có người năm sáu chục tuổi mới đỗ tú tài, đây có là gì, tại sao ca lại có thể nói là không muốn đi thi nữa chứ?” Đại muội muội đứng ở một bên thay Ngô thị quở trách Trương Sâm.

Triệu Nguyệt Cầm cũng sợ chồng buông tha việc thi cử, cũng sợ mẹ chồng tức giận, vì vậy thấp giọng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng có tức giận, coi chừng hại thân thể.”

Nếu là lúc bình thường, Ngô thị nhất định sẽ quay đầu lại cúi gắt nói một câu: “Cái nhà này lúc nào đến phiên người nói chuyện.”

Chỉ là hôm nay có nhóm người Phương thị ở đây, hơn nữa lại tặng rất nhiều quà để trợ sản, cho nên Ngô thị mới cố nén lửa giận, nhìn Triệu Nguyệt Cầm nhàn nhạt nói: “Con sao mà biết cái khổ của ta chứ...Đợi con sau này sinh con rồi đem nó nuôi lớn thì sẽ biết.”

“Mẹ, con biết mình làm vậy là bất hiếu, thế nhưng xin mẹ hãy thông cảm cho con trai, con nghĩ cả đời này con cũng sẽ không thi đậu nổi, thay vì lãng phí thời gian, chi bằng gặt nó sang một bên tìm một con đường mưu sinh khác.” Mặc dù Trương Sâm không muốn làm cho Ngô thị tức giận, nhưng vẫn kiên quyết nói ra ý nghĩ của mình.

“Người đúng là đứa bất hiếu mà, có bà thông gia và tất cả mọi người đều ở đây người còn dám nói như vậy sao, để người khác nhìn thấy người như vậy chắc chắn sẽ thầm nói trong lòng người là một đứa không có tiền đồ.” Giọng nói của Ngô thị càng lúc càng lớn, cũng không giữ nổi được bình tĩnh nữa.

Phương thị bây giờ đối với Trương Sâm chính là thất vọng, chẳng qua thấy Ngô thị nói vậy, lại một tiếng “Người khác” kia càng làm cho trong lòng cảm thấy khó chịu, chỉ cười lạnh nói: “Bọn ta nghĩ như vậy, Nguyệt Cầm hai tháng nữa sẽ sinh, mọi người nên chăm sóc nó thật tốt. Con rề đing bỏ thi đây chính là chuyện lớn trong nhà, nhưng mọi người đừng có vì vậy mà bỏ quên mất Nguyệt Cầm nhà ta, con bé dầu gì cũng là phụ nữ có thai, thời gian này không thể sơ suất được.”

Ngô thị mặc dù tức giận, nhưng cũng biết chuyện Trương Sâm bỏ thi đã làm cho nhà mình mất mặt, lúc này cũng không dám nổi giận với Phương thị, chỉ ảm đạm nói: “Bà thông gia nói đúng, Nguyệt Cầm bên này đã có ta chăm sóc, thật ngại quá, ngày hôm nay bà tới đây chơi lại huyền não như vậy, đều là do đứa con trai này của ta không có tiền đồ, để cho bà thông gia chê cười rồi.”

Phương thị vẫy tay, sau đó sau đó đứng dậy, ôn nhu nhìn Triệu Nguyệt

Cầm một hồi, đắn đo vài câu rồi nắm tay Triệu Tương Nghi cùng Lý thị chào người trưng gia.

Ra khỏi cửa, lại nghe thấy tiếng Ngô thị mắng Trương Sâm: "Vậy người nói đi, bây giờ người không đi thi, sau này phải làm gì đây, người ngoại trừ biết đọc sách ra thì còn biết làm gì đây hả."

Lại nghe Trương Sâm lập tức phản bác: "Con có thể đến học đường trong thôn dạy học, viện thủ [hiệu trưởng] đã đáp ứng rồi."

Phương thị nghe xong liền lắc đầu, vạn phần thất vọng.

Chờ đến khi về đến nhà, Phương thị khổ sở kéo tay Lý thị nói: "Vợ lão nhị, phải làm sao mới tốt đây, mẹ vốn nghĩ đưa con rể này là người nhà nhận, chắc chắn là người tốt cho nên mới để Nguyệt Cầm gả qua đó, bây giờ thì hay rồi, đưa con rể này không chăm sóc vợ, ta cũng không thể nói được gì hơn, cũng chỉ mong con rể có thể thi đậu công danh, chí ít cuộc sống sau này của Nguyệt Cầm sẽ tốt. Ai ngờ, con rể không những không đậu mà còn muốn bỏ thi nữa chứ."

Lý thị cũng vì chuyện này mà đau đầu rất nhiều biết Phương thị đau lòng thay cho Triệu Nguyệt Cầm, liền an ủi: "Mẹ, tục ngữ có câu 'con cháu tự có phúc của con cháu', mẹ cũng đừng có bận tâm chi, chúng ta vẫn còn có thể đến thăm mà, hôm nay bụng của Nguyệt Cầm cũng đã lớn như vậy, chúng ta sao thể ngay lúc này mà trách cứ nhà bọn họ được, đúng không?"

"Mẹ thật sự hối hận mà, làm sao có thể gả Nguyệt Cầm vào cái gia đình đó chứ, nếu không phải Nguyệt Cầm còn đang mang thai hài tử, thì mẹ đã bảo Nguyệt Cầm bỏ tên tiểu tử không có tiền đồ kia rồi, con có nhìn thấy cái bộ dạng uất ức của hắn ta không, chỉ có một chút xíu đã kích thôi cũng không chịu nổi."

"Đúng, ca ca sao với hắn giỏi hơn nhiều." Triệu Tương Nghi phụ họa theo.

Phương thị nghe xong liền cười, bẹo hai cái má phúng phính của Triệu Tương Nghi: "Đúng, đúng, đúng, Hoàng lâm nhà chúng ta mới đúng là người có tiền đồ, vừa hiểu chuyện, vừa nhu thuận, hài tử nhà chúng ta ai thấy cũng đều thích hết."

Chương 101: Nguyệt Cẩm sinh non

Khi Phương thị đem chuyện Trương Sâm bỏ thi nói cho mọi người trong nhà biết, Triệu lão gia tử nghe xong rất tức giận, liền đứng dậy nói muốn đến Trương gia đưa Triệu Nguyệt Cẩm về nhà.

Thấy thế, Phương thị giữ bình tĩnh lập tức bảo Triệu Tín Lương giữ Triệu lão gia tử lại không cho đi, sau đó còn khuyên nhủ: “Ông làm cái gì vậy? Nếu để người Trương gia thấy cái bộ dạng này của ông, còn nghĩ rằng ông chính là hạng tiểu nhân nịnh hót đấy, vì thấy con trai nhà người ta có tiền đồ mà gả con gái sang, bây giờ con trai người ta thì còn thì không đậu ngược lại còn muốn bỏ thi, thậm nữa là muốn đưa con gái dẫn về nhà, ông làm vậy không phải chính là tự tát vào mặt mình một cái sao?”

Triệu lão gia tử nghe thế cũng quay đầu lại nói rằng: “Bà nghĩ tôi là người như vậy sao, tôi không thể nhìn Nguyệt Cẩm nhà chúng ta phải tiếp tục chịu khổ ở nhà bọn họ nữa, con trai họ có ngày nào mà quan tâm đến người vợ là Nguyệt Cẩm không? Trước đây thì thôi đi, hiện tại con bé đang mang thai, bọn họ cũng không quan tâm đến, lần trước lúc tôi đến thăm Nguyệt Cẩm, nhìn thấy nó gầy cả một vòng đấy.” Triệu lão gia tử vừa nhắc lại chuyện cũ, cảm thấy thật đau lòng cho con gái.

Phương thị thấy ông như thế cũng không có rống giận, chỉ đứng dậy đến bên cạnh ông, nhẹ giọng an ủi: “Cả nhà đương nhiên biết ông đau lòng cho con gái, cả nhà cũng rất lo lắng đấy thôi. Chỉ là, con bé bây giờ đang mang thai, chúng ta lại chạy đến nhà họ quậy phá, không phải là khiến cho con bé cảm thấy khó xử ư, đến lúc con bé ở Trương gia chẳng phải càng khó sống hơn sao?”

Triệu lão gia tử cũng bình tĩnh lại, cẩn thận nghiền ngẫm lại lời nói của Phương thị, thấy không phải là không có đạo lý, chẳng thể làm gì được hơn là nhẫn nhịn, chuyện tới đâu thì hay tới đó vậy.

Mấy ngày sau, Trương Sâm quả nhiên đi đến học đường trong thôn làm phu tử, Triệu Hoàng Lâm hiện tại đang đọc sách trong học đường, nên thường tiếp xúc với Trương Sâm, vì thế mọi người trong nhà thông qua Triệu Hoàng Lâm biết được tất cả động thái của Trương Sâm bên đó, cũng dặn dò rằng tìm chút thời gian rảnh nói với Trương Sâm, bảo hẳn nhất định phải chú ý đến Triệu Nguyệt Cẩm.

Ngay từ lúc được mọi người trong nhà dặn dò, Triệu Hoàng Lâm rất để tâm đến chuyện này, vì vậy mỗi khi mọi người hỏi, cũng đều trả lời.

Mỗi ngày cứ vậy bình yên trôi qua hết tháng chín, đến tháng mười thì bụng của Triệu Nguyệt Cẩm cũng đã chín tháng, mắt thấy còn một tháng nữa lâm bồn, nhưng cũng làm cho nhóm người Phương thị cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Cho dù bọn họ là nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ có thể mở to mắt trông tin từ nhà chồng của Triệu Nguyệt Cầm, đến lúc đó đợi cho Triệu Nguyệt Cầm ở trong khoảng thời gian ở cũ thì chạy đến đó chăm sóc nàng là được .

Thế nhưng ngay lúc cả nhà lo lắng thì Trương gia bên kia truyền tin Nguyệt Cầm sinh non.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Hôm đó là chạng vạng ngày mười ba tháng mười, Phương thị vừa nghe tin cũng không kịp chuẩn bị thêm cái gì, lập tức chạy đến Trương gia, mọi người cũng không cản được.

Triệu Tương Nghi không có chạy theo Phương thị, lại sợ nhìn thấy cảnh phụ nữ sinh con, càng sợ hơn là mình đi theo cũng không có giúp được gì, chỉ có thể đứng lại nhìn bóng lưng đã khuất xa.

Bên này, Phương thị lo lắng chạy đến Trương gia, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có, hẳn là đã sinh xong rồi? Nghĩ thế, Phương thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêng đầu nhìn người em chồng của Nguyệt Cầm đã chạy đến báo tin: ” Nguyệt Cầm sinh xong các người mới chạy đến nhà ta thông báo? Vừa nãy là do ta nhất thời lo lắng nên quên hỏi, Nguyệt Cầm sinh ra nam hay nữ vậy?”

Nghe Phương thị hỏi như vậy, sắc mặt của người em chồng này có chút lúng túng, chỉ ngập ngừng trả lời: “Là một nữ oa. . .”

Tim Phương thị đập nhanh lên một nhịp, chẳng qua khi nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó chịu của người em chồng này , trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ, thật kỳ lạ, nếu theo lẽ thường mà nói, Nguyệt Cầm sinh hạ một nữ oa thì người Trương gia sẽ lên mặt với bà, thậm chí có thể nói vài câu oán giận, như là sinh nữ oa vô dụng hay gì đó, sao bây giờ trên mặt người em chồng này lại viết hai chữ ‘áy náy’ rõ ràng thế, chẳng lẽ đã có chuyện gì đó xảy ra?

Nghi ngờ, Phương thị không dám chần chờ thêm một phút nào, lập tức chạy ngay vào trong phòng của Triệu Nguyệt Cầm

Ở trong phòng sinh lúc này, mùi máu tươi vẫn còn chưa thanh tẩy hết nhưng khi thấy tất cả mọi người vây quanh bên giường, Phương thị căn bản không nhìn thấy con gái.

Lúc Ngô thị quay đầu lại thì thấy Phương thị đã ở đó tự lúc nào, giống như thấy quỷ thần sắc lập tức thay đổi, sau hình như đã trấn định lại, bà ta làm như không có việc gì xảy ra, mỉm cười: “Úi chà, bà thông gia đã tới rồi.”

Phương thị gật đầu, sau đó rất là không yên tâm đi vào.

Đầy đoàn người đang đứng chắn ra, người đầu tiên bà nhìn thấy không

phải là con gái, mà chính là lão Ôn đang ngồi ở bên giường bắt mạch, lão Ôn thấy Phương thị, sắc mặt cũng không tốt lắm, chỉ miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi, lại cẩn thận chẩn bệnh cho Triệu Nguyệt Cầm

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ Nguyệt Cầm sinh xong hài tử liền không tốt ư?” Phương thị lo lắng nhìn nữ nhi hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, tâm đau như cắt.

Lão Ôn lắc đầu, không nói chuyện, cũng không dám phân tâm, Phương thị thấy thế, trong lòng cũng rất gấp, quay sang trờng Ngô thị hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Không phải lúc nó mang thai đều tốt sao? Đang yên đang lành như vậy sao lại sinh non trước mười ngày chứ, đau bụng sinh là khi nào, đứa bé ra đời lúc nào?”

Đối mặt với một chuỗi câu hỏi do Phương thị đặt ra, Ngô thị nghẹn họng trăn trối nhìn, một câu cũng không đáp, chỉ cúi đầu nhìn chân mình, sau đó lúng túng nói: “Hắn là sáng hôm nay đi...sau đó chạng vạng tôi đã sinh hạ, sinh xong hài tử thì đã ngất rồi... Cho nên ta mới tìm lão Ôn đến đây xem sao...”

Nhìn thấy bộ dáng chột dạ của Ngô thị, Phương thị càng thấy căng thẳng hơn, khẳng định có gì mờ ám trong chuyện này, chỉ là không biết trong một ngày ngắn ngủi này đã xảy ra chuyện gì.

Một lần nữa nhìn nữ nhi hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, tâm Phương thị đau như cắt không kiềm được nước mắt, chỉ hạ giọng hỏi lão Ôn: “Con gái của ta sẽ không sao chứ? Sao sắc mặt lại trắng bệch như vậy?”

Lão Ôn đặt cổ tay Triệu Nguyệt Cầm xuống, sau đó đứng dật nhìn Phương thị nói: “Là do sinh xong mất sức, hơn nữa thân thể Nguyệt Cầm từ trước đến nay không thể xem là cực tốt, ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, dù sao ta cũng không phải là đại phu phụ khoa, cái này nên hỏi bà tử đỡ đẻ cho Nguyệt Cầm đi.”

“Đúng, đúng” Phương thị nghe xong giống như tìm được phương hướng, vội vã kéo tay Ngô thị hỏi, “Người đỡ đẻ cho Nguyệt Cầm là ai? Là bà đỡ Vương sao?” Trong thôn có mấy người làm nghề đỡ đẻ, cũng dễ tìm người đỡ đẻ.

Nhưng Phương thị hỏi xong, lại cẩn thận quan sát, Ngô thị căn bản không có trả lời, hơn nữa tay bị Phương thị nắm có xu hướng run bần bật.

“Bà mau nói chuyện đi, bị điếc sao.” Hai mắt Phương thị đỏ lên, vốn đã bất mãn với Trương Sâm lắm rồi, lần này con gái sinh non, lại hôn mê bất tỉnh khi mới sinh xong, hỏi bọn họ cái vấn đề này, bọn họ ắt còn không biết, vừa nhìn là biết bọn họ đã không có chăm sóc con gái bà cho tốt rồi.

Trương Sâm mặt đầy xấu hổ đứng ở một bên, cũng nhìn không được, nhỏ giọng ngập ngừng trả lời: “Nhà con không biết hôm nay Nguyệt Cầm sẽ sinh, cho nên cả nhà liền đến thôn bên cạnh ăn tiệc...Nguyệt Cầm không phải bụng rất lớn sao, sợ nàng ấy đi theo gặp chuyện không may, nên để cho

nàng ấy ở nhà...”

Phương thị tự nhiên nghe không hiểu lời Trương Sâm nói, chỉ sững sờ đứng tại chỗ, một lúc sau, vẻ mặt không thể tin hỏi: “Người nói...Không, không phải, ý người là cả nhà các người đi ăn tiệc, sau đó để một mình con gái của ta ở nhà một mình?”

“Sao con lại nói ra hết thế hả.” Ngô thị từ trong khung hoảng hồi phục lại tinh thần, lập tức đẩy con trai sang một bên, lại cười giải thích, “Không có đâu, ta đây còn để cho tam nha đầu ở lại với Nguyệt Cầm không phải sao...” Nói xong lại nháy mắt với con gái mình, vị em chồng này cũng ra sức vâng dạ.

“Súc sinh” Phương thị hai mắt rung rung tát Trương Sâm một cái thật nặng, làm cho hắn ngã ra đất, sau đó không tiếng động mà khóc, đau lòng nói, “Người còn là người sao...”

Trương Sâm tự biết chính mình có lỗi, vì vậy cũng không có cãi lại, chỉ cúi đầu vuột một bên ám bị tát đau.

“Vợ người là phụ nữ đang có mang thế mà người làm chồng như người lại không biết hôm nay nó sẽ sinh? Bụng con bé lớn như vậy không biết ngày nào sẽ sinh, các người sao có thể vô tâm đến thế.” Giọng nói của Phương thị giờ phút này đau đến mức tê tâm liệt phế, lão Ôn thấy tình hình không ổn, vội xách hòm thuốc chạy ra khỏi Trương gia, rồi gắng sức chạy đến Triệu gia gọi người đến, miễn cho có chuyện không may xảy ra.

Trong phòng Phương thị tiếp tục chỉ vào tất cả người trong Trương gia mắng; “Các người sao có thể nhẫn tâm như vậy, bà thông gia, bà đã sinh con qua rồi nên cũng biết chuyện sinh nở nguy hiểm như thế nào mà, đâu phải ai cũng có vận khí tốt mà sinh con đủ tháng đâu, bà không biết sao mà còn dám đi ăn tiệc, bỏ lại Nguyệt Cầm ở nhà một mình, con bé là lần đầu mang thai, lại sinh non đây không phải là muốn mạng của nó sao.”

“Ta, ta không phải đã để tam nha đầu ở lại rồi sao...” Ngô thị sắc mặt biến trắng, vẫn tiếp tục nói dối.

Phương thị tức giận rống lên: “Nàng ta vẫn là con gái chưa chồng, vẫn chưa mang thai qua bao giờ, làm sao hiểu được rõ chuyện sinh con này bằng mẹ chồng chứ, lần trước lúc ta đem quà trợ sản đến đã nói thế nào, chính là muốn các người hãy chăm sóc tốt cho Nguyệt Cầm và con của nó, nhưng sao các người lại đối đãi với nó như vậy, ngày thường có nghiêm khắc thì thôi nhưng ngay lúc sinh con, ai biết được là có thể xuất hiện chuyện một thi hai mạng hay không, bà thật nhẫn tâm đấy Ngô Tiên Liên, bà ngay cả một con súc sinh cũng không bằng.”

Đến cuối cùng, Phương thị tức giận lôi họ tên của Ngô thị ra mắng.

Trương Sâm là kẻ ngu hiểu, thấy thế cũng là chỉ vào Phương thị mắng: “Sao bà có thể mắng mẹ ta như vậy, bà có thể đánh ta, ta cũng không phản kháng, nhưng sao lại mắng mẹ ta.”

“Súc sinh , cả nhà người ngay cả chó lợn cũng không bằng, lại có thể đối xử với một người đang mang thai tàn nhẫn như thế,, nếu con gái của ta vẫn không tỉnh lại, ta tuyệt đối sẽ không tha bất cứ người nào trong nhà người.” Phương thị khóc rống, sau đó lại quay đầu lại nhìn Triệu Nguyệt Cẩm vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, nước theo gò má chảy xuống rơi trên mặt Triệu Nguyệt Cẩm.

Cùng lúc đó, Triệu gia bên kia đều chạy đến Trương gia, đồng thời còn mời một vị tâu tử đỡ đẻ trong thôn đến.

Nhưng vừa đến cửa viện Trương gia lại nghe thấy tiếng khóc từ bên trong truyền ra , mọi người nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, có chút hoảng hốt , vừa rồi lão Ôn chạy đến nói Triệu Nguyệt Cẩm sinh hạ một nữ oa nhưng khí hư sau khi sinh, bảo bọn họ nhanh đi gọi một bà đỡ đến khám xem, cũng không nói là có chuyện gì , vì vậy mọi người đều cho là người bên trong lo lắng Triệu Nguyệt Cẩm nên khóc.

Chương 102: Không thể chịu được nữa, đến nhà quây

Chờ người Triệu gia đi vào bên trong, thì thấy Phương thị đang khóc nhào tới ầu đả với đám người Trương Sâm, Ngô thị, Triệu Tương Nghi bị dọa cho sợ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng chua ngoa này của Phương thị, hơn nữa khắp phòng tràn ngập mùi máu tươi khiến sợ dạ dày nàng sôi sục lên muốn ói.

Triệu Tín Lương và triệu lão gia tử nhanh chân chạy lại kéo phương thị ra, ngăn cách bà với đám người Trương gia, Triệu lão gia tử kinh ngạc hỏi: “Cái bà này, bà đang làm cái gì vậy, sao lại đi đánh nhau với bọn họ?”

“Súc sinh , bọn họ ngay cả súc sinh cũng không bằng” Phương thị đau lòng khóc lớn, mấy người Triệu gia còn chưa biết nguyên nhân của chuyện này là gì, nhưng Phương thị từ trước đến nay đều rất ôn trọng, ít khi nào nháo lớn đến vậy, mọi người thấy thế sinh ra dự cảm bất an, đều cho rằng mấy người Trương gia này đã làm cái chuyện thất đức gì rồi bởi vậy ánh mắt mọi người nhìn đám người Trương gia cũng không thân thiện.

Triệu lão nhị thúc dục Phát Tường tẩu tử đến khám cho Triệu Nguyệt Cầm trước, bà đỡ mở mí mắt Triệu Nguyệt Cầm lên, lại võ võ mắt tái nhợt của nàng, sau đó vội vàng phân phó: “Trong nhà có đường đỏ không, nhanh đi làm chén đem đến cho nàng ấy uống, nàng ấy bị mất sức sau sinh , lại mất máu, phải nhanh lên.”

Phương thị nghe vậy vội đẩy mọi người đang chắn trước mặt ra, vọt đến trước mặt Ngô thị: “Túi đường đỏ mà lần trước ta đem đến để đâu rồi hả, mau đem ra đây nhanh lên nếu con gái ra xảy ra chuyện, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người đâu.”

Ngô thị thấy nam nhân Triệu gia đều đã đến đây hết, mà Trương đồ tể thì còn ở nhà bằng hữu ăn tiệc phải ngày mai mới về, Trương Sâm tuy cũng là một nam nhân nhưng không có dùng được. Vì vậy tay chân luống cuống lo sợ, nhanh chân chạy ra khỏi phòng đem đường đỏ đến.”

Không ngờ, một túi đường đỏ lớn , đem đến chỉ còn lại một chút , mấy thứ này cũng tương đối là đắt, Phương thị biết theo tính cách của Triệu Nguyệt Cầm khẳng định sẽ tiết kiệm không dám uống nhiều, chắc chắn là Ngô thị đem cho hai đứa con gái mình dùng rồi, Phương thị vừa nghĩ đến điều này khó tránh khỏi bực tức, vươn tay giựt túi đường đỏ trong tay Ngô thị, sau đó đem pha thành một bát nước ấm, cẩn thận bung đến cho Triệu Nguyệt Cầm uống

Thấy Phát Tường đang chăm sóc cho Triệu Nguyệt Cầm, Phương thị lại xoay người trừng mắt nhìn Ngô thị: “Đây là con gái ta, các người không đau cho nó thì còn có ta đau cho nó, từ nay về sau chuyện của Nguyệt Cầm không cần các người giả nhân giả nghĩa quan tâm.”

“Này , bà thông gia, tại sao bà lại có thể nói như vậy.” Ngô thị áy náy nói, “Con gái ra ngoài như bát nước hắt đi, mặc kệ tốt xấu gì, con ebl cũng đã là người Trương gia bọn tôi nha.”

“Người Trương gia? Bây giờ, người dám ở trước mặt bọn ta nói con bé là người Trương gia người ? Lúc bọn ta không có ở đây , người có xem nó là người của Trương gia không, người nói là xem con dâu như một nửa con gái mình sinh ra, người dám nói từ khi nó gả qua đây người không tìm cách giày vò nó đi , ta đây liền thay nó cảm tạ người à.” Lúc này Phương thị vạn phần kích động, Triệu Tương Nghi đứng ở một bên tay bị Triệu Tín Lương nắm, trơ mắt nhìn Phương thị tức đến muốn sùi cả bọt mép ra, lại nhìn sang tiểu cô sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, quá trình sinh con lại cực kỳ đau đớn đến thế sao?

“Đừng ồn nữa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Triệu lão gia tử đột nhiên quát lên, Triệu Tương Nghi thấy cả căn phòng như đang lung lay, trong phòng nhất thời an tĩnh lại, một bầu không khí quỷ dị xuất hiện.

“Mọi người đừng có gây ồn, nàng ấy vừa mới sinh con xong , thân thể rất suy yếu, mọi người nên ra ngoài trước đi, ở đây đã có ta, cũng may nàng ấy không có xuất huyết nhiều, ta bảo đảm sẽ không có việc gì đâu.” Phát Tường tâu tử cau mày nói với mọi người vài câu, sau đó bắt đầu giúp Triệu Nguyệt Cẩm thuận khí.

Nghe Phát Tường tâu tử nói thế, mọi người đều đi ra khỏi phòng, phương thị cẩn thận đóng cửa lại, sau đó ở viện của Trương gia, bụm mặt khóc.

Triệu lão gia tử thấy thế rất đau lòng, bước đến vỗ lưng bà: “Nữ nhân sinh con chính là đạo vòng Quỷ Môn quan, bà cũng đã từng trải qua rồi mà.”

Phương thị vừa khóc vừa lắc đầu: “Không phải như thế...” Nói xong lại nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ dựa đầu trên vai Triệu lão gia tử mà tiếp tục khóc, nước mắt chảy ướt áo Triệu lão gia tử.

Triệu Tương Nghi nhìn bờ vai run rẩy vì khóc của Phương thị, trong lòng cũng rất lo lắng, bây giờ đã là đêm , nàng cảm giác được gió lạnh mùa đông đột nhiên thổi tới có bao nhiêu là lạnh. Vì thế mà rùng mình một cái.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Triệu Tín Lương vội vàng đem nàng ôm chặt lại: “Tương Nghi lạnh sao?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu, lúc này chuyện của tiểu cô là quan trọng nhất. Nàng lo lắng hỏi: “Tiểu cô sẽ không sao phải không cha?” Nếu là ở hiện đại, mặc dù là khó sinh, thai vị có vấn đề thì cũng đều có thể giải quyết một cách dễ dàng. Nhưng ở đây là cổ đại, nàng thật sự sợ , tiểu cô lần đầu tiên sinh con thân thể đã suy yếu như vậy rồi.

Triệu Tín Lương này giờ chỉ nghe thấy Phương thị khóc, cũng biết có

chuyện gì đã xảy ra, chẳng qua Phát Tường tẩu tử vừa nãy có nói là không sao, cho nên hẳn mới ít nhiều an tâm được một chút, mỉm cười xoa đầu Triệu Tương Nghi : “Sẽ không sao đâu, có Phát Tường tẩu tử ở đây mà.”

Triệu lão nhị thấy tâm tình Phương thị đã bình ổn lại rồi, liền hỏi: “Mẹ, có phải bọn người Trương gia đó đã làm chuyện gì để Nguyệt Cầm ủy khuất mà sinh non ?”

Tâm tình khó khăn lắm mới ổn định lại được nhất thời lại phập phồng, không dựa đầu vào vai triệu lão gia tử nữa, nhón tay chỉ đám người Trương Sâm, Ngô thị: “Nếu bọn súc sinh này không vô tâm thì Nguyệt Cầm cũng đâu có như vậy, chính đám người lòng dạ hiểm độc nhân tâm này thấy Nguyệt Cầm đang lúc sinh kỳ [sắp tới ngày sinh] , còn hồ đồ cho rằng con bé sẽ không có sinh sớm , một nhà họ họ liền kéo nhau đến thôn bên cạnh ăn tiệc đến tối về thì nhìn thấy, mới biết được Nguyệt Cầm hôm nay sinh con, hơn nữa không có một người nào trong nhà để giúp đỡ, kêu trời trời cũng không biết, cuối cùng con bé đáng thương này tự mình đem con sinh ra, đây là lần đầu nó mang thai, nó có hiểu cái gì đâu...”

Nghe Phương thị nói, Triệu Tương Nghi và người Triệu gia đều lờ mờ hiểu.

Triệu Tương Nghi nghĩ rằng tim mình như muốn ngừng đập lại, mắt nóng lên, như có một dòng nước ấm chảy ra.

Cái gì gọi là sắp sinh trong nhà chỉ có một mình...Cái này gọi là tự sinh....

Chỉ nghĩ đến điều này thôi, Triệu Tương Nghi cả người kịch liệt run rẩy.

“Các người làm sao có thể đối xử với con gái của ta như vậy, con bé có điểm nào không tốt sao.” Triệu lão gia tử còn chưa nói xong, Phương thị đã ngừng khóc cúi người nhặt một hòn đá lên hướng đám người Trương gia ném tới, Triệu lão nhị nhanh mắt , vội cản lại, lúc này cục diện mới được khống chế.

Đám người Ngô thị, Trương Sâm sợ hãi, một cái rắm cũng không dám phóng, nhưng tiểu muội của Trương Sâm miệng lưỡi bén nhọn trả lời một câu: “Không phải mẹ con đều bình an sao, người nào sinh con đều không phải như vậy? Hơn nữa , lại không có sinh con trai...”

Ba

Phương thị đột nhiên xông đến tát vào mặt nữ oa mới mười tuổi kia.

“Người đang nói tiếng người sao? Quả nhiên dạng súc sinh gì mới có thể nuôi dạy một nữ súc sinh đó.” Phương thị đánh xong đưa em gái chồng kia, đem cho vị em gái này làm cho kinh sợ đứng không vững nữa mà lão đảo ngã xuống đất khóc rống.

Ngô thị thấy thế cũng rất tức giận, chỉ vào mặt Phương thị mắng: “Sao bà có thể tùy tiện đánh người à, con bé chỉ mới có mười tuổi, bà hơn nó cả chục tuổi vậy mà lại đi ăn hiếp nó, không phải trong thôn đều nói bà thương hại tử

sao.”

“Người bị điếc hay sao mà không nghe nó nói cái gì cả.” Phương thị lúc này tinh thần đều căng lên, thái độ gân như rất điên cuồng, Triệu Tương Nghi thấy thế đau lòng, nhanh lau nước mắt trên mặt, từ trong lòng Triệu Tín Lương nhảy xuống, rồi chạy đến trước mặt phương thị, kéo tay của bà, lắc lắc:

“Bà nội, chúng ta đưa tiểu cô về nhà đi, đừng để tiểu cô ở đây nữa....”

Tay của Phương thị được bàn tay nhỏ mềm mại của Triệu Tương Nghi nắm lấy, lòng cũng mềm nhũn ra, như dây đàn đang căng đột nhiên đứt, Phương thị ngẩng đầu một tay che mặt khóc, chờ bà ổn định xong tâm tình, mới khom người xuống xoa đầu Triệu Tương Nghi, cũng tận lực bảo trì bình tĩnh, không để cho tay mình run: “Tương Nghi nói đúng. . . Chúng ta đi, chúng ta mang theo tiểu cô cô đi về nhà, không thể để nàng ở một mình tại nơi quỷ quái này mà chịu tội được.”

“Không được, không thể được” Ngô thị đẩy Trương Sâm ra trước mặt làm lá chắn cho mình, vừa trốn ở phía sau lưng con trai nói ra lời cự tuyệt: “Nguyệt Cầm hiện tại tốt xấu gì cũng là người của Trương gia bọn ta, làm sao có thể suốt đời ở nhà mẹ đẻ được? Các người muốn đưa con bé về nhà thì phải để nó hết tháng ở cũ mới được, còn hiện tại ta tuyệt không cho phép các người đem nó đi, nếu chuyện này mà truyền ra bên ngoài thì nhà của ta sẽ bị người trong thôn cười chê mất

Nói nhà ta đối xử tệ với con dâu, mới sinh con xong đã bị người nhà mẹ đẻ đưa đi rồi, các người là nhà mẹ đẻ đừng ý có nhiều người thì muốn làm gì thì làm nha.”

“Đi, đừng có nghe con đàn bà này đánh rắm, thôi lảm, chúng ta mau đưa Nguyệt Cầm về nhà.” Triệu lão gia tử làm như không nghe thấy Ngô thị nói, sau đó dẫn đầu đi trước.

Triệu Tín Lương nghe xong, tiếp lời Triệu lão gia tử: “Đúng, bọn họ dám ra loại chuyện gì vậy, chắc gì Nguyệt Cầm có thể ở đây ở cứ an toàn được, không bị bọn họ lăn qua lăn lại đến chết mà hiện tại con bé cũng mất nữa cái mạng rồi, chúng ta phải đem con bé về chăm sóc mới được.”

Nói xong, nam nhân triệu gia đều đi vào phòng, Triệu Nguyệt Cầm yếu ớt tỉnh lại.

Triệu lão gia tử thấy Triệu Nguyệt Cầm vừa tỉnh lại mà mắt đã ướt, nhất thời không chịu được, quay mặt sang một bên chảy nước mắt, Triệu Tín Lương vội an ủi Triệu Nguyệt Cầm vài câu: “Nguyệt Cầm a, không sao, mọi người đến thăm muội đây, lát nữa mọi người sẽ đưa muội về nhà, muội muốn ở lại nơi này nhưng đại ca cũng không cho muội lại đâu, biết không?”

“Đúng vậy, Nguyệt Cầm, bây giờ đừng có nói chuyện, muội còn yếu lắm, lát nữa về nhà huynh sẽ nhờ mẹ và nhị tẩu của muội đến giúp muội điều dưỡng thân thể, chờ đến khi thân thể khỏe, có khí lực, đến lúc đó muội

muôn nói gì mọi người sẽ lắng nghe muội.” Triệu lão nhị cũng an ủi một tiếng, nói xong yết hầu như nghẹn lại, khó chịu vô cùng.

Phát Tường tâu tử mặc dù biết nữ nhân vừa mới sinh xong không thích hợp di chuyển, nhưng nhìn tình hình hai nhà hiện giờ, cũng khó tránh việc này. Vì vậy bảo mọi người đi ra ngoài trước, chờ bà giúp Triệu Nguyệt Cẩm lau rửa sơ qua một lần, mới để cho mọi người đưa nàng trở về nhà.

Bên ngoài phòng, Ngô thị còn đang cùng Triệu gia tranh cãi, Triệu lão gia tử rất tức giận, vài lần thiếu chút nữa đã đánh nhau với đám người Trương gia, nhưng bị người nhà ngăn lại, sợ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ là đám người Ngô thị vẫn vì Triệu lão gia tử đánh trúng vài cái.

Trong lúc đó, Trương Sâm từ đầu đến cuối đều sợ, luôn mồm thừa nhận sai lầm của mình, nhưng mấy lời nôn mửa đó khiến cho nhà Triệu Trương Nghi nghe xong, cũng không có tha thứ cho hắn một lần.

Chờ Phát Tường tâu tử nói mọi người có thể vào, Triệu gia đem băng ca làm từ hai cây trúc để treo quần áo và quần áo cũ đã mang đến Trương gia làm thành, mang vào phòng.

Mọi người cẩn thận đỡ Triệu Nguyệt Cẩm nằm trên băng ca, lại đắp lên người nàng thật nhiều tầng chăn vải bông, làm xong hết thấy, mọi người liền đưa nàng ra ngoài.

“Hài tử. . . Hài tử của ta. . .” Trước khi đi, Triệu Nguyệt Cẩm hơi thở mong manh, cực kỳ suy yếu nói một câu.

Lúc này, đại gia mới nhớ tới Triệu Nguyệt Cẩm vừa sinh một nữa oa.

Chương 103: Nguyệt Cẩm muốn hòa ly

Vì vậy mọi người lại phiền Phát Tường tẩu tử đem nữ oa đã quần tã lót từ trong phòng ôm ra, rồi đưa nó theo về Triệu gia.

Triệu Tương Nghi thấy đứa trẻ má phần dô dô , mắt còn chưa mở, nội tâm càng thêm phức tạp, đây chính đứa trẻ mà tiêu cô dùng cả sinh mạng của mình để đổi lấy, nàng ngơ ngác nhìn đứa trẻ đó, trong người nó còn mang dòng máu của tên Trương Sâm kia, trong khoảng thời gian ngắn nàng đối với đứa trẻ này vừa yêu vừa hận.

Triệu lão gia tử thấy thế nhìn đứa bé đó mắng một tiếng: “Đây là con cháu của Trương gia bọn họ, chúng ta không thể mang nghiệp chướng này theo về nhà được, mau để nó ở lại đây cho bọn họ chăm sóc.”

Phương thị lại đau lòng ôm đứa nhỏ trừng Triệu lão gia tử: “Con nít có tội gì, nó còn chưa mở mắt ra, cái gì cũng không biết, đây là đứa con đầu tiên của Nguyệt Cẩm, nếu như bỏ đứa nhỏ ở đây , lỡ nó xảy ra chuyện gì thì ông nói xem Nguyệt Cẩm làm sao bây giờ? Đến lúc đó tôi sẽ liều mạng với ông.”

Triệu lão gia tử thấy mình không nói lại được liền câm miệng, buồn bực nhìn Phương thị.

Ngô thị vì mặt mũi lại lần nữa chạy đến ngăn cản, Triệu Nguyệt Cẩm thấy bà như là thấy quỷ, lúc nhìn thấy Trương Sâm , lại muốn nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy, trong lòng tràn ngập sự chán ghét.

Triệu Tương Nghi chán nản, tiêu cô là người hiền dịu vậy mà cũng có lúc chán ghét người khác, mà kẻ chán ghét lại là người Trương gia, như vậy có thể thấy cuộc sống của tiêu cô ở Trương gia cực khổ như thế nào rồi.

Vì vậy nàng cơ hồ không khống chế được lửa giận, cúi người xuống nhặt một cục đá nhắm ngay Trương Sâm ném tới, vừa vặn trúng của quý của Trương Sâm, Trương Sâm vốn muốn giúp đỡ Ngô thị khuyên người nhà vợ, đột nhiên dưới hạ thể truyền đến cơn đau.

Đám người Ngô thị không tiếp tục đôi co với người triệu gai nữa, chỉ nhanh chân vây quanh Trương Sâm hỏi hấn có bị làm sao không, bị thương có nghiêm trọng không....

Triệu Tương Nghi đi theo phía sau lưng phụ thân, nhịn không được quay đầu lại nhìn Trương Sâm , nàng thật hi vọng mình ném một lần có thể làm cho hấn mất khả năng làm cha luôn cũng được .

Cứ như vậy, dưới tình thế hô cao đánh mắng, cũng đem được Triệu Nguyệt Cẩm đưa về Triệu gia an toàn.

Vừa về đến trong nhà, Lý thị đã bế tiểu Hoàng Tuấn đi ra nhìn xem có chuyện gì, thấy mọi người đưa người về, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu lão nhị bước đến bế tiểu Hoàng Tuấn, sau đó nhìn Lý thị lắc đầu: “Cái gì cũng đừng hỏi, hài tử để ta lo, nàng mau cùng mẹ vào trong chăm sóc Nguyệt Cầm đi.”

Lý thị biết tình hình không ổn, không nói nhiều, chỉ sờ đầu tiểu Hoàng Tuấn, sau đó đi theo Phương thị vào trong, nhìn Triệu Nguyệt Cầm nằm trên băng ca, sắc mặt trắng bệnh muốn dọa người, lại nhìn sang nữ oa Phương thị ôm trong lòng, tâm nhất thời lạnh buốt.

Không cần mọi người nói, Lý thị cũng biết rõ, Triệu Nguyệt Cầm nhất định là ở nhà chồng bị ủy khuất rất lớn.

Bởi vì trước kia Phương thị cũng đã nói, người đã mang thai, nên bà không có biện pháp, chỉ cần nhà con rể không làm chuyện quá phận, thì mấy chuyện như vật lông gà vỗ tới nàng bà cũng sẽ không so đo, mà bây giờ mọi người lại đưa Triệu Nguyệt Cầm về đây, cả hài tử cũng ôm về, chắc chắn nhà chồng của Triệu Nguyệt Cầm bên kia đã làm cho Triệu Nguyệt Cầm ủy khuất rất lớn.

Lát sau, Phương thị và Lý thị an bài Triệu Nguyệt Cầm ở khuê phòng trước khi nàng xuất giá, còn Triệu Tương Nghi thì ngủ cùng phòng với ca ca Triệu Hoàng Lâm một đêm, chờ ngày mai an bài tiếp.

Triệu gia hôm nay phải đối phó nhiều chuyện như vậy nên ai nấy đều đã sớm mệt mỏi, chỉ có Phương thị và Lý thị dưới ngọn đèn đêm thức trắng chăm sóc Triệu Nguyệt Cầm, mãi cho đến tận nửa đêm, tắt cả đèn trong Triệu gia mới thôi tắt hết.

Một đêm này, có nhiều người không thể nào mà ngủ được, đêm dài đằng đẵng cùng bi thương.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rồi được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Triệu Tương Nghi chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở không một tiếng động của Phương thị, không còn sự mạnh mẽ lúc ở Trương gia hôm qua, bản tính lúc trước đã quay lại, chỉ nghe bà sụt sùi nói chuyện, có thể là đang nói chuyện với Triệu Nguyệt Cầm.

Triệu Tương Nghi tự mình mặc quần áo, lúc đi ngang qua trù phòng thì thấy Lý thị đang nấu nước nóng, Lý thị nhìn thấy Triệu Tương Nghi vội vàng bảo nàng đi đánh răng rửa mặt.

Vệ sinh cá nhân xong, Triệu Tương Nghi mới đến phòng Triệu Nguyệt Cầm, đã thấy Phương thị lệ rơi đầy mặt tự trách: “Đều do cha mẹ không tốt, mới có thể đem con đây vào hồ lửa như đại ngục kia... Con nhìn con xem, tháng giêng xuất giá, vậy mà chưa tới một năm đã không nhìn rõ được bộ dạng, người thì tiêu tụy, gầy yếu... Lòng mẹ bây giờ đau như lửa đốt, vô cùng khó chịu, Nguyệt Cầm a, cho dù con có tha thứ cho mẹ thì mẹ cũng không thể nào mà tha thứ cho chính mình được.”

Sắc mặt Triệu Nguyệt Cầm vẫn tái nhợt như trước, có điều cả người

cũng tốt hơn, chỉ mím môi không có tí huyết sắc nào của mình, không nói một lời nào, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Phương thị thấy thế nhanh chóng lau nước mắt, dặn Triệu Nguyệt Cầm: “Con xem mẹ này, thật là hồ đồ, , hảo hài tử, đừng khóc, không sao rồi, chúng ta đã về nhà, mẹ và nhị tẩu sẽ giúp con điều dưỡng thân thể, con đừng có khóc nữa, đang ở cũ không thể khóc, sẽ có hại cho mắt.”

“Tiểu cô cô.” Triệu Tương Nghi trong lòng cũng khó chịu, cổ họng như nghẹn lại, nhất thời không biết nói gì hơn, chỉ nói ra được ba chữ này, thật ra đã mấy tháng không gọi như vậy rồi, nhưng đối với Triệu Tương Nghi, khi đứng trước mặt tiểu cô, nhìn tiểu cô cả người tiều tụy, giống như cả hai đã mấy đời không gặp.

Triệu Nguyệt Cầm mím cười đáp lại một tiếng, sau đó lại che miệng cau mày, một câu cũng không nói, lại nghĩ đến lời Phương thị dặn, miễn cưỡng không để mình rơi nước mắt, cái bộ dáng ần ần này làm cho phương thị nhìn thấy, chịu không được chạy ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Triệu Tương Nghi và Triệu Nguyệt Cầm.

“Tiểu cô cô, bọn hư, chúng ta đừng quay lại đó nữa, sau này tiểu cô cứ ở lại nhà con, Tương Nghi muốn ngủ chung với tiểu cô như trước kia.” Triệu Tương Nghi dùng ngôn ngữ của trẻ con để biểu đạt ý nghĩ của mình, ý tứ là muốn Triệu Nguyệt Cầm cùng Trương Sâm hòa ly [ly hôn]

Triệu Nguyệt Cầm nở nụ cười, bộ dáng giống như trước khi nàng xuất giá, nàng xoa đầu Triệu Tương Nghi, sau đó ôm lấy con gái đang nằm trên giường cho Triệu Tương Nghi nhìn.

Lý thị bung đồ ăn cho Triệu Nguyệt Cầm ăn khi đang trong tháng, đồ ăn nóng bốc khói trắng, chỉ thấy Lý thị cười: “Con bé nhìn rất xinh, phần đô đô, nếu có thai lần nữa tẩu cũng muốn sinh một đứa giống vậy, nam nữ đều đủ.”

Triệu Nguyệt Cầm cười khổ, cuối cùng nói tiếng cảm ơn với Lý thị, tay cầm chén của Lý thị ngừng lại, sau đó cười nói: “Nguyệt Cầm, bây giờ muội đã về đây, chúng ta một lần nữa lại là người một nhà, chớ cùng nhị tẩu khách khí.”

Viên mặt nóng lên, Triệu Nguyệt Cầm cố nén không để nước mắt chảy ra.

Hôm nay, tất cả nam nhân Triệu gia đều không có xuống ruộng làm việc, trừ Triệu Hoảng Lâm bị Triệu Tín Lương thúc giục đến học đường đọc sách, những người còn lại đều ở nhà.

Thứ nhất là muốn cùng nhau thương thảo xem bước tiếp theo sẽ làm gì, thứ hai là sợ người Trương gia bên kia đến nay quây ảm, khi đó chỉ có nữ nhân và trẻ con ở nhà thì làm sao có thể chống lại thế tiến công của Trương gia được.

Người một nhà an vị ở trong khuê phòng của Triệu Nguyệt Cầm bàn bạc. Dù sao Triệu Nguyệt Cầm cũng là đương sự, vả lại chuyện lớn như thế

này, mọi người cũng không muốn giầu nàg, muôn nàg cùng bàn bạc.

“Ngày hôm qua các người ngăn ta làm gì, mẹ con tên tiểu tử đều đáng chết nếu không phải các người ngăn cản ta, thì ta đã đánh chết hai tên súc sinh bọn chúng rồi.” Tâm tình Triệu lão gia tử vẫn kích động từ hôm qua đến giờ, bất bình nói.

Phương thị khuyên nhủ, bảo ông đừng có dọa Triệu Nguyệt Cầm và đưa nhỏ sợ, Triệu lão gia tử đành nén lửa giận trong lòng, buồn bực không lên tiếng.

“Cha , mẹ, chuyện đã đến nước này, con nghĩ đừng để Nguyệt Cầm quay về Trương gia, nếu về đó, khẳng định bọn chúng sẽ lại giày vò Nguyệt Cầm mất.” Triệu Tín Lương mở miệng nói.

Triệu Tương Nghi rõ ràng cảm giác được, khi phụ thân nói xong câu đó, bàn tay của tiểu cô đang vuốt đầu nàg đột nhiên run run.

Đây cũng là chuyện nàg đã nghĩ đến sau khi trở về nhà

“Tín Lương nói đúng, ta bây giờ không muốn gặp nhất chính là đám người Trương gia đó, nhà chúng ta nhất định đã định trước là oan gia với nhà họ rồi...” Phương thị suy nghĩ một hồi , lại nhìn con gái mình nói, “Chuyện này dù sao cũng là chuyện của Nguyệt Cầm, chúng ta đừng có như lúc trước chuyện gì cũng làm chủ thay cho Nguyệt Cầm, hãy để con bé tự quyết định. Nguyệt Cầm con có còn muốn quay lại Trương gia không, có còn muốn ủy khuất ở với tên tiểu tử Trương gia đó hay là hào ly? Nếu như con đồng ý hòa ly, việc này để cho cha mẹ và đại ca của con lo cho, con chỉ cần ở cũ cho tốt là được, trước điều dưỡng tốt thân thể, cũng đừng hao tâm tổn trí lo lắng , mọi chuyện đã có mọi người thay con làm.”

Triệu Nguyệt Cầm nghe xong liền trầm mặc

Cái loại này trầm mặc, làm mọi người phải nóng nảy theo, kể cả Triệu Tương Nghi, nàg lo lắng nhìn tiểu cô, sợ tiểu cô nghĩ quân quay về Trương gia, như vậy, cho dù nhà mẹ đẻ có nguyện ly quan tâm thì tiểu cô cũng sẽ bị giày vò đến chết mất.

“Nguyệt Cầm, Nguyệt Cầm , sao con không nói?” Triệu lão gia tử gấp đến độ muốn nói rằng, “Là do cha mang con về đây, con còn muốn về đó làm gì? Yên tâm đi theo cha mẹ là được, cho dù cả đời này không ai muốn lấy con, thì cha mẹ sẽ nuôi con.”

“Ông đừng có nói bậy.” Phương thị gằm nhẹ máng Triệu lão gia tử, “Đừng có nói mấy lời khó nghe thế, Nguyệt Cầm nhà chúng ta trẻ đẹp như vậy, làm sao mà không ai muốn lấy hả.”

“Cha, mẹ, đại ca, nhị ca....” Triệu Nguyệt Cầm đột nhiên lên tiếng, nhìn mọi người, hít sâu một hơi, hai tay siết thật chắc chắn đơ, sau đó là hai hàng lệ chảy xuống, “Nguyệt Cầm muốn hòa ly.”

Mọi người nghe xong, lúc này mới đem tảng đá trong lòng bỏ xuống, tâm không khỏi vui vẻ nhìn Triệu Nguyệt Cầm: “Nguyệt Cầm đã trưởng

thành rồi, mới có thể đưa ra quyết định sáng suốt như vậy, hòa ly xong từ nay nhà chúng ta cùng cái nhà của tên tiểu tử kia sẽ không còn quan hệ nữa.”

Triệu Tương Nghi rất vui vẻ nhìn tiểu cô cô, không ngờ tiểu cô nói “Nguyệt Cầm muốn hòa ly”, mà không phải là “Nguyệt Cầm không muốn hòa ly”....”Không muốn” và “muốn” hai chữ này mang hai ý tứ khác nhau, nhưng ở đây tiểu cô đã lựa chọn quyết định sáng suốt nhất. Tiểu cô đã dần có thể tự mình làm chủ rồi, mặc dù đây chỉ là một câu nói, chỉ có một chữ thôi, nhưng đối với tiểu cô mà nói, đây chính là bước đi lớn trong cuộc đời của mình.

Nàng thật tình vui vẻ thay cho tiểu cô, cũng ủng hộ tiểu cô.

Mặc dù tình trạng bây giờ của tiểu cô không được tốt lắm, con đường ngày sau sẽ rất gian khổ, dù sao tiểu cô cũng đã cho một đời chồng, đã sinh một đứa con, ở cổ đại, nữ nhân như vậy sợ rằng khó mà tái giá được, phải gả cũng là làm vợ hai hoặc gả cho một lão già.

Có điều, Triệu Tương Nghi không muốn nghĩ đến điều này nữa, vì nó mà buồn lo vô cớ, vì từ giờ phút này nàng chỉ biết tiểu cô của nàng đã trở lại, về với vòng tay ấm áp của gia đình, cảm nhận được sự quan tâm, chăm sóc của mọi người trong nhà, tiểu cô nhất định sẽ hạnh phúc, giống như trước đây.

Chương 104: Trương Sâm đến Triệu gia

Từ lúc Triệu Nguyệt Cầm đưa ra quyết định, người Triệu gia lập tức đến trương gia thông báo, khiến đám người Trương gia bị chọc tức, Ngô thị còn nói thẳng, nào có chuyện mới kết hôn một năm, vừa mới sinh con xong là đã muốn hòa ly rồi, đây đúng là chuyện cực kỳ vô lý, còn có cho nhà họ mặt mũi nữa không.

Người Triệu gia càng tức giận hơn, nói như thế chẳng khác nào nhà họ vì để ý Trương gia mà gả con gái sang. Vì vậy Triệu gia không ai nhìn được điều động thủ đánh nhau, đương nhiên trương gia không phải là đối thủ của Triệu gia, dần rơi vào thế hạ phong, cuối cùng đám người đó xin tha thứ nên Triệu gia mới ngừng tay.

Có điều, Ngô thị và Trương đồ tể vẫn không có đáp ứng cho hai người hòa ly, thứ nhất Ngô thị coi trọng tiền tài của nhà Triệu Tín Lương, thứ hai Ngô thị là một người rất ưa sĩ diện, lại sợ chuyện Nguyệt Cầm tự mình sinh con truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến mặt mũi Trương gia, hơn nữa Trương gia là một hộ từ bên ngoài chuyên đến, sợ rằng về sau khó đặt chân tại Triệu gia thôn này.

Người Triệu gia mặc dù đã quây một trận, nhưng Trương gia bên kia vẫn không đồng ý, làm bọn họ không khỏi nóng nảy à, thậm chí bây giờ Triệu Nguyệt Cầm đang ở nhà mẹ đẻ điều dưỡng, cũng không sợ sẽ về lại Trương gia bên kia để chịu khổ, cho dù Trương gia bên kia có đến đây nhận lại con dâu thì người nhà mẹ đẻ quyết không cho dẫn đi dễ dàng thế được.

Dù sao việc này lỗi sai chính là lỗi của nhà chồng, Triệu Nguyệt Cầm một lỗi cũng không có, dù có truyền ra ngoài thì mọi người vẫn rất đồng tình với cách làm này, cũng không có ai chỉ trích được Triệu Nguyệt Cầm.

Mấy ngày qua, sức khỏe của Triệu Nguyệt Cầm dần hồi phục lại, chẳng qua ở Trương gia quá lâu lại ăn không ít khổ, cho nên tinh thần vẫn chưa được tốt lắm, cũng không dám nói chuyện.

Hơn nữa đối đáp với người ngoài rất có lễ phép, đối với đứa con mới sinh của mình chăm sóc cực kỳ cẩn thận, Phương thị thấy Triệu Nguyệt Cầm thương con, trong lòng ngày càng mâu thuẫn, theo lý thuyết đây là con cháu Trương gia, đợi lúc Triệu Nguyệt Cầm và Trương Sâm hòa ly, đứa bé này phải trả lại cho Trương gia, sợ rằng đến lúc đó, Nguyệt Cầm sẽ không nỡ rời xa con mình đi? Nhìn bộ dáng Nguyệt Cầm vui vẻ ngồi chơi với con gái, khi rời xa rồi không biết sẽ đau lòng đến mức nào đây.

Nghĩ đến điều này, Phương thị chỉ muốn thay vì đau dài không bằng đau ngắn, nên cùng Triệu Nguyệt Cầm nói chuyện thẳng thắn với nhau: “Con gái à, mẹ biết đứa bé này là con dùng cả nửa sinh mạng của mình để đổi lấy, hơn nữa chẳng có người mẹ nào mà không yêu con mình cả, con cũng là báu vật

quý nhất của mẹ...Chỉ là, tình hình bây giờ rất cam go, chuyện của con với Trương gia kia đã vỡ lở ra, mẹ và mọi người nhất định sẽ chiến đấu vì con, cho đến khi con và tiểu tử kia hòa ly thành công mới thôi, mẹ sẽ không để cho con quay lại cái nơi quỷ quái không thấy ánh mặt trời đó đâu. Cho nên...đứa bé này, phải đưa trả nó cho nhà người ta, Nguyệt Cẩm à, mẹ nói câu này, con không thích thì đừng nghe, ‘đau dài không bằng đau ngắn’, chờ sau khi làm đầy tháng cho nó rồi thì cũng nên đưa nó về bên nhà kia, đỡ cho con và nó ở với nhau một thời gian dài, sẽ sinh ra duyên tiếc...”

Triệu Nguyệt Cẩm mím chặt đôi môi không nói chuyện, chỉ nhìn con mình, vuốt mặt nó.

Phương thị thấy bộ dáng này của con gái, cũng rất sốt ruột, liên tục trấn an nói: “Con năm nay mới mười sáu, tuổi cũng không lớn, chờ sau khi con khỏe lại rồi, mẹ nhất định sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt, lần này cha mẹ sẽ chọn một cách kỹ càng, sẽ chọn một người thật tốt xứng đáng làm chồng con, cho nên hãy buông đứa bé này ra, có nó con sẽ khó mà đi thêm bước nữa, còn có một mình con sẽ không thể nào nuôi nó tốt đâu và lại chuyện này cũng không dễ dàng gì, nếu con yêu thích hài tử thì chờ sau khi sức khỏe tốt rồi, sau đó lại sinh thêm một đứa khác, con còn trẻ mà...”

“Mẹ. . .” Triệu Nguyệt Cẩm hai mắt đăm lẹ ngàng đầu nhìn bà, “Con không bỏ được con bé...Con bé còn nhỏ như vậy, vừa mới mở mắt chỉ thấy được quang cảnh mới này, con thương nó...Mẹ, con tận tâm tận khổ khổ sinh ra con bé, nó là đứa con mà con thà để mình đau chết để sinh ra, con thương nó, mẹ đừng đem con bé đi được không, đừng đem con của con về Trương gia mà, nó sẽ chịu khổ giống con mất.”

“Con bé chỉ là một đứa bé gái. . . Không phải là một đứa con trai, mẹ chồng nhất định sẽ không thương...Mẹ, con không nỡ.” Triệu Nguyệt Cẩm ghé vào đầu vai của Phương thị khóc, đứa trẻ trong lòng dường như cảm nhận được sự bi ai của mẫu thân, oa oa khóc rống lên.

Phương thị rơi nước mắt, mắt đỏ hoe, mấy ngày nay bà khóc rất nhiều nên mắt sưng lên rất lớn.

Triệu Nguyệt Cẩm vội vàng lau nước mắt, sau đó ôm con gái vào lòng dỗ nín, Phương thị thấy thế rất đau lòng, tâm như bị ai đó nhéo một cái.

Tạm thời bà không nhắc đến chuyện trả hài tử với Triệu Nguyệt Cẩm nữa, thứ nhất thân thể của con gái bà hiện tại rất yếu, tâm tình không tốt để tiếp nhận sự thật khốc liệt này, thứ hai đứa bé này mặc dù chảy trong mình huyết thống của Trương gia, nhưng nó cũng là cháu ngoại của bà, là đứa con do con gái bà sinh, nếu bà kiên quyết đưa nó về Trương gia, nói không chừng cũng sẽ phải chịu khổ, không bởi vì mẹ của nó đã hòa ly với cha nó, mà bà nội nếu thấy nó, không chừng sẽ nhớ đến con gái của bà mà nghiêng răng nghiêng lợi, khẳng định vị bà nội kia sẽ hành hạ cháu gái mình cho hả giận.

Còn nữa. . .

Nếu Trương Sâm tái giá, mẹ kế vô lương, số phận của đứa bé sẽ kham ưu đến mức nào, còn nếu nhà bà đem đứa bé về bên đó đồng thời cắt đứt quan hệ với bên đó, không phải là đẩy nó vào trong ổ lửa sao, đây cũng là nghiệp chướng à.

Phương thị bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, cuối cùng nắm chặt tay Triệu Nguyệt Cẩm an ủi: “Hảo, hảo, hảo, chúng ta tạm thời không đề cập đến vấn đề này, bây giờ con nên điều dưỡng thân thể lại cho tốt, con của con cũng chính là người nhà của chúng ta, là bảo bối trong nhà, mọi người đều rất thương nó, con đừng có buồn.”

Triệu Nguyệt Cẩm cố nén không cho nước mắt rơi, nặng nề mà gật đầu, sau đó vui mừng nhìn con gái đang ngủ trong lòng.

Hôm nay đã là ngày mười bảy tháng mười, Triệu Nguyệt Cẩm trở lại nhà mẹ đẻ đã là ngày thứ tư, trong Triệu gia bảo trì một sự yên tĩnh lạ thường, nhưng hôm nay Trương Sâm đang môn đến Triệu gia còn mang theo một phần lễ thật lớn.

Triệu Tương Nghi đứng ở trong sân nhìn thấy Trương Sâm, lập tức nhớ lại ngày mười ba hôm đó, liền khom lưng nhặt một hòn đá ném hẳn, Trương Sâm thấy Triệu Tương Nghi là sợ, vội né tránh.

Thấy mình ném không trúng, Triệu Tương Nghi không khỏi tức giận, nhặt một cục đá khác, không suy nghĩ mà ném vào Trương Sâm tiếp.

Miệng còn mắng: “Đi ra ngoài, cửa nhà ta rất quý đó.”

Trong nhà mọi người đều nghe thấy động tĩnh bên ngoài, không biết có chuyện gì nên đi ra ngoài xem, vụ thu năm nay thu hoạch cũng rất tốt, cho nên cả nhà bắt đầu sống một cuộc sống nông nhàn [thời gian rảnh rỗi sau vụ mùa], sản phẩm thu hoạch đều cất trữ lại, cho nên người ở nhà cũng rất nhiều.

Triệu Tín Lương và Triệu lão nhị thấy người đến là Trương Sâm, nên rất tức giận quát hẳn: “Người còn mặt mũi mà đến đây nữa ư, không sợ bọn ta lột da ngươi sao.”

Trương Sâm nghe thế, sợ hãi đứng ở một bên, sau đó mới bình tĩnh lại, run sợ đem lễ vật trong tay giơ ra phía trước, ý bảo mọi người vui lòng nhận cho.

Triệu lão gia tử cầm đòn gánh trong tay vọt tới, nhắm ngay Trương Sâm đánh tới, Trương Sâm giống như một con chuột chạy trốn khắp một vòng sân, mọi người nhìn thấy cảnh ấy đều cười đầy khoái ý.

Phương thị bảo mọi người dừng tay: “Đánh loại người như vậy không sợ làm bẩn tay sao, không đáng đâu, ông dừng tay đi, còn ngươi cũng đừng có đến đây, mặc kệ các ngươi có cố gắng đến thế nào đi nữa, thì nhà ta và nhà ngươi cũng chẳng còn quan hệ gì đâu, mau rút.”

“Cha, mẹ...cầu hai người cho con gặp Nguyệt Cẩm đi, để con nói với Nguyệt Cẩm vài đôi câu, có thể đây cũng không phải là ý muốn của nàng mà là ý muốn của gia đình cũng nên...Cha, mẹ, xin hai người hãy thương xót, để con thăm Nguyệt Cẩm đi, con lo lắng cho nàng...” Trương Sâm bất mãn nói.

Phương thị cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất trong năm mà bà đã nghe.

“Mọi người nói xem, lời này nếu như thốt ra lúc nhà chúng ta không rõ chuyện gì đang diễn ra, không chừng chúng ta còn cảm kích hẳn yêu thương Nguyệt Cẩm à.” Phương thị giễu cợt nói, “Ta phi người bốt ở trước mặt bọn ta mà giả mù sa mưa [vờ vĩnh] đi, nhà các người còn muốn biết bộ dáng Nguyệt Cẩm bây giờ có thể thăm không à, cả nhà bọn ta đều rất hối hận, sao lại có thể giả Nguyệt Cẩm đến nhà người chứ, cho các người chà đạp, đánh mắng miễn phí, mau cút đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Cha mẹ, xin đừng kích động a. . .” Trương Sâm đáng thương cầu xin.

“Ai là cha, mẹ của người chứ.” Triệu lão gia tử tức giận vung đòn gánh trong tay lên, “Cha mẹ của người ở phía đông thôn ấy, muốn gọi thì quay về đó gọi đi, đừng có ở trước mặt bọn ta làm trò chồn đến chúc tết gà.”

Ngay đang giằng co, đột nhiên lý thị vội vã chạy ra lớn tiếng nói: “Mọi người hãy yên lặng lại, Nguyệt Cẩm nói muốn nói chuyện riêng với Trương muội phu.”

“Ai nói hẳn là con rể nhà này chứ.” Triệu lão gia tử đang nổi nóng, liền rống một câu với Lý thị, Lý thị nhất thời giật mình, Triệu lão gia tử cũng phản ứng lại liền im miệng lại.

“Cha mẹ.” Trong mắt Trương Sâm lộ ra vẻ mong muốn, “Cầu hai người cho con vào trong, Nguyệt Cẩm muốn gặp con.”

Phương thị không biết con gái nghĩ gì nữa, có chút không vui, người như thế có gì để nói chứ, chẳng qua con gái còn trong tháng, thân thể còn rất yếu, bà muốn nói là con gái còn chưa khỏe. Vì vậy không thể đồng ý cho Trương Sâm vào trong thăm được, nhưng không thể được vì con gái đã mở miệng nên Trương Sâm muốn vào thì phải cho cả nhà đi theo vào, miễn cho có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cả nhà cùng vào trong phòng, Trương Sâm cũng không muốn nói chuyện này trước mặt mọi người liền nháy mắt với Triệu Nguyệt Cẩm, mong nàng bảo mọi người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn hẳn, nàng và hài tử.

Có điều Triệu Nguyệt Cẩm lúc này làm như không phát hiện cái nháy mắt của Trương Sâm, chỉ nhìn cả nhà nói: “Mọi người yên tâm, Nguyệt Cẩm chính là có một số chuyện cuối cùng phải nói với hẳn mà thôi.”

“Nguyệt, Nguyệt Cẩm...ý nàng là gì?” Vốn tưởng Triệu Nguyệt Cẩm muốn hòa ly với hẳn là do gia đình nàng yêu cầu và tự chủ trương, nhưng bây giờ hẳn lại nghe chính Triệu Nguyệt Cẩm nói ra lời bạc tình như thế này

, Trương Sâm cảm giác tim mình như bị dao đâm vào.

“Vật này người đem về đi.” Triệu Nguyệt Cầm cầm một chiếc khăn lụa kín đáo đưa cho Trương Sâm, khăn lụa này là món quà mà sau khi thành thân không lâu Trương Sâm mua ở trấn trên mang về tặng cho nàng, lúc đó nàng mừng rỡ vô cùng, ngoài tình cảm mãnh liệt lúc tân hôn ra, còn lại trong cuộc sống ngày thường, Trương Sâm không có chăm sóc hay tặng bất kỳ một vật gì cho nàng nữa.

“Nguyệt Cầm” Trương Sâm đột nhiên kích động, vì vậy cũng không có bận tâm những người khác còn ở đây, “Nàng đừng nghe người nhà nàng nói lung tung, nàng có suy nghĩ riêng của nàng, ta biết trong lòng nàng còn có ta, cho nên nàng sẽ không nhẫn tâm hòa ly với ta phải không.”

Triệu Nguyệt Cầm thập phần tĩnh táo nghe Trương Sâm nói xong, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn hắn, lãnh đạm nói: ‘Không phải, là do ta muốn hòa ly với người, Trương Sâm, từ nay về sau hai người chúng ta không còn quan hệ gì nữa.’”

Chương 105: Hòa ly thành công

Trương Sâm cảm giác như đây là lần đầu tiên mình nhận thức Triệu Nguyệt Cẩm, nhìn Triệu Nguyệt Cẩm nói những lời kiên định như vậy, không thể tin được lúc đầu, nàng bây giờ và trước đây không giống nhau, có lẽ là do chính hắn từ trước đến giờ không có tìm hiểu kỹ về nàng?

Trước kia, mỗi lần nghe mẹ chồng mắng chửi nàng đã sợ run người, mỗi ngày đều rất thận trọng, cũng không cho phép mình phạm sai lầm, khi đó hắn cũng thường xuyên muốn giúp nàng, nhưng vì kiêng kỵ mẹ sẽ nói, đồng thời còn cho rằng đây là chuyện mà người vợ phải chịu, cho nên rất ít khi nói giúp thay nàng.

Hiện tại, nàng không còn bộ dáng nhu nhược, lo đông lo tây nữa, người nhất gan như nàng rốt cuộc vì cái gì mà có thay đổi lớn như thế, hắn cũng không rõ, chỉ biết người con gái trước mặt này không giống như ngày xưa, giống như lột xác thành người khác.

“Ta xem như là người đã chết qua một lần.” Triệu Nguyệt Cẩm lờ mờ thấy được suy nghĩ của Trương Sâm, cô duy trì bình tĩnh nói, “Từ quỷ môn quan trở về, mới có thể nhận thức được cuộc sống này khắc nghiệt cỡ nào... Quay đầu lại nhìn con đường đã đi qua, ta cảm thấy có lỗi với chính mình, còn có những người đã quan tâm đến ta, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ sống vì mình, sống vì con, ta cũng sẽ không đi cùng người, người đi đi, sau này có gặp lại ta sẽ làm như không quen biết người.”

Nói hết ra thật tốt.

Triệu Tương Nghi nhìn tiểu cô cô kiên định nói ra suy nghĩ trong lòng mình cho Trương Sâm nghe, trong lòng rất thông khoái mặc dù nàng phát hiện hai tay của tiểu cô đang run rẩy, đủ chứng minh nội tâm của tiểu cô không giống như biểu hiện bình tĩnh bên ngoài, muốn tiểu cô phải mạnh mẽ ngay lập tức là không thể nào, tiểu cô chỉ là đang cố học tập, từng bước trở nên mạnh mẽ.

Song, biểu hiện lúc này của tiểu cô rất xuất sắc.

Mọi người trong nhà cực kỳ vui mừng nhìn biểu hiện rất tốt này của Triệu Nguyệt Cẩm, Phương thị thì nhìn không được xoay đầu chỗ khác mà khóc.

“Nguyệt Cẩm... Những lời nói này là thật ư?” Trương Sâm không dám tin tưởng những gì mình nghe.

Triệu Nguyệt Cẩm không trả lời hắn, ngược lại còn tự thuật nói, dường như muốn đem tất cả cay đắng mà chính mình chịu nói ra vậy, cũng có thể là muốn trả lại cho Trương Sâm toàn bộ đau khổ mình nhận, coi như đã thanh toán xong tất cả món nợ giữa mình và hắn: “Ngày mười ba hôm đó, cả nhà các người nghe cũng không chịu nghe ta năn nỉ, kéo nhau đến thôn bên ăn

tiệc, để ta một mình ở lại trông nhà, khi đó ta khóc cầu các người, nghìn vạn lần không nên để lại ta ở nhà một mình, vạn nhất ta cùng đứa nhỏ xảy ra chuyện thì sao nhưng các người có nghe? Sau khi các người đi không bao lâu, bụng ta liền đau, ta căn bản không kịp chạy ra ngoài gọi người đến giúp, ta khóc lớn như thế làm sao mà các người nghe không được nhưng các người lại ngoan tâm, ta kêu to như thế cũng không ngoái đầu nhìn lại...”

“Ta, ta thực sự không có nghe... Nhưng tiểu muội hình như nghe được, nhưng mẹ ta cứ nghĩ nàng đều giống như mấy lần trước đau bụng giả, cũng sẽ không sinh nhanh đến vậy, cũng không...” Trương Sâm nói đến đây dường như nhớ ra cái gì liền im lặng, nhưng mọi người nhìn hắn không dám nói tiếp cũng đoán được, chỉ thấy Trương Sâm lại nói, “Lúc đó nàng kêu lớn như vậy, tại sao, tại sao không có ai chạy đến giúp...”

Trương Sâm không hỏi thì thôi vừa hỏi đã làm cho Triệu Nguyệt Cầm kích động: “Người còn hỏi ta là vì sao ư? Bốn phí xung quanh làm gì có hàng xóm, tất cả mọi người đều ở rất xa, hơn nữa tiết trời lạnh như vậy thì có ai muốn đi ra ngoài nữa bước, họ đều ở trong nhà sưởi ấm, nào có nghe được tiếng kêu khóc của ta mà có nghe được thì cũng cho rằng có người ở trong nhà giúp đỡ, nào có ai rảnh rỗi ra ngoài nhìn xem? Vì sao các người không nghĩ đến điếm đó, cho người ở lại cùng với ta, cho dù không giúp được thì cũng có thể giúp ta đi gọi bà cụ hoặc mẹ ta đến.”

Triệu Nguyệt Cầm nói xong những lời này liền khóc rống lên: “Ta một người một mình căn bản không có kinh nghiệm, bụng đau như muốn nứt ra, không có cách nào khác phải nằm im trên giường cố nén nước mắt, ta rất sợ, ta còn cho rằng mình sẽ chết, khi đó ta đau đến mức không còn cảm giác, nhưng lúc hài tử ngo ngoàng, ta mới thanh tỉnh lại dùng hết sức lực sinh nó ra, ta muốn nó sống, người có biết không.”

Triệu Nguyệt Cầm rống lên, sau đó che mặt khóc nức nở.

Mọi người đều kinh hãi, không ngừng phải vì Triệu Nguyệt Cầm nói ra sự thật này, mà bởi vì bọn họ đã thấy được bộ dáng kiên cường của Triệu Nguyệt Cầm, nhìn thấy chuyển biến lớn này của nàng cả nhà đều vui mừng và cảm thấy kiêu ngạo.

Trương Sâm muốn dang tay ôm lấy nàng, lại bị Phương thị đẩy ra, sau đó Phương thị tát hắn một cái rồi ôm chặt lấy Triệu Nguyệt Cầm: “Hảo hài tử, đừng nói nữa đừng nói nữa, đều đã qua rồi. . . Tất cả là do cha mẹ không tốt, là do cha mẹ không chăm sóc tốt cho con, gả con vào cái nhà như vậy... Đừng khóc, cha mẹ sau này không bao giờ... bỏ mặc con nữa.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Triệu Tương Nghi nhìn tràng diện này, cả người như lạc vào một thế giới khác, viền mắt nóng ướt.

“Sức sinh vô liêm sỉ” Triệu lão gia tử tức giận, gân xanh đều nổi cả lên,

“Khi dễ Nguyệt Cẩm lúc đó hôn mê sẽ không biết nên mới gạt bọn ta nói muội muội có ở nhà trông chừng, hóa ra đều là nói dối cả, ta là đầu heo nên mới ngu ngốc tin cái chuyện ma quỷ các người nói, mau cút ra khỏi nhà ta ngay.”

Những người khác cũng bước đến nhắc hai tay của Trương Sâm, sau đó kéo hẳn ra khỏi phòng của Triệu Nguyệt Cẩm.

Người Triệu gia đem Trương Sâm ném ra khỏi cửa nhà, tiện tay đem quà tặng hẳn đem đến ném ra ngoài trả cho hẳn.

Giờ khắc này Trương Sâm cực kỳ chật vật, một thân nho sam [áo nhà nho] bị bản không chịu nổi, còn có vài chỗ rách, búi tóc vốn được chải vuốt cẩn thận, lúc này đã rối, nhìn qua giống như một tên khất cái.

Nghe Triệu Nguyệt Cẩm kể lại mọi chuyện, hẳn rất sợ người Triệu gia lại đến đánh hẳn, vội vàng cầm lễ vật chạy nhanh, một đường chạy về nhà.

Chờ về đến nhà, Ngô thị nhìn thấy bộ dáng chật vật của Trương Sâm, tâm rất đau, một bên trách mắng trương đồ tể: “Tôi đã nói mà, cái gì mà áy náy với ân hận chứ, cả nhà bọn họ lưu manh cật mạnh, bắt nạt người ta như vậy mà ông lại bảo con trai đến nhà bọn họ nhận tội, ông xem đi, con trai bị họ đánh thành dạng gì rồi.”

“Vốn chính là chúng ta làm sai, nói lời xin lỗi thì thế nào” Trương đồ tể đối với chuyện này rất hồ thẹn.

“Cũng đâu phải là sinh con trai” Ngô thị đối với chuyện Triệu Nguyệt Cẩm sinh con gái cũng không tha, mượn cớ này để che giấu sai phạm lớn của mình, “Cũng chỉ sinh một đứa con gái mà thôi, hơn nữa người còn chưa chết, còn nữa ai mà không một lần mắc lỗi, một lần đi nhầm đường, nàng ta sinh con gái ta còn chưa nói vậy mà bọn họ lại đến đây quậy nhà chúng ta, ngay cả người lẫn hài tử đều mang về nhà không phải là làm cái nhà này mất mặt ư, ơ hay, ông có biết gần đây mọi người trong thôn nói nhà chúng ta thế nào không.”

“Người trong thôn đều nói nhà chúng ta thế nào.” Đứa con gái nhỏ nhất mở miệng hỏi.

Ngô thị đang nổi nóng, nghe con gái hỏi liền tức giận đánh một cái lên lưng nàng: “Đứng sang một bên, còn muốn bị đánh thêm một cái nữa hả.” Đêm đó Phương thị biết chuyện cũng là do đứa con gái này nói.

Em gái của chồng bĩu môi, cuối cùng vẫn lủi thủi đi về phòng.

Trong viện, Ngô thị tiếp tục hét lên: “Xem nàng ta bị chiều chuộng thành dạng gì rồi, còn tưởng mình là thiếu phu nhân của gia đình giàu có chắc, con dâu nhà nghèo bọn ta có sinh con cũng không có giống như nàng ta, mẹ con bình an cũng thôi đi, nàng ta còn ở đây giả bộ bất tỉnh, làm hại cả nhà bị nhà mẹ đẻ bên kia kéo qua đây khởi binh vắn tội.” cuối cùng, Ngô thị còn nói thêm một câu, “Sinh một đứa con gái mà đòi hỏi nhiều như vậy, cũng đâu phải là sinh con trai.”

Trương đồ tể nghe không vô, nhíu mày nói: “Được rồi được rồi, chuyện gì bà cũng có lý hết.”

“Lời này của ông là có ý gì, thân là gia chủ của một gia đình mà lòng của ông lại hướng về nhà mẹ đẻ bên kia của nàng ta sao.” Máu điên của Ngô thị nổi lên.

Trương Sâm đứng một bên, cười khỏ, cúi đầu, lúc này Ngô thị mới để ý đến biểu tình trên mặt con trai, liền dừng lại hỏi hấn: “Bên kia nói như thế nào?”

“Còn có thể nói như thế nào, lễ vật đều bị ném ra.” Trương Sâm tiện tay đem quà tặng hướng tặng đá trong viện ném tới, sau đó mệt mỏi nhìn Ngô thị, có điểm oán trách, ”Con cũng đã nói với mẹ, ngày đó đi ăn tiệc sao lại không để một người ở nhà cùng, con nói con sẽ ở lại , nhưng mẹ không nên kêu con đi.”

“Ồ hay, tên tiểu tử thú vị này, hôm nay người vì vợ mà đến oán trách mẹ đúng không?” Ngô thị vừa nghe lời này, tim như bị đóng băng, đối với Triệu Nguyệt Cầm càng thêm oán giận, ngay cả một chút áy náy ban đầu cũng không còn sót lại chút nào, “Người có thể không đi sao , người không phải là không biết đây là tiệc của tú tài cưới vợ, mà vị tú tài này lại là thân thích với nhà chúng ta, chúng ta không sang đó làm thân, thì sau này người ta có giúp đỡ người trên con đường quan lộ không, mẹ cũng vì suy nghĩ cho người, bây giờ người cứ nhiên lại đi oán giận mẹ.”

“Đừng có làm âm lên nữa.” Trương đồ tể đau đầu cắt ngang lời Ngô thị, sau đó nhìn Trương Sâm, “Bên kia nói như thế nào?”

“Hòa ly” Tính tình Trương Sâm thường ngày nhã nhặn rất ít khi rống một chữ như vậy, sau đó cúi đầu đi về phòng (J: Chữ ‘hòa ly’ , tiếng trung chữ có một chữ nhé)

Ngô thị và Trương đồ tể hai người đều bối rối, một lúc lâu mới phản ứng được đó là con trai mình.

Chỉ thấy Ngô thị sau khi hoàn hồn còn tiếp tục căn nhắc: “Hòa ly thì hòa ly, làm như con gái nhà họ đất giá không chừng, ta đây cũng không biết xấu hổ là gì rồi, bị người ta cười thì cười, nhưng còn tốt hơn so với nhà mẹ đẻ của nàng, chúng ta cũng tìm ngày thích hợp gặp bọn họ đi, dựa vào cái gì mà nhà chúng ta phải cho nhà bọn họ mặt mũi chứ.

Ngày hôm sau, quả nhiên người Trương gia đến, Triệu gia cũng cho người đi ra ngoài đàm chuyện hòa ly, cuối cùng hai nhà đến nhà Lý Chính nhờ ông ta chủ trì công đạo.

Chuyện của hai gia đình này Lý Chính cũng biết một ít, chỉ là trong vòng hai năm gần đây, chuyện Triệu gia đến xin làm hưu thư một lần rồi lại một lần, khiến cho tâm của Lý Chính thổn thức không ngớt.

Hai nhà một ngày đạt thành hiệp định, chuyện hòa ly cũng đơn giản hơn nhiều, rất nhanh, Lý Chính làm chủ, hai người Nguyệt Cầm và Trương Sâm

hòa ly thành công, ai nấy đều trở về cuộc sống độc thân ban đầu, điều này làm cho cả Triệu gia thở ra một ngụm khí lớn, đồng thời cũng để cho người Triệu gia lo lắng, rất sợ vì chuyện này mà cả đời của Triệu Nguyệt Cẩm bị hủy.

Chuyện còn lại, đó là hài tử mới sinh ra kia.

Phương thị bảo trì thái độ trung lập, Triệu lão gia tử muốn Trương gia đưa đứa bé về nuôi, miễn ảnh hưởng đến Triệu Nguyệt Cẩm.

Nhưng Trương gia lúc này lại từ chối, kéo dài thời gian không chịu nhận hài tử về nuôi, còn ngại đây là một đứa bé gái phải tốn tiền nuôi, nuôi lớn cũng phải gả, cho nên mới chậm chạp không nhận.

Ngược lại việc làm này cũng thỏa mãn được ý nguyện của Triệu Nguyệt Cẩm, mẹ con liên tâm, nàng thật không muốn đứa con bé bỏng do chính mình tận tâm vạn khổ sinh ra phải đến nơi tối tăm không có ánh mặt trời kia chịu khổ.

Cho nên nàng quyết định, đứa nhỏ sẽ do chính nàng nuôi dưỡng, mặc kệ sau này khi nó lớn lên muốn đi nơi nào, nàng cũng sẽ đi theo nó.

Cho dù con đường sau này gặp nhiều khó khăn, nàng cũng sẽ không bỏ rơi cốt nhục của mình.

Chương 106: Triệu Mẫn Mẫn

“Chào buổi sáng, tiểu cô.” Triệu Tương Nghi thân tình vui vẻ chạy vào phòng Triệu Nguyệt Cầm.

Hôm nay Triệu Nguyệt Cầm về nhà mẹ đẻ ở, ban đầu khuê phòng này là đẻ nàng và con ở, Phương thị và Triệu lão gia tử thì ở căn phòng bên nhà lớn, Triệu Tương Nghi thì ở chung một phòng với Triệu Hoằng Lâm, nhưng Triệu Tín Lương đem căn phòng lớn kia chia làm hai, phân cho Triệu Hoằng Lâm và Triệu Tương Nghi mỗi người nửa phòng.

Lý thị bởi vì điều này mà còn cố ý cười nói Triệu Tín Lương lo lắng nhiều quá, một đứa chín tuổi một đứa bốn tuổi, ngủ chung với nhau cũng đâu có gì, nhưng Triệu Tín Lương lại hết sức kiên trì làm như vậy, không phải là vì nguyên do Lý thị nói mà là hẳn muốn bồi dưỡng tính cách tự lập từ nhỏ cho Triệu Tương Nghi.

Trải qua chuyện Triệu Nguyệt Cầm, hẳn cũng nhận ra được một điều rằng, không phải cứ yêu thương con gái là tốt, mà muốn con gái thật sự tốt thì phải tạo cho con gái tính tự lập ngay từ khi còn nhỏ, như vậy sau này khi con gái lấy chồng sẽ không phải đi vào vết xe đổ của Triệu Nguyệt Cầm.

Triệu Nguyệt Cầm vẫn đang còn trong tháng, lúc này nàng ngồi trên giường ôm con gái, cẩn thận ru ngủ, trên đầu quấn một khăn màu xanh, phòng ngừa lúc còn trong tháng bị nhiễm lạnh.

Thấy Triệu Tương Nghi đến tìm mình, lập tức nở nụ cười gọi: “Tương Nghi, con lại đây nhìn xem, tiểu biểu muội có phải lớn thêm một ít không, thật thần kỳ nha, đứa nhỏ như vậy chỉ cần qua một đêm lại thay đổi một bộ dạng khác.”

Triệu Tương Nghi cười chạy tới bên giường, nhìn thấy tiểu cô hôm nay lại có thể nói đùa như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ, lại đưa ngón út ra chọc chọc đứa nhỏ trong lòng tiểu cô, hai người cui đùa một hồi, đột nhiên Triệu Tương Nghi ngẩng mặt lên nhìn Triệu Nguyệt Cầm: “Tiểu cô cô, tiểu biểu muội đã có tên chưa, hay là bây giờ chúng ta đặt một cái tên đi có được không?”

Triệu Nguyệt Cầm nghe vậy sững sốt một hồi, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất, lúc này nàng nhớ đến lúc còn ở Trương gia, nàng ôn nhu hỏi Trương Sâm, sẽ đặt tên gì cho đứa nhỏ trong bụng, nhưng Ngô thị có dặn Trương Sâm rằng đợi sau khi sinh hài tử ra xem phải xem là trai hay gái, nếu là con trai thì lập đứa đặt tên đưa vào gia phả, còn nếu là con gái thì cứ tùy tiện đặt một cái tên để phân biệt với mấy đứa nhỏ khác là được rồi.

Nàng ở Trương gia, chính là trải qua cuộc sống như thế.

Nhớ lại chuyện xưa, vết thương lòng một lần nữa nhói đau, nàng hận người Trương gia, cũng hận chính mình đã từng ngu muội chịu đựng, mặc

cho Ngô thị giẫm đạp lên tôn nghiêm của chính mình và của nhà mẹ đẻ.

Lúc chịu đựng đau đớn để sinh ra đứa nhỏ, cũng là lúc oán hận trong lòng nàng đã dâng cao, chưa bao giờ mà nàng lại hận Ngô thị và Trương Sâm đến vậy, phảng phất chỉ cần đứng cùng một chỗ với bọn họ thôi, nàng cũng có thể kích động xông đến xé xác bọn họ vậy.

Bọn họ có thể không quan tâm đến nàng, nhưng bọn họ lại nhẫn tâm bỏ rơi đứa nhỏ này.

Nàng không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa cho dù là vì con gái, nhưng nàng sẽ không tiếp tục yếu đuối như lúc trước.

“Tiểu cô cô. . .” Triệu Tương Nghi lo lắng nhìn Triệu Nguyệt Cẩm, nhẹ nhàng nắm chặt tay tiểu cô.

Triệu Nguyệt Cẩm cả người run lên, giống như dây đàn đã đứt, cảm giác mình đã trải qua một giấc mộng, hít một hơi thật sâu, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Gọi là Mẫn Mẫn đi.” Triệu Nguyệt Cẩm mỉm cười nhìn con gái trong lòng, “Tương Nghi, tiểu cô cô đúng là ngốc, ngốc đến không dùng được, cho nên mới bị người ta khi dễ đến mức thảm hại như bây giờ. . . Cho nên từ giờ chúng ta hãy gọi đứa bé này là Mẫn Mẫn, cô không muốn nó sau này lớn lên sẽ giống như cô ngu ngốc đến vậy, cho nên nó nhất định thông minh, giống như Tương Nghi đấy.”

Triệu Tương Nghi nhìn biểu tình xuất thần trên mặt tiểu cô, lúc trước tiểu cô không có phong vận [hấp dẫn] như vậy, nhưng so sánh với bộ dáng nhu nhược trước kia thì bây giờ tiểu cô nhìn thật mỹ lệ đến động người à.

Đúng rồi, có câu nói ‘phụ nữ tự cường cũng khiến người ta động lòng’.

Nghĩ thông suốt, Triệu Tương Nghi cũng đem được tảng đá trong lòng buông xuống, nàng tin tiểu cô một khi cố gắng thay đổi mình, thì sẽ không còn ai có thể khi dễ tiểu cô được nữa.

“Mẫn Mẫn. . .” Triệu Nguyệt Cẩm yêu thương nhìn con gái trong lòng, “Mẹ luôn yêu con, còn có ông bà ngoại, đại cữu, nhị cữu còn có biểu ca, biểu tỷ đều yêu con, Mẫn Mẫn tuyệt sẽ không cô đơn đâu.”

Triệu Tương Nghi cúi đầu che miệng lại, cố gắng không để mình rơi nước mắt, sau đó chạy ra khỏi phòng hô to: “Con gái của tiểu cô cô gọi là Mẫn Mẫn, Triệu Mẫn Mẫn “

Trong bếp, Phương thị nghe vậy lập tức đặt nồi xuống, chạy ra nắm chặt tay Triệu Tương Nghi kích động hỏi: “Cái gì, con vừa nói cái gì?”

Ồn định lại tâm tình Triệu Tương Nghi cười nói: “Bà nội, tiểu cô cô đặt cho tiểu biểu muội một cái tên rất hay, gọi là Mẫn Mẫn, muội ấy sau này sẽ gọi là Triệu Mẫn Mẫn “

“Tiểu bát điếm, con không có cái vẻ nghịch ngợm thường ngày nhỉ, lại còn đổi giọng nữa chứ, “Phương thị vừa nghe Triệu Tương Nghi nói cháu ngoại mình là tên là “Triệu Mẫn Mẫn” mà không phải “Trương Mẫn Mẫn”,

trong lòng vui vẻ như nở hoa.

Triệu Tương Nghi lắc đầu nói: “Bà nội, bà nội, con không phải là tiểu bát diêm, trong nhà còn có tiểu Hoàng Tuấn, có tiểu Mẫn Mẫn, con bây giờ cũng được xem là lớn rồi nên phải chiều cô hai đứa nhỏ.”

“Ghê chưa” Phương thị vui vẻ gập cả người, đi thẳng đến đại phòng kê, “Tín Lương, con mau ra đây nghe này, nghe con gái con nói lời hay thật trôi chảy chưa này.”

Triệu Tín Lương vừa đi ra thì Triệu Hoàng Lâm cũng đặt bút xuống đi theo cùng, nhìn Triệu Tương Nghi dịu dàng nói: “Hôm nay dậy sớm như vậy, đã thế mới sáng ra đã hét to lên, không sợ bị đứt giọng sao, hôm qua ca ca dạy con mấy chữ con còn nhớ không?”

“Đương nhiên nhớ rồi, nhưng ca ca cũng không chịu dạy con thêm mấy chữ khó.” Triệu Tương Nghi cố tình sẵng giọng, nhóm người Phương thị cười nằng còn nhỏ đã tinh ranh như thế.

Lúc này, Lý thị từ trong bếp bung đồ ăn vào phòng Triệu Nguyệt Cầm, Phương thị bây giờ cũng không có việc gì làm nên dắt tay Triệu Tương Nghi đi theo cùng.

Trong phòng, Lý thị cười trêu hài tử một lúc, sau đó khen: “Mẫn Mẫn, tên này rất hay, tuy rằng chúng ta không biết chữ cũng không biết viết, như nói ra cũng cảm thấy cái tên này nghe rất hay lại có diêm thông tuệ.”

“Có thể không sao?” Phương thị nắm tay Triệu Tương Nghi đi vào phòng, “Hôm nay, mọi người trong nhà đều có ăn có ma85t5, cuộc sống trong nhà dần tốt hơn, nhà chúng ta bây giờ thực sự tốt lắm.”

Triệu Nguyệt Cầm ngẩng đầu kêu một tiếng “Mẹ”.

Phương thị gật đầu ngồi xuống bên giường, thân thủ nắm lấy bàn tay Triệu Nguyệt Cầm, vỗ nhẹ trên tay nàng: “Nguyệt Cầm a, mẹ biết bây giờ nói những điều này là còn quá sớm, nhưng con phải đối mặt với nó. Mấy hôm trước, có người đến tìm mẹ, nói là có một nhà trong sạch, người trần trên, tuy rằng không quá giàu có, nhưng mẹ có tìm hiểu qua, nhà bọn họ có bốn người, có một cô em chồng, nhân phẩm cũng tốt, hơn nữa cũng đã đến tuổi lấy chồng, trên có cha mẹ, tính tình đều tốt. Con trai nhà họ làm nghề làm ngói, người thành thật, lại hiếu thuận, nhưng không có ngu hiếu, lại yêu thương thương chăm sóc muội muội, càng làm mẹ hài lòng là người này năm nay mới hai mươi hai, còn chưa thành gia lập thất, hình như là vì kiếm tiền nuôi cả nhà nên mới hoãn lại.....”

“Mẹ.” Triệu Nguyệt Cầm lẳng lặng nghe Phương thị giới thiệu đoạn đầu tiên, sau đó lắc đầu, “Con bây giờ chỉ thâm nghĩ làm sao đem con gái nuôi nâng lên người, những điều khác con không có nghĩ đến.”

Dừng một hồi, Triệu Nguyệt Cầm nghiêm túc nói: “Còn nữa. . .Mẹ, người chê con ở trong nhà làm tổn lương thực nên muốn đem con sớm gả ra ngoài ư...”

“Con nói cái gì đó” Phương thị làm bộ tức giận búng tay lên trán Triệu Nguyệt Cầm, “Cha mẹ là người như thế sao, thiên tâm vạn khổ đưa con từ Trương gia về đây để làm gì hả.”

“Con biết, nhưng mà mẹ, con tạm thời không có muốn tái giá.” Triệu Nguyệt Cầm mỉm cười trả lời một câu.

Nhưng Phương thị vẫn như cũ nói: “Ồ hay, con hãy nghe mẹ nói hết đã.”

Vì vậy mọi người tiếp tục nghe Phương thị nói tiếp: “Người này điều kiện đều tốt, tuy nói không giàu có gì, nhưng toàn gia đồng lòng, không sợ không kiếm được tiền, rất giống với nhà chúng ta. Hơn nữa nhân phẩm, tính tình bọn họ đều tốt mẹ đã tìm hiểu rồi, tuyệt đối không có giả, mẹ xem trọng là con trai nhà đó, người thành thật lại biết chăm sóc, còn chưa lấy người vợ nào đồng thời mẹ còn nói bà mỗi về hoàn cảnh của con để bà ấy truyền lời bên đó...”

“Mẹ có nói chuyện con từng lấy chồng và đã sinh được một đứa con không?” Triệu Nguyệt Cầm xen miệng hỏi.

Phương thị gật đầu, nụ cười trên mặt cũng hơi thu lại: “Cũng đã nói rõ với bà mỗi, việc này mà giấu diếm cũng không tốt, chỉ định tìm hiểu qua loa thôi...Đều là do mẹ không tốt, gả con sang một cái gia đình như vậy, không duyên không có bị hành hạ...Nếu sớm biết thì mẹ đã chọn nhà này, cuộc sống của con cũng thay đổi lớn. Có đôi khi nghĩ đến việc này mẹ càng thêm khó chịu, con mới có mười sáu tuổi, tuổi còn trẻ lại phải chịu nhiều khổ nạn.”

“Mẹ, con gái không có lấy một tia oán trách. . .” Triệu Nguyệt Cầm nhẹ nhàng nắm tay áo Phương thị, an ủi.

“Vậy đối phương đáp ứng rồi sao?” Đúng lúc này, Triệu Tương Nghi đột nhiên hỏi, Lý thị bật cười, búng cái chóc lên trán Triệu Tương Nghi, trêu ghẹo, “Cái con nha đầu này, sao hôm nay lại bướng bỉnh thế, có nói nhiều với con thì con có hiểu không.”

Triệu Tương Nghi làm bộ ngượng ngừng cười cười, mọi người thấy thế đều vui vẻ trêu chọc tiếp, nhất thời, lo lắng trong lòng mỗi người đều tiêu tán không ít....

“Mẹ cũng rất giận mình, bọn họ cư nhiên đồng ý” Phương thị vạn phần cao hứng nói, “Con trai nhà bọn họ tuổi tác cũng đã lớn, hẳn là hoàng hoa khuê nữ không ai muốn gả sang, hơn nữa nhà họ không giàu có gì, nên có vài người không thích. Sau, bọn họ nhìn trúng nhà chúng ta, lại rất thích tính tình của Nguyệt Cầm, cũng không ngại đã từng gả cho người khác, lại còn có hài tử nữa, vì họ chủ yếu là nhìn vào nhân phẩm, chứ đi đâu mà tìm được người tốt như nhà chúng ta.”

“Nói như vậy, thực sự tốt rồi.” Lý thị cũng suy nghĩ, cuối cùng nhìn về phía Triệu Nguyệt Cầm, “Có điều, chuyện này hãy để cho Nguyệt Cầm làm chủ.”

“Mẹ. . . Con không dám mơ cao.” Triệu Nguyệt Cầm ngưng mi, “Không con không thích nhà người ta, ngược lại con nghĩ rằng chính mình không xứng với nhà người ta....”

“Nói bây, cái gì không xứng với xứng” Phương thị lập tức phủ nhận.

“Mẹ, chúng ta phải nhìn rõ hiện thực, rằng con đã từng gả cho người ta, lại có hài tử.” Triệu Nguyệt Cầm thập phần bình tĩnh nói, “Tâm của con bây giờ đều đặt trên người con bé, cũng không muốn đi thêm bước nữa, chờ con bé lớn lên rồi hãy nói.”

“Thế nhưng, Mẫn Mẫn cũng cần một người cha, chờ nó lớn lên hiểu chuyện, nhất định sẽ biết được thân thế của mình, đến lúc đó con định giải thích sao với nó? Không bằng bây giờ tái giá, rồi nói cho Mẫn Mẫn biết đôi phương là cha nó, con bé nhỏ như vậy cũng không biết cái gì, lớn lên cũng chỉ biết đôi phương là cha nó đi? Nếu con không rời khỏi nhà thì chúng ta kén rể đến ở nhà vợ cũng được.”

“Mẹ.” Triệu Nguyệt Cầm lắc đầu, “Nhà chúng ta cùng Trương gia đều ở một thôn, Mẫn Mẫn lớn lên cũng hiểu chuyện, chắc chắn sẽ nghe người ta nói qua, nó làm sao mà không biết được thân thế của mình?”

Chương 107: Dọn vào nhà mới, đón năm mới

Hơn một tháng sau, nhà mới của Triệu gia mới xây xong.

“Mẹ, lửa quá lớn, nấu canh gà phải nấu lúc lửa nhỏ mới ăn ngon.” Triệu Nguyệt Cầm vừa dùng dao cắt nhanh rau dưa trên thớt, vừa quay đầu lại nói với Phương thị.

Phương thị cũng nghiêng đầu nhìn con gái: “Ái chà, bây giờ biết làm món ngon rồi nên mới đi nhắc nhở mẹ, con nên nhớ con nấu ngon như vậy cũng là do mẹ trách mắng con đó, cẩn thận đừng để cắt trúng tay.”

“Nguyệt Cầm, Nguyệt Cầm, Mẫn Mẫn đói bụng, mau mau cho nó uống sữa đi.” Triệu Tín Lương ôm Triệu Mẫn Mẫn trong lòng vì khóc mà mặt đỏ bừng lên, vừa chạy đến cửa phòng bếp liền gọi Triệu Nguyệt Cầm.

“Đến đây” Triệu Nguyệt Cầm vội bỏ dao xuống, lau tay lên tạp dề, sau đó mới đi ra khỏi phòng bếp, vừa đi vừa nói, “Mẫn Mẫn rất ngoan, có đói thì chờ đến giờ mới khóc, sao lúc này lại khóc đòi ăn nhỉ.”

“Đại ca, con bé không có đói bụng, là tiểu đấy.” Triệu Nguyệt Cầm vượt ve khuôn mặt của con gái, bế con vào phòng cho uống sữa, nhưng làm đủ mọi cách con bé vẫn không uống, ngược lại còn uốn éo cả người dưới giống như là khó chịu, nàng vừa nhìn là biết con gái lại tiểu.

Triệu Tín Lương sờ trán nói “A? Ta sờ thấy tã của nó ướt, còn tưởng nó đói bụng.”

“Ái chà” Phương thị vừa nhóm lửa vừa cảm thán, “Tín Lương, con hần là không biết hài tử vừa mới sinh rất hay tiểu, trước đây Hoàng Lâm và Tương Nghi đều do mẹ, Nguyệt Cầm còn có vợ lão nhị chăm, lúc tụi nó tiểu thì toàn do bọn mẹ giúp không, nên con phải biết hài tử mỗi ngày trừ khóc vì đói ra còn khóc vì tiểu ướt tã đấy con.”

Lúc này, Triệu Nguyệt Cầm từ trong phòng đi ra, đem con gái nhét vào trong lòng Triệu Tín Lương lại một lần nữa: “Đại ca, huynh giúp mau mau trông con bé nhé, tiểu cũng đã tiểu xong rồi, nó không có đói bụng đâu, chắc sẽ không khóc nữa.”

Một lát sau, Triệu Tín Lương rất đau đầu ôm hài tử chạy vào: “Nguyệt Cầm, Nguyệt Cầm, lần này con bé đi ngoài [thải bốt ấy mà], dính cả người huynh rồi.”

Phương thị, Triệu Nguyệt Cầm: “. . .”

Cuối cùng vẫn là Phương thị đi ra, ôm lấy tiểu bắt điếm Triệu Mẫn Mẫn, không có chê bản, lại trừng Triệu Tín Lương nói: “Con đấy, đã làm cha của hai đứa nhỏ rồi, mau đi nhìn xem lão nhị vào lão tam đã tới chưa, ở đây không cần con nhúng tay đâu.”

Ở trong phòng bếp, Triệu Nguyệt Cầm nở nụ cười: “Nhất định là lúc sáng đại ca cho Mẫn Mẫn uống sữa bò, thảo nào con bé lại nhanh đi ngoài

như thế.”

Vừa lúc, Triệu Tương Nghi từ trên lầu hai đi xuống , lúc đi ngang qua phòng bếp chỉ biết che miệng nhìn cha mình mà cười, Triệu Tín Lương xấu hổ gãi đầu.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, nháy mắt cái đã qua hai tháng, hôm nay đã là 30 Tết.

Nhà mới Triệu gia xây xong là vào ngày mùng tám tháng chạp, khi đó Phương thị hưng phấn dẫn già trẻ lớn bé trong nhà đến nhà mới quét tước lại từ trong ra ngoài, từng góc sân đều quét sạch sẽ.

Sau đó chọn ngày mùng mười tháng chạp để dọn vào nhà mới, gia cụ đều mua mới, Triệu Tương Nghi chỉ nhìn thôi cũng không dám tin vào mắt mình.

Do là buổi tối nằm ngủ ở trên giường trong nhà mới, vì quá vui mừng mà không ngủ được.

Sau khi dọn vào nhà mới, đại phòng triệu gia liền mời những thôn dân đã giúp xây nhà và những người giao hảo đến ăn tiệc, đây là tập tục của địa phương, xây nhà mới rồi thì bày tiệc , đốt pháo hoa để mừng tân gia, với mong ước sẽ có một cơ hội mới, tiền tài đổ vào.

Triệu Nguyệt Cẩm cũng theo vào ở, hai tháng qua, tinh thần của nàng cũng bắt đầu tốt, do vừa hết ở cũ, thường xuyên ôm Triệu Mẫn Mẫn đi tới đi lui, còn đem toàn bộ việc trong nhà thu xếp hợp lí, thấy tiêu cô cô như vậy, Triệu Tương Nghi mới là thật sự tin tưởng rằng, tiêu cô cô đã mạnh mẽ đứng lên, tìm hướng đi khác cho cuộc sống của mình.

Có điều lần trước Phương thị nói về một nhà mà bà xem trúng kia, nhưng Triệu Nguyệt Cẩm vẫn là không có đồng ý, lý do là không có suy nghĩ sẽ đi thêm bước nữa. Phương thị thấy thế cũng không tiện ép buộc con gái thêm. Vì vậy rất uyển chuyển mà cự tuyệt ý tốt của nhà kia, bà cũng thấy rất đáng tiếc.

Về sau, phương thị cũng không ở trước mặt Triệu Nguyệt Cẩm nói về chuyện xem mắt nữa, chỉ còn cách chờ con gái mở miệng nói, nhưng cũng sợ con gái kéo dài, tuổi càng lúc càng lớn... Tuy nói nhà mẹ đẻ sẽ nuôi nàng, không bạc đãi nàng, nhưng một đứa con gái chỉ biết ở nhà mẹ đẻ mà không đi lấy chồng, chỉ sợ bị người ngoài nhạo báng, xia xói, Phương thị không muốn Triệu Nguyệt Cẩm gặp chuyện như vậy.

Ngay lúc Triệu Tương Nghi vui tươi nhìn mọi người trong nhà ai cũng có dáng vẻ vui mừng, thì người bên nhị phòng và tam phòng đến đại phòng bên này chúc mừng năm mới, mặc dù phân gia, nhưng Phương thị không cho phép các huynh đệ vào lễ mừng năm mới đều tự mình làm tự mình hưởng, bây giờ ăn mừng ở bên đại phòng, bởi vì đại phòng không chỉ phụng dưỡng hai lão nhân gia mà còn có nội tình bên trong, hơn nữa trước khi chuyển vào nhà mới , mọi người đều tán thành sẽ mừng năm mới ở bên chỗ đại phòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được

edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những giây phút đọc truyện vui vẻ >.<)

Không lâu sau, nhị phòng và tam phòng đã có mặt đầy đủ.

Tiểu Hoằng Tuấn bây giờ đã một tuổi lẻ ba tháng, có thể mở miệng nói chuyện được rồi, mặc dù chỉ biết y y a a vài từ, nhưng như thế đã thấy thằng bé rất thông minh rồi, mọi người đều nói là do ở chung với Triệu Tương Nghi lâu nên mới thế, Triệu Tương Nghi nghe vậy rất là xấu hổ, Bây giờ Triệu Hoằng Lâm thường xuyên đến học đường đọc sách, nên trong nhà nàng trở thành hài tử lớn nhất.

Bất kể là Triệu Mẫn Mẫn hay là tiểu Hoằng Tuấn, đều nguyện ý bám dính nàng, nàng còn không biết rằng mình có duyên với con nít như thế đấy.

Lúc này, tiểu Hoằng Tuấn vừa thấy Triệu Tương Nghi vội nhón người đòi nàng chơi cùng với nó, dẫy giữa đòi Lý thị bỏ nó xuống.

Lý thị ôm tiểu Hoằng Tuấn cười đến hăng hái: “Nhìn này, chân còn chưa cứng mà đã muốn nhảy xuống đất mà chạy rồi.” Nói xong liền đem tiểu Hoằng Tuấn chuyển qua cho Triệu Tương Nghi ôm.

Triệu Tương Nghi vừa ôm được tiểu Hoằng Tuấn: “Tiểu tử kia, nhớ tỳ tỳ không? Nhớ Mẫn Mẫn không?”

“Dương. . .” Tiểu Hoằng Tuấn cười rất là vui mừng, Triệu Tương Nghi không hỏi tiếp nữa chỉ sờ đầu thằng bé ,lòng nói, thằng nhóc này kỳ thực không phải nói “Nhật” mà là “Nhớ”*

* Nhật (yang) , Nhớ (xiang) ; hai từ này phát âm gần giống nhau

Triệu Tín Lương vừa nghe thế, vui vẻ cười ra tiếng: ” Hoằng Tuấn , hài tử này nói ‘nhớ’ kìa.”

Lúc này, Triệu Hoằng Lâm từ trên lầu hai đi xuống, vừa thấy mọi người liền chào hỏi cùng chúc tết, sau đó vờ nhìn mọi người: “Cha cháu cứ vậy đấy, mấy ngày nay cứ như là con nít vậy.”

Mọi người nhìn Triệu Hoằng Lâm lộ ra vẻ ổn trọng như người lớn, lại nhìn Triệu Tín Lương vui vẻ ừ ừ như con nít, nếu không phải hai người này nhìn bên ngoài khác nhau quá nhiều, mọi người còn tưởng rằng Triệu Hoằng Lâm chính là lão cha còn Triệu Tín Lương là con trai nữa là.

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh sáng âm áp chiếu lên từng người, Triệu Tương Nghi vui vẻ cảm thán.

“Tất cả mọi người vào trong đi, còn đứng ngây ngốc ngoài này làm gì, trời rất lạnh đấy.” Triệu Tín Lương vừa chào hỏi những người khác, vừa dẫn đầu đi vào nhà.

Nhị phòng rất thoải mái đi theo vì nhị phòng xưa nay giao hảo rất tốt với đại phòng, còn nườn bên tam phòng hơi khó chịu, Triệu Hoằng Lâm thấy thế cũng là khách khí nói: “Tam thúc, mời vào.” Sau đó, cũng hơi mất tự nhiên nói mấy câu chân thành, “Đều là người một nhà, mọi chuyện đã qua rồi, nhà cháu không còn để ý nữa, nên mới mời thúc đến đây cùng mừng lễ.”

Triệu lão tam nghe xong vạm phần kinh ngạc, quả thực không thể tin được đây là lời nói của một đứa trẻ mới có mười tuổi, ánh mắt nhìn Triệu Hoàng Lâm mang theo vài phần kính phục.

Chỉ thấy Triệu lão tam xoa xoa tay gượng gạo nói: “Hoàng Lâm không hổ là đọc sách, lời nói ra đều hay như vậy không giống bọn ta.”

Triệu Tương Nghi không có đề ý, chỉ đi theo ca ca vào trong nhà.

Phòng ăn rất lớn, bày ra hai cái bàn một lớn một nhỏ còn rất mới, bàn lớn kia là để người lớn trong nhà cùng nhau dùng cơm tất niên, còn bàn nhỏ là để mấy đứa nhỏ trong nhà dùng.

Mặc kệ là Triệu lão tam, hay là nhị phòng nhưng khi thấy gia cảnh của đại phòng hôm nay, không khỏi tấm tắc khen ngợi, luôn cảm thấy có chút khó tin.

Một lúc sau, hai người Phương thị và Triệu Nguyệt Cẩm bận rộn đem món ăn tất niên lên, dựa theo thông lệ niên quan cuối năm mà làm, Triệu lão gia tử dẫn đầu nam nhân trong nhà đem món ăn ngày Tết đến từ đường Triệu gia tế tổ

Còn phụ nữ và trẻ con thì ở trong nhà nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng Lý thị nhắc đến vườn rau bên nhà cũ đã phát triển rất tốt.

Kỳ thực tình huống là như vậy, lúc đại phòng chuyển đến nhà mới bên này, tuy nói có đem một ít cây trồng bên vườn rau cũ kia đến đây, nhưng Triệu Tương Nghi không muốn lãng phí mấy miếng đất đó, liền đề nghị, mấy miếng đất đó cứ trồng rau dại tiếp. Triệu Tín Lương thấy vậy, liền nhờ nhị phòng chăm sóc và thu hoạch rau dại bên đó giúp mình, đồng thời thu rau dại đó cho gia súc nhà họ ăn, tất nhiên nhị phòng đồng ý giúp. Sau khi tiếp nhận đất còn chăm sóc mấy rau dại bên đó, rồi thu hoạch chúng đem đến đại phòng bên này.

Lúc này, những hài tử khác trong phòng đều chơi đùa vui vẻ, chỉ có Triệu Tương Liên và Triệu Hoàng Nhân ngồi ở một bên trầm mặc ít nói.

Kì thực mấy ngày qua, hai người này hay dùng bộ mặt như thế để nhìn người khác, giống như thật sâu cảm nhận được, nhà bọn họ là bị đại gia đình này khinh bỉ, cho nên hai người họ cũng bị người ta ghét bỏ.

Nghĩ đến điểm ấy, trong lòng Triệu Tương Nghi có chút khó chịu, mặc dù Triệu tương Liên và Triệu Hoàng Nhân trước đây rất quá phận, nhưng bọn họ dù sao vẫn là hài tử, bởi vì quan hệ của cha mẹ mà bị liên lụy, cho nên mới bị tổn thương đáng như thế.

Vì vậy, nàng chủ động bước đến bắt chuyện rồi dẫn họ đi chơi, cũng cho cả hai nhiều đồ ăn vặt.

Phương thị và Lý thị đều thu hết vào trong mắt, trong lòng thầm khen ngợi Triệu Tương Nghi là đứa trẻ ngoan, hiểu chuyện....

Chờ các nam nhân trong nhà trở lại, Phương thị tiếp tục dẫn mọi người hoàn thành tục lệ, sau đó mới để cả nhà ngồi xuống dùng cơm tất niên.

Cho nên bất kể là người lớn hay là con nít đều vui vẻ ngồi xuống bàn, trên bàn bày đầy rượu thịt cùng rượu, so với niên quan năm ngoái còn tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Cả nhà nâng chén, chúc mừng năm mới, cũng chúc nhau những lời chúc cát tường, trên mặt ai nấy đều hồng hồng, trông rất đẹp.

Triệu Nguyệt Cầm cũng uống rượu, trên mặt tràn đầy nước mắt, chỉ là hơn phân nữa là do vui mừng, nàng cảm ơn mọi người trong nhà đã chăm sóc mình, kể cả Triệu Tương Nghi nàng cũng cảm ơn, mọi người thấy thấy thế vừa đau lòng vừa mừng.

Toàn bộ Triệu gia trên dưới, hôm nay là đèn đuốc sáng trưng, xanh xanh, đỏ đỏ, Triệu Tương Nghi vạn phần thỏa mãn địa nhìn khuôn mặt vui vẻ của mọi người, cũng tin tưởng rằng, cuộc sống của mọi người sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Chương 108: Đến Mạc gia chúc tết

Mùng sáu tháng giêng, một số ít trong triệu gia đến nhà họ hàng gần chúc Tết, Triệu Tín Lương thăm nghĩ Mạc lão bản thường chiếu cố đến nhà mình, nên muốn đến nhà Mạc lão bản chúc tết. Dù sao mùng sáu cũng không có đại sự gì, hơn nữa đây là ngày cực kỳ tốt, vì vậy cả nhà quyết định hôm nay lên trấn Thanh Hà chúc tết Mạc lão bản.

Vừa ra đến trước cửa, Triệu Tín Lương đem quà chúc tết đã chuẩn bị xong bỏ vào ba cái sọt lớn, trong cái sọt có chút nhỏ giấu một phong bao lì xì, bên trong không nhiều cũng không ít tổng cộng chỉ có sáu lượng bạc, nhưng như thế cũng xem là nhiều rồi, hơn nữa Triệu Tín Lương cũng không có tiếc nuối.

Nếu là lúc trước, hẳn cũng không dám nghĩ đến mình có thể bỏ ra sáu lượng bạc làm tiền lì xì.

Nhưng bây giờ, nhà bọn họ thông qua Vạn Phúc Lâu mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy... Tuy là do công lao của cả nhà là nhiều nhưng không thể thiếu được tín nhiệm của Mạc lão bản dành cho nhà họ, vì vậy Triệu Tín Lương mới không tiếc mà bỏ nhiều tiền như thế để lì xì, mặc dù trong mắt Mạc lão bản trong mắt, sáu lượng bạc không tính là gì, nhưng cũng đủ biểu đạt được tâm ý nhà họ.

Triệu Tín Lương dẫn xe bò ra, sau đó bế Triệu Tương Nghi ngồi lên xe, Triệu Hoàng Lâm thì tự mình lên xe bò ngồi xuống, còn giúp tiểu muội thắt chặt lại áo bông trên người.

Phương thị, Triệu lão gia tử còn có Triệu Nguyệt Cầm không đi cùng, chỉ cùng nhau đứng trước cửa nhìn xe bò chở cha con ly khai.

Vì là mùng sáu tháng giêng, Triệu Tương Nghi cho rằng mọi người trên trấn hoạch ở nhà vui chơi, hưởng thụ hoặc là đi đến nhà thân thích thăm hỏi, trấn trên nhất định sẽ vắng vẻ lắm.

Nhưng trăm ngàn lần không ngờ, lúc ba cha con ngồi xe bò lên trấn, thì trên trấn đã chật ních người, trên mặt ai nấy đều tràn ngập vui vẻ, lúc đi dạo còn cẩn thận lo lắng cho mấy đứa nhỏ, có người thì đi ngang qua để thăm thân thích, ai nấy đều có chuyện phải làm.

“Tiểu muội, một lát nữa chúng ta đi mua một số vật dụng thư trai, ca cần mua thêm mấy cuốn sách, muội cũng cần mua thêm mấy cây viết, cây viết cũ kia cũng không thể viết được chữ nữa, nhân dịp năm mới, chúng ta thay đổi đồ mới đi.” Triệu Hoàng Lâm hí hai mắt cười đến trông rất đẹp mắt, xoa đầu Triệu Tương Nghi.

Mùng sáu tháng giêng này, cũng có một số cửa hàng mở cửa buôn bán đầu năm.

Không đợi Triệu Tương Nghi nói, Triệu Tín Lương cũng cười nói: “Một

lát nữa, chúng ta không chỉ đi đến thư trai, mà còn đi đến mấy cửa hàng khác nữa, Tương Nghi có thích quyên hoa không? Cha sẽ mua cho con một cái quyên hoa đẹp nhất được không nào, con có nhìn thấy tương Liên hôm đến nhà chúng ta mừng năm mới có cái một đóa quyên hoa chưa, cha thấy Tương Nghi của cha mà cái lên khẳng định sẽ đẹp hơn nhiều.”

“Tương Nghi không muốn quyên hoa, Tương Nghi muốn đem tiền mua quyên hao đó mua cho ca ca mấy quyển sách cơ.” Triệu Tương Nghi thở ra làn khí lạnh cười nói, đôi mắt đen to tròn vô cùng đẹp.

Triệu Tín Lương chậm rãi ngừng xe bò lại, quay đầu nhìn thật kỹ con gái mình, sau đó nhìn Triệu Hoàng Lâm nở nụ cười: “Hoàng Lâm, con xem muội muội con đi, sao lại ngoan như thế chứ? Lúc cha bằng tuổi Tương Nghi cũng đã chịu khổ, nhưng lúc ấy cũng không hiểu chuyện bằng Tương Nghi như bây giờ.”

Triệu Hoàng Lâm nghe thế mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi đang nhăn mặt mở miệng hà hơi “Tiểu muội đúng là ngày thường thông tuệ, nhưng cũng tốt, chờ tiểu muội lớn thêm chút nữa, lúc ấy nhà chúng ta mà có điều kiện tốt, con sẽ mời một nữ phu tử có kiến thức uyên bác đến dạy học cho muội ấy, đến lúc đó tiểu muội tuyệt sẽ không kém với mấy vị tiểu thư nhà giàu đâu.”

“Có thể không sao?” Triệu Tín Lương nghe được lời này , cực kỳ hưởng thụ.

Một nhà ba người đem xe bò để vị trí cũ, sau đó đem đồ chúc tết xuống, một đường đi đến Mạc gia , may mà phủ đệ Mạc gia cách chỗ họ không xa, đi vài bước đã tới.

Lúc này, tại cửa chính Mạc gia treo hoa đăng, có hai, ba người mặc y phục hồi sắc giống như gia đình đứng trước cửa, vừa nhìn thấy cha con Triệu Tín Lương bước đến gần , liền hỏi một câu: “Các người tìm ai?”

Bọn họ chưa từng gặp qua Triệu Tín Lương, mặc dù nhìn thấy Triệu Tín Lương mặc trên người một bộ quần áo mới tinh, nhưng lại không có mang theo gia nhân nào, còn tự mình mang một đồng lễ vật, lập tức nghĩ tới bọn họ đem quà đến quý phủ để làm quen , vì vậy khó tránh khỏi có chút nghi vấn.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Gia đình hỏi một câu này đã động chạm đến lòng tự ái của Triệu Tương Nghi .

Ở trong Triệu gia thôn một năm qua, danh tiếng lẫn tin đồn về nhà họ như thế nào đều được thôn dân biết đến. Ngay cả chuyện của Triệu Nguyệt Cầm cũng bị thôn dân nhai nuốt rất lâu, nhưng không có ai trách mắng hay nhạo báng Triệu Nguyệt Cầm một câu mà chỉ chỉ trích đám người Trương

gia, con dâu tốt như vậy mà cũng hành hạ, có người còn nói ánh mắt Trương gia thiên cận, cũng không nhìn cho thật rõ hoàn cảnh của đại phòng triệu gia hôm nay, lại đem con dâu hưu đi, thật là đáng tiếc.

Tin đồn mỗi lần mỗi khác nhưng lần nào cũng đề cao địa vị của triệu gia, nhưng ngày hôm nay, Triệu Tương Nghi bị gia đình nhà này hỏi một câu như bị gáo nước lạnh tạt vào người ——

Nhà bọn họ ở Triệu gia thôn hôm nay đúng là phong cảnh vô hạn, nhưng nếu chỉ vì điều này mà thỏa mãn thì chẳng khác nào là ếch ngồi đáy giếng, hơn nữa mấy ngày nay mơ hồ chìm trong cảm giác hưởng thụ, cho nên ánh mắt cũng thiên cận mà thỏa mãn với gia cảnh bây giờ, nếu chỉ vì một chút thành tựu nhỏ mà thỏa mãn thì nhà của nàng vĩnh viễn giậm chân tại chỗ không bao giờ mà phát triển tiếp được, thậm chí còn đuổi không kịp theo sự phát triển thời đại.

Nhưng trong mắt những tên gia đình, bọn họ cũng chỉ là những tên dân quê mà thôi. . .

Triệu Tương Nghi siết chặt tay trong tay áo, nàng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần một năm nữa, nhà nàng sẽ có một bước biến chuyển lớn, cuộc sống thêm sung túc, trở nên giàu có hơn, cuối cùng khiến cho bọn người khinh người này phải nhìn nhà nàng bằng một con mắt khác.

“Tiểu muội, muội còn đứng đó làm gì?” Triệu Hoàng Lâm nhỏ giọng hỏi một câu, làm cho tâm tư đang ở nơi xa xôi của Triệu Tương Nghi quay lại, Triệu Tương Nghi hoàn hồn ngẩng đầu, nhìn Triệu Hoàng Lâm cười cười, lắc đầu ý bảo không có gì.

Cùng lúc, Triệu Tín Lương cũng nói rõ mục đích đến đây của mình cho mấy gia đình đó biết.

Một trong số đó có người đã làm việc tại Mạc gia rất lâu, hơi suy nghĩ rồi mở lời: “Hóa ra là như vậy, được rồi, người đi theo ta, đây là cửa chính của Mạc gia, các người không thể đi vào, nếu muốn đến gặp lão gia nhà ta thì phải đi cửa hông bên kia.”

Triệu Hoàng Lâm nghe vậy, khước miệng hơi nhếch lên, hai mắt nhìn gia đình đó, siết chặt nắm tay.

Lời này không dễ nghe chút nào, tuy nói nhà bọn họ thua xa Mạc gia, nhưng lúc Vạn Phúc Lâu phải đối mặt với cảnh bị đóng cửa, là ai đã cứu được sinh ý của Vạn Phúc Lâu? Lúc Bách Vị Lâu cho người đến thuyết phục, là ai giữ vững lập trường của mình để Vạn Phúc Lâu có được như hôm nay? Cho nên có thể nói, nhà bọn họ tiền tài tuy không so sánh được với Mạc gia, nhưng bọn họ chính là ân nhân của Mạc lão bản, là người giúp đỡ Vạn Phúc Lâu có được hôm nay, trông có thể nổi lên được chính là nhờ vị thế quan trọng của nhà họ.

Nhưng những tên gia đình này thật không biết trời cao đất rộng, dám bôi nhọ danh dự của nhà họ, quả thực khinh người quá đáng

“Người đi vào thông báo lão gia các người một tiếng trước, nếu như ông ấy cũng cố ý cho người làm như vậy, chúng ta đây sẽ không nói gì.” Triệu Hoàng Lâm thẳng lưng lạnh lùng nói một câu.

Gia đình kia bị cô khí tức trên người Triệu Hoàng Lâm làm cho chấn kinh, hẳn chưa từng thấy qua tên tiểu tử nông thôn nào, có cử chỉ ung dung tao nhã như thế, nếu như không phải biết được thân phận, chỉ dựa vào giọng nói ra lệnh của Triệu Hoàng Lâm thôi, hẳn cũng sẽ nghĩ tên tiểu tử trước mặt này chính là công tử của một thế gia nào đó.

“Lão gia nhà ta đang tiếp đãi khách trong nhà, nào có thời gian gặp các người, đi nhanh lên, đừng để thánng giêng bọn ta phải mắng cái bọn nghèo nàn nhà các người.” Một tên gia đình trẻ tuổi khác lập tức bước tới la hét.

Triệu Tương Nghi không vui cau mày một cái, liếc cái tên gia đình trẻ tuổi kia, sau đó mắng: “Người đến đây là để trông cửa, ít mở miệng đi, chỗ này cũng không đến phiên người xen mồm vào.”

Sau đó, đúng như Triệu Hoàng Lâm suy nghĩ, tên gia đình lâu năm kia không dám đắc tội, chỉ cấp cả nhà ba người họ một cái xin lỗi: “Là như thế này, người hầu bọn ta cũng khó kiếm sống, hơn nữa cũng không có ý tứ gì, bởi vì các vị lần đầu đến phủ, bọn ta không biết, cho nên mới lỡ mắng như thế, thật xin lỗi. Có điều, các vị lần đầu tiên đến quý phủ, người hầu như bọn ta cũng không dám tự ý cho người ngoài đi vào, xin các vị hãy thông cảm cho ta, cũng xin đừng làm bọn ta khó xử, ta sẽ lập tức đi vào thông báo với lão gia một tiếng, chờ lát nữa ta sẽ ra mời các vị vào, các vị thấy sao?”

Cái tên gia đình lâu năm này quả nhiên rất thấu tình đạt lý, Triệu Tín Lương thấy hẳn xin lỗi, cũng tinh tường giải thích một phen, còn nữa, bây giờ đang trong thánng giêng, không thể ra tay đánh người dưng, Triệu Tín Lương cũng không phải là tên đầu gỗ nên lấy trong hà bao ra một thỏi bạc đưa cho tên gia đình kia: “Vậy làm phiên người, thánng giêng này người đã khổ, đây là chút lòng thành, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng là một chút tâm ý của nhà bọn ta.”

Tên gia đình này cũng không ngờ Triệu Tín Lương tuy xuất thân hàn hàn nhưng lại hiểu biết chuyện khen thưởng này nọ, vì vậy lúc Triệu Tín Lương cho tiền lì xì, cũng làm cho hẳn kinh ngạc một hồi.

Ngay khi hẳn đi vào thông báo, đều cẩn thận đánh giá một nhà ba người, như là đang nghiên cứu một sinh vật lạ vậy.

Đang lúc này, cái tên gia đình trẻ tuổi kia nhỏ giọng thì thầm nói: “Đám người các người nghĩ mình là người giàu có ư, nói trắng ra chỉ là tiền bán hương liệu mà thôi, lại còn mơ tưởng đi vào bằng cửa chính? Hừ, cửa chính này hôm nay là dành cho khách quý như Bùi gia bước vào đấy.”

Triệu Tín Lương vừa nghe hai chữ “Bùi gia”, cả người liền run rẩy, cảm giác đau đớn như tê tâm liệt phế ngày trước ủa về từng đợt.

Nếu sớm biết Bùi gia ngày hôm nay đến đây, hẳn cũng sẽ không đến

Mạc phủ để chúc tết nhưng bây giờ thì tốt rồi, tên gai đình kia đã vào thông báo, Mạc lão bản nhất định sẽ biết chuyện nhà hấn đến chúc tết, nếu bây giờ đột nhiên bỏ đi, Mạc lão bản sẽ nghĩ như thế nào về nhà hấn chứ, không chừng còn tạo ra một hiểu lầm lớn.

Súng đã lên nòng.

Tâm Triệu Tương Nghi đập thình thịch, đương nhiên cũng suy nghĩ như thế.

“Người bắt quả chỉ là nô tịch, so với nhà bọn ta còn thấp hơn một bậc, thì oai cái gì? Quyết định gặp hay không gặp là do lão gia các người toàn quyền quyết định, đây cũng không phải là chuyện của các người, đừng cho rằng mình là người hầu của một thế gia mà lên mặt như là gia chủ trong nhà.” Triệu Hoàng Lâm liếc thấy xe ngựa Bùi gia ngay trước cửa phủ, muốn cả ba người bọn họ quay đầu đi về là không có khả năng, cho nên mới sẵn giọng nói như thế cũng không giống như Triệu Tín Lương và Triệu Tương Nghi lo lắng, chỉ ngẩng đầu khinh miệt nhìn tên gia đình đang giễu cợt trước mắt này.

Cái tên gia đình bị Triệu Hoàng Lâm nói như thế, đang muốn phản bác lại thì nghe bên trong truyền đến một tiếng: “Ha ha ha, Hoàng Lâm, tên tiểu tử này mấy tháng không gặp, đã trưởng thành đến bộ dáng này rồi.”

Chương 109: Gặp lại Bùi Tử Quân

Mọi người cả kinh, tên gia đình trẻ tuổi cũng bị làm cho kinh sợ, chậm chạp xoay người nhìn người vừa mới mở miệng nói chuyện, sau đó lập tức khom người bồi tội nói: “Tiểu nhân đáng chết, có mắt không trông mới có thể đem quý nhân chặn ở ngoài cửa “

“Đang trong tháng giêng, nói chết chóc cái gì.” Mạc lão bản hướng một nhà ba người bên này đi tới tiếp đón, mặt khác trách mắng gia đình trẻ tuổi kia vài câu, cuối cùng mới nói: “Ta thấy người làm việc không đàng hoàng, cũng không cần ở trước cửa phủ làm việc này rồi, hẳn là ít nhiều khách quý của ta đều bị người đuổi đi hết?”

Mạc lão bản nói xong còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “khách quý” , vừa có thể khiến trách gia đình không hiểu biết, vừa lấy lại mặt mũi cho một nhà ba người.

Gia đình sợ rằng khó giữ được công việc nhàn hạ béo bở này, liên tục nhận lỗi cùng cầu xin, không chỉ có cầu Mạc lão bản, mà còn cầu Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm bọn họ.

Mạc lão bản lại có vẻ rất là quả quyết: “Vận khí của người cũng xem như là tốt, tuy rằng trong tháng giêng này người đã làm sai, nhưng nể tình đang là tháng giêng nên ta sẽ không đuổi người, tạm thời người cứ ở lại quý phủ...”

“Cảm ơn, cảm ơn lão gia đã tha cho, ngài thật thiện tâm như Bồ Tát.” Tên gia đình kia cũng thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói tạ ân.

Nhưng Mạc lão bản lại khoát khoát tay, nói tiếp: “Cò điều sau này người không được ở cửa chính làm việc nữa, lập tức đi đến sài phòng làm việc nặng cho ta, mỗi ngày chẻ củi, vác củi đến phòng bếp là được, để người làm việc tại cửa chính người lại không tiếp đãi khách nhân cho tốt, người phải rèn luyện lại cho ta.”

“A?” Khuôn mặt tươi cười của tên gia đình kia lập tức thay thế bằng khuôn mặt kinh ngạc, liên tục cầu xin làm Mạc lão bản cũng phải làm bộ tức giận, nên cũng không dám cầu xin nữa, chỉ tự cho là mình không may, liền lui xuống đi đến sài phòng.

Triệu Tín Lương thấy Mạc lão bản tự mình ra tận cửa đón tiếp, có chút ứng phó không kịp, vội vàng đề lễ vật trong tay xuống: “Làm phiền Mạc lão bản phải ra tận đây đón tiếp thật không phải, vẫn là cha con chúng tôi đi vào bái kiến thì đúng hơn... Còn nữa, ngài xem cha con chúng tôi chỉ là thô nhân, lại không biết hôm nay quý phủ có khách quý đến thăm... Là do chúng tôi lỗ mẫn trước, chúc quà tết nhỏ nhỏ này thỉnh ngài đừng ghét bỏ mà nhận cho, nếu không chê cha con chúng tôi không có quy cũ, thì chúng tôi xin về trước , không quấy rầy Mạc lão bản ngài đãi khách “

Triệu Tín Lương nói như vậy, kì thực cũng là vì muốn trốn một nhà Bùi

gia.

Nhưng Mạc lão bản lại ngăn cản : “Tín Lương lão đệ, đừng như vậy, đều là do hạ nhân nhà ta không tiếp đãi khách chu toàn, bọn họ chưa bao giờ gặp một nhà đệ, ta thật sự xem đệ là huynh đệ của mình, đệ xem chúng ta hợp tác làm ăn với nhau đã lâu, cũng rất vui vẻ, lần này đến đây, dù thế nào cũng nên vào trong nhà ngồi một chút à, nếu không người ngoài sẽ nói ta làm gia chủ lại không biết cách đối nhân xử thế, đệ nhẫn tâm đẩy ta vào tình cảnh bị người ta chê cười?!!”

Lời muốn nói, Mạc lão bản muốn nói đã nói hết rồi, cũng không thể không biết tiến lùi mà từ chối, Triệu Tín Lương đành dẫn hai con đi theo Mạc lão bản bước vào đại môn, các loại quà tặng chúc tết mang đến đây đều giao cho hạ nhân mang vào, có lần bài học trước đó, thái độ của những người hầu khác đối với một nhà ba người này đều thay đổi, quả thật làm tốt đến nỗi khiến người ta phải buồn nôn.

“Mạc lão bản, ngài xem. . . Chúng tôi tự nhiên đi vào ngồi một chút sao mà được?” Đang lúc căng thẳng này, Triệu Tín Lương lúng túng xoa tay thương lượng lại với Mạc lão bản, “Dù sao quý phủ hiện tại đang có khách quý, khẳng định thân phận không cùng cấp bậc với cha con chúng tôi, ngài cũng phải đi tiếp khách quý, ba cha con chúng tôi sẽ tìm chỗ khác ngồi trong quý phủ một chốc rồi đi, cha con tôi không để ý đến mấy loại tiểu tiết này, ngài không cần nghĩ mình tiếp đãi không tốt với chúng tôi...”

Mạc lão bản thì không biết một chút hiểu lầm của Triệu gia và Bùi gia ngày trước, vì vậy chỉ xoa tay cười nói: “Ta nói Tín Lương lão đệ a , mấy ngày không gặp giờ đệ một câu ‘thân phận’ với cả ‘thân phận’ , sao hôm nay lại làm như xa lạ thế?” Lại nói tiếp , “Cha con đệ hôm nay ký đã tới quý phủ, ta đương nhiên phải chiêu đãi cho thật tốt, sao có thể để cho ba cha con tùy tiện ngồi chơi rồi đi như thế được? Đi thôi, chúng ta mau vào trong, người họ hàng kia của ta rất có hứng thú với hương liệu nhà đệ, cũng rất muốn gặp cả nhà đệ một lần, tất cả mọi người đều tò mò gặp, yên tâm đi, bọn họ chính là người tốt, không phải là cái dạng giàu có khinh người dẫu, ba người đừng sợ, cứ tự nhiên như bình thường.”

Triệu Tín Lương nghe Mạc lão bản nói như vậy, ở trong lòng càng để ý hơn, thậm chí nói lần này thật sự tránh không được. Vì vậy đành thầm tìm kế sách để ứng phó.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ^^)

Không lâu sau, nhóm người đi qua một hành lang dài đã đến trước đại sảnh, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu từ xa nhìn lại, người ngồi bên trong mặc xiêm y sang trọng đầy quý khí của một chủ tử đang cười nói với nhau , nha hoàn, bà tử vây quanh hầu hạ, đại sảnh lập tức tràn đầy hoa hoa ảnh ảnh, chỉ

cần từ xa nhìn tới, cũng cảm thấy đủ loại y phục đầy màu sắc trộn lẫn lại một chỗ, tiếng cười nhu hòa vang lên, làm cho người ta phải chói cả con mắt.

Đây là lần đầu tiên từ khi đến đây nàng nhìn thấy tràng diện này, rốt cuộc cũng thấy được bức tranh tiếp khách của một gai đình giàu có của thời đại này là như thế nào rồi.

“Tín Lương lão đệ a, đều là người trong nhà, họ rất dễ gần, đệ đừng có tỏ ra sợ sệt như thế.” Mạc lão bản cuối cùng đã nhận ra Triệu Tín Lương có điểm gì đó không thích hợp, nhưng cho rằng Triệu Tín Lương chưa bao giờ thấy qua buổi gặp mặt lớn như thế, nên ông cũng không có nghĩ sâu xa gì, chỉ lên tiếng khuyên vài câu.

Nhóm người tiếp tục hướng đại sảnh đi tới, lúc sắp tới, đã thấy mấy nha hoàn chạy ra tiếp đón, trên mặt ai nấy đều cười tươi như hoa, các nàng mặc đủ loại trang phục làm nổi bật lên tuổi xuân của mình.

Còn không đợi cho Triệu Tương Nghi cẩn thận đánh giá trang phục cùng dung mạo của các nàng, lại nghe ở phía sau truyền đến tiếng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ mang theo hưng phấn: “A, là các người .”

Bị một giọng nói cắt ngang, mọi người liền dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn thấy một thiếu niên mặc áo đỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo ngoài được thêu tinh tế, tóc đen được chải gọn gàng búi sơ lên, cuối cùng là dùng một kim ngọc quan giữ lại, cho dù không có kim ngọc quan giữ lại thì trên người thiếu niên này vẫn phảng phất một tia quý khí bẩm sinh.

Triệu Hoàng Lâm vừa thấy được thiếu niên trước mắt này là ai, lập tức cảnh giác kéo Triệu Tương Nghi ra sau lưng mình, còn Triệu Tương Nghi thì ngẩng đầu nhìn đại ca mình, trong lòng biết đây là do đại ca khẩn trương.

“A, hóa ra là Tử Quân nha, sao lại không ở trong đại sảnh mà chạy ra ngoài thế, bên ngoài rất lạnh đấy.” Mạc lão bản nhìn thấy là cháu ngoại trai của mình nhất thời nở nụ cười.

Do trước đó, Bùi Tử Quân nhìn thấy là một nhà Triệu thị đến đây nên liền kinh hỉ chạy ra ngoài, nhưng đến khi đối mặt lại có chút sợ, hấn sợ hai huynh muội Triệu Tương Nghi không để ý đến hấn... Nhìn thấy thần tình trên mặt hai huynh muội không khác nhau là mấy, tâm có chút mát mát, một thời gian dài như vậy không đến Triệu gia thôn tìm bọn họ chơi là có nguyên nhân, là do tiểu di của hấn nói với hấn rằng, người Triệu gia kì thực không thích hấn, chơi với hấn là vì bọn họ coi trọng tiền tài nhà hấn mà thôi.

Hấn vốn không tin, liền phái Nguyên thư đến Triệu gia thôn điều tra, nhưng sau khi người của hấn về báo lại cho hấn biết, người Triệu gia thấy Bùi Tử Quân không có tới, nên không cho những hạ nhân như họ vào cửa, thái độ rất là ác liệt.

Tâm của hấn vì thế mà rét lạnh, nhưng không biết là vì cái gì, tuy rằng hơi mát mát, nhưng vẫn đối với hài tử Triệu gia có ấn tượng rất tốt, nghĩ thầm mọi người có thể giống như trước đây cùng chơi đùa với nhau.

“Tử Quân thiếu gia, chúc mừng năm mới .” Triệu Tín Lương tuân thủ pháp tắc cứng rắn chào hỏi Bùi Tử Quân một tiếng, Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi cũng bắt chước chào hỏi theo.

Tròng mắt Bùi Tử Quân không khỏi hiện lên chút u ám.

Triệu Tương Nghi cẩn thận quan sát hắn một hồi, phát hiện gần một năm không gặp, hắn hình như cao hơn một chút, dung mạo cùng thần tình trên mặt cũng không có biến hóa gì lớn, có điều nói tới nói lui hắn bây giờ so với ngày trước ôn trọng hơn, hiểu chuyện hơn, hài tử nhà giàu đều như vậy sao, tuổi còn nhỏ, cái gì cũng phải học, lễ nghi và nhiều thứ khác, cuối cùng chỉ còn lại một loại hình mà thôi.

Nhưng bọn họ là hài tử nông thôn, hằng ngày chỉ biết chơi đùa, không lo không âu là tốt rồi, căn bản không cần tự mình áp đặt vào những chuyện như thế... Triệu Tương Nghi mơ hồ nhớ đến, kiếp trước chính mình cũng bị bắt học này học nọ , mặc dù nàng biết cha mẹ là vì tốt cho mình, nhưng cũng có nhiều thứ nàng thật sự không có hứng thú để học, nói thẳng ra là không thích học, lại hết lần này đến lần khác bắt buộc mình phải học, nếu không học thì không tốt, chính là làm cho mình mất mặt, làm cho gai tộc mất mặt (J: chung quy vẫn là bệnh thành tích)

Bùi Tử Quân phải trải qua những ngày như vậy

Chỉ nghĩ đến điểm này, Triệu Tương Nghi có chút đồng tình với bạn nhỏ Bùi Tử Quân.

Mọi người cười nói vui vẻ đi vào đại sảnh, vốn Triệu Tương Nghi còn nghĩ ba cha con nàng mặc bộ áo bông đẹp nhất rồi, có thể khiến mọi người trầm trồ, rất có thể diện nha, nhưng bây giờ, so sánh với các chủ tử trong đại sảnh này cũng chỉ tầm thường mà thôi.

Cuối cùng, Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác hơn là tự mình thôi miên, cả nhà bọn họ chỉ ít ăn mặc còn tốt hơn so với hạ nhân, bà tử của Mạc gia, một nông hộ có thể làm được đến điều này cũng rất khó khăn rồi, may mà Triệu Tín Lương và nhóm Phương thị đối với hài tử trong nhà là yêu thương, cung chiều, mua đồ mới cũng là đồ tốt, bằng không lúc đến đây cũng bị không ít hạ nhân xem thường.

Triệu Tương Nghi ở trong lòng nghĩ , nàng không phải là vì hư vinh mà so sánh những thứ này với người ta, mà là thời đại này , người với người đều dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá nhau, nếu nhà nàng mà ăn mặc quá tiết kiệm, chỉ sợ hôm nay sẽ gặp không ít chuyện không tốt, ví dụ như nha hoàn và bà tử ngấm ngấm cười nhạo sau lưng...

Chỉ nghĩ đến những điều này thôi, Triệu Tương Nghi sao có thể chịu đựng được, ở trong lòng nàng, cha nàng và ca ca là người tốt, rất vĩ đại, dựa vào cái gì mà những kẻ hạ cấp này có thể chế nhạo, coi thường?

Mạc lão bản vừa vào đại sảnh, đại gia thấy đã nhìn thấy một nhà ba người đằng sau, nhiều đôi mắt lúc này đều tập trung quan sát ba cha con,

Triệu Tương Nghi cảm giác như mình đang gánh một trách nhiệm rất lớn.

Chỉ thấy Mạc lão bản đối với người Bùi gia giới thiệu một chút về cha con Triệu Tín Lương, rồi giới thiệu cha con Triệu Tín Lương về gia chủ của Bùi gia, cũng chính là phụ thân của Bùi Tử Quân, đường đệ của thê tử Mạc lão bản —— Bùi Hạ Niên

Triệu Tín Lương có chút sợ hãi ngẩng đầu lên, giả vờ trấn nam nhân trung niên thân vận thanh y điếm tường vân đồ văn tuyết , y và mọi người đều cười hiền hòa nhìn mình, không chút nào có vẻ kiêu ngạo, nếu không phải sớm biết được địa vị của y ở huyện Giang Ninh này, lại là lần đầu gặp mặt, Triệu Tín Lương còn cho rằng mình đang gặp một con người hào ái dễ gần bình thường.

Nhưng nam nhân trước mắt này, hầu như có thể ở huyện Giang Ninh hô phong hoán vũ, như thế làm sao mà chỉ là một nhân vật đơn giản cho được.

Chương 110: Mạc Thiều Kỳ

“Vừa nãy mới nghe tử phụ nhắc đến huynh đây, ta còn nói rằng nếu có thời gian nhất định phải gặp mặt huynh đây một lần, không ngờ hôm nay lại có dịp diện kiến, chúc huynh có một năm mới suôn sẻ.” Lúc nói chuyện, giọng nói của Bùi Hạ Niên tương đối hồn hậu, trong đó còn mang theo từ lực, Triệu Tương Nghi nghe thấy, không thể không thừa nhận giọng nói rất có lực này.

“Bùi lão gia đã quá coi trọng” Triệu Tín Lương có chút thụ sủng nhược kinh, rất khiêm tốn nói tiếp, “Nhà tôi chẳng qua chỉ là một nông hộ, cũng không phải nhà giàu có gì, không đáng để Bùi lão gia xem trọng.”

“Nhìn xem, đúng là người khiêm tốn lễ độ, ta nhìn qua một lần là đã biết vị nhân huynh này là người biết lễ, chẳng trách có thể làm ăn với nhà chúng ta lâu dài đến vậy, mọi người đừng xem ta là nữ chủ trong nhà mà không nghe ta nói, ta thấy vị nhân huynh này, với tính tình của y chắc chắn ngày sau sẽ làm được đại sự.” Người nói chuyện là một vị phu nhân mặc một bộ áo lông thỏ, nhìn thân phận và y phục trên người vị này ắt đã ba mươi tuổi nhưng vì bảo dưỡng quá tốt nên nhìn như mới hai mươi, chẳng qua trên người vị phu nhân mang một loại khli thể mà những nha đầu mười mấy tuổi không có.

“Đó vậy, mắt nhìn người của Đường tử từ trước đến nay vẫn rất đúng.” Bùi Hạ Niên làm bộ cười đồng ý với lời nói của Trần thị.

Mạc lão bản thấy thế vội vàng giới thiệu Triệu Tín Lương với những người khác, Triệu Tương Nghi mới biết được, vị phu nhân nói chuyện lúc nãy kia là thê tử của Mạc lão bản, đường tử của Bùi Hạ Niên – Trần thị.

Sở dĩ Trần thị này không có giống như Bùi Hạ Niên là họ Bùi, cũng là vì một chút chuyện xảy ra trong quá khứ.

Nói đến cái này, cũng là nói mệnh của Trần thị này rất khổ, lúc mới vừa sinh ra vì trong gia đình có vài vấn đề nên được đưa đến làm con gái nhà bà con xa của Trần gia, mãi cho đến khi lớn lên, trong lúc vô tình mới biết được thân thế của mình, lúc này người trong Bùi gia muốn bù đắp lỗi lầm cho Trần thị, muốn đem bà về nhận tổ quy tông, đổi lại tên họ, nhưng Trần thị cương quyết không chịu, bà kiên trì muốn ở lại nhà họ hàng xa của Trần gia, cũng không đổi lại tên họ.

Cũng may là, đời sau của Bùi gia biết được chuyện này, cũng còn nhận thức vị đường tử Trần thị này.

Hiện giờ, Trần thị đã gả vào Mạc gia, cuộc sống dần dần tốt hơn, vì vậy oán hận chất chứa trong lòng cũng dần buông, cho nên mới cùng Bùi Hạ Niên thư từ qua lại.

Đúng lúc Triệu Tương Nghi đang hiếu kì vì sao Trần thị không mang họ

Bùi, thì Mạc lão bản giới thiệu ba cha con với những người khác, lúc này trong đại sảnh có tất cả bốn vị chủ tử, bao gồm cả Mạc lão bản.

Trừ Bùi Hạ Niên, Trần thị ra thì còn một vị nữa, đó là thê tử của Bùi Hạ Niên, mẫu thân của Bùi Tử Quân, Ông thị.

Ông thị mặc một bộ y phục màu tím, bên ngoài khoác thêm một cái áo lông thỏ, tuổi xấp xỉ gần bằng Trần thị, nhưng biểu tình trên mặt hoàn toàn tương phản với Trần thị. Nếu nói Trần thị là một gốc cây hải đường đầy sức sống mãnh liệt, thì Ông thị lại dịu dàng, ôn hòa giống như hoa tử vi, đồng thời còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt, trong hòa ái nhưng không mất đi cái tao nhã, ngời ngời ngăn trước ánh nhìn của mọi người, chỉ gật đầu mỉm cười chào hỏi.

Thấy Bùi Tử Quân đi vào, liền ngoắc hẳn lại, sau đó Bùi Tử Quân mỉm cười đi tới bên cạnh mẫu thân, Ông thị yêu thương trách hẳn đồng thời dùng tay xoa ấm bàn tay lạnh của hẳn.

Hóa ra cảm giác có mẹ là như vậy. . .

Triệu Tương Nghi ngậy ngốc một lúc, Triệu Hoàng Lâm phát giác ra tiểu muội có điểm không đúng, rất đau lòng kéo tiểu muội vào lòng, sau đó nhỏ giọng ở bên tai an ủi nàng: “Tiểu muội còn có ca ca và cha...”

Tức khắc Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hoàng Lâm, nội tâm tràn đầy cảm giác áy náy, đúng vậy nàng chỉ cần có cha và ca ca là đủ rồi, cho dù không có mẫu thân cũng không sao, nếu giống như lúc trước, có loại mẫu thân như vậy thà không có còn hơn.

Những người còn lại trong phòng, ngoại trừ nha hoàn, bà tử còn có các đại chủ tử thì chỉ còn mình Bùi Tử Quân xem như là tiểu chủ tử.

Đứng bên cạnh Ông thị là một bà tử mặc áo bông tím, trong tay ôm một tiểu hài tử, khoảng chừng ba tuổi, hai mắt đen nhìn mọi người trong phòng, thỉnh thoảng còn cười với Ông thị, còn bà tử kia chắc hẳn là nữ mẫu của cô bé đó rồi.

Mà bên người Trần thị cũng có một hài tử, được đám bà tử, nha hoàn vây quanh, nhìn qua có lớn hơn cô bé kia một chút, bộ dáng này chừng sáu, bảy tuổi, nhìn khuôn mặt nàng cùng Trần thị có vài phần giống nhau, đây hẳn là con gái của Trần thị đi.

Ba cha con Triệu Tín Lương được an bài ngồi ở vị trí bên cạnh đại gia này, mấy nha hoàn khác sớm dâng trà cùng bánh kẹo lên, Triệu Tương Nghi mới nhìn sơ qua thôi, đã thấy mấy món này nhìn rất ngon miệng.

Mọi người ngồi trong đại sảnh vừa nói vừa cười, mặc dù bên ngoài rất lạnh, nhưng trong phòng khác vì có đốt than để sưởi ấm, nên bên trong ấm áp như mùa xuân không chút lạnh.

Mặc dù bầu không khí ấm áp như mùa xuân, nhưng ba cha con Triệu Tín Lương lại rất lo lắng, mặc dù Mạc lão bản lúc nào cũng đối Triệu Tín Lương cười cười, nói với hẳn vài câu, nhưng họ là thân thích còn Triệu Tín Lương

chỉ là người ngoài, còn nữa thân phận bất đồng, ba cha con ngồi trong đại sảnh xa hoa này, ít nhiều có chút xấu hổ cùng khó chịu.

Thế nhưng ông trời làm như biết khó chịu trong lòng Triệu Tương Nghi, chỉ thấy từ bên ngoài đại sảnh có một nam hài khoác một bộ áo lông cừ màu hồng tím, ước chừng cùng tuổi với Triệu Tương Nghi, nam hài này khỏe mạnh và năng động, không giống như Triệu Hoàng Lâm và Bùi Tử Quân tuần tú cùng ôn trọng, ngược lại nam hài này mang vẻ bướng bỉnh và hoạt bát.

Hắn vừa chạy vào đại sảnh không có chú ý đến có một nhà ba người Triệu Tương Nghi ở đây, tức khắc nhìn thấy Bùi Tử Quân và tiểu cô nương đứng bên cạnh Trần thị liền nói: “Bên ngoài, có rất nhiều tuyết, hao mai đều nở ra hết rồi, hai người còn ở trong phòng làm gì, nhanh đi theo ta ra ngoài chơi, ở đây nghe người lớn nói chuyện buồn chết, ta không có giống như đại tỷ và Tử Quân mà kiên nhẫn ở đây nghe đâu.”

Mạc lão bản vừa nghe đứa bé trai này nói, liền đứng dậy hơi trách cứ nhưng có chút sủng ái nói: “Thằng nhóc nghịch ngợm này, suốt ngày chỉ biết đi chơi, cũng không biết học theo Tử quân ca ca của con mà chăm đọc sách, mỗi ngày chỉ biết chơi đùa cho đến chán mà giết thời gian, hơn nữa Tử Quân tốt xấu gì cũng hơn con ba tuổi, con thế nào cũng phải gọi một tiếng ca ca, suốt ngày chỉ biết gọi Tử Quân, thật không có phép tắc.”

Nam hài kia hình như đã quen việc Mạc lão bản hay nhắc tới, cho nên rung đùi đắc ý chạy qua, vẫn như cũ mà lôi kéo Bùi Tử Quân và tiểu cô nương đứng bên cạnh Trần thị ra ngoài chơi.

Lại chọc cho Trần thị và tiểu cô nương đó phải cười khẽ.

Mạc lão bản trên mặt giống như không nén được giận, giới thiệu với Triệu Tín Lương : “Đã để cho lão đệ cười chê, đây là con trai không nên thân của ta Thiếu Kỳ, là đứa thứ hai, năm nay năm tuổi, nhỏ hơn Nhã Như hai tuổi, người cũng đã lớn rồi mà tính tình vẫn còn trẻ con, khó dạy bảo như thế, nếu như nó bằng một nửa Hoàng Lâm nhà đệ, ta thật cảm ơn trời đất.”

Mạc Thiếu Kỳ vừa nghe phụ thân thay đổi giọng như vậy, lúc này mới chú ý trong đại sảnh có một nhà ba người Triệu Tương Nghi đang ngồi, Triệu Tương Nghi hôm nay mặc một cái áo bông màu hồng in hoa mới tinh, quần bông màu xanh nhạt được viền vàng, cả người gọn gàng , mặc dù không có quý khí như mấy tiểu thư trong nhà, nhưng nhìn qua có vẻ động lòng người, hơn nữa cũng vì điều này mà nói lên nên không phải là tiểu thư khuê các, nhưng cũng có khí chất rất đặc biệt.

Tâm hắn cho rằng đây là họ hàng xa của Mạc gia. Vì vậy chỉ vào Triệu Tương Nghi mà hỏi cha của mình: “Cha, tiểu muội muội này là thân thích nhà ta sao? Sao trước đây con chưa gặp qua?”

“Đây chính là con gái của Triệu thúc thúc mà cha kể với con đó, không phải là Triệu Hữu Căn thúc thúc, mà thúc thúc này là bằng hữu của Triệu

Hữu Căn thúc thúc.” Trần thị thấy thế cũng giới thiệu, từ khi biết đến Triệu Tín Lương, bọn nhỏ Mạc gia liền gọi Triệu Hữu Căn là tiểu thúc thúc còn Triệu Tín Lương là đại thúc thúc.

“Hơn nữa, con gái của Triệu đại thúc thúc khẳng định không phải là tiểu muội muội của con, vừa này Triệu đại thúc thúc có nói cô bé năm nay cũng vừa năm tuổi, không chừng người ta lớn hơn con chưa biết chừng.” Trần thị cười nói thêm.

Ông thị thấy thế cũng rất hứng thú, cười hỏi Triệu Tín Lương: “Chẳng biết khuê nữ nhà huynh ngày tháng năm sinh là ngày nào, Thiệu Kỳ sinh vào ngày tám tháng bảy đó.”

Triệu Tín Lương thấy thế cũng là cười cười, khoát khoát tay: “Vây là hơn khuê nữ nhà ta mấy tháng rồi, Tương Nghi sinh ngày mười hai tháng mười.” Mọi người vừa nghe thế, liền rõ.

Được Trần thị giới thiệu qua, Mạc Thiệu Kỳ đã hiểu, người mà cha mình ngày thường hay nhắc tới chính là nhi tử của Triệu đại thúc thúc – Triệu Hoằng Lâm, nói y thông tuệ, hiểu chuyện làm sao, rồi còn chăm chỉ đọc sách như thế nào, lúc đó hẳn còn hiếu kì xem Triệu Hoằng Lâm là người như thế nào, hôm nay nhìn thấy, cẩn thận nhìn kỹ lại thì cũng không thấy y có chỗ nào hơn người.

Vì vậy Mạc Thiệu Kỳ vòng ra phía trước Triệu Hoằng Lâm hỏi một câu: “Người là Triệu Hoằng Lâm? Lão cha nhà ta thường hay nhắc đến người, bây giờ chúng ta ra ngoài chơi đi, người có biết ném tuyết không?”

Lời này không giống như là ở mời Triệu Hoằng Lâm đi ra ngoài chơi, mà là giống như mời là Triệu Hoằng Lâm đi ra ngoài quyết chiến.

Triệu Tương Nghi nghe xong ở trong lòng cũng đỏ mồ hôi, bất đắc dĩ nhìn thiếu gia nhà giàu này, thật không biết hẳn lấy ra bao nhiêu sức lực mà khiêu chiến với ca ca nàng đây.

Triệu Hoằng Lâm nhưng thật ra cũng rất thông dong chậm chạp đứng dậy, nhìn thẳng Mạc Thiệu Kỳ, sau đó mỉm cười nói: “Tốt, có cái gì mà hài tử nông thôn bọn ta chưa chơi qua?”

Mạc Thiệu Kỳ hiển nhiên hơi kinh ngạc, tiểu hài tử quả nhiên là tiểu hài tử, đối mặt với Triệu Hoằng Lâm mười tuổi, hẳn lúng túng xấu hổ đứng dậy: “Là chính người nói như vậy. . . Trò chơi của ta không giống như hài tử nông thôn các người đâu.”

Những người lớn trong đại sảnh vừa nghe như thế, vội chuyển chủ đề, “Được rồi, được rồi, mấy đứa ở trong nhà thì chịu không được, chi bằng đi ra ngoài chơi đi, để mấy người già như bọn ta tiếp tục trò chuyện là được rồi.” Người nói là Mạc lão bản.

Mọi người nghe thế lập tức cười to.

Triệu Tín Lương dặn dò Triệu Tương Nghi trước khi đi, còn bảo Triệu Hoằng Lâm phải trông chừng muội muội, Triệu Hoằng Lâm đáp ứng. Vì vậy

Bùi Tử Quân, Mạc Thiếu Kỳ, còn có tỷ tỷ của Mạc Thiếu Kỳ là Mạc Nhã Như, cùng với hai huynh muội Triệu gia, giống như một làn khói mà chạy ra khỏi đại sảnh.

Vốn con gái nhỏ của Ông thị la hét đòi đi theo, nhưng vì còn quá nhỏ, mọi người không cho đi, con bé liền mếu máo .

Cuối cùng, mấy nha hoàn , bà tử muốn đi theo trông chừng các thiếu gia, tiểu thư nhưng bị Mạc Thiếu Kỳ không cho, chỉ nói là có mang theo gã sai vặt theo rồi, không cần nữ giới đứng một bên làm phiền.

Hắn vừa nói, làm cho mọi người trong đại sảnh phải cười, bầu không khí chậm rãi chuyển biến.

Chương 111: Cái gọi là tiểu thư khuê các

Một đám tiểu hài tử cười cười nói nói đi tới hoa viên Mạc gia, ở đó có một nha hoàn và một gã sai vặt đang làm việc, lúc này trời dừng đổ tuyết, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, làm cho nền tuyết trong sân càng thêm chói mắt.

Triệu Tương Nghi ở một bên đánh giá mấy hài tử này, rất nhanh nắm được tính tình từng người.

Bùi Tử Quân tất nhiên là không cần phải nói, tiếp xúc qua vài lần, lúc này gặp lại, vẫn như cũ, hoạt bát, hiền lành, ôn trọng, hiểu chuyện. Chỉ là trải qua chuyện lần trước, có thể nói Triệu Tương Nghi lúc này khó mà sinh ra được hảo cảm với hắn.

Còn Mạc Thiệu Kỳ mới quen, tính tình đương nhiên hoàn toàn trái ngược với Triệu Hoàng Lâm và Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân tuy rằng cũng năng động, thế nhưng không giống như loại năng động ở Mạc Thiệu Kỳ, Triệu Tương Nghi có đôi khi cũng hoài nghi Mạc Thiệu Kỳ có đúng hay không quá hiếu động, chỉ thích chơi đùa, còn ra vẻ mình rất có bản lĩnh, Triệu Tương Nghi thấy thế, trong lòng không ngừng mà chảy mồ hôi.

Nhìn ca ca cũng đang im lặng mà quan sát Mạc Thiệu Kỳ, nói vậy ca ca cũng suy nghĩ giống nàng đi.

Còn Mạc Nhã Như, đại tỷ của Mạc Thiệu Kỳ, lớn hơn nhưng rất là đoan trang ôn trọng, lời nói cùng việc làm đều nhẹ nhàng như nhau, hẳn là Trần thị đem tiêu chuẩn của một tiểu thư khuê các giáo dưỡng con gái rồi, nàng ta cùng đường tỷ Triệu Tương Liên của Triệu Tương Nghi tuổi cũng xấp xỉ, nhưng ngôn hành [lời nói + cử chỉ] thì ôn trọng, ưu nhã hơn Triệu Tương Liên nhiều.

Nhưng cũng bởi vì vậy, Triệu Tương Nghi không dám cùng Mạc Nhã Như thân cận nhiều, người như thế không nên tiếp cận quá nhiều, e rằng chỉ có lần này tiếp xúc với nhau, về sau sẽ chẳng có cơ hội gặp mặt, hay nhất chính là cách xa nàng ta càng xa càng tốt.

Trong hoa viên Mạc gia, hạ nhân đã sớm sắp xong nhiều người tuyết, quả nhiên là nhiều người làm việc càng nhanh, người tuyết lớn, nhỏ đều xếp thành một hàng, tổng cộng có sáu người tuyết, đứng trang nghiêm như là binh sĩ đang xếp hàng.

Bùi Tử Quân dọc theo đường đi chỉ ngượng ngùng cười không nói chuyện, nguyên nhân hẳn là Triệu Hoàng Lâm đối với hắn sinh ra cảnh giác, Triệu Tương Nghi đối với hắn lãnh đạm.

Cuối cùng buồn rầu, hắn căn bản không biết vì sao lại như thế, rõ ràng trước kia rất vui vẻ mà, sao bây giờ hai huynh muội lại đối xử như người xa lạ với hắn như vậy.

Chờ đến được chỗ tập trung, Mạc Thiệu Kỳ giống như người lớn bắt đầu nói quy tắc trò chơi.

Triệu Tương Nghi lại tiếp tục tích đồ mô hôi, thiên à, hài tử ở đây đều lớn hơn hẳn ... Hẳn cư nhiên mặt không đỏ tim không đập chỉ vào từng người mà ra lệnh, còn nói cái gì mà sợ họ không hiểu nên giải thích tỉ mỉ, làm như hẳn là lão nhân gia đã trải qua sự đời vậy.

Triệu Tương Nghi nhìn cảnh này chỉ đành lắc đầu cười.

Mạc Thiệu Kỳ nói quy tắc trò chơi rất là giản, bọn họ năm người , hiện tại hai người làm thành một đội nhỏ, sau đó chia ra đứng hai bên người tuyệt, song phương đối diện nhau giăng co, bắt đầu dùng quả cầu tuyệt ném đôi phương...Cuối cùng xem người nào chịu không nổi, người nào lợi hại hơn mà phán xét.

Cái trò chơi này rất ngây thơ, trò ném tuyệt này nói ra rất đơn giản, nhưng Mạc Thiệu Kỳ này lại nói dài dòng đến nỗi nước miếng văng tung tóe, rất hưng phấn, làm như rằng cái trò chơi này là do hẳn nghĩ ra vậy, mà hẳn lại giống như cho rằng mình rất giỏi khi nghĩ ra trò này.

Có điều những người còn lại không có ai phản đối, nhất trí địa đồng ý, tiếp theo chính là vấn đề phân nhóm.

Triệu Hoàng Lâm đương nhiên phải cùng Triệu Tương Nghi chung một đội, điều này nhóm Mạc Thiệu Kỳ cũng không có dị nghị, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Bùi Tử Quân , Mạc Thiệu Kỳ chỉ nghĩ đơn giản rằng Bùi Tử Quân ở bên đội nào cũng giống nhau mà thôi, đều không giúp được gì nhưng Triệu Tương Nghi lại thận trọng chú ý đến thần tình biến hóa trên mặt Mạc Nhã Như.

Chỉ thấy Mạc Nhã Như cúi đầu, sắc mặt dần biến hồng, cũng không biết là do trời lạnh hay là do duyên cớ gì khác, sau đó lại thấy nàng ta cố gắng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Quân cười ưu nhã: “Tử Quân ca ca, chúng ta đừng ở đây chơi nữa, toàn là trò chơi bạo lực, muội thấy hoa mai bên kia đã nở rồi, hay là chúng ta vào đình ngòi thưởng mai đi?”

Bùi Tử Quân cũng muốn như vậy, nhưng khi nhìn thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi ở đây, liền lưu lại chơi trò ném tuyệt, cho nên rất uyển chuyển từ chối lời mời của Mạc Nhã Như: “Không được rồi, huynh muốn ở lại chơi ném tuyệt với mọi người.”

Mạc Nhã Như không tin được vào lỗ tai mình, kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, nàng trăm phần trăm còn cho rằng Bùi Tử Quân sẽ đồng ý lời đề nghị của nàng, mà bây giờ lại thấy hẳn không chút suy nghĩ mà cự tuyệt, mắt đỏ lên, hàng lệ chực chờ như muốn chảy xuống, bộ dáng này nhìn qua rất là đáng yêu.

“Được rồi, hai người đi đi, một mình đệ đã có thể đối phó được hai người họ.” Mạc Thiệu Kỳ tràn đầy tự tin nhìn hai huynh muội Triệu gia, rồi liếc sang nhìn Triệu Tương Nghi , ý nói rằng nàng không phải là đối thủ của hẳn.

Triệu Tương Nghi dựa theo tình hình, nói một vài câu mà hài tử hay nói, nếu còn bộ dáng bình tĩnh này chắc chắn khiến người ta sinh nghi, vì vậy gia bộ không phục nói: “Ai nói, ca ca của ta rất là lợi hại, lát nữa sẽ ném tuyệt cho ngươi tè ra quần luôn.”

“Ồ, đã nha đầu” Mạc Thiệu Kỳ thấy thế muốn mắng nhưng chỉ mắng một câu, còn cố ý giơ nắm đấm lên thị uy, Triệu Tương Nghi đôi với động tác như vậy quen rồi, mấy đứa con nít hay thích làm ra bộ dáng hung dữ để che giấu sợ hãi của mình.

Thấy vậy, Triệu Tương Nghi thâm tha thứ cho hành động nhỏ này của Mạc Thiệu Kỳ, kỳ thực hẳn cũng thật đáng yêu.

Bùi Tử Quân thấy bộ dáng tức giận của Triệu Tương Nghi, không khỏi thấy nở nụ cười, tâm nói nàng vẫn giống như trước, một chút cũng không thay đổi, trái lại càng thêm năng động (J: vâng, người yêu trong mắt ai đều là đáng yêu, xinh đẹp hết)

Mạc Nhã Như theo ánh nhìn của Bùi Tử Quân, ngừng lại trên người Triệu Tương Nghi cũng bất khả tư nghị, tay nhỏ giấu trong tay áo siết chặt khăn tay lại, sau đó nhẹ nhàng buông ra, cuối cùng hít một hơi thật sâu, lắc đầu nhỏ giọng nói: “Làm sao có thể. . .”

“Ta quyết định cùng nhóm với Hoàng Lâm bọn họ.” Bùi Tử Quân bỗng nhiên đứng ra cười nói một câu.

Lời nói này lần thứ hai làm cho Mạc Nhã Như chấn kinh, tâm vừa buông lỏng bỗng nhiên giống như bị ai đó đánh vào, bàn tay lần nữa nắm chặt khăn tay, hàm răng vì ấn nhẫn mà cắn thật chặt

“Ta không đồng ý.” Triệu Hoàng Lâm đột nhiên kéo Triệu Tương Nghi ra sau lưng từ chối, “Ta và Tương Nghi cùng một đội là tốt rồi, không cần thêm người nữa đâu.”

“Vì sao?” Bùi Tử Quân vạm phần ủy khuất nhìn Triệu Hoàng Lâm, lại giống như cầu cứu nhìn Triệu Tương Nghi, “Muội muội Hoàng Lâm, muội nói một câu đi, ta không có nói cái gì mà, rốt cuộc là vì sao vậy, rõ ràng trước kia rất vui, sao bây giờ hai người nhìn thấy ta lại bày ra vẻ mặt đó?”

“Các ngươi. . . Biết nhau?” Giọng nói này là của Mạc Nhã Như, mang theo vài phần kinh ngạc, nhưng cũng vài phần đố kỵ không phát hiện ra.

Bùi Tử Quân không có trả lời Mạc Nhã Như, chỉ gật đầu thừa nhận, sau đó nhìn hai huynh muội Triệu gia.

Triệu Hoàng Lâm giờ khắc này không có tâm tư muốn chơi đùa nữa, vì hẳn biết, lần gặp lại Bùi Tử Quân sẽ có quang cảnh này. Chỉ cần trọng nắm chặt tay Triệu Tương Nghi, đi tới trước mặt Bùi Tử Quân.

“Muốn biết vì sao?” Giọng nói của Triệu Hoàng Lâm dần trở nên lạnh lẽo, Mạc Nhã Như thấy thế liền trốn đằng sau lưng Bùi Tử Quân, chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm cười lạnh nói, “Đi về hỏi cha mẹ ngươi đi, đừng ở trước mặt bọn ta bày ra cái bộ dáng không biết này, nếu không phải đề nghị của

người, cha mẹ người sẽ nghe theo ư?”

“Người, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.” Bùi Tử Quân ăn ngay nói thật, lúc này hán quả thật rơi vào trong sương mù.

“Ca ca, hay chúng ta đi thôi?” Triệu Tương Nghi lắc lắc tay Triệu Hoàng Lâm, nàng không muốn phí sức dây dưa với họ nữa, dù sao đây cũng là địa bàn nhà họ, đến lúc mọi chuyện vỡ lở ra, sẽ không tốt cho hai huynh muội nàng, cho Triệu Tín Lương, còn có nguồn tiêu thụ sau này của hương liệu trong nhà nữa, đều là bất lợi.

Triệu Hoàng Lâm đương nhiên hiểu mức độ lợi và hại trong chuyện này, vì vậy chỉ trừng mắt nhìn Bùi Tử Quân, sau đó nắm tay tiểu muội rời đi.

Nhưng Bùi Tử Quân chạy đến ngay lại, kéo tay áo Triệu Hoàng Lâm hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì a, nói rõ ràng lại đi, vạn nhất có hiểu lầm chúng ta ở đây giải quyết hiểu lầm không tốt sao?”

Triệu Hoàng Lâm chán nản, xoay người đẩy Bùi Tử Quân ra, Bùi Tử Quân lúc này ngã lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, Mạc Nhã Như thấy thế sợ đến thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vội đỡ Bùi Tử Quân, xác định Bùi Tử Quân không có việc gì, mới thờ phào nhẹ nhõm, sau đó tức giận nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Người sao có thể tùy tiện đánh người hả.” Cuối cùng, còn xoay người sang chỗ khác nhỏ giọng nói:

“Ta biết mà, dân quê làm gì có giáo dục chứ, nhìn qua thì có vẻ ưu nhã, kỳ thực đều là giả bộ thôi.” Giọng nói chứa đựng sự khinh miệt không nhỏ.

Không khéo chính là, lời này lại bị Triệu Tương Nghi vốn bất thiên bất ý [công minh] nghe xong, lập tức đáp trả lại: “Người mới là người giả bộ đấy, từ đầu đến cuối đều là giả bộ.”

Mạc Nhã Như không ngờ Triệu Tương Nghi có lá gan lớn dám mắng mình như vậy, còn mắng đến nỗi hùng hùng khí thế, sau cũng không có sợ, chỉ là chán nản không biết làm sao, liền bày ra cái bộ dạng ủy khuất nhìn Bùi Tử Quân và Mạc Thiếu Kỳ, ý bảo bọn họ giúp mình.

Nhưng hai người bọn họ một đang chìm trong lời nói mới một nửa của Triệu Hoàng Lâm, không thể lý giải được chân tướng để hóa giải hiểu lầm, một chính buồn bực nhìn nhóm người này, còn tùy tiện nói một câu, rốt cuộc có chơi ném tuyết nữa không?

Mạc Nhã Như càng tức giận muốn điên lên, nhưng ngại vì hình tượng tiểu thư khuê các, chỉ có thể cắn chặt hàm răng, siết khăn tay không nói.

Triệu Hoàng Lâm cũng không tính toán chi với Mạc Nhã Như, chỉ lạnh lùng nhìn Bùi Tử Quân nói: “Người thật không biết? Vậy được, chúng ta qua bên kia, ta cho người biết nguyên nhân.”

“Không nên đi” Mạc Nhã Như đột nhiên cất giọng hét to một tiếng, mọi người lập tức cả kinh, nàng thấy mình thất thố, vội nắm chặt khăn tay, khôi phục lại bộ dạng tiểu thư khuê các như trước, nhỏ giọng nói cho Bùi Tử Quân biết: “Huynh mà đi theo, đến lúc đó không ai giúp đỡ huynh, không

chừng hấn lại ra tay với huynh thì ...”

“Vậy thôi đi, Tương Nghi, chúng ta đi.” Triệu Hoàng Lâm không đợi Mạc Nhã Như nói xong, chỉ cười trào phúng nắm tay tiểu muội rời khỏi.

Bùi Tử Quân thấy thế, không quan tâm mà đi theo, mặc cho Mạc Nhã Như khuyên như thế nào cũng không nghe, cuối cùng chỉ còn Mạc Nhã Như ở lại bực mình mà giậm chân tại chỗ.

Mạc Thiều Kỳ nhàm chán chạy lại hỏi một câu: “Đều đi hết rồi sao? Không chơi nữa? Sao chỉ còn mình ta một mình chơi thế này? Đại tỷ, tỷ chơi ném tuyết với đệ không? Chúng ta kêu mấy tên sai vặt khác chơi cùng.”

“Đệ chơi một mình đi” Mạc Nhã Như hờn dỗi nói, sau đó nhắc váy đi về đại sảnh.

Đi mấy bước, dừng chân lại bình ổn tâm tình, rồi khôi phục bộ dáng tiểu thư khuê các... Có điều, lúc nhìn về phía Triệu Tương Nghi bên kia, cảm hận đến cắn răng nghiền lợi.

Chương 112: Hóa ra đều là hiểu lầm

Ba người Bùi Tử Quân và hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm cùng đi đến cái đình ở phía Nam, cách xa hoa viên, ngồi trong đình, ba đứa trẻ im lặng đối mặt nhau, trầm mặc không nói, trong lòng thầm suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, rồi giải thích với đối phương làm sao.

Cuối cùng, vẫn là Triệu Tương Nghi mở miệng trước: “Bùi thiếu gia, thật ra cũng không có gì đáng nói, ta biết nhà bộ ta là nông hộ, nhà thiếu gia là nhà giàu, thân phận cách nhau rất lớn, ta và ca ca đương nhiên không thể quá thân cận với thiếu gia.”

Gần một năm không gặp, miệng lưỡi Triệu Tương Nghi càng thêm sắc bén làm cho Bùi Tử Quân kinh ngạc, tầng tầng đạo lý, nàng nói với chất giọng mềm mại, nhẹ nhàng như thể đang nói một việc nhỏ bình thường, giải thích đơn giản.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt lấy tay của Triệu Tương Nghi cố gắng kiềm chế cơn tức giận, sau đó còn nói nhỏ vào tai tiểu muội: “Cũng chưa chắc đâu, nhà chúng ta sau này sẽ càng thêm giàu có.”

Triệu Tương Nghi đương nhiên hiểu ý của ca ca, chỉ khéo léo gạt đầu.

Nghe lời hiểu chuyện, còn nhỏ đã quản lý được chuyện trong nhà, cảnh tượng như vậy ở Triệu gia bất quá cũng rất bình thường, cũng không ai vì Triệu Tương Nghi tuổi còn nhỏ lại hiểu chuyện như thế mà sinh nghi, con cái nhà nghèo đều trưởng thành rất sớm, đây là chân lý không bao giờ thay đổi.

Nhưng ở từ nhỏ sống trong an nhàn như Bùi Tử Quân rất hiếm khi thấy được. Vì hẳn chỉ có một muội muội là Bùi Mẫn Nhu, cũng chính là vị tiểu thư nhỏ được nhũ mẫu ôm trong đại sảnh lúc này, chỉ thua Triệu Tương Nghi một tuổi, rất yếu ớt, cái gì cũng không hiểu, chứ đừng nói thông tuệ giống như Triệu Tương Nghi, nói đạo lý nào đều rõ ràng như thế.

“Bùi thiếu gia.” Triệu Hoàng Lâm cũng xưng hô như vậy với Bùi Tử Quân, “Tiểu muội đã đem nguyên nhân nói rõ rồi, thiếu gia là người sống trong nhàn từ nhỏ lại là công tử của một nhà giàu có, còn nhà nông bọn ta phải dựa vào thu hoạch hoa màu để nuôi sống bản thân mình, không cùng thân phận, thì bọn ta làm sao dám trèo cao mà làm bằng hữu với thiếu gia? Cho dù tình cảm quá tốt, nhưng cũng chỉ là quan hệ giữa chủ tử và nô tài, Nguyên Thư chính là ví dụ rõ nhất, còn nhà bọn ta tuy là nông hộ, nhưng đường đường chính chính dựa vào sức lực của mình để kiếm sống, mặc dù không có điều kiện tốt, nhưng bọn ta không như thiếu gia có thể tùy ý dẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác.”

“Ta không có nghĩ như thế bao giờ.” Bùi Tử Quân ngoài kích động, chính là sốt ruột muốn hóa giải hiểu lầm, “Không phải ngày trước chúng ta ở

Triệu gia thôn cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ sao, ta đến bây giờ không có xem hai người như là hạ nhân, kể cả Nguyên thư, ta coi hấn như là huynh đệ của mình vậy.”

“Nói thật dễ nghe nhi.” Triệu Hoàng Lâm căn bản không tin lời Bùi Tử Quân nói, tiếp tục châm chọc, “Vậy thì tại sao người lại nhờ cha mẹ mình phái người đến nhà bọn ta làm chuyện tốt này.”

“Sao, làm cái gì, cha mẹ ta đã làm gì đối với nhà hai người?” Bùi Tử Quân có chút bất an, hấn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn gương mặt tái mét vì giận của Triệu Hoàng Lâm nói cho hấn biết đã có chuyện gì đó mà hấn không biết, nhất định chuyện này có hiểu lầm gì rồi...

“Chuyện tháng giêng năm ngoái, Bùi gia phái người đến nhà ta, bảo là muốn ta đến Bùi phủ làm nha hoàn bồi người chơi đùa....” Triệu Tương Nghi rầu rĩ nói ra chân tướng.

Bùi Tử Quân chỉ nghe được trong đầu mình âm một tiếng, đó là chuyện gì, hấn một chút cũng không biết chuyện đó.

Triệu Tương Nghi sau khi nói xong, thấy Bùi Tử Quân không giống như là làm bộ không biết, nhíu mày hỏi lại: “Lẽ nào. . . Người thật không biết việc này?”

Hấn chán nản lắc đầu, sau đó hồi phục tinh thần vội giải thích: “Cha mẹ ta không phải là người như vậy, cũng không có tự ý làm ra loại chuyện này đâu, hai người xác định đó là người Bùi gia sao? Có thể là người xấu nào đó thấy quan hệ giữa hai nhà tốt quá nên cố ý gây hiểu lầm không?” Nói xong, Bùi Tử Quân thâm suy nghĩ lại chuyện mới được nghe này, quả thật không thể nào tin được, là người nào rãnh rỗi lại đi chia rẽ tình bằng hữu giữa mấy đứa trẻ chứ.

“không phải là người Bùi gia? Đúng là bọn ta không biết được bà tử, nha hoàn Bùi gia, nhưng sao có thể không nhận ra Từ quản gia?” Triệu Hoàng Lâm rất là bất mãn đối với lời nói của Bùi Tử Quân, nghe ý tứ của y làm như là hấn đổi trắng thay đen vậy.

Chuyện này thật sự đã xảy ra hơn nữa còn ở trong nhà mình, làm sao mà hấn quên được.

“Là Từ bá?” Bùi Tử Quân không thể tin, lắc đầu nguầy nguậy, lại lẩm bẩm, “Ông ấy không có nói cho mình biết. . .”

Triệu Tương Nghi thấy biểu cảm trên mặt Bùi Tử Quân không giống như tin mình, nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ người không tin lời ca ca ta nói?” Nói xong, liền đem hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra ngày đó nói hết cho Bùi Tử Quân nghe.

“Nhưng ta không tin cha mẹ lại làm ra chuyện như thế. . .” Bùi Tử Quân nghe xong liền kinh ngạc, phụ thân suốt đời chính trực, vì bôn ba bận rộn nên không thể quản được mấy việc nhỏ này, chuyện trong huyện hơn phân nửa là do mẫu thân xử lý, nhưng hấn biết tính mẫu thân, người dịu dàng lại

hiểu biết có thể làm ra cái chuyện vô lý này ư?

“Quên đi, nói nhiều với người cũng vô ích mà thôi, chuyện cần nói cũng đã nói, sau này cũng đừng có dây dưa với bọn ta nữa.” Triệu Hoàng Lâm mặc kệ Bùi Tử Quân, nắm tay Triệu Tương Nghi rời đi.

Mới đi có mấy bước, lại nghe Bùi Tử Quân ở phía sau gọi lại: “Chờ một chút, chuyện hai người nói lúc nãy, ngoại trừ Từ bá, còn có những người nào nữa?”

Trí nhớ của Triệu Tương Nghi rất tốt, thấy Bùi Tử Quân hỏi như vậy, cũng là quay đầu lại trả lời: “Có một người nói là nhũ mẫu của người, còn có một nha hoàn rất trẻ, nàng ta tên Tang Ngọc....”

“Người nói Tang Ngọc?” Trên mặt Bùi Tử Quân xuất hiện một tia dao động, “Tang Ngọc không phải là người trong Bùi phủ ta.”

“Quý phủ của người nhiều người như vậy, nói không biết cũng đúng thôi, hơn nữa, Từ quản gia đến, còn có nhũ mẫu của người cũng theo cùng, còn chưa đủ để chứng minh việc tốt mà Bùi gia người làm sao?” Triệu Hoàng Lâm phản bác, sau đó lại cảnh cáo, “Nhà của người tốt nhất đừng có làm lại cái chuyện ngu xuẩn này một lần nữa, nhà bọn ta mặc dù không có giàu có bằng nhà của người, nhưng tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện bán con gái này đâu, tôn nghiêm của nhà ta không cho phép các người giẫm đạp lên.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi -Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

“Không, không phải, ta không có ý này, hai người hãy bình tĩnh nghe ta nói đã.” Bùi Tử Quân liên tục xoa tay, sau đó lại nhíu mày suy nghĩ, tia sáng trong mắt chợt lóe lên như đã tìm được đầu mối cho cậu trả lời, “Trước hết, cả hai hãy tin ta một lần, chuyện kia ta hoàn toàn không hề biết. Khi đó có người nói với ta rằng, nhà hai người đối tốt với ta như vậy đều...Đều không phải là thật lòng mà là coi trọng của cái nhà ta nên mới...”

“Người nói bậy” Triệu Hoàng Lâm đột nhiên kích động.

Bùi Tử Quân vội vã xoa tay ngăn lại: “Trước đừng kích động, đừng kích động. . . Đây là có người nói cho ta biết, lúc đó ta cũng không tin, liền phái người đến nhà hai người xem thử. . . Thế nhưng người ta phải đi quay về nói cho ta biết, nhà hai người không có cho họ bước vào cửa một bước...Nói, nói là ta không tự mình đến, còn phải hạ nhân đến thay nên không muốn tiếp đãi...”

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi nghe xong lời giải thích của Bùi Tử Quân, không khỏi lắc lắc cánh tay Triệu Hoàng Lâm, “Hình như là có chuyện như vậy, vừa lúc người Bùi gia đến nhà chúng ta lần nữa. Bà nội và cha lúc đó rất giận, cho mới đuổi người ra ngoài không cho vào trong nhà, bọn họ lúc đó liền rời đi.”

“Là như vậy sao” Hai mắt Bùi Tử Quân sáng ngời, “Bây giờ chúng ta đem mọi chuyện lần lượt nói ra , rồi xâu chuỗi tất cả lại, nhưng thú thật là ta thật không biết chuyện đã xảy ra với nhà hai người khi đó, lúc đó ta nghĩ các người giống như lời hạ nhân nói, không phải thật sự thích chơi cùng ta, tâm ta liền lạnh, từ ấy đến nay ta cũng không đến tìm các người chơi cùng là vậy... Còn nữa, nhà các người cho rằng nhà ta có ý muốn đem muội muội Hoàng Lâm đến làm nha đầu cho ta, nên mới ra tay đánh đuổi hạ nhân ta phải tới đúng không.”

“Đúng. . . Thật là như vậy sao?” Triệu Tương Nghi bán tín bán nghi.

Triệu Hoàng Lâm cũng còn chưa hoàn toàn tin tưởng Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân không nghĩ ngợi mà địa gật đầu: “Chuyện đó ta thật sự không biết, nhất định là có người... Chờ chút, Tang Ngọc mặc dù không phải là người trong Bùi phủ, nhưng là nha hoàn thân cận bên người dì của ta, mới vừa rồi bị cắt ngang lời nên ta suýt nữa quên mất, Tang Ngọc là nha hoàn thiếp thân của dì ta, nếu nàng cũng đi theo, như vậy có thể chứng minh được chuyện này có liên quan đến dì ta...”

“Còn không phải là do Bùi gia các người nữa sao?” Triệu Hoàng Lâm nhàn nhạt nói, “Đừng ... có nói thêm gì nữa..”

“Ta không tin , việc này không có liên quan đến cha mẹ của ta, hai người họ là người ngay thẳng, sẽ không ở sau lưng người khác làm trò này... Thảo nào.” Bùi Tử Quân chợt nhớ tới một chuyện khác, rất là nghi ngờ làm bầm lâu bầu, “Thảo nào dì mình trước sinh thân ngày mừng tám tháng giêng của mình lại thần thần bí bí nói cho mình biết , sẽ tặng cho mình một món quà không thể ngờ được, lại là món quà làm mình vui vẻ chẳng lẽ...”

Bùi Tử Quân nói xong, rất là áy náy nhìn khuôn mặt vô tội của Triệu Tương Nghi.

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu nhìn Triệu Hoàng Lâm vẫn như cũ không tin lời nói của Bùi Tử Quân, nàng dùng giọng nói non nớt khuyên nhủ, “Không chừng điều Bùi thiếu gia nói là thật, muội nghĩ lại cũng cảm thấy chuyện này rất khả nghi... Huynh còn nhớ không, có một bà tử nói cái gì Trần phu nhân ấy, nếu thật sự là mẫu thân của Bùi thiếu gia, thì phải gọi là ‘phu nhân’ hoặc ‘Bùi phu nhân’, sao có thể gọi là ‘Trần phu nhân’ được?”

“Đúng vậy, dượng của ta họ Trần, trong nhà mọi người gọi dì là ‘Trần phu nhân’ hoặc là ‘Trần di ...’” Bùi Tử Quân giống như bắt được hy vọng, rất cảm kích nhìn Triệu Tương Nghi.

Dựa theo lời nói của cả hai , Triệu Hoàng Lâm cẩn thận suy nghĩ lại, kỳ thực hẳn đã sớm tin lời Bùi Tử Quân nói, cũng tin rằng đây là do hiểu lầm, chỉ là dù là như thế, nhưng Bùi gia ở trên cao, nhà bọn họ vẫn là nông hộ, không muốn chuyện như thế này xảy ra lần thứ hai thì chỉ còn cách là cách xa Bùi gia ra.

Chuyện được chôn giấu gần một năm hóa ra chỉ là một hiểu lầm, Bùi Tử

Quân cũng vui vẻ hơn không còn vẻ lo lắng như lúc nãy nữa, rất là cao hứng nhìn Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm, giống như một năm trước ở Triệu gia thôn vậy.

Triệu Hoàng Lâm đối với Bùi Tử Quân vẫn là một bộ dáng không mặn không nhạt, Triệu Tương Nghi thì tốt hơn một chút, chỉ ít ở trong lòng tìm lại được một chút hảo cảm đối với Bùi Tử Quân.

Tới gần buổi trưa, Triệu Tín Lương dẫn hai đứa con rời khỏi Mạc phủ, người Mạc gia lần nữa giữ ba cha con ở lại dùng cơm trưa, nhưng Triệu Tín Lương nói ở trong nhà còn có chuyện quan trọng làm lý do để từ chối, cuối cùng Mạc gia cũng không tiện giữ hẳn lại nữa, chỉ có thể nhìn một nhà ba người rời đi, cuối cùng Mạc gia và Bùi gia còn lì xì riêng cho hai huynh muội một phong lì xì to, Triệu Tín Lương cũng từ chối không thôi, chỉ xấu hổ mà thu, mặt khác, còn kiên trì lì xì cho mấy đứa trẻ khác nữa, tuy nói ít hơn, thế nhưng đó cũng là một phần tâm ý rồi.

Trên đường về nhà, hai huynh muội đem đôi thoại với Bùi Tử Quân ở Mạc gia hôm nay nói cho Triệu Tín Lương biết, Triệu Tín Lương nghe xong đầu tiên là khiếp sợ, sau đó mới trấn định lại, chỉ nói: “Như vậy cũng tốt, sau này có gặp lại cũng có thể thoải mái rồi.”

Chương 113: Hai năm sau

Mùa xuân hai năm sau. . .

Phòng lớn Triệu gia không có chút thay đổi nào, ngoài việc dọn vào nhà mới hai năm trước thì không khí trong nhà ngày thêm ấm áp hương vị gia đình.

Lâu một dụng chuồng bò, chuồng heo, chuồng gà và lều chăn gia súc, gà mẹ, gà con nuôi trong nhà trên dưới một trăm con, sân rất lớn, trừ ở giữa sân làm một con đường nối với đại môn thì đất hai bên đều trồng rau hết, mỗi phần đất là trồng những hương liệu làm Thập Tam Hương, một chút rau dại và các loại rau dưa, trái cây mà gia đình thường ăn.

Cả khu vườn dùng nan tre dựng thành hàng rào, trên hàng rào quấn vài vòng hoa bìm bìm, thân hoa mềm mại như nữ nhân nhảy múa, từng chút bám chặt lên hàng rào tre cứng cõi, ra sức thể hiện tư thái xinh đẹp của mình. . .

Bây giờ chưa phải là thời kì nở hoa của bìm bìm, hai năm trước lúc vừa gieo trồng, vừa lúc là tháng hoa bìm bìm nở, từ tháng tư đến tháng chín mỗi khi sáng sớm rời giường, có thể thấy ngay màu đỏ nhạt, màu tím nhạt hoặc màu trắng của hoa bìm bìm đã nở trên hàng rào tre, cánh hoa đung đưa nhẹ theo làn gió, trông rất đẹp mắt

Trời rạng sáng, cả Triệu gia lâm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng gia súc kêu.

Mẹ con Triệu Nguyệt Cẩm và nhị lão ở lâu một, vốn chuẩn bị một phòng ở lâu hai cho nhị lão, nhưng vì Phương thị và Triệu lão gia tử tuổi đã lớn không thể lên xuống lâu được, vì vậy mới an bài cả hai ở lâu một.

Năm kia, đến lượt nhị phòng chăm sóc nhị lão, mà nhị lão cũng giúp Lý thị không ít việc, cho nên cuộc sống ở nhị phòng ngày một tốt hơn. Hết năm ở nhà Triệu lão nhị đến phiên nhà Triệu lão tam chăm sóc, nhị lão chịu không ít khổ. Triệu lão tam mỗi ngày đi sớm về trễ, cũng không phải là do hấn mãi mê việc đồng áng, mà là bận việc khác. . . Chính là đi đánh bạc, cũng làm nhị lão tức giận không ít, còn mắng hấn làm việc không đàng hoàng, còn có nương tử mới cưới của Triệu lão tam thường xuyên chọc tức nhị lão, làm cho trong nhà gà bay chó sủa, Triệu Tín Lương thấy nếu tiếp tục để nhị lão sống ở tam phòng cũng không có gì tốt, đem sức khỏe của nhị lão lên hàng đầu, cương ngạnh đưa nhị lão về đại phòng chăm sóc, mọi người trong thôn thấy thế, đều mắng Triệu lão tam bất hiếu.

Triệu lão tam then quá, chạy đến đại phòng nháo vài lần, cũng không có kết quả, nhị lão không muốn theo hấn về tam phòng, Triệu Tín Lương càng không cho.

Vừa lúc năm nay đến lượt đại phòng chăm sóc nhị lão, tam phòng càng không có lý do đi đón Nhị lão về để tận hiếu. Vì thế, Triệu Tín Lương triệu tập các huynh đệ Triệu gia thương nghị một lần, quyết định đem thời gian

chăm sóc nhị lão tăng lên, mỗi phòng mỗi lần thay phiên chăm sóc là ba năm, như vậy nhị lão càng có lý do để ở lại đại phòng bên này mà hưởng phúc.

Hai năm qua, đại phòng Triệu gia làm ăn ngày càng phát đạt, không có đám người Dương thị qua qua lại lại gây khó dễ, mỗi ngày đều yên bình, ngoại trừ ra ngoài kiếm tiền ra, trong nhà có thêm nhiều việc vui hơn.

Đầu tiên là Triệu Hoàng Lâm, năm ngoái đã thuận lợi vượt qua kì thi đồng sinh, trở thành học trò nhỏ, đáng tiếc là năm ngoái trước kì thi viện lại phải bỏ thi vì bệnh nặng một thời gian dài, chỉ nghĩ đến việc mỗi ngày đều cố gắng ôn thi, đã thi một kì thi rồi chỉ cần thi thêm một lần nữa là thành tú tài. Lần đổ bệnh kia, cả nhà đều lo lắng cho bệnh tình của Triệu Hoàng Lâm, Phương thị mỗi ngày đều cho Triệu Hoàng Lâm ăn trứng gà, uống sữa bò, ở thời đại này sữa bò vô là đồ hiếm có, nhưng nhóm người Triệu Tín Lương không có tiếc rẻ mà mỗi ngày đều mua sữa cho Triệu Hoàng Lâm uống, Triệu Hoàng Lâm đã uống thì đương nhiên Triệu Tương Nghi cũng không thể tránh.

Lại nói hai mẹ con Triệu Nguyệt Cẩm và Triệu Mẫn Mẫn, hiện giờ sống rất tốt ở đại phòng, trải qua hai năm rèn luyện, Triệu Nguyệt Cẩm dần tự làm chủ mọi việc làm của mình, mặc dù cả nhà thường ngày đều chăm sóc nàng nhưng Triệu Mẫn Mẫn, hài tử này cờ hồ đều do chính tay Triệu Nguyệt Cẩm nuôi lớn.

Còn có quan hệ giữa Triệu gia và Bùi gia càng thêm thắm thiết, trên cơ bản là do quan hệ buôn bán lẫn nhau, nếu không phải thế thì sao Bùi Tử Quân lại có thể chịu khó đến Triệu gia thôn, cơ hồ đem nơi này thành ngôi nhà thứ hai của mình, mỗi khi cảm thấy buồn bã thì tên nhóc này liền chạy đến Triệu gia thôn tìm lại vui sướng ấm áp.

Bởi vì vậy mà Triệu Tương Liên liền nổi lên tâm tư, mỗi lần Bùi Tử Quân đến đây đều tìm cách làm thân, có lẽ vì sống trong gia đình gia giáo, cho nên cũng biết một số việc nên biết, vì vậy mỗi lần Bùi Tử Quân gặp Triệu Tương Liên đều cách rất xa như thể gặp quỷ vậy.

Triệu Tương Nghi thấy vậy, chỉ có thể thở dài, Triệu Tương Liên khẳng định đã bị Dương thị khi còn ở đây dạy hư mất rồi.

Được rồi, về phần Dương thị, năm trước Dương thị được thả ra, có điều Triệu gia không để cho nàng ta vào cửa một bước, vì thế Dương thị tới cửa nháo qua hai, ba lần, nhưng không giống như trước kia làm càn, nhưng Triệu gai không thể chấp nhận Dương thị được nữa.

Sau đó, Dương thị phần nộ trở về nhà mẹ đẻ, nghe người lớn trong nhà nói, mỗi ngày người nhà mẹ đẻ đều đánh Dương thị, nhục mạ nàng ta, nàng ta không thể chịu nổi nên đành chịu ủy khuất tái giá, đen đủi nhất là gả vào một gia đình nghèo làm vợ kế, có người nói cuộc đời đã hỏng luôn rồi. Nhưng những điều này đều là cái số mà thôi, người lớn trong nhà nói xong

chỉ có thể thở dài cảm thán, mọi người nói không thể quản được nhiều như vậy, đây chính là quả báo.

Mà ở tam phòng, Triệu lão tam càng không có nhân rồi, năm ngoái dùng tiền đưa sính lễ, đôi phương nhỏ hơn hẳn một tuổi rất trẻ, học Lục, nghe nói bị nhà chồng trước hư, tư sắc và dung mạo hơn hẳn Dương thị, đương nhiên, tâm tính càng thâm sâu khó lường hơn Dương thị rất nhiều. Ngay lúc Triệu lão tam định tái giá, nhị lão cũng đã khuyên ngăn, nói hẳn đừng có thú loại nữ nhân này, nếu không cuộc sống về sau sẽ không có tốt đẹp gì, nhưng Triệu lão tam đã bị mê hoặc, hơn nữa trước khi cưới Lục thị hẳn cũng bị nhà mẹ đẻ Lục thị uy hiếp, nếu không sẽ truyền tin đồn không hay khắp nơi, cuối cùng chẳng có biện pháp, phải cưới Lục thị vào cửa.

Lục thị không phải là người hiền lành gì, so với Dương thị càng khó chơi hơn, tuy rằng nàng ta không có giống như Dương thị giả bộ khóc lóc, nháo âm lên, nhưng nàng ta có thói lười biếng.

Lúc đến phiên tam phòng chăm sóc nhị lão, Lục thị ngoài mặt thì đáp ứng sẽ chăm sóc cha mẹ chồng thật tốt, vui vẻ nói. Nhưng lúc nhị lão sang ở, Lục thị hay nhân lúc trời tối tìm lý do gây khó dễ cho phương thị, còn thường xuyên không làm cơm bữa cho nhị lão, không thì cô ý làm cơm trễ, sau đó nói có quá nhiều việc chưa làm kịp, không làm kịp, tóm lại nàng ta đưa ra rất nhiều lý do, cũng thấy được nàng ta tâm tư quá mức xảo trá.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi- Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Ở chung không lâu, mọi người trong Triệu gia đều đánh giá Lục thị là kẻ xảo quyệt, nói người này ngoài mặt thì vô hại nhưng bên trong cực kỳ âm hiểm.

Chỉ sợ so với dương thị càng khó đối phó hơn.

Điều này làm cho mọi người cực kỳ hoài nghi, có phải Triệu lão tam lúc trước bị Lục thị và nhà mẹ đẻ nàng ta thiết kế bẫy ‘bắt gian trên giường’ không.

Trời dần sáng, cửa bên phải lầu một mở ra, Phương thị chỉnh trang lại y phục rồi đi ra ngoài, đến phòng bếp.

Bậc thang trên lầu hai cũng có động tĩnh, một tiểu cô nương thân vận y phục mùa xuân màu lục nhạt, khoác một cái áo khoác trắng mỏng, mắt nhắm nhèm còn buồn ngủ bước xuống cầu thang, vóc dáng nàng so với hai năm trước cao lên không ít, ngũ quan vốn còn nét trẻ con giờ đã thon gọn lộ ra nét đẹp của thiếu nữ tuổi mới lớn, tuy rằng giống như tác phẩm điêu khắc, nhưng đường cong trên thân thể rất mỏng lung chưa hiện ra hết, nhưng có thể đoán được bộ dáng sau này như thế nào.

Tay áo lục sắc vén lên tận khuỷu tay, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn nà, một tay trắng mịn màng khác đưa lên xoa đôi mắt đen còn đang buồn

ngủ, sau đó là mũi thon, xuống chút nữa là cái miệng nhỏ nhắn màu hồng.

Ánh sáng từng chút chiếu lên người nàng, làm cho khuôn mặt nguyên bản còn chưa thấy rõ đã lộ ra nét đẹp động lòng người, nàng nương theo ánh sáng xuống cầu thang, cười vui vẻ chào hỏi Phương thị, sau đó đi ra ngoài sân vườn.

Đi tới cách đầu thôn không xa, đứng lại nh2in chung quanh, thỉnh thoảng nhìn nơi xa xa mong chờ, xem có ai đi vào trong thôn không.

Không lâu sau, một chiếc xe bò chậm rãi đi tới, tiếng lộc cộc làm cho lòng nàng dâng lên trận hoan hô, nàng liền nhìn về phía xa xa, nhìn thấy một thiếu niên đang ngồi ngay trên xe bò.

Hai năm qua, chỉ có hấn là thay đổi nhiều nhất.

Vóc dáng cao không ít, tất nhiên không cần phải nói. Bộ dạng càng thêm tuấn tú, đã cho thấy hấn không còn là đứa trẻ nữa, bất tri bất giác lớn lên trở thành một thiếu niên có chủ kiến, trong người mang không ít bí mật, từng chuyện từng chuyện đều khiến người ta khi biết phải giật mình kinh ngạc.

“Ca ca, ca ca” Triệu Tương Nghi đưa hai tay lên miệng làm cái loa, hướng phía xa xa kia hô lớn, ” Lần này đi lâu như vậy, Tương Nghi nhớ ca ca muôn chết.”

Ngồi ở trên xe bò, Triệu Hoằng Lâm mặc nho sam màu lam nhạt, trên đầu dùng một chiếc khăn búi lại, cùng màu sắc với y phục, trong tay còn cầm một quyển sách bìa trắng, vừa ngồi trên xe vừa nhìn qua người đứng phía xa xa. Ánh mắt hấn so với hai năm trước càng thêm thâm thúy, sâu không thấy đáy, nếu như nói, hai năm trước hấn còn quá trẻ con, rất nhu thuận, nhưng hai năm sau hấn tài hoa hơn người, bình tĩnh ôn trọng.

Mới mười hai tuổi, đã có tính tình như vậy, đúng là hiếm ai mà có được.

Không bao lâu, Triệu Hoằng Lâm liền nhảy xuống xe bò đi tới trước mặt Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi nhìn bộ dáng đi tới đầy phong độ của ca ca, trong lòng nhất thời khó mà thích ứng được. . Đúng vậy, ở trong mắt ngoại nhân, hấn chính là một quang cảnh đẹp đẽ vô hạn, có thể khiến các thiếu nữ chết mê chết mệt, nhưng Triệu Tương Nghi lại khác, nàng có thể hiểu được, để có ngày hôm nay ca ca đã trải qua một con đường đầy khó khăn, tất cả đều là do gia cảnh làm nên.

Nếu không, ca ca mới mười tuổi, sẽ giống như Triệu Hoằng Nhân, hồn nhiên chơi đùa không âu không lo, căn bản không có lãnh đạm như ngày hôm nay.

Ca ca hấn, đã gây ra bao nhiêu áp lực cho chính mình, để có thể làm nên chuyện lớn như hôm nay đây.

“Làm sao vậy?” Triệu Hoằng Lâm sóng vai cùng tiểu muội bước đi, nhưng không giống như ngày trước sẽ nắm tay nhỏ của nàng, hấn thấy, tiểu muội đã lớn, cho nên hấn phải buông tay để tiểu muội có thể tự mình đối mặt với thế giới này.

Triệu Tương Nghi hồi phục lại tinh thần, chỉ lắc đầu, chuyển đề tài: “Ca ca, sao lâu như vậy mới về, học đường không cho nghỉ lễ sao?” Triệu Hoàng Lâm giờ đã chuyển đến học đường trên trần Thanh Hà học rồi, nơi đó điều kiện dạy học rất tốt, nhưng tiền học rất đắt, có điều Triệu Tín Lương không có quan tâm đến nhiều về học phí.

Triệu Hoàng Lâm mỉm cười, chậm rãi giải thích cho Triệu Tương Nghi một chút: “Không phải, là do phụ tử có ý muốn giữ ca ca lại để dạy thêm, cho nên mới bỏ qua lần nghỉ lễ về nhà tháng trước, tháng này học đường phá lệ cho ca ca về nhà vài ngày, mấy ngày này ca ở nhà bồi mọi người.”

“Vậy ư, thật tốt quá đi” Triệu Tương Nghi rất là cao hứng gật đầu, nhân tiện cảm ơn Triệu bá bá tiện đường chở Triệu Hoàng Lâm từ trần trên về, sau đó hai huynh muội sánh bước đi về nhà.

Chương 114: Vạn Phúc Lâu chuyển nơi kinh doanh

Ăn xong điềm tâm, cũng là lúc Triệu Tín Lương đi nhìn hoa mẫu trong ruộng trở về, Triệu Hoàng Lâm vốn đang ngồi trong phòng đọc sách, khi nhìn qua khe cửa sổ thấy Triệu Tín Lương, lập tức bỏ cuốn sách đang đọc xuống, theo cầu thang xuống lầu.

“Tháng ba năm nay thời tiết rất lạnh, nhà chúng ta trước đó đã đem cây giống trồng xuống làm vụ xuân, có thể bị giảm lượng thu hoạch không?” Phương thị ngồi ở gần bếp sưởi đang lột vỏ đậu, lúc thấy Triệu Tín Lương đi vào nhà, thuận miệng hỏi một câu.

“Ít đi một chút cũng không sao, nhà chúng ta bây giờ không thể dựa vào chút thu hoạch từ ruộng mà kiếm tiền nữa, tiền kiếm được này hơn phân nữa là từ việc làm ăn với Vạn Phúc Lâu mà có được, còn có mấy con gà và trứng nữa, nếu như chỉ dựa vào mấy mảnh ruộng này, nhà chúng ta bây giờ đâu thể có gạo tẻ ăn mỗi ngày chứ.”

“Mẹ biết chứ.” Phương thị nghe Triệu Tín Lương nói như thế, trong lòng cũng dần thoải mái hơn, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm, Phương thị lập tức đứng dậy đi đến trước mặt cháu trai này, giọng nói tràn ngập lo lắng, “Hoàng Lâm này, bây giờ là rét tháng ba, trời rất lạnh, mau mặc thêm quần áo không thì bị bệnh bây giờ, lại làm cho mọi người trong nhà thêm lo lắng nữa.”

“Bà nội, bà đừng có lo lắng quá.” Triệu Hoàng Lâm không có cách nào chỉ cười cười, “Con cũng đâu còn là con nít nữa, thân cốt [thân thể + xương cốt] cũng đâu có yếu đến vậy?” Nói xong, ánh mắt lại nhìn sang Triệu Tương Nghi và Triệu Mẫn Mẫn đang chơi đùa trong sân, nói thêm:

“Bà nội nên quan tâm Mẫn Mẫn nhiều mới đúng, con bé đang tuổi lớn, nhưng vẫn còn nhỏ hơn tuổi muội nhiều.”

“Cháu đó, nói tới nói lui đều là muốn bà bớt quan tâm đến sức khỏe của cháu đi.” Phương thị dạn dò Triệu Hoàng Lâm vài câu nữa, sau đó lại than thở tiếp, “Đúng thật, thời gian trôi qua quá nhanh, bà còn nhớ mới đây thôi Mẫn Mẫn chỉ là một đứa con nít còn bú sữa mẹ, mà bây giờ để có thể tập tễnh bước đi... Còn có thể mở miệng gọi mọi người...” Giọng nói của Phương thị có chút đau lòng.

Triệu Tương Nghi nghe, lập tức ngắt đầu nói: “Muội ấy bây giờ không chỉ tự mình bước đi, mà còn có thể khi dễ người khác nữa nha, bà nội, bà xem này, muội ấy ấy rất nghịch ngợm làm con dơ hết cả người rồi.”

“Con cũng thực là, đã bảy tuổi rồi, đã làm tý tý mà còn đi tính toán chút chuyện này với Mẫn Mẫn nữa.” Tuy Triệu Tín Lương biết Triệu Tương Nghi nói như thế chính là chọc cho mọi người cười vui vẻ, có điều ngoài miệng có ý giả bộ tức giận nói.

Triệu Tương Nghi cũng biết phụ thân đang phôi hợp đùa vui, vì vậy cũng không thèm để ý, tiếp tục đỡ hai tay đang bám như bạch tuộc của Triệu Mẫn Mẫn ra, vì muốn cho con bé mau buông, cho nên cũng “Không khách khí”

Triệu Mẫn Mẫn rất thích chơi cùng với Triệu Tương Nghi, mỗi khi chơi trò gì, mặc kệ thắng hay thua, đều rất khả ái chơi xấu làm mọi người đều dơ cả người, hình như trời sinh con bé còn nhỏ tuổi nhưng biết mình có đặc quyền này, cho nên mỗi ngày đều không kiêng kỵ đùa giỡn mọi người.

Chẳng qua với tính tình này của nàng, mọi người thấy đã nhiều nhưng cũng không có ngăn cản, ngược lại còn ủng hộ thêm. Lấy chuyện của Triệu Nguyệt Cầm làm ví dụ, mọi người trong Triệu gia bây giờ rất nhậy bén, đối với cách giáo dục nữ nhi trong nhà, chính là ngay từ nhỏ bồi dưỡng, để các nàng có thể tự do đưa ra chủ kiến của mình, chậm rãi dưỡng thành tính tình quyết đoán, ngay thời điểm quan trọng có được tính cách như vậy mới tốt.

Nhìn mọi người trong nhà cười vui vẻ như thế, Triệu Hoàng Lâm cũng mỉm cười, nghiêm túc nói chuyện với Triệu Tín Lương: “Cha, con có việc muốn bàn bạc với cha, e rằng cha cũng đã sớm biết.”

Triệu Tín Lương không nghĩ Triệu Hoàng Lâm sẽ nói ra những lời này, hơi ngẩn người.

Sau đó cha con hai người đi vào đại sảnh ở lầu một, Triệu Tín Lương đi trước, con trai theo sau, lòng có một chút cảm khái. Nhớ đến Hoàng Lâm khi còn nhỏ đã rất hiểu chuyện, nhưng cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi, cho nên vẫn có nét ngây thơ hoạt bát của con nít, nhưng từ lúc Lã thị không biết hồ thẹn làm cái chuyện như vậy, Hoàng Lâm đã thực sự thay đổi. . .

Đó chính là đứa con trai năm lấy tay muội muội đến trước mặt cha thề sẽ cố gắng vực dậy cả nhà thoát khỏi nghèo khổ, bây giờ con trai bất tri bất giác lớn rồi, chậm rãi trở thành một thiếu niên, chỉ không biết trên vai của con trai, rốt cuộc đã gánh bao nhiêu gánh nặng khiến cho mọi người phải kinh ngạc đây.

“Cha, Mạc lão bản muốn đến huyện Giang Ninh mở tửu lâu, cha có biết không?” Triệu Hoàng Lâm không có chú ý tới thần sắc phức tạp của phụ thân, tìm tư thế thích hợp ngồi lên ghế, ngược mắt hỏi phụ thân mình.

Triệu Tín Lương phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn ánh mắt của con trai, sau đó cũng ngồi xuống, gật đầu: “Mấy ngày trước, Mạc lão bản có phái chương quỹ đến nói với cha.”

” Mạc lão bản còn muốn mua hương liệu của nhà chúng ta nữa không?” Triệu Tương Nghi lúc này đã dẫn Triệu Mẫn Mẫn vào nhà giao lại cho Triệu Nguyệt Cầm, rồi đi đến đại sảnh, để nghe ca ca và phụ thân nói chuyện gì, vừa đến trước cửa đã nghe ca ca và phụ thân đang nói chuyện của Vạn Phúc Lâu, nàng liền mở miệng hỏi.

Mấy năm qua, mọi người trong nhà đều thành thói quen, có chuyện gì trọng yếu đều nói cho Triệu Tương Nghi, có lúc còn có thể xin Triệu Tương

Nghi một ít ý kiến.

Triệu Tín Lương bị hỏi như vậy, cũng là không có kinh ngạc nhiều lắm, chỉ trả lời: “Mạc lão bản có nói, hợp tác làm ăn với nhà chúng ta lâu như vậy, hiếm khi có được, nói là rất thích phẩm hạnh của mọi người trong nhà chúng ta, vì vậy lúc chuyển việc làm ăn đến huyện Giang Ninh, cũng đồng ý tiếp tục mua hương liệu của nhà chúng ta, hơn nữa có thể sẽ nhiều hơn, dù sao hương vị của Thập Tam Hương của nhà ta đã thành chiêu bài của Vạn Phúc Lâu rồi”

“Chiêu bài” hai từ này, hai năm về trước Triệu Tương Nghi bắt tri bắt giác nghe mọi người trong nhà nói đến.

“Cho nên, vấn đề bây giờ là sắp tới làm gì.” Triệu Hoàng Lâm vừa nói vừa nhìn Triệu Tương Nghi vẫy tay, ý muốn nàng đừng có đứng yên tại một chỗ nữa, mau đến ngồi trên ghế như hai người đi, sau đó quay đầu sang nhìn Triệu Tín Lương, “Cha, nói về địa vị của nhà ta trong thôn bây giờ mà nói, đích thực không còn từ gì để tả, ba, bốn năm nay, nhà ta đã phát đạt đến bực này cũng khiến cho người ta kinh ngạc.”

Nói đến đây, Triệu Hoàng Lâm bắt đầu gõ ngón tay lên bàn kê: “Xây nhà mới, mua bò, mua heo, dê, còn mua thêm một trăm con gà, mỗi tháng thu nhập có hơn mười lượng bạc, còn chưa tính đến tiền thu hoạch hoa màu nữa, luận về người trong thôn khởi nghiệp từ bàn tay trắng mà nói, nhà ta đứng đầu bảng chẳng có khó hiểu đâu.”

Bởi Triệu Hoàng Lâm nhà họ bây giờ chính là người có học trong nhà, mặc dù Triệu Hoàng Lâm chỉ mới mười hai tuổi, nhưng Triệu Tín Lương đối với ý kiến của con trai cũng rất thận trọng cân nhắc lại, hay có thể nói lời nói của Triệu Hoàng Lâm trong nhà rất có phân lượng, đây cũng là điểm mà Triệu Tương Nghi hài lòng nhất bây giờ, về sau, nếu muốn đề nghị ý kiến gì thì cứ tìm đến Triệu Hoàng Lâm để nói là tốt nhất, Triệu Hoàng Lâm thì sẽ nghĩ biện pháp làm cho mọi người trong nhà đồng ý.

Lúc này, Triệu Tín Lương nghiêm túc nhìn con trai mình, đợi con trai nói xong.

Quả nhiên, Triệu Hoàng Lâm đứng như Triệu Tương Nghi suy nghĩ vậy, lập tức chuyển ý: “Có điều ——” Hắn nhìn về phía cha mình, “Thành tựu như bây giờ, thật không đủ.”

“Đương nhiên, ở trong thôn chúng ta, chỉ có mấy năm ngắn ngủi đạt thành tựu như bây giờ, chính là rất tốt. Nhưng, cha, tình cảnh nhà chúng ta không giống như những nhà khác.” Nói đến đây, đột nhiên Triệu Hoàng Lâm nhíu lông mày lại, biểu tình cực kỳ lãnh đạm, thậm chí tròng mắt còn ẩn thêm hàn khí, Triệu Tương Nghi kinh ngạc đọc được vài phần hận ý trong đôi mắt đó.

Không thể ngờ được trong mắt đại ca lại tràn ngập từng tầng ẩn ý như thế, là từ khi nào, đại ca có thể đem phần hận ý kia che giấu tốt như thế, suốt

thời gian qua nàng là người gần gũi nhất với đại ca nhưng cũng chưa từng phát hiện ra. Hôm nay, đột nhiên phát hiện, nội tâm giống như sóng biển cuộn trào đánh tới làm cho khiếp sợ.

Triệu Hoàng Lâm siết chặt hai tay, sau đó hơi buông lỏng, lại mở miệng nói: “Con không sợ sẽ nhắc lại chuyện này trong nhà.” Nói rồi, ngẩng đầu nhìn hai người, dừng một chút, cuối cùng mở miệng nói tiếp, “Từ lúc người phụ nữ kia chạy trốn theo tình nhân, thì tình cảnh nhà chúng ta đã không giống như những nhà khác rồi, nhà chúng ta không chỉ cố gắng kiếm tiền, mà còn phải nhớ kỹ những chuyện người phụ nữ đó làm với nhà chúng ta, cho nên chúng ta phải trở nên giàu có, đợi đến lúc thích hợp, sẽ trả lợi cho người phụ nữ đó một trận đả kích.”

Từ sau chuyện đó xảy ra, trong gia đình này, trong lòng Triệu Hoàng Lâm, “người phụ nữ kia” chính là nói đến Lã thị, hận ý tận sâu trong lòng Triệu Hoàng Lâm tất nhiên đều là do Lã thị ban cho, cho dù thời gian có qua mau như thế nào, thì tảng đá trong lòng Triệu Hoàng Lâm vẫn chưa thể nào buông xuống được, Triệu Tương Nghi còn cho rằng, mặc dù đại ca bị tổn thương rất nặng nhưng không đến mức tích lũy thành hận ý được, cho nên tạo thành tâm tình như bây giờ —— báo thù

Chính là như vậy

Triệu Tương Nghi chỉ nghĩ đến điểm này, cả người kịch liệt run rẩy.

Theo ý tứ của Triệu Hoàng Lâm, tình cảnh bây giờ của Triệu gia không đủ mà thỏa mãn, ước nguyện ban đầu của hắn cũng không như trong suy nghĩ của Triệu Tương Nghi, hắn cho rằng cả nhà phải nên leo lên chỗ cao, liên tục khiến bản thân mình trở nên cường đại, từ những ý nghĩ như thế này tuyệt nhiên là bất đồng với nàng, sở dĩ Triệu Hoàng Lâm nghĩ như vậy, muốn làm như vậy, hoàn toàn xuất phát từ hận ý với Lã thị, nghĩ muốn mình trở nên cường đại chính là vì có thể trả thù được bà ta.

“Ca ca. . .” Triệu Tương Nghi đột nhiên dâng lên một loại cảm giác đáng sợ. . . Sợ rằng mình sẽ mất đi gì đó rất quan trọng, ví dụ như là ca ca thân ái nhất, cho nên bất tri bất giác nỉ non nói.

Triệu Hoàng Lâm lúc này mới kịp phản ứng lại, biết mình hôm nay có chút thất thố.

Hắn vội thu liễm lại, cố gắng để chính mình bình tĩnh, sau đó ổn trọng nhìn Triệu Tín Lương nói: “Cha, con có thay cả nhà ta nghĩ qua một chút, con nghĩ lần này Vạn Phúc Lôu chuyển chỗ làm ăn ra khỏi trấn Thanh Hà, đối với nhà ta mà nói chính là một cơ hội tốt.”

“Là như thế nào?” Kỳ thực Triệu Tín Lương mơ hồ cũng đoán được con trai định nói cái gì, đây cũng là điều mà hai cha con họ cùng nghĩ đến đi, có điều hắn cần nghe con trai nói trước một chút xem sao đã.

Triệu Hoàng Lâm sắp xếp lại lời nói trong suy nghĩ của mình, sau vì nói liên tục, nên tận lực giữ giọng, nhưng Triệu Tương Nghi còn nghĩ đại ca

mình đang kiềm chế kích động trong lòng: “Cha, trước kia có Vạn Phúc Lâu ở trấn Thanh Hà, nhà ta dù có định tiến thêm một bước để phát triển cũng không có khả năng, dù sao nhà ta cũng đã hạn định chỉ cung cấp Thập Tam Hương cho một mình Vạn Phúc Lâu, không thể cung cấp hay bán cho các tử lâu khác, cho nên nhà ta ở trấn Thanh Hà cho dù có muốn làm ăn lớn cũng vương bận. Nhưng bây giờ lại khác, Mạc lão bản muốn đến huyện Giang Ninh, huyện Giang Ninh cách trấn Thanh Hà hơi xa, khách nhân ở các tử lâu khác cũng không giống nhau, cho dù giống nhau ở mùi vị, nhưng là mở ở hai nơi khác nhau, cũng sẽ không gây trở ngại cho Mạc lão bản tiếp tục làm ăn buôn bán. Vì vậy, con là muốn, chờ Mạc lão bản chuyển việc làm ăn đến huyện Giang Ninh thật tốt, tiếp đó nhà chúng ta chụp lấy thời cơ, ở trấn Thanh Hà mở thêm một tử lâu, chỉ có như vậy, nhà ta mới có thể tiếp tục leo thêm một bậc, mới có thể đột phá.”

Chương 115: Chi bằng mua lại Vạn Phúc Lâu

“Ca ca nói rất đúng, con đồng ý lời ca ca nói” Cách nghĩ của Triệu Tương Nghi và Triệu Hoảng Lâm quả nhiên là giống nhau, mấy hôm trước Vạn Phúc Lâu truyền tin tới sẽ chuyển nơi làm ăn, Triệu Tương Nghi nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ đến điều này. Nàng vốn khuyên người nhà đi theo con đường kinh thương này, vì thời đại này rất tiến bộ, vì ở đây thương nhân không chỉ không có bị xem là tiện tịch mà địa vị ngược lại cao hơn nông hộ gấp mấy lần, hưởng hồ con đường kinh thương này kiếm tiền là nhanh nhất, nếu nhà nàng muốn giàu lên nhanh chóng, cũng chỉ có thể đi bằng con đường kinh thương mà thôi.

Triệu Tín Lương suy nghĩ một hồi, cuối cùng mở miệng nói: “Kỳ thực cha cũng đã nghĩ tới, chẳng qua cha muốn nói với hai đứa một lời nói thật.” Nở nụ cười hàm hậu rồi nói tiếp: “Mấy năm trước, khi còn trong cảnh nghèo khó, cha cũng đã suy nghĩ như vậy, khi đó cha mong muốn ra ngoài xông xáo một lần, nếu phải dựa vào ruộng đất tổ tiên để lại nuôi sống cả nhà, như vậy cũng đừng mong đến việc kiếm thêm tiền, cùng lắm chỉ đủ ăn đủ mặc. Chỉ là khi đó có tâm nhưng hoàn cảnh lại không cho phép, sự thật là khi đó cha vẫn mơ mộng hão huyền, không dám bỏ lại cả nhà, một mình ra ngoài làm ăn, sợ mọi người trong nhà lại lo lắng thêm. Nhưng bây giờ, nhà chúng ta không giống như ngày trước, nếu thật muốn mở một tửu lâu trên trấn, cũng không phải là không được, chỉ là phải chịu khổ ngay từ đầu một chút, nhà chúng ta có thể vượt qua cái khó khăn ấy, kiên trì tới cùng, chắc chắn ngày sau sẽ thành công.”

“Cha nói rất đúng.” Triệu Tương Nghi cười rất vui vẻ, xem ra phụ thân có tài làm ăn bẩm sinh đây, chỉ là suốt ngày làm việc dưới đồng thật uổng phí tài năng nhà.

“Mấy ngày trước, lúc còn ở trên trấn, con có nghe ngóng.” Giọng nói của Triệu Hoảng Lâm lại cất lên lần nữa, đại sảnh lập tức yên tĩnh lại. “Mạc lão bản giống như có ý tứ này.”

“Thật ra...nếu theo lời chúng ta nói mà thi hành thì rất khó.” Đang nói, Triệu Hoảng Lâm liền nhíu mày lại, “Mạc lão bản đã có ý định này lâu lắm rồi...Tuy nói rằng ông ấy sẽ đến huyện Giang Ninh mở tửu lâu mới, nhưng không nghĩa là Vạn Phúc Lâu ở trấn Thanh Hà này sẽ không mở cửa làm ăn. Theo ý ông ấy là ở huyện Giang Ninh mở một cái tửu lâu, còn Vạn Phúc Lâu ở trấn Thanh Hà này vẫn giữ lại mà buôn bán tiếp...”

“Nói cách khác, nếu như nhà chúng ta muốn mở một tửu lâu mới ở trấn trên, có thể đoạt sinh ý của Vạn Phúc Lâu?” Nghĩ một chút, Triệu Tương Nghi yếu ớt mở miệng nói.

Triệu Hoảng Lâm gật đầu, như đã suy tính từ lâu, đấu tranh trong đầu rồi

nhìn Triệu Tín Lương: “Thật ra có một biện pháp, chỉ là không biết có nên làm hay không, nếu làm thì có hơi khó khăn.”

“Con nói xem?” Triệu Tín Lương kinh ngạc nhìn hai đứa con thông tuệ của mình, cho nên Triệu Tương Nghi bây giờ có biểu hiện không giống với hài tử bình thường thì Triệu Tín Lương cũng không hoài nghi, vì hẳn thấy, thông minh đó là truyền từ Triệu Hoàng Lâm sang, có con trai hiểu chuyện đi đâu, con gái lại thông tuệ, cũng là chẳng có gì lạ.

Triệu Hoàng Lâm hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “Nhà chúng ta có thể mua lại Vạn Phúc Lô để tiếp tục buôn bán, làm vậy Mạc lão bản có thể không đồng ý, vì không có ai chịu buông tha cho lợi ích lâu dài của mình mà đem dâng cho người khác cả.”

Nghe xong lời của con trai, Triệu Tín Lương rất tán đồng gật đầu: “Đúng vậy, nếu làm thế, thứ nhất sẽ làm Mạc lão bản khó xử không nói, thứ hai sẽ làm tổn thương đến hòa khí hai bên, đôi với ngày sau mà nói, hoặc nhiều hoặc ít đều không có lợi.”

“Con có biện pháp khác.” Đột nhiên Triệu Tương Nghi lên tiếng, một câu nói này của nàng làm cho Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tín Lương đều kinh ngạc.

“Tiểu muội nói mau.” Triệu Hoàng Lâm có chút nóng nảy.

Triệu Tương Nghi không phải cố ý thừa nước đục thả câu, mà thực sự đã nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, sau khi sắp xếp lại câu chữ, mới chậm rãi diễn đạt: “Chúng ta có thể làm như vậy, nếu như Mạc lão bản thực sự có ý định tiếp tục làm ăn ở Vạn Phúc Lô, chúng ta có thể thương lượng với Mạc lão bản. Đầu tiên nhà ta đem một khoản tiền mua lại Vạn Phúc Lô, sau đó thương lượng với Mạc lão bản, từ nay về sau, nhà chúng ta có thể cung cấp hương liệu miễn phí cho tửu lâu ở huyện Giang Ninh của Mạc lão bản, cũng hứa hẹn rằng, sau này ngoại trừ tửu lâu của chúng ta và tửu lâu của ông ấy, sẽ không đem hương liệu bán cho một tửu lâu nào khác, như vậy có thể tự mình buôn bán rồi.”

“Hương liệu của nhà chúng ta bán hại lượng bạc một cân ... Mà tửu lâu ở huyện Giang Ninh chắc chắn sẽ lớn hơn Vạn Phúc Lô nhiều, cho nên hương liệu sẽ cần nhiều hơn... Nếu như đem số hương liệu nhân đôi lên với số mà chúng ta cung cấp mỗi tháng cho Vạn Phúc Lô mà nói, nhà chúng ta phải cung cấp cho tửu lâu mới của họ hai mươi cân, tính sơ thôi qua thì một tháng 40 lượng bạc vậy một năm là 480 lượng bạc, cũng gần 500 lượng rồi, cái giá như vậy làm cho ai nấy phải khó tin.” Triệu Hoàng Lâm dựa theo lời nói của tiểu muội tính toán một chút, nếu như làm vậy, Mạc lão bản không những không bị lỗ mà ngược lại còn tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Tiền làm hương liệu cũng không nhiều lắm, nếu như bọn họ miễn lấy tiền hương liệu của Mạc lão bản, cũng không thua lỗ nhiều.

Triệu Tương Nghi cười lắc đầu: “Muội còn chưa nói hết mà ca ca.” Lại

nói tiếp, “Mặc dù là làm vậy, Mặc lão bản cũng chưa chắc sang lại Vạn Phúc Lô đâu. Thứ nhất Vạn Phúc Lô là tử lâu lâu đời, tử lâu này thuộc gai sản của Mặc lão bản, đâu phải là thuê lấy, cho nên cũng có ít nhiều tình cảm. Còn nữa, chúng ta đưa ra điều kiện như vậy, nhìn chung rất có lợi, nhưng hai người có nghĩ qua thu nhập một năm của Vạn Phúc Lô, cũng không chỉ dừng lại ở con số 500 lượng này đâu.”

“Cho nên, Tương Nghi chính là muốn nói.” Thấy phụ thân và ca ca đang đem lực chú ý chuyển lên người mình, nàng không khỏi vui vẻ, nói tiếp, “Chúng ta không ngại ăn chút thiệt thòi nhỏ, thương lượng với Mặc lão bản một chút, ngoài việc cung cấp hương liệu miễn phí ra, còn chia cho Mặc lão bản hai phần lợi nhuận, sau này tử lâu của nhà ta khai trương chỉ lấy tám phần lợi nhuận thôi. Như vậy qua mười năm, cũng đủ cho Mặc lão bản lấy lại tiền vốn lẫn lợi, hơn nữa trên thực tế, buôn bán như vậy, ông ấy vẫn không thua lỗ. Giả sử ông ấy vẫn muốn buôn bán song song ở hai tử lâu, cho dù không giống như dự đoán của ông ấy là kiếm được nhiều tiền, đầu tiên ông ấy sẽ nhìn không được ở hai bên tử lâu, tâm tư thế nào cũng đặt hết vào tử lâu mới mở, thứ hai, sẽ tìm người thân tín hoặc chưởng quỹ đến trông coi Vạn Phúc Lô bên này, cũng khó đảm bảo được học có bỏ tiền riêng vào túi của mình không, có lẽ tiền vốn lẫn tiền lời bị người ta lấy đi luôn không chừng, nếu Mặc lão bản lo lắng đến điều này, Tương nghi tin ông ấy sẽ nguyện ý cân nhắc biện pháp này.”

“Bởi vì, chỉ có như vậy, ông ấy mới thận trọng để không bị lỗ, hơn nữa cứ xem như nhà chúng ta vĩnh viễn sẽ buôn bán hương liệu đi.” Triệu Tương Nghi nói một đoạn thật dài xong, mới thở nhẹ nhõm lấy lại hơi, sau đó len lén quan sát sắc mặt của cha và đại ca, trong lòng giống như trống đánh, thật ra nàng không phải là sợ phụ thân và ca ca không tiếp nhận ý kiến của mình, mà là sợ phụ thân và ca ca sẽ hoài nghi tại sao nàng biết nhiều đến vậy, đến lúc bị hỏi tới, Triệu Hoằng Lâm còn đang ở đây, nàng cũng không thể giống như những lần trước nói là Triệu Hoằng Lâm nghĩ ra biện pháp này được?

“Đúng vậy, mấy năm qua bán hương liệu, nhà chúng ta cũng thu được một khoản lời, Hoằng Lâm cũng tin rằng từ mấy năm trước khi bắt đầu hợp tác, Mặc lão bản vô cùng đau đầu về vấn đề trung tâm [trung thành+ thật tâm] của nhà ta, rất sợ một khi nhà chúng ta phát đạt, sẽ quên mất gốc.” Triệu Hoằng Lâm hí mắt chậm rãi nói.

Đúng lúc này Triệu Tín Lương lại hỏi một câu ngoài ý muốn: “Tương Nghi, đoạn văn dài lúc này con nói, là do Ôn gia gia nói cho con biết ư?”

Triệu Tương Nghi nghe xong, quả thực cảm giác như mình bị ánh dương quang chiếu hết cả người, lập tức gật đầu liên tục như con gà con mổ thóc thừa nhận: “Ôn gia gia thường xuyên nói mấy chuyện này cho con nghe, cũng không phải là gia gia nói cho con biết, là con thỉnh thoảng nghe qua một chút rồi lại nhớ lấy.”

“Không phải con đã nói tương Nghi nhà chúng ta rất thông minh sao.” Ca ca Triệu Hoàng Lâm một lần nữa tin tưởng nàng không chút nghi ngờ.

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, đồng thời thở một hơi lớn, cuối cùng lần nói thứ hai này đã qua cửa trót lọt, mà một phần cũng là do mọi người trong nhà rất tín nhiệm và sủng ái nàng đấy thôi, mọi người cũng không thích tính toán chi li chút chuyện này với nàng, như là hoài nghi lai lịch hay chỉ số thông minh của nàng....

Triệu Tín Lương cũng cười , sau đó nói: ” Hôm nay là 22 tháng 3, ngày một cha sẽ đem hương liệu lần trần một lần cuối, rồi đem kế hoạch mà chúng ta đã bàn nói cho Mạc lão bản nghe, nếu ông ấy đáp ứng, nhà chúng ta cũng không đủ tiền vốn, dù sao một hai năm này chúng ta chịu cực một chút, như vậy cũng ủy khuất cho các con rồi.”

“Tụi con không sợ.” Triệu Tương Nghi cười nói, sau đó đột nhiên thu lại nụ cười, hỏi ngược lại phụ thân, “Vạn nhất Mạc lão bản không đồng ý thì sao?”

“Sẽ không, ca nắm chắc.” Đột nhiên Triệu Hoàng Lâm phi thường chắc chắn nói, thấy phụ thân và tiểu muội đều nổi lên nghi ngờ, , hần liền cười giải thích, “Mọi người xem, đến lúc đó cha chỉ cần nhắc tới chuyện này với Mạc lão bản, liền chứng minh cha có lòng. Chờ Mạc lão bản biết cha có ý tưởng tự lập sự nghiệp cho mình, nhất định sẽ lo lắng, mặc dù ông ấy không đáp ứng sẽ sang lại Vạn Phúc Lâu cho nhà chúng ta, nhưng cũng sợ nhà chúng ta mở một tửu lâu khác trên trần, lại thêm một tửu lâu tranh đoạt sinh ý với Vạn Phúc Lâu, không bằng đem Vạn Phúc Lâu sang lại cho nhà ta, không chỉ có hương liệu miễn phí, lại có thêm hai phần lợi nhuận, thậm chí còn tránh được tình trạng Vạn Phúc Lâu bị đoạt sinh ý và lỗ vốn, điều quan trọng là quan hệ hợp tác hai nhà sẽ không vì chuyện này mà xuất hiện một vết nứt. Vì chỉ cần xuất hiện một vết nứt mà thôi, như vậy đừng nói sinh ý của Vạn Phúc Lâu bị ảnh hưởng mà còn có tửu lâu mới mở ở huyện Giang Ninh nữa, nhà chúng ta chưa chắc gì tiếp tục cung cấp hương liệu cho họ, đến lúc đó, bọn họ chỉ có thể lợi bất cập hại mà thôi.”

“Đương nhiên, nhà của chúng ta sẽ không làm cái chuyện không tốt đó.” Cuối cùng, Triệu Hoàng Lâm nhún vai nói

Triệu Tương Nghi nở nụ cười, thành thành thật thật, tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, chuyện này hiện tại xem chắc là ổn thỏa rồi, còn có ca ca tỉ mỉ phân tích đến thế cơ mà.

Thương nghị xong chuyện này, Triệu Tín Lương lúc này mới nhíu mày, gọi Triệu Hoàng Lâm đang muốn chạy: “Hoàng lâm, cha biết trong lòng con đối với người kia có hận , có oán. Nhưng cha mong con có thể quên chuyện đó đi, vì cha cũng không trông cậy vào việc con có tha thứ cho sai lầm của người kia không, chỉ là cha không đành lòng nhìn con bị hận thù che mắt mà dẫn vật lòng mình.”

Thân thể Triệu Hoảng Lâm cứng đờ lại, sau đó mím chặt môi , lên tiếng:
“Con biết.”

Chương 116: Đàm phán thành công

Đến ngày hai mươi lăm tháng hai, Triệu Tín Lương một mình đem hương liệu chở lên trần trên, đến Vạn Phúc Lâu, dựa theo trình tự Mạc lão bản cùng hắn đến phòng thu chi thương lượng hay tâm sự với nhau.

Mấy năm qua, Triệu Tín Lương hợp tác buôn bán với Vạn Phúc Lâu rất tốt, còn có quan hệ huynh đệ chi giao với Mạc lão bản, cho nên hai gia đình thân thiết càng thêm thân thiết hơn.

Sau khi hàn huyên xong, Triệu Tín Lương lúc này mới đem ý tưởng của mình nói ra cho Mạc lão bản nghe, nói xong còn rất khẩn trương nhìn Mạc lão bản, chẳng biết trong lòng ông có suy nghĩ gì không.

Mạc lão bản không có mở miệng nói, chỉ ngồi ở một bên trầm ngâm như đang dự tính gì đó, thỉnh thoảng còn nhắc chén trà nhấp nhấp môi, hành động tuy đơn giản nhưng có vẻ rất nặng nề, khiến cho Triệu Tín Lương càng thêm căng thẳng, mơ hồ bất an.

Một hồi lâu, đột nhiên Mạc lão bản nở nụ cười, nhìn Triệu Tín Lương, như là lần đầu gặp mặt, quan sát hắn từ đầu đến chân, sau đó gật đầu, rất là tán thưởng nói rằng: “Xem ra phu nhân nhà ta nói rất đúng.”

Triệu Tín Lương không ngờ Mạc lão bản vừa mở miệng nhắc đến Trần thị, đầu óc như rơi vào sương mù, thân tình có chút mê hoặc nhìn Mạc lão bản.

Mạc lão bản chỉ cười, sau đó nhắc nhở Triệu Tín Lương: “Còn nhớ rõ tháng giêng hai năm trước, khi ba cha con đệ lần đầu tiên đến nhà ta chúc tết không, phu nhân ta khi nhìn thấy đệ, đã nói với đệ gì đó, lời thiu ta quên mất nhưng nhớ đại khái là ‘tiền đồ ngày sau của đệ sẽ rộng mở’, hôm nay ta nghe đệ nhắc đến ý định của mình, ngẫm lại lời phu nhân ta nói, thấy rất đúng.”

“Mạc lão bản quá khen, kỳ thực ta không có giỏi như lời lão bản nói, chỉ vì cuộc sống sau này của cả nhà mà cố gắng thôi. Nói đơn giản là bị cuộc sống bắt buộc.” Triệu Tín Lương vẫn như trước một bộ dáng khiêm tốn nói

Mạc lão bản gật đầu, sau đó cúi đầu trầm ngâm một hồi..

Kỳ thực, không cần Triệu Tín Lương nói đến lợi hại trong chuyện này, Mạc lão bản cũng rất cẩn thận nghĩ đến những tình huống xấu nhất rồi. Ví dụ như chi tiết lợi nhuận, lỗ vốn mà mấy hôm trước, Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi nhắc đến.

Cho nên Mạc lão bản suy nghĩ rất cẩn thận, không mở miệng đáp ứng ngay với Triệu Tín Lương, chẳng qua là đang nghiêm túc nhớ lại cảnh gặp gỡ Triệu Tín Lương vào mấy năm về trước, ông đương nhiên là biết rất rõ tính tình người này, suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc từ khi nào mà Triệu Tín Lương lại bắt đầu trở nên cường đại như thế.

Dùng hai từ ‘cường đại’ cho nam nhân này, thực không quá khoa trương.

Mạc lão bản rất muốn biết, nam nhân này từng bước từng bước đi lên, rốt cuộc ô tâm tình như thế nào đây, có thật đúng như lời hắn nói, chỉ là vì cuộc sống bắt buộc hay không?

Thời gian từng giây cứ trôi qua, trong lòng Triệu Tín Lương vì thế mà ngày càng bất an hơn, rất sợ Mạc lão bản không đáp ứng yêu cầu của mình, càng sợ Mạc lão bản đáp ứng rồi, lại ở thế khó xử, vì thế mà tình cảm của hai nhà cũng nhạt nhào hơn, đối với ngày sau chẳng những không có lợi mà còn có hại hơn.

Ước chừng chưa tới nửa khắc, rốt cuộc Mạc lão bản đã ngẩng đầu lên, thở dài một cái, sau đó trịnh trọng đề cao giọng nói lên: “Hảo, theo lời đệ nói mà làm thì ta cũng không phải mang danh ý thế hiếp người, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hương liệu cho tửu lâu mới bên kia có thể miễn tiền, nhưng ta sẽ không nhận lợi nhuận lớn như vậy, từ hai thành giảm xuống một thành đi, cũng không cần thu đến mười năm, năm năm cũng đủ rồi.”

“Mạc lão bản. . . Nay, làm sao có thể làm như vậy được, điều kiện lúc này tốt lắm rồi, không cần đổi đâu? Nhà ta không thấy có lỗ lỗ gì cả, ngược lại còn phải cảm ơn Mạc lão bản ngài thành toàn, dù sao Vạn Phúc Lâu này cũng là tâm huyết của ngài.” Triệu Tín Lương kiên trì yêu cầu điều kiện ban đầu.

Mạc lão bản lại lắc đầu nở nụ cười: “Có đôi khi ta thực sự không rõ, đệ sao lại ngốc đến vậy, cái lợi đặt ngay trước mắt cứ nhiên không chút suy nghĩ mà cự tuyệt. Nhưng ta ngẫm lại một hồi, cảm giác được đệ làm như vậy cũng có đạo lý, cũng rất đúng.” Mạc lão bản dần thu lại ý cười, rất nghiêm túc nói, trong giọng nói còn có tia tán thưởng đối với Triệu Tín Lương, “Hai chữ ‘bỏ được’ này, có ‘bỏ’ mới có ‘được’, Tín Lương lão đệ à, mấy năm qua ta cũng học ở đệ không ít điều, nhất là hai chữ này. Ta dần dần phát hiện ra, vô luận là việc buôn bán hay là giao hảo với mọi người, thì hai chữ này rất là trọng yếu. Ngay cả cách hành xử, đệ vẫn luôn làm cho người ta nghĩ chính họ ở trên người đệ chiếm được một điểm tiện nghi, như vậy họ lần sau có gặp lại cũng đối xử tốt với đệ hơn, nếu đệ lại cho họ có cảm giác đệ chiếm tiện nghi của họ, thì họ sẽ cho rằng đệ là người không thể giao hảo nhiều, cũng sẽ không có tình bằng hữu thật sự, càng không có người nguyện ý giúp đỡ đệ.”

“Mạc lão bản, ngài nói những lời này rất hay, tuy rằng ta không có đọc sách, cũng không hiểu sâu xa, nhưng cũng hiểu được đạo lý ngài nói, làm người đều phải như vậy.” Triệu Tín Lương thờ dài, đồng thời mỉm cười như trút được gánh nặng.

Mạc lão bản khoát khoát tay, đứng dậy: “Những đạo lý này mặc dù do ta nói ra, chính là ở trên người lão đệ người học được, lại nói, gặp được người là do trời cao an bài cho duyên phận này.”

Triệu Tín Lương cũng đứng dậy theo, nhưng lại nghe thấy Mạc lão bản nói : “Được rồi, ta đáp ứng yêu cầu của đệ, chẳng qua điều kiện phải như ta nói lúc nãy, lợi nhuận ta chỉ lấy một thành, hơn nữa ta thực không thiếu tiền, cũng không cần phải chiếm tiện nghi lớn như vậy của đệ đâu. Số tiền kia đối với ta là nhỏ, nhưng đối với đệ, có thể trợ giúp rất lớn ở trấn Thanh Hà này mà phát triển, xem như đây là việc tốt mà ta làm giúp cho huynh đệ mình đi, ta đây cũng nguyện làm thế.”

” Có những lời này của Mạc lão bản thật sự quá tốt rồi, ta mặc dù là nông dân, nhưng cũng rất vui khi có bằng hữu tốt như Mạc lão bản đây.” Nghe những lời nói này của Mạc lão bản, nội tâm Triệu Tín Lương cũng kích động theo.

Thậm chí sau khi rời khỏi Vạn Phúc Lâu, lên xe bò đi về thôn, Triệu Tín Lương khó mà bình tĩnh cho bằng được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ -^^-)

Cho đến lúc này cái suy nghĩ mua lại Vạn Phúc Lâu vẫn là chuyện mà hẳn thấy khlo thực hiện nhất, nhưng giờ chân chân thật thật đàm phán ôn hòa rồi.

Hơn nữa Mạc lão bản đối với giá tiền hẳn đưa ra xem như rất có công đạo mà giảm xuống, còn có mặt bằng ở Vạn Phúc Lâu rất lớn, một cửa hàng hai tầng toàn bộ đều bán cho Triệu Tín Lương, mà Triệu Tín Lương chỉ cần trả năm mươi lượng bạc mà thôi.

Năm mươi lượng bạc đối với Triệu gia lúc trước mà nói là một con số lớn, ăn cơm trầu, luộc rau khoai , trên bàn ăn không có một chút thức ăn mặn, cả nhà đều ăn như vậy thì tiền tiêu xài một năm tôi đa chỉ có bốn xâu tiền, tức là bốn lượng bạc mà thôi. Vì vậy, muốn được số tiền năm mươi lượng bạc này, cũng không biết phải đợi đến bao giờ.

Nhưng hiện tại, tình huống nhà họ so với lúc trước không có giống nhau.

Chỉ tính vào nguồn tiêu thụ hương liệu thì số tiền mà nhà họ mấy năm nay kiếm được cũng không có ít, hơn nữa mấy năm nay nhà họ cũng không có dùng bạc nhiều ,nên bạc tích trữ cũng hơn trăm lượng rồi.

Vì vậy, số tiền cần chi ra không ít hơn năm mươi lượng, tiền mua lại Vạn Phúc Lâu, sửa sang lại cửa hiệu, mua đồ dùng trang trí thêm , tiền mời hỏa ké, đầu bếp, cộng lại cũng chưa đến một trăm lượng bạc, điều này đối với một tửu lâu mà Triệu Tín Lương định bỏ một à không hai trăm lượng để mua mà nói, đã rất tiết kiệm rồi.

Còn số tiền tích góp dư lại kia, Triệu Tín Lương dự định chia làm làm vài phần, một phần giữ lại để khi nào cần, một phần khác thì dùng chi trả cho chi tiêu hằng ngày, mà tiêu dùng của cả nhà cũng không nhiều lắm. Còn có một phần dùng để thuê nhà ở trên trấn nữa, Triệu Tín Lương dự trù hết xong,

cũng biết rằng nếu nhà họ định tiếp quản Vạn Phúc Lâu, thì mọi người phải dọn lên trần ở hết.

Hơn nữa, nếu không phải Triệu Hoàng Lâm vừa vắn ở trên trần đọc sách, thì Triệu Tín Lương chỉ muốn một mình lên trần tiếp quản tửu lâu thôi, như vậy hẳn có thể tiết kiệm được tiền thuê nhà, mỗi ngày có thể ở lại trong phòng thu chi của Vạn Phúc Lâu, những ngày cực khô ấy hẳn không sợ, chỉ cần phân đấu thêm vài năm, thì cuộc sống sau này của hai con sẽ ít khổ hơn so với hẳn, sau đó hẳn sẽ đưa người nhà lên trần ở, mọi người có thể ăn được đồ ngon, đi chơi khắp nơi, thì có sao hẳn không làm?

Chỉ là bây giờ Triệu Hoàng Lâm đã chuyển lên trần để học, mà đi lại giữ trần trên và nông thôn có chút bất tiện, lúc thì đi dưới trời tối lúc thì đi khi trời rạng sáng, cũng không an toàn. Lo lắng những điều này, Triệu Tín Lương căn môi quyết định, đem Hoàng Lâm theo bên người, ở lại trần trên cùng hẳn, như vậy đến học đường đọc sách cũng tiện hơn, lại càng không cần ở trong học đường chịu khổ, tóm lại là thoải mái hơn, ngày thung có thể ở cùng với người nhà, cũng khiến trong lòng hẳn thấy nhẹ nhõm.

Nếu Triệu Hoàng Lâm muốn ở trên trần trên thì Triệu Tương Nghi đương nhiên sẽ đi theo, như thế, Triệu Tín Lương lại cẩn thận suy nghĩ thêm, lúc trước hẳn có thể một mình lên trần xông pha vài năm, đương nhiên có thể ủy khuất chính mình, nhưng hẳn tuyệt không thể ủy khuất hai đứa con của mình được.

Bọn nhỏ nếu lên trần trên mà nói, thì hẳn phải chuẩn bị một căn nhà sạch sẽ cho hai đứa ăn ngủ, ở lại, như thế cũng phải chi thêm ít tiền.

Triệu Tín Lương vừa đánh xe bò, vừa suy nghĩ xem sẽ tìm lúc nào đến chỗ nào để thuê nhà, không bao lâu xe bò đã về tới Triệu gia thôn.

Từ xa hẳn đã thấy con gái đang đứng ở đầu thôn, nhìn ngón chân cũng biết con bé đang đợi hẳn.

Tới gần, Triệu Tương Nghi lập tức chạy đến chỗ phụ thân, lúc chạy đến gần không khỏi thở hổn hển, Triệu Tín Lương bế nàng lên xe bò ngồi, sau đó hai cha con từ từ đi về nhà

Trên xe bò, Triệu Tương Nghi sau khi ngồi ổn rồi, hỏi phụ thân: “Thế nào, chuyện này có đàm phán thành công không?”

Triệu Tín Lương cũng không thích dài dòng, liền gật đầu nói: “Thành công, hơn nữa Mạc lão bản rất tốt, đem điều kiện ban đầu giảm đi một nửa, lợi nhuận chỉ thu một thành, thời gian thu từ mười năm thành năm năm.”

“Đàm phán thành công? Thật tốt quá” Triệu Tương Nghi không khỏi cười hoan hô nói

Hai cha con nàng về đến nhà, đem kết quả cùng dự định nói cho mọi người trong nhà biết, Triệu Nguyệt Cầm không có ý kiến gì, trái lại thập phần tán thành cách làm của Triệu Tín Lương

Nhưng lão Triệu lão gia tử rất lo lắng, cau mày khuyên Triệu Tín Lương

cứ làm việc như bây giờ, nói là buôn bán phiêu lưu quá lớn, như hiện tại là tốt rồi, cũng không lo không có tiền tiêu, vì sao còn muốn mạo hiểm đi buôn bán lớn? Đến lúc đó làm không tốt, lại lỗ vốn, như vậy phải giao lợi nhuận cho người ta thế nào?

Triệu Tín Lương cũng giải thích sơ qua cho Triệu lão gia tử hiểu, nhưng cũng không có đề cập đến vấn đề Lã thị mà lần trước ba cha con nói, triệu lão gia tử có chút dao động, nhưng thấy Triệu Tín Lương ý đã định, thập phần kiên quyết, cũng không khuyên nữa. Dù sao tiền cũng là do chính tay Triệu Tín Lương kiếm được, mà hẳn đối ông và Phương thị lại thuận, cho nên đưa con trai này không còn điểm tốt nào để khen nữa

Chỉ cầu mong mọi chuyện sẽ diễn ra thật tốt.

Chương 117: Nhà mới ở trấn Thanh Hà

Đại sự đã giải quyết, một ít chuyện nhỏ còn lại cũng đơn giản giải quyết rất nhanh.

Mạc lão bản nhanh chóng bàn giao lại tửu lâu cho Triệu Tín Lương, rồi nhận năm mươi lượng bạc, đem khế ước của Vạn Phúc Lâu giao cho Triệu Tín Lương, hai người lần nữa thương lượng công việc tiếp theo sẽ làm, Mạc lão bản còn chỉ điểm cho Triệu Tín Lương rất nhiều mẹo, như là khi trang hoàng lại cần chú ý điều gì, còn có tửu lâu mới bên kia cũng có thể trợ giúp một chút.

Cho nên, Triệu Tín Lương dạo này rất vội vã chạy đôn chạy đáo làm việc.

Đầu tiên là phải trùng tu lại Vạn Phúc Lâu, đồng thời mướn tiểu nhị, đầu bếp, về phần chương quỹ, Triệu Tín Lương quyết định trước do mình làm, chờ tửu lâu có thêm sinh ý rồi thì sẽ mời một người làm chương quỹ lên thay để có thể làm chuyện khác.

Còn phải đi tìm nhà ở trên trấn nữa.

Triệu Tín Lương vốn còn nghĩ cứ mua đại một nhà nào đó, dù sao tiền còn đủ, nhưng nhìn qua nhiều nhà, hắn mới phát hiện, nhà mua và nhà cho thuê giá cả chênh lệch rất lớn, nhưng chất lượng thì cũng ngang nhau, nên Triệu Tín Lương không muốn bỏ ra một số tiền lớn để mua nhà trước mà là đi thuê một căn trước để ở, dù sao cũng sạch sẽ và tiện lợi, hơn nữa giá cả để mướn so với mua ít hơn rất nhiều, cũng tiết kiệm được một khoản.

Chờ cả nhà ở trên trấn Thanh Hà làm ăn được, thì đến lúc đó mua một căn cũng không muộn.

Đi nhìn mấy nhà cũng rất tốn thời gian và tinh lực, nếu chỉ có một người ở thì Triệu Tín Lương cũng không cần đi mướn nhà, cứ trực tiếp ở lại phòng thu chi trong tửu lâu là được, đối với hắn mà nói như thế đã rất tốt rồi, nhưng bây giờ lại khác, lần này có hai đứa con đến ở cùng, vì vậy phải dành chút ít thời gian đi tìm nhà, cần nhắc xem chọn căn nào.

Hắn xem mấy căn nhà rồi, có mấy căn gần học đường của Triệu Hoàng Lâm. Cũng không xa, giá tiền lại phải chăng, hắn cũng không cần lo lắng, mà Triệu Hoàng Lâm lại có một môi trường học tập tốt, đến học đường cũng rất nhanh và tiện, không cần phải tốn hơi sức, như vậy có thể dành nhiều tinh lực để học bài.

Lần trước lúc Triệu Hoàng Lâm không tham gia được thi viện chính là do suốt đêm chạy từ trên trấn về nhà vào lúc trời lạnh, cuối cùng bị nhiễm phong hàn, ngã bệnh không dậy nổi, nên mới bỏ lỡ kì thi.

Triệu Tín Lương nhớ lại càng thấy sợ, vì vậy hạ quyết tâm, sẽ không để việc như thế xảy ra một lần nữa.

Việc trùng tu tửu lâu, tìm nhà ở, tìm người làm công, cũng mất hết gần một tháng, một tháng sau, đã là giữa xuân, tiết trời dần trở nên ấm, nhà mới của Triệu gia trên trấn Thanh Hà cũng đã tìm xong.

Vị trí cũng rất thuận tiện, gần Vạn Phúc Lâu, cách học đường của Triệu Hoằng Lâm cũng không xa.

Hơn nữa lo vì lo lắng cho hai đứa nhỏ, Triệu Tín Lương còn tìm riêng một căn nhà có sân riêng, cũng không phải là dạng nhà chung một sân với người ta, hơn nữa cũng không biết rõ được lai lịch của những hộ gia đình ở chung.

Nhà mà Triệu Tín Lương tìm là một căn nhà nhỏ có một tầng trệt.

Diện tích không lớn như nhà mới ở Triệu gia thôn, nhưng tương đối sạch sẽ, bốn phía cũng rất là an tĩnh, phù hợp cho hài tử mới lớn, lại càng phù hợp hơn cho Triệu Hoằng Lâm ngày đêm khổ đọc.

Tổng cộng có ba gian phòng, một phòng khách không lớn không nhỏ, một phòng bếp, một nhà vệ sinh sạch sẽ khác xa ở nông thôn, ngoài ra còn có một cái sân nhỏ, trồng rất nhiều cây cối, đã là giữa xuân, muôn hoa tự nhiên hé nở, làm tăng nét đẹp cho căn nhà, ngày đầu tiên Triệu Tương Nghi đến đây ở đã rất thích nơi này, vì nơi này gợi lên cảm giác về căn nhà cũ.

Trước khi dọn vào ở, Triệu Tín Lương tìm công tượng [thợ xây nhà] đến sửa chữa một chút, đem căn nhà cũ này trùng tu lại một lần, còn mua thêm gia cụ mới, sau khi làm xong hết thấy, nhìn lại căn nhà mới một lần nữa, cảm giác rất sạch sẽ và ấm áp.

Ba tháng sau, cả nhà họ chính thức chuyển từ Triệu gia thôn lên trên trấn, theo cùng có Phương thị, vì Triệu Tín Lương nghĩ, mình về sau sẽ rất bận, vẫn phải nhờ Phương thị chăm sóc hai đứa nhỏ, nhà mới ở Triệu gia thôn bên kia thì giao cho Triệu lão gia tử và Triệu Nguyệt Cầm thu xếp.

Phương thị nghe xong đề nghị này cảm thấy không có khổ cực tí nào, ngược lại còn rất cao hứng mà đồng ý, còn nói rằng mọi người trong nhà rất mong hấn kiếm được nhiều tiền, có thể đứng vững được trên trấn, sau đó đưa mọi người lên trấn mà hưởng phúc.

Lúc Triệu Hữu Căn biết được tin này, vừa kích động vừa vui mừng, cũng nhìn rất nhiều nhà cho thuê, vốn còn muốn khuyên một nhà Triệu Tín Lương đến nhà y ở, mặc dù nhà y không có lớn lắm nhưng cũng còn mấy gian phòng trống, nhưng Triệu Tín Lương một mực từ chối, Triệu Hữu Căn còn muốn khuyên lần nữa, nhưng sau khi nhìn căn nhà này sửa lại xong, phát hiện ở đây cũng rất tốt, sạch sẽ, tiện lợi, nên không khuyên Triệu Tín Lương nữa.

Ngày đầu tiên dọn vào nhà mới, Triệu Tương Nghi cực kỳ cao hứng

Tuy nói phòng ở nơi này không có rộng rãi, thoáng mát như nhà mới ở nông thôn, nhưng đây là lần đầu tiên nhà họ buôn bán ở trấn Thanh Hà, căn nhà này sẽ là nơi chứng kiến con đường kiếm tiền của họ.

Triệu Tương Nghi và Phương thị chọn một gian phòng có chút lớn, thứ nhất không thể ủy khuất Phương thị được, thứ hai là hai người họ ở cùng một gian thì phòng phải lớn. Còn Triệu Hoàng Lâm thì ở một căn phòng tốt nhất có ánh nắng chiếu vào, phòng tuy không lớn bằng phòng của Phương thị và Triệu Tương Nghi, nhưng lại có một căn phòng nhỏ kê bên, vừa lúc có thể làm một thư phòng, lại là nơi ánh sáng chiếu vào nhất, rất thích hợp cho người đọc sách.

Triệu Tín Lương thì chủ động chọn căn phòng có ánh sáng chiếu đến không nhiều, thế nhưng cũng tương đối sạch sẽ, có điều là căn phòng nhỏ nhất. Mọi người thấy thế đều rất buồn bực, nhưng Triệu Tín Lương lại cười nói không có sao hết, vì hẳn bận rộn ở phòng thu chi cả một ngày thì cần một căn phòng tốt để làm gì.

Nghe hẳn an ủi thế, tâm tình của mọi người mới thoáng tốt lên một chút.

Tóm lại mặc kệ thế nào đi nữa, cuộc sống của bọn họ đã rẽ sang một con đường khác, từ Triệu gia thôn đi tới trấn Thanh Hà, bắt đầu một cuộc sống mới.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đến đầu tháng tư, Triệu Tín Lương một lần nữa trùng tu lại Vạn Phúc Lâu, trang hoàng lộng lẫy, sạch sẽ.

Cùng lúc đó, tửu lâu mới của Mạc lão bản ở huyện Giang Ninh đã khai trương, vẫn lấy tên là Vạn Phúc Lâu, Triệu Tín Lương thấy vậy, kiên trì đổi tên của Vạn Phúc Lâu ở trấn Thanh Hà, mọi người một lần nữa bàn bạc với nhau, cuối cùng quyết định đổi tên Vạn Phúc Lâu thành Thiên Hi Lâu.

Thiên Hi Lâu còn chưa khai trương nhưng lại thu hút lấy rất nhiều sự quan tâm từ bách tính ở trấn Thanh Hà.

Bởi vì Vạn Phúc Lâu đã từng là tửu lâu bọn họ hay đến thường xuyên nhất, bây giờ lại đóng cửa, lại có tin nói rằng, gần đây có một gia đình tiếp nhận tửu lâu này để buôn bán, làm cho bách tính quanh đây đều khẩn trương mà mong chờ.

Ngày bảy tháng tư, Thiên Hi Lâu chính thức khai trương

Ngày khai trương hôm ấy, thể diện của Thiên Hi Lâu rất lớn, thân thích từ Triệu gia thôn đến chúc mừng không nói, thông gia cũng đến, và lại ở trấn Thanh Hà bên này, Triệu Hữu Căn còn dẫn theo một đám nha dịch đến chúc mừng, tiền lực [tiền + thế lực] có bao nhiêu đều bỏ ra hết, khí thế ngày một lớn. Trừ lần đó ra, một nhà Mạc lão bản còn có đại diện của Bùi gia cũng đến chúc mừng, nghe nói Triệu Hoàng Lâm tuổi còn nhỏ đã vượt qua kì thi đồng sinh, ai nấy đều hiện một chút kinh ngạc cùng tán thưởng, một ngày khai trương náo động ấy, trấn Thanh Hà lại truyền đến một tin đồn

Đó chính là Triệu gia mới chuyển đến, không thể khinh thường được, nữ tử thì tiền đồ vô lượng, nữ nhi thông tuệ động lòng người, của cải nhiều không kể xiết, người trong nhà đều có tầm nhìn xa trông rộng, kết giao rất rộng, bất kể là thương nhân có tiếng hay là nha môn bên kia đều có giao tình.

Vì vậy ngày khai trương Thiên Hi Lâu hôm ấy, người đến chật ních, Triệu Tương Nghi còn thay Triệu Tín Lương miễn phí tất cả tiền rượu uống vào ngày đó, bởi vậy mọi người trong trấn đều có ấn tượng rất tốt với Thiên Hi Lâu.

Món ăn của Thiên Hi Lâu có mang theo chút hương vị giống những món ăn của Vạn Phúc Lâu trước kia, vì thế hút thêm không ít khách, đồng thời còn sáng tạo thêm nhiều món ăn mới lạ hấp dẫn ánh mắt thực khách, có thể nói ngày khai trương hôm ấy muôn màu muôn vẻ.

Triệu Tương Nghi híp mắt dựa người vào cửa sổ phòng thu chi tại lầu hai Thiên Hi Lâu, nhìn khách nhân đi tới đi lui dưới lầu, trong lòng vô cùng thỏa mãn cùng vui vẻ.

“Lần trước muội mặc váy thêu hao rất đẹp, sao giờ mặc quần lụa rồi?” đột nhiên một giọng nam từ phía sau truyền đến, người Triệu Tương Nghi đầu tiên là cứng đờ, sau đó liền khôi phục lại bình thường, quay đầu lại nhìn

Thấy một thiếu niên mặc trường bào lam nhạt đứng trước cửa phòng thu chi, trong tay cầm một cây táo, bây giờ mỗi khi nói xong hẳn đều hay mỉm cười, mắt híp lại, do đứng ở dưới ánh mặt trời, phải thừa nhận rằng bộ dáng hẳn thật đẹp mắt, chỉ ít có thể khiến cho người ta nghĩ hẳn là một đứa trẻ hòa ái thích cười.

Triệu Tương Nghi cẩn thận nhảy xuống khỏi băng ghế, sau đó đến trước mặt Bùi Tử Quân, giao tình giữa hai nhà cũng không tệ, vì vậy mấy đứa nhỏ thường đi chơi cùng nhau: “Mẫn Nhu hôm nay không đến sao?”

Muội muội của Bùi Tử Quân là Bùi Mẫn Nhu, nhỏ hơn Triệu Tương Nghi một tuổi, rất thân với Triệu Tương Nghi, có lúc Bùi Mẫn Nhu theo Bùi Tử Quân đến nhà Triệu Tương Nghi ở Triệu gia thôn chơi, thỉnh thoảng còn ngủ lại, nói chuyện với Triệu Tương Nghi tới rạng sáng nhưng làm cho Triệu Tương Nghi phải đổ mồ hôi, hài tử mới lớn như vậy, lại có nhiều ‘bí mật’ cổ quái muốn nói riêng cho nàng biết để nàng ngạc nhiên.

“Hôm nay, con bé không thể đến, hai hôm trước nó đến nhà cô cô chơi, lúc nghe được tin tức liền muốn đến trấn Thanh Hà, nhưng không kịp, nghe cô cô bên kia nói, con bé gấp muốn chết.” Bùi Tử Quân cười trả lời.

Bùi Tử Quân năm nay đã mười tuổi, thoát nhìn như bằng tuổi với Triệu Hoàng Lâm, giống như Triệu Hoàng Lâm đều thành thực, ôn trọng, hiểu chuyện, nhưng muốn hẳn giống như Triệu Hoàng Lâm suy tính chuyện này chuyện nọ chính là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược [hoàn toàn trái ngược].

“Vậy sao, thật đáng tiếc.” Triệu Tương Nghi buông tay biểu thị tiếc hận.

“Này, cho muội đây, chúc nhà muội khai trương đại cát, sinh ý càng ngày càng tốt, sau cùng là mọi người trong nhà đều bình an.” Bùi Tử Quân đưa cây táo trong tay cho Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi cười tiếp nhận, rồi nói: “Huynh bây giờ càng biết nói chuyện à, đối với muội lại khác sáo như thế.”

“Huynh đâu khách sáo, huynh là thật tâm chúc mừng cho nhà muội...”

“Này, hai người còn ngây ngốc ở đây làm gì, bên ngoài đốt pháo rồi kìa, mau cùng ta đi xem.” Bùi Tử Quân nói chưa xong, thì bên ngoài lập tức truyền đến tiếng của tên tiểu tử Mạc Thiệu Kỳ lỗ mãng cắt ngang.

Chương 118: Một ngày vui vẻ

Bùi Tử Quân không nói gì, chỉ nhìn Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ nở nụ cười, còn Triệu Tương Nghi thì thâm đồ mồ hôi, không nói đến Mạc Thiệu Kỳ cùng lứa với nàng, có lẽ vì được gia đình chăm sóc quá tốt, nên thằng nhóc này mới có thể vô tư như vậy, hơn nữa tâm tính yêu chơi đùa quá lớn nên mới có thể nghĩ ra những trò chơi cổ quái, tính tình của thằng nhóc này rất giống với Bùi Mẫn Nhu.

Triệu Tương Nghi cười cười, sau đó tinh tế quan sát.

Hôm nay Mạc Thiệu Kỳ mặc bộ quần áo màu tím, nhìn chất vải thôi cũng biết là hàng thêu Hồ Nam, trên mặt nở nụ cười, chạy về phía hai người các nàng, nhìn thấy Bùi Tử Quân thì thằng nhóc này lập tức chạy đến vỗ vai, rồi vừa cười vừa chào hỏi.

Bùi Tử Quân mày hơi nhíu, môi nhếch lên, bất đắc dĩ nhìn Triệu Tương Nghi cười trừ.

“Đi thôi, trước khi pháo đốt, mọi thân là tiểu thư của Thiên Hi Lâu cũng không nên vắng mặt, ra nhìn xem đi.” Mạc Thiệu Kỳ mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi, hẳn cùng lắm chỉ sinh sớm hơn Triệu Tương Nghi vài tháng, nhưng lần nào đứng trước mặt Triệu Tương Nghi cũng đều cho mình là đại ca, khiến cho đại ca ruột Triệu Hoàng Lâm của Triệu Tương Nghi rất khó chịu, mỗi lần nhìn Mạc Thiệu Kỳ là mơ hồ nghĩ rằng Mạc Thiệu Kỳ yêu thích vị trí đại ca này của mình.

Vì vậy nhóm hài tử nhanh chóng chạy xuống, giữa Bùi Tử Quân và Mạc Thiệu Kỳ, thì Triệu Hoàng Lâm thích nói chuyện với Bùi Tử Quân hơn. Chít ít, tính tình hai người này đều giống nhau, lại cùng một trình độ, dễ nói chuyện.

Ở ngoài đại môn, một dây pháo thật dài treo trước cửa, ngoài ra, hai bên cửa tửu lâu cũng treo hai dây pháo nhỏ.

Lúc Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân đi xuống lầu, thì pháo vừa mới châm lửa, tiếng bùm bùm vang lên, Triệu Tương Nghi vội dùng hai tay bịt kín lỗ tai lại, còn Bùi Tử Quân đứng phía sau theo bản năng giơ hai tay lên muốn che giúp nàng, nhưng tay vừa mới vươn ra thì dừng lại, hẳn ngần ngại nhìn bóng lưng nhỏ gầy của Triệu Tương Nghi, tâm càng khẩn trương, sau đó nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, đồng thời rút tay về....

Hành động này của hắn phải dừng lại là do mọi người bị tiếng la hét của Mạc Thiệu Kỳ hấp dẫn: “Mọi người hơi quá đáng rồi đó, rõ ràng nói sẽ chờ cháu quay lại, à, cứ nhiên lại không chờ cháu, biết vậy thì lúc nãy không lên kêu hai người kia rồi.”

Giọng nói của thằng nhóc này hòa trong tiếng pháo, nghe có vẻ càng thêm hoạt bát, những người lớn đứng hai bên ai nấy đều nở nụ cười, Mạc lão

bản cũng làm bộ như muốn tiến lên nhéo cái lỗ tai của Mạc Thiếu Kỳ: “Con, cái tên tiêu tử hồn đản này, sớm biết như vậy ta cũng sẽ không con đến đây.”

“Cha, nhiều người như vậy, tốt xấu gì cũng để cho Thiếu Kỳ một chút mặt mũi chứ.” Đúng lúc này Mạc Nhã Như dùng khăn tay che mặt đi tới, nhỏ nhẹ nói, ở trong mắt Mạc lão bản, con gái luôn là một đứa bé dịu dàng hiểu chuyện, cho nên vì câu nói của Mạc Nhã Như mà Mạc lão bản dừng tay.

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhìn Mạc Nhã Như, đúng lúc Mạc Nhã Như cũng đang đánh giá nàng, làm cho nàng cả kinh, lập tức quay đầu đi xem náo nhiệt, Có điều Triệu Tương Nghi suy nghĩ lại thì cảm thấy thật buồn cười, chính nàng không làm cái chuyện có lỗi gì, thì làm sao phải sợ ánh mắt người ta? Ai, thật là mất mặt quá mà.

Mạc Nhã Như siết chặt khăn tay lại, sắc mặt hơi tái nhợt, cuối cùng nói là bị đau đầu nên muốn vào trong ngôi một chút.

Lúc quay vào trong, thì nhìn thấy Bùi Tử Quân đang đứng một bên nhìn Triệu Tương Nghi thật lâu, liền cúi đầu cắn răng, hận không thể xông tới cắn Triệu Tương Nghi một cái.

Hành động thất thố của Bùi Tử Quân lúc này, nhất thanh nhị sở nàng đều nhìn thấy hết. Vốn chỉ theo thói quen luôn liếc mắt nhìn trộm vị biểu ca này, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện ra, ánh mắt Bùi Tử Quân luôn nhìn chăm chăm vào một người.

Tại sao có thể

Qua thật lâu, tiếng pháo dần nhỏ lại, bên trong Thiên Hi Lâu bắt đầu trở nên náo nhiệt, Triệu Tín Lương vội vàng chạy đi chào hỏi khách nhân, lúc thấy Triệu Tương Nghi cũng không nói gì nhiều, chỉ cười cười dặn nàng tự đi chơi, còn phải chú ý an toàn này nọ.

Triệu Tương Nghi thì tiếp tục đứng trước cửa Thiên Hi Lâu, nhìn đoàn người khắp phố đi vào trong.

“Đang chờ Hoàng Lâm sao?” Giọng nói của Bùi Tử Quân lần thứ hai truyền đến.

Chẳng qua là lần này Triệu Tương Nghi không có như lúc này mà kinh hãi, chỉ thản nhiên quay đầu lại, gật đầu nói: “Ca ca nói hôm nay sẽ cố gắng chạy về, cũng không biết trong học đường có việc gì khiến huynh ấy trì hoãn nữa...”

“Nếu không chúng ta đến học đường tìm xem.” Đột nhiên Mạc Thiếu Kỳ chạy đến nói, sau đó hai người giống nhau cùng nhìn hấn, trong mắt mang theo tia hồ nghi, hấn ngượng ngùng sờ đầu nói, “Cái kia...ta không giống như hai người an tĩnh ở đây được, ta nghĩ muốn đi dạo phố một lát, mong hai người cùng đi với ta, đến chỗ mấy người lớn bên kia viện lý do là đi tìm Hoàng Lâm, sau đó thì cùng nhau đi dạo, mà hai người cũng có thể đến học đường bên kia, còn ta thì muốn chợ phía đông dạo phố, nghe nói ở đây có

mấy đồ chơi mới nhập đến, mấy ngày nay ở huyện Giang Ninh, ta vẫn thấy trấn Thanh Hà náo nhiệt hơn ở huyện Giang Ninh....”

Sau đó, Mạc Thiệu Kỳ giống như một oán phụ bắt đầu lải nhải nói này nọ, nào ai từ khi đến huyện Giang Ninh thì mình buồn làm sao, rồi chịu rất nhiều ủy khuất, giờ khó khăn lắm mới được về trấn Thanh Hà, muốn đi dạo phố thì bị người lớn trong nhà ngăn không cho đi, còn nói hai người Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân là bảo bối trong lòng của mấy người lớn, cho nên hai người mà đi xin thế nào cũng sẽ được cho...

“Dừng lại, dừng lại.” Triệu Tương Nghi cuối cùng cũng không chịu được nỗi Mạc Thiệu Kỳ giống như một oán phụ đang than thở, chỉ có thể che lỗ tai để khỏi nghe, sau đó mới nói, “Kiếp sau mà ngươi có đầu thai làm nữ nhân...A, không nói nữa.” Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không nên dùng từ ngữ hiện đại để nói ở đây.

“Làm theo lời đệ là được rồi chứ gì, nếu như không được thì đừng có la hét đó.” Bùi Tử Quân cũng cố ý liếc mắt nhìn Mạc Thiệu Kỳ, còn Mạc Thiệu Kỳ giống như mang ơn nhìn cả hai như tổ tông của mình, thế là chút nữa thì cung phụng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Triệu Tương Nghi cũng không nói gì, vừa mới xoay người đi vào trong mấy bước, thì nghe thấy giọng nói của Triệu Hoàng Lâm ở phía sau vọng đến: “Tiểu muội đừng để ý đến hắn.”

“A, ca ca đã về.” Triệu Tương Nghi vui vẻ, lập tức chạy đến, bỏ qua Mạc Thiệu Kỳ đang đứng ở một bên, cuối cùng đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm, cười hì hì nhìn đại ca, “Muội còn đang lo lắng ca ca không trở về được, hôm nay chuyện tốt như vậy nếu không có ca ca tham gia thì không vui rồi, nhanh, mau vào gặp cha đi, cha vẫn đang chờ ca ca viết câu đối đó.” Mấy năm qua, thư pháp của Triệu Hoàng Lâm tiến bộ rất lớn, từ khi còn rất nhỏ đã tập viết chữ rồi, tuy chữ viết đoạn chính nhưng lại thiếu khí chất, mấy năm nay, chữ mà Triệu Hoàng Lâm viết đã dần thấm nhuần bút phong của chính mình, vừa lộ ra phong cốt, vừa hữu lực.

“Này, này, lúc này muội đã đáp ứng yêu cầu của ta rồi mà.” Mạc Thiệu Kỳ thấy Triệu Tương Nghi kéo tay Triệu Hoàng Lâm vui vẻ đi vào trong Thiên Hi Lâu, liền đuổi theo sát phía sau. Còn lớn tiếng ồn ào, Bùi Tử Quân chỉ đành cười mỉm mà vỗ vai biểu đệ này.

“Không vui đến vậy sao, đừng buồn nữa, Hoàng lâm đã nói vậy thì tạm gác việc đi dạo phố này sang một bên đi.”

Mạc Thiệu Kỳ cực kỳ ủy khuất, hờn dỗi nói: “Thiệt là, sao lại thân thiết với ca ca như vậy chứ, đệ còn chưa thân với tỷ tỷ như vậy mà.”

Bùi Tử Quân xì một tiếng cười cười, sau đó lắc đầu: “Đệ không hiểu đâu,

lúc trước...” Hấn nheo cặp mắt lại, bây giờ hấn đã lớn, cho nên đối với mọi chuyện đều hiểu rõ, chuyện về Lã thị, chuyện cả nhà họ phần đầu gian khổ thế nào để có được hôm nay, hấn đều biết, cho nên đối với hai huynh muội Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm mà nói thì trong lòng của cả hai, ai cũng có một vị trí quan trọng, kể cả Triệu Tín Lương và nhóm người Phương thị.

Để có được vinh hoa phú quý như hôm nay không ai biết cả gia đình này đã vượt qua bao nhiêu gian khổ đâu.

“Lúc trước làm sao, sao chỉ nói một nửa thế.” Mạc Thiệu Kỳ nóng nảy kéo áo Bùi Tử Quân gặng hỏi.

Lúc này Bùi Tử Quân mới hoàn hồn lại, sau đó xoa tay: “Quên đi, cho dù ta có nói cho đệ thì đệ cũng không hiểu đâu.” Nói xong, liền đi theo hai huynh muội vào trong.

Chỉ còn Mạc Thiệu Kỳ một mình sững sờ đứng tại chỗ, không nghĩ ra, một lúc sau mới chạy theo Bùi Tử Quân mắng: “Hảo cho một Bùi Tử Quân như huynh, dám khi dễ ta không đọc qua sách, hừ, ta không thích mấy thơ từ ấy đó, thì sao nào.”

Bên này, hai huynh muội Triệu Tương Nghi đã vào trong Thiên Hi Lâu, Triệu Tín Lương khó khăn lắm mới dừng chân ở một bên nghỉ ngơi, thấy con trai đã về, tâm tình càng tốt, vỗ vai Triệu Hoàng Lâm nói: “Không về cũng không sao, đọc sách là trọng yếu, phu tử biết con về có nói gì không?”

Triệu Hoàng Lâm cười lắc đầu: “Con đã học xong chương trình của mấy ngày qua, nên phu tử rất hài lòng, đặc biệt cho con nghỉ ngơi hai ngày.”

“Ca ca rất thông minh nha, ở trong học đường luôn có thể xin giấy phép đặc biệt để về nhà.” Triệu Tương Nghi nói.

Xem ra lão sư ở hiện đại lẫn cô đại đều giống nhau, học sinh có thành tích tốt thì luôn thiên vị đủ điều.

Ba người nói chuyện một hồi, thì ngừng lại vì Triệu Tín Lương phải đi xử lý chuyện trong tửu lâu, chỉ bảo hai huynh muội tự đi chơi, đói bụng thì tìm tiểu nhị lấy đồ ăn hoặc tìm Phương thị.

Vừa lúc Bùi Tử Quân đi tới, lên tiếng chào hỏi Triệu Hoàng Lâm, lại đề nghị: “Ồ đây ồn ào, ta nghe nói ở khu chợ đông mới chuyển về một vài cây hoa lan mới, hay là chúng ta đi qua đó xem, thuận tiện tìm trà lâu để uống trà cũng tốt.” Cuối cùng cũng nói thêm, ” Dù sao tiểu tử Thiệu Kỳ kia cũng muốn đi đến khu chợ đông để dạo chơi rồi, chúng ta cũng thỏa mãn ý nguyện của nó đi, miễn cho nó lại oán giận làm bầm, ta cũng không chịu được nổi.”

“Đúng, dù gì cũng là nam tử, nhìn bề ngoài thì khôi ngô tuấn tú, nhưng lúc tức giận lại giống như một tiểu nương tử vậy.” Triệu Tương Nghi cũng hòa theo Bùi Tử Quân trêu chọc.

Triệu Hoàng Lâm bị chọc cười, sau đó hỏi Triệu Tương Nghi: “Tiểu

muội có muốn đi xem hoa lan không?”

“Có, chúng ta cùng đi dạo phố đi, ở đây người lớn qua lại, nói chuyện với nhau, hài tử như chúng ta nên tìm chỗ khác để chơi. Hơn nữa muội cũng không muốn một hồi nữa thấy người nào đó oán giận đâu à.” Triệu Tương Nghi nói xong, mọi người liền cười.

Ra khỏi Thiên Hi Lâu, Mạc Thiếu Kỳ lập tức lấy lại bộ dạng vui vẻ hoạt bát, mọi người thấy thế cũng vui vẻ theo.

Còn Mạc Nhã Như, bởi vì ở nhà được dạy bảo nghiêm khắc, nên đi bộ đều là bước ngắn bước nhỏ, cũng không đuổi kịp mọi người, lại hay ngập ngừng nói hai tiếng phàn nàn, cũng làm cho những người khác không thoải mái lắm, chỉ đành hạ chậm cước bộ chờ nàng ta cùng đi.

Triệu Tương Nghi vốn là hài tử nông thôn, cũng không phải tiểu thư khuê các gì, lúc ở trong thôn thường xuyên chạy đi chơi nên càng chạy càng nhanh, sức lực cũng rất lớn

Không nghĩ đến, Mạc Nhã Như này không chịu suy nghĩ rằng chính mình ảnh hưởng đến mọi người, phá hủy tâm tình đi dạo phố, ngược lại còn oán giận bọn họ đi quá nhanh, đồng thời không nhanh không chậm nói: “Con gái nhà người ta, có gia giáo đều phải đi chậm, đâu có giống như một số người, sai một bước chân lớn, bộ dáng khiếm nhã không có học như vậy.”

Chương 119: Bởi vì đây là muội muội ta

Mọi người vốn dĩ đi dạo rất vui vẻ, nhưng vì một câu nói này, bước chân ai nấy cũng chậm lại một bước, bốn người quay đầu lại nhìn Mạc Nhã Như, Mạc Nhã Như cũng kinh hãi nên chưa phản ứng kịp, cũng biết mình nói sai. Hai tay siết chặt khăn tay lại, dạo từng bước nhỏ, bên ngoài nhìn vào, cũng thấy được bộ dáng này là một tiểu thư khuê các hiểu lễ nghĩa mà thôi.

Triệu Hoảng Lâm không tiếng động xoay người lại đi đến trước mặt Mạc Nhã Như, Triệu Tương Nghi cũng hồi phục lại tinh thần vội vã gọi Triệu Hoảng Lâm một tiếng: “Ca ca”

Triệu Hoảng Lâm lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi về phía trước, đứng trước mặt Mạc Nhã Như thì dừng lại, làm cho Mạc Nhã Như sợ hãi lui về phía sau mấy bước, nàng ta cho đến nay đều có chút e ngại với Triệu Hoảng Lâm, sự e ngại này bắt tri bắt giác lúc nào không hay, che giấu chán ghét trong mắt, nàng ta vốn rất ghét bị người khác uy hiếp, dựa vào hấn là ai chứ, không tuân theo nàng ta thì thôi, đã vậy Triệu Hoảng Lâm người này, mỗi lần gặp đều khiến nàng ta cảm nhận được một cỗ khí thế áp bách, cho nên nàng ta mới bài xích hấn.

“Ca ca, chúng ta đi thôi, đi chơi đã lâu rồi, phải về nếu không cha sẽ lo lắng đấy.” Triệu Tương Nghi lần nữa khuyên ngăn, hai tay nắm chặt thành quyền giấu dưới tay áo, sống cùng đại ca nhiều năm như vậy, nàng hiểu đại ca mình, lúc này huynh ấy muốn làm gì, trong lòng nàng đều rõ.

Cũng không phải là nàng thương tiếc gì cái vị tiểu thư trước mặt này, chỉ là nàng quan tâm đến việc sau này, nếu bây giờ hai bên xảy ra xích mích, đến lúc đó người lớn trong nhà biết được, sẽ ảnh hưởng không tốt, như vậy Thiên Hi Lâu tại trấn Thanh Hà cũng sẽ bị ảnh hưởng theo.

Triệu Hoảng Lâm cũng không quay đầu lại, chỉ hướng muội muội khoát khoát tay, ý bảo nàng đừng có xen vào, động tác của hấn làm cho nàng đang muốn nói phải nuốt trở lại.

“Người vừa nói câu gì?” Triệu Hoảng Lâm trên cao nhìn Mạc Nhã Như, hấn năm nay mười hai tuổi, Mạc Nhã Như năm nay chín tuổi, đương nhiên cao hơn Mạc Nhã Như một cái đầu.

Mạc Nhã Như có chút sợ, có điều tức giận hơn là sợ, hình ảnh Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi thân thiết đứng cùng nhau thoáng hiện ra trong đầu, mà uy hiếp của Triệu Hoảng Lâm lúc này mà nói làm cho nàng ta tức giận như là đàn đứt dây, chỉ thấy Mạc Nhã Như đỏ mắt ngẩng cao đầu lên nhìn Triệu Hoảng Lâm cất cao giọng nói:

“Lẽ nào ta nói sai sao, không biết mấy người các người nghĩ gì, nàng ta.” Nói đến đây Mạc Nhã Như thuận tay chỉ vào Triệu Tương Nghi, “Nàng ta có gì tốt, vì sao các người lúc nào cũng vây quanh nàng ta, lại còn cảm

thấy con dã nha đầu không biết quy củ này rất tốt nữa chứ, vì sao vậy.” Nói đến đây, nàng ta hơi ngừng lại.

Bởi vì trong lúc quá mức kích động, mặt Mạc Nhã Như đỏ bừng, nước mắt không nhịn được chảy ra, từng giọt rơi xuống, một giọt rồi một giọt, rơi trên bộ quần áo tơ tằm tuyết trắng.

Đứng ở một bên, Triệu Tương Nghi cảm thấy buồn bực, vị thiên kim này đúng là ở trong phúc mà không biết, lại ở trước mặt bàn dân thiên hạ tức giận như vậy chính là muốn diễn trò đòi công bằng sao?

Vì bạn chơi cùng mình lại thích đi chơi cùng người khác nên tức giận, xem ra cuộc sống của vị tiểu thư này quá tôn quý... Còn nàng chỉ là một cô bé nông thôn, luôn tìm cách kiếm ăn, nào có thời gian mà tức giận như vị tiểu thư đây.

Thấy Mạc Nhã Như như vậy, Triệu Tương Nghi như nhìn thấy được cái bóng của nàng ở kiếp trước.

Nhưng không có giống như Mạc Nhã Như ghen tỵ đến mức khoa trương, đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.

May mà. . .

Triệu Tương Nghi ngửa đầu thờ dài, may mà ông trời thương tiếc, cho nàng một cơ hội sống lại, để nàng thay đổi mình trở thành con người mới, để cho nàng trải nghiệm được cuộc sống đời thường không có giống trước kia, cũng vì mấy năm qua gian nan, đã làm cho nàng hiểu được, cuộc sống có nhiều thứ không như mong muốn, người không ở trong nhà nghèo mà đói chết cũng xem như là vạn hạnh, cho nên cũng không thể oán trách được, chỉ có thể cố gắng sống cho thật tốt, nỗ lực làm việc lớn mới là quan trọng.

“Muội đừng có để ý đến lời Nhã Như nói, con bé đôi khi cũng như vậy.” Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Nghi như chìm vào trong dòng suy nghĩ rất lâu, rất lâu, cho là nàng để ý lời Mạc Nhã Như nói, vì vậy an ủi vài câu.

Triệu Tương Nghi lắc đầu cười nói: “Muội không có để trong lòng.” Lại cố ý hạ thấp giọng nói nhìn Bùi Tử Quân, “Thiên kim đúng là thiên kim, không thể trêu vào.”

Bùi Tử Quân lúc này mới biết, đúng là Triệu Tương Nghi không có để ở trong lòng, có điều ngoài miệng vẫn an ủi thêm vài câu: “Muội đừng có nói như vậy, mỗi người đều có tốt có xấu, ta thấy muội cũng rất tốt...” Câu cuối kia Triệu Tương Nghi nghe không rõ, bởi vì Bùi Tử Quân dần hạ giọng xuống nhỏ dần.

“A? Câu cuối huynh nói gì?” Triệu Tương Nghi bèn hỏi lại, hẳn không phải là câu gì quan trọng đi, nếu nàng biết nguyên câu, có lẽ có thể đoán được biểu hiện kỳ lạ của Bùi Tử Quân, nhưng nàng cũng không hỏi nữa.

Khuôn mặt Bùi Tử Quân đột nhiên đỏ bừng, nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác ho khan vài tiếng, tránh cho Triệu Tương Nghi thấy được khuôn mặt đỏ mặt tự nhiên của hắn.

Giữa lúc Triệu Tương Nghi không hiểu là có chuyện gì, thì giọng của Mạc Thiều Kỳ oang oang vang lên: “Các người làm gì vậy, có muốn đến chợ đông đi dạo nữa không, không đi thì ta một mình đi đây, thời gian rất gấp, đến chạng vạng tôi là ta phải về huyện Giang Ninh rồi.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Lúc này, Triệu Hoàng Lâm nhìn Mạc Nhã Như siết chặt tay lại, vẫn không nói chuyện.

Nghe giọng nói của Mạc Thiều Kỳ, thì Triệu Hoàng Lâm mới híp hai con mắt, khước môi nhếch lên nhìn Mạc Nhã Như cười lạnh một tiếng, sau đó bước hai bước đến gần, lạnh giọng nói: “Bởi vì con bé là muội muội ta.”

Bùi Tử Quân ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong lòng Triệu Tương Nghi cảm thấy âm áp, cũng ngẩng đầu nhìn đại ca của mình, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nhưng khi thấy Triệu Hoàng Lâm cất giọng lên lần nữa: “Người cho mình là ai, cho dù là một tiểu thư khuê các được giáo dục tốt, thì trong mắt ta, người vĩnh viễn thua muội muội ta.”

“Người” Mạc Nhã Như ngẩng đầu nhìn Triệu Hoàng Lâm, hàm răng cắn chặt lại, nhìn thấy trong mắt hắn đầy ý châm chọc đối với mình, làm cho tính cao ngạo của nàng không cách nào phát ra được, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, không cách nào tìm ra một từ gì để nói Triệu Hoàng Lâm.

Cuối cùng, Mạc Nhã Như nhìn sang Bùi Tử Quân, như muốn xin sự giúp đỡ vậy, dù sao, Mạc Nhã Như cũng cho rằng, hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm là người ngoài, mà nàng và Bùi Tử Quân lại có quan hệ thân thích với nhau.

Bùi Tử Quân xưa nay luôn xem Mạc Nhã Như là muội muội của mình, có điều vì cái tính cao ngạo của nàng ta, lại thường hay câu nệ lễ tiết khắp nơi, làm cho quan hệ giữa hắn và nàng ta không mấy thân thiết, trên cơ bản chỉ là ân cần chào hỏi mà thôi, còn giờ phút này, Bùi Tử Quân làm bộ như không hiểu ánh mắt cầu cứu của Mạc Nhã Như, chỉ rất buồn bực cục diện bế tắc này phải để hắn giải quyết sao.

“Cho nên, tỷ muốn thế nào đây?” Triệu Tương Nghi bước đến sóng vai cùng ca ca, sau đó nhìn thẳng vào Mạc Nhã Như, “Thiên kim tỷ tỷ, ta nói vậy được chưa? Tỷ nói ta không biết quy củ? Vậy bộ dạng giống như tỷ đây mới là tiểu thư khuê các —— “

Bốn chữ “Tiểu thư khuê các” này, Triệu Tương Nghi rặn ra từng chữ, sau đó tiếp tục nói: “Tỷ nên thủ lễ đi, đừng có hồ nháo nữa biết không?”

“Người, người đến tột cùng đang nói cái gì?” Mạc Nhã Như tức giận đến cả người run, nàng quả thực không thể tin được, một dã nha đầu từ nông thôn như Triệu Tương Nghi, cái gì cũng không biết, cũng chưa từng thấy qua ai, lại dám ở trước mặt mọi người bày ra bộ dáng giáo huấn nàng.

Triệu Tương Nghi không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Mạc Nhã Như, kỳ thực nàng làm vậy không phải là ra vẻ ta đây, mà là thấy ca ca mình đã đem cục diện nháo đến vậy rồi, ca ca làm vậy là để giữ lại tôn nghiêm cho nàng, nếu như lúc này mình không đứng cùng chiến tuyến với ca ca, ngược lại còn tự mình đem việc lớn hóa thành việc nhỏ, dù giải quyết chuyện này xong, nhưng sợ rằng lòng ca ca sẽ rét lạnh.

Triệu Hoằng Lâm là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm, đến lúc đó còn cho là mình không hiểu tâm lòng của hắn, hắn bảo vệ nàng như vậy mà nàng lại ở nơi này làm cho hắn xấu mặt sao mà được.

Quả nhiên, nghe lời Triệu Tương Nghi nói xong, Triệu Hoằng Lâm lập tức nở một nụ cười, nhìn Triệu Tương Nghi nói một câu:” Tiểu muội nói đúng.” rồi giống như vì tức Mạc Nhã Như nên giương giọng nói tiếp, “Ta thấy rằng, cũng có nhiều người từng nói người như vậy đi.”

“Các người, các người quả thực quá khi dễ người mà ta về nói cho cha biết mới được.” Mạc Nhã Như tức giận, hai hàm răng nghiến lại, nước mắt một lần nữa rơi xuống.

Triệu Tương Nghi cũng không vì thế mà sinh ra lòng thương tiếc, chỉ không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói:”Vốn mọi chuyện đều rất tốt, nhưng mỗi lần đều bởi vì tỷ, mà mọi chuyện đều trở nên phức tạp, cũng bởi vì tỷ mà bầu không khí vui vẻ hôm nay bị phá mất, bọn ta cũng không chơi được gì.” Lời này nói ra rất đúng với lời nói mà một đứa trẻ nên nói.

Mạc Nhã Như tức giận đến nổi giơ cánh tay lên: “Người dám vũ nhục bản tiểu thư.” Vừa nói vừa giơ tay hướng ngay mặt Triệu Tương Nghi đánh tới, lại bị Triệu Hoằng Lâm nhanh tay bắt được cổ tay, vì quá dùng sức nên từ cổ tay truyền đến cơn đau, làm hại nàng ngã lảo đảo sang một bên.

Bùi Tử Quân thấy tình hình không ổn, cũng bỏ cái vẻ mặt lúng túng bước tới khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, đều là bằng hữu của nhau, đừng để vì một việc nhỏ như vậy mà ảnh hưởng đến giao tình của chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng nên nhanh đến chợ Đông xem hoa lan đi, Thiếu Kỳ thấy muộn nên đã chạy đi trước rồi.”

Nghe vậy, Mạc Nhã Như nhìn quanh bốn phía, tức giận dậm chân một cái, ngoài miệng không quên mắng Mạc Thiếu Kỳ: “Cái tên tiểu tử này, đúng là ăn cây táo rào cây sung mà, lúc nào cũng vậy không chịu giúp tỷ tỷ mình một tay, còn có xem ta là tỷ tỷ của mình không vậy chứ.”

Triệu Hoằng Lâm cười châm chọc, sau đó nắm tay Triệu Tương Nghi xoay người rời đi, Bùi Tử Quân lúng túng đứng tại chỗ, nhìn Mạc Nhã Như khóc lê hoa đá vũ không biết làm sao, cuối cùng đành phải an ủi nàng ta.

Mạc Nhã Như khóc, nhưng thấy hai huynh muội Triệu Hoằng Lâm đã đi xa, mới thu lại nước mắt chỉ thút thít nhìn Bùi Tử Quân lúng túng cười cười: “Chúng ta đi chơi đi? Đừng đi chợ Đông nữa, đi dạo nơi khác là được, chỉ có hai người chúng ta thôi, không cần đuổi theo hai người kia.”

Trong lòng Bùi Tử Quân thật muốn đi xem hao lan, bởi vì trước kia hắn cũng đã từng nghĩ sẽ đưa một chậu đến cho Triệu Tương Nghi làm đại lễ mừng ngày khai trường, cũng nương theo lý do này để đưa Triệu Tương Nghi đi thưởng thức. . .

Chẳng qua bị Mạc Nhã Như nhìn như vậy, lo lắng nàng ta lại giở chứng khiến hai nhà khó xử, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý định kia, đưa Mạc Nhã Như đi chơi để quên chuyện này, chỉ cần nàng ta vui vẻ thì nhà Triệu Tương Nghi mới không có việc gì đi?

Chương 120: Bà chủ Như Ý tú phường

Lúc hai huynh muội Triệu Tương Nghi đi dạo xong trên đường về nhà, đều không thấy đám người Mạc Nhã Như đâu hết, trong lòng Triệu Tương Nghi có chút chột dạ, hơi nghi ngờ hỏi ca ca: “Huynh nói xem, chẳng lẽ tính tình tiểu thư đó tệ đến nỗi đem việc này cáo trạng với Mạc lão bản? Nếu người lớn trong nhà hiềm khích với nhau, chúng ta...”

“Không có khả năng.” Triệu Hoằng Lâm rất là rất chần chẫn cắt đứt lời Triệu Tương Nghi, “Dù mọi người biết rồi thì sao chứ, thì cũng chỉ cho rằng hài tử cái kỉnh giận nhau mà thôi, chẳng lẽ vì... một chút chuyện nhỏ này mà đem giao tình mấy năm nay hủy hết sao.”

“Cũng đúng.” Triệu Tương Nghi ngẫm lại cũng thấy đúng

Hai huynh muội tiếp tục đi về, về đến Thiên Hi Lâu thì đã qua giờ dùng cơm, người đến cũng dần bớt đi, chỉ thấy Triệu Tín Lương lúc này đang đứng ở trước quầy tính sổ sách, hẳn vì muốn đảm nhiệm vị trí chương quỹ cho tốt, cũng hướng Mạc lão bản xin chút kinh nghiệm.

“Cha, mấy người Bùi gia và Mạc gia đâu?” Triệu Tương Nghi cười hỏi một câu.

Triệu Tín Lương lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn hai huynh muội: “Hai người các con đi đâu vậy? Ba đưa nhóc kia sau khi trở về đều nói không thấy hai đứa đâu, mà bên huyện Giang Ninh kia đang bận rộn nên họ vội vàng về nhà hết rồi.”

Nghe khẩu khí của phụ thân, xác nhận được rằng Mạc Nhã Như không có đem chuyện hôm nay nói cho người hai bên nhà biết, Triệu Tương Nghi thầm trút gánh nặng trong lòng xuống, sau đó nhìn Triệu Tín Lương làm cái mặt quỷ:” Con và ca ca đi dạo ở chợ đông, giờ không có việc gì nữa, vậy tụi con về nhà trước nha.”

Triệu Tín Lương yên tâm mà gật đầu.

Cuối cùng, Triệu Hoằng Lâm còn không quên hỏi Triệu Tín Lương tiền lời hôm nay thu được.

Triệu Tín Lương cũng không muốn giấu con trai, liền nói hết, sau đó chỉ thấy Triệu Hoằng Lâm đang thâm tính toán một chút, rồi ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Triệu Tín Lương nói:”Sao lại nhiều hơn so với dự định như vậy? Con trước đó cũng tính nhầm rồi, không ngờ lại nhiều thêm một thành. Sao hôm nay sinh ý tốt quá vậy chứ?”

Nghe lời con trai nói, Triệu Tín Lương cười vui vẻ, gật đầu, rất là hài lòng nói: “Ít nhiều cũng là Bùi lão bản và Mạc lão bản, hai người đó cho cha chút mặt mũi, còn có Hữu Căn thúc thúc của con nữa đó, cả Lý Chính nữa, không người nào là không có danh tiếng, hôm nay đều đến chúc mừng Thiên Hi Lâu nhà chúng ta khai trương, cũng làm cho mấy khách nhân kia kinh

ngạc vô cùng, cho nên họ mới chạy đến đây, vì những nhân vật nổi tiếng này lại đang ở Thiên Hi Lâu của chúng ta.”

Triệu Hoàng Lâm ngẫm lại cũng cảm thấy có lý, đang muốn cùng tiểu muội đi về nhà, nhưng Triệu Tín Lương nghĩ đến một chuyện rồi nói với hai con: “Còn nữa, Như Ý phường bên kia vừa đến đây để nói chuyện làm ăn với cha, Hoàng Lâm à, dù sao bây giờ con cũng không có việc gì làm, giúp cha một chuyện được không.”

“Cha nói đi.”

“Là như thế này, bà chủ Như Ý phường lúc nãy mới đến Thiên Hi Lâu, nói là mấy món ăn của Thiên Hi Lâu nhà chúng ta ăn rất ngon. Nên muốn chúng ta mỗi buổi trưa đem đồ ăn đến bên tú phường của họ, mà cũng là vì lúc trước Vạn Phúc Lâu còn mở, họ có đến nhờ người Vạn Phúc Lâu đem đồ ăn đến cho họ mỗi buổi trưa, bây giờ Thiên Hi Lâu thay Vạn Phúc Lâu tiếp tục kinh doanh, bà chủ kia đến thử, thấy đồ ăn cũng ngon, cho nên muốn giao dịch với chúng ta, buổi trưa của Như Ý phường đều do Thiên Hi Lâu chúng ta cung cấp.” Triệu Tín Lương trước đem chuyện đã xảy ra giải thích một lần, sau đó cười tươi lấy ra một tờ giấy trắng.

“Như vậy, con giúp cha viết toàn bộ tên các món ăn trong tửu lâu lên đây, một lát nữa con với Tương Nghi về nhà, đi ngang qua Như Ý phường chính là Bách Vị Lâu cũ đó, là một tú phường hai tầng mà lần trước các con đã thấy, lúc đó hai đứa vào trong đưa tờ giấy này cho bà chủ, cha là muốn bên chỗ họ sau này muốn ăn gì, chỉ cần nhìn theo tờ giấy này mà lấy, miễn cho không biết mấy món ăn ở đây lại suy nghĩ.”

Cái này không phải là thực đơn ở hiện đại sao?

Triệu Tương Nghi che miệng cười nhìn phụ thân, nàng tin tưởng, chỉ bằng cái ý nghĩ này của phụ thân, Thiên Hi Lâu sau này sẽ càng náo nhiệt.

Triệu Hoàng Lâm không nói hai lời liền cầm bút viết, sau khi ghi hết tất cả tên món ăn xong, mới cẩn thận cầm tờ giấy Tuyên Thành lên, cẩn thận thổi, chờ mực khô rồi mới xếp lại bỏ vào tay áo, rất thận trọng trả lời phụ thân: “Con sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này.”

“Ngoan.” Triệu Tín Lương rất là hài lòng gật đầu, sau đó lại nói thêm vài câu với hai huynh muội. Hai huynh muội từ biệt phụ thân, rời khỏi Thiên Hi Lâu đi ra ngoài.

Như Ý phường là tú phường mới mở, Bách Vị Lâu chuyển nơi kinh doanh khỏi trấn Thanh Hà được hai tháng thì tú phường này được mở, lần này cả nhà họ chuyển lên trấn, quả thật nghe không ít tin đồn về Như Ý phường này.

Đầu tiên, ở thời đại này là nam tôn nữ ti, một nữ tử lại dám đơn độc ra ngoài mở tú phường kinh doanh, chỉ có một mình không dựa vào ai cũng khiến cho người ta bội phục rồi.

Đương nhiên, người bội phục chỉ có Triệu Tương Nghi, đa số mọi người

đôi với bà chủ Như Ý phường này đều nói xấu sau lưng, hơn phân nửa là thuộc phương diện đức, ai cũng cho rằng nữ tử không có tài mới là có đức, nữ nhân phải ở nhà giúp chồng dạy con, phụng dưỡng cha mẹ chồng mới là vợ tốt, học mấy nam nhân đi buôn bán làm cái gì?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cũng có người nói bà chủ này tính tình cương liệt, mọi chuyện phải được làm gọn gàng, chuyện gì cũng biết một chút, hạ bút thành văn.

Rất nhanh, cả hai đã đến trước cửa Như Ý phường.

Chỉ thấy nơi này vốn là một tửu lâu hai tầng nay đã trùng tu lại thành một tú phường, tấm biển đen viết mấy chữ xinh đẹp đầy hữu lực—— Như Ý phường

Nhìn chữ viết khí khái như vậy, giống như chữ của nữ nhân, nếu như theo lời kỳ nhân mà nói, từ trong những nét chữ này đã thể hiện được người viết chữ này là một nữ nhân tự cường.

Chắc không phải là do bà chủ tú phường này viết chứ?

Triệu Tương Nghi âm thầm nghĩ, theo ca ca đi vào trong Như Ý phường.

Nhưng thấy trong đó có một phụ nhân trung niên đang quét sàn, thấy có người vào liền khách khí hỏi hai người: “Xin hỏi quý khách muốn mua gì?”

Triệu Hoàng Lâm cũng là mỉm cười lễ phép đáp: “Bọn con không có đến mua đồ, bọn con là ở bên Thiên Hi Lâu đến đây tìm bà chủ, lúc này bà chủ có qua Thiên Hi Lâu nói chuyện làm ăn, cho nên bọn con đến đây hỏi rõ thêm vài vấn đề nữa.”

“Hảo, hảo, hảo, hai đứa đi theo ta.” Phụ nhân trung niên quan sát hai huynh muội một phen, thấy quần áo trên người cả hai không tính là cao quý gì nhưng cũng không kém, hơn nữa tuổi tác giống như hai huynh muội mà cả trán đã đờn mấy ngày nay, hơn nữa tính cách cũng rất tốt.

Hai huynh muội đi theo phụ nhân trung niên, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài một gian tú phòng tại lầu hai, phụ nhân trung niên đi vào thông báo một tiếng, sau đó cười hì hì mời hai huynh muội vào nói chuyện.

Hai người gạt đầu rồi bước vào trong, thấy phía trong rất là yên tĩnh.

Cũng không phải là do ít người nên mới yên tĩnh, ngược lại, lúc này cả hai nhìn thấy một cảnh tượng, còn có thể làm việc trong yên tĩnh như vậy, thực khiến cho Triệu Tương Nghi sinh lòng kinh ngạc

Tú gian này rất lớn, bên trong là hơn mười vị tú nương ngồi nghiêm chỉnh, ai nấy đều yên tĩnh ngồi một bên thêu các món đồ khác nhau, bên trong phòng lúc này chỉ nghe được thanh âm của châm tuyền.

Triệu Tương Nghi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, điều này biểu thị cho thể xác và tinh thần đều vô lực, giờ khắc này, nếu nói nàng có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất cũng không có khoa trương, cũng

không quá đáng

“Hai đứa là con của Triệu lão bản sao?” Một tiếng nói dịu dàng đột nhiên truyền đến, hai huynh muội đều là cả kinh, bởi vì quá yên lặng, giọng nói mặc dù dịu dàng, nhưng có vẻ có chút đột ngột.

Nhưng nhìn lại chỉ thấy mấy tú nương này, vẫn đang tiếp tục thêu đồ trong tay, không chút nào bị quấy rầy, có lẽ đã sớm thành thói quen sẽ có giọng nói đột nhiên truyền tới, có thể nói là những tú nương này đều được nghiêm chỉnh huấn luyện.

“Dạ ni, cha cháu bảo bọn cháu đưa giấy viết tên món ăn cho bà chủ.” Triệu Hoàng Lâm hồi đáp.

Triệu Tương Nghi theo nhìn theo hướng nhìn của Triệu Hoàng Lâm, thấy từ phái trong tú phòng, một nữ nhân trẻ tuổi mặc một bộ xuân sam màu nho trên có thêu hoa mẫu đơn đang ngồi trên ghế quý phi, trên đầu chỉ búi tóc đơn giản, dùng một chiếc trâm châu hoa cúc cắm trên đầu, trên mặt thoa một lớp phấn mỏng. Chỉ ăn mặc đơn giản nhưng khó nén lại được toàn thân lộ ra vẻ đẹp cao quý.

Nói vậy, vị này này là bà chủ của Như ý phường rồi?

Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi cẩn thận đi ngang qua chỗ của mấy vị tú nương, đến trước mặt Nhâm thị, Triệu Hoàng Lâm đem lời mà Triệu Tín Lương nói lại một lần nữa cho Nhâm thị nghe, sau đó lấy từ trong tay áo ra một tờ thực đơn đưa cho Nhâm thị xem.

Nhâm thị cười tiếp nhận, chỉ nhìn sơ quá mấy lần, sau đó hài lòng gật đầu, cuối cùng hỏi thêm: “Chữ này là do Triệu lão bản viết?”

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Là do cháu viết, cũng không có đẹp lắm.”

“Quá khiêm tốn rồi, chữ rất đẹp.” Nhâm thị bỗng nhiên đứng lên, giờ ngó đến một chút ánh dương từ cửa sổ chiếu vào, chiếu lên bộ y phục của Nhâm thị, tôn lên da thịt trong suốt của Nhâm thị, phảng phất tỏa ra quang mang.

Triệu Tương Nghi lần thứ hai tỉ mỉ quan sát Nhâm thị, thật khó mà có thể tưởng tượng được, nghe đồn bà chủ này chính là một nữ nhân tự cường, không nghĩ đến khi gặp được, lại là một người hòa khí, giọng nói cũng dịu dàng.

Nàng vốn tưởng rằng, Nhâm thị nhất định là một mẫu dạ xoa hung hãn, không ngờ lại khác đến vậy, cho dù bề ngoài không có hung hãn nhưng không nghĩ tới gặp rồi, đúng là khác so một trời một vực mà.

“Vì sao cháu lại nhìn ta chằm chằm như vậy?” Nhâm thị vui vẻ hỏi Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi mặt nhỏ đỏ lên, bị Nhâm thị hỏi thẳng như vậy, cuối cùng giống như một hài tử cúi đầu ngập ngừng nói: “Cháu, cháu...”

“Xem ra ta đã đoán sai rồi, ta luôn cho rằng con gái Triệu lão bản là một

cô bé thông tuệ, không nghĩ đến lại là cô bé biết xấu hổ như vậy.” Nhâm thị nhanh mồm nhanh miệng, có điều trong lời nói không ý tứ trào phúng nào với Triệu Tương Nghi.

Lúc này Triệu Tương Nghi mới chân chính thấy được Nhâm thị quả quyết thế nào, là một nữ nhân ngay thẳng, dám làm dám chịu.

“Ta tiễn hai đứa ra ngoài, dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì.” Nhâm thị vừa cười, cất tờ thực đơn vào, sau đó dẫn đầu ra ngoài, hai huynh muội bước chân đi theo.

Nhâm thị tiễn cả hai đến cửa tú phường, dọc theo đường đi Triệu Hoằng Lâm vẫn rất là khách khí, Nha6mt hị cũng nói: “Sau này chúng ta còn lui tới, đừng có khách khí như vậy nữa.”

Hai huynh muội đồng loạt cúi đầu từ biệt Nhâm thị, trước khi đi, Triệu Tương Nghi hơi le lưỡi buông lỏng cả người bị Nhâm thị không cẩn thận nhìn thấy, chờ hai huynh muội đi xa rồi, khóe môi Nhâm thị cong lên, thú vị nói: “Ai, xem ra là một tiêu cô nương thông tuệ, lúc nãy đầu óc mình không tỉnh táo không nhìn kỹ mà.”

Chương 121: Lời đồn về Nhâm thị thiết huyết*

*Thiết huyết: ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

“Là bà chủ của Như Ý phường à, ha ha, có chút bản lĩnh đấy.” Phương thị híp hai mắt cười đem củi khô trong tay bỏ vào lò lửa, không quay đầu nói với Triệu Tương Nghi.

Nghe lời nói của huynh muội Triệu Tương Nghi mới từ Như Ý phường trở về, Phương thị cảm thấy rất tò mò về Nhâm thị kia.

“Cũng đúng, một nữ nhân một mình ở trên trấn mở một tú phường lớn như vậy, không thể nào là một người nhút nhát như vậy được chỉ có thể nói người này là một nữ nhân tự cường mới đảm nhiệm nổi.” Triệu Tương Nghi vừa giúp Phương thị lột vỏ đậu, vừa phụ họa nói theo.

Phương thị cũng gật đầu, sau đó lại nói: “Bà nghe người ta nói, nàng ta vốn đã gả chồng rồi.”

“Gi?” Động tác trong tay Triệu Tương Nghi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Phương thị, sau đó lại làm như không có gì tiếp tục lột vỏ đậu, ngoài miệng nói, “Cháu thấy cô ấy tuổi còn rất trẻ, lại còn rất đẹp nữa.”

“Nàng ta không phải là người trấn Thanh Hà, là người Liễu Châu, Liễu Châu cách nơi này rất xa. Bà nghe người ta nói, bà chủ Nhâm này là một người có dũng khí, vừa đến trấn này một thời gian ngắn đã mở tú phường, đôi mắt với tất cả nghi vấn của mọi người nàng ta không một lần tránh né, có cái gì thì nói cái đó, kể cả chuyện nàng ta đã gả chồng, hình như là vì không hợp nên đã cùng chồng ly hôn, một chút cũng không che giấu nói với người bên ngoài.” trong giọng nói của Phương thị mang theo một tia thán phục dành cho Nhâm thị, nhưng là nhiều hơn một phần tiếc hận, nếu nói nữ nhân này quá mạnh mẽ cũng đúng, nhưng về chuyện tình cảm, lại không ai muốn dính dáng đến.

Triệu Tương Nghi cười cười, không nghĩ đến ở thời đại bảo thủ này, lại có một nữ nhân tự cường đến vậy: “Cô ấy có con không, còn nữa nhà mẹ và nhà chồng bên ấy làm gì?” Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Tương Nghi đối với Nhâm thị này cảm thấy hứng thú.

Phương thị không nhiều lời, chỉ đơn giản như nói một việc trong nhà với cháu gái, dù sao cũng là một ngoại nhân, cũng không có kiêng kỵ gì nói thẳng: “Nghe nói thành thân chưa đến một năm, chẳng trách còn trẻ như vậy, là một con dâu trẻ. Không có nghe nàng ta nói đến con cái, chắc là không có, cũng không biết nàng ta cùng chồng ly hôn với nhau có phải là vì chuyện con cái không nữa... Ai, cho nên nói mệnh của nữ nhân chúng ta không như vậy đấy, cho dù là ai, xem như là tiểu thư quyền quý, mà không sinh được con, chính là phạm vào điều tối kỵ nhất, cho nên nữ nhân có cao quý đi chăng nữa cũng không được nhà chồng tôn trọng...” Phương thị nói xong

thấy mình nói quá xa, vì vậy lập tức quay về chủ đề:

“Về phần nhà chồng nàng ta làm cái gì, bà cũng không biết . Nhưng... cha nàng ta là tiên sinh dạy học, từng đỗ tú tài, là một người có học vấn, rất tốt.”

Triệu Tương Nghi gạt đầu, đem đậu vừa lột vỏ xong để lên trên bếp, rồi lấy rau dưa đi rửa sạch, chờ Triệu Tương Nghi quay lại phòng bếp lần nữa, tiếp tục trò chuyện: “Cháu nghe ca ca nói, đồ mà Như Ý phường này thêu rất đẹp, vừa đến trần trên có mấy thàng đã đem tất cả tú phường lớn nhỏ trong trần đề xuống, mà tú phường Diệp thị kia là cửa hiệu lâu đời nên không có bị Như Ý tú phường đoạt sinh ý, có thể nói hiện nay tại trần Thanh Hà thực lực của hai tú phường này ngang bằng nhau.”

Phương thị giữ thế lửa, sau đó đứng dậy đem nồi trên bếp xốc lên, một cỗ nhiệt khí xốc lên mặt, Phương thị vừa nấu ăn vừa gạt đầu nói: “Cho nên mới nói bà chủ này là người có năng lực, nhưng nhìn việc nàng ta làm cho bà nghĩ, nếu nàng đối với chuyện tình cảm đã lãnh đạm, có lẽ về sau sẽ không lập gia đình nữa, một người như thế, khó mà bị người ta đàm tiếu sau lưng, nhưng cũng không phải là không tốt, ít ra dựa vào năng lực đó thì nàng ta có thể tự nuôi sống bản thân mình. Nhưng nếu về sau nàng ta muốn lập gia đình, bà nghĩ rằng sẽ rất là khó, nữ nhân như vậy, nam nhân nào mà dám thích chứ, so về thông minh nam nhân nào so được với nàng ta, cho nên nói, nữ nhân quá mức thông minh cũng chưa chắc là chuyện tốt gì.”

Triệu Tương Nghi rũ mi mắt, tinh tế suy nghĩ lại lời Phương thị nói.

Phương thị thấy thế , biết mình đã nói trúng lên người Triệu Tương Nghi rồi: “Tương Nghi à, con năm nay đã bảy tuổi rồi, xưa nay con đều rất thông minh hiểu chuyện, bà nội nói vậy, con cũng nghe hiểu rồi chứ, cho nên bà nội chỉ có thể khuyên con, con gái ở nhà thì có thể tỏ ra thông minh nhưng khi về nhà chồng rồi , thì phải nhớ kỹ chăm sóc cha mẹ chồng cùng chồng là chính, bọn họ mới là trời của con, nghìn vạn lần học theo bà chủ Nhâm của Như Ý phường, vạn sự đều cậy mạnh, đến cuối cùng trở thành người cô độc, cuối đời không ai để nương tựa vào.”

“Bà nội, con biết mà.” Triệu Tương Nghi khéo léo đáp ứng, làm cho Phương cũng an lòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Còn có. . .” Phương thị bỗng nhiên hạ mi, “Có một số việc, bà suy nghĩ một chút, lại thấy mình quá dung túng cho con rồi, từ lúc con ba , bốn tuổi , bà nội cũng đã nói sẽ dạy cho con nữ hồng, nhưng lúc đó con không chịu học, bà nghĩ con còn quá nhỏ, cũng chiều theo con, nhưng bây giờ nhớ lại, đúng là bà đã quá sơ ý, chuyện này cũng không thể chiều theo con được, miễn cho lại trì hoãn đến sau này cũng không tốt. Bây giờ con đã lớn, có

mấy lời bà cũng không sợ nói thẳng... Trương Nghi à, mẹ con sẽ không quay về nữa đâu.”

“Bà nội, con biết, hơn nữa bà ấy không còn là mẹ con, con không có mẹ.” Đột nhiên Triệu Trương Nghi cắt đứt lời Phương thị nói, như đinh chém cột nói.

Phương thị nghe thế ngực tê rần, sau đó cũng gật đầu nói: “Vì thế, không có mẹ quan tâm, thì chuyện của con bà nội phải quan tâm nhiều hơn. Con bây giờ đã dần lớn, đừng có nghĩ rằng mình còn mấy năm nữa, mấy năm rất ngắn, nháy mắt liền đi qua. . . Con nhìn tiểu cô cô của con đi, vốn là một đứa bé trong tay bà, chỉ chớp mắt một cái đã vài chục năm qua, cô cô con cũng đã sinh tiểu Mẫn Mẫn... Do đó, bà phải nắm chặt mấy năm này mà dạy dỗ con vài thứ cho tốt, bằng không, con cái gì cũng không biết, khi đó đi về nhà chồng cũng sẽ bị người ta nắm khuyết điểm mà bắt thóp.”

“Ai, đều là do bà và ông nội con không tốt, cưới ba người con đâu* không tốt vào cửa... lại hủy cả đời của Nguyệt Cầm...” Phương thị nói đến đây nước mắt lã chã

*Ba người ở đây là chỉ Lã thị, Dương thị và bà vợ mới của Triệu lão tam, mẹ ấy tên gì quên mất tiêu rồi.

Triệu Trương Nghi vội an ủi: “Bà nội, bảo trọng thân thể nha, tuy đầu xuân rồi vẫn có thể bệnh đấy. Cha con, tam thúc và tiểu cô cô như vậy, không phải là do bà và ông nội làm sai, dù sao mọi người chỉ có tiếp xúc vài lần, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy thì có thể nhìn ra cái gì, có nhờ người hỏi thăm cũng không thể nắm rõ hết toàn bộ, rất nhiều giấu những trò xấu sau lưng, đừng nói là bà, lúc trước con cũng không nhìn rõ được Trương gia bên kia có gì không ổn. Xem như nhà chúng ta vận khí không tốt, nhưng bà hãy nhìn đi, bây giờ không phải tốt rồi sao, mặc dù tiểu cô cô và bác nhỏ đã ly hôn, truyền ra cũng không tốt, nhưng bây giờ cô cô và tiểu Mẫn Mẫn rất vui vẻ và hạnh phúc đó thôi.”

“Hơn nữa cha ta con cảm thấy rất thỏa mãn với cuộc sống bây giờ, cha có Thiên Hi Lâu và chúng ta là người thân là đủ rồi.” Trên mặt Phương thị vẫn còn nước mắt, Triệu Trương Nghi an ủi thêm vài câu nữa.” Tam thúc thăm mới vào cửa cũng đâu phải là do bà và ông nội chọn đâu, nhà Tam thúc đã làm ô yên chướng khí như vậy rồi, cũng không liên quan đến bà và ông nội chút nào, đây chính là do họ tự rước họa vào bản thân.”

“Ai, bà càng già càng không dùng được mà, bây giờ để cho cháu gái an ủi cái bà già này, tiểu nha đầu.” Cuối cùng, Phương thị khẽ nhéo mũi Triệu Trương Nghi cười nói.

Lúc này, Triệu Trương Nghi hít một hơi dài, ở cổ đại điều kiện chữa bệnh cực kỳ lạc hậu, thân thể Phương thị từ trước đến nay không được tốt, nàng thật lo lắng thân thể Phương thị lại xảy ra vấn đề, bởi vậy mỗi khi có cơ hội nàng đều cố gắng giúp Phương thị thả lỏng tinh thần, vui vẻ mỗi ngày như

vậy đối với thân thể khỏe mạnh không ít.

“Được rồi, chúng ta quay về chủ đề chính.” Phương thị đột nhiên nghiêm túc hẳn, nhìn chăm chăm vào Triệu Tương Nghi.

“Bà nội, làm sao vậy, sao lại nhìn con chăm chăm thế, bà nhìn vậy con sẽ sợ đó.” Triệu Tương Nghi chột dạ cười cười, tận lực trốn tránh đề tài mà Phương thị chuẩn bị nói, nàng thật sự không có khiếu thêu thùa may vá à nha, có lần nổi hứng lên thêu chữ thập, nhưng không cẩn thận làm rơi kim xuống giường, buồn bực nhất là tìm không được kim làm hại nàng lo sợ muốn chết, để tránh khi ngủ bị kim đâm nàng phải gọi nữ mẫu đến thay đổi chăn và ga giường hết.

Vì vậy khi Phương thị nhắc đến nữ hồng, Triệu Tương Nghi luôn mang theo bóng ma, rất sợ trong lúc học, lại không cẩn thận làm rơi kim, mất tiền không nói, chỉ sợ không cẩn thận đâm lên làm chân bị thương... Nàng không thể giống như kiếp trước mà sai người thay đổi hết ga chăn trên giường được.

“Đừng có đánh trống lảng.” Thái độ lần này của Phương thị dường như rất kiên quyết, “Con hãy nghe bà nói, cho dù con học tốt hay không tốt, đều phải học. Chí ít đến cuối cùng, cũng có thể may một chút đồ, dù làm không tốt nhưng cũng không bị người ta nói, chí ít là con đã nỗ lực rồi. Nhưng nếu như con không biết làm, vậy chính là phạm vào điều tối kỵ.”

“Thế nhưng bà nội...” Triệu Tương Nghi dùng chiêu cũ kéo dài âm cuối làm nũng, “Con không có khiếu học nữ hồng mà, trước đây không phải đã học qua với bà rồi sao, bà nhìn một chút đồ con thêu xem, có ra hình ra dạng sao.”

“Không được hồ nháo.” Phương thị giả bộ tức giận nghiêm mặt lại, “Con phải nghe bà nói, từ hôm nay trở đi, không được làm nũng, phải theo ta học vài thứ. Để xem, chúng ta bắt đầu từ thêu và nấu ăn trước, chờ con học cho tốt rồi, bà sẽ thử dạy cho con cái khác.”

“A.” Triệu Tương Nghi há to cái miệng nhỏ, vô lực bước chân ra khỏi trừ phòng.

Tình cờ gặp Triệu Hoằng Lâm, Triệu Tương Nghi không nói gì nhìn trời: “Ca ca, bà nội muốn ép muội học nữ hồng.”

“Đây là chuyện tốt, huynh cũng vừa mới nghe được, muội bây giờ không chỉ theo học nữ hồng với bà nội mà đại ca cũng sẽ ở bên cạnh dạy muội viết chữ, luyện cho giỏi vào, mấy năm nữa, chữ muội viết sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều.” Triệu Hoằng Lâm cười nói.

Triệu Tương Nghi chóng nạnh lớn tiếng nói: “Gì, ca ca đã nghe hết mà cũng không đi vào xin bà nội giúp muội sao.”

“Được rồi được rồi, được rồi, đừng giận, đây là chuyện nữ nhi phải học, sau này muội lớn lên, phải cảm ơn bà nội đấy.” Triệu Hoằng Lâm ôn tồn khuyên nhủ.

Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó bước theo Triệu Hoằng Lâm đến thư phòng, nàng muốn luyện chữ để tĩnh tâm lại.

Được rồi, học thì học, nàng sẽ cố gắng học thật tốt, nhưng thành quả ra sao, nàng cũng không dám bảo đảm. . .

Chương 122: Vừa lúc huynh đang thiếu túi hương

“Không được, phải thêu một đường nữa, cái này là nút kết mà.” Phương thị cau mày đoạt lấy ‘tác phẩm’ trong tay Triệu Tương Nghi, rồi cầm kéo cắt hết chỉ, nếu như không làm như vậy, Triệu Tương Nghi sao có đồ để thêu lại lần nữa chứ, nhìn cách cầm kim thêu này giờ không biết sai hết bao nhiêu lần mà nàng vẫn không có được một nửa điểm tiến bộ.

“Thật lãng phí, bà nội.” Triệu Tương Nghi chu cái miệng nhỏ nhắn mết mòi nói, sau đó tựa vào ghế rũ mi, “Đây chính là vải tốt, con đã nói rồi, đừng có bắt con học nữ hồng, lát nữa dùng vải này mà làm lại, khẳng định nó sẽ nát cho xem, dùng vải tốt như vậy con thấy quá lãng phí.”

Phương thị cười đậm chọc vào mi tâm Triệu Tương Nghi: “Con nha, tuổi nhỏ như vậy mà làm như mình lớn rồi đấy, đây không phải là chuyện con cần quan tâm? Bây giờ con chỉ cần ngoan ngoãn học tốt nữ hồng và trù nghệ thôi là tốt rồi, về phân vải, nguyên liệu nấu ăn gì đó, là để cho bà nội và cha con quan tâm là được.”

“Còn có, bà không phải đã nói nhiều lần rồi sao, học nữ hồng là phải dùng vải tốt, trước đây lúc tiểu cô cô con học vì điều kiện trong nhà không tốt, bà không có cách nào khác phải đem vải bố và chỉ cũ đưa cho cô con luyện tập, may mắn tiểu cô con trời sinh rất giỏi chuyện này nên tay nghề cũng rất tốt. Nhưng con lại không giống như thế, bây giờ điều kiện nhà chúng ta đã tốt, như vậy bà không thể lại ủy khuất con được, còn nữa con không có thiên phú thêu thùa, nếu dùng vải kém thì con phải học đến bao giờ mới được đây?”

Triệu Tương Nghi xì một tiếng cười cười, lại lắc đầu: “Bà nội nói tới nói lui là chê con ngốc sao.”

“Ồ, con nhóc này, con nói con ngốc thì cả thiên hạ này không có hài tử nào thông minh hết.” Phương thị một bên giúp Triệu Tương Nghi cắt một miếng vải mới, một bên cười nói.

Để cho nàng thêu tốt hơn, phải thất bại vài lần nữa mới được, sau đó đem khung thêu đã chuẩn bị xong đưa cho Triệu Tương Nghi: “Đây, trước thêu vài đường, luyện tay một chút, đừng... lại thêu sai rồi, cách dùng kim thêu đơn giản như vậy, cô cô con học một ngày đã vài dạng còn con học nhiều ngày như vậy đến một dạng cũng không xong, chỉ một lần thêu thôi mà vẫn sai là sao?”

Triệu Tương Nghi bắt đắc dĩ cầm khung thêu trong tay, như người lớn mà thở dài một hơi, sau đó không nói một lời tiếp tục thêu

Kỳ thực, đến mức này, không phải là do nàng không có thiên phú may vá mà là châm pháp cổ đại quá khó, vòng tới vòng lui, đôi tới đôi lui, còn phải nhớ châm pháp, nàng quả thật bị quay đến hôm mê rồi... Vừa nghĩ tiếp theo

sẽ học thêm nhiều châm pháp khó khác nữa, Triệu Tương Nghi rầu muốn chết, nàng không muốn đem thời gian lãng phí quá nhiều ở những châm pháp đầu tiên này đâu.

“Vì sao nữ hài đều phải học nữ hồng. . .” Triệu Tương Nghi vừa thêu, vừa bĩu môi nói thầm

Phương thị lắc đầu, không để ý, đi ra khỏi phòng, Triệu Tương Nghi đã nói đến lần thứ mười câu này trong hôm nay rồi.

“Ui da...” Lần kim thứ hai đâm xuống vải đã đâm trúng ngón tay Triệu Tương Nghi, đau đến mức nàng ném đi khung thêu trên tay xuống, đau đơn ngậm ngón tay vào miệng.

Lúc sau lại làm bầm: “Rốt cuộc ai là người phát minh ra việc thêu thùa này vậy?”

“Một mình muội ở đây làm bầm cái gì vậy?” giọng nói của Bùi Tử Quân từ phía sau truyền đến.

Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn hắn, lông mày dần giãn ra :”Tại sao huynh lại tới đây?”

Hôm nay Bùi Tử Quân mặc một bộ xuân sam tơ tằm lục sắc, vẫn là một tiểu tử gầy ốm, bây giờ tiết trời dần nóng lên, nhanh nữa cũng sắp đến tiết đoan ngo, chờ tiết đoan ngo qua al2 bắt đầu một mùa nóng nhất trong năm. Bùi Tử Quân đứng ở ngoài cửa, vừa lúc giống như tảng đá che mắt ánh sáng bên ngoài, ánh sáng bị ngăn bên ngoài như hội tụ lại hết cơ thể nhỏ của hắn, làm hắn giống như tiên đồng hạ thế vậy.

“Hôm nay huynh đến đây, là giúp cha vận chuyển một chuyến hàng về huyện.” Bùi Tử Quân mỉm cười đi đến, rất tự nhiên ngồi bên cạnh Triệu Tương Nghi

Bùi Tử Quân bây giờ bắt đầu giúp Bùi lão bản xử lí một vài việc al2m ăn nhỏ, nếu không phải hắn tự dung nhắc tới, Triệu Tương Nghi sợ là quên mất chuyện này, bởi vì vô luận như thế nào nàng cũng không tin được Bùi Tử Quân mới mười tuổi mà có thể kế thừa công việc làm ăn của Bùi gia rồi.

“Muội đang thêu gì vậy?” Bùi Tử Quân chỉ vào khung thêu trên tay Triệu Tương Nghi, hắn thực không nhìn ra trên ấy thêu cái gì.

Triệu Tương Nghi lúng túng, sau đó đem khung thêu để trên bàn, xấu hổ cười: “Đừng để ý tới nó, mới học, muội còn không biết mình đang thêu cái gì nữa...”

Bùi Tử Quân đưa tay nắm thành quyền ngăn cười lại, sau đó cố ý trêu nói: “Tốt lắm, chờ muội học tốt rồi, có thể thêu đồ cho ta đi.”

Triệu Tương Nghi không có ngại, chỉ bĩu môi lắc đầu nói: “Sợ là không có ngày đó, muội vĩnh viễn đều học không tốt chính là trên phương diện thêu thùa này.”

“Từ từ học nhất định sẽ thành công, Mẫn Nhu gần đây cũng bắt đầu học những thứ này, so với muội cũng như vậy thôi, có nháo một chút,

nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi học, bây giờ đã có thể nhìn ra được một chút hình vẽ đơn giản rồi.” Bùi Tử Quân nhẹ giọng an ủi.

Triệu Tương Nghi vừa nghe, lại càng cảm thấy đả kích hơn: “Mẫn Nhu so với muội còn nhỏ hơn, cũng có thể thêu ra được hình được dạng rồi... Muội quả nhiên không có khiếu ở phương diện thêu thùa này. Ai, vì sao nữ hài đều phải học nữ hồng?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Theo Bùi Tử Quân, phàm là con gái trong nhà, đều phải học qua những chuyện này, bây giờ đột nhiên bị Triệu Tương Nghi hỏi lại như vậy, làm cho hắn trong một thời gian ngắn không biết trả lời thế nào mới tốt đây.

Triệu Tương Nghi cũng không có mong chờ rằng Bùi Tử Quân có thể giải đáp một chút thắc mắc của mình, chỉ mỉm cười cho qua.

“Được rồi, muội đang làm túi hương sao?” Bùi Tử Quân đột nhiên hỏi cái này.

Triệu Tương Nghi buồn bực nhìn hắn một cái, sau đó gật gật đầu nói: “Cái này là do tiêu cô cô trước kia đã dạy cho muội, cũng rất đơn giản, so với thêu thì thú vị hơn nhiều, còn có một điểm tốt là, nó không dễ bị đâm vào tay giống như thêu,” Triệu Tương Nghi một bộ đáng thương đem hai tay mình xò ra, mười đầu ngón tay đều lấm tẩm vết thương nhỏ, nhìn rất dọa người.

“A, làm sao mà nghiêm trọng như vậy có đau hay không .” Bùi Tử Quân nhìn thấy mười đầu ngón tay Triệu Tương Nghi đều bị thương do kim đâm, nhất thời hoảng hốt, thất thố cầm lấy bàn tay Triệu Tương Nghi, ngoài miệng không ngừng hỏi vài câu quan tâm.

Triệu Tương Nghi làm gì mà suy nghĩ nhiều đến vậy, ở trong mắt nàng Bùi Tử Quân cũng lắm chỉ al2 một đứa con nít chưa phát dục mà thôi, nên không có để ý tay mình bị hắn cầm, mặt nở nụ cười nói: “Đau thì đau, có điều chỉ đau lúc đó thôi, bây giờ tốt rồi, ai, không có biện pháp, bà nội bắt muội học, không phải là lo lắng cho tương lai muội không ai thêm lấy sao.”

Nghe được từ ‘lấy’ này, cả người Bùi Tử Quân giống như điện giật thả tay Triệu Tương Nghi ra, sau đó vội cúi đầu xuống lộ vẻ tức giận, hai bên mặt hồng hồng giống như lửa đốt.

“Huynh làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi thân thiết hỏi hắn một câu.

Bùi Tử Quân tận lực ổn định lại tim đang đập nhanh, mấy ngày nay không biết tại sao, hắn bình thường đều như vậy hết, nhất là lúc đối mặt với Triệu Tương Nghi, loại cảm giác này càng rõ ràng hơn

Sau khi điều chỉnh lại tâm tình giống như bình thường rồi, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tương Nghi ngượng ngùng cười cười: “Không có gì. . .Cái đó, muội vừa nói là sẽ may túi hương sao?”

Triệu Tương Nghi thấy Bùi Tử Quân có vẻ không được tự nhiên, lại cố ý nói sang chuyện khác, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ lung tung, Bùi Tử Quân tiêu chính thái này chẳng lẽ... Không thể nào hắn mới bấy lớn, nhất định là mình suy nghĩ nhiều quá rồi, quả nhiên, mình ngay cả một tiêu chính thái cũng không tha, lại suy nghĩ lung tung gì đâu ấy.

“Ừ, muội đang định thêu một chút hoa văn đơn giản lên, nhưng chuyện này cũng không làm được, bà nội nói, thêu là tinh hoa của nữ hồng, túi hương mà thêu đơn giản thì không được, nên phải học cho nghiêm chỉnh vào.” Triệu Tương Nghi ném qua chuyện tìm cách thoát khỏi chuyện này, tiếp tục than thở với Bùi Tử Quân

“Nếu không muội làm cho huynh một cái đi, huynh vừa lúc đang thiếu túi hương.” Lúc này Bùi Tử Quân khôi phục lại bộ dáng như cũ, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng.

Triệu Tương Nghi ngàng đầu nhìn thẳng vào hắn, phản ứng đầu tiên là, người là đại thiếu gia nhà giàu mà lại thiếu túi hương? Chỉ cần hô một tiếng, sẽ có vô số người nguyện ý vì người mà làm túi hương, người ngược lại muốn gây khó dễ cho tỷ đây, để tỷ làm túi hương cho người?

“Gi, lẽ nào huynh cho rằng ta sẽ không biết làm túi hương là gạt huynh sao?” Triệu Tương Nghi trầm nghĩ thế nào, liền nói ra khỏi miệng.

Bùi Tử Quân thấy nàng hiểu lầm ý của mình, nhưng cũng không giải thích, nghĩ thầm nàng nghĩ như vậy là hay nhất, vạn nhất nàng quá lo lắng hoặc không làm nữa, đến lúc đó thì không ổn rồi, sợ rằng hai người về sau muốn làm bằng hữu cũng không được.

“Tốt lắm a, cứ như vậy quyết định, trước khi ta rời đi, hi vọng muội có thể làm được một cái túi hương đưa cho ta, bằng không chính là muội cố ý nói dối, không biết mà nói biết.” Bùi Tử Quân xoa đầu Triệu Tương Nghi cười, sau đó đứng lên ra khỏi phòng.

Triệu Tương Nghi như cũ nói một tiếng “Hứ”, sau đó để khung thêu xuống, xoay người vào phòng mở hộc tủ ra lấy chỉ màu.

Nhìn màu sắc đối lập nhau, nhớ đến hôm Bùi Tử Quân mặc một bộ xuân sam lục sắc, vậy dùng chỉ màu xanh đi, rồi thêu một con cá nhảy qua cửa, vừa đẹp mà ẩn ý trong rất tốt.

Sau khi quyết định xong, Triệu Tương Nghi vui vẻ ngồi trước bàn làm túi hương, không cần phải nắm bắt cách thêu là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào, Triệu Tương Nghi giờ này khắc này mới biết được

Lúc trước muốn nàng làm túi hương, nàng thật sự không muốn tí nào, thà rằng dành thời gian đi giúp Phương thị làm nhiều việc hoặc đi luyện chữ, nhưng bây giờ, sau khi học thêu, cách nghĩ của Triệu Tương Nghi liền thay đổi, thà rằng mỗi ngày làm túi hương cũng không nguyện học thêu, tránh lãng phí nhân thân....

Bùi Tử Quân cứ như vậy đứng ở dưới cây lê trước cửa nhà, lẳng lẳng

nhìn Triệu Tương Nghi ngồi ở trong phòng, một lúc thì mặt ửng mày chau, một lúc lại cao hứng không ngớt, nàng chính là vùi đầu làm túi hương, bộ dáng thật nghiêm túc, con mắt đen dưới hàng lông mày rậm, ánh mắt của nàng hình như vĩnh viễn đều hữu thần như vậy.

Chương 123: Tìm sư phó chi Tương Nghi

Qua tiết đoan ngo, khí trời ngày càng nóng bức, mùa hè năm nay đến sớm, giữa tháng tư đã nóng, Triệu Tương Nghi vốn bị bắt mặc xuân sam, bởi vì Phương thị đối với cháu gái chăm sóc đặc biệt tốt, không để cho bị nhiễm lạnh, vì vậy dù Triệu Tương Nghi đã lớn rồi vẫn rửa mặt bằng nước nóng.

Nhưng trời giữa tháng tư rất nóng, Triệu Tương Nghi thực sự chịu không nổi, cuối cùng hỏi qua Phương thị và được sự đồng ý của bà, mới dám đổi sang hạ sam.

Nhanh chóng mặc lên người nhưng phát hiện y phục không còn vừa thân nữa.

Triệu Tương Nghi nghĩ dù sao cũng chẳng sao hết, tiết trời đâu phải là mùa đông lạnh giá, tay áo y phục có ngắn cũng chẳng sao, nhưng Phương thị bắt gặp lập tức đòi làm cho Triệu Tương Nghi một bộ đồ mới.

Chỉ là mua vải để may quần áo mất hơn nửa ngày, ngoài ra còn mua vải cho Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tín Lương, nhưng Phương thị cũng không mua cho mình một chút nào, Triệu Tương Nghi không đồng ý, cuối cùng ngàn khuyên vạn khuyên, Phương thị mới miễn cưỡng chọn thêm mấy gòc vải tốt có hoa văn để làm quần áo.

Vốn là Phương thị dự định tự mình động thủ làm vải bộ đồ mới nhưng khi đi ngang qua Như Ý phường, trong đầu Phương thị lóe lên một tia ý niệm.

Sau khi về đến nhà, Phương thị lập tức bỏ vải vóc trong tay xuống, đi tới đi lui làm việc, đem Triệu Tương Nghi rơi vào trong sương mù.

Đến chạng vạng tối, Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tín Lương đều trở về, Triệu Tương Nghi bỗng nhiên tỉnh ngộ, ban ngày Phương thị bận rộn như vậy là muốn tìm cho nàng một sư phó dạy nữ hồng.

Trái qua một phen giải thích, Phương thị cho rằng Triệu Tương Nghi mấy hôm nay học tập nữ hồng tiến bộ không lớn, làm thế nào cũng không tốt, nhưng xét cho cùng, Phương thị khẳng định không phải là do Triệu Tương Nghi không có năng lực, cho nên bà muốn mời một sư phó dạy, nói thẳng ra chính là tìm một sư phó ưu tú nghiêm túc dạy cho Triệu Tương Nghi, để cho Triệu Tương Nghi ở phương diện nữ hồng tiến bộ lên.

Dù sao bà thân là bà nội của Triệu Tương Nghi, chính tay nuôi cháu lớn như vậy, việc đánh chửi khẳng định sẽ không làm rồi, nhưng nếu làm sai cũng nghiêm khắc nói hai câu trách cứ, chỉ sợ Triệu Tương Nghi ở phương diện nữ hồng vĩnh viễn không có tiến bộ. Cho nên nhất định phải tìm một sư phó mắng được lại dạy được cho Triệu Tương Nghi, đồng thời người này phải có tay nghề thâm thừa tốt nhất, chọn đi chọn lại vẫn thấy Nhâm thị là

người thích hợp nhất.

Vì vậy, để cho cháu gái có thể học tốt nữ hồng, tương lai tốt hơn, Phương thị không thể làm gì khác hơn là cắn răng nói muốn đưa Triệu Tương Nghi đến chỗ Nhâm thị bái sư học nữ hồng.

Triệu Hoàng Lâm nghe xong thì không có ý kiến gì, chuyện của nữ nhi trong nhà, hẳn thấy nhưng Phương thị so với hẳn lại hiểu hơn.

Nhưng Triệu Tín Lương lại lộ vẻ do dự: “Gần đây Thiên Hi Lâu và Như Ý phường lui tới thường xuyên, con mới được, nhà bà chủ Nhâm là phường thêu chánh tông Tô Châu, tay nghề cao như vậy, nàng ta sẽ nguyện ý truyền cho ngoại nhân sao?”

“Phường thêu Tô Châu sao? Ai nha, vậy thì tốt quá rồi, nếu Tương Nghi bái nàng ta làm sư phó, đến lúc đó kỹ thuật thêu sẽ ưu tú đến cỡ nào.” Phương thị ném luôn câu nói cuối cùng của Triệu Tín Lương, vẻ mặt hung phấn nói.

Triệu Tín Lương tâm lộ ra chút bất đắc dĩ: “Chỉ sợ người ta không muốn nhận, đến lúc đó mà bị truyền ra ngoài, sợ rằng cả trấn trên không ai không biết đến mẹ, không chừng lại đem bất lợi đến cho Tương Nghi nữa.”

“Sao có thể chứ? Tương Nghi của chúng ta ngoan hiền như vậy, ai thấy đều thích, tuổi còn nhỏ, học mấy thứ này một chút cũng thông, nàng ta sao lại không muốn thu chứ.” Phương thị có chút mất hứng khi Triệu Tín Lương nói khuê nữ không tốt.

Triệu Tín Lương cũng vội giải thích: “không phải, không phải đâu, con đương nhiên biết Tương Nghi rất giỏi, mẹ lại nghĩ sang hướng nào rồi, hơn nữa, vạn nhất bà chủ Nhâm không muốn truyền tài nghệ thêu thừa đó ra ngoài thì sao, chúng ta đến gặp như vậy, chẳng phải mũi dính tro sao? Sau này buôn bán giữa Thiên Hi Lâu và Như ý phường cũng khó xử hơn... Hơn nữa, con thấy Tương Nghi đối với chuyện này không có hứng thú nhiều, chúng ta đừng có ép nó học nữa.”

“Ừ, cha nói đúng” Triệu Tương Nghi cũng đồng ý, lập tức làm nũng với Phương thị, “Bà nội...bà dạy con là được rồi, kỹ thuật thêu đó của bà cháu sẽ cố gắng học, là Tương Nghi ngốc...Nếu như bà nội giao cháu cho bà chủ Nhâm, Tương Nghi sợ sẽ bị mắng chết...Bà chủ Nhâm thoát nhìn cũng hung dữ nha.”

“Ồ hay, hôm trước cháu đâu có nói như vậy, không phải cháu nói bà chủ ấy trẻ tuổi, hiền hòa lại xinh đẹp sao?” Phương thị chọc chọc mi tâm Triệu Tương Nghi, “Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi, không thử một chút làm sao biết kết quả? Có điều kiện tốt trước mắt như vậy, có gì không nắm chứ?”

Triệu Tín Lương còn muốn nói cái gì đó, Phương thị lại chặn lời của hắn: “Tín Lương, con tâm tư không tinh tế, không biết đây là bài học vỡ lòng. Con thấy Tương Nghi không thích học nữ hồng thì chiều nó không cho nó

học. Như vậy sau này con bé lớn lên, cái gì cũng không biết, như thế liền không tốt, đến lúc đó đừng trách mẹ không nói đây nhé.”

“Con sẽ làm túi hương . . .” Triệu Tương Nghi nhỏ giọng nói ra một câu.

Phương thị bị lời nói của nàng chọc cười một tiếng: “Vây giá y [áo cưới] của con sau này sẽ là túi hương sao? Những thứ khác cắt may như tú công con không biết làm, thì sao con tự làm cho mình một bộ giá y đây?”

“Bà nội, người ta còn nhỏ mà...” Triệu Tương Nghi trong lòng biết Phương thị đã quyết định rồi, nàng cũng không thay đổi được, chỉ đành giả bộ làm một đứa trẻ ngượng ngùng, xô cửa chạy ra ngoài.

Trở lạ phòng mình, Triệu Tương Nghi mới cảm giác được mình như một con vịt sắp bị nướng... Nhâm thị không đồng ý thu nàng làm đệ tử mới tốt, nếu thật sự thu thì những ngày sắp tới của nàng chẳng thoải mái nữa rồi. Chỉ cần nghĩ trảng cảnh ở Như Ý phường lần trước đã thấy thôi, mười mấy tú nương ngồi trong một gian tú các, chỉ có tiếng hít thở và tiếng kim đi qua vải vóc, không còn gì hết, nếu bắt nàng trải qua một cuộc sống như vậy, còn không bằng giết nàng cho xong đi.

Nhưng Phương thị bên này ý đã định, cũng bắt đầu hành động.

Mấy ngày tiếp theo, Phương thị mỗi ngày đều lo lắng suy nghĩ xem nên chuẩn bị quà cáp gì để dâng môn báỉ phỏng Nhâm thị, dù sao cũng là truyền nhân của nghề thêu Tô Châu truyền thụ, nếu thật sự để cho Triệu Tương Nghi báỉ nàng ta làm sư phó, học được tuyệt kỹ này, cũng phải mất một phen tâm tư.

Mà Nhâm thị không đồng ý cũng không sao, Phương thị đã chuẩn bị biện pháp để ứng phó rồi....

Nếu như Nhâm thị không đồng ý thu Triệu Tương Nghi làm đồ đệ, như vậy Phương thị sẽ nói nhà bọn họ không có ý để cho Triệu Tương Nghi học tinh túy nghề thêu Tô Châu, mà chỉ muốn Nhâm thị nghiêm khắc dạy Triệu Tương Nghi một ít cơ bản của nữ hồng, có thể để cho con bé lớn lên không bị người ta chê cười nữ hồng của mình.

Đã nói đến như vậy, Nhâm thị cũng đâu thể cự tuyệt được.

Cuối cùng, nhớ đến tuổi của Nhâm thị, Phương thị liền chuẩn bị một pho tượng thần tài mạ vàng đưa cho Nhâm thị, từ trong miếu thỉnh về, hơn nữa bà là lão nhân gia đưa mấy thứ này sang tặng thoạt nhìn có chút trịnh trọng, chỉ mong Nhâm thị thích.

Triệu Tương Nghi vô lực bội phần, lần này nàng có thuyết phục đại ca Triệu Hoảng Lâm, nhờ đại ca đến cầu tình cho nàng cũng vô dụng, chẳng biết sao thái độ của Phương thị đối với chuyện này lại cố chấp đến vậy.

Triệu Tương Nghi biết bà là quan tâm đến mình, lo tương lai mình lớn rồi chẳng biết làm cái gì, gả đến nhà chồng sẽ bị người ta bắt bẻ, vì vậy đối chuyện này không cho Triệu Tương Nghi từ chối, cực kỳ cứng rắn.

Triệu Tương Nghi nghĩ đến điều này, trong lòng cũng rất ám áp, đành

tiếp nhận sự thật, không hề làm trái ý Phương thị, cuối cùng ở trong lòng cầu mong Nhâm thị chớ mất năng, hoặc không có ý tứ muốn thu đồ đệ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhà rỗi -Vitamon C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Chờ lúc Phương thị mang theo Triệu Tương Nghi chính thức đăng môn bái phỏng, đã sang tháng năm mưa dầm, năm nay mưa dầm đến rất muộn, chẳng qua bây giờ Triệu Tín Lương không đi hoa mầu ngoài ruộng mỗi ngày nữa, khí trời tốt xấu cũng không ảnh hưởng đến sinh ý của tửu lâu, vì vậy năm nay cả Triệu gia không có xem thời tiết tốt xấu để tránh này nọ nữa.

Vài mẫu ruộng ở dưới quê đã giao cho triệu lão nhị trông coi, một con bò cũng cho Triệu lão nhị sử dụng, đến lúc thu hoạch hoa mầu thì chia bốn phần cho Triệu lão nhị, Triệu lão nhị cực kỳ cao hứng tiếp nhận nhiệm vụ này.

Về rau trồng trong ruộng, nguyên liệu làm Thập Tam Hương thì giao cho hai người Triệu Nguyệt Cầm và Lý thị chăm sóc.

Bên này, Phương thị cẩn thận che dù mang theo quà tặng đến Như Ý phường, vẫn là phụ nhân trung lần trước tiếp đãi hai người, bây giờ mọi người đã quen thân, vì vậy ai nấy đều nói chuyện thân thiết.

“Hai vị đến đây lại mua mấy thứ này đến chi vậy?” Phụ nhân trung niên nhận dù của Phương thị, sau đó tận lực không để nước mưa rơi lên sàn, một mặt lại hỏi Phương thị.

Phương thị rất khách khí, chỉ gật đầu nói: “Hai bà cháu ta đến đây, al2m phiền bà vào thông bà với bà chủ một tiếng, nói ta có việc quan trọng muốn gặp bà chủ, chẳng biết bà chủ có rảnh không?”

“Lúc này là lúc không rảnh lắm, ta sẽ đi nói, hai bà cháu qua đây ngồi chờ một chút đi.” Phụ nhân trung niên hòa khí đáp lại.

Triệu Tương Nghi kỳ thật đã suy nghĩ rất nhiều khi nghe một câu, bà chủ lúc này không rảnh...

Phương thị kéo Triệu Tương Nghi ngồi xuống ghé chờ, còn cẩn thận quan sát từ trái sang phải, từ trên xuống dưới các tú phẩm trong tú phường, đều là châm pháp của nghệ nhân Tô Châu, tinh xảo mà mềm mại, làm cho phương thị vui vẻ vô cùng.

Triệu Tương Nghi nhìn biểu tình của bà nội, hình như là đã khẳng định Nhâm thị sẽ thu năng làm đồ đệ...

Không bao lâu, Nhâm thị từ lầu hai đi xuống.

Quần lụa mỏng màu xanh thêu hoa sen, giày vải thêu nguyệt viên vân, trên mũi giày là đóa hao màu vàng ấm áp, bước chân nhẹ nhàng mà khéo léo, từ bậc thang làm bằng gỗ đi xuống, váy áo như xòe thành ô theo từng bước chân, trông rất đẹp mắt.

Triệu Tương Nghi từ phía dưới nhìn lên, thấy Nhâm thị hôm nay sơ tóc thành kiểu vân kế đơn giản, cũng không hề giống những phu nhân quyền quý

sơ thành một kiểu trang trọng, trên tóc chỉ có một cây trâm bạch ngọc tô điểm, tua châu trong suốt như ngọc lay động, làm nổi bật mái tóc đen nhánh

Lần trước gặp mặt vì quá kinh ngạc nên chưa chú ý kỹ đến ngũ quan của Nhâm thị, lần này thừa dịp nàng ta xuống lầu, Triệu Tương Nghi cẩn thận nhìn lại một lần nữa, phát hiện Nhâm thị thật có khí chất của một nữ nhân.

Ngũ quan cũng không tầm thường, trái lại là một người xinh đẹp là đẳng khác, không giống như nữ tử thanh lâu lỗ mảng, mà người này sinh ra một cỗ khí chất quyết đoán. Mắt to, trong suốt động lòng người, hơn nữa khí chất của Nhâm thị càng làm cho đôi mắt quang mang đến bức người. Mũi cao mà bóng nhắn, nhưng không có nhọn, nhìn qua là tương xứng với khuôn mặt.

Trên mặt Nhâm thị đẹp nhất là môi, môi nàng ta nhỏ, khẽ mím môi cười rộ lên làm cho khuôn mặt thêm vài phần quyến rũ, thêm nữa nàng ta đã từng qua một đời chồng, so với các thiếu nữ mới lớn thì đẹp hơn rất nhiều.

Nữ nhân như vậy, một mình ở bên ngoài, không sợ gặp nguy hiểm sao?

Triệu Tương Nghi thất thần suy nghĩ, giống như Nhâm thị này mỗi lần không mang cho nàng kinh ngạc thì cũng là vui mừng.

Chương 124: Bái sư

“Triệu đại nương hảo.” Nhâm thị dừng bước chân nhìn Phương thị , dịu dàng cười, lên tiếng chào hỏi.

Phương thị thấy nàng hiền hòa, dễ nói chuyện trong lòng cũng sinh ra hảo cảm, cũng cười bắt chuyện: “Ai nha, bà chủ Nhâm quá khách khí rồi, tú phẩm trong tú phường các người thật tinh xảo, chẳng trách lại đứng vững ở cái trấn này.”

“Triệu đại nương quá khen, nào, mời ngồi.” Nhâm thị mỉm cười mời Phương thị và Triệu Tương Nghi ngồi xuống lần nữa, phụ nhân trung niên cung kính bưng trà bánh đến mời hai bà cháu.

“Triệu tiểu thư, mấy hôm không gặp.” Ánh mắt Nhâm thị rơi vào người Triệu Tương Nghi , gật đầu chào hỏi.

“Con bé là đã nha đầu ở nông thôn, đâu dám xưng là tiểu thư, để bà chủ Nhâm chê cười rồi.” Phương thị sờ đầu Triệu Tương Nghi, sau đó cười híp mắt nói.

Nhâm thị lắc đầu: “Cháu đây thấy con bé rất khí phái. A, đúng rồi, lần này hai bà cháu tới tìm cháu có việc gì vậy, là chuyện liên quan đến Thiên Hi Lâu chuyện bên kia?”

“Không phải. . . Không quan hệ đến chuyện làm ăn hai bên.” Chuyện đến nước này phải nói ra, ngược lại Phương thị có chút khấn trương, chỉ tinh tế quan sát thần sắc của Nhâm thị, sau đó bảo Triệu Tương Nghi đứng lên,” Bà chủ Nhâm, bà chủ nhìn xem Tương Nghi nhà ta cũng đã đến tuổi học nữ hồng rồi, chỉ là...Ta là một bà lão ở nông thôn nên hiểu biết không nhiều, nếu là trước kia ta dạy không tốt cũng không sao, nhưng mà bây giờ nhà ta có điều kiện, ta nghĩ lại cũng không muốn ủy khuất cháu gái nhà mình, cho nên...Cho nên ta nghĩ, mang con bé đến Như Ý phường nhìn một chút, chẳng biết bà chủ Nhâm có hứng thú hay không mà chỉ dạy con bé lúc rảnh rồi?”

Phương thị nói hết , Triệu Tương Nghi ngay sau đó cũng muốn nói nhưng lời đến cổ họng đã nghẹn lại.

Có điều thấy Nhâm thị vẫn chưa lập tức đáp ứng, Triệu Tương Nghi cũng thoáng an lòng.

Thấy Nhâm thị không nói lời nào, Phương thị cũng bận tâm trong lòng, chỉ vội giải thích: “Ha ha, nghe nói bà chủ ngài là truyền nhân của phường thêu Tô Châu, ta nghĩ không biết bà chủ Nhâm đây có hiểu làm ý tứ của ta không...Là như thế này, nhà ta chỉ là định mang Tương Nghi đến trong tú phường học nội dung chính của nữ hồng, nếu bà chủ Nhâm không có ý định truyền châm pháp của phường thêu Tô Châu cho người ngoài, thì chỉ cần dạy con bé một ít kiến thức cơ bản là được, có thể đảm bảo cho nó về sau có về

nhà chồng cũng không bị nhà chồng bắt bẻ.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?” Nhâm thị ngược mắt hỏi một câu.

Phương thị nghe thế, lập tức trả lời: “Bảy tuổi, nói về tuổi học nghề, đúng là chậm chút ít, đều là do người lớn nhà ta sơ sót, trì hoãn con bé lâu đến vậy .”

“Nhưng con thật sự không muốn học, con đối với phương diện nữ hồng thật không có hứng thú...” Triệu Tương Nghi nói như đinh chém cột

Phương thị vội kéo tay nàng sau đó lại nhìn Nhâm thị cười: “Đừng nghe con bé nói bậy, lúc trước là do cả nhà ta bận rộn, quên mất phải dạy nó những thứ này.”

Nhâm thị nhìn vẻ mặt cực kỳ khẩn trương của Phương thị, lại nhìn sang vẻ mặt phiền muộn của Triệu Tương Nghi, trong lòng đã hiểu, suy nghĩ một hồi, cuối cùng mở miệng: “Tốt lắm, đại nương bảo con bé về nhà làm một chiếc khăn thêu cho cháu xem trước, lúc đó cháu sẽ suy nghĩ đến việc có thu hay không con bé làm đồ đệ.”

Thật tốt quá

Triệu Tương Nghi nhảy nhót trong lòng, kể từ ngày đó, xem như nàng có nghiêm túc thêu thùa thì sản phẩm làm ra không xấu xí cũng là không ra hình dạng, đến lúc đó Nhâm thị mà nhìn sẽ không thu nàng làm đồ đệ vì tư chất của nàng quá tệ.

Nhâm thị không có bỏ qua tia khoái chí đến nhanh rồi mất nhanh trên mặt Triệu Tương Nghi, trong lòng có chút dao động, lại nghe Phương thị vì Triệu Tương Nghi khuyên nói: “Đề bà chủ Nhâm chê cười rồi, thực không dám giấu diếm, Tương Nghi chưa bao giờ làm qua nữ hồng nên ở phương diện này rất kém cỏi, lúc ở nhà cũng chỉ luyện tay thôi, đến lúc đó đồ vật làm ra sợ vô pháp thỏa mãn yêu cầu của bà chủ...”

Nghe Phương thị nói thế, Nhâm thị ước chừng cũng hiểu ý của bà, ngẫm nghĩ một hồi, Nhâm thị nói thẳng: “Như vậy đi, Triệu tiểu thư trước qua bàn thêu bên kia làm vài kim cho ta xem.” Nhâm thị giơ một ngón tay chỉ bàn thêu đối diện.

Phương thị muốn trợ giúp, bà khẩn trương muốn chết, nhưng Triệu Tương Nghi lại nhẹ nhõm thở ra, dù sao tài năng là trời cho, chỉ sợ khiến cho Nhâm thị thất vọng đến cực điểm, đến thì vài châm, cũng giống như lên sân khấu biểu diễn thôi.

Đứng dậy đi tới bàn thêu đối diện, Triệu Tương Nghi chọn một cây kim thêu, tiện tay lấy một sợi chỉ màu hồng nhạt, chỉ là động tác xỏ chỉ tương đối mất nhiều thời gian, Nhâm thị bắt đầu đứng lên đến phía sau lưng Triệu Tương Nghi, lông mày hơi nhíu lại.

Khó khăn lắm mới xỏ chỉ xong, Triệu Tương Nghi bắt đầu ngồi đàng hoàng ở bên cạnh bàn thêu dựa theo châm pháp mà Phương thị đã dạy lần lượt làm, nàng làm cực kỳ chăm chú, vì chính là sợ Phương thị phát hiện

mình làm có lệ, đến lúc đó trở về sẽ buồn rầu không vui.

Thế nhưng, có những chuyện vừa bắt đầu phải nói đến thiên phú, Triệu Tương Nghi thật không có thiên phú ở phương diện thêu thùa, vì vậy cho dù có chăm chú làm, cũng không thêu ra được hình dạng đẹp nào hết.

“Dừng.” Đột nhiên Nhâm thị nhẹ giọng nói, sau đó đi đến trước mặt Triệu Tương Nghi

Mắt thấy châm pháp của hài tử này rối loạn, chỉ màu đã rời, Nhâm thị vì muốn giữ mặt mũi cho Phương thị, mới kêu dừng.

“Là châm pháp cơ bản.” Nhâm thị lầm bầm, sau đó nhìn Triệu Tương Nghi, “Vây tiểu thư sang bên kia chọn một mảnh vải may cho ta xem.”

Triệu Tương Nghi đứng dậy nghe theo, Phương thị lập tức khẩn trương, nhìn biểu tình trên mặt Nhâm thị, như là không hài lòng lắm với tay nghề của Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi chọn một mảnh vải bố màu xanh nhạt, chất lượng vải tốt đến vậy, sẽ không bị mình làm cho lãng phí chứ? Vuốt ve mảnh vải bố trên tay, cảm giác thật mềm mại, sau đó mới bắt đầu xỏ chỉ, gấp đôi vải bố lại, nghĩ đến hình dạng mà mình đã học cùng với Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm trước đó, bắt đầu may.

Trong lúc may, ngón tay bị kim đâm hai lần, Triệu Tương Nghi không muốn mất mặt, chỉ nhíu mày rồi tiếp tục, cho đến khi Nhâm thị hô ngừng mới thôi.

Nhìn khối vải lam ban đầu rất đẹp, bây giờ bảy phần uốn éo tám phần lệch, kinh ngạc hơn là hoa văn trên vải lại cũng không thoát khỏi méo mó, nhìn qua cực kỳ xấu xí.

Nhâm thị mím môi híp mắt như đang suy nghĩ, cuối cùng là quay về ghé ngồi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tương Nghi

Trái tim yếu ớt của Triệu Tương Nghi vào giờ khắc này cực kỳ khẩn trương, rất sợ đột nhiên Nhâm thị phản ứng ngược đời, thu nàng làm đệ tử...

Phương thị so với bất luận người nào càng khẩn trương hơn, chỉ đứng tại chỗ thỉnh thoảng xoa tay, là do bà quá sốt ruột, sớm biết vậy thì bà đã dạy cho Triệu Tương Nghi một lần cho tốt một chút, chờ nàng quen tay rồi thì đưa đến chỗ Nhâm thị, như vậy cũng có thể để cho Nhâm thị thỏa mãn gặt đầu.

“Hảo, cháu nguyện ý thu tiểu thư đây làm đồ đệ.” Cuối cùng, Nhâm thị đột nhiên nói ra một câu rất nghiêm túc. (O.O)

“A?” Có làm hay không. . . Triệu Tương Nghi thầm nói, nàng ngỡ như mình đang rơi vào trong sương mù.

“Thật tốt quá cảm tạ bà chủ Nhâm, ai nha, nữ hồng của Tương Nghi sau này phải dựa vào bà chủ rồi.” Phương thị có chút bất ngờ, vui mừng nhưng không quên cảm tạ Nhâm thị đã thông cảm cho.

“Bà chủ, cháu có thể hỏi tại sao ngài lại nguyện ý nhận cháu làm đồ đệ

không?” Triệu Tương Nghi quả thực rất kinh ngạc, tài nghệ của nàng như vậy mà có thể vượt qua sao.

“Ta suy nghĩ lâu như vậy, là vì một khi ta nhận đồ đệ sẽ không có hối hận, mặc kệ người đó có thiên phú hay không, tư chất có chênh lệch thì đã sao, thu thì cũng đã thu, ta nhất định sẽ không oán giận cái gì. Cho nên mới suy nghĩ lâu đến thế. Thực không dám giấu diếm.” Đột nhiên Nhâm thị nhìn Phương thị, “Lúc này trong lòng cháu không muốn thu tiểu thư đây làm đồ đệ, có điều cháu thấy tiểu thư đây rất thích may vá và vải vóc, mới nghĩ lại. Người học thêu, nếu tư chất thông tuệ nhưng tâm thuật bất chính hoặc chẳng hề thương tiếc đối với vật liệu để làm tú phẩm, thì người như vậy tay nghề làm sao mà tinh xảo được, cũng vô dụng.”

“Bà chủ nói xong rất đúng” Phương thị lúc này rất vui vẻ.

Nhâm thị cười cười, nói tiếp: “Cho nên, cháu thấy tiểu thư rất yêu thích vật liệu, liền thay đổi cách nhìn, cháu rất thích điếm này ở tiểu thư, mặc dù ngay từ đầu, tư chất của tiểu thư kém một chút, cũng không quan hệ, thêu là do mình làm, tú phẩm cũng là từ tay mình, học hỏi mới có được dĩ nhiên sẽ ngày càng thuần thực.”

“Đúng, đúng, đúng... Vậy cháu gái ta khi nào có thể đến đây học tập?” Phương thị dò hỏi.

Nhâm thị suy nghĩ một hồi, sau đó nghiêm túc nói: “Cháu thu đồ đệ thì đương nhiên sẽ chú ý, như vậy đi, hai bà cháu về trước, chờ cháu rãnh rồi sẽ phái người đến thông báo, đến lúc đó hài tử này sẽ đến đây làm lễ bái sư.”

“Ai nha, thật sự là quá tốt, cảm ơn bà chủ a” Phương thị vui vẻ nói, trịnh trọng cũng tốt, như vậy người trên trời có thể nghe thấy, đối với danh tiếng của Triệu Tương Nghi lại càng tốt

“Học trò của cháu không nhiều lắm chỉ có ba người, nhưng giờ đã xuất sư, vì vậy bây giờ có thể chuyên tâm chỉ dạy một mình tiểu thư đây.” Vừa nói vừa nhìn về phía Triệu Tương Nghi, “Hảo hảo nỗ lực theo ta học hỏi, chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ tiến bộ.”

Triệu Tương Nghi nghe xong một câu như vậy, lại càng nghĩ mình như vẹt áp chảo, nhưng ngại vì lễ tiết, cũng còn là gật đầu cười, rất là khéo léo đáp ứng.”

“Bà chủ Nhâm, nào, nào, nào, đây là chút lòng thành, bà chủ nhìn một chút xem, ta là một bà lão quê mùa thiếu chút nữa là quên mất rồi.” Phương thị cũng vui vẻ, cuối cùng mới nhớ tới muốn đưa nên nói như vậy.

Nhâm thị thấy là thần tài mạ vàng, chắc là tốn rất nhiều tiền, liền lập tức trả lại: “Cháu nguyện ý thu tiểu thư đây làm đồ đệ, cũng không vì quà cáp lớn mà nhận, cháu chần chẫn sẽ dạy dỗ tiểu thư tốt, đại nương nên đem về đi.”

“Bà chủ Nhâm quá khách khí rồi, thứ này là ta thành tâm cầu tới, đặt ở trong tú phòng vừa lúc có thể thêm tài, có điếm tiền bạc vào, bà chủ nhanh

nhận đi thôi, không thì ta không vui đó.” Phương thị cố ý cậy già lên mặt.

Nhâm thị vô pháp, chỉ phải bảo phụ nhân trung niên nah65n lấy, sau đó cười nói: “Triệu đại nương sau này cứ gọi cháu là Nhâm sư phó đi chứ gọi ‘Bà chủ Nhâm’, nghe xa lạ quá.”

“Tốt, bà chủ Nhâm” Phương thị thốt ra, mọi người không khỏi cười cười, Phương thị lập tức sửa lời nói, “A quên, là Nhâm sư phó, Nhâm sư phó.”

Chờ qua giữa tháng năm, đến ngày mười tám tháng năm, Triệu Tương Nghi mới chính thức bái Nhâm thị làm sư phó.

Lễ bái sư rất là long trọng, nơi tổ chức là Như ý phùng, đưa đến không ít sự quan tâm của bách tính, bởi vì lúc trước cũng có đôi vợ chồng dắt con đến gặp Nhâm thị xin làm đồ đệ, nhưng Nhâm thị cũng chưa từng đáp ứng qua, bây giờ thấy Triệu Tương Nghi có thể có phúc khí tốt như vậy, liền cho rằng Triệu Tương Nghi rất có thiên phú.

Vì vậy lúc ở lễ bái sư kính trà, bách tính bàn luận sôi nổi, Triệu Tương Nghi lại một lần nữa cảm giác được áp lực thật lớn.

Chương 125: Tiểu thư xác định là đang theo đuổi

Ngày thứ hai sau lễ bái sư Triệu Tương Nghi theo quy cũ đến Như Ý phụng học nghệ

Không phải không thừa nhận, Nhâm thị là người dạy nữ hồng rất tốt, lúc Triệu Tương Nghi đến tú phường bắt đầu học nghệ, Nhâm thị không có gấp gáp bắt Triệu Tương Nghi học ngay nội dung chính của nữ hồng, ngược lại cầm lấy tú phẩm làm thất bại đưa cho nàng, muốn nàng phải phân biệt các dạng trước, mấy ngày sau, nàng bắt đầu xem phế phẩm này như xiêm y mà may lại.

Qua nửa tháng sau, Nhâm thị mới bắt đầu dạy Triệu Tương Nghi theo, trải qua huấn luyện khắc khổ Triệu Tương Nghi đối với việc xử kim luân chỉ và châm pháp may vá đơn giản nắm rõ như lòng bàn tay, đương nhiên cũng chịu không ít áp lực từ Nhâm thị, gian khổ tiến bộ.

Trước đó vài ngày, lúc Triệu Tương Nghi còn chưa bắt đầu học theo, Phương thị âm thầm lo lắng muốn chết, thấy Triệu Tương Nghi mỗi ngày chỉ biết may vá, Phương thị còn hoài nghi rằng Nhâm thị này có thật tình muốn dạy Triệu Tương Nghi không đây.

Đến đầu tháng sáu, bắt đầu những ngày nóng nhất trong năm, Nhâm thị mới bắt tay dạy Triệu Tương Nghi châm pháp, lúc này, này, Triệu Tương Nghi lại học tập bộ châm pháp phức tạp hơn, nhưng so với lúc trước thì cảm thấy học rất đơn giản, có lẽ là do quen tay nên mới học dễ dàng như vậy.

Phương thị thấy nữ hồng của Triệu Tương Nghi ngày một tiến bộ, tảng đá đè nặng trong lòng chậm chạp để xuống, lúc này mới chân chính tín nhiệm Nhâm thị.

Hơn nữa, Triệu Tương Nghi cũng đã nói rõ tình hình với Phương thị, Nhâm thị đang bắt đầu dạy Triệu Tương Nghi châm pháp của phường theo Tô Châu, từ đơn giản đến phức tạp, mà Triệu Tương Nghi lại không có thiên phú, cho nên Nhâm thị dù có nghiêm khắc, nhưng vẫn rất cẩn thận dạy Triệu Tương Nghi để nàng không theo sai hoặc theo bị rối chỉ, còn cẩn thận giảng lại lần nữa cho Triệu Tương Nghi nghe.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi ngồi một mình ở trong tú các luyện tập châm pháp, thành quả của mấy ngày này là nàng có thể theo một đóa hoa nhỏ... Tuy rằng mọi người trong nhà và Nhâm thị nhìn thấy đều dờ khóc dờ cười, nhưng Triệu Tương Nghi rất vui vẻ nha.

Học nữ hồng nhiều ngày như vậy làm cho nàng dần dần sinh ra lòng hiếu thắng, mắt thấy các tú nương trong tú các không tốn sức nào có thể theo ra một vài tú phẩm sống động, Triệu Tương Nghi lại nhìn mình phải mất mấy ngày mới theo được một đóa hoa nhỏ, trong lòng không khỏi u buồn, do đó nàng quyết tâm, nhất định phải luyện nữ hồng cho tốt, để không bị người

khác chế nhạo.

Quả thật, có áp lực thì có động lực, có đãi ngộ đặc thù thì đương nhiên sẽ có người đổ kị.

Giữa lúc Triệu Tương Nghi vùi đầu khổ luyện kỹ thuật thêu thùa của mình, một tú nương gọi là Lam nương đi vào tú các, vừa nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi, liền nghiêng răng đi tới.

Mấy ngày qua, hỏi ai sinh lòng đổ kị với Triệu Tương Nghi thì chỉ có vị Lam nương này thôi.

Bởi vì Lam nương tuy chỉ là tú nương của Như Ý phường, nhưng không phải là học trò của Nhâm thị, cũng từng có lần Lam nương xin Nhâm thị nhận mình làm học trò, vì tú nghệ của Lam nương rất tốt, lại là châm pháp của phường thêu Tô Châu, có điều không giống như Nhâm thị, là truyền nhân của phường thêu Tô Châu, đồng thời am hiểu được tinh hoa của kỹ thuật thêu Tô Châu.

Thế nhưng Nhâm thị vẫn không đáp ứng nàng ta, cũng không có cho một lý do, lúc đó Lam nương rất là thương tâm, còn cho rằng là tay nghề của mình chưa tốt nên Nhâm thị mới không thu làm đồ đệ, vì vậy từ đó về sau, Lam nương so với bất cứ người nào càng khắc khổ hơn, so với ai khác đều chăm chỉ hơn, chính là đợi có một ngày nào đó Nhâm thị sẽ thu nàng làm đồ đệ.

Nhưng bây giờ, đột nhiên giữa đường nhảy ra một Triệu Tương Nghi

Hơn nữa tức chết người là, Triệu Tương Nghi nhỏ hơn nàng, lại còn ngốc hơn nàng ta nữa.

Sao có thể so với nàng ta, cái gì cũng không bằng nàng ta, lại hết lần này đến lần khác lọt vào mắt xanh của Nhâm thị, nói sao Lam nương nàng ta có thể bình tĩnh nổi đây.

Nghĩ đến điều này, hai tay Lam nương nắm chặt thành quyền, hàm răng nghiến lại. Lúc này, Triệu Tương Nghi mới phản ứng được phía sau mình hình như có người, tưởng là Nhâm thị, mấy ngày này nàng đã sớm thành thói quen Nhâm thị ở sau lưng nàng nhìn nàng thêu, vì vậy cũng không quay đầu lại, cười nói: “Sư phụ, ngày hôm nay con không có thêu hoa nhỏ xấu xí nha, con đổi sang thêu uyên ương, con tiến bộ không?”

Lam nương nghe nàng nói như vậy, càng tức giận đến ngũ tạng lục phủ đều muốn thất lại.

Nha đầu lười nhác không có thiên phú này dựa vào cái gì có thể lọt vào mắt xanh của bà chủ.

Hai tay nắm chặt lại buông lỏng ra, nàng ta thở ra một hơi, sau đó chậm chạp bước đến trước mặt Triệu Tương Nghi: “Không phải là bà chủ, là ta.”

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói khác Triệu Tương Nghi càng hoảng sợ, kim thêu vô ý đâm vào ngón tay, chờ nàng cẩn thận buông tú phẩm xuống, mới dám bỏ ngón tay vào miệng, bởi vì Nhâm thị không cho phép

Triệu Tương Nghi đề tú phẩm bị dính máu, cũng đã nói qua cho dù tú phẩm có thất bại đi nữa thì phải biết tôn trọng tú phẩm mà mình làm.

Đương nhiên, đối với các tú nương khác trong tú các lại không giống, các tú phẩm thất bại hơn phân nửa đều bị các tú nương ném qua một bên, từ những phương diện này cho thấy, Nhâm thị đối với Triệu Tương Nghi dạy dỗ nghiêm khắc cỡ nào.

“Là Lam nương a? Có việc gì thế?” Triệu Tương Nghi vừa mới đến đây học gọi các tú nương ở đây là a di, nhưng Nhâm thị muốn Triệu Tương Nghi giống như mọi người gọi thẳng tên húy của nhau.

Khóe miệng Lam nương hơi co giật, sau đó ngồi xuống ngay đối diện Triệu Tương Nghi, khuôn mặt cười đến quỵên rũ: ”Còn đang luyện tập châm pháp sao? Bà chủ thật kiên trì, cũng chưa từng thấy bà chủ đối với mấy tú nương bọn ta kiên nhẫn chỉ dạy như cô nhỉ, ai nha, thật quá bất công.”

Nhâm thị cũng quỵên rũ, cũng yêu nghiệt, thế nhưng hơn phân nửa là do tướng mạo, bên trong con người là cốt cách cao quý, cương nghị, quỵên rũ đến mê hoặc, yêu nghiệt muốn giết người, còn có cỗ nhu tình như nước. Nhưng khác xa với Lam nương, Lam nương cũng quỵên rũ, nhưng là từ trong xương thịt, cực kỳ giống hoa khôi làng chơi, từ trên xuống dưới cười đến câu hồn lạc phách.

Triệu Tương Nghi không thích Lam nương, còn lý do không thích, chính là cảm thấy người này không hợp, hoặc có thể là do cách nói chuyện của Lam nương làm cho nàng không thích.

“Ngón tay đau không? Làm sao để bị đâm trúng thế.” Lam nương híp mắt khanh khách cười, mặc dù không có cười đến mức run rẩy người khoa trương, nhưng khó có thể yêu thích được.

Triệu Tương Nghi vội vã lắc đầu: “Không có đau.”

“Đau cũng là phải, Triệu tiểu thư, tiểu thư không có thiên phú nhưng có thể trở thành đồ đệ của bà chủ, chính là tu đến tám kiếp mới được. Còn người bình thường, bà chủ còn không nhận, nếu ta là tiểu thư, có thể làm đồ đệ của bà chủ, cho dù có thể bị đau mười ngón tay, ta cũng cam tâm tình nguyện.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi: “. . .”

Lam nương thấy Triệu Tương Nghi không có trả lời, còn cho nàng còn nhỏ nên nghe không hiểu, vì vậy càng nói càng nặng: “Ồ, nhìn xem, tiểu thư xác định đây là uyên ương sao?” Đầu tiên nàng ta liếc mắt nhìn sang tú phẩm một cái, sau đó khoa trương dùng khăn tay che miệng cười khanh khách nói, “Ta còn tưởng rằng, ha hả, ta còn tưởng rằng là vịt chết a nhìn lại không giống vịt chết, cũng không biết là thứ gì, ha hả, cười chết ta.”

“Lam nương.” Bất chợt Triệu Tương Nghi đứng lên, tận lực bảo trì hình tượng nhìn thẳng nàng ta, “Mặc dù ta không có thiên phú, nhưng cũng không để cho cô có thể lấy ra giễu cợt như vậy, chưa bao giờ có người thiên phú tốt lại cười chê người thiên phú kém đâu.”

Lam nương kinh sợ, nàng cẩn thận quan sát Triệu Tương Nghi một lần nữa, sau đó không thèm để ý mở miệng nói: “Thế nào, thì ra người vốn không có ngốc, người nghe hiểu lời của ta nói à.”

Nếu như là những người khác muốn đùa giỡn với nàng, Triệu Tương Nghi nàng đều có thể tiếp nhận, cười trừ thì xong nhưng còn Lam nương thì không được. Nàng không thích Lam nương, khi người mình ghét nói ra những lời mình không thích thì chính mình còn ghét hơn, nàng đâu thể nào nuốt trôi cho nổi.

“Ta có nói mình ngốc sao?” Triệu Tương Nghi trả lời một cách mỉa mai, “Kẻ ngu si mới nói người khác ngốc.”

“Người” Lam nương đứng phắt dậy, ngón tay chỉ vào Triệu Tương Nghi híp hai mắt, run rẩy mắng, “Giỏi cho một dã nha đầu ở nông thôn đừng tưởng mình lọt vào mắt xanh của bà chủ thì cho rằng mình tài giỏi, nói trắng ra là bà chủ và phụ thân người có chút quan hệ, nên người mới ở đây được.”

“Người nói cái gì hả đồ vô liêm sỉ.” Lúc này, Triệu Tương Nghi có thể nhìn nếu Lam nương nói mình nhưng tuyệt không nhìn nữa khi lam nương đã đụng chạm đến Triệu Tín Lương, nàng không giữ được bình tĩnh nữa, khi người ta giễu cợt cha mình, “Có biết nói lung tung khi xuống đại ngục sẽ bị cắt lưỡi không?!”

Lam nương không ngờ một tiểu cô nương nhỏ tuổi lại có thể nói ra những lời kinh khủng như vậy, nhất thời lại càng hoảng sợ, vội che miệng mình lại, bộ dáng cực kỳ kinh hoàng.

Triệu Tương Nghi cười nhạt, người cổ đại hay mê tín dùng mấy thứ này dọa dọa bọn họ không còn gì tốt hơn

“Người nếu còn dám nói lung tung nửa câu, bị ta biết hoặc ca ca ta biết, người hãy chờ chịu đựng đau đớn đi ở dưới âm phủ đi, ta là một tiểu hài tử chưa bao giờ biết nói dối.” Triệu Tương Nghi lệ ngữ nói.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Nhâm thị lẳng lẳng đi đến, váy dài quét đất, nhưng chỉ thấy bà chủ Nhâm này nhìn Lam nương rồi lại nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó nhìn Lam nương chậm rãi mở miệng nói: “Ta nói rồi tú các này người có thể tùy tiện đi vào sao?”

“Bà, bà chủ, ta sai rồi. . . Ta, ta chẳng qua là quan tâm đến Triệu tiểu thư nên mới đến xem một chút.” Giọng nói Lam nương nhất thời lấp bắp, Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn nàng ta, không khỏi thán thán tốc độ thay đổi sắc mặt của nữ nhân này thật nhanh.

“Đi ra ngoài đi.” Giọng nói Nhâm thị trầm xuống.

Thế nhưng Triệu Tương Nghi tuyệt không có sợ, bởi vì đây chỉ là vẻ bề

ngoài của Nhâm thị, ngày thường ở cùng một chỗ nên nàng biết Nhâm thị là một người hiền hòa lại có tâm địa thiện lương, nữ nhân xinh đẹp tốt bụng như vậy, sao bị nhà chồng đuổi đi không biết?

Lam nương bụm mặt khóc chạy ra khỏi tú các, Nhâm thị liếc nàng ta một cái rồi nhìn Triệu Tương Nghi, chờ bên trong dần yên tĩnh trở lại, mới mỉm cười xoa đầu này: “Đừng nghe nàng ta nói bậy, con nếu đã là học trò của ta rồi thì ta sẽ dạy dỗ con cho thật tốt, chỉ cần con không nản chí, nhất định sẽ có thành tựu.”

“Su phụ, con biết.” Triệu Tương Nghi khéo léo gạt đầu.

Chương 126: Người không cần ở lại Như Ý tú phường

Được rồi, Nhâm thị thật là một sự phụ tốt, đối với nàng rất có kiên nhẫn giảng dạy, cùng kỳ vọng, nàng sao có thể phụ kỳ vọng của người mà buông tha nữ hồng

Triệu Tương Nghi nắm tay nhỏ tràn đầy quyết tâm, thân ảnh Nhâm thị đã sớm biến mất, chờ nàng ngẩng đầu lên nói một câu “Sự phụ, con sẽ cố gắng làm tốt.” thì phát hiện, Nhâm thị đã đi ra ngoài từ lâu, gì vậy chứ 囧.

Kết quả là, nàng cũng đi ra theo, tò mò muốn biết xem Lam nương sẽ bị Nhâm thị mắng ra sao.

Ở chỗ dạy dỗ người của Nhâm thị, Triệu Tương Nghi thật sự là bái phục, một chữ thô tục cũng không nói, cũng không thất thố như đàn bà chanh chua chửi đổng, chỉ lãnh lừng nói mấy câu cũng đủ làm cho người ta nước mắt nước mũi chảy ra. Ai, phải nói là Nhâm thị này ngôn từ sắc bén, hay là nói là lời nói ác độc đây.....

“Người không cần ở Như Ý phường nữa.”

Triệu Tương Nghi mới bước ra khỏi cửa, nghe thấy câu này.

Nàng nhất thời hóa đá, không sai, thật là hóa đá.

Những lời này là từ miệng Nhâm thị nói ra, Triệu Tương Nghi quả thực không thể tin được. Đúng, Nhâm thị xưa nay đối với các tú nương cực kỳ nghiêm khắc, không hài lòng sẽ mắng vài câu, bình thường như vậy thôi cũng đủ làm cho mấy tú nương khóc rồi, đây chính là tình cảnh trong Như Ý phường, nhưng Nhâm thị chưa từng trực xuất ai cả, ngay cả Lam nương từng phạm qua sai lầm lớn, chuyện đem toàn bộ tú phẩm chuẩn bị đưa cho khách làm hư, Nhâm thị cũng chỉ nghiêm túc nói vài câu với Lam nương, cũng trừ tiền lương hằng tháng, nhưng chưa từng n lời trực xuất nàng ta.

Nhưng hôm nay là sao?

Đơn giản là Lam nương vừa chế nhạo nàng một phen, đây là chuyện bé xé ra to.

Những lời này vừa nói ra, Lam nương lập tức quỳ xuống cầu xin Nhâm thị, không có la hét, Lam nương ở trên trần này tuy gia cảnh không tốt lắm, nhưng chính xác là sinh ra ở trần, ở hiện đại chính là người thành phố không phải là người dưới quê, vì vậy nàng ta sẽ bảo trì phong độ của mình, sẽ không giống Dương thị hờ chút là nằm ra đất khóc nháo.

Nàng ta chỉ là đang khóc.

Vai run lên một cái, hai tay cẩn thận nắm váy Nhâm thị, ngoài miệng muốn nói chuyện, lại mở miệng không nói gì.

Cả tú các không còn yên tĩnh nữa.

Không cũng còn tiếng kim khâu và xô chỉ, mọi người bất khả tư nghị kinh hô, cũng có người vì Lam nương cầu tình, Nhâm thị không có phát hỏa,

không có ngăn lại, chỉ là lẳng lặng nhìn.

Đôi khi, Triệu Tương Nghi cảm giác được mình nên học Nhâm thị một ít, dù có tức giận cũng không để lộ, gặp nguy không loạn, nữ tử như vậy, xem như không phải tầng lớp quý tộc thì cũng là tiểu thư cao quý.

“Sur, sur phụ.” Triệu Tương Nghi rớt cục mở miệng, đứng ở phía sau Nhâm thị, lúc này mọi người trong tú các nhìn về phía Triệu Tương Nghi, có ánh mắt cầu cứu, có ánh mắt xem thường, có ghen tỵ, nhưng trong đó nhiều hơn là ánh mắt đố kỵ của Lam nương.

Triệu Tương Nghi tận lực tránh ánh mắt của các tú nương và Lam nương, chỉ nhìn Nhâm thị, trên mặt bảo trì nụ cười: “Sur phụ, vì sao, muốn đuổi Lam nương đi? Nàng chẳng qua là. . .”

“Con đi vào tiếp tục thêu duyên ương đi.” Giọng nói Nhâm thị lúc này lộ ra một tia ôn hòa, mặc dù trên mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng Triệu Tương Nghi hiểu, hơn nữa cũng kinh ngạc, hóa ra Nhâm thị hồi nãy ở ngoài cửa nghe được đối thoại giữa nàng và Lam nương.

“Thế nhưng, sur phụ, con không hiểu, Lam nương nàng tuy rằng. . .”

“Con cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời, muốn ném thử trứng phạt ư?” Lần này Nhâm thị quay đầu nhìn Triệu Tương Nghi, mặc dù câu nói kia có chút xa lạ, nhưng từ ánh mắt Nhâm thị, Triệu Tương Nghi nhìn thấy âm áp.

Nàng không muốn quản chuyện này, như vậy chuyện này vẫn còn có nguyên nhân gì khác nữa.

Triệu Tương Nghi nghĩ như thế, xoay người bước vào trong, tiện thể đóng cửa tú các lại.

Lam nương hừ lạnh, còn tưởng rằng Triệu Tương Nghi có thể giúp được mình, không nghĩ tới nàng ta chỉ làm bộ, căn bản chẳng có cái ý tứ đó.

Nghĩ thế, Lam nương cắn răng nghiêng lợi mắng nhất cú: “Mèo khóc chuột, giả từ bi ta biết ngay, người không có tốt bụng thay ta nói chuyện đầu, đúng là dã nha đầu hạ tiện ở nông thôn.”

Lam nương nói một câu như vậy, cũng đắc tội không ít người.

Các tú nương ở đây, hai phần ba là đến từ nông thôn, chỉ có mấy người ở thị trấn, có giao hảo tốt với Lam nương, nguyện ý vì nàng ta cầu tình, những người còn lại kinh ngạc, chẳng qua là có thái độ xem trò vui thôi.

Nhâm thị thấy Triệu Tương Nghi đóng cửa lại, mới chậm rãi nói chuyện với Lam nương: “Người căn bản không xứng để nói con bé như vậy.”

“Vì sao, ta rớt thua con bé đó ở điểm nào?” Những lời này có chút chọc giận Lam nương, chỉ thấy nàng ta tức giận mà hơi nâng cao âm lượng, “Ta là người trên trấn, con bé đó ở nông thôn sao có thể so với ta, lúc ta xin bà chủ nhận ta làm đệ tử, ta cũng đã nắm được kiến thức cơ bản kỹ thuật thêu Tô Châu, ta còn tinh thông kỹ thuật thêu Hồ Nam, vì sao, bà chủ thà rằng thu một con bé lười biếng, ngu ngốc làm đệ tử, cũng chịu thu ta, ta so với nó còn

chăm chỉ hơn, bà chủ không phát hiện nó thừa dịp bà chủ không có ở đó mà ngủ gà ngủ gật sao? Bà chủ cũng không phát hiện nó hay lười biếng ư?”

“Những điều này ta đều biết hết.” Nhâm thị nói xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua tú các mà Triệu Tương Nghi vào lúc nãy, nhưng thấy thân ảnh nhỏ bởi vì câu nói này mà người khẽ run

Môi nàng hơi nhếch lên nở nụ cười, sau đó lạnh lùng nhìn Lam nương: “Nhưng ta muốn nhắc lại một lần nữa cho ngươi biết, ngươi thực sự không xứng để nói con bé như vậy.”

Lam nương bối rối, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào Nhâm thị.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Biết ta vì sao nguyện ý thu con bé làm đồ đệ, mà không muốn thu ngươi không?” Nhâm thị nói trúng vấn đề nan giải của Lam nương, lúc Lam nương nghe nhắc đến, đã quên mất chuyện Nhâm thị trực xuất nàng ta ra, lập tức gật đầu nguyện ý nghe.

Nhâm thị cười châm chọc , sau đó nhìn cũng không nhìn nàng ta đáp: “Bởi vì con bé tâm thuần chính. Ta nói rồi, người học tú nghệ, nếu như tư chất thông tuệ, nhưng tâm thuật bất chính, hoặc không yêu thích vật liệu trong tay mình, người như vậy thì tay nghề sao có thể tỉ mỉ được, dạy cũng vô dụng. Những lời này ta không ngừng nói qua mấy lần, bình thường ta cũng ở bên tai nhắc các ngươi, cũng muốn các ngươi phải ghi nhớ trong lòng, nhưng các ngươi có nghe sao?”

“Bằng lương tâm mà nói, ta chưa đủ chăm chỉ, chưa đủ yêu quý tú phẩm do mình làm sao.” Lam nương không phục.

Nhâm thị tà nghệ liếc mắt nhìn nàng ta, mắt nhìn Lam nương nói: “Đúng, ngươi thực sự rất cố gắng, có yêu quý tú phẩm mình làm, nhưng ngươi đã làm một việc, có lỗi với chính lương tâm của ngươi.”

Nói đến đây, Lam nương nghe được cả người run lên, thái độ nhất thời thay đổi, sắc mặt trắng bệch, không dám nói một câu.

Nhâm thị một lần nữa ngược mắt nhìn Lam nương nói:” Ta nhân từ, , đã cho ngươi cơ hội, cũng cho đủ ngươi mặt mũi, nhưng ngươi không biết xấu hổ làm cái việc như vậy, việc đã làm, ta chỉ có thể nói ngươi tâm bất chính, cho dù có thiên phú thì ta cũng không dám giữ ngươi như ngươi ở trong tú phường này đâu.”

“Bà chủ, bà chủ ta đã biết sai rồi, bà chủ hãy tha thứ cho ta đi, ta nguyện ý bị trừ ba tháng tiền công, bà chủ, xin ngài đừng đuổi ta đi.”

“Như Ý phường đâu phải là thánh địa? Đâu có đáng giá để ngươi trăm phường ngàn kể câu ta?” Nhâm thị không có nhẹ dạ, ngược lại còn châm chọc, “Ngươi rời khỏi đây, không phải còn nơi tốt hơn để đi ư? Có mấy lời, ta không muốn nói thẳng ra, miễn cho mặt mũi ở đây khó coi. Còn muốn

sống yên ổn ở trần Thanh Hà, thì mau cút đi cho ta.”

Lam nương thả làn váy Nhâm thị ra, ngồi bất động trên mặt đất, biểu tình kinh ngạc, có chút thương cảm.

Những tú nương đang xem trò vui lập tức giải tán, không có người nào nguyện ý vì nàng cầu tình.

Ngại vì Nhâm thị thị uy, mà cũng có người cho rằng số Lam nương quá xấu.

Không bao lâu, Lam nương từ dưới đất đứng lên, đến gần Nhâm thị nói một câu: “Bà chủ, bà đuổi ta đi như vậy, nói không chừng sẽ hối hận.”

Đây xem như là đang uy hiếp, Lam nương đúng là có thiên phú thừa, nếu không phải nàng ta tâm thuật bất chính, Nhâm thị thật đúng là muốn đem nàng ta rèn giữa thành truyền nhân phường thêu Tô Châu kế tiếp, nhưng, Lam nương vào ngày mười bảy tháng năm, lại làm cái chuyện khiến cho Nhâm thị không thể tin được, lập tức diệt ngay ý niệm này, cũng may là không nhận nàng ta làm đệ tử.

“Không có người, sinh ý của Như ý phường vẫn tốt.” Nhâm thị bất vi sở động, cũng không lôi kéo Lam nương, xem thường lời nói của nàng ta mà phản bác lại.

Những lời này người khác nghe không hiểu, nhưng lại khiến cho Lam nương cả người run sợ, tim gan muốn vỡ ra.

Lam nương không nói thêm nữa, chỉ liếc Triệu Tương Nghi đang ở trong tú các, sau đó ra khỏi đại môn Như Ý phường.

“A Bình” Nhâm thị lập tức gọi phụ nhân trung niên làm việc trong Như ý phường đến.

“Tiểu thư, ta đã phái người theo nàng ta.” A Bình cung kính tiến lên, bà chính là vú già hầu hạ Nhâm thị đã nhiều năm, thái độ vẫn luôn cung kính như vậy, nhưng trong lòng bà luôn rõ, tình cảm giữa bà và chủ nhân không phải là quan hệ chủ tớ đơn giản như vậy, thời gian càng qua nhanh, Nhâm thị đã xem A Bình là thân nhân của mình.

Nhâm thị hài lòng gật đầu, sau đó cười trào phúng: “Không biết kết quả có giống như ta nghĩ không.”

Nói xong, liền cười đẩy cửa đi vào tú các nhìn Triệu Tương Nghi.

“Sự phụ.” Triệu Tương Nghi thấy Nhâm thị đẩy cửa bước vào, lập tức đến chỗ mình, nàng còn cho rằng vị sự phụ này để ý lời Lam nương nói là nàng lười biếng, lập tức nhận lỗi, “Xin lỗi. . . Con không phải cố ý lười biếng, bởi vì trước giờ chưa từng thức trắng đêm, mà con là tiểu hài tử, mỗi ngày phải ngủ đủ canh giờ, chuyện lười biếng kia, tuyệt đối không giống như sự phụ nghĩ đâu...”

Nhâm thị nghe xong liền bật cười.

Triệu Tương Nghi trợn tròn mắt, sự phụ không phải đang giận nàng sao?

“Ta đâu có nói chuyện này đâu, ta cũng đâu trách con.” Nhâm thị ngồi

đôi diện Triệu Tương Nghi, tư thế rất tùy ý, cả người tỏa ra khí chất, vị trí đó lúc này Lam nương cũng đã ngồi qua, đồng dạng đều là nữ nhân, Nhâm thị này vừa thành thực vừa có mị lực thật khiến cho người ta động lòng.

Lam nương tuy rằng thiên tư thông tuệ, cũng có vài phần tư sắc, nhưng dù sao cũng ngay ngô như trái táo xanh, hơn nữa Triệu Tương Nghi còn nghĩ rằng nàng ta là nữ tử thanh lâu nữa mà. . . ㄟ.

“Ngây ngốc làm gì, không theo uyên ương nữa à?” Nhâm thị bắt đầu nghiêm khắc với Triệu Tương Nghi , có điều tư thế này Triệu Tương Nghi sớm thành thói quen, cũng là nhìn có uy nghiêm mà thôi.

Nhắc tới “Uyen ương”, Triệu Tương Nghi tiếp tục cầm khung theo lên, vừa bắt đầu theo vừa nhìn Nhâm thị hỏi: “Su phụ nói, là Lam nương hôm nay đã làm chuyện sai trái, vậy không có quan hệ đến con đúng không?”

“Theo uyên ương của con đi, cẩn thận lại đâm trúng tay nữa đấy .” Nhâm thị cười cười, nhìn Triệu Tương Nghi nói.

Chương 127: Lam nương khác thường

“Tiểu thư.” A Bình mang một chén trà nóng lên cho Nhâm thị, Nhâm thị tiện tay bưng chén trà lên thổi, trà sóng sánh, sau đó ngược mắt nhìn A Bình “Có phải là lập tức đến Diệp thị tú trang?”

A Bình gật đầu.

Nhâm thị cười nhạt, để chén trà xuống, híp mắt suy nghĩ: “Ta sớm đoán được nàng ta sẽ làm như vậy, từ lần trước nàng ta đem tú phẩm đưa đi Tô phủ phá hư.”

“Tiểu thư, A Bình không hiểu.” A Bình ngưng mi, “Chuyện lần trước, ngài đã biết rõ như vậy rồi, sao không đem bắt nàng ta lại, ngược lại còn càn quấy cùng nàng ta, nếu để nàng ta gây nên sóng to gió lớn gì nữa, chẳng phải rất bất lợi với tú phùng của chúng ta sao?”

“Người này à, luôn luôn phạm sai lầm.” Nhâm thị dựa vào ghế thở nhẹ, “Lúc ta biết việc làm của nàng ta cũng rất tức, mà cũng rất kinh ngạc. Có điều ta quyết định tha cho nàng ta một lần, không nói gì chính là muốn nhìn nàng ta có biết ăn năn hối cải hay không, nào ngờ nàng ta ngày một thậm tệ hơn.”

“Tiểu thư, tâm địa lương thiện quá rồi.” A Bình thở dài một hơi.

“Đúng vậy, vì thế mới rơi vào tình cảnh này.” Nhâm thị tự giễu.

A Bình cũng ý thức được mình nói sai, vội vàng xin lỗi nói: “A Bình lỡ miệng “

Nhâm thị khoát khoát tay: “Không sao, bà lui xuống trước đi, ta muốn yên lặng suy nghĩ.”

Trên mặt A Bình có vẻ xấu hổ, trước khi đi, lại nghe Nhâm thị hỏi một câu: “Được rồi, tiểu nha đầu kia đã về chưa?”

“Triệu tiểu thư đã về rồi, hôm nay hình như có tiến bộ, chí ít châm pháp không có đi sai.” Bình cười ôn hòa, nàng thật rất thích đứa nhỏ Triệu Tương Nghi này, mặc dù tư chất kém rất nhiều, thế nhưng là một đứa bé hiểu chuyện, rất được lòng người.

Nhâm thị gật đầu, sau đó bảo A Bình lui ra.

Lúc này, màn đêm đã xuống, Nhâm thị không thích buổi tối lắm.

Lúc một mình ở một chỗ, làm cho nàng miên man suy nghĩ rất nhiều chuyện không vui.

Ví dụ như là chuyện của Lam nương ngày hôm nay . .

Nàng còn nhớ, lúc Lam nương vào tú phùng, là một cô nương đơn thuần có ngạo khí, có thiên phú thiên phú, mắt nàng sáng lên, mà nàng cũng coi trọng đứa bé Lam nương này

Nàng tuy rằng nắm giữ tinh túy kỹ thuật thêu Tô Châu, nhưng sẽ có một ngày già đi, nếu tinh hoa này không được truyền thừa, nàng cũng không

nhắm mắt

Dựa theo quy củ mà nói, có tư cách kế thừa tay nghề này, chính là con của nàng, nhưng nàng dưới gối không con, mà nàng cũng không có ý định tái giá, vì vậy biện pháp duy nhất, chính là trong nhiều tú nương chọn ra một người có tay nghề tốt làm người thừa kế.

Nàng mặc dù có đồ đệ nhưng cũng chỉ dạy nội dung kỹ thuật thêu Tô Châu mà thôi, chưa có ai có tay nghề tốt để nàng truyền lại

Một đường tìm kiếm, mà nàng vẫn chưa tìm được một người thừa kế hài lòng.

Lam nương có thông tuệ, Lam nương có tư chất, đúng như người nàng mong muốn. Vì vậy nàng quyết định ở trong một năm sẽ quan sát đứa bé này, nếu đứa bé này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của nàng, nàng sẽ nhận Lam nương làm đồ đệ, đem tinh hoa kỹ thuật thêu Tô Châu không giữ chút nào truyền thụ lại.

Thế nhưng, Lam nương sở tác sở vi, thực sự để cho nàng quá thất vọng.

Nàng chưa kịp mở miệng, Lam nương đã chạy đến cầu nàng rồi, cũng cố tình nói là sẽ đem kỹ thuật thêu Hồ Nam ra làm trao đổi, để nàng dạy tinh hoa kỹ thuật thêu Tô Châu, sau khi xong nàng ta sẽ truyền lại tinh hoa của kỹ thuật thêu Hồ Nam cho nàng.

Nhìn Lam nương như vậy, đúng là đưa ra những điều kiện trao đổi đầy cám dỗ, mà cũng từ đó nàng cũng thấy được bản chất con người Lam nương.

Nàng rất thất vọng, ý định thu Lam nương làm đồ đệ dẹp hẳn.

Từ đó về sau, Lam nương trở nên so với các tú nương khác chăm chỉ hơn, cần cù hơn, chính là muốn lọt vào mắt xanh của nàng, nhưng nàng vẫn như trước bất vi sở động, chỉ đối đãi Lam nương như các tú nương khác trong Như Ý phường.

Nhưng không nghĩ tới, một năm sau, tâm tư Lam nương thay đổi hẳn, lòng nàng ta không còn ở Như Ý phường, mà là theo Diệp thị tú phường.

Bí mật làm cho nàng nhận rõ bộ mặt thật của Lam nương

Mấy bộ xiêm y đưa đi Tô phủ bị nàng ta dùng kéo làm hư, mấy người bên Tô phủ vô cùng tức giận, Như Ý phường thiếu chút nữa mất đi vị khách hàng lớn này.

Sau đó, nàng đích thân tới hiện trường, cẩn thận nhìn lại mấy bộ xiêm y, phát hiện Lam nương nói dối vì nàng ta nói do cành cây cắt hỏng, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm của nàng, vài chỗ hư hỏng này là do có người cầm kéo làm ra.

Nàng tạm thời đè xuống sự kinh ngạc trong lòng, an ủi cơn nóng giận của Tô phủ. Để giữ mối làm ăn Tô phủ này, Nhâm thị không thể làm gì khác hơn là hứa hẹn, trong vòng 3 ngày do chính tay nàng thêu hết tất cả rồi sẽ tự mình đem xiêm y đến.

Tú phẩm Như Ý phường bán ra hơn phân nửa là do các tú nương làm,

Nhâm thị rất ít tự mình làm, nếu là nàng tự mình làm, nhất định thu hút rất nhiều khách nhân.

Vì vậy, Tô phủ bên kia nghe được cam kết như vậy, không khỏi thụ sủng nhược kinh, tha thứ cho sơ ý của Lam nương.

Sau đó, Nhâm thị bảo A Bình phái người theo dõi Lam nương, phát hiện ra, chuyện ở Tô phủ đúng là do Lam nương làm, hơn nữa nàng ta làm vậy không phải vì mình mà là nàng ta sớm bị Diệp thị tú phường mua chuộc rồi.

Diệp thị muốn hạ bệ Như Ý phường xuống, nên mới dùng biện pháp hèn hạ này, muốn cướp đi khách hàng lớn của Như Ý phường, từng bước từng bước đánh bại Như Ý phường.

Mà Lam nương, là người mà Diệp thị tú phường xếp vào trong Như Ý trang.

Lúc Nhâm thị biết được chuyện này, thất vọng hoàn toàn đối với Lam nương. Có điều nàng vẫn giữ Lam nương ở lại Như Ý phường, chính mà muốn lam nương tự mình rời đi, nhưng một phần là nàng xem trọng tư chất của Lam nương.

Ngày hôm nay Lam nương đối với Triệu Tương Nghi như vậy, cái có mà Nhâm thị muốn dùng để níu giữ Lam nương cũng mất, Lam nương có ngày hôm nay là nàng ta tự tìm.

Chỉ không biết nàng ta đến Diệp thị tú phường sẽ rơi vào tình cảnh gì đây, loại người bất trung với chủ đầu tiên, sẽ khó giành lại sự tín nhiệm của người chủ sau, Diệp thị bên kia, không hẳn sẽ dùng Lam nương nữa.

Ngược mắt, Nhâm thị rất uể oải nhắm mắt lại, sắc trời bên ngoài ngày càng tối, nàng chậm chạp đứng dậy, mới phát hiện, nàng đã ngồi như vậy vài canh giờ rồi.

Tú các không có đốt đèn, nàng nhíu mày một cái, lưng thững ra cửa, đi tới tiểu tú các mà Triệu Tương Nghi ngồi học ở bên trong lúc sáng, nhìn tú phẩm lẳng lẳng nằm trên đó, có chút phát ngốc, nhưng không mất khả ái và chăm chú.

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười nhợt nhạt, trong lòng biết Triệu Tương Nghi không có thiên phú học thêu, nhưng hài tử này nàng rất xem trọng, mặc dù không thể truyền thừa hết toàn bộ tài nghệ của mình, nhưng nàng sẽ dạy cô bé này thật tốt nữ hồng.

Ngày tiếp theo, Như Ý phường khôi phục lại các hoạt động hàng ngày, mất Lam nương, đối với mọi người mà nói không có ảnh hưởng gì,

Triệu Tương Nghi đúng giờ đến Như Ý phường nghe Nhâm thị chỉ dạy, đối mặt với châm pháp phức tạp của nữ hồng, Triệu Tương Nghi không còn bài xích như trước nữa.

Chương 128: Xin cứu cháu!

Một ngày học thêu đến gần tới mới kết thúc, hôm nay so với hôm qua trễ hơn một canh giờ. Triệu Tương Nghi đứng dậy hoạt động dẫn gân cốt một cái, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ tại lầu một, nhìn thấy phụ thân đang đứng ở dưới lầu chờ mình

Bởi ngày hôm nay không có học châm pháp đơn giản như mấy hôm trước nữa, cho nên tinh thần Triệu Tương Nghi so với những ngày học trước thêm căng hơn.

Hôm nay nàng học nhiều châm [thêu lượn], nghe Nhâm thị giới thiệu qua, nhiều châm là phần nền móng cho côn châm [thêu chìm] làm quen với nhiều châm rồi mới tiếp tục học tới côn châm. Sử dụng thành thạo côn châm rồi thì tú phẩm khi thêu sẽ càng thêm sống động.

Đương nhiên Triệu Tương Nghi cô cùng cao hứng từ biệt sư phụ Nhâm thị, còn Triệu Tín Lương đang đứng ở trước cửa chính Như Ý phòng chờ Triệu Tương Nghi, hôm nay Thiên Hi Lâu đóng cửa sớm, sổ sách cũng ghi chép xong hết, mà hắn cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm, thấy sắc trời cũng trễ, liền đi bộ đến đây đón con gái về nhà.

Ngay lúc hắn đang cười ngoắc ngoắc con gái, bỗng nhiên một thiếu nữ quần áo lam lũ chạy tới, tóc tai rối bù.

Triệu Tín Lương không kịp đề phòng, giật mình, người hơi xô dịch sang một bên, rất sợ đụng trúng thiếu nữ này, không ngờ thiếu nữ đó vừa nhìn thấy Triệu Tín Lương như nhìn thấy hi vọng, vội quỳ gối trước mặt Triệu Tín Lương khóc lóc: “Vị đại thúc này xin hãy thương xót mà cứu cháu với.”

“Người, người làm sao vậy?” Sắc trời dần dần tối xuống, Triệu Tín Lương không thấy rõ dung mạo của thiếu nữ này, chỉ nghe thấy giọng nói xin giúp mà thôi.

Thiếu nữ nghe vậy liền không ngừng dập đầu với Triệu Tín Lương: “Đại thúc, xin thương xót mà cứu cháu, phía sau có một đám người đang đuổi theo cháu, van cầu thúc đưa cháu đến nơi an toàn, chỉ cần tránh được họ xong cháu lập tức đi liền.”

Nghe giọng nói cầu xin của thiếu nữ, Triệu Tín Lương có loại cảm giác đã từng quen biết, nhưng hắn chắc rằng là mình chưa từng gặp qua cô bé này, dẹp xuống cái loại cảm giác kỳ quái, Triệu Tín Lương hơi đồng tình, ngồi xổm xuống đỡ cô gái đó đứng dậy, ngoài miệng dịu dàng an ủi: “Hảo hài tử, người đi theo ta.”

“Tạ ơn đại thúc” Thiếu nữ mừng rỡ.

Triệu Tín Lương nhìn hướng mà thiếu nữ vừa chạy tới, nếu quả thật đúng như lời cô bé này nói, có người đuổi theo, vậy thì không đưa cô bé này về nhà được, bởi vì nếu muốn về nhà phải đi qua con đường này.

Hay là vào Như Ý phòng rồi tính tiếp.

Lúc này, Triệu Tương Nghi đã chạy nhanh ra khỏi cửa, thấy Triệu Tín Lương đột nhiên dẫn theo thiếu nữ quần áo tả tơi đi đến, nàng rất kinh ngạc.

Vừa định hỏi thiếu nữ này là ai, thì thiếu nữ đó ở sau lưng Triệu Tín Lương vô lực ngã xuống

Nhâm thị đi đằng sau Triệu Tương Nghi cũng nhìn thấy, lập tức gọi A Bình, A Bình tay chân lạnh lẽo đỡ thiếu nữ đó đi vào trong, cũng gọi mấy người hầu khác chuẩn bị nước ấm và thuốc.

“Cha, tỷ tỷ này là ai vậy.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu hỏi một câu.

Triệu Tín Lương thấy Nhâm thị cũng nghi hoặc nhìn mình, khòe miệng hơi co quắp, xoa đầu con gái nói: “Cha, cha cũng không biết cô bé này là ai, lúc này cô bé này chạy đến cầu cứu cha, cha thấy đáng thương nên mới mang con bé vào đây...Không nghĩ đến cô bé đột nhiên ngất xỉu.”

“A Bình” Nghe xong lời giải thích của Triệu Tín Lương, Nhâm thị cất giọng phân phó, “Giúp cô bé kia thay một xiêm y mới, rồi đem nghỉ ngơi trong tú phòng, mặc khác chuẩn bị nước nóng và thuốc.”

“A? Không cần vậy đây, làm phiền bà chủ Nhâm quá, cô bé này là do ta cứu, sao lại có thể để cho bà chủ tiêu tốn, bao nhiêu tiền ta xin trả.” Triệu Tín Lương rất ngượng ngùng nói rằng.

Nhâm thị lại mím môi cười: “Chẳng lẽ chỉ cho ông chủ Triệu đây cứu người, mà ta không thể làm việc thiện sao?”

“Cái này, cái này. . . Hắc hắc, hắc hắc. . .” Triệu Tín Lương lúng túng xoa xoa tay cười nói.

“Cha, vậy chúng ta về nhà trước hay chờ vị tỷ tỷ kia tỉnh lại?” Triệu Tương Nghi đứng lúc hỏi.

“À, cha, cha sẽ đi tìm đại phu đến xem trước, rồi chúng ta chờ cô bé đó tỉnh thì về luôn, cha muốn mang cô bé về nhà.” Triệu Tín Lương cười nói, sau đó xoay người đi tìm đại phu ở gần đây nhất.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi- Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Triệu Tương Nghi nhìn lưng cha khuất dần, chỉ có thể cúi đầu cười trộm, mấy ngày nay phụ thân bận rộn... Vì sinh ý của tửu lâu mà lịch lãm [trải qua khó khăn có kinh nghiệm], nên không còn giống như anh nông dân ở Triệu gia thôn nữa, đã có bộ dạng của một ông chủ rồi, nhưng vẫn tốt bụng như ngày nào. Mà cũng không hiểu tại sao phụ thân lúc đối mặt với mấy nữ nhân khản thì bình thường, nhưng lúc đối mặt với Nhâm thị thì bắt đầu nói lấp ba lấp bấp.

Chờ Triệu Tín Lương tìm đại phu quay về, thì Triệu Tương Nghi đang cùng Nhâm thị ngồi ở đại sảnh nói chuyện phiếm, Triệu Tín Lương nhìn hai người cười cười, sau đó mang đại phu lên lầu.

“Sur phụ, sur phụ nói vị tử tử kia, tốt hay xấu?” Triệu Tương Nghi buồn chán hỏi Nhâm thị.

“Vì sao hỏi như vậy?” Nhâm thị không trả lời, hỏi ngược lại Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Nghe cha nói, vị tử tử này bị một đám người xấu đuổi theo, bắt đắ dĩ mới cầu cứu cha. Con đang suy nghĩ, chuyện này có hai khả năng? Tử tử kia là người tốt bị một nhóm người xấu đuổi theo, hoặc tử tử đó là người xấu, làm sai chuyện gì mới bị người ta đuổi theo đến đây.”

Nhâm thị nghe xong, nhìn Triệu Tương Nghi một hồi lâu, sau đó xì cười, nhìn Triệu Tương Nghi gật đầu, nghiêm túc nói: “Con đó, mỗi ngày đều suy nghĩ những thứ linh tinh không.” .” Dừng một chút, Nhâm thị lại trả lời Triệu Tương Nghi, ” Dựa vào trực giác của ta mà nói, ta nghĩ cô bé đó người đáng thương.”

Trời đã tối sẫm, bên trong Như Ý phòng đã thấp đèn, lúc này Triệu Tín Lương mới xuống lầu, đi đến trước mặt Nhâm thị, cực kì áy náy nói lời xin lỗi: “Thật sự làm phiền bà chủ Nhâm rồi, còn làm trễ giờ ăn cơm chiều của bà chủ... Ta... Nhà ta... ở gần đây, nếu không ngại, bà chủ có thể đến nhà ta ăn cơm tối không?”

“Rất vinh hạnh.” Nhâm thị nhìn Triệu Tín Lương ngại ngùng mà hàm hậu, nàng cũng thân nhiên hơn rất nhiều, đồng ý đến, lại hỏi Triệu Tín Lương, “Tiểu cô nương kia thế nào rồi?”

“Đại phu đã khám và chữa bệnh qua, nói là bị bỏ đói và không cho uống nước rất lâu, thoát lực, chỉ cần chờ cô bé đó tỉnh dậy cho chải đầu rửa mặt , rồi ăn một cơm thì không còn vấn đề gì nữa.”

“Cô bé đã tỉnh” Giọng nói của A Bình từ trên lầu truyền xuống.

Nhâm thị ngẩng đầu nhìn, sau đó cười nói: “Ta đi lên xem một chút, dù sao cũng là một cô nương cần phải rửa mặt chải đầu, việc này ta làm sẽ tốt hơn.”

“Chúng ta chờ ở đây, đã làm phiền.” Triệu Tín Lương gật đầu.

Triệu Tương Nghi cũng đứng dậy, đi theo Nhâm thị , nhìn phụ thân cười nói: “Con đi xem thử một chút.”

Trên lầu trong một gian phòng nghỉ, ở trên chiếc giường gỗ màn lụa thanh sắc thêu hoa có một thiếu nữ hơi thở suy yếu nằm đó, bên trong đã đốt đèn, tia sáng lóe lên trong căn phòng không có mờ mờ như bên ngoài, Triệu Tương Nghi thấy rõ ràng tình trạng của người thiếu nữ này . . .

Chương 129: Là tỷ ấy!

Quần áo rách rưới, trên cánh tay đầy vết thương, từng vết , từng vết thương mới đề lên vết thương cũ, nhìn thấy mà giật cả mình.

Triệu Tương Nghi thấy cánh tay thiếu nữ như vậy, nhìn lại hai cánh tay trắng nõn của mình, không khỏi đồng cảm, chính nàng thật sự rất may mắn, có người thân yêu thương mình, có cuộc sống tốt mà hưởng thụ.

“Đại phu, làm phiền.” Nhâm thị thanh toán tiền thuốc men xong, đại phu nói lại tình huống của thiếu nữ này sau đó mới đi.

A Bình đang ngồi ở đầu giường vén mấy lọn tóc lên giúp, cũng an ủi không ít: “Không sao, cháu hãy đứng lên, ta dẫn cháu đi tắm rửa, tắm sơ qua rồi ăn cái gì đó bỏ bụng.”

“Cho cháu xem một chút.” Triệu Tương Nghi lướt qua Nhâm thị, đi về phía giường, muốn nhìn rõ bộ dáng của thiếu nữ này.

Không nghĩ tới, thiếu nữ đó vừa nghe thấy giọng nói Triệu Tương Nghi, cả người run lên, tay nắm chặt A Bình càng thêm sợ hãi, ngoài miệng lầm bầm, hình như không muốn Triệu Tương Nghi thấy bộ dáng của mình.

“Này. . .” A Bình quay đầu lại nhìn Triệu Tương Nghi, mặt không giải thích được, theo lý mà nói hai người này chưa từng gặp mặt trước đó.

Giữa hai người bị A Bình chặn lại, Nhâm thị đứng sau lưng Triệu Tương Nghi, cũng là không hiểu chuyện gì nên đi về phía giường, chờ thấy rõ rồi, mới phát hiện cô gái này đang cắn môi, khóc không ra tiếng, cực kỳ ảm đạm, không biết là vì cái gì. . .

Càng như vậy, Triệu Tương Nghi liền càng là hiếu kỳ, rốt cuộc là người như thế nào, lẽ nào cô gái này biết mình, hay là do giọng nói của mình?

Nghĩ một chút, Triệu Tương Nghi nói với A Bình một câu: “A Bình, ba tránh qua một bên đi, cháu muốn nhìn tỷ tỷ này”

“Không, không muốn không muốn a” người thiếu nữ kia rốt cuộc đã nói chuyện, gằn như là kêu khóc, trong giọng nói biểu đạt rằng nàng cực kỳ không muốn đôi mắt Triệu Tương Nghi.

Giọng nói này. . .

Triệu Tương Nghi cả người run lên, ý thức bỗng nhiên như ngừng lại , dung nhan thiếu nữ như hiện trong đầu nàng... Chậm rãi quay lại, tất cả hình ảnh, ký ức, giống như thủy triều đánh vào bờ, đem tất cả kỷ niệm trở về.

“Ta muốn nhìn. . .” Triệu Tương Nghi lập tức dùng tất cả khí lực đẩy A Bình sang một bên, đập vào mắt, là một thiếu nữ suy nhược đang ngồi thu mình trên giường gỗ, quần áo trên người rách rưới cực kỳ không phù hợp với sự xa hoa của chiếc giường, cả người run rẩy, mặt úp vào đầu gối...

Triệu Tương Nghi có chút vô lực, trực tiếp ngã ngồi ra giường, tay run rẩy vươn tới, lại thu về, quả thực không dám tiếp thu sự thật này.

“Tỷ, hãy ngẩng đầu lên.” Giọng nói của Triệu Tương Nghi dần trở nên khàn khàn.

Thiếu nữ không có phản ứng, chỉ là run rẩy kịch liệt hơn.

Triệu Tương Nghi đờ xuông nội tâm run rẩy của mình, thân thủ cưỡng chế đem mặt thiếu nữ ngẩng lên.

Đầu tóc rối bời, chậm chạp lau khô nước mắt trên mặt, nước mắt rửa sạch khuôn mặt vốn bản thủ, lộ ra khuôn mặt vốn có,,,

Trái tim Triệu Tương Nghi lúc này như muốn ngừng đập.

Thật là tỷ, là tỷ ấy.

Cơ hồ chỉ một phút kia, nước mắt nàng không không chế được rơi xuống, tâm tình rất là phức tạp, có sự vui sướng khi gặp lại, nhưng nhiều hơn là đau lòng, nàng liềm mạng ôm chặt lấy người thiếu nữ trước mặt này, tiếng khóc dần dần lớn lên, căn bản nói không nên lời nói.

Nhìn cử chỉ của hai người không ai hiểu được, Nhâm thị vô cùng kinh ngạc. Để chắc chắn, Nhâm thị tự mình đứng dậy đi xuống lầu, đem chuyện xảy ra nói với Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương nghe xong mơ hồ cảm giác không ổn, chạy lên lầu.

Lúc vào trong phòng thì thấy hai người ngồi trên giường ôm nhau một chỗ mà khóc, tim Triệu Tín Lương như bị ai đâm, đương nhiên là hắn nhận ra

“A Bình, người trước theo ta đi all6y xiêm y.” Nhâm thị tùy tiện tìm một lý do mang theo A Bình ra khỏi phòng.

Bên trong, Triệu Tín Lương quả thực không dám tin vào mắt mình thiếu nữ quần áo rách rưới này chính là tiểu cô nương xinh đẹp kia....

“Uyển Dao, Uyển Dao. . . Là, là cháu sao.” Triệu Tín Lương đến gần, ánh nến chói lòa làm mắt hắn nhức, hắn chớp mắt vài cái, dụi mắt, nhìn thấy vẫn là gương mặt này, không có thay đổi, đúng thật là tiểu cô nương này rồi.

Hắn hi vọng rằng mình đã nhìn nhầm.

Cô bé này không phải là đi theo mẫu thân cùng đại ca đến nhà đại bá của nó rồi sao, con bé không giống ngày trước, nói chuyện khéo léo, lại hiểu chuyện giống như Tương Nghi... Vì cái gì, con bé hôm nay lại tiểu tụy, cả người đầy thương tích như thế?

“Cha. . . Là, tỷ ấy là Uyển Dao...” Triệu Tương Nghi khóc không thành tiếng, tay nhỏ ôm chặt Tề Uyển Dao không nói nên lời, trên người nàng ấy rất bản nhưng Triệu Tương Nghi không để ý đến, lúc này đây, ký ức thuở nhỏ tràn về, mà trên người có một vết thương bị đụng trúng, máu tươi từng giọt chảy ra.

“Nhanh, nhanh, Tương Nghi con đừng có làm con bé bị thương, chúng ta mau đi tìm A Bình, để bà ấy giúp Uyển Dao rửa mặt chải đầu, sau đó lấy đồ ăn cho con bé lót dạ.” Triệu Tín Lương từ trong bi thống dần thanh tỉnh, Triệu Tương Nghi nghe phụ thân nhắc nhở, cũng sợ làm Tề Uyển Dao bị

thương, nhanh chóng buông tay, ngược mắt nhìn, phát hiện vị tử tử này kh1oc trong im lặng, trong ánh mắt tràn ngập bi thương.

Từ biệt hơn ba năm, rốt cuộc tử ấy đã trải qua chuyện gì.

Không bao lâu, A Bình đi vào, khuyên mãi Tề Uyển Dao mới chịu đi tắm rửa.

Ở hành lang lầu hai, Nhâm thị đứng ở đó, chờ hai cha con đi ra, có chút tò mò hỏi: “Hai người biết cô bé đó à?”

Nước mặt trên mặt Triệu Tương Nghi chưa khô, từng giọt từng giọt chảy xuống: “Su phụ, tử ấy là bạn tốt của con...”

“Ồ, chuyện này là sao?” Nhâm thị thấy Triệu Tương Nghi khóc thương tâm, thở nhẹ một tiếng rồi bước đến dùng khăn tay lau nước mắt cho. Nhâm thị chưa từng thấy Triệu Tương Nghi khóc nhè, sao bây giờ khóc thương tâm như vậy, thật sự hù chết Nhâm thị.

Triệu Tín Lương trầm mặc một lúc lâu, sau đó thở dài, kể lại giao tình giữa nhà họ và nhà của Tề Uyển Dao, sau đó một loạt biến cố ập tới cho Nhâm thị nghe.

Nhâm thị nghe xong, cũng chỉ thở dài: “Nhân họa đặc phúc, rất nhiều chuyện không đoán được, đứa nhỏ này mệnh khổ.” Nói xong, nhìn sang Triệu Tương Nghi, thấy nàng đã ngừng khóc, có chút nhẹ nhõm nói, “Xem đi, trực giác của ta chính xác chưa.”

Nhưng Triệu Tương Nghi không vì lời nói của Nhâm thị mà tâm tình tốt lên, lúc này tim nàng giống như bị ai đâm vào, không ngừng suy nghĩ lại không ngừng hỏi, Tề Uyển Dao đến tốt cùng gặp chuyện gì, vì sao bộ dáng chật vật như vậy mà xuất hiện trước mặt họ? Vì sao lại chạy trốn chết đến đây? Còn A Sâm ca và Uông thị đây?

Không bao lâu, A Bình từ trong phòng đi ra, Nhâm thị thấy thế lập tức hỏi: “Thế nào rồi, còn cần mang theo thứ gì vào à?”

A Bình lắc đầu, nhìn thoáng qua bên trong phòng, sau đó trả lời: “Tiểu cô nương kia bảo ta ra ngoài trước, cô ấy muốn ở một mình.”

Nhâm thị gật đầu, sau đó bảo A Bình lui xuống, nhìn sang Triệu Tín Lương, thấy tâm tình của hai cha con chưa tốt lắm, cũng an ủi vài câu: “Sẽ không có chuyện gì đâu, người cũng đã bình an vô sự rồi, may mắn là đụng phải người quen, đây không phải là chuyện tốt sao, cái này gọi là thiên lý lai tương phùng.”

Nhâm thị nói như vậy, Triệu Tương Nghi cũng ổn định lại tâm tình, chỉ còn chờ Tề Uyển Dao rửa mặt chải đầu, thần trí thanh tỉnh, tâm tình bình ổn lại, thì sẽ hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Ba người đều đứng ở ngoài hành lang chờ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có.

“Cha, con có chút sợ.” Triệu Tương Nghi lo lắng nhìn Triệu Tín Lương, nàng thực sự rất sợ một lát nữa nghe từ trong miệng Tề Uyển Dao chuyện

mà nàng không muốn xảy ra nhất.

Triệu Tín Lương từ ái xoa đầu Triệu Tương Nghi, mặc dù trong lòng cũng lo sợ, nhưng hắn vẫn an ủi con gái: “Sẽ không sao, người tốt có hảo báo.”

Hựu một khắc đồng hồ trôi qua.

Trong phòng vẫn không có động tĩnh.

Nhâm thị vì cắn chặt môi dưới sau đó buông ra, miệng cảnh giác nói: “Không tốt.”

Nói xong liền chạy đi xông vào phòng

Triệu Tương Nghi rất hồi hộp, đi theo vào cùng, Triệu Tín Lương là nam nhân, đi vào cũng không tiện, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Không bao lâu, bên trong phòng truyền đến tiếng hô của Nhâm thị: A Bình, A Bình mau nhanh lấy thuốc đến con bé tự tử.” Dứt lời, trong phòng loạn thành một đoàn.

Triệu Tương Nghi khóc lớn, Triệu Tín Lương nghe được lời này, tâm dao động, ần ần đau nhức.

Triệu Tín Lương không dám lưu lại, sau khi nghe tin này lập tức chạy đi tìm đại phu lúc này, lúc này, A Bình vội vã cầm hòm thuốc chạy vào trong phòng.

Chỉ thấy Tề Uyển Dao đang nằm trong thùng nước, nước vốn ấm và trong giờ biến thành màu đỏ tràn ngập mùi máu tươi, A Bình cũng hiểu xảy ra chuyện gì, tay chân mau lẹ đem băng vải và kim sang được lấy ra.

“Triệu tiểu thư, trước đừng khóc, tránh ra một chút, để ta băng bó cho vị cô nương này, sẽ không có chuyện gì đâu.” A Bình cầm băng vải đến cũng an ủi Triệu Tương Nghi.

Nhâm thị dùng hết khí lực bế Tề Uyển Dao từ trong thùng nước ra ngoài, vội vã chạy đến bên giường, dùng chăn đệm che thân xích lữa lại. Che hết toàn thân xích lữa, lúc này mới tìm cổ tay bị rạch nàng ấy rạch, bảo A bình nhanh băng bó.

Cùng lúc đó, đại phu cũng tới, A Bình nhanh chóng mở cửa, bảo đại phu đến xem thương thế của Tề Uyển Dao

Cổ tay kia vẫn tiếp tục chảy máu, Triệu Tương Nghi nhìn thoáng qua, không dám nhìn nữa, chỉ quay đầu đi chỗ khác che miệng khóc.

Nhâm thị thấy thế nhanh chóng chạy đến ôm chặt Triệu Tương Nghi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, có đại phu ở đây, cô bé sẽ sống sót.”

“Tỷ ấy sẽ không tự nhiên tìm chết như vậy đúng không sư phụ, nhất định là tỷ ấy chịu nhiều đau khổ lắm mới làm như vậy.” Triệu Tương Nghi nằm ở vai Nhâm thị, khóc khàn cả giọng.

Nhâm thị quay đầu lại nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng bệch, mắt nhắm

nghiên của Tề Uyển Dao, trong lòng nổi lên lòng thương cảm , một cô nương tốt đẹp như vậy, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì khiến bản thân phải chọn phương thức tự sát như thế để tìm chết...

Chương 130: Buổi tối hỗn loạn

— Tương Nghi, cái túi này là tử thức suốt đêm thêu đầy, lần trước muội nói rất thích, nên phải giữ cho kỹ nhé, xem như là Uyển Dao tử tử ở bên cạnh muội

— Hoằng Lâm Ca Ca, muội làm không đẹp, huynh đừng chê
Ta phải đi...Hẹn gặp lại.

Giọng nói lạnh lẽo đó của ai, đến từ đâu? Quấn quanh bên tai nàng, háo thành lưỡi dao nhọn sắc bén đâm từng chút từng chút một vào lòng nàng, ngực như trống rỗng, đau đến mức cả người rét run.

Đừng

“Đừng mà...” Miệng nỉ non, giọng nói rất nhỏ, tưởng như hô to nhưng giống như không phát ra tiếng nào.

Nhâm thị thấy thế liền tỉnh lại, đập vào mi mắt là hình ảnh Triệu Tương Nghi đang gập ác mộng, lông mi vốn xinh đẹp nay khép chặt lại, miệng lâm bâm, bộ dáng rất thống khổ.

Lúc này, bọn họ còn ở trong phòng nghỉ tại Như Ý phường, Triệu Tín Lương thì về nhà thông báo một tiếng, tạm thời giấu kín chuyện xảy ra hôm nay không cho Triệu Hoằng Lâm biết, sau đó quay lại Như Ý phường chờ đợi. Có điều Nhâm thị cũng chú ý đến danh tiếng, cũng nói mình và A Bình sẽ chăm sóc hai tiểu cô nương này, bảo Triệu Tín Lương về nghỉ ngơi, bị nói như vậy. Triệu Tín Lương cũng không tiện ở lại, chỉ đành giao Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao cho Nhâm thị chiếu cố.

Đại phu đã đi, Tề Uyển Dao vẫn còn sống, may mà phát hiện kịp thời, mới cứu được, giờ ngủ mê man chưa tỉnh lại được.

“Tương Nghi, Tương Nghi, tỉnh tỉnh là mộng, mau tỉnh lại, đó không phải là sự thật.” Nhâm thị nhẹ nhàng lay lay Triệu Tương Nghi tỉnh dậy, tiểu hài tử này trên trán đã chảy nhiều mồ hôi, bây giờ là đêm hè, nhưng Nhâm thị luôn cảm thấy lạnh run cả người.

“Không, đừng bỏ bọn ta...Không bao giờ... buông tay...” Cả người Triệu Tương Nghi đột nhiên run bần bật, giật mình tỉnh lại.

Ánh sáng trong phòng chiếu đến đột ngột làm nàng phải nhắm mắt lại, mọi thứ mờ lung dần thấy rõ, nàng lo lắng nhìn bốn phía, trước hết thấy Nhâm thị, Triệu Tín Lương chẳng biết đi nơi nào.

“Ta bảo cha con về nghỉ ngơi rồi.” Nhâm thị thấy thế giải thích.

Lại thấy Triệu Tương Nghi nhú mày lại, Nhâm thị ôn nhu cười: “Hảo hài tử, yên tâm đi, con bé không sao, có điều vẫn còn mê man, nên bọn ta không gọi dậy.”

Triệu Tương Nghi nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường, dĩ nhiên không có bản như lúc nãy nữa,

ngược lại cả người sạch sẽ, dung nhan so với ba năm trước càng thêm sắc sảo, nhưng nàng vẫn nhận ra được đây chính là Uyên Dao tỷ tỷ, không thay đổi, một chút cũng không thay đổi.

Chỉ là. . . Rốt cuộc tỷ ấy đã trải qua chuyện gì, chắc chắn còn phức tạp hơn ba năm trước đây, nhất định là xảy ra biến hóa long trời lở đất.

“Nào, cả một đêm chưa có ăn cái gì, bây giờ con đã tỉnh rồi thì ăn một chút đồ lót dạ trước đi, trong này đã có A bình trông rồi, yên tâm.” Nhâm thị nhỏ nhẹ khuyên Triệu Tương Nghi, khó khăn lắm mới đem nàng ra ngoài đi ăn.

Hai người đến căn phòng cách vách dùng cơm, trên bàn là cơm canh đã chuẩn bị, bên ngoài bóng đêm bao phủ, có thể thấy chút ánh sáng lơ mơ trong đêm, nhưng chung quy trời vẫn là tối tăm.

“Sư phụ, con ăn không vô . . .” Triệu Tương Nghi ngòai đối diện Nhâm thị, Nhâm thị chưa kịp đem chén cháo cá múc ra cho Triệu Tương Nghi, nghe vậy, động tác trên tay dừng lại một chút, sau đó tiếp tục múc chén cháo cá.

“Ăn không vô cũng phải ăn một chút, để có khí lực, không phải con còn muốn chiếu cô cho bằng hữu của mình sao?”

Triệu Tương Nghi nhìn Nhâm thị, không nói chuyện.

Nhâm thị nở nụ cười, đem chén cháo cá để trước mặt Triệu Tương Nghi, đẩy một đĩa dưa cải đến cho Triệu Tương Nghi: “Muộn rồi, chúng ta ăn nhẹ, rồi dùng chút điềm tâm, ăn món ăn dầu mỡ quá cũng không tốt.”

Triệu Tương Nghi giờ phút này không muốn ăn nhưng cũng phải ăn, cầm chén cháo cá Nhâm thị múc cho chậm rãi ăn từng muỗng, mỹ vị ở trong miệng nhưng sao nàng ăn lại thấy nó nhạt như nước lã.

Tâm tư của nàng đặt hết trên người Tề Uyên Dao.

Thời gian càng ngày càng dài, lại càng để cho nàng suy nghĩ miên man.

Nàng chỉ mong trời mau sáng, Tề Uyên Dao tỉnh lại để nói cho nàng biết tất cả chuyện đã xảy ra, nàng không có cách nào khiến cho chính mình bình tĩnh nữa rồi.

“Sư phụ. . .” Triệu Tương Nghi đặt chén sứ xuống, hơi căng thẳng hỏi: “Sư phụ trải qua nhiều chuyện, theo sư phụ, Uyên Dao tỷ tỷ. . . Có phải trải qua chuyện gì nên mới. . .”

“Đừng có đoán mò.” Nhâm thị cắt đứt lời nói Triệu Tương Nghi, nhìn Triệu Tương Nghi một hồi, “Đợi con bé tỉnh lại rồi sẽ nói cho chúng ta biết, con trước đừng suy nghĩ quá nhiều, càng nghĩ sẽ nghĩ đến tình huống xấu không.”

“Còn có. . .” Nhâm thị bỗng nhiên suy nghĩ nói.

“Cái gì?” Triệu Tương Nghi tiếp tục hỏi.

“Một lát nữa con bé mà tỉnh, con khoan xuất hiện trước mặt con bé đã, tránh cho con bé lại kích động nữa” Nhâm thị chớp nhẹ mi mắt, “Chuyện này hãy giao cho ta, chờ ta khuyên nhủ con bé trước, để con bé bình tĩnh lại

rồi con muốn hỏi cũng không muốn đâu.”

“Ừ, chỉ có thể làm như vậy.” Triệu Tương Nghi cúi đầu, khuấy đều chén cháo.

Lúc này, nàng thực sự bình tĩnh không được, đêm nay mọi thứ đều hỗn loạn.

Gặp lại Tề Uyển Dao, rồi Tề Uyển Dao tự sát trong phòng... Những chuyện này làm cho Triệu Tương Nghi khó mà chấp nhận được, nhưng mà, những chuyện tàn khốc thống khổ nhất không phải chỉ nhiều đây đâu, cũng không phải là chuyện nàng gặp hôm nay...

Nếu như ca ca biết chuyện...

Triệu Tương Nghi thực không dám nghĩ nữa, nhà nàng bây giờ rất tốt, nàng thực sự không dám tưởng tượng, khi Triệu Hoàng Lâm biết thì sẽ là tình huống nào đây.

Túi hương xanh da trời đó, đại ca luôn giữ rất kỹ, lúc nào cũng cất giữ trong người, cũng chưa từng đem ra ngoài, nếu như đề đại ca biết, chủ nhân của túi hương, giờ khắc này có thể gặp lại, thế nào đại ca cũng trăm phương nghìn cách tìm đến, khi đó đại ca có thể tiếp nhận nỗi u...

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Bà chủ.” Ngoài cửa vang lên giọng nói là một vú gài khác trong Như Ý phòng.

“Chuyện gì?” Nhâm thị nhìn ra cửa hỏi, sau đó thuận tay gấp rau cho Triệu Tương Nghi.

“A Bình để cho ta đến báo một tiếng, cô nương kia đã tỉnh, bà chủ có đến nhìn không?”

“Ta đi xem” Triệu Tương Nghi vừa nghe nói Tề Uyển Dao đã tỉnh lại nhất thời cuống cuống, lập tức đứng lên, suýt nữa đụng ngã bàn, Nhâm thị nhanh tay lẹ mắt kéo Triệu Tương Nghi lại, dịu dàng an ủi.

“Ta sẽ đi xem, con đừng đi, phải nghe lời.”

Nói xong còn vỗ vai nàng một cái, bảo vú già ngoài kia vào phòng chăm Triệu Tương Nghi ăn cơm, còn mình thì đi vào phòng cách vách.

Trong phòng, A Bình đang ngồi ở mép giường nhìn Tề Uyển Dao, thấy Nhâm thị đến, liền đứng dậy, nở nụ cười hiền từ: “Tiểu thư người xem, cô nương này đã tỉnh.”

Nhâm thị theo ánh mắt của A Bình, nhìn Tề Uyển Dao nằm yên lặng trên giường.

Mái tóc đen nhánh xõa ra, không có giống như lúc này, tóc dính bần, gương mặt trắng nõn thuần khiết, nhìn thôi cũng biết nàng ấy là một mỹ nhân yêu mị, lúc này khi vào Như Ý phòng, trên mặt có rất nhiều vết bần, nên không thấy rõ dung nhan, bây giờ đã thấy rõ, Nhâm thị không khỏi sợ hãi than, đôi mắt trong suốt, chiếc mũi khéo léo, đôi môi đỏ thắm, khuôn mặt

đạp từa hoa phù dung, đi đâu mà tìm được?

“Cám ơn các người.” Tề Uyển Dao thấy Nhâm thị một mực nhìn chăm chăm vào mình, khom người cảm tạ.

“Muốn cảm ơn bọn ta thì đừng có làm cái chuyện điên rồ đó nữa.” Nhâm thị cười, rồi đến gần Tề Uyển Dao, ngồi ở chỗ mà A Bình vừa mới ngồi, tỉ mỉ đánh giá Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao lúng túng quay mặt qua chỗ khác.

“Người, năm nay bao nhiêu tuổi?” Nhâm thị cười hỏi một câu.

“Mười một.”

“Ừ, không nhỏ, nhưng cũng không lớn.” Nhâm thị gật đầu, lẩm bẩm.

Tề Uyển Dao giờ này khắc này rất là khẩn trương, nhìn chăm chăm vào vết thương được băng bó, Nahóm thị liếc mắt thấy được, lên tiếng hỏi: “Đau không?”

Tề Uyển Dao mím chặt môi, không nói lời nào, trong mắt đều là nước mắt.

“Tâm càng đau hơn?” Bất chợt Nahóm thị tiến sát lại Tề Uyển Dao nói.

Tề Uyển Dao cả kinh ngẩng đầu nhìn Nhâm thị, sau đó lại cúi đầu xuống, nước mắt không kiềm được rơi xuống đẫm.

“A Bình, người đi ra ngoài trước, ta muốn nói chuyện với cô bé.” Nhâm thị phân phó một tiếng, A Bình sau khi ra cửa, Nhâm thị tiếp tục nhìn Tề Uyển Dao, “Có chuyện gì không cứ vấn được, mà khiến cô bé như cô phải thương tổn đến mình vậy? Thân thể là do cha mẹ ban cho, cô không để ý sao.”

“Bà, không hiểu...” Tề Uyển Dao bị Nhâm thị khởi lại uất ức trong lòng, tâm tình kích động vô cùng.

“Tốt, còn biết tức giận, vậy là không sao.” Nhâm thị không khỏi hài lòng, sau đó lại dùng tay nâng cằm Tề Uyển Dao, “Khuôn mặt rất dễ nhìn, cô phải biết đủ, còn bất mãn gì đây?”

“Chủ tử luôn mặc cảm y ngọc thực như bà, thì làm sao có thể hiểu nỗi khổ sở của ta được?” Tề Uyển Dao không sợ Nhâm thị, nàng biết là do Nhâm thị cứu nàng, thế nhưng bị Nhâm thị trêu tức như vậy, nàng không thể chịu đựng được. Theo Tề Uyển Dao, Nhâm thị chưa từng trải qua sóng gió gì chỉ biết hưởng thụ cái vị thế chủ tử, vĩnh viễn không hiểu nỗi khổ của cô.

“Ha ha.” Nhâm thị buông Tề Uyển Dao ra, sau đó ngẩng đầu lên trời mà cười, mặc dù càn rỡ, nhưng có vài phần uy nghi, chỉ thấy Nhâm thị cười xong lại nhìn Tề Uyển Dao nói, “Tiểu cô nương, luận kinh lịch, kinh nghiệm ta so với cô còn nhiều hơn. ta không biết cô đã trải qua cái gì, nhưng ta biết, phàm là cô nói ra, ta nhất định sẽ không kinh ngạc.”

Tề Uyển Dao môi dưới, có chút không phục nhìn Nhâm thị.

Có điều, rất nhanh ánh mắt Tề Uyển Dao ảm đạm dần, giọng nói biến thành vô lực mà mềm mại: “Cầu bà một việc.”

Thấy Nhâm thị không nói lời nào, Tề Uyển Dao không thể làm gì khác hơn là nói tiếp: “Vừa...Mới vừa rồi, tiểu cô nương kia, ta, ta quen...Mong bà hãy để ta đi, ta không muốn gặp nàng...”

“Cuộc sống sẽ xuất hiện nhiều chuyện khiến cô phải tuyệt vọng, nhưng chúng ta không thể làm một chuyện, cô có biết là gì không?” Nhâm thị không có nhận lời Tề Uyển Dao, ngược lại hỏi nàng ấy vấn đề khác.

Tề Uyển Dao ngẩng đầu, trong mắt mơ hồ có mong đợi: ” Là cái gì?”

“Trốn tránh.” Nhâm thị nghiêm túc hẳn nói.

Chương 131: Nhâm thị đi khuyên

Trời dần sáng

Tia sáng đầu tiên chiếu lên người Nhâm thị, Tề Uyển Dao kinh ngạc nhìn chăm chăm, phảng phất như trong một phút đó nàng nghĩ Nhâm thị chính là tiên nữ.

“Trước ăn chút gì đó lót dạ đi, đại phu đã nói cô hơn hai ngày chưa ăn gì, cứ như vậy sẽ không tốt.” Nhâm thị thấy ngay người Tề Uyển Dao ngay người, chỉ cười rồi bảo A Bình đem đồ ăn lên.

Tề Uyển Dao nhìn thấy nhiều món ăn tinh xảo đặt ngay trước mặt, không hề động dung.

Nhâm thị thấy thế khuyên nhủ: “Nếu như cô muốn làm cái người hèn nhất, khiến cho những người quan tâm đến cô, tin tưởng cô phải vì cô mà khóc lóc, đau khổ cả đời, cũng giống như chuyện đêm qua vậy, cho dù tự sát có thành công, cô có thể đến nơi thanh bình, bình yên không quan tâm tất cả. Nhưng những người bên cạnh cô sẽ không có như vậy, họ sẽ vì cô mà thương tâm cả đời, đau lòng vì cô, nhớ đến cô, sẽ tự trách bản thân, hối hận vì không coi chừng cô.

“Nhưng nếu như, cô muốn dựa vào năng lực của mình để giải quyết mọi chuyện...” Nhâm thị cầm đũa, nhét vào tay Tề Uyển Dao, “Tốt nhất là ăn thật ngon, dưỡng tốt thân thể, sau đó cố gắng quên hết tất cả chuyện trong quá khứ, nghĩ về tương lai tốt đẹp mà đi tới.”

“Ta như vậy... còn có tương lai sao.” Tề Uyển Dao thấp giọng lẩm bẩm, Nhâm thị nghe thấy lông mày nhíu lại.

“Ăn đồ ăn trước đi, nước mắt không giải quyết được vấn đề đâu.” Nhâm thị khuyên nhủ, gấp một ít đồ ăn cho Tề Uyển Dao

Có thể vì đã lâu lắm rồi chưa ăn gì, bây giờ đồ ăn ngon ở trước mắt, nhưng dạ dày không thể tiếp nhận nhiều đến vậy, Tề Uyển Dao chỉ uống một chén cháo hương.

Lúc A Bình đem đồ ăn dọn xuống không nhận được khuyên Tề Uyển Dao : “Cô nương, cô nhìn chính mình đi cô sẽ thấy mình còn tốt cỡ nào, cũng đừng có nghĩ luẩn quẩn trong lòng nữa, trên đời này còn có nhiều người bất hạnh hơn cô, không phải vẫn còn sống rất tốt sao?” Dứt lời, A Bình nhìn thoáng qua Nhâm thị, sau đó thở dài lui ra ngoài.

“Nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Nhâm thị vỗ vỗ vai Tề Uyển Dao.

“Ngài nói, không thể trốn tránh. . .” Tề Uyển Dao nằm xuống nỉ non nói, “Mà ta không tìm ra được một tia dũng khí để giải quyết vấn đề này...”

“Cô có thể nói với ta.” Nhâm thị nhìn Tề Uyển Dao, nàng nguyện ý giúp đỡ những người bất hạnh, nhất là nữ tử.

“Có thể sao?” Tề Uyển Dao nằm ở trên giường, hai hàng nước không nói

trước chảy ra, “Vì sao ta không gặp ngài sớm một chút . . .” Giọng nói nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

“Bình tĩnh một chút rồi nói cho ta biết.” Nhâm thị trong lòng không đành, nhưng không có rơi lệ. Ma61y6 năm nay, tính tình Nhâm thị cương liệt nên dần biến mình thành nữ nhân thiết huyết.

“Ừ. . . Tiểu cô nương tối hôm qua còn ở đây không, ta, ta muốn gặp.” Tề Uyển Dao hạ quyết tâm, mở mắt thật to nhìn Nhâm thị nói.

Trong mắt Nhâm thị lộ ra tia thỏa mãn cùng vui sướng, chỉ thấy Nhâm thị hướng ngoài cửa nói: “A Bình, gọi Triệu tiểu thư đến đây.”

Không bao lâu, Triệu Tương Nghi vội vã chạy tới.

Vừa vào cửa, bước chân dừng lại, không dám đi về phía trước một bước, sợ khi chạy đến phía trước, sẽ làm cho Tề Uyển Dao bị thương

Tề Uyển Dao nhất định là gặp qua chuyện gì đó rất khủng khiếp, cho nên không muốn đối mặt với nàng, không muốn thừa nhận quá khứ tốt đẹp trải qua cùng nàng, chính là sợ những điều tốt đẹp trong quá khứ sẽ làm cho chính Tề Uyển Dao nghĩ đến chuyện thê lương đã xảy ra.

“Tương Nghi. . .” Tề Uyển Dao run run nói ra hai chữ, “Tương Nghi là muội sao? Muội đã trưởng thành. . . Trở nên đẹp hơn, ta là Uyển Dao tử tử của muội đây. . .” Tề Uyển Dao nói từng chữ một, Triệu Tương Nghi cảm thấy chính nàng đã làm cho vết thương lòng của tử tử này rách ra, rất là đau, nhưng tử ấy vẫn miễn cưỡng cười với nàng.

“Uyển Dao tử tử” Triệu Tương Nghi nước mắt tràn mi ra, chạy về phía Tề Uyển Dao bên này, ôm tử ấy lại, khóc lóc.

Nhâm thị vui mừng nhìn hai tiểu cô nương, sau đó tách hai người ra, cũng nói với Triệu Tương Nghi: “Coi chừng al2m đau tử tử con đây, trên người tử tử còn thương tích, mới vừa bôi thuốc.”

Triệu Tương Nghi lúc này mới cẩn thận dè dặt đứng dậy.

“Tương Nghi, muội hình như sống rất tốt.” Tề Uyển Dao mỉm cười nói, trong mắt thỉnh thoảng có nước mắt chảy ra, trong giọng nói không giấu được một tia chúc mừng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi nghe vậy, trong lòng cảm thấy đau. Kỳ thực nàng và Tề Uyển Dao không cùng cảnh ngộ, nhưng hết lần này đến lần khác, Triệu Tương Nghi cảm thấy có chút xiú hổ thẹn, cuộc sống của Tề Uyển Dao không tốt bằng nàng, mà nàng lại rất hạnh phúc mà hưởng thụ, điều này làm cho nàng cảm thấy tự trách, cùng chút xấu hổ.

“Uyển Dao tử tử, tử. . .” Triệu Tương Nghi thốt ra, nhưng ngừng lại, nàng muốn hỏi, cũng không dám hỏi.

Tề Uyển Dao dựa thân thể ngồi dậy, sau khi ổn định thân thể xong, thờ

ra một hơi thật dài, sau đó mới nhìn Triệu Tương Nghi: “Tỷ, tỷ không có gì đáng nói, cuộc sống ngày càng tệ, người không giống người, quý không giống quý.”

Đây không phải là Tề Uyển Dao mà nàng biết.

Tim Triệu Tương Nghi như bị ai đó nhéo một cái, cảm giác đau đớn không tên làm nàng khó xử. Dường như rất giống với năm ấy, khi nhìn thấy tiểu cô cô Triệu Nguyệt Cầm cũng trải qua bi thống như vậy, cái loại tâm tình này mặc dù trải qua nhiều lần nhưng vẫn làm cho nàng thấy khó chịu.

“Cho nên hãy nói cho bọn ta nghe mọi chuyện đã xảy ra, bọn ta sẽ giúp cô, nguyện ý giúp cô thoát khỏi thống khổ đó.” Nhâm thị rất là chân thành tha thiết nhìn Tề Uyển Dao.

Nếu như vậy chuyện như vậy phát sinh ở trên người người khác, Triệu Tương Nghi nhất định sẽ không để ý đến, lời nói của Nhâm thị như là người tỷ tỷ tri tâm muốn biết chân tướng, muốn dùng tình thương của mình để trị liệu ho những người bị tổn thương tâm lý

Nhưng bây giờ chuyện này lại phát sinh trên người Tề Uyển Dao, Triệu Tương Nghi không có tâm tình tình đi nghĩ những chuyện khác.

Tề Uyển Dao nặng nề mà nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt chảy ra, rơi trên tay, làm lòng nàng ấy lạnh lẽo: “Xin lỗi, ta bây giờ không muốn nhắc đến chuyện này, ta muốn ngủ một chút.”

“Vậy cô nghỉ ngơi đi.” Nhâm thị cũng không ép nàng ấy.

“Uyển Dao tỷ tỷ. . . Tỷ, cũng đừng nghĩ đến...” Triệu Tương Nghi thực sự không dám nói tiếp, rất sợ lúc mình nói ra sẽ làm Tề Uyển Dao lại có ý niệm tự sát trong đầu, mẫu thuẫn tâm lý làm cho nàng nói lắp.

Tề Uyển Dao lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trên mặt: “Ta sẽ không, sẽ không cô phụ tấm lòng của mọi người đã quan tâm đến ta.”

“Ừ” Triệu Tương Nghi nặng nề mà gật đầu, “Nghĩ như vậy là tốt, bọn muội sẽ là thân nhân của tỷ, sau này nhà của muội chính là nhà của tỷ, Sẽ không để tỷ cô đơn một mình nữa đâu.”

“Tỷ hiểu...” Tề Uyển Dao một lần nữa nằm xuống, nhắm hai mắt lại, ngủ thật say, nhìn bộ dáng của nàng ấy, xác định rằng rất mệt nên ngủ say.

Triệu Tương Nghi theo Nhâm thị ra khỏi sương phòng, trong lòng vẫn có chút áy náy, sau khi đi ra, Triệu Tương Nghi xin Nhâm thị: “Sự phụ, sự phụ cho con vào trong phòng với tỷ ấy đi, con thật không yên lòng, vạn nhất tỷ ấy lại...”

“Sẽ không.” Nhâm thị lắc đầu, “Sự phụ cam đoan với con, cô nương này sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó nữa đâu.”

Chương 132: Chuyện cũ thể lương

“Cứ như vậy, nhà muội dựa vào việc bán hương liệu mới giàu lên, sau có cơ hội, Mạc lão bản bán Vạn Phúc Lâu và rời khỏi trấn Thanh Hà, nhà muội nhân đó mà mở tửu lâu, cuộc sống mới có thể tốt như bây giờ.” Triệu Tương Nghi kể những chuyện mà nhà mình đã trải qua trong mấy năm nay cho Tề Uyển Dao nghe, thấy tâm tình của Tề Uyển Dao cũng đã tốt hơn, mới cẩn thận hỏi: “VẬY còn tử?”

Lúc này đã hết một ngày, Tề Uyển Dao ở Như Ý phường dưỡng thương đã hai ngày, thương thế ngày một tốt hơn, người cũng có tinh thần.

Nhắc đến bản thân, Tề Uyển Dao khó khăn lắm mới hồi phục một chút tinh thần nhưng nghe hỏi vậy, hai mắt như mất hồn.

Đoạn thời gian này, Tề Uyển Dao luôn trần trọc, suy nghĩ xem nên nói những chuyện u ám không chịu nổi trong quá khứ cho Triệu Tương Nghi như thế nào mới tốt.

Thế nhưng Nhâm thị nói rất đúng, nhân sinh không thể trốn tránh, trừ phi chính nàng thật sự rất ích kỉ, làm cho những người quan tâm đến mình phải vì mình mà thương tâm, còn nếu không muốn như vậy thì phải dùng năng lực của chính mình mà tiến về phía trước, đương đầu mọi chuyện.

Mặc dù sẽ rất đau, rất gian nan nhưng chính mình phải dũng cảm đối mặt hết thủy.

“Không nói cũng được, chờ tử muốn nói thì nói cho muội biết nha.” Triệu Tương Nghi mỉm cười, “Chỉ cần tử nghĩ thông, bình an thì cứ ở nhà muội, chúng ta sẽ ở chung một chỗ với nhau như lúc trước.”

“Tử nói...” Mặt Tề Uyển Dao tái nhợt, dựa vào giường nhìn Triệu Tương Nghi lại nhìn Nhâm thị, “Sớm muộn phải nói.”

Nhâm thị và Triệu Tương Nghi đều không nói gì, chỉ lẳng lẳng lắng nghe Tề Uyển Dao đem chuyện đã trải qua nói cho họ biết, làm như vậy sẽ khiến lòng thêm thoải mái, Tề Uyển Dao làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là cách trị tổn thương lòng. Nhưng như vậy cũng sẽ khiến cho vết thương một lần nữa nứt ra, phải trị liệu thật tốt, vượt qua cơn đau của tổn thương mới có thể lột xác tái sinh lần nữa, có thể tiếp tục sống nốt quãng đời còn lại.

“Năm ấy cha ta mất...” Ánh mắt Tề Uyển Dao như đang nhớ về miền xa xôi, hơi nhắm lại, nhớ lại chuyện cũ mặc dù Tề thị một mắt đã đem lại cho gia đình một nỗi đau khôn cùng, nhưng đau đớn như vậy so với chuyện nàng đã gặp thì nó ám áp hơn nhiều.

Chỉ ít, ở đoạn thời gian đó, còn có tình thương của mẫu thân, ca ca kiên cường.

Năm ấy, sau khi làm xong tang sự cho Tề thị một mắt, Tề Uyển Dao theo mẫu thân Ôn thị, ca ca Tề Sâm từ biệt mọi người ở Triệu gai thôn, đến nhà

đại bá Tề Uyển Dao để nương tựa.

Đại bá Tề Uyển Dao là người rất tốt, hơn nữa còn chăm chỉ, yêu thương con cháu. Sau khi biết tin Tề thợ mộc chết, u buồn một thời gian dài, rất vui vẻ chăm sóc ba người cô nhi quả phụ.

Nhưng đại bá nương Tề Uyển Dao không có tốt như vậy, bình thường hay mượn cớ gây khó dễ cho mẹ con ba người, không phải trào phúng nói, thì cũng tìm đủ lỗi nhỏ này nọ mắng Uông thị. Khi đó, Tề Sâm rất cương ngạnh, lúc nào cũng che chở mẫu thân và muội muội, đại bá nương cũng không có biện pháp mà ức hiếp tiếp.

Còn Uông thị mang tiền tiết kiệm của Tề thợ mộc theo, cũng không tính ỷ lại vào đại bá, ở trong nhà đại bá chỉ là dựa một chút thế lực thôi, Uông thị sợ mình cô nhi quả phụ, mặc dù có gia sản, cũng giữ không được, bị người ta để ý đến. Cho nên mới đến nhà đại bá ở, nghĩ mình cũng có tiền tiết kiệm, đại bá nương là người không dễ nói chuyện, nhưng không đến mức gây khó dễ đến vậy.

“Thế nhưng sau đó...” Tề Uyển Dao nói, đồng thời cắn chặt môi dưới, cho đến khi môi dưới trắng bệch chảy ra máu, mới kiên cường nói tiếp, “Thân thể mẹ ta ngày càng xấu, mỗi ngày đều ho khan, tiền tiết kiệm của nhà ta đổ hết vào thuốc thang lo cho mẹ, cũng từng chạy đến nhờ đại bá nương giúp đỡ, nhưng đại bá nương nháo nhào nói mẹ ta bị bệnh lao, không chỉ không giúp một tay, còn đem ba người bọn ta đuổi đến một căn phòng heo lánh.”

“Tốt xấu gì cũng là thân thích làm sao mà quá đáng vậy.” Triệu Tương Nghi nghe mà tức giận mắng.

“Lúc đó đại bá không có ở nhà, đến trên trần làm thợ mộc kiếm tiền, ta và ca ca có oan ức cũng không dám đi đến đó nói, chỉ phải cắn răng chịu đựng, chiếu cố mẫu thân quan trọng hơn.” Tề Uyển Dao chậm chạp kể lại, “Sau đó đại bá ta về nhà, không may mắn ở trên trần nhiễm bệnh về, mời đại phu đến nhiều lần, đều nói rất nghiêm trọng, bệnh tình của đại bá ngày càng xấu...Lúc đó, đại bá nương ta không có chăm sóc đại bá cẩn thận, ngược lại mỗi ngày đến sai phòng mắng mẹ ta là khắc tinh, khắc phu lại khắc người thân, làm hại bệnh đại bá ngày trầm trọng thêm...Kỳ thụ đại bá nhà ta sinh bệnh không có liên quan đến mẹ ta...”

Đại bá Tề Uyển Dao sinh bệnh, người đứng đầu trong nhà hiển nhiên là đại bá nương của Tề Uyển Dao, hóa ra bà ta không vừa mắt Uông thị, nên nổi tâm tư chèn ép, ngày ngày luôn tìm cách đuổi cổ ba mẹ con Tề Uyển Dao ra khỏi nhà.

Có một lần, Tề Uyển Dao một mình lên trần mua thuốc cho Uông thị, xui xẻo bị lão bản của hiệu thuốc đó nhìn trúng, sau đó lão bản kia sai bà mỗi đến cầu hôn, ý muốn nạp Tề Uyển Dao làm tiểu thiếp, Tề Uyển Dao biết được tin này.

Lúc đó Tề Uyển Dao sợ đến chết khiếp có điều lúc đó chỉ có nàng và đại bá nương, không thể làm kinh động đến mẫu thân, rất sợ bà vì chuyện này mà bệnh thêm nghiêm trọng, Tề Uyển Dao không thể làm gì khác hơn là nén giận, chờ đại bá nương đem người đưa ra ngoài cửa, lúc đó Tề Uyển Dao liền quỳ xuống cầu xin, đề mình tự làm chủ, vì Tề Uyển Dao không muốn đem hạnh phúc của mình đặt vào trong tay người khác

Nàng mới mười nhất a

Thế nhưng đại bá nương căn bản không phải là người hiền lành gì, mắt thấy cơ hội tốt như vậy tới, bà ta không những kiếm được một khoản, lại có thể nhân cơ hội đem ba người các nàng tống ra khỏi cửa, nói không chừng ngày sau Tề Uyển Dao làm di nương, còn có thể giúp đỡ cả nhà bà ta.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Có điều vị đại bá nương này rất thông minh, biết rõ Tề Uyển Dao tính tình cương liệt, có bắt ép cũng không được.

Vì vậy bà ta một mặt đáp ứng Tề Uyển Dao, nói mình sẽ không làm như vậy, Tề Uyển Dao tuổi còn nhỏ, lại được bảo vệ rất tốt, vì vậy không rành chuyện trên đời, cũng không đoán được ý qua lời nói và sắc mặt, chỉ đơn thuần tin tưởng đại bá nương.

Không đoán được, vào một đêm mấy ngày sau, nàng bị người ta bắt trói sau đó còn bị tát mấy cái vào mồm, đặt lên cỗ kiệu đưa đi.

Mặc cho nàng kêu khóc thế nào, giãy dụa làm sao, cuối cùng chạy trốn không xong

Đêm đó, Ôn thị ho khan rất nhiều, ho ra máu khiến cho Tề Sâm hoảng sợ, lại tìm không thấy bóng dáng Tề Uyển Dao đâu, nhưng ali5 lo lắng cho bệnh tình của Ôn thị, cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Mà đại bá nương, lại hào hứng trốn ở trong phòng đêm tiên...

Có người nói vị thương nhân kia rất nhiều tiền, tiệm thuốc ở trấn trên chỉ là một phần trong tài sản của y, phủ đệ của y là ở Dương huyện, nơi đó hội tụ nhiều sản nghiệp của y.

Ngày ấy nhìn thấy Tề Uyển Dao liền coi trọng, lúc đó y vừa đến hiệu thuốc trên trấn thu tiền, ngắm Tề Uyển Dao vài lần, đã nổi tâm tư muốn cưới làm vợ bé.

Sau lại biết được Tề Uyển Dao không đồng ý, càng làm cho y thêm ngứa ngáy, cho nên mới giao chuyện này cho đại bá nương giải quyết.

Vì vậy, sau khi mọi chuyện đã xong, liền đem bạc đến cảm tạ đại bá nương thành toàn, vị lão gia này một lần xuất ra năm mươi lượng bạc, đồ trang sức, vải vóc sa tanh càng không thiếu được

Đại bá nương sống hơn nửa đời người, nên chưa từng thấy qua nhiều đồ tốt như vậy.

” Vậy sao tử có thể trốn thoát khỏi nơi đó?” Triệu Tương Nghi nghe vậy cũng hoảng sợ, cắt đứt lời nói của Tề Uyển Dao

Tề Uyển Dao nghĩ đến chuyện này càng thêm chán ghét , không muốn nhớ đến tất cả chuyện đã xảy ra ở phủ đệ của vị lão gia kia.

Chẳng qua dùng trong chốc lát, Tề Uyển Dao lại nói tiếp: “Đêm đó ta bị đưa đến trong một gian phòng. . . Bên trong giăng đèn kết hoa, nhưng ta nhìn mấy lần liền muốn nôn, dạ dày co thắt kịch liệt, hai tay ta bị trói chéo sau lưng, trong miệng bị nhét một cái khăn, nếu không ta đã tự sát lúc đó rồi.”

Nghe được giọng nói quyết tuyệt của Tề Uyển Dao, Triệu Tương Nghi cũng giật mình, vội an ủi: ” Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ muội đã ở bên cạnh tử.”

Tề Uyển Dao cảm động nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó nắm hai tay Triệu Tương Nghi vui mừng nói: “Cám ơn muội, Tương Nghi muội muội.”

“Sau đó...”

Nói đến sau đó, tâm tình Tề Uyển Dao càng thêm tuyệt vọng.

Nàng vì quan tâm đến bệnh Ưng thị sẽ nặng thêm, lại hận đại bá nương bán mình, càng lo thêm tình cảnh bây giờ của mình.

Bên ngoài rất ồn ào , nha hoàn chủ tử vui vẻ một đoàn, không biết có phải vì chuyện này mà vui vẻ không, chỉ nghĩ như vậy, Tề Uyển Dao hận mình không nôn ra một ngụm máu.

Tuyệt vọng ngày càng tăng.

Ước chừng qua nửa canh giờ có người vào trong phòng.

Tề Uyển Dao lập tức run sợ lùi sát vào giường.

Thế nhưng người này rất kỳ quái, cái gì cũng chưa nói, giúp Tề Uyển Dao cởi trói, lấy khăn trong miệng ra giúp nàng.

Tề Uyển Dao được người nọ cứu cũng chất vấn hỏi người nọ là ai, nhưng người nọ lại cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lẳng nhìn Tề Uyển Dao, trong mắt có đồng tình, có thương tiếc, lại còn có một chút đố kỵ nhìn Tề Uyển Dao

Tề Uyển Dao nghĩ rằng mình đã được cứu, vừa định tìm cách thoát khỏi hung hiểm, lại có người đẩy cửa đi vào.

Người vào không phải ai khác, chính là vị lão gia đã đem Tề Uyển Dao bắt đến đây, hắn vừa nhìn thấy Tề Uyển Dao được người kia cởi trói, liền tức giận đến nói đều nói không được

Nữ nhân kia thấy thế vội vã nói với Tề Uyển Dao một câu: “Sống hay chết là do ngươi , nên làm ta đều làm.” Sau đó bụm mặt khóc chạy đi.

Tề Uyển Dao cực sợ tay chân nháy xuống giường, chạy ra ngoài hô cứu mạng, nhưng trong lòng nàng cũng rõ, đây là địa bàn của vị lão gia kia, nàng có kêu cứu cũng vô dụng.

Vị lão gia đó uống rất nhiều rượu, rất tức giận xông đến bắt lấy một tay Tề Uyển Dao, khiêng nàng lên mặc cho nàng có kêu khóc cũng không lưu

tình, ngược lại còn ném Tề Uyển Dao lên giường.

Tề Uyển Dao đã thay một bộ quần áo mới, cả người yếu ớt như tờ giấy Tuyên Thành, chỉ vài cái vị lão gia đó đã xé rách quần áo trên người, Tề Uyển Dao hận đến nước mắt đã rơi, hoảng loạn rút cây trâm tóc xuống.

Muốn đâm về phía mình cổ mình mà tự sát, không biết quý xui đất khiến làm sao mà cây trâm đâm trúng người định cướp đoạt trong sạch của nàng

Chương 133: Cô phải kiên cường

Máu đỏ tươi dính trên mặt Tề Uyển Dao, sênh sệch mà âm áp làm cho dạ dày Tề Uyển Dao co thắt kịch liệt, nàng cũng không biết mình lấy đâu ra khí lực, đẩy nam nhân trung niên đó ra, được tự do nàng lập tức nhảy từ trên giường xuống, hoảng sợ ném cây trâm trong tay, chạy ra ngoài.

“Tỷ đã giết chết ông ta?” Triệu Tương Nghi nghe Tề Uyển Dao kể xong, giật mình, không tự chủ hỏi một câu.

“Tỷ cũng không biết...” Tề Uyển Dao nhíu chặt mày, hai tay run run níu chặt chăn đệm, cắn chặt môi dưới, “Lúc đó tỷ rất sợ, trong đầu chỉ nghĩ đến chạy trốn, căn bản không có nghĩ gì khác.”

“Theo lời tỷ nói, vị kia có tiền như vậy, phủ đệ hẳn là rất lớn, tỷ sao chạy trốn ra được?” Triệu Tương Nghi lại hỏi.

Tề Uyển Dao vẫn lắc đầu, cũng rất là nghi ngờ nói: “Tỷ không biết...Lúc tỷ đâm ông ta bị thương, tỷ sợ hãi chạy ra ngoài, tỷ không biết đường, cứ như con ruồi không đầu bay lung tung, nhưng rất kỳ quái, dọc trên đường chạy đi tỷ không có thấy những người khác, cuối cùng tỷ tìm được một cửa hông, cửa không có khóa, tỷ mở cửa đó chạy ra ngoài, cứ chạy không dừng vì tỷ chỉ nghĩ nếu dừng lại sẽ bị bọn họ phát hiện mà đuổi theo, cho nên tỷ chạy suốt đêm về trấn...”

“Đúng là kỳ quái thật.” Nhâm thị cũng cảm thấy lạ, “Chờ một chút, lúc này cô nương nói trước đó có người cởi trói cho, cô có biết người đó không?”

“Ta hình như là đã gặp bà ấy ở đâu...nhưng lúc đó ta rất hoảng sợ nên không có nhớ ra, nữa nhìn cách ăn mặc của bà ấy, cũng không giống những người ta đã kết bạn...”

“Có phải là bà ấy âm thầm giúp tỷ? Máy hạ nhân rời đi kia là do bà ấy giúp?” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên nhắc nhở.

Tề Uyển Dao ngưng mi, cuối cùng nhíu mi lại, tâm đau đớn, “Tỷ không biết... Tỷ, tỷ không muốn nhớ lại buổi tối đó...”

“Không sao, đều đi qua.” Triệu Tương Nghi vội an ủi, nghe Tề Uyển Dao kể lại, chuyện nghiêm trọng như vậy nhưng không có giống như tưởng tượng tí nào, chí ít...Nàng đã đoán sai, Tề Uyển Dao vẫn còn là một thân xử nữ.

“Ta là một đường chạy nạn tới đây...Đêm đó ta chạy ra khỏi trấn, cho rằng không sao, nên buông lỏng cảnh giác, tìm hộ nông gia cầu bọn họ cho ta một bộ quần áo khác để thay. Gia đình đó rất nhiệt tình, không chỉ cho ta bộ xiêm y khác để thay, mà còn cho ta ăn. Nhưng không nghĩ tới, sáng ngày hôm sau, ta tạm biệt gia đình đó ra bên ngoài, lại ngẫu nhiên phát hiện người trói ta đêm ấy đưa đi chính là gia đình đó, lúc ấy ta rất sợ, sợ bị bọn họ

phát hiện, bắt trở về, liền tìm bùn đen trét lên mặt, còn xé vài chỗ quần áo trên người gãi làm khắt cái chạy trốn... Cho rằng không có chuyện gì..." Tề Uyển Dao nói đến đây, hai hàng lệ chảy xuống.

"Không ngờ ngày đó đến trấn Thanh Hà, vẫn bị bọn họ phát hiện, lúc đó ta đã có tâm muốn chết, nghĩ thầm nếu bị bọn họ bắt được, ta sẽ tìm đến cái chết, cũng sẽ không để bọn họ bắt được mà làm ô nhục chính mình, may mắn đụng phải Triệu đại thúc, lúc đó sắc trời quá mờ, ta không có nhận ra, thế nhưng cũng tốt, ta như vớ được cọng cỏ cứu mạng, ta quý xuống cầu thúc ấy cứu ta... Thúc ấy thực sự đã cứu được ta, làm cho ta may mắn thoát khỏi hiểm cảnh."

"Có lẽ là thiên ý, để cho chúng ta gặp lại nhau... Muội cảm thấy may mắn vì ngày đó cha đã cứu được tử." Triệu Tương Nghi hít sâu một hơi, cảm thán nói.

Tề Uyển Dao cảm kích nhìn nàng, nắm chặt của tay nhỏ của nàng: "Cám ơn muội, cảm ơn cả nhà muội, đại ân này Uyển Dao ta cả đời không quên."

"Nếu như thế, thì cứ sống cho thật tốt." Nhâm thị bỗng nhiên mở miệng, trên tay cầm một chén thuốc, "Nào, trước uống thuốc đã, chỉ có dưỡng thương thật tốt, mới có thể giải quyết những chuyện phiền toái này."

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

"Sư phụ, còn phiền toái gì nữa? "Triệu Tương Nghi không hiểu hỏi, tâm nàng bây giờ đều đặt hết lên người Tề Uyển Dao, chỉ cảm thấy Tề Uyển Dao ở bên cạnh họ thì tốt rồi, còn có thể có phiền toái gì sao?

"Khế ước bán thân." Nhâm thị nói ra một lời kinh người, "Nghe cô nói như vậy, chắc cô đã bị đại bá nương bán đi rồi? Đương nhiên thiếp thất và nha hoàn kỳ thực không có gì khác nhau cả, đều có khế ước bán thân, có điều nếu làm di nương thì được hưởng thụ một chút. Cho nên, tuy rằng cô đã trốn thoát, nhưng khế ước bán thân vẫn bị người ta nắm ở trong tay, những chuyện cô phải đối mặt sắp tới, vì tự do của mình mà nỗ lực."

Nghe Nhâm thị nói vậy, Tề Uyển Dao giống như bóng cao su, cả người xụi lơ: "Đúng vậy... Ta chung quy là tiện tịch..."

"Đừng có nghĩ như vậy." Triệu Tương Nghi lắc lắc cả người Tề Uyển Dao xoay mặt nhìn về phía Nhâm thị, "Sư phụ, sư phụ đừng nói với tử ấy... mấy điều này... Tử ấy mới hồi phục không lâu mà."

"Không, những điều này cô nương ấy phải biết, có như vậy vết thương lòng mới có thể khép lại, bằng không, những chuyện sắp tới cô ấy sẽ không chịu nổi, căn bản không thể vực dậy lại được." Nhâm thị bỗng nhiên nghiêm túc.

"Đúng rồi còn mẹ của ta..." Tề Uyển Dao che miệng bật khóc, chốc lát lại ghen ngào nói, "Không biết mẹ ta nghe nói ta bị bán làm thiếp, bệnh

tình có trở nặng không...”

“Cho nên, cô phải kiên cường hơn.” Nhâm thị vỗ vai Tề Uyển Dao, “Chỉ cần cô có thể cường đại, mới có thể bảo vệ được cho thân nhân của mình.”

“Đúng vậy, Uyển Dao tỷ tỷ, bọn muội đều ở bên cạnh tỷ, bọn muội sẽ giúp tỷ, tỷ...đừng nghĩ luẩn quẩn nữa.” Triệu Tương Nghi nắm hai tay Tề Uyển Dao hứa.

Tề Uyển Dao được cô vũ như vậy, gật đầu nói: “Là ta sai rồi, chính vì quá nhát gan, không muốn nhớ đến quá khứ của mình...Nghĩ đến còn mặt mũi gặp lại mọi người nên mới chọn cách tự sát...”Nói đến phân nửa, Tề Uyển Dao bỗng nhiên lại nở nụ cười, có chút không thể tin nói, “Ta cảm giác mình bây giờ như đang mơ, chưa từng nghĩ có thể gặp lại mọi người...Càng không nghĩ lúc ta tuyệt vọng nhất ông trời lại để mọi người đến cứu ta.”

“Nào, hãy uống chén thuốc này trước, đem thương thế dưỡng cho tốt. rồi cùng nhau nghĩ biện pháp liên lạc với bá mẫu và a Sâm ca ca, đưa hai người họ đến đây, nhà đại bá tỷ thật ghê tởm, cứ đến ở nhà muội đi.”

Tề Uyển Dao khẽ gật đầu, sau đó ngoan ngoãn đem chén thuốc uống hết, cố gắng nuốt vị đắng trong miệng xuống, nằng nhưng không có một chút nhíu mày.

Triệu Tương Nghi thấy càng đau lòng, tỷ ấy đã trải qua bao nhiêu dày vò cùng khổ sở, chén thuốc đắng như vậy nhưng không đắng bằng những gì tỷ ấy đã trải qua.

Bởi vì hơn cả gian khổ, chính là cuộc đời của tỷ ấy.

Chương 134: Tỷ không còn sạch sẽ

Những ngày tiếp theo, Tề Uyển Dao bí mật ở Như Ý phường dưỡng thương cũng chừng sáu, bảy ngày, vết thương tốt hoàn toàn, có điều những vết thương cũ do bị đại bá nương đánh đang từ từ khép lại, cũng chưa gọi là khỏi hẳn.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi thấy Tề Uyển Dao tinh thần phần chân, liền bắt đầu công tác tư tưởng cho Tề Uyển Dao, muốn đưa vị tỷ tỷ này theo nàng về nhà ở trên trấn Thanh Hà ở luôn.

Nhưng Tề Uyển Dao đối với chuyện này rất là mâu thuẫn.

Triệu Tương Nghi biết Tề Uyển Dao đang suy nghĩ gì, chắc hẳn rằng Tề Uyển Dao cảm giác mình không còn mặt mũi nào gặp lại Triệu Hoàng Lâm, cũng không muốn đối mặt tránh làm cho vết thương lòng lại nứt ra, hơn nữa nếu gặp lại Triệu Hoàng Lâm lần nữa Tề Uyển Dao không chắc rằng mình có thể tự nhiên mà nói chuyện hay không,, chẳng thà từ nay về sau không gặp, như vậy có thể lưu giữ lại hình ảnh tốt, đem ký ức đẹp đẽ nhất của hai người dừng lại vào mùa đông năm đó, lúc một nhà Tề thị rời khỏi Triệu gia thôn.

Thế nhưng, Triệu Tương Nghi lại mong Tề Uyển Dao có thể dũng cảm đối mặt với tất cả, bao gồm Triệu Hoàng Lâm.

Hôm nay, thừa dịp Tề Uyển Dao ngủ trưa dậy, tinh thần rất tốt, Triệu Tương Nghi bỏ khung thêu xuống thương lượng với Tề Uyển Dao: “Nhà muội tuy rằng không lớn, nhưng phòng của muội và bà nội ở còn rất rộng, giường cực kỳ lớn, trước giờ muội và bà nội ngại giường lớn quá, giờ tỷ ở đây, ba người chúng ta cùng ngủ một giường là vừa đủ luôn.”

“Muội mau đi thêu hoa đi, đừng có lười biếng.” Tề Uyển Dao lúng túng quay mặt qua chỗ khác, tận lực chuyển sang đề tài khác..

Triệu Tương Nghi cũng không có buông tha, bước đến nhìn Tề Uyển Dao nghiêm túc nói: “Uyển Dao tỷ tỷ, trên đời này có nhiều chuyện làm cho chúng ta phải đối mặt, chúng ta cũng không nên trốn tránh, đừng sợ, muội sẽ ở bên cạnh giúp đỡ tỷ, tỷ không còn một mình đâu.”

Tề Uyển Dao hít thật sâu, cố gắng để cơ thể mình không run rẩy, sau đó miễn cưỡng trấn định nói: “Tương Nghi, tỷ xin muội. . . Đừng ép tỷ”

“Chuyện không có như tỷ tưởng tượng đâu. . .”

“Tỷ không dám” Tinh thần Tề Uyển Dao sa sút, ngồi trước bàn, cả người vô lực, sắc mặt tái nhợt, “Tỷ không dám. . . Hôm nay tỷ không còn là tiểu nha đầu ở Triệu gia thôn kia nữa rồi...tỷ không còn mặt mũi để nhìn mọi người...”

“Là tỷ suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều rất tốt, không có gì thay đổi hết.” Triệu Tương Nghi chỉ nhớ Tề Uyển Dao vẫn là xử nữ liền không tha,

lại không chút nào lo lắng, Tề Uyển Dao là một người cổ đại, chuyện xảy ra đêm đó, chẳng khác nào nói trình tiết đã đánh mất, trong lòng Tề Uyển Dao đã tự cho rằng mình đánh mất trong sạch.

“Tương Nghi, tử cầu xin muội...” Tề Uyển Dao gục lên bàn khóc, “Tử thật không có dũng khí đối mặt. . . Bây giờ tử có dũng khí để đối mặt với bất cứ chuyện gì, khế ước bán thân, những người đó đuổi kịp. . . Nhưng tử không có dũng khí để đối mặt với ca ca của muội, tử không xứng, tử không còn sạch sẽ nữa.”

“Làm sao có thể như vậy được chứ.” Triệu Tương Nghi luống cuống tay chân, vội ôm lấy Tề Uyển Dao, mới là phát hiện cả người Tề Uyển Dao đã lạnh, còn run rẩy nữa. “Mọi chuyện đã qua, không sao....Tử đừng có suy nghĩ nhiều quá, còn nữa tử không có bị người ta cướp đi trong sạch, sao cứ tự ti như vậy?”

“Muội sẽ không hiểu. . .” Tề Uyển Dao kể tục khóc rờn nói, “Tử đã không còn trong sạch... Tuy thân thể tử không bị tên súc sinh đó đoạt, nhưng đêm đó hẳn... Hẳn xé rách xiêm y của tử, hẳn đã làm tử không còn sạch sẽ.”

Đối mặt bộ dạng đau buồn và cố chấp của Tề Uyển Dao, Triệu Tương Nghi hoàn toàn giật mình

Nàng cho rằng, chỉ cần nữ tử giữ được tâm thân xử nữ của mình, vết sẹo của Tề Uyển Dao sẽ khép lại nhanh chóng và nó chỉ là vết thương trên người thôi.

Nhưng nàng nghĩ lầm rồi, ở trong lòng Tề Uyển Dao, chuyện đêm đó vĩnh viễn trở thành cơn ác mộng, nửa đêm tỉnh mộng, chuyện đêm đó khắc sâu trong tiềm thức luôn dây dưa dày vò Tề Uyển Dao, vô số thời khắc luôn nhắc nhở rằng, Tề Uyển Dao nàng không còn là một người trong sạch nữa, thân thể đã bị tên súc sinh kia nhìn thấy hết, dâm loạn, mặc dù phút cuối tên súc sinh đó không đoạt được thân thể nhưng Tề Uyển Dao đã không còn sạch sẽ...

Hóa ra Tề Uyển Dao suy nghĩ như vậy. . . Nàng thật sự đánh giá thấp quan niệm trình tiết của nữ tử cổ đại rồi

“Uyển Dao tử tử. . . Muội hiểu tâm tư của tử, muội sẽ không ép tử.” Hai mắt Triệu Tương Nghi vô thần vô vai Tề Uyển Dao, ngoài miệng lâm bậm nói.

“Tương Nghi. . . Xin lỗi” Tề Uyển Dao vừa khóc vừa nói.

Lúc này, trong lòng hai người rất buồn.

Chờ mọi chuyện tạm lắng, Triệu Tương Nghi sẽ tìm những câu chuyện vui đời đi sự chú ý của Tề Uyển Dao, để cho tử ấy không còn suy nghĩ quá nhiều về những chuyện đã xảy ra, dần vật chính mình cũng không tốt.

Tề Uyển Dao hiểu một mảnh tâm ý của Triệu Tương Nghi, vì vậy mới biểu hiện cực kỳ thả lỏng, nhưng thực ra trong lòng Tề Uyển Dao lúc này cũng không thể thật tâm buông lỏng tâm tình, vì còn rất nhiều chuyện chờ

nàng (TUD) xử lý, những chuyện đó ép nàng (TUD) không còn chút khí lực nào, cho nên Tề Uyển Dao không muốn đặt tinh lực quá nhiều cho những chuyện đó, kể cả chuyện đôi mắt với Triệu Hoàng Lâm .

Tề Uyển Dao tình nguyện Triệu Hoàng Lâm thỉnh thoảng nhớ tới mình, có thể nhờ Triệu Tương Nghi nói cho hắn biết rằng nàng (TUD) đã chết, nàng (TUD) cực kỳ không muốn Triệu Hoàng Lâm phát hiện ra bộ dạng chật vật đáng thương này của mình.

Lúc này, Triệu Tín Lương làm xong tất cả việc trong Thiên Hi Lâu rồi đi về.

Phương thị thấy hai cha con Triệu Tín Lương và Triệu Tương Nghi mấy ngày nay như mất hồn mất vía, trong lòng không khỏi lo lắng, vừa sợ là Thiên Hi Lâu bên kia xảy ra chuyện gì đó, vì vậy cuối cùng lấy hết dũng khí hỏi Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương vốn không muốn đem chuyện của Tề Uyển Dao nói cho Phương thị biết, nhưng lại lo lắng Phương thị bởi vì mình áp a áp úng mà lo lắng quá, rồi làm thân thể bị bệnh, cho nên lên nhìn Triệu Hoàng Lâm đang xem sách, rồi kéo Phương thị sang phòng khác , lên lút nói cho Phương thị biết chuyện của Tề Uyển Dao

Bởi vì Triệu Tương Nghi luôn dặn dò hắn, nhất định không đem chuyện này nói cho Triệu Hoàng Lâm biết, bằng không hậu quả không tưởng tượng nổi, mặc dù Triệu Tín Lương không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn làm theo, hắn rất là tôn trọng ý kiến của con gái.

Phương thị nghe xong đã kinh hãi, quả thực không thể tin được đó là sự thật, hai mắt hơi ướt kéo tay con trai nói: “Con bé hiện đang ở đâu? Con mau dẫn mẹ đi xem nó.”

Triệu Tín Lương thở dài một hơi, sau đó nói rằng: “Đang ở trong Như Ý phòng, bà chủ Nhâm rất tốt, còn đáp ứng con sẽ cẩn thận chăm sóc con bé.”

“Không được, mẹ phải đi xem con bé một chút” Phương thị biết mọi chuyện , cảm thấy không yên lòng.

“Mẹ, mẹ, ngài chậm một chút, cẩn thận chút, đừng để cho Hoàng Lâm biết.” Triệu Tín Lương dè dặt giọng nói với Phương thị.

Nhưng Phương thị vừa mở cửa ra, đã thấy cháu trai hai mắt vô thần đứng trước cửa, biểu tình trên mặt cứng ngắc mà băng lãnh, Phương thị không phản ứng kịp chỉ biết đứng nhìn Triệu Hoàng Lâm, hơi lo lắng sờ trán Triệu Hoàng Lâm: “Hoàng Lâm, Hoàng Lâm? Con khó chịu ở đâu?”

Triệu Hoàng Lâm không trả lời Phương thị , chỉ siết chặt nắm tay , bình tĩnh nhìn phụ thân hỏi: “Cha, những gì cha vừa nói là thật sao?”

Chương 135: Hoảng Lâm phát điên

“Hoảng Lâm, con , con hãy bình tĩnh lại nào, cha vừa. . .” Triệu Tín Lương còn chưa nói hết, Triệu Hoảng Lâm đột nhiên xoay người lại chạy ra ngoài.

“Không tốt” Triệu Tín Lương lập tức chạy theo ra ngoài, Phương thị đuổi theo ở phía sau đầu lớn tiếng hô :”Làm sao vậy, đây là thế nào. “

“Mẹ, người hãy ở nhà đi, con sẽ đuổi theo Hoảng Lâm, con sợ nó sẽ làm chuyện không nên.” Triệu Tín Lương không quay đầu lại hô một tiếng sau đó chạy mất không thấy người.

Triệu Tín Lương một đường đuổi theo nhi tử đang chạy đến Như Ý phòng, kỳ quái, tiểu tử Hoảng Lâm này trước giờ không có như vậy, nhìn dáng người gầy yếu, mà hôm nay lại chạy nhanh đến thế, hấn đuổi còn không kịp.

May mà hấn biết thằng nhóc này sẽ chạy đến đâu, bằng không sẽ lạc mất.

Như Ý phòng làm việc theo giờ, bây giờ đã chạng vạng tối, đã đến giờ Triệu Tương Nghi trở về, vì một canh giờ tiếp tiếp theo, Như Ý phòng sẽ đóng cửa không buôn bán nữa.

Triệu Hoảng Lâm khó khăn chạy đến trước cửa Như ý phòng, bước chân chột ngừng lại, trên mặt đầy khiếp sợ lùi bước chân, vào giờ khắc này hấn không giữ nổi được bình tĩnh, hấn rất muốn đi vào, thế nhưng lại sợ hãi.

Triệu Tín Lương đuổi theo tới, đi đến vờ vại Triệu Hoảng Lâm: “Đi. . . Theo cha trở về” vừa nói vừa thở phì phò.

Triệu Hoảng Lâm đứng thẳng người, bình ổn lại khí tức, như đã tỉnh táo quay đầu lại nhìn cha mình: “Vì sao, không nói cho con biết trước, tại sao muốn giấu diếm?”

“Cha, cha không có giấu diếm a. . . Cha cũng mới vừa biết. . .” Triệu Tín Lương lắp bắp nói.

Triệu Hoảng Lâm không thể tính toán với phụ thân được như vậy là quá phận, chỉ gỡ tay phụ thân ra, cứng ngắc bước vào trong tú phòng.

Triệu Tương Nghi vừa lúc từ trên lầu đi xuống, liếc mắt nhìn thấy Triệu Hoảng Lâm đi vào, nhất thời sợ đến mức chân mềm nhũn ra như gặp được quỷ.

Thừa dịp ca ca còn không có phát hiện mình, Triệu Tương Nghi xoay người chạy lầu hai, trong đầu chỉ nhớ là phải đến sương phòng của Tề Uyển Dao , rón ra rón rén đóng kỹ lại, sau đó nhỏ giọng nói với Tề Uyển Dao : “tỷ không muốn đối mặt thì cũng phải gặp thôi, ca ca đã đến, nhưng không phải do muội gọi đến.”

Chén trà trong tay Tề Uyển Dao không cẩn thận rơi xuống đất, vỡ ra thành nhiều mảnh.

“Muội, muội nói cái gì” Tề Uyển Dao hoảng loạn, nàng chẳng bao giờ nghĩ mình trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ phải đối mặt với Triệu Hoằng Lâm, vào giờ khắc này chuyện nàng lo sợ nhất đã đến, trong lòng nàng hỗn loạn vô cùng.

Nhiều hơn chính là sợ hãi.

Nàng sợ nhìn thấy Triệu Hoằng Lâm, dù hấn nhìn nàng một cái thôi, nàng đã cảm thấy rất đau đớn khi bị ánh mắt trong suốt không nhiễm tạp chất đó nhìn, nàng bản như vậy, hấn có thể liếc nhìn nàng một cái sao?

“Tương Nghi, Tương Nghi, tử xin muội. . .” Tề Uyển Dao nhỏ giọng rơi lệ, “Mau bảo ca ca muội đi nhanh đi, tử, tử không muốn huynh ấy nhìn thấy tử, tử như vậy...”

“Uyển Dao tử tử, đừng như vậy, chúng ta phải dũng cảm đối mặt, kỳ thực mọi chuyện không có nghiêm trọng như tử đã nghĩ đâu.” Việc đã đến nước này, Triệu Tương Nghi càng hy vọng Tề Uyển Dao và ca ca mình gặp nhau.

Nhưng Tề Uyển Dao lại liều mạng lắc đầu khóc ròng nói: “Không được. . . như vậy tâm ta như bị ai đó khoét vào, Tương Nghi, muội hãy giúp tử, chỉ có muội mới có thể giúp tử.”

Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau thì Triệu Hoằng Lâm đã đi tới lầu hai.

Hấn vẫn an Nhâm thị, đối với những người khác miễn cưỡng mỉm cười, thế nhưng hấn biết rõ, những chuyện thế này hấn thường ngày hay làm, nhưng lúc này đây hấn khó giữ được bình tĩnh nữa rồi.

“Ồ sương phòng đằng đó.” Nhâm thị cũng không có giấu phòng của Tề Uyển Dao, thấy Triệu Hoằng Lâm muốn chạy vào trong, Nhâm thị kéo hấn lại, nhàn nhạt nói, “Tâm tình cô ấy bây giờ không được tốt, cháu không nên vào tránh làm cô ấy kích động.”

Nội tâm Triệu Hoằng Lâm vốn hoãn loạn vì một câu này mà lý trí trở về, hấn lùi bước chân, nhìn Nhâm thị gật đầu, “Cháu biết rồi.”

Triệu Tín Lương bắt đắc dĩ đi theo phía sau, nhìn thấy Nhâm thị liền nói xin lỗi: “Thật sự ngại quá, vì chuyện của nhà bọn ta mà đã gây thêm nhiều phiền toái cho bà chủ.”

“Không sao.” Nhâm thị mỉm cười.

Triệu Tín Lương thấy thế liền ngăn người cả ra, phục hồi lại tinh thần, không khỏi ngây ngô sờ cái gáy của mình, sau đó ngượng ngùng cười: “Nếu không như vậy đi, để cảm tạ bà chủ mấy ngày nay đã chăm sóc Uyển Dao, Thiên Hi Lâu của ta sẽ miễn cho Như Ý phường một tháng tiền cơm.”

“Tốt, trên phương diện làm ăn ông chủ Triệu đã mở miệng, ta cũng sẽ không khách khí nữa” Nhâm thị cười nói.

“Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi” Triệu Tín Lương rất cao hứng nói

Mà Triệu Hoằng Lâm bên này, không có thoải mái nói chuyện như hai

người họ.

Hắn lảng lảng đứng ở gian sương phòng trước mặt, cửa đóng chặt, nhưng hắn biết, thiếu nữ yếu đuối lúc xưa đang ở trong đó, nàng chịu rất nhiều cay đắng, người đầy thương tích.

Lúc trước, hắn chắc chắn rằng mình sẽ gặp lại nàng, hắn đã từng nghĩ đến trăm nghìn trường hợp khi gặp lại nàng, không phải là cảnh hắn đậu bảng vàng, áo gấm về quê, sau đó đứng trước mặt nàng, nhận lấy ánh mắt sùng bái của nàng, sau đó hắn sẽ nắm tay nàng rời đi khỏi cuộc sống khổ nhọc, từ đó về sau bảo vệ nàng, không cho nàng chịu khổ nữa.

Nhưng bây giờ, nàng ở trong, hắn ở ngoài cửa, cả hai chỉ cách nhau một cánh cửa, gần như vậy mà tựa như cả hai bị ngăn cách bởi một con sông dài, xa đến mức không thể gần nhau.

Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, lần gặp lại này, sẽ ở trong trường hợp như vậy.

Hắn còn chưa có công danh, mà nàng không có khỏe để chờ hắn đến như hắn đã nghĩ...

“Uyển Dao, mở rộng cửa cho ta, ta biết muội ở trong đó.” Giọng nói của Triệu Hoàng Lâm so với ba năm trước, ôn trọng hơn rất nhiều. Nhưng Tề Uyển Dao có thể nhận ra được, nàng có người ngồi cạnh cửa, đem người cuộn tròn lại, sau khi nghe những lời này, cơ thể run rẩy mãnh liệt.

Bên tai chỉ toàn âm thanh hỗn loạn, nàng bắt đầu không nghe rõ giọng nói của Triệu Hoàng Lâm nữa rồi, nàng chỉ nghe rõ được tiếng hít thở hỗn loạn của mình, tiếng khlooc nức nở, còn có tiếng gió thổi qua.

“Mở cửa ra, Tương Nghi, ca ca nghe thấy giọng nói của muội, mau mở cửa cho ca ca.” Triệu Hoàng Lâm bắt đầu gõ cửa, nói chính xác là hắn khó giữ nổi được bình tĩnh mà đập cửa, Triệu Tương Nghi khó có khi cuống cuống tay chân như vậy.

Nàng (TTN) có chút sợ Triệu Hoàng Lâm, vì vậy nàng (TTN) không dám mở cửa.

Rất sợ khi mở cửa rồi, Triệu Hoàng Lâm sẽ xông thẳng vào trong phòng, nhìn thấy Tề Uyển Dao yếu đuối không chịu nổi, hai người sẽ huyên náo không thể tách ra được.

Ca ca ở trong lòng của nàng (TTN) vẫn luôn là người Lý trí, nàng (TTN) thật sự không muốn nhìn thấy một ca ca điên cuồng mà thất thố.

Tề Uyển Dao khóc không thành tiếng, chỉ bịt miệng lại mà khóc, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống bộ hạ sam màu hồng gấm Tô Châu, càng tôn thêm vẻ đẹp yêu nghiệt của mình.

Triệu Tương Nghi trong lòng cũng rất loạn

Bên cạnh là Tề Uyển Dao bi thương khóc không thành tiếng, bên ngoài lại là ca ca Triệu Hoàng Lâm liên tục thất thố gõ cửa không ngừng, Triệu Tương Nghi thật sự rất lo lắng cho hai người này, thế nhưng vào lúc này đây,

nàng (TTN) thật không có biện pháp, thật không biết làm sao... Làm như thế nào, mới có thể đem hai người này làm như không có chuyện gì xảy ra mà ở chung một chỗ với nhau.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Giữa lúc tràng diện có chút huyền ảo, đột nhiên cửa phòng mở ra. . .

Triệu Hoàng Lâm bởi vì dùng quá nhiều sức, cả người thiếu chút nữa ngã nhào ra đất.

Tề Uyển Dao chính thì ngồi cảnh cửa khóc, nghe thấy tiếng mở cửa như là con chim sợ cành cong, lập tức đứng lên lui về phía sau.

Triệu Tương Nghi cũng kinh ngạc nhìn, qua tầm mắt mờ lung, nàng thấy Triệu Hoàng Lâm khác hẳn so với ngày thường

Hai mắt đỏ bừng, giống như một con báo đang nhìn con mồi, môi hơi run, tim hắn cũng đập nhanh lên... Hai tay nắm chặt thành quyền, cả người hơi run, nhưng cũng nhìn ra được hắn đang cực lực kiềm chế cơn nóng giận của mình.

Ca ca vĩnh viễn đều là một bộ dáng này, mặc dù trời có sập xuống, hắn cũng không cho phép chính mình mất lý trí.

Đang lúc Triệu Tương Nghi quan sát Triệu Hoàng Lâm, thì đồng thời Triệu Hoàng âm thầm quan sát Tề Uyển Dao đang ôm mặt khóc.

Nàng (TUD) mặc một bộ hạ sam màu hồng, dáng người so với ba năm trước cao hơn một chút, so với trong tưởng tượng không khác bao nhiêu, chỉ là thần thái trong mắt, cùng với khí chất trên người cũng bớt lại rất nhiều... Hắn đã rất hy vọng những gì nghe ở nhà đều là giả hết.

“Uyển Dao.” Triệu Hoàng Lâm cơ hồ là run rẩy kêu một tiếng.

Nước mắt Triệu Tương Nghi rơi xuống, nàng (TTN) không đành lòng nhìn, quay mặt sang chỗ khác mà khóc, sau đó chạy ra khỏi sương phòng. Lúc ra cửa đụng phải Nhâm thị, Triệu Tương Nghi giật mình, rồi ôm chầm lấy Nhâm thị, khóc nức nở, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Trong sương phòng, Tề Uyển Dao tinh thần sa sút ngồi bệt dưới đất, cúi đầu giữa hai đầu gối khóc, ngoài miệng mơ hồ nói: “Huynh đi đi... Ta không phải là người huynh muốn tìm...”

Triệu Hoàng Lâm ngửa đầu cực lực đè nén nước mắt muốn chảy xuống lại, song quyền càng nắm chặt, hắn muốn bước đến gần ôm lấy người thiếu nữ này, nhưng hai chân giống như mọc rễ, không mảy may động đậy.

Cửa sương phòng bị Triệu Hoàng Lâm đóng lại.

Bên trong chẳng biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Tề Uyển Dao ngày càng lớn.

Những người lớn đứng ở bên ngoài không khỏi có chút bận tâm, lúc này Triệu Tương Nghi đã bình tĩnh được một chút, nghe động tĩnh bên trong,

cũng cảm thấy yên lòng, muốn chữa lành vết thương lòng thì phải đôi mắt với nó, hai người này có thể tự chữa trị vết thương lòng của nhau . . .

Không bao lâu, cửa sương phòng bỗng nhiên mở ra.

Triệu Hoằng Lâm tự mình nắm tay Tề Uyển Dao đang cúi đầu đi ra, không chào hỏi ai cả, thậm chí còn không liếc nhìn bọn họ, mà Tề Uyển Dao hai mắt vô thần nhìn tay mình bị Triệu Hoằng Lâm nắm, trên mặt vẫn còn nước mắt.

“Ca ca. . .”

“Hoằng Lâm. . .”

Hai cha con Triệu Tương Nghi cơ hồ như trăm miệng một lời, nhưng Triệu Hoằng Lâm vẫn không có phản ứng, chỉ kéo Tề Uyển Dao một đường đi ra ngoài.

Buổi tối màu hè rất oi bức, trên trán Triệu Tương Nghi chảy rất nhiều mồ hôi, nhưng trong lòng Triệu Tương Nghi rất lạnh. Lo Lắng hai người sẽ xảy ra chuyện, nàng (TTN) lập tức gỡ tay Triệu Tín Lương ra, chạy theo ra ngoài. . .

Chương 136: Sau này con sẽ là người Triệu gia

Mặc dù buổi tối mùa hè cực kỳ nóng bức, nhưng buổi sáng thoải mái hơn nhiều.

Gió lạnh mùa hè khoan khoái vô cùng, thoải bay xiêm y trên người, mang theo những nỗi bức tức trong người, mang lại sự bình yên.

Triệu Tương Nghi mở to đôi mắt còn buồn ngủ của mình, theo thói quen lấy tay xoa mắt, mọi người đều dậy hết rồi...Nhớ đến chuyện buổi tối hôm qua, Triệu Tương Nghi bật người đứng dậy, chỉ mặc trung y rồi mang giày đã nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Lúc chạy ra khỏi cửa đụng phải Phương thị, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu hỏi: “Bà nội, Uyển Dao tử tử đâu rồi.”

Phương thị ôn hòa cười, sau đó điềm nhẹ lên trán Triệu Tương Nghi: “Hoảng cái gì, giống con mèo hoang vậy, yên tâm đi, không sao, đi rửa mặt rồi mặc quần áo cho nghiêm chỉnh vào, sau đó đến nhà chính ăn sáng mau.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người trở về phòng, bắt đầu tự mặc quần áo, rửa mặt chải đầu, chải một kiểu tóc đơn giản gọn gàng, rồi mới ra cửa.

Đi đến nhà chính, Triệu Tương Nghi kinh ngạc phát hiện, đã quá trễ, mà ca ca Triệu Hoàng Lâm còn chưa đi học ngược lại đang ngồi ngay ngắn trước bàn, thẳng lưng nhìn Tề Uyển Dao, mắt chưa từng rời khỏi một lần.

Triệu Tương Nghi lặng lẽ đi vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Tề Uyển Dao, dịu dàng cười với vị tử tử này, thấy cháo hoa trước mặt chưa đụng tới, không khỏi mở miệng nói: “Uyển Dao tử tử ăn cháo nha.” lại sờ đầu mình nói, “Muội ngủ hơi nhiều nên dậy trễ.”

Tề Uyển Dao cười cười, không có mở miệng nói, có lẽ là do trong lòng còn kính sợ.

“Muội rời giường rồi thì hãy hảo hảo bồi Uyển Dao tử tử của muội cho thật tốt, ca đến học đường đây.” Triệu Hoàng Lâm thấy Triệu Tương Nghi đã dậy, bèn đứng lên xoay người rời đi, lúc này Triệu Tín Lương đã sớm đến Thiên Hi Lâu, nếu không khi nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm bây giờ còn ở nhà, không biết đã lo lắng như thế nào đây. Mùa thu năm nay sẽ tham gia thi viện, vậy mà ca ca không giống như đứa học sinh cấp ba ở hiện đại, phải trải qua chút căng thẳng trước mùa thi đến gần.

Triệu Tương Nghi nghĩ như thế nào đi nữa thì Triệu Hoàng Lâm vừa mới rời đi, liền kéo tay Tề Uyển Dao cười nói: “Ngày hôm nay đi theo muội đến tú phường chơi đi, bà chủ Nhâm bây giờ là sư phụ của muội, muội mỗi ngày đều đến đó học nghệ. Dù sao tử tử cũng không có việc gì làm, một mình ở nhà với bà nội cũng không biết nói cái gì, như vậy sẽ buồn đấy.”

“Cái con nhóc không có lương tâm này, con dám nói xấu sau lưng bà nội

sao.” Phương thị vừa vào nhà chính nghe thấy liền cười mắng, trên tay cầm một đĩa bánh rán, Triệu Tương Nghi thích nhất ăn xong cháo hoa là ăn cái này, vừa thấy Phương thị vội thay đổi sắc mặt nói:

“Nào có nào gì à, con đâu có nói gì đâu” dứt lời đã chạy đến lấy bánh rán trên tay Phương thị.

Phương thị sẵn giọng: “Tính sổ với con sau”

Tề Uyển Dao thấy bộ dáng vui vẻ của hai bà cháu, không khỏi nhớ đến khoảng thời gian ở Triệu gia thôn, cùng cha mẹ và ca ca ở chung vui vẻ, khi đó cũng giống như Triệu Tương Nghi và Phương thị bây giờ, thỏa mãn mà hạnh phúc.

Thấy Tề Uyển Dao sợ run, Triệu Tương Nghi vội bỏ bánh rán lại trên đĩa, cười nói, “Nghĩ gì thế, chúng ta ăn cơm đi, bánh rán bà nội làm rất ngon đó, bên ngoài có mua cũng không có vị này đâu.”

“Miệng lưỡi trơn tru, chẳng biết học với ai.” Phương thị cũng ngồi xuống theo, bận rộn cả một buổi sáng, bà còn chưa ăn điểm tâm, chỉ lo chiếu cố ba cha con Triệu Tín Lương.

Triệu Tương Nghi ngoan ngoãn múc cho Phương thị một chén cháo hoa, mùi cháo nóng hôi, hôm nay gạo trắng đã trở thành lương thực chính của cả nhà họ, Triệu Tương Nghi thỉnh thoảng nhớ lại hoàn cảnh cả nhà mấy năm trước ăn cơm với trâu, cái cảm giác đó cách nhau như mấy đời vậy, cuộc sống tham khổ ấy không biết tại sao mình và mọi người trong nhà có thể vượt qua được nhỉ...

Phương thị cười tươi tiếp nhận cháo hoa, vừa ăn vừa nói chuyện với Tề Uyển Dao, trong mắt khó nén thương cảm cùng đau lòng.

Lúc biết được Tề Uyển Dao gặp chuyện không may, Phương thị đau lòng muốn chết, bây giờ Tề Uyển Dao ở lại nhà bà, Phương thị xem như cháu ruột mà yêu thương.

“Quần áo của Tương Nghi có hơi nhỏ so với con, con không thể mặc bộ này được, chờ cơm nước xong con theo bà xuống phố, bà sẽ dẫn con đi mua mấy khúc vải về may quần áo, không cần lo lắng bị người ta nhận ra, ngày tối hôm qua bà đã làm cho con một cái nón trùm đầu, chỉ cần con mang nó sẽ không gặp phiền toái nữa.” Đang ăn cơm, Phương thị nói thêm vài câu nữa.

Tề Uyển Dao lập tức bỏ chén đĩa xuống bàn, rất cảm động nhìn Phương thị.

Sợ Tề Uyển Dao nhìn cảnh thêm buồn, Triệu Tương Nghi vội trêu ghẹo vài câu thay đổi bầu không khí: “Ai nha, như vậy thì hay quá rồi, muội còn định nhờ Uyển Dao tỷ tỷ giúp muội làm nữ hồng đây. Cả ngày cầm kim thêu hoa, tay muội đều đau xót.”

“Con đó nha, cũng sắp biến thành heo lười rồi. Nhà chúng ta bây giờ còn chưa nuôi heo, mà con đã muốn thành heo cho nhà ta nuôi à.” Phương thị

vừa cười vừa gấp đồ ăn cho Triệu Tương Nghi, “Nào, nào, heo con, ăn nhiều một chút.”

Tề Uyển Dao bị chọc cười, khó có được một nụ cười trên mặt.

“Bà nội, tỷ ấy cười rồi kia.” Triệu Tương Nghi kéo vạt áo Phương thị, Phương thị thấy thế, cũng là gật đầu cười hào ái.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ăn xong điềm tâm, Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao giúp đỡ Phương thị dọn chén đĩa, bất chợt giống như nhớ ra điều gì đó, Phương thị nhìn Tề Uyển Dao chăm chăm, nghiêm túc nói, “Uyển Dao a, sau này con chính là người Triệu gia. Đừng có khách khí với nhà ta nữa, mọi người đều là người một nhà”

Triệu Tương Nghi ngây ngốc, Tề Uyển Dao thiếu chút nữa làm rơi chén đĩa trong tay.

Tề Uyển Dao kinh sợ nhìn Phương thị một hồi lâu không có đáp lại.

Kỳ thực Phương thị một câu nói này, là có hai ẩn ý bên trong, ngày hôm qua nhìn bộ dáng của cháu trai, bà khẳng định thằng nhóc này đã động lòng với Tề Uyển Dao, Phương thị hơi giật mình nhưng có chút vui mừng, bà không phải là người dựa vào vị thế của một trưởng bối mà đưa ra yêu cầu vô lý, cũng không phải là người chỉ biết nhìn bề ngoài và gia thế người ta. Đứa nhỏ Tề Uyển Dao này rất tốt, Phương thị rất là thích, nếu như sau này Triệu Hoằng Lâm thật sự cưới Tề Uyển Dao về, vậy bà cũng không có phản đối.

Theo tình hình bây giờ, cả hai tuổi còn nhỏ, đó là chuyện của tương lai, Phương thị là người từng trải, kinh nghiệm cũng nhiều hơn lớp trẻ, chỉ là trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện của Triệu Nguyệt Cẩm. Cho nên, bà vẫn chưa thể xác định rằng cháu trai đối với Tề Uyển Dao là nhất thời thương hại hay là muốn ở cùng nhau lâu dài... Cũng không biết Triệu Hoằng Lâm sau này có còn thích Tề Uyển Dao nữa hay không, bây giờ có nói ra ý định thân cũng còn hơi sớm, đến lúc đó nếu như Triệu Hoằng Lâm hối hận, như vậy đối với Tề Uyển Dao là không công bằng còn có làm danh tiếng cũng bị ảnh hưởng.

Cho nên bà muốn nói Tề Uyển Dao hãy làm người Triệu gia, vì nếu sau này thật sự sẽ gả cho Triệu Hoằng Lâm, thì sẽ thành người Triệu gia thật sự, còn nếu cả hai không có ý định tiến tới, như vậy có thể bảo Triệu Tín Lương nhận Tề Uyển Dao làm dưỡng nữ, hơn nữa Tề Uyển Dao và Triệu Tương Nghi thân nhau như tỷ muội, coi như cũng có người bạn tốt ở bên chia sẻ buồn vui.

Như vậy tính ra, coi như đã là người Triệu gia

“Bà nội, cảm ơn bà, nhưng con không dám trèo cao.” Trong mắt Tề Uyển Dao hàm chứa lệ rơi xuống.

Tay đang dọn chén đũa của phương thị dừng lại, cười nói: “Nói cái gì vậy, cái gì trèo cao với không cao, đều là cùng một thôn đi ra, cũng xem như là người cùng một nhà sao lại nói như vậy chứ.”

“Uyển Dao tử tử, sau này tử sẽ là người Triệu gia, đừng có khách khí với nhà muội nữa.” Triệu Tương Nghi cũng hiểu ý tứ của Phương thị, bèn thân thiết kéo tay Tề Uyển Dao cười nói.

“Cám ơn mọi người, người xưa cũng nói ‘thêu hoa trên gấm, , đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’, mọi người có ân đối với Uyển Dao , Uyển Dao suốt đời không quên ân này.” Tề Uyển Dao nói đến đây liền quỳ xuống.

Phương thị và Triệu Tương Nghi vội đỡ người dậy, sau một hồi xúc động, Triệu Tương Nghi dọn dẹp chén đũa rồi sau đó đến Như Ý phòng, còn Phương thị dẫn theo Tề Uyển Dao ra ngoài mua vải.

Trải qua những chuyện liên quan đến Tề Uyển Dao, ấn tượng của Triệu Tương Nghi đối với Nhâm thị càng thêm tốt, Nhâm thị thiện lương, kiên nhẫn lại cường ngạnh quyết đoán, từng chút từng chút hành động của Nhâm thị đều rơi vào trong mắt Triệu Tương Nghi

Làm cho nàng sinh ra một ý nghĩ kỳ quái ——

Nếu như Nhâm thị là mẹ của nàng, thì thế nào?

Nhất định sẽ rất tuyệt, người mẹ có thể trị , kiếm tiền, lại yêu thích hài tử, cẩn thận chăm sóc, không cho người khác khi dễ, người mẹ như vậy, nhất định sẽ nhận lấy thật nhiều lời tán dương hâm mộ đi?

Đúng vậy, nàng đột nhiên bắt đầu mơ hồ mong muốn, Nhâm thị có thể gả cho Triệu Tín Lương làm vợ kế. Mặc dù nghe có vẻ không hay lắm, thế nhưng Triệu Tín Lương và Nhâm thị , hai người này nam chưa lấy, nữ chưa gả, ai cũng không ép buộc được, ở thời đại này chế độ phong kiến có chút cởi mở, quả phụ bị chồng bỏ có thể đi tái giá là chuyện thường, chỉ cần họ cam tâm tình nguyện là được, như vậy sẽ không có kẻ nào đặt điều sau lưng hết.

Triệu Tín Lương Tính là người trung thực, chân thành và chăm chỉ, đồng thời là người rất cẩn thận cùng chu đáo, biết chăm sóc người khác. Tính tình Nhâm thị cường ngạnh, nhưng rất biết trị gia, tin tưởng có thể làm một bà chủ gia đình hiền tuệ. Tính cách hai người này bổ sung cho nhau, nếu không nên duyên vợ chồng thì thật tiếc.

Nhâm thị so với Lã thị thì tốt hơn gấp trăm nghìn lần.

Đều nói nhìn tính tình sẽ biết gai đình người đó ra sao, phụ thân Nhâm thị là tiên sinh dạy học, còn là tú tài, chắc chắn là người hòa ái biết lễ, mẫu thân Nhâm thị thì không cần phải nói, nhìn Nhâm thị như vậy, mẫu thân khẳng định là người cẩn thận chu đáo, ôn nhu thực đức rồi, không giống như người nhà mẹ đẻ Lã thị, xúc phạm người khác không nói, mà nhân phẩm cũng là nằm trong hàng ‘cực phẩm’ tồi tệ.

Nếu như cha nàng sớm gặp được Nhâm thị thì tốt biết bao? Cả hai cũng

không bị dày vò mấy năm qua rồi.

Thế nhưng. . . Nói đi nói lại thì, không có Lã thị, như vậy sẽ không có ca ca tài trí và nữ nhi khéo léo động lòng người như nàng rồi.

Triệu Tương Nghi một đường suy nghĩ miên man, bất tri bất giác đã đến đại môn Như Ý phường

Nhắc chân đi vào, Triệu Tương Nghi đầu tiên là nhìn thấy Nhâm thị, nhâm thị mặc một cái váy hoa viền ản cúc, bên hông là một đai ngọc, còng tôn cái eo nhỏ duyên dáng, làn da trắng nõn trong ngày hè mà cứ tưởng như là ôn tuyền tuyền mát mẻ, làm cho người ta nhìn mà cảm thấy thoải mái

“Sự phụ sớm, hôm nay không phải là con cố ý đến trễ đâu.” Triệu Tương Nghi cười chào hỏi.

Nhâm thị biết cả nhà bọn họ vì chuyện của Tề Uyển Dao mà bận rộn cả một đêm, vì vậy cũng không có so đo, chỉ bảo Triệu Tương Nghi đi lên lầu luyện tập nữ hồng.

Hôm nay Nhâm thị nhìn qua có chút vội vội vàng vàng, không biết chuyện làm ăn có vấn đề gì không mà khiến cho Nhâm thị vội vàng đến thế.

Chương 137: Không nên vọng động

Từ sau chuyện Tề Uyển Dao, tâm trạng của Triệu Tương Nghi ngày càng không yên, Nhâm thị thấy bộ dáng không yên lòng của nàng, cũng không có ép nàng luyện tập nữa, chỉ giảng giải cho nàng nội dung cách thêu mới, rồi để nàng về nghỉ ngơi.

Trời đã sang trưa

Phương thị không ngờ Triệu Tương Nghi hôm nay quay về nhà ăn cơm trưa, vì vậy khi thấy Triệu Tương Nghi về sớm, bà còn tưởng đã có chuyện gì xảy ra, khẩn trương hỏi: “Con làm gì sai nên bị sư phụ phạt sao?”

Triệu Tương Nghi hơi nhún vai: “Sư phụ mà phạt con, bà nội có thể thấy con đứng trước ở đây ư? Là sư phụ thấy con lo lắng việc ở nhà, cho nên mới cho con nghỉ một ngày, con về sớm là vậy đó.”

“Nha đầu ba hoa.” Phương thị mắng yêu, lại làm bộ muốn cốc đầu nàng.” Tuổi cũng lớn rồi, mà tính tình còn bướng bỉnh như vậy.”

Triệu Tương Nghi cười cười, làm mặt quỷ với Phương thị, sau đó đi vào trong nhà nhìn quanh: “Uyển Dao tử tử đâu?”

Phương thị vừa nhặt rau vừa cười: “Đang ở trong phòng may quần áo mới, hôm nay bà mang con bé ra chợ mua mấy khối vải, con bé cao hứng quá, bà cũng nói để bà giúp nhưng con bé không cho, muốn tự mình làm.” Phương thị nói đến đây, vươn tay cốc đầu Triệu Tương Nghi một cái, “Nha đầu con đây, nhìn người ta giỏi chưa kia, chỉ lớn hơn con có bốn tuổi, đã có thể tự may quần áo rồi, còn nữ hồng ta cũng nhìn vài lần rồi, tốt hơn con không biết bao nhiêu lần đây.”

“À.” Triệu Tương Nghi cố ý tâm tắc nói, “Bà nội có cháu nuôi rồi liền ghét bỏ cháu ruột là con ư.”

“Đừng nói nhiều nữa, mau vào bồi con bé nói chuyện đi.” Phương thị ừ cười híp mắt, thấy Triệu Tương Nghi đã vào trong thì bà quay đầu tiếp tục nhặt rau.

Bên trong, Tề Uyển Dao nghiêm túc ngồi trước bàn trà, Triệu Tương Nghi vừa đi vào liền chạy đến ngồi bên cạnh: “Vải thật đẹp, rất hợp với màu da của tử, ánh mắt của bà nội rất tốt nha.”

Tề Uyển Dao gật đầu, vuốt một khúc vải màu xanh nhạt, mỉm cười nói: “Mấy khúc này rất đắt, tử đã nói không cần, nhưng bà nội kiên quyết mua, khuyên cũng không khuyên được... Thật ra, tử có thể không cần mặc những thứ vải tốt này... Mọi người quyết định giữ tử lại để chăm sóc, tử cũng rất cảm kích rồi.”

“Cái gì mà tạm thời?” Triệu Tương Nghi đẩy vai Tề Uyển Dao một cái, giả bộ cá giận nói, “Tử lại khách khí với muội nữa rồi, muội giận nha không phải đã nói chúng ta là người một nhà ư, sao tử lại nói như vậy chứ.”

“Muội, muội đừng có giận, tở không có ý tứ gì khác, tở chỉ cảm thấy mình thật không xứng...”

“Dừng.” Triệu Tương Nghi ỷ vào mình là một tiểu hài tử, không nói mà hét lên, “Muội không thích nghe mấy từ đó, từ nay về sau ở trước mặt muội đừng nói mấy từ đó.”

Hai mắt Tề Uyển Dao phiếm hồng, không nói gì, chỉ quay đầu sang một bên nặng nề gật đầu một cái.

“Muội không có quên.” Triệu Tương Nghi bình tĩnh lại, đứng dậy bước đến trước mặt Tề Uyển Dao, nắm lấy tay Tề Uyển Dao, mặc dù giọng nói trẻ con non nớt, nhưng từng câu nói vẫn làm cho Tề Uyển Dao phải rơi nước mắt, “Mấy năm trước, nhà của chúng ta rất nghèo, tở và A Sâm ca hai người vì để cho muội và ca ca uống được canh ca, đã cố gắng bắt rất nhiều ca lớn cho anh em muội, nói là thích ra ngoài sông chơi, kỳ thực đều là giả, trời lạnh như vậy, không ở nhà sưởi ấm, ai lại điên khùng ra ngoài bờ sông chơi chứ?”

“Chuyện như vậy không phải đã xảy ra một, hai lần, mà thời thời khắc khắc xảy ra bên người muội và ca ca, là hai người đã giúp đỡ muội và ca ca, bây giờ bọn muội có năng lực, nên luôn sẵn sàng vươn tay giúp đỡ tở, tở nhất định phải bỏ ngay tạp niệm này, tốt nhất là hãy ở chung với nhàà muội, không có cái đạo lý không xứng ở đây.”

“Tương Nghi, muội?” Tề Uyển Dao kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi, thực sự không thể tin nổi, đây là cô bé con kia sao bây giờ đã lớn rồi, có thể ở trước mặt mình nói ra những lời thao thao bất tuyệt này ư?

“Những điều này là ca ca dạy cho muội.” Sợ Tề Uyển Dao nghi ngờ, Triệu Tương Nghi cuối cùng thở hắt ra, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Triệu Hoàng Lâm.

“Thì ra là thế.” Mặt Tề Uyển Dao đỏ lên, cúi đầu làm bằm, sau đó ngẫm gì mà Triệu Tương Nghi vừa nói, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn

Tục ngữ cũng nói, ‘Ban ngày không thể nhắc người’, lúc này Triệu Tương Nghi mới vừa nhắc đến Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Lâm đã quay về.

Đi cùng còn có Triệu Tín Lương, chỉ nghe thấy bên ngoài ồn ào, còn có tiếng kinh hô của Phương thị, có tiếng thở dài của Triệu Tín Lương, Triệu Tương Nghi vừa mới hơi buông lỏng tâm tình, lập tức khẩn trương, chạy ra ngoài xem có chuyện gì.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Tương Nghi nhìn Triệu Tín Lương kéo chặt Triệu Hoàng Lâm không buông, trên mặt Phương thị lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ lần nọ đánh nhau với Triệu Hoàng Nhân, Triệu Tín Lương Triệu Tín Lương không động tay chân với Triệu Hoàng Lâm, lại còn không mắng câu nào.

Triệu Tín Lương không trả lời câu hỏi của con gái, chỉ kéo Triệu Hoàng

Lâm một đường vào nhà, bên trong truyền đến tiếng xô đẩy, “Con ngồi đó đàng hoàng cho cha dừng mà suy nghĩ xem, con đang giúp đỡ người ta hay tạo thêm phiền phức cho người ta đây hả.”

“Cha, ca ca đã làm cái gì sai sao?” Triệu Tương Nghi đi theo Triệu Tín Lương vào trong, nàng rất lo lắng, lại cực kỳ không muốn nhìn người nhà mình ai nấy đều không vui.

Tề Uyên Dao cũng rất là khẩn trương nhìn mọi người trong nhà, trực giác cho biết, Triệu Hoằng Lâm làm vậy chính là bởi vì chuyện của Tề Uyên Dao

Vì vậy, Tề Uyên Dao càng thêm tự trách mình, nếu trên mặt đất có lỗi, nàng ấy sẽ chui xuống liền ngay lập, như vậy sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống của cả nhà họ.

Triệu Tín Lương hơi thờ dốt, chờ ổn định lại khí tức, lúc này mới bình tĩnh nói cho Phương thị và Triệu Tương Nghi nghe: “Thằng bé muốn đi tìm đại bá nương Uyên Dao trả thù.”

Trong nháy mắt mọi người không nói gì.

Tề Uyên Dao che miệng ở một bên lặng lẽ khóc, đang khóc như nhớ điều gì liên quỳ xuống trước mặt Triệu Tín Lương: “Xin lỗi, xin lỗi, nếu tôi hôm đó cháu sớm biết là mọi người, nhất định có chết cháu cũng không chạy đến cầu cứu, như vậy cũng không xuất hiện trước mặt mọi người... Xin lỗi đã đem lại phiền toái cho mọi người rồi.”

“Uyên, Uyên Dao, ý thức không phải là vậy... Thúc giận là vì Hoằng Lâm không có hiểu chuyện, chứ thúc không có ý trách cháu đâu.” Đỡ dậy Triệu Tín Lương vội vàng đỡ Tề Uyên Dao đứng dậy, nhờ Phương thị đưa vào phòng nghỉ ngơi, khuyên nhủ đôi điều, sau đó đau đầu nhìn con trai không nói lời nào.

Triệu Tương Nghi không theo Tề Uyên Dao vào phòng, vì lúc này nàng đang ở bên cạnh an ủi Triệu Hoằng Lâm.

Ca ca nàng là một hài tử nhạy cảm, nàng tin rằng, chuyện đi tìm đại bá nương kia để tính sổ, đã có từ lúc ca ca dẫn Tề Uyên Dao rời khỏi Như Ý phường.

“Hoằng Lâm, cha không muốn nổi giận với con, cha làm vậy không phải là không đồng ý với con, mà là đang cứu con, cứu Uyên Dao.” Triệu Tín Lương nghiêm túc hẳn nhìn con trai giải thích, “Chuyện xảy ra quá nhanh, cha không thể giải thích với con ngay được, bây giờ đã về đến nhà, con nghe cha nói đây.”

Sáng nay sau khi đến Thiên Hi Lâu, Triệu Tín Lương có chút không yên lòng, trước khi ra khỏi nhà, vẻ mặt u sầu của Triệu Hoằng Lâm làm cho Triệu Tín Lương lo lắng.

Để xác định không có chuyện gì xảy ra, Triệu Tín Lương liền đem việc trong tủ lâu sắp xếp ổn thỏa hết, sau đó đến học đường tìm Triệu Hoằng

Lâm.

Không ngờ tới , Triệu Tín Lương còn chưa ra khỏi cửa thì phu tử ở học đường chạy tới tì, hỏi Triệu Hoàng Lâm có phải là bị bệnh hay không mà sao không đi học.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tín Lương vô cùng kinh ngạc, con trai không có ở nhà, cũng không có ở học đường, hơn nữa không có nói là đi đâu, con trai đang muốn làm gì đây.

Cuối cùng, Triệu Tín Lương nghĩ đến một nơi, vội vã chạy ra chợ mượn một chiếc xe ngựa, tìm người hỏi thăm một chút, mới biết Triệu Hoàng Lâm đi về phía tây.

May mà Triệu Hoàng Lâm đi bộ, mà hấn lại lái xe ngựa cho nên đến tận buổi trưa , Triệu Tín Lương mới tìm được con trai, thành công mang con trai về nhà, mặc dù quá trình này có chút cực khổ.

Sau trăm phương ngàn kế hỏi, Triệu Tín Lương mới là ngạc nhiên biết được, Triệu Hoàng Lâm đây là muốn tìm đại bá nương của Tề Uyển Dao tính sổ

Triệu Tương Nghi nghe Triệu Tín Lương nói sơ qua cũng hiểu được nguyên nhân của chuyện này, trong lòng cũng lo nghĩ, theo lý thuyết ca ca bây giờ không nên làm chuyện này, mà phải ở trong học đường học cho tốt để lấy công danh, bây giờ ca ca tiền đồ vô lượng nếu vì chuyện này rất có thể sẽ...

Triệu Tương Nghi không dám nghĩ tiếp.

“Cha lớn hơn con, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, cho nên về chuyện này cũng đã suy tính nhiều. Con đừng xem thường cha vì cha chưa từng đọc sách, cha không thông minh như con, thế nhưng những đạo lý đối nhân xử thế này, cha tự tin rằng mình giỏi hơn con rất nhiều.” Triệu Tín Lương thờ dài, nói tiếp, “Con không nên vọng động, chuyện này căn bản không thể lấy cứng đối cứng được.”

“Con suy nghĩ lại xem, con muốn tìm đại bá nương Uyển Dao để tính sổ, như vậy không phải tự nói cho người ta biết Uyển Dao ở nhà mình rồi sao? Không phải thì sao con có thể biết chuyện của Uyển Dao, tại sao muốn đi tìm đại bá nương của Uyển Dao để tính sổ? Cho dù con có thông minh nói mình chưa từng gặp qua Uyển Dao, chỉ là đi ngang qua nhìn thấy mà thôi, đến lúc đó khó tránh được hiềm nghi, lại mang cho Uyển Dao thêm phiền phức nữa.” Triệu Tín Lương nói đến đây liền ngồi xuống cạnh Triệu Hoàng Lâm, giọng nói cũng dần nhỏ nhẹ, lời nói thấm thía dần, “Tâm tình của con cha có thể hiểu, mọi người sau khi biết chuyện của Uyển Dao cũng rất tức giận, rất lo lắng, nhưng chúng ta không thể vì thế mà kích động. Nếu con

làm như vậy, tuy trả thù được nhưng vị lão gia mua Uyển Dao có thể bỏ qua mà không cho người lòng bắt ư? Bây giờ ở trấn Thanh Hà không người nào không biết Thiên Hi Lâu, chỉ cần hỏi là tìm được ngay, đến lúc đó con muốn Uyển Dao làm sao đây? Trong tay những người đó còn có khế ước bán thân của Uyển Dao, chúng ta tạm thời không thể bứt dây động rừng, con đừng quên.”

Triệu Hoàng Lâm sau khi nghe xong lời Triệu Tín Lương nói, cả người run rẩy, kinh ngạc nhìn cha mình, hai mắt phiếm hồng: “Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?”

“Bàn bạc kỹ hơn.” Triệu Tín Lương thở dài, “Ít nhất...sau khi sóng yên biển lặng rồi hãy nói tiếp, về phần ca ca và mẹ của Uyển Dao, cha sẽ nhờ người tìm hiểu tin tức, có tin tức của họ rồi, cũng khiến cho chúng ta an tâm hơn.”

“Ca ca, muội có lời muốn nói với huynh.” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên đi vào phòng, cũng nhìn sang Triệu Tín Lương nói, “Cha, lời này con muốn nói riêng với ca ca.”

Chương 138: Cùng một kẻ thù

Triệu Tín Lương nghe vậy liền ra ngoài, trước khi đi rất lo lắng, chỉ dặn dò: “Tương Nghi, con canh chừng chặt một chút, đừng để ca ca con làm chuyện điên rồ.” Nói xong, lại không khỏi mỉm cười, con gái chỉ mới có bảy tuổi, mình sao có thể đem chuyện quan trọng như vậy giao cho con gái chứ.

Chắc là do con gái từ trước đến nay biểu hiện như là người lớn.

Nghĩ thế, nội tâm Triệu Tín Lương sinh ra một chút áy náy, nếu không phải trước kia gia đình nghèo khó, con gái cũng chỉ là một đứa trẻ không rành sự đời, cũng bởi vì trong nhà xảy ra nhiều chuyện nên mới làm cho con bé trở nên thành thục như vậy.

Triệu Tương Nghi nhưng không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói: “Cha yên tâm, con nói cho ca ca nghe cái này chắc chắn ca ca sẽ không làm những chuyện như vậy nữa đâu.”

Triệu Tín Lương kinh ngạc, có điều không có nói thêm gì hết, chỉ đóng cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, Triệu Hoảng Lâm đang buồn bã ngồi trên ghế, Triệu Tương Nghi thở dài một hơi, ngồi đối diện hẳn.

“Ca ca, cha nói rất lý.” Triệu Tương Nghi do dự mà mở miệng, “Chúng ta bây giờ không nên quá xúc động, giúp Uyển Dao tử tử phục hồi tinh thần mới là quan trọng nhất. Còn về phần đại bá nương đáng ghê tởm kia, còn có đại lão gia chó má không biết liêm sỉ kia, chờ sau này tính sổ một lượt cũng không muộn, chờ chúng ta có năng lực bảo vệ những người xung quanh chúng ta, chúng ta sẽ không còn sợ đám người đó nữa...”

“Nhưng ca không có dễ dàng tha thứ như vậy được.” Triệu Hoảng Lâm hận đến hàm răng nghiến lại.

Triệu Tương Nghi hơi nhú mày, thử thăm dò nói: “Ca ca, nếu như muội nói, Uyển Dao tử tử bây giờ còn trong sạch, ca ca, ca ca có thể thoải mái hơn một chút không?” Từ đầu đến cuối, Triệu Tương Nghi đều bỏ quên điềm ấy, đắm chìm trong cảm giác bị thương và lo lắng nên quên nói cho Triệu Hoảng Lâm nghe.

“Muội nói cái gì?” Triệu Hoảng Lâm quả thực nghĩ rằng Tề Uyển Dao đã bị người ta chà đạp, vì không có ai nói cho hẳn biết nội tình bên trong, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tiếc hận nhìn Tề Uyển Dao, làm cho hẳn tin rằng Tề Uyển Dao đã

Thấy Triệu Hoảng Lâm đột nhiên kích động từ trên ghế đứng lên, Triệu Tương Nghi biết như vậy sẽ có hiệu quả mà, cho nên thở dài một hơi, bắt đầu đem sự tình kể lại một lần nữa cho Triệu Hoảng Lâm nghe.

Quả nhiên, Triệu Hoảng Lâm hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra, tâm tình mới ổn định lại.

Chỉ thấy hần lạnh lùng nói, như là nói chuyện với Triệu Tương Nghi, hoặc là đang lầm bầm : “Chẳng biết cái tên thương nhân không biết xấu hổ kia là ai.”

“Ca ca muốn đi hỏi Uyên Dao tử tử?” Triệu Tương Nghi lo lắng nói, đoạn hồi ức ấy , chắc chắn Tề Uyên Dao không muốn nhắc đến lần nữa.

Triệu Hoằng Lâm rũ mi mắt: “Mặc dù sẽ rất đau, nhưng ca ca nhất định phải biết, như vậy mới có thể sớm chuẩn bị cho tốt.”

“Cái gì chuẩn bị, ca ca muốn làm gì?” Triệu Tương Nghi ngồi bật dậy, tim đập nhanh hơn, nàng có loại dự cảm rất xấu, hô hấp như ngừng lại.

“Muội đừng có nhúng tay vào.” Triệu Hoằng Lâm không muốn tiêu muội bị liên lụy vào, ở trong nhà, hần hy vọng là tiêu muội mình có thể vô tư lự, không vì sinh kế của cả nhà mà phiền não, nhưng còn nàng ấy thì hần không thể không quan tâm.

Qua thời gian một chén trà, Triệu Hoằng Lâm khôi phục lại bộ dáng ôn trọng, giọng nói cũng dịu dàng hơn, nói với Triệu Tương Nghi: “Mới vừa rồi là ca không tốt, lại dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với muội, muội có bị ca hù dọa không?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu, đi tới trước mặt Triệu Hoằng Lâm: “Nếu ca ca quả thực suy nghĩ cho muội, thì hãy buông tha tất cả tạp niệm, ôn bài cho thật tốt để thi đậu kỳ thi Hương đi.”

Trong mắt Triệu Hoằng Lâm lóe lên tia sáng, hần gật đầu, sau đó cùng Triệu Tương Nghi ra khỏi phòng, đi đến phòng của Tề Uyên Dao.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Tề Uyên Dao không yên lòng, mặc dù cố tạo ra vẻ bình tĩnh nói rằng mình không làm sao, nhưng vẫn khiến cho mọi người lo lắng, kỳ thực giờ này khắc này, Tề Uyên Dao rất muốn lặng lẽ rời đi, mặc dù cực kỳ không muốn tách khỏi Triệu gia, nhưng Tề Uyên Dao không muốn cả Triệu gia vì mình mà lo lắng.

Là do Tề Uyên Dao nàng đã làm thay đổi cuộc sống yên lặng của Triệu gia.

“Uyên Dao.” Triệu Hoằng Lâm gọi thẳng khuê danh,, dừng lại một hồi, khẽ cắn môi hỏi, “Ta không có ý tứ gì khác, nhưng ta muốn biết, người âm thầm bắt muội đi là ai?”

“Bà đi làm buổi trưa trước.” Phương thị quay mặt sang một bên thắm lau nước mắt, sau đó xoa đầu Triệu Tương Nghi, “Bà nội sẽ hầm khoai sọ mà con thích ăn nhất, sẽ bung tới cho con đỡ thèm.”

“Bà nội vất vả rồi.” Triệu Tương Nghi khéo léo trấn an, Phương thị ra ngoài.

Lúc này, Triệu Tín Lương đang ở chính trong phòng chờ người ra, nhất

thời không đoái hoài đến sinh ý của Thiên Hi Lâu.

Hai tay Tề Uyển Dao nắm chặt váy áo, làn váy vốn thẳng đẹp bây giờ đã nhăn nhúm. Tề Uyển Dao không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Hoàng Lâm, chỉ cúi đầu cau mày không nói.

Triệu Tương Nghi thấy thế bèn ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay vỗ vai an ủi.

Ba người cứ giữ nguyên sự lúng túng như vậy một hồi lâu, sau khi Triệu Hoàng Lâm hỏi cái vấn đề đó, bên trong phòng vây giữa bầu không khí an tĩnh, càng làm cho người ta thêm lo sợ.

“Cách nơi này rất gần, buôn bán dược liệu ở Dương huyện.” Tề Uyển Dao nhắm mắt, cuối cùng nói ra một câu, vùng lông mày nhăn lại, có lẽ là không tự chủ được nhớ lại chuyện đã xảy ra vào đêm đó...

“Bán dược liệu?” Triệu Hoàng Lâm nheo mắt cười nhạt, khóe miệng nhếch lên làm cho Triệu Tương Nghi thấy có chút lạnh lẽo, nhưng giờ này khắc này nàng (TTN) không dám làm Triệu Hoàng Lâm kinh động, chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm lẩm bẩm, “Trùng hợp như vậy sao, vậy cũng bớt phiền.”

Tề Uyển Dao không rõ Triệu Hoàng Lâm đang nói cái gì, chỉ nói tiếp, “Ta quên tên của ông ta, nhưng ta biết ông ta họ Niên, mọi người đều gọi là Niên lão gia...”

“Niên?”

“Muội/ tử nói là họ Niên?”

Hai Huynh muội cả kinh không kềm chế được, quả thực không thể tin được chính tai mình lúc nghe Tề Uyển Dao nói câu này, cơ hồ đồng thanh nói.

“Làm sao vậy?” Tề Uyển Dao không rõ hai người bọn họ tại sao lại kích động như vậy.

Sau khi Triệu Hoàng Lâm bình tĩnh lại, giọng nói giống như trước nhưng hơi run, có chút sợ hãi hỏi thêm một câu nữa, “Vậy muội có ấn tượng... hoặc biết cái tên...” Hắn dùng tay trái nắm chặt tay phải của mình lại, hồng làm cho thân thể đang run dừng lại, “Niên Thế Hữu.”

Rồi hắn lại âm thầm hô một tiếng “Chết tiệt”, sau đó hỏi tiếp: “Muội có ấn tượng với tên này không?”

Tay Triệu Tương Nghi khoát lên vai Tề Uyển Dao cứng đờ lại, dần dần hạ xuống, sau đó lạng lẽ che miệng mình, che giấu kinh ngạc.

“Sao, làm sao vậy?” Tề Uyển Dao kinh ngạc nhìn cả hai, “Ta nói sai gì ư?”

“Là Niên Thế Hữu phải không.” Giọng Triệu Hoàng Lâm căn bản không phải là đang hỏi, mà là một lời khẳng định, rõ ràng đã đoán được tám chín phần mười, nhưng vẫn muốn chính miệng Tề Uyển Dao thừa nhận mới chịu hết hi vọng.

Buôn bán dược liệu, họ Niên, ở Dương huyện

Tại Triệu Tương Nghi ong ong liên tục, trong đầu luôn vang lên những câu nói đó, cuối cùng chỉ nghe Tề Uyển Dao khẳng định, sợi dây đàn bỗng nhiên đứt...

Có chút đau, càng nhiều hơn là một cỗ hận ý.

Ngoài cửa, Phương thị kinh sợ hô một tiếng, bát khoai sọ hằm trong tay rơi xuống, loảng xoảng một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh rơi dưới đất.

“Tín Lương, đã xảy ra chuyện, con mau đến đây.” Phương thị hô to gọi, giọng nói của phương thị vang khắp cả nhà, Triệu Tương Nghi nghe xong cực kỳ u buồn ôm lấy lấy đầu của mình, cắn chặt môi dưới, đỏ bừng một mảng lớn.

Cả người Triệu Hoàng Lâm lung lay phải vịn vào bàn mới không ngã.

Tên vô sĩ âm thầm bắt Tề Uyển Dao làm thiếp hóa ra lại là tên thương nhân đã dẫn mẫu thân hắn bỏ nhà trốn đi ư —— Niên Thế Hữu

Thế gian này sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy.

“Uyển Dao tử tử, thật sự là người đó sao? Là cái tên vô sĩ dẫn mẹ muội bỏ trốn với hắn.” Triệu Tương Nghi thì thào nói

Tề Uyển Dao kinh ngạc che miệng mình, mắt mở thật to, Niên Thế Hữu đúng vậy hỏi sao nàng (TUD) vừa nghe thấy tên này cũng cảm thấy rất quen thuộc, tại sao lại là Niên Thế Hữu.

Mấy năm trước ở Triệu gia thôn từng phát sinh một chuyện kinh thiên động địa, nam nhân trong câu chuyện “Người tình bí mật” không phải là Niên Thế Hữu vô liêm sỉ kia ư.

“Uyển Dao, cháu nói thật sao? Cháu có nhớ nhầm không, trên đời này họ Niên cũng không ít đâu...” Triệu Tín Lương bước nhanh vào cửa, hắn muốn tìm ra câu trả lời cho mình, hắn không muốn thừa nhận cái sự thật tàn khốc này.

“Cha, họ Niên đúng là không ít, nhưng họ Niên buôn bán dược liệu, còn không biết xấu hổ ở Dương huyện cũng chỉ có ông ta mà thôi.”

Triệu Tín Lương lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Phương thị che mặt khóc chạy đến trừ phòng.

Triệu Tương Nghi mặc dù nghe, nhưng nàng cũng không khóc, không nháo, thậm chí cả lông mày cũng không nhíu lại một cái, chỉ lặng lẽ ngồi ở giữa mọi người, như là một người ngoài cuộc đang đứng nhìn mọi chuyện, cũng không hiểu mà bình tĩnh hỏi mình mình một câu ——

Tại sao cuộc sống cứ lượn một vòng lớn lại quay về điểm xuất phát vậy.

“Thì ra là cùng một người, vậy thì càng tốt, cũng dễ làm hơn.” Triệu Hoàng Lâm siết thật chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, lãnh tình nói.

Triệu Tín Lương tựa vào cạnh cửa ngồi bệt xuống đất, răng cắn chặt lại, không nói nên lời.

“Như vậy nữ nhân đã cứu ta, ta đột nhiên nhớ đến...” Không khí yên tĩnh đến kỳ lạ, Tề Uyển Dao bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, mọi người đồng

loạt nhìn nàng chăm chăm, “Đêm đó, không phải có một nữ nhân cứu ta sao, lúc đó ta thấy bà ấy nhìn rất quen, nhưng bởi vì cách ăn mặc quá khác nên không có nhận ra, hơn nữa lúc đó ta còn hoảng loạn, nên không thể nhận ra ngay được... Bây giờ đột nhiên nhắc đến ta có thể khẳng định với mọi người, người đó từng là Triệu thâm thâm, mẹ ruột của Tương Nghi.”

Chương 139: Đêm hè lạnh như băng

Lại là Lã thị

Mọi người mang theo nghi hoặc nhìn Tề Uyển Dao, phảng phất như lời Tề Uyển Dao nói chính là một lời nói dối buồn cười.

“Là thật. . .” Giọng Tề Uyển Dao hơi trùng xuống, nhưng cũng cực kỳ khẳng định rằng, “Tuy bà ấy ăn mặc như một quý phu nhân giàu có, bộ dạng cũng rất khác, nhưng lúc đó vì quá sợ hãi nên ta không thể nhận ra ngay, bây giờ nhớ lại, ta khẳng định chính là bà ấy, bên má trái bà ấy có một nốt ruồi son.”

Triệu Tương Nghi cảm thấy quá buồn cười

Lã thị là con người ích kỉ, bỏ chồng bỏ con chạy theo người tình, vậy mà có thể ở ngay tại thời điểm nguy cấp nhất, vươn tay cứu Tề Uyển Dao, vì sao?

Sắc mặt Triệu Tín Lương xấu cực kỳ, mấy năm gần đây, chưa từng thấy lại bộ dáng chật vật này của hắn.

Hận ý từ tận sâu trong tim như muốn bùng nổ, Triệu Tương Nghi siết chặt nắm tay, nhìn sang ca ca, tin chắc rằng lúc này đây hận ý của ca ca không ít hơn nàng đâu.

“Là bà ta thì làm sao, có liên quan gì đến chúng ta à?” Triệu Tương Nghi mở miệng nói, “Con tuyệt đối sẽ không vì chuyện bà ta từng cứu Uyển Dao tử tử mà tha thứ cho những chuyện bà ta đã làm đâu.”

“Con cũng vậy.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng nói một câu, sau đó đi thẳng ra ngoài, “Con đến trừ phòng xem bà nội sao đã, lúc này nhìn bà không ôn lắm.”

Triệu Tín Lương không nói gì, chỉ ngồi cạnh cửa căn chật môi dưới, vì hắn cúi đầu nên Triệu Tương Nghi không thấy rõ trong mắt hắn như thế nào, nhưng không cần nhìn cũng biết, nhất định là trong mắt tràn đầy sự bi thương cùng thống hận.

Đến buổi tối, mọi chuyện cũng không tốt lên, mọi người sau khi rửa mặt không có cùng nhau ra ngoài sân cùng ngồi ngắm trăng như mọi ngày nữa, mà đều tự mình trở về phòng, bầu không khí im lặng bao trùm cả căn nhà.

Hôm nay là mừng chín tháng sáu, trăng không tròn, mà lại khuyết như một thanh loan đao, trên nền trời đen, giống như tùy thời có thể rơi xuống làm người ta bị thương vậy, trong lòng ai nấy đều bất an.

Triệu Tương Nghi ngủ không được, Tề Uyển Dao cũng thế, Phương thị tuy đã ngủ nhưng khóe mắt vẫn còn lệ, cũng không biết là cố gắng giả bộ ngủ để mọi người an tâm hay là thật sự ngủ nhưng thấy ác mộng.

Bên ngoài chợt truyền đến một trận huyên náo, Triệu Tương Nghi cả kinh, vội ngồi dậy, dù sao ngủ cũng không được, mang giày vào rồi xuống

giường, cẩn thận mở cửa sổ phòng, ánh trăng từ ngoài chiếu vào căn phòng tối.

Tề Uyên Dao ở sau lưng Triệu Tương Nghi, thấy thế nhỏ giọng nói: “Nếu nóng quá ngủ không được, tỷ sẽ quạt cho muội được không?”

Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn Tề Uyên Dao, lắc đầu cười: “Không phải là do nóng, được rồi, sao tỷ còn chưa ngủ?”

“Tỷ ngủ không được, trong lòng không yên.” Tề Uyên Dao cúi đầu, đan hai tay lại với nhau nói.

Triệu Tương Nghi đến gần bên Tề Uyên Dao, như thường ngày dịu dàng trấn an: “Chúng ta là người một nhà với nhau, không cần phải áy náy, ai cũng có thời điểm khó khăn, ai cũng có khuyết điểm, nếu như mọi thứ đều suôn sẻ theo như ý mình muốn, thì cũng không có công bằng với những người khác.”

“Lời này là ca ca muội dạy?”

“Khụ... lời này là cha muội dạy.” Triệu Tương Nghi âm ờ trả lời.

Tề Uyên Dao cười, sau lại không cười nữa, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ: “Muội nghe xem, hình như có tiếng gì đó.”

Triệu Tương Nghi cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe một phen, quả nhiên có giọng ai đó đang nói, là cha đang nói chuyện sao?

Hai người bước gần đến cửa sổ, nương theo ánh trăng nhìn ra ngoài xem thử, thấy ở trong một góc sân, hai người Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tín Lương đang đứng đó, các nàng chỉ thấy được bóng lưng của hai người đó, chẳng biết bọn họ đang nói gì, tóm lại bầu không khí có vẻ nghiêm túc hẳn.

Chỉ nghe Triệu Tín Lương đột nhiên mở miệng hỏi: “Cha nghe phu tử của con nói, gần đây con ở trong học đường kết giao với những học trò nhà quyền quý là sao vậy? Con không phải xưa nay đều ghét lời kéo bè phái sao.”

Triệu Hoàng Lâm không có trả lời hết với phụ thân, chỉ qua loa “À” một tiếng.

Triệu Tín Lương nghe xong đã kinh hoàng, giọng nói tăng cao thêm vài phần âm lượng hỏi: “Có phải là do áp lực của cuộc thi Hương sắp tới lớn không? Không sao cả, cả nhà không có ép con, cả nhà chỉ mong con mạnh khỏe để đọc sách, nếu cảm thấy mệt mỏi, cũng không cần phiền não, không muốn thi cũng đừng có miễn cưỡng mình, dù sao bây giờ cuộc sống của cả nhà chúng ta đều rất tốt rồi, dầu gì, con cũng có thể phụ giúp cha xử lý những chuyện ở Thiên Hi Lâu mà con trai.”

Triệu Tương Nghi và Tề Uyên Dao nghe xong hai mặt nhìn nhau.

Triệu Hoàng Lâm nở nụ cười, sau đó lắc đầu: “Cha, cha đừng quá lo lắng, con sẽ chăm chỉ học, cũng không phải do quá mệt mỏi đâu cha, cha có thể cho con đi học đó chính là phúc của con, con làm sao mà thấy phiền chứ?”

“VẬY con vì sao lại làm thế?” Triệu Tín Lương không giải thích được, “Tuy rằng nhà ta xuất thân không cao, nhưng cha không có vì thế mà nịnh hót người ta, cha không có quá kỳ vọng vào con sẽ đạt được tiền đồ lớn, cha chỉ hy vọng con có thể bình an thuận lợi mà sống, cả Tương Nghi cũng vậy. Mặc dù cha không biết nhiều chữ, nhưng cha cũng biết người xưa có câu nói ‘ Cao xử bất thắng hàn’ . . . Con đừng có bị quang cảnh làm quan, phú quý đó mê hoặc, chứ bên trong những gia đình quan lại , giàu có đó không có giống như nhà chúng ta sống thoải mái như vậy đâu. Cha không hy vọng con kết giao với mấy cậu quý tử đó, đến lúc đó lại chuốc lấy phiền phức cho mình nữa, nhà chúng ta chỉ cần bình thân sống qua ngày là được, không tốt sao con?”

“Cha là nam nhân tốt nhất trên đời, người đàn bà kia đúng là có mắt không trông mà. ” Triệu Hoàng Lâm nhìn phụ thân nói như vậy.

Triệu Tín Lương ngoài ý muốn bị cảm giác vui mừng này đè xuống, nhưng cũng có chút kích động nói: “Lẽ nào. . . Con muốn trả thù?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Xem ra không còn là bí mật nữa rồi, chẳng lẽ không đúng sao?” Triệu Hoàng Lâm thẳng thắn thừa nhận, theo tuổi càng ngày càng lớn, ý định trả thù của hắn cũng vì thế mà từng bước lớn mạnh, Triệu Tín Lương căm ghét, tiêu mọi kỳ quái lớn lên, những điều đó hắn đều nhìn thấy hết, cho dù phụ thân có muốn bỏ xuống thù hận mà sống những ngày bình thân của mình, nhưng hắn thực sự không buông bỏ được, hắn không chịu được khi hai con người không biết liêm sỉ kia có thể tiêu điều tự tại sống yên ổn, mà không bị trừng phạt gì hết.

“Không đáng đâu con.” Triệu Tín Lương bỗng nhiên thả Triệu Hoàng Lâm, nhìn con trai nói.

“Con mới bây lớn lại đi quan tâm những điều này, con nghĩ con làm thế cả nhà sẽ vui vẻ ư? Cả nhà sẽ luôn lo lắng cho con , con làm vậy thì làm sao cả nhà có thể thả lòng tâm tình mà bình an yên ổn sống đây chứ.” Triệu Tín Lương kích động đến khóe miệng khẽ run, “Ồ trong lòng con, có phải nghĩ rằng cha rất nhu nhược không? Không quan tâm, không tìm hai người kia báo thù?”

Nói đến đây, Triệu Tín Lương dùng tay che mặt thống khổ nói.

“Cha. . .” Triệu Hoàng Lâm giật mình

“Thật ra, cha làm vậy là để bảo vệ các con.” Triệu Tín Lương cố gắng làm cho mình bình tĩnh, trấn định nói, “Báo thù thì thế nào? Tâm người ta cũng không còn ở đây, cha từ lâu không còn tình cảm với nữ nhân đó nữa. Con phải biết rằng, hận một người chính là còn tình cảm, cha có thể không quan tâm nữ nhân đó nữa , cũng không phải đơn giản đâu.”

“Con trai.” Triệu Tín Lương tiếp tục nói, “Nếu như cha không giống bây giờ làm như vậy, không nỗ lực sống tiếp, mà lại chìm đắm trong sự báo thù cùng thống hận, thì cuộc sống của cha chỉ toàn báo thù và báo thù, như vậy mọi người trong nhà, cả các con nữa sớm muộn sẽ chết đói mất, làm sao con có thể đến học đường để học như bây giờ? Tương Nghi làm sao có thể khỏe mạnh mà lớn lên?”

“Cha không muốn báo thù nhưng không phải là cha đã tha thứ cho họ đâu con à, cũng không phải là do cha không dám, mà đối với cha hai huynh muội các con quan trọng hơn so với nữ nhân kia, cho nên cha phải cố gắng kiếm tiền, cố gắng để các con có được một cuộc sống thoải mái hơn, cha nghĩ đây là điều quan trọng nhất, con hiểu không?” Thật ra, Triệu Tín Lương như bây giờ mới là một mối nhất, xem như đã buông bỏ tất cả hận thù, ân hận mà sống chính là vì hai người con của mình.

Hi sinh bản thân, giúp đỡ cả nhà.

Nếu như chỉ quan trọng việc báo thù, như vậy sợ rằng cuộc sống thường ngày không còn vui vẻ như thế nữa.

“Cha. . . Thế nhưng con không thể chịu đựng được.” Triệu Hoằng Lâm siết chặt nắm tay, khẽ mím môi môi mỏng bình tĩnh nói.

“Không nhịn được cũng phải nhịn, từ hôm nay trở đi, gạt bỏ tâm tư này, hạo hạo học bài, không nghĩ đến nữa, người mà ai cũng có số hết, đừng đem thời gian lãng phí hết vào chuyện báo thù, không bằng hãy dùng thời gian đó tập trung vào việc học, bồi muội muội và bà nội, làm như vậy, hai người họ mới cao hứng được.” Triệu Tín Lương đê thấp giọng nói, không có kích động giống lúc nãy nữa.

Trong phòng, Triệu Tương Nghi nắm chặt tay Tề Uyển Dao lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, đêm hè này rõ ràng phải nóng nực thế nhưng lúc này đây, nàng cảm thấy thật lạnh.

Tề Uyển Dao cũng thầm khóc, kiềm nén khóc, áy náy mà khóc.

Trong sân, hai cha con vẫn lạng lẽ đứng đó, bầu không khí bỗng nhiên chậm rãi trầm tĩnh lại, ai cũng không mở miệng nói, tựa như đang trầm tư nên không biết nói thế nào, tất cả đều chìm trong suy nghĩ của chính mình...

Một lúc lâu, Triệu Hoằng Lâm cứng đờ mở miệng nói một câu: “Ừ, con đã biết, cha, con sẽ tự lo cho mình được mà.”

“Hoằng Lâm” Triệu Tín Lương tức giận vỗ lên lưng Triệu Hoằng Lâm một cái, “Con sao lại cố chấp như vậy hả.”

Triệu Hoằng Lâm không có hô đau, cũng không có nhú mày một cái, chỉ ngửa đầu nhìn phụ thân, sau đó thở dài nói: “Bởi vì con giống cha.”

“Con” Triệu Tín Lương không nói lại được, cuối cùng tức giận đến dậm chân tại chỗ, sau đó nếu không quản Triệu Hoằng Lâm nữa, mà trở về phòng chuẩn bị ngủ.

Nhìn bóng lưng Triệu Tín Lương vào trong nhà, trong mắt Triệu Hoằng

Lâm lộ ra vẻ yêu thương.

Hắn biết đến, phụ thân rất là mệt mỏi, là vì phụ thân trước giờ luôn vui vẻ trước mặt mọi người, cho nên mọi người không thấy được vẻ mặt thống khổ của phụ thân.

Hắn vẫn luôn biết.

Cho nên mới muốn trả thù Lã thị bọn họ.

Phụ thân không muốn làm chuyện này, thì hắn sẽ thay phụ thân làm.

Lúc hắn quay đầu lại, hắn nhìn sang phòng Triệu Tương Nghi, thì thấy cửa sổ đã mở ra, hắn lơ mơ thấy hai bóng người đang đứng rất quen thuộc.

Ánh mắt vốn trấn định, bỗng nhiên lộ tia lo lắng vô cùng.

Cuộc nói chuyện vừa rồi, cả hai đã nghe hết?

Cửa sổ nhẹ nhàng đóng lại, Triệu Hoàng Lâm muốn chạy đến nhưng hai chân cứng đờ, đứng tại chỗ không biết có nên đến hay không.

Ở một góc sân tường vi hé nở, một cỗ hương thơm truyền đến xoang mũi của hắn, không biết ở trong phòng cả hai người đó có lén rơi nước mắt không đây.

Cuộc sống về sau nhất định sẽ tốt, hắn sẽ cố gắng, làm cho cả hai người các nàng không khóc, không thờ dài nữa.

Chương 140: Không thấy Tê Uyển Đào

“Tương Nghi, Tương Nghi mau tỉnh lại, tỉnh tỉnh” Bên tai là tiếng Phương thị lo lắng gọi tỉnh, Triệu Tương Nghi từ trong mơ màng ngủ tỉnh lại, tầm mắt mông lung mở ra, nhìn thấy phương thị khẩn trương đến mức lông mày nhíu lại.

“Làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi xoay người, nhắm mắt tiếp tục ngủ, còn lằm bằm nũng nịu nói, “Bà nội, ngày hôm qua con ngủ không được, cho con ngủ tiếp đi mà, về phần sư phụ bên kia con sẽ đến bồi tội sau.”

“Ôi trời, dậy nhanh đi, không thấy Uyển Dao đâu hết .” Phương thị trực tiếp đỡ Triệu Tương Nghi ngồi dậy, lắc lắc hai vai của nàng mà hỏi, “Con có biết Uyển Dao đi đâu không? Hay là đi mua đồ ở đâu con có biết không .”

Triệu Tương Nghi nghe xong cả người rùng mình một cái, không còn buồn ngủ nữa, vội vàng nắm chặt cổ tay Phương thị, lên tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước đừng có nói nhiều nữa, tóm lại Uyển Dao bây giờ không có nhà, cha con và Hoàng Lâm đã chia nhau đi tìm rồi.” Phương thị vừa mặt quần áo cho Triệu Tương Nghi vừa nói, “Không biết con bé đã đi nơi nào, bên ngoài còn có người đuổi theo nó không tha, nếu như bị bắt, thì làm sao đây.”

“Bà nội, để con tự làm.” Triệu Tương Nghi nhanh nhẹn mặc xong quần áo, sau đó hỏi, “Mũ che mặt, tỳ ấy có cầm mũ che mặt bà nội làm cho đi không?”

Phương thị lắc đầu, lại chỉ về một góc phòng, cau mày nói: “Nó không phải ở đó sao?”

Triệu Tương Nghi nhìn theo tay Phương thị chỉ, quả nhiên chiếc mũ có mạng sa màu trắng nằm lẳng lẳng ở một góc phòng, trong lòng trùng xuống, ngoài miệng lằm bằm nói: “Vậy thì không phải chỉ đơn giản là ra ngoài mua đồ đâu...”

Nàng quay đầu lại, vô lực nhìn Phương thị: “Uyển dao tỳ tỳ người hiểu rõ đạo lý, nếu chỉ đơn thuần xuất môn ra ngoài nhất định sẽ nói với bà nội hoặc mọi người trong nhà, nhưng tỳ ấy âm thầm rời khỏi nhà chúng ta... Còn nữa, bên ngoài có người lùng bắt tỳ ấy, tỳ ấy ngay cả mũ che mặt cũng không mang, làm sao mà tốt đây, bị người ta phát hiện thì sao bây giờ.”

“Bà cũng nghĩ như vậy, thế nhưng chết người ở chỗ con bé này sao bây giờ vẫn chưa nghĩ thông vậy chứ.” Phương thị giúp Triệu Tương Nghi mang giày, còn dặn dò, “con mau đi rửa mặt, rồi hai bà cháu mình ra ngoài tìm thử xem, còn về Nhâm sư phụ bên kia cha con đã xin dùm rồi, hôm nay con khỏi đến học.”

Triệu Tương Nghi gật đầu, nhưng với tình hình trước mắt này nàng không thể nào mà nuốt trôi điếm tâm được.

“Nhất định là vì những lời nói đêm qua...chết tiệt.” Lúc đi theo Phương thị thì đột nhiên linh quang thoáng lóe, Triệu Tương Nghi lẩm bầm nói.

“Nói cái gì?” Phương thị dừng hẳn bước chân hỏi nàng.

“Không, không có gì.” Triệu Tương Nghi không muốn Phương thị lo lắng, vội đôi đê tài, “Bà nội, chúng ta mau nhanh đi tìm Uyển Dao tử tử đi.”

Tử ấy có thể đi đâu? Tử ấy đối với trấn Thanh hà này không quen thuộc mà...Có thể là tử ấy suốt đêm rời khỏi trấn rồi.

“Bà nội, chúng ta nhanh đi tìm Hữu Căn thúc thúc mau.” Triệu Tương Nghi kéo tay Phương thị chạy ngược theo hướng khác, miệng cũng nói, “Hữu Căn thúc thúc bây giờ là bộ khoái, giao thiệp rộng, chúng ta có thể nhờ thúc ấy huy động quan hệ tạm thời đóng các cửa vào trấn, nói không chừng có thể tìm được.”

“Đúng vậy.” Phương thị như nhìn thấy hy vọng, không kềm nổi khen Triệu Tương Nghi, “Vẫn là Tương Nghi thông minh, cứ làm như vậy đi, dựa vào năng lực của Hữu Căn nhất định sẽ tìm được người.”

May mà nhà họ cách nhà Triệu Hữu Căn gia cũng không xa, có điều khi hai bà cháu chạy đến nhà Triệu Hữu Căn tìm người, gia đình lại nói Triệu Hữu Căn bị hai cha con Triệu Tín Lương và Triệu Hoảng Lâm kéo đi đâu rồi.

Hai bà cháu nghe vậy, không còn nóng vội nữa, trái lại thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hai cha con vừa biết chuyện là đã nghĩ ngay đến việc đi tìm Triệu Hữu Căn nhờ giúp đỡ, như vậy cũng đảm bảo việc tìm ra Tề Uyển Dao rất nhanh.

“Vậy chúng ta về nhà chờ tin tức, vạn nhất Uyển Dao muốn quay về, về nhà rồi mà không có người, con bé cũng không thể vào nhà.” Phương thị nói xong, rất lo lắng mà dẫn Triệu Tương Nghi về nhà.

Lúc chạy về nhà, nhìn thấy một bóng người, hai bà cháu cứ ngỡ là Tề Uyển Dao, nhưng thật ra lại là Nhâm thị.

“Sư phụ.”

“Nhâm sư phụ.”

Hai bà cháu không hẹn mà đồng thanh chào hỏi, Nhâm thị hướng hai bà cháu cười đáp lễ, sau đó nói lý do mà mình đến đây: “Ta cũng có chút bận tâm đứa bé kia, có điều hai cha con họ đã tìm người nha môn để giúp đỡ tìm giúp rồi, ta nghĩ rằng rất nhanh sẽ tìm được người thôi, không cần phải lo lắng.”

“Đã làm phiền Nhâm sư phụ rồi, gần đây sư phụ bận thế mà lại vì chuyện của nhà tôi mà đến đây.” Phương thị xin lỗi.

Nhâm thị lại lắc đầu: “Dù sao chuyện làm ăn gần đây cũng không có gì, không phiền đâu.” Lại nhìn sang Triệu Tương Nghi, “Con cũng đừng có quá lo lắng, hôm nay không cần luyện tập. Sư phụ còn có chuyện phải làm, sư

phụ đi đây, một lát nữa tìm được người rồi thì hãy đến Như Ý phường báo cho sư phụ một tiếng, sư phụ sẽ đến khuyển nhủ cô bé.”

“Vâng, con sẽ làm, sư phụ đi đi.” Triệu Tương Nghi khéo léo trả lời.

Nhâm thị đi rồi, hai bà cháu mệt mỏi đi vào nhà, hôm nay cảnh sắc tươi đẹp, dưới tàn cây hoa tử vi được ánh dương chiếu đến càng thêm đẹp.

Triệu Tương Nghi thở ra một hơi, đi vào trong phòng ngồi xuống, chờ tin tức.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lúc này, Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm đi theo Triệu Hữu Căn cùng nhóm nha sai chạy từ trong trấn ra đến ngoài trấn tìm người, từ trấn ra ngoài chỉ có ba con đường, hai con đường một con đường thì hiểm trở, còn con đường kia lại là quan đạo, nếu Tề Uyển Dao thật sự lén lút rời đi sẽ không đi trên quan đạo để người ta biết, như vậy rất dễ bị đám người kia bắt, còn đường kia thì hiểm trở, một cô nương chôn khuê phòng sẽ không chọn đường đó mà đi, cho nên chỉ còn một con đường có thể đi mà thôi

Có điều hai con đường kia Triệu Hữu Căn cũng phái người đi tìm thử, sợ rằng lại bỏ qua dấu vết gì đó nữa. Mặt khác, còn huy động quan hệ ở trên trấn để truy tìm, biết đâu Tề Uyển Dao đang lẩn trốn ở trong trấn cũng không biết chừng.

Triệu Hoàng Lâm mặt không thay đổi ngồi bên trong xe ngựa, không nói được một lời.

Tề Uyển Dao lần này nhất định là trốn đi không thể nghi ngờ, cũng không phải đơn giản xuất môn đi mau đò, có lẽ là lo lắng cho Uông thị nên quay về nhìn xem. Chắc chắn nàng còn nghĩ rằng có thể tách khỏi nhà hấn, như vậy sẽ không mang lại phiền toái cho nhà hấn.

Sao nàng ấy lại làm như vậy, cái nha đầu này

Vì cái gì cũng không mang theo đồ đạc chứ, ngay cả quần áo mới làm, mũ che mặt Phương thị làm cho, đặc biệt nhất là tiền tiêu vặt mà Triệu Tín Lương gần đây ép nàng nhận, những thứ này nàng chưa từng mang theo.

Nàng cho rằng mình đi rồi thì cái nhà này có thể quay lại cuộc sống bình thường sao, tất cả phiền não, hỗn loạn cũng biến mất, nàng thật quá ngây thơ rồi.

Nàng vừa rời đi, đã làm cho cuộc sống hằng ngày của nhà họ càng thêm hỗn loạn, nhất là mọi người trong nhà càng thêm lo lắng, từ nay về sau, nhà họ có thể thoát khỏi cuộc sống báo thù này ư?

Không có khả năng

Chờ tìm thấy nàng rồi, hấn nhất định sẽ hung hăng cốc đầu nàng cho nàng tỉnh mới được.

“Tìm được rồi” Sau cuộc tìm kiếm suốt hai canh giờ, giọng nói của Triệu

Hữu Căn từ bên ngoài truyền vào trong xe ngựa, Triệu Hữu Căn cưỡi một con ngựa màu xám từ xa chạy tới, hưng phấn thông báo cho hai cha con họ.

Triệu Tín Lương và Triệu Hoằng Lâm đều cả kinh, vội xốc màn xe lên, xe ngựa dừng lại, hai cha con nhảy xuống xe, chỉ thấy ngòi phía sau Triệu Hữu Căn là một thiếu nữ mặc bộ y, quần áo trên người có vài chỗ bị rách, lúc này trời đã bước sang chính Ngọ, ánh dương quang chiếu xuống mái tóc đen nhánh của nàng, con ngựa điên cuồng chạy đến, mái tóc đen cũng theo đó mà bay theo gió.

Rất đẹp.

Triệu Hoằng Lâm lơ đãng nhìn đến thất thần, nhưng rất nhanh nụ cười thu lại, gương mặt dần lạnh lẽo.

Chờ Triệu Hữu Căn dừng ngựa lại, Tề Uyển Dao như cũ không dám đối mặt cùng hắn.

“Không sao, xuống đi cháu.” Triệu Hữu Căn trong lòng biết ngựa rất cao, muốn nàng xuống thì rất là khó, nhưng Triệu Hữu Căn cũng không dám tự tiện ôm nàng xuống khi chưa có ý kiến của nàng.

Cuối cùng, được sự đồng ý Triệu Hữu Căn thành công giúp Tề Uyển Dao xuống ngựa

Triệu Hoằng Lâm bình tĩnh đi đến phía trước, không có mắng nàng, cũng không có nói một câu quan tâm, chỉ dùng giọng nói lạnh lẽo: “Đi đủ rồi chứ? Về nhà.”

“Không phải...”

“Không nên nói mấy cái câu xin lỗi chết tiệt kia nữa.” Triệu Hoằng Lâm cất cao giọng nói cắt đứt lời Tề Uyển Dao.

Triệu Tín Lương và Triệu Hữu Căn đều bị dọa cho giật mình.

Tề Uyển Dao cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt nhịn không được ứ đọng trong mắt, quật cường không chảy xuống. Nàng biết từ lúc mình xuất hiện đến giờ, đã trở thành gánh nặng cho cả nhà họ, nàng cũng không giúp được cái gì hết, trái lại còn đem bi thống đến cho cả nhà họ. Giống như bây giờ, nàng không làm được chuyện gì, nhưng ít nhất nàng có thể làm chính là không thể rơi nước mắt...

Lông mi Triệu Hoằng Lâm run nhẹ, rốt cuộc có chút không đành lòng, nhưng vẫn không có mềm giọng nói: “Về nhà đi, mọi người có biết hành động hôm nay của mọi người có biết bao nhiêu là ngu xuẩn không hả?”

Tề Uyển Dao không nói gì, chỉ hít sâu một ngụm khí lớn, duy trì trạng thái như bây giờ, không rơi nước mắt.

“Mọi người không về.” Tề Uyển Dao bình tĩnh nói, rồi quay đầu sang chỗ khác, căn bản làm như không thấy đám người Triệu Hoằng Lâm Triệu Hoằng Lâm: “Mọi người sẽ theo Hữu Căn thúc thúc trở về chứ không phải là vì mọi người mà trở về, lần này là mọi người muốn từ biệt mọi người mà thôi.”

Hai mắt Triệu Hoằng Lâm nheo lại, tay nắm chặt thành quyền, không

không chế được, vung tay lên tát Tề Uyển Dao một cái.

“Hoàng Lâm, con làm gì vậy, con điên rồi sao.” Triệu Tín Lương lập tức đẩy Triệu Hoàng Lâm sang một bên, Triệu Hoàng Lâm lui về phía sau mấy bước, suýt nữa ngã lão đảo.

Tề Uyển Dao lấy tay che một bên mặt của mình, nước mắt kiềm nén trong mắt không nhìn được rơi xuống, đem một đôi mắt đẹp làm cho đỏ bừng lên.

“Con chính là muốn đánh cho muội ấy tỉnh ra, để không ngu xuẩn đi làm mấy cái chuyện không đâu nữa, không phải sẽ tốt sao? Làm cho cả nhà mọi người đau lòng muốn chết, phải lo lắng chạy đôn chạy đáo đi tìm, chẳng lẽ chúng ta không thể giống như trước kia tự do tự tại sống vui vẻ ư?”

Triệu Tín Lương nghe xong, mặt mũi xoa mi tâm của mình, hai đứa nhỏ này sao cứ hành hạ lẫn nhau cho bằng được, Triệu Tín Lương hấn nh2in không nổi nữa rồi.

“Về nhà thôi.” Một lúc sau, Triệu Hoàng Lâm dần bình ổn tâm tình lại, lấy khăn tay của mình đưa cho Tề Uyển Dao, “Che lại sẽ không đau nữa.”

Tề Uyển Dao tiếp nhận khăn tay Triệu Hoàng Lâm đưa, đặt lên gò má của mình, cảm giác nóng rát bỗng chuyển thành cảm giác ấm áp, lạnh lẽo chảy vào trong lòng của nàng. . .

Chương 141: Tin tức về Uông thị

Sau khi về đến nhà, Triệu Tương Nghi nhìn thấy một bên gò má Tề Uyển Dao sưng đỏ, rất là lo lắng hỏi: “Chuyện gì xảy ra, không lẽ gặp phải đám người xấu hà Niên lão già sao, bị họ khi dễ ?!”

Triệu Tín Lương không nói chuyện, âm ờ cho qua, nguyên nhân gây chuyện là Triệu Hoảng Lâm thì quay mặt sang chỗ khác, trên mặt có chút xấu hổ không dễ thấy.

Còn Tề Uyển Dao chỉ mỉm cười lắc đầu, nói không sao, cũng không gặp nguy hiểm gì, chỉ là không cẩn thận té ngã mà thôi. Phương thị nghe vậy, vội chạy đến trừ phòng luộc trứng gà để lăn lên vết sưng để tiêu sưng.

Mọi người trong nhà vì Tề Uyển Dao nàng mà lo lắng rất nhiều, cho nên nàng rút cuộc cũng nghĩ thông, Tề Uyển Dao thấy mấy ngày vừa qua mình đã làm những việc ngu xuẩn đến cỡ nào, chính vì sự mềm yếu và bi thương này mới làm cho mọi người phải lo lắng, vì vậy nàng phải kiên cường, ngã chỗ nào thì phải đứng lên chỗ ấy, chỉ như vậy mọi người trong Triệu gia mới an tâm.

Vì thế, khi Nhâm thị đến khuyên nhủ Tề Uyển Dao, lúc ấy Nhâm thị mới biết mình làm việc dư thừa, vì Tề Uyển Dao hôm nay đã nghĩ thông rồi.

Là do Triệu Hoảng Lâm đánh cho tỉnh.

Còn nhóm người Triệu Tương Nghi không biết chuyện, cũng không biết nguyên nhân bên trong, còn cho rằng Tề Uyển Dao chính mình tỉnh ngộ.

Mấy ngày sau, người mà Triệu Tín Lương phái đi tìm hiểu tin tức về Uông thị cũng đã trở lại.

Hôm đó ở Thiên Hi Lô, Triệu Hoảng Lâm vừa lúc ở trong phòng thu chi giúp Triệu Tín Lương xử lý một ít sổ sách, nghe người đến nói lại, bút lông trong tay rơi xuống...

“Là thật sao” Triệu Tín Lương cũng không tin nổi liền bỏ việc trong tay xuống, bật người đứng dậy, hai mắt phiếm hồng.

Người kia không dám nói dối, cung kính nói lại một lần nữa: “Là sự thật. Tôi âm thầm tìm hiểu, bọn họ nói cho tôi biết, là đêm hôm đó tiểu cô nương đột nhiên chạy trốn, Uông thị và ca ca tiểu cô nương đó thấy rất kỳ lạ, lúc tìm vị đại bá nương đó hỏi, cũng đã muộn, Uông thị vô tình biết được con gái bị người tra bắt đi, bệnh tình liền trở nặng, đêm đó nôn ra máu không ngừng, không lâu sau vì bệnh mà bỏ mình để lại ca ca cô nương ấy là Tề Sâm, nhất thời bi thương, mất lý trí, cầm dao muốn đâm vị đại bá nương kia, may mắn là ngăn lại nhanh nên vị đại bá nương đó mới thoát chết, có điều cái nhà đó cũng không có bụng tha Tề Sâm, liền đặt bẫy đưa người vào nha môn, bây giờ Tề Sâm bị lưu đày sung quân đến U Châu lạnh giá mười năm...”

“Làm sao mọi chuyện lại biến thành như vậy...” Triệu Tín Lương một lần nữa ngồi lại trên ghế, trong lòng mơ hồ bất an.

“Cha...” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm run rẩy dần, “Mặc kệ thế nào đi nữa, việc này trước đừng cho Uyên Dao biết.”

Triệu Tín Lương gật đầu, từ trong lòng ngực móc ra tiền đã chuẩn bị trước đưa cho người nọ: “Cám ơn nhiều, người lui xuống đi, việc này đừng để lộ ra bên ngoài, phải giữ bí mật không cho Uyên Dao biết.”

Người đó nhận tiền, cung kính lui ra.

Nhưng lúc mở cửa, đột nhiên nhìn thấy Tề Uyên Dao đứng trước cửa từ lúc nào, trong tay còn cầm một hộp đựng đồ ăn ba tầng, hai tay nắm chặt hộp đựng đồ ăn, lộ ra khớp xương trắng.

“Đều là... Sự thật sao?” Tề Uyên Dao không dám tin vào điều vừa nghe thấy, lúc này nàng vô tình nghe được tin tức đó cho nên mới hỏi, lời nói không quá lưu loát.

“Uyen Dao, sao mọi người lại tới đây” Triệu Hoàng Lâm kinh hãi, lập tức chạy đến, có chút hoảng sợ, “Mọi người làm rồi, thúc ấy nói là một người khác.” Mặc dù lời nói dối đầy chỗ hở, nhưng Tề Uyên Dao còn rất phối hợp gật đầu, hai mắt vô thần nói:

“Hóa ra đều là giả, vậy thì tốt rồi...” Dứt lời, cả người Tề Uyên Dao mềm nhũn, ở trước mặt ba người ngã xuống, Triệu Hoàng Lâm nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp, hộp đựng thức ăn trong tay Tề Uyên Dao cũng vì thế mà rơi xuống trên sàn nhà, tạo ra một tiếng động, đồ ăn và điêm tâm bên trong rơi ra đầy đất...

“Con đem con bé vào trong nghỉ chút, cha đi tìm đại phu.” Triệu Tín Lương phân phó xong đã chạy ra ngoài.

Triệu Hoàng Lâm cắn chặt môi dưới, cẩn thận đỡ Tề Uyên Dao vào trong phòng thu chi, để nàng nằm trên giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi của Triệu Tín Lương.

Sau khi đại phu đến, chẩn mạch cho Tề Uyên Dao, chỉ nói là không sao, sau đó kê khai thuốc cho nàng, rồi rời đi, nói là công việc còn nhiều.

Lúc này, Tề Uyên Dao yếu ớt tỉnh lại, Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm thấy thế đều cảm thấy may mắn.

“Muốn khóc thì hãy khóc đi, hãy khóc hết.” Triệu Hoàng Lâm dịu dàng an ủi, mới phát hiện giọng nói của mình đã khàn khàn.

Nhưng Tề Uyên Dao lại quay mặt qua chỗ khác, hai mắt vô thần, ánh mắt của nàng, khô cạn như sa mạc khô không có nước.

“Uyen Dao, con đừng như vậy, mặc kệ như thế nào đi nữa, con còn có bọn ta, bọn ta sẽ là thân nhân của con mà.” Triệu Tín Lương rất sợ Tề Uyên Dao nghĩ thế gian này không có chỗ để mình nương thân, rồi coi thường chính mạng sống của mình mà làm chuyện không nên.

Nhưng Tề Uyên Dao không nói một lời.

Không phải là do nàng không muốn nói chuyện, mà là không nói nên lời.

Cổ họng như bị ai đó bóp chặt, đau đớn vô cùng, nàng không nói nổi, mỗi khi mở miệng, chính là đau đớn như bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào, đục khoét trái tim nàng.

“Quên đi, trước hết để cho muội ấy ngẩn ngơ một mình đã, cha, cha bận việc thì cứ đi, có con ở đây là được rồi.” Triệu Hoàng Lâm vô lực mở miệng nói, mỗi ngày đều có người trải qua sinh tử, nhưng không ngờ tin dữ lại phát sinh ngay bên cạnh mình, hẳn vĩnh viễn không thể tiếp thu nổi.

Chờ nói chỉ là Tề Uyển Dao.

Người chết kia, người lãnh hình phạt kia, nói cho cùng chính là thân nhân còn lại của nàng.

Triệu Tín Lương có chút không yên lòng, nhưng Triệu Hoàng Lâm muốn cho cha mình an tâm liền nói: “Ở đây đã có con, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thấy vậy, Triệu Tín Lương gật đầu ly khai.

bên trong phòng nhất thời rơi vào trong im lặng, Triệu Hoàng Lâm không nói chuyện, chỉ ngồi ở bên cạnh Tề Uyển Dao, lẳng lặng nhìn nàng. Tề Uyển Dao không có nhìn thẳng vào mắt Triệu Hoàng Lâm, chỉ quay mặt sang chỗ khác nhắm hai mắt lại, mi mắt hơi chớp động biểu hiện nội tâm nàng đang cuộn trào sóng lớn đầy bi thống.

Dần dà, nàng cảm giác mình thực sự mệt chết. Vì vậy liền rơi vào giấc ngủ....

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lúc tỉnh lại, thấy mình ở trong phòng ngủ tại Triệu gia, nhìn vào hư không, sau đó nàng cử động thân thể.

Triệu Tương Nghi đang ngồi cạnh mép giường thêu hoa, thấy nàng tỉnh rất là cao hứng nói: “Tỷ cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi.”

Tề Uyển Dao còn cho là chuyện lúc này là trong mộng, vì vậy tiếng hỏi: “Tỷ ngủ đã bao lâu? Luôn ở đây sao?”

Triệu Tương Nghi không rõ Tề Uyển Dao vì sao hỏi như vậy, có điều nàng (TTN) và Phương thị đã nghe Triệu Tín Lương nói về chuyện đã xảy ra với Ưng thị, lúc này tuyệt đối không thể để cho Tề Uyển Dao đau lòng được, dè dặt châm chọc câu nói: ‘Đại phu nói tỷ gần đây lao tâm quá độ, thể hư, nên mới yếu ớt như vậy. Ừ... Từ chiều hôm qua, tỷ đã ngủ cho đến buổi sáng ngày hôm nay mới tỉnh.’

Thấy Tề Uyển Dao không nói lời nào, Triệu Tương Nghi lập tức nói sang chuyện khác: “Lâu như vậy chưa ăn cái gì, có đói bụng không? Bà nội làm bánh hoa đào, nấu canh gà, giờ đều nằm trong nồi chờ tỷ tỉnh lại mà ăn đấy.”

”Tương Nghi. . .” Tề Uyển Dao vươn ta bắt được cánh tay Triệu Tương

Nghi, “Cho nên...Là thật đúng không, tử không có nằm mơ đúng hay không...”

Tim Triệu Tương Nghi đập rất nhanh, mắt chuyển động không ngừng, thấy không thể tránh khỏi được, chỉ đành hậm hực gật đầu, mặt đầy bi thương: “Bọn muội cũng rất khó chịu, tử hãy nén bi thương.”

Tề Uyển Dao nghe xong, hít thật sâu, thân thể run rẩy kịch liệt, cực lực khắc chế tâm tình của mình, sau đó miễn cưỡng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Tử không sao.”

“Làm sao có thể không có việc gì?” Thấy Tề Uyển Dao không khóc cũng âm ỉ, Triệu Tương Nghi ngược lại càng lo lắng, cầm lấy tay Uyển Dao an ủi, “Hãy khóc đi, không sao đâu, hãy khóc ra , thời gian sẽ chữa lành vết thương.”

Tề Uyển Dao lại lắc đầu nói: “Nước mắt của tử đã chảy hết vào ngày trốn khỏi nhà rồi, ngày hôm đó tử đã phát thề mình sẽ không bao giờ khóc một lần nữa. Tử tin rằng mẹ tử ở trên trời linh thiêng, sẽ không muốn tử nhu nhược mà khóc, ngược lại, mẹ tử chắc rằng muốn thấy bộ dáng kiên cường của tử...”

Nói một hơi nhiều như vậy, Tề Uyển Dao cảm giác được thân thể của mình như bị móc khoét, giọng nói khàn khàn, cả người vô lực.

Không lâu sau, nhóm người Phương thị đến, thấy được bộ dáng này của Tề Uyển Dao, ba chân bốn cẳng bận rộn . Triệu Tương Nghi nhanh chóng ngăn lại, để cho bọn họ đi ra ngoài hết, nơi này đã có nàng (TTN).

Lúc này đây, Tề Uyển Dao sợ rằng càng cần yên tĩnh hơn, mọi người càng an ủi nàng (TUD) thì trong lòng nàng càng đau đớn (TUD).

Bởi vì làm như vậy, từng giờ từng khắc đều nhắc nhở nàng (TUD), Ưông thị đã chết, Tề Sâm gặp nạn.

“Cha muội đã sai người đem hài cốt của mẹ tử về đây, đến lúc đó sẽ mai táng trong Triệu gia thôn, cùng với cha tử...Nhưng sẽ âm thầm tiến hành, sẽ không gây ra động tĩnh lớn, tránh cho đám người bên Niên gia phát hiện.” Triệu Tương Nghi cố gắng đem tin tức tốt nói ra, mong Tề Uyển Dao nghe xong có thể an tâm, “Còn có A Sâm ca ca, không có sao cả, mạng cũng được lại, cha muội đã nói chuyện với Hữu Căn thúc thúc rồi, chờ A Sâm ca đi sung quân một năm, sẽ lạng lẽ giúp ca ấy giảm hình phạt. Trong lúc chờ đợi chúng ta không nên đi gặp huynh ấy, về phần sinh hoạt thường ngày của A Sâm ca, Hữu Căn thúc thúc sẽ phái người âm thầm chuẩn bị, không đến mức cho huynh ấy ăn nhiều khổ cực đâu.”

“May là đại bá nương không chết.” Tề Uyển Dao bất thành linh nói ra một câu như vậy, nhưng khẩu khí này không phải kiêu cảm thấy may mắn cho, ngược lại mang theo một cỗ khẩu khí lạnh lùng.

Nàng nhìn Triệu Tương Nghi, lại như không phải nhìn Triệu Tương Nghi, mà là nhìn về phía nơi xa xôi nào đó, hai mắt vô thần: “Bà ta không

chết, lưu lại cái mạng của bà, coi như là cứu ca ca một mạng. Chờ sau này ca ca được thả, tử sẽ tự mình kết liễu bà ta.”

“Uyển Dao tử tử?” Triệu Tương Nghi cả kinh, thử giúp Tề Uyển Dao thanh tỉnh lại, vì trên người Tề Uyển Dao toát ra một cỗ khí tức không bình thường mang theo suy nghĩ gì đó mà Triệu Tương Nghi cũng không biết.

“Tương Nghi, tử sẽ sống thật tốt, bởi vì bây giờ tử sống không phải vì mình nữa.” Tề Uyển Dao cắn chặt môi dưới, hàm răng run, cho đến khi trên môi xuất hiện tơ máu tươi, nàng cũng không có thả lỏng lực đạo.

Không phải là do Tề Uyển Dao không muốn dừng, mà là đau đớn trên người không có bằng được cỗ hận ý này của nàng, cho nên nàng cũng không có khống chế lực đạo nữa.

Chương 142: Nơi sống yên ổn

Ngày hôm sau, Tề Uyển Dao đột ngột thay đổi như thành một người khác, không có giống như trước mà luôn xin lỗi Triệu Tương Nghi và mọi người trong Triệu gia, không còn xấu hổ hay bần khoản, ngược lại chỉ nhàn nhạt, bình tĩnh tiếp nhận sự thật, rồi bình thản sống ở Triệu gia.

Thấy Tề Uyển Dao như vậy, trong lòng mọi người trăm nghìn loại tư vị, cũng không biết là may mắn hay là lo lắng.

Qua mấy ngày tiếp theo, Triệu Hữu Căn đến nhà, trước kia Tề gia hẳn cũng có chút ấn tượng, sau khi biết biến cố mà Tề gia gặp phải, trong lòng hẳn cảm thấy thương cho đứa trẻ Tề Uyển Dao này.

Thấy tuổi Tề Uyển Dao cũng không tính là lớn, mấy năm nữa là có thể xuất giá, trải qua nhiều biến cố như vậy, sợ rằng về sau khó mà tìm được nhà chồng.

Mà ngày ấy lời nói và việc làm giữa Triệu Hoảng Lâm và Tề Uyển Dao, Triệu Hữu Căn đã thu hết vào trong mắt, thậm chí Tề Uyển Dao trăm triệu lần không thể trở thành nghĩa nữ nhà Triệu gia được, như vậy sẽ gây ra trở ngại giữa con bà và Hoảng Lâm.

Bây giờ mà nói, hẳn đã trở thành bộ đầu của trấn Thanh Hà, ở trấn Thanh Hà cũng xem như là có chút địa vị, nếu hẳn đứng ra nhận Tề Uyển Dao làm nghĩa nữ, nói như vậy về sau có phối [kết hôn] với Triệu Hoảng Lâm cũng tốt, hay tìm một nhà chồng khác cũng tốt, thân thế và bối cảnh so với lúc này đều tốt hơn rất nhiều.

Đem suy nghĩ trong lòng mình nói cho Triệu Tín Lương nghe, Triệu Tín Lương suy nghĩ một hồi, cũng hiểu được cách này rất tốt. Có điều đây là chuey65n có liên quan đến Tề Uyển Dao, Triệu Tín Lương cũng không dám tự mình làm chủ, chỉ nói sẽ hỏi qua con bé sao đã rồi tính tiếp.

Vốn tưởng rằng khuyên bảo Tề Uyển Dao sẽ gặp khó khăn, dù sao tính tình con bé rất quật cường, hơn nữa vừa lễ tang mẫu thân, an nguy của huynh trưởng còn chưa biết ra sao, chắc là cũng chưa muốn tiến vào gia môn Triệu Hữu Căn nhanh như vậy đâu.

Thế nhưng không ngờ tới, lúc Triệu Tín Lương đem đề nghị của Triệu Hữu Căn nói cho Tề Uyển Dao nghe xong, Tề Uyển Dao rất tự nhiên mà đáp ứng, không một chút do dự.

Triệu Hữu Căn thì rất vui vẻ, bảo kiều thê Quách thị chọn một ngày tốt, tổ chức lễ nhận Tề Uyển Dao làm nghĩa nữ, họ sẽ không sửa, đó là điều kiện đầu tiên của Tề Uyển Dao, điều kiện thứ hai là không đem tên nàng nhập vào gia phả, tên cũng không sửa.

Lúc Triệu Hữu Căn đem chuyện này chuẩn bị thật tốt, thì Nhâm thị bên kia truyền đến tin tốt.

Lúc Nhâm thị tự mình đến Triệu gia, đầu tiên là nghe thấy chuyện Triệu Hữu Căn nhận Tề Uyển Dao làm nghĩa nữ, không khỏi vì cô bé mà cao hứng, sau đó cười nói: “Như vậy, về sau danh chính ngôn thuận rồi.”

Triệu Tương Nghi không hiểu, mở miệng hỏi: “Su phụ nói lời này là sao?”

Nhâm thị ngồi ở đối diện Tề Uyển Dao, quan sát nàng một hồi, sau đó nói với Triệu Tương Nghi: “Ta quyết định thu thêm một đê đê nữa, làm như vậy, con sẽ có bạn, học nữ hồng cũng không vất vả nữa.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, đầu tiên là sửng sốt một hồi, sau đó cực kỳ hưng phấn đứng lên, chỉ vào Tề Uyển Dao cười nói: “Su phụ thật sự muốn nhận Uyển Dao tử tử làm đê tử? Hay quá, con thấy bây giờ rất thoải mái nha.”

”Con bé này, sao lại la hét như vậy hả.” Phương thị bưng trà bánh đi vào phòng, để lên bàn rồi nhìn Nhâm thị cười, “Nhâm sư phụ dụng tâm như Bồ Tát, sư phụ vì đứa bé này mà lo lắng thay, cả nhà bọn ta cũng vui vẻ thay giúp nó, cũng an lòng.”

Nhâm thị cũng cười: “Ta đã nhìn qua tú phẩm do Uyển Dao làm, tay nghề rất tốt, ngộ tính cũng cao, rất hợp với ý ta, cũng không hẳn là từng chăm sóc qua nên làm vậy, phân nửa là do cô bé này rất có năng lực, nên ta mới nhìn trúng.” Nói đến đây, cũng là vì cho Phương thị một liều thuốc an thần, còn nói thêm, “Đương nhiên, Tương Nghi vẫn là học trò của ta và ta sẽ dạy nó thật tốt, sẽ không vì thích một người khác mà bỏ con bé đâu.”

“Như vậy thì tốt rồi, Tương Nghi à, con phải theo Nhâm sư phụ cố gắng học đó, bà nội không hy vọng con có thể học kỹ thuật phức tạp như người ta, chỉ mong con có thể cố gắng hết sức học cho tốt những kỹ thuật đơn giản thôi.” Phương thị nghe vậy rất vui mừng, sau đó xoa hai tay nói tiếp, “À, ta đang hầm canh trong trù phòng, không thể ở đây nói chuyện tiếp với mọi người được, Nhâm sư phụ nói chuyện với đứa nó đi, nếu không chê thì trưa này ở lại đây ăn cơm trưa được chứ?”

Nhâm thị cũng không phải là loại người làm bộ làm tịch, thấy được sự chân thành trong mắt Phương thị, vì vậy không thể từ chối được, thoải mái nhận ý tốt của Phương thị: ”Vâng, ta cũng rất thích đồ ăn đại nương nấu, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Phương thị thấy Nhâm thị sáng khoái nhận lời, trong lòng cũng rất cao hứng, mang theo nụ cười quay lại trù phòng.

Trên mặt Triệu Tương Nghi tràn đầy ý cười, mấy ngày vừa qua liên tiếp những chuyện xấu ập tới không ngừng, hôm nay mọi chuyện cũng được giải quyết, dần dần lộ ra ánh sáng.

Bất chợt Tề Uyển Dao đứng dậy, đi đến trước mặt Nhâm thị, trình trọng quỳ xuống: “Su phụ ở trên, xin nhận một lạy của đê tử, cảm ơn sư phụ thu nhận, Uyển Dao nhất định không cô phụ hy vọng của người đâu, Uyển Dao

sẽ sống thật tốt, sau này gặp phải khó khăn gì, cũng sẽ không hèn nhát tránh né.”

“Hảo hài tử, đứng lên đi.” Nhâm thị nâng Tề Uyển Dao đứng dậy, thờ dài nói, “Thân phận của con bây giờ không thể lộ ra ngoài, nếu không sẽ rước lấy không ít phiền toái. Mặc dù ta nhận con làm đồ đệ, nhưng cũng không thể phô trương, lễ bái sư nên cử hành đơn giản là được, ủy khuất cho con rồi.”

Tề Uyển Dao lại lắc đầu liên tục: “Nếu không có người giúp đỡ, Uyển Dao không thể có được ngày hôm nay, những lễ tiết kia Uyển Dao không quan tâm.”

“A” Triệu Tương Nghi không cho là, đúng định nói, lại chợt nhớ đến sắp tới Triệu Hữu Căn sẽ tổ chức yến hội, “Thiếu chút nữa đã quên, là do muội quá có cao hứng rồi. Muội phải nhanh đi nói cho Hữu Căn thúc biết, bảo yến hội sắp tới đổi thành gia yến, chỉ cần mọi người trong nhà chúng ta tham gia là được. Nhiều người tham gia, đến lúc đó rước không ít phiền phức.”

“Đến ngày đó, ta cũng sẽ đi, lấy danh nghĩa là sư phụ của Uyển Dao mà tới.” Nhâm thị gật đầu.

Gia yến được tổ chức vào ngày mười bảy tháng sáu ấy, trời vốn rất nóng bỗng nhiên trở nên mát mẻ, không biết có phải ông trời mừng cho việc tốt này không, mà ngày hôm ấy khí trời mát lạnh, như chúc mừng cho Tề Uyển Dao có một cuộc sống mới.

Trong buổi gia yến mọi người đều cười đến nước mắt đều chảy, Tề Uyển Dao bị người ta mời rượu, nhưng toàn bộ đều bị Triệu Hoàng Lâm cướp lấy uống sạch, Triệu Tương Nghi lú cả lưỡi, từ lúc nào ca ca nàng đã biết uống rượu rồi, sao nàng không biết

Phụ phụ Triệu Hữu Căn là người thiện lương, tin rằng những ngày về sau của Tề Uyển Dao ở nhà Triệu Hữu Căn sẽ trôi qua thật hạnh phúc.

Hôm nay, Tề Uyển Dao không còn là thiếu nữ nghèo khổ chạy trốn chật vật nữa, mà từ hôm nay Tề Uyển Dao sẽ sống với thân phận đại nữ nhi của Triệu Hữu Căn, ở lại trấn Thanh Hà sinh sống.

Chương 143: Bùi Hạ Niên dạy con

Trong phòng thu chi Thiên Hi Lâu, Triệu Tín Lương và phụ thân của Bùi Tử Quân là Bùi Hạ Niên ngồi đối diện nhau, Triệu Tín Lương mặc áo bông mỏng màu xám tro, trên thắt lưng là túi hương có hoa văn ngụ ý phú quý do ái nữ Triệu Tương Nghi thêu, mặc dù đã qua tuổi ba mươi, nhưng cả người tràn đầy sức sống làm cho người ta cảm giác hắn còn rất trẻ.

“Bùi lão gia thỉnh dùng trà, trà này cũng không phải quý gì, mong rằng ngài không ghét bỏ.” Triệu Tín Lương nói.

Trên mặt Bùi Hạ Niên tràn đầy ý cười, nâng chung trà lên khẽ nhấp một miếng, hai mắt khép hờ, miệng cười: “Là trà Long Tĩnh, trà quý, Tín Lương lão đệ quá khiêm tốn.”

“Bùi lão gia thích là tốt rồi.” Triệu Tín Lương cũng nâng chung trà khẽ nhấp một miếng, một cỗ hương khí nhập vào tim phổi, hắn hài lòng cười. trà này rất quý nên hắn mới cất kỹ, nếu Bùi Hạ Niên không phải là khách quý thì hắn sẽ không lấy trà này ra mà đãi khách, hắn trăm triệu lần luyện tiệc lấy ra dùng.

“Ta và lão đệ xem như là có mấy năm giao tình, ta nhìn người không sai, nên muốn phó thác một chuyện quan trọng cho lão đệ, lão đệ thấy thế nào?” Bùi Hạ Niên cười híp mắt nói, lại nói thêm, “Cho nên, đừng gọi Bùi lão gia, như vậy quá khách khí, ta so với đệ lớn hơn vài tuổi, vậy gọi ta là ‘đại ca’ được không?”

Hai mắt Triệu Tín Lương mở to, vội vàng để chung trà xuống, đứng dậy vái Bùi Hạ Niên một cái: “Không dám nhận, một người xuất sắc như Bùi lão gia đây, hạng nhất lưu như ta sao dám xưng huynh gọi đệ với ngài được.

“Tín Lương lão đệ, đệ rất giỏi.” Bùi Hạ Niên dùng ánh mắt tán dương nhìn Triệu Tín Lương, “Chỉ trong một thời gian ngắn, đệ đem Thiên Hi Lâu kinh doanh xuất sắc như vậy, hơn nữa cũng hiểu biết nhiều chuyện, điều này đối với người chưa đọc qua sách, không có người giảng dạy mà nói chính là rất tài giỏi.”

Triệu Tín Lương cười: “Ta là vì sinh kế nên mới vậy.” Lại nói tiếp, “Hơn nữa Thiên Hi Lâu có thể có ngày hôm nay, cũng là do ban đầu Vạn Phúc Lâu của Mạc lão bản kinh doanh quá tốt, nên mới có nhiều khách quen đến vậy.”

Bùi Hạ Niên ngược lại chỉ cười, sau đó đứng lên: “Đừng có khách khí nữa, sau này ta, đệ, tỷ phu ba người chúng ta xưng nhau huynh đệ, ta và tỷ phu hôm nay ở huyện Giang Ninh có thể nói là đảm đương một phía, mà đệ ở trấn Thanh Hà này cũng có chút thành tựu, như vậy từ nay về sau ba huynh đệ chúng ta ở những nơi này, giúp đỡ lẫn nhau.”

“Nào, nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.” Bùi Hạ Niên lại lần nữa ngồi xuống, Triệu Tín Lương chờ y ngồi xuống rồi mới ngồi.

Vừa nãy nghe Bùi Hạ Niên nói có việc cần thương lượng, không biết là chuyện gì, liền chủ động hỏi: “Chẳng biết Bùi lão gia. . .” Lời đến khoe miệng, thấy thần sắc Bùi Hạ Niên Triệu Tín Lương lập tức sửa lại lời nói, “Bùi đại ca lần này đến đây là có việc gì cần chỉ giáo?”

“Ta a.” Bùi Hạ Niên vừa mới mở miệng, liền ngừng, đổi lại một khuôn mặt cười tươi, sau đó chỉ cúi đầu nhìn chung trà, qua một lúc, sợ Triệu Tín Lương sốt ruột chờ, mới nói tiếp, “Ta là vì con trai nên mới đến đây.”

“Hà? Tử Quân thiếu gia làm sao?”

“Gọi Tử Quân là được rồi.” Bùi Hạ Niên phát tay một cái, sau đó nói tiếp, “Tử Quân năm nay cũng đã mười tuổi.”

Thấy Triệu Tín Lương không có biểu hiện gì khác, Bùi Hạ Niên liền suy nghĩ bắt đầu nói chính sự, “Ta dự định ở trấn Thanh Hà mở một cửa hàng sơn phấn nhỏ, đệ cũng biết đó, sinh ý của Bùi gia bọn ta đều phụ thuộc vào việc bán sơn phấn là chính.”

“Như vậy cũng rất tốt, chúc mừng đại ca mở thêm một sản nghiệp.” Thấy Bùi Hạ Niên dừng lại, Triệu Tín Lương nhân cơ hội chúc mừng

“Cửa hàng sơn phấn này không phải là ta muốn mở rộng sản nghiệp.” Bùi Hạ Niên giải thích, nhìn Triệu Tín Lương nói, “Là ta định dùng nó làm lễ vật đưa cho Tử Quân. Năm nay tuổi nó không còn nhỏ, nhà ta chỉ có một đứa con trai, về sau cũng phải kế thừa sản nghiệp Bùi gia, cho nên thừa dịp này phải bồi dưỡng nó thành người thừa kế.”

Triệu Tín Lương không dám tin lời Bùi Hạ Niên nói, suy nghĩ lại rồi mới nói: “Đại ca, ý đại ca là...Muốn cho Tử Quân kinh doanh cửa hàng sơn phấn?”

Bùi Hạ Niên gật đầu.

Triệu Tín Lương nóng nảy nói: “Bùi. . . Đại ca, cái này có quá nhanh không? Tử Quân năm nay mới mười tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ...”

Hài tử mười tuổi đã bắt đầu tập kinh doanh cửa hàng, điều này thực có chút khoa trương, phương thức dạy con của Bùi Hạ Niên thật rất nghiêm khắc. Triệu Tín Lương thâm nghĩ.

Bùi Hạ Niên lại lơ đãng, lắc đầu, thở dài một hơi: “Đây là số mệnh của hài tử Bùi gia bọn ta. . . Ở trong mắt các người, Tử Quân chỉ là đứa trẻ, thế nhưng ở Bùi gia, mười tuổi đã có đầy đủ tư cách tiếp quản Bùi gia...”

Thấy Triệu Tín Lương không nói lời nào, Bùi Hạ Niên lại nói: “Cha ta mất sớm, năm ấy ta mới chín tuổi, cũng không thua với Tử Quân bây giờ... Để bảo vệ cho sản nghiệp Bùi gia không rơi vào tay ngoại thích hoặc bị người có dã tâm tìm cách chiếm đoạt, mẫu thân ta cưỡng chế ép ta ngồi lên vị trí gia chủ, mặc dù khi đó, chủ sự hơn phân nửa là mẫu thân, nhưng chín tuổi, ta bắt đầu sinh hoạt không giống những đứa trẻ khác. Thậm chí lúc ta mười bốn, ta dần trở nên mạnh mẽ, còn chưa đến tuổi trưởng thành, ta một mình có thể tiếp nhận Bùi gia, chân chính ngồi yên trên vị trí gia chủ Bùi

gia, trở thành gia chủ trẻ nhất trong lịch sử Bùi gia.”

Triệu Tín Lương nghe được trở mắt lú lười, quả thực không thể tin được, người trước mắt này chỉ hơn hắn có mấy tuổi, hóa ra đã từng trải qua những thăng trầm như vậy, từ chín đến mười bốn tuổi, gần ngủ trong vòng năm năm, y đã làm những việc mà người khác cả đời cũng làm không được. Khi đó hắn đã làm gì? Khiêng cuốc theo Triệu lão gia tử. Lắc lư phía sau?

“Cho nên, Tín Lương lão đệ a, đệ cảm thấy ta quá nhẫn tâm, Tử Quân mới mười tuổi, ta chỉ muốn nó bắt tay làm những việc đầu tiên để kinh doanh một cửa hàng mà thôi, cũng không phải muốn nó tiếp nhận trọng trách của Bùi gia ngay được, điều này với nó mà nói, ta đã thông thả cho nó lắm rồi.” Nói xong, Bùi Hạ Niên không nói thêm nữa cái khác, ngược lại nâng chung trà trong tay, bắt đầu thưởng thức.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Chờ Triệu Tín Lương hồi phục lại tinh thần, y mới nói tiếp: “Vốn là ta định thuê một chương quỹ đến hỗ trợ Tử Quân trông coi buôn bán của cửa hàng sơn phấn, nhưng người ngoài thì ta không yên tâm, mà thân tín bên cạnh cũng không thể điều đi, phải để bên cạnh giúp ta xử lý sản nghiệp ở huyện Giang Ninh. Cho nên, sau khi suy nghĩ, ta liền nghĩ đến đệ.”

“Đệ?”

Bùi Hạ Niên gật đầu, ánh mắt tràn đầy tín nhiệm: “Ta nghĩ đệ có thể giúp ta, bây giờ Thiên Hi Lô của đệ không phải đang cần mời chương quỹ về trông sao? Nếu như vậy, thời gian của đệ cũng nhiều hơn, cho nên ta mong đệ có thể nhân lúc thời gian rảnh này đến cửa hàng sơn phấn làm chương quỹ, hảo hảo thay ta giúp đỡ Tử Quân, để nó có thể nắm vững trên phương diện làm ăn, sau này lúc nó tiếp quản cơ nghiệp cũng sẽ quen thuộc.”

“Đại ca. . . Đệ, đệ không thể. . .” Trong bụng Triệu Tín Lương bắt đầu đánh trống, “Đệ chỉ là một nông phu, người thô kệch. Không phải đệ không muốn giúp cho Tử Quân, mà là đệ thật sự không muốn trèo cao, hơn nữa, Tử Quân thông minh như vậy, bảo đệ đi chỉ giáo, chỉ sợ dạy người đến phát ngốc mất.”

“Ta cũng đoán được đệ sẽ nói như vậy.” Bùi Hạ Niên vuốt hắc ngọc trên ngón cái của mình, nhếch miệng cười, “Dù cho đệ có dạy nó có tốt hay không, thì Bùi Hạ Niên ta cho đến bây giờ dùng người cũng không có nghi ngờ người, mà người nghi ngờ thì ta tất sẽ không dùng, phạm là người ta đã chọn, tuyệt đối sẽ không sai đâu. Buôn bán mấy năm nay, một chút giác ngộ ấy, ta vẫn phải có.”

“Này...” Triệu Tín Lương còn hơi do dự, dù sao Bùi Tử Quân không giống như mấy hài tử khác, thăng bé là tiểu thiếu gia cao cao tại thượng của Bùi gia, là trưởng tử, nếu vạn nhất ở bên cạnh mình mà xảy ra chuyện gì,

hắn không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

“Nếu như trong lòng không nguyện ý cái gì, cứ nói ra đi đừng ngại.” Bùi Hạ Niên nhìn Triệu Tín Lương, “Hơn nữa, lão đệ a, ta sẽ không để cho đệ dạy tử Quân không công đâu, một chương quỹ thì phải có tiền công mỗi tháng, ta sẽ trả cho đệ gấp đôi, ngoài ra, sinh ý ở Thiên Hi Lâu của đệ, ta có thể lợi dụng một chút thế lực ở huyện Giang Ninh chiếu cố đến một chút.”

“Đại ca, huynh hiểu lầm rồi, không phải là đệ đang suy nghĩ lấy lợi cho mình... Mà là đệ sợ mình dạy không tốt, đến lúc đó nếu như Tử Quân nó...”

“Đâu cần nhiều lo lắng đến vậy?” Bùi Hạ Niên thấy Triệu Tín Lương rớt cuộc cũng nói chuyện, tâm tình cũng dần tốt hơn, chỉ phát tay cười, “Đừng nghĩ đến mấy chuyện này nữa, sau này Tử Quân nó ở trước mặt đệ không phải là Bùi thiếu gia, đệ cứ xem nó như là học trò mà dạy, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng, nghìn vạn lần không để cho sự bất tài biến thành thói xấu hại nó là được.”

“Tử Quân là một đứa nhỏ biết điều, đệ đâu thể vô cớ mà quở trách, hơn nữa thằng bé làm việc cẩn thận, đây cũng xem như là một cơ hội để học hỏi.” Triệu Tín Lương sờ gáy, vui vẻ nói.

“Ha ha.” Bùi Hạ Niên ngửa đầu cười vài tiếng, sau đó lại nhìn thẳng vào mắt Triệu Tín Lương, “Đệ nói như vậy, ta xem là đệ đã đáp ứng rồi, cảm ơn lão đệ.”

“Bùi đại ca và Mạc đại ca đã chiếu cố tiêu đệ rất nhiều, cho nên đệ mới có được ngày hôm nay, lời cảm ơn này là đệ nói mới đúng.” Triệu Tín Lương lần thứ hai đứng dậy hành lễ với Bùi Hạ Niên

Nêu đã đáp ứng rồi, đương nhiên Triệu Tín Lương sẽ không e dè nữa, người đứng thẳng trịnh trọng nói: “Đại ca đã hào phóng nhờ vả, tiêu đệ cũng không dám không đồng ý, nhất định sẽ giúp Tử Quân ở trấn Thanh Hà này đứng vững, xin đại ca hãy an tâm đệ sẽ dạy dỗ thằng bé thật tốt.”

“Tính tình này của đệ ta thích.” Bùi Hạ Niên cũng đứng dậy, sau đó suy nghĩ một chút, rồi mới mở miệng nói, “Có chuyện này, ta định sau này sẽ nói cho đệ biết, nhưng bây giờ ta nghĩ lại thấy nên nói bây giờ thì tốt hơn, đệ nghe xong thì chuẩn bị vui vẻ đi.”

“À? Là chuyện tốt gì?”

“Ở huyện Giang Ninh có một hiệp hội thương nghiệp, cũng chính là hiệp hội thương nghiệp lớn nhất cả vùng huyện trấn xung quanh đây, đệ hẳn đã biết.” Bùi Hạ Niên cúi đầu xoa xoa hắc ngọc trên ngón tay cái, sau đó nhìn Triệu Tín Lương cười nói, “Chúc mừng lão đệ a, cuối tháng này, đệ sẽ đạt được tư cách vào hiệp hội thương nghiệp.”

“Là, thật sao?” Triệu Tín Lương chưa bao giờ nghe được một tin tức nào mà có khả năng oanh tạc như vậy hết, tim tăng tốc đập, lời nói có chút lắp bắp, sau đó lại không thể nào tin được hỏi ngược lại, “Chuyện này không phải có đầy đủ các điều kiện mới có tư cách gia nhập sao? Đệ vừa mới ở trấn

Thanh Hà lập sản nghiệp, bàn về thân phận địa vị, tiền tài thế lực, đều là xa xa không với tới.”

“Đương nhiên, đôi khi cũng có trường hợp đặc biệt.” Bùi Hạ Niên vỗ vai Triệu Tín Lương, “Bị ta thân là hội trưởng hiệp hội thương nghiệp nhìn trúng, thì sẽ có ngoại lệ gia nhập trước thời gian chứ sao, thế nào, nguyện ý trở thành một thành viên của đại gia đình này không?”

Chương 144: Hẳn dựa vào cái gì để chống đỡ

Triệu Tín Lương cảm giác như có một cái bánh bao nhân thịt thật lớn đập lên người mình, đầu óc không có suy nghĩ nhanh được.

Bùi Hạ Niên nhìn thấy thân tình của hắn, không khỏi cười tươi: “Nhìn bộ dáng của đệ như vậy, chắc trong lòng rất vui nhỉ, tốt lắm, cứ làm theo như kế hoạch đã bàn đi, cuối tháng này đệ hãy đến huyện Giang Ninh, vừa lúc là ngày mà mọi người trong hội tụ lại, đến lúc đó ta sẽ trình trọng nghênh đón đệ vào trong hiệp hội thương nghiệp.”

“Cám ơn. . . Cám ơn đại ca” Mãi qua một hồi lâu, Triệu Tín Lương phản ứng lại, như là một người khác vậy. Lão bản Thiên Hi Lâu, thành viên của hiệp hội thương nghiệp, sư phó của Bùi Tử Quân... Những thân phận này, thực sự là mình sao? Hai, ba năm trước, còn chìm trong bi thống bị sỉ nhục không thể thoát khỏi được, luôn cảm thấy nhân sinh như vậy sẽ xong, sẽ không còn cơ hội trở mình nữa.

Cũng không phải chưa từng mong sẽ có những điều tốt đẹp này, cuộc đời hắn từ lúc đó đã chuyển sang một bước ngoặt mới.

Bước đi này tuy chậm nhưng được viên mãn, cho nên đôi khi hắn thật không thể tin được, chính mình đã trải qua những chuyện này.

“Được rồi.” Bùi Hạ Niên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói thêm, “Ta thấy chỗ ở của đệ bây giờ quá nhỏ, nếu không ngại, một nhà đệ hãy chuyển đến biệt viện của ta ở trấn Thanh Hà đi, đến lúc đó Tử Quân cũng sẽ ở đó, ở chung với mọi người sẽ tiện hơn. Ta thấy thằng bé Tử Quân và hai đứa con nhà đệ lại thân với nhau, hai đứa nhỏ kia ta thấy rất thông minh, ba đứa ở cùng một chỗ sẽ có lợi hơn.”

“Tâm ý này đệ xin nhận, cám ơn đại ca, đại ca đối với một nhà , đệ đã quan tâm rất nhiều.” Triệu Tín Lương uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Bùi Hạ Niên, mặc dù Bùi Hạ Niên mời bọn họ đến ở cùng cực kỳ chân thành cũng không có khinh miệt, nhưng Triệu Tín Lương muốn tự dựa vào năng lực của mình để mua nhà cửa ở trấn Thanh Hà, đem lại cuộc sống giàu sang tốt nhất cho cả nhà, hắn không muốn dựa vào người khác, lại phải nợ nhân tình.

Bùi Hạ Niên đương nhiên là hiểu ý Triệu Tín Lương, huống hồ đây cũng không phải là đại sự gì, bèn gật đầu không thuyết phục nữa, “Cũng tốt, ta tin tưởng một, hai năm tới, Tín Lương lão đệ có thể dựa vào năng lực của chính mình mua một căn nhà ở trấn Thanh Hà.”

“Cám ơn lời chúc của đại ca.” Lúc này Triệu Tín Lương không có khiêm tốn nữa, chỉ sờ đầu cười vài tiếng, ”Kỳ thực tiểu viện mà cả nhà đệ ở đó cũng không có tệ, mọi người trong nhà rất hòa thuận, rất ấm áp.”

Triệu Tương Nghi đang trên đường về nhà, lúc này Bùi Hạ Niên và Triệu Tín Lương ở trong phòng thu chi nói chuyện nàng cũng đã nghe rõ ít nhiều,

vốn là nàng định đường đường chính chính đi về, dù sao nội dung nói chuyện đó không phải là đại sự gì, nhưng suy nghĩ lại, thấy nên lén chạy về thì hơn.

Vừa nghĩ tới những ngày về sau Bùi Tử Quân sẽ ở đây, Triệu Tương Nghi không khỏi nhíu mày lại.

Trước kia, nàng luôn xem Bùi Tử Quân là một đứa trẻ mà đôi đũa. Trên mặt vĩnh viễn đều lộ vẻ không buồn không lo, cũng giống như Triệu Hoảng Lâm bình tĩnh ôn trọng, thái độ nho nhã hữu lễ, đều là hài tử có tiền đồ.

Mà khi nghe Bùi Hạ Niên và cha nói chuyện, Triệu Tương Nghi bỗng nhiên sinh ra yêu thương với Bùi Tử Quân

Ca ca Triệu Hoảng Lâm vì chuyện của Lã thị mà lâm vào thống khổ phải có cừ hận để chống đỡ, cho nên mọi việc ca ca đều có thể nhẫn, dù ca ca nguyện ý làm chuyện mình không thích, dù cho trong lòng cực kỳ chán ghét, thì sẽ cố gắng làm cho thật tốt. Bởi vì trong lòng ca ca, thù hận đã tạo cho huynh ấy một sức mạnh rất là lớn, vô luận là bao nhiêu lâu, đều nhắc nhở cho huynh ấy những thống khổ, si nhục phải chịu là do ai và huynh ấy phải nhẫn.

Nhưng Bùi Tử Quân thì sao?

Y hầu như không giống như Triệu Hoảng Lâm phải đè nặng cảm xúc của mình trong cuộc sống, không, so với Triệu Hoảng Lâm thì y phải chịu nhiều áp lực hơn... Nhưng y vì cái gì mà có thể chống đỡ được đây?

Y không có cừ nhân, cũng không có vợ, ở trên phương diện tình cảm, thế giới của y như là một trang giấy trắng. không có tình cảm mãnh liệt để chèo chống, thì y dựa vào điều gì, để chống đỡ đến bây giờ?

Vừa phải đối mặt với áp lực lớn hằng ngày, vừa phải tỏ ra tao nhã hữu lễ với mọi người xung quanh, làm cho người ta cảm giác y như là một ngọn gió xuân thổi tới, y rốt cuộc là làm sao làm được?

Mười tuổi, hài tử mười tuổi, phải bắt đầu quản lý cửa hàng sơn phấn của gia tộc, đó là khái niệm gì? Triệu Tương Nghi không thể nào mà tưởng tượng được.

Đương nhiên nàng biết, từ sâu trong tận thâm tâm Bùi Tử Quân thích nhất là đọc sách viết chữ, cầm kỳ thi phú. Nhưng hết lần này tới lần khác, cái loại tài năng phong tuyết nguyệt này giống như là hạt cát thổi qua, cuộc đời của y, không cần những điều này.

Cho nên dù đã mười tuổi, nhưng vẫn không đi đến học đường chánh quy để học bài là do như vậy sao?

Bởi vì y là người thừa kế Bùi gia, cho nên ngay từ khi còn nhỏ, chỉ có thể tự học trong học đường của gia tộc, nhưng không hề học đến những nội dung thi cử, cũng chỉ là học kinh nghiệm trên phương diện làm ăn, vì đó là cách để bồi dưỡng năng lực của người thừa kế.

Cuộc sống cứ như thế, thực sự là quá mệt mỏi.

Còn nhớ rõ có một lần, nàng cùng Bùi Tử Quân nói chuyện trên trời dưới đất trong lúc vô tình có nhắc đến cuộc thi khoa cử, lúc đó nàng cực kỳ tò mò, Bùi gia có nhiều tiền như vậy, theo lý cũng không có tiếc tiền mà không bồi dưỡng Bùi Tử Quân đọc sách.

Nhưng Bùi Tử Quân trả lời một câu làm cho nàng thất kinh: “Huynh cũng không muốn làm theo hy vọng của mọi người vì huynh muốn mình tự chọn con đường mình đi, nhưng huynh là trưởng tử Bùi gia, ngoại trừ con đường này, huynh không còn con đường khác để đi.”

Ý tứ của của y là, Bùi gia chỉ có mình y là con trai, về sau y sẽ là người thừa kế đại nghiệp của gia đình, cho nên y không thể giống như Triệu Hoảng Lâm có thể đọc sách rồi đi thi. Hơn nữa Bùi gia có một tông huấn, người thừa kế và có quan hệ huyết thống dòng chính cả đời không thể làm quan, bằng không, sản nghiệp của Bùi gia sẽ biến mất chỉ trong một cái chớp mắt. Bởi vì quan trường chính là như vậy, ‘nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn’. Đồng thời cũng nghe y nói qua, Bùi Hạ Niên ngay lúc Bùi Tử Quân còn rất nhỏ, đã dặn dò y rằng, chỉ có thể đặt toàn bộ tâm tư vào việc học của gia tộc, nếu như đem toàn bộ tâm tư cho những việc khác, đến lúc đó sẽ phân tâm làm cho việc học trong gia tộc lỡ dở thì làm sao quản lý được gia tộc đây.”

Đây coi như là Triệu Tương Nghi ở cô đại lâu như vậy, mới thấy có người tự ý thức được bản thân của mình, để bảo đảm cho gia nghiệp của tổ tiên, mà buông tha con đường làm quan của mình.

Ở nơi này triều đại, cho dù thương nhân có địa vị cao quý thế nào đi nữa, thì đại vị cũng vẫn thấp hơn quan nhất đẳng.

Bùi gia không cầu quan to lộc hậu, nhưng chỉ cầu gia nghiệp thịnh vượng, càng ngày càng nhiều sinh ý, ý nghĩ như vậy, không biết nên nói bọn họ đã thỏa mãn chưa, hay vẫn muốn cả nhà đều phú quý bình an sống thọ mới là tốt nhất.

Về đến cửa nhà, hôm nay hoa tử vi trong sân đã nở, hoa nhỏ màu đỏ tím tụ lại một cành, từng khóm từng khóm, rất là đẹp mắt.

Triệu Hoảng Lâm và Bùi Tử Quân đang ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm, Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Nghi, vội vàng hô: “Muội muội Hoảng Lâm, muội mau lại đây, huynh nói cho muội nghe một tin tức tốt.”

Đúng vậy, mãi cho đến hôm nay, bởi vì Triệu Hoảng Lâm đã từng không khồng chế được tâm tình, cho nên Bùi Tử Quân vẫn gọi Triệu Tương Nghi là ‘muội muội Hoảng Lâm’.

Ngay từ đầu Triệu Tương Nghi nghe thấy cũng không được tự nhiên, hiện tại cũng đã thành thói quen, nếu như ngày nào đó Bùi Tử Quân sửa lại gọi nàng là ‘Tương Nghi’ nàng thật sự sẽ nghe không quen.

“Tin tức tốt gì a?” Bởi vì vừa ở trên đường phân tích, Triệu Tương Nghi giờ này khắc này đối Bùi Tử Quân nhiều hơn là sự yêu thương cùng kính phục, chỉ ít lúc nàng mười tuổi, nàng cũng không có làm được nhiều chuyện

như vậy, lúc đó nàng bị buộc học nhiều thứ, miệng lúc nào cũng than vãn, gặp người ta cũng không nhìn với sắc mặt tốt. Nhưng Bùi Tử Quân thì ngược lại hoàn toàn, tin rằng y đã biết Bùi Hạ Niên đã an bài tất cả cho mình, nhưng y vẫn luôn giữ được nụ cười nghe bọn họ nói chuyện, làm như chưa xảy ra chuyện gì hết.

“Muội có biết không? Sẽ rất nhanh thôi, huynh sẽ ở lại trấn Thanh Hà một thời gian dài đấy, sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi.”

Chương 145: Váy ản hoa

Là vì chuyện này nên y mới cao hứng ư.

Không phải là bộ mặt mày chau mày ử, không phải sẽ bị thống khi cuộc sống sau này của mình bị sắp đặt sao?

“Muội muội Hoảng Lâm, muội không vui khi huynh sẽ ở lại trấn Thanh Hà ư, vì sao lại lộ ra biểu tình này?” Trên mặt Bùi Tử Quân hiện lên một tia khẩn trương không phát giác được.

Triệu Tương Nghi chột nở nụ cười, lắc đầu: “Chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.”

Triệu Hoảng Lâm ngửa đầu, nhắm hờ hai mắt lại rồi mở ra: “Chúng ta vào trong hãy nói, mặc dù người ở dưới bóng cây nhưng trời vẫn rất nóng, không thể chịu được đâu.”

Dứt lời, hai người liền nghe theo lời Triệu Hoảng Lâm, rồi đi theo Triệu Hoảng Lâm vào phòng, phòng của Triệu Hoảng Lâm đông ấm hạ mát, đây chính là một bảo bối khó tìm.

“Muội muội Hoảng Lâm, lần này huynh đem đến cho muội một món quà, đã để ở trong phòng muội, nếu không có chuyện gì thì hãy đi xem đi.” Bùi Tử Quân trước khi vào phòng nói

“A, vậy muội đi xem thử.” Triệu Tương Nghi cũng không có suy nghĩ nhiều, xoay người chạy đến phòng của mình.

Bùi Tử Quân quay đầu lại nhìn bóng lưng Triệu Tương Nghi, sau đó lại xoay người đi vào trong: “Lúc này nói đến đâu rồi, việc này tốt nhất là không nên nói cho muội muội huynh biết... Chúng ta vào trong nói đi, miễn cho người lớn trong nhà nghe được, lại sinh ra lo lắng, đến lúc đó hỏng bét.”

Triệu Hoảng Lâm gật đầu, trực tiếp đi vào thư phòng.

Bên này, Triệu Tương Nghi ôm tâm tình tò mò về khuê phòng của mình, dò xét ở khắp nơi, khi nhìn đến trên giường mình có đặt một món đồ để trên khay, mặt trên phủ một mảnh vải lụa.

Hơi liếc nhìn, Triệu Tương Nghi lẩm bẫm nói: “Đúng là thiếu gia nhà giàu có khác, tặng một lễ vật thôi mà phải dùng vải quý như vậy để che, chẳng biết bên trong là gì nữa đây?”

Đi đến gần giường, từ từ ngồi bên mép giường, nàng nhắc tấm vải lụa kia lên, khi nhìn thấy thứ bên trong, là một bộ quần áo được gấp gọn gàng.

Triệu Tương Nghi càng thêm không hiểu, bèn cầm lên nhìn xem, Là vải tơ tằm mỏng quý giá, màu tím nhạt, trên có thêu hoa nhỏ màu trắng, là kỹ thuật thêu Tô Châu, thêu cánh biên mà ra, có thể mặc mọi lúc, khoan khoái lại hào phóng.

Đi theo Nhâm thị học nữ hồng mấy ngày nay, Triệu Tương Nghi tiến bộ cũng không ít, mặc dù tú nghệ so với ngày trước chỉ xem là hơn một nửa, ,

nhưng so thường xuyên tiếp xúc với trang sức, đối với vải vóc cũng nhận thức, cùng với cách phân biệt kỹ thuật thêu, Triệu Tương Nghi hôm nay coi như là hiểu biết rất nhiều, chỉ cần cầm xiêm y lên là có thể lập tức nhận ra hoa văn, là do kỹ thuật thêu nào làm.

Thế nhưng, Bùi Tử Quân tặng xiêm y cho mình làm gì? Là thấy nhà nàng quá nghèo?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi bật cười, cầm bộ xiêm y màu tím này đứng dậy, cẩn thận nhìn. Ướm thử trên người mình, lại rất vừa người, hơn nữa, sau khi đứng dậy Triệu Tương Nghi mới là phát hiện, đây là một bộ váy áo, bên dưới không phải là quần mà mình thường mặc, mà là một chiếc váy có hoa văn ẩn, đồng dạng là vải tơ tằm, mềm mại không gì sánh được, so với vải thêu yên la [khói] tất nhiên không kém chút nào.

“Nếu không, muội mặc thử cho huynh xem đi.” Bùi Tử Quân dựa vào cạnh cửa hai tay khoanh lại, Triệu Tương Nghi nghe xong dừng lại động tác trên tay, quay đầu nhìn y, vừa lúc nhìn thấy trong mắt y hiện lên một tia tiếu ý.

Như vậy là sao chứ, sao lúc nào y đứng trước mặt người khác đều tỏa ra ánh dương quang hết vậy, không giống như người từng trải, nếu không phúc hắc thì là lãnh tình hay sao?

Thế nhưng, y không giống điếm nào hết, ngược lại như là vàng thái dương.

Triệu Tương Nghi lần thứ hai quay đầu nhìn y, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Mặc quần thì tiện hơn, mặc quần không có nhiều phiền phức, bước đi cũng không cần đi từng bước, xuống bậc thang cũng không cần túm váy.”

“Nhà muội cũng bắt đầu khá lên rồi, muội cũng không cần phải làm việc nhiều sao? Hơn nữa ở đây không giống như nhà mới ở Triệu gia thôn phải bước lên cầu thang, mặc váy cũng không phiền phức a. Hơn nữa, muội đã là đệ tử của bà chủ Nhâm, thì không thể mặc quần đến tú phường như vậy được, chẳng phải sẽ bị người ta nói ư? Muội nhìn mấy nữ hài tử khác xem, không phải từ nhỏ đã mặc váy ư? Ngay cả Mẫn Nhu ham chơi hiếu động cũng như vậy, mấy năm trước đã bắt đầu mặc váy.” Bùi Tử Quân bắt đầu giảng đạo lý cho Triệu Tương Nghi nghe, đạo lý lớn nhỏ từng chút bị đem ra để nói.

Khóe miệng Triệu Tương Nghi co lại, bỗng nhiên á khẩu không trả lời được.

Cuối cùng cẩn thận để váy trên giường, thì thảo nói: “Thật sự là thua huynh rồi, con trai gì mà giống như bà nội ta suốt ngày lái nhái.”

Sau đó quay đầu lại liếc thấy Bùi Tử Quân đang âm thầm cười: “Huynh chờ đây, muội sẽ mặc váy cho huynh xem. Nhưng trước khi mặc thử thì phải

giặt cái đã? Đó là thói quen của muội trước khi mặc một đồ mới.”

“Huynh nhớ kỹ cái thói quen kỳ quái này của muội, cho nên đã đưa bộ xiêm y này cho nha hoàn giặt hai lần rồi, còn huân noãn hương, muội gửi thử xem.” Bùi Tử Quân đã đề phòng trước Triệu Tương Nghi sẽ nói như vậy, y cũng cảm thấy kỳ quái, con bé này chưa bao giờ kén chọn như thế, vì sao đôi với chuyện này lại chấp nhất đến vậy chứ.

“Gì mà ‘thói quen kỳ quái’.” Triệu Tương Nghi trắng mắt liếc Bùi Tử Quân, sau đó cầm lấy xiêm y, ngửi một cái, “Mùi thật thơm nhưng muội không thích trên y phục của muội bỏ thêm hương liệu gì hết, y phục tốt như vậy đã bị chà đạp mất rồi.”

“Ừ, lần sau huynh sẽ nhớ kỹ điều này.”

Hai tay Triệu Tương Nghi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Quân, rồi lúng túng quay mặt đi chỗ khác: “Muội chỉ là thuận miệng nói thôi, huynh cũng biết con người muội trước giờ đều nói thẳng, huynh cũng đừng bận tâm quá, bị bà nội phát hiện, khẳng định lại mắng muội cho xem, nói huynh tặng đồ cho muội, lại còn đi soi mói... Tóm lại, cảm ơn huynh đã đưa y phục cho muội, muội sẽ đi thử xem.” Nói xong, liền đặt váy xuống, đứng dậy đi đóng cửa lại.

Bùi Tử Quân cứ như vậy không chớp mắt nhìn cánh cửa dần đóng lại, cuối cùng bóng dáng Triệu Tương Nghi biến mất ngay trong tầm mắt, mặc dù chỉ là một bộ quần áo thêu hoa đơn giản, nhưng không biết nàng có giống như trong suy nghĩ của y, mặc một chiếc váy thêu hoa ẩn, cả người nhẹ nhàng khoan khoái mỹ lệ.

Chỉ chốc lát, cửa một lần nữa mở ra.

Nương theo ánh sáng, Bùi Tử Quân mở to hai mắt nhìn cô gái trước mặt.

Chiếc quần hoa màu tím nhạt phối hợp với váy hoa màu trắng ẩn hiện, mắt hạnh trong suốt theo thói quen hơi nheo lại, đỉnh mũi cao đẹp, đôi môi ướm mọng, có thể câu dẫn người à....

Lúc nàng mặc váy hoa thật không giống như dáng vẻ trong tưởng tượng của mình, mà là, so với tưởng tượng còn muốn kinh diễm hơn.

Chờ qua vài năm nữa, dung mạo sẽ thay đổi, lúc đó dung nhan của nàng càng thêm xuất chúng

“Chẳng biết, tiểu thư nhà ai đang đứng trước mặt ta đây nhỉ?” Dưới cái nhìn thất thần, Bùi Tử Quân môi hơi mở thốt ra một câu.

Triệu Tương Nghi liếc y một cái: “Người cũng trưởng thành, mồm mép cũng dẻo quẹo hơn nhỉ.”

Chương 146: Diệp Thường Niên

Ngày hai mươi tám tháng sáu, Triệu Tín Lương đem hết mọi chuyện ở Thiên Hi Lâu mấy ngày nay sắp xếp cho xong hết, còn cẩn thận dặn dò hai đứa con phải nghe lời, sau khi làm xong hết, mới an tâm lên đường đến huyện Giang Ninh.

Từ trấn Thanh Hà đến huyện Giang Ninh, ngồi xe ngựa cũng phải mất một ngày đường, để đến kịp ngày ba mươi là ngày mà cả hiệp hội tụ họp, Triệu Tín Lương chọn ngày hai mươi tám để xuất phát đến huyện Giang Ninh.

Đây là đầu tiên hẳn đi đến một nơi xa như vậy, trước đây khi còn ở Triệu gia thôn, xa lắm là đến trấn Thanh Hà mua đồ, huyện Giang Ninh mặc dù đã nghe qua, nhưng chưa có cơ hội đi đến một lần nào.

Có người nói đó là một nơi đất vàng biển bạc, phàm là người có ý nghĩ muốn kiếm thật nhiều tiền thì hãy đến đây.

Ngồi xe ngựa hết một ngày, trời cuộc sáng sớm ngày hai mươi chín đã đến huyện Giang Ninh. Triệu Tín Lương lúc này không vì việc đi xe ngựa một ngày mà cảm thấy mệt nhọc, ngược lại còn cảm thấy tinh thần phơi phới, một hồi thì nhìn bên này, một hồi lại nhìn chỗ khác, mặc dù trời bây giờ chưa sáng hẳn, nhưng đã có một vài cửa hàng đã mở cửa, người bày sạp bán hàng rong nối dài bắt đầu hét to trên phố, đúng là cảnh tượng náo nhiệt.

Thấy thời gian còn sớm, cũng không cần vội đến bãi phỏng Bùi Hạ Niên và Mạc lão bản, Triệu Tín Lương muốn đi dạo một vòng phố xá ở huyện Giang Ninh, tiện đường mau cho bọn nhỏ và Phương thị một chút quà.

Triệu Tương Nghi theo Triệu Hoằng Lâm học viết chữ giờ đã viết rất đẹp, lần trước còn la hét nói muốn đọc du ký, các loại thư tịch về thực vật, đáng tiếc trong tàng thư của học đường mà Triệu Hoằng Lâm theo học không có, Triệu Tín Lương luôn muốn tìm dịp đi xa để mua mấy quyển đem về cho Triệu Tương Nghi đọc giải sầu, bây giờ đến huyện Giang Ninh chính là cơ hội tốt.

Vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa hiệu sách, Triệu Tín Lương không biết chữ, có điều bên trong bày đầy thư tịch, văn phòng tứ bảo các loại, liền biết ở đây bán bút giấy, nhiều năm qua, hẳn đặt mua cho Triệu Hoằng Lâm không ít nên đối với địa phương này cũng rất quen thuộc.

“Xin hỏi ngài muốn mua gì? Ngài chính là khách nhân đầu tiên của tiểu quán hôm nay, mua nhiều, ta có thể khuyến mãi thêm cho ngài.” Chương quỹ thấy cách ăn mặc của Triệu Tín Lương, rất vui vẻ chạy đến tiếp đón, đôi khi không nhịn được liếc đến xiêm y tơ lụa của Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương có chút không được tự nhiên, cau mày lại, bộ xiêm y hôm nay hẳn mặc là cố ý chọn, để không làm mất mặt Bùi Hạ Niên và Mạc

lão bản ở hiệp hội thương nghiệp, chứ xưa nay hần ăn mặc rất tùy tiện.

Vị chưởng quỹ này nhiệt tình như vậy hơn phân nửa là do hần mặc bộ y phục này, chỉ chút điểm này, Triệu Tín Lương lập tức hiểu ra, nhớ đến chuyện lần trước hần đến hiệu sách mua đồ cho Triệu Hoàng Lâm... Khi đó cả chưởng quỹ lẫn hỏa kế đều nhìn hần với thái độ chán ghét, mặc dù hần mua xong đồ, nhưng trước khi rời đi cũng không khỏi việc nghe bọn người đó bàn tán sau lưng.

“Xin hỏi? Ngài muốn sách hay muốn mua văn phòng tứ bảo?” Giọng nói của chưởng quỹ lần thứ hai vang lên bên tai Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương hồi phục tinh thần, không có biểu hiện vô cùng nhiệt tình, chỉ nhàn nhạt đi đến văn phòng tứ bảo trước mặt, chỉ một bộ tinh xảo trong đó, hỏi:

“Cái này bán bao nhiêu một bộ?”

“Ánh mắt ngài thật là tốt, đây là mặt hàng tốt nhất trong bốn tiệm, năm lượng bạc một bộ.” Chưởng quỹ vội vàng giới thiệu, đứng bên cạnh Triệu Tín Lương nói thêm, “Nếu ngài muốn at lập tức gói lại cho ngài.”

“Ừ, giúp ta gói hai phần.” Triệu Tín Lương hít sâu một hơi, sau đó gật đầu.

“Ngài thật hào phóng, ta sẽ giúp ngài gói lại cho thật tốt, xin hỏi ngài còn cần gì không?” Chưởng quỹ vốn tưởng rằng tính cách không nói một lời nào của Triệu Tín Lương, thế nào cũng chỉ mua chút xíu đồ, không nghĩ đến vừa mở miệng đã đưa ra mười lượng bạc trả tiền, tính tình thật sáng khoái.

Triệu Tín Lương hơi tái lại, vừa nãy không nghĩ kỹ đã nói ra, món đồ này rất đắt bằng một năm tiêu xài của nhà họ.

Nếu không phải thấy đó thật tinh xảo, hần chắc chắn không đem tiền này bỏ ra, vì từ trước đến giờ hần chỉ mua đồ có giá trị mà thôi. Bây giờ trong nhà tuy kiếm được một ít tiền, nhưng hần không dám lãng phí chút nào, tiền là lưỡi dao hai lưỡi, Triệu Tín Lương luôn tuân thủ theo quy tắc này. Còn nữa, đây là mua cho hai đứa con nên hần cũng bỏ ra được.

Tưởng tượng bộ dạng của hai đứa con khi thấy bộ văn phòng tứ bảo này, sẽ vui vẻ cực kỳ. Hoàng Lâm rất nhanh sẽ thi Hương, mua cho nó một cái văn phòng tứ bảo mới cũng khiến cho nó thoải mái hơn, khi đó phát huy thật tốt.

“Lấy cho ta mấy cuốn du ký, mấy quyển giải thích công dụng của thực vật và một chút sách khác.” Triệu Tín Lương dựa theo lời yêu cầu của con gái nói với chưởng quỹ.

Chưởng quỹ bởi vì Triệu Tín Lương đem lại sinh ý lớn cho ông ta mừng đến miệng mở to ra, rất vui vẻ đến trước kệ sách, rút ra vài cuốn sách bìa trắng, để trước mặt Triệu Tín Lương: “Ngài chọn thử vài quyển xem, có quyển nào hợp với ý ngài không?”

Hai bên lông mày Triệu Tín Lương nhíu lại, cuối cùng khoát tay nói: “Đều là sách ta vừa mới nói sao? Ta không có biết chữ.”

“À, vậy là ngài mau sách giùm con trai sao?” Chương quỹ cũng không có đem chuyện Triệu Tín Lương không học thức mà khinh bỉ, chỉ cười nhìn Triệu Tín Lương trả lời, “Mấy quyển sách này là theo yêu cầu của ngài mà chọn, nếu như ngài tin ta thì có thể mua.”

“Một quyển bao nhiêu tiền?”

“Ngài đã mua hai phần văn phòng tứ bảo, mấy cuốn sách này ta sẽ tính rẻ cho ngài, vốn là hai trăm văn một quyển, ở đây có bốn quyển, ta chỉ lấy ngài hai trăm văn thôi, ngài thấy được không.”

“Ừ, xem ra người cũng là người biết buôn bán.” Triệu Tín Lương cười hài lòng, mới vừa rồi còn nghĩ hai phần văn phòng tứ bảo này quá đắt, bây giờ thấy vị chương quỹ không tính toán chút tiền nhỏ nhặt này với hắn, mà hai phần văn phòng tứ bảo kia là thứ tốt, số tiền này bỏ ra cũng rất đáng giá.

Sau khi cầm đồ đã mua, sáng khoái trả tiền, rồi mới rời hiệu sách.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trời dần sáng, Triệu Tín Lương suy nghĩ một chút, lại quay sang hướng bắc, bước vào một cửa hàng bán vải.

Mặc dù cuộc sống trong nhà đã khá giả hơn chút, nhưng Phương thị vẫn tiết kiệm, đối với ăn mặc của bọn nhỏ thì cho những thứ tốt nhất, còn với chính mình mà nói thì quá tiết kiệm.

Quần áo mặc hằng ngày là những bộ quần áo cũ đem từ Triệu gia thôn đến, thỉnh thoảng mới đôi hai bộ quần áo mới, cũng đều là do Triệu Tương Nghi ép buộc bà mua vải về may, bằng không, với cái tính của bà sẽ không bao giờ dùng tiền mua đồ tốt cho mình.

Nhớ đến Phương thị bây giờ tuổi tác đã cao, cũng đến lúc phải hưởng phúc, hắn là con trai phải hảo hảo hiếu kính với bà, nhất định phải mua một bộ đồ tốt cho mặc để báo đáp công ơn sinh dưỡng của bà.

Cửa hàng vải vóc này rất lớn, bên trong bày đủ loại vải may có hoa văn rất đẹp, Triệu Tín Lương nhớ đến hai đứa con bây giờ đã có đồ mới, không cần mau thêm vải may cho hai đứa nữa, cho nên liền chọn những khúc vải có màu và hoa văn dành cho lão nhân.

“Mấy khúc vải này bán như thế nào?” Triệu Tín Lương cầm một khúc vải gấm có hoa văn tối màu giơ lên cho nữ hỏa kế nhìn, nữ hỏa kế kia nâng mi mắt nhìn, rồi cúi đầu làm như không để ý người trước mặt nói; “Một lượng bạc một khúc.”

Đối mặt với thái độ lãnh đạm như thế, trong lòng Triệu Tín Lương cảm thấy không thoải mái, có điều đây một cửa hàng lớn giống như vậy không nhiều, Triệu Tín Lương nhìn xuống tiếp tục chọn, cũng không muốn nói nhiều với những người như thế này.

Khúc vải màu xanh tím kia rất hợp, Triệu Tín Lương nghĩ đến việc

Phương thị mặc một bộ quần áo màu này sẽ trẻ ra thêm vài tuổi, liền cầm khúc vải đó lên quan sát tỉ mỉ.

Lúc này chỉ nhìn sơ qua thôi, nhưng khi cầm lên nhìn lại, Triệu Tín Lương nhìn ra được điểm không thích hợp.

Vùng lông mày nhíu chặt lại, cuối cùng cầm khúc vải đem đến trước mặt nữ hỏa kế, lạnh lùng nói: “Ta thấy cửa hàng của các ngươi là cửa hàng lớn, nên mới vào đây mua đồ. Không nghĩ tới, trong cửa hàng này lại treo đầu dê bán thịt chó, đúng là bụng dạ hiểm độc.”

“Ngươi nói chuyện cần thận cho một chút, có muốn mau hay không, nào có ai giống như ngươi mới sáng ra đã vào cửa hàng người ta nói mấy lời xui xẻo như vậy chứ.” Nữ hỏa kế hiển nhiên nổi giận, lập tức đứng dậy tranh cãi với Triệu Tín Lương

Triệu Tín Lương không giận ngược lại giơ khúc vải lên cười châm chọc: “Người khác nhìn thì không biết, nhưng cái này không qua được mắt ta, ngươi biết rõ đây không vải là vải gấm, lại lấy bán với giá của một khúc vải tơ tằm, đừng tưởng treo lẩn trong này những khúc vải thượng hạng, rồi nói khúc vải này là vải gấm, để lừa gạt những khách nhân không biết như ta.”

“Ngươi, ngươi nói cái gì vậy” Nữ hỏa kế làm như nghe hiểu lời Triệu Tín Lương nói, có chút chột dạ mà đỏ mặt, nhưng ngữ khí vẫn bất thiện như trước tiếp tục trừng Triệu Tín Lương, “Không có tiền mua nổi thì đừng có ở đây nói xằng nói bậy, coi chừng ta gọi người vào đây đưa ngươi ra ngoài đây.”

“Nếu như đây là đồ tốt thật sự, ta nhất định sẽ mua, nhưng cửa hàng của ngươi làm ăn gian trá, thật không đáng để ta bỏ tiền ra để mua.” Triệu Tín Lương đem khúc vải ném lên trên bàn, lúc nói câu này, bên ngoài vừa lúc có hai người đi vào.

Một người là ông chủ cửa hàng vải, một người cũng chính là khách nhân giống như Triệu Tín Lương đến mua đồ.

“Đã xảy ra chuyện gì? mới sáng sớm đã làm âm ỷ rồi.” Ông chủ kia nhân lúc nữ hỏa kế chưa phản bác lại lời Triệu Tín Lương liền mắng, sau đó lại trấn an khách nhân đứng bên cạnh, “Nào, nào, mời ngài hãy xem trước, ưng ý khúc vải nào xin hãy nói, trong cửa hàng chỉ xảy ra chút tranh cãi, không có gì đâu.”

Triệu Tín Lương nghe thấy giọng nói rất đỗi quen thuộc, quay đầu nhìn lại, không ngờ người vừa nói chuyện hẳn cũng quen biết.

“Hóa ra là Triệu lão bản Thiên Hi Lô, đúng là rông đến nhà tôm, không sao, đây đều là người cùng một nhà.” Người nọ vừa thấy Triệu Tín Lương liền kích động nở nụ cười, sau đó trừng mắt nhìn nữ hỏa kế không hiểu chuyện kia, “Đúng là không có nhãn lực, không biết đây là đại lão bản sao, đi xuống cho ta.”

Nữ hỏa kế kia phản nộ nhìn Triệu Tín Lương, sau đó ủy khuất lui xuống.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Tín Lương nhìn người nọ, tâm tình vốn đang tức giận liền thay đổi, người này hẳn biết, nhưng không quá thân.

Người này chính là đối thủ một mắt một còn của Nhâm thị, Ông chủ của Diệp tú phường ở trấn Thanh Hà, Diệp Thường Niên.

“À, không có chuyện gì, hóa ra cửa hàng vải này là của ngài?” Triệu Tín Lương nhìn thái độ Diệp Thường Niên khi nói chuyện với nữ hỏa kế kia đã đoán ra.

Diệp Thường Niên gật đầu: “Sớm biết Triệu lão bản muốn đến huyện Giang Ninh mua đồ, ta đã ở trong cửa hàng rồi, hỏa kế kia vừa mới đến làm, không hiểu chuyện, ngài đừng có để trong lòng. Ngài thấy ưng ý khúc vải nào, ta thay mặt cô ta xin lỗi mà tặng miễn phí cho ngài.”

“Không có.” Triệu Tín Lương vội vàng phát tay, “Ngài đi làm việc của mình đi, ta chỉ tùy tiện đi dạo vào đây xem thôi, cũng không muốn mua cái gì.”

“À” Diệp Thường Niên chuyển tầm nhìn sang khúc vải màu xanh tím đặt trên quầy, “Khúc vải này không phải là khúc vải Triệu lão bản nhìn trúng ư?”

Triệu Tín Lương lắc đầu như trống bỏi: “Ta ghét nhất là khúc vải màu này.” Sau đó lại nói, “Ngài hãy làm việc của mình đi, ta có việc đi trước, thật sự đã quá rầy.”

Chương 147: Nhâm thị và Diệp Thường Niên

Diệp Thường Niên nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nở nụ cười tiễn Triệu Tín Lương ra cửa. Chờ Triệu Tín Lương dần biến khỏi tầm mắt, Diệp Thường Niên mới gọi nữ hỏa kế vào trong, ngữ điệu âm lãnh hỏi: “Vừa rồi người và hắn đã nói những gì.”

“Tiểu nhân, tiểu nhân không có nói. Tiểu nhân không có nói cái gì hết.” Nữ Hỏa Kế tự nhận mình thật xui xẻo, lúc mắng người lại đụng trúng lúc lão bản xuất hiện, phen này mình sẽ nhận kết cục xấu rồi.

“Đem chuyện vừa rồi nói hết ra cho ta, kể cả đối thoại giữa người và hắn một năm một mười nói ra hết.” Diệp Thường Niên mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng, cho nên ới giọng hỏi.

Nữ Hỏa Kế thấy mình trốn tránh cũng không được, liền đem nguyên nhân xung đột giữa mình và Triệu Tín Lương nói ra cho Diệp Thường Niên nghe

Diệp Thường Niên nghe xong kinh hãi: “Làm sao hắn biết chuyện này.”

Sau đó tức giận trợn mắt với nữ hỏa kế: “Bắt đầu từ hôm nay, người không cần làm việc ở đây nữa. Nhưng nếu người dám để lộ ra bí mật kia, thủ đoạn của ta không phải người không biết, nếu không muốn có kết cục giống những người khác, hảo hảo nhớ kỹ lời ta nói.”

Bên này, Triệu Tín Lương sau khi ra khỏi tú phường Diệp thị, tâm trạng tốt bị phai nhạt không ít.

Trong tú phường Diệp thị, tấm vải xanh tím đó đã trải qua xử lý, tấm thêm vào vài loại thuốc, khiến cho chất vải ban đầu vốn dĩ không tốt nhưng lại nhìn như cùng một loại với những loại vải đắt tiền. Nếu không phải người trong nghề, tuyệt đối không thể nhìn ra mảnh khốe này.

Đối với vấn đề này, nếu là ngày trước có lẽ Triệu Tín Lương cũng không thể nhìn ra, nhưng dạo gần đây có giao thiệp cùng Nhâm thị, kiến thức về vải vóc từ từ tăng lên, vừa rồi mới không bị lừa.

Qua việc này mới thấy, con người Diệp Thường Niên thật đúng là không đơn giản, khó trách ở trấn Thanh Hà, Nhâm thị coi hắn như kẻ thù không đội trời chung, hơn nữa tính tình Diệp Thường Niên lại âm hiểm xảo trá, chẳng trách Nhâm thị không muốn làm bạn với hắn.

Triệu Tín Lương một mặt âm thầm phỉ nhổ Diệp Thường Niên, một mặt nhìn mấy thứ trong tay, mấy thứ này là mới vừa rồi mua ở thư trai. Hiện tại trời đã sáng hẳn, mắt thấy thời gian không còn sớm, Triệu Tín Lương quyết định đến Bùi gia bái phỏng Bùi Hạ Niên trước.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui

vẻ ^^)

“Triệu lão bản, Triệu lão bản.” sau lưng không biết là ai gọi nhiều lần, Triệu Tín Lương nghe thấy giọng nói rất quen thuộc, nhưng đây là huyện Giang Ninh, hẳn mới đến đây lần đầu, ở trên đường làm sao có người nhận ra hẳn chứ? Người họ Triệu ở trên đời cũng không ít, chắc hẳn là đang gọi người khác.

Triệu Tín Lương nghĩ vậy nên cũng không quay đầu lại, ngộ nhớ là đang gọi người khác, mình quay đầu lại thì thật xấu hổ.

Nhưng vừa mới bước tới trước mấy bước thì có người vỗ vai Triệu Tín Lương, lực đạo rất nhẹ, còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt.

Mùi thơm này là...

Triệu Tín Lương bắt giắc nhíu mày, lập tức xoay người lại, trên mặt thoáng chốc nở nụ cười to: “Ai nha, thì ra là bà chủ Nhâm, bà chủ cũng tới huyện Giang Ninh sao?”

Nhâm thị vừa bước vội đến nên hơi thở vẫn còn hơi loạn.

Triệu Tín Lương cười nhìn nàng bởi vì thở gấp mà gò má khẽ đỏ thắm, mấy sợi tóc vốn dĩ ôm tròn cái trán trơn bóng giờ phút này có chút toán loạn... Nhìn một chút, Triệu Tín Lương bắt giắc không cười được, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, vẻ mặt lúng túng ho nhẹ mấy tiếng.

“Ông chủ Triệu bị làm sao vậy?” Nhâm thị buồn bực nhìn hẳn, rồi lại tiếp tục hỏi: “Mới vừa rồi nghĩ gì mà mắt hờn như thế? Ta gọi vài câu cũng không thấy quay đầu trả lời.”

“A, khụ khụ, mới vừa rồi ta nghĩ rằng đang gọi người khác, ta mới tới huyện Giang Ninh lần đầu nên nghĩ sẽ không gặp được người quen.” Triệu Tín Lương siết chặt tay đang ôm lễ vật cùng mấy thứ mua cho bọn nhỏ, giống như muốn đem toàn bộ khẩn trương dồn vào lực đạo ở tay.

Nhâm thị để ý thấy biểu hiện khác thường của Triệu Tín Lương, sau đó hỏi: “Triệu lão bản hôm nay đến huyện Giang Ninh làm gì?”

“A, ta là được Bùi lão gia mời tới, bà chủ Nhâm có biết vị này không?” Nhâm thị gạt đầu một cái rồi Triệu Tín Lương mới nói tiếp: “Ở huyện Giang Ninh có một hiệp hội Thương nghiệp, lúc trước Bùi lão gia có báo với ta một tiếng, nói là sẽ cho ta gia nhập thương hội, vừa đúng cuối tháng này thành viên thương hội tụ họp, ta liền tới tham gia, nhân tiện gia nhập với bọn họ.”

“Còn bà chủ Nhâm thì sao?” Thấy Nhâm thị trầm tư không nói lời nào, Triệu Tín Lương lại hỏi, lúc này khẩu khí của hẳn đã trở lại bình thường.

Nhâm thị khôi phục tinh thần, cười nói: “Thật là trùng hợp, ta cũng là tới vì chuyện thương hội, có điều năm ngoái ta đã gia nhập thương hội rồi. Chúc mừng ông chủ Triệu a, mới mở Thiên Hi lâu ở trấn Thanh Hà đã được mời vào thương hội.”

“Thật sao? Bà chủ Nhâm cũng là thành viên của thương hội?” Triệu Tín Lương có chút cao hứng, sau đó lại bối rối nói: “Chỉ là việc này đối với bà

chủ Nhâm mà nói là chuyện sớm muộn, ta vừa rồi kinh ngạc không phải là nghi ngờ năng lực của bà chủ.”

“Không sao, ta cũng không có nghi kỵ mấy việc đó.” Nhâm thị khoát khoát tay, lại quay đầu phân phó gia đình đưa xe ngựa của nàng đến nhà trọ, rồi mới nói với Triệu Tín Lương: “Triệu lão bản đang muốn qua chỗ Bùi lão gia sao? Nếu là vậy chúng ta có thể cùng đi, ta cũng đang muốn qua đó bái phỏng.”

“A, tốt, vậy chúng ta cùng đi, có thể vừa đi vừa nói chuyện, ha ha, ta vẫn chưa nắm rõ tình hình thương hội, bà chủ Nhâm có thể nói sơ cho ta biết, tránh cho ta lại ba hoa.” Triệu Tín Lương vừa đi vừa cười nói.

Nhâm thị cuối đầu cười khẽ: “Ta thấy với tính tình của Triệu lão bản, cho dù là làm trò cười cho thiên hạ cũng có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết, không cần quá lo lắng.”

“Bà chủ Nhâm quá khen.” Triệu Tín Lương ngoài miệng thì khiêm tốn như vậy nhưng thật ra trong lòng hết sức thỏa mãn.

Hai người mới vừa đi một đoạn ngắn, Triệu Tín Lương chợt dừng lại: “Đợi chút.”

“Sao vậy?” Nhâm thị thấy Triệu Tín Lương dừng lại, còn đôi mắt sắc, không khỏi có chút khẩn trương.

Triệu Tín Lương lại gần Nhâm thị mấy bước, chợt ò ò giọng xuống nói: “Thời gian vẫn còn sớm, một lát nữa chúng ta hãy đi bái phỏng Bùi lão gia. Ta mới đụng phải chút chuyện, nghĩ đến chuyện này cũng có liên quan đến bà chủ Nhâm, nếu không ngại chúng ta hãy tìm một tửu lâu, vừa dùng điểm tâm vừa trò chuyện.”

“Cũng được.” Nhâm thị khẽ nhíu mày, biết Triệu Tín Lương không phải loại người hay dựng chuyện nên cũng đồng ý, nhìn xung quanh một lượt rồi thuận tay chỉ vào một tửu lâu: “Hay là vào chỗ kia đi.”

Triệu Tín Lương chưa bao giờ kén chọn việc ăn uống, chỉ gật đầu một cái, rồi hai người cùng vào tửu lâu kia.

Đây là một tửu lâu hai tầng khá lớn, Nhâm thị và Triệu Tín Lương đi thẳng lên lầu hai, ngồi xuống bàn gần cửa sổ, tiểu nhị đi sát một bên, thấy hai người ngồi xuống liền cười nói: “Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?”

Thấy Nhâm thị và Triệu Tín Lương nhìn lên bảng ghi món ăn suy nghĩ, tiểu nhị liền nói: “Tiệm chúng tôi vừa có món điểm tâm uyên ương mới, vừa đẹp mắt lại vừa ngon miệng, giá tiền lại vừa phải, rất thích hợp với cặp vợ chồng ân ái như hai người, khách quan có muốn dùng một phần không?”

“Khụ, hai người bọn ta không phải là vợ chồng.”

“Bọn ta không phải là...”

Câu trước là Triệu Tín Lương lớn tiếng giải thích, câu sau là Nhâm thị nhỏ giọng ngập ngừng, hai người nói cùng một lúc, là cho tiểu nhị vô cùng áy náy, liền tiếp xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tiểu nhân không có mắt,

là tiểu nhân nói sai.”

“Thôi.” Triệu Tín Lương phát tay một cái, cố gắng không nhìn Nhâm thị, chỉ nhìn chăm chăm vào khối trúc ghi món ăn. “Mang qua đây hai lồng bánh bao hấp, hai phần cháo trắng, một đĩa thức ăn cay, một đĩa dưa chua, hai cái bánh tiêu.” Triệu Tín Lương lại e dè nhìn Nhâm thị. “Bà chủ Nhâm còn muốn gọi thêm gì nữa không?”

Nhâm thị đang cúi đầu, vừa nghe giọng Triệu Tín Lương, liền lập tức lắc đầu, nhỏ nhẹ trả lời: “Nhiều như vậy là đủ rồi.”

“Hai vị khách quan chờ một chút, tiểu nhân lập tức mang tới.” Tiểu nhị thấy Triệu Tín Lương không tức giận với mình, tính tình không tệ, liền vui vẻ đi làm việc.

Tiểu nhị đi rồi, Nhâm thị mới ngẩng đầu lên, vốn dĩ hai gò má trắng nõn lúc này đã hồng rục cả lên, nàng quay mặt qua chỗ khác nhìn phố xá ngoài cửa sổ, cố gắng không nhìn qua Triệu Tín Lương: “Ông chủ Triệu vừa nãy không phải có chuyện muốn nói với ta sao?”

“A, suýt nữa ta quên mất.” Triệu Tín Lương vừa nghe nhắc tới việc này lập tức tỉnh táo lại, ngồi thẳng người nhìn Nhâm thị, “Chuyện này là quan hệ đến...” Nói đến đây, hắn nhìn xung quanh, thấy không có người, lâu dưới cũng không có gì đặc biệt, mới yên tâm nói tiếp.

“Chuyện này quan hệ đến tú phường Diệp thị ở trấn chúng ta.” Nói tới mấy chữ “tú phường Diệp thị”, giọng nói Triệu Tín Lương nhỏ đến mức chỉ có Nhâm thị mới nghe thấy.

Nhâm thị vừa nghe, lòng chợt nghi hoặc, thái độ then thùng cùng lúng túng vừa nãy lập tức bị nàng quẳng ra sau đầu, nàng xoay đầu lại nhìn thẳng Triệu Tín Lương: “Diệp thị thế nào?”

“Bà chủ Nhâm có biết bọn họ mở một cửa hàng vải ở huyện Giang Ninh?” Triệu Tín Lương hỏi Nhâm thị vấn đề này trước.

Nhâm thị gật đầu rồi lại nhếch miệng môi lạnh nói: “Hắn là đối thủ một mất một còn với ta, ta tất nhiên biết rõ lai lịch của hắn.”

Triệu Tín Lương ngơ ngẩn nhìn Nhâm thị, trong lòng cảm thấy bộ dáng nàng lúc này khá hơn một chút, ít nhất với vẻ mặt nàng lúc này, hắn có thể thoải mái nói chuyện, nếu giống như mới vừa rồi thì...

“Triệu lão bản?” Nhâm thị khẽ gọi một tiếng.

“A, thật ngại quá, tối qua ta ngủ không ngon giấc nên giờ có chút mệt.” Triệu Tín Lương lúng túng tìm đại một lý do để nói.

Nhâm thị cười cười: “Không sao, nhất định là nghĩ đến việc sắp được gia nhập thương hội nên mới hưng phấn ngủ không yên chứ gì?”

Triệu Tín Lương gãi gãi đầu, sau đó trở lại vấn đề chính: “Bà chủ vừa mới nói biết gia nghiệp ở huyện Giang Ninh của Diệp gia, nhưng bà chủ có biết bí mật của tú phường kia không?”

“Sao?” Nhâm thị chợt nghiêm túc, rồi hỏi tương lại một lần, sau đó lắc

đầu ý bảo Triệu Tín Lương tiếp tục nói.

Triệu Tín Lương nghĩ ngợi một lát, cuối cùng đem chuyện sáng sớm nay ở tú phường Diệp thị nói với Nhâm thị không sót một chữ.

Nhâm thị nghe xong khẽ nheo mắt lại, Triệu Tín Lương kể xong lại thêm một câu: “Ta chắc chắn chuyện này, khúc vải kia rõ ràng là vải lụa nhưng nhìn không khác gì vải gấm nếu nhìn không kĩ.”

Chương 148: Cùng nhau đến Bùi phủ bái phỏng

“Mặc dù ta biết Diệp Thường Niên có sản nghiệp ở huyện Giang Ninh, nhưng cũng không có điều tra kỹ, là ta sơ sót...” Nhâm thị chột lằm bằm một câu, rồi lại cười lạnh, “Khó trách ở trấn Thanh Hà, cho dù hấn có giở thủ đoạn cũng đều lén lút, làm ta cảm thấy kì quái, với cái loại người vô tài vô đức chỉ biết đến nữ sắc như hấn mà lại có tài lực hùng hậu như vậy, thì ra toàn bộ thủ đoạn đều đặt ở huyện Giang Ninh.”

“Cũng khá thông minh, biết trước ở trấn Thanh Hà dù có làm gì cũng không thoát khỏi mắt ta nên mới vươn tay tới nơi mà ta không thể thấy.” Nhâm thị lại nói thêm một câu.

“Kì thực ta cũng muốn biết, mâu thuẫn giữa nàng và Diệp Thường Niên có từ lúc nào?” Triệu Tín Lương hỏi một câu.

Nhâm thị vừa định trả lời, lại nghe thấy có tiếng động ở cầu thang lầu hai nên lập tức yên lặng chờ đợi, Triệu Tín Lương thấy vậy cũng ngồi ngay ngắn lại.

Tiểu nhị tay bưng một khay lớn thức ăn, vừa chậm rãi lên lầu, vừa nói: “Đã làm hai vị khách quan chờ lâu, tiểu nhân đã mang cháo lên rồi, còn có một đĩa đậu phộng, là tiệm chúng tôi tặng cho mỗi vị khách.”

Dứt lời, tiểu nhị cũng không nói nhiều, sợ lại nói sai cái gì, chỉ lẳng lặng dọn thức ăn lên bàn, rồi cúi người chào: “Nhị vị dùng ngon miệng, nếu có vấn đề gì, có thể trực tiếp kêu ta.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Nhâm thị cũng không nhìn tới tiểu nhị.

Đợi tiểu nhị đi xuống, Nhâm thị nghiêm túc trả lời câu hỏi của Triệu Tín Lương: “Cây to đón gió lớn, tú phường của ta mới mở làm ăn quá tốt, khiến cho Diệp thị ghen tức giở không ít thủ đoạn. Ta vốn không thích kết thù với ai, nhưng Diệp thị hành động quá ghê tởm, nếu ta không sớm đề phòng đã bị Diệp thị ám toán rồi. Triệu lão bản có biết, những lời đồn không hay về ta lúc đầu ở trấn Thanh Hà, hơn phân nửa là do Diệp thị tung tin ra.” Nói xong, Diệp thị lại kể chuyện của Lam thị cho Triệu Tín Lương nghe.

Triệu Tín Lương nghe xong tức giận nói: “Chuyện làm ăn quan trọng nhất là uy tín, tên Diệp Thường Niên này thật sự là loại cặn bã bại hoại, chuyện đứng đắn không làm lại thích đi giở thủ đoạn, ta chắc rằng ở huyện Giang Ninh đã có rất nhiều người bị hấn lừa, mấy người kia đến bây giờ chắc cũng không biết vải mà họ mua với giá đắt kì thật là giả.”

Nhâm thị gạt đầu một cái, cũng không muốn tiếp tục nói về Diệp Thường Niên, nên nói sang chuyện khác: “Chuyện này ta đã biết, hiện tại cũng biết nên làm gì, cảm ơn Triệu lão bản đã nhắc nhở ta, điếm tâm ở đây cũng không tệ, nhân lúc còn nóng ném thử một chút.”

“Được, nàng dùng nhiều một chút.” Triệu Tín Lương cười nói.

Điểm tâm của tửu lâu này cũng không tệ, hai người ăn uống rất ngon miệng, chỉ còn lại ít thức ăn và mấy cái bánh bao.

Triệu Tín Lương cười cười, chỉ vào những thức ăn dư nói: “Hôm nay ta ăn mặc chỉnh tề, huông hồ lát nữa còn qua chỗ Bùi lão gia, nếu không ta đã mang hết chỗ thức ăn này về, lãng phí nhiều không tốt. Trước kia ta ở quê, ngày thường ngay cả gạo tẻ cũng không có ăn, đừng nói là bánh tiêu, bánh bao hấp.”

Nhâm thị nghe vậy thâm giật mình, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng ăn uống khổ ải như vậy, nên khi nghe Triệu Tín Lương nói vậy, trong lòng bỗng vô cùng khâm phục: “Quả thật, làm người nên giống như Triệu lão bản, có nhu có cương, là một đại trượng phu.”

Triệu Tín Lương nghe xong ngây ngốc cười: “Bà chủ Nhâm quá khen, trước giờ ta đều sống như vậy.” Dứt lời lại tiếp tục nói: “Nhưng nói đi thì phải nói lại, cuộc sống lúc trước quá cực khổ, ta cũng chỉ dốc hết sức cho bọn trẻ cuộc sống thoải mái một chút, bọn trẻ còn nhỏ, tuy là phải rèn dũa từ sớm, nhưng cũng không thể quá mức, cái khổ người lớn chúng ta chịu được, chưa chắc bọn trẻ chịu nổi.”

Dứt lời, Triệu Tín Lương kể cho Nhâm thị nghe phương thức dạy con của Bùi lão gia.

Nhâm thị gật đầu một cái: “Ta nghe nói chuyện này ở trấn Thanh Hà cũng có chút ồn ào.” Có điều nàng cũng không muốn nói nhiều về chuyện nhà người khác, nên đứng lên cười nói: “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, chúng ta cũng không tiện nói nhiều. Ta thấy thời gian đã không còn sớm, chúng ta mau đi thôi kẻo trễ.”

“Vậy chúng ta đi thôi, đến trễ thì thật ngại, làm trễ nãi việc của bọn họ.” Triệu Tín Lương vội cầm lễ vật lên, đi theo Nhâm thị.

Thấy Nhâm thị không mang gì cả, nên lo lắng hỏi: “Bà chủ Nhâm không mang theo gì sao? Như vậy không tốt lắm, nên cầm theo chút lễ vật.” Nói đến đây lại suy nghĩ: “Đi mua bây giờ chắc không kịp, như vậy đi, ta chia cho nàng một nửa lễ vật, dù sao lễ vật mang đến nhà không chú trọng ở giá trị mà là ở tấm lòng. Hơn nữa Bùi lão gia là người thông tình đạt lý, sẽ không so đo nhiều.”

Nhâm thị ngạc nhiên nhìn Triệu Tín Lương, nghe hắn nói xong thì che miệng bật cười.

Việc này làm Triệu Tín Lương hốt hoảng, cũng không biết mình đã nói sai điều gì, hay là ban nãy ăn điểm tâm sơ ý sót lại thức ăn trên mặt.

Nghĩ đến đây, Triệu Tín Lương lập tức sờ lên mặt, Nhâm thị thấy thế lập tức giải thích: “Thật xin lỗi, là ta không nhìn được cười, làm Triệu lão bản mất tự nhiên.”

Triệu Tín Lương nghe xong mới âm thầm thấy nhẹ nhõm, ngoài miệng lo lắng hỏi: “Vậy lúc nãy bà chủ Nhâm cười cái gì? Là ta nói sai gì sao?”

Nhâm thị cười lắc đầu, đến lúc bình tĩnh lại mới trả lời Triệu Tín Lương: “Ta thấy Triệu lão bản khản trương vì ta không mang theo lễ vật, cảm thấy con người chàng rất tốt nên cười.”

“Đúng rồi, cái này chia cho nàng một nửa.”

“Không cần, không cần.” Nhâm thị khoát khoát tay “Lễ vật của ta đã được gia nhân mang qua Bùi phủ từ sớm rồi, bọn họ biết hôm nay ta sẽ đến huyện Giang Ninh.”

“Cũng phải...” Triệu Tín Lương bối rối cười, xoa xoa đầu, “Bà chủ Nhâm có biết bao nhiêu gia nhân, làm sao phải lo đến việc này chứ. Từ trước đến nay ta đều tự lo liệu nên cũng quên mất việc này, lại lầm tưởng là nàng không để ý đến số lễ vật này, thật là xấu hổ.”

“Không sao, chúng ta đi thôi, lễ vật này có vẻ nặng a, ta cầm bớt cho Triệu lão bản.” Nhâm thị vừa đi vừa nói.

Triệu Tín Lương né sang một bên, lắc đầu: “Không cần, sao ta lại để nàng làm việc này được chứ.”

Nhâm thị mỉm cười, đi theo phía sau Triệu Tín Lương đến Bùi phủ.

Bùi phủ cách họ không xa nên Nhâm thị mới để gia nhân đến nhà trọ trước, nên không Nhâm thị đã mời Triệu Tín Lương ngồi chung xe ngựa.

Không bao lâu hai người đã đến cửa chính Bùi phủ, nói với gia đình một tiếng liền được vào, cũng không cần thông báo với chủ tử, chắc là Bùi gia đã căn dặn gia đình từ trước.

Triệu Tín Lương thấy thế càng có hảo cảm với Bùi gia, thầm nghĩ khi về đến trấn Thanh Hà sẽ bồi dưỡng Bùi Tử Quân thật tốt, tuy mình không được học cao nhưng cũng có kinh nghiệm thương trường, Triệu Tín Lương tự thấy mình hãnh diện.

“Ai nha, sao hai người lại cùng nhau tới.” Bùi lão gia hôm nay mặc một bộ màu đỏ tím cùng rùng rúc trồng bên ngoài phòng khách rất tương xứng, vừa thấy Triệu Tín Lương và Nhâm thị bước vào liền trêu ghẹo một câu.

“Thật là trùng hợp.” Bùi lão gia vừa nói vừa cười rồi mời hai người ngồi.

Hai người vừa ngồi, lập tức có một đoàn nha hoàn nối đuôi nhau vào, trên tay mỗi người bung một thứ, chẳng mấy chốc trà bánh, điểm tâm đã đầy trên bàn. Triệu Tín Lương có chút hoa mắt, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt Nhâm thị, chỉ đành bối rối cười cười.

Nhâm thị mỉm môi cười, nâng chung trà lên thổi nhẹ.

“Thật là, mặc dù mỗi lần gặp mặt bà chủ Nhâm ta đều nói câu này, nhưng bây giờ ta vẫn phải nói lại một lần nữa.” Bùi lão gia cười nói nhìn về phía Nhâm thị: “Bà chủ Nhâm thật là một nữ trung hào kiệt, nữ nhân ra ngoài làm việc vốn đã hiếm, lại làm tốt được như bà chủ Nhâm đây lại càng hiếm, không phải ta nói quá, nhưng có rất nhiều nam tử hán không so bì được với bà chủ, ta thật sự phục bà chủ đây, mặc kệ người khác nói thế nào, nhưng trong mắt ta thương nhân nào cũng đối xử như nhau, sẽ không vì thân

nữ nhi mà soi mói, hôm nay trong thương hội chỉ có mình bà chủ Nhâm là nữ nhân, bà chủ cứ biểu hiện cho tốt, nói không chừng vị trí hội trưởng tương lai rất có thể thuộc về bà chủ Nhâm đây.”

“Bùi lão gia quá lời rồi, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, nếu cuộc sống thoải mái thì ai lại muốn ra ngoài buôn bán chứ.” Không đợi Bùi lão gia nói xong, Nhâm thị liền cười ngắt lời.

Bùi lão gia nghe vậy giật mình, rồi cười nói: “Là ta hôm nay nhiều lời, bà chủ Nhâm cũng đừng giận. Nào, mọi người cùng uống trà.”

Nhâm thị cúi đầu, khẽ nhấp ngụm trà rồi cười nói: “Là Bích Loa Xuân, cảm ơn Bùi lão gia đã thông cảm cho người không thích uống trà đậm như ta.”

Triệu Tín Lương cũng không đặc biệt am hiểu về trà nên chỉ cười theo.

Lát sau, Bùi phu nhân Ông thị đến mời Nhâm thị đi dạo, Nhâm thị cũng không từ chối, sáng khoái đáp ứng. Sau khi Nhâm thị rời khỏi, Triệu Tín Lương tự dưng cảm thấy có chút lạc lõng, không tự nhiên.

Cũng may Bùi lão gia chỉ lôi kéo nói ít chuyện râu ria, nếu không đã bỏ qua không ít điểm chính. Ở Bùi phủ đến trưa, Bùi lão gia nhất quyết giữ Triệu Tín Lương ở lại dùng cơm, rồi nghỉ ngơi ở phòng khách, nói là Triệu Tín Lương mới đến huyện Giang Ninh lần đầu, hẳn là chủ nhà, sao có thể để Triệu Tín Lương ở nhà trọ được.

Nhưng Nhâm thị là nữ nhân, lại là một goá phụ, nên Bùi gia không thể giữ nàng lại qua đêm, vì vậy chỉ đáp ứng yêu cầu của nàng, cho xe ngựa đưa nàng về nhà trọ.

Chương 149: Triệu Tín Lương vào thương hội

Ngày hôm sau, những thành viên trong thương hội tề tụ về, Triệu Tín Lương trước đó đã ở qua đêm tại một sương phòng ở Bùi phủ, do không thích ứng với hoàn cảnh cùng với sự khẩn trương cho ngày tề tụ này, cơ hồ đã thức trắng đêm.

Trước khi chuẩn bị đi, Bùi Hạ Niên hai mắt hấn có quầng thâm đen, rất lo lắng hỏi thăm: “Sương phòng an bài cho đệ không được tốt sao?”

Triệu Tín Lương lắc đầu liên tục, sau đó chỉ cười mà nói: “Cũng bởi vì rất thoải mái, mà đệ da dày thịt nhiều chịu khổ đã quen, bây giờ muốn đệ hưởng thụ, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.”

Bùi Hạ Niên nghe vậy phá cười.

Sau đó hai người cùng dùng điếm tâm, ngồi cùng một xe ngựa đi đến nơi thương hội tụ tập.

Trước kia, nơi mà các thành viên trong hội tụ tập hơn phân nửa là ở Bùi phủ, bây giờ vì Vạn Phúc Lâu đã chuyển địa bàn kinh doanh đến huyện Giang Ninh, Bùi Hạ Niên liền đem địa điếm đổi thành Vạn Phúc Lâu, thứ nhất đem lại cho Vạn Phúc Lâu một nguồn sinh ý, thứ hai để vị trí của Vạn Phúc Lâu là tử lâu lớn nhất, lại có nhiều món ngon, rất hợp với yêu cầu của mọi người.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tín Lương đến huyện Giang Ninh, đồng thời cũng muốn gặp Mạc lão bản Mạc Hướng Quân, hấn vừa tưởng tượng quang cảnh của Vạn Phúc Lâu ở huyện Giang Ninh như thế nào, vừa tưởng tượng xem lúc gặp lại sẽ hỏi thăm ra sao.

Nói không khẩn trương mới là giả, vào giờ khắc này, tim Triệu Tín Lương đập thình thịch không ngừng, như là đang có một cái trống vô hình đang gõ vậy, đập nhanh đến nỗi hấn cũng cảm thấy lo lắng.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Vạn Phúc Lâu, Triệu Tín Lương ngẩng đầu nhìn xung quanh quan sát một hồi, thấy phong cách thiết kế ở Vạn Phúc Lâu không khác là mấy so với lúc còn ở trấn Thanh Hà, có điều chỉ lớn hơn ở trấn Thanh Hà một chút.

Nhâm thị đã đến trước, lúc này đang ngồi ở nhĩ gian tại lầu hai chờ đợi, nhĩ gian này được thiết kế rất khác so với những nhĩ gian khác, đây là do Mạc Hướng Quân đặc biệt chuẩn bị riêng cho các thành viên trong thương hội tề tụ lại, cho dù là tề tụ cũng tốt, hay tiếp đãi thành viên trong thương hội cũng tốt, thì căn nhĩ gian này ngoài các thành viên trong thương hội, bất kể là ai cũng không thể đi vào trong, chò dù thân phận có tôn quý cỡ nào đi nữa.

Triệu Tín Lương theo sau Bùi Hạ Niên bước vào Vạn Phúc lâu, Mạc Hướng Quân đã đứng chờ ở đó từ rất sớm, vừa thấy Triệu Tín Lương liền

bước đến tiếp đón, cười chào hỏi: “Tín Lương lão đệ, đã lâu rồi không gặp, gần đây ta quá bận rộn nên không thể về trấn Thanh hà tìm đệ ôn chuyện.”

Triệu Tín Lương cũng chào hỏi với Mạc Hường Quân : “Mạc lão bản. . .” Lời vừa nói ra khỏi miệng, đã thấy sắc mặt Mạc Hường Quân và Bùi Hạ Niên thay đổi, vội mỉm cười, “Hảo, Mạc đại ca, Mạc đại ca là ân nhân của đệ, muốn ôn chuyện thì phải là đệ đây đến huyện Giang Ninh tìm huynh chứ.”

“Lão đệ đừng quá câu nệ, chúng ta là người một nhà, nào nào nào, thoải mái đi.” Mạc Hường Quân vỗ vai Triệu Tín Lương, sau đó nhìn sang Bùi Hạ Niên, “Có mấy người chưa có tới, còn lại đều tới hết rồi.”

Bùi Hạ Niên gật đầu: “Vậy chúng ta lên lầu đi, trước làm quen với mọi người, chờ người đến đông đủ rồi, ta sẽ giới thiệu đệ với mọi người.”

“Đa tạ hai vị đại ca đề bạt.” Triệu Tín Lương cảm kích nói.

Mạc Hường Quân chỉ cười, nói với Triệu Tín Lương: “Phải là ta cảm tạ mới đúng, trước đây khi còn ở trấn Thanh hà, Vạn Phúc Lâu rơi vào tình huống bi thảm thiếu chút nữa phải đóng cửa, là Tín Lương lão đệ đã đem hương liệu tổ truyền đến cứu Vạn Phúc Lâu của ta, cho nên Vạn Phúc Lâu có được như ngày hôm nay, ít nhiều đều là vì lão đệ tương trợ, đối với ta mà nói, đây chính là một bước ngoặt lớn.”

“Được rồi được rồi” Bùi Hạ Niên đã đi lên lầu hai, chỉ thấy y quay đầu lại nhìn hai người, “hai người đều là đại lão gia, sao lại cứ giống như đàn bà líu ríu thế, còn không mau lên đây, coi chừng làm ta bẽ mặt.”

Triệu Tín Lương cúi đầu cười vài tiếng, sau đó đi theo Mạc Hường Quân lên lầu.

Tiểu nhị đứng trên lầu sớm thấy ba người liền cung kính giúp cả ba mở cửa nhã gian, bên trong im lặng, chỉ có vài tiếng thì thầm nói chuyện, tiếng cười, cùng với tiếng nắp trà mở ra.

Tất cả các thành viên hoặc ngồi tại chỗ của mình nói chuyện, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, đều có vẻ tu dưỡng, không có tiếng động hay náo nhiệt như trong tưởng tượng.

Thấy Bùi Hạ Niên và Mạc Hường Quân đến rồi, mọi người đều dừng chuyện của mình lại, nhất tề đứng dậy, hướng cả hai gật đầu chào hỏi, sau đó Bùi Hạ Niên phát tay mới quay lại chỗ ngồi.

Triệu Tín Lương đi theo phía sau thấy tình huống như vậy, tim càng đập nhanh hơn, hấn lấy tay trái nắm chặt tay phải lại, khăn trương vô cùng, sợ mình có thể nói lắp, hoặc lại vô tình làm trò gây mất mặt thì khốn, bản thân mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng làm cho Bùi Hạ Niên và Mạc Hường Quân hai người này có uy vọng mất mặt chính là chuyện lớn.

Nhâm thị ngồi ở gần cửa sổ, thấy Triệu Tín Lương, liền nở nụ cười chào hấn, Triệu Tín Lương cũng nhanh chóng phát hiện chỗ Nhâm thị ngồi, chỉ cười nhạt đáp lại, hấn đột nhiên thấy yên lòng hơn rồi.

Có điều, hành động này của Nhâm thị, lại làm cho mấy thành viên khác âm thầm nảy sinh đố kỵ với Triệu Tín Lương, mọi người tạm thời còn chưa phát hiện sự tồn tại của Triệu Tín Lương, thấy hắn không phải là thành viên của thương hội, nhưng lại đi theo phía sau Bùi Hạ Niên và Mạc Hương Quân, hơn nữa Nhâm thị lại mỉm cười đối với hắn, điều này làm cho mọi người bắt đầu ghé tai nhau, nghị luận xem Triệu Tín Lương người này là ai.

Bùi Hạ Niên nhường ra vị trí ý bảo Triệu Tín Lương tạm thời hãy ngồi ở đây, sau đó mỉm cười cắt đứt nghị luận của mọi người: “Mọi người cũng đừng có hiếu kỳ, chờ sau khi đến đông đủ cả rồi, ta sẽ chính thức giới thiệu vị huynh đệ này với mọi người.” Nói xong, quay đầu lại dặn Triệu Tín Lương, “Lão đệ a, chớ khản trương, mặc kệ người khác nói cái gì, chỉ cần đệ giữ được lập trường của mình, và hãy nhớ rằng đã có ta và Mạc đại ca là chỗ dựa cho đệ là được. Ta thấy đệ biết bà chủ Nhâm, hay là ngồi bên cạnh nàng ấy đi, vừa lúc có một chỗ không ai ngồi.”

Triệu Tín Lương gật đầu, sau đó dưới ánh mắt của mọi người đến bên cạnh Nhâm thị.

nếu như nói ánh mắt có thể giết người, như vậy Triệu Tín Lương đã sớm chết trăm nghìn lần rồi, hắn rất xấu hổ khi ánh mắt của mọi người cứ nhìn vào hắn, cuối cùng an vị bên cạnh Nhâm thị.

Lúc hắn đã ngồi vào chỗ của mình, cả nhà gian bỗng nhiên phát ra một vài tiếng khâm phục.

Đương nhiên, Triệu Tín Lương cũng không rõ mọi người bị làm sao.

Nguyên nhân chính là chỗ hắn đang ngồi, trước đây có không ít người muốn ngồi cạnh Nhâm thị, nhưng đều bị nàng lạnh lùng cự tuyệt. Vì vậy khi Triệu Tín Lương đi đến bên cạnh Nhâm thị, tâm tình của mọi người rất phức tạp, có người đố kỵ với Triệu Tín Lương, cũng có người cười hắn không biết tự lượng sức mình, cũng có người bội phục hắn có cái dũng khí này...

Chờ khi hắn đã an vị bên cạnh Nhâm thị rồi, mọi người mới hồi phục tinh thần, hóa ra vị trí kia là do Nhâm thị muốn giữ lại cho hắn, cho nên mọi người mới ngạc nhiên như vậy.

Ngủ không ngon?” Nhâm thị cúi đầu khẽ nhấp một miếng trà thơm, đồng thời tiện thể thăm hỏi Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương bị mọi người nhìn chăm chăm, áp lực rất lớn, có loại cảm giác như ngồi trên đồng than, vì vậy cực kỳ mất tự nhiên trả lời: “Phòng quá thoải mái, nên ngủ không được...”

Nhâm thị ngẩng đầu, dịu dàng nhìn Triệu Tín Lương cười, thuận tay đặt chén trà trên bàn, lúc nhìn lại thì thấy Triệu Tín Lương không được tự nhiên, không khỏi dùng khăn tay che miệng cười, nhẹ giọng nói: “Đừng để ý đến họ, là do ta nhàm chán nên chọn chỗ này, hơn nữa chỗ này là ta giữ lại cho huynh, cho nên họ mới không phục.”

“A?” Triệu Tín Lương kinh ngạc, sau đó gật đầu thấp giọng nói: “Thế

sao.”

Chỉ chốc lát, những thành viên còn lại đã đến đủ.

Bùi Hạ Niên đứng ở giữa mọi người, đơn giản nói vài câu xã giao, sau đó giới thiệu thành viên mới là Triệu Tín Lương, đồng thời ra hiệu với hắn.

Triệu Tín Lương thấy thế, bèn đứng lên, bước chân cứng ngắc bước đến bên cạnh Bùi Hạ Niên, ngây ngô chào hỏi mọi người: “Ta họ Triệu, tên Tín Lương, tín trong thành tín, lương trong hiền lương. Ta là một người thô kệch, trước kia dựa vào trồng trọt mà sống, sau được Bùi đại ca và Mạc đại ca giúp đỡ, ta mới có được ngày hôm nay, có thể gia nhập thương hội ta cảm thấy rất là vinh hạnh, ta cái gì cũng không hiểu, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn, ta có làm gì không đúng, cũng mong mọi người bỏ qua.”

Dứt lời, một tràng vỗ tay vang lên, người vỗ tay đầu tiên chính là Nhâm thị.

Bùi Hạ Niên vừa cười, vừa xít lại gần Triệu Tín Lương trêu ghẹo nói: “Còn nói khản trương, không phải nói rất tốt sao, vốn là ta đang suy nghĩ có nên giúp đỡ giới thiệu hay không, giờ thì không cần rồi.”

Triệu Tín Lương hít một hơi thật sâu, nhìn Bùi Hạ Niên ngây ngốc nở nụ cười, lại nhìn sang Nhâm thị gật đầu cảm kích.

Lúc này, một thành viên so với Triệu Tín Lương lớn tuổi hơn chút đột nhiên đứng dậy nhìn vài người quát: “Mấy người các người còn nghị luận gì nữa, trồng trọt không phải là một bản lĩnh ư? Ta cũng sinh ra từ nông hộ, đã vượt qua khó khăn mới có thể ở đây? Còn đang ngồi cùng mấy người ở vị trí cao này?”

Người nói chuyện, là đại lão bản kinh doanh dược liệu ở huyện Giang Ninh, Từ Song Toàn.

Y vừa thấy mọi người nghe xong lời giới thiệu của Triệu Tín Lương, liền cười hắn chỉ biết trồng trọt, chỉ là nông dân, cho nên mới đứng lên thay Triệu Tín Lương nói chuyện.

Bùi Hạ Niên nhìn những người còn lại, lại nhìn Từ Song Toàn, sau đó mới nói: “Lão Từ nói không sai, nghề nào cũng có trạng nguyên, anh hùng không hỏi xuất thân, chỉ cần có thể làm những việc xuất sắc, nếu ai đó trong lòng có dị nghị, thì không ngại mà quay về hỏi cha chú mình xem, nhà ai không phải xuất thân từ nông hộ.”

“Hội trưởng nói đúng, mẹ ta xuất thân từ nông hộ, cha ta trước khi đậu tú tài cũng nông hộ.” Nhâm thị bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng quét mắt những người vừa nghị luận Triệu Tín Lương

Tiếng nghị luận nhất thời tiêu thất không còn, Triệu Tín Lương hơi lúng túng nhìn bầu không khí vì mình mà nháo cả lên, thành thật nói: “Ta mặc dù là nông hộ, nhưng tiền ta kiếm đều sạch sẽ, đường đường chính chính mà sống, từ trước đến nay chưa bao giờ làm qua chuyện trộm gà trộm chó, cho nên ta không cảm thấy bản thân xuất thân từ nông hộ là hổ thẹn tí nào. . . Ừ. .

. Cảm tạ vị Từ đại ca này vì ta mà nói chuyện “

Từ Song Toàn nhìn Triệu Tín Lương khoát khoát tay: “Cảm tạ cái gì, người một nhà cả.” rồi mới ngồi xuống.

“Nếu chúng ta đã vào thương hội, thì cũng là người một nhà, ta không muốn từ nay về sau xuất hiện những chuyện ngu xuẩn như thế này ở đây nữa, đều là người một nhà, nào có chuyện phân chia cao thấp?” Mạc Hướng Quân cũng là đứng dậy cảnh cáo mấy người kia.

Lúc này, Bùi Hạ Niên nói mới bắt đầu nói chuyện về tình hình phát triển của mấy huyện trấn gần đây, rồi bảo mọi người cứ tự do nói chuyện, giao lưu cảm tình.

Trời đã trưa, mọi người bắt đầu ở trong nhã gian dùng bữa, thức ăn đều do Vạn Phúc Lô cung cấp, mọi người đều ăn rất ngon.

Dùng xong buổi cơm trưa, Triệu Tín Lương đối với thành viên trong thương hội hiểu biết ít nhiều, những người này ở bàn về gia cảnh xuất thân, đích xác hẳn không thể so bì. Có điều Triệu Tín Lương không vì thế mà chán nản, hay là cảm thấy hổ thẹn, ngược lại trong hấn dâng lên một cơn dục vọng hiếu thắng, hấn thậm hạ quyết tâm, nhất định phải cố gắng kiếm tiền, gia nghiệp trải rộng, vì cuộc sống tốt đẹp của người nhà, phải cố gắng ở trong thương hội biểu hiện thật xuất sắc, không để người khác tùy ý khinh thường.

Chương 150: Tiểu Uyển Tĩnh Phong

Cùng lúc đó, ở trong một tiểu viện tại trấn Thanh Hà, Bùi Tử Quân nâng má ngẩn người.

Bởi vì Nhâm thị có chuyện đi xa, cho nên Triệu Tương Nghi không cần đến Như Ý thường luyện nữ hồng, mỗi ngày đều lười biếng ở nhà chơi đùa, có điều Tề Uyển Dao ngược lại rất chăm chỉ, mặc dù Nhâm thị không ở đây, nhưng thường xuyên luyện tập kỹ thuật thêm mà Nhâm thị đã dạy cho, tuy rằng học chậm hơn Triệu Tương Nghi, nhưng tú nghệ lại vượt qua Triệu Tương Nghi rất nhiều.

Triệu Tương Nghi bưng đĩa điểm tâm do Phương thị làm đến chỗ Bùi Tử Quân, thấy hắn đang ngẩn người, liền cố ý đem điểm tâm để trước mặt hắn, Bùi Tử Quân ngửi được mùi thơm, liền hồi phục tinh thần, cười nói: “Là bánh rán Triệu nãi nãi làm, ta thích ăn cái này nhất.”

Thế nhưng vừa định vươn tay bốc lấy, lại bị Triệu Tương Nghi đưa ra chỗ khác, làm bộ như muốn bảo vệ đĩa điểm tâm, cố ý không cho Bùi Tử Quân ăn.

Lúc Phương thị từ trừu phòng đi ra để quét dọn, thì thấy cảnh này, làm bộ tức giận: “Tương Nghi con lại làm trò gì thế, mau đưa bánh rán cho Tử Quân thei61u gia ăn.”

Triệu Tương Nghi hậm hực nhìn Phương thị, sau đó đặt đĩa điểm tâm đến trước mặt Bùi Tử Quân: “Này, của huynh đó, bà nội thật thiên vị, chỉ thương huynh và Uyển Dao tử tử, lại quên mất cháu gái là ta đây.”

“Triệu nãi nãi, cứ gọi con là Tử Quân là được, đừng thêm hai từ thiếu gai ở sau nữa, con đã đến nhà của mọi người thì không còn là thiếu gia nữa đâu.” Bùi Tử Quân cười ngọt ngào nói với Phương thị, sau đó quay sang nhìn Triệu Tương Nghi, “Muội đừng có nói bậy, Triệu nãi nãi thương nhất là muội đó.”

Triệu Tương Nghi xì cười: “Đứa ngốc, muội và bà nội đang diễn trò, huynh không biết mình bị lừa giỡn sao.”

Bùi Tử Quân á khẩu không trả lời được, nhìn Phương thị, Phương thị chỉ cười đi vào trong.

Dưới bóng cây, Triệu Tương Nghi mặc chiếc váy ản hoa mà Bùi Tử Quân tặng, cười như hoa tử vi nở rộ, ánh nắng xuyên qua khe lá chiếu lên bộ váy áo màu tím, cực kỳ bắt mắt.

Bùi Tử Quân nhìn Triệu Tương Nghi như vậy, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Được rồi, muội nghe cha nói, nhà huynh mở một cửa hàng son trong trấn, lúc nào thì khai trương vậy? Muội quên hỏi huynh.” Triệu Tương Nghi theo thói quen vuốt tóc mình.

Bùi Tử Quân ngửa mặt cảm nhận ánh nắng mùa hè chiếu lên, nhẹ nhàng vươn người một cái, rồi mới trả lời: “Muội hỏi rất đúng lúc, là vào ngày mai.”

“Nhanh như vậy?” Triệu Tương Nghi ngồi thẳng người, mở to hai mắt quả hạnh ra.

Bùi Tử Quân cũng ngồi đơan chính, nhìn thẳng Triệu Tương Nghi gật đầu: “Chỉ là một cửa hàng nhỏ mà thôi, cho nên cũng không cần tô chức quá lớn.”

“Này, này, này, người có tiền đúng là có khác, không giống như mấy người bọn muội, sản nghiệp như vậy mà nói chỉ là một sợi lông trâu mà thôi, luyện tập gì đó đối với những gia đình nghèo như muội chính là một khoản tài sản rất lớn.” Triệu Tương Nghi khẽ thở dài.

“Nhà muội bây giờ cũng đâu nghèo...” Bùi Tử Quân hơi ngấp ngừng nói, hắn không chịu nổi cảm giác Triệu Tương Nghi tuy đứng gần bên hắn nhưng cả hai không cùng một địa vị, hắn muốn rằng vô luận trong trời đất, Triệu Tương Nghi và hắn đều đứng ở cùng một vị trí, không tồn tại định kiến ai cao ai thấp, như vậy là hay nhất.

Triệu Tương Nghi không có nghe rõ lời Bùi Tử Quân nói, bần hời lại.

Bùi Tử Quân liên tục xua tay: “Không có gì đâu, cứ xem như chưa nghe đi.”

Thấy trên mặt Triệu Tương Nghi đầy biểu tình nghi hoặc, Bùi Tử Quân liền nói sang chuyện khác: “Được rồi, nhân dịp lúc này rảnh rỗi, muội có muốn đến biệt viện nhà ta tham quan một chút không? Bây giờ sen trong hồ đã nở, chúng ta có thể ngồi thuyền du hồ vừa lúc giải nhiệt.”

“Cách đây xa không? ” Triệu Tương Nghi nghĩ bây giờ cũng không có việc gì làm, không bằng đi xem thử một chút, tiện thể nhìn xem kiến trúc của biệt viện cổ đại như thế nào.

Bùi Tử Quân không nghĩ rằng Triệu Tương Nghi sẽ đáp ứng nhanh như vậy, cực kỳ cao hứng đứng dậy: “Không có xa, rất gần nhà muội, hai người chúng ta đi vài bước là tới.”

“A, vậy thì tốt, vậy chúng ta đi nói với bà nội một tiếng đi.” Triệu Tương Nghi cũng đứng dậy, rồi nhìn cả người mình, hơi nhíu mày, “Không phải nói muốn đi du hồ sao? Mặc như vậy cũng quá bất tiện, vạn nhất bị hỏng thì làm sao, váy này cũng rất đắt...”

“Như vậy thôi, huynh ở đây chờ muội một chút, ta đi thay y phục rồi sẽ đi theo huynh.” Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Quân nói, Bùi Tử Quân lập tức giữ chặt cổ tay nàng, thấy nàng nghi ngờ quay đầu lại, lập tức bỏ tay ra:

“Muội...Muội mặc như vậy rất đẹp, đừng có đổi, lãng phí thời gian. Hơn nữa, chỉ du hồ mà thôi, đã có bà tử và gia đình chuẩn bị, muội chỉ cần chơi thôi là tốt rồi...”

“À.” Triệu Tương Nghi gật đầu, lại hỏi thêm, “Vậy có thể kêu Uyển Dao tỷ tỷ, còn có mấy hài tử nhà Hữu Căn thúc thúc đi theo cùng được không?”

“Không được...” Bùi Tử Quân quay mặt qua chỗ khác cự tuyệt nói, “Thuyền mộc trong biệt viện đã hỏng hết, chỉ còn một cái thôi, vừa đủ cho hai người chúng ta ngồi, nhiều người chen cùng thì không được. Lần sau đi, lần sau ta sẽ mời mọi người kể cả Hữu Căn thúc nữa, lần này chỉ có hai người chúng ta đi du hồ thôi.”

“Được, vậy muội đi nói với bà nội một tiếng.” Triệu Tương Nghi tin tưởng lời hắn nói, liền chạy vào phòng nói với Phương thị.

Bùi Tử Quân đứng tại chỗ, thoáng hít một hơi thật sâu, “Những phương diện khác thì nàng ấy rất khôn ngoan, sao ở phương diện này lại ngốc như vậy?”

Hai người đi cùng đến biệt viện của Bùi Tử Quân, sắc trời ngày càng nóng, Bùi Tử Quân ân cần chăm sóc che dù cho Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi nói không cần, nàng cũng đâu có yếu ớt đến vậy đâu, dù sao nàng đã sống ở nông thôn một thời gian dài, đối với tiết trời mùa hè xem như quen thuộc, lại chưa bao giờ có thói quen che dù.

Nhưng Bùi Tử Quân lại kiên trì cầm dù che cho Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi thấy thế đành chiều theo ý của hắn.

Không bao lâu đã đến nơi, Triệu Tương Nghi ngược mắt nhìn kỹ biệt viện trước mắt này, hai người họ bây giờ đang đứng trước cửa, đập vào mắt là đại môn rất lớn, bên trong là hai bức bình phong bằng đá, phía trên khắc thủy trúc, đối với tiết trời nóng nực này, mười bồn hoa đặt dưới bình phong, lúc này đã nở rộ, nhìn rất đẹp.

Thích không?” Bùi Tử Quân thấy trên mặt Triệu Tương Nghi mang theo ý cười, không khỏi cao hứng hỏi một câu.

Triệu Tương Nghi gật đầu, lại nhìn bức hoành treo trên đại môn, chỉ thấy bốn chữ như rồng bay phượng múa —— Tiểu uyển Tĩnh Phong

Tên rất hay, đặc biệt vào ngày hè này, có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

“Chúng ta vào thôi.” Bùi Tử Quân đi trước dẫn đường cho Triệu Tương Nghi, đã có nha hoàn và bà tử sớm đứng đợi, vội hành lễ, lại sẵn sàng cầm dù che cho Triệu Tương Nghi, cho đến khi Triệu Tương Nghi đi tới chỗ có bóng mát, mới cẩn thận thu dù lại cất đi.

“tên biệt viện này là ai đề vậy?” Triệu Tương Nghi thuận miệng hỏi một câu, chỉ thấy trên mặt Bùi Tử Quân tràn ngập ý cười, nàng không khỏi chặc lưỡi, “Chẳng lẽ là huynh?”

Bùi Tử Quân gật đầu: “Năm tám tuổi ban xuống.”

“Hài tử cổ đại đúng là không giống như hiện đại.” Triệu Tương Nghi cúi đầu nói nhỏ

Bùi Tử Quân không có nghe rõ, cũng nghe không hiểu, chỉ hoang mang

nhìn nàng.

Từ cửa chính đi thẳng đến hàng lang này, Triệu Tương Nghi kinh ngạc phát hiện, suốt cả đường đi đều là bóng mát, không có một tia nắng nào chiếu đến, làm sao có thể làm được như vậy?

Quay đầu lại nhìn, liền minh bạch, từ cửa chính đến hành lang, hai bên đều có cây cối cao to, hoặc là rừng trúc xanh biếc đung đưa trong gió, che mát cái nóng mùa hè, đồng thời mang đến cơn mát mẽ thấm vào tim gan.

“Thiết kế như vậy rất đặc biệt a.” Triệu Tương Nghi vào con đường vừa mới đi qua, lại hơi cau mày nói, “Đến mùa đông thì làm sao? Chẳng phải ban ngày đều bị che hết lại ư?”

“Muội ngọc quá, đến mùa đông, lá cây đều rụng hết, thái dương đương nhiên sẽ chiếu xuống.” Bùi Tử Quân hơi nhếch khóe miệng nói.

“Bên kia có hồ kìa, đi qua xem đi.” Triệu Tương Nghi không thể không thừa nhận mình vừa hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn, lập tức chuyển sang đề tài khác, nói xong còn chạy theo con đường đá dẫn đến hồ nước.

Bùi Tử Quân cười nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang chạy dưới bóng cây đi chơi, sau đó lững thững chạy theo.

Hồ nước xanh biếc có thể nhìn thấy đáy, trên mặt hồ có vài phiến lá sen và hoa sen, lá sen chen chúc nhau một chỗ, trong nhiều phiến là sen có vài đóa sen hồng, nhìn qua chỉ có một vài đóa nở rộ, nhưng một khi nở hết rồi, thì thật đẹp không thể tả xiết.

Làn gió nhẹ thổi qua, Triệu Tương Nghi rất là tự nhiên nhắm hai mắt lại, trên chóp mũi thỉnh thoảng ngửi được hương sen, thâm nhập vào trong lòng, làm cho cả người sáng khoái không ít.

“Chúng ta cùng du hồ đi? Dù sao trời cũng nóng, đi du hồ có thể hạ nhiệt, cũng không cần lo lắng sẽ phơi nắng quá lâu, trên thuyền nhỏ còn có nha hoàn che dù.” Bùi Tử Quân cười nói.

Triệu Tương Nghi nhìn xa xa, thấy từng đóa sen hồng, còn có mấy con thuyền nhỏ đung đưa, không khỏi xoay đầu lại hỏi Bùi Tử Quân: “không phải huynh nói thuyền mộc đều hư hết sao? thế nào còn nhiều như vậy?”

“À...” Bùi Tử Quân vội quay mặt sang chỗ khác, sau khi bình tĩnh mới tìm đại một lý do, “Mấy gia đình trong nhà cũng chịu kh1o rồi, lúc sáng huynh thấy còn hồng rất nhiều, không ngờ lại có thể sửa xong hết nhanh đến vậy, ... có thể là mua mới hết không biết chừng.”

“A” Triệu Tương Nghi rũ mi mắt xuống, sau đó cười nói, “Vậy chúng ta du hồ ngắm sen đi, muội thấy hoa rất đẹp đó.”

“Ừ” Bùi Tử Quân vẫy tay gọi một bà tử đến, lập tức có một chiếc thuyền nhỏ đến chỗ của hai người, trên mặt nước xuất hiện vài gợn sóng nhỏ, nhìn thật nhu hòa.

Sau khi cập bờ, thuyền nương ở trên thuyền mộc hướng Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi hành lễ, sau đó đi lên bờ, đỡ Triệu Tương Nghi lên thuyền

mộc trước, sau đó mới đỡ Bùi Tử Quân lên, rồi thuyền nương cũng lên theo chèo thuyền, theo cùng có một nha hoàn trẻ tuổi bung dù che cho hai người.

Triệu Tương Nghi đưa tay đặt trên trán, hai mắt híp lại nhìn sen trong hồ, chỉ cảm thấy hao và lá trong nước đang chuyển động, rất là đẹp, cái nóng mùa hè đã giảm đi hơn phân nửa.

Lúc thuyền nhỏ đến giữa khóm hoa, bên tai Triệu Tương Nghi vang lên tiếng địch du dương, Triệu Tương Nghi ngây ngốc, lúc phản ứng lại thì thấy Bùi Tử Quân đang thổi địch.

Chương 151: Nhiệm Thúy Trai

Thuyền mộc khoan thai chuyển động trên mặt hồ, hương sen thoang thoảng trước mặt, bầu trời trong xanh, không có một đám mây đen, sự yên lặng hiếm có như một khối ngọc đẹp.

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu híp mắt lại, bên tai là tiếng địch của Bùi Tử Quân góp vui.

Mặc dù nàng không hiểu về nhạc khí, nhưng cũng biết được nhạc khúc mà Bùi Tử Quân đang thổi là thủ khúc bậc cao, nghe rất êm tai, hơn nữa thần tình nghiêm túc trên mặt hẳn, làm cho nàng phải kính phục.

Thuyền mộc đi vào trung tâm của hồ, Triệu Tương Nghi vươn tay nhỏ bé chạm vào hồ nước, cảm xúc mát rượi truyền từ bàn tay đến khắp cả người, làm cho nàng không khỏi thích thú.

Hoa lá liên tục chạm vào thuyền mộc, thuyền nương lúc chèo thuyền thuận tay hái một đóa hoa sen, mỉm cười đưa cho Triệu Tương Nghi: “Triệu tiểu thư sinh ra đã đẹp, sánh ngang với đóa hoa sen này.”

Triệu Tương Nghi nhận lấy đóa hoa sen thuyền nương đưa cho, cúi đầu ngửi hương hoa, nụ hoa bên trong mềm mại, còn vương vài giọt sương, để sát vào mũi ngửi lấy một cái, hương hoa thoang thoảng truyền đến, nàng vui vẻ ngẩng đầu nói: “Cảm ơn”

Nữ hài tử đều thích được người ta khen.

Nhưng thuyền nương căn bản không nghĩ đến hành động này của mình lại được tiểu khách nhân này cảm ơn, cho nên khi thấy Triệu Tương Nghi bình dị gần gũi, hòa nhã lễ độ như vậy, trong lòng thuyền nương càng thêm yêu thích hài tử Triệu Tương Nghi này, vì cô bé cho nàng cảm giác thân thiện.

Bùi Tử Quân mỉm cười, cho đến khi thổi xong một khúc nhạc hay, Triệu Tương Nghi lập tức cầm hoa sen vỗ tay khen hẳn, càng không do dự cầm đóa hoa sen giơ đến trước mặt hẳn, xem như là tặng cho khúc diễn tấu của Bùi Tử Quân.

Thuyền nương và tiểu nha hoàn kia nhìn thấy, đều kinh ngạc, nhưng bị Bùi Tử Quân liếc một cái liền khôi phục lại bộ dáng như bình thường. Bùi Tử Quân quay đầu lại, mỉm cười nhận lấy đóa hoa sen trong tay Triệu Tương Nghi, dịu dàng hỏi: “Khúc nhạc dễ nghe chứ?”

Triệu Tương Nghi gật đầu, có điều Triệu Tương Nghi cũng không biết, từ thôn đến trấn đến huyện, nữ hài tử xấu hổ tặng hoa cho cậu bé, chính là ẩn ý muốn nói mình thích đôi phương, vì vậy khi thuyền nương và tiểu nha hoàn thấy hành động tặng hoa này của Triệu Tương Nghi, mới có thể kinh ngạc đến vậy.

Mặc dù lúc Triệu Tương Nghi tặng hoa không có mang bộ dáng then

thùng xấu hổ, nhưng lúc Bùi Tử Quân nhận hoa, lại âm thầm vui vẻ ra mặt.

Nhưng thấy Triệu Tương Nghi lại nhìn một hàng hoa sen cười :”Chúng ta hãy hái hoa sen đi? Mọi người muốn hái vài bông về cho bà nội làm bánh để ăn, nhất định rất thơm.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ > <)

“Những cô gái khác đều dùng hoa sen làm đề tài cho văn chương, còn mọi người thì ngược lại muốn dùng hoa làm bánh để ăn.” Bùi Tử Quân bỏ cây đũa vào trong tay áo, lại giúp Triệu Tương Nghi hái một đóa sen hồng, lắc đầu cười nói.

“Thì sao nào? Chúng ta đều sẽ héo rũ mà thôi, chi bằng dùng nó làm bánh để ăn, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?” Triệu Tương Nghi ngắt lấy một cành hoa sen khác, lúc quay đầu lại nhìn Bùi Tử Quân, thấy hắn đang định ngắt một nụ hoa, vội vàng la lên: “Đừng có ngắt nụ hoa xuống, nó còn chưa nở hoa đâu, chúng ta hãy hái toàn bộ những đóa sen đã nở, như vậy cũng tránh được lãng phí.”

Bùi Tử Quân gạt đầu, thấy trời cũng không còn nắng nữa, liền bảo tiểu nha hoàn đừng che dù, đến giúp đỡ hái hoa.

“Đúng là, ‘Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi’ [Hoa nở nên hái thì phải hái, chớ để không hoa lại bề cảnh].” Bùi Tử Quân cầm một cành hoa sen, miệng ngâm một câu thơ của Đỗ Thu Nương.

Tay phải đang muốn hái hoa dừng lại, Triệu Tương Nghi quay đầu nhìn hắn, hơi lưỡng lự rồi mới nói: “Kỳ thực mọi người muốn hỏi huynh, nếu như cho huynh sinh ra lần nữa, huynh có nguyện ý vứt bỏ vinh hoa phú quý, sống trong một gia đình nghèo khó không? Tuy rằng sẽ rất cực khổ, nhưng huynh lại có thể tự do làm việc mình muốn làm, sẽ không có người ép huynh kế thừa gia nghiệp, huynh có thể vừa làm việc nhà nông vừa ngâm thơ.”

Bùi Tử Quân ngừng lại động tác trên tay, hơi nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi này của Triệu Tương Nghi, sau đó lại lắc đầu cười: “Huynh không muốn.”

“Hừ, mọi người biết ngay mà, huynh đã quen hưởng thụ phú quý, nào muốn sống những ngày gian khổ như vậy chứ.” Triệu Tương Nghi hơi chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói.

Thuyền nương và tiểu nha hoàn đều kinh sợ ngây ngốc cả người, các nàng mặt dù kính trọng Triệu Tương Nghi là khách nhân của tiểu chủ tử, nhưng nàng ấy đột nhiên nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, thực sự là làm cho hai người các nàng không thể nào tiếp thu nổi.

Tiểu thiếu gia vàng ngọc tôn quý như thế, làm sao có thể so sánh với thư sinh nghèo cho được?

“Mọi người hãy nghe huynh nói hết đã.” Bùi Tử Quân để hoa sen lên thuyền

mộc, tay vỗ lên mặt nước, mắt nhìn Triệu Tương Nghi nói, “Vi sao mà huynh không muốn ư? Không phải là huynh không chịu được cuộc sống nghèo khó, chỉ là huynh suy nghĩ, thấy câu hỏi này của muội có điểm không hợp lý.”

Thấy Triệu Tương Nghi cũng ngừng động tác trong tay lại, Bùi Tử Quân nhìn nàng giải thích: “Muội nghĩ xem, nếu huynh thật sự xuất thân từ gia đình nghèo khó, vậy gia đình sẽ có điều kiện cho huynh ăn học ư? Huynh vẫn không thể làm được mình yêu thích, hơn nữa với tính tình này của huynh, chắc chắn sẽ bỏ việc yêu thích của mình sang một bên, cùng người nhà cố gắng kiếm tiền, trang trải cuộc sống hằng ngày.”

“Ca ca muội không phải à? Ví dụ tốt đó ư? Nhà muội mặc dù nghèo, thế nhưng ca ca muội rất có tài, lại được phu tử rất coi trọng.” Triệu Tương Nghi phản bác lại.

Bùi Tử Quân lại nói tiếp: “Đó là do nhà muội bây giờ có điều kiện, chứ trước kia, không phải Hoàng Lâm cự tuyệt không muốn đến học đường đó sao? Nếu nhà muội không có điều kiện như bây giờ, Hoàng Lâm có lẽ không có được thành tựu như hôm nay, trời cho thông minh là rất tốt, nhưng không có điều kiện tốt để bồi dưỡng, thì cũng như không, lại nói cho dù có dùng nhiều thời gian và tinh lực để bù lại cũng không được.” Dừng một hơi, thấy Triệu Tương Nghi không nói lời nào, Bùi Tử Quân mới nói tiếp, “Còn nữa, trước kia huynh cũng đã nói, huynh là trưởng tử của Bùi gia, là Bùi Tử Quân, nếu quả thực có cơ hội để lựa chọn, huynh cũng sẽ làm vậy, bởi vì huynh không thể vì ích kỷ của bản thân mình mà hại toàn bộ gia nghiệp Bùi gia đi xuống được.”

” Nói cũng đúng.” Triệu Tương Nghi trầm suy nghĩ lại, sau đó bĩu môi, “Muội vì cảm thấy buồn chán cho nên mới hỏi huynh như vậy thôi, chớ để ở trong lòng.”

“Không đâu.” Bùi Tử Quân nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

“Có điều nói gì thì nói,” Triệu Tương Nghi sắp xếp lại hoa sen vừa hái, vừa nói với Bùi Tử Quân, “Tại sao mỗi lần tranh luận là muội không cãi lại được huynh chứ.”

Bùi Tử Quân không trả lời, chỉ là im lặng cười.

Hai người du hồ thêm một nữa, chờ lúc mặt trời dần xuống núi, mới quay lại trên bờ.

Bùi Tử Quân nói cho Triệu Tương Nghi nghe hồ này tên là Huy hồ [hồ mặt trời], ở giữa Huy hồ có một diệp các [nhà trên nước] hai tầng, có người nói đứng ở trên diệp các ngắm mặt trời lặn rất đẹp.

Mặt trời màu đỏ như lửa buổi chiều, tôn lên màu xanh biếc của mặt hồ, ánh sáng mặt trời chiếu lên căn diệp các hai tầng, từng vòng sáng chớp động, đây chính là nơi có cảnh đẹp nhất biệt viện

Cho nên, lúc hai người định đi lên bờ, liền rẽ đến diệp các.

Đã có nha hoàn sớm trong diệp các chuẩn bị diêm tâm và hoa quả, chờ hai người bước vào diệp các, lập tức có nha hoàn bưng trà đến.

Triệu Tương Nghi đem toàn bộ hoa sen hái được đặt bên cạnh ghé mỹ nhân, còn mình thì ngồi trên ghé đá nhìn ra ngoài cửa sổ, ngồi ở trên cao này có thể ngắm hao sen, lại có thể ngắm thêm được nhiều cảnh đẹp, một cơn gió nhẹ thổi ngang qua, nhìn hoa lá từng tầng xanh biếc đung đưa theo, in bóng trên mặt hồ, rất là đẹp.

“Ngày mai cửa hàng khai trương, còn chưa có đặt tên, chi bằng muội nghĩ giúp huynh một cái tên đi.” Bùi Tử Quân tỳ mặt lên bàn đá, hai mắt đầy ý cười nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn hắn, tiện tay lấy một trái nho bỏ vào miệng, ăn xong rồi mới lên tiếng: “Muội không biết nhiều chữ chi bằng huynh tự đặt sẽ tốt hơn.”

“Giúp huynh nghĩ đi, huynh chờ muội nghĩ ra.” Bùi Tử Quân cũng thuận bỏ một trái nho vào miệng, “Thật ngọt, bọn nha hoàn trong viện càng ngày càng được việc.”

Triệu Tương Nghi hơi cúi đầu suy nghĩ, sao cứ nhất quyết bắt nàng đặt tên vậy, nàng thật sự nghĩ không ra mà.

Lúc này trời ngả về tây, ánh sáng chiếu trên mặt hồ dần đổi màu, ngồi trên diệp các nhìn ánh sáng chiếu trên mặt nước trong veo trong thật đẹp mắt, phiến lá sen ở trong gió quét nhẹ trên mặt hồ, ánh trời chiều nhuộm màu xanh lá của cây trông thật sống động.

Triệu Tương Nghi gõ nhẹ ngón tay lên bàn, khi nhìn thấy thật không thể bỏ qua cảnh này, trong đầu nàng chợt hiện một tia linh quang.

Nàng vui vẻ quay đầu lại nhìn Bùi Tử Quân cười nói: “Vậy gọi là Nhiễm Thúy Trai đi, Nhiễm trong màu nhuộm, Thúy trong xanh biếc, huynh thấy sao?”

“Nhiễm Thúy Trai, Nhiễm Thúy Trai. . .” Bùi Tử Quân nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm đọc ba chữ này thật nhiều lần, không quá một khắc liền cao hứng nhìn Triệu Tương Nghi đồng ý nói, “Tên rất hay, gọi là Nhiễm Thúy Trai đi.”

Triệu Tương Nghi cảm thấy có chút thành tựu mà cười, ánh mặt trời đỏ chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giống như dặm thêm một tầng son vậy, làm cho khuôn mặt nàng trở nên hồng nhuận xinh đẹp đến kì lạ.

“Đề cảm ơn muội đặt tên cho, hãy giữ cái này đi.” Bùi Tử Quân ở lúc Triệu Tương Nghi không chú ý, lấy ra một cái hộp nhỏ giống hộp đựng son phấn.

Triệu Tương Nghi không khách khí chút nào nhận lấy, vừa nghĩ xem đây là vật gì, vừa trêu chọc nói: “Ây da, muốn tặng đồ cho muội thì cứ nói thẳng đi, còn cố nghĩ ra mấy cái lý do sứt sẹo này làm chi.”

Đây là Triệu Tương Nghi không có tim không có phổi trêu chọc nói, nhưng lại chọc đúng tim đen của Bùi Tử Quân, khiến hắn nghe xong không khỏi cảm thấy mất tự nhiên mà ho khan, trên mặt nhất thời có hai đám mây hồng đỏ ửng.

“Cái này, là phấn dưỡng da mặt hương hoa nhài, huynh thấy muội rất thích hương hoa nhài, cho nên mới chọn cái này. Mùa hè, trời rất nóng, muội đem cái này về, trước khi ngủ thì rửa mặt xong bôi cái này lên, sẽ bảo trì làn da trắng nõn của muội.” Sau khi lấy lại bình tĩnh, Bùi Tử Quân hết lòng giới thiệu tác dụng.

Triệu Tương Nghi nghe xong, phản ứng đầu tiên là —— đây không phải kem dưỡng da ở hiện đại dùng để tránh tia UV ư?

“Cái này huynh lấy từ trong cửa hàng sao?”

“Ừ.” Bùi Tử Quân gật đầu, “Muội chính là khách nhân đầu tiên của Nhiệm Thúy Trai đây.”

Ngày hôm sau, Nhiệm Thúy Trai chính thức khai trương đại cát.

Bảng hiệu hoàng kim viết ba chữ Nhiệm Thúy Trai là do chính tay Triệu Hoảng Lâm hạ bút, đây là do Bùi Tử Quân nhờ vả. Triệu Tín Lương vốn đề nghị sẽ mời một thư phụ viết chữ đẹp đề lên, nhưng Bùi Tử Quân lại nói chữ của Triệu Hoảng Lâm rất đẹp, còn nói đùa là ngày sau Triệu Hoảng Lâm mà thi đậu công danh, bảng hiệu này có thể đáng giá ngàn vạn lượng.

Mặc dù chỉ là một cửa hàng bán sơn nhỏ, nhưng không ít người đến chúc mừng, Vũ Long thư phụ của Vũ Sư Các được mời đến biểu diễn, cũng đem lại không ít tiếng cười đùa.

Chương 152: Làm sao để hoa không héo tàn

Triệu Tương Nghi đem tiền tiêu vặt mà mình để dành đến Nhiễm Thúy Trai mua một hộp dưỡng da cho Phương thị, bà vất vả suốt ngày, trên mặt đọng lại nếp nhăn của năm tháng, càng nhìn càng khiến cho Triệu Tương Nghi thấy đau lòng.

Vốn còn muốn mau cho cha và đại ca một phần, nhưng suy nghĩ lại, mọi người ở cổ đại suy nghĩ còn chưa phóng khoáng bằng hiện đại, rất ít nam tử dùng son phấn trên mặt mình, như vậy sẽ bị chế nhạo, cho nên thôi đi.

Lúc Triệu Tương Nghi trả tiền, Bùi Tử Quân bảo hỏa kế không được lấy, nhưng Triệu Tương Nghi lại kiên trì muốn trả, nói đây là một phần tâm ý của mình tặng cho bà nội, không thể để hấn giành tặng trước được. Nghe như vậy, Bùi Tử Quân cũng không thể cứng rắn thêm nữa.

Có điều Bùi Tử Quân cũng không có nhiều thời gian để khuyên Triệu Tương Nghi nữa, ngày khai trương đầu tiên của Nhiễm Thúy Trai, sinh ý thật sự là quá tốt, mọi người đối với cửa hàng mới luôn có tính tò mò muốn thử chút đồ xem sao, cho nên việc ngày hôm nay hấn phải làm là để lại ấn tượng thật tốt với khách nhân đến mau hàng, như vậy Nhiễm Thúy Trai mới có thêm nhiều khách quen.

Đến buổi trưa, là lúc trời nóng nhất, khách nhân ngày càng lui đến ít đi, Bùi Tử Quân và người làm trong cửa hàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Lúc dùng bữa trưa, Triệu Tương Nghi thần thần bí bí đi đến trước mặt Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân lập tức đặt chén đĩa xuống, đem thức ăn đang nhai trong miệng nuốt hết, rồi mới mở miệng: “Làm sao vậy? Lại muốn mua đồ?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu, chủ động ngồi ở đối diện Bùi Tử Quân, cười thần bí: “Để cảm ơn huynh và nhà huynh đã giúp đỡ nhà muội thời gian qua, muội quyết định sẽ giúp đỡ huynh trong thời gian này.”

“Hả?” Bùi Tử Quân rất cao hứng.

Triệu Tương Nghi cười khanh khách nhìn Bùi Tử Quân, thấy trong chén của hấn chỉ còn rau, liền bảo hấn hãy dùng cơm trước.

Nhưng nàng càng như vậy, Bùi Tử Quân càng hiếu kỳ, đâu còn nhớ đến việc ăn cơm, chỉ nhanh chóng thu dọn chén đĩa, không để lại một vật gì trên bàn, Bùi Tử Quân lại hỏi: “Bây giờ có thể nói chưa? Muội làm huynh tò mò muốn chết.”

“Ừ.” Triệu Tương Nghi gật đầu, suy nghĩ một chút, mới hỏi Bùi Tử Quân một vấn đề, “Huynh có nghĩ đến việc tặng thêm sinh ý cho Nhiễm Thúy Trai càng nhiều càng tốt, giữ lại nhiều khách quen không?”

“Không riêng gì huynh, bất kể ai làm buôn bán đều hy vọng như vậy hết.” Bùi Tử Quân cười nhạt.

“Vậy thì hãy nghe ý kiến của muội đây.” Triệu Tương Nghi tràn đầy tự tin nói, Bùi Tử Quân rất tin tưởng hỏi:

“Ý kiến gì?” Mặc dù hấn chỉ lớn hơn Triệu Tương Nghi có ba tuổi thôi, nhưng ở trong mắt hấn Triệu Tương Nghi vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trải qua sự đời, thật sự có ý kiến hay gì ư?

Nàng đột nhiên nói như vậy, cũng thật sự khiến cho Bùi Tử Quân thật kinh ngạc, luôn cảm thấy, hình như chỉ trong chớp mắt Triệu Tương Nghi không còn giống như cái bộ dạng khả ái nhu thuận mà mình quen thuộc nữa, giống như trưởng bối của hấn thì đúng hơn.

“Ừ. . . Huynh nghĩ xem, Nhiễm Thúy Trai hôm nay khai trương đại cát, sinh ý vô cùng tốt, mà hôm qua sau khi về nhà muội cũng đã dùng cao dưỡng da huynh đưa, hiệu quả cũng rất tốt, thoa lên mặt có cảm giác vô cùng thoải mái, như vậy những người khác cũng sẽ cảm nhận giống như muội. Đến lúc đó, sinh ý Nhiễm Thúy Trai sẽ ngày càng tốt.”

“Cho nên?” Nghe Triệu Tương Nghi nói một hồi, Bùi Tử Quân vẫn nghe không hiểu ý Triệu Tương Nghi muốn nói gì.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ông nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Cho nên, muội đã nghĩ ra biện pháp giữ lại mấy khách nhân kia, có thể thêm nhiều khách quen.” Triệu Tương Nghi ra trọng điểm trong câu, sau đó lại cẩn thận giải thích thêm, “Huynh xem, huynh mở ra một cửa hàng bán sơn phấn, như vậy không giống cha muội mở Thiên Hi Lâu, là chỗ dùng cơm, chỉ cần là người, mỗi ngày đều phải ăn cơm, cho nên thức ăn của Thiên Hi Lâu phải cực kì phù hợp với khẩu vị của khách nhân, như vậy khách nhân mới không xoi mói, mà yêu thích. Sơn phấn cũng giống vậy, huynh nghĩ xem, những khách nhân đến cửa hàng của huynh mua sơn phấn cũng không sai, nhưng không phải gia đình nào cũng có tiền để mua sơn phấn, trấn Thanh hà cũng phải chỉ có cửa hàng nhà huynh là cửa hàng bán sơn, nếu như huynh không nghĩ cách giữ lại khách quen, đến lúc đó khách nhân đến ngày càng ít, hơn nữa sinh ý ngày càng giảm, sẽ khó mà lấy lại được.”

“Huynh đã hiểu ý của muội, ý của muội là lúc sinh ý đang tốt phải tranh thủ lấy lòng khách nhân, để lưu tâm của họ ở đây, bằng không việc buôn bán sẽ đi xuống, khách nhân sẽ đi, lúc đó muốn vãn hồi cũng không kịp, đúng không? Vậy muội có biện pháp gì tốt sao?” Mặt đối mặt nói chuyện làm ăn, làm cho cả hai như là hai người hợp tác làm ăn, loại cảm giác này làm cho Bùi Tử Quân thấy có chút quái dị.

“Đúng, cho nên muội đã nghĩ cho huynh một biện pháp cực tốt, huynh nghe xong sẽ hiểu, rồi làm theo lời muội nói, bảo đảm sinh ý của cửa hàng nhà huynh ngày một tốt hơn, hơn nữa cũng có thể giữ lại khách nhân.” Triệu Tương Nghi nói tiếp, “Từ ngày mai trở đi, huynh hãy tuyên bố với bên

ngoài, phàm những thứ mua trong Nhiệm Thúy Trai vượt qua năm lượng bạc, sẽ tặng kèm một hộp son nhất đẳng và có đóng mộc đỏ trên giấy biên lai của Nhiệm Thúy Trai. Sau đó, trong vòng nửa năm, khách nhân nào tích đủ hai mươi tờ biên lai đó, ngẫu nhiên trở thành khách quý của Nhiệm Thúy Trai, có thể hưởng những khoản ưu đãi từ Nhiệm Thúy Trai, ý tứ chính là những vị khách quý này mỗi lần đến Nhiệm Thúy Trai mua đồ sẽ nhận những tiện nghi tốt hơn so với khách nhân bình thường. Đợi đến cuối năm rồi, huynh lại mời các vị khách quý này đến, giống như cha huynh mời các thành viên trong thương hội tụ họp về ấy, chờ các nàng tụ hội về thì huynh có thể nói những lời cảm ơn các nàng vì đã ủng hộ, rồi khiến các nàng ấy cảm thấy hãnh diện, khi ấy sẽ tiếp tục đến Nhiệm Thúy Trai tiêu tiền. Huynh xem, chỉ cần làm như vậy, không phải đã nắm được tâm của những khách nhân đó trong tay sao? Trên đời này nào có ai không muốn hãnh diện tự hào chứ, nói đến chi khách nhân ham thích hư vinh thì rất nhiều.”

Bùi Tử Quân trầm mặc hồi lâu, suy ngẫm xem biện pháp mà Triệu Tương Nghi nói, chờ lúc hần hiểu hết thì rất đồng ý, đồng thời khen ngợi: “Đúng là biện pháp hay.”

“Đúng không.” Triệu Tương Nghi thấy hần đã tiếp nhận lấy ý kiến của mình, không khỏi hát cảm đầy tự hào, bộ dạng đáng ghét bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Được rồi, nếu có người của một nhà nào đó đến mua son phấn, một lần mua liền hơn trăm lượng, huynh hãy trực tiếp thăng họ lên làm khách quý, hơn nữa phải đối đãi những người này như thượng khách chỉ cao hơn khách quý một chút.” Triệu Tương Nghi suy nghĩ một lúc, những gia đình giàu có bình thường muốn mua đồ ăn đều để cho gia đình làm, còn nha hoàn thì thay mình đi mua son phấn, đây cũng xem như là một khoản làm ăn lớn, nếu có thể mua hơn trăm lượng bạc chỉ trong một lần, thì những khách nhân kiểu này so với những khách nhân phải tích góp biên lai mà nói, nếu đặt ngang vị trí với nhau, nhất định sẽ rất khó chịu, chẳng bằng đem vị trí của các nàng nâng lên một chút, vì những người này không thích chiếm tiện nghi, mà chỉ thích địa vị của mình ở đẳng cấp nào, cho nên một khi làm vậy không chỉ giải quyết được vấn đề mà còn làm các nàng thỏa mãn hư vinh.

Bùi Tử Quân lại suy nghĩ tiếp, cuối cùng đem toàn bộ ý kiến của Triệu Tương Nghi tổng kết lại, rất hiếu kỳ hỏi: “Những điều này là do muội nghĩ ra, hay là người khác dạy cho muội?”

Triệu Tương Nghi vốn còn đắm chìm trong cảm giác đầy thành tựu, đột nhiên Bùi Tử Quân hỏi vấn đề này liền buồn bực không ít....

Sao mà người nào đều hỏi có một vấn đề thế nhỉ, con nít đúng là khó mà giả bộ cho giống được, nhiều năm qua khi đối mặt với những câu hỏi kiểu này nàng đã sớm biến thành mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh rồi.

“Chẳng qua, có một chút là do muội nghĩ ra.” Triệu Tương Nghi cười hi

hì nói.

“Ừ, vô cùng cảm ơn mọi.” Bùi Tử Quân trình trọng nói, bọn họ quen đã lâu, cho nên một lúc sau đã cười ha ha.

Triệu Tương Nghi có chút sợ run, gương ngừng cười .

Kỳ thực nàng giúp Bùi Tử Quân, cũng là xuất phát từ yêu thương, đứa trẻ nhỏ như vậy, mà phải vì những chuyện đại sự như vậy khổ não.

Nếu như có thể xuất ra một phần sức lực để giúp đỡ hắn, giảm bớt được gánh nặng cho hắn nàng nhất định sẽ làm. Nàng cũng không hy vọng bằng hữu nhỏ của mình vì chuyện này làm tinh thần uể oải, lưu lại hồi ức không tốt khi còn nhỏ.

“Ừ, huynh hãy tham khảo tiếp biện pháp mọi đưa ra đi, không có chuyện gì nữa mọi về trước đây, một lát nữa còn phải đến tú phường luyện tập nữ hồng, mọi không quấy rầy huynh xử lý chuyện cửa hàng nữa, tránh cha mọi mắng mọi gây trở ngại cho huynh.” Triệu Tương Nghi thấy không còn chuyện gì nữa rồi, lập tức đứng dậy có ý muốn đi.

Bùi Tử Quân không tìm được lý do gì để giữ nàng ở lại, cũng đồng dạng đứng dậy, tiễn Triệu Tương Nghi tới cửa

Lúc quay vào trong cửa hàng, bên tai vang mãi giọng nói của Triệu Tương Nghi, bộ dạng hoạt bát đáng yêu ấy, hắn cực kỳ yêu thích.

Ở sau Nhiễm Thúy Trai có một cái viện tử nhỏ để cho mọi người nghỉ ngơi, ba gian phòng và một gian dành cho khách, vào lúc ban ngày, Bùi Tử Quân sẽ nghỉ tạm tại đó, để tiện xử lý mọi việc trong cửa hàng.

Lúc hắn bước vào viện, liền đi thẳng đến sương phòng để nghỉ ngơi, đập vào mắt chính là trên bàn có để một bình hoa sen, là một bông gân nở.

Cánh hoa màu phấn hồng, tư thái như đang xấu hổ, còn chưa nở ra hết, đã bị Bùi Tử Quân bỏ vào trong bình sứ trắng rồi.

Đây chính là cành hoa mà hôm qua chính tay Triệu Tương Nghi tặng cho hắn.

Nhưng mà, hắn cực kỳ phiền lòng, không biết nên làm sao, mới có thể làm cho hành hoa này mãi không héo tàn.

Đã nở rộ rồi thì sẽ không tránh được việc sẽ héo tàn. Nhưng hắn hết lần này đến lần khác muốn chống lại quy luật của tự nhiên, chỉ khổ nỗi là không có biện pháp tốt.

Đang lúc Bùi Tử Quân phiền não, phía sau chợt vang lên một tiếng nói: “Sao cứ nhìn chăm chăm vào đóa hoa này vậy, sao không vẽ nó thành tranh để mà treo đi, không phải họa kỹ của người tốt lắm sao, đỡ cho nó phải héo tàn , người lại than thở.”

“Ai, chờ một chút.” Bùi Tử Quân quay đầu lại, lưu luyện ở trong đáy mắt sớm bị hắn che giấu, hắn bước nhanh về phía trước, mời Mạc Thiếu Kỳ vào phòng.

Khóe miệng Mạc Thiếu Kỳ nhếch lên, sai bước đi vào phòng, ngồi đối

diện Bùi Tử Quân, đôi diện nhành hoa đang sắp nở hết: “Người khi nào lại thích hoa vậy? Xưa nay thấy người đúng là có điểm nhã nhặn, nhưng cũng không có thích hoa. Chẳng lẽ lần tới ta đến thăm người nữa, người liền đem sơn phấn trong cửa hàng bôi hết lên mặt mình sao?”

Đôi mặt với trò đùa ác của Mạc Thiệu Kỳ, Bùi Tử Quân làm bộ như không thấy, chỉ nói một câu: “Ta lười tranh cãi với người, tóm lại lại ở trong mắt người, trừ chuyện bốn cột người khác ra, có còn chuyện nhã nhặn nào ư?”

“Nha, lão huynh, cũng chỉ có người mới hiểu ta, không uống công ta từ xa đến thăm người.” Mạc Thiệu Kỳ cầm bình trà lên tự rót trà cho mình, sau khi uống xong, đã không thấy Bùi Tử Quân đâu, đợi lúc y nhìn xung quanh, mới phát hiện Bùi Tử Quân đang ở đằng sau lưng y tìm kiếm gì đó.

“Người đang làm gì?” Mạc Thiệu Kỳ ngưng mi.

“Đang tìm văn phòng tứ bảo, ta muốn vẽ tranh, người nói đúng, vẽ thành tranh nó sẽ không có héo tàn, chờ đến lúc nó héo tàn rồi, ta có thể nhìn bức tranh.” Bùi Tử Quân vừa tìm đồ, vừa trả lời câu hỏi của Mạc Thiệu Kỳ.

“A?” Mặt Mạc Thiệu Kỳ muốn co lại, “Người thật muốn vẽ tranh? Ta vừa rồi chỉ thuận miệng trêu đùa người mà thôi, người tin sao?”

Chương 153: Oán niệm của Mạc Thiếu Kỳ

“Còn phải cảm ơn người đã trêu chọc ta, giúp ta tìm được biện pháp tốt.” Bùi Tử Quân không để ý sự trêu chọc của Mạc Thiếu Kỳ, lấy văn phòng tứ bảo trải lên bàn, ngược mắt nhìn về phía Mạc Thiếu Kỳ nói:

“Thường ngày người một chút phong hoa tuyết nguyệt cũng không biết, hôm nay lại có sáng kiến này thật là hay.”

Mạc Thiếu Kỳ nghe xong khoé miệng khẽ nhếch, bộ mặt đáng vẻ tự cao tự đại.

Bùi Tử Quân thấy vậy dừng tay mài mực nói: “Đúng là không nên khen người.”

Thấy Bùi Tử Quân bắt đầu vẽ, Mạc Thiếu Kỳ đứng lên vươn vai nói: “Thật là, ta ít khi được đến chỗ người, người lại vì đoá hoa này mà gạt ta sang một bên à, trong viện của người không phải là trồng rất nhiều sao?” Dứt lời liền muốn đưa tay với lấy nụ hoa sen.

Bùi Tử Quân giật mình, lập tức nhào tới bảo vệ đoá hoa, cũng may nó không bị sao, liền cẩn thận đặt nó vào chỗ cũ, rồi mới quay lại hướng Mạc Thiếu Kỳ nói: “Được, ta với người ra ngoài đi dạo một lát, tránh cho người lại ở đây quấy rối.”

“Câu này còn nghe được.” Mạc Tử Kỳ đảo mắt một cái, trên mặt đã cười rạng rỡ.

Bùi Tử Quân bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Người cũng thật là, người chỉ hơn muội muội Hoảng Lâm một tháng, mà một nửa tính tình trầm ổn của nàng cũng không có, còn không bằng một tiểu cô nương năm tuổi.”

“Hừ, ai có chí này.” Mạc Thiếu Kỳ hất đầu, còn phẫn khích kéo áo Bùi Tử Quân, “Thành ngữ này ta nói không sai chứ.”

“Phục người rồi.” Bùi Tử Quân bắt đắc dĩ cười lắc đầu, cùng Mạc Thiếu Kỳ ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, hắn còn dặn dò hai người làm vài chuyện, hôm nay Triệu Tín Lương ra ngoài có việc, trong tiệm chỉ còn hai người này, có điều bây giờ việc buôn bán đã ổn định, ra ngoài một chút chắc cũng không sao.

“Chúng ta gọi Triệu Tương Nghi đi chơi luôn đi.” Đang đi, Mạc Thiếu Kỳ đề nghị, cũng như mọi khi, gọi thẳng tên Triệu Tương Nghi.

Bùi Tử Quân ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn Mạc Thiếu Kỳ: “Không được, hôm nay chỉ có hai chúng ta đi dạo thôi, nàng còn phải học nữ hồng, không phải người không biết, cần gì phải đi làm phiền người ta.”

“Hừ, đừng tưởng ta không biết, mới nãy ta tới còn thấy nàng từ cửa tiệm của người bước ra mà.” Mạc Tử Kỳ cà lơ phát phơ nói: “Có thời gian ở trong cửa tiệm, mà lại không có thời gian ra ngoài dạo chơi với ta sao?”

“Người đang nói bậy bạ cái gì vậy, nhìn thật không ra dáng người đã trưởng thành, đề mai ta nói với dượng, xem người làm sao chinh đốn người.” Bùi Tử Quân níu tóc của Mạc Tử Kỳ không thả, híp mắt nói: “Người đừng có lừa ta, hôm nay người đến trấn Thanh Hà là lên đến phải không?”

Mạc Thiếu Kỳ bị Bùi Tử Quân nhìn đến chột dạ, tránh né một hồi, cuối cùng nói: “Nếu là vậy, trở về đừng nhìn mặt ta.”

Thấy Bùi Tử Quân xoay người tiếp tục đi về phía trước, Mạc Thiếu Kỳ hoảng hốt, vội đuổi theo dạn đi dạn lại: “Người tuyệt đối đừng nói cho cha ta biết. Nếu bị cha ta biết được, không chừng sẽ đánh ta, mắng ta, làm ta bị thương, mẹ ta lại cãi nhau với cha, người cũng biết tính tình của mẹ ta rồi, đến lúc đó trong phủ chắc chắn náo loạn, người cũng không muốn như vậy mà. Tuyệt đối không được nói, không được nói...”

“Dừng một chút, dừng một chút.” Bùi Tử Quân dừng bước muốn Mạc Thiếu Kỳ im miệng, “Ta thật sự không chịu nổi người, cái khả năng nói dông nói dài của người thật không thay đổi, lần nào cũng bị người chọc đến tức chết.”

Mạc Thiếu Kỳ nghe xong cười xấu xa: “Nếu không làm vậy người sẽ đáp ứng ta sao?”

“Người chạy đi đâu vậy, sai đường rồi, không phải đi đến chợ Đông sao, sao lại đi hướng đó?” Thấy Bùi Tử Quân đến chỗ rẽ lại đi hướng khác, Mạc Tử Kỳ vội kéo tay hắn lại, còn cười hắn: “Thật là, có phải người lú lẫn rồi không? Đến cả đường cũng không nhớ.”

“Không phải người mới nói muốn tìm muội muội Hoàng Lâm sao? Chỉ có con đường này dẫn đến tú phường thôi.” Bùi Tử Quân nhếch miệng nói, lúc nói không quay đầu, cũng không dừng bước.

Mạc Thiếu Kỳ đuổi theo hỏi: “Không phải người mới nói không được sao?”

“Mới vừa rồi không muốn, bây giờ lại muốn đi tìm nàng, người có ý kiến à?”

“Không có ý kiến, hoàn toàn không có, người muốn làm sao thì làm, chỉ cần không đến nhà ta tố cáo là được.” Mạc Thiếu Kỳ không nói hai lời, lập tức đi theo Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân lại bắt đắc dĩ cười, phía trước không xa đã là tú phường Như Ý rồi.

Bùi Tử Quân nghĩ, dạo này có thêm Tề Uyển Dao, Triệu Tương Nghi phải chịu áp lực không nhỏ, Nhâm thị cũng không yêu cầu đặc biệt gì với nàng, cho nên lúc này tìm nàng ra ngoài chơi, Nhâm thị chắc cũng không có ý kiến gì.

“Người ở ngoài chờ ta.” Đến trước cửa Như Ý phường, Bùi Tử Quân quay mặt lại nói.

“Tại sao ta lại không được vào?” Mạc Thiếu Kỳ nhìn vào bên trong,

gương mặt đầy vẻ oán hận.

“Tính tình người như vậy, lỡ đi vào lại gây thêm phiền phức gì thì sao, đến lúc đó đừng nói là không gặp được muội muội Hoảng Lâm, sau này ta có muốn vào trong cũng khó.”

“Được rồi, được rồi, người đi nhanh lên, chỗ của nữ nhân, ta cũng không muốn vào.” Mạc Thiếu Kỳ mạnh miệng nói một câu.

Bùi Tử Quân mặc kệ hắn, trực tiếp đi vào Như Ý phòng, lúc gặp gia nhân còn mỉm cười lễ độ hỏi thăm.

Lên lầu hai, hắn lặng lẽ đến trước cửa tú các, hôm nay Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao đang cùng ở trong tú các. Lúc này, nàng đang ngồi đối diện Tề Uyển Dao, nhíu mày đau khổ nhìn khung thêu hoa trên tay.

Tề Uyển Dao ngẩng đầu lên đúng lúc thấy Bùi Tử Quân, vừa định nói chuyện, Bùi Tử Quân liền đưa tay lên môi, ý bảo nàng tạm thời đừng nhắc Triệu Tương Nghi.

Thấy vậy, Tề Uyển Dao liền cười nói với Triệu Tương Nghi: “Thêu có khó cũng phải luyện nha, luyện nhiều sẽ giỏi thôi.”

“Nhưng bài học hôm nay của sư phụ thật sự rất khó, thêu lên thêu xuống, còn phải kết hợp với mấy loại châm pháp đã học trước kia, mà khám châm [thêu đâm xô] cùng lượn châm [thêu vòng] muội đều không giỏi, làm sao luyện bây giờ.

“Thật là, không phải lĩnh vực muội am hiểu nên càng học càng nản.” Triệu Tương Nghi mệt mỏi đáp.

Tề Uyển Dao ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Quân, bất đắc dĩ cười cười.

Bùi Tử Quân cũng cong môi cười, tựa cửa nhẹ giọng nói: “Vậy thì đừng luyện nữa, theo huynh ra ngoài chơi được không?”

Triệu Tương Nghi giật mình, quay đầu đã thấy nụ cười rạng rỡ của Bùi Tử Quân: “Sao huynh lại tới đây, không phải đang ở cửa hàng sao?”

Bùi Tử Quân nhẹ nhàng đi vào, đứng trước mặt Triệu Tương Nghi nói: “Buôn bán buổi chiều cũng ổn định, nên huynh ra ngoài một lát cũng không vấn đề gì.”

“Huynh không được tùy tiện khi dễ phụ thân ta. đừng tưởng phụ thân ta làm chương quỹ thì huynh có thể phui tay không làm gì.” Triệu Tương Nghi cố ý liếc Bùi Tử Quân một cái.

Bùi Tử Quân nhún nhún vai nói: “Cũng không còn cách nào, hôm nay có con quý nghịch ngợm từ xa chạy tới, ta đành bớt chút thời gian đi chơi với hắn, muội cũng biết công phu làm loạn của hắn mà.”

Triệu Tương Nghi nghe câu nói của Bùi Tử Quân, lập tức nhớ tới Mạc Thiếu Kỳ từng làm loạn trước mặt mình, lập tức run người, nhìn về phía Bùi Tử Quân nói: “Vậy vất vả cho huynh rồi.”

“Không phải muội mới nói buồn bực sao, hay theo chúng ta ra ngoài chơi một lát.” Bùi Tử Quân đề nghị.

Sắc mặt Triệu Tương Nghi chột trâm xuống, nàng đang ngại tở tở của Mạc Thiếu Kỳ, nàng thật sự không thích người con gái này lắm, nên cũng không muốn gặp mặt, mắt công lại cãi nhau.

Bùi Tử Quân giống như biết được Triệu Tương Nghi đang nghĩ gì, lập tức nói: “Muội yên tâm, hôm nay Nhã Như không có tới, cũng ít đi một người.”

“Sao huynh lại nói vậy.” Triệu Tương Nghi nhẹ giọng nói một câu, “Giống như muội đối với tỷ ấy rất hẹp hòi vậy, Uyên Dao tỷ tỷ thấy đúng không? Muội chưa nói gì, huynh ấy đã làm như muội không hoan nghênh người ta đến trấn này vậy.”

Bùi Tử Quân biết Triệu Tương Nghi trọng sĩ diện, vì vậy mới nói: “Dạ dạ, là huynh nói sai. Vậy Triệu tiểu thư có rảnh ra ngoài dạo chơi với bọn ta không?” Lại có thiện ý nhìn về phía Tề Uyển Ngọc, “Tỷ tỷ đi cùng luôn đi.”

Tề Uyển Dao lập tức từ chối: “Không được, tỷ cũng không quen người mà hai đứa vừa nói.” Nói xong lại cầm khung thêu lên, “Hơn nữa tỷ còn phải hoàn thành xong bài tập sư phụ giao nữa.”

“Uyển Dao tỷ tỷ thật nghiêm túc, tỷ càng như vậy, muội càng không thể đi, rõ ràng thêu không bằng tỷ, còn muốn ra ngoài chơi.” Triệu Tương Nghi cười nói.

Tề Uyển Dao xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, rồi cúi đầu tiếp tục thêu hoa.

“Vậy huynh đợi muội hỏi Sư phụ được không.” Triệu Tương Nghi buông khung thêu xuống, đi về phía Bùi Tử Quân.

“Huynh đã hỏi lão nhân gia trước rồi, không thành vấn đề, chúng ta đi thôi.” Bùi Tử Quân cao hứng nói.

“Thật là.” Triệu Tương Nghi nhìn Tề Uyển Dao, giả bộ thương tâm nói: “Sư phụ thật sự bỏ rơi muội, một lòng bồi dưỡng Uyển Dao tỷ tỷ, mới như vậy đã bỏ mặc ta.”

Nhưng thanh âm của Nhâm thị lại vang lên sau lưng Bùi Tử Quân: “Quá tốt, con không muốn đi sao, nếu muốn được ta coi trọng, vậy thì ở lại thêu hoa đi.” Vừa nói vừa nhìn về phía Bùi Tử Quân: “Còn con nữa, muốn ăn đòn sao? Ta trở thành lão nhân gia từ khi nào?”

“A, bà chủ Nhâm, không biết Người đang ở đây, con chỉ đang giỡn chơi thôi.” Gương mặt Bùi Tử Quân lúng túng, “Người nhìn còn rất trẻ, tuyệt đối không phải lão nhân gia.”

“Sư phụ.” Triệu Tương Nghi chột lên tiếng, dùng thanh âm cực kì mềm mại gọi Nhâm thị.

Nhâm thị không chịu nổi, vội vàng phát tay nói: “Đi đi, không ta lại bị con làm phiền chết. Có điều buổi học ngày mai phải hoàn thành xong bức tranh thêu, không được kiếm lý do tránh né nữa.”

“Dạ.” Triệu Tương Nghi nặng nề đáp một tiếng, sau đó nhìn về phía Tề

Uyên Dao nở nụ cười thật tươi, cô vũ nàg tiếp tục luyện tập.

Chương 154: Tương Nghi bị gãy răng

“Lâu rồi không ăn sủi cảo nhân tôm, ở huyện Giang Ninh làm không ngon bằng trấn Thanh Hà, chẳng hiểu cha ta có vấn đề gì, khi không lại chuyển nhà đến huyện Giang Ninh. Ta thật nhớ nơi này mà, nhớ lắm...” Suốt cả đường đi, Mạc Thiếu Kỳ bắt đầu xuất ra công phu lái nhải, hai người Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân sớm đã thành thói quen, dùng tay che hai tai lại.

“Người lái nhải cái gì nữa, chúng ta tìm nơi nào để ăn là được chứ gì.” Triệu Tương Nghi bỏ hai tay xuống, mắt hạnh tròn tròn trừng Mạc Thiếu Kỳ.

Mạc Thiếu Kỳ thấy hai người đã bỏ tay xuống giống như đã đoán, hướng y thỏa hiệp, y mới bằng lòng dừng lại, có chút đặc ý: “Đúng không, nghe theo lời đề nghị của ta là sáng suốt cỡ nào, cuối cùng hai người không phải đều nghe theo ta sao, bởi vậy ngay từ đầu đừng có cãi lại ta làm chi.”

“Người...Da mặt người thật quá dày mà...” Triệu Tương Nghi lắc đầu, không biết nói lại làm sao chỉ đành cười.

“Haizz, lần nào đi dạo phố cũng sử dụng chiêu này.” Bùi Tử Quân mở miệng, nhìn Mạc Thiếu Kỳ nói, “Ta thấy, lần tới nên đưa Mẫn Nhu đến trấn Thanh Hà, chờ lần sau người lái về đây, đã có khắc tinh khắc chế người rồi.”

“Đừng, đừng, đừng có đem con bé hột tiêu đó đến đây, nói cho hai người biết, ta chịu không nổi con bé đó.” Mạc Thiếu Kỳ nói liên tục.

“Đó cũng là tùy vào hành động của người mà định đoạt, đi thôi, chúng ta nên ăn chút gì đó đi.” Bùi Tử Quân đối với biểu tình đầy oán niệm của Mạc Thiếu Kỳ làm bộ như không thấy, liền dẫn đầu đi trước.

Mạc dù đã là buổi chiều, còn chưa đến giờ cơm, nhưng buôn bán trong quán vẫn tấp nập.

Đây chỉ là một quán ăn gia đình nhỏ, chỗ ngồi trong quán cũng rất ít, có vài khách nhân mua đồ mang về, chỉ vì mùi vị của nó rất hợp với khẩu vị của mọi người, giá cả cũng hợp lí, cho nên buôn bán rất tốt.

Ba đưa bé cùng đi vào trong cửa hàng, khó khăn lắm mới có một bàn vừa ăn xong, liền đến chỗ trống đó ngồi. Trong cửa hàng chỉ có một tiểu nhị duy nhất đang vội vã dọn bàn, lại nhiệt tình hỏi ba người họ muốn dùng gì.

“Ba lồng sủi cảo nhân tôm.” Mạc Thiếu Kỳ giành nói, hai mắt đều tỏa sáng, giống như người đã lâu rồi chưa ăn cơm vậy.

Triệu Tương Nghi bĩu môi, sau đó vô lực nhìn tiểu nhị kia nói: “Đừng nghe hắn, không cần nhiều như vậy đâu, chỉ cần hai lồng sủi cảo nhân tôm là được, còn nữa đem cho ta một chén canh đậu xanh.”

“Ai được rồi, xin hỏi còn muốn dùng gì nữa không?” Tiểu nhị nhiệt tình hỏi tiếp.

“Đem cho ta thêm chén canh đậu xanh nữa, còn nữa cho mỗi người bạn ta một đĩa rau trộn.” Bùi Tử Quân nhìn tiểu nhị cười ôn hòa.

Mạc Thiệu Kỳ ở một bên quyết miệng lầm bầm nói: “Gì cứ, hai người nói như vậy là ý gì, ừng có ở chôn đông người này mà trêu chọc ta.”

“Này, người nói những lời này là muốn ta cười rụng cả răng, nói giống như hai người bạn ta không cho người đồ ăn hay sao... Ta nói thiếu gia, đừng có xấu hổ như vậy, nhớ đến mỗi lần người về đây đều gọi rất nhiều đồ ăn, nhưng cuối cùng vẫn ăn không hết còn dư lại rất nhiều, có chút nào ít hơn ta? Nếu như người có thể ăn nhiều như vậy, ta nhất định sẽ không ngăn cản người.” Triệu Tương Nghi cố ý liếc Mạc Thiệu Kỳ

Nhưng Mạc Thiệu Kỳ vẫn oán giận nhìn hai người: “Tóm lại có phải hai người rất thích châm chọc ta không hả, hừ, xem ra lần sau ta phải tìm người đến trợ giúp...Đỡ phải một mình thân cô thế cô đấu với hai người.”

“Canh đậu xanh đến rồi, mau uống nhiều một chút, đừng nói nữa.” Bùi Tử Quân đem chén canh đậu xanh đặt vào tay Mạc Thiệu Kỳ.

Mạc Thiệu Kỳ tiện tay cầm muống quấy vài cái, sau đó bung chén canh lên uống vài hớp, rồi ngửa đầu ra hết sức vui vẻ nhưng rồi lại than thở: “Chỉ có trăn Thanh Hà là tốt nhất, ước gì có thể giống như hai người, được ở đây.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Cuộc sống của người vô cùng sung túc, người khác muốn mong cũng không được, người lại muốn đi ngược lại.” Triệu Tương Nghi khuấy chén canh đậu xanh, chợt nghe lời nói của Mạc Thiệu Kỳ, bèn ngược mắt lên nhìn y nói.

“Ba vị khách quan, đây là điểm tâm mới của tiệm tiểu nhân, bên trong có bỏ thêm quả hạch, hương vị rất ngon, mời ba vị nếm thử.” Tiểu nhị bung ba đĩa điểm tâm đến giới thiệu cho họ.

Mạc Thiệu Kỳ dẫn đầu dùng đũa gấp một miếng điểm tâm lên bỏ vào miệng, tinh tế cảm nhận hương vị của điểm tâm rồi mới nuốt xuống, cực kỳ hài lòng nói: “Mùi vị không tệ, ăn cũng ngon, hai người mau nếm thử đi.”

Triệu Tương Nghi cũng cầm đũa lên gấp một miếng ăn thử, thế nhưng vừa cắn hai cái, nàng đau đến mức xụ mặt xuống.

Bởi vì bên trong có bỏ thêm quả hạch cứng, răng cửa bên trái cắn trúng...Mà mấy ngày trước nó bắt đầu rụng rơ, Triệu Tương Nghi thâm tính, bây giờ mình đã bảy tuổi, cũng sắp đến tuổi phải thay răng rồi, chỉ là không ngờ đến nó lại đến sớm như vậy, nàng còn đang suy tính...ít nhất...phải chờ đến khi mình tám, chín tuổi...không biết có phải là do lúc nhỏ ăn thô lương và thực vật cứng nhiều hay không mà mới làm cho răng sữa nhanh rụng rơ đến thế.

“Muội làm sao vậy?” Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Nghi nhăn mặt lại, lo lắng hỏi.

Mạc Thiếu Kỳ đang ăn rất ngon miệng, nào chú ý đến Triệu Tương Nghi, vẫn tiếp tục ăn sủi cảo nhân tôm của mình.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, bởi vì cơn đau này như muối sát vào vết thương, trong mắt nhất thời dâng lên một hàng nước, nàng quay sang chỗ khác nhổ ra thứ trong miệng, kinh ngạc phát hiện, thứ mình nhổ ra mang theo vài tia tơ máu...

Răng thật sự bị gãy ư.

Nàng vội uống một hớp canh đậu xanh súc miệng, sau đó dùng lưỡi cẩn thận đụng đến chỗ răng cửa, thấy vẫn còn ở vị trí cũ, nhưng rơi một nửa, Triệu Tương Nghi không khỏi nhức đầu, mới nãy chỉ có đau một ít, nếu như rơi xuống hết thì tốt rồi. Đau có đau như vậy?

Lại sợ gặp lại tình huống kiểu này, Triệu Tương Nghi chỉ uống canh đậu xanh thôi, thê nhưng canh đậu xanh đã lạnh, càng thêm kích thích chỗ răng cửa sắp rơi, cũng rất là đau.

Cuối cùng Triệu Tương Nghi cũng không ăn nữa, chỉ thấy hai người đối diện vẫn đang thưởng thức món ăn mới.

“Mau ăn tiếp đi, món này thật ngon, ngươi sao lại không ăn nữa?” Mạc Thiếu Kỳ còn đang nhai sủi cảo nhân tôm trong miệng, mặt không hiểu nhìn Triệu Tương Nghi hỏi.

Triệu Tương Nghi nhíu mày, Mạc Thiếu Kỳ chỉ lớn hơn mình có mấy tháng, sao hắn còn chưa thay răng ta? Hay là do xuất thân giàu có, từ nhỏ đã ăn đồ ăn làm nhuyễn thơm ngon, cho nên răng chưa có rụng rơ sao?

Nghĩ thế, Triệu Tương Nghi phiền não dùng đũa đưa chân nhỏ, ngộ nhờ chỉ vì nguyên nhân này mà răng nàng lại bị gãy thì làm sao? Chưa nói đến việc sau này răng mới mọc ra, bị lệch một cái sẽ khó coi chết đi được?

Khó trách, người cổ đại mỗi khi cười đều chú ý không để lộ hàm răng, càng nghĩ càng thấy khôi hài.

“Nghĩ đến chuyện gì mà cười vậy? Nhất định rất vui đi? Bùi Tử Quân đặt đũa xuống, nghiêm túc nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, vừa mở miệng nói một chữ, cái răng sắp rơi xuống cắn trúng đầu lưỡi, đau đến mức nàng muốn bật khóc, hơn nữa trong miệng có một vị ngọt tanh, hẳn là lại chảy máu tiếp....

“Chờ một chút. . .” Triệu Tương Nghi dùng tay ra dấu xin lỗi cả hai, sau đó quay mặt sang một bên khom người xuống, cẩn thận kiểm tra cái răng cửa.

Nàng dùng tay chạm đến một chút, phát hiện răng đã gãy xuống hết, chẳng qua chảy máu là do còn dính chút lợi trên răng.

Chờ nàng đem răng cửa lấy ra, liền cảm giác chỗ gãy không còn đau như ban nãy nữa, Triệu Tương Nghi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa

ngồi thẳng người lên, đưa cái răng cửa còn dính máu chìa ra cho hai người xem: “Hai người nhìn đi, ta gãy răng rồi.”

Chương 155: Diệt Thường Niên tìm tới cửa

“A, có đau không?” Bùi Tử Quân lo lắng hỏi Triệu Tương Nghi, vội vàng đem đĩa rau trộn của nàng để qua một bên.

Nhưng Mạc Thiếu Kỳ lại chỉ vào Triệu Tương Nghi cười gập cả người, trong miệng y vẫn còn nhai sủi cỏ nhân sâm, suýt nữa bị nghẹn chết. Lúc này Triệu Tương Nghi vô cùng oán giận nhìn Mạc Thiếu Kỳ.

“Thiếu Kỳ đừng cười nữa, chờ đến lúc người thay răng rồi, không biết sẽ cảm thấy đau như thế nào đâu.” Bùi Tử Quân giận tái mặt nói.

Nhưng Mạc Thiếu Kỳ lại khoát khoát tay, cười đến thở không ra hơi, sau khi bình tĩnh lại, y buồn cười nhìn Triệu Tương Nghi: “Đó, ai bảo người ăn nói lung tung, lúc này nói gì nhỉ? À lời của ta nói khiến cho người cười phải rụng răng... Ha ha ha, bây giờ không phải răng cửa của người rụng xuống sao?”

Triệu Tương Nghi đầu đầy hắc tuyến, đối với sự trêu chọc của Mạc Thiếu Kỳ, nàng có thể dôi lòng nói không đúng ư... Xem ra lần sau phải chú ý lời ăn tiếng nói, lỡ thành hiện thực, không phải làm cho nàng xấu hổ chết sao?

Bùi Tử Quân vội vã trả tiền cơm, đứng dậy nhìn sang Triệu Tương Nghi nói: “Đi thôi, hôm nay đi dạo tới đây, mau về tìm Triệu nãi nãi nhìn xem, muội nhìn mặt muội đi, đau đến mức trắng bệch.”

Triệu Tương Nghi nhíu chặt mày, sau đó khoát tay, lúc nói chuyện tận lực không đụng đến chỗ răng gãy: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, có thể vừa rồi không cẩn thận cắn mạnh, cho nên lúc này mới đau như thế.”

“Không có biện pháp, phải về ngay.” Mặc dù Mạc Thiếu Kỳ rất nghịch ngợm, nhưng cũng là người biết nặng nhẹ, sẽ không hờ dờ như vậy đâu.

Triệu Tương Nghi lắc đầu: “Đừng nha, đây chỉ là chuyện nhỏ, ai cũng có lúc phải thay răng mà, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi, đừng để chuyện này làm cho mất hứng. Dùng nước ấm súc miệng sẽ không còn đau nữa.”

“Muội thực không sao chứ?” Bùi Tử Quân hỏi mãi, hẳn biết lúc thay răng đều rất đau, hơn nữa nhìn những đứa trẻ khác mỗi lần thay răng đều khóc bù lu bù loa, nhưng Triệu Tương Nghi thì ngược lại.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, bảo tiểu nhị bưng cho nàng một chén nước ấm, rồi súc miệng, cảm thấy đã tốt hơn.

Nhìn cái răng cửa còn dính máu để trên bàn, Triệu Tương Nghi cảm thấy dạ dày co quắp một trận, cuối cùng lấy hết toàn bộ dũng khí, cầm cái răng cửa kia lên, đứng dậy chuẩn bị đem ném.

Bùi Tử Quân thấy thế lập tức ngăn lại: “Muội đừng có làm vậy, cái này không thể tùy tiện ném đi.”

“A?” Động tác trên tay Triệu Tương Nghi cứng lại, “Có ý tứ gì?”

“Muội bỏ vào trong túi trước đi, một lát nữa về nhà rồi hãy ném, những chuyện như thế này hãy để cho triệu nãi nãi nói rõ ràng cho muội biết.” Bùi Tử Quân nói, lại quan tâm hỏi, “Bây giờ thấy tốt hơn chưa?”

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi, không còn đau nữa, chúng ta tiếp tục dạo phố thôi.”

Chỉ là, cầm răng cửa trong tay, Triệu Tương Nghi cố khuyên mình nhưng không thể nào chấp nhận việc bỏ nó vào túi... Tuy nói là đồ của mình, nhưng nó còn mang theo vết máu, gợi cho nàng nhớ cái cảm giác đau buốt lúc này, cũng không ngừng nhắc nhở chính mình, cái này rất dơ... Ít nhiều vẫn có vi khuẩn bám lên trên đó.

“Dùng chén nước này rửa sạch đi.” Bùi Tử Quân đương nhiên nhìn thấu tâm tư của Triệu Tương Nghi, vì vậy đề nghị.

Mạc Thiệu Kỳ im lặng ăn xong miếng sủi cảo nhân tôm cuối cùng trong lòng, rồi mới ngẩng đầu lên đặc ý nói: “Hai người xem, hôm nay ta ăn hết đồ ăn, không có bỏ thừa nha.”

“Người không thể để lại một ít cho muội muội Hoàng Lâm sao?” Bùi Tử Quân vẽ mặt “Khinh bỉ” nhìn Mạc Thiệu Kỳ.

“Muội như vậy cũng đâu có ăn uống được...” Triệu Tương Nghi vừa nghĩ tới ăn, hàm răng đặc biệt mặn cảm, thấy Bùi Tử Quân vì vậy mà nói Mạc Thiệu Kỳ vài câu, Triệu Tương Nghi liền chủ động thay Mạc Thiệu Kỳ nói vài câu.

Ba người rời khỏi quán nhỏ, Triệu Tương Nghi đem răng cửa bỏ vào trong túi, thế nhưng bởi vậy, lúc nàng bước đi thập phần căng thẳng, giống như trong túi nàng không phải là răng mà là bom nổ chậm vậy.

Cùng lúc cả ba đang đi dạo quanh chợ, thì ông chủ Diệp thị tú phường Diệp Thường Niên đến Thiên Hi Lâu tìm Triệu Tín Lương.

Lúc đó, Triệu Tín Lương đang ở trong phòng thu chi tính toán sổ sách, Diệp Thường Niên đến cũng làm cho Triệu Tín Lương cảm thấy bất ngờ, có điều nhớ lại chuyện đã xảy ra ở huyện Giang Ninh ngày đó, trong lòng Triệu Tín Lương đã biết mục đích của Diệp Thường Niên đến đây tìm mình.

Đến cửa là khách, mặc dù trong lòng Triệu Tín Lương không thích Diệp Thường Niên, nhưng vẫn lệnh cho tiểu nhị dâng trà.

Diệp Thường Niên không biết xấu hổ, còn tự cho mình thực sự là khách, đoan chính ngồi trên ghế, hưởng thụ phục vụ của tiểu nhị.

“Diệp lão bản đến đây có chuyện gì?” Triệu Tín Lương ngồi ở chỗ tính sổ sách lúc này nhìn Diệp Thường Niên, khoảng cách giữ hai người khá xa, cũng không có gần.

Khoé mắt Diệp Thường Niên khẽ nhíu lại, rồi giãn ra như bình thường, nở một nụ cười cứng ngắc: “À, ta luôn cảm thấy hai người chúng ta ở cùng một trấn mở cửa hàng kinh doanh, cũng chưa chính thức gặp qua một lần, cũng nên có một mối quan hệ hữu hảo. Cho nên ta đặc biệt đến đây tìm Triệu

lão bản, không nghĩ Triệu lão bản đang bận rộn như vậy, nói thế chắc Thiên Hi Lâu của Triệu lão bản kiếm không ít tiền đi?”

“Khiến cho Diệp lão bản chê cười, ta chỉ mở một cái tửu lâu nhỏ, miễn cưỡng có thể nuôi sống gia đình. Đâu thể nào so sánh với Diệp lão bản được? Không chỉ có sản nghiệp ở trấn Thanh Hà, còn có ‘đất dụng võ’ ở huyện Giang Ninh à.” Triệu Tín Lương cười châm chọc, trong lời nói mang theo sự mỉa mai. Hẳn kỳ thực ít khi nào châm chọc người khác, nhưng Diệp Thường Niên là người tâm bất chính, thủ đoạn tàn ác, hẳn ta đối với Nhâm thị làm ra nhiều chuyện ghê tởm như thế, Triệu Tín Lương mới mỉa mai châm chọc hẳn ta.

“Trí nhớ của Triệu lão bản thật tốt.” Diệp Thường Niên âm dương quái khí trả lời một câu.

“Trí nhớ không tốt vạn nhất bị người ta lừa thì làm sao, hơn nữa còn bị thua thiệt.” Triệu Tín Lương tự tiểu phi tiểu nhìn Diệp Thường Niên, “Trí nhớ của Diệp lão bản cũng không quá tệ đi, hẳn là có một vài việc Diệp lão bản vẫn nhớ rất rõ, cho nên không thể ngủ ngon được nhỉ? Người mà, phải sống cho trong sạch, không nên làm những chuyện trái với lương tâm, bằng không, trong lòng sẽ luôn cảm thấy bất an, Diệp lão bản cảm thấy đúng không?”

Các ngón tay Diệp Thường Niên cơ hồ muốn phát run, khóe mắt nhú lại, chỉ thấy hẳn ta cực lực khống chế tâm tình của mình, cắn chặt môi, từ trong kẽ răng nặn ra từng chữ: “Triệu lão bản, con người phải có lòng khoan dung, làm việc không nên quá quyết tuyệt như vậy.”

Triệu Tín Lương ngẩng đầu, nhìn Diệp Thường Niên, thấy hẳn ta tức run người, mà còn cố gắng khắc chế tâm tình, trong lòng không khỏi tán thán.

“Vậy cũng nên xem là chuyện gì, người nào.” Triệu Tín Lương trả lời Diệp Thường Niên, hẳn biết, Diệp Thường Niên lần này đến Thiên Hi Lâu, sẽ không đơn giản tới làm thân, chẳng lẽ đến đây uy hiếp hoặc giải thích chuyện xảy ra ở huyện Giang Ninh là hiểu lầm tránh để người khác không có hảo cảm.

“Triệu lão bản” Diệp Thường Niên bỗng nhiên cất cao âm lượng.

“Diệp lão bản, nơi này chính là địa bàn của ta.” Triệu Tín Lương đứng dậy, dùng tư thế cao nhìn xuống Diệp Thường Niên, đối mặt với tình hình lúc này, hẳn Triệu Tín Lương cho tới bây giờ cũng sẽ không mảy may e ngại, bởi vì từ rất lâu hẳn đã hiểu rõ, trong nhà này nếu hẳn không mạnh mẽ đương đầu mọi chuyện thì sẽ không có ai bảo vệ cho thân nhân.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Diệp Thường Niên cố gắng đè xuống cơn giận trong lòng, tay phải càng phát run hơn, sau khi bình tĩnh lại mới đứng lên, bình thản nhìn Triệu Tín

Lương, nét mặt thành khẩn nói: “Ta biết, Triệu lão bản là người thành thật, cho nên ta sẽ không cùng Triệu lão bản quanh co lòng vòng.”

Triệu Tín Lương không nói, chờ xem Diệp Thường Niên miệng chó có thể phun ra ngà voi gì.

“Sự thật là lúc Triệu lão bản ly khai huyện Giang Ninh lần trước, ta đã điều chỉnh là người trong bộ trang ở huyện Giang Ninh... Chuyện Triệu lão bản thấy lần trước, thật ra là do hoá kế trong bộ trang làm chuyện xấu, nếu Triệu lão bản không tin ta có thể đưa hoá kế đó đến đây đòi chất, nhắc đến thiếu sót này còn không nhắc đến sự thận trọng của Triệu lão bản, nếu không ta cũng sẽ không phát giác ra được, mặc kệ triệu lão bản có tin hay không, dù sao Diệp Thường Niên ta là người ngay thẳng, lần này cố ý đến tìm Triệu lão bản giải thích, chính là hy vọng Triệu lão bản không hiểu lầm về nhân phẩm của ta, ta thật tâm muốn cùng Triệu lão bản kết giao bằng hữu.” Nếu chỉ đơn thuần nhìn về bề ngoài của Diệp Thường Niên, đúng là không nhìn ra có gì khác lạ, nếu là người không biết nội tình trong đó, sợ rằng cũng tin tưởng lời nói này của hắn ta.

“Sao? Kỳ thực chuyện này cũng không liên quan gì đến ta, ta vẫn chưa mua đồ ở bộ trang của Diệp lão bản, cũng không có tính là khách nhân bị hại, lời này diệp lão bản nên đi tìm những khách nhân trong quán mà giải thích, chứ không nên chạy đến trước mặt ta giải thích.” Triệu Tín Lương ngồi lại trên ghế.

Diệp Thường Niên nhíu mày, hai tay đặt sau lưng hung hăng nắm thành quyền, nhưng trên mặt vẫn niềm nở tươi cười như trước: “Triệu lão bản nói rất đúng, chuyện ngày đó, ta cũng đã đuổi hoá kế kia đi rồi, cũng đã phái người đến chỗ các khách quen giải thích, về phần Triệu lão bản thì ta nghĩ mình nên tự mình đến giải thích.”

“Đây không tính là một chuyện nhỏ, theo như lời Diệp lão bản nói, như vậy ở huyện Giang Ninh ắt đã xảy ra một hồi biến động phải không? Sao ta không nghe thấy chút tin tức gì hết nhỉ?” Lúc này Triệu Tín Lương cũng không có rãnh rỗi tranh cãi với Diệp Thường Niên

Diệp Thường Niên cố nén giận, sau đó lại chuyển trọng tâm sang câu chuyện khác: “Chuyện này ta phái người bí mật làm, nhưng ta cũng đã sai người bồi thường cho những khách nhân đó, bọn họ hẳn sẽ không rãnh rỗi đi nói bậy, hại danh tiếng của ta...A, được rồi, nghe nói Triệu lão bản thán trước chính thức gia nhập hiệp hội thương nghiệp ở huyện Giang Ninh phải không? Câu chúc mừng này tuy hơi trễ, mong Triệu lão bản không chê cười, ta còn cảm thấy ghen tỵ với Triệu lão bản đó.”

Biểu tình của Triệu Tín Lương như trước nhàn nhạt không nói, hẳn biết Diệp Thường Niên cũng chưa gia nhập làm thành viên của hiệp hội thương nghiệp, còn tại sao Bùi Hạ Niên chậm chạp không mời hắn ta nhập hội, hẳn là huynh ấy biết rõ cách hành xử của Diệp Thường Niên.

“Là do ta vận khí tốt thôi.” Triệu Tín Lương cũng không giống như trong tưởng tượng của Diệp Thường Niên, sẽ nói thật nhiều chuyện bên trong hội thương nghiệp.

Nhưng Diệp Thường Niên cũng không phải là kẻ lỗ mãng: “Ai, Triệu lão bản n1oi xem ta ở trên trần mở cửa hàng đã nhiều năm như vậy, mắt nhìn thấy những người khác đều vào hiệp hội thương nghiệp, còn mời ta đến ăn mừng, trong lòng ta cảm thấy rất buồn... Nghe nói Triệu lão bản và hội trưởng quan hệ rất tốt, chẳng biết Triệu lão bản có thể giúp ta hỏi một chút...”

“Diệp lão bản.” Triệu Tín Lương mạnh mẽ cắt đứt lời Diệp Thường Niên nói, “Ta là do may mắn, nên mới có thể được bọn họ thưởng thức, yêu cầu của ngài xin thứ cho ta lực bất tòng tâm, nếu muốn vào hiệp hội thương nghiệp, thì ngài nên thay đổi lại cách đối nhân xử thế của mình đã.”

“Triệu lão bản, ta không biết ngài sau này có hối hận hay không, nhưng ta khẳng định, sau này ngài sẽ hối hận.” Giọng nói của Diệp Thường Niên bỗng nhiên nghiêm túc hẳn, có điều, sau đó lập tức nở nụ cười nham hiểm, chỉ vào Triệu Tín Lương cất giọng nói, “Ai dà, nhìn xem, Triệu lão bản nghe ta nói có một câu đã sợ rồi, ta nói giỡn đó.”

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một cái túi màu đỏ được gói kỹ, nhìn thật nặng, Triệu Tín Lương nhíu mày, trong lòng đã có ý muốn đuổi khách.

Nhưng động tác của Diệp Thường Niên không nhanh không chậm chỉ thấy hắn ta mở vải đỏ ra, trước mắt Triệu Tín Lương sáng hoắc, thỏi bạc trắng đến chói mắt chân chân thật thật đặt ngay trước mắt.

Mấy ngày qua tiếp xúc với tiền nhiều, Triệu Tín Lương đã có thể nhanh chóng đoán được, một thỏi bạc Diệp Thường Niên cầm trong tay tương đương với giá năm mươi lượng, mà tính sơ sơ đồng ấy chắc cỡ gần ba trăm lượng.

Diệp Thường Niên thấy Triệu Tín Lương có chút run sợ, trong lòng không khỏi cao hứng, có chút hài lòng cười nói: “Thế nào? Chỗ này ít nhiều hơn ba trăm lượng bạc, Triệu lão bản còn hài lòng không?”

“Diệp lão bản nói vậy rất kỳ quái đấy.” Triệu Tín Lương ngược lại lạnh lùng nói, trong lòng cũng đoán được ý đồ của Diệp Thường Niên.

“Chỉ cần Triệu lão bản đáp ứng ta hai chuyện, ba trăm lượng bạc này sẽ là của ngài, đối với Triệu lão bản mà nói, đây chỉ là hai chuyện đơn giản, nhưng ba trăm lượng bạc không phải là con số nhỏ, cũng đủ cho Triệu lão bản ở trấn Thanh Hà mua ba toà nhà rồi.” Diệp Thường Niên nói chuyện khẩu khí thập phần tự tin, hình như phi thường nắm chắc có thể làm cho Triệu Tín Lương tâm động, thay đổi chủ ý giúp mình.

Nhưng Triệu Tín Lương không chút nghĩ ngợi cự tuyệt Diệp Thường Niên: “Diệp lão bản, ngài không cần nói nữa, ta sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngài, mặc dù ta xuất thân là nông hộ, nhưng ta làm người cũng có

nguyên tắc riêng của mình, ta muốn kiếm tiền thuận khiết, chứ không phải bằng cách này.”

“Hắc” Diệp Thường Niên bỗng nhiên nóng nảy, “Triệu lão bản hãy nghe ta nói hết đã, ta không có bảo ngài đi làm những chuyện giết người phóng hoả, ta chỉ muốn ngài không nên đem chuyện lần trước nói ra bên ngoài, mặc dù là sai lầm của hoả kế, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ta và sinh ý... Và lại, cũng mong ngài có thể ở hiệp hội thương nghiệp nói đỡ cho ta vài câu. tốt nhất là có thể tiến cử ta với hội trưởng.... Ôi chao ôi chao ôi chao, Triệu lão bản, ngài hãy nghe ta nói hết đã.”

Diệp Thường Niên còn chưa nói xong, Triệu Tín Lương liền đem hấn ta kéo ra ngoài: “Ngài không cần nói nữa, mặc kệ là chuyện gì, ta cũng sẽ không đáp ứng.”

”Triệu lão bản, ngài nên suy nghĩ thật kỹ, chỗ này là vàng thật, bạc thật, ba trăm lượng đó, nếu ngài thấy thiếu, ta có thể đưa thêm.” Diệp Thường Niên giã dựa nói.

Nhưng Triệu Tín Lương mặt lạnh nói: “Đây không phải là vấn đề tiền nhiều hay ít, Diệp lão bản, xem ra ngài thật sự không biết rõ về con người ta. Người đâu, tiền lão bản ra khỏi Thiên Hi Lâu.”

Lúc này Diệp Thường Niên càng thêm giã dựa, Triệu Tín Lương khó khăn lắm mới đuổi hấn ta đi được, lúc trở lại phòng thu chi, cũng đã không còn tâm tư tính toán số sách nữa.

Nhìn canh giờ cũng không sai biệt mấy, Triệu Tín Lương liền xuống lầu dặn dò chương quỹ vài câu, sau đó một mình đi bộ về nhà.

Chương 156: Gây sự trước cửa Như Ý phòng

Vừa mới bước vào cửa nhà, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười, lòng Triệu Tín Lương vốn không yên nghe thấy tiếng cười cũng bình tĩnh lại, có loại cảm giác đặc biệt yên bình.

Phương thị thấy Triệu Tín Lương liền bước đến đón vào, cười khanh khách nói: “Tín Lương a, Tương Nghi nhà chúng ta hôm nay đã thay răng, con bé thật sự trưởng thành rồi.”

Triệu Tín Lương nghe vậy, giật mình, nhìn con gái mình, con bé mặc một bộ hồng y ngồi trong sân hóng mát, cau mày lại, cứ ngỡ là vì chuyện gì mà buồn rầu.

“Mấy ngày tới con đừng có ăn dưa hấu ướp lạnh, uống nhiều nước ấm vào.” Triệu Tín Lương sai bước đến chỗ Triệu Tương Nghi ngồi, khom người ôm nàng lên, cọ cọ mặt nàng, “Tương Nghi nhà chúng ta đúng là đã lớn rồi, ôm cũng cảm thấy nặng hơn.”

“Nhưng con muốn ăn dưa hấu... Răng của con đâu có dễ gãy như vậy, bà nội từng kể lúc cha còn bé, cũng giống con thay răng, nhưng đâu có chịu nghe lời không phải vẫn ăn lương thực khô và băng lạnh đấy thôi sao?” Triệu Tương Nghi lâu bầu nói, dưa hấu là trái cây nàng thích ăn nhất, bây giờ nhà khá giả, mùa hè nàng có thể ăn dưa hấu, Triệu Tương Nghi vẫn xem đây là chuyện vui nhất trên đời.

“Vậy con xem răng của cha này.” Vừa nói Triệu Tín Lương đã mở miệng, “Luôn có mấy cái không bằng phẳng, con là một cô gái, càng phải chú ý hơn, trước kia trong nhà không có điều kiện, bây giờ nhà đã khá giả, cha nhất định không thể cho con uỷ khuất được. Con gái ngoan của cha, trước nhìn chút nha, chờ răng con mọc lại rồi, cha sẽ mau cho con ăn thảo thích, có được không?”

“Chờ răng con mọc lại thì mùa hè cũng đã qua rồi...” Triệu Tương Nghi tiếp tục lẩm bẩm, nhưng khi thấy Triệu Tín Lương cung chiêu nhìn mình, trong lòng Triệu Tương Nghi cảm thấy ấm áp, ôm cổ phụ thân cười nói, “Con rất ngoan, cha nói đúng không?”

“Đúng, con là con gái ngoan của cha.” Triệu Tín Lương lấy tay捏 cái mũi nhỏ của Triệu Tương Nghi, “Được rồi, răng gãy đâu rồi, có dựa theo quy củ ném đi không?”

“Bà nội đã dặn dò.” Triệu Tương Nghi gật đầu, “Gãy răng trên thì ném dưới giường, gãy răng dưới thì ném lên nóc nhà, như vậy sau này lớn lên răng của con mới đều được.” Nàng cầu hồ đem quy cũ mà Phương thị nói thuật lại lần nữa, kỳ thực nàng muốn giải thích cho mọi người biết, làm như vậy cũng vô ích thôi, hàm răng đều hay không đều đều phụ thuộc vào độ bảo vệ của lợi, còn có hàm răng có hư hay không, cũng không có liên quan đến

tục lệ này...

Nhưng nhìn bộ dáng của bà nội và phụ thân thành thật, Triệu Tương Nghi không đành lòng nói cho họ biết sự thực.

“Nào, mở miệng ra cho cha xem răng của con.”

“Không nên, dù tốt hay xấu cũng không cho xem.” Triệu Tương Nghi nhỏ bồng nhiên ôn ào không cho.

Sau khi đi dạo phố về xong, nàng gấp rút lấy gương ra xem, phát hiện thiếu mất một cái răng cửa thật là tức cười, làm nàng nhớ đến kiếp trước khi xem tiểu phẩm Bạch Vân Hắc thổ, Tống Đan Đan diễn vai Bạch Vân hình tượng ấy... Lúc đó làm cho nàng muốn buồn nôn.

“Nào, nào, ngoan, mở miệng ra cho cha nhìn một cái, không xấu không xấu, Tương Nghi của cha là đứa trẻ đẹp nhất.” Triệu Tín Lương cũng không cảm thấy xấu hổ, lớn tuổi như vậy rồi mà lại đi nịnh con gái.

“Con đừng có dạy hư con bé.” Lúc Phương thị đi qua, thuận miệng nói, “Sau này lỡ con bé chỉ nhìn người qua vẻ bề ngoài thì sao đây?”

“Tương Nghi nhà ta sẽ không như vậy đâu, có đúng không Tương Nghi?” Triệu Tín Lương ôm Triệu Tương Nghi đi vào phòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mấy ngày sau, răng cửa bên phải của Triệu Tương Nghi cũng gãy, vậy thì xong, hai cái răng cửa đều gãy hết, nói tới nói lui có thể cho gió lọt vào, cực kỳ khó coi.

Chẳng qua, nàng dực theo tri thức khoa học thấy như vậy cũng tốt, răng cửa đều gãy hết, đến lúc răng mọc lại sẽ đều nhau, sẽ không có bên dài bên ngắn, đảm bảo cho răng mới mọc ra vừa đều vừa đẹp. Hình tượng bên ngoài của một cô gái nhất là ở thời đại này đều được chú trọng, còn liên quan trực tiếp đến chung thân đại sự.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi ở trong tú các Như Ý phường luyện tập nữ hồng, chợt nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, không khỏi phân tâm, liền đặt khung thêu xuống, ra bên ngoài nhìn xem.

Tê Uyển Dao thấy thế liền khuyên nhủ: “Tương Nghi, sư phụ có nói, lúc làm việc không nên chú ý xung quanh, mặc kệ bên ngoài có chuyện gì xảy ra, chúng ta chỉ để ý đến chuyện mình cần làm là tốt.”

“Tỷ đều đem lời sư phụ nói thành kim ngôn hết rồi.” Triệu Tương Nghi trêu ghẹo nói, cầm khung thêu lên, nhăn mày lại, “Đau răng quá.”

“Được rồi, muội vừa mới thay răng đừng có dùng lưỡi liếm chỗ trống kia, như vậy sau này răng mọc ra sẽ không đều.” Tê Uyển Dao nhớ tới việc này ngẩng đầu lên dặn Triệu Tương Nghi.

“Ừ, bà nội cũng nói thế, muội sẽ chú ý.” Triệu Tương Nghi đáp, tiếng ồn ào bên ngoài càng thêm mãnh liệt, trong lòng Triệu Tương Nghi mơ hồ có

chút bất an, nhìn Tề Uyển Dao nghi ngờ nói, “Tiếng ồn bên ngoài không giống như tiếng huynh náo thường ngày của phố xá, liệu trước cửa tú phường đã xảy ra chuyện chẳng?”

“Đừng có đoán mò, sẽ không có chuyện gì đâu, sư phụ không có ở lâu hai...” Lúc Tề Uyển Dao nói chuyện, cũng nhìn dây hành lang gấp khúc ở lâu hai, không thấy thân ảnh của Nhâm thị ở nơi nào hết, nghi ngờ nhíu mày, “Kỳ quái, lúc này, sư phụ nên đứng ở đó quan sát một lúc chứ, bây giờ đi đâu rồi?”

“Không được, mọi người phải đi nhìn xem xảy ra chuyện gì.” Triệu Tương Nghi đè xuống bất an trong lòng, để khung thêu xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tề Uyển Dao ở sau lưng nàng hô: “Tương Nghi mau quay lại luyện tập đi, đừng có lo chuyện bên ngoài.”

Nhưng Triệu Tương Nghi lại chạy thật nhanh xuống lầu, đã sớm không thấy thân ảnh.

Tề Uyển Dao bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn tú phẩm chưa làm xong của Triệu Tương Nghi, lại nhìn sang cửa mình hoa văn rất đẹp, dưới dao động, cuối cùng buông khung thêu xuống, ra ngoài cửa, lúc này trong lòng Tề Uyển Dao cũng không yên, Nhâm thị không có ở đây, bèn theo bước chân Triệu Tương Nghi đi xuống dưới xem tình hình ra sao.

Lúc Tề Uyển Dao chạy xuống lầu, cửa trước tú phường đã sớm nháo ầm lên.

Ước chừng có tám, chín hán tử hung hãn cầm mộc côn bao vây Nhâm thị trước cửa Như Ý phường, nhìn tình hình hết sức là căng thẳng.

Tề Uyển Dao sợ đến hai chân đều run, phản ứng đầu tiên là cho rằng những người này là người của Niên lão gia, có lẽ phát hiện hành tung của mình, cho nên mới đến đây vây bắt.

Tề Uyển Dao rất muốn chạy về tú các ở lâu hai, nhưng hai chân giống như mọc rễ, cắm chặt dưới đất, không thể di chuyển được, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch.

Nhâm thị lo lắng, xoay người vừa lúc nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Tề Uyển Dao, vì để Tề Uyển Dao an tâm liền liếc mắt trấn an, bởi vì đám người này không phải vì Tề Uyển Dao mà tới, sợ Tề Uyển Dao bị kinh sợ, Nhâm thị bảo A Bình đưa Tề Uyển Dao quay về tú các.

Tề Uyển Dao đỡ tay vịn cầu thang đứng tại chỗ không nhúc nhích, chờ A Bình bước đến giải thích nàng mới thở phào nhẹ nhõm, an tâm để A Bình đưa về tú các.

Bên này, Nhâm thị xoay người tiếp tục nhìn đám hán tử này, Triệu Tương Nghi chẳng biết đã chạy đi nơi nào, có điều mọi người bây giờ đều hỗn loạn lo lắng, nào nghĩ xem con bé này đi đâu.

“Ông rút cuộc muốn thế nào, giữa ban ngày ban mặt không biết xấu hổ

mà đem người đến đây, nếu như ông dám đến đây gây sự với tú phường của ta, thì đừng trách ta đi báo quan.” Nhâm thị trợn mắt nhìn Diệp Thường Niên, từ trước đến nay nàng và Diệp Thường Niên đều ở trong tối ngầm đấu đá với nhau, nay ông ta đột nhiên dẫn người đến đây gây sự cũng làm cho nàng không kịp chuẩn bị gì hết.

“Ta muốn thế nào ư? Nhâm lão bản, bà chủ Nhâm.” Diệp Thường Niên tiến lên vài bước, đẩy đám người xem náo nhiệt ra, đi đến trước mặt Nhâm thị, “Ta cũng muốn hỏi bà một chút, bà nghĩ ta muốn làm gì.”

“Bà đến trấn Thanh Hà này đã hai năm, kiếm được không ít lợi đi? Nhưng vì sao bà luôn muốn đối địch với ta?” Diệp Thường Niên nắm chặt song quyền, cực kỳ phẫn uất nói, sau đó hạ thấp giọng đủ để cho Nhâm thị nghe, “Thật xinh đẹp, bà chủ Nhâm à. Ta và bà chỉ có xung đột một chút thôi, bà lại hại bỏ trang ở huyện Giang Ninh của ta mất đi một khách hàng lớn, danh tiếng cũng xấu đi, sinh ý tuột xuống không ngừng.”

“Là ông ở khắp nơi không chịu bỏ qua cho ta đây thôi? Từ trước đến nay ta thậm chí mong sống một cuộc sống yên lành, nay ông đối với ta bất nhân, vậy đừng trách ta vô tình.” Nhìn tình hình này, lại nghe lời Diệp Thường Niên nói, Nhâm thị đã hiểu tại sao ông ta lại đến đây rồi.

Lúc Triệu Tín Lương kể cho nàng nghe bí mật kia, nàng lập tức hành động, tên tiểu nhân Diệp Thường Niên này trước giờ đều dùng kế ngáng chân nàng, lại đi khắp nơi tung tin đồn nhảm, làm hại nàng chịu không ít uỷ khuất, nàng cũng không phải là thánh nhân lấy ân báo oán, bây giờ để cho nàng nắm được nhược điểm, không phải cũng nên đè xuống cái kiêu ngạo đó của ông ta sao?

Vì vậy mấy ngày trước, nàng tìm cách liên hệ với khách hàng lớn của Diệp Thường Niên ở huyện Giang Ninh, bí mật đem chuyện Diệp Thường Niên dùng vải kém giả làm vải quý bán trong bỏ trang cho vị khách đó nghe, kết quả vị khách đó giận tím mặt, thiếu chút nữa phá nát bỏ trang.

Chuyện này gây huyên náo rất lớn, có thể nói ở huyện Giang Ninh ai nấy đều biết, cho nên bỏ trang không thể tiếp tục buôn bán nữa, Diệp Thường Niên lo lắng tìm người chịu tội thay đưa ra làm sáng tỏ sự thật, nhưng hiệu quả không được tốt lắm.

Chuyện vừa phát sinh vào ngày hôm qua, ngày hôm nay ông ta tìm đến cửa gây sự, tốc độ cũng thật nhanh.

“Cũng đáng đời ông, không phải nói ta có ý bới móc ông sao? Ta không có bịa chuyện. cái này gọi là tự làm bậy không thể sống, nếu không muốn người ta biết, trừ phi đừng có làm.” Nhâm thị không chút nào sợ hãi về sự uy hiếp của Diệp Thường Niên, ngẩng cao đầu nói.

Diệp Thường Niên trong cơn tức giận hét lớn với đám hán tử sau lưng: “Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, tất cả lên cho ta, đem tú phường này đập nát.”

Chương 157: Người dám động vào nàng thử xem

“Các người dám bước vào tú phường một bước thử xem.” Nhâm thị là đột nhiên cất cao giọng nói quát, dư quang trong mắt sắc bén như đao, tiếng quát này làm cho mấy hán tử kia có chút sợ, lui về phía sau vài bước.

“Đều xông lên cho ta, mấy người các người đều là nam tử hán ấy vậy mà sợ một đũa đàn bà bị chồng bỏ ư, xảy ra chuyện gì ta sẽ gánh lấy cho.” Mắt Diệp Thường Niên đỏ lên vì tức, lúc này trong đầu ông ta chỉ có ý nghĩ muốn làm thịt Nhâm thị, cho nên những chuyện cực đoan như vậy đều làm được.

“Diệp Thường Niên, ông nên nói chuyện đàng hoàng một chút” Nhâm thị giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, tặng cho Diệp Thường Niên một cái tát

Diệp Thường Niên không nghĩ Nhâm thị sẽ hành động như thế, dưới tình huống không kịp phòng bị liền bị đánh, chân lão đảo lui về phía sau ngã xuống, chờ ông ta đứng vững, nhe răng trợn mắt, giơ tay muốn tát lại, nhưng tay vừa giơ lên đã bị ngăn lại, không cách nào động thủ được.

“Người động vào nàng thử xem.” Triệu Tín Lương nắm chặt tay phải đang giơ lên của Diệp Thường Niên lạnh lùng nói, Diệp Thường Niên trợn to mắt không thể tin nổi nhìn Triệu Tín Lương

“Quả nhiên là do người mật báo cho con tiện nhân này biết, nếu không sao ả có thể biết những chuyện này, háo ra cả hai người các người đã cấu kết với nhau, háo cho một đôi câu nam nữ không biết liêm sỉ.” Diệp Thường Niên không thể làm gì được, liền xuất khẩu cuồng ngôn, nói ra những lời cực kỳ khó nghe, bách tính vây quanh xem náo nhiệt ngày càng nhiều, nghe lời nói của Diệp Thường Niên, không ít người nhỏ giọng nghị luận.

“Ta thấy người thật không muốn sống nữa.” Hai mắt Triệu Tín Lương đỏ lên, nhắm ngay người Diệp Thường Niên đấm một phát, vừa đánh vừa cảnh cáo đám hán tử kia, “Các người còn không mau cút đi, ở đây làm gì, không có việc gì làm hay sao mà đi theo ông ta đến đây gây sự, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ông ta so với các người còn chạy nhanh hơn, ta chính là lo lắng cho các người đấy.”

Nghe Triệu Tín Lương nói như vậy, có mấy người muốn rời đi, có điều Diệp Thường Niên vừa tránh mấy cú đánh của Triệu Tín Lương, vừa hô với mấy hán tử kia: “Đồ vô dụng, không phải lão tử đã trả cho các người rất nhiều tiền sao, mau nghe theo lệnh ta đem đôi câu nam nữ này bắt lại, sau đó đập nát tú phường này cho ta mau.”

“Các huynh đệ chúng ta không thể làm người không có chữ tín được, đều lên cho ta” Hán tử dẫn đầu nâng cao giọng kích động những người khác, đám hán tử kia vừa nghe lệnh, đều lấy hết dũng khí, cầm mộc côn trong tay

đầy đám bách tính đang xem náo nhiệt xông về phái trước.

“Ta thấy các người muốn chết rồi.” Triệu Tín Lương dùng sức đẩy Diệp Thường Niên văng sang một bên, sau đó nắm tay Nhâm thị kéo nàng ra sau lưng mình, không để cho Nhâm thị nói thêm gì, vội vã nói, “Đừng nói gì nữa, theo sát bên cạnh ta.”

Tám, chín hán tử đồng loạt xông đến, giọng nói của Triệu Tín Lương bị tiếng mộc côn che lấp.

Thân thể Triệu Tín Lương rất khoẻ, lúc trước làm việc nông rất nhiều, khí lực đương nhiên rất lớn, dưới tình huống bị đám hán tử bao vây, hẳn có thể đánh ngã hai gã hán tử, cũng lấy hai cây mộc côn từ trong tay họ, dùng đó đánh những hán tử còn lại.

Để bảo vệ Nhâm thị an toàn, Triệu Tín Lương thuận tay đưa mộc côn còn lại cho Nhâm thị, Nhâm thị cũng không phải là nữ nhân nhu nhược, nắm chặt mộc côn trong tay đứng ở sau lưng Triệu Tín Lương, nhắm ngay những hán tử vừa ngã mà đánh, có vài hán tử bị nàng đánh trúng vài cái.

Thế nhưng, hai người bọn họ dù liều mạng đánh xáp lá cà, nhưng vì lực lượng đơn bạc, mà lực lượng của đối phương lại hùng mạnh, chỉ trong chốc lát, Triệu Tín Lương rơi vào thế hạ phong.

“Ông chủ Triệu mau đi đi, chuyện ở đây không có liên quan đến ông chủ Triệu.” Nhâm thị gấp đến độ tranh thủ thời gian nói với Triệu Tín Lương, Diệp Thường Niên người điên này hôm nay đến đây, việc cực đoan gì ông ta cũng dám làm, sẽ không lo lắng hậu quả, nàng biết nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng xung quanh không có ai đứng ra giúp đỡ, đều là người sợ phiền phức, người bên trong tú phường càng không có ai có thể giúp được, tất cả đều là nữ tử.

Lúc A Bình khuyên Tề Uyển Dao xong liền xuống lầu, để bảo hộ Nhâm thị, bà lấy ra một cái khung thép thật chắc, nhảy vào đánh nhau với đám hán tử.

Lúc này, Diệp Thường Niên nhe răng trợn mắt từ dưới đất đứng dậy, vổ bụi bản dính trên quần áo xuống, nhin không nổi tròng mắt nhìn Triệu Tín Lương và Nhâm thị, trong lòng dằn dắc ý.

Mặc kệ Nhâm thị khuyên như thế nào nhưng Triệu Tín Lương đều làm như không nghe thấy, từ đầu đến cuối chỉ biết việc phải làm là đem Nhâm thị bảo hộ sau lưng mình.

“Người hãy bớt xen vào việc của người khác đi người nghĩ rằng ta sẽ nhận tình cảm này của người sao? Không nên tự mình đa tình, ta căn bản sẽ không vì người giúp ta, mà sinh ra cảm kích với người đâu.” Mềm không được, Nhâm thị cố ý nói cứng, mong muốn Triệu Tín Lương nghe được lời này sẽ tức giận mà rời đi.

Nhưng Triệu Tín Lương lại mất điếc tai ngơ, ngược lại còn nhảy bèn phát hiện một hán tử định đánh lén sau lưng Nhâm thị, không suy nghĩ lập tức vọt ra phái sau Nhâm thị, đỡ thay cho nàng một gậy.

Mặc dù không phải là vũ khí sắc bén, nhưng một gậy này đập trúng vào ngực, cũng làm cho Triệu Tín Lương đau đớn không thôi.

“Đánh, hung hãn đánh cho ta sau đó đập phá tú phường này.” Diệp Thường Niên ở một bên thấy vậy điên cuồng la hét, thỉnh thoảng còn vỗ tay bảo hay, những bách tính xung quanh xem náo nhiệt, cuối cùng có người nhin không được, nhớ đến hai người Triệu Tín Lương và Nhâm thị đối với mọi người xung quanh đều tốt, buồn bán thành thật, liền dùng tay không xông vào giúp đỡ cả hai.

A Bình thấy có người hỗ trợ, liền hét lớn nói với những người xung quanh: “Mọi người hãy giúp một tay, không cầu mọi người giúp bọn ta đánh người, chỉ cần đem bọn họ kéo ra là được kéo lại gậy ra án mạng thì chết mất, đến lúc đó mọi người ở xung quanh xem náo nhiệt cũng khó thoát khỏi liên can.”

Bách tính vây quanh xem náo nhiệt nghe vậy cũng tản đi không ít, những người còn lại thấy có người nhảy vào trước, không nói gì, lập tức vén tay áo gia nhập trận chiến.

Triệu Tín Lương tuy bị thương nhẹ, nhưng tinh thần vẫn còn tốt, bên tai còn nghe thấy giọng nói của Nhâm thị có khuyển bảo, gào thét, còn có lo lắng kinh sợ.

Hắn chưa từng thấy nàng sợ như vậy... Nhưng ngay khi hắn đỡ cho nàng một gậy, nàng hoàn toàn hoảng loạn.

Tràng diện càng ngày càng hỗn loạn, cuối cùng không biết là ai, bỗng nhiên thừa dịp Triệu Tín Lương không chú ý thời, đánh một gậy vào sau ót hắn.

Cả người Triệu Tín Lương thoáng cái đã suýt ngã xuống đất, đầu ong ong không tỉnh táo, bên tai còn nghe thấy tiếng hò hét, hắn còn nghe thấy giọng nói không rõ của Nhâm thị. . .

Nhưng hắn bắt buộc mình phải đứng thẳng dậy, không cho mình ngã xuống, bằng không, hắn không biết Nhâm thị sẽ hoảng loạn ra sao đây.

“Tất cả mau dừng tay lại cho ta, quan sai đến đây.” Ở trong đám người giọng nói của Triệu Tương Nghi vang lên, một tiếng thứ nhất, rồi đến tiếng thứ hai, lời nói giống vậy từ trong đám người truyền đến, khiến cho những người khác sợ hãi.

A Bình kích động ném cái khung thêu đi, mắt mong chờ mãi đến khi nhìn thấy Triệu Hữu Căn dẫn đầu một đội nha sai chạy đến, chờ lúc bọn họ đến rồi, A Bình cuối cùng hô to, “Mau cứu người, bọn họ đến đây náo loạn, đánh người xong còn muốn phá tú phường nhà ta, thanh thiên đại lão gia, mau cứu bọn ta với.”

Chờ đám người Triệu Hữu Căn đến, những người còn lại nhất thời luống cuống, không chờ Triệu Hữu Căn lên tiếng, đám tráng hán này đã đem mộc côn ném xuống đất hết, trận đấu kịch liệt lúc nãy đột nhiên ngừng lại, mọi người đẩy nhau, bầu không khí dần yên ắng, mãi cho đến khi....

Lặng ngắt như tờ.

Nhâm thị khóc đỏ hai mắt, dùng hết sức đỡ Triệu Tín Lương sau khi bị thương thân chí không rõ, Triệu Tương Nghi lúc này mới phát hiện phụ thân bị thương, vội vàng chạy đến, lớn tiếng gọi: “Đã xảy ra chuyện gì.”

Lúc Triệu Tương Nghi thấy tình huống không ổn, lập tức chạy nhanh đến Thiên Hi Lâu tìm phụ thân cầu cứu, phụ thân vừa nghe đã vội vã chạy đến Như Ý phường, Triệu Tương Nghi lại sợ xảy ra chuyện lớn, cũng vì an toàn nên chạy đến nha môn tìm Triệu Hữu Căn

Sao tách ra chưa lâu mà phụ thân lại xảy ra chuyện rồi?

“Mau đỡ vào trong.” Triệu Hữu Căn có chút hoảng, Triệu Tín Lương là đại ca của y, bây giờ đại ca xảy ra chuyện, trong lòng y cũng không có dễ chịu gì mấy, “Bà, mau nhanh đi tìm đại phu.” Y nói với A Bình.

Diệp Thường Niên thấy tình hình không ổn, muốn chạy trốn, nhưng hai chân ông ta còn chưa bước nửa bước đã bị hai nha sai mà Triệu Hữu Căn phái đến bắt giữ.

“Người là đầu sỏ khơi mào chuyện này đúng không? Thế nào, đánh người ta bị thương xong rồi còn muốn chạy ư, nói cho người biết nếu đại ca ta mà có mệnh hệ nào, ta sẽ lấy cái mạng chó của người.” Triệu Hữu Căn trừng mắt nhìn Diệp Thường Niên, y một thân mặc quan phục, lúc nói lời này không giận mà uy.

Triệu Bộ đầu, ngài hiểu lầm. . .Chuyện căn bản không có giống như ngài đã thấy đâu, là bọn hán tử đến đây gây chuyện, ta cái gì cũng không có làm nha. . .” Diệp Thường Niên thấy tình hình không ổn lập tức chối bay trách nhiệm, chỉ vào mấy hán tử cầm đầu hàm ý đổ tội lên người hán ta, còn chỉ tay vào hán tử vừa nãy đã thương Triệu Tín Lương, “Không tin ngài nhìn đi, ta không có bị thương, ta cũng là người bị hại.”

“Nói dối.” Triệu Hữu Căn căn bản không tin lời giải thích của Diệp Thường Niên, tính tình ông ta làm sao, Triệu Hữu Căn ít nhiều cũng biết.

Có điều không đợi Triệu Hữu Căn nói thêm, mấy hán tử kia liền tranh nhau nói: “Đồ vô tích sự, không phải người thuê bọn ta đến đây đánh người, phá tú phường sao, còn có bạc người trả cho bọn ta chính là chứng cứ, người đừng mong thoát.”

“Đem bọn chúng bắt về nha môn cho ta.” Triệu Hữu Căn ra lệnh một tiếng, những nha sai khác nhanh chóng đem người bắt lại, đám hán tử thấy quan sai, tự mình cũng biết mình làm sai, chỉ nhẹ giọng cầu tình, nhưng Triệu Hữu Căn mảy may không quan tâm.

“Những người xem náo nhiệt mau giải tán cho ta.” Triệu Hữu Căn nhìn

đám hán tử đã bị giải đi, thấy bách tính vẫn còn đứng xem náo nhiệt, không khỏi tức giận nói.

Đoàn người lập tức tản ra.

Chờ đám người tản đi hết, đám người Diệp Thường Niên đến gây chuyện đã bị nha sai bắt về nha môn.

Triệu Hữu Căn nhìn bóng lưng đi xa của họ, mới hồi thần lại, bước vào Như Ý phòng, lúc này y thật lo lắng cho thương thế của Triệu Tín Lương

Chương 158: Đa tạ huynh

Tình hình ở lầu hai tú phường cũng đang hỗn loạn, đại phu vẫn chưa tới, trong lòng mọi người ai nấy đều rối như tơ vò, nhìn Triệu Tín Lương đang hôn mê bất tỉnh. Nhâm thị gấp đến nỗi hai mắt đều ửng đỏ, Triệu Tương Nghi vừa túc trực bên cạnh y một bước không rời, vừa nức nở gọi Triệu Tín Lương.

Lúc Triệu Hữu Căn chạy đến, thấy mọi người đề đang khóc, trong lòng cũng rất hoảng hốt, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh an ủi mọi người.

Nhâm thị lấy rượu thuốc trong tú phường ra tự tay thoa cho Triệu Tín Lương, trên mặt, trên tay khắp nơi đều có vết bầm tím, Triệu Tương Nghi không đành lòng nhìn.

“Ta xin lỗi... Tương Nghi, ta xin lỗi.” Nhâm thị lau nước mắt, cố nén không khóc, quay sang Triệu Tương Nghi nói.

“Thoa thuốc cho cha quan trọng hơn.” Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái, nước mắt đã chảy rơi, sau đó quay lưng lại nói lớn: “Tại sao đại phu vẫn chưa đến, cha đã hôn mê được một lúc rồi.”

“Tới rồi, tới rồi, mọi người mau tránh ra.” Là giọng của A Bình, Triệu Tương Nghi vừa nghe xong, lập tức dấy lên hi vọng, vội vàng đứng dậy nhường chỗ, cũng giúp Nhâm thị dọn dẹp tàn cuộc.

Đại phu vội vã chạy tới, vừa đặt hòm thuốc xuống, liền xem vết thương cho Triệu Tín Lương.

Thấy Triệu Tín Lương đang hôn mê, đại phu nâng mí mắt y lên, rồi bắt mạch.

Thái độ không nhanh không chậm của đại phu làm Triệu Tương Nghi gấp muốn chết, nàng lo lắng sẽ ảnh hưởng đến vết thương nên vội vàng lên tiếng: “Cha con bị người khác dùng gậy đánh trúng đầu, đại phu mau xem cho cha con đi.”

Đại phu cũng không quay đầu lại, chỉ khoát khoát tay, ý bảo Triệu Tương Nghi im lặng. Triệu Hữu Căn thấy vậy liền kéo Triệu Tương Nghi qua một bên, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, đã có đại phu ở đây rồi, con trước hết hãy đứng yên lặng một chút, cũng đừng làm phiền đại phu.”

Tề Uyển Ngọc cũng tới kéo tay Triệu Tương Nghi, “Tương Nghi qua chỗ tử này, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Triệu Tương Nghi cố nén ngọn lửa trong lòng, cực lực khắc chế tâm tình bất an của bản thân, đi theo Tề Uyển Ngọc ra ngoài, nàng đứng ở cửa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía giường bệnh.

Không lâu sau, đại phu bắt mạch xong, đi đến bàn nhỏ viết đơn thuốc cho Triệu Tín Lương, đám người Nhâm thị vội chạy tới hỏi: “Sao rồi đại phu, có nghiêm trọng không?”

Đại phu lắc đầu một cái, “Không sao, sức khoẻ hẳn rất tốt, chịu thương thế này cũng không ảnh hưởng lớn, ta thấy các người đã thoa rượu thuốc cho hẳn rồi, ta cũng không cần xử lý vết thương cho hẳn nữa. Về phần đầu bị đánh trúng, ta đã khám cho hẳn rồi, cũng không đáng ngại, chỉ là đối phương dùng sức quá mạnh nên hẳn tạm thời hôn mê, lát nữa sẽ tỉnh lại, chờ hẳn tỉnh lại, các người theo ta đến y quán lấy thuốc, cho hẳn uống theo đơn này, ta nghĩ khoảng năm ngày là ổn thôi.”

“Vậy thì làm phiền đại phu rồi.” Nhâm thị vừa nói vừa rút từ hà bao một thỏi bạc năm lượng ra đưa cho đại phu, “Ngài đi thông thả.”

“Không cần nhiều như vậy.” Đại phu đẩy thỏi bạc năm lượng ra, lại nói thêm: “Tiền khám bệnh là một lượng là được rồi.”

Triệu Hữu Căn nghe vậy liền bước đến đưa một xâu tiền cho đại phu, nhưng Nhâm thị lại trả lại, rồi lấy một viên bạc vụn đưa cho đại phu, “Hôm nay đa tạ đại phu.” Tiền đại phu đi xong, Nhâm thị mới nói với Triệu Hữu Căn: “Bất kể nói thế nào, Triệu lão bản là vì ta mới bị thương, nên tiền khám bệnh của y phải do ta trả, thật xin lỗi, vừa nãy đã thất lễ.”

“Không sao.” Triệu Hữu Căn nhân nhạt cười.

Triệu Tương Nghi thấy đại phu đi ra, vội vàng chạy vào phòng, Nhâm thị sợ nàng lo lắng nên lập tức nói lại tình hình: “Sức khoẻ cha con rất tốt, đại phu nói không có vấn đề gì, chỉ cần cha con tỉnh lại rồi uống thuốc, qua hết năm ngày sẽ không sao nữa, còn những vết thương bên ngoài, chỉ cần kiên trì thoa rượu thuốc là ổn.”

Triệu Tương Nghi nghe xong mới chậm rãi thở ra một hơi, cả người mềm nhũn dựa vào Tề Uyên Ngọc.

“Nếu đại ca không sao, vậy ta đến nha môn, ta phải đem tên gây ra chuyện xử lý thích đáng, dám đụng đến người thân của ta.” Triệu Hữu Căn lúc này khôi phục lại uy nghiêm, trước khi đi còn nói thêm: “Chờ ta giải quyết xong việc ở nha môn sẽ trở lại chăm sóc đại ca.”

Triệu Tương Nghi và Nhâm thị cùng tiễn Triệu Hữu Căn ra cửa.

Lúc đi vào, bước chân của hai người mỗi lúc một nhanh, đợi đến lúc các nàng chạy đến sương phòng lầu hai, Triệu Tín Lương cũng đã tỉnh.

Triệu Tương Nghi cực kì kích động chạy đến, gần như muốn nhào vào người Triệu Tín Lương, vui mừng gọi: “Cha.” rồi nghẹn ngào không nói nên lời.

Triệu Tín Lương dịu dàng sờ đầu con gái, thấp giọng cười nói: “Nha đầu ngọc, khóc tèm lem như mèo con, cha không sao.”

“Mới vừa rồi còn làm mọi người một phen hú vía, hôm nay thật không có gì tốt.” Nhâm thị vui mừng bước đến, rồi lại nói: “Mấy người kia đã bị Triệu bộ đầu bắt đến nha môn, huynh cứ yên tâm.”

Triệu Tín Lương gật đầu một cái rồi nhìn con gái, “Là con chạy đi gọi Hữu Căn thúc thúc tới phải không?”

Triệu Tương Nghi nghe vậy khẽ gật đầu, Triệu Tín Lương liền ôm con gái vào lòng, “Tương Nghi thật thông minh, lúc này là Tương Nghi đã cứu phụ thân đây.”

Mắt Triệu Tương Nghi nóng lên, rồi cảm thấy có gì đó dịu dàng lăn dài trên má.

Nhâm thị đứng bên cạnh, nhìn một màn phụ tử tình thâm, trong lòng cũng rất cảm động, chờ tâm tình hai người bình tĩnh trở lại, Nhâm thị mới nhìn Triệu Tín Lương thành khẩn nói: “Triệu đại ca, lúc này đã làm huynh chịu khổ rồi, nếu không có huynh, một nữ nhân như muội gặp phải chuyện như vậy cũng không biết phải làm sao, đa tạ huynh.”

Triệu Tín Lương run rẩy buông con gái ra, gương mặt kinh ngạc nhìn Nhâm thị hỏi: “Nàng vừa gọi ta là gì?”

Nhâm thị nín khóc mỉm cười, cũng không có dáng vẻ nhăn nhó, chỉ thoải mái thừa nhận: “Muội vừa rồi gọi huynh là ‘Triệu đại ca’, huynh đã cứu mạng muội, muội gọi huynh một tiếng đại ca là chuyện đương nhiên.”

Triệu Tương Nghi mới vừa rồi vì trong lòng còn lo lắng nên cũng không chú ý đến chuyện khác, hiện tại phụ thân đã không sao, gánh nặng trong lòng cũng được đặt xuống, nhìn thấy vẻ mặt và lời nói của phụ thân và Nhâm thị, trong lòng nàng lại dấy lên nghi vấn.

Tại sao phụ thân nghe thấy Nhâm thị gặp chuyện lại lo lắng như vậy? Tại sao Nhâm thị thấy phụ thân vì mình mà đỡ một gậy nên bị thương lại đau đớn khổ sở như vậy?

Hai người này...

Nghĩ đến đây, Triệu Tương Nghi âm thầm cười, rồi rón rén rời khỏi sương phòng.

A Bình cũng đến y quán hết thuốc rồi, hiện tại trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, với tình huống lúc này, mọi người đều hoảng hốt nên cũng không để tâm đến biểu hiện khác thường của hai người họ.

Triệu Tín Lương kinh ngạc nhìn Nhâm thị, không nói một lời, Nhâm thị cũng lo lắng nhìn Triệu Tín Lương. Một lúc lâu, hai người mới để ý trong phòng chỉ còn bọn họ nên chợt cảm thấy mất tự nhiên.

Triệu Tín Lương nằm xuống giường, lúng túng quay mặt qua chỗ khác, cũng không tìm ra chuyện để nói nên đành nói một câu: “Thật ngại quá, người ta đang bận, làm cho giường của nàng cũng bị bận theo.”

“Không sao, huynh không cần chú ý đến chuyện này, nếu hôm nay không có huynh, tú phượng của muội cũng không biết đã bị đập thành dạng gì rồi.” Nhâm thị cũng đang lúng túng, vừa nghe Triệu Tín Lương nói vậy, liền lắc đầu an ủi.

Triệu Tín Lương giấu hai tay đang nắm chặt lại trong chăn, tâm tình khẩn trương làm mặt hấn đỏ bừng, Nhâm thị nhìn thấy, quan tâm hỏi: “Huynh vẫn còn đau sao? Có cần mời thêm đại phu không?”

“Không cần không cần.” Triệu Tín Lương vội vàng giải thích, “Bây giờ ta rất ổn, ngoài chỗ đau trên đầu, còn lại đều không sao, con người ta vốn dĩ thô kệch, chút đau này cũng không là gì.”

“Vậy nếu không có gì, ta ra ngoài xem thuốc sức thể nào, vết thương của huynh cũng không phải nhẹ, tạm thời đừng xuống giường, nếu không lại động đến vết thương thì không tốt. Cho nên huynh tạm thời ở lại gian phòng này đi, chờ vết thương ổn định lại tính tiếp.”

“Được.” Triệu Tín Lương trả lời nhỏ như muỗi kêu.

Người đàn ông này lớn như vậy, lại dùng đờ thấp giọng xuống để nói chuyện, bộ dáng này nhìn thấy thật là đáng yêu.

Nhâm thị lén quay lưng lại cười, sau đó ra khỏi phòng.

Chờ Nhâm thị đi xong, Triệu Tín Lương đột nhiên chui vào trong chăn hít thở thật sâu, không khí như mới vừa nãy làm hắn không dám thở mạnh.

Nếu Nhâm thị không ra ngoài chắc hắn đã ngạt thở chết, không bị người ta đánh chết mà lại bị mình làm ngạt chết, thật là làm trò cười cho thiên hạ mà.

Ở bên này, Nhâm thị đi trên hành lang với hai gò má đỏ ửng, đi qua chỗ mấy tú nương cũng quên kiểm tra như mọi ngày, chỉ vội vã lướt qua, đến phòng mình.

Chậm rãi ngồi ngồi xuống ghé, đặt hai tay lên ngực, hít thở sâu, cố gắng đem tâm tình đang rối loạn của mình ổn định lại.

Cũng đã lâu rồi không tim không đập nhanh như vậy.

Vốn dĩ nàng tưởng rằng tim mình đã chết từ nhiều năm trước, thật không ngờ ngày hôm nay nàng lại cảm nhận nhịp tim đập liên hồi.

Cảnh đánh nhau mới lúc nãy hiển hiện trong đầu nàng, Triệu Tín Lương dũng cảm chống trả đối phương, lại luôn bảo vệ mình ở sau lưng, làm trong nháy mắt, nàng còn tưởng rằng người nam nhân đang đứng trước mặt bảo vệ mình là người phu quân mà cả đời mình mong đợi.

Vì suy nghĩ này, Nhâm thị không biết đã tự trách bản thân bao nhiêu lần, đến khi tâm tư dần ổn định lại, nàng mới an lòng được một chút.

Cũng nhếch môi lắm bả: “Chàng là người tốt như vậy, mình làm sao xứng chứ.”

Chương 159: Nhâm thị khác thường

Sau trận huyên náo, Diệp Thường Niên và mấy tên hán tử bị phạt đánh hai mươi gậy, trong đó ngoại trừ Diệp Thường Niên phải bồi thường tiền thuốc men cho Triệu Tín Lương, còn phải ở trước cửa Thiên Hi Lâu, Như Ý phường lớn tiếng nói xin lỗi, chuyện này ở trấn Thanh Hà gây xôn xao dữ dội, mọi người đồng loạt không dùng đồ của Diệp thị tú phường nữa nên sinh ý của Diệp thị tú phường ngày càng đậm nhạt.

Chẳng qua Diệp Thường Niên sau khi chịu một chút dạy dỗ, ngoại trừ nín nhịn cơn giận trong lòng, cũng không thể làm gì với Triệu Tín Lương và Nhâm thị.

Vết thương trên người Triệu Tín Lương dưỡng bốn, năm ngày đã tốt lên, Phương thị vốn còn rất lo lắng, muốn hẳn phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng Triệu Tín Lương quan tâm đến sinh ý của Thiên Hi Lâu, nên không nghe lời khuyên bảo.

Chuyện này càng đồn càng xa, Triệu Nguyệt Cầm hay tin, lo lắng không ngừng bèn từ thôn lên trấn thăm Triệu Tín Lương, xác định đại ca không sao, mới có thể an tâm về Triệu gia thôn, đem chuyện đã xảy ra nói cho người trong nhà nghe một lần, lúc này mọi người trong Triệu gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, nhất cử nhất động của cha con Triệu Tín Lương ở trấn Thanh Hà, đều có thể làm cho dây cung trong lòng các thân nhân ở Triệu gia thôn bật lên

Lúc này, Triệu Tín Lương đi bộ đến Thiên Hi Lâu, lúc đi ngang qua Như Ý phường, thấy bên trong vắng tanh không có ai, Nhâm thị cũng không có giống như thường ngày đi qua đi lại bận rộn làm việc, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, lại nghĩ đến bây giờ cũng không có chuyện quan trọng gì, có thể vào xem một chút, tiện thể nhìn con gái đang học nữ hồng như thế nào rồi.

Mới bước vào trong, A Bình bước đến tiếp đón: ” Triệu lão bản hảo, vết thương trên người tốt hết rồi sao?”

Triệu Tín Lương ôn hòa gật đầu, A Bình thở phào nhẹ nhõm: “A, hôm đó may là nhờ Triệu lão bản xuất thủ tương trợ bằng không ta và tiểu thư không biết làm sao mới tốt.”

“Chỉ là một việc nhỏ thôi, chúng ta đều là hàng xóm, nào có đạo lý không giúp đỡ nhau chứ? Bà cũng đừng có...hãy yên tâm đi.” Triệu Tín Lương cười nói, dừng một chút, tò mò hỏi, “Sao hôm nay trong tú phường vắng ngắt không có ai vậy? Bà chủ Nhâm hôm nay không muốn tiếp khách nhân mua hàng thêm ư?”

Nhắc tới Nhâm thị, sắc mặt A Bình trầm xuống, nhưng thấy bà lắc đầu, phẩy tay trước mặt Triệu Tín Lương, ”Ngài đừng nói nữa, hai mươi tháng

bảy hằng năm, tiêu thư của ta sẽ giống như vậy...Làm cái gì cũng không xong, qua loa xử lí mọi việc trong tú phường, sẽ tự nhốt mình vào phòng, có khi còn tự mình uống rượu, ai cũng khuyên không được.”

“A? Tại sao có thể như vậy?” Triệu Tín Lương vạn phần kinh ngạc, cuối cùng cẩn thận thăm dò, “Chẳng biết. . . Ngày hôm nay là ngày đặc biệt gì, là ngày giỗ của người thân nàng ấy sao?”

“Ha ha, xem ta nói gì này, Triệu lão bản xem ta già rồi hồ đồ cứ nói gì không đâu, những lời vừa nãy ta chỉ thuận miệng nói, ngài đừng có để trong lòng, nếu gặp bà chủ ngài đừng nói là ta đã nói mấy lời này cho nàng biết nha...” A Bình có chút khấn trương, “Từ trước đến nay bà chủ không cho ta nói với người khác về chuyện của nàng, ta nể tình vì ngài đã cứu chủ tớ nhà ta, mang lòng cảm kích, lúc nãy ta lỡ miệng nói ra...ngài đừng nhớ đến lời ta nói nữa...”

A Bình đã nói đến đây, Triệu Tín Lương cũng không tiện hỏi nữa, chỉ ngượng ngùng cười, lúng túng hỏi một câu: “Bà chủ Nhâm bây giờ sao rồi? Uống nhiều rượu như vậy sẽ tổn hại đến thân thể, cho dù là chuyện lớn đi chăng nữa nhưng phải bảo vệ thân thể của mình cho thật tốt chứ.”

“Tiêu thư đã quen với chuyện này rồi, Triệu lão bản ngài đừng lo lắng, ngài hãy đi làm chuyện của qua ngày hôm nay, tiêu thư sẽ khôi phục lại như bình thường.” A Bình bắt đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó lại lẩm bẫm, “Tiêu thư ấy, không biết kiếp trước đã tạo nghiệt gì, bây giờ phải trả lại cái nghiệt của kiếp trước.”

Triệu Tín Lương nghe được có điểm không hiểu, cuối cùng chỉ có thể cười: “Ta đi trước, bà làm việc đi.”

“A, Triệu lão bản không đến nhìn con gái sao?” A Bình lúc này mới nhớ đến.

“Không được.” Triệu Tín Lương lắc đầu, vừa đi vừa nói, “Con bé thông minh như vậy ta rất yên tâm, bây giờ bà chủ Nhâm đang ở cùng nó, ta càng yên tâm hơn.”

A Bình mỉm cười, lại có chút lo âu nhìn sương phòng của Nhâm thị ở lầu hai, sau đó nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Triệu Tín Lương.

A Bình nghị sống như vậy cũng tốt, bà quyết định lên lầu hai nhìn Nhâm thị xem như thế nào, mấy năm qua, bà đã nhiều lần thấy bộ dáng tự giày vò thống khổ của Nhâm thị, nhưng mãi đến bây giờ bà không thể nào quen được, mỗi khi vào ngày này nhìn thấy Nhâm thị đau buồn như vậy, A Bình không nhìn được bật khóc.

Đây cửa sương phòng ra, bên trong không có một chút động tĩnh nào.

Tim A Bình đập mạnh, tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ở một góc khuất trong sương phòng phát hiện Nhâm thị ngồi dưới đất, tim như bị ai đó đâm, đau vô cùng.

A bình nắm mắt lại, vàng mắt đã đỏ, bà nhanh chóng đóng cửa, sau đó

đến trước mặt Nhâm thị ngồi xuống nhìn nàng: “Tiểu thư, chúng ta về nhà đi, hôm nay không buôn bán nữa.”

Nhâm thị hơi nhắm mắt, mở ra mông lung nhìn A Bình, trên người nàng nồng nặc mùi rượu, hoà lẫn vị son phấn trên người, rất là dễ người.

“Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?” Thấy Nhâm thị không trả lời, A Bình cực kỳ lo lắng, gọi nàng vài lần.

“A Bình, người đi ra ngoài trước đi. . .” Nhâm thị nắm chặt vò rượu rỗng, cả người mềm yếu giống như say rượu chẳng khác là bao, trên trán còn có một tầng mồ hôi mỏng, nhưng khi A Bình sợ hãi đưa tay lên sờ thì phát hiện đều là mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta về nhà trước đi. Sau khi về nhà rồi, người muốn làm gì cũng được.” A Bình nói, liền đỡ Nhâm thị đứng dậy.

Nhưng Nhâm thị cả người một điễm khí lực cũng không có, A Bình muốn đỡ nàng đi ra ngoài cũng cảm thấy khó khăn.

Chỉ thấy Nhâm thị dựa đầu vào vai A Bình, miệng đầy mùi rượu, thần sắc ưu thương nói: “A Bình, bà hãy để ta ở đây một mình một lúc thôi, bà đánh thức ta ra khỏi giấc mộng rồi, ta vừa mơ thấy Bích Lăng, đã lâu lắm rồi ta chưa mơ thấy muội ấy...”

“Tiểu thư” A Bình đau lòng đỡ Nhâm thị ngồi trên ghế, thân thể Nhâm thị ngồi trên ghế mềm oặt, lười biếng nằm trên ghế nhắm mắt lại.

“Người đừng tự lừa mình lừa người nữa, cuối cùng cũng vô dụng thôi, người chết cũng không thể sống lại.” A Bình lúc này cảm thấy thật mệt mỏi, bà nh2in Nhâm thị cứ mơ mơ màng màng, nói lầm bầm.

“Ta khó có khi nằm mơ thấy muội ấy, bà ngay cả cơ hội cho ta mơ thấy muội ấy cũng không cho. A Bình, bà thật tàn nhẫn quá.” Nhâm thị cười khổ, sau đó mở hai mắt ra, cau mày liễu đầu đón tận thâm tâm, “Ta hy vọng mỗi khi uống rượu thì mình phải say như chết... Nhưng ta lại không làm được, chỉ có thể giả bộ rằng mình quá say, sau đó tìm chút men say... Trước kia ta luôn kiêu ngạo về tử lượng của mình, hôm nay ta lại hy vọng tử lượng mình thấp lại, đúng là làm chuyện cười cho thiên hạ...”

“Tiểu thư, chúng ta về nhà thôi.” A Bình đau lòng nhìn Nhâm thị, “Người đau có lỗi gì, cứ sao lại tự trách mình?”

“Quay về?” Nhâm thị dùng ngón tay gõ vào vò rượu rỗng, híp mắt nhìn A Bình, “Ta còn có thể quay về nơi đó ư? Cho dù ta có quay lại, ta vẫn nhớ đến bộ dáng của Bích Lăng khi ấy.”

Nhâm thị vừa nói xong, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó, là giọng n1oi của nữ hoả kế làm việc vác trong tú phường truyền vào: “Bà chủ, có Triệu lão bản của Thiên Hi Lâu đến, nói là muốn đưa đồ cho ngài, muốn ngài có thể bảo A Bình cô cô ra nhận đồ được không?”

“Bà đi đi.” Nhâm thị mệt mỏi, day mi tâm của mình, nói với A Bình,

cuối cùng còn căn dặn thêm, “Còn nữa, nói ta thân thể khó chịu, không thể tiếp được, ngày mai hãy đến.”

“A Bình đã biết.” A Bình cung kính đáp, lo lắng nhìn Nhâm thị, rồi lắc đầu đi ra ngoài.

Một lát sau, A Bình mang đồ quay lại, biểu tình trên mặt tràn đầy khó xử, trên tay cầm một món đồ bước vào.

Nhâm thị đặt bầu rượu lên bàn, mắt nhìn bà, “Làm sao vậy?”

“Thật ra lúc nãy Triệu lão bản có đến đây, A Bình không cẩn thận lỡ miệng nói, sau khi ngài ấy biết tiểu thư say, rời rời khỏi tú phường. A Bình còn tưởng không có gì, nào biết được ngài ấy quay lại, nói đây là canh giải rượu mẫu thân ngài ấy làm, uống vào có công dụng giải rượu rất tốt, đối thân thể cũng tốt, muốn A Bình đem lên cho tiểu thư uống, xác định tiểu thư không sao, ngài ấy mới bằng lòng rời đi.” A Bình giải thích.

Nhâm thị trở người ngồi dậy, thần sắc khôi phục như bình thường: “Bà có nói gì nữa không? Huynh ấy còn đứng chờ ở dưới lầu sao?”

A Bình gật đầu, sau đó còn khẩn trương nói, “Đều do A Bình nhiều chuyện, nghĩ đến ngài ấy đã cứu tiểu thư, cho nên mới nói cho ngài ấy là hôm nay tiểu thư vì buồn mà trốn ở trong phòng uống rượu... Những thứ khác, A Bình không có nói thêm.”

“Thường ngày thấy bà hành sự cũng ôn hòa, sao bây giờ lại hồ đồ như thế? Ta thấy bà so với ta còn giống kẻ say rượu hơn.” Nhâm thị nhíu mày.

“Canh giải rượu kia... A Bình đem đồ được chứ? Sau đó nói với Triệu lão bản là tiểu thư đã uống rồi.” A Bình nói xong muốn cầm bát canh giải rượu đem đi đổ.

“Bà quay lại đây.” Nhâm thị đứng lên, chỉ vào bát canh giải rượu trên tay A Bình, “Đưa cho ta.”

“Tiểu thư muốn uống?” A Bình kinh ngạc hỏi, trong giọng nói còn mang theo tia không giải thích được, “Nhưng tiểu thư đâu có say.”

“Ta thấy bà đã lớn tuổi rồi, trở nên đông dài hơn, đưa đây cho ta.” Nhâm thị không được tự nhiên nói, A Bình nhìn canh giải rượu trong tay, lại nhìn Nhâm thị có chút thất thường, sau đó đem bát canh đặt trên bàn.

“Bà ra ngoài trước đi, à... Còn có, đừng cho Triệu lão bản đi, giữ huynh ấy lại, ta muốn nói chuyện với huynh ấy.” Nhâm thị sau khi nói xong, lững thững đi tới trước bàn ngồi xuống.

A Bình tất nhiên là không rõ Nhâm thị muốn làm cái gì, nhưng nhìn thần tình trên mặt nàng so với lúc nãy tốt hơn một chút, trong lòng cũng thoáng an tâm.

Chương 160: Bí mật về ngày 20 tháng 7

A Bình đi rồi, Nhâm thị ngồi thẳng trước bàn, vươn tay cầm bát canh giải rượu, rất nóng, nhưng ấm áp không chỉ tay của nàng mà còn có tâm của nàng.

Mặc dù đang trong ngày nóng mùa hè, nhưng hai tay Nhâm thị lạnh vô cùng, nàng nhiều lần xoa bàn tay lạnh ngắt của mình, tâm lạnh như băng, trong lòng nghĩ có phải là vì ngày hai mươi tháng bảy năm ấy, hai tay nàng dính đầy máu tươi, cho nên kể từ hôm đó, đôi tay vốn ấm áp lại ẩm ướt lại trở nên lạnh băng khô ráo.

Hôm nay, bàn tay lạnh như băng của nàng khi cầm bát canh giải rượu nóng ấm, cảm giác ấm áp truyền đến bàn tay làm nàng thấy an tâm, loại ấm áp này cũng làm nàng có mấy phần say.

Nàng biết Triệu Tín Lương đứng ở dưới lầu chờ tin tức của nàng, cho nên khi này trong đầu nàng đột nhiên sinh ra một ý niệm điên rồ ——

Nàng muốn nói cho Triệu Tín Lương, muốn chính miệng nói cho hắn biết, mình là một nữ nhân đáng sợ ra sao.

Nếu thực sự không có kết quả, cũng nên kết thúc cho nhanh, kết thúc càng sớm càng tốt, dây dưa không rõ, chỉ làm hai bên bị tổn thương.

Bây giờ nói ra, bị thương chỉ có một người, nàng từ lâu đã mang trên người nhiều vết thương lòng, không sợ nhiều thêm một hai vết nữa.

“A Bình, gọi Triệu lão bản lên đây đi.” Nhâm thị đứng dậy đi tới trước gương trang điểm, sửa lại chút tóc mai.

Triệu Tín Lương lên lầu, chờ ở trước cửa, chưa dám đẩy cửa vào.

Nhâm thị đứng dậy, nàng cũng không có say, trong lòng càng rõ ràng, nàng và Triệu Tín Lương cách nhau rất xa, không phải chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ như vậy.

“Vào đi, ” Dừng chút, Nhâm thị mới nói tiếp, “Triệu lão bản.”

Tư thế đẩy cửa của Triệu Tín Lương cứng đờ lại, sau đó hơi nhếch khoé miệng, đẩy cửa ra.

Khắp phòng ngập tràn mùi rượu, vừa này đứng ở ngoài có người thấy một chút, lúc này đẩy cửa ra, mùi rượu xộc thẳng vào mũi Triệu Tín Lương

Hắn không khỏi nhíu mày lại, sau đó lo âu hỏi một câu: “Nàng có khoẻ không?”

“Canh giải rượu có hiệu quả, ta mới uống có một chút, người cũng thanh tỉnh hơn phân nửa, cảm tạ.” Nhâm thị ngồi lại trên ghế, ngược mắt nhìn Triệu Tín Lương.

“Vậy là tốt rồi.” Triệu Tín Lương đứng cách Nhâm thị một thước trả lời, nói xong lại lẩm bẫm một câu, “Lúc trước mình có thử qua, cũng không nghĩ nương có thể làm một bát canh giải rượu có hiệu quả tốt như vậy, cái này có

chút khoa trương quá đi?”

Nhâm thị nghe xong âm thầm cười cười, cuối cùng nụ cười biến thành một tia khổ sở.

“Ta vốn không nên nói gì nhiều... Bởi vì ta biết mình phải tỉnh táo lại, cuộc sống cũng sẽ trôi qua, so với sống trong đau khổ chỉ bằng sống trong sự vui vẻ vẫn là tốt hơn.” Triệu Tín Lương cười trừ, cuối cùng mới nói.

“Ngồi đi.” Nhâm thị chỉ vị trí đối diện mình.

Triệu Tín Lương bước chậm đến vị trí kia, trên mặt mang theo tiểu ý ngồi xuống.

“Có biết tại sao ngày này đặc biệt đối với ta không?” Nhâm thị nhìn Triệu Tín Lương hỏi.

Triệu Tín Lương khoát tay nói: “Đâu phải, đây là chuyện riêng của nàng, ta đâu dám xen vào... Ta chỉ có chút lo lắng cho nàng mà thôi.”

Nếu là lúc bình thường, Triệu Tín Lương mà nói ra mấy lời này, nhất định là uống nhầm thuốc rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy vô lực của Nhâm thị, Triệu Tín Lương rất tự nhiên nói ra lời như vậy.

Nhâm thị nhìn chăm chăm Triệu Tín Lương không nói, hồi lâu cũng không dời ánh mắt.

Triệu Tín Lương bị nàng nhìn chăm chăm có chút xấu hổ, hai gò má như bị lửa đốt nóng lên, hấn vội quay sang chỗ khác ho khan một tiếng.

“Tại sao vậy?” Nhâm thị cười tự giễu, “Tại sao lại giúp ta nhiều như vậy? Tại sao ngày đó lại thay ta chịu đòn? Chúng ta vốn là hai người không cùng đi một đường, từ khi nào đã bước đi cùng nhau?”

“Nàng, nàng uống say rồi.” Trong đầu Triệu Tín Lương như có gì đó nổ tung, hoảng hốt không giải thích được.

Tuy rằng Nhâm thị xưa nay là người hào phóng, nhưng khi nàng nói những lời này, làm cho Triệu Tín Lương khó có thể tiếp thu được, lời như vậy có chút trực bạch, đừng nói là Nhâm thị, ngay cả Triệu Tín Lương cũng không dám nói ra.

“Ta không có say, huynh xem mắt ta đi.” Nhâm thị vừa cười, mắt không hề nheo lại, mà thật mở to, nhìn chăm chăm Triệu Tín Lương không tha.

Triệu Tín Lương nào dám nhìn vào mắt Nhâm thị, chỉ ấp úng không nói ra một lời hoàn chỉnh.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhà rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Huynh có cảm thấy ta có đẹp không?” Nhâm thị mở môi đỏ như màu chu sa, khuôn mặt nàng vốn xinh đẹp, còn mang theo vài phần quyến rũ, lúc này còn kết hợp với giọng nói hết sức êm ái kia, đúng là khiến cho Triệu Tín Lương phải đỏ mồ hôi hột.

Không biết có phải Ma xui quỷ khiến hay không mà Triệu Tín Lương gật

đầu một cái.

Nhâm thị nở nụ cười, không phải là nụ cười quyến rũ, cũng không phải là nụ cười hài lòng, mà là nụ cười chua xót, cười nhưng trong mắt nổi lên một màn sương dày.

Nàng khẽ gật đầu, lẩm bẩm: “Ta đẹp, ta như vậy có thể gọi là đẹp sao, như vậy muội muội Bích Lăng của ta, sẽ đẹp cỡ nào.”

Triệu Tín Lương nghe thấy giọng nói nức nở như muốn khóc của Nhâm thị, nghiêng đầu nhìn nàng, kinh ngạc phát hiện, nàng đang vùi đầu vào cánh tay run run khóc.

Không bao lâu, thấy nàng xụi lơ trên bàn, mơ hồ nói một câu: “Triệu lão bản, Triệu đại ca. . .Huynh có biết không, ta từng có một muội muội, con bé tên là Bích Lăng, con bé xinh đẹp tài giỏi hơn ta rất nhiều, tính tình rất tốt, rất được mọi người thương yêu, không giống như ta, tính tình quật cường, lại mạnh mẽ hiếu thắng.”

Triệu Tín Lương trầm mặc nhìn Nhâm thị, hẳn không muốn cắt đứt lời nói của người con gái này, mặc kệ nàng dừng bao lâu, hẳn đều sẽ kiên nhẫn lắng nghe nàng nói.

“Huynh nhất định rất tò mò, ngày hôm nay tại sao đặc biệt đối với ta đi?” trong phòng trầm mặc hơn nữa ngày, Nhâm thị vừa mở miệng nói, bởi vì lâu quá không mở miệng nói chuyện nên giọng nói của nàng hơi khàn khàn.

Kỳ thực, nàng trầm mặc, là bởi vì đang cực lực kiềm chế tâm tình không yên của mình, vết thương năm xưa nay lại rách ra, một màu máu hiện trước mắt nàng, làm cho trái tim đau đớn khôn cùng. Để có thể chậm rãi, chậm rãi tiếp thu loại đau đớn này, nàng phải có thêm nhiều thời gian. Cho nên hẳn không có lập tức hỏi, rất sợ không có không chế tốt, vết thương kia lại rách to thêm mấy lần, cái loại cảm giác đau đớn này nàng khó mà chịu được.

Một câu kia, là do nàng khắc chế thật lâu, mới có thể duy trì giọng nói bình thường mà nói ra.

“Ngày hai mươi tháng bảy, là một ngày đặc biệt.” Hai mắt Nhâm thị nhắm lại, cả người nàng giống như một con mèo bị đông cứng, nằm trước bàn, không nhúc nhích.

Hai tay không tự chủ được sờ lên bát canh giải rượu, cảm giác ấm áp lập tức truyền khắp toàn thân, nàng hơi mỉm cười, phảng phất chỉ có làm như vậy, mới có thể khiến cho người rơi vào hầm băng như nàng có cảm giác ấm áp.

Mới có thể chứng minh, nàng có khả năng chịu đựng khi đem cố sự nói ra.

“Ngày hai mươi tháng bảy là ngày ta xuất giá, là ngày rất tốt đúng không?” Nhâm thị liếc mắt nhìn Triệu Tín Lương, sau đó cúi đầu lẩm bẩm nói, “Thế nhưng nó cũng là ngày giỗ của Bích Lăng ... Còn có, nó cũng là ngày ta tặng cho cả nhà chồng một món đại lễ. Cũng chính ngày ấy, ta đã

hoàn thành xong kế hoạch trả thù của mình, sau đó không mang theo chút tình cảm nào rời khỏi nhà chồng...”

“Nghe có vẻ kỳ lạ lắm đúng không Triệu đại ca?” Nhâm thị cười cười, nàng không có say, một chút cũng không có, thế nhưng giờ này khắc này, nàng say chính là chuyện cũ của mình, thật lâu không thể nào thoát ra được.

Đã bốn năm rồi, nàng chưa kể chuyện này cho người nào khác nghe, cho dù là ở trước mặt A Bình. Cho nên khi nói đến chuyện này, nàng không thể không chế được mà lún sâu vào.

Hai năm trước, Nhâm thị đến trấn Thanh Hà bắt đầu một cuộc sống mới, không ai có thể tin trước đây không lâu, chỉ một mình nàng lật đổ cả gia đình nhà chồng, sau đó còn đường đường chính chính đi ra khỏi nhà chồng, không mang theo một tia quyền luyến nào hết.

Hai năm trước nữa, chính là bốn năm trước vào ngày này, muội muội Bích Lăng của Nhâm thị, đã chết thảm trong tay nàng, hai mắt mở to, bởi vì gặp chuyện oán hận và sợ hãi nên không nhắm lại được, cũng không có mang theo tâm tình nào khác, cứ như vậy mà mang theo oán giận và sợ hãi đó, kết thúc tính mạng của mình.

Mà năm năm trước đây, cũng vào ngày này, Nhâm thị mười tám tuổi, cũng là lúc đẹp nhất, nàng gả cho cái tên vô lại ấy, chính là vị trượng phu mà nàng hồi hận cả đời vì lấy phải hắn.

Đương nhiên, khi đó Nhâm thị cái gì cũng không biết.

Nàng đối với ước định chỉ phúc vi hôn cũng không nói gì, cha mẹ chồng và cha mẹ mình là thế giao, nhưng nhiều năm không gặp. Đến ngày hôn ước được định, cả nhà cha mẹ chồng mới xuất hiện, thực hiện hôn ước nói với nhà mẹ đẻ Nhâm thị.

Cả nhà Nhâm thị đối với gia đình này nhiều năm mới xuất hiện, ấn tượng vẫn tốt đẹp như năm đó, đồng thời phụ thân Nhâm thị là người rất giữ chữ tín, cho nên liền làm chủ, đem Nhâm thị gả cho con trai nhà họ.

Ai có thể ngờ tới, ngày hai mươi tháng bảy năm năm trước, con ác mộng cả đời Nhâm thị chính thức bắt đầu.

Con trai nhà đó trước khi lấy Nhâm thị luôn biểu hiện là người đàng hoàng, bề ngoài ôn hòa lễ độ, học thức hơn người, đối Nhâm thị càng săn sóc gấp trăm lần, còn thường xuyên tìm hiểu sở thích của người ta, khổ cực theo đuổi, chỉ điểm này, đã có ít nhiều hợp với yêu cầu của Nhâm thị.

Nhâm thị năm đó là một cô nương tính tình mạnh mẽ, hơn nữa còn bướng bỉnh, hoàn toàn khác xa so với thân muội Bích Lăng. Nhưng tâm là thịt, làm sao có thể cứng rắn được, đối mặt trước thế theo đuổi mãnh liệt của trượng phu, lòng có chút dao động.

Nhưng không nghĩ tới, tất cả mọi chuyện đang tốt đẹp như thế bỗng nhiên chệch sang một hướng khác, làm cho Nhâm thị sợ hãi, tuyệt vọng mất phương hướng.

Sau khi Nhâm thị gả đi chưa lâu, đối phương bắt đầu thay đổi, không phải nói là lộ bộ mặt thật của mình ra.

“Hắn đã làm gì?” Triệu Tín Lương nhin không được hỏi một câu.

Nhâm thị bỗng nhiên ngồi thẳng người, thần thái khôi phục như thường: “Hắn là một tên súc sinh không xứng đáng làm người.”

Chương 161: Chuyện xưa

Chồng cũ Nhâm thị có thể nói là một kẻ cực kỳ hoa tâm, cưới Nhâm thị về chưa quá một tháng, đã nạp hai tiểu thiếp vào phòng, mà tính tình Nhâm thị xưa nay mạnh mẽ nào sẽ giống như những nữ nhân khác cam chịu cảnh chung chồng, hay đến trước mặt trượng phu khóc lóc.

Cho nên, một, hai ngày giữa hai vợ chồng lại tranh cãi, quan hệ giữa Nhâm thị và chồng ngày càng xa cách, cũng không thân mật như trước nữa.

Cha mẹ chồng Nhâm thị xem như còn có chút lương tâm, còn khuyên bảo con trai sửa đổi nhưng tính y vốn hoa tâm, mỗi ngày ăn chơi đàng điếm, hầu như không có một khác nào không nghĩ cách chiếm đoạt dân nữ. Còn Nhâm thị từng giờ từng phút giễu cợt nhìn trượng phu, nghĩ đến một nữ nhân kiêu ngạo như mình đã từng động lòng với y Lại vì những thủ đoạn mà y dùng với nữ nhân khác theo đuổi mình mà động lòng.

Từ đó, Nhâm thị vừa nghĩ đến lúc mình thỏa mãn hạnh phúc, trong dạ dày là một trận co rúc kịch liệt.

Khi y lộ ra bản tính thật của mình, y càng ngày càng tùy ý, có những lúc y sẽ đi qua viện của Nhâm thị vài lần, bởi vì trong lòng y vẫn không quên được nhan sắc động lòng người của Nhâm thị, mỗi khi ở cùng với đám thị thiếp, nha hoàn hoặc những kỹ nữ luôn dùng dong chi tục phấn trên mặt, y lại nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp kiêu ngạo của Nhâm thị, mà cũng thật lâu không đụng vào Nhâm thị, có thể nói Nhâm thị chính là trân bảo mà y khó lắm mới đoạt được.

Nhưng Nhâm thị rất kiêu ngạo, quyết liệt

Từ lúc thấy được bộ mặt xấu xa của trượng phu, nàng không muốn đứng cùng một chỗ với y nữa, cho nên mỗi lần y đến nàng đều không cho y bước vào, y chỉ có thể giậm chân tại chỗ tức giận, cũng nói sau này sẽ không bước vào viện của nàng nữa.

Mà khi Nhâm thị nghe câu này, chỉ có thể thảm thở dài, cũng mang theo tia bi thương.

Bởi vì quan hệ cả hai đã rơi vào đường cùng, trượng phu của Nhâm thị ngày càng phóng túng hơn, hai tiểu thiếp y mới nạp đã không thỏa mãn được y nữa. Vì vậy y mỗi ngày đều ra ngoài ăn chơi đàng điếm, tới tận đêm khuya mới về, thậm chí có đêm còn không thèm trở về.

Nha hoàn trong phủ, hễ mà có nhan sắc, mặc kệ là nguyện ý hay không cam lòng, đều khó thoát khỏi ma chướng của y.... Ngay cả viện tử Nhâm thị luôn một mực canh giữ, thỉnh thoảng lơ đãng một chút cũng bị y làm bản.

Y còn lấy đi sự trong sạch của nha hoàn hồi môn đi theo Nhâm thị, lúc Nhâm thị phát hiện ánh mắt y nhìn nha hoàn cũng mình có gì đó không đúng, vì vậy khắp nơi đều phòng bị, không nghĩ đến y lại thực hiện gian kế

thành công.

Tiểu nha hoàn kia xấu hổ và không chịu nổi, thiếu chút nữa nhảy giếng tự sát, vẫn là Nhâm thị cứu được, đem tiểu nha hoàn an bài đến một vùng nông thôn, ở đó không ai biết đến nha hoàn này để nàng ấy một lần nữa làm lại cuộc đời.

Nhâm thị đối với trượng phu của mình đã chết tâm, nàng cũng không đi tranh tình cảm với những nữ nhân khác, cũng không quản y chặt chẽ nữa, bởi vì Nhâm Thị nghĩ hẳn không đáng để cho nàng quan tâm.

Nhưng mà Nhâm thị vẫn để ý việc y xâm phạm đến viện tử của mình khắp nơi trong phủ, nàng vẫn luôn nghĩ viện tử của mình sạch sẽ, không ngờ bị y làm bẩn.

Ngay lúc đó Nhâm thị thập phần tức giận, nghĩ hết biện pháp dày vò y, cuối cùng khiến y phải thận trọng, vì y đã lãnh giáo qua bản lĩnh của Nhâm thị, vì vậy có một đoạn thời gian y không dám đụng đến viện tử của nàng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ =. =//)

Chờ cha mẹ Nhâm thị biết được mọi chuyện, trong lòng hối hận không thôi, Nhâm lão gia tử càng tức giận hơn làm quan hệ hai nhà trở nên gây găt, nói nhà bọn họ không biết dạy bảo nhi tử, đồng thời còn bày mưu lừa gạt nhà Nhâm thị, nếu hai người sớm biết con rể là loại người này, sẽ hò đồ gả con gái đến để chịu khổ ư? Mặc dù cắt đứt tình nghĩa giữa hai nhà, không giữ được lời hứa, nhưng Nhâm lão gia tử nhất định sẽ không hy sinh hạnh phúc của con gái.

Vợ chồng nhà kia cũng bắt đắ dĩ trả lời, nói con trai có tiếng xấu, không có một cô gái nào nguyện ý cho y, cũng bởi vì như vậy, rơi vào đường cùng, bọn họ bàn bạc nhớ đến cố hương có Nhâm lão gia tử từng ước hẹn với bọn họ, nghĩ đến Nhâm thị là con gái thế gia, ít nhiều có thể thông cảm cho con trai, có thể còn thúc giục con trai học hành tốt. Cho nên mới chạy đến lừa cả nhà Nhâm thị, cả nhà Nhâm thị vừa lúc có ý tìm một mối hôn sự cho Nhâm thị, lại thấy y là người hào nhĩ khôn khéo, hợp ý Nhâm lão gia tử.

Chính vì thế mà sai lầm đã sinh ra.

Sau đó, cha mẹ Nhâm thị còn khuyên con gái ly hôn với chồng, vì người như vậy không có gì để lưu luyến cả, cũng muốn Nhâm thị suy nghĩ thoáng hơn, mặc dù ly hôn, nhưng dựa vào tướng mạo và gia thế, tuyệt đối có thể tìm được nhà chồng khác, cả nhà mẹ đẻ sẽ giúp đỡ nàng, không cần nàng bận tâm.

Nhưng Nhâm thị không giống như những nữ nhân khác, tính tình quật cường.

Tình huống khi ấy, trước khi một nhà chồng nàng xuất hiện, đã sớm có không ít người trong sạch đến làm thân, dựa vào tướng mạo và tài hoa của

Nhâm thị, tất nhiên là không lo không ai thềm lầy, ngược lại phải suy nghĩ xem nên chọn ai, có hợp với tâm ý của mình hay không.

Nhưng đến cuối cùng, những gia đình có điều kiện tốt kia, Nhâm thị không có coi trọng một ai, hết lần này tới lần khác lại có mắt không trông chỉ để ý đến một mình trượng phu.

Lúc đó nàng tin tưởng rằng lựa chọn của mình là đúng, nhất định sẽ hạnh phúc.

Nhưng bây giờ, sự tình lại biến hoá...Nhị lão Nhâm gia khuyên Nhâm thị hưu chồng, Nhâm thị suy nghĩ, vẫn là cự tuyệt.

Bởi vì nàng là một Nhâm Bích Oánh mạnh mẽ.

Mặc dù cuộc sống của nàng không được tốt, nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục, cũng nói với nhà mẹ đẻ, mình sẽ sống thật tốt, không để cho những người đó có cơ hội cười nhạo nàng đâu.

Nàng không ly hôn, không phải vì lưu luyến với vị trí chính thất, mà đang tự lừa dối mình, Nàng- Nhâm Bích Oánh xem như đã chọn sai chồng rồi, cho dù có chồng lại số phận, thì nàng cũng không thể quay lại điểm khởi đầu.

Đúng vậy, nàng tình nguyện sống dày vò từng ngày, cũng không nguyện cho bản thân mình một con đường tự do, bởi vì lúc đó nàng cho rằng lựa chọn ly hôn hay chấp nhận ở lại, thì nàng cũng đã phạm sai lầm.

Thế nhưng không nghĩ tới, cũng bởi vì nàng mạnh mẽ, nên đã hại chết muội muội mình.

Đối với nha hoàn hồi môn bị hại là do nàng sơ ý mất cảnh giác, sợ trượng phu đến làm dơ viện tử của mình lần nữa, nhưng nàng lại quên mất muội muội ruột Nhâm Bích Lãng, nàng đã quên mất, muội muội Bích Lãng rất ít khi đến phủ thăm mình đã lọt vào tầm ngắm của trượng phu, hơn nữa còn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Có nha hoàn hồi môn làm ví dụ, lần này, trượng phu Nhâm thị đã thông minh hơn.

Ở trước mặt Nhâm thị, không biểu lộ sự yêu thích đối với em vợ, lúc cô em vợ đến quý phủ, y lại viện lý do rời phủ, hoặc những lý do khác không xuất hiện trong viện tử của vợ, tóm lại là làm cho Nhâm thị yên tâm.

Giống như một con báo đang lẩn trốn trong bụi cây rình mồi, lẳng lẳng làm cho con mồi thả lỏng cảnh giác, sau đó chờ con mồi không chú ý sẽ vồ tới, ăn thịt, tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội trở mình.

Có một lần, Nhâm Bích Lãng đến thăm tỷ tỷ, mùa hè nóng nực, nàng ấy mặc một bộ váy màu trắng, nhìn từ xa trông như tiên tử hạ phàm, quả thực không phải là người phàm mà.

Trượng phu Nhâm thị khi đó không kiềm nổi cảm xúc muốn chiếm đoạt.

nhưng y biết, đây chưa phải là cơ hội tốt, bởi vì Nhâm thị còn đang ở trong phủ.

Không biết có phải thiên ý an bài hay không, mà ngày hôm đó ở cửa hàng Nhâm thị lén mở xảy ra vấn đề nghiêm trọng, cho nên Nhâm thị đã cải trang thành nam tử chạy ra ngoài phủ, đúng lúc hại Nhâm Bích Lãng, lúc đó Nhâm thị cũng không biết muội muội mình hôm nay sẽ đến.

Nếu nàng có thể sớm biết, trăm triệu lần sẽ không để cho Bích Lãng ở trong phủ đệ đơ bản ấy một lần.

Nhâm thị chân trước mới ra phủ, y như con báo không chờ đợi kịp nhảy về phía con mồi.

Ở trong phòng Nhâm thị, trên giường mạn che thêu uyên ương, ngụ ý vợ chồng hài hoà...nhưng tên tử phụ cầm thú lại cưỡng gian em vợ mình trên giường vợ.

Ngày hai mươi tháng bảy năm đó, Bích Lãng mới mười sáu tuổi, tuyệt vọng mở một đôi mắt thật to, tiếng kêu khóc vang lên không thành tiếng, nhưng không một ai đến cứu.

Kêu nhiều nhất chính là câu ” Tử tử cứu muội.”

Bích Lãng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, lúc tên cầm thú ấy rời khỏi, hai mắt Bích Lãng mở to trống rỗng nhìn lên trần nhà...Đây là giường của tử tử, trên gối còn mang theo mùi hương của tử tử, thế nhưng tử tử không biết ở nơi nào, mà chính nàng. . . Lại thay thế tử tử, một lần vừa nãy đã trở thành cơn ác mộng của Bích Lãng.

Thời điểm đó Bích Lãng, căn bản đều quên khóc như thế nào, chỉ giống như người chết nằm đó, vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, thiếp thân nha hoàn của Nhâm thị chạy vào phòng, tiếng mở cửa đã làm Bích Lãng giật mình tỉnh lại, nàng ấy từ trên giường bò dậy, ngay cả xiêm y cũng không mặc, lập tức đâm đầu vào cột giường chết ngay trên giường.

Chờ nha hoàn kia chạy đến báo cho Nhâm thị biết, thì đã muộn.

Lúc đó trong đầu Nhâm thị trống rỗng, nàng không cách nào tưởng tượng được đã xảy ra chuyện gì, nàng mong muốn mình có thể xuất hiện ở đó trước khi chuyện xảy ra, để ngăn cản nhưng hết thảy đều quá muộn...Lúc Nhâm thị chạy đến thì cảnh tượng trước mắt làm nàng muốn chết đi...

Bích Lãng đã bị tên súc sinh làm nhục, hơn nữa khi nên chạy đến, muội muội của nàng...cả người đã lạnh dần.

Ngày đó, trong mắt Nhâm thị chỉ có một màu đỏ. Nàng đã từng cứu được nha hoàn nhảy giếng tự sát kia, nhưng lần này lại không thể bảo vệ được muội muội.

Bích Lãng đã nói với nàng, chồng sắp cưới của con bé là người tốt, còn là người mà Nhâm thị cẩn thận tuyên cho, rất sợ muội muội sẽ gặp phải loại người mà mình lấy, tri nhân tri diện bất tri tâm.

Còn mấy tháng nữa thôi Bích Lãng sẽ lập gia đình, Bích Lãng đến đây là để tìm tử tử là nàng cùng nhau chia sẻ niềm vui...Nhưng lại mất mạng, một

cô gái chưa trải qua sự đời cứ như thế mà mất mạng.

Hai mươi tháng bảy, Nhâm thị gả vào đây, mà hai mươi tháng bảy , chính là ngày Bích Lãng chết thảm ở trong lòng nàng, cũng ở tại gia đình nhà chồng này.

Ngày này, về sau trở thành chuyện khó quên, khắc sâu trong tâm Nhâm thị, từng giờ từng khắc là ác mộng của nàng.

Chương 162: Cho nên ta chính là một nữ nhân kém cỏi

“Súc sinh” Triệu Tín Lương nhìn không được mắng, hai hàm răng nghiến thật chặt, nếu chồng cũ Nhâm thị mà đứng trước mặt hắn, hắn thề rằng hắn sẽ đánh chết tên cầm thú đó.

Nhâm thị mệt mỏi xoa xoa mi tâm của mình, âm trầm nói: “Đây là ta đã lược bớt để nói, trên thực tế chuyện còn ghê tởm hơn nữa, huynh có tin không? Triệu lão bản.”

” Sau đó thì sao?” Triệu Tín Lương lúc này đã hoàn toàn rơi vào chuyện cũ của Nhâm thị.

“Sau đó...” Nhâm thị nhắm hai mắt lại, miệng hơi hé ra nói, ”Cha mẹ ta sau khi biết chuyện, thiếu chút nữa chết vì giận. Mẫu thân của ta hôn mê tại chỗ, qua hết một đêm mới tỉnh lại... Phụ thân ta nổi trận lôi đình, lúc đó tuyên bố, nếu không đem nhà chồng ta chôn cùng, ông ấy sẽ không mang họ ‘Nhâm’.”

“Lúc đó, tâm tình của ta và phụ thân đều giống nhau, hoặc có thể nói ta so với ông ấy càng muốn giết tên súc sinh đó hơn.” Nhâm thị nói tiếp, hai tay siết chặt bát canh giải rượu, hơi ẩm dần tiêu tán, nhưng Nhâm thị vẫn nghĩ còn sự âm áp, “Nhà ta lập tức an bài lễ tang cho Bích Lăng, bởi Bích Lăng còn nhỏ, lại chết trẻ nên không có tổ chức long trọng, chỉ có một vài người trong nhà và bạn thân với nhà ta tham gia, con bé cứ như vậy mà về với đất trời... Trong lúc đám tang diễn ra, chồng sắp cưới của con bé hay tin, đột nhiên tìm tới cửa, hắn ta đau buồn khôn cùng, phụ thân vì bảo vệ tôn nghiêm cho Bích Lăng, nên không đem nguyên nhân cái chết của con bé nói ra, chỉ nói Bích Lăng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Hôn sự vốn nên diễn ra mỹ mãn, lại vì tên súc sinh kia mà mọi thứ đều phá hủy.”

“Đương nhiên, hơn phân nửa là do ta.” Hai mắt Nhâm thị vô thần nói, Triệu Tín Lương nghe xong câu này, lập tức trấn an nàng:

“Tại sao là do nàng được? Nàng cũng đừng có tự trách mình nữa.”

Nhâm thị khổ sở lắc đầu, hít thật sâu.” Lúc đó ta tuổi còn trẻ kiêu ngạo tự phụ, nếu không phải ta cứng rắn muốn giữ thể diện, không ly hôn với tên súc sinh kia, thì bi kịch sẽ không xảy ra... Bích Lăng không chết thảm như thế, tất cả là do ông trời muốn trừng phạt ta, ông ấy muốn ta phải nhớ thật kỹ, kết quả của việc tự phụ sẽ như thế nào.”

“Vì thế, ta đã thiếu nợ Bích Lăng, muốn trả hết nợ này, ta phải ở cùng một mái nhà với tên súc sinh đó, bởi vì ta muốn thay Bích Lăng báo thù.” Hai mắt Nhâm thị lộ ra vẻ ngoan độc, làm cho Triệu Tín Lương có chút kinh sợ, có điều cũng cảm thấy đau lòng thay cho Nhâm thị.

Mấy năm qua, nàng cũng vì chuyện này mà dày vò chính mình sao?

“Vậy sau đó, nàng trả thù đối phương như thế nào?” Triệu Tín Lương

bình tĩnh hỏi.

Nhâm thị thở dài: “Lúc hay tin người chết là Bích Lãng, phụ thân ta từ lúc ta đi lấy chồng chưa từng tức giận đã nổi điên lên, cơ hồ muốn đem tên súc sinh đó đánh chết, hơn nữa còn cắt đứt tình nghĩa giữa hai nhà, cha mẹ chồng ta quỳ gối xuống cầu xin cha mẹ ta, mà cha mẹ ta một cái liếc mắt cũng không nhìn họ, trong lúc đó, thân gia biến thành cừu gia. Nhưng đến cuối cùng, phụ thân ta đối với chân tướng Bích Lãng chết thảm, giấu giếm không nói bên ngoài biết, cho nên nợ máu trả bằng máu, thì không thể đến quan phủ tố cáo được. Lúc hay tin người đã chết, tên súc sinh đó cũng sợ hãi vô cùng, khi nhà ta tổ chức tang sự, hẳn ta năm lần bảy lượt muốn trốn, nhưng đều bị người nhà canh gác gắt gao, cho nên hẳn ta không thể thực hiện được ý muốn đó. Mà ta lại không muốn kích động cha mẹ đang đau khổ vì mất con, bọn họ tuổi già, ta không muốn nhìn thấy từng người thân của mình rời bỏ mình... Vì thế, ta ở trước mặt cha mẹ cam đoan, không đem cơ nghiệp nhà chồng phá huỷ, ta sẽ không phải là con gái của họ.”

“Ta bắt đầu ra ngoài học buôn bán.” Nhâm thị rũ mi mắt, “Sau khi Bích Lãng, ta thay đổi. Từng kiêu ngạo tự phụ, coi trọng thể diện, ta dần thu liễm lại, trở thành một người không tim không phổi, trong mắt chỉ có cừu hận. Ta không còn tuân thủ theo những lễ nghi giáo điều của một người vợ nữa, không còn phụng dưỡng với cha mẹ chồng, luôn nhìn tên súc sinh đó với bộ mặt không tốt, ta không ngừng làm những chuyện không liên quan đến mình, Ở trong phủ, chỉ trong một đêm ta đã mang ác danh là ác phụ”

“Sinh ý của cửa hàng ngày càng tốt, chỉ vì liên quan đến Bích Lãng, cho nên cha mẹ chồng không dám trách ta cái gì, chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Mà đứa con súc sinh nhà họ nhanh chóng tiêu xài hết tất cả sản nghiệp tổ tiên để lại, cho nên nguy cơ xuất hiện. Vốn là, quan hệ giữa hai nhà nhiều năm tốt đẹp như vậy, nhà mẹ đẻ của ta có thể giúp họ, thế nhưng từ sau chuyện của Bích Lãng, đừng nói cha mẹ chồng ta có đến cầu xin, cho dù có quỳ gối trước mặt cha mẹ ta, cha mẹ ta tuyệt đối không cho họ bước vào cửa. Mắt thấy nhà chồng ngày càng đi xuống, ngày đó, cha mẹ chồng rốt cục đến cầu ta giúp đỡ.”

“Ta đã chờ ngày đó rất lâu.” Nhâm thị bỗng nhiên cắn răng nghiến lợi nói.

“Vì thế nàng không những không giúp đỡ họ, mà ngược lại còn đứng nhìn gia đạo suy sụp, cuối cùng rơi vào con đường cửa nát nhà tan?” Triệu Tín Lương chân chừ rồi mới hỏi.

Nhâm thị lại lắc đầu, trên mặt tự tiếu phi tiếu: “Huynh đánh giá ta cao quá rồi.” Thấy hai mắt Triệu Tín Lương mở to, Nhâm thị cảm thấy căng thẳng, nhưng vẫn kể tiếp câu chuyện, “Nhà chồng ta nhanh chóng đi xuống như vậy, ít nhiều cũng do ta góp phần vào. Tại sao ta học buôn bán? Bởi vì ta muốn trở nên mạnh hơn, đủ để đem sản nghiệp nhà họ kéo xuống. Hơn

nữa, lúc đó, ta không chỉ muốn tên súc sinh đó càng thêm vô sỉ phóng túng, không chỉ trầm mê trong nữ sắc đơn giản thế, ta còn muốn hấn ta đi vào con đường chết. Ta nhận lúc không hấn ta không để y 1m mỗi ngày đều cho hấn ta ăn một ít ngũ thạch tán, bởi vì lượng ít, hiệu quả không rõ, cho nên không có ai hoài nghi.”

“Mãi cho đến gần hai năm, hấn ta đối với ngũ thạch tán càng ý lại nhiều hơn, cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác, chỉ như vậy thôi hấn ta không còn tinh lực để xử lý sản nghiệp trong nhà, sản nghiệp tổ tiên để lại đều bị huỷ trong tay hấn. Ta cứ như vậy ở một bên nhìn cả nhà bọn họ suy tàn, nhưng ta không hồi hận, cũng không nhẹ dạ, bởi vì bộ dáng thống khổ khi chết của Bích Lăng vẫn luôn ẩn hiện trong đầu ta, là hấn ta bức tử Bích Lăng, cho nên ta không thể để hấn sống yên ổn như vậy được.”

“Nhà bọn họ thật sự lụn bại dần, không chỉ không giữ được sản nghiệp, chỉ còn thiếu chết đi. Nợ nần, ta đứng trơ mắt nhìn cả nhà họ phải bán đồ vật trả tiền nợ, mỗi ngày đều chạy đến trước mặt ta khóc lóc cầu xin. Đối với cha mẹ chồng, ta có oán trong lòng, nếu ban đầu không phải hai người họ tận lực giấu diếm, ta sẽ không gả đến nhà họ, như vậy Bích Lăng sẽ không uổng mạng như vậy, cho nên đầu số gây ra mọi chuyện chính là do hai người họ. Vì thế, ta không có mềm lòng giúp đỡ họ. Mẹ chồng ta mỗi ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt, cùng bệnh nặng dậy không nổi, không bao lâu thì mất. Bà chết làm cho ta đau không ít, ta cũng bỏ xuống oán hận đối với ta, nhưng với tên súc sinh không biết hồi cải kia, không chút lưu tình. Ngũ thạch tán ảnh hưởng đến hấn không ít, hai năm qua, mặc dù mỗi ngày ta chỉ cho hấn ta dùng một lượng nhỏ ngũ thạch tán, cuối cùng cũng làm cho hấn có bộ dáng vô lực. Thần chí không rõ ràng, suốt ngày điên điên dại dại, ta yên tâm không ít, nên cùng hấn ký tên lên hưu thư, không mang theo một chút lưu luyến nào ly khai khỏi cái nhà đó. Không bao lâu, truyền đến tin tên súc sinh đó chết đuối, ta mang theo tin đó vui vẻ đến trước mộ Bích Lăng thắp hương, muốn con bé hãy yên tâm lên đường.”

“Huynh có nghĩ là ta quá độc ác không? “Nói đến đây, Nhâm thị bỗng nhiên ngược mắt hỏi ngược lại Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương hơi kinh sợ, trầm mặt một lúc, tự động tránh vấn đề Nhâm thị nói: “Ta chỉ là một kẻ xuất thân là nông dân, từ trước đến giờ ngoại trừ việc xuống ruộng làm việc, chính là về nhà chăm sóc già trẻ trong nhà. Trước kia, Trương Nghi từng bị người ta hại thiếu chút nữa là không thể tỉnh lại. Cho nên đối với chuyện cũ của nàng, cả quá trình báo thù, ta không biết nên nói cái gì, ta không hiểu được cuộc sống lúc đó của nhà nàng ra sao.”

“Cho nên, ta chính là một nữ nhân kém cỏi” Nhâm thị nói như vậy, “Trước khi Bích Lăng gặp chuyện không may, ta vì thể diện nên mới không đồng ý ly hôn, vì thế mà trời xui đất khiến hại chết Bích Lăng. Sau khi Bích

Lãng gập chuyện không may, ta vì bị cừu hận che mắt tâm, để trả thù, ta bắt đầu làm những chuyện điên rồ, lúc đó ta đã đánh mất chính mình, phạm là những người có quan hệ với tên súc sinh đó, ta đều căm hận, kể cả cha mẹ chồng. Giờ nhìn lại quá khứ, cả đời này của ta, chưa từng làm chuey65n gì đúng cả, hăng hái lúc trẻ nay không còn, đến cuối cùng chỉ còn chút bất đắc dĩ và bi ai.”

“Thật ra nàng không nên báo thù.” Triệu Tín Lương bỗng nhiên chủ động mở miệng nói, “Nếu như nàng đem tất cả tâm tư chuyên đến trên người cha mẹ nàng, nàng sẽ phát hiện, cha mẹ nàng đầu tóc đều bạc, da mặt nhăn nheo. Đúng là, nàng thay muội muội trả thù bọn họ, nhưng nàng được cái gì? Nếu như muội muội của nàng ở dưới suối vàng có biết, thấy bộ dạng tuyệt vọng này của nàng, thấy cha mẹ mỗi ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt, thật sự cảm thấy vui vẻ ư? Ngày trước nàng đem tất cả mọi thứ ném xuống, chỉ còn cừu hận, nay cừu hận dần tan biến, trong lòng nàng còn có cái gì? Lúc báo thù, tim nàng đã bị khoét lỗ rồi.”

“Cuộc đời ta, chính xác là kể từ ngày hai mươi tháng bảy bốn năm trước đã hết. Bốn năm sau, ta chẳng khác một cái xác không hồn.” Nhâm thị cười tự giễu.

“Không phải người xưa có câu ‘Người làm gì trời đều thấy’ ư?” Triệu Tín Lương trầm giọng nói, “Hôm nay, ta còn nghĩ cả hai chúng ta đều có điểm giống nhau. Ta từng giống như nàng có một đoạn thời gian sa sút tinh thần, nhưng ta không giống nàng chỉ trầm mê trong cừu hận, ngược lại ta còn đem cha mẹ chăm sóc cho thật tốt, bây giờ khi nhìn lại quá khứ, ta cảm thấy những việc mình làm đều đáng giá.”

Chương 163: Cuộc sống của huynh, ta không thể làm bản nó được

“Sao lại nhìn ta ?” Triệu Tín Lương dừng lại không nói nữa, thấy Nhâm thị không chớp mắt nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt này giống như muốn nhìn thấu hắn vậy.

Nhâm thị cười, bỏ bát canh giải rượu xuống, lắc đầu: “Không phải, chẳng qua là cảm thấy mỗi lần trò chuyện với huynh xong, ta đều nghĩ thoáng hơn.”

Nếu có thể gặp người đàn ông này sớm hơn một chút, trước năm mười tám tuổi thì tốt biết mấy.

Hôm nay gặp gỡ, thời điểm sai mà thân phận cả hai cũng bất đồng, cuộc sống của huynh ấy đơn giản mà đẹp đẽ, mặc dù gian khổ nhưng vẫn cố gắng vươn lên, con đường đời đầy mưa gió chẳng qua là điểm tô cho cuộc sống tươi đẹp này của huynh ấy thôi.

Cho nên, nếu đã chắc chắn, cũng nên kết thúc tránh làm nhiễu loạn cuộc sống yên tĩnh của huynh ấy.

“Ha hả.” Triệu Tín Lương hơi xấu hổ cười vài tiếng, sau đó khoé miệng lộ ra một tia cười khờ, “Thật ra ta không phải là người thích giảng đạo lý, ta nói mấy điều này với nàng, là thật tâm quan tâm mới nói.”

“Ta luôn tin tưởng những điều tốt đẹp về hôn nhân, nhưng từ khi mẹ đưa nhỏ bỏ nhà chạy theo người khác, ta không còn dám tin vào tình cảm giữa nam nữ.” Triệu Tín Lương hít một hơi thật sâu, đã lâu lắm rồi hắn không có nhắc lại chuyện cũ.

“Nàng biết không, lúc xưa ta cực kỳ yêu quý mẹ tụi nhỏ, mặc dù nàng ấy không phải là người kiên nhẫn.” Khoé miệng Triệu Tín Lương xuất hiện ý cười, nhưng có vẻ miễn cưỡng, “Ta biết nàng ấy thích tính toán, không thích làm việc nhà, hơn nữa lòng dạ còn hẹp hòi, tóm lại nàng ấy có rất nhiều khuyết điểm. Khi đó cha mẹ tìm cho ta cửa hôn sự này, mà tuổi ta cũng không còn nhỏ, cha mẹ làm chủ, mà nàng ấy tư sắc không tệ, dáng người cũng tốt, nên lập tức ấn định cửa hôn sự này cho ta, không bao lâu thì đón người vào cửa. Hai vợ chồng bọn ta quen biết nhau dưới tình huống như thế đây, cho nên nàng ấy vào cửa không lâu, những khuyết điểm dần lộ ra hết, cha mẹ ta liền thấy hối hận. Cũng giống như nàng, người đã vào cửa, mặc dù không hài lòng, nhưng vẫn phải nuôi, chứ không phải là không ly hôn được, mà là phu thê với nhau phải có sự bao dung, thông cảm, không thể động một chút là đòi ly hôn, cũng không nên đem hôn nhân xem là trò đùa được.”

“Cho nên huynh tiếp tục sống tiếp với nàng ấy, là vì muốn thay đổi suy nghĩ của nàng ấy ư?” Nhâm thị nói xong, nụ cười cứng lại, nhìn Triệu Tín Lương, “Không thể không thừa nhận, huynh thật sự là người cha tốt, người chồng tốt.”

“Ta còn cho rằng nàng ấy còn thấy đủ, sẽ cảm kích, một ngày nào đó sẽ thấy được giao phó cả đời mình cho ta là rất tốt.” Triệu Tín Lương chậm rãi nhớ lại, “Sau đó bọn ta có Hoàng Lâm, ta càng cảm thấy có hi vọng hơn với cuộc sống của ta và nàng ấy, thế nhưng tính tình nàng ấy dần thay đổi, ngược lại còn quá quắt hơn so với trước, vì con, tuy ta có chút thất vọng với nàng ấy, nhưng vẫn cố giữ vững quan hệ vợ chồng hài hoà.”

“Cho đến khi Tương Nghi được một tuổi, tính tình nàng ấy thay đổi hoàn toàn. Lúc trước nàng ấy dù có cố ý gây sự với người nài của ta, nhưng vẫn giữ đúng mức, sẽ không đem mọi chuyện làm lớn. Thế nhưng, nàng ấy bắt đầu đi khắp nơi thêu dệt chuyện, mơ hồ muốn cả nhà ta ghét bỏ nàng ấy, đem nàng ấy đuổi ra khỏi nhà, để đạt được mục đích này, chuyện gì nàng ấy cũng sẽ làm, dần dần, ngay cả ta cũng bắt đầu không thể chịu đựng nổi nàng ấy nữa. Hai năm qua, nàng ấy ngày càng quá phận, cả nhà ta ngoại trừ ta, không ai chịu được tính kiêu ngạo của nàng.” Triệu Tín Lương cúi đầu, không bao lâu lại ngẩng đầu lên.

“Lúc trước ta không rõ vì sao tính tình của nàng ấy lại thay đổi như thế, bây giờ suy nghĩ lại, ta muốn bật cười. Có thể, lúc ấy nàng ấy đã có tâm muốn vứt bỏ ta và các con rồi. Bởi vì nàng ấy đã gặp một nam nhân tốt hơn, cho nên tâm không còn đặt trong nhà nữa, đương nhiên sẽ nghĩ cách bỏ đi, vì thế mới làm cái chuyện vô tình đó, không một chút suy nghĩ, nàng ấy căn bản không muốn cho mình một con đường lui, bởi vì nàng ấy không muốn quay lại đây một lần nữa.”

“Năm ấy Tương Nghi ba tuổi, ước chừng ý định này đã có từ bốn năm trước rồi, nàng ấy đột nhiên bỏ trốn cùng người khác, cái gì cũng không mang theo, ngay cả ngọc bội ta mua tặng nàng ấy cũng không mang theo, hẳn là lúc đó nàng ấy rất vui, cho nên không muốn mang theo những món đồ không đáng tiền này.”

“Nếu ta là huynh, ta sẽ không những chuyện vĩ đại như vậy, bỏ đi thống hận trong lòng, đem toàn bộ tâm tư đặt lên trên bọn nhỏ.” Nhâm thị bỗng nhiên ngòai thẳng người, nghiêm túc nhìn Triệu Tín Lương.

Rồi nói đùa: “Có điều nữ nhân kia đúng là có mắt không trông, một nam nhân tốt ở trước mặt, cũng không biết quý trọng, nếu là ta. . .” Nói được một nửa, Nhâm thị không nói tiếp, chỉ lúng túng cười, mặc dù ngoài mặt trấn định, nhưng tâm đã sớm rối loạn, cuối cùng chỉ qua loa nói: “Xin lỗi, ta say. . .”

“Thật ra. . .” Triệu Tín Lương cúi đầu xuống, giọng nói nhỏ đến mức đáng thương, hơn nửa ngày cũng không nói ra được nửa câu.

Nhâm thị thấy thế ngắt lời: “May mà huynh không tin tưởng về tình yêu nam nữ nữa, đây là chuyện tốt, cũng tránh bị tổn thương lần thứ hai, huynh cũng có thể chuyên tâm chiếu cố đến bọn trẻ và hai lão nhân gia.”

“Không phải, ta... Thật ra...” Triệu Tín Lương sầm mi khổ não nói, lông

mày nhíu chặt lại, cuối cùng lẩm bầm một câu, Thật đáng chết, nói cái gì vậy, cả một câu cũng không thể nói ra.”

“Triệu lão bản, cảm ơn bát canh giải rượu của huynh, bây giờ ta cảm thấy tốt hơn nhiều, thực sự cảm ơn huynh, hai mươi tháng bảy năm nay, bởi vì nói chuyện với huynh, ta cảm thấy khá hơn rất nhiều.” Nhâm thị cảm thấy tinh thần phấn chấn, nghiêm túc nhìn Triệu Tín Lương nói, trên mặt còn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Triệu Tín Lương biết, Nhâm thị nói như vậy, chính là không muốn nói về chuyện này nữa.

Hắn không phải là người biết ăn nói, vì thế không biết nói gì hơn, chỉ có thể đứng dậy, nhìn Nhâm thị cười nói: “Nàng không có việc gì là tốt rồi, ừ, nghỉ ngơi thật tốt, ta đây không quấy rầy nàng nữa.”

Nhâm thị gật đầu, lần thứ hai nói tiếng “Cảm ơn” .

Chờ Triệu Tín Lương đi rồi, cánh cửa sương phòng một lần nữa đóng lại, Nhâm thị vô lực dựa vào trên ghế, miệng vẫn lẩm bầm: “Một lần cuối cùng, ngày hôm nay như vậy, coi như là ta phóng túng một lần cuối vậy, qua ngày mai, huynh vẫn là Triệu lão bản, còn ta là bà chủ của Như Ý phường, từ nay về sau, ta mong huynh có thể tiếp tục cuộc sống đơn giản tốt đẹp kia, mà cuộc sống của ta đã dừng lại vào ngày hai mươi tháng bảy của bốn năm về trước.”

Qua ngày hôm sau, Nhâm thị thực sự bắt đầu xa lánh Triệu Tín Lương, ban đầu Triệu Tín Lương còn chưa phát hiện, bởi vì sau ngày hai mươi tháng bảy ấy nói chuyện với nhau, Triệu Tín Lương còn cảm thấy quan hệ giữa mình và Nhâm thị hình như càng tiến thêm một bước, điều này làm cho tâm hắn không khỏi xao động.

Vì vậy, khi Nhâm thị đột nhiên tìm cách lảng tránh, khiến cho Triệu Tín Lương có chút không thích ứng được, cũng có chút không dám tin, không hiểu.

Hắn còn muốn tìm cơ hội gặp Nhâm thị để nói chuyện lại, nhưng Nhâm thị vừa thấy muốn tránh còn không kịp, căn bản không cho hắn cơ hội để nói chuyện với nhau, Triệu Tín Lương thấy mình thật thất bại.

Một người mỗi ngày vui vẻ đều hiện ra trên mặt, đột nhiên lại trầm ngâm, tâm sự nặng nề.

Triệu Tín Lương khác thường, quan hệ của hai người lúc đó có chút kỳ lạ, đương nhiên là không qua nổi mắt Triệu Tương Nghi , Triệu Tương Nghi còn chưa từng thấy qua phụ thân có lúc mắt hờn hờn vía như thế, mặc dù trước đây Lã thị bỏ trốn theo người ta, nhưng phụ thân rất nhanh xốc lại tinh thần, làm như không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa càng về sau phụ thân cũng không có bộ dạng chán nản, cũng không có biểu hiện muốn nhắc lại chuyện cũ, ngoại trừ chuyện nàng bất tỉnh.

Bây giờ, rốt cuộc vì cái gì mà phụ thân lại đột nhiên trở nên ảo não như

thê?

Tuy rằng Triệu Tương Nghi không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng tin chắc rằng, bộ dáng này của phụ thân hơn phân nửa là liên quan đến Nhâm thị. Ngày ấy phụ thân vì bảo vệ Nhâm thị mà bị thương, điều này làm cho Triệu Tương Nghi thêm xác định, phụ thân và Nhâm thị trong lúc đó khẳng định có gì rồi.

Triệu Tương Nghi vẫn rất kính nể và yêu quý cha mình, nếu cha đã tìm được mùa xuân thứ hai, Triệu Tương Nghi vui mừng còn không kịp nữa là, nàng còn sợ phụ thân sẽ lãng phí cả cuộc đời ấy chứ.

Nói đi nói lại, so với Lã thị thì Triệu Tương Nghi càng mong Nhâm thị sẽ là mẹ của mình hơn, thứ nhất Lã thị, người này là một kẻ cực kỳ ích kỉ, bỏ chồng ném con không nói, còn xúi giục nhà mẹ đẻ đến ép đòi hưu thư, hơn nữa cuộc gặp gỡ vào tháng giêng năm đó ở trấn Thanh Hà, Triệu Tương Nghi không thể nào quên được, tất cả ấn tượng về Lã thị, Triệu Tương Nghi tuyệt đối không muốn nhắc đến nữa.

Huống chi, ấn tượng của Lã thị trong ký ức của Triệu Tương Nghi cũng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, phần lớn đều là hồi ức không tốt, đối với Triệu Tương Nghi mà nói, Lã thị ngoại trừ việc sinh nàng ra, việc nuôi dạy căn bản là con số không, Triệu Tương Nghi trước kia không có sinh ra ở đây, chỉ là một linh hồn xuyên đến đây nên không có nhớ đến công ơn sinh dưỡng của Lã thị, cho nên đối với Triệu Tương Nghi mà nói, Lã thị có cũng được không có cũng được, đồng thời còn để cho nàng cực kỳ căm hận, vì vậy muốn nàng gọi Lã thị là mẫu thân căn bản là không thể.

Nhưng Nhâm thị lại khác à nha.

Nhâm thị kiên cường quả cảm, Nhâm thị là một nữ đương gia tài giỏi, cũng làm cho Triệu Tương Nghi thật sâu bội phục, còn có, những ngày học tập cùng với Nhâm thị, có đôi khi Nhâm thị sẽ biểu hiện giống như người ở kiếp trước của Triệu Tương Nghi, đều là nữ cường nhân, năng lực vô hạn, gọi lên ký ức xa xưa trong Triệu Tương Nghi, vì vậy Nhâm thị đã lấy được lòng tin của Triệu Tương Nghi rồi.

Nếu như Nhâm thị thật có thể cùng phụ thân kết làm phu thê, Triệu Tương Nghi sẽ là người đầu tiên chúc mừng hai người họ.

Thế nên, bây giờ phụ thân suốt ngày sầu mi khổ não, càng làm cho Triệu Tương Nghi thêm quyết tâm muốn làm tiểu hồng nương, đứng ra se duyên cho hai người họ, bằng không dựa vào phụ thân ngốc nghếch của nàng, đến nói cả lời yêu với Nhâm thị cũng không dám, thì biết khi nào mới có thể nắm được tâm của Nhâm thị đây....

Chương 164: Huynh muội bàn bạc

“Triệu lão bản, đây là tiền cơm tháng này, tiểu thư nhà ta bảo ta đến trả, còn có, tiểu thư còn nói... Bắt đầu từ tháng sau, cơm trưa của Như Ý trang sẽ không đặt ở chỗ ngài nữa, là do nguyên nhân gì ta cũng không rõ... Có điều Triệu lão bản a, ngài đừng có hiểu lầm gì hết, tiểu thư nhà ta không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, có lẽ là do tiểu thư gần đây buồn bực trong lòng, nên mới không thoải mái chưa biết chừng. Tiểu thư số khổ, ta nhìn nàng từ nhỏ lớn lên, nàng. . .” A Bình muốn nói nhưng dừng lại, chỉ lúng túng cười cười “Không, không có gì, cứ xem như ta tuổi tác đã cao, lại ưa nhiều chuyện đi...”

“Không sao đâu, A Bình.” Triệu Tín Lương cười khỏ nói, vươn tay tiếp nhận túi bạc A Bình đưa, sau đó bắt đầu dĩ cười, “Ta nghĩ ta đại khái biết được nguyên nhân gì rồi, A Bình, sau khi quay về bà đừng có tìm hiểu tiểu thư nhà bà nữa... Cũng nhờ bà thay ta nói với nàng —— là ta quá lo lắng, mong nàng hãy yên tâm, ta sẽ không nói gì hết hết, sẽ không có ý niệm gì khác trong đầu.”

Đây có thể xem là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga đi? Cũng đúng, kẻ thô tục như hắn, sao nàng có thể để tâm đến chứ... Chỉ một chút mách khoé thôi, lập tức có thể thấy giữa hắn và nàng có một khoảng cách, nàng một chút cũng không sai, ngược lại là làm vậy không chừng lại đúng.

Triệu Tín Lương miễn cưỡng tự an ủi chính mình.

“Ai nha, Triệu lão bản, ngài hà tất. . .”

“Không cần nói nữa.” Triệu Tín Lương phẩy tay, hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười, “Ta tự biết rõ mà.”

A Bình thở dài một hơi, sau đó lắc đầu ly khai khỏi Thiên Hi Lâu.

Chờ lúc bà đem lời này nói cho Nhâm thị nghe, Nhâm thị cũng không nói gì hết, chỉ bảo A Bình đi ra ngoài làm việc, dặn dò bà không cho ai bước vào phòng.

Kỳ thực, trong sương phòng Nhâm thị không kiềm chế được tâm tình mà khóc, chỉ là không nghe được tiếng khóc mà thôi.

Nàng dùng sức cắn chặt môi dưới, cho đến khi chảy máu thì mới thôi, nàng chưa từng nghĩ nó sẽ đau đớn như thế...

Mục đích đã đạt được, nàng rốt cuộc đã đạt được mục đích của mình rồi.

Mặc dù hắn quyết định rút lui không phải là vì nàng đã kể chuyện xấu, nhưng mặc kệ là vì ai, tóm lại bọn họ từ bây giờ trở đi, chỉ có thể là người dung.

Có chút đau, thế nhưng chỉ cần qua một thời gian, nhất định sẽ tốt thôi, nàng tin rằng mình sẽ quên được tình cảm với hắn.

Nếu Nhâm thị không thể khống chế được tâm tình của mình, thì Triệu

Tương Nghi bên này đi đi lại lại trên hành lang, lúc nãy thấy A Bình, thấy bà chỉ vào sương phòng, nàng hạ thấp giọng hỏi A Bình: “Bà nói cho cháu biết đi, thật sự không thể đi vào sao?”

A Bình lắc đầu, cũng hạ giọng cảnh cáo Triệu Tương Nghi: “Tiểu tử tông của ta, cháu đừng có khuyên ta nữa, ta không thể cho cháu vào phòng, lát nữa đi, ta nhất định sẽ giúp cháu, ngoan ngoãn về tú các luyện tập đi.”

Triệu Tương Nghi tức giận đến nổi chu cái miệng nhỏ lên, cực kì không tình nguyện lắc đầu.

“Bà hãy nói cho cháu biết tại sao không được vào? Được rồi, bà không phải mới trở về từ chỗ cha cháu ư? Chẳng lẽ cha cháu nói gì làm cho sư phụ mất hứng?” Triệu Tương Nghi ngửa đầu hỏi tiếp.

A Bình hơi ngập ngừng, thấy Triệu Tương Nghi cũng chỉ là một hài tử mới bảy tuổi, có thể hiểu cái gì, nói cho nàng biết cũng không sao. Vì vậy liền dẫn Triệu Tương Nghi xuống lầu dưới, nhìn thấy bốn phía không có ai mới lên đem chuyện xảy ra ở Thiên Hi Lâu nói cho Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi nghe xong liền kinh hãi, nàng không phải là không biết Nhâm thị gần đây cố ý tránh phụ thân, nhưng nàng không biết chuyện giữa hai người đã phát triển theo chiều hướng nghiêm trọng như thế, chỉ dựa vào tính tình của cả hai, việc này không thể đùa được.

“Không được, mình phải tìm cơ hội cho hai người đó gặp mặt nói chuyện mới được, bằng không còn chưa bắt đầu đã kết thúc như vậy, đối với hai người họ không công bằng tí nào.”

“Cháu nói gì vậy?” A Bình không có nghe rõ lời thì thăm của Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi lắc đầu, vội vội vàng vàng nói: “Không có gì đâu. Cháu...Đột nhiên cháu cảm thấy khó chịu, cháu phải về nhà mới được, nhờ bà thông báo một tiếng với sư phụ, sư phụ bây giờ chắc không rảnh để dạy cháu đâu.” Dứt lời, Triệu Tương Nghi giống như một làn khói chạy ra khỏi tú phường.

Nàng một đường chạy như điên về nhà, đúng lúc Triệu Hoàng Lâm hôm nay được nghỉ, nàng vừa vào cửa đã chạy gọi Triệu Hoàng Lâm: “Ca ca, ca ca huynh mau ra đây, có chuyện lớn rồi. “

Tay đang viết chữ đột ngột dừng lại, Triệu Hoàng Lâm lập tức bỏ chuyện đang làm xuống, vội vã chạy từ trong phòng ra, sau khi đứng vững, thấy Triệu Tương Nghi không có bị gì đứng ở trước mặt của mình, lo lắng trong lòng cũng thả xuống: “Chuyện gì? Sao muội lại la to thế.”

Phương thị đang ở tại trù phòng nhặt rau, thấy thế cũng là xen mồm hỏi Triệu Tương Nghi: “Cháu đó nha, mỗi ngày đều chạy ra ngoài chơi đùa, không thấy Hoàng Lâm đang chuẩn bị tham gia thi Hương ư, cháu còn gây thêm phiền phức gì cho ca ca cháu nữa đây?”

“Bà nội, bà đừng có xen vào lời cháu, để cháu nói xong đã, việc này liên

quan đến chung thân đại sự của cha, cũng không phải là cháu hồ nháo.” Triệu Tương Nghi nhướn lông mày nói.

Phương thị thấy thế cũng hào hứng, tò mò hỏi: ”Được rồi, cháu nói đi, là chuyện gì vậy?”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu, sau đó nháy mắt nhìn Phương thị: “Cháu không nói cho bà đâu, đến lúc đó bà sẽ biết.”

“Hừ, tiểu quý.” Phương thị cười cười, rồi cúi đầu nhặt rau tiếp, ngoài miệng cũng dặn dò, “Mặc kệ thế nào đi nữa, cháu cũng không thể làm ảnh hưởng đến việc học của ca ca cháu đâu đó.”

“Dạ, biết, ca ca bây giờ là nhân vật được cả nhà bảo vệ.” Triệu Tương Nghi cười hì hì đáp, nhìn Triệu Hoàng Lâm vội vã nói, “Thời gian không còn nhiều, ca ca chúng ta đi thôi.”

“Đi nơi nào?” Triệu Hoàng Lâm hỏi.

“Đi theo muội, một lát nữa huynh sẽ hiểu.” Triệu Tương Nghi không nói hai lời, kéo tay ca ca chạy ra ngoài, Phương thị nhìn thấy liền dặn dò, “Chú ý an toàn”, Triệu Tương Nghi cứ như một cơn gió mà biến mất.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ > <)

Sau khi hai huynh muội ra khỏi nhà, bắt đầu bước chậm lại, Triệu Hoàng Lâm hơi nhíu mày, nghi ngờ hỏi tiểu muội: “Sao lúc nãy chạy nhanh, giờ lại đi chậm thế? Rốt cuộc muội muốn làm gì.”

Triệu Tương Nghi chỉ cười, ngừng bước chân, đứng ở trước mặt đại ca, nói thẳng: “Có chuyện muốn bàn bạc với huynh, liên quan đến cha đó.”

“Muội nói đi.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười, đặt hai tay sau lưng, Hoàng Lâm bây giờ ngày càng anh tuấn, bộ dáng hiển nhiên rõ ràng, người cũng cao lên không ít.

“Là chuyện giữa cha và sư phụ.” Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp, “Ca ca, muội rất thích sư phụ, huynh cảm thấy nếu để cho sư phụ làm kẻ mẫu của chúng ta thì thế nào? Muội thấy cha và sư phụ rất xứng đôi nha.”

Triệu Tương Nghi nói chuyện có chút thận trọng, thứ nhất ca ca Triệu Hoàng Lâm là người tương đối mẫn cảm, nàng rất sợ chạm đến dây cung đang căng lên trong lòng Triệu Hoàng Lâm, hoặc có thể nói là sợ Triệu Hoàng Lâm không thích hai từ ‘kẻ mẫu’, thứ hai nàng có thể tưởng tượng rằng khi nàng nói xong câu này, ca ca nhất định sẽ nói —— muội chỉ là một đứa trẻ thì biết cái gì?

Nhưng không nghĩ tới, thái độ của Triệu Hoàng Lâm không hề giống như trong tưởng tượng của Triệu Tương Nghi, chỉ thấy y suy tư, sau đó ngẩng đầu nhìn tiểu muội nói: “Chuyện này, ngay cả muội cũng biết rồi sao, hẳn là biểu hiện của cha và bà chủ Nhâm quá rõ ràng rồi.

“Ca ca , huynh biết việc này?” Triệu Tương Nghi mở to hai mắt đen nhìn Triệu Hoàng Lâm, giống như Triệu Hoàng Lâm là loài động vật hiếm vậy.

Nàng vẫn cho là ca ca lạnh lùng, ngoại trừ thân nhân, việc hoạc và cừu nhân ra thì sẽ không để ý đến một ai, không nghĩ tới ca ca cũng đã sớm nhìn ra chuyện giữa phụ thân và Nhâm thị.

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, vươn tay đặt lên vai Triệu Tương Nghi “Đi thôi, đến nhã gian Thiên Hi Lâu mà bàn bạc, ở đây quá ồn.”

“Ha ha” Triệu Tương Nghi cười một tiếng, sau đó cảm thấy không thích hợp liền ngừng cười, ngựa không phục trùng Triệu Hoàng Lâm , “Cái gì gọi là ‘muội cũng đã biết rồi sao’ ? Chẳng lẽ ở trong mắt ca ca, muội rất ngốc ư.”

“À, cái đó.” Triệu Hoàng Lâm không biết trả lời làm sao, liền lảng tránh, “Đi nhanh thôi, còn phải mau quay về nhà nữa mất công bà nội lại cần nhân, lỗi tai mọc thành kén mắt “

“Này, này, này, huynh phải nói rõ cho muội nghe, không thể khi dễ người ta như vậy được, đợi đến Thiên Hi Lâu muội sẽ mách cha cho xem.”

Hai huynh muội cứ như vậy , trên đường đến Thiên Hi Lâu vừa đi vừa cãi.

Rất nhanh đã đến trước đại môn Thiên Hi Lâu, nhìn thấy Triệu Tín Lương đang sàu mi khổ não. Hai huynh muội hai mặt nhìn nhau, sau đó hiểu ý cười, đi đến trước mặt Triệu Tín Lương

“Ồ, sao hôm nay hai đứa đi cùng nhau đến đây? Hoàng Lâm con không phải đang ôn tập sao, Tương Nghi con không cần luyện tập nữ hồng ư? Cẩn thận Nhâm. . .” Triệu Tín Lương nói đến một nửa, liền ngừng lại, sau đó trên mặt hiện một tia bất đắc dĩ.

Nhâm cái gì?” Triệu Tương Nghi lại cố ý lặp lại lời hấn nói, hai mắt chớp chớp vài cái , cười giảo hoạt hỏi.

Triệu Hoàng Lâm đưa tay phải vỗ nhẹ lên lưng Triệu Tương Nghi, sau đó ho khan vài tiếng: “Tương Nghi, quên chúng ta đến đây làm gì sao?”

“A” Triệu Tương Nghi cố ý khoa trương đáp, “Ca ca, chúng ta đi thôi.”

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, hai người đi vào trong nhã gian, Triệu Tín Lương cũng tò mò hỏi một câu: “Hai đứa muốn làm gì?”

“Không nói cho cha biết đâu, ai bảo cha trong lòng có tâm sự mà không nói cho bọn con nghe làm chi, hừ.” Triệu Tương Nghi giả bộ tức giận, cuối cùng để lại bóng lưng cho Triệu Tín Lương nhìn.

“Ai. . .” Nhìn bóng lưng hai huynh muội xa dần, Triệu Tín Lương nhíu chặt mày, trên mặt càng thêm cô đơn, “Bọn nhỏ đều trưởng thành, không cần mình nữa rồi...”

Chương 165: Lương ca cô độc

Hai người Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm bên này đã đi vào trong nhĩ gian ngồi xuống, tiểu nhị híp mắt đến dâng trà và điếm tâm cho cả hai xong mới lui xuống, Triệu Tương Nghi không đề cho ca ca mở miệng đã cười nhẹ nói: “Thấy không, thấy không, ánh mắt cha chưa bao giờ vô thần như vậy.”

Triệu Hoằng Lâm gật đầu, hơi nóng của trà che phủ mặt hần, chỉ thấy hần mím môi rồi thả lỏng, rồi mới hỏi Triệu Tương Nghi: “Tiểu muội muốn có mẫu thân?”

Triệu Tương Nghi không chút do dự gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

“Có ý gì?” Triệu Hoằng Lâm có chút không hiểu.

“Thật ra, cũng không phải là đặc biệt muốn có mẫu thân, mà là muội thấy cha và sư phụ đứng cùng nhau trong thật xứng, huynh xem nhà chúng ta mấy năm qua, từng ngày từng ngày đầy đủ, nhưng đó là do cha một mình dãi nắng dầm mưa mới có được, muội thật sự không đành lòng.” Triệu Tương Nghi đem ý nghĩ của mình nói ra.

Triệu Hoằng Lâm gật đầu, cũng suy nghĩ đến: “Bà chủ Nhâm là người không tệ, chí ít ca cũng không ghét.”

“Thực sự sao? Thật tốt quá muội chỉ lo lắng ca ca không chấp nhận thôi.” Đây là lần đầu tiên chính miệng Triệu Hoằng Lâm thừa nhận mình không có ghét Nhâm thị, Triệu Tương Nghi nghe xong cao hứng không biết bao nhiêu.

“Nhỏ giọng một chút, không sợ bị người bên ngoài nghe được sao.” So với Triệu Tương Nghi hoạt bát thì Triệu Hoằng Lâm lại có vẻ rất bình tĩnh, hần chậm rãi bung chén trà lên, hai mắt hơi híp lại, “Khí trời chuyển vào thu, uống một chén trà nóng là tốt nhất.”

Triệu Tương Nghi tiện tay bốc một khối điếm tâm trên bàn bỏ vào miệng, vừa ăn điếm tâm vừa lo lắng nói: “Bây giờ làm sao đây, giữa cha và sư phụ hình như xảy ra chuyện gì đó, cụ thể là chuyện gì, muội cũng không biết, hai người họ đều là kẻ ngốc trong chuyện tình cảm, theo lời người ta nói chính là đánh chết cũng không thềm mở miệng. Muội nghĩ, hai người này mà cứ như vậy thì quá đáng tiếc, cho nên mới tìm ca ca đến đây để thương lượng, tìm xem có biện pháp nào giúp hai người họ có thể thoải mái mà đối mặt với nhau hay không.”

“Ừ.” Triệu Hoằng Lâm khẽ gật đầu một cái, sau đó lại chau đầu nhìn tiểu muội, “Chuyện này hơn phân nửa là vấn đề của nữ nhân, ca nghĩ muội không thể giúp gì được đâu.”

“Ai nói? Ít coi thường muội a” Triệu Tương Nghi cố ý giọng nắm đấm lên,

ở trước mặt ca ca đánh hai cái, chỉ vào hai cái răng đã gãy, “Không muốn giống hai cái răng gãy của muội thì hãy nói chuyện cho cẩn thận đó.”

“Phốc.” Triệu Hoàng Lâm đem nước trà trong miệng nuốt xuống, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, đợi hắt bình tĩnh lại, mới chỉ vào Triệu Tương Nghi cười nói, “Muội đừng có để lộ răng mình ra, ca nhìn thấy đã muốn cười.”

“Không nói chuyện răng của muội nữa, hiện tại bàn chuyện giữa cha và sư phụ muội đi.” Triệu Tương Nghi lập tức nói sang chuyện khác, chuyện thay răng này chính là chuyện phiền não nhất của nàng hiện nay, không có răng cửa, nói không chỉ có rõ, hơn nữa vừa cười thôi cũng buồn cười chết mất, mỗi khi nhìn vào gương, nàng vô cùng ảo não.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt tay lại, mím chặt môi để cho chính mình không cười, bộ dạng này của hắn buồn cười biết bao.

“Còn cười?” Triệu Tương Nghi giờ nắm đấm nhỏ lên, lúc nói chuyện tận lực không để lộ ra hàm răng, bộ dạng không được tự nhiên tí nào.

Triệu Hoàng Lâm sợ Triệu Tương Nghi cho là thật, vội ngưng nụ cười, lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng, rồi mới nghiêm túc nói: “Theo đại ca thấy bà chủ Nhâm có tình ý với cha chúng ta trước.”

“Hả? Nhưng muội nghĩ là cha chúng ta có tình ý trước chứ.” Triệu Tương Nghi đặt điểm tâm trong tay xuống, ngẩng đầu nghi ngờ nói.

“Cho nên nói muội ngốc nghếch cũng không sai.” Triệu Hoàng Lâm vươn tay xoa đầu Triệu Tương Nghi.

“Muội không có ngốc.” Triệu Tương Nghi cố ý dẩu môi nói.

“Muội chính là quá thông minh, cho nên phải ngốc đi một chút, đỡ khiến cho người ta nghĩ muội không được bình thường.” Triệu Hoàng Lâm thuận miệng nói.

“A? Thật không? Tất cả mọi người đều nghĩ muội rất kỳ quái sao?” Triệu Tương Nghi hốt hoảng đứng dậy.

Trong mắt Triệu Hoàng Lâm hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó thu lại nụ cười nghiêm túc nhìn tiểu muội nói: “Mới vừa rồi là ca ca nói giỡn, muội tưởng là thật ư? Ca ca kỳ thực cũng không có ý đó. . .”

“A, không phải sao.” Triệu Tương Nghi thẫn thờ dài một hơi, sau đó lại lắc đầu như cái trống bỏi.

“Được rồi, được rồi, chúng ta nhanh nghĩ biện pháp tác hợp hai người họ đi, đừng nói chuyện khác nữa.” Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Hoàng Lâm nhíu mày: “Nếu nói ở những phương diện khác, đại ca đúng là có không ít biện pháp, nhưng ở phương diện này thì đại ca cũng không có biện pháp.”

“Ngày hôm nay gọi ca ra đây dù cho không nghĩ ra được biện pháp, nhưng cũng luyện cho ca ca một khoá học đào tạo.” Triệu Tương Nghi khoanh tay, khước miệng hơi nhếch lên.

“Ý muội là không có biện pháp sao?” Triệu Hoàng Lâm dò hỏi.

“Nếu có thì tìm ca làm chi?” Triệu Tương Nghi vô lực nằm trên bàn, một lát sau đột nhiên bật người dậy, hai mắt sáng ngời, “Có “

“Nói một chút xem.” Triệu Hoàng Lâm nhếch miệng, tay không rãnh rồi bung tách trà lên, tiếp tục thưởng thức trà đạo.

“Ca đưa tai lại đây, muội nói nhỏ này.” Triệu Tương Nghi giả vờ thần bí, ngoắc ca ca lại.

Triệu Hoàng Lâm thấy thế nghi ngờ đặt chén trà xuống bàn, đưa tai đến, Triệu Tương Nghi như cái loa nhỏ nói một tràng thật dài, Triệu Hoàng Lâm nghe nàng nói thôi lông mày đã nhíu thật chặt, cuối cùng khoé miệng co giật: “Nhu vậy cũng được sao? Hơn nữa ca ca thấy làm vậy có vẻ không thích hợp lắm...”

“Vậy ca nghĩ ra kế khác hay hơn đi? Hừ, ca cũng không có quá mê tín đấy chứ.” Triệu Tương Nghi liếc hẩn một cái.

“Được, trước làm vậy đi, bên ngoài đã có ca sắp xếp cho muội rồi.” Triệu Hoàng Lâm đáp ứng, Triệu Tương Nghi cười càng rõ thêm, suy nghĩ được biện pháp đầu tiên, thì những các biện pháp khác lần lượt hiện ra trong đầu nàng, tất cả đều là do kiếp trước Triệu Tương Nghi xem kịch, phim truyền hình mà ra. Cũng không biết áp dụng lên hai người Nhâm thị và Triệu Tín Lương có ổn không

Lúc hai huynh muội thương nghị xong xuôi, ra khỏi nhã gian thì thấy Triệu Tín Lương vẫn đứng trước quầy không nhúc nhích, như không nhìn cả hai người.

Chương quỹ thấy hai huynh muội đi ra, vội vã chọt Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương mới giật mình, thấy hai huynh muội đi ra, liền đuổi theo hỏi: “Ở lại đây ăn cơm chiều luôn đi, hai đứa đi nhanh như vậy là muốn đi đâu.”

“Không nói cho cha biết đâu, hừ.” Triệu Tương Nghi nghếch đầu, bộ dạng tức giận.

“A, vậy hai đứa đi đường cẩn thận, đừng có đi chơi lung tung đấy, nhất là Hoàng Lâm, cũng sắp thi Hương rồi...” Triệu Tín Lương không yên tâm dặn dò.

“Được rồi được rồi, cha đừng dài dòng nữa.” Triệu Tương Nghi phát tay một cái, sau đó nắm tay Triệu Hoàng Lâm chạy ra ngoài.

Triệu Tín Lương nhìn bóng lưng hai đứa con, không nhịn được thở dài: “Đều đã trưởng thành hết rồi, bắt đầu chê ta dài dòng. . .”

Chương quỹ nghe thấy, cười an ủi: “Tiểu hài tử chính là như vậy, ngài đừng có buồn. Theo thấy a, hơn phân nửa là do ngài chăm sóc đứa con trong một thời gian dài, có thể hai đứa nhỏ này muốn có một mẫu thân, nếu như trong nhà ngài có nữ nhân chăm sóc hai đứa nhỏ, nói không chừng sẽ viên mãn đấy.” Nói đến nơi đây, chương quỹ ha hả nở nụ cười, “Thứ cho ta lắm

miệng, lão bản, tuổi ngài không tính là lớn, không ngại đi bước nữa chứ?”

“Chương quỹ, hảo hảo mà tính sổ sách của người cho tốt.” Triệu Tín Lương đen mặt đi lên lầu hai, lưu lại chương quỹ một mình đứng dưới quây ngơ ngác.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ☺.☺)

Bên này, sau khi hai huynh muội rời khỏi Thiên Hi Lâu, Triệu Tương Nghi kéo tay Triệu Hoàng Lâm hỏi: “Thế nào? Biểu hiện vừa rời của muội không tệ chứ? Chính vì như vậy, mới có thể khiến cha hiểu rõ, muội muốn có mẫu thân biết bao.”

“Thế nhưng, cứ thế mãi, cha sẽ thất vọng và buồn mất.” Triệu Hoàng Lâm vừa đi vừa nói.

“Không đâu, muội nắm rất chắc. Như vậy, huynh mau đi làm tốt chuyện đã nói lúc nãy đi, bây giờ muội phải đến tú phường tìm sư phụ nói chuyện, chúng ta phân công nhau hành động.” Đến đầu đường Triệu Tương Nghi vẫy tay với ca ca một cái.

“Cũng tốt.” Triệu Hoàng Lâm gật đầu, rẽ sang một con đường khác.

Triệu Tương Nghi xoay người đến Như Ý phường, lúc đi ngang qua Nhiễm Thuý Trai của Bùi Tử Quân, nàng nhìn vào trong, không thấy Bùi Tử Quân đâu mới tiếp tục đi về phái trước, miệng lầm bầm: “Xem ra, còn ở huyện Giang Ninh chưa về.”

Vài ngày trước, Bùi tử Quân bởi vì chuyện ở huyện Giang Ninh nên mới vội vàng về bên đóm trong khoảng thời gian ngắn chắc là không về được.

Triệu Tương Nghi mới vừa vào tú phường, lập tức A Bình bước đến đón tiếp: “Ôi trời, tiểu tử tông của tôi ơi, đã khoẻ chút nào chưa? Có tìm đại phu khám không?”

“A?” Triệu Tương Nghi ngây ngô ngẩng đầu.

“Vừa nãy, tiểu thư nói thân thể không khoẻ nên mới về nhà sao, thế nào lại về tú phường? Đã xảy ra chuyện gì?” A Bình nhắc nhở.

“À, cái đó....” Triệu Tương Nghi kéo âm điệu, sau đó nặng nề mà gật đầu, “Được rồi. . . Tốt hơn nhiều rồi.”

“Uyển Dao vừa nghe nói thân thể tiểu thư khó chịu, lập tức chạy đến nhà tiểu thư, sao lại không cùng nàng ấy về đây?” A bình nhìn sau lưng Triệu Tương Nghi một chút, nghi ngờ hỏi.

“A?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc, “Ta, ta sau khi thấy tốt một chút liền theo đại ca đến Thiên Hi Lâu, không có gặp Uyển Dao tý tý nha.”

“Được rồi, tâm tình sư phụ đã tốt hơn chưa?” Triệu Tương Nghi rất sợ A Bình hỏi nữa, đến lúc đó sẽ nói mình lừa dối, liền dời trọng tâm câu chuyện.

A Bình quả nhiên bị phân tán lực chú ý, gật đầu đáp: “Ừ, lúc này đang ở

tú các xem các tú nương làm việc.”

“Ta đây đến đó tìm sư phụ.” Triệu Tương Nghi cười, sau đó chạy lên lầu.

Tú các ở lầu hai, Nhâm thị ngồi ngay ngắn ở trên ghế mềm dành riêng cho mình, váy áo màu lam, phía trên thêu hoa mẫu đơn bằng kỹ thuật thêu Tô Châu, Triệu Tương Nghi vốn dĩ không thích hoa mẫu đơn cho lắm, không phải bởi vì nó mang vẻ đẹp cao quý quá lớn, mà là nó làm cho nàng cảm thấy có chút tục khí, nhưng đem hoa văn này đặt trên người Nhâm thị, không có tục khí chút nào, còn làm nổi bật khí chất thanh nhã của Nhâm thị.

“Đã trở về? Thân thể đã khá hơn chưa?” Lúc Nhâm thị ngược mắt lên vừa vặn thấy Triệu Tương Nghi vào cửa, liền hỏi một câu.

Triệu Tương Nghi không dám ngẩng đầu nhìn Nhâm thị, rất sợ Nhâm thị phát hiện chột dạ trong mắt nàng, nàng một đường đi ngang qua các tú nương đang ngồi thêu, âm thanh sợi chỉ xuyên qua vải thêu không ngừng vang bên tai nàng, chờ nàng đi đến trước mặt Nhâm thị rồi, mới mỉm cười đáp: “Thân thể của con không sao, nhưng ngược lại thì cha của con có sao đó.”

Chương 166: Con muốn có mẫu thân

“Xảy ra chuyện gì?” Nhâm thị nhíu mày đứng dậy, các tú nương đều dừng tay lại, có điều không dám biểu hiện gì trước mặt Nhâm thị nên chỉ cúi đầu tiếp tục thêu.

Triệu Tương Nghi hài lòng nhìn Nhâm thị khăn trương khác hẳn thường ngày, khoé miệng âm thầm nhếch lên, Nhâm thị bình ôn bản thân lại rồi nói: “Tương Nghi, con theo ta vào trong.”

“Dạ, sư phụ.” Triệu Tương Nghi đi theo sau lưng Nhâm thị, lè lưỡi cười, xem ra hai người này vẫn còn cứu được.

Hai người đi tới tú các, lúc này Tề Uyên Ngọc không ở đây, Nhâm thị thấy Triệu Tương Nghi đi vào, bất an hỏi: “Cha con thế nào?”

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn Nhâm thị, giả bộ đau khổ, thở dài nói: “Đừng nói nữa, cha con mấy ngày nay chẳng ăn uống gì, đêm ngủ cũng không yên giấc, lúc làm việc thì phạm sai lầm, con nghe ca ca nói vậy cũng lo lắng gần chết.”

“Cha con có nói gì không?” Mười ngón tay Nhâm thị xoắn chặt, thấp thỏm lo âu.

Triệu Tương Nghi vẫn bộ dạng đau khổ, lắc đầu một cái, “Cha không nói gì, cũng không ai biết cha bị là sao, không biết ai đã chọc giận cha nữa, ma cha bày ra bộ dáng đó.” Lúc nói lời này, Triệu Tương Nghi trộm nhìn biểu tình trên mặt Nhâm thị, quả là có chút không thích hợp.

Triệu Tương Nghi thở dài một hơi, sau đó nói tiếp, “Thật ra thì, cha con cho tới nay cũng rất khổ, vì con và ca ca cái gì khổ cũng trải qua rồi, hiện tại cuộc sống từ từ tốt hơn, con và ca ca cũng dần dần lớn, mắt thấy cha con vẫn thui thui một mình, có chút không đành lòng. Thấy bộ dạng gần đây của cha con, con và ca ca đều muốn tìm cho cha một người bầu bạn.”

“Hai con không trấn an cha được sao.” Nhâm thị ngưng ngưng ngồi xuống, quay mặt qua chỗ khác không nhìn Triệu Tương Nghi.

“Sao có thể, chúng con căn bản không hiểu cha đang suy nghĩ gì, con có an ủi cha, nhưng người cũng chỉ nói mình không có việc gì, bởi vì sợ nói ra sẽ làm con lo lắng theo. Với lại con cũng còn nhỏ, sư phụ xem, con và ca ca nói cũng không có tác dụng, tình trạng này không biết kéo dài tới bao giờ đây.” Triệu Tương Nghi làm bộ lại thở dài một cái, mặt ủ mày chau.

“Nếu con có mẫu thân thì thật là tốt.” Dừng lại một lát, Triệu Tương Nghi lại nhìn Nhâm thị thử dò xét, “Có mẫu thân, phụ thân sẽ vui vẻ hơn, bình thường cũng có người ở cùng với cha, mà con cùng ca ca, cũng có thể được mẫu thân quan tâm, thật tốt.”

“Vậy các con còn nhớ mẹ ruột không? Có nghĩ tới tìm nàng trở về không?” Nhâm thị quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu, trên mặt còn là mang theo biểu tình căm hận: “Con căn bản không muốn bà ta quay lại, làm phụ thân đau khổ, con đây cả đời cũng không muốn nhìn thấy bà ta.” Mặc dù Triệu Tương Nghi nói tới nói lui có sơ hở, nhưng vào giờ phút này, ánh mắt cùng lời của nàng, cũng làm cho Nhâm thị hơi đau lòng.

Nàng cũng mến tiểu cô nương này, nhưng nàng chính là không dám bước thêm một bước nữa, chỉ sợ kết cục không như mình muốn, Nhâm Bích Oánh nàng đời này kiếp này cũng không còn gì để mất nữa rồi.

“Con đang nghĩ, thời điểm này nên để bà nội an bài cho phụ thân đi xem mắt.” Triệu Tương Nghi chợt nói nghiêm túc.

Nhâm thị kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi: “Đây là ý của cha con?”

“Con cũng không rõ lắm, nhưng con muốn, nếu như là ý của bà nội, phụ thân chắc là sẽ không cự tuyệt, sư phụ cũng biết cha con rất hiếu thuận đây.” Triệu Tương Nghi cười cười, nhìn thấu sự khẩn trương trong mắt Nhâm thị.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mấy ngày sau đó, Triệu Tương Nghi thừa dịp Triệu Tín lương nghỉ ngơi, lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay, khuê nữ đối với mình thái độ ôn hoà, hôm nay khuê nữ lại đánh lầy mình, Triệu Tín Lương rất cao hứng, lập tức xoa đầu Triệu Tương Nghi cung chiều nói: “Thế nào? Nhìn con gần đây không yên lòng, có chuyện gì, nói với cha nghe, cha giúp con giải quyết.”

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu một cái: “Không yên lòng chính là phụ thân người thì có? Con có thể có chuyện gì chứ, chỉ có điều. Ai, không nói.”

Thấy khuê nữ nói một nửa, Triệu Tín Lương không khỏi càng thêm lo lắng, con gái rất ít khi buồn như vậy, nghĩ đến đây, Triệu Tín Lương vội vàng hỏi Triệu Tương Nghi: “Đến tốt cùng là có chuyện gì? Con nhớ mọi người ở Triệu gia thôn hả? Nếu không nhân lúc hôm nay cha rảnh, cha cùng con trở về một chuyến đi, Mẫn Mẫn cũng nhớ con lắm đó.”

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu, hơn nữa cô ý nhịu chặt lông mày: “Cũng không phải chuyện này.”

“Là bởi vì.” Triệu Tương Nghi áp a áp ứng, Triệu Hoàng Lâm chợt đi tới chỗ bọn họ, thấy thế cũng là lập tức chạy tới chỗ Triệu Tương Nghi bên này la lên, “Tiểu muội, đừng nói”

Sau đó đi đến trước mặt Triệu Tương Nghi, nhỏ giọng dặn dò: “Không phải đã dặn muội không được nói sao, nhất là ở trước mặt cha.”

Có điều, giọng nói này tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để Triệu Tín Lương nghe được.

“Hoàng Lâm” Giọng nói Triệu Tín Lương trầm xuống, “Con đi vào ôn

bài đi, Trương Nghi đã có cha chăm sóc, còn không mau đi.”

Triệu Hoằng Lâm không lên tiếng, chỉ yên lặng đi thẳng, trước khi đi còn thừa lúc Triệu Tín Lương không để ý, quay đầu lại nháy mắt với Triệu Trương Nghi, Triệu Trương Nghi len lén giơ ngón tay, muốn hấn yên tâm.

“Trương Nghi, không phải là chịu uất ức bên ngoài đó chứ? Nói cha biết, đừng nghe ca ca con nói.” Chờ Triệu Hoằng Lâm đi khuất, Triệu Tín Lương dịu dàng ôm con gái.

Triệu Trương Nghi ở trong lòng mềm nhũn, cảm giác ấm áp tràn đầy, nàng biết mình cùng ca ca làm như vậy đối với cha xác thực có chút tàn nhẫn, để cho người thất vọng đau khổ lo lắng nhiều ngày như vậy, bất quá làm như vậy cũng vì có thể làm cho cha tìm được hạnh phúc của mình, nghĩ như thế, trong lòng Triệu Trương Nghi lại tốt hơn một chút.

“Cha, con không dám nói.” Triệu Trương Nghi dựa trên cánh tay Triệu Tín Lương cố ý nói.

“Có phải bởi vì Hoằng Lâm không? Không sao, nói hết cho cha nghe ca ca bắt con làm gì, cha sẽ phạt nó cho con.”

Triệu Trương Nghi lắc đầu một cái: “Không phải vấn đề của ca ca.” Sau lại ngậm ngừng, lâu bầu một câu, “Con sợ con nói sẽ làm người không vui.”

“Không đâu, Trương Nghi của cha nói gì cha đều vui vẻ nghe.” Triệu Tín Lương cơ hồ là vô điều kiện dụ dỗ Triệu Trương Nghi.

Triệu Trương Nghi cảm thấy thời cơ đã đến, vì vậy giả bộ đáng thương nhào vào lòng Triệu Tín Lương nghẹn ngào nói: “Cha, dám tiểu tử bên ngoài luôn cười con không có mẹ.”

Nụ cười trên mặt Triệu Tín Lương cứng lại, phủ. Tay sờ đầu Triệu Trương Nghi cũng nặng nề hơn.

Nhìn biểu hiện của Triệu Tín Lương, trong lòng Triệu Trương Nghi thật đau đớn, bất quá vì có thể đạt được mục đích, Triệu Trương Nghi còn là tăng thêm cảm xúc, nghẹn ngào nói: “Con, con nghe xong trong lòng rất khó chịu. Sau đó bị ca ca nhìn thấy, ca ca cùng bọn họ đánh nhau. Dám tiểu tử kia vì vậy đối với con càng thêm ghi hận, mỗi lần thấy con đều cười nhạo con, bọn họ chỉ vào con mắng con.”

“Bọn nó mắng con cái gì.” Giọng nói Triệu Tín Lương cơ hồ run rẩy, câu nói đó là hấn miễn cưỡng nặn ra.

“Mắng con là có mẹ sinh không có mẹ dưỡng gì đó”

“Đồ mất dạy.” Triệu Tín Lương cực kì tức giận mà mắng to thành tiếng, lại thương tiếc nhìn con gái hỏi kỹ, “Trương Nghi, đừng sợ, con nói cho cha biết, là dám tiểu tử nào, bây giờ cha đi tìm bọn chúng, không bắt bọn chúng xin lỗi con, cha cũng không mang họ ‘Triệu’.”

“Cha, cha đừng kích động.” Triệu Trương Nghi vội vàng khuyên Triệu Tín Lương, chỉ sợ Triệu Tín Lương dưới cơn nóng giận đi ra ngoài sinh sự, những thứ này đơn thuần là bịa đặt, nàng cùng ca ca dựng nên để kích động

Triệu Tín Lương

“Tương Nghi, con mau nói cho cha nghe, đừng sợ, chỉ cần có cha ở đây, không ai dám ăn hiếp con” Triệu Tín Lương trịnh trọng nói, muốn nữ nhi đừng sợ.

Triệu Tương Nghi nghe xong, lập tức ôm Triệu Tín Lương, “Cha thật tốt”

Thật ra thì nàng muốn nói ‘có mẫu thân hay không cũng không sao, có mình phụ thân cũng đủ rồi’.

Nhưng bởi vì người phụ thân thích, cho nên mình nhất định làm cho phụ thân cùng nàng ở chung một chỗ, không thể để cho phụ thân thương tâm hối hận

Cho nên, lời nói đến khoe miệng, chợt liền thay đổi thành: “Nhưng nếu Tương Nghi có mẹ thì tốt rồi, cha sẽ không thui thui một mình, con cũng không còn bị cười nhạo nữa.”

Triệu Tín Lương ôn con gái thật chặt.

Cặp mắt chậm rãi nhắm lại, nhưng hần vạn phần áy náy nhìn con gái nói: “Thật xin lỗi con Tương Nghi, là cha không tốt, khiến Tương Nghi chịu ủy khuất.”

Triệu Tương Nghi liền lắc đầu: “Không phải ,không phải, là mẹ hư, Tương Nghi không bao giờ nữa muốn nhìn thấy nữ nhân đó nữa” cuối cùng nói thêm, “Cho nên bây giờ Tương Nghi muốn mẹ kế thương yêu Tương Nghi, làm nữ nhân kia tức chết đi, sau đó chúng ta một nhà sống vui vẻ qua ngày.”

“Tương Nghi thích mẹ kế?” Triệu Tín Lương chợt buông con gái hỏi.

“VẬY CŨNG PHẢI XEM LÀ AI ĐÃ.” Triệu Tương Nghi thấy Triệu Tín Lương động tâm, liền lập tức sấn tới nói, “Con thấy sư phụ con không có khuyết điểm, con rất thích nàng, nếu như mẹ kế là sư phụ thì thật là tốt.”

“Tương Nghi ngoan, không được nói lung tung .” Triệu Tín Lương không đợi con gái nói hết lời, liền chặn miệng nàng, cũng cẩn thận dặn dò, “Tương Nghi nghe cho kỹ, lời này con ở trước mặt cha nói thì không sao, nhưng ngàn vạn đừng nói ra bên ngoài nói nha, càng không thể nói trước mặt sư phụ con, biết không? Nếu như con không cẩn thận nói ra rồi, sẽ có chuyện lớn, cha cũng không nói giỡn với con”

Vội vã để ý danh tiếng cho Nhâm thị , quả nhiên là đối với nàng lưu tâm

Triệu Tương Nghi hài lòng nhìn biểu hiện của phụ thân, lại hết sức ủy khuất bĩu môi nói: “VẬY PHẢI LÀM SAO MỚI TỐT ĐÂY, CON THẬT SỰ MUỐN SƯ PHỤ LÀM MẸ CON.”

Chương 167: Trò hay bắt đầu

Triệu Tín Lương bắt đặc dĩ nhìn bộ dáng đáng thương của con gái, hấn xoa hai má nhỏ nhắn của con gái, dịu dàng nói :”Một mình cha có thể chăm sóc Tương Nghi mà, con không tin cha sao?”

“Thế nhưng Tương Nghi cũng thương cha, cha chỉ có một mình...” Triệu Tương Nghi vẫn kiên trì như trước.

“Cha không sao, có con và Hoằng Lâm là đủ rồi, thật đó.” Triệu Tín Lương sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi “Ngoan”

“A, thiếu chút nữa quên mất, con mau nói tên mấy tiểu tử kia cho cha biết, cha đi tìm bọn chúng tính sổ.” Triệu Tín Lương đúng là cố chấp, Triệu Tương Nghi chỉ cười đầu thờ dài một hơi.

“Con không nói...Cha tìm được đám tiểu tử đó thì có thể làm được gì, bọn chúng sẽ lại cười con nữa thôi...” Triệu Tương Nghi một lần nữa nói lời tàn nhẫn, tuy rằng nàng không đành lòng, cũng biết làm vậy có thể làm tổn thương Triệu Tín Lương, nhưng đây là biện pháp duy nhất để cứu lấy trái tim biết yêu của hắn.

“Tương Nghi, con là đang trách cha sao?” Trên mặt Triệu Tín Lương đầy hồ thẹn hỏi.

Giữa lúc bầu không khí giữa hai phụ tử đang căng thẳng, thì cửa viện đột nhiên mở ra, Phương thị cầm giỏ thức ăn đi vào, nhìn thấy hai cha con đang đứng trên hành lang, lập tức hô: “Này, hai đứa mau ra đây mau, thầy bói đang đứng trước cửa nhà chúng ta này, có việc muốn nói với chúng ta.”

“A?Thật vậy sao.” Triệu Tín Lương hồ nghi hỏi, sau đó cúi đầu nhìn con gái, “Tương Nghi, con ở đây đừng đi ra ngoài, chờ cha quay lại.”

Triệu Tương Nghi ngoan ngoãn gật đầu, chờ Triệu Tín Lương đi rồi, nàng quay đầu nhìn gian phòng của Triệu Hoằng Lâm, chỉ thấy Triệu Hoằng Lâm dựa vào cửa sổ nhìn mình nháy mắt cười, Triệu Tương Nghi cảm thấy an tâm, biết chuyện đã đi theo đúng kế hoạch.

Bên này, Triệu Tín Lương đi tới trước đại môn, quả nhiên thấy một lão giả mặc trường bào màu xám đứng trước cửa, tóc hoa râm, thần tình thần nhiên, nhìn qua có phần tiên phong đạo cốt.

Triệu Tín Lương cũng không quá mê tín, thế nhưng Phương thị lại khác, thấy Triệu Tín Lương đã đến, Phương thị vội vàng hỏi một câu: “Đại sư, bây giờ con ta đã ra rồi, ngài có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì sao?” Nói xong, bà quay đầu lại nhìn Triệu Tín Lương nói nhỏ, “Vị đại sư này thần thông quảng đại, vừa nãy mẹ đi chợ về nhìn thấy ông ấy, hỏi ông ấy có chuyện gì lại đứng ở đây, ông ấy không nói, chỉ nói muốn đợi gia chủ này ra mới nói được. Nhà chúng ta vốn không quen biết ông ấy, vậy tại sao ông ấy lại biết sự tồn tại của con.”

Triệu Tín Lương nhú mày, mặc dù Phương thị nói như vậy, nhưng hẳn không mấy tin tưởng vị thuật sĩ trước mắt này.

Lão giả vuốt chòm râu, híp mắt quan sát Triệu Tín Lương từ trên xuống một lần, Triệu Tín Lương bị ông nhìn có chút không được tự nhiên.

“Chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.” Một lúc lâu, lão giả mới mở miệng nói.

Phương thị cảm thấy căng thẳng, vội hỏi: “Xin đại sư hãy nói rõ, chỉ cho nhà ta một con đường sáng.”

Lão giả lại nhìn sang Triệu Tín Lương, sau đó thần nhiên nói: “Ta thấy trên nóc nhà ngài ẩn hiện hồng quang, đây là điềm lành, tương lai ngài nhất định sẽ đại phú đại quý. Nếu như ta đoán không sai, ngài nhất định sẽ giàu lên nhờ việc buôn bán.”

“Điều này chỉ cần tùy tiện hỏi một người trên trần, ông đều có thể biết hết?” Triệu Tín Lương hơi bực mình nói.

Phương thị nhanh miệng mắng con trai: “Không được bất kính với đại sư.” Triệu Tín Lương là một người con hiếu thuận, liền ngậm miệng không nói nữa.

Lão giả không hề tức giận, lại nói tiếp: “Chẳng qua, ta thấy trán ngài đầy đặn, mặt lộ hồng quang, hẳn là chim loan tinh động [chim loan bay ngụ ý đôi lứa kết duyên], xem ra, sẽ có một đoạn nhân duyên mỹ mãn đang chờ ngài nắm lấy.”

Nhãn thần Triệu Tín Lương loé lên, một tia kinh ngạc xẹt qua, nhưng hẳn chỉ hơi mím môi, vẫn chưa mở miệng hỏi cái gì. Ngược lại Phương thị càng lo lắng hơn hẳn, chỉ thấy Phương thị kích động nhìn lão giả: “Thật sao, cảm tạ trời đất, xin hỏi đại sư có thể nói cặn kẽ cho ta nghe được không?”

“Ta vừa nói là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.” Lão giả đột nhiên nghiêm túc, “Nóc nhà hiện hồng quang, vốn là điềm lành, nhưng ta lại phát hiện bên dưới hồng quang mơ hồ lộ ra một màu đen ảm đạm, chắc chắn rằng, mấy ngày gần đây nhà bà sẽ gặp chuyện chẳng lành.”

“A?” Tim Phương thị đập nhanh hơn bình thường không nói gì, chỉ nắm chặt tay lão giả cầu cứu, “Xin đại sư giúp nhà ta phá giải.”

“Ông đừng có đứng ở đây nói bậy.” Triệu Tín Lương nổi giận, Phương thị cũng giận, mắng hẳn:

“Con không thấy đại sư đây nói chuyện đều trúng hết sao?”

“Có tin hay không là tùy các ngươi, ta chỉ xin khuyên một câu, thời gian không còn nhiều, nếu không tiêu trừ tai hoạ ——” Lão giả nói đến đây liền nhìn chăm chăm vào Triệu Tín Lương, “Trước Tết Trung Thu ngài phải thú nữ nhân đó về, như vậy hắc vụ bên dưới hồng quang mới có thể tiêu trừ. Nếu không tin lời ta, thì không bao lâu nữa, hắc vụ đó sẽ bám lấy đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà ngài, cuộc đời của đứa trẻ đó sẽ gặp vận rủi.”

Cả người Phương thị lắc lư, Triệu Tín Lương vươn tay đỡ lấy bà.

Chờ hẳn ngừng đầu muốn hỏi lại lão giả , lại phát hiện lão giả đã đi xa rồi...

“Tín Lương, Tín Lương.” Trong mắt Phương thị tràn đầy nước mắt, bà nắm chặt tay con trai, nước mắt chảy dài, “Con mau làm theo lời vị đại sư đó nói đi, mẹ tin rằng Bồ Tát thương cảm nhà chúng ta tâm thiện, nên mới đặc biệt phái đại sư đến trước nhà chúng ta thông báo. Con không tin nhưng mẹ thì tin...Mẹ không muốn thấy bất kì người nào trong nhà gặp chuyện không may đâu...” Nói xong, Phương thị thực sự nhịn không nổi mà khóc.

Triệu Tín Lương nhìn thấy cũng thật không đành lòng, hơn nữa ngẫm lại lời lão giả kia vừa nói, cũng không phải là không phải không có lý. Chí ít, chuyện giữa hẳn và Nhâm thị , đúng là do hẳn làm sai... Chuyện này liên quan đến bọn nhỏ và mẹ của mình nên hẳn không biết làm sao.

“Mẹ, mẹ hãy yên lặng một chút, cho con suy nghĩ...” Giọng nói của Triệu Tín Lương dần dần lộ ra vẻ vô lực, hẳn đỡ Phương thị vào trong nhà trước, thấy Triệu Tương Nghi vẫn đang ngồi tại chỗ cũ, bèn dặn dò: “Tương Nghi, con đỡ bà nội vào trong nghỉ ngơi đi.”

Triệu Tương Nghi vội vã chạy tới đỡ Phương thị: “Đây là thế nào?”

“Con đừng hỏi nhiều nữa, hãy bồi bà nội đã, cha có việc phải suy nghĩ một chút.” Nói xong, Triệu Tín Lương đem Phương thị giao cho con gái chiếu cố, còn mình thì đi vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Triệu Tương Nghi lần thứ hai quay đầu lại nhìn Triệu Hoàng Lâm, lặng lẽ giơ ngón cái lên nhìn đại ca.

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, sau đó để cuốn sách trong tay xuống, Phương thị vừa thấy cháu trai bước ra khỏi cửa, vội vàng hô: “Hoàng Lâm, đừng có đi ra ngoài, bây giờ con đừng có xuất môn.”

“Bà nội đã xảy ra chuyện gì.” Triệu Hoàng Lâm bước đến đỡ Phương thị.

“Hảo hài tử, hãy nghe lời bà nội nói, ở trong nhà đừng có đi đâu.” Phương thị nức nở, bà rất sợ Triệu Hoàng Lâm sẽ giống như lời vị đại sư kia nói, gặp phải bất trắc, mặc dù lão giả đó nói là đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà, nhưng Phương thị vẫn rất lo lắng.

“Bà nội, bà đừng có lo lắng quá, con định đến hiệu sách đối diện mua sách, chỉ đi bộ có mấy bước thôi mà, sẽ không có chuyện gì đâu.” Triệu Hoàng Lâm an ủi Phương thị, Triệu Tương Nghi vội vàng dỗ ngọt Phương thị, lúc này Phương thị mới đồng ý cho Triệu Hoàng Lâm ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Triệu Hoàng Lâm đi về phía bên phải, căn bản không giống như lời y nói, đến hiệu sách đối diện.

Chờ y đi đến đầu ngõ , mới dừng bước chân lại, rất nhanh có một lão giả bước ra tiếp đón, lão giả vừa thấy Triệu Hoàng Lâm, liền cười hắc hắc mà hỏi thăm: “Thế nào, ta diễn có đạt không?”

Đương nhiên lão giả này chẳng phải ai khác chính là vị đại sư đã “chỉ điểm” cho Triệu Tín Lương và Phương thị lúc nãy.

“Tạm được, đừng quên lời ta đã nói.” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, trên mặt không có vẻ tươi cười, sau đó từ trong ngực lấy ra một hà bao đưa cho lão giả, “Ban này đã trả một nửa rồi, ta trả cho ông một nửa còn lại đây.”

Lão giả nhận hà bao liền mở ra, đếm tiền bên trong, rồi cân nhắc, cũng không có lập tức ly khai, nhìn Triệu Hoàng Lâm nói: ”Vốn là đã đủ...Nhưng cậu xem quần áo ta mặc và mấy đạo cụ này đều là thuê hết đấy, cậu xem có nên trả cho ta thêm một ít tiền được không?”

Triệu Hoàng Lâm liếc lão giả một cái, sau đó mới từ trong túi của mình lấy thêm một xâu tiền đưa cho: “Không thể nhiều hơn nữa, ta cảnh cáo ông, chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, ông dám tiết lộ cho người thứ ba biết, ta sẽ có biện pháp cho ông gặp phải vận rủi thật sự đấy.”

Mặc dù Triệu Hoàng Lâm chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi, nhưng lúc này đây, vẻ mặt lạnh như băng này thật sự khiến cho người ta kinh sợ, lão giả nhận tiền, gật đầu như gà mổ thóc, rồi chạy đi.

Triệu Hoàng Lâm xử lý xong mọi chuyện, cũng không lưu lại nữa, liền vòng ngược về nhà.

Tết Trung Thu chính là ngày mười lăm tháng tám, bây giờ đã gần hết tháng bảy, ước chừng cũng phải mười ngày nữa mới đến.

Triệu Hoàng Lâm vừa đi vừa suy nghĩ, lẩm bẫm một mình: “Tiểu muội kỳ hạn thời gian quá gấp rồi, đúng là khổ thân cho cha, cái bộ dáng ngốc nghếch đó của cha có thể nghĩ ra cách gì để làm người ta động tâm nhỉ.”

Lúc này, Triệu Tín Lương ngồi một mình trong phòng, trên mặt tràn đầy khổ sở.

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại lời lão giả kia nói, không phải không có đạo lý, thà rằng tin chứ không nên tránh, quan trọng nhất là hắn thấy Tương Nghi đang có dấu hiệu xảy ra chuyện, điều này càng làm cho lòng Triệu Tín Lương thấy bất an.

Vào giờ khắc này, hắn vắt hết óc suy nghĩ biện pháp, nên làm thế nào bây giờ, làm sao để Nhâm thị thay đổi cách nhìn về mình, quan trọng là chấp nhận...

Vừa nghĩ đến kỳ hạn là tết Trung Thu, Triệu Tín Lương tâm loạn như ma, rất đau đầu. Trong vòng mười ngày, phải đem chuyện này giải quyết cho xong, đúng khó khăn càng thêm khó khăn.

Lời đại sư kia nói không phải ám chỉ Nhâm thị sao? Ngược lại nàng sẽ đồng ý chấp nhận mình sao? Còn chưa biết đúng hay không, chỉ dựa vào lời nói của người khác, nàng sẽ tin sao? Có thể cho rằng mình nói bừa? Đến lúc đó ấn tượng của nàng với mình có kém đi không?

Liên tiếp nhiều vấn đề không ngừng hiện lên ở trong đầu Triệu Tín Lương, làm cho hắn như cầu không thôi....

Chương 168: Tiểu hồng nương

Ngày hôm sau, không đợi cho Triệu Tín Lương đưa ra quyết định thì Triệu Tương Nghi cũng đã ‘bệnh nhẹ’ rồi, nói là hôm qua trời lạnh nên bị bệnh, nhưng cũng làm cho Phương thị sợ hãi không thôi, mà lo lắng nhất chính là Triệu Tín Lương, mặc kệ là do ngẫu nhiên hay lời tiên đoán là đúng, cũng khiến cho Triệu Tín Lương không nghi ngờ mà bắt đầu tin tưởng vị đại sư kia.

Triệu Tương Nghi mượn dịp bị bệnh, càng làm nũng với phụ thân nhiều hơn, còn bày ra bộ dáng đáng thương uyển chuyển nói cho Triệu Tín Lương, nếu bây giờ có mẫu thân ở đây, nàng sẽ rất nhanh khỏi bệnh thôi.

Triệu Tín Lương muốn đi gọi đại phu đến khám, nhưng Triệu Tương Nghi lại không muốn, vừa khóc vừa nháo, tâm tình không ổn định, Triệu Tín Lương ít khi thấy con gái hồ nháo như vậy nên lòng cảm thấy bất an, hay là lời vị đại sư kia ứng nghiệm.

Vì vậy, Triệu Tín Lương cũng không do dự nữa, vì an toàn của con gái, chuyện gì hấn cũng nguyện ý làm.

Chẳng qua, hấn với tinh thần đầy nhiệt huyết rời khỏi nhà đến Như ý phường, khi đến rồi lại chân chừ không vào, sự khẩn trương và lo lắng khiến hấn lùi về phía sau vài ước.

Vừa lúc Nhâm thị có việc đi ra ngoài, Triệu Tín Lương thấy Nhâm thị đi ra, hấn sợ hãi lẫn vào dòng người rời đi. Trong lòng bùng bùng như trống đánh, vừa trấn an chính mình —— không phải mình lùi bước, không phải... Chính là mình chưa có chuẩn bị tốt, chính là vậy, mình phải về chuẩn bị thật tốt đã, bằng không sẽ khó mà thành công.

Bất tri bất giác trở về nhà, nhưng Triệu Tín Lương không dám vào trong nhà, trong đầu là mảnh hỗn loạn, lo lắng và lo lắng, tâm tình ngày một nã nề hơn.

Lại lắc đầu, hấn chuyển hướng đi đến Thiên Hi Lâu.

Chưởng quỹ đang ở trước quầy tính sổ sách, vừa thấy Triệu Tín Lương liền mỉm cười chào hấn.

“Người đi theo ta.” Triệu Tín Lương mặt đen gọi chưởng quỹ, sau đó lên lầu hai. Chưởng quỹ kinh ngạc nhìn, đúng là mấy ngày trước hấn ta có đắc tội với Triệu Tín Lương, bây giờ Triệu Tín Lương gọi hấn, làm hấn cảm thấy lo sợ.

Chờ chưởng quỹ đến phòng thu chi ở lầu hai rồi, thì thấy Triệu Tín Lương vẫn một mực trầm mặc không nói lời nào, nhịn không được bèn hỏi: “Lão bản, xin hỏi ngài tìm ta là có chuyện gì cần phân phó?”

Triệu Tín Lương liếc chưởng quỹ một cái, chưởng quỹ càng thấy sợ hơn.

“Không có gì...” Triệu Tín Lương rầu rĩ nói, hơi ngừng lại rồi mới mở

miệng nói tiếp, “Ngươi, không phải lần trước ngươi nói ta còn có thể tìm một người để đi tiếp với mình sao...”

“A, lão bản đã nghĩ thông suốt.” Chương quỳ rất cao hứng, biểu tình trên mặt của hắn ta làm cho khoẻ miệng Triệu Tín Lương co rút, bộ dáng cao hứng này giống hệt Phương thị, cái loại cảm giác vui mừng muốn chết.

“Đừng có nói leo, nghe ta nói hết đã.” Triệu Tín Lương nhíu mày

Chương quỳ vội im miệng, trong lòng không có sợ, bởi vì Triệu Tín Lương tìm hắn ta là vì chuyện khác, càng không nghĩ muốn đuổi hắn.

“Theo ngươi, nếu muốn làm cho một nữ nhân thương mình, thì nên làm thế nào?” Sau khi nói xong, mặt Triệu Tín Lương đỏ như son.

Chương quỳ thâm cười, nhưng cũng không dám can rõ, chỉ nghiêm túc nhìn Triệu Tín Lương nói: “Cái này cũng đơn giản thôi, nữ nhân mà đề thích nam nhân dễ ngọt, ngài có thể mau những món đồ cô ấy thích, dẫn cô ấy đến nơi đẹp hai người tâm sự với nhau, tâm của cả hai sẽ ngày một gần hơn. Còn nữa, lão bản nếu ngài thực sự thích cô nương ấy, mỗi ngày nên tìm cách thân cận với cô ấy hơn, nhất định...”

“Được rồi, ngươi xuống dưới tính sổ tiếp đi, không cần nói nữa.” Triệu Tín Lương vội đuổi chương quỳ đi.

“Lão bản đang xấu hổ ư? Không biết là cô nương nào có phúc khí lọt vào mắt ngài nhỉ?” Chương quỳ cười hắc hắc.

Mặt Triệu Tín Lương đen đi vài phần, nghiêng răng nhìn chương quỳ nói: “Còn không...Ngươi còn...Ngươi nói ngày càng nhiều rồi đấy.”

Chương quỳ mím môi cười cười, cuối cùng đi xuống lầu.

Trước khi đi, Triệu Tín Lương còn dặn dò thêm: “Ngươi không được nói chuyện này cho ai biết chưa.”

“Vâng.” Chương quỳ gật đầu, Triệu Tín Lương tin hắn ta, tuy nhìn hắn có vẻ tùy tiện, nhưng hắn làm việc gì cũng cẩn trọng hơn so với những người khác.

Chương quỳ đi rồi, Triệu Tín Lương đứng dậy, miệng còn lẩm bẩm: “Cô ấy thích gì? Mình còn không biết cô ấy thích gì nữa nha...Không phải vấn đề ăn mặc đi?”

“Hay là hỏi con gái?” Suy nghĩ một lúc lâu, Triệu Tín Lương mới bật thốt ra.

Nghĩ đến đây, hắn vội chạy nhanh về nhà, chương quỳ thấy bộ dáng gấp gáp của hắn, thâm cười.

Vừa về đến nhà, nghe Phương thị nói Triệu Tương Nghi đã khoẻ hơn nhiều, Triệu Tín Lương mới an lòng, hắn đi vào phòng nhìn Triệu Tương Nghi một chút, quả nhiên thấy khí sắc nàng khá hơn nhiều, còn đang xem sách.

“Cha, con không sao, cha đừng lo.” Triệu Tương Nghi thấy Triệu Tín Lương đã trở về, cười đến ngọt ngào, “Bệnh” của nàng đã sơm tốt hơn rồi,

ngược lại nàng còn đang lo lắng Triệu Tín Lương tâm tình bất ổn, cho nên mới cấp cho hắn một liều thuốc an thần, dù sao mục đích cũng đã đạt được.

“Ừ, con khoẻ là tốt rồi, sau này nhớ chú ý đến thân thể mình, một lát nữa cha sẽ nhờ bà nội nấu cháo hoa cho con uống, bây giờ con không thể ăn đồ ăn có dầu mỡ được.” Triệu Tín Lương cười nói.

Triệu Tương Nghi bắt đặc dĩ lặc đầu nhỏ, xem ra mấy ngày nay phải ăn cháo, đây là giá cao phải trả mà.

Hai cha con nàng trầm mặc chỉ chốc lát, Triệu Tín Lương mới mở miệng nói vấn đề chính: “Tương Nghi à, con, không phải hôm bữa con nói muốn sự phụ trở thành mẹ con sao?”

“Cha cũng hy vọng như vậy?” Triệu Tương Nghi chớp đôi mắt to trong suốt, vẻ mặt cực kỳ mong đợi nhìn Triệu Tín Lương, trong lòng càng vui vẻ hơn.

Nhìn thấy con gái vui vẻ khoẻ mạnh như thế, Triệu Tín Lương cảm thấy thư thái hơn, hưởng chi, Nhâm thị vốn là ý trung nhân trong mộng của hắn, vì thế vào giờ khắc này hắn không thấy lo lắng cái gì hết.

“Đúng, chỉ cần Tương Nghi thích, cha cũng thích.” Triệu Tín Lương gật đầu.

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm xem thường, thích, rõ ràng là cha thích người ta muốn chết, giờ lại đổ lên đầu ta, được tiện nghi còn khoe mẽ nữa chứ.

Nhưng nàng vẫn nhu thuận nói: “Vậy cha mau thú sự phụ vào cửa đi, như vậy Tương Nghi có mẫu thân, Tương Nghi sẽ dẫn mẫu thân đến trước mặt đám tiểu tử kia, nói cho bọn chúng biết, Tương Nghi là đứa trẻ có mẫu thân, còn được mẫu thân dạy dỗ nữa.” Vốn muốn để cho phụ thân cảm nhận được sự cao hứng của nàng, thế nhưng càng nói, Triệu Tương Nghi như lạc vào một thế giới lạ, mũi có chút cay.

Triệu Tín Lương đau lòng nhìn con gái, sau đó ôm nàng vào lòng: “Hảo hài tử, mấy năm nay con ăn nhiều khổ, đều là do cha không tốt.”

Triệu Tương Nghi vội lặc đầu: “Không đâu, mấy năm qua Tương Nghi không có khổ cực ngược lại còn rất vui vẻ.”

Triệu Tín Lương hít một hơi thật sâu, kiềm chế tâm tình, sau đó mỉm cười buông Triệu Tương Nghi ra: “Là như vậy, Tương Nghi con xem cha rất ngốc nghếch, cũng không hiểu con gái thích cái gì, cho nên con hãy cho vài ý kiến giúp cha nha.”

“Ừ, cha nói đi.” Triệu Tương Nghi gật đầu đồng ý.

Triệu Tín Lương hơi suy tư, mở miệng nói: “Con có biết sự phụ con thích gì không? Thích đi chơi ở đâu, còn có thích cái gì?”

“...” Triệu Tương Nghi trầm mặc.

Nàng cẩn thận suy nghĩ rồi cẩn thận suy nghĩ, mới phát hiện không biết trả lời như thế nào.

“Tại sao không nói chuyện?” Triệu Tín Lương khẩn trương hỏi.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, bất đắc dĩ đáp: “Trước giờ ngoài thêu thùa ra thì sư phụ còn dạy người khác thêu thùa, nơi thích đến nhất là phủ đệ của khách nhân, bởi vì mỗi lần giao hàng xong, sư phụ có thể thu được một nguồn lợi lớn...” Nói xong, Triệu Tương Nghi cũng [h], hướng chi là khuôn mặt đờ đẫn của Triệu Tín Lương.

Nhìn phụ thân ngây như phỗng không nhúc nhích, Triệu Tương Nghi thâm đồng tình, nữ nhân giống như Nhâm thị đúng là khó mà theo đuổi được....

Đồng dạng là nữ nhân nhưng quá khác xa, nàng cũng không biết dùng cách gì để đả động được tâm của sư phụ.

“Ngoài những thứ kia, cô ấy có còn thích gì nữa không?” Triệu Tín Lương miễn cưỡng hỏi lại lần nữa.

Triệu Tương Nghi cố gắng suy nghĩ nhưng đành vô lực nói: “Hình như không có nhiều lắm, sư phụ xưa nay thích ngồi một mình nhớ chuyện xưa, có khi còn uống trà, uống rượu nữa.”

Triệu Tín Lương: “. . .”

“Nhưng mà cha hãy an tâm đi, cha đã quyết định rồi thì Tương Nghi sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” Triệu Tương Nghi rất sợ phụ thân sẽ có suy nghĩ thất bại ôi lùì bước, vội khích lệ, “Cha là một nam nhân tốt, một người cha tốt, sư phụ sẽ thích cha thôi.”

“Ừ, cha đã biết, con nghỉ ngơi đi.” Triệu Tín Lương lẩm bẩm nói.

“Cha chờ chút.” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên gọi Triệu Tín Lương quay lại, “Con hiện tại có mấy biện pháp, cha có muốn nghe không? Nói không chừng có thể giúp cha đó.”

Trong mắt Triệu Tín Lương hiện lên tia mong muốn: “Vậy sao? Nói cho cha nghe một chút nào?”

“Cha đưa tai lại đây.” Triệu Tương Nghi cười hì hì nói, Triệu Tín Lương đưa tai đến, nghe xong một hồi thì vui vẻ một hồi lại cau mày.

Cuối cùng Triệu Tín Lương hơi do dự hỏi: “Cái biện pháp này....Có buồn nôn quá không? Cha nghe mà muốn nổi cả da gà rồi đây, có thể làm cô ấy động lòng sao?”

“Có tin hay không là tùy cha.” Triệu Tương Nghi nhú mày không vui, cầm sách lên đọc tiếp, không để ý tới Triệu Tín Lương nữa.

Triệu Tín Lương xoa xoa tay hơi do dự rồi mới bước ra khỏi phòng.

Chờ hẳn đi rồi, Triệu Tương Nghi mới để quyển sách xuống, thò đầu ra ngoài cửa nhìn bóng lưng của hắn, sau đó che miệng cười khanh khách.

Hừ, miệng thì nói là buồn nôn, giờ không phải làm mấy biện pháp đó sao?

Chương 169: Các loại tình huống cầu huyết tập hợp

Chờ Triệu Tín Lương chuẩn bị tốt hết toàn bộ, mới hạ quyết tâm đến trước cửa Như Ý phường, ban đêm, dòng người trên phố dần thưa thớt, một mình Triệu Tín Lương đứng trước cửa Như ý phường, sợ run người, sau đó nắm chặt song quyền, lấy hết dũng khí bước vào trong.

A Bình đang dọn dẹp ở lầu một, chuẩn bị đóng cửa thì thấy Triệu Tín Lương đi tới, bà vui vẻ mời hẳn bước vào.

Triệu Tín Lương là người hào phóng, cư xử đúng mực, A Bình rất thích, việc dây dưa giữa hẳn và Nhâm thị bà cũng biết chút ít, nếu không phải Nhâm thị mạnh mẽ chấp nhất, thì A Bình sẽ là người đầu tiên giơ hai tay tán thành cho hai người Triệu Tín Lương và Nhâm thị ở chung với nhau.

Mấy ngày nay, Nhâm thị làm việc gì cũng bất cần, hờ chút là thất thân, muốn cời chuông thì phải do người buộc chuông cời, nếu không có Triệu Tín Lương, Nhâm thị sẽ không có vui vẻ sống tốt đâu.

A Bình vô cùng thân thiết tiếp đãi Triệu Tín Lương, đầu tiên là mời hẳn ngồi, rồi rót trà Phổ Nhĩ mời hẳn, Triệu Tín Lương thấy thế, có chút thụ sủng nhược kinh [được sủng mà lo sợ], nhưng cũng vì thế, hẳn mới nhớ đến chuyện mình cần làm, cảm thấy áp lực thêm.

“A Bình, bà bận thì cứ đi trước đi, ta ngồi ở đây chờ bà chủ của bà.” Triệu Tín Lương cười nói.

“Vậy ta đi thông báo một tiếng.” Trên mặt A Bình tràn đầy ý cười nói.

Triệu Tín Lương vội đặt tách trà xuống ngăn cản: “Không cần, không cần”, chờ A Bình mang theo nghi ngờ nhìn hẳn mà rời đi, hẳn mới xoa tay lúng túng trả lời, “Không chừng nàng ấy đã sớm biết ta ở đây chờ, nên mới không xuống, thậm chí có thể ở tại lầu hai mà không về nhà...”

“Không nhìn ra ngài còn có tâm để ý đến thế.” Động tác trên tay A Bình chậm lại, xoay người đi đến trước mặt Triệu Tín Lương, nhìn hẳn nở nụ cười.

Triệu Tín Lương thấy A Bình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, không khỏi khần trương, ngượng ngùng ngồi ở trên ghế, hai tay không biết để ở đâu.

A Bình thấy bốn phía không có ai, mới nhàn nhạt hỏi: “Ta hỏi ngài một câu, nếu ngài không có ý đó thì cũng đừng có để bụng, cứ xem như là ta nói chuyện không đâu.”

Thấy A Bình nói xong rồi hơi ngừng lại, Triệu Tín Lương gật đầu: “Ừ, bà nói đi.”

A Bình thở dài, nhìn Triệu Tín Lương: “Đều từng tuổi này rồi, chắc không bắt bẻ từng câu chữ đâu nhỉ, ngài cũng đừng có chê ta hỏi có chút càn rỡ, ta chỉ hỏi ngài một câu —— Ngài, đối với tiểu thư nhà ta là thật tâm phải

không?”

Vấn đề này giống như là một hòn than hồng, khiến cho Triệu Tín Lương đỏ mặt...Hắn cực kỳ khẩn trương nhìn A Bình, hai tay đều đang phát run, bên tai vang tiếng ong ong...

Có điều, hắn vẫn lấy hết dũng khí mà gạt đầu, xem như trả lời vấn đề của A Bình.

Ngay lúc hắn gạt đầu trong nháy mắt ấy, trong mắt A Bình dấy lên một tia vui sướng, bà thoả mãn nhìn Triệu Tín Lương, trong mắt ngấn lệ: “Thật tâm thì tốt...Ta đây liền an tâm.”

“A Bình, bà chấp nhận ta là ta có phúc, dù sao bây giờ mà nói, người bên cạnh nàng chỉ có bà mà thôi.” Triệu Tín Lương nhếch miệng cười.

A Bình còn muốn nói gì đó, chợt trên bậc thang lầu hai truyền đến giọng nói của Nhâm thị; “A Bình, sao khách nhân đến tú phường mà bà không lên đây thông báo cho ta một tiếng?”

A Bình cảm kích cười, lau nước mắt, rồi mới kích động trả lời Nhâm thị: “Là A Bình cao hứng nên quên “

“Bà...” Nhâm thị có chút bất đắc dĩ nhìn A Bình, sau đó rũ mi mắt xuống, “Bà đi làm chuyện của mình trước đi.”

Chờ A Bình đi rồi, Nhâm thị lúng túng nhìn Triệu Tín Lương, nàng không có đi xuống hết bậc thang, mà Triệu Tín Lương cũng không có bước lên, hai người cứ duy trì một khoảng cách không gần cũng không xa, nhìn nhau.

“Huynh tìm ta có chuyện gì?” Nhâm thị mạnh miệng hỏi, “Nói ở đây đi.”

“Lần trước...” Triệu Tín Lương đưa tay giấu ở phía sau, siết thật chặt, trên mặt tận lực bảo trì trấn định, “Lần trước ta nhờ A Bình chuyển lời kia là không có cần nhắc kỹ.”

“Hả?” Nhâm thị nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu lời Triệu Tín Lương nói.

“Sau khi ta cẩn thận suy nghĩ lại...” Tim Triệu Tín Lương đập nhanh hơn, bất an và vui mừng đan xen vào nhau, làm hắn hồ đồ không biết làm sao, thậm chí hắn còn không rõ là mình đang nói cái gì.

“Ta không thể buông tay được, nàng hãy chống mắt lên mà nhìn...Ta sẽ cố gắng làm cho nàng hài lòng, cho nên...” Triệu Tín Lương đỏ mặt, dừng lại hồi lâu không nói, sau lại sợ Nhâm thị không để cho hắn nói xong sẽ cắt đứt lời hắn, hoặc xoay người lên lầu hai, mới vội nói tiếp, “Cho nên, bây giờ nàng rảnh, có thể đi với at đến một nơi không.”

“Huynh có biết mình đang làm cái gì không?” Nhâm thị mặt không thay đổi nói.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện hai vai Nhâm thị đang run, môi mớ hồ chớp động, đó là biểu hiện nàng đang khẩn trương.

Hành động hôm nay của Triệu Tín Lương làm cho nàng kinh ngạc vô cùng, vốn tưởng rằng, trải qua chuyện lần trước giữa hai người đã làm rõ, từ

nay về sau đường của ai nấy đi, sẽ không lui tới nữa, duy nhất còn có mối liên hệ là đồ đệ Triệu Tương Nghi. Lại không nghĩ đến, hôm nay, Triệu Tín Lương đột nhiên nói như vậy làm cho nàng kinh ngạc vô cùng.

“Ta tự biết mình đang làm gì, nàng có rảnh không?” Triệu Tín Lương nói xong câu này, mới thở phào một hơi, bởi vì tiếp theo hẳn phải thuyết phục Nhâm thị, phải nói nhiều lời tỏ tình hơn, đây là những biện pháp mà con gái dạy hẳn.

“Ta không có rảnh, còn phải xử lý ...”

“Có có” Đột nhiên A Bình xuất hiện cắt đứt lời Nhâm thị nói, “Tiểu thư đã quên rồi ư? Hôm nay tất cả mọi chuyện trong tú phường đều xử lý hết rồi, ngay cả tú nương cũng làm việc rất tốt, không phải vừa nãy tiểu thư nói sẽ về phủ nghỉ ngơi ư?”

Nhâm thị trừng mắt nhìn A Bình, rồi cắn môi dưới của mình, một lát sau lại buông ram híp mắt: “Đúng vậy, hôm nay bận rộn cả ngày, ta mệt muốn chết được, phải về nghỉ ngơi, thật sự là không thể đi theo huynh.”

“Tiểu thư.” A Bình chỉ tiếc rên sát không thành thếp kêu Nhâm thị.

“A Bình, bà lui xuống đi.” Giọng nói Nhâm thị lạnh đến cực điểm, A Bình vô pháp, hơi đồng tình nhìn Triệu Tín Lương, sau đó lắc đầu lui ra.

“Bà chủ Nhâm.” Triệu Tín Lương rất bình tĩnh gọi nàng một tiếng, Nhâm thị kinh ngạc nhìn hắn, sau đó hắn lại cười, “Nếu như ngày hôm nay, nàng không đáp ứng yêu cầu này của ta, thì bắt đầu từ ngày mai hễ có thời gian là ta sẽ đến tú phường ngồi chờ nàng, không bỏ một ngày nào, nàng cũng biết đó, ta là một người thô kệch, cũng không có dung mạo xuất chúng gì, cho nên ta sẽ chờ đến khi nào nàng đồng ý mà thôi, nàng hãy suy nghĩ kỹ đi, bây giờ đi theo ta, hay là mỗi ngày đều nhìn thấy ta đến đây ngồi chờ?”

“Nàng hãy suy nghĩ thật kỹ.” Triệu Tín Lương nhếch miệng cười, điệu cười có chút xấu xa, nhưng nhìn như vô hại.

Thủ đoạn cuối cùng này không phải là Triệu Tương Nghi dạy hẳn, ngược lại có thể là do con gái hun đúc, nên hẳn từ trong cái khó ló cái khôn, dùng hết dũng khí nói ra hết, lần này hẳn phải dốc hết toàn lực để thành công mới được.

“Huynh...” .” Đối mặt với một Triệu Tín Lương như vậy, Nhâm thị có chút dờ khóc dờ cười, nàng cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng buông lỏng hai tay gật đầu, “Hảo, ta nghe theo huynh.”

“Quyết định đó không thể nào tốt hơn được.” Triệu Tín Lương bỗng nhiên nhảy nhót nói, đưa tay phải ra hướng ngoài cửa, “Thỉnh “

Nhâm thị có chút dờ khóc dờ cười, vẻ tươi cười này bị A Bình bắt được, A Bình thừa dịp Nhâm thị không chú ý nháy mắt với Triệu Tín Lương một cái, giơ ngón cái lên.

Triệu Tín Lương được cổ vũ, điều tức hơi thở, tận lực để mình trở nên tự nhiên hơn.

Hai người đi bộ trên đường phố, bước chậm đến ngoại ô, hai người không nói câu nào, Nhâm thị cúi đầu đi theo sau Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương vừa đi chậm, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Nhâm thị.

Thật ra bầu không khí giữa hai người có thể tốt lên được một chút, nhưng lúc này đây có thể trấn định đi cùng Nhâm thị đối với Triệu Tín Lương mà nói đã là cực hạn, cho nên muốn hắn đem bầu không khí tốt hơn nữa, đơn giản là khó hơn lên trời....

“Rốt cuộc là muốn đi đâu?” Đi thật lâu, mắt thấy đã khỏi cửa trấn, Nhâm thị không thể không nghi ngờ ngừng bước chân lại hỏi.

Triệu Tín Lương cũng ngừng bước theo, xoay người nhìn Nhâm thị: “Sắp đến rồi, ở phía trước không xa.” Nói đến đây, bỗng nhiên hắn lớn mật nói một câu, “Nếu nàng thật sự đi không nổi nữa, ta sẽ cõng nàng.”

Nói xong, thấy thần sắc Nhâm thị không bình thường, lập tức sửa lời: “Đừng giận, ta chỉ đùa mà thôi.”

“Huynh học ở đâu trò bịp bợm đó vậy?” Hai mắt Nhâm thị nghi ngờ đi tới trước Triệu Tín Lương, đem từ đầu đến chân hắn quan sát một lượt, “Không giống tác phong của huynh tì nào.”

Hai gò má Triệu Tín Lương má ửng đỏ, ngậm chặt miệng lại, đi về phía trước.

Nhâm thị không thể làm gì hơn, tiếp tục đi theo hắn, vừa đi vừa nghĩ tới câu nói đùa của Triệu Tín Lương, gương mặt cũng trong nháy mắt ửng hồng...

Chờ bọn họ đến nơi rồi, sắc trời đã tối hẳn, trong lòng Nhâm thị cũng buông lỏng chút ít, ít ra ở trong đêm tối, có thể dễ nguy trang hơn so với ban ngày.

Ở trong đêm tối, có thể là chính mình, mà không lảng bị người ta phát hiện.

Giữa lúc Nhâm thị đang suy tư, trước mặt đột nhiên sáng lên, lăm lăm vài ngọn đèn, cả người nàng cứng đờ, có chút không rõ chuyện gì đã xảy ra, không hiểu được nhìn mình đang sống vai cùng Triệu Tín Lương.

Mới phát hiện, hoá ra hắn vốn cao to như vậy, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, khuôn mặt này rõ ràng rất đẹp trai.

Chương 170: Dừng...sợ, bởi vì có ta ở đây

Nếu như có thể gặp hần sớm một chút thì hay biết mấy, mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Tâm tư Nhâm thị trầm xuống, mang theo quyền luyện từ trên người hần thu lại. Chờ Triệu Tín Lương nghiêng đầu nhìn nàng, thì thấy nàng cúi đầu không nói.

Hai người họ đang đứng ở một bãi đất trống, ở đây trừ hai người họ ra không còn ai khác, rất dễ sản sinh ra một loại ảo giác, phẳng phất như hai người họ đã đến tận cùng của thế giới, không còn gì có thể ngăn cách cả hai nữa, mọi thứ đều tản ra vẻ đẹp cực hạn, lại đang chậm rãi tiêu tán...

Không còn gì để lo lắng nữa, giữ thật chặt lại, chỉ cần tận lực biểu đạt tâm của mình.

Trên mặt đất cắm rất nhiều ngọn nến hồng, thật dài, từng tia sáng loé lên. Đây là do Triệu Tín Lương đặc biệt chuẩn bị, còn dùng tiền thuê những hộ gia đình ở xung quanh đây giúp đỡ mình ngăn khu vực này với bên ngoài, để tạo ra một bầu không khí yên tĩnh nhu hòa như thế này.

Con gái đã nói, Nhâm thị không phải là dạng nữ nhân thích vật chất, muốn làm nàng động tâm, tốt nhất là hãy tỏ tình với nàng.

Cho nên Triệu Tín Lương liền nghĩ đến cách này.

Những ngọn nến này đã được cắm sẵn ở đó, còn có sợi dây môi lửa gắn liền nhau, cho nên mới có thể đột nhiên thấp sáng đồng loạt như thế, tuy làm vậy rất phí tiền, cũng có chút nguy hiểm, nhưng nếu có thể làm Nhâm thị động tâm, Triệu Tín Lương giá nào cũng sẽ làm, vì trước đó đã an bài xong phòng bị, nên hần càng an tâm hơn.

Thật ra lúc hần chuẩn bị những thứ này, hần còn tự cười chính mình, hần đã sắp qua tuổi ba mươi, vậy mà giống như tiểu tử mười tám, mười chín, tràn đầy nhiệt huyết theo đuổi một nữ tử.

“Đẹp không?” Con gái nói, ở một nơi mà bầu không khí yên tĩnh, hãy nói chuyện một cách nhẹ nhàng, tránh phá huỷ bầu không khí đẹp đẽ ấy.

Nhâm thị không nói chuyện, nhưng gật đầu. Đôi mắt nàng vốn đẹp rồi, nhưng lúc này có ánh sáng từ ngọn nến chiếu đến làm đôi mắt này càng thêm động lòng người.

“Biết tại sao ta muốn đưa nàng đến đây không?” Triệu Tín Lương nhấp môi, nghiêng người nhìn Nhâm thị bên này, mặt đối mặt với nàng.

Nhâm thị càng thêm khẩn trương, hơi mắt tự nhiên nhìn Triệu Tín Lương, sau đó quay đầu sang chỗ khác nói: “Không biết.”

Trong lòng bất ổn, có mừng rỡ, cũng có sợ.

Trái qua mọi chuyện, nàng Nhâm Bích Oánh bắt đầu trở nên nhát gan, có chút lo được lo mất, nàng không còn là Nhâm Bích Oánh kiêu ngạo tự tin kia

nữa rồi, mấy năm qua, nàng sống trong thù hận, thống khổ, rất nhiều chuyện tốt xuất hiện trước mắt, nàng cũng không tin đó là thật.

Nàng luôn cảm thấy, mình như vậy, liệu có xứng với những thứ đẹp đẽ đó không?

Như chuyện trước mắt này, nàng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút không tin được, những thứ này đều là chân thật, hơn nữa là vì mình mà có.

“Nào, chúng ta đi thêm chút nữa, nàng sẽ biết.” Triệu Tín Lương cẩn thận dẫn nàng đi khỏi đường nền đỏ rực đó, Nhâm thị có chút nghi hoặc, cuối cùng đi theo hắn, đi đến nơi cách đó không xa.

Chờ khi nàng quay lại nhìn chỗ nền lúc nãy, trong lòng có cơn tức giận không tên, kinh ngạc mà kích động nhìn hắn hỏi: “Hai mươi tháng bảy? Huynh xếp mấy chữ này là có ý gì?”

Mấy ngọn nến hồng ban nãy xếp lại chính là bốn chữ “Hai mươi tháng bảy”, Triệu Tín Lương tất nhiên là hiểu ý nghĩa của ngày này, cho nên mới xếp như thế, nhưng ý của hắn là sao?”

“Bích Oánh. . .” Triệu Tín Lương dùng tay phải nặng nề đặt lên chỗ trái tim mình, chỉ có làm như vậy mới có thể tránh cho việc tim từ trong cơ thể nhảy ra ngoài, chờ khi nhịp tim không còn đập nhanh nữa, hắn mới gọi khuê danh của Nhâm thị, giọng nói vẫn mềm mại, ôn nhu như trước.

Hô hấp Nhâm thị như ngừng lại, kinh ngạc nhìn nam nhân mười phần dững khí trước mặt.

“Nàng đã nói, ngày hai mươi tháng bảy là ác mộng của nàng, là dấu ấn khó phai trong lòng nàng, chính nó đã làm cho nàng sống trong thống khổ cùng oán hận cho nên, bây giờ ta đến giải cứu nàng đây.” Triệu Tín Lương mỉm cười, giọng nói càng thêm nhẹ nhàng.

Lúc này sắc trời đã tối hẳn, đêm đen giống như một mảnh vải đen bao lấy hai người, phảng phất như biết hôm nay là ngày gì, giúp hai người che đậy ánh mắt của thế tục, tận lực giúp họ xây dựng một không gian riêng tư.

Nhâm thị chưa bao giờ biết, nam nhân có vẻ thành thật thô lỗ này cũng có một mặt ôn nhu như thế.

Ôn nhu, tràn ngập tình cảm.

Nam nhân sẽ không nói lời ngon ngọt như thế, nếu nói những lời ngon ngọt chính là muốn tỏ tình với người. Những lời này là ai đã nói, Nhâm thị đã quên nhưng nàng vẫn nhớ rõ lời này.

“Nàng xem, ý nghĩa của những ngọn nến đỏ này không chỉ đơn giản như vậy đâu.” Triệu Tín Lương chỉ vào mấy ngọn nến hồng cắm trên mặt đất, “Đó là tất cả quá khứ của nàng, chúng nó đang cháy, đang biến mất, không bao lâu, cơn ác mộng hai mươi tháng bảy này của nàng sẽ biến mất hoàn toàn trong lòng nàng.”

“Đừng ... sợ, bởi vì có ta ở đây.” Triệu Tín Lương cơ hồ là ngừng thở khi nói ra câu này, trước đó đã luyện tập vài lần, trong đầu đã nghĩ sẵn một

câu nói hay , nhưng đến lúc cần thì chẳng nhớ, nhưng chỉ bằng câu nói đơn giản này, đã mang lấy tấm lòng của hắn

Nhâm thị thờ dài một hơi, thân hình hơi lắc lư, giống như chỉ cần một cơn gió đã có thể thổi bay nàng.

Ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn không ngừng nhắc nhở nàng, đây đều là sự thật, đây không phải là nằm mơ.

Không, phải nói là so với trong mơ càng đẹp hơn

“Ta là một kẻ thô kệch, xuất thân từ nông thôn, không có đọc qua sách vở, cũng không phải là kẻ hào phóng xa hoa, nhiều lắm chỉ có thể nói áo cơm không lo. . .Nhưng ta là người làm ăn đường đường chính chính, cũng chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với lương tâm, tiền ta kiếm được đều là thuần khiết, đồng thời ta còn cố gắng chăm lo cho cuộc sống của gia đình, để chống đỡ cả nhà, ta nguyện đem bản thân mình ra làm những điều tốt nhất cho cả nhà ấm no, chỉ cần tất cả mọi người bình an khoái lạc là tốt, ta không cầu đại phú đại quý. Ta sẽ cố gắng để xứng đáng với nàng, nhất định sẽ làm cho nàng thoả mãn.” thấy Nhâm thị vẫn trầm mặc, Triệu Tín Lương nói một hơi thật dài như thế, giọng nói trở nên khẩn trương, bởi vì Nhâm thị chưa tỏ ra thái độ của mình cho hắn biết.

“Hãy xem như đây là lần đầu tiên chúng ta mở cửa lòng nói chuyện với nhau, mà ta không có suy nghĩ nhiều đến vậy, nghĩ cái gì liền nói ra cái đó, nàng...Nàng nghĩ như thế nào?”

Nhâm thị ngẩng đầu lên, nàng nhìn thẳng vào mắt Triệu Tín Lương, trong mắt không có một tia né tránh hay ngượng ngùng.

Nhưng nhìn kỹ lại, Triệu Tín Lương mới là kinh ngạc phát hiện, trên mặt Nhâm thị đã sớm đầy nước mắt từ lâu.

“Ta, ta không phải cố tình, nếu như nàng không thích ta làm như thế này, đừng có để bụng, xin lỗi ,xin lỗi” Triệu Tín Lương vội vã nhận lỗi.

Nhâm thị lắc đầu, môi hơi run rẩy, muốn nói, nhưng mà miệng vừa mở, nước mắt lại chảy xuống.

”Chúng ta hãy quên đi quá khứ, nó đối với chúng ta mà nói là một vết sẹo, căn bản không đáng để cho chúng ta thống khổ vì nó.” Chờ Nhâm thị ngừng khóc, Triệu Tín Lương hạ quyết tâm nói, “Mặc kệ quá khứ đã xảy ra chuyện gì, ta đều không quan tâm, ta chỉ muốn giống như bây giờ. Ta cũng không muốn nàng che giấu tất cả, ta, ta thích nàng, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào đi nữa, tóm lại cả đời này ta đã nhận định nàng rồi, nếu nàng không đồng ý, mỗi ngày ta sẽ đến trước mặt nàng nói câu này, cho đến khi nào nàng đồng ý mới thôi.” Mấy câu nói này đều là do con gái dạy, muốn hắn pah3i mặt dày mặt dạn nói cho đối phương nghe, ngày qua ngày, coi như tâm có là tảng đá lạnh như băng cũng phải nóng.

Nhâm thị cầm khăn lau nước mắt, đợi nàng bình tĩnh lại, mới mở miệng nói: “Ta không phải là cảm thấy huynh không xứng với ta, ngược lại, là ta

không xứng với huynh.”

“Huynh đừng nói, hãy nghe ta nói hết đã.” Thấy Triệu Tín Lương muốn nói, Nhâm thị giơ tay cắt đứt lời hắn, “Trải qua những chuyện trong quá khứ, tâm ta sớm thành một khối huyết nhục, huynh cũng không hiểu cho cảm nhận của ta. Ta thừa nhận, cái chết bi thảm của Bích Lăng chính là thống khổ mà ta nhận được, ta đã muốn chống lại quá khứ tàn nhẫn đó nhưng đoạn ký ức ấy càng muốn ta khắc sâu vào trong đầu. Ta đã từng vì bản tính kiêu ngạo của mình mà làm ra cái hành động ngu xuẩn cỡ nào. Cho nên dần dần, ta tự nhận mình là một nữ nhân ti tiện, ta như vậy, thực sự không xứng. . .”

“Ta nói xứng là xứng” Triệu Tín Lương bỗng nhiên sinh khí, kích động nắm lấy tay phải Nhâm thị lớn tiếng nói, “Nàng đừng đóng trái tim mình lại, nếu như nàng nói ta không hiểu lòng nàng, vậy nàng hãy cho ta cơ hội để ta hiểu lòng nàng đi.”

“Ta không có dũng khí đó, huynh đừng ép ta. . .” Nước mắt Nhâm thị càng rơi nhiều thêm trên ngón tay của Triệu Tín Lương, làm cho lòng Triệu Tín Lương lạnh lại.

Hắn cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu, đem Nhâm thị đang đứng trước mặt ôm thật chặt.

Nữ nhân này, thân hình gầy yếu làm cho hắn phải kinh ngạc, nhìn nàng từ trước đến nay khôn khéo như thế, nguyên lai ẩn sâu trong đó là đau thương sâu sắc, chưa từng nghĩ tới, nàng cũng là một người nhu nhược.

Nhâm thị dựa vào lòng Triệu Tín Lương, nước mắt thấm ướt vạt áo Triệu Tín Lương. Cuối cùng, nàng mới bật khóc thành tiếng, lấy tay đánh nhẹ vào ngực Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương ôm nàng thật lâu, cảm đặt lên mái tóc dài của Nhâm thị, phảng phất chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nữ nhân này.

Sau lưng họ là nền đỏ đang cháy , dường như những giọt sấp đang rơi xuống chính là tất cả ký ức đầy bi thương của Nhâm thị, chờ chúng chảy hết, Nhâm thị mới có thể được giải thoát, mới có thể tái sinh.

Triệu Tín Lương chỉ muốn như vậy.

Bởi vì trong những ngày về sau, hắn hy vọng chính mình sẽ làm cho Nhâm thị cảm thấy hạnh phúc.

Chương 171: Trăng đêm không về

“Trời đã sáng.” Triệu Tín Lương ngửa đầu lên nhìn trời, đêm tối dần tan biến, vì trong một thời gian quá lâu không mở miệng nói chuyện cho nên giọng nói của hắn có hơi khàn, nhưng nghe vào tai lại là giọng nói đầy mị lực.

Nhâm thị lẳng lẳng dựa vào ngực hắn, chậm chạp mở mắt ra. Sau khi thanh tỉnh, mới kinh ngạc phát hiện mình ở bên cạnh người đàn ông này cả đêm không về, cứ vậy mà ôm nhau nằm ngủ, nên hồng đã cháy hết chỉ còn một vùng màu hồng sấp.

Nàng có chút ngỡ ngàng ngừng đứng dậy, ngoại bào khoác trên người rơi xuống, Nhâm thị kinh ngạc, vội cầm bào sam đó lên hỏi Triệu Tín Lương : “Buổi tối trời rất lạnh, là huynh đem áo của mình đắp cho ta sao?”

Triệu Tín Lương sờ đầu, sau đó làm như không để ý nói: “Không có việc gì, thân thể ta cường tráng, chút lạnh ấy không là gì đối với ta, hắt xì. . .” vừa mới nói xong câu này, hắn hắt xì.

Thấy Triệu Tín Lương cảm lạnh, Nhâm thị càng thêm sốt ruột, vội nắm lấy tay hắn hướng về phía trán: “Nhanh, chúng ta phải quay về tìm đại phu, nếu để như vậy bệnh sẽ nặng thêm đấy.”

Nhâm thị vừa mới bước vài bước, thấy Triệu Tín Lương vẫn đứng tại chỗ không di chuyển, khó hiểu nhìn hắn, cuối cùng mới thấy mình đang nắm tay hắn kéo đi, giống như điện giật nàng liền buông ra nhưng lại bị Triệu Tín Lương nắm lấy, lực đạo quá lớn, Nhâm thị căn bản không tránh được

Hai gò má đỏ hây, nàng quay mặt đi chỗ khác, hơi giãy giụa nói: “Nhanh buông ra, như vậy không tốt. “

“Nàng vừa rồi là quan tâm đến ta đúng không?” Triệu Tín Lương cao hứng hơi mỉm cười, nắm chặt tay nhâm thị không buông, ngược lại còn nắm thật chặt hơn, “Nàng xem, những ngọn nến này đều cháy hết, nàng sẽ không còn cảm thấy thống khổ về những xảy ra trong quá khứ nữa, giờ chỉ còn lại hạnh phúc từ tương lai thôi.”

Nhâm thị không biết trả lời như thế nào với đối phương, chỉ nhíu mày nói: “Huynh làm ta đau.”

Triệu Tín Lương nghe vậy liền thả tay Nhâm thị, Nhâm thị tránh hắn, cúi đầu không nói.

“Hắt xì...”Giữa lúc hai người đang lúng túng không biết làm sao thì tiếng bị hắt xì cắt đứt, Nhâm thị ngẩng đầu lên nói:

“Chúng ta mau quay về đi, người nhà đều đang lo lắng, huynh, huynh còn trở về để xem bệnh, đây xem như là ta thiếu nợ huynh.” Nói xong câu này, Nhâm thị muốn chạy.

Triệu Tín Lương vội kéo tay nàng lại: “Tôi hôm qua nàng đâu có nói như

vậy...Sao bây giờ lại thay đổi thế? Nàng hãy nhìn thẳng vào mắt ta.”

Tim Nhâm thị đập rất nhanh, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Tín Lương, chỉ quay mặt sang một bên rầu rĩ nói: “Những gì đã nói vào tối hôm qua, ta không có nhớ...”

Lời còn chưa nói hết, người đã bị Triệu Tín Lương ôm lấy, ở tình huống không kịp đề phòng, hấn hôn nàng...

Đầu nàng trống rỗng, quên mất chuyện phải đẩy hấn ra, quên mất quy cũ, trong lòng chỉ có người đàn ông trước mắt này...Thật ra, bị hấn ôm vào lòng như vậy nàng cũng không ghét lắm.

Nụ hôn này mới lạ và ngắn, nụ hôn vừa kết thúc, Nhâm thị lập tức đẩy Triệu Tín Lương ra, giọng nói cũng lớn hơn: “Huynh có biết mình đang làm gì không?!”

Triệu Tín Lương cười cười, vô lại nói: “Ta đương nhiên biết, cho nên từ giờ trở đi, nàng chính là nữ nhân của ta.”

Nếu là lúc trước, có đánh chết Triệu Tín Lương cũng không dám nói ra lời như vậy, giờ khác thường như vậy, thứ nhất là tin lời lão gia kia nói, vì an nguy của Triệu Tương Nghi mà suy nghĩ, thứ hai là vì tối hôm qua hai người đã thổ lộ tình cảm với nhau, cho nên Triệu Tín Lương nắm chắc được trong lòng Nhâm thị nhất định có hấn. Vì thế mà hấn mới to gan nói như vậy mà không sợ chọc giận Nhâm thị.

“Ta đi” Nhâm thị lập tức xoay người rời đi, đi nhanh về phía trước, thậm chí còn chạy nữa. Khuôn mặt nàng đỏ lên, để Triệu Tín Lương không phát hiện nên mới chạy về nhà trốn hấn.

Triệu Tín Lương đứng ở đó, không có đuổi theo, cũng không có giữ nàng lại, bởi vì không cần thiết, vì khi hôn nàng lúc này, nàng không có đẩy hấn ra, hơn nữa khi nàng vội vã rời đi, trên mặt xuất hiện tia tiếu ý dù đã cố che giấu nhưng hấn vẫn thấy được.

(bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nah2n rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong lòng kích động đi về nhà, lúc này trong biệt viện triệu gia rất náo nhiệt.

Triệu Tương Nghi hăng hái bừng bừng dậy thật sớm, tối hôm qua nàng ngủ rất trể, cố gắng thức đợi phụ thân về trong lòng vừa lo lắng vừa cao hứng, bây giờ trời đã sáng, phát hiện phòng phụ thân không có khoá, bên trong không có một bóng người, Triệu Tương Nghi đoán phụ thân tối hôm qua ở ngoài không có về.

A

Cô nam quả nữ ở cùng với nhau cả đêm, củi khô bốc cháy, sao không xảy ra chuyện gì được chứ? Chợt nàng xuất hiện ý nghĩ tà ác...

Nhưng rất nhanh, Triệu Tương Nghi liền ngừng lại suy nghĩ tà ác trong

đầu, cha mình là ai? Tính tình Nhâm thị ra sao? Hơn nữa đây là thời phong kiến cổ đại, không có thoải mái như là ở hiện đại... Hai người cầm tay nhau, ôm nhau thôi đã quá trốn rồi.

Giữa lúc Triệu Tương Nghi đang mặc lý y đứng chờ ra trong sân, thì Triệu Tín Lương đứng ở ngoài gõ cửa.

“Ai vậy?” Triệu Tương Nghi mỉm cười hỏi, chắc là phụ thân đã về, vừa lúc bắt gian tại trận.

Quả thực, Triệu Tín Lương đứng ở ngoài cửa trả lời: “Tương Nghi, là cha, mau mở cửa ra.”

Triệu Tương Nghi cao hứng chạy đến mở cửa cho Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương vừa mới vào cửa liền bế Triệu Tương Nghi ôm lấy, thật cao hứng giờ con gái lên cao, hỏi; “Sao lại dậy sớm thế con? Không thoải mái ở đâu nữa không?”

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của phụ thân, Triệu Tương Nghi liền nghĩ đến suy nghĩ tà ác kia...

“Sao mặt con đỏ vậy? Coi chừng cảm lạnh, mau đi vào nhờ bà nội lấy cho áo khoác mặc thêm, bây giờ không có giống như mùa hè nữa, mùa thu trời rét lạnh lắm con.” Triệu Tín Lương giục con gái đi vào phòng.

Triệu Tương Nghi cười, mặt lém lỉnh nhìn phụ thân: “Hắc hắc, tối hôm qua sao cha không về? Ở cùng với sư phụ sao?”

“Cái này... Con còn là con gái lại còn nhỏ sao đi hỏi mấy chuyện này.” Triệu Tín Lương đỏ mặt, cuối cùng chặn lời Triệu Tương Nghi nói, che giấu tâm tình của mình. Dù sao chuyện tối hôm qua, cũng không thể cho con gái nhỏ biết được.

“Con còn chưa nói cái gì nha, cha đã tự nói rồi, trong lòng có quỷ mới lo lắng như thế.” Triệu Tương Nghi xì cười, sau đó lắc đầu đi vào phòng thay đồ rửa mặt.

Phương thị cũng đã dậy, thấy Triệu Tín Lương phong trần mệt mỏi, thần sắc bơ phờ, lo lắng hỏi: “Tín Lương, con làm sao vậy, chẳng lẽ tửu lâu xảy ra chuyện gì sao? Sao sắc mặt con khó coi thế kia?”

Triệu Tương Nghi nghe vậy từ trong phòng ghé đầu ra ngoài, cười hì hì nói: “Có sao, con thấy sắc mặt cha đâu có tiêu tụy, ngược lại còn là hồng quang đầy mặt.”

Triệu Tín Lương xấu hổ gãi đầu, sau đó úp úp mở mở nói: “Không phải đâu, hôm qua con ngủ không có ngon giấc bây giờ muốn vào phòng ngủ một lát, có chuyện gì khẩn cấp thì gọi con, con không ăn sáng đừng có gọi con.” Nói xong vươn người đi vào phòng.

“Sao lại không ăn cơm?” Phương thị kéo Triệu Tín Lương lại hỏi.

Triệu Tín Lương tìm cách nói: “Là như vậy, nương, lúc này con đã ăn ở ngoài rồi, mọi người ăn trước đi, đừng có gọi con, con muốn ngủ một lát.”

Phương thị không biết Triệu Tín Lương tối qua không về nhà, cho nên

cũng không hỏi thêm, nhưng Triệu Tương Nghi thấy thế, vui vẻ nhìn cha nghĩ đến tình cảm giữa cha và Nhâm thị có bước tiến triển mới.

Nàng an tâm đi rửa mặt chuẩn bị dùng cơm, chờ nàng làm xong hết thì đến Như Ý phường, mới từ miệng A Bình biết được Nhâm thị tối hôm qua không về, giờ đang ở nhà nghỉ ngơi, chắc hôm nay không thể đến tú phường được, muốn nàng và Tề Uyên Dao tự luyện tập.

Tề Uyên Dao cũng không biết chuyện giữa Nhâm thị và Triệu Tín Lương, thấy vậy cũng lo lắng hỏi Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi, muội nói xem liệu sư phụ có hay không không khoẻ? Tỷ thấy mấy ngày nay tâm tình người không tốt, tinh thần cũng suy sụp. Hôm nay lại không đến tú phường, có xảy ra chuyện gì không đây?”

Triệu Tương Nghi cười lắc đầu: “Không có đâu, sư phụ rất khoẻ, mấy ngày nữa sẽ còn khoẻ hơn.” Híp mắt mỉm cười

Tề Uyên Dao càng nghe càng không hiểu.

Đến gần tối, Triệu Tương Nghi quay về nhà, mới là biết được Triệu Tín Lương đã đến Thiên Hi lâu xử lý công việc.

Phương thị lo lắng cho con trai, mấy ngày nay Triệu Tín Lương và Triệu Tương Nghi thì thâm to nhỏ không cho ai biết, bà thâm kéo Triệu Tương Nghi lại hỏi han: “Tương Nghi a, con hãy nói cho bà nội nghe mấy ngày nay con và cha đang làm chuyện gì vậy? Còn có, chuyện đại sư đến nhà chúng ta lần trước đã nói, con cũng nên biết không? Cha con đã làm gì chưa, chuyện này kéo dài cũng không tốt.”

“Bà nội, bà hãy an tâm, mấy ngày nữa thôi, mọi chuyện sẽ sáng tỏ, cha không có chuyện gì, bà đừng có lo.” Triệu Tương Nghi cười.

Phương thị làm sao có thể bởi vì lời cháu gái nói mà an tâm cho được, chỉ thở dài: “Tín Lương, đưa con này chuyện gì cũng đầu giữ trong lòng không chịu nói ra, ngày nào đó bệnh thì sao đây. Tối hôm qua cũng không biết làm sao, ban đêm trời lạnh như thế, Tương Nghi a.” Nói đến đây, Phương thị đột nhiên nhìn về phía tôn nữ, “Con hãy đến trù phòng nấu cho cha con một bát canh gừng hầm táo đi, chờ cha con về thì uống.”

“Dạ.” Triệu Tương Nghi vui sướng đáp lời, sau đó chạy đến trù phòng.

Chương 172: Suy nghĩ của Nhâm thị

Lúc này, Nhâm thị đang ở trong thủy các, nàng vừa mới tỉnh ngủ, khoác áo nằm giữa thủy các. Không hề giống như thường này, nàng xoã tóc ra không có búi lên, tóc đen tản lác trên vai, như là một thác nước trong suốt.

Ở giữa thủy các đặt một chiếc bàn gỗ dài, trên bàn gỗ đặt cây đàn tranh làm bằng gỗ lim mà nàng thích nhất.

Đã bao lâu rồi, nàng chưa đánh đàn nhỉ?

Nhâm thị lười biếng dựa vào bàn gỗ, đôi mắt mờ mờ nhìn đàn tranh. Vẻ đẹp cao quý, sang trọng, chỉ là hai tay nàng không dám đặt tay lên đàn mà nàng đã quá quen thuộc kia nữa.

Lúc ấy tiếng đàn của nàng và giọng hát của Bích Lăng được xem như là sanh tuyệt phối, hai tử muội nàng hợp tấu vô cùng thuận phục, ai nấy từng nghe cũng đều khen tài nghệ của hai tử muội nàng.

Thế nhưng, từ sau khi Bích Lăng qua đời, nàng cũng không còn đàn nữa.

Bởi vì không có giọng hát nào so sánh được với Bích Lăng, hợp tấu với nàng. Nàng cũng sợ, sợ mình một khi khảy đàn sẽ nhớ đến ánh mắt không cam lòng của Bích Lăng.

Đêm qua, dưới sự an bài của Triệu Tín Lương, nàng có cảm giác trút bỏ được gánh nặng. Phóng túng cũng tốt, làm càn cũng tốt, tóm lại đêm qua nàng giống như trở lại là chính mình ngày xưa, là Nhâm Bích Oánh mạnh mẽ trước khi lấy chồng, vô ưu vô lo sống, chưa từng trải qua nhiều đau khổ như thế.

Sau khi về nhà, nàng ngủ thật lâu, sau khi tỉnh dậy nàng giống như hồi sinh lần nữa, bỗng nhiên nàng có ý muốn gảy đàn.

Nàng vội vã muốn khảy đàn, tựa hồ không còn sợ sẽ nhớ đến Bích Lăng.

Quanh Thủy các, sóng nước phản chiếu khuôn mặt Nhâm thị, lấp lánh ánh sáng, lúc này trời đã tối, tử y trên người nàng, làm cho nàng thêm kiêu diễm.

Bóng đêm buông xuống, nàng rất hứng khởi, gọi nha hoàn đến đôi đèn hoa đăng trong thủy các thành nền đỏ đơn giản.

Tùng cây nến đỏ dài nhỏ khác nhau đặt khắp nơi trong thủy các, trong đêm càng thêm vài phần đẹp đẽ, ngón tay thon dài của nàng đặt lên dây đàn, cảm giác thật lâu rồi không chạm đến dây nàng khiến nàng run nhẹ một cái, tiếng đàn quen thuộc vang bên tai, thật lâu không tiêu tan —— cũng đã thật lâu không nghe thấy thanh âm quen thuộc này.

Các nha hoàn đứng trông coi cửa thủy các không khỏi kinh ngạc, mắt nhìn nhau, từ khi các nàng theo hầu chủ tử, chưa bao giờ nghe chủ tử đánh đàn, chỉ đặt một cây đàn bằng gỗ lim ngay tại thủy các, rảnh rỗi thì tới nhìn nó, nhưng hơn phân nửa là do tâm tình không tốt. Đột nhiên, bây giờ Nhâm

thị lại nổi hứng đánh đàn nhưng nghe thật là hay, làm cho các nha hoàn canh cửa không khỏi giật mình.

Đây chính là chủ tử mạnh mẽ của bọn họ sao, hoá ra còn có một mặt nhu tình như thế.

Lúc A Bình trở về nhà, nghe thất tiếng đàn, còn tưởng là nha hoàn bà tử nào không biết quy củ đang đàn, trong lòng nảy ra ý muốn vào ngăn lại.

Chỉ vì Nhâm thị không thích nên từ khi dọn đến đây trong phủ chưa bao nghe tiếng đàn nào khác.

Mà khi A Bình men theo tiếng đàn đến thuyỷ các, lại bị Nhâm thị đang mặc tử y doạ sợ, người đánh đàn cư nhiên là Nhâm thị.

Bước chân A Bình dừng lại bên ngoài thuyỷ các, bà lẳng lẳng đứng đó canh giữ, đuổi tất cả nha hoàn, bà tử đi, chỉ còn một mình đứng bên ngoài thuyỷ các, bà không đành lòng bước vào cắt đứt tiếng đàn của Nhâm thị.

Đã thật lâu, không có đàn nay nàng đột nhiên đánh đàn, hẳn là có gì đó tác động, lẽ nào là muốn kết thúc quá khứ đau khổ kia?

Giọng hát ngừng, một khúc đã kết thúc.

Tay Nhâm thị vẫn đặt tại trên huyền cầm, vuốt dây đàn, không quay đầu lại nhưng mỉm cười: “Giọng hát của Bích Lăng là giọng hát trời chom cho dù ta có cố gắng hát hay đến đâu cũng không hay bằng con bé.” Cuối cùng, nàng cười quay đầu lại, nhìn A Bình, “A Bình bà thấy có đúng không?”

Người A Bình run lên, vẻ mặt vui mừng nói: “Tiểu thư, ngài đã quyết định buông xuống rồi ư?”

“Ta cũng không biết.” Nhâm thị chớp mắt, ghé đầu lên huyền cầm, thở sâu, “Mấy năm qua, ta mệt mỏi quá, ta đã muốn buông xuống.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Tiểu thư, hãy trân trọng bản thân mình, nữ nhân không thể nào gạt qua được sự tàn phá của thời gian.” A Bình đau lòng nói, thấy tâm tình Nhâm thị hôm nay không tệ, nghĩ đến hôm qua nàng cùng Triệu Tín Lương đi một lúc đến sáng mới trở về, A Bình lớn mật nhắc đến, “Thật ra... A Bình thấy Triệu lão bản là người rất tốt, mặc dù đã có hai đứa con, nhưng hai đứa nhóc này thông minh lại nhu thuận, ngài ấy rất xứng với tiểu thư, Triệu lão bản ngày sau nhất định sẽ đối với tiểu thư rất tốt.”

“Ta nghĩ là ta đánh giá thấp huynh ấy.” Nhâm thị chậm rãi nói, “Còn tưởng rằng kế hoạch của ta sẽ thành công, ai ngờ, huynh ấy lại dũng cảm hơn nữa lại cự tuyệt ý tốt của ta, không chịu buông tha, thế đấy trong nháy mắt, ta bị huynh ấy làm cho dao động. Thiếu chút nữa, ta đã đáp ứng huynh ấy...”

“Nếu như vậy, tiểu thư còn chờ gì nữa.” A Bình mừng rỡ cao giọng nói.

Nhâm thị ngồi thẳng người, quay đầu lại khán bà: “Bà vào đây, ta muốn

nói chuyện với bà một chút.”

A Bình nghe vậy, liền bước vào thủy các, bà không có giữ lễ tiết, rất tự nhiên ngồi đối diện Nhâm thị, có điều tư thái cung khiêm lễ độ, cũng sẽ không vì vậy mà kiêu ngạo.

“Bà nói xem, ta thật sự có thể làm lại một lần nữa sao?” Dưới dao động, Nhâm thị bật thốt ra, tay gảy gãy dây đàn, cầm huyền thi thoảng phát ra tiếng đàn, A Bình cẩn thận quan sát động tác của Nhâm thị, sau đó cười nói:

“Tiểu thư, ngài không có phát hiện sao?”

“Cái gì?” Nhâm thị bỗng nhiên đình chỉ động tác trong tay, ngẩng đầu lên.

A Bình mím môi cười cười, sau đó nhìn Nhâm thị giải thích: “Bộ dáng bây giờ của ngài cùng mấy năm trước không khác gì mấy, đều xinh đẹp.”

“Ta, ta đã từng tuổi này, sao còn sử dụng từ này chứ.” Nhâm thị lắc đầu cười cười.

A Bình lập tức nói: “không thể nói như vậy được, chẳng biết ngài đã nghe qua câu nói này chưa, nữ nhân một khi đã động lòng, ngay cả là một phụ nhân lớn tuổi cũng sẽ quay lại là một thiếu nữ mười bảy, mười tám. A Bình thấy bộ dáng bây giờ của tiểu thư cũng giống thế. Từ khi đi cùng Triệu lão bản, tiểu thư đã bắt đầu thay đổi.”

Nói đến đây, sắc mặt A Bình đầy ám muội: “Lời này có chút bất kính mong tiểu thư đừng trách, lúc trước ngài giống như một cái xác không hồn... Vô tri vô giác mà sống, trước mặt người khác thì bày ra bộ dáng bẽn lẽn không cho ai đến gần. Nhưng bây giờ ngài, không giống như trước nữa, không còn nghi hoặc, A Bình cảm thấy ngài như bây giờ là tốt nhất.”

“Thật không?” Nhâm thị không dám tin, xoa mặt mình, nghe A Bình nói như vậy, nàng thật sự chưa từng phát hiện ra mình có biến hóa lớn như thế.

A Bình dùng sức gật đầu: “Tiểu thư, không phải có câu ‘Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’ sao? Ngài bây giờ chính là như vậy, tuy rằng tâm ý đã hướng Triệu lão bản bên kia, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân, đến bây giờ ngài còn không có phát hiện ra điểm ấy nữa là.”

“Bà nói thế, là ta đã sớm có ý với Triệu lão bản trước?” Nhâm thị có chút bất khả tư nghị.

“Không phải sao, chỉ là tiểu thư không có phát hiện thôi.” A Bình cười, vẻ mặt vui sướng hài lòng, thấy Nhâm thị còn đờ người, bà nhân lúc rên rỉ khi còn nóng nói, “Cho nên, tiểu thư nghìn vạn lần đừng lo lắng gì nữa, càng chần chừ, sầu lo càng nhiều, chờ ngài thông suốt muôn nguyện ý đi bước nữa với Triệu lão bản thì Triệu lão bản đã sớm bị nữ nhân khác đoạt đi, Triệu lão bản là người tốt như vậy mà...”

Nhâm thị trầm mặc.

“Ai nha, tiểu thư ngài còn do dự gì nữa, lúc trước ngài cự tuyệt người ta giờ người ta lấy hết dũng khí tìm tới cửa, đến phiên ngài biểu thị thái độ của

mì rời đó, bằng không, không nói tiếng nào, ngài nghĩ xem người ta nghĩ thế nào? Có thể không lui bước sao? Ngài đừng ngu ngốc mà làm cho người ta chạy đi.” A Bình thấy Nhâm thị vẫn không nói, trong lòng thêm nóng nảy, chủ tử không vội nhưng hạ nhân đã vội thay rồi.

“Thế nhưng. . .” Nhâm thị đan tay thấp giọng nói, “Ta suy nghĩ một chút, thấy mình đã làm nhiều chuyện khiến huynh ấy phải thất vọng, cho dù là lúc sáng hôm nay rời đi, thái độ ta mạnh mẽ như vậy, huynh ấy có vì thế mà buông tha ta không? Nếu như huynh ấy thực sự làm như vậy, bà bảo ta phải mở miệng thế nào đây? Đến lúc đó chẳng phải là hai người xấu hổ.”

“Nếu ta nói, ngài suy nghĩ quá nhiều, nào có rắc rối như vậy. Đừng có lo lắng nữa, đến lúc đó hai người đã thành người nhà thì sao.” A Bình nói đến đây, để kích thích Nhâm thị, còn hung ác nói thêm, “A Bình còn nghe nói, không biết mấy hôm nay làm sao, mẹ Triệu lão bản bắt đầu thay Triệu lão bản tìm vợ, có rất nhiều nữ nhân bắt đầu điên cuồng tranh nhau đến lấy lòng, họ muốn đi vào đại môn Triệu gia, điều này không phải chứng minh là họ coi trọng nhân phẩm của Triệu lão bản ư?”

Thấy Nhâm thị kinh ngạc nhìn mình, A Bình còn châm lửa thêm: “Trên trần, còn có mấy thôn bên cạnh, hễ nhà ai có con gái, ưu tú hay không ưu tú đều tranh nhau chạy đến, Triệu lão bản là một hiếu tử, vạn nhất lão thái thái coi trọng nhà nào, thì Triệu lão bản có thể không đồng ý với quyết định của mẫu thân sao? Đến lúc đó ngài làm sao bây giờ?”

Nhâm thị mờ mịt không biết làm sao, trước đó Triệu Tương Nghi hình như từng nói với nàng, khuyên nàng hãy đến khuyên bà nội về việc tìm vợ cho Triệu Tín Lương

“Nói như vậy, chuyện này là thật?” Nhâm thị lắm bả.

A Bình vội vàng đến trước mặt Nhâm thị, đẩy nàng một cái: “Sao không thật cho được, người ta đều nói ‘Nam truy nữ, cách trọng sơn, nữ truy nam, cách tăng sa’*. Chẳng lẽ ngài không vội ám chỉ cho Triệu lão bản một chút sao? Cách này so với những cách khác càng hữu hiệu hơn nha. Ngài đã từng tuổi này, đừng có xấu hổ như các tiểu thư khuê các, cổ hủ không biết biểu đạt, chúng ta phải tranh thủ hạnh phúc cho chính mình đã, hạnh phúc không thể tự mình đến bên ngài được, tiểu thư à.”

*Đàn ông theo đuổi phụ nữ, khó khăn như vượt qua núi cao, còn phụ theo đuổi đàn ông dễ hơn là xé nát tờ giấy

Nhâm thị lại trầm mặc.

Hai bên lông mày nhíu chặt lại, nàng suy nghĩ về chuyện của mình và Triệu Tín Lương, luôn cảm thấy mọi việc tiến triển quá nhanh. Trước đó nàng luôn tìm cách làm cho hắn chết tâm, còn cho rằng đã cắt đứt thật sạch sẽ, không nghĩ tới, giờ cả hai người họ lại lo lắng đến việc chung thân đại sự.

Hơn nữa mới vừa rồi bị A Bình bức bách, trong lòng Nhâm thị cảm thấy khó chịu.

Nếu nói Triệu Tín Lương cả đời độc thân cũng được, như vậy dù Nhâm thị không cùng hắn đi tiếp hết cuộc đời, cũng sẽ không có nữ nhân nào đi cùng hắn, như vậy trong lòng nàng sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng bây giờ, trải qua tối hôm qua, nàng không muốn có nữ nhân nào đi vào cuộc sống của Triệu Tín Lương, tuyệt đối không thể như vậy, không bằng chính...

“Bà nói xem ta nên làm thế nào đây.” Hơn nửa ngày không nói rõ cuộc Nhâm thị cũng đã mở miệng, “Lúc trước ta cho rằng cả hai sẽ không có tương lai, cho nên mới quyết tuyệt như thế, lúc này bà nói muốn ta tự động đưa ra ám hiệu, ta không làm được, chỉ là đột nhiên ta thấy mình không có tư cách đó...”

“Nếu như không ngại, có thể nói cho A Bình biết, tối hôm qua tiểu thư và Triệu lão bản đã làm gì được không?” A Bình bỗng nhiên nhìn chằm chằm Nhâm thị nói, “tiểu thư, ngài đừng có hiểu lầm, A Bình hỏi như vậy chỉ muốn hiểu thêm nội tâm Triệu lão bản muốn gì.”

Nhâm thị chân chờ chốc lát, cuối cùng đem chuyện đêm qua nói cho A Bình nghe.

A Bình nghe xong, tâm tình cũng rất là kích động: “Vậy còn chờ gì nữa, ngày mai chúng ta thu xếp xong rồi đi tìm Triệu lão bản được không?”

“Thực sự có thể sao?” Nhâm thị nghi ngờ hỏi một câu, giống như là thiếu nữ chưa biết tình yêu là gì hiếu kỳ tìm tòi.

Thật ra, nói đi nói lại, nàng đã từng là một con người kiêu ngạo, chẳng bao giờ chịu để tâm quan sát đến tình cảm của những con người xung quanh mình, cho nên không hiểu được sự chua xót của ái tình. Sau khi xuất giá, lại gặp phải người nam nhân như thế, nên tình cảm nam nữ thế nào nàng càng không biết. Duy nhất, khi bị chồng trước theo đuổi, đẹp thì đẹp, nhưng cuối cùng là kết thúc buồn, nhớ lại, nàng thấy nó không còn đẹp nữa.

Cho nên, nghiêm túc mà nói, ở phương diện tình cảm, Nhâm thị không hiểu rõ.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm thị dậy rất sớm, nằm ở trên giường cũng không thể ngủ ngon được.

A Bình thu xếp xong mọi chuyện trong phủ, sau đó đến phòng Nhâm thị hầu hạ nàng rửa mặt, thay y phục, thấy hai mắt Nhâm thị thâm đen, lo lắng hỏi: “Tiểu thư ngủ không ngon?”

“Không sao, bà giúp ta thoa son đi.” Nhâm thị dịu dàng đáp, rồi đuổi thẳng người.

A Bình vội vã đỡ Nhâm thị đứng dậy, tự mình đem nước súc miệng đến cho nàng súc miệng sau khi xong hết chải, Nhâm thị ngồi trước gương trang điểm, nhìn gương mặt của mình trong gương.

A Bình cười ôn nhu bước đến, thấy nàng như thế mới nói: “Tiểu thư ngày càng xinh đẹp.”

” Khuôn mặt dù có đẹp đến đâu cũng sẽ có ngày già đi.” Nhâm thị cầm một cây lược gỗ đào, chải mái tóc trước ngực mình, “Năm nay ta đã hai mươi ba, không còn là cô nương xuân xanh đẹp đẽ nữa.”

“Tiểu thư đừng có buồn, ngài chỉ mới đi có một bước ngắn trên đoạn đường nhân sinh, thời gian còn rất dài mà.” A Bình khuyên lon.

Nhâm thị cười gật đầu, đường nhìn rơi vào trên bàn trang điểm, tâm tình rất tốt: “A bình, hôm nay ta mang bộ trang sức hoa tử vi này được không, mùa hè sắp đến, nếu không mang, năm nay chỉ sợ không có cơ hội đeo.”

“Tiểu thư mang bộ trang sức này rất đẹp, nhẹ nhàng khoan khoái lại không mất đi khí chất tao nhã, rất hợp với tiểu thư.” A Bình cười cầm bộ trang sức ngắm lấy một cây trâm hoa tử vi điểm hạt châu cắm vào búi tóc của Nhâm thị.

Mặc xong y phục, Nhâm thị và A Bình cùng đi ra ngoài, hôm nay nàng ăn mặc cực kỳ chỉnh chu, cho dù trước giờ nàng ăn mặc đã bất phàm, nhưng hôm nay nàng lại tỉ mỉ ăn mặc như vậy, thật sự quá xinh đẹp.

“Tiểu thư, ngài đi trước đi, A Bình sẽ thay ngài đi nói.” A Bình cười cấp Nhâm thị viên thuốc an thần

Nhâm thị khẽ vuốt cằm, rồi quay đầu đi hướng ngược lại.

Trong tiểu viện triệu gia, Triệu Tương Nghi đang ăn điểm tâm, chợt thấy A Bình đứng ở ngoài cửa nhà mình, vội vàng bỏ chén đĩa xuống, cười híp mắt hỏi: “A Bình, sao hôm nay bà lại đến nhà cháu? Nào, mau vào.”

A Bình cười sờ đầu Triệu Tương Nghi, đi theo Triệu Tương Nghi vào biện viện, đây là lần đầu tiên bà tới đây, quan sát bốn bên rồi mới nhìn Triệu Tương Nghi: “Cha cháu có đây không?”

“Có, sư phụ muốn tìm cha cháu sao?” Triệu Tương Nghi chớp mắt hỏi.

“Con nhóc ma quái này, cái gì cũng không gạt được cháu.” A Bình cung chiu gật đầu búng trán Triệu Tương Nghi cái một cái, sau đó đi theo Triệu Tương Nghi

đến ngoài phòng Triệu Tín Lương.

“Triệu lão bản, ta là A Bình, tiểu thư của ta có chuyện tìm ngài.” A Bình khoái trá nói.

Triệu Tín Lương đang ở bên trong thay y phục, vừa nghe những lời này, động tác lập tức nhanh lên, dùng tốc độ không thể tin được mặc xong quần áo, cao hứng từ trong phòng chạy ra, hai mắt mơ hồ phát sáng: “Chuyện gì?”

A Bình dùng khăn tay che miệng cười, sau đó nói với hắn: “Xin mời đi theo ta, đến lúc đó ngài sẽ biết là chuyện gì?”

Phương thị không hiểu nhìn hai người nói chuyện, tò mò hỏi một câu: “Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?” từ lúc lão gia kia xuất hiện, Phương thị ngày nào cũng căng thẳng.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy Phương thị mấy ngày gần đây đều như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, dù sao cũng chính là do ca ca và nàng bày ra,

không nghĩ tới bà nội sẽ căng thẳng đến vậy.

“Lão phu nhân, là chuyện tốt.” A Bình vui vẻ nói với Phương thị.

Phương thị thấy thế, liền buông lỏng tâm tư, nhìn con trai nói: “Có muốn đem theo chút đồ ăn mang theo dọc đường không?”

“Không cần.” A Bình vội nói, “Bên đó có đồ ăn tiếp đãi.”

“Đúng nha, bà nội nhìn bộ dáng của cha 9di, đoán chừng là lúc này cũng ăn không vô thứ gì.” Triệu Tương Nghi đứng ở một bên trêu chọc.

“Ngộc nha đầu, con lại nói bậy gì thế.” Triệu Tín Lương thấy thế néo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, dặn dò thêm, “Được rồi, hôm nay con không cần đến tú phường luyện tập nữa, ngoan ngoãn ra ngoài đi dạo đi, có điều phải chú ý an toàn.”

“Vâng.” Triệu Tương Nghi hăng hái đáp lời phụ thân nói, cha yêu quá tốt, như vậy có thể thường xuyên lười biếng được rồi.”

“Nương, con đi trước, nếu nương buồn chán có thể cùng Tương Nghi ra ngoài đi dạo, khí trời hôm nay rất tốt.” Triệu Tín Lương vừa cười vừa đi.

Phương thị buồn bực ngẩng đầu nhìn trời, mây đen kéo đến, ánh sáng liu lắt trời đầy mây thế sao lại nói khí trời hôm nay tốt?

Triệu Tương Nghi bụm miệng nhỏ lại khanh khách cười.

Chờ Triệu Tín Lương đi rồi, Phương thị ngồi xồm cuống ôm lấy Triệu Tương Nghi hỏi; “Tương Nghi à, con nói xem nếu để bà chủ Nhâm là mẹ của con, làm vợ cha con, con có đồng ý không?” Phương thị kìm lòng không được hỏi, sau đó cười tươi đứng dậy, “Bà thấy hai đứa nó mấy ngày nay thân cận như vậy, lại xứng đôi vừa lứa. Không phải làn trước tiểu tử ngốc này đã chịu thay người ta mấy đòn sao? Cò điều, người ta điều kiện tốt, ngay cả thành phụ nhân đã từng thành thân, cũng không ít người theo đuổi, liệu có chướng mắt cả nhà ta không?”

“Bà nội.” Triệu Tương Nghi vội vàng ngăn lại lời nói của Phương thị, “Bà lại nữa rồi, nhà chúng ta như vậy, đừng nói nhà chúng ta hiện tại phát đạt, coi như là khó khăn ngày trước, không có gì không xứng với xứng, cha con là người đàn ông tốt nhất trên đời, ca ca đứng thứ hai.”

“Phốc.” Phương thị nghe tiểu tôn nữ nói như vậy, cũng bị chọc cười, xì một tiếng cười, sau đó sờ đầu của nàng vui mừng nói, “Có một nữ nhi thông minh như con, chính là tài sản quý nhất của cha con.”

Lúc này, Triệu Tín Lương theo A Bình đi đến nơi mà Nhâm thị chỉ định, là quán trà nhỏ Thiên Nhiên cư ở trấn Thanh Hà, tuy nó nhỏ, nhưng sinh ý tốt vô cùng, bởi vì đây là quán trà số một, số hai ở trấn Thanh Hà.

Chờ Triệu Tín Lương bước vào Thiên Nhiên Cư, mới phát hiện bên trong không có một bóng người, tiểu nhị cười khanh khách chạy đến đón tiếp: “Ngài đây hẳn là Triệu lão bản? Mời đi theo tiểu nhân.”

Triệu Tín Lương không khỏi nhìn tiểu nhị, có điều cũng đoán được, hẳn là Nhâm thị đã căn dặn trước đó. Vì vậy không có nghĩ nhiều liền đi theo

tiểu nhị.

Bọn họ đến bên ngoài nhã gian liền dừng lại, tiểu nhị lui ra, chỉ còn một mình Triệu Tín Lương. Hắn lẳng lặng đứng chờ bên ngoài nhã các, trầm mặc chốc lát, cuối cùng hỏi : “Ta có thể vào không?”

“Đến? Mời vào.” Là giọng nói của Nhâm thị.

Tim Triệu Tín Lương đập nhanh hơn, hắn đẩy cửa nhã các bước vào, đập vào mắt, là Nhâm thị mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, chưa từng thấy nàng mặc qua bộ quần áo như vậy, vừa nhìn thôi đã khiến cho Triệu Tín Lương ngây người.

Hắn đi tới đối diện Nhâm thị, kéo ghế ra ngồi xuống.

Không biết nên mở miệng nói cái gì, liền lôi chuyện quán trà này ra nói: “Thật kỳ quái, ngày nào, Thiên Nhiên Cư ngày nào cũng đông nghẹt, phải xếp hàng mới vào được, trừ phi đặt chỗ trước mới có. Sao bây giờ lại vắng tanh thế nhỉ?”

“Là ta bao hết toàn bộ chỗ này. Cho đến khi ta rời đi, thì nơi này sẽ không có khách nhân đến.” Nhâm thị nhẹ nhàng nói, nàng nỉoi như thể nỉoi một câu rất bình thường như “Hôm nay ta ăn cơm.”

Khoé miệng Triệu Tín Lương co rút: “Cái này cũng quá khoa trương đi, có lãng phí quá không?”

“Không thế thì phải làm sao?” Nhâm thị bỗng nhiên ngược mắt nhìn hắn, “Ta không muốn ở tú phường hay Thiên Hi Lâu để nói chuyện với huynh, nha huynh và phủ đệ của ta càng không thích hợp, truyền đi chẳng phải khiến người ta chê cười? Chỉ có thể chọn nơi này, người ta mới không có bàn tán, chúng ta mới có thể nghiêm túc nói chuyện với nhau.”

Chương 173: Gặp mặt cha mẹ hai bên

“Nàng muốn nói gì với ta?” Triệu Tín Lương lo lắng không biết làm sao, hai tay đan vào nhau, giọng nói mang theo ý vị lo sợ, hẳn rất sợ nghe chính miệng Nhâm thị đáp án không muốn nhất.

“Ăn cái gì trước đã, gọi huynh đến đây sớm như vậy, hẳn là huynh chưa dùng điểm tâm?” Nhâm thị không có trả lời vấn đề mà Triệu Tín Lương muốn biết, ngược lại còn chuyển chủ đề, gấp điểm tâm cho hẳn.

“Ừ, nàng cũng ăn nhiều một chút.” Triệu Tín Lương không nói gì nữa, hẳn không muốn ép Nhâm thị, chỉ cúi đầu ăn điểm tâm, Thiên Nhiên Cur nhất thời lâm vào trầm mặc, khoa trương hơn là hẳn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, hẳn không thích ứng được.

Nhâm thị gấp một khối điểm tâm bỏ vào miệng, tỉ mỉ nhấm nháp hương vị ngon, người đàn ông này dù ăn như hổ đói nhưng nàng vẫn thấy đẹp, có phải vì yêu nên mới thấy người ta al2m gì cũng đẹp không?

Nhâm thị mỉm cười.

Tốc độ ăn của Triệu Tín Lương cực nhanh, chờ Nhâm thị uống xong chén trà xuân thì hẳn đã ăn xong rồi.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Nhâm thị, Triệu Tín Lương cười ngượng ngùng, bất đắc dĩ giải thích: “Không có biện pháp, trước kia làm việc đông áng, có thói quen phải ăn nhanh, mới có thời gian làm việc, bằng không sẽ làm không kịp vụ mùa, không có giống như bây giờ, cả nhà ta trước kia phải phụ thuộc vào mấy mẫu ruộng mới kiếm ăn được.

Nhâm thị gật đầu cười, trên mặt là vẻ tán thưởng: “Huynh là một người tốt, một đại trượng phu .”

“Đâu phải...Nàng nói thế, làm ta có chút xấu hổ.” Triệu Tín Lương ngây ngô cười.

“Huynh có ăn điểm tâm nữa không?” Nhâm thị hỏi.

“Không cần, ta đã ăn no rồi, nhưng sao nàng chỉ ăn có chút xíu vậy.” Triệu Tín Lương quan tâm nhìn Nhâm thị.

Nhâm thị lại lắc đầu: “Trước khi huynh đến, ta đã ăn trước rồi, hơn nữa buổi sáng ta không có thói quen ăn nhiều.”

“Thế à.” Triệu Tín Lương gật đầu, trầm mặc một lát đột nhiên lại đề nghị, “Vậy gọi tiểu nhị đến đây dọn bàn đi, đỡ để ở đây gây bất tiện.”

“Cũng tốt.” Nhâm thị gọi tiểu nhị đến, tiểu nhị cung kính giúp cả hai dọn dẹp bàn, cũng cẩn thận lau sạch sẽ bàn ăn rồi mới lui xuống.

Chờ tiểu nhị đi rồi, Triệu Tín Lương xoa hai tay, không biết nên cùng nhâm thị nói gì đây. Nếu muốn nói, thì đêm hôm đó hẳn đã nói hết ra rồi, bây giờ Nhâm thị đột nhiên tìm hẳn đến đây, không biết là vì chuyện gì, hẳn sợ mình hiểu sai ý của nàng, đến lúc đó lại nói sai, sẽ khiến cả hai khó xử.

“Có cần gặp mặt cha mẹ hai bên trước không?” Đột nhiên Nhâm thị nói một câu như trời giáng.

Triệu Tín Lương không ngờ nghe được nàng nói như vậy, chỉ kinh ngạc, “A?” một tiếng. Một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần, có chút bất khả tư nghị nhìn Nhâm thị, kích động không nói nên lời.

Nhâm thị cúi đầu, hai má đỏ ửng, chốc lát lại ngẩng đầu lên, nói thêm: “Ta là muốn hỏi. . .Lời huynh nói vào đêm đó có còn hiệu lực không?”

“Đương nhiên, đương nhiên là còn! Tùy thời có thể thực hiện!” Triệu Tín Lương bởi vì kích động mà giọng nói có chút lớn, nói xong, ngượng ngùng, “Cái kia... Là do ta cao hứng, nên có chút hơi quá...”

Hai tay Nhâm thị đặt hai bên tách trà, vuốt ve miệng tách, hai hàng mi rũ xuống, trong lòng kích động không thôi.

“Ta. . . Bởi vì thật tò mò, cho nên muốn hỏi nàng một chút... Tại sao đột nhiên đồng ý vậy?” Triệu Tín Lương vui vẻ hỏi.

Nhâm thị ngẩng đầu lên, trong mắt đầy tiêu ý, không thể nào che giấu được, nàng tiếp tục vuốt miệng tách, tận lực bảo trì trấn định: “Cho nên ta vẫn không có cho huynh một câu trả lời thuyết phục là vậy, bởi vì không phải là huynh không xứng với ta. Ngược lại, là ta mới không có đủ tự tin và dũng khí, ta không dám chủ động bước đến, bởi vì ta rất sợ kết cuộc sẽ không như ta mong muốn, như vậy, ta sẽ không chịu nổi thêm một vết thương nữa.”

“Không có quan hệ, nàng đừng sợ, những chuyện như thế này sẽ không phát sinh lần nữa đâu.” Triệu Tín Lương ngồi thẳng lưng, nghiêm túc hướng Nhâm thị cam kết.

Nhâm thị thỏa mãn nở nụ cười, lại nói thêm: “Có lẽ là đêm hôm đó huynh làm cho ta động tâm, chẳng bao giờ ta nghĩ đến trên đời này sẽ có một nam nhân vì ta mà làm vậy, chính vì chân tình của huynh đã làm at cảm động, cho nên ta mới lấy hết dũng khí để tin tưởng một lần nữa.”

“Thật tốt.” Triệu Tín Lương làm bầm nói, hẩn thâm tình nhìn Nhâm thị, “Ta đáp ứng với nàng, ta sẽ không để cho nàng thương tâm một lần nữa, nhất định sẽ không.”

“Ta tin huynh.” Nhâm thị gật đầu, trong mắt là kích động và nhiệt tình.

Thực sự đã lâu lắm rồi, nàng chưa kích động như vậy, lúc này đây nàng cảm giác như mình được tái sinh lần nữa, bắt đầu một cuộc sống mới.

Hai người không nói chuyện, chỉ nhìn nhau, không bao lâu lại nhìn nhau mà cười, cứ vậy mà cười ha ha.

Trong lúc đó, bức tường ngăn hai trái tim đã sập đổ, khoảng cách giữa hai người ngày một gần thêm, ở trước mặt đối phương, vẫn như cũ đẹp đẽ thế đấy.

Lúc ly khai khỏi Thiên Nhiên Cư, hai người liền đi thẳng đến tiểu viện Triệu gia, Nhâm thị đã sớm lệnh cho A Bình chuẩn bị lễ gặp mặt, tuy rằng

những năm gần đây nàng thường xuyên gặp mặt Phương thị, nhưng lần này đến Triệu gia lại mang ý nghĩa khác.

Gần đến cửa tiểu viện triệu gia, Nhâm thị càng khẩn trương hơn, nàng không biết những thành viên còn lại trong Triệu gia có giống như Triệu Tín Lương thích mình hay không, có tiếp nhận mình? Vạn nhất Phương thị và hai đứa nhỏ không thích mình thì sao, lúc đó mình nên làm gì?

Ngày hôm qua suy nghĩ cả một đêm, nàng chỉ nghĩ đến chuyện giữa nàng và Triệu Tín Lương, chứ không nghĩ đến vấn đề lo lắng còn lại chính là những người khác trong Triệu gia, đây là vấn đề khó giải quyết mà nàng đã quên mất.

“Thả lỏng nào, đừng khẩn trương, mẹ ta nàng cũng đã biết bà rồi, bà rất hiền, nàng giỏi giang như vậy, bà nhất định sẽ thích nàng. Còn hai đứa con của ta, nàng cũng đừng lo lắng, Tương Nghi cực kỳ thân thiết với nàng, còn thằng bé Hoằng Lâm tuy nó lãnh đạm, nhưng là người hiểu lí lẽ, trước kia nó còn nói với ta, sẽ không can thiệp vào chuyện chung thân đại sự của ta, chỉ cần ta thích, nó sẽ tiếp nhận.” Cảm thấy Nhâm thị cực kỳ khẩn trương, Triệu Tín Lương vội an ủi nàng, mong nàng có thể tự nhiên, không cần đặt nhiều áp lực cho mình.

Chẳng qua, chờ lúc hai người gõ cửa đi vào, mọi người đều nhìn thấy, Triệu Tương Nghi càng kinh ngạc hơn.

Mặc dù đã biết chuyện giữa Nhâm thị và cha, nhưng không nghĩ nó lại nhanh như vậy! Cứ theo tốc độ này, phụ thân chỉ ra trận một lần đã nắm lấy được tâm của Nhâm thị rồi.

Phương thị cũng rất kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Nhâm thị, bà cũng đoán được hôm nay nàng đến đây làm gì rồi, hơi giật mình nhưng bà lập tức mời người vào trong, còn nhiệt tình xuống trù phòng chuẩn bị trà bánh tiếp khách.

Vừa lúc, hôm nay Triệu Hoằng Lâm được cho nghỉ học, thấy thế bèn chọt lưng Triệu Tương Nghi một cái, thừa lúc không ai chú ý nhỏ giọng nói: “Nhu vậy muội đã an tâm được chưa?”

Triệu Tương Nghi vui vẻ gật đầu, cười khanh khách nói: “Thật tốt, cha có thể hạnh phúc, nhà chúng ta lại có thêm một thành viên mới.”

“Vậy cũng được.” Triệu Hoằng Lâm cười, bắt chọt hai hàng mi rũ xuống, “Thật ra, ca làm vậy có hơn phân nửa là vì muội.”

“Vì sao?” Triệu Tương Nghi không giải thích được ngẩng đầu nhìn đại ca.

“Tính toán một chút, muội bây giờ còn nhỏ, có nói cho muội thì muội nghe cũng chả hiểu đâu.” Triệu Hoằng Lâm nhìn trời, phát tay một cái, không nhắc lại nữa.

“Này, này, này, từ khi nào ca lại xó thói quen nói một nửa thể hả!” Triệu Tương Nghi tức giận, hai hàng mày chau lại, nhìn đại ca.

“Từ khi nào có được thói quen này ư? Ta là ca ca của muội, tốt xấu gì cũng coi như là một trưởng bối, muội lại ăn nói với trưởng bối của mình như vậy sao?” Triệu Hoàng Lâm hỏi ngược lại nàng.

Triệu Tương Nghi âm ức, khí thế hạ xuống, giọng nói cũng mềm nhũn, nắm ống tay áo Triệu Hoàng “Đau khổ cầu xin” : “Đi mà, ca ca tốt, huynh hãy nói hết cho muội nghe đi, huynh như vậy, làm muội lo lắng mất thôi. Để muội không lo lắng, huynh hãy nói cho muội biết đi nha!”

Triệu Hoàng Lâm đột nhiên quay mặt sang một bên cười: “Không thể thắng được muội mà, lần nào cũng là chiêu này, còn hữu dụng nữa chứ.”

“Vậy còn không mau nói.” Triệu Tương Nghi thấy thế, cực kỳ phản kích, nháy cẳng lên đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm

“Được.” Triệu Hoàng Lâm nhìn đại sảnh một chút, người lớn đang chìm trong bầu không khí vui vẻ, cười nói với nhau, Triệu Hoàng Lâm quay đầu lại yêu thương nhìn tiểu muội của mình, “Muội xem, mọi người đều cao hứng, có mẫu thân, sau này nhà chúng ta sẽ càng thêm ấm áp, đối với mọi người càng thêm tốt.”

“Ý của ca ca là gì?” Triệu Tương Nghi không hiểu hỏi, “Không giống ca ca chút nào.”

Theo lý giải của nàng thì Triệu Hoàng Lâm tuyệt đối sẽ không vì nguyên nhân này mà xuất thủ đâu. Trong đầu nàng càng có một giọng nói nhắc nhở cho nàng biết, nguyên nhân có lẽ càng sâu đến khó lường?

“Quý nhỏ, không có gì lừa gạt được muội hết.” Triệu Hoàng Lâm cốc trán Triệu Tương Nghi, sau đó thu lại nụ cười, chậm chạp nói, “Muội bây giờ còn nhỏ, không cần lo đến vấn đề này, đại ca nói cho muội biết khi muội mười lăm, mười sáu tuổi, nếu như trong nhà chúng ta chưa có nữ nhân, muội sẽ bị người ngoài xem thường, như vậy cuộc sống sau này của muội sẽ không yên bình nữa.”

Đúng vậy, vấn đề này, Triệu Tương Nghi ngược lại xem quên mất.

Hôm nay nghe ca ca nói thế, đây đúng là vấn đề cần suy xét.

Trước đến giờ nàng cảm thấy cơ thể này vẫn còn nhỏ, muốn xuất giá thì phải chờ thêm mười mấy năm nữa, cho nên không có nghĩ nhiều đến vậy, vì nàng không cầu đại phú đại quý, nhưng cầu có một cuộc sống yên ổn, trọng phu đối đãi thật tình với mình là tốt rồi.

Nhưng vừa nghe ca ca nói, vấn đề này sẽ gây bất lợi cho chuyện xuất giá sau này của mình

Ở hiện đại, gia đình chỉ có một cha hoặc một mẹ nuôi con còn bị người ta bàn tán sau lưng, huống chi là ở cổ đại phong kiến lạc hậu thế này chứ ?! Hơn nữa, không phải là do Lã thị qua đời, càng không phải là bị phu quân bỏ, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết Lã thị bỏ chồng con chạy trốn theo người khác!

Có mẹ đẻ như vậy, thì có người nào để ý đến nàng chứ, làm sao lập gia

đình được?”

“Tuy rằng, sau khi bà chủ Nhâm vào nhà chúng ta, không thể nào thay đổi được sự thật, nhưng...Sẽ tốt hơn một chút.” Triệu Hoàng Lâm lo lắng nhìn tiểu muội ngẩn ngơ một chỗ, lúc này có chút hối hận vì đem sự thật nói cho tiểu muội biết, dù sao tiểu muội còn nhỏ tuổi, dù sao bây giờ hẳn chỉ còn cách làm cho tiểu muội thấy thoải mái hơn.

“Muội ghét người đàn bà đó.” Đột nhiên Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

Bây giờ nàng muốn gì sao?

Không phải là mong cả nhà khoẻ mạnh, hài lòng với cuộc sống, muốn có một trạng phu đối đãi với mình thật tốt, bình bình đạm đạm, sống hạnh phúc cả đời?

Nhưng Lã thị là người tàn nhẫn, một người ích kỷ, đem tất cả kế hoạch của nàng bóp nát cả!

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.” Triệu Hoàng Lâm đặt tay lên vai tiểu muội, “Tình huống nhà chúng ta bây giờ đã cải thiện tốt hơn rồi, đầu tiên là nhà chúng ta sắp có một nữ chủ nhân mới, mặc dù là mẹ kế, nhưng cũng là một mẹ kế lợi hại, người ngoài không dám xem thường. Thứ hai, cho dù không có mẹ đẻ, dựa vào tài lực của nhà chúng ta trong tương lai, đồ cưới của muội nhất định sẽ phong phú mê người.”

Hai chữ “Mẹ đẻ” này, Triệu Hoàng Lâm nghiêng răng nói ra.

Tim Triệu Tương Nghi đập thật nhanh, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nhìn Triệu Hoàng Lâm nói: “Muội không sao, không quan hệ, nghe ca ca nói xong, muội thấy chuyện của người đàn bà đó không quan hệ đến muội.”

“Vậy là tốt rồi.” Triệu Hoàng Lâm cười trấn an, trong mắt hiện lên một tia lãnh khí, “Muội yên tâm, người đàn bà ích kỷ, vô sỉ sẽ có ngày gặp báo ứng, ca ca không đợi được ngày hai cậu nam nữ đó bị bắt, chỉ cần ca ca có năng lực nhất định sẽ bắt đôi cậu nam nữ đó.”

Triệu Hoàng Lâm như vậy không chút nào che giấu nội tâm cùng oán hận của mình, dĩ nhiên biểu hiện này không phải một, hai lần bị nàng bắt gặp, nhưng Triệu Tương Nghi mỗi nhìn thấy, đều đau lòng cùng lo lắng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rỗi-Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong đại sảnh, Nhâm thị bồi Phương thị ngồi nói chuyện.

Qua một hồi lâu, Phương thị mới bắt đầu nói chuyện chính. Chỉ thấy bà cười híp mắt nhìn Nhâm thị, ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ đến, con lại chọn Tín Lương nhà ta ...Không ngại con chê cười, ta vốn có ý niệm tác hợp hai đứa, chỉ là, ngại thân phận và bối cảnh hai bên, cuối cùng không nghĩ đến chuyện này nữa...Bây giờ nhìn thấy hai đứa hoà hợp như vậy, có năm mơ ta cũng không dám tin.”

“Được bá mẫu chấp thuận, chính là vinh hạnh lớn nhất của con.” Nhâm thị cười ôn nhu

“VẬY hai đứa định khi nào tổ chức hôn lễ?” Phương thị thỉnh linh nói một câu như thế, khiến cho Nhâm thị xấu hổ cúi đầu xuống, Phương thị thấy Nhâm thị e lệ, liền nhìn sang Triệu Tín Lương, “Tín Lương a, con có nói cho bà chủ Nhâm biết chuyện của vị đại sư kia chưa?”

“Bá mẫu, hãy gọi con là Bích Oánh...” Nhâm thị ngẩng đầu lên ôn thanh nói.

Triệu Tín Lương nháy mắt với Phương thị: “Nương, nếu không còn chuyện gì nữa người hãy đến trừ phòng làm đồ ăn đi, thời gian không còn sớm, cũng nên chuẩn bị cơm trưa rồi.”

“Bá mẫu, con đi cùng người, sẵn tiện có thể học ít mấy chuyện gia vụ. Sau này con sẽ làm cơm cho người ăn được không?” Nhâm thị hưng phấn mà đứng lên, từ trước đến giờ nàng chưa làm những chuyện như thế này, nên rất có hứng thú muốn thử.

Triệu Tín Lương vội ngăn lại nói: “Không vội, không vội, hơn nữa, nàng còn chưa làm những chuyện này bao giờ, có thể làm được sao.”

“Đúng vậy, đúng vậy, con ngồi đây trò chuyện với Tín Lương đi, ta không quấy rầy hai đứa nữa.” Phương thị cười tủm tỉm, xoay người đi ra ngoài đại sảnh, thấy Triệu Tương Nghi, liền kéo lại hỏi, “Thế nào, thoả mãn không? Được rồi, vừa nãy bà bảo cháu tìm cách đưa tin về thôn, cháu đã làm chưa?”

“Đều làm xong rồi, bà nội.” Triệu Tương Nghi vui sướng nói, “Một ngày làm thầy, cả đời làm mẹ, ha ha... Bà nội, Tương Nghi rất vui vì có mẹ rồi!”

“Cháu thích là tốt rồi, thích là tốt rồi!” Phương thị vui vẻ nói, sau đó đến trừ phòng, càng có thêm tinh thần làm việc, đúng là chuyện vui khiến người ta có động lực làm việc hơn.

Ở trong đại sảnh, Triệu Tín Lương cúi đầu, mày nhíu chặt, suy nghĩ một lúc, hít thật sâu, sau đó khẩn trương nhìn Nhâm thị nói: “Có một việc... Ta nghĩ ta phải nói cho nàng biết, miễn cho ngày sau nàng biết rồi, lại hiểu lầm ta.”

“Ừ? Huynh nói đi.”

“Là như vậy, chuyện ta không báo trước mà đến tìm nàng vào tối hôm đó, không phải là tự nhiên muốn bày rõ tâm ý...” Giọng Triệu Tín Lương bắt đầu đứt quãng, hấn rất sợ, vạn nhất đem chuyện tình của lão giả kia nói ra, Nhâm thị tức giận bỏ đi thì sao bây giờ?

Nhưng không nói, nếu ngày nào đó nàng không cẩn thận biết được chân tướng, đối với hấn không phải sinh ra hiểu lầm lớn hơn thì sao?

Nghĩ vậy, Triệu Tín Lương lấy hết dũng khí, đem chuyện của lão giả kia một năm một mười nói hết cho Nhâm thị nghe. Nói hết một hơi, thấy Nhâm thị không nói gì, Triệu Tín Lương càng khẩn trương thêm, vội vã giải thích:

“Thật sự, nàng ahy4 tin tam trước đó, ta đôi với nàng có lòng...Nếu như không phải, ta đã tùy tiện tìm một nữ nhân nào đó mà thành thân, hoặc nghe theo ý mẹ ta sắp xếp, để cho bà tự an bài đối tượng cho ta.”

“Không còn gì nữa?” Nhâm thị hí mắt hỏi.

“Có chuyện gì sao?” Triệu Tín Lương khẩn trương nhìn Nhâm thị.

Nhâm thị bật cười: “Ta thì có chuyện gì chứ.” Nàng giả bộ tức giận nhìn Triệu Tín Lương, “háo ra trong lòng huynh, ta người lòng dạ hẹp hòi thế sao? Này, Triệu Tín Lương, huynh nhìn ta nhỏ nhe vậy ư?”

“Nàng, nàng không tức giận?” Triệu Tín Lương kinh ngạc vẻ mặt đầy ý cười của Nhâm thị.

Nhâm thị lắc đầu: “Chuyện này có là gì, hơn nữa huynh còn nói thẳng cho ta biết, ta sao còn tức giận?”

” Thật sự là tốt quá rồi. . .” Triệu Tín Lương thâm thở hắc một hơi.

Hôm nay đến gặp Phương thị, ngày hôm sau mấy người Triệu lão gia tử lập tức đến trấn Thanh Hà, vốn là hai người họ phải tự mình đến Triệu gia thôn bái kiến các vị thân thích, nhưng bởi vì việc buôn bán của Thiên Hi lâu và Như Ý phường quá mức bận rộn, hai người không thể phân thân ra được.

Hơn nữa, Nhâm thị và Triệu Tín Lương cũng bàn bạc, ba tháng tám sẽ khởi hành đến trấn Xuyên Bình bái phỏng cha mẹ Nhâm thị, cho nên phải đem mọi việc xử lý ổn thoả, vì vậy mà mấy ngày nay cả hai mới bận tới mặt tới mũi như thế.

Có điều, Triệu lão gia tử cực kỳ hài lòng với Nhâm thị, nghe nói hai người trước Tết Trung Thu sẽ làm lễ thành hôn, mọi người càng hưng phấn hơn.

Nhiều người lực lượng càng đông, liền đem kế hoạch làm lễ thành hôn của hai người chuẩn bị thật tốt, mặc dù cả hai đều kết hôn lần hai, không thể quá phô trương được, mọi người sau khi thảo luận liền tổng kết, cuối cùng tuy tổ chức cho thể nhân biết nhưng sẽ không bày tiệc phô trương quá.

Trấn Xuyên bình cách Trấn Thanh Hà, hai ngày ngồi xe ngựa, Nhâm thị và Triệu Tín Lương còn có hai đứa nhỏ quyết định ba tháng tám sẽ lên đường, năm tháng tám sẽ đến trấn Xuyên Bình.

Nhị lão Nhâm gia sớm nhận được tin của Nhâm thị, mỗi ngày đều đứng ngồi không yên mong mỏi, thứ nhất vui vẻ thay cho con gái, thứ hai lại lo lắng con gái không biết rõ người ta, sẽ đi theo vết xe đổ của mấy năm trước.

Tóm lại sau khi phân tích các loại nguyên nhân, Nhị lão Nhâm gia rất muốn gặp Triệu Tín Lương xem sao, rồi mới bằng lòng gả con cho không.

Gia cảnh Nhâm gia cũng xem như là tầng lớp thượng lưu, của cải xem như nhiều. Ông ngoại Nhâm thị vốn là một thương nhân giàu có, mà mẫu thân ở nhà mẹ để lại là con gái nhỏ, được ông ngoại thương, cho nên đồ cưới cực kỳ nhiều, so với Nhâm gia còn nhiều hơn.

Phụ thân Nhâm Trường Dĩnh là tú tài, lúc còn trẻ phong quang một thời,

là nhân tài số một số hai ở đây, bây giờ là phu tử dạy học trong thư viện. Mẫu thân Bạch thị là một nữ nhân ôn nhu hiền lành, khuôn mặt Bích Lăng cực kỳ giống Bạch thị, tính tình cũng giống Bạch thị đều vui vẻ. Mà tính tình Nhâm thị giống với phụ thân, lạnh lùng, cứng đầu, cố chấp, một cô gái tính tình như vậy thật sự không tốt.

Nhị lão suốt đời cũng chỉ có hai nữ nhi, hôm nay chỉ còn lại một mình Nhâm thị, với tính tình Nhâm thị, cũng khiến cho nhị lão lo lắng vì Nhâm thị cũng là điều đúng.

Phủ đệ Nhâm gia ở trấn Xuyên Bình, là hai toà nhà gộp lại, không lớn không nhỏ, hiện giờ chỉ có Nhị lão và mấy nha hoàn, bà tử ở đó, nên không vẻ trống vắng.

Biết Nhâm thị và Triệu Tín Lương còn có bọn nhỏ ước chừng ngày hôm nay sẽ đến, Nhị lão dù sao không có chuyện gì làm, cho nên liền sớm đứng ở trước cửa chờ. Nhâm Trường Dĩnh vì cuộc gặp mặt hôm nay mà đặc biệt xin nghỉ ở thư viện một ngày.

Chờ mãi xa chậm rãi chạy vào trấn Xuyên Bình, trước Nhâm phủ náo nhiệt vô cùng, nha hoàn, bà tử trong phủ thấy A Bình ló đầu từ trong mã xa ra, lập tức hưng phấn gọi Bạch thị: Phu nhân, đến, đến! Ngài xem bọn họ đến rồi! Đó là A bình, là xe ngựa của bọn họ!”

Bạch thị nghe vậy cũng kích động, siết thật chặt cánh tay Nhâm Trường Dĩnh nói: “Lão gia, bọn họ đến rồi, bọn họ đến rồi ni!”

Mã xa bình ôn dừng ở trước cửa chính Nhâm phủ, sớm có bà tử cung kính bước đến đặt một chiếc ghế nhỏ, A Bình nhảy xuống xe ngựa, sau đó đỡ Nhâm thị bước xuống

Đã lâu không gặp con gái, Nhị lão vừa nhìn thấy Nhâm thị, hai mắt liền đỏ hoe, Nhâm Trường Dĩnh còn có thể chịu đựng được, đứng ở trước cửa vẫy tay nhìn Nhâm thị, nhưng Bạch thị bước nhanh về phía trước, ôm lấy Nhâm thị: “Tâm can của ta, đi lâu như vậy, ở ngoài có chịu khổ không con?”

“Con không sao, con đã lớn rồi mà nương vẫn như vậy, con thật nhớ người.” Nhâm thị yếu ớt nói một câu.

Ngây ngô ở trong xe ngựa một lúc, Triệu Tín Lương đang muốn xuống chọt ngăn ra, trên miệng nở nụ cười, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy một Nhâm thị biết làm nũng như vậy, thực sự là. . . Vô cùng khả ái.

Chương 174: Chuẩn bị việc vui

Triệu Tương Nghi và ca ca ở trong xe ngựa chuẩn bị đi ra, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhất thời bị cảm giác mẩu tử này làm cho cảm động.

Nhị lão cao hứng hảo một hồi, lúc này mới để ý đến trên mã xa còn có khách nhân.

Hai người ngượng ngùng nhìn Triệu Tín Lương chào hỏi: “Thật không phải, ngài nhìn bọn ta này, vừa nhìn thấy con gái đã quên mất còn có khách từ xa đến! Thật thất lễ rồi!”

Triệu Tín Lương phóng khoáng từ trên xe ngựa nhảy xuống, cười sang sảng: “Không sao, đây là nhân chi thường tình.” Bởi vì nhạc phụ tương lai là tú tài Nhâm Trường Dĩnh, nên mấy ngày hôm nay, Triệu Tín Lương thấp thỏm không yên, hấn đối với người đọc sách đều kính trọng, cho nên lúc nói chuyện, hấn đều cố lộ ra vẻ nho nhã, sợ mình thô tục, sẽ khiến cho gia đình nhạc phụ tương lai ghét bỏ...

Triệu Tương Nghi ngồi trong xe thò đầu ra, Triệu Tín Lương vội vã ôm nàng xuống.

Nhị lão Nhâm thị nhìn thấy Triệu Tương Nghi, hết sức vui vẻ, Bạch thị thấy bộ dáng Triệu Tương Nghi xinh xắn, lập tức bước đến sờ khuôn mặt tròn như trứng gà của nàng, triu mến nói: “Ai nha, đúng là nữ hài tử xinh đẹp, mọi người nói có đúng không?”

Nhâm Trường Dĩnh gật đầu phụ hoạ.

Chờ Triệu Hoàng Lâm cũng xuống xe rồi, nhâm thị mới nói: “Được rồi, chúng ta vào trong rồi hãy nói.”

Triệu Tín Lương hợp thời đưa lễ gặp mặt: “Lần đầu gặp mặt, chút quà nhỏ, mong hai vị nhận lấy chút lòng thành này.”

Nha hoàn gác cửa cung kính bước đến nhận lấy quà tặng, Triệu Tương Nghi cúi đầu cười thầm, bộ dạng nho nhã của phụ thân cực kỳ buồn cười.

Nhóm người một đường đi vào Nhâm phủ, đi qua hành lang dài, không đến một chén trà đã đến đại sảnh.

Đại sảnh rộng và rất khí phái, nằm ở trung tâm Nhâm phủ, mỗi khi có khách quý ghé thăm, người Nhâm gia thường tiếp đãi họ ở đây.

Nhâm thị trở về nhà của mình, thần thái và biểu tình càng thêm tùy ý hơn, ba cha con Triệu Tương Nghi chưa từng thấy qua một Nhâm thị tùy ý như thế, ở trong ấn tượng của họ, Nhâm thị là một người phụ nữ cẩn thận, nghiêm túc.

Mọi người dựa theo thân phận và bối phận lựa chọn chỗ ngồi, Triệu Tương Nghi ngồi cùng ca ca, lúc này nàng không thèm để ý đến mấy người đang bàn chuyện, dù sao cũng chỉ bàn hôn kỳ của hai người họ, không thì

tinh tế khảo nghiệm tính tình cha nàng thế nào... So với việc nghe người lớn bàn chuyện không có điểm dừng thì Triệu Tương Nghi càng hứng thú với những vật trang trí cổ kính trong đại sảnh.

Rất nhiều món đồ nàng không biết tên, nhưng thấy cách phối hợp giữa chúng càng làm cho đại sảnh thêm sang trọng, mấy món đồ này nếu ở hiện đại được xem là đồ cổ có giá trị xa xỉ.

“Triệu lão bản. . .” Nhâm Trường Dĩnh rất là khách khí xưng hô với Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương vội đứng dậy, nhìn Nhâm Trường Dĩnh xua tay, cười lành: “Bá phụ cứ gọi Tín Lương là được, không cần gọi cháu là lão bản.”

Bạch thị thấy thế, quay sang nhìn bạn già khẽ gật đầu, trong mắt càng hài lòng thêm, xem ra, con gái nói không sai, người này là một người thành thật.

Trong lòng Nhâm Trường Dĩnh đối với biểu hiện của Triệu Tín Lương càng hài lòng hơn, có điều ông bình tĩnh hơn Bạch thị, sẽ không giống bà cái gì cũng lộ hết trên mặt, chỉ cười nhìn Triệu Tín Lương nói: “Tốt lắm, ta liền gọi tục danh luôn, cháu đừng có đứng nữa, ngồi xuống đi, điểm tâm này là đặc sản của trấn Xuyên Bình, cháu ăn nhiều vào.” Nói xong, lại nhìn Triệu Tương Nghi đang ngồi trong đại sảnh quan sát mấy vật trang trí và Triệu Hoàng Lâm đang ngăn người, “Hai cháu cũng ăn đi, ăn nhiều vào.”

“Cảm ơn gia gia.” Triệu Hoàng Lâm ôn trọng nói, sau đó thềm đậy vai Triệu Tương Nghi đang ngăn ngõ, nhỏ giọng nhắc nhở, “Đừng có nhìn xung quanh nữa, không lễ phép.”

Tim Triệu Tương Nghi đập mạnh, đúng vậy. . . Mấy ngày nay mọi việc quá mức mỹ mãn, ngày tốt quá nhiều, cho nên lại quên mất phong tục của thời đại này.

Được ca ca nhắc nhở, Triệu Tương Nghi lập tức ngồi đốn chánh, học theo bộ dạng của ca ca, nói cảm ơn Nhâm Trường Dĩnh.

Nhâm Trường Dĩnh không có cháu, cho nên vừa nghe cả hai gọi ông là “gia gia”, nhất thời kích động, cao hứng gọi mấy nha hoàn đến, lấy ba món lễ vật đáp lễ.

Nha hoàn hiểu ý, đem món quà ở giữa đưa cho cho Triệu Tín Lương,, đó là trường bối cấp văn bối lễ gặp mặt, Triệu Tín Lương thụ sủng nhược kinh, từ chối vài lần, sau đó cao hứng nhận lấy, bởi vì...việc làm này thể hiện là nhị lão nhâm gia đã tiếp nhận hẳn...Vốn tưởng rằng sẽ rất khó, trong lòng khẩn trương cùng sợ hãi, không nghĩ đến lại dễ dàng tiếp nhận đến vậy!

Nhâm thị cũng vui mừng nhìn Triệu Tín Lương cười cười, cũng âm thầm thở một hơi, cuối cùng mọi việc đã thành công một nửa. Lúc này đây, ở nơi thương tâm này, cũng là nơi mà nhâm thị có được hạnh phúc mỹ mãn, Nhâm thị không dám tin được chuyện tốt này thật sự đến với mình.

Mặt khác, nhị lão Nhâm gia còn chuẩn bị hai đại hồng bao tặng cho hai đứa nhỏ.

Triệu Tín Lương lập tức ngăn lại, nói hai đứa nhỏ nhà mình không thể nhận được, đây là thói quen của người vùng quê, chỉ khi nào nhận quà hay nhận tiền thì cứ trả về không nhận, nhưng cuối cùng cũng phải nhận thôi... Chỉ là hành động này để cho người tặng yên tâm hơn, để cho người tặng thấy người nhận rất coi trọng hồng bao nay.

Thật ra Triệu Tương Nghi đối với quy định bất thành văn rất bất đắc dĩ, nàng mỉm cười nhận hồng bao, nói thêm một câu, “Cảm ơn gia gia, nãi nãi.”

Chuyện của mẹ đẻ bọn nhỏ, Nhị lão hơn phân nửa từ trong miệng Nhâm thị biết được một ít, giờ đây khi nhìn thấy hai đứa nhỏ, một ôn trọng, một vui vẻ... Trong lòng Bạch thị không nói ra được là yêu thương hay là thương tiếc, bộ dạng nhu thuận khả ái của Triệu Tương Nghi làm cho Bạch thị không tự chủ được nhớ đến Bích Lăng đã chết... Hai mắt nhất thời đẫm lệ.

“Nương, hôm nay là ngày vui, sao lại khóc.” Nhâm thị đứng dậy, đi đến bên cạnh Bạch thị khuyên lơn, trong mắt cũng ánh lên một màn sương.

Bạch thị vội vàng lau nước mắt, chỉ vào Triệu Tương Nghi dịu dàng nói: “Nhìn hài tử này nhu thuận như vậy, nương rất thích, không có việc gì, đây là do nương cao hứng.”

Mọi người nói đùa một hồi, không bao lâu đã đến giờ Ngọ, ngay ở phòng ăn đã sớm bày bàn ra, chờ mọi người đến.

Trước khi dùng cơm trưa, Bạch thị lên lút kéo con gái đến trong phòng nói chuyện riêng.

Nhâm thị biết rõ Bạch thị là đau lòng cho bảo bối, lúc này mẫu thân muốn hỏi gì nàng cũng đoán được đại khái.

Quả nhiên, Bạch thị thấy xung quanh không có ai, liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó dịu dàng kéo tay con gái ngồi xuống, bà vui mừng vỗ tay con gái, ghen ngào nói: “Bây giờ tốt rồi, con có cuộc sống hạnh phúc, làm cho cha và mẹ yên tâm không ít.”

“Vâng, nương, ngài và cha tuổi đã lớn, cũng không cần lo lắng cho con gái quá, con gái ở bên ngoài có thể tự chiếu cố cho mình.” Nhâm thị hết lòng trấn an, lại hỏi Bạch thị, “Thế nào, huynh ấy rất tốt đúng không?”

Bạch thị vừa nghe khuê nữ nhắc đến Triệu Tín Lương, trên mặt chợt nở nụ cười, hài lòng gật đầu: “Nương và cha con đều nhìn rồi, bây giờ hai người bọn ta chỉ mong con sống tốt, cũng không cần là người đại phú đại quý, người một nhà chung sống, quan trọng nhất là hạnh phúc. Vừa rồi nhìn cậu ta, đúng là người thành thật, cuộc sống của con sau này tốt rồi.”

“Nương và cha hài lòng là được.” Nhâm thị vui mừng nở nụ cười.

Nhưng mà nụ cười trên mặt Bạch thị bỗng nhiên cứng lại, thân sắc lo lắng hiện trên khuôn mặt bà: “Bích Oánh à, nương không muốn nhắc lại chuyện xưa, càng không có hoài nghi ánh mắt nhìn người của con... Chỉ là, chuyện xảy ra ngày trước con càng rõ hơn nương, lần này, con thật sự biết rõ con người đối phương chứ?” Nói đến đây, Bạch thị nặng nề thở dài một hơi,

“Nương bây giờ không dám tin...Chỉ sợ người này, sẽ giống như người trước, nếu vậy thì cuộc sống sau này của con, không phải là giống như trước...”

“Sẽ không, nương, ngài yên tâm.” Nhâm thị kiên định nói, “Thứ nhất, con gái không còn là tiêu cô nương mười bảy, mười tám nữa, trải qua chuyện năm đó, con gái đã rút ra kinh nghiệm cho mình, sẽ không nhìn nhầm như lúc trước. Thứ hai, con và huynh ấy đều ở trấn Thanh Hà, rất nhiều chuyện con đều nhìn thấy, huynh ấy không chỉ đối với con rất tốt, mà ngay cả trên phương diện làm ăn, bằng hữu đều đối đãi rất chân thành, cho nên con nghĩ huynh ấy không phải là người trong ngoài đều bất đồng, ngược lại là một nam nhân tốt để cho con gái dựa vào.”

“...Chuyện trước kia, cậu ta có biết không?” Bạch thị nói ra nỗi lo lắng trong lòng mình.

Nhâm thị không chút do dự gật đầu:”Lúc con biết được tâm ý của huynh, con đã đem toàn bộ câu chuyện nói cho huynh ấy, huynh ấy không để ý, ngược lại còn nguyện ý đưa con từ trong bóng tối bước đến con đường sáng. Chính vì điểm này, con mới bỏ xuống sự lo sợ, quyết định tiến tới với huynh ấy.”

“Con đã nói cho cậu ta?” Bạch thị kinh ngạc hỏi, thái độ đối với Triệu Tín Lương càng thêm hài lòng, “Nguy hiểm thật, không ngờ cậu ta lại thông cảm cho người khác như vậy, lại đối tốt với con, như vậy cha mẹ an tâm hơn rồi.” Dứt lời, Bạch thị vui mừng vuốt tóc cho con gái.

“Tính tình con quật cường, mấy năm này, một mình chạy ra ngoài kiếm sống...Con biết không, mấy năm qua, nương và cha con lo lắng cho con biết bao.” Bạch thị cảm khái nói, nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ nụ cười vui vẻ, “Chẳng qua bây giờ đã tốt rồi, con đã tìm được bến đỗ cho mình, ở bên ngoài cũng xem như là có chỗ để che mưa, che gió, về sau sẽ hạnh phúc...”

“Nương, huynh ấy đối với nữ nhi rất tốt.” Nhâm thị nhu thuận tựa vào vai Bạch thị, hai mắt nhắm lại khẽ nói, “Nương biết không, nữ nhi ở bên ngoài một mình cũng có chút bất tiện... Có một lần, bởi vì chuyện làm ăn, đôi phương liền thuê người tìm đến cửa, muốn đem tú phường của con phá hu...”

“Lại có việc này?!” Không chờ Nhâm thị nói hết lời, Bạch thị lập tức đỡ con gái đứng dậy, kinh ngạc hỏi, ”Đã báo quan chưa? Chuyện lớn như vậy sao con không báo về nhà hả? Nhà chúng ta tuy không phải là dạng đại phú đại quý, nhưng cha con tốt xấu gì cũng giao thiệp rộng....Con có bị thương không?” Nói đến đây, Bạch thị ghen ngào.

Nhâm thị an ủi Bạch thị một phen, chờ Bạch thị bình tĩnh lại, Nhâm thị mới giải thích: “Nương, hãy nghe con nói hết. Lần đó đúng là quá nguy hiểm, có điều bởi vì Tín Lương chạy đến ứng cứu, nên con mới thoát khỏi nguy hiểm.”

Nói đến đây, tâm tình Nhâm thị càng thêm kích động, nàng nhìn mẫu thân: “Nương, nếu không phải huynh ấy, con gái sớm bị người ra đánh bị thương, lúc đó huynh ấy đem con gái bảo vệ trong lòng, còn chính mình thì bị đánh, con gái vì thế mới không bị thương”

“Đều nói hoạn nạn thấy chân tình. . . Cậu ta đúng là một người tài giỏi!” Bạch thị sau khi biết chuyện, hảo cảm với Triệu Tín Lương tăng thêm vài phần.

Lúc hai mẹ con nói chuyện với nhau, bên ngoài nha hoàn đến báo đã đến giờ dùng cơm, hai người đứng dậy, chuẩn bị đến phòng ăn dùng cơm.

Vừa ra đến trước cửa, Bạch thị nắm chặt tay con gái, chân chờ một lát, mới mở miệng nói chuyện khác: “Có chuyện này... Vốn là nương không muốn nói với con, nhưng mà, thấy con bây giờ đã an ổn, nghĩ đến những chuyện trước kia đều đã qua, nói cho con biết cũng không sao.”

Nhâm thị mẫn cảm, thấy mẫu thân úp úp mở mở, cũng đoán ra là chuyện gì rồi, vì vậy chủ động dò hỏi: “Là chuyện ‘bên kia’ ?”

‘Bên kia’ chính là nhà chồng trước của Nhâm thị.

Bạch thị gật đầu, vùng lông mày nhíu chặt lại: “Trần công qua đời, là chuyện ba tháng trước.”

Trần công là cha ruột của chồng trước Nhâm thị, cũng là cha chồng nàng. Ông là người không tệ, chỉ là sai lầm lớn nhất đời ông là sinh ra một đứa con trai không nên thân.

Từ sau khi Bích Lăng chết, Nhâm thị đối với người Trần gia càng thêm oán hận, nhưng cuối cùng, lúc đối mặt với Trần công, nàng cũng mềm lòng, tha cho ông một con đường sống.

Chỉ là, gia đạo sa sút, thân nhân ly tán, Trần công nhiễm bệnh nằm trên giường, ngân ngơ nằm đó, mấy năm này miễn cưỡng gượng dậy nhưng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Bây giờ nghe thấy tin Trần công qua đời, Nhâm thị có chút kinh ngạc, hơn nữa cũng cảm thấy rất bình thường, dù sao đó cũng là chuyện trong dự liệu.

“Chết sớm một chút cũng tốt.” Cuối cùng, Nhâm thị bình tĩnh nói

Bạch thị gật đầu, nắm tay con gái đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa cảm khái nói: “Đã từng là bạn hữu mấy năm, lúc nhỏ chơi thân với nhau, lớn lên rồi đến lúc già đi, lại có kết cuộc như vậy... Thế sự khó đoán.”

Đi đến phòng ăn, Triệu Tín Lương và Nhâm Trường Dĩnh đang trò chuyện vui vẻ, lúc đầu Triệu Tín Lương còn miễn cưỡng duy trì tư thái hào hoa phong nhã, có điều sau lại quá tự nhiên, nên không còn ý nghĩ muốn duy trì hình tượng nữa, khôi phục lại tính cách thật của mình. Không nghĩ đến, Nhâm Trường Dĩnh ngược lại càng thích sự chân thật của Triệu Tín Lương.

Mà hai đứa nhỏ, nhất là Triệu Hoàng Lâm đang ngồi ngay ngắn trên ghế,

khẽ mím môi, trên người không lúc nào không toả ra khí chất tuấn dật ôn trọng, Nhâm Trường Dĩnh nói Triệu Hoàng Lâm đưa nhỏ này giống mình khi còn trẻ, cũng nói mình cùng thằng bé hữu duyên!

Triệu Tương Nghi thì cùng mấy nha hoàn, bà tử trò chuyện, ai nấy đều rất thích vị tiểu thư hoạt bát, đáng yêu lại dễ gần này.

Bạch thị và con gái vừa bước vào đã thấy tràng diện náo nhiệt như thế, không khỏi nhìn nhau cười, thỏa mãn bước đến trêu chọc Triệu Tương Nghi.

Ở Xuyên Bình ba ngày, tất cả mọi người thập phần vui vẻ, Triệu Tín Lương chiêm được sự yêu mến của nhị lão Nhâm gia, Triệu Hoàng Lâm bị không ít trưởng bối cùng thế hệ thậm chí còn có tiểu nha hoàn ưu ái, tán thưởng, Triệu Tương Nghi thì càng không cần phải nói, cũng không biết từ khi nào, hay là do tính tình từ trước đến giờ của chính mình, mà mới ở đây có ít ngày, đã quen thuộc với nha hoàn, bà tử, quản sự trong phủ rồi, trước khi đi, ai nấy trong phủ đều luyến tiếc tiểu nhân nhi không cho đi.

Chờ đoàn người về đến trấn Thanh Hà, đã là ngày tám tháng tám rồi.

Hôn kỳ của Nhâm thị và Triệu Tín Lương càng cận kề, tháng này có mấy ngày trước ngày mười lăm tháng tám đều là ngày tốt, nên mọi người quyết định chọn ngày mười tháng tám.

Chỉ có hai ngày, có vẻ quá đột ngột.

Song cũng không thể xem thường, Phương thị ở trấn Thanh Hà đã sớm chuẩn bị xong hết, chỉ còn kém bày tiệc ra nữa thôi. Lo lắng cả hai đều là lần thứ hai thành hôn, không thể giống như lần đầu, phô trương trắng trợn được, đến lúc đó không phải khiến cho người ta chê cười sao, cho nên chỉ bày ra ba, bốn bàn là được, chỉ mời thân thích, cùng vài người có uy vọng và bạn bè thân thuộc.

Triệu Tín Lương vốn đề nghị tổ chức ở Thiên Hi Lâu, như vậy vừa có khí phái vừa không mất vẻ trang trọng, nhưng bởi vì là lần kết hôn thứ hai nên đành xin lỗi Nhâm thị, cho nên hẳn rất muốn cho Nhâm thị một hôn lễ đơn giản nhưng không kém phần long trọng, cho nàng nở mày nở mặt

Chẳng qua, Nhâm thị không để ý đến điểm ấy, nàng cũng không có né tránh, dù sao cũng là lần thứ hai mình kết hôn, có thể lấy được Triệu Tín Lương chính là vạn hạnh trong bất hạnh.

Càng làm cho Triệu Tín Lương buồn cười.

Hôn kỳ tới gần, vào một buổi tối tháng tám, Nhâm thị bỗng nhiên làm ra một quyết định lớn.

Nàng lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm mấy năm nay toàn bộ giao cho Triệu Tín Lương, muốn hẳn ở trấn Thanh Hà mua một ngôi nhà lớn cho nàng, bọn nhỏ và hai lão nhân gia vào đó ở.

Triệu Tín Lương không đồng ý, an ủi:”Tuy giờ không tốt, nhưng ta hứa sẽ đem đến cuộc sống ấm no cho cả nhà, nếu như dùng tiền của nàng, ta đây thành cái gì?”

Tính tình Nhâm thị mạnh mẽ, đôi mắt với ý tứ của Triệu Tín Lương, cũng không chịu yếu thế: “Cái gì mà tiền của ta, sau này chúng ta là người một nhà, không phải tiền của chung ư? Hơn nữa, ta là nữ nhân nên huynh coi thường tiền của ta đúng không, tiền này do nữ nhân như ta kiếm đấy, thì làm sao nào?”

“Nói là vậy, nhưng ta không thể dùng...” Triệu Tín Lương đôi mắt Nhâm thị buồn hãn, chỉ có thể cúi đầu thấp giọng thì thào.

“Nhà thì vẫn phải mua, chúng ta phải cố hết sức cho bọn nhỏ một nơi thật tốt để bình an trưởng thành.” Nhâm thị bình tĩnh nói, nhìn sắc trời không còn sớm, nàng nói một chuyện khiến cho Triệu Tín Lương phải há miệng thật lớn, “Thật không dám giấu, ta đã đem nhà mình ở bán đi rồi, bởi vì nghĩ lúc thành thân xong, mọi người có thể dọn vào ở cũng không phải không được, nhưng suy nghĩ lại, ta thấy toà nhà này quá nhỏ, một mình ta ở thì thấy rộng, nhưng nếu mọi người chuyển vào thì quá nhỏ. Cho nên ta liền bán nhà đi, lấy tiền đó gom với tiền tích góp, cũng đủ để mau một toà nhà lớn trên trần

“Nàng nói nàng đã bán nhà?” Chờ Nhâm thị nói xong, Triệu Tín Lương trở mắt liú lười nhìn Nhâm thị.

Triệu Tín Lương xoa xoa trán của mình, trong mắt tràn đầy áy náy, cuối cùng nắm chặt tay phương thị: “Xin lỗi. . . Bởi vì ta mà nàng phải sống khổ như vậy... Ta từng nói qua sẽ không để cho chịu khổ, xin lỗi, là ta không tốt.”

“Sao lại nghĩ vậy?” Nhâm thị dựa vào lòng Triệu Tín Lương, “Ta vui còn không kịp nữa là, cũng không có nghĩ rằng mình chịu khổ.”

“Được rồi, ở đây tổng cộng là ba trăm lượng bạc, huynh hãy giữ đi, chúng ta tuy hai mà một.” Nhâm thị ngọt ngào nói.

Triệu Tín Lương vẫn như cũ kiên trì không chịu lấy, hắn đưa bọc bạc lớn cho nàng, sau đó kéo nàng đến ngăn tủ đầu giường, mở ra, từ bên trong lấy một cái hộp nhỏ.

Hộp kia không có khoá, lạch cạch một tiếng liền bị Triệu Tín Lương mở ra, hắn lấy một tấm ngân phiếu từ bên trong ra, đưa cho Nhâm thị nói: “nàng xem, ở đây tổng cộng là năm trăm lượng, là mấy năm nay ta cực khổ tích góp được, khi mở Thiên Hi Lâu cũng còn không ít tiền, có điều vốn đang hoàn lại. Ta còn tính toán, mọi người chịu khổ thêm một năm, để Thiên Hi Lâu phát triển thêm, sang năm sẽ tìm mua một toà nhà, chân chính ở trấn Thanh Hà an cư lập nghiệp.

“Hảo, ta đồng ý suy nghĩ của huynh.” Nhâm thị không nói hai lời liền ủng hộ quan điểm của Triệu Tín Lương

Nhưng Triệu Tín Lương lại cười lắc đầu, nắm tay Nhâm thị, chân thành nói: “Nhưng vì nàng ta liền thay đổi chủ ý.” Thấy Nhâm thị vô cùng kinh ngạc, Triệu Tín Lương nhếch miệng cười, “Tiền có thể kiếm lại, nhưng thân

nhân thì chỉ có một. Cả đời này chúng ta cố gắng kiếm tiền, chính là muốn đem đến cuộc sống tốt nhất cho người thân mình, nếu ta chỉ vì lo cho sinh ý mà không quan tâm đến cảm thụ của mọi người, chẳng phải là đi ngược lại với ước nguyện ban đầu ư?”

“Đến lúc đó tiền kiếm được nhiều hơn cũng không còn ý nghĩa nữa? Vẫn là ở bên cạnh mọi người, cho dù cuộc sống không tốt quá như mong muốn... Dựa theo người đọc sách mà nói, cái này gọi là ‘Cái được không bù đắp đủ cái mất’?” Triệu Tín Lương nói xong, đột nhiên ôm Nhâm thị thật chặt, “Ta nhất định thời thời khắc khắc nhớ kỹ, ở trong lòng ta gia đình đứng ở vị trí thứ nhất, còn tiền tài chỉ là vật ngoài thân.”

“Huynh...” Nhâm thị cảm động, nước mắt chực tràn.

Triệu Tín Lương cười tiếp tục nói: “Là nàng vừa nhắc nhở ta. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên chúng ta thành thân, nhưng chúng ta đều coi trọng đối phương, nàng suy nghĩ rất chu đáo, lúc này nên mau một căn nhà lớn cho mọi người dọn vào ở, cùng nhau sống dưới một mái nhà thật vui vẻ, thật tốt. Thế nhưng, ta không muốn dùng số tiền mà nàng khổ cực kiếm được, chuyện này, giao cho ta là được rồi.”

“Ừ.” Nhâm thị ôm Triệu Tín Lương thật chặt, lúc này đây, nàng hạnh phúc khó có thể nói nên lời.

“Tốt lắm, ngày mai chúng ta đi xem nhà, chờ chọn xong rồi, thì bắt đầu sửa chữa, tin chắc không bao lâu là có thể vào ở rồi, còn có đưa cha đến trên, lão nhân gia khẳng định hài lòng vô cùng.” Triệu Tín Lương đem cầm đặt lên đỉnh đầu Nhâm thị, giọng nói ôn nhu vô cùng.

Nhâm thị rũ mi mắt, dựa vào người Triệu Tín Lương, ngửi hơi thở chất phác đến từ người đàn ông này.

Chương 175: Thiếp chỉ hận không thể gặp chàng sớm một chút

Ngày mười tháng tám ấy vô cùng đặc biệt, mấy ngày qua Nhâm thị vô cùng khẩn trương đắm chìm trong bầu không khí ngọt ngào, cuộc sống mới của nàng sắp bắt đầu, buổi tối ngày chín tháng tám kia, nàng chính thức tạm biệt quá khứ đau khổ đó.

Hỉ yến vẫn quyết định tổ chức ở Thiên Hi Lâu, ngày đó Triệu Tín Lương vô cùng khí phách, tuyên bố bên ngoài tin mừng của chủ nhân, ngày mười hôm ấy không có kinh doanh, có điều ba ngày sau ngày thành hôn, phàm là khách nhân đến Thiên Hi Lâu ăn cơm, có dùng rượu thì được miễn tiền rượu, đặc biệt còn miễn phí thêm hai món ăn, để mọi người cùng chia vui với gia chủ, cũng làm tăng hảo cảm với khách nhân với tửu lâu, có thể nói là hảo sự thành song.

Hỉ yến tuy rằng không có làm quá phô trương, chỉ mời bạn bè thân thích đến cùng chia vui, về phần lễ vật hay tập tục gì đều miễn, nhưng cũng không có nghĩa là hôn sự này không gây ồn ào.

Ngược lại, từ mấy ngày trước, chuyện vui này đã truyền khắp trấn Thanh Hà và vài thôn trấn cạnh bên, số người tán thành chúc phúc chiếm đa số, song cũng có kẻ ghen tỵ với Triệu Tín Lương, cũng âm thầm nói không ít lời không tốt về Triệu Tín Lương.

Buổi tối ngày mười, tám người khiêng kiệu đỏ đưa tân nương vào tiểu viện Triệu gia, tân phòng tạm thời đặt ở đây, vốn có thể đổi một toà nhà lớn, nhưng quá gấp, nhân lực và tài lực đồng thời dùng là rất nhiều, Nhâm thị cũng không tán thành việc lãng phí như vậy.

Nếu tân phòng đơn sơ, Triệu Tín Lương lại tận lực bồi thường lại cho nàng, vốn là cưới vợ kế vào, không cần nhờ tám người khiêng kiệu đến, bốn người thôi cũng có sĩ diện rồi, nhưng Triệu Tín Lương lại kiên trì, rất khí phách cho tám người khiêng kiệu đến đón tân nương, dọc theo đường có không ít bách tính vây xem, bàn luận không ngừng, có điều trên mặt ai nấy đều cười chúc mừng hay hâm mộ các loại.

Nhâm thị vạn phần khẩn trương ngồi ở bên trong kiệu, mặc dù đã từng xuất giá, nhưng nàng không có khẩn trương giống như bây giờ, đối với tân hôn vô cùng chờ mong. Nàng cũng suy nghĩ lại, lần hôn sự này có phải là cuộc hôn nhân chân chính không?

Lần hôn nhân trước kia, căn bản không mang lại cho nàng một tân hôn ngọt ngào như trong tưởng tượng. Mà lần tân hôn lần này, lại mang cho nàng cảm giác hồi hộp chờ mong, giờ phút này, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được niềm vui khi thành hôn mà người ta nói.

Từ Như Ý phương đến tiểu viện Triệu gia, lộ trình không có quá dài, trong kiệu, Nhâm thị cắn chặt môi, hai tay hai chân không tự chủ được ma2

hơi run, biểu thị nàng rất khẩn trương.

Bên ngoài rất náo nhiệt, có tiếng pháo trúc nổ đùng đùng, mọi người liên tục nói lời chúc đẹp, còn có tiếng hoan hô của Triệu Tương Nghi.

Bà mai đưa cho Nhâm thị một đầu vải đỏ, một đầu kia đưa cho Triệu Tín Lương, sau đó dưới sự nâng đỡ của bà mai, nàng y theo phong tục bước qua chậu than, hoàn thành các nghi thức xong, cuối cùng mới đưa vào đại sảnh.

Nhị lão Triệu gia cười híp mắt, đoan chính ngồi trên vị trí trưởng bối, nhìn Triệu Tín Lương mặt tươi nắm tay tân nương đi vào...

Phương thị nhìn không được, cuối cùng vẫn rơi nước mắt, vội quay đầu sang chỗ khác lau đi, miệng lẩm bẫm nói: “Thật tốt, cưới một nương tử hiểu chuyện vào nhà, cuối cùng cũng viên mãn, ta cũng yên lòng hơn.”

Bà mai vội đặt hai cái đệm đặt xuống, Triệu Tín Lương quỳ xuống, Nhâm thị cũng được bà mai đỡ quỳ xuống, hai người theo quy cũ dập đầu ba cái, kính trà nhị lão, nhị lão tặng hai người bao lì xì, lúc này buổi lễ mới kết thúc.

Nhâm thị được bà mai đưa vào tân phòng thay đổi xiêm y, sau đó theo mọi người đến hỉ yến ở Thiên Hi Lâu

Hôm nay, khách đến chủ yếu là vài người trực hệ Triệu gia, sau đó là bằng hữu làm ăn của hai người, cùng với một vài thành viên trong thương hội.

Người tuy nói không nhiều, nhưng cuối cùng lại tròn đúng bốn bàn.

Gia đình Bùi Hạ Niên, Mạc Hương Quân nhất định sẽ tới, mãi đến hôm nay Triệu Tương Nghi mới nhìn thấy Bùi Tử Quân.

Một thời gian không gặp, chẳng biết hấn gặp phải chuyện gì, mà cảm giác trên người hấn có phần già dặn hơn.

Hơn nữa rất kỳ quái chính là, sau khi nàng cẩn thận quan sát, chẳng biết từ khi nào, ca ca của mình và Bùi Tử Quân hình như rất thân cận, đến mức muốn nói chuyện riêng với nhau, đương nhiên. . . Hai người không có nói cho Triệu Tương Nghi nghe...Đôi khi hai người sẽ tách ra nói chuyện với Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi càng hiếu kỳ, hai người này rốt cuộc đang mưu tính làm cái gì?

Còn khoa trương suy đoán —— lẽ nào, hai người họ là đoạn tụ!

Tại sao có thể! Ca ca của mình đúng là thiếu niên ưu tú, muốn tương mạo có tương mạo, chưa nói tiền đồ vô lượng, thiếu nữ ở một bên nhìn ca ca si ngốc một đoàn, tại sao đột nhiên nói cong liền cong?

Đương nhiên, đây chẳng qua là Triệu Tương Nghi thỉnh thoảng buồn chán, mới suy diễn lung tung thôi.

Hai người này trước giờ thoạt nhìn rất bình thường, chỉ có chuyện cần thương lượng nên mới thân cận với nhau, đây chính là đang thảo luận.

Bên này, Nhâm thị và Triệu Tín Lương bắt đầu mời rượu, hai người

hôm nay là nhân vật chính, cho nên mọi người càng hướng hai người họ chuốc rượu vào thêm... Triệu Tín Lương vui vẻ vô cùng, ai mời đều tiếp nhận, Nhâm thị thấy không khỏi âm thầm lo lắng, tửu lượng của hắn nhất định không tốt bằng nàng, thừa lúc mọi người không nhìn thấy, lén đem ly rượu của hắn uống thay.

Dù sao Triệu Tín Lương đã có chút say, sẽ không phát giác.

Chốc lát sau, Nhâm thị liền bị bà mai đưa về tân phòng, Triệu Tín Lương còn phải ở lại tiếp khách, có điều bây giờ hắn đã say, mọi người cũng không làm khó hắn nữa.

Vốn có người đề nghị là phải nháo tân phòng, hơn phân nửa là những nam nhân trước kia theo đuổi Nhâm thị, bây giờ thấy Triệu Tín Lương có được Nhâm thị nên mới không cam lòng, vì vậy muốn mượn cơ làm ồn ào.

Chẳng qua là bị Phương thị và đám người Bùi Hạ Niên ngăn lại.

Về khuya, tiệc rượu dần tàn, bầu không khí vốn náo nhiệt giờ yên tĩnh lại, làm cho người ta có chút không thích ứng được. Các tân khách đều được an bài ở biệt viện của Bùi gia và Mạc gia tại trấn Thanh Hà, đây là hai người đặc biệt ‘hỗ trợ’ Triệu Tín Lương. Đại bộ phận mọi người đều say, cả nhóm người Triệu lão gia tử và Phương thị cũng có chút say.

Triệu Tín Lương thanh tỉnh không ít được Triệu Nguyệt Cầm và Triệu Hoàng Lâm đỡ về tân phòng, Triệu Tương Nghi mang theo hai tiểu bắt điểm Triệu Mẫn Mẫn và Triệu Hoàng Tuấn đuổi vào trong phòng, đêm nay, sợ rằng nàng bị hai tiểu quái này phá giấc ngủ...

Trong tân phòng, ánh nến sáng lung linh, hai cây nến phượng chúc to bằng cánh tay chảy từng giọt sáp đỏ, Nhâm thị cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên giường, đầu đội hỉ khăn thêu uyên ương.

Bộ giá y [áo cưới] này là do nàng nhiều ngày may thành, trong quá trình may, có khổ cực nhưng cũng có ngọt ngào.

Triệu Tín Lương hơi híp mắt say lờ mờ nhìn nữ tử kiều mị trước mắt, hắn lão đảo đi tới, khoe miệng hàm chứa nụ cười thỏa mãn, vươn tay đem khăn hỉ thêu uyên ương vén lên.

Trên mặt Nhâm thị nở nụ cười hạnh phúc, nàng hơi ngước mặt lên, cực kỳ ôn nhu gọi: “Phu quân.”

Trong lòng Triệu Tín Lương mềm ra, hắn chậm rãi ngồi ở bên cạnh Nhâm thị lúc này trong tân phòng chỉ có hai người họ, chỉ thấy Triệu Tín Lương đưa đầu đến gần Nhâm thị, nhẹ giọng nói: “Thật tốt, cuối cùng cũng đưa nàng vào cửa rồi, ta thật sự rất vui.”

Nhâm thị vươn tay đỡ Triệu Tín Lương, ngửi thấy hương rượu xộc vào mũi, cười nói: “Phu quân, chàng say.”

“Ta không có say. . .” Triệu Tín Lương bỗng nhiên mở to mắt đen, mông lung nhìn Nhâm thị, bất chợt hôn má nàng một cái, “Nàng thật đẹp.”

Trong miệng còn có hương phấn trên mặt Nhâm thị, sau đó hắn ngã

xuống giường.

Mặt Nhâm thị nhất thời đỏ ửng, nàng quay đầu lại thấy Triệu Tín Lương nằm ở trên giường, hai tay run lên, sau đó hít một hơi thật sâu, hai tay run run kéo màn xuống...

Phượng chúc vẫn như cũ cháy suốt đêm, trên giường hai người triền miên.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi -Viatmin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^.^)

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tín Lương trợn mắt tỉnh lại, tinh thần phần chần vô cùng, lúc này hắn cảm giác mình hình như trẻ lại mười tuổi vậy, giống như cái thời Mao tiểu tử nhiệt huyết, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân.

Nhâm thị còn đang ngủ, Triệu Tín Lương nghiêng đầu nhìn nàng đang an ổn gồi đầu lên cánh tay của mình, trên mặt không khỏi nở nụ cười thỏa mãn.

Hôm nay là tân hôn ngày đầu tiên, nhìn người ngủ bên cạnh hắn là nàng, hắn khó có thể tin, hết thấy hạnh phúc đều là thuộc về bọn họ.

Không bao lâu, Nhâm thị nỉ non tỉnh lại.

Vừa lúc hai mắt chổng lại hai mắt Triệu Tín Lương, nàng then thùng nở nụ cười.

Trước kia chỉ thấy một Nhâm thị cẩn thận tỉ mỉ nghiêm cẩn, bây giờ lại thấy một mặt khác của Nhâm thị, lại làm cho Triệu Tín Lương kinh ngạc, bởi vì bộ dáng

Nhâm thị e then chỉ có một mình hắn nhìn thấy, không khỏi làm cho Triệu Tín Lương dâng lên một cỗ kiêu ngạo.

“Chúng ta mau dậy thôi, không biết hiện là giờ nào, nên đi thỉnh an cha mẹ rồi.” Nhâm thị hồi phục ý thức, sự nhớ chuyện quan trọng cần làm.

Nhưng Triệu Tín Lương lại không nhanh không chậm đem Nhâm thị đang định đứng dậy ôm ngã xuống giường, hắn nửa ngồi nửa nằm bên cạnh nhâm thị: “Không sao, nhà chúng ta không quan trọng quy củ quá đâu, ngày hôm qua nàng đã mệt lắm rồi, nên ngủ nhiều một chút.”

Nhâm thị vẫn còn có chút không quen tư thế giữa hai người, song cũng không có cứng rắn nữa, chỉ hạ mi nói: “Vậy sao được, phụ mẫu vĩnh viễn là trưởng bối, nếu là lúc trước thì không sao, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên tân hôn, nói thế nào cũng phải thỉnh an, kính trà cha mẹ, hơn nữa còn phải đi về lại mặt nữa, đây đều là quy củ không thể đổi.”

“Nương tử của ta.” Triệu Tín Lương bỗng nhiên có chút dờ khóc dờ cười, cứng chịu nhéo mũi Nhâm thị: “nàng đứng có quá lo lắng, hảo hảo hưởng thụ một chút ngọt ngào của tân hôn không được sao?”

Nói xong, hắn bỗng nhiên đặt Nhâm thị ở phía dưới, hơi thở nóng bỏng truyền khắp người Nhâm thị, tiếp theo phát sinh cái gì, nàng cũng đều rõ.

“Không được” Nhâm thị bỗng nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy Triệu Tín Lương đang ở trên người mình ra, mặt ngượng ngùng nói, “Giờ này là giờ nào rồi, như vậy không đúng đâu... Nơi này rất gần với chỗ cha mẹ và bọn nhỏ, nếu như bị bọn họ đã biết, chúng ta làm người sao đây...”

“Cái gì mà không được, chúng ta vốn chính là phu thê a.” Triệu Tín Lương ủy khuất nói, “Thiên Hi Lâu và Như ý phường hôm nay đã có người thay chúng ta quản lí, chúng ta nhân nhã một ngày cũng không phải tốt ư? Đừng nghĩ nhiều nữa, cha mẹ sẽ thông cảm cho chúng ta mà... Hơn nữa, ” nói đến đây, Triệu Tín Lương bỗng nhiên cười xấu xa, ở bên tai Nhâm thị nói nhỏ.

“Cha mẹ bây giờ còn mong hai người chúng ta nhanh chóng cho họ một tiểu tử mập mạp đấy, chúng ta phải biết nắm chặt thời gian không phải sao?”

Nói đến đây, Triệu Tín Lương tăng thêm lực đạo trong tay, một lần nữa đẩy ngã Nhâm thị nằm trên giường, ôn nhu nhìn. Vô vẻ thiên hạ kiêu diễm trong lòng: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần nghĩ đến phu quân nàng thôi, nàng xem bên ngoài trời còn chưa sáng, chờ thêm một lát nữa cũng không sao...”

Nhâm thị không nói nữa, chỉ nhắm chặt hai mắt lại, ổn định nhịp tim đang đập nhanh.

Nhìn trượng phu trước mắt nói, hết thấy đều không cần quan tâm quá, bởi vì bây giờ nàng không hề ở một mình, có rất nhiều chuyện, tận tình giao cho hắn làm là tốt rồi, chỉ cần an tâm hưởng thụ hắn che chở cho là được...

Một phen điên loạn đảo phượng, ôn nhu triền miên qua đi, hai người thờ hờn hờn nằm ở trên giường, mặc dù trời đã nhập thu, nhưng trên trán Nhâm thị lại có tầng tầng mồ hôi.

Triệu Tín Lương sẵn sóc giúp nàng lau mồ hôi, khước miệng cười tà mị: “Nương tử thật đẹp.”

“Chàng học miệng lưỡi trơn tru lúc nào vậy?” Nhâm thị ngược mắt, vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn.

Triệu Tín Lương thừa cơ ở trên mặt của nàng hôn một cái, sau đó nghiêm túc nói: “Vây từ nay về sau chỉ nói ngọt với một mình nàng được không?”

Trên gương mặt Nhâm thị đang nở nụ cười bỗng giật mình.

Những lời này đối với Triệu Tín Lương mà nói chính là một loại che chở cho thê tử, nhưng đối với Nhâm thị mà nói, đây chính là một lời hứa hẹn.

Ở trong xã hội này, đối với gia đình nhỏ hay là nông hộ thì thôi, phạm là nhà có chút của cải, người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu?

Cho nên, trước khi gả cho Triệu Tín Lương, Nhâm thị sớm chuẩn bị tâm lý, nàng biết rõ là yêu người đàn ông này, cho nên vì hắn mà không chế bản thân mình, để mình bình thản tiếp thu chuyện Triệu Tín Lương sau này có thể cưới vợ hai, vợ ba...

Thế nhưng lúc này đây, phu quân của lại nói lên lời hứa hẹn như thế, làm

Nhâm thị nhất thời mừng rỡ như điên

“Sao lại ngây ngốc ra thế?” Triệu Tín Lương chẳng biết suy nghĩ của Nhâm thị, điềm nhẹ chóp mũi của nàng.

Nhâm thị hoàn hồn, bất ngờ ôm chặt Triệu Tín Lương: “Cảm ơn.”

“Hả?” Triệu Tín Lương không hiểu, song vẫn ôm lấy kiều thể, “Hai chúng ta bây giờ là vợ chồng, còn phải nói lời cảm tạ ư?”

“Mặc kệ sau này thế nào, cho dù chàng có nạp thêm thiếp thất, thiếp cũng sẽ không tính toán, có câu nói vừa rồi của chàng là được rồi.” Nhâm thị rũ xuống mí mắt, nhẹ nhàng nói.

“Nàng nói ngốc gì đấy?” Triệu Tín Lương khẽ đẩy Nhâm thị ra, nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, “Ồ trong mắt nàng ta là người như vậy sao?”

Thấy Nhâm thị không nói, chỉ mở to đôi mắt tràn ngập sương mù nhìn mình, Triệu Tín Lương nói tiếp: “Ta đây bây giờ nói cho nàng biết, Triệu Tín Lương ta đời này kiếp này chỉ có một người vợ là Nhâm Bích Oánh, tuyệt đối không cưới thêm vợ bé, không có thông phòng, dân quê bọn ta không có loại cuộc sống này. Cho dù sau này thực sự đại phú đại quý, thân phận hiển hách, cũng sẽ không thay đổi.”

Thấy Nhâm thị còn chưa nói gì, Triệu Tín Lương không khỏi nóng nảy: “Lẽ nào nàng không tin ta?”

“Thiếp chỉ hận không thể gặp chàng sớm một chút.” Nhâm thị đột nhiên lắc đầu, nước mắt lập tức chảy ra.

Triệu Tín Lương vội lau nước mắt cho Nhâm thị, cười nói: “Khóc cái gì, phải vui vẻ lên chứ.”

Nhâm thị dựa đầu vào lòng Triệu Tín Lương: “Có chàng ở bên cạnh thật tốt.”

“Ừ, bây giờ thấy lựa chọn phu quân nàng không sai đúng không?” Triệu Tín Lương đột nhiên nói một câu, hẳn bây giờ không còn cái bộ dáng thối chí nữa mà chỉ có đắc ý, hơn phân nửa là học từ con gái Triệu Tương Nghi

Nhâm thị xì cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ngực Triệu Tín Lương, sau đó ổn định lại tâm tình, lỏng nói: “Được rồi, chúng ta mau dậy, rửa mặt rồi đến thỉnh an cha mẹ, sau khi sắp xếp xong hết thầy thì đi xem nhà, nhân cơ hội mấy ngày này xem nhà, sau đó tranh thủ thời gian sửa chữa, dọn vào ở.”

“Ừ.” Triệu Tín Lương buông Nhâm thị ra, xuống giường lấy xiêm y ra mặc.

Sau khi rửa mặt xong, Nhâm thị kéo Triệu Tín Lương ra cửa, thấy vẻ mặt không hiểu của Triệu Tín Lương, nàng không khỏi ngửa mặt cười nói: “Tối hôm qua chàng say như chết, nên thiếp không có nói chuyện này cho chàng, bây giờ chàng đã thanh tỉnh lại, vừa lúc thiếp có chuyện muốn nói.”

“Nga, chuyện gì?”

“Chàng qua đây.” Nhâm thị kéo tay Triệu Tín Lương đi vào một góc phòng, mở rương lớn ra, là một đồ cưới mà nhị lão Nhâm gia cho nàng.

Nhâm thị mở một cái rương nhỏ trong đó, từ trong rương lấy ra ba tờ ngân phiếu đưa cho Triệu Tín Lương, thấy Triệu Tín Lương có ý muốn trả lại, Nhâm thị nhanh chóng cắt lời: “Đừng vội khước từ, chàng hãy nghe thiếp nói đã.”

“Ở đây tổng cộng có năm trăm lượng bạc, hai tờ hai trăm lượng, một tờ một trăm lượng.” Nhâm thị cười nói, “Chàng cầm lấy, đừng có nháo nhào lên thế, chỗ tiền này là thiếp dành dụm được, cũng có chút là hồi môn của cha mẹ cho, giữa chúng ta còn phân chia cái gì đúng không? Chàng phải dùng tiền mua nhà, kinh doanh từ lâu cũng phải cần tiền, trước dùng tiền này mua nhà, mở rộng sản nghiệp, chàng ở bên ngoài kiếm được nhiều thì mọi người trong nhà cũng thư thái không ít.”

“Số tiền này nàng hãy vì ta mà thu lại được chứ? Ta cầm lấy, cảm thấy không được tự nhiên.”

“Triệu Tín Lương.” Mềm không được, Nhâm thị đành dùng cứng, trực tiếp gọi cả tên họ Triệu Tín Lương, quả nhiên thấy Triệu Tín Lương đứng thẳng người, không chớp mắt nhìn nàng, nàng quay mặt đi chỗ khác cố nín cười, xong hỏi phục lại vẻ nghiêm túc, “Chàng rốt cuộc có coi thiếp là thê tử của chàng không? Còn nữa, chàng cho rằng thiếp không phải là một người vợ đúng quy cách?”

“Ta, ta nào có nghĩ vậy?! Phàm mà ta có ý nghĩ như vậy sẽ bị thiên lôi giáng...”

“Không được nói gỡ!” Nhâm thị đứng lúc ngăn lại, sau đó ôn nhu nắm chặt hai bàn tay Triệu Tín Lương nói, “Năm trăm lượng này chàng cầm lấy đi, chàng cũng nên bỏ ngay cái tư tưởng nam nhân đó đi, đây không phải là ăn bám, mà là chàng có thực lực, thiếp làm vậy là vì muốn chàng phát triển năng lực này tốt hơn. Còn nữa, thiếp chỉ có một mình giữ nhiều tiền như vậy làm gì? Muốn bỏ ra mua nhà chàng cũng không cho, mua những món đồ khác chàng cũng không muốn, luôn nói là muốn dựa vào năng lực của mình, vậy thiếp phải dùng tiền sao đây?”

Dứt lời, Nhâm thị nhét tiền vào tay Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương bắt đắc dĩ, không nói lại Nhâm thị, cuối cùng phải nhận số tiền kia.

Rất thành khẩn nắm chặt tay Nhâm thị: “Nàng đối với ta thật tốt, có một người vợ hiền như nàng, nhà chúng ta sẽ ngày một tốt hơn, ta không cầu đại phú đại quý, nhưng cầu người một nhà bình an, khoái khoái lạc lạc.”

“Chàng yên tâm, thiếp sẽ cố gắng phụng dưỡng cha mẹ, chiếu cố hài tử. Nhất là Tương Nghi, tuổi còn nhỏ, càng cần có mẫu thân thương yêu, điếm ấy thiếp sẽ cố gắng làm thật tốt.” Nhâm thị ý ôi trong lòng Triệu Tín Lương, ngọt ngào cam kết.

Lúc hai người ra khỏi phòng, Triệu Tương Nghi còn chưa thức dậy. Tối hôm qua bị hai đứa nhỏ dính bên người nên ngủ không đủ giấc, chờ hai đứa nhỏ ngủ rồi, Triệu Tương Nghi mới khó khăn nhắm mắt ngủ.

Nhâm thị đứng ở trước cửa lén lút nhìn một chút, trên giường có ba đứa bé đang nằm ngủ, không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng khép cửa lại, xoay người đến đại sảnh.

Đêm qua Phương thị và Triệu lão gia tử ngủ ở tiểu viện Tĩnh Phong, cũng đã sớm về tiểu viện bên này, Triệu lão gia tử hiện ngồi trong đại sảnh hút thuốc, Phương thị ở trong trù phòng bận rộn.

Nhâm thị thấy thế, vội đến trù phòng, thân thiết gọi: “Nương, việc này để con làm cho!”

Tay đang làm ngừng lại, Phương thị lập tức bỏ việc trong tay xuống, khuyên nhủ: “Không sao hết, những việc này nương làm đã quen, con mà không cho nương làm, nương sẽ không quen, hơn nữa, những việc nặng này con chưa từng làm, hãy để nương làm cho!”

Nhưng Nhâm thị tiếp tục kiên trì: “Không biết thì có thể học, nương nói vậy là ghét bỏ con dâu ư?”

“Nào có ,nào có chứ!” Phương thị cười nói, “Ừ. . . Như vậy đi, con giúp nương rửa rau được không? Nương dạy con.”

“Dạ được.” Nhâm thị mừng rỡ, liền vén tay lên.

Phương thị nhìn con dâu bỏ bộ dáng tôn quý xuống, không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ, mỹ nhân đẹp như tranh vẽ như vậy mà có thể đứng tại trù phòng làm việc nặng, thật đúng là không giống với. . .

Trước khi dùng điểm tâm, Nhâm thị và Triệu Tín Lương quy củ kính trà với nhị lão. Nhị lão Triệu gia vui đến phát khóc, trong lòng Nhâm thị cũng cảm động.

Sau khi ăn xong, Triệu Hoàng Lâm đi đến học đường, Triệu Tương Nghi rất muốn đi theo hai người Nhâm thị và Triệu Tín Lương xem nhà, nhưng lại sợ phá hư bầu không khí ngọt ngào của hai người, vẫn chần chừ không biết làm sao.

Nhâm thị nhìn thấu tâm tư trong lòng Triệu Tương Nghi, mỉm cười: “Chúng ta nên đi xem nhà đi, dù sao không có chuyện gì, mang Tương Nghi theo cùng.”

Triệu Tín Lương tất nhiên là không có ý kiến, cũng vui vẻ đồng ý.

Hai mắt Triệu Tương Nghi sáng ngời, vui vẻ nhìn Nhâm thị nháy mắt, cất cao giọng nói: “Có nương thật tốt!”

Nhâm thị ngây người, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, kích động hỏi: “Còn, con vừa gọi ta là gì?”

“Nương, sau này người chính là mẫu thân của con!” Triệu Tương Nghi không chút phiến hà nào lặp lại lời nói.

Chương 176: Xem nhà

Tâm tình Nhâm thị bây giờ ra sao?

Nàng bất khả tư nghị nhìn đứa nhỏ trước mặt, gọi nàng là mẩu thân, con bé thật sự gọi nàng là mẩu thân?!

Mặc dù trước khi gả cho Triệu Tín Lương, quan hệ giữa nàng và Triệu Tương Nghi không có tệ, nhưng nàng không có hi vọng xa vời rằng con bé này sẽ gọi mình một tiếng mẩu thân. . .

Đứa bé này nói nhỏ cũng không nhỏ, đã bảy tuổi, mặc dù rất thông minh, chỉ là tuổi còn nhỏ, tại sao có thể gọi một ngoại nhân là mẩu thân?

Nhưng con bé này thật sự gọi nàng như thế, hơn nữa còn rất êm tai.

“Con, có thể gọi thêm một lần nữa không?” Nhâm thị kích động, hai tay run run đặt lên vai Triệu Tương Nghi, trong mắt ngấn lệ quang.

Trong lòng Triệu Tương Nghi như có gì đó lướt qua, âm áp, nàng (TTN) hơi ngược đầu, thốt ra từng chữ: “”Nương, nương, nương. . .”

“Cám ơn con, hài tử.” Nhâm thị ôm Triệu Tương Nghi vào lòng, Triệu Tín Lương ở một bên thấy cảnh này, rất cảm động, cũng bước đến ôm lấy Nhâm thị và Triệu Tương Nghi.

Ôn nhu qua đi, một nhà ba người vô cùng cao hứng rời khỏi nhà, hướng phố xá đi đến.

Lần đi xem nhà này, so với lần cả nhà vừa đến trấn Thanh Hà còn muốn phức tạp hơn, lần trước chỉ tìm một căn nhà nhỏ để ở thôi, nên không có lo lắng nhiều. Lần này đi mua nhà, hơn nữa còn mua một căn nhà lớn bằng hai căn nhà bình thường.

Triệu Tương Nghi từng đến biệt viện của Mạc gia còn có Bùi gia ở trấn Thanh Hà, mới chân chính thấy được một căn biệt viện rộng chừng, hai , ba căn nhà, diện tích rộng, cũng không thể nói có một tiểu biệt viện nào to thế.

Vì vậy, trước khi mua nhà, ba người đặt ra mục tiêu để chọn ——

Đầu tiên, căn nhà phải lớn, không thể là lớn theo kiểu hai căn nhà gộp lại, nhất định phải có sương phòng đủ cho mọi người ở, vạn nhất có khách quý đến, cũng có thể an bài một chỗ để ở tạm.

Thứ hai, phải gần học đường Triệu Hoàng Lâm học, bởi vì bọn họ không muốn cho Triệu Hoàng Lâm chịu tội, học hành đã muốn khổ rồi.

Lại nói, nêu giá nhà rất cao, thì phải tận lực ép giá trong vòng ba trăm lượng, cao thêm chút nữa, cũng không phải không trả nổi, nhưng tính ra, cũng không cần lãng phí tiền bạc.

Sau khi thu gọn lại mục tiêu chọn nhà, Nhâm thị liệt kê những thứ này xong liền nói cho cả nhà nghe, bọn họ nghe xong đều thấy có đạo lý, còn cho rằng Nhâm thị đúng là một đương gia chủ tài giỏi, làm một chuyện gì đều hạ bút thành văn!

Trên trần Thanh Hà quả thật có vài căn nhà cần bán, Nhâm thị và Triệu Tín Lương dựa theo điều kiện đã liệt kê trước đó sàng lọc mấy căn nhà, sau đó ba người bắt đầu chọn.

Mặc dù sáng sớm nhưng cả ba đi không ít đường, nhưng Triệu Tương Nghi tuyệt nhiên không có cảm giác mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng thêm hăng hái.

Đi từ lúc sáng sớm, nàng cũng thấy được nhiều kiến trúc cổ đại mang phong cách bất đồng, hơn nữa nghe Nhâm thị và phụ thân nói chuyện, nàng đối với thời đại này hiểu sâu thêm một tầng.

Xem xong bà căn nhà, ba người nghỉ một chút, sau đó đến một căn thứ tư.

Chủ toà trạch viện là Thái lão gia có quen biết với Nhâm thị và Triệu Tín Lương, vì vậy vừa gặp nhau liền cười ha hả chúc mừng nhị vị tân hôn, hai người vui vẻ nhận lời chúc mừng của ông, sau đó cùng nhau đi vào trong trạch viện.

Được Thái lão gia giới thiệu, bọn họ cũng biết được, hôm nay cả nhà Thái lão gia sẽ chuyển đến Chư Châu, sau này có thể không về đây được, vì vậy muốn sang nhà cho chủ khác nhanh.

Thừa dịp trước tết Trung thu, Thái lão gia trở lại đây một chút, thứ nhất tạm biệt bằng hữu, thứ hai phải bán nhà.

Nghe được nguyên nhân, Nhâm thị và Triệu Tín Lương thoáng an tâm, chí ít căn nhà này đang cần được sang tay, cũng không còn nguyên nhân gì khác.

“Toà nhà này so với những toà nhà chúng ta xem lúc nãy có phần lớn hơn.” Triệu Tương Nghi lén lút kéo ống tay áo Nhâm thị nói.

Nhâm thị mỉm môi cười, ngồi xuống nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy, chúng ta xem một chút đi, bây giờ chỉ nhìn một chút thôi, nhưng nương tương đối hài lòng.”

“Toà nhà đã xây bao nhiêu năm rồi?” Triệu Tín Lương vừa thương thức bình phong trong nhà, vừa tinh tế hỏi Thái lão gia.

Thái lão gia cười híp mắt xoay người, chỉ vào căn nhà nói: “Thật ra, ta cũng không phải là chủ nhân đầu tiên của căn nhà này, căn nhà này trước kia là do cha ta mua từ một quan viên, nơi này là tiểu biệt viện của vị quan đó. Nếu nhảm tính thì toà nhà này có ít nhất năm, sáu chục năm rồi.”

“Song, tường đá dùng xây nhà này tương đối chắc, nhà ta ở đây rất lâu rồi, cũng chưa từng xuất hiện vấn đề nghiêm trọng gì. Nếu không phải cả nhà ta phải chuyển đến Chư Châu, ta trăm triệu lần không buông ra được, ở đây bất luận là diện tích, vị trí, thậm chí còn phong thủy, đều là cực tốt, không phải do ta mạnh miệng, ở trên trần này, toà nhà này cũng có thể nói là một toà nhà cao sang, đẹp đẽ số một, số hai đấy.” Thái lão gia một đường giới thiệu.

Rất nhanh, ba người theo Thái lão gia vào bên trong toà nhà, xem qua kiến trúc cùng kết cấu của phòng ở trong toà nhà, mới phát hiện bất luận là phòng nào cũng đều rất rộng, diện tích không nhỏ, ánh dương quang chiếu vào không ngừng.

Khi vào trong toà nhà có thể thấy tất cả tinh hoa của toà nhà đều đặt ở trung tâm, nhà giàu ở cổ đại đều vậy, ở toà thứ hai hay là toà thứ ba, bốn gì đều có một bức tường vây lại, tường vây hơn phân nửa hợp thành một cái đường hành lang thật dài, để cho người ta có thể đi bộ hoặc kiệu đi qua.

Có thể nói, nha hoàn, gia đình, các quản sự đều ở toà nhà phía ngoài, các chủ tử lại ở bên trong, cũng chính là giải đất trung tâm toà nhà.

Mọi người dọc theo hành lang, qua cổng trong bước vào căn nhà trung tâm, ở đây cho người ta cảm giác được sự rộng lớn, kết cấu các phòng ở đây không giống ở bên ngoài kia tách rời nhau, ngược lại còn nối liền nhau.

Toà nhà có phòng to, phòng nhỏ được sắp xếp theo một trình tự phân tán theo từng góc nhìn nghệ thuật, ở giữa chỗ giáp nhau của hành lang, có thể thấy một tiểu giả sơn, cầu đá, nhà thủy tạ [đình trên nước], liếc mắt nhìn thôi cũng thấy khí phái.

“Ở đây tổng cộng có năm sân, còn có hai tiểu sương phòng, mỗi sương phòng có một gian nhà chính, một gian phòng bên và một gian thư phòng, khách nhân có thể ở lại. Trong năm sân, có hai đại viện lớn, ba đại viện nhỏ, nhưng nho nhã thích hợp cho vị tiểu thư này ở.” Thái lão gia ôn hòa lễ độ giới thiệu kết cấu trong toà nhà.

Ba người nhìn quanh, càng nhìn càng thích.

Chỉ có một chút e ngại là —— toà nhà này cách học đường Triệu Hoảng Lâm theo học quá xa.

Cho nên vẫn chỉ xem một chút, vốn là mang theo ý tham khảo đến xem, không ngờ ba người vừa nhìn đã nhìn trúng toà nhà này!

Thấy cả ba người đều không có tỏ ra thái độ gì, Thái lão gia có chút nóng nảy, vội vàng lại cười nói: “Ta dẫn mọi người đi xem kiến trúc từng sân ha?” Nói xong, liền dẫn đầu đi đến cái viện gần nhất.

Một đường lướt qua, Triệu Tương Nghi rất thoả mãn nhìn căn nhà này, ở đây không chỉ có diện tích lớn, gian phòng cũng rất nhiều, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác thư thái đến kì lạ, không giống như những toà nhà đã nhìn trước đó, cũng không tồn tại vấn đề gì.

Trên thực tế, lúc một nhà ba người vào toà nhà này, trong lòng đều hài lòng cho rằng, căn nhà này quả thực vì họ mà xây dựng nên, vừa đi vào đã cho cái cảm giác như nhà mình.

“Thực ra căn nhà này gấp ba lần toà nhà bình thường.” Thái lão gia cười ha hả nói, xoay người chỉ vào cửa nguyệt nha cách đó không xa, “Bên đó, có một mảnh đất nhỏ, ban đầu không có gian phòng nào được xây ở đó, nên nhà ta đem nó biến thành hậu hoa viên, rãnh rỗi thì đi vào trong đó tản bộ, cũng

rất tốt. Có muốn đến xem không?”

Ba người nhìn mặt nhau, cuối cùng Nhâm thị mới mở miệng nói: “Vào xem đi.”

Nhìn ra được, Nhâm thị cũng rất thích nơi này.

Chỉ là Triệu Tín Lương nhíu mày càng chặt hơn, bởi vì nơi này cách học đường của Triệu Hoàng Lâm quá xa, sợ rằng phải mất nửa canh giờ đi đường.

Nhâm thị biết suy nghĩ trong lòng Triệu Tín Lương, trấn an hẳn, sau đó nhỏ giọng nói với hẳn: “Vấn đề của Hoàng Lâm, cứ để thiếp lo, quan trọng là chúng ta có thích toà nhà này không.”

Triệu Tín Lương hơi ngạc nhiên.

Nhâm thị quay mặt đi cười nhìn Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi có thích nơi này không?”

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Cảm giác ở đây như là nhà mình.”

“Tốt lắm, chúng ta đi nhìn hao viên chứ?” Nhâm thị ôn nhu nắm tay Triệu Tương Nghi đi về phía trước, Triệu Tín Lương theo sau lưng, nhìn một lớn một nhỏ đi phía trước, cảm giác như hai người họ chính là mẹ con thân sinh vậy.

Ba người theo Thái lão gia đi tới hậu hoa viên, ở đây có một ít hoa chưa héo tàn, ngàn hoa cùng nở trong rất đẹp.

Đường đi của hoa viên này lát bằng đá, đi trên đường đá này rất thư thái và dễ chịu, mang đến một cảm giác thoải mái vô cùng.

“Thái lão gia, toà nhà này bao nhiêu vậy?” Chủ một gia đình, Triệu Tín Lương mở miệng hỏi.

Nhâm thị và Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn Triệu Tín Lương, mới vừa rồi còn thấy hẳn chần chừ, sao bây giờ lại thay đổi sắc mặt nhanh đến vậy?

Thái lão gia cũng rất cao hứng, vừa nghe Triệu Tín Lương hỏi giá, lập tức cười ha hả nói: “Triệu lão bản và Nhâm lão bản đều là người buôn bán, nói vậy cũng biết, giá toà nhà này cùng mấy cửa hàng khác đều bất đồng. Mọi người đi theo ta tham quan căn nhà cũng đã nhìn thấy, diện tích khá lớn, sân cũng nhiều, kết cấu sang trọng, gian phòng đầy khí phách, tao nhã. Ta thấy hai người thật tâm yêu thích, mà ta cũng cần bán nhanh, sẽ không cò kè mặc cả với hai người, chỉ một giá thôi, hai trăm tám mươi lượng bạc!”

Vừa mở miệng ra đã nói thật chuẩn, hai trăm tám mươi lượng, thấp hơn hai mươi lượng so với dự tính ban đầu của họ!”

Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ cười nói.

Theo nàng, căn nhà này dù kê giá hai trăm tám mươi lượng tuy nói thấp hơn so với dự đoán, nhưng giá vẫn còn hơi cao.

Cách nhìn của Nhâm thị và Triệu Tín Lương không khác mấy so với Triệu Tương Nghi, chỉ thấy Nhâm thị híp một đôi mắt cười nói: “Toà nhà

này cũng rất tốt, cũng nói thật là cả nhà bọn ta rất thích toà nhà này. Có điều , giá tiền Thái lão gia nói ra, vẫn còn quá cao, không phải nhata không trả nổi số tiền này, mà là giá ông kêu ra cao hơn chúng ta dự tính, nếu mua nhà này với giá, nhà ta cũng đâu có dám ở.”

“Vậy các người muốn giá bao nhiêu?” ?” Xem ra vị Thái lão gia này rất nóng lòng muốn bán nhanh, vừa nghe Nhâm thị nói, đã hỏi thăm giá tiền đối phương muốn.

Nhâm thị vừa muốn mở miệng, Triệu Tín Lương lại âm thầm bắt lấy tay nàng, thấy Triệu Tín Lương trầm ngâm một lúc, mới nói: “Hai trăm lượng bạc”

Triệu Tương Nghi trở mắt liú lười nhìn phụ thân mình, vừa mới mở miệng thôi, Triệu Tương Nghi còn nghĩ cũng cỡ hai trăm năm mươi lượng, ai ngờ phụ thân mở miệng chỉ muốn hai trăm lượng! Không hổ là thiên vương mặc cả!

Triệu Tương Nghi nhớ lại mấy năm trước bọn họ ở trấn Thanh Hà mua bò...

“Triệu lão bản đây là đang nói giỡn?” Thái lão gia quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Triệu Tín Lương nhếch môi cười, có chút trấn định giải thích: “Đúng là, toà nhà này của Thái lão gia rất tốt, hai trăm lượng bạc quả là có chút thấp, nhưng ta nói vậy cũng có nguyên nhân.” Dứt lời, hắn tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Thái lão gia, “Thứ nhất, từ nơi này đến học đường con trai ta theo học rất là xa, ta cũng không có ý muốn mau toà nhà này, quá bất lợi. Thứ hai, ông nói toà nhà này rất tốt nhưng giá tiền cao hơn những toà nhà ta đã xem trước đó, ta thấy không thích hợp. Cuối cùng, ta muốn nói, ba người bọn ta không phải là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng sự thực xảy ra trước mắt, cả nhà ông phải chuyển đi, toà nhà này để lại đây không phải lãng phí ư, nếu bây giờ không bán, ông còn phải quay lại đây nhiều lần tìm người bán, chẳng lẽ ông không tính toán việc quay lại sẽ tốn tinh lực ư? Còn nữa, ông có nghĩ đến ở trấn Thanh Hà này lớn như vậy, có bao nhiêu nhà giàu đều đã có nhà hết rồi, không cần mua nữa, trừ phi thực sự nhiều tiền muốn mua... Cho nên, gần đây muốn mau toà nhà lớn, cũng chỉ có một nhà ta không phải sao? Thái lão gia bây giờ không chịu giá này mà bán cho ta, chừng vài tháng nữa, thậm chí là ba năm cũng không bán được, vạn nhất còn tốn tiền sửa chữa, hay có chút vấn đề gì đó phát sinh, thì có ai còn nguyện ý mua nữa chứ.”

Thái lão gia bị những lý do của Triệu Tín Lương bức lui về phía sau vài bước, trên trán từng giọt mồ hôi chảy xuống.

Tuy rằng Triệu Tín Lương nói như vậy thật có chút bức người, nhưng là có chút đạo lý của hắn, vì vậy Thái lão gia lúc này suy nghĩ nên làm gì đây.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rồi - Vitamin C được

edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trầm mặc hồi lâu, Thái lão gia ngẩng đầu lên, cười nói: “Người nói cũng không phải là không có đạo lý, ta không thể cứ tìm người mua mãi, như thế rất tốn thời gian. Với lại tìm lâu như vậy mà nói cũng tốn tiền bạc, với tính toán của ta cũng thấp hơn mười lượng bạc, chẳng bằng sắm khoái bán, căn nhà này có thể rơi vào tay chủ tốt, ta lại còn có thể kết giao bằng hữu!”

“Thái lão gia là người thông minh.” Triệu Tín Lương nở nụ cười hớn hở, sau đó nhìn vợ con mình cười.

Triệu Tương Nghi giờ khắc này ở trong lòng vô cùng bội phục và sùng bái cha của mình!

“Nhưng mà, hai trăm lượng bạc quá thấp, vượt ra khỏi dự đoán của ta” Thái lão gia chuyển ý, “Như vậy thôi, chúng ta thương lượng một chút, hai trăm ba mươi lượng thế nào? Ta phải kiếm một ít để đi về Chư Châu chứ?” Cuối cùng, Thái lão gia bỗng nhiên hài hước nói.

Triệu Tín Lương suy tư một chút, lập tức gật đầu: “Hảo, thành giao, như vậy, bọn ta về nhà trước, thương lượng với người nhà, nếu quả thực muốn mua, trước xế chiều sẽ quay lại tìm ngài, phiền ngài chuẩn bị tốt kế ước mua bán nhà và các loại công văn.”

“Ai, Triệu lão bản vừa nhìn là biết là người làm ăn lớn, tốt lắm, mọi người đi thông thả, ta sẽ tại đây chờ!” Thái lão gia xoa xoa mồ hôi trên trán, cuối cùng có thể bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng, chờ bán nhà xong, ông có thể thanh toán quay về Chư Châu.

Rời khỏi toà nhà, Triệu Tương Nghi hưng phấn ôm lấy phụ thân cười nói: “Cha thật lợi hại!”

Triệu Tín Lương thở một hơi thật dài, cười cười, xoa đầu Triệu Tương Nghi: “Cha đây cũng chỉ là mèo vớ trứng cá rán thôi.”

“Không đâu.” Nhâm thị lắc đầu cười, “Hôm nay, quả thật chàng làm cho thiệp rất kinh ngạc đấy.”

“Thật ra, ta đã thâm tính giá tiền ước chừng hai trăm ba, hai trăm bốn mươi lượng, cho nên ngay từ đầu nói ra giá hai trăm lượng cũng vì muốn cấp cho Thái lão gia một chuyển dư dả, nếu như ngay từ đầu nói hai trăm ba hay hai trăm bốn mươi lượng, không chừng Thái lão gia sẽ giảm còn hai trăm sáu mươi lượng.” Triệu Tín Lương cười hắc hắc giải thích.

Triệu Tương Nghi quả thực bội phục sát đất, phụ thân nếu là ở thời hiện đại, nhất định là một doanh nhân tài giỏi!

“Là như thế này, thiệp còn có chút chuyện, hai cha con về ăn cơm trước đi, không cần chờ thiệp đâu.” Đi về nửa đường, Nhâm thị bỗng nhiên dừng lại nói.

“Đi? Nương không về ăn trưa ư?” Triệu Tương Nghi gọi một tiếng “Nương” vô cùng thuận miệng.

Nhâm thị ôn hòa nở nụ cười, sờ mặt Triệu Tương Nghi: “Đúng vậy, thật xin lỗi con.”

“Có chuyện gì quan trọng sao? Về nhà ăn cơm trước rồi ta đi cùng nàng.” Triệu Tín Lương không hy vọng thấy Nhâm thị ở bên ngoài bên ba nữa.

Nhâm thị lại lắc đầu, rất là kiên trì: “Thiếp đi một mình là được rồi, chờ thiếp quay về mọi người sẽ biết. Trước không nói, thì đi đây.” Nhâm thị phát tay tạm biệt hai người, sau đó đi hướng ngược lại.

“Cha nói xem, nương đi đâu vậy?” Triệu Tương Nghi nghi ngờ nói.

“Không sao, nương con khẳng định có đạo lý của mình, chúng ta về nhà ăn cơm trước, sáng sớm đi sớm, bụng cũng đói rồi phải không?” Triệu Tín Lương cười ôm lấy Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lại giùng giàng thì thầm nói: “Cha, con đã lớn rồi, cha bỏ con xuống... Mau bỏ con xuống!”

Triệu Tín Lương lại cứ cứng rắn ôm chặt Triệu Tương Nghi, nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng: “Con nha, dù có lớn thì ở trong mắt cha con vĩnh viễn là một đứa nhỏ.”

“Cha hiện tại có nương rồi, nên ôm nương mới đúng!” Triệu Tương Nghi khễ đảo mắt, trêu chọc.

Phụ tử hai người một đường đùa vui về nhà

Chờ hai người dùng xong cơm trưa, tiễn một vài thân thích thì Nhâm thị đã quay về.

Triệu Tín Lương lập tức tăng cước bộ ôm nàng vào lòng, hỏi nàng đã ăn cơm chưa, còn hỏi nàng làm việc có thuận lợi không. Nhâm thị thấy tất cả mọi người đều ở đây, không khỏi đỏ mặt, khễ đẩy Triệu Tín Lương, nhỏ giọng nói: “Mọi người đều nhìn kìa.”

Triệu Tín Lương lúc này mới ngưng cười, sau đó ôm Nhâm thị vào trong nhà.

Tiểu viện Triệu gia chỉ còn một vài người có quan hệ huyết thống, cả nhà lão nhị, lão tam đều ở đây, cả Triệu Nguyệt Cẩm và Triệu Mẫn Mẫn cũng còn chưa đi.

Nghe nói ba người sáng nay đi xem nhà, Triệu lão tam và vợ kế Lục thị có chút ngồi không yên, người vợ kế này khác so với Dương thị lúc trước, mặc dù đều là tiểu nhân tư lợi, nhưng Lục thị rất biết ẩn dấu, không như Dương thị cái gì cũng bày ra mặt, khóc lóc om sòm.

Thấy Lục thị mỉm cười dâng trà cho Nhâm thị, Nhâm thị tạm thời không rõ lắm quan hệ trong Triệu gia, cùng với tính tình của mọi người, vì vậy rất khách khí với Lục thị, gọi hai tiếng “Đệ muội.”

Lý thị và Phương thị đương nhiên rõ tính nết của Lục thị, vì vậy đều thầm thay Nhâm thị lau mồ hôi, đồng thời vừa cẩn thận suy nghĩ xem Lục thị lần này al2 muốn gì.

Triệu lão tam thấy nương tử nhà mình như làm trâu làm ngựa cho thê tử của đại ca, trong lòng không khỏi tức giận, bắt đầu oán Lục thị, bởi vì Lục thị vừa mới vào cửa, suốt ngày nghĩ cách đem đồ trong nhà cho nhà mẹ đẻ, vì vậy mà trong nhà dần thiếu hụt, cả bạc mà lần trước Triệu Tín Lương cho hẳn cũng không còn.

Đúng lúc này Triệu lão nhị nhìn hẳn thương cảm, tiếp tế vài lần, nếu không nhà hẳn đã sớm nghèo túng tòi.

Hơn nữa, từ khi Lục thị vào cửa, Triệu lão tam cũng không biết thế nào, liên tiếp gặp không may, cũng vì điều này mà hai vợ chồng thường xuyên cãi vã, khiến cho cả nhà gà bay chó sủa.

Thỉnh thoảng yên tĩnh, Triệu lão tam bình tĩnh mà xem xét, mới thấy Dương thị thật tốt biết bao. Dương thị mặc dù là người hay khóc lóc om sòm, hò đồ, nhưng đối với hẳn và gia đình nhỏ của mình đều thật lòng quan tâm, cho dù trọng nam khinh nữ, nhưng đối với người trượng phu như hẳn, đối với đứa con trai Hoàng Nhân đều tận tâm tận lực.

Lục thị thì không giống vậy, hai người con đều không phải con ruột nàng ta, nàng ta một điếm cũng không muốn dính đến, thậm chí nhiều lần hẳn phát hiện Lục thị đánh con tàn nhẫn, Triệu Hoàng Nhân thì nàng ta không dám đánh mạnh, nhưng Triệu Tương Liên mỗi ngày đều bị nàng ta đánh không ra hình người, tính tình cũng dần trở nên cổ quái.

Hôm nay, nhìn thấy gia đình, đại ca, nhị ca đều trở nên khá dả, mà gia đình hẳn lại nghèo túng, thậm chí ngày càng lụn bại, Triệu lão tam không có mấy tư vị, lại thấy thái độ Lục thị đối với Nhâm thị như chó giữ nhà, càng khiến Triệu lão tam tức giận, buồn bực, vì sao bọn họ mỗi người đều cưới phải vợ tốt, mà mình lại cưới phải cái phiên phức này?

“Nàng hôm nay rốt cuộc đã làm gì, mà sao cứ thần thần bí bí thế?” Triệu Tín Lương thừa dịp mọi người đang nói chuyện phiếm, xích lại gần nhỏ giọng hỏi Nhâm thị.

“Chàng lập tức sẽ biết.” Nhâm thị cười khanh khách nói.

Lục thị ở bên cạnh vểnh tai nghe thấy được, không khỏi oán thầm trong lòng, nhìn các người hiện tại bám dính với nhau như vậy, sớm muộn gì sẽ có một ngày trở nên xa lạ, kết hôn lần thứ hai quá tốt như vậy ai mà tin!

Chương 177: Tết trung thu

Không bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Phương thị đứng gần đó, lập tức đi mở cửa, thấy một tiểu tử không quen biết đứng trước cửa, Phương thị kinh ngạc hỏi một câu: “Xin hỏi cậu tìm ai?”

Nhâm thị nghe thấy, liền cười nói với Triệu Tín Lương: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới, chúng ta đi ra ngoài xem đi.”

“Lão phu nhân người khỏe, cháu là xa phu mà nhà bà thuê!” Tiểu tử có hai lúm đồng tiền trên mặt, cười rộ lên, bộ dáng thật thà, chất phác.

Phương thị vừa nghe, cũng không hiểu có chuyện gì, mọi người trong nhà hai mặt nhìn nhau.

Nhâm thị cười đi tới, vẫy tay với tiểu tử đó: “Người vào đi.”

Tiểu tử vừa thấy là Nhâm thị, liền khom người cúi chào một cái: “Phu nhân khỏe!”

Nhâm thị gạt đầu, xoay người đối Triệu Tín Lương nói: “Ra ngoài một chút đi, khẳng định chàng sẽ thích.”

Mọi người nghe vậy đều tò mò, nhưng tiểu gia hoả Triệu Hoàng Tuấn lại dẫn đầu chạy ra ngoài, không bao lâu lập tức hô lên: “Oa, thật đẹp!”

Triệu Tín Lương cười bước ra ngoài nhìn, thì thấy trước cửa là một chiếc mã xa mới tinh! Màn trướng bằng sa tanh màu xanh, dọc theo hai bên khung là màu lam, trần xe thoát nhìn vô cùng bền chắc, được sơn màu trà như mới, nhìn rất đẹp, rất khí phái!

Con ngựa kia màu rắm nắng, tông mao hơi đen, nhìn rất khỏe, hẳn không rẻ đi!

“Thích không?” Nhâm thị hai tay khoanh trước ngực, vô cùng hài lòng nhìn mã xa mới tinh kia, ”Tuy có xa một chút, nhưng có xe ngựa thì sau này Hoàng Lâm đi học sẽ không còn mệt nhọc nữa.”

“Sao ta lại không nghĩ đến việc mua xe ngựa...” Triệu Tín Lương ngờ ngác nói một câu.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên xì cười một tiếng.

Những người còn lại trong nhà đều say mê nhìn xe ngựa, bọn nhỏ vây xung quanh xe ngựa vui vẻ la hét lên.

“Bất cứ lúc nào nàng cũng làm cho ta kinh hỉ hết.” Triệu Tín Lương đặc biệt cảm động nhìn Nhâm thị, “Cám ơn nàng, đã vì nhà này mà suy nghĩ.”

Nhâm thị cười lắc đầu: “Đều là người một nhà, sao chàng lại nói những lời ngốc nghếch như vậy? Đây đều là những việc thiếp phải làm.”

Triệu Tương Nghi chủ động đứng cách xa hai người ra, đi tới bên cạnh xe ngựa, thấy tiểu tử kia đang cười hắc hắc đứng bên cạnh xe ngựa, không khỏi ngửa đầu hỏi: “Người tên là gì?”

Tiểu tử nhìn Triệu Tương Nghi ăn mặc không tầm thường, cúi người

hành lễ nói: “Tiểu thư, ta họ Lý tên Thừa Quang, tiểu thư gọi ta là A Quang là được!”

“A Quang, ngươi có thể đỡ ta bước lên được không, một mình ta không thể leo lên được.” Triệu Tương Nghi cười hì hì nói, xe bò nàng ngồi qua không ít lần, nhưng xe ngựa thì nàng rất ít khi có thể ngồi.

“Vâng, tiểu thư!” A Quang nhiệt tình đáp ứng, nhưng có lập tức ôm Triệu Tương Nghi, chỉ xoay người, nhanh nhẩu từ trên xe ngựa lấy một chiếc ghế nhỏ đặt xuống trước mặt Triệu Tương Nghi “Tiểu thư thỉnh!”

Đối mặt với phục vụ như hạ nhân của A Quang, khoe miệng Triệu Tương Nghi nhếch lên, nhưng nàng biết mình nói cái gì cũng không thể thay đổi tư tưởng đã bám rễ trong lòng A Quang, vì vậy không có nói gì khác, bước lên ghế nhỏ.

Không gian trong mã xa so với bên ngoài lớn hơn nhiều.

Bài trí bên trong rất lớn, đủ để cho một người nằm nghỉ, hai bên là chỗ ngồi hẹp dài, kéo dài đến xửa xe.

Toàn bộ chỗ ngồi đều được bọc bằng da động vật mềm mại, về phần làm bằng da gì, Triệu Tương Nghi trong khoảng thời gian ngắn không đoán ra được, chỉ cảm thấy giống như da hồ ly... Cũng có thể là da chồn quý giá.

Ở giữa ba hàng chỗ ngồi, là một chiếc bàn trà nhỏ, ở trên lồm vài chỗ nhỏ, hẳn là để cố định chén trà, hay các đĩa điểm tâm chẳng hạn. Thợ mộc rất khéo léo chế tác ra, cũng đặc biệt thực dụng.

Không phải không thừa nhận, Nhâm thị đúng là người có phẩm chất tốt nhất.

Triệu Mẫn Mẫn và Triệu Hoàng Tuấn vừa thấy Triệu Tương Nghi lên xe ngựa, cũng ồn ào xung quanh người lớn đòi lên theo, ý là tý tý lên rồi, hai người cũng phải lên theo.

Mấy đại nhân các phòng thấy thế, không khỏi ôm chặc hài tử, rất sợ tiểu hài tử không hiểu quy củ, đi tới làm dơ xe ngựa...

Nhâm thị thấy thế, lập tức ôm lấy Triệu Mẫn Mẫn hai tuổi về mặt ôn hòa cười nói: “Nào, chúng ta lên xem thử đi.” Cũng quay sang nói với Lý thị, “Không sao đâu, Nhị đệ muội. Để bọn nhỏ cùng lên nhìn thử đi, chờ lúc mọi người trở về, ta sẽ bảo A Quang đánh xe đưa mọi người về.”

Lý thị vừa nghe, cảm thấy Nhâm thị người này rộng lượng, hiểu biết, vô cùng hài lòng, liền cười thả con trai đang giãy dụa muốn xuống, để nó lên xe ngựa.

Trong xe thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa giỡn của bọn nhỏ, vui vẻ, âm áp cực kỳ.

“Hôm nay, nhà của huynh đã giàu có, bọn đệ ở dưới thôn, cũng chả biết có đứng hàng đầu không.” Triệu lão tam bỗng nhiên thấp giọng nói lời chua ngoa.

Trong lúc vô tình Triệu Tín Lương nghe thấy được, không khỏi trầm

giọng nói: “Cái gì ‘Nhà của huynh’? Không phải đều là người một nhà ư? Không phải ban đầu tam phòng có chút ít tiền vốn sao? Đừng quên ta từng đưa nó cho đệ.” Ý Triệu Tín Lương là lúc trước đã đưa cho hẳn mười hai lượng bạc.

Sắc mặt hơi bớt giận, Triệu Tín Lương lại vẫy tay với Triệu Hoằng Nhân cười nói: “Hoằng Nhân a, con không muốn nhìn một chút sao?”

Triệu Hoằng Nhân năm nay đã mười tuổi, nhưng mũi vẫn còn liên tục chảy nước mũi. . . Hẳn là không ai quản hẳn phương diện này cả người nhìn qua cà lơ phát phơ, tuyệt không có tinh thần.

So sánh với Triệu Hoằng Lâm chỉ lớn hơn Triệu Hoằng Nhân hai tuổi, hai người nhìn qua rất khác nhau. Đừng nói là Triệu Hoằng Lâm bây giờ, cứ coi như Triệu Hoằng Lâm mười tuổi, so với Triệu Hoằng Nhân vẫn thành thực, ôn trọng hơn.

Nghe Triệu Tín Lương bắt chuyện, Triệu Hoằng Nhân hờ hững cúi thấp đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nhâm thị thấy lời nói và việc làm của mọi người, cũng hiểu nhiều ít được một ít tình huống, vì vậy đối với thái độ ân cần của Lục thị, liền biểu hiện có chút nhàn nhạt.

“Vốn là thiệp có thể ngồi trên xe ngựa về, có điều làm sườn xe phải mất thêm nhiều thời gian, thiệp sợ mọi người lo lắng, cho nên mới về nhà trước, không nghĩ tới, tốc độ bên kia thật nhanh.” Nhâm thị nói với Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương hài lòng gật đầu: “Màn xe lấy từ trong tú phường sao? Ta thấy màu sắc và hoa văn trên vải, là do nàng thêu phải không?”

Nhâm thị quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó cười nói: “Đúng là không có gì có thể qua mắt được chàng, tú phẩm trên trần không có mấy khúc vải hợp với nhà chúng ta, cho nên thiệp mới lấy vải trong tú phường, thế nào, đẹp mắt không?”

“Đẹp cực kỳ.” Triệu Tín Lương gật đầu, nếu không phải bọn nhỏ và mọi người ở đây, hẳn đã sớm cảm động ôm Nhâm thị không thả.

Có xe ngựa, mặc dù đường xá xa xôi cũng không sao, dù sao đi xe thay đi bộ cũng tốt hơn, nói như vậy, việc Hoằng Lâm đến trường không còn là một mối lo ngại nữa. Mặc dù thằng bé luôn nói có thể chịu được khô, nói đi xa một chút cũng không sao, nhưng năm đó khoa thi được tổ chức, Hoằng Lâm lâm bệnh đã làm cho Triệu Tín Lương sợ hãi, vì thế, hẳn không thể không lo lắng cho con trai.

“Nhưng mà, nói thế nào cũng phải cho ta đi theo nàng chứ, loại chuyện này tốt như vậy nàng lại một mình làm.” Triệu Tín Lương vui vẻ hơn, đột nhiên lại nhíu mày, hẳn vẫn mong muốn Nhâm thị có thể dựa hết vào nàng.

Nhâm thị biết suy nghĩ trong lòng Triệu Tín Lương, không khỏi đến gần rồi hẳn thấp giọng cười nói: “Chàng xem chàng đi, hai người chúng ta sẽ

sống cùng nhau đến cuối đời, nhưng muốn thiếp trong khoảng thời gian ngắn thích ứng loại cuộc sống mà chàng muốn, đối với thiếp mà nói cũng có chút khó khăn, dù sao những năm gần đây thiếp đều quen sống một mình, Hơn nữa, chàng nhìn đi, cha mẹ, bọn nhỏ vì xe ngựa mà rất cao hứng, ai làm chuyện này cũng đều không quan trọng.”

“Được rồi, đợi đến lúc hai chúng ta ở riêng một chỗ lại nói tiếp.” Triệu Tín Lương không nói nhiều nữa, sau đó thoải mái cười, “Song ta không có trách nàng, chỉ là cực khổ cho nàng thôi.”

Sau giờ ngộ, hai người nghỉ ngơi chốc lát, liền lấy ngân phiếu đi đến toà nhà đã nhìn trúng hồi sáng, Triệu Tương Nghi bởi vì ban ngày đi dạo, lúc này có chút mệt, dù sao chuyện giao tiền công, nàng không đi cũng không sao, nên không đi nữa.

Chờ hai người đem chuyện làm xong, đã đến chạng vạng, vừa lúc qua giờ cơm, nhà lão Nhị, lão Tam đều ngồi xe ngựa trở về, lúc này trong nhà họ chỉ còn vài người bọn họ, nói chuyện mua nhà và mua xe đều là chuyện lớn, nhưng ai nấy đều hưng phấn khi nói chuyện này.

Có lúc lại nói nên trang trí nhà như thế nào, có lúc lại nói ai ở viện nào, Triệu Tương Nghi thật cao hứng đặt tên viện cho mỗi người, do Triệu Hoằng Lâm không có ở nhà, tạm thời đều giữ nguyên ý kiến, không có quyết định, nói thẳng ra là phải đợi Triệu Hoằng Lâm từ học đường quay về, mới quyết định.

Đến buổi tối, mọi người sau khi ăn cơm rửa mặt xong liền trở về phòng mình, Triệu Tín Lương liền thừa dịp hai người ở riêng, nhân cơ hội hội ôn Nhâm thị ôn thanh nói: “Cũng không thể chịu khổ như vậy.... Đã là nữ nhân có chồng, không phải nên vui vẻ hưởng thụ sao? Sao còn làm những chuyện này.”

Nhâm thị rúc vào trong ngực Triệu Tín Lương, ngọt ngào cười nói: “Bởi vì ban sáng, khi thiếp nhìn trúng căn nhà đó, bây giờ thiếp đã là mẫu thân của hài tử, nên phải tạo điều kiện cho hài tử chứ.”

“Xe ngựa bao nhiêu tiền vậy?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

“Chàng còn nói như vậy nữa là thiếp sẽ giận đấy.” Nhâm thị cố ý tỏ ra tức giận, quay lưng lại không nhìn Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương vội làm hoà: “Hảo hảo, thế nhưng nàng phải đáp ứng ta, đây là lần cuối cùng. Nàng đã đưa hết tiền tiết kiệm cho ta, giờ lại mua những thứ này, chẳng phải móc sạch hết tiền trên người sao? Trên người không có tiền thì làm sao đây.”

“Vậy phải dựa hết vào phu quân của thiếp phải nuôi thiếp rồi.” Nhâm thị nháy mắt, trêu chọc nói.

“Được!” Triệu Tín Lương ôm lấy thắt lưng Nhâm thị, Nhâm thị kinh ngạc, suýt nữa hét lên... Triệu Tín Lương ôm Nhâm thị về phía giường ngủ, cúi đầu nhẹ giọng nỉ non, “Chúng ta đã nói rõ với nhau, sau này nàng chỉ có thể dựa vào ta mà thôi, nàng không được tùy ý nữa đâu.”

“Ừ!” Nhâm thị trịnh trọng gật đầu, sau đó quay đầu cười to.

Đèn trong phòng tắt hết, chỉ còn ánh trăng yếu ớt chiếu vào trong phòng. Trên giường, có hai người ngọt ngào dây dưa... Thời gian chậm rãi dừng ở đây.

Mây mưa đi qua, Nhâm thị thở hắt hắt hơi nằm ở trên người Triệu Tín Lương, tóc nàng ướt đầm, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, đầu tựa vào trước ngực Triệu Tín Lương

Triệu Tín Lương dùng tay áo lau mồ hôi cho Nhâm thị, sau đó hôn nhẹ trên trán nàng một cái, “Nàng thật đẹp, cũng rất hiền lành, thực sự, những chuyện hôm nay nàng làm khiến ta cảm động quá.”

“Sau này thiếp sẽ làm thật nhiều chuyện làm chàng cảm động hơn đó, bằng không qua một đoạn thời gian, chàng sẽ không tốt với thiếp nữa.” Nhâm thị chớp mắt.

Triệu Tín Lương lại lắc đầu: “Sẽ không, ta nói rồi, đời này chỉ có một mình nàng, sẽ không lấy thêm ai nữa.”

“Thiếp tin chàng.” Nhâm thị rừ mi mắt, đột nhiên ở ngay trên gò má Triệu Tín Lương hôn một cái.

Triệu Tín Lương ngây người, rồi lại thảo mãn mỉm cười.

Chờ hai người bình tĩnh lại, Triệu Tín Lương mở to hai mắt, ôm chặt Nhâm thị nói rằng: “Được rồi, có một việc, ta vẫn muốn thương lượng với nàng.”

“Ừ? Chàng nói đi.” Nhâm thị ôm hông Triệu Tín Lương, cực kỳ an nhàn nói.

“Là chuyện tú phường... Nếu như ta nói, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, trước đừng có tức giận nhé? Đây chỉ là ý kiến cá nhân của ta.” Triệu Tín Lương hơi khẩn trương.

Hắn thấy, Nhâm thị là người cao quý ưu tú, mình có thể cưới được nữ nhân như vậy, chính là tu luyện tám kiếp mới được. Cho nên, khi hắn muốn nói yêu cầu của mình cho nàng nghe, trong lòng hắn sinh ra áy náy và cảm giác bức bách, một nữ nhân tốt đẹp như thế, là may mắn của hắn, hắn sao có thể yêu cầu như vậy với nàng?

“Chàng nói xem, chúng ta là phu thê, phu thê vốn nên thẳng thắn thành thật với nhau, thông cảm cho cảm đối phương.” Nhâm thị không khỏi ôm chặt Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương hít thật sâu, sau đó vỗ nhẹ lưng Nhâm thị rử rử: “Là như thế này, ta biết tú phường là tâm huyết của nàng, buôn bán mấy năm nay, sinh ý rất tốt, danh tiếng cũng tốt. Nếu như đột nhiên muốn nàng buông

xuống...Nhu vậy rất là tàn nhẫn, nhưng đây là suy nghĩ trong lòng ta... Ta mong nàng không cần vất vả làm việc, ta mong nàng gả cho ta rồi, mỗi ngày không cần làm gì hết chỉ cần hưởng thụ mà thôi, còn tiền tài, sự nghiệp, toàn bộ do ta quan tâm.”

Nhâm thị nghe xong, thật lâu không nói lời nào.

Trầm mặc này càng làm cho Triệu Tín Lương lo lắng, hấn ôm chặt Nhâm thị rù rì nói: “Đây chỉ là ý nghĩ của ta mà thôi, nếu như nàng khăng khăng muốn làm, ta sẽ suy tính lần nữa.”

Nhâm thị dựa vào người Triệu Tín Lương, nước mắt chảy xuống, thấm ướt vạt áo của Triệu Tín Lương

Triệu Tín Lương tâm hoảng ý loạn khẽ đẩy Nhâm thị ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên đầu lòng nói: “Lời ta nói quá đáng lắm đúng không? Nếu như nàng không muốn dứt bỏ chuyện buôn bán, ta sẽ không ép nàng nữa, ta chỉ muốn nàng sống thật tốt, sống thoải mái, nên mới nói như vậy...”

Nhâm thị vươn tay ra ôm thật chặt cổ Triệu Tín Lương, khóc không thành tiếng: “Cảm ơn, cảm ơn chàng đã ở bên cạnh thiếp.”

“Vậy là làm sao?” Triệu Tín Lương khẽ thở phào một cái, sau đó vỗ nhẹ gò má nàng, vì nàng lau nước mắt, “Tân hôn ngày đầu tiên đừng khóc.”

“Thiếp nghiêm túc hỏi chàng một câu.” Nhâm thị bình tĩnh lại, ngửa mặt hỏi người đàn ông trước mặt, “Từ đầu đến cuối, chàng có vì chuyện thiếp ở bên ngoài làm ăn, mà cảm thấy bị sỉ nhục? Cho nên mới muốn thiếp sớm buông bỏ... Thành thực trả lời thiếp, thiếp sẽ không vì câu trả lời của chàng mà tức giận, thiếp chỉ muốn biết mà thôi.”

“Vậy ta sẽ trả lời thật cho nàng biết.” Triệu Tín Lương đưa mặt sát gần gò má nàng, giống như sợ chỉ một phút bất cẩn sẽ làm mọi chuyện khó khăn, “Chưa từng có.”

Nhâm thị bỏ tảng đá lớn trong lòng xuống.

Môi của nàng giương cao, trong mắt chứa đầy lệ quang.

“Hảo, từ nay về sau, thiếp không còn là bà chủ của Như Ý phường, thiếp chỉ là thê tử của Triệu Tín Lương, là mẫu thân của hai đứa con, là Triệu Triệu phu nhân.” Nhâm thị nở nụ cười hớn hở, như con mèo nhỏ dựa vào người Triệu Tín Lương.

“Nàng đáp ứng nhanh vậy?” Triệu Tín Lương quả thực có điểm bất khả tư nghị.

Nhâm thị lại gật đầu: “Kỳ thực là trước kia hay bây giờ, thiếp không còn đủ khả năng buôn bán tiếp nữa, tuy nói trong lòng cũng có chút không muốn, nhưng dù sao thiếp cũng không bằng bọn đàn ông các chàng, nữ nhân không qua nổi sự tàn phai năm tháng, sẽ nhanh già. Hơn nữa bây giờ thiếp đã có kết cuộc tốt đẹp, cũng không cần liều mạng như trước nữa.”

“Thật tốt, ta không đành lòng nhìn nàng ở bên ngoài vất vả như vậy, chuyện Diệp Thường Niên lần trước vẫn còn khiến ta sợ, nếu như còn tiếp

diễn, gặp ngay lúc ta không ở bên cạnh nàng, thì làm sao bây giờ? !” Triệu Tín Lương chậm rãi bỏ xuống tảng đá trong lòng xuống.

Nhâm thị đột nhiên thả tay ôm Triệu Tín Lương ra, ngửa đầu nằm trên giường, cười nói: “Sáng sớm ngày mai thiếp sẽ đem chuyện trong tú phường xử lý một chút, ước chừng qua tháng tám đến đầu tháng chín, Như ý phường sẽ đóng cửa, dù sao thiếp cũng không có thời gian chăm lo, tú phường này cũng phải đóng cửa thôi. Đến lúc đó thiếp sẽ đem khế ước ước tú phường đưa cho chàng, chàng có thể mở thêm một tửu lâu nữa, hay buôn bán cái khác cũng được, tóm lại thêm một khoản thu cho nhà mình, sau này nhà chúng ta không cần lo về vấn đề tiền bạc.”

“Cái gì? Tú phường là do nàng mua?” Triệu Tín Lương cơ hồ là kinh ngạc nhìn Nhâm thị.

Nhâm thị cũng xoay đầu lại nhìn Triệu Tín Lương: “Đúng nha? Làm sao vậy?”

Triệu Tín Lương ngây ngốc, có chút kính nể nhìn Nhâm thị: “Nàng thật giỏi! Nếu như nàng là nam nhân, như vậy trấn Thanh Hà này mặc cho nàng tung hoành ngang dọc.”

Nhâm thị xì cười một tiếng.

Mấy ngày sau, mười lăm tháng tám hôm ấy, vì thủ phủ Triệu gia ở trấn Thanh Hà đang tiến hành sửa chữa, cho nên Tết Trung Thu năm nay Triệu Tín Lương mang theo cả nhà về thôn đón tết, dù sao ở Triệu gia thôn có một căn nhà lớn, tiện thể dẫn Nhâm thị về gặp các hương thân phụ lão.

Bất tri bất giác cả nhà bọn họ đã ở trấn Thanh Hà hơn nửa năm, dựa vào tiền tích góp mấy năm trước phát triển đến bậc này, nửa năm này, đại phòng bọn họ thay đổi rất lớn —— mở tửu lâu, mua nhà, cưới một người vợ năng lực siêu cường...

Nửa năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, mặc dù cũng trở về Triệu gia thôn vài lần, nhưng chỉ có hai lần ngắn ngủi, nhưng lần này lại không giống vậy, lần này trở về, luôn có cảm giác xa lạ, có lẽ là cảm giác đã lâu rồi không về cố hương.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm nhận của Triệu Tương Nghi, trước kia nàng (TTN) cũng không clo xem người ở thời đại này là người nhà của mình, ở Triệu gia thôn vài tháng, mới chậm rãi tiếp nhận nơi này trở thành cố hương của mình.

Người một nhà thật vui vẻ về nhà ở Triệu gia thôn, nhà cửa vẫn sạch sẽ, ít nhiều đều do Triệu Nguyệt Cầm quét dọn sạch sẽ.

Vừa nghe nói bọn họ trở về, Triệu Nguyệt Cầm cao hứng đem tất cả phòng trong ngoài quét dọn sạch sẽ, so với lễ mừng năm mới còn khoa trương hơn.

Nhị phòng và tam phòng đều tụ tập, là chủ ý của Triệu Tín Lương, hẳn biết, trong lòng Nhị lão vẫn mong cả nhà đoàn kết, ở cùng một chỗ với nhau,

thế nhưng nhà là của đại phòng bọn họ, ngay cả Nhị lão cũng không biết xấu hổ mà dám nói ra khỏi miệng, cho nên Triệu Tín Lương thẳng thắn thay bọn họ nói.

Vì thế, Nhị lão hết sức cao hứng. Hôm nay con lớn tài giỏi, mặc dù đã từng bị tổn thương, nhưng thành tựu như vậy ít nhiều cũng bù đắp lại chuyện xưa, chí ít, những người bên ngoài cũng không dám khinh thường con lớn nữa.

Triệu Tương Nghi vừa về tới Triệu gia thôn, liền bắt đầu trở nên trầm mặc, không phải là trong lòng nàng mất hứng, chỉ là nàng biết rõ thôn này thị phi rất nhiều, nàng không muốn dính vào mà thôi.

Dù sao trong nhà có Triệu Mẫn Mẫn, Triệu Hoàng Tuấn, hai đứa nhỏ này vây quanh đùa giỡn với nàng, nàng cũng sẽ không buồn bực. Bữa tiệc đoàn viên bày vào buổi tối, cả nhà bọn họ tối nay đều nghỉ lại một đêm ở đây.

Lúc này, Triệu Tương Nghi chông cằm mỉm cười nhìn hai đứa nhỏ đang chơi đùa, cửa phòng chợt mở ra, giọng nói Lục thị vang lên: “Tương Nghi nha, Tam thẩm có thể vào trong nói chuyện với con không?”

Nói thật, Triệu Tương Nghi vừa nghe giọng nói này, thậm chí phát run, sau đó biến thành chán ghét. Đúng là... Càng là không muốn gây chuyện, thị phi đã chủ động tìm đến.

Song, Triệu Tương Nghi cũng không trực tiếp thô lỗ làm âm, chỉ từ tốn nói: “Là tam thẩm sao, mời ngồi.”

Lục thị mang tiểu ý trên mặt đi vào.

Về chuyện Lục thị, Triệu Tương Nghi ít nhiều cũng biết, cả tính nết của nàng ta. Cho nên, khi đối mặt với Lục thị, Triệu Tương Nghi bất tri bất giác đề cao cảnh giác, nàng biết nữ nhân này còn khó đối phó hơn Dương thị.

“Nhìn xem, nhà con thật khí phái nha, chỗ nào cũng có nhà ở, cửa hàng. Không phải tam thẩm khoa trương, mà nhà con giờ đã xem như là một phú hộ.” Lục thị ngồi xuống hâm mộ nói một câu, trong mắt lộ vẻ đố kỵ không giấu được.

Triệu Tương Nghi ngoài miệng mỉm cười, sau đó không mặn không nhạt nói: “Tam thẩm nói lời này là sao, ông nội, bà nội còn có cha con đã dạy con, đều là người một nhà, không nói là hai gia đình riêng, mặc dù đã phân gia, nhưng cũng là gân gắn với xương, thế nào lại nói là ‘Nhà các người, nhà của bọn ta’ ni.”

“Hay nhỉ, đúng là một đứa nhỏ hiểu chuyện, đạo lý sâu như thế đều hiểu được.” Lục thị tiếp tục than thở, “Ngay cả người lớn như thẩm, đều không bằng cháu.”

“Mẫn Mẫn, cái kia không có thể ăn!” Triệu Tương Nghi không nhìn Lục thị nói, lập tức đứng dậy đến trước mặt Triệu Mẫn Mẫn, một tay đem đồ ăn trong miệng con bé lấy ra, một tay ôm lấy con bé, dạy dỗ, “Cái này rơi trên mặt đất, rất bẩn, chúng ta không thể ăn, biết không?”

Chương 178: Lục thị xúi giục

Khoé miệng Lục thị méo mó, hai tay nắm chặt giấu trong tay áo, mãi cho đến khi tay truyền đến cảm giác đau nhức mới thôi. Cố nén xuống cơn giận, trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Kết quả Triệu Mẫn Mẫn không hiểu, chỉ la hét cuống đồ về ăn. Đầu Triệu Tương Nghi đầy hắc tuyến. . . Tiểu hài tử đều thích ăn đồ để trên đất ư?

“Được rồi, ngoan, tỷ tỷ đi lấy đồ sạch cho muội ăn.” Triệu Tương Nghi tiện tay đem đồ ăn ném đến chỗ Triệu Mẫn Mẫn với không tới, đứng dậy chuẩn bị lấy đồ ăn khác thế nhưng Triệu Mẫn Mẫn nước mắt lả chả nhìn chằm chằm Triệu Tương Nghi, đưa nhỏ chỉ mới tròn ba tuổi xấu xa chỉ vào Triệu Tương Nghi ô ô nói:

“Tỷ tỷ, hư!”

Triệu Tương Nghi đứng hình, xoay người lại nhìn con bé, thấy con bé khóc, mới ngồi xuống nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “Tỷ tỷ đi lấy đồ ăn cho muội, hơn nữa còn ngon hơn món lúc này, cũng nhiều hơn, có được hay không?”

Triệu Mẫn Mẫn mới ngừng khóc, cái miệng nhỏ dẩu lên, nhìn cực kỳ ủy khuất.

Triệu Hoàng Tuấn đang chơi đùa ở một bên, thấy vậy đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Triệu Mẫn Mẫn vỗ vai nàng (TMM) :”Đừng khóc ,đừng khóc, ca ca cho muội đồ ăn.” Dứt lời, mở bàn tay mập mạp nhỏ ra, có một viên kẹo đường.

Nhìn bộ dáng như ông cụ non của Triệu Hoàng Tuấn, Triệu Tương Nghi không khỏi mỉm cười, sờ đầu thằng bé.

Triệu Tương Nghi đang chuẩn bị đi lấy đồ ăn cho hai đứa nhỏ, thì Lục thị đột nhiên gọi nàng lại.

“À.” Lục thị bồi rồi nắm chặt hai tay liếc nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó mỉm cười nói, “Con bé ăn đồ rơi trên đất có sao đâu, trước đây con còn bé cũng ăn như vậy mà, cũng đâu có sinh bệnh. Bây giờ đi lấy đồ ăn khác, thực sự là lãng phí. . .” Cuối cùng, còn nhỏ giọng lảm bảm,” Nhà có tiền có khác, còn ngại đồ ăn bẩn, trước đây không phải giống như bọn ta sao, bây giờ học bộ dáng của con nhà giàu rồi, đúng là quên mất gốc gác.”

Câu nói này quá nhỏ, cho nên Triệu Tương Nghi không có nghe thấy, cũng không biết là Lục thị nói gì.

“Trước kia không có điều kiện nên mới tiết kiệm, bây giờ có điều kiện rồi sao lại có thể uỷ khuất bọn nhỏ đây?” Triệu Tương Nghi đứng thẳng người, mím môi trầm giọng nói.

Lục thị “Hừ” một tiếng, nhưng không biết vì cái gì, chờ nàng ta nghĩ xong muốn nói với Triệu Tương Nghi thì Triệu Tương Nghi đã đi xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại hai đứa nhỏ, Lục thị muốn phát hoả.

Chờ Triệu Tương Nghi quay lại, Lục thị vẫn ngồi đó không nhúc nhích, trong lòng cảm thấy phiền toái, đem đồ ăn cho Triệu Mẫn Mẫn và Triệu Hoàng Tuấn, vừa lúc mở miệng nói với hai đứa: “Hai đứa có muốn theo tỳ tỳ xuống lầu chơi không? Hoàng Lâm ca ca ở dưới lầu chuẩn bị rất nhiều đồ chơi, nhìn rất đẹp.”

“Muốn!”

“Chúng ta đi ngay bây giờ!”

Triệu Mẫn Mẫn và Triệu Hoàng Tuấn đột nhiên hoan hô.

Tiểu hài tử trời sinh đều ham chơi, Triệu Mẫn Mẫn vừa nghe có đồ chơi, liền ném đồ ăn trong tay, cũng may Triệu Tương Nghi nhanh tay tiếp nhận, không thì sẽ lãng phí mất.

“Ai, Tương Nghi, hai chúng ta còn chưa nói xong mà!” Lục thị vội đứng dậy la lên.

“Tam thẩm, con bây giờ không rảnh để nói chuyện với thẩm, con phải trông đệ đệ muội muội, bồi hai đứa chơi” Triệu Tương Nghi quay đầu lại vội vàng nói, sau đó kéo hai đứa nhỏ xuống lầu.

Hừ, nghe người nói chuyện kia, ta có sống thọ cũng phải giảm xuống mấy năm đi!

Ở dưới lầu, bồi hai tiểu bắt điếm chơi một lúc, rất nhanh đến giờ cơm. Bởi vì người trong nhà nhiều lên, cho nên theo thường lệ chuẩn bị một cái bàn cho bọn nhỏ dùng.

Triệu Tương Nghi thở dài, nàng thật sự không muốn ngồi cùng bàn với Lục thị và Triệu lão tam, thấy hai người họ là tâm phiền.

Ngồi cùng bàn có mấy hài tử, Phương thị còn có Lý thị.

Triệu Tương Nghi nhìn Lý thị cười khanh khách gấp rau cho từng đứa nhỏ, không khỏi hiếu kỳ “Di, sao Nhị thẩm không đến bàn ăn lớn ngồi cùng? Món ăn ở đây ít hơn bên đó mà.”

“Không sao, thẩm ăn chỗ nào cũng như vậy thôi, bàn lớn nhiều người, âm ỹ, thẩm muốn yên tĩnh. Hơn nữa, thẩm còn phải chiếu cố Hoàng Tuấn.” Lý thị vừa gấp cho Triệu Tương Nghi một cái chân vịt, vừa đáp.

Phương thị nhấp một hớp canh nóng, sau đó nhìn Triệu Tương Nghi cười híp mắt nói: “Nhị thẩm con nói không đúng đâu.”

“Nương. . .” Hai gò má Lý thị đỏ lên, cúi đầu ăn cơm không nói.

Phương thị khẽ đẩy Lý thị một chút: “Không tốt sao? Con gả đến đây nhiều năm như vậy, đã có Hoàng Tuấn rồi, sao da mặt vẫn mỏng như vậy chứ.” Dứt lời vừa nhìn về phía Triệu Tương Nghi, “Nhị thẩm con mang thai tiểu đệ đệ, bàn lớn quá ồn, đối với đứa nhỏ không tốt, ngồi ăn cũng không ổn.”

“A, Nhị thẩm lại có con!” Tay cầm đũa của Triệu Tương Nghi dừng lại, ngẩng đầu vui vẻ nói.

Lý thị đỏ mặt gật đầu, thừa nhận: “Cũng không biết là nam hay nữ,

nương đã khẳng định rồi.”

“Hoàng Tuấn a.” Phương thị cười híp mắt gắp rau cho Triệu Hoàng Tuấn, hỏi thẳng bé, “Con muốn nương con sinh cho con một tiểu đệ đệ hay một tiểu muội muội.”

“Muội muội!” Triệu Hoàng Tuấn bỗng đứng dậy lém lỉnh nói, sau đó hựu chỉ vào Triệu Tương Nghi và Triệu Mẫn Mẫn, “Hơn nữa phải thông minh như Tương Nghi tỷ tỷ, đáng yêu như Mẫn Mẫn muội muội.”

Nàng không đáng yêu. . .

Triệu Tương Nghi cảm thấy đau lòng.

Ai, quả nhiên a, ở trong mắt bọn nhỏ, nàng vĩnh viễn không có dễ thương mà.

Lý thị xì cười một tiếng, đánh vào gáy Triệu Hoàng Tuấn: “Nhanh ngồi xuống ăn cơm, mới bao bâu lớn mà nói nhiều thế.”

“Nhưng mà.” Một lát sau, Lý thị ngọt ngào cười, “Con cũng hy vọng là một đứa con gái, trai gái đầy đủ, là báu vật trời ban.”

“Nó là nam hay nữ, ta đều thương!” Phương thị khẽ nhấp một miếng rượu gạo, mắt mê ly nói.

Lúc dùng xong bữa cơm đoàn viên, mọi người đều tề tụ ở đại sảnh nói chuyện phiếm, bọn nhỏ thì ở trong sân vây quanh hoa đăng đủ loại màu sắc.

Lục thị thấy thế, lần thứ hai cười hì hì đến gần: “Tương Nghi a, nào, tam thẩm có món này muốn cho con ăn.”

Triệu Tương Nghi đang cùng hai đứa nhỏ chơi đùa, mặc dù nghe thấy, nhưng cứ giả bộ là không nghe, dù sao bên ngoài ồn như vậy, trong mắt người ngoài nàng cũng chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, thỉnh thoảng tùy hứng một chút có sao đâu.

Nhưng Lục thị vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục bước đến, đứng ở trước mặt Triệu Tương Nghi cất cao giọng nói: ” Tương Nghi a, đừng đùa nữa, tam thẩm có chuyện muốn nói với con!”

Lục thị này còn muốn giở trò gì đây?

Triệu Tương Nghi thầm nói trong lòng, sau đó thản nhiên ngẩng đầu lên nói: “Tam thẩm, thẩm có chuyện gì thì trực tiếp tìm cha mẹ con mà nói, nói với con làm chi, con chỉ là một đứa nhỏ hơn nữa con còn phải trông chừng đệ đệ và muội muội.”

“Đệ đệ và muội muội cứ để Tương Liên trông.” Lục thị nói xong, xoay người trừng mắt nhìn Triệu Tương Liên, Triệu tương Liên cúi đầu, khẽ cắn môi, sau đó bước tới, bọn nhỏ thấy Triệu Tương Liên không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Triệu Tương Nghi thấy thế nhanh chóng che trước mặt mấy đứa nhỏ, sau đó gọi Triệu Hoàng Lâm tới, nhờ hắn trông giúp. Bây giờ tính tình Triệu Tương Liên rất quái, nàng thực sự lo lắng bọn nhỏ và Triệu Tương Liên tiếp xúc với nhau sẽ xảy ra chuyện...

“Muốn nói gì thì ở đây mà nói, được không Tam thẩm?” Triệu Hoàng Lâm nghi ngờ nhìn Lục thị.

Lục thị rất sợ vị trưởng tôn Triệu gia này, nhưng dù sợ thì sao chứ, trong mắt Lục thị, Triệu Hoàng Lâm cũng chỉ là một đứa nhỏ vị thành niên. Gan vì thế càng lớn hơn, cười tùm tùm nói: “Mấy đứa con ở đây, chẳng lẽ còn lo lắng ta bắt cóc Trương Nghi đi?”

“Ca ca, ” Triệu Trương Nghi xáp lại gần Triệu Hoàng Lâm, thấp giọng nói một câu, “Quên đi, muội đi một lát xong sẽ quay lại, mọi người đều ở đây, bà ta không thể làm gì muội đâu?”

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, sau đó xoay người ôm lấy Triệu Mẫn Mẫn: “Nào, hoàng Lâm ca ca dẫn muội đi xem hoa đặng, Mẫn Mẫn có thích đèn hoa sen không?”

Triệu Hoàng Tuấn nghe vậy, cầm đồ chơi chạy sau lưng Triệu Hoàng Lâm, ở trong mắt bọn nhỏ, Triệu Trương Nghi là đại tỷ tỷ dễ thân cận, còn Triệu Hoàng Lâm là một ca ca phi thường nghiêm túc! Đại vị cũng uy nghiêm.

Bên này, Triệu Trương Nghi theo Lục thị đến trừ phòng, ở đây không có ai, Lục thị vừa vào cửa, liền lấy đĩa hạt dưa trên bếp cầm đến.

Triệu Trương Nghi cực kỳ không thích hành động tùy tiện này của Lục thị, bọn họ dù sao cũng chỉ là khách, vậy mà coi đây như nhà mình.

“Thẩm vừa nãy thấy con gặp cha mẹ là gọi cha mẹ rất thuận miệng nha.” Lục thị vừa cắn hạt dưa, vừa híp mắt nhìn Triệu Trương Nghi.

Triệu Trương Nghi tìm một ghế đầu ngồi xuống, không có đáp lại Lục thị.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lục thị thấy thế, động tác cũng chậm lại, hai mắt chuyển động, sau đó mở miệng nói: “Trương Nghi a, con đã không còn nhỏ, có mấy lời Tam thẩm thực sự không muốn giấu trong lòng, nghĩ đến chúng ta là người một nhà, nói cho con biết cũng tốt, sớm một chút đề phòng.”

Triệu Trương Nghi kinh thường, nhưng vẫn ngẩng đầu hỏi: “Thẩm muốn nói gì?”

“Con thấy thế nào, cha con bây giờ cưới vợ mới...”

“Ấn tượng của con về kẻ mẫu rất tốt, nếu như thẩm muốn nói xấu gì về kẻ mẫu, con sẽ không nghe.” Không chờ Lục thị nói xong, Triệu Trương Nghi ngắt lời.

“Xem con kia, thẩm còn chưa nói gì mà, sao con lại kích động như vậy.” Lục thị nhả hạt dưa, lại cắn một hạt khác, trong miệng nhai nhóp nhép hạt dưa, “Thẩm cũng đâu có muốn nói xấu kẻ mẫu con...Thẩm chỉ muốn nói cho con biết, kẻ mẫu con đúng là rất thương yêu các con, nhưng sau này cũng không chắc chắn được nàng ấy có con thương các con không.”

“Thâm còn muốn nói gì nữa không?” Triệu Tương Nghi muốn đi

Lục thị ngăn cản nàng: ” Nào , nào, nào, nghe thâm nói hết đã chứ.” Sau đó có nhanh mồm nói rằng, “Nàng ấy sau này còn phải sinh con? Một người vợ trẻ tuổi như thế, chờ nàng ấy có con rồi, thì sao còn quan tâm, thương yêu con nữa, đừng ngốc quá! Kế mẫu vĩnh viễn al2 ngoại nhân, còn không có thân thiết bằng con và thâm.”

“Thâm chẳng phải cũng là kế mẫu sao?” Triệu Tương Nghi lạnh lùng nói một câu.

“Con sao...” Khoé miệng Lục thị cứng lại, sau đó cười hì hì, “Tương Nghi a, con đừng hiểu lầm, tam thâm chỉ là lo lắng cho con và Hoàng Lâm mà thôi. Con suy nghĩ một chút, con và Hoàng Lâm mới là con ruột của đại ca, bây giờ nhà con phát đạt, coi như là nhà giàu, nếu thế các con lại là con vợ cả. Chờ đại tẩu sinh đứa nhỏ rồi, không phải sẽ tranh giành tài sản với các con ư? Con là tiểu thư khuê các, da mặt mỏng vậy, sao có thể tranh với kế mẫu con được, chờ con lập gia đình, đồ cưới cũng không đều, sao có mặt nhìn người ta?”

“Ý tam thâm là vậy sao?” Triệu Tương Nghi cười nhạt, Lục thị suy nghĩ cũng lâu dài nha, phòng chừng muốn nhân cơ hội hạ thủ, sau đó lợi dụng nàng giúp tam phòng họ.

Muốn giành lấy gia nghiệp đại phòng nàng cực khổ dựng lên ư? Nằm mơ!

Lục thị thấy Triệu Tương Nghi hình như có dấu hiệu động tâm, vội vàng cao hứng kéo tay Triệu Tương Nghi nói: “Ai nha, Tương Nghi, tất cả mọi người nói con là một hài tử thông minh, con hãy hiểu cho suy nghĩ của tam thâm, tất cả là lo cho con nha!”

Triệu Tương Nghi nhàn nhạt cười, rút tay mình ra: “Tam thâm nói tiếp.”

“Tam thâm tính thế này, ba người bọn thâm , cả tam thúc con đều là thân nhân của con, không thể so với ngoại nhân, chúng ta đều vì các con mà suy nghĩ. Vì thế, tình huống bây giờ không giống như trước nữa, con hãy giúp tam thúc và tam thâm, ở trước mặt cha con nói vài câu, để cho cả nhà thâm đến trấn Thanh Hà giúp nhà con một tay được chứ? Làm cái gì cũng được, quan trọng là gia nghiệp nhà con lớn như thế, đâu thể tin một người ngoài được chứ.” Lục thị rất vui vẻ, đem suy nghĩ trong lòng nói ra, nàng ta còn xem Triệu Tương Nghi là một đứa trẻ bảy tuổi dễ gạt, lại không nghĩ, lần này Triệu Tương Nghi đã sớm tức giận cực điểm.

Quả nhiên, đúng như nàng nghĩ, người đàn bà này đúng là tham lam vô sỉ!

Nàng ta so với Dương thị còn lợi hại hơn.

Đã từng có một lần, chỉ vì việc chia một chén canh thôi mà Dương thị đã khóc la om sòm, cuối cùng vì hợp tác với Bách Vị Lâu, mà thiếu chút nữa làm ra cái chuyện thương thiên hại lý.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một Lục thị âm hiểm, có vết xe đổ, biết ngoài sáng không đi được, cho nên mới đi trong tối. Hạ thủ trên người một hài tử, nghĩ là tuổi còn nhỏ, dễ lừa gạt, muốn nàng làm nội ứng cho tam phòng họ, hừ, may là nàng không phải là một hài tử không hiểu chuyện, bằng không để bị nàng ta xoay tròn đùa giỡn rồi, đúng là nguy hiểm!

Thấy Triệu Tương Nghi hồi lâu không nói lời nào, Lục thị không khỏi có chút nóng nảy, thử thăm dò: “Tương Nghi, con nói gì đi, con nghĩ thế nào?”

“Tam thăm.” Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên cười dài, hết sức ngây thơ, “Thăm yên tâm, những điều thăm vừa nói với con, con một chữ sẽ không bớt nói cho nương nghe.”

“Gi! Con nghìn vạn lần đừng có Triệu Tương Nghi nói !” Lục thị gấp đến độ giơ chân, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại đánh nàng ta một chiêu như vậy, nhất thời nhìn Triệu Tương Nghi rổng to, rất sợ nàng lỡ miệng nói ra.

Nhưng Triệu Tương Nghi căn bản không ăn nữa, dứt khoát xoay người ra khỏi trù phòng, bên ngoài nhiều người, Lục thị cũng không dám làm gì nàng.

Triệu Hoàng Lâm đang ở ngoài sân dụ dỗ hai đứa nhỏ, thấy Lục thị từ khi ra ngoài trù phòng cứ theo sát tiêu muội không tha, lập tức nắm tay Triệu Mẫn Mẫn bước đến ngăn Lục thị lại: “Tam thăm, không nhìn thấy tiêu muội muốn ở một mình sao? Đừng cho rằng bọn ta gọi người một tiếng ‘tam thăm’ là cho rằng mình là người Triệu gia.”

“Con, con nói cái gì? !” Lục thị quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, thiếu niên nay nhìn tao nhã thế, sao lại nói những lời băng lãnh như vậy?

“Tam thăm xem như không có nghe đi.” Chờ Triệu Tương Nghi vào đại sảnh rồi, Triệu Hoàng Lâm mới không nói nữa, xoay người đến đại sảnh, còn dụ Triệu Mẫn Mẫn nói, “Mẫn Mẫn, chúng ta không ở ngoài nữa, bên ngoài lạnh như thế, còn có một con chó điên đang sủa loạn, có làm Mẫn Mẫn sợ không?”

Lục thị sao chẳng biết Triệu Hoàng Lâm đây là đang chỉ cây dâu mà măng cây hòe, ở đằng sau lưng hấn dậm chân tức giận. Vẫn còn muốn dựa vào đại phòng giúp đỡ tam phòng bọn họ, cũng có thể mượn cơ hội dính chút hào quang, phong sinh thủy khởi, không nghĩ tới, đại phòng bọn họ một người so với một người còn lợi hại hơn, nói tới nói lui, hung hãn nhìn bóng người phía trước.

“Có tiền thì ngon lắm sao!” Triệu Hoàng Lâm đi rồi, Lục thị găt gỏng

Ở đại sảnh, sắc mặt Nhâm thị cũng không tốt lắm. Vừa nghe Triệu Tương Nghi tự thuật, đối với Lục thị hận đến căn răng nghiền lợi, đồng thời lại lo lắng Triệu Tương Nghi thực sự nghe lời Lục thị, hiểu làm mình.

Triệu Tương Nghi cũng tâm tư của Nhâm thị, nhỏ giọng an ủi: “Mặc kệ thế nào đi nữa, giờ người là nương của con, con chỉ nhận người làm mẫu

thân.”

Nhâm thị kinh ngạc, nhìn Triệu Tương Nghi một lúc, sau đó đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Vốn Triệu lão tam còn muốn ngây ngô ở đây hồi lâu, nhân cơ hội này thân thiết với Triệu Tín Lương hơn, dù sao trước kia có mười hai lượng bạc, hẳn luôn luôn tin tưởng, đại ca của mình chắc là sẽ không làm ngơ nhìn tam phòng bọn họ sống khổ, ít nhiều có thêm một hai lượng đem về đi?

Nhưng không ngờ, Lục thị dùng dùng nôi giận vào cửa, lạnh lùng nhìn Triệu lão tam nói: “Ăn cũng đã ăn, chúng ta không cần ở đây quấy rầy bọn họ, đỡ mắt công người ta cho rằng mình lười kéo làm quen.”

Triệu Tín Lương còn không biết Lục thị ngằm ở trước mặt Triệu Tương Nghi xúi giục hại Nhâm thị, nên nhíu mày hỏi ngược lại: “Bọn ta còn chưa nói gì, để mọi người nói chuyện như vậy là sao? Cha mẹ còn ở đây, nó chuyện cũng không có quy củ.”

Lục thị không nói, trừng mắt nhìn Triệu lão tam.

Triệu lão tam lúc này cũng bực bội, hẳn biết rõ tính nết của Lục thị, nếu không làm theo lời nàng ta, thế nào quay về cũng có chuyện. Cho nên, Triệu lão tam đành thở dài, đứng dậy cáo biệt mọi người, tiện thể dẫn Triệu Hoằng Nhân đi cùng, cuối cùng cả nhà tam phòng đi về.

Hôm nay, cảm tình của Triệu lão tam đối với Lục thị chỉ còn một chút, nhưng không bỏ vợ, là bởi vì trước đây cưới Lục thị tốn tiền rất nhiều, hơn nữa dung mạo Lục thị xem như không tệ. Ở phương diện phòng the, Triệu lão tam có chút yêu thích không buông tay, nên không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.

“Đi cũng tốt, đúng là phiền chết ta.” Triệu Tương Nghi thấy tam phòng đi rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Nhâm thị nghe vậy, âm thầm vỗ bả vai nàng.

“Đúng lúc, bọn họ đi rồi, ta cũng có điều muốn nói.” Triệu Tín Lương nhìn tam phòng đã đi xa, mới quay lại nhìn Triệu lão nhị nói.

“Chuyện gì vậy?” Nghe thấy giọng nói Triệu Tín Lương, hình như có chuyện trọng yếu muốn nói, Triệu lão nhị không khỏi ngồi thẳng người, Lý thị cũng mơ hồ khẩn trương.

“Là như vậy, ở trên trấn, nhà ta đã mua một căn nhà, cho nên có một số việc ta muốn thương lượng với đệ.” Triệu Tín Lương sắp xếp lại lời nói, sau đó mở miệng nói: “Cha mẹ nhất định sẽ theo lên trấn ở, các đệ cũng đừng tranh với ta, ta là đại ca, bây giờ điều kiện trong nhà đã tốt, nên để cha mẹ hưởng phúc.”

“Đại ca nói thế nào chúng ta làm theo như thế ấy.” Triệu lão nhị cười đáp ứng, từ sau khi đại phòng phát đạt, đã chiếu cố không ít cho nhị phòng, cho nên nhị phòng sống không quá khổ cực, mặc dù nói đại phòng giàu có như

vậy, coi như là không lo ăn mặc, an nhàn tiêu sái.

“Ừ, còn có nhà đại phòng trong thôn này, ta thấy đê trồng cũng không được, nếu không ngại, nhị phòng của đê dọn vào ở được không?” Triệu Tín Lương đề nghị.

“Đại ca, huynh nói thật?” Triệu lão nhị vô cùng kích động nhìn Triệu Tín Lương, hẳn cùng với Lý thị vẫn còn ở nhà cũ, ở cùng một chỗ với tam phòng, mỗi ngày không phải vì chuyện nhỏ này, thì cũng bị chuyện khác gây phiền, làm hai người lặn qua lặn lại mệt muốn chết, bây giờ Lý thị lại mang thai, càng không thể làm những chuyện làm lụng vất vả, đề nghị này của Triệu Tín Lương, không khác gì là ngày hạn gặp mưa.

“Ta nói xạo bao giờ chưa?” Triệu Tín Lương cười nói, “Đê muối giờ đang mang thai, nên hảo hảo tịnh dưỡng, hai người dọn đến đây ở cũng tốt, vừa giúp ta trông coi nhà cửa, vừa an tĩnh, cố gắng làm việc, sau này hai người có điều kiện, mua nhà ngay bên cạnh nhà ta, sau này chờ chúng ta già đi, có thể chơi đùa với tôn tử.”

“Cha suy nghĩ cũng thật lâu dài.” Triệu Hoằng Lâm mím môi cười nói.

“Không có dài, qua vài năm nữa, con cũng đến tuổi lấy vợ rồi.” Triệu Tín Lương phát tay một cái, miệng đầy mùi rượu.

“Nhìn chàng xem, uống nhiều rồi nói lung tung, chọc con mình.” Nhâm thị khẽ đẩy Triệu Tín Lương một cái.

“Không có việc gì!” Triệu Tín Lương lắc đầu, nhìn Triệu lão nhị, “Còn có mấy mẫu ruộng của ta trước kia, đê cũng nhận đi, ngoại trừ đúng hạnh giao nguyên liệu làm Thập Tam Hương ra, còn vài cây lương thực, các đê giữ lấy mà chăm lo cuộc sống, dù sao bây giờ ta cũng không thiếu những những thứ đó. . . Tạm thời giao cho bọn đê xử lý, chờ sau này chúng ta cần, các đê trả lại cũng được.”

“Cám ơn đại ca chiếu cố, đại ca, huynh đối đãi với đê tốt như vậy, đê nhất định sẽ cố gắng làm việc, báo đáp cho huynh!” Triệu lão nhị mừng rỡ, cả Lý thị cũng kinh ngạc vài phần.

Mấy thứ này giao cho chi thứ hai xử lý, Triệu Tương Nghi yên tâm, mấy năm nay, quan hệ giữa nhị phòng và đại phòng càng thêm khăng khít, hơn nữa còn giúp đại phòng đem ruộng đất dưới nông thôn xử lý tốt, cũng miễn đi một phần lo lắng của đại phòng ở quê nhà.

Thật ra, giao những thứ này cho nhị phòng là một điều cực kỳ sáng suốt, nếu như không chính thức giao cho nhị phòng, đến lúc đó không minh bạch, vạn nhất bị bọn tiểu nhân ở tam phòng chiếm lấy, chính là tổn thất à!

Triệu Tương Nghi vui đầu suy nghĩ về quyết định của phụ thân, lại một nữa thấy phụ thân là một nam nhân sáng suốt, mấy năm nay ngày càng xuất sắc.

Đều nói nghịch cảnh khiến người ta trưởng thành, lời này nói không sai.

Chương 179: Triệu lão tam gặp rắc rối

Đang lúc mọi người thảo luận sôi nổi, Triệu Nguyệt Cẩm áp úng đứng dậy, thấy mọi người còn đắm chìm trong sự hưng phấn, nàng nắm thật chặt mười ngón tay, bộ dáng sầu mi khổ não vô cùng.

Nhâm thị thấy biểu tình đầy khó xử trên mặt em chồng, quan tâm hỏi: “Nguyệt Cẩm, mọi người muốn nói gì với mọi người ư?”

“Mọi...” Thấy có người hỏi, Triệu Nguyệt Cẩm ngẩng đầu, lời nói đến khoé miệng liền dừng lại, chỉ thấy nàng mím môi thật chặt, lo lắng.

“Cảm thấy không khoẻ ư?” Triệu Tín Lương nhảy cảm hỏi.

Hình như đã thật lâu rồi hẳn không nhìn thấy mọi người bày ra thần tình như thế, ngoại trừ ở Trương gia năm đó... Nghĩ đến hồi ức không mấy tốt đẹp kia, Triệu Tín Lương đến nay nhớ lại vẫn sợ hãi trong lòng.

“Cứ nói đi.” Tim Triệu Nguyệt Cẩm như treo ngược, đơn giản thốt ra, “Đại ca, mọi người không muốn ở trong thôn nữa, mọi người muốn theo huynh lên trấn ở... Mọi người biết là không phải, nhưng mà xin đại ca và đại tẩu hãy thông cảm cho mọi người. Mọi người có thể làm bất cứ việc gì, chỉ cần hai người hãy thu lưu mẹ con mọi người.”

Triệu Nguyệt Cẩm hôm nay không còn là cô bé nhát gan như trước nữa, có chuyện gì cũng đều giấu kín, mấy năm nay tôi luyện, lại một mình chăm sóc Triệu Mẫn Mẫn, đối diện với những lời chỉ trích trong thôn, nàng đã nhận thức được rằng, nếu muốn hài tử sau này sống tốt, không bị người ta khi dễ thì phải nàng phải trở nên mạnh mẽ, trở thành chỗ dựa lớn cho con gái.

“Ở đây không tốt sao?” Triệu Tín Lương nhíu mày hỏi ngược lại.

Triệu Nguyệt Cẩm cúi đầu, bất an, mười ngón tay giao nhau, chỉ trong chốc lát, mới ở trước mặt mọi người nói ra lo lắng của mình: “Là Trương gia bên kia...”

“Bọn họ lại tới tìm mọi người đúng không?!” Triệu Tín Lương đột nhiên tức giận nói.

Triệu Nguyệt Cẩm thở dài, sau đó ôm Triệu Mẫn Mẫn, vuốt tóc con bé: “Nhà họ thực sự quá buồn cười, nhìn thấy Mẫn Mẫn là xem như ôn thân tránh còn không kịp, giờ lại đến khen con bé, họ thấy đại ca làm ăn trên trấn ngày càng phát đạt, cho nên mặt dày muốn đem Mẫn Mẫn về nuôi.”

“Cháu thấy bọn họ làm vậy là muốn cô cô quay lại sống cùng với tên vô liêm sỉ kia đi? Sau đó dựa vào quan hệ thân thích mà đòi nhà cháu giúp đỡ, muốn hưởng chỗ tốt, dù sao nhà chúng ta không thể không cho bọn họ mặt mũi, cũng phải nhìn sắc mặt cô cô mà giúp đỡ.” Triệu Hoàng Lâm nghe vậy, lạnh lùng nói.

“Hay, ca ca nói quá đúng, trước đây Mẫn Mẫn vừa ra đời, sao không

thấy bọn họ yêu thương con bé đâu? Đúng là tiểu nhân nịnh hót.” Triệu Tương Nghi dựa vào trong lòng Nhâm thị rầu rĩ nói. Có thể nói bây giờ nàng cực kỳ ghét Triệu gia thôn này. Nếu không phải ở đây có thân nhân của nàng, trăm triệu lần nàng sẽ không về đây. Ai nói người nhà nông đều là người chất phác? Mỗi nơi đều có những trường hợp đặc biệt, không có gì là hoàn mỹ hết. So sánh hai nơi, nàng thấy trấn Thanh Hà càng giống như nhà của nàng hơn, người nhà và bằng hữu nàng đều ở đó.

Lúc vừa đến đây, Triệu Tương Nghi quyết tâm sống thật tốt trong một gia đình nhà nông, khi đó nàng đối với cuộc sống nông thôn tràn đầy hy vọng. Nhưng từng bước từng bước đến hiện tại, Triệu Tương Nghi thấy mình thay đổi quá lớn. Bây giờ bảo nàng quay về Triệu gia thôn mà sống, nàng thật không muốn. Mỗi ngày phải nhìn những chuyện lông gà vỏ tỏi này cũng thật phiền, cuộc sống tẻ như vậy làm nàng mệt mỏi quá nhiều. Chẳng bằng nửa năm sống ở trấn Thanh Hà thản nhiên, nhàn nhạ.

Bây giờ nàng đã nghĩ thông rồi, chỉ cần bình an sống qua ngày, ở cùng người nhà an hưởng hạnh phúc, ở đâu cũng là cuộc sống điền viên ấm áp không phải sao!

Đạo lý này giống với câu ‘Ở ẩn nơi thâm sâu’ cũng đồng nghĩa.

Nàng thất thần một lúc, mới có người nói tiếp.

“Thật không biết xấu hổ, muốn đánh chủ ý lên người Mẫn Mẫn nữa chứ, trước kia bên đó chẳng để ý gì đến con bé. Ta thấy nếu khi đó nhà chúng ta không cường ngạnh đem con bé về nuôi, thì không bao lâu, con bé cũng bị họ lấn qua lấn lại đến chết. giờ họ thấy nhà chúng ta phát đạt, nên nghĩ muốn tiếp cận làm thân, muốn ngồi mát ăn bát vàng, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy?!” Triệu lão nhị cả giận nói.

“Nguyệt Cầm, chuyện lớn như vậy, sao muội không nói sớm cho mọi người biết, dù sao nhị ca muội vẫn còn ở trong thôn, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ.” Lý thị kéo tay Triệu lão nhị, lo lắng nhìn Triệu Nguyệt Cầm.

Cùng lúc đó, Triệu lão gia tử tẩu thuốc nói: “Đúng vậy Nguyệt Cầm, có chuyện gì cứ nói ra, người một nhà cùng nhau bàn bạc mà giải quyết, một mình con có thể làm gì?”

“Không có chuyện gì, bọn họ... đến đây dựa một hai lần đều thất bại mà quay về.” Triệu Nguyệt Cầm ôm chặt con gái, “Con bây giờ sống rất tốt, thật sự đó, ít ra mọi người đã cứu con từ nơi quái quỷ đó. Con bây giờ không cần gì hết, hỉ cần Mẫn Mẫn mà thôi, một mình con ứng phó với bọn họ cũng không có khó, nhưng con sợ bọn họ vẫn không có hết hy vọng, vạn nhất đem chủ ý đánh lên người Mẫn Mẫn, âm thầm nói lời ngon ngọt dụ con bé... Mẫn Mẫn từ nhỏ thiếu tình thương của cha, tiểu hài tử thì biết gì, không chừng bị bên đó dụ dỗ.... Đến lúc đó, Mẫn Mẫn sẽ cam tâm tình nguyện đi theo bọn họ về Trương gia, con sẽ đau đến chết mất... Nói không chừng vì hài tử, con sẽ nhân nhượng mà về cùng với họ... Con không muốn mình và

Mẫn Mẫn về nơi địa ngục đó đâu, cho nên xin đại ca và đại tẩu hãy thu lưu muội? Để muội theo hai người lên trần, cách nơi này thật xa, có hai người giúp đỡ, người Trương gia bên kia không dám làm càn.”

“Ta thấy Nguyệt Cầm nói rất có lý.” Nhâm thị cũng biết chút ít về chuyện cũ của Triệu Nguyệt Cầm, vì vậy giờ hai tay tán thành ý kiến của Triệu Nguyệt Cầm.

Phương thị lúc này có vài phần men say, nghe con gái nói xong, lệ liền tuôn, một câu nói cũng nói không nên lời, chỉ vuốt tóc mai Triệu Nguyệt Cầm yên lặng khóc.

“Nương, con không sao, một chút cũng không sao. Chỉ cần có Mẫn Mẫn ở bên cạnh, con cũng không cần gì khác.” Triệu Nguyệt Cầm ngược lại an ủi Phương thị.

Triệu Tín Lương hơn hờ nhìn muội muội ăn nói chững chạc, nghĩ vài năm qua, muội muội đã có những biến hoá thật lớn, những thông khổ, chuyện không tốt muội gặp phải, không biết là chuyện xấu hay là chuyện tốt đây... Chí ít, trải qua những chuyện đó, muội muội đã dần trưởng thành, trở nên dũng cảm, có chủ đích.

“Nhà rất lớn, nếu muội muốn có thể theo cùng, dù sao đại tẩu muội phải ở nhà một mình xử lý gia vụ, cũng không ổn, có muội đi theo vừa lúc có thể bồi đại tẩu muội, hơn nữa có Mẫn Mẫn, Trương Nghi cũng không cô đơn. “Triệu Tín Lương thành khẩn nhìn Triệu Nguyệt Cầm, đồng ý với thỉnh cầu của nàng.

Triệu Nguyệt Cầm mừng rỡ, nếu không phải Phương thị ngăn cản, nàng đã quỳ xuống dập đầu cảm tạ đại ca rồi, cả đời này, nàng nhận rất nhiều ân tình từ nhà đại ca.

“Việc nặng nhọc gì muội cũng có thể làm, mọi người có gì muốn muội giúp, chỉ cần trong vòng khả năng, muội nhất định sẽ làm được.” Triệu Nguyệt Cầm mừng rỡ ôm hài tử, ngẩng đầu nhìn Nhâm thị và Triệu Tín Lương nói.

“Lại nói những lời ngu ngốc rồi, đến lúc đó trong nhà sẽ mua một vài nha hoàn, bà tử, muội có thể làm việc gì?” Nhâm thị vỗ nhẹ người Triệu Trương Nghi dỗ ngủ, vừa mỉm cười nói với Triệu Nguyệt Cầm.

“Đại tẩu... Cảm ơn tẩu!” Triệu Nguyệt Cầm cảm kích nói.

Mọi người vì chuyện mà Triệu Nguyệt Cầm mới vừa nói lúc nãy, mà hàn huyên rất lâu, Triệu lão nhị và Triệu lão gia tử có chút ngòai không yên, nếu không phải mọi người ngăn cản, sợ rằng hai người đã chạy đến trương gia quậy rồi.

Đêm đã khuya, ánh trăng chiếu sáng trên bầu trời, mọi người cũng không còn tâm tư ngắm trăng nữa, đều tản đi hết.

Triệu Trương Nghi nằm ngủ trong lòng Nhâm thị, trừ việc từng ngủ trong lòng Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm ra, nàng chưa bao giờ cảm gai l c được

việc có mẫu thân thương thế này.

Mặc dù tuổi thật của Triệu Tương Nghi đã hơn hai mươi tuổi rồi, nhưng dưới tình cảnh này, vẫn không khỏi dao động. Nàng từ nhỏ đã thiếu hụt tình thương, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng thế, bây giờ được Nhâm thị ân nhu quan tâm đến, nàng cảm thấy thật ấm áp.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi ngủ ngon đến khi tỉnh lại, mới phát hiện mọi người đều dậy hết rồi. Tâm trạng không khỏi buồn bực, ở trấn Thanh Hà lâu quá rồi, giờ nàng dưỡng thành thói quen ngủ nướng.

“Giường ở nhật thật thoải mái, nên mình mới ngủ say như vậy.” Lúc ăn điểm tâm, nhìn mọi người đợi mình ăn xong mới lên đường, Triệu Tương Nghi áp lực cực lớn lắm bầm nói.

“Tương Nghi, không sao đâu, hiếm có khi có thể buông lỏng tâm tình, ngủ lâu một chút cũng tốt mà.” Nhâm thị cười khanh khách đưa một đĩa bánh rán cho nàng, sau đó trêu ghẹo, “Chẳng qua, giường trong nhà mới phải làm thật thoải mái một chút, nếu không con lại la hét muốn về thôn thì làm sao bây giờ?”

“Không đâu, cha mẹ và cả ca ở đây thì con ở đó.” Triệu Tương Nghi ngẩng đầu, nhìn Nhâm thị mỉm cười.

Nhâm thị chỉ muốn trêu Triệu Tương Nghi một chút thôi, nhưng nghe Triệu Tương Nghi trả lời như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người, lúc phục hồi tinh thần lại mới đẩy nhẹ Triệu Tín Lương: “Chàng xem, con gái chúng ta hiểu chuyện chưa kia.”

Một câu ‘con gái chúng ta’, làm Phương thị cười híp hai mắt, xáp lại gần Triệu lão gia tử cười nói: “Xem ra cuối cùng đại phòng cũng cưới được một tân nương tử đoan trang rồi, ta thấy con dâu này rất được nha!”

“Ta cũng nghĩ vậy!” Triệu lão gia tử vui vẻ phụ họa theo.

Nhị lão nói chuyện rất nhỏ, nhưng người ngồi cùng bàn cũng nghe thấy, Nhâm thị đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Tiểu muội, ăn sáng xong, rồi xem xem có thích cái gì thì mang đi theo luôn, vài ngày nữa nhị thúc chuyển qua đây rồi, miễn cho muội để quên đồ ở đây thì nhị thúc phải lên trấn đưa đồ cho muội.” Triệu Hoàng Lâm ngồi ở một bên đọc sách, thấy người trong nhà hoà thuận vui vẻ, cũng đặt sách xuống, dặn dò tiểu muội.

“Ừ, vậy mọi người cho muội chút thời gian là được.” Triệu Tương Nghi vừa ăn bánh rán, vừa trả lời.

Chờ Triệu Tương Nghi ăn xong điểm tâm quay về phòng kiểm tra lại, phát hiện trừ những món đồ chơi ra, cũng không có gì cần đem theo, đều là những gia cụ thật lớn, những thứ này để lại cho nhị phòng sẽ tốt hơn, miễn cho họ phải đi mua.

Còn mấy thứ đồ chơi, có một con búp bê gỗ tử đàn do Bùi Tử Quân tặng cho nàng lúc trước, nhớ lúc đó ca ca Triệu Hoàng Lâm, còn có Triệu Tương

Liên và Triệu Hoàng Nhân mỗi người đều có một con. Chỉ kỳ quái ở chỗ, búp bê của bọn họ đều giống nhau, còn trong tay Bùi Tử Quân lại là một búp bê bé gái tinh xảo.

Triệu Tương Nghi muốn mang nó theo, là vì trước kia nhà nàng vì kiếm kè sinh nhai mới ở trên trần, khi đó cũng không biết sẽ phát triển như bây giờ, nói không chừng lúc nào sẽ trở lại cũng chưa biết, nếu mang đi, vạn nhất dọn nhà, sợ ý làm rơi thì không thể tìm về được. Bây giờ khác rồi, nhà nàng đã mau nhà trên trần, sau này sẽ ở lại trên trần, đem búp bê gỗ này đi, vừa lúc có thể giữ bên người.

Sau khi sắp xếp xong, mọi người từ biệt nhị phòng rồi lên đường, ngồi xe ngựa về trần.

Mấy ngày sau đó, nhị phòng bắt đầu chuẩn bị dọn sang nhà của đại phòng mà ở, bởi vì việc chuyển đi này nhị phòng làm lạng lẽ, nên mọi người trong thôn lẫn người ở tam phòng vẫn không biết.

Chờ khi nhị phòng đã chuyển hết qua nhà mới, người trong tam phòng mới biết, liền nổi trận lôi đình!

Triệu lão tam không cam lòng bởi an bài của Triệu Tín Lương, đều là huynh đệ, tại sao nhà lão nhị lại nhận nhiều thứ tốt hơn so với nhà hắn, hắn là thâm giúp đỡ nhị phòng còn tình cảnh tam phòng như vậy cứ làm như không thấy rồi. Thật tàn nhẫn, một chút thân tình cũng không để ý.

Lục thị cũng giận, thứ nhất đại phòng không đem tam phòng để vào mắt, giấc mộng muốn dựa vào đại phòng để tam phòng hưởng chỗ tốt đã tan vỡ... Thứ hai, nàng ta giận vì tối hôm qua Triệu Hoàng Lâm chế nhạo nàng ta, hài tử có thể nói vậy không phải là ý của người lớn chứ là gì, nhất định là người lớn trong nhà dạy bọn chúng nên bọn chúng mới nói vậy, nghĩ đến việc đại phòng không xem người trong tam phòng thành người nhà, mặc dù ngoài miệng nói thế so với việc xướng để nghe hơn.

Như vậy, như vậy ở tại chỗ này còn có ý nghĩa gì. Không chỉ chịu uỷ khuất, còn phải gồng lưng nuôi hai đứa con của chồng, ngẫm lại, nàng ta ca2ngt háy hối hận khi gả vào nhà này. Cảm thấy mình xui tám đời.

Hai người vì buồn bực trong lòng, mà ở ngoài sân ồn ào một trận, đem cả nhà náo động gà bay chó sủa.

Cuối cùng, cũng không biết Lục thị khích tướng Triệu lão tam thế nào, mà Triệu lão tam mang theo tức giận hành hung Lục thị, sau đó tức giận đến nhà của đại phòng ở Triệu gia thôn.

Bên này, người nhị phòng đang toàn tâm toàn ý dọn dẹp nhà mới, chưa từng nghĩ tới Triệu lão tam lại đột nhiên tìm tới cửa. . .

Cũng may Triệu lão nhị bởi vì sợ Lý thị mang thai khổ cực, cho nên ở lại quét dọn, không có xuống đồng làm việc. Lúc này Triệu lão tam bỗng nhiên đá cửa đi vào, trong nhà cũng có nam nhân để ứng đối.

“Người uống nhiều rượu rồi đến đây làm loạn à?” Triệu lão nhị không

thích nhìn Triệu lão tam, từ lúc Lục thị vào cửa, không ngừng gây khó dễ cho Lý thị, mang đến không ít phiền phức, cho nên Triệu lão nhị đối với người đệ đệ này cũng dần tâm lạnh, trừ vài lần tiếp tế bên ngoài, những lần khác cũng không thèm để ý đến Triệu lão tam.

Mà Triệu lão tam cũng ngu xuẩn, căn bản không biết ai đối tốt với mình, cho dù Triệu Tín Lương cho hắn ngân lượng để bắt đầu lại từ đầu, hay Triệu lão nhị không ít lần giúp đỡ, hết thấy hắn đều không quan tâm và coi việc người ta giúp đỡ mình là việc hiển nhiên.

Người như vậy, ai ở cùng với hắn một thời gian cũng ghét!

“Ta không có uống rượu!” Triệu lão tam đứng ở trước cửa cất cao giọng nói, Lý thị thấy thế, nhanh chóng mang Triệu Hoảng Tuấn lên lầu hai, nàng hiện tại đang mang thai, cũng không phải lần đầu tiên tại sao lại thấy rất khó chịu, cũng không thể nghe được tranh cãi âm ỉ.

“Ta chỉ là muốn tới hỏi người một câu, vì sao lại chuyển đến đây hả? Có đúng là đại ca mua được nhà trên trấn rồi, nên mới cho người căn nhà này phải không?! Vậy sao được, đều là huynh đệ, nếu như người được chuyển đến đây ở thì ta cũng có thể chuyển đến đây mà, mỗi nhà chúng ta phân một nửa!” Triệu lão tam không biết liêm sỉ la hét, Lý thị ở lầu hai mơ hồ nghe thấy được, không khỏi tức giận đến buồn cười, trên đời này có người nào mặt dày như hắn không? Một chút cũng không hiểu.

“Người có biết mình đang nói gì không?” Triệu lão nhị ngăn hắn ở ngoài cửa, không cho hắn vào, “Không phải trước đây đại ca cho người không ít chỗ tốt ư? Ta có vì thế mà ở trước mặt người nói gì chưa? Người không thể vì lợi ích trước mắt mà quên đi người đã đối xử tốt với người. Người mỗi ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, gia nghiệp có lớn đến mấy giao vào tay người nó cũng lãng phí thôi, sớm muộn cũng bị người tiêu xài hết!”

“Đừng có giảng đạo với ta! Ta hỏi người, nhà này bây giờ có thuộc về người không?!” Mặt Triệu lão tam đỏ lên vì tức giận, hai tay nắm chặt trong tay áo.

“Đại ca đồng ý cho nhà ta dọn vào ở trước, không có kỳ hạn, chờ bọn họ ở bên ngoài cảm thấy mệt mỏi có thể về đây, nhà này sẽ trao trả lại. Ta nói xong rồi, người có thể đi, đừng có ở đây quấy rầy cuộc sống yên ổn của nhà ta nữa, người muốn chơi gì thì chơi đừng có phá hư cửa nhà ta.” Triệu lão nhị dứt lời, thân thủ đẩy Triệu lão tam ra ngoài.

Nhưng Triệu lão tam lại tức giận: “Người nói như vậy ta có thể tin tưởng không?! Ta phải nghe chính miệng đại ca nói, ta sẽ không tin lời người nói đâu! Theo ta thấy, rõ ràng là người thấy đại ca mang theo cha mẹ và Nguyệt Cẩm đi về trấn, thừa dịp nhà này không có ai nên mang người nhà vào đây chiếm lấy. Dù sao đại ca không biết, các người trước hết sống ở đây, mà đại ca dễ nói chuyện, chờ đại ca về phát hiện, cũng sẽ không đuổi người ra ngoài. Phi, thật không biết xấu hổ!”

“Người nói cái gì đó, muốn chết!” Triệu lão nhị tức giận, hai mắt đỏ lên, nắm chặt nắm đấm đánh Triệu lão tam

Triệu lão tam đang chờ đối phương cùng mình nháo, thấy thế cũng giơ tay giơ chân đánh trả, hai người tự đánh nhau, dần dần trở nên chật vật.

Lý thị ôm hài tử ở trên lầu nghe được, thấy không ổn, cuối cùng không yên lòng, Vì vậy để Triệu Hoàng Tuấn ở trên lầu một mình, còn mình thì cẩn thận xuống lầu.

Vừa mới đi trên bậc thang, Lý thị đã nghe thấy tiếng hai huynh đệ đánh nhau, trong lòng lo lắng, vội khuyên can: “Đừng đánh nữa. Có chuyện gì thì từ từ giải quyết, đều là huynh đệ với nhau mà.”

“Ta phi, ai là huynh đệ với nhà ngươi! Các ngươi coi ta là huynh đệ sao! Đều giả nhân giả nghĩa hết. Các ngươi nếu coi ta là huynh đệ, sao lại không cho ta dọn vào đây ở!” Triệu lão tam vừa đánh nhau với Triệu lão nhị, vừa mắng chửi.

Lý thị nghe được nhieu mày, nàng bây giờ có thai, không thể chạy đến ngăn cản hai huynh đệ được.

“Nàng lên trước đi, ở đây đã có ta.” Triệu lão nhị tạm thời chế trụ được Triệu lão tam, không quên quay đầu lại hướng Lý thị hô

Lý thị chân chờ, vừa định xoay người lên lầu, đã thấy Triệu lão tam đột nhiên dùng hết lực đẩy Triệu lão nhị, một bước xông đến bắt lấy Lý thị: “Người còn muốn chạy! Người là đàn bà thôi! Nếu không phải người mỗi ngày ở trước mặt cha mẹ nói bậy, thì sao cha mẹ không chịu gặp ta! Nếu không phải người mỗi ngày xúi giục nhị ca ta, thì sao nhị ca ta không chịu giúp đỡ ta?!”

Lý thị sợ đến tim và mật muốn rớt ra, mặt nhất thời tái nhợt.

“Người mau buông nàng ra!” Triệu lão nhị cũng căng thẳng, lập tức xông về phía trước hô

Thế nhưng, còn không chờ hẳn chạy đến tách hai người ra, thì Triệu lão tam đã đẩy ngã Lý thị xuống đất, Lý thị hoảng sợ đưa tay che bụng mình, kinh hãi kêu lớn.

“Súc sinh!” Triệu lão nhị hai tay run đánh Triệu lão tam một bạt tai, “Nàng đang mang thai đó!”

Dứt lời, liền ôm lấy Lý thị, miễn cưỡng nở nụ cười: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì!! Ôn thúc ở đây không xa, ta sẽ mang nàng đến chỗ thúc ấy, nhất định không có việc gì!”

Triệu lão tam bói rồi.

Kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn, hẳn (TLT) cũng không biết Lý thị mang thai!

Quả thật, chuyện Lý thị mang thai chỉ mấy ngày mới biết, thừa dịp Tết Trung Thu mọi người về, mới nói cho mọi người biết, muốn mọi người vui vẻ một phen.

Nhưng ngày ấy trừ ra nói cho Phương thị, còn có Triệu Tương Nghi thì chưa ai biết, Triệu Tín Lương đột nhiên tuyên bố muốn đem nhà cho nhị phòng dọn sang ở, làm cho Lý thị vì vui mừng mà quên mất, nên không nói cho mọi người biết.

“Ta, ta nếu như biết trong bụng tâu ấy có hài tử, ta sẽ không dám đây...” Triệu lão tam nhìn Lý thị nhắm chặt hai mắt, mặt mày trắng bệch, nhất thời luống cuống.

“Cút ngay!” Triệu lão nhị ôm vợ chạy ra ngoài.

Đợi Triệu lão nhị đi xa, Triệu lão tam thất hồn lạc phách phát hiện trên thang lầu có vết máu đậm vào mắt hấn.

“Ta đã gây họa. . .” Triệu lão tam hoảng sợ ôm đầu của mình, “Trời ơi, nếu xảy ra chuyện, nhị ca khẳng định sẽ không bỏ qua cho ta!”

Triệu lão tam càng nghĩ càng sợ, cuối cùng tông cửa xông ra, chạy về nhà mình.

bên này, Lục thị đang ngồi ở trong phòng bôi thuốc lên vết thương, chợt thấy Triệu lão tam đã trở về, Lục thị không bỏ qua nào loạn tiếp: “Ông trời ơi, sao tôi sống được đây hả trời, sao ông không đánh chết tôi luôn đi.”

“Đừng làm phiền nữa!” Triệu lão tam cả người run run hét vào mặt Lục thị

“Làm sao vậy?” Hấn là bị Triệu Tín Lương đánh, Lục thị không khỏi khiếp sợ hỏi một câu.

Triệu lão tam cảm thấy lo lắng, ở trong phòng đi qua đi lại, không bao lâu cuối cùng ngồi ở trước mặt Lục thị, hoảng sợ nói: “Ta, ta đã gây họa, ta không biết Nhị tâu có thai... Ta sợ ý một chút, đây tâu ấy ngã!”

Chương 180: Tam phòng diễn khổ nhục kế

“Cái gì? !” Lục thị nghe xong cũng hoảng sợ, nàng ta biết nhị lão Triệu gia xưa nay luôn thương yêu hài tử, mặc kệ là nam nữ, đều thương như nhau. Bây giờ lý thị lại mang thai, còn bị Triệu lão tam đẩy ngã, nếu đưa bé trong bụng xảy ra chuyện gì, tam phòng bọn họ sẽ sống sao đây?!

“Ta vốn không biết nhị tẩu mang thai, nếu ta sớm biết, nhất định sẽ cách xa ra, làm sao dám đẩy tẩu ấy?!” Triệu lão tam sàu mi khổ não nói.

“Nàng ta cũng thật là, lại không nói cho mọi người biết, còn giấu kỹ như vậy.” Lục thị nhú mày nhưng sau đó giãn ra, có chút hả hê nói.

“Ai nha, người còn nói bậy gì đó, nếu như đưa bé trong bụng nhị tẩu mà có chuyện gì, không riêng gì ta, ngay cả người cũng không thoát khỏi liên quan. Tính tình nhị ca ta, người cũng biết rồi đấy, nhìn thì rất tốt, nhưng nếu vợ và con mà xảy ra chuyện, nhị ca tuyệt đối không bỏ qua. Bây giờ mau mau nghĩ cách giúp ta qua một ải này đi!” Triệu lão tam hoảng loạn nói.

“Giờ có thể làm gì đây? Chỉ có thể mặc cho số phận mà thôi. Lẽ nào người cho rằng, hài tử không có việc gì, nhị ca người sẽ buông tha cho người? Mặc kệ hài tử có làm sao hay không, hôm nay người đánh nhị tẩu là không đúng, người làm như vậy, chỉ làm nhị ca càng thêm chán ghét người, hận người.” Lục thị hứ một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói, “Ai bảo hôm nay người đánh ta làm chi? Nếu như ta mà ở đó, không chừng còn có thể ngăn người, đến lúc đó cũng sẽ không xảy ra chuyện này.”

“Vậy bây giờ rốt cuộc làm sao đây? ! Lẽ nào người muốn thủ tiết sao!” Triệu lão tam đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Lục thị hung tợn mắng một câu.

Lục thị không cam lòng liếc Triệu lão tam, sau đó lấp bắp nói: “Người xem bộ dáng này của người đi, còn muốn ta nghĩ cách cho người ư?”

“Ta thấy người thật sự quên trận đánh vừa rồi!” Triệu lão tam giờ nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng, mặc kệ thế nào, mắt thấy sẽ đánh Lục thị lần thứ hai, Lục thị vội vàng né sang một bên, vội vàng nói:

“Nếu như người đánh chết ta, chẳng phải sẽ có thêm tội danh ư? Đem ta đánh chết, để xem có ai giúp người nghĩ cách.”

“Vậy người mau nói đi! Ôn thúc bên kia rất nhanh sẽ truyền tin tức đến, nếu như chân mạch biết không còn hài tử nữa, nhị ca nhất định sẽ tìm tới cửa liều mạng với ta!” Triệu lão tam gấp đến độ ngồi xuống ghé lần nữa, lắc hai vai Lục thị.

Lục thị bị hấn lắc đến choáng đầu hoa mắt, trấn định lại một lúc, mới oán trách: “Nếu người không phải là trượng phu ta, thì ta sẽ không tiếp tay làm chuyện xấu này.”

Dứt lời, Lục thị xấp lại gần Triệu lão tam, đem kế hoạch nói nhỏ cho hắn nghe.

Triệu lão tam nghe xong, bộ dáng không tình nguyện làm, Lục thị quay mặt qua chỗ khác: “Nếu như sợ đau, không muốn làm cũng được, vậy người chờ nhị ca tìm đến cửa tính số người đi, đến lúc đó sợ rằng không có đau như vậy đâu.”

“Được, được, được! Xem như hôm nay ta không may đi!” Triệu lão tam chân chờ chỉ chốc lát, cuối cùng phát tay một cái phiến nảo nói.

Lão Ôn bên này, Triệu lão nhị cực kỳ lo lắng nhìn theo Lý thị, mặt hắn tái nhợt, Triệu lão nhị cảm thấy đau như có một cây kiếm đâm vào tim vậy, trong mắt đầy sợ hãi, nhiều hơn là hổ thẹn.

Hắn vẫn liên tục nói xin lỗi Lý thị, nói mình không bảo vệ nàng và hài tử tốt...

Lý thị rơi vào tình trạng nửa hôn mê, trong lúc hôn mê, nước mắt không kiềm được chảy ra.

Lão Ôn nấu thuốc cho Lý thị, chờ thuốc nấu xong, ông không để ý đến chén thuốc nóng trên tay, mà đưa cho Triệu lão nhị đang ngồi đó: “Mau thừa dịp còn nóng cho vợ con uống, may mà con đem đưa người đến nhanh, cố gắng còn cứu được!”

Triệu lão nhị vừa nghe lão Ôn nói, trong lòng dấy lên hy vọng, nhận lấy chén thuốc nóng hồi, cẩn thận thổi, từng miếng từng miếng dứt cho Lý thị.

Lý thị uống thuốc xong an ổn ngủ.

Triệu lão nhị lòng nóng như lửa đốt, nhưng lão Ôn nhìn khí sắc trên mặt Lý thị, cẩn thận bắt mạch cho nàng, sau đó mới hướng Triệu lão nhị gật đầu: “Thân thể không sao nữa, hài tử vẫn còn, chỉ là sau này phải cẩn thận hơn. Nhất là trong lúc vợ con mang thai ..con cũng đừng để cho vợ con xuống ruộng làm việc nặng, mang thai đã cực khổ, bây giờ còn gặp chuyện này, nếu còn làm việc vất vả, sẽ khó giữ được hài tử.”

“Cảm tạ tạ Ôn thúc! Hài tử và người lớn không có chuyện gì, thật quá tốt!” Triệu lão nhị không ngờ hài tử còn giữ được, bởi vì tin tốt này mà vui vẻ.

“Đối với ta còn nói cảm ơn cái gì?” Lão Ôn cười hốt thuốc cho Lý thị, vừa bốc thuốc vừa dặn Triệu lão nhị, “Ta thấy con đến đây ở, sau này hai nhà chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên. Thuốc này mỗi ngày con sắc cho vợ con uống, mấy ngày sau, có thời gian thì dẫn vợ đến đây ta bắt mạch cho. Nếu lo lắng, thì bớt chút thời gian đưa vợ con lên trấn tìm một đại phu phụ khoa [bác sĩ khoa sản] chẩn xem, dù sao ta chỉ là một lang trung thôn dã, cũng không có chuyên về phụ khoa, y thuật trên phương diện này không nhiều.”

“Ôn thúc khiêm tốn rồi! Con không tin thúc thì tin ai, hôm nay không phải thúc xuất thủ cứu giúp, vợ con và đứa nhỏ không chừng đều gặp chuyện không may.” Triệu lão nhị nói cảm tạ.

Sợ bóng sợ gió một hồi, chuyển nguy thành an, Triệu lão nhị vốn như

dây đàn căng ra cũng thả lỏng , tâm tình hẳn tốt lên không ít.

Lúc này, hẳn mới nhớ đến người gây họa là Triệu lão tam

Thả lỏng nắm đấm nắm chặt ra.

“Ôn thúc, đây là tiền thuốc men, hôm nay chân thành cảm ơn thúc đã giúp đỡ!” Triệu lão nhị vội vã đưa tiền, sắp xếp xong, mới mang vài thang thuốc, cẩn thận ôm Lý thị về nhà.

Triệu Hoàng Tuấn đang một mình ngồi trên bậc thang kinh ngạc nhìn vết máu, sợ đến hồn phi phách tán!

Vừa thấy cha mẹ trở về, mới từ trong kinh hách hồi hồn lại, chạy tới chỗ cha mẹ khóc to một hồi: “Cha! Nương làm sao vậy! Nương làm sao vậy!”

Triệu lão nhị thấy con như thế, rất đau lòng, khuyên con trai: “Hoàng Tuấn ngoan, nương con giờ rất mệt, con đừng làm phiền nương, để cho nương nghỉ ngơi. Ngoan, đừng khóc.”

“Nhưng nương chảy thật nhiều máu, đó là máu của nương đúng không!” Triệu Hoàng Tuấn vừa khóc vừa kéo, chỉ vào vết máu, hoảng sợ nói.

Triệu lão nhị vừa nhìn thấy bậc thang nhiễm máu, liền nghĩ đến Triệu lão tam gây họa, lúc này, hẳn ngay cả ý nghĩ muốn đánh chết Triệu lão tam đều có!

Tên khốn đó, mặc dù không biết vợ hẳn mang thai, nhưng hẳn ta vẫn dám ra tay với nàng.

“Hoàng Tuấn, nương có làm điếm tâm để ở trù phòng, con ăn một chút đi,cha giờ phải chăm sóc cho nương, không rảnh làm đồ ăn cho con,ngoan.” Triệu lão nhị an ủi con trai.

“Vâng, Hoàng Tuấn ngoan, Hoàng Tuấn đi ăn trước, sau đó sẽ trông nương.” Triệu Hoàng Tuấn dững cảm lau khô nước mắt, sau đó chạy đến trù phòng.

Mắt Triệu lão nhị nóng lên, nếu không phải cố nén, sợ rằng nước mắt đã sớm chảy.

Hắn không lên nữa, mà ôm Lý thị tạm thời đến phòng ngủ ở dưới, vì hẳn sợ trong lúc lên Lý thị sẽ run rẩy, nên hẳn không muốn gây thêm một nguy hiểm nào cho nàng.

Cẩn thận đặt Lý thị nằm trên giường, Triệu lão nhị chậm rãi ngồi xuống, cực kỳ đau lòng nắm tay Lý thị, trong mắt đầy áy náy: “Thật xin lỗi nàng... Mẹ đứa nhỏ, nếu như ta nhanh tay ngăn thẳng khốn đó lại, nàng sẽ không bị như vậy.”

Lý thị hôn mê một hồi lâu, ý thức khôi phục hơn phân nửa, lúc này yếu ớt tỉnh lại, hơi sử dụng lực nắm tay trượng phu: “Hài tử còn chứ?”

“Còn! Còn! Nàng và hài tử đều không sao hết!” Triệu lão nhị vội trả lời, để Lý thị an lòng.

“Chàng không gạt thiệp...” Tay Lý thị khẽ vuốt lên bụng mình, bụng nàng vẫn rất đau, lúc này nàng thực sự không dám trăm phần trăm khẳng

định, hài tử thực sự còn đang bụng của mình. . . Lại sợ trượng phu vì đề cho chính yên tâm nên mới nói dối mình.

Triệu lão nhị nghe vậy, lắc đầu như trống bỏi: “Không có! Ta nói đều là thật! Không tin chờ nàng khoẻ, sau đó hỏi Ôn thúc, thúc ấy nói hài tử không có chuyện gì, chỉ cần kiên trì uống thuốc thuốc điều dưỡng là được.”

Triệu lão nhị nói như vậy, Lý thị mới thả lòng tinh thần, chậm rãi thở một hơi

“Ôn thúc nói, nàng mang đứa nhỏ này rất khổ, hơn nữa hôm nay lại xảy ra chuyện, dặn ta rằng, sau này không để nàng làm việc cực nhọc. Cho nên, những chuyện trong ruộng để ta làm, những việc nặng trong nhà nàng cũng đừng động vào, chờ ta về làm, không thể để bản thân mình mệt được, phải vì hài tử mà suy nghĩ, biết không?”

Lý thị nhìn Triệu lão nhị nhàn nhạt cười, khẽ gật đầu một cái.

Thấy thê tử nhu thuận đáp ứng, Triệu lão nhị cực kỳ hài lòng.

Không bao lâu, Triệu Hoằng Tuấn nức nở vào phòng, vừa thấy Lý thị tỉnh, liền chạy tới nức nở nói: “Nương! Hù chết Hoằng Tuấn!”

“Con ngoan, nương không sao, đừng khóc.” Lý thị vươn tay ra, vô lực sờ sờ khuôn mặt đỏ hồng của Triệu Hoằng Tuấn

Không ngờ, tiểu tử này cư nhiên hung dữ nói: “Là tam thúc hại nương biến thành bộ dáng này, con đều nhìn thấy! Tam thúc hư! co ghét tam thúc!”

Lý thị kinh ngạc, nghiêng mặt sang một bên nhìn Triệu lão nhị

Triệu lão nhị sờ đầu Triệu Hoằng Tuấn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hoằng Tuấn nói một chút cũng không sai, vừa nãy ta thấy nàng gặp nguy hiểm, cho nên mới không thèm để ý đến hấn ta, bây giờ nàng không sao, ta muốn tìm đến cửa nhà hấn đòi lại công đạo cho nàng.”

Trong mắt Lý thị dần hiện lên một tia thù hận, nàng nắm thật chắc tay trượng phu nức nở nói: “Hài tử còn nhỏ như vậy, hấn cư nhiên cũng xuống tay cho bằng được, nếu như hôm nay hôm nay thiếp không mang thai, chuyện còn thể nói được, nhưng vừa nghĩ đến chuyện thiếu chút nữa con rời khỏi thiếp, tim thiếp đau như bị dao khoét! Cha đứa nhỏ, chúng ta nhất định phải đòi lại công đạo, bọn họ khi dễ thiếp không quản, nhưng động đến bọn nhỏ, thiếp trăm triệu lần không thể nhịn!”

“Ừ! Ta chờ nàng khoẻ lại, xác định không sao nữa sẽ tìm cái tên hỗn đản đó!” Triệu lão nhị giúp Lý thị vén tóc mai, “Không sao, nghỉ ngơi đi, ta đi làm đồ ăn cho nàng.”

“Hoằng Tuấn, con đi với cha, đừng làm phiền nương nghỉ ngơi.” Triệu lão nhị đứng dậy, nắm tay nhi tử rời đi.

“Con không đi, con muốn ở lại trông nương, vạn nhất tam thúc trở lại, con phải bảo vệ nương!” Triệu Hoằng Tuấn biu môi, bộ dáng không muốn đi cùng Triệu lão nhị

“Vậy để nó ở lại đây đi, hài tử còn nhỏ, hấn cũng bị làm cho sợ rồi.” Lý

thị rữ mi, thấp giọng nói.

“Tốt lắm, Hoàng Tuấn ở đây đi, nhưng phải nhớ, đừng có làm phiền nương nghỉ ngơi, biết không?” Triệu lão nhị sờ đầu Triệu Hoàng Tuấn, “Có vài phần giống ta, quả nhiên là con ta!”

Lý thị bị trượng phu chọc cười, vốn căng thẳng giờ cũng thả lỏng.

Ngày hôm sau, sức khoẻ Lý thị cũng tốt lên không ít, Triệu lão nhị liền tìm mấy phụ nhân có giao tình tốt với Lý thị đến nhà bồi Lý thị, còn nhờ người đến trấn trên đưa tin, đem việc này nói cho nhà Triệu Tín lương, còn mình thì khí thế hung hăng đến tam phòng bên kia.

Lục thị vừa thấy Triệu lão nhị đã tìm tới cửa, không khỏi sợ hãi, cũng may là trước đó có chuẩn bị tâm lý, bằng không còn không biết bị hù thành cái dạng gì.

“Lão tam đâu! Gọi hắn ra đây mau!” Triệu lão nhị vừa thấy Lục thị, cũng không có sắc mặt tốt, trực tiếp rống to.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Trong phòng Triệu tương Liên và Triệu Hoàng Nhân cũng chạy ra, nhìn thấy Triệu lão nhị hung thần ác sát, e ngại đứng một bên.

“Không được đứng không? Hảo! Ta tự mình vào tìm! Hôm nay ta phải đem hắn đánh cho xương cốt gãy hết mới thôi!” Hai mắt Triệu lão nhị đỏ sậm, thô bạo đẩy Lục thị ra, trực tiếp đi vào nhà.

Triệu tương Liên đứng ở ngoài cửa, thấy thế đột nhiên khóc lên: “Mẹ cháu ngày hôm qua đánh cha cháu, đánh rất nặng, nên hôm nay cha cháu không thể xuống giường được!”

Lục thị đứng ở phía sau Triệu lão nhị hài lòng, chính xác, Triệu lão tam bây giờ thương tích đầy mình, mặc dù thoạt nhìn không có nghiêm trọng như vậy, nhưng vài cái đánh này cũng xem như báo được thù cho Triệu lão nhị

“Nhị ca!” Lục thị nhanh chóng thu lại nụ cười giảo hoạt, tăng cước bộ đuổi theo ngăn lại, “Tương liên nói là sự thật! Không tin huynh vào nhìn một cái xem, chỉ là. . . Cầu nhị ca thủ hạ lưu tình, lưu lại cái mạng nhỏ cho cha hài tử?!”

“Ta không tin khổ nhục kế các ngươi diễn!” Triệu lão nhị hất tay Lục thị ra, thô bạo quát, Triệu Hoàng Nhân cũng bị dọa sợ, bật khóc, hơn nữa xoay người chạy ra ngoài, thằng nhỏ không muốn ở lại trong căn nhà này một khắc nào nữa.

Tim Lục thị đập nhanh, rất sợ Triệu lão nhị thực sự nhìn rõ kế mà mình cùng Triệu lão tam thương nghị, vội khóc nức nở cầu tình: “Hôm qua muội nghe cha hài tử nói, cũng tức giận đến phát cáu, nhin không được, đánh hắn một trận. Bây giờ hắn biết sai rồi, đang ở trong phòng sám hối, nhị ca tạm tha hắn lần này thôi?”

Trong lúc nói dối, Triệu lão nhị đã vào phòng

Quả nhiên thấy Triệu lão tam rằm rì nằm ở trên giường, trên mặt trên người tất cả đều là vết thương. Cựa kỳ kinh ngạc, càng hận Triệu lão tam hơn, không khỏi sợ hãi than Lục thị này ra tay đủ ác!

Lục thị thấy thân tình kinh ngạc trên mặt Triệu lão nhị, nhân lúc rên sất khi còn nóng nói: “Nhị ca huynh xem, cha hài tử đã biết sai rồi, huynh tạm tha cho hắn một lần đi! Hài tử. . . Hài tử hắn là không có gì đáng ngại?”

Triệu lão nhị siết thật chặt nắm tay, Lục thị nhắc tới hai chữ “Hài tử”, để xem hắn có phát cáu không. Nhưng thấy hắn cắn chặt hàm răng cơ hồ là từ trong kẽ răng nói những lời này : “Mặc kệ hài tử có sao không, ta cũng không thể buông tha cho hắn.”

Dứt lời, hắn đảo mắt đi tới trước mặt Triệu lão tam, cúi người thân thủ nắm chặt cầm Triệu lão tam, nơi nào cũng là những vết bầm đen, bị Triệu lão nhị nắm, càng đau hơn!

Vết thương trên mặt, cánh tay đều là thật, vì vậy Triệu lão tam mới đau như thế. Còn những chỗ khác ít nhiều đều làm giả, đây là khổ nhục kế Lục thị bày cho hắn, đánh cuộc xem Triệu lão nhị còn chút thân tình không.

“Nhị ca, đau... Có chuyện, có chuyện gì từ từ nói.” Triệu lão tam rên rỉ nói.

Trong lòng Triệu lão nhị rất tức giận, không khỏi gia tăng lực đạo: “Ta ở đây trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu như còn dám có lần sau, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Còn có, từ nay về sau, nhà các ngươi, là người lớn hay hài tử cũng đều cách xa nhà ta ra, ta Triệu Tín Hoa này coi như không có người huynh đệ này!”

“Nhị ca đừng nói như thế! Ai cũng có lúc phạm sai lầm không phải ư? Cũng không đến mức đoạn tuyệt tình huynh đệ như vậy chứ? này không phải nói bọn ta là người bất nghĩa sao!” Lục thị ở một bên nói giúp, mặc kệ có được hay không, nàng ta còn muốn có chút quan hệ với toàn gia, sau này còn có thể nhờ họ giúp đỡ dài dài.

“Đúng vậy. . . Nhị ca, đệ, đệ... Thực sự biết sai rồi. . . Hơn nữa trước đó đệ không biết nhị tẩu mang thai!” Triệu lão tam đau đến mặt mày méo mó, thấy Triệu lão nhị vẫn giữ chặt cầm không buông, liền liên tục nói lời xin lỗi.

“Hài tử rốt cuộc thế nào?” Lục thị cẩn thận hỏi

“Nếu không phải ta đưa người đi kịp thời, thiếu chút nữa tị đã xảy ra chuyện!” Nói đến đây, Triệu lão nhị tăng lực đạo trong tay, hầu như muốn đem cầm Triệu lão tam bóp nát, “Ngươi tên súc sinh này, cho dù ngươi không biết trong bụng nhị tẩu ngươi có hài tử, nhưng ngươi vẫn không tha cho nàng, nàng có lỗi gì, ngươi nói!”

Triệu lão tam đau đến nước mắt đều chảy ra, có thể nghe rất rõ trong miệng hắn ta có tiếng hàm răng kẽo kẹt, loại đau này khổ so với vết thương Lục thị tạo ra cho mình hôm qua càng đau hơn, Triệu lão tam đau đến không

chịu được nữa, khóc lóc cầu xin: “Nhị ca, nhị ca. . .Ca muốn làm gì đệ đầu . . . xin buông . . .Cầm đệ, đệ đau quá, thật không lừa ca. . .”

Hai mắt Triệu lão nhị như muốn phun lửa, hấn chậm rãi buông lỏng lực đạo trên tay, ngược lại ở ngay vết thương trên mặt Triệu lão tam đánh một bạt tai: “Ta không huynh đệ như vậy, đây đúng là nôi sỉ nhục ta.”

“Nhị ca. . .” Lục thị ở một bên, hai tay chấp ở sau lưng nói lấp, “Người xưa nói, có thể khoan dung thì nên khoan dung, nếu người lớn và hải tử không có việc gì rồi, xin huynh giơ cao đánh khễ tha cho lão tam lúc này. Huynh xem hình phạt gì hấn cũng đã chịu, hơn nữa trước đó cũng không biết Nhị tâu mang thai chuyện thật, coi như là vô tâm đi?”

“Hừ.” Triệu lão nhị bỗng nhiên đứng dậy, “Nếu không thấy người bây giờ còn nữa cái mạng, ta tuyệt tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho người.”

Thấy trong mắt Lục thị và Triệu lão tam đều có vẻ may mắn, Triệu lão nhị không khỏi híp mắt lạnh lùng nói: “Chẳng qua người cũng đừng cao hứng quá sớm, chuyện này ta đã truyền tin đến trấn trên rồi, tin tưởng không bao lâu nữa, cha mẹ, đại ca, đều trở về đây, đến lúc đó bọn họ muốn đem người xử thế nào, cũng không phải ta định đoạt.”

Dứt lời, Triệu lão nhị tông cửa xông ra.

Triệu lão tam và lục thị ngốc lẳng đũa ở ở trong phòng, một lúc lâu, Triệu lão tam cắn răng chịu đựng, gương mặt đau nhức tức giận nói: “Đều là chủ ý của người, nếu hôm nay ta bị nhị ca đánh, còn có thể tốt một chút, cha mẹ, đại ca có thấy cũng không thể làm gì tá bây giờ ngược lại thì hay rồi, bọn họ quay lại, biết at không có bị nhị ca đánh, không chừng còn đóng cửa cho ta thêm vài đòn nữa! Nhất là cha ta, bộ dạng đánh người của ông ấy người chưa từng thấy đi!”

Sau giờ ngộ, Phương thị, Triệu lão gai tử, còn có Nhâm thị, Triệu Tương Nghi vội vã ngồi xe ngựa về, Triệu Hoàng Lâm lâm ở trong học đường, lập tức sẽ thi Hương, quấy nhiễu không được, dù sao hải tử trong bụng Lý thị không sao, mọi người cũng không muốn cho Triệu Hoàng Lâm biết.

Triệu Tín Lương thì lo công việc ở Thiên Hi Lâu, bận tối mày tối mặt, còn kiên trì muốn tới, nhưng Nhâm thị nói chuyện này có nằng lo là được, Triệu Tín Lương cũng an tâm. Mà Triệu Nguyệt Cầm cùng Triệu Mẫn Mẫn phải ở lại xử lý việc trong nhà.

Phương thị vừa đến, liền đến trước giường Lý thị, nắm lấy tay nàng (LT) Khóc một hồi lâu, cuối cùng vẫn là mọi người khuyên mới ngừng.

“Tên hỗn đản đó ở đâu! Thật không có giáo dục, có phải xem những trường bồi như ta đã chết rồi không!” Triệu lão gia tử thấy Lý thị tiều tụy, tức bực giận chân.

“Sáng sớm nay, con có đến tìm hấn, thấy hấn cả người đều bị thương, hỏi mới biết được là vợ hấn đánh, con không động thủ nữa, khi đó con ra tay

một chút, nhưng không nháo thành tai nạn chết người” Triệu lão nhị vừa dứt thuốc cho Lý thị vừa buồn bã ỉu xìu nói.

Hắn là mình không thể nghiêm phạt được Triệu lão tam, nên mới âm thầm khó chịu.

“Ta đi tìm nó, nghiệp chướng như vậy, còn lưu lại gian làm cái gì, trực tiếp đánh chết mới phải!” Triệu lão gia tử tiện tay cầm đòn gánh trong phòng sẽ đi ra ngoài.

Triệu Tương Nghi và Nhâm thị vội giữ ông lại, Nhâm thị vội vã khuyên nhủ: “Nhị đệ nếu nói như vậy, nghĩ là không giả, lúc này cha lại đến, vạn nhất xảy ra chuyện, sau đó có hối hận đã không còn kịp rồi!”

“Nhưng ta nuốt không trôi cơn tức này, đây chính là cháu trai ruột của ta, hẳn cư nhiên vô liêm sỉ như thế!” Triệu lão gia tử dưới kích động, giọng nói có phần đề cao hơn.

“Nếu như cha mẹ tin tưởng con, thì đem việc này giao cho con, con bảo đảm khiến song phương thoả mãn.” Nhâm thị trấn định nói.

Nhưng lại làm cho mọi người cực kỳ sững sốt

Phương thị mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn con dâu cả, gật đầu hài lòng nói: “Vậy con chuẩn bị làm gì?”

“Nói ra rất dài dòng, có điều không bao lâu nữa mọi người sẽ biết.” Nhâm thị cười trả lời Phương thị.

“Vậy thì thật khổ cực, uỷ khuất cho con dâu rồi. Vừa mới cùng Tín Lương thành thân không bao lâu, giờ đáng lẽ phải về lại mặt, nhưng nhà ta lại chậm chạp khiến con không thể về gặp cha mẹ.” Phương thị thở dài một hơi.

“Không sao hết nương, bây giờ chúng ta là người một nhà, người nhà có việc, con dâu thể khoan tay đứng nhìn?” Nhâm thị lắc đầu, sau đó nắm tay Triệu Tương Nghi, “Tương Nghi ngoan, bồi ông bà nội, mẫu thân đi một lát sẽ trở lại.”

“Con muốn đi với mẫu thân.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu, làm nũng.

Lúc này, nàng (TTN) thật sự tò mò, không biết Nhâm thị có biện pháp gì để giải quyết chuyện này

Chương 181: Nhâm thị vạch trần điệu kẻ của tam phòng

Hai mẹ con cùng nhau đi ra ngoài, mới ra ngoài sân, Triệu Tương Nghi thấy Nhâm thị không đi về hướng nhà cũ, còn cho rằng Nhâm thị không quen đường nên đi nhầm, mới nhắc nhở: “Mẫu thân, người đi nhầm rồi, nhà tam thúc phải đi hướng này cơ.” Dứt lời, còn chỉ Nhâm thị thấy hướng đi.

Nhâm thị dịu dàng cười, vươn tay nắm tay Triệu Tương Nghi: “Chúng ta không đến nhà tam thúc trước, giờ chúng ta phải đi mời một người.”

“Mời người?” Nhưng Nhâm thị chỉ mới đến Triệu gia thôn một lần chính là lần tết Trung Thu kia, làm sao quen người ở đây được.

Trong lúc Triệu Tương Nghi nghi hoặc không hiểu, Nhâm thị gật đầu cười nói: “Đúng rồi, ở gần nhà chúng ta có phải có nhà một vị lang trung không?”

“A, nương nói Ôn gia gia hả?” Triệu Tương Nghi lúc này mới biết người Nhâm thị muốn mời là lão Ôn.

Nếu như mời lão Ôn thì... Triệu Tương Nghi thâm nghĩ, rất nhanh biết Nhâm thị muốn làm gì, nên cười mỉm.

Xem ra mấy người tam phòng rơi vào trong tay Nhâm thị, cũng phải nếm không ít khổ rồi.

“Không sai, chúng ta mời lão nhân gia trước đã.” Nhâm thị nắm tay Triệu Tương Nghi đi tiếp.

Không bao lâu, hai mẹ con dừng trước cửa nhà lão Ôn.

Lão Ôn mới đầu thấy Nhâm thị, còn chưa nhận ra, chỉ thấy có chút quen mặt, nhưng khi nhìn thấy Triệu Tương Nghi, ông liền vui vẻ chào hỏi Nhâm thị: “Là vợ Tín Lương à!”

“Triệu đại phu hảo.” Nhâm thị khẽ nói, trên mặt luôn mang nụ cười hào phóng, nàng không giống như những người trong thôn gọi ông là “Lão Ôn”, ngược lại còn vô cùng khiêm tốn gọi một tiếng “Triệu đại phu”.

“Ôn gia gia hảo!” Triệu Tương Nghi cũng chào hỏi.

Lão Ôn ngạc nhiên, sau đó xoa tay khiêm tốn nói: “Ta chỉ là một lão lang trung quê mùa, đâu thể xưng là ‘Đại phu’? Làm cháu chề cười rồi.”

”Được rồi, có chuyện gì sao?” Lão Ôn bỗng nhớ đến hỏi.

Nhâm thị nắm tay Triệu Tương Nghi đi đến: “Là như thế này, chỗ cháu có một bệnh nhân nhờ thúc đến xem giúp.”

Thấy lão Ôn lập tức chuyển đường nhìn sang Triệu Tương Nghi, Nhâm thị cười giải thích: “Không phải là Tương Nghi, mà là tam thúc của Tương Nghi.”

“Lão tam? Lão tam làm sao vậy.” Lão Ôn không hiểu Nhâm thị nói lời này là sao, chỉ hỏi thăm.

“Triệu đại phu bây giờ có rãnh không? Nếu có hãy theo bọn cháu đến đó

một chuyện, chúng ta vừa đi vừa nói.” Nhâm thị mỉm cười mời.

“Ừ, được rồi, bây giờ ta cũng rảnh, hai người chờ một chút, ta chuẩn bị rồi đi.” Lão Ôn nói xong, lập tức xoay người chuẩn bị hòm thuốc, sau đó theo hai mẹ con đến tam phòng bên kia.

“Triệu đại phu, cháu tin y thuật của ngài, nếu có một người muốn giả bệnh, chỉ có chút một chút vết thương lại làm như bị trọng thương, ngài hẳn nhận ra?” Đi trên đường, Nhâm thị cười nói với lão Ôn.

Lão Ôn gật đầu: “Chút chuyện ấy ta biết.” Chỉ dựa vào vấn đề này, lão Ôn đã biết Nhâm thị muốn làm gì, mà chuyện Triệu lão tam ngày đó tranh cãi với nhị phòng, ông cũng từ trong miệng Triệu lão nhị nói ra biết chút ít, cho nên đã chuẩn bị tâm lý.

“Được rồi, tuy rằng cháu không tinh thông y thuật, nhưng từ nhỏ đã xem qua sách thuốc, trên đó có viết một loại cỏ, ở nơi nào cũng có, nhưng nếu biết cách dùng, có thể làm cho người uống phải chịu sự đau đớn tột cùng, nhưng không độc hại người, phương thuốc đó, chẳng biết Triệu đại phu có thể phối cho cháu không?” Nhâm thị khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhàn nhạt cười.

Lão Ôn kinh ngạc nhìn Nhâm thị sau hỏi một câu: “Chẳng biết nó có ích lợi gì với cháu?”

“Triệu đại phu xem nhiều sách thuốc, hẳn có thể phối ra dược mà cháu muốn, dù sao cũng vô hại, vả lại cháu cũng không dùng nó để hại người, có gì không thể?” Nhâm thị cười.

Triệu Tương Nghi trong lòng cười thầm, sở học mà kiếp trước nàng học cũng phải học chút trung y nên phương thuốc mà Nhâm thị nói, nàng cũng nhớ cách phối. Về phần hiệu quả sau khi dùng, tuy rằng nàng không có tự mình thử qua, nhưng nghĩ cũng biết, hẳn không thoải mái cho lắm, cái loại đau bụng tê tâm liệt phế đó, so với lúc phụ nữ sinh con cũng không có chênh lệch đi?

Bên này, Triệu lão tam phải giả bộ bị trọng thương, nên không xuống ruộng làm việc, Lục thị cũng ở trong phòng nhân nhã hưởng thụ, không ngờ đến Nhâm thị bất ngờ ra đòn cảnh cáo.

Hai người ngồi cắn hạt dưa, Triệu lão tam vì nóng nên đem băng vải trên tay tháo ra hết, chờ Nhâm thị đến bên ngoài, lịch sự gõ cửa, thì hai người mới hoảng dọn dẹp, qua một lúc, mới để cho Lục thị chạy ra mở cửa.

Ngượng ngùng cười: “A, đại tẩu, không phải tẩu đang ở trên trần sao, sao lại về rồi?”

Nhâm thị nhàn nhạt đáp: “À, chẳng qua là nghe nhị thúc truyền tin đến, nói nhị muội mang thai xảy ra chuyện, bọn at mới quay lại thăm. Vừa nãy ta nghe nhị thúc nói Tam thúc bị đánh rất nặng, cha mẹ cũng lo lắng, nên ta vì đề cha mẹ an lòng, đặc biệt dẫn đại phu đến xem vết thương của tam thúc.”

“A? Không, không cần, không phải, ý muội là không cần phải phiền

phức như thế. . . Thương, vết thương đã bôi dược, băng bó rồi, không có chuyện gì. . . Ôi, cha mẹ nhất định trách muội lòng dạ độc ác, thật ra là muội giận trọng phu lại làm chuyện như vậy, có thể hại hài tử bị xảy mất nha!” Thân sắc Lục thị hốt hoảng.

Triệu Tương Nghi hơi híp mắt, cũng nhìn thấy mưu mô trong đó, nghĩ đến lúc Triệu lão nhị đến, bởi vì tức giận nên không phát hiện ra.

Nhâm thị làm một người ngoài cuộc xem diễn, cũng hiểu rõ âm mưu bên trong, có điều không có lập tức vạch trần Lục thị, chỉ cười nói: “Không phiền phức, đối với ta mà nói chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến. Chúng ta đều là người trong nhà, nên giúp đỡ lẫn nhau, tam đệ muội đừng lo lắng, tiền thuốc men a, một lát nữa ta sẽ trả, các người không cần trễ tiền đâu.”

Thân hình Lục thị hơi nghiêng ngả, nhìn thấy Lão Ôn ở phía sau lưng Nhâm thị, da đầu không khỏi căng thẳng.

“Tam đệ muội hay đôi đũa với khách đường xa như thế à?” Thấy Lục thị vẫn ngăn người ngoài cửa không cho vào, Nhâm thị không khỏi hạ giọng trầm xuống.

Lục thị không dám động vào Nhâm thị, như quả bóng xì hơi, mời người vào nhà.

Hay!

Vừa bước vào cửa tam phòng, Triệu Tương Nghi thậm khen Nhâm thị! Cuối cùng cũng có người có thể trị một đám cục phẩm xấu xa này.

Mọi người vừa vào đã đến giường Triệu lão tam nằm, thấy bên trong giường rất nhiều hạt dưa, hẳn là hai người này vừa nãy ăn đây.

Theo lý thuyết, trong phòng người trọng thương nằm phải nồng đậm vị thuốc đông y, nhưng căn phòng này ngoài hạt dưa ra cũng không còn mùi nào hết.

Triệu Tương Nghi kéo góc áo Nhâm thị, nghiêm túc hỏi: “Mẫu thân, sao trong phòng không có mùi thuốc đông y thế? Lẽ nào nhà tam thúc nghèo đến nỗi không mua được thuốc?”

Lục thị nghe vậy, liền dựa theo lời Triệu Tương Nghi vội vàng nói: “Than ôi! Số ta thật là khổ mà, trọng phu thì bị thương thành vậy, ta cũng không thể mua thuốc cho uống... Ngay cả dược đắp trên vết thương, đều là hái trên núi hết.”

“Không có tiền bốc thuốc?” Nhâm thị có chút dờ khóc dờ cười, “Vậy có tiền mau hạt dưa ăn à?”

Một câu nói này làm Lục thị không thể nói thêm một câu nào nữa.

Trên giường Triệu lão tam ôm đầu, rên rỉ.

“Triệu đại phu, vậy làm phiền ngài, xin ngài hãy khám cho tam thúc, xem có nghiêm trọng không.” Nhâm thị quay lại nhìn lão Ôn, hai chữ ‘nghiêm trọng’, Nhâm thị nhấn thật mạnh.

“Không, không cần!” Triệu lão tam giơ tay chặn lại.

Nhâm thị nhíu mày: “Tam thúc xem thường không cho đại tẩu ta chút mặt mũi phải không?”

“Không phải, không phải, ta. . .” Triệu lão tam quanh co không biết nói sao, cuối cùng nói không nên lời. Lục thị ở một bên lo lắng không thôi, thái độ cự tuyệt như vậy càng khả nghi hơn.

Triệu Tương Nghi cười thâm, ai bảo các người bày ra khổ nhục kế làm chi?

Nếu thật sự trọng thương, lúc bọn họ dẫn đại phu đến, còn xem bệnh và bốc thuốc miễn phí, hai người họ hẳn không cự tuyệt! Nhưng bây giờ lại áp a áp úng, nhất định là trong lòng có quỷ mới vậy!

“Tam thúc Tam thâm, hai người làm sao thế? không phải để cho Ôn gia gia xem một chút thôi sao, có gì không tốt? ? Còn có Tam thâm, hôm qua đánh cũng đánh, mắng cũng đã mắng, lẽ nào thâm không định cho tam thúc cơ hội trị thương?” Triệu Tương Nghi cố ý nói như vậy, bề ngoài thì nói là giúp đỡ Triệu lão tam, kì thực là để xem họ có cho lão Ôn khám không.

Lục thị cúi đầu nhìn chân mình, dù sao Triệu lão tam bị thương cũng là thật, để đại phu nhìn cũng không sao, đến lúc đó nói nhẹ, nói nặng không phải cũng chỉ là một câu nói ư, dù sao vết thương cũng là thật. Nếu như lần này cự tuyệt, sẽ làm họ hoài nghi, đến lúc đó chân tướng bị vạch trần, mới càng khổ thêm.

Không cự tuyệt nữa bèn đồng ý: “Vậy xem một chút đi, cũng làm ta yên lòng chút.”

Triệu lão tam vừa nghe, vội nháy mắt với thê tử, Lục thị làm như không nhìn thấy, xem Triệu lão tam là không khí. Thâm mắng hẳn trong lòng vài câu, không hiểu chuyện, ngày nào cũng gây chuyện, để ta giúp đỡ phá giải hết. Hừ!

Lão Ôn được cho phép, bước đến bắt mạch cho Triệu lão tam

Triệu lão tam vẫn rên rỉ, còn cố ý nháy mắt với lão Ôn, ý nhờ lão Ôn thủ hạ lưu tình, chớ đem chân tướng nói ra...

“Ôn gia gia, tam thúc cháu rốt cuộc sao rồi?” Triệu Tương Nghi lúc này rãnh rỗi ngồi trên ghế chờ đợi, nhìn có chút hả hê hỏi một câu.

Lục thị liếc Triệu Tương Nghi một cái, lúc quay đầu lại, liền chống ánh mắt lạnh như băng của Nhâm thị, không khỏi sợ hãi, cũng không dám ... nữa nhìn Triệu Tương Nghi nữa, cũng không dám đối mặt với Nhâm thị.

“Ừ. . .” Lão Ôn buông cổ tay Triệu lão tam ra, hơi trầm tư một lát sau, mở miệng nói với Triệu lão tam, “Ta phải nhìn vết thương trên người nữa.”

“Không thể à!” Triệu lão tam phản ứng kịch liệt, bởi vì vết thương trên người đều là giả, toàn bộ đều dùng băng vải che lại hết, dù sao người ngoài cũng nhìn không ra, nếu bây giờ bị lão Ôn nhìn thấy, chẳng phải xong rồi sao...

“Đúng đúng đúng!” Lục thị lập tức nói, “Không thể nha! Đại tẩu và Trương Nghi đều ở đây, một người là chị dâu, một người là khuê nữ chưa lấy chồng, sao có thể được!”

“Đành vậy, ta muốn nhìn vết thương trên chân người, có thể đem chân vén lên không?” Lão Ôn tiện đà nói.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Không không, cũng không được!” Triệu lão tam kiên quyết đề chặn lại nói, “Vết thương trên người ta, ta rõ nhất, cũng không cần xem.”

Nhìn thần sắc và cử chỉ của hai vợ chồng, nguyên nhân bên trong bọn họ cũng biết.

Nhâm thị nắm chặt hai tay, thâm nghĩ rồi cười nói tiếp: “Triệu đại phu, nếu tam thúc không cho, thì quên đi.”

Lão Ôn nghe vậy, gật đầu đứng dậy, Triệu lão tam và Lục thị nghe xong thâm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà tiếp theo sau đó, Nhâm thị lại chuyển chủ đề: “Có điều, người khoẻ mới tốt, tam thúc người không để cho đại phu xem thì cũng không sao, nhưng mà không thể không uống thuốc. Như vậy đi, đại tẩu ta sẽ nhờ Triệu đại phu bốc vài thang thuốc điều dưỡng cho, tam thúc nhớ kỹ mà dùng nha.”

“Đa tạ đại tẩu đã quan tâm, ta nhất định sẽ sửa đổi không tái phạm nữa, mong tẩu có thể ở trước mặt cha mẹ nói tốt vài câu.” Triệu lão tam mừng rỡ, trong mắt mơ hồ lộ ra tia thích ý.

“Ta sẽ cố gắng, mà tam thúc đừng có cảm ơn ta trước.” Nhâm thị lấp lửng vài câu, sau đó quay sang nói với lão Ôn, “Triệu đại phu, xin bốc thuốc cho, cụ thể là phương thuốc nào, ngài cũng đã biết rồi đấy.”

Lão Ôn gật đầu: “Ta biết rồi, hơn nữa thuốc này a, thật đúng là chuyên trị bệnh này của lão tam, bảo quản cho tốt sau này còn giúp được cho hắn nữa.”

“Được rồi, cháu nghe Ôn gia gia nói, thuốc này để nóng uống mới tốt, hai người đừng trì hoãn nữa. Để xác định tam thúc có uống hay không, cháu và mẫu thân sẽ ở lại nhìn tam thúc uống xong mới đi.” Trong lúc lão Ôn hốt thuốc, Triệu Trương Nghi cười nói.

Vừa lúc trong hòm thuốc của Lão Ôn có một vài vị thuốc đông y, ông viết phương thuốc ra trên giấy, rồi lấy một thang thuốc ra đưa cho Lục thị: “Trước dùng thang thuốc này, lấy ba chén nước ngao thành một chén, rất nhanh thôi.”

Lục thị kinh ngạc, có điều tình huống lúc này so với bị vạch trần vẫn tốt hơn. Hơn nữa lão Ôn bốc thuốc nhất định là dùng để là đại bổ điều tức, chịu kh1o chút cũng không sao.

Triệu lão tam thấy vợ ra ngoài nấu thuốc, trong phòng chỉ còn hắn đối mặt với ba người, hận không thể đem cả người giấu vào trong chăn.

“Tam thúc, có câu ‘thuốc có thể uống bậy, nhưng lời thì không được nói bậy’, những lời này không riêng gì tam đệ muội, cũng có tam thúc trong đó nữa đấy, nhớ kỹ, biết không?” Nhâm thị cũng ngồi bên cạnh Triệu Tương Nghi, nhìn Triệu lão tam nói một câu.

Triệu lão tam rầu rĩ đáp ứng.

Không bao lâu sau, Lục thị bung chén thuốc nóng đi vào.

Triệu Tương Nghi cúi đầu mỉm cười, bây giờ phải để Triệu lão tam cảm thụ vị đắng của thuốc mới được.

“Nhanh như vậy đã nấu xong rồi ư?” Khoé miệng nhâm thị nhếch lên, “Đệ muội a, Triệu đại phu nói thuốc này có chút đắng, người bị thương có thể chịu không nổi, không bằng đệ muội ném thử một chút xem có đắng quá không, nếu đắng quá, có thể nhờ Triệu đại phu cho thêm chút cam thảo.”

Thấy Lục thị kinh ngạc đứng bất động tại chỗ, nhâm thị cười: “Đệ muội làm gì vậy? Chẳng lẽ nghĩ đây là thuốc độc sao? Ta và chịu đại phu nào có lá gan đó. Yên tâm đi, đây chỉ là thuốc bồi bổ thông thường, đệ muội ném một chút cũng không có sao.”

Lục thị có chút chần chờ, nhìn Lão Ôn, thấy thần sắc lão Ôn vẫn bình tĩnh như trước, không có bất thường gì, mới an lòng, nhắm mắt ném thử chén thuốc.

“A, cũng không tính là đắng, có thể uống.” Ném thử qua, Lục thị bung chén thuốc đi tới trước giường Triệu lão tam, “Nào, uống đi.”

Nhưng Triệu lão tam vẫn bày ra bộ dáng bất đắc dĩ, Lục thị thấy thế, không khỏi cúi người nhỏ giọng nói với hắn: “Người muốn lộ ra để cho cha mẹ đánh chết à, còn không thì uống chén thuốc này, người chọn đi!”

Triệu lão tam bực bội nhìn vợ mình, lòng tràn đầy oán hận, tất cả đều là chủ ý của nàng ta hết, bây giờ hắn phải chịu tội đây.

Không có biện pháp, cuối cùng ở ngay trước mặt mọi người hắn cầm chén thuốc lên uống.

“Được rồi, những thang thuốc còn lại cứ từ từ uống.” Nhâm thị hài lòng đứng lên, khoé miệng mỉm cười, thầm nghĩ chờ sau khi uống chén thuốc này xong, những thang thuốc kia hắn sẽ không dám đụng đến nữa.

Triệu Tương Nghi ngồi ở ghế trên chờ xem kịch vui, lúc này nàng vô cùng hiếu kỳ, chén thuốc này phải bao lâu mới phát huy công dụng đây.

“Được rồi, Tương Nghi, chúng ta đi thôi. Tam thúc, tam đệ muội, các người cứ dưỡng thương cho khoẻ, nhớ kỹ đừng có làm bậy nữa đấy.” Nhâm thị nắm tay Triệu Tương Nghi, lão Ôn cũng bắt đầu thu dọn hòm thuốc.

“Mẫu thân?” Triệu Tương Nghi đi theo sát Nhâm thị mấy bước, nàng rất muốn hỏi Nhâm thị, chẳng lẽ không muốn nhìn bộ dáng Triệu lão tam chịu khổ ư.

“Không có việc gì, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ chủ động tới tìm chúng ta.” Nhâm thị nhỏ giọng nói, sau đó nắm tay Triệu Tương Nghi ra ngoài.

“Ai! Đi thông thả không tiền a!” Lục thị cũng ra ngoài tiễn bọn họ ra cửa, lớn tiếng tạm biệt.

Chờ đi xa, sau khi tạm biệt lão Ôn, Nhâm thị dừng bước, ở trước mặt Triệu Tương Nghi ngồi xổm xuống, vuốt tóc nàng: “Tương Nghi, con thấy mẩu thân lợi hại, nhưng mẩu thân muốn nói sở dĩ mẩu thân làm vậy, là bởi vì mẩu thân từng trải qua chuyện giống vậy, mẩu thân mong Tương Nghi sau này đừng dùng những thủ đoạn này, mà hãy an ổn sống hạnh phúc.”

“Ừ.” Cổ họng Triệu Tương Nghi như nghẹn lại, không thể nói rõ một câu.

Chờ mẹ con các nàng vừa về tới nhà, chưa đến một chun trà, Triệu Tương Liên đã khóc thét chạy đến cửa.

Nói là Triệu lão tam và Lục thị trúng độc, lúc này đau bụng, hẳn không thể cứu được.

Nhưng làm Nhị lão và những người khác kinh sợ

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt đến trên người Nhâm thị, Nhâm thị lại đặc biệt bình tĩnh giải thích: “Đúng là chuyện hai người họ uống thuốc đó là liên quan đến con, nhưng mọi người yên tâm, thuốc này không có độc, chỉ là làm người uống đau bụng không ngừng mà thôi. Tam thúc đẩy ngã Nhị đệ muội, suýt nữa làm hại Nhị đệ muội sinh non, loại đau đớn tê tâm liệt phế này, ai cũng không thể chịu đựng được. Vì thế, con muốn cho họ ném thử, cái loại thống khổ này.”

“Thì ra là thế.”

Mọi người nghe Nhâm thị giải thích, liền bình thường trở lại.

“Người về nói với cha mẹ người rằng, bảo bọn họ nhìn đau đến đây tạ lỗi với nhị thẩm người đi.” Nhâm thị truyền lời lại cho Triệu Tương Liên.

Triệu Tương Liên không nói gì hết, chỉ cắn môi chạy về.

Khi đêm tới, Triệu lão tam và Lục thị rên rỉ chạy đến, bây giờ trời đã vào thu, hàn khí nhiều, nhưng trên trán hai người từng lớp từng lớp mồ hôi to như hạt đậu.

Sắc mặt tái nhợt đặc giống như bột mì, nhìn thấy hai người như thế cũng hả giận.

“Đại tẩu! Chúng ta đến tốt cùng đâu đấy tội với tẩu...Sao tẩu lại hại bọn ta...” Lục thị mới vừa vào cửa, vô lực quay sang Nhâm thị mắng.

Triệu lão tam uống nhiều hơn, vì đau đớn nên nằm rạp trên đất.

“Đừng lo lắng, ta còn không có lá gan đầu độc các người.” Nhâm thị liếc Lục thị, “Thế nào, lão tam không nói cho người biết câu ‘thuốc có thể uống bậy, nhưng lời thì không thể nói lung tung’ sao? Ta chỉ là muốn trừng phạt nhỏ với các người thôi.”

“Đại tẩu. . . Đau chết mất. . . Có thể cho thuốc giải không... Ta biết sai rồi, thực sự thực sự.” Triệu lão tam đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Triệu Tương Nghi đã từng nhìn, nghĩ muốn trêu đùa một chút, Triệu lão

tam lúc này giống như một phụ nữ có thai chờ sinh, nếu như ca ca ở đây thì tốt quá, sau khi nhìn thấy, áp lực với cuộc thi cũng giảm.

“Thuốc này tuy không độc, nhưng cũng khó giải. Chờ nó đem những thứ không sạch sẽ trong người người bài trừ hết, được tính mới hết.” Nhâm thị quyết đoán nói, Triệu lão tam không khỏi nghĩ bụng của mình càng thêm đau!

“Tam đệ muội chỉ uống một chút, hẳn là đau thêm một canh giờ nữa sẽ hết, xem như là trừng phạt cho tội nói dối của tam đệ muội.” Nhâm thị ngồi xuống từ từ nói, “Về phần tam thúc, uống một chén, được tính tự nhiên là mạnh hơn một ít, chỉ sợ phải mất hai, ba ngày mới hết, chậm rãi hưởng thụ đi, dù sao tam thúc cũng đâu có làm việc, vừa lúc nằm nghỉ một lát, bồi dưỡng.”

“Cha, nương!” Triệu lão tam vừa nghe, tuyệt vọng kêu, chỉ chích ôm bụng nằm trên mặt đất đau đến tê tâm liệt phế, “Hai người nhìn đại tẩu đi! Sao lại có người độc ác đến thế! Nàng ta muốn hại chết con!”

“Câm miệng!” Triệu lão gai tử ngồi xuống tặng cho Triệu lão tam một cái tát, “Không đánh chết người là tốt rồi, chút khổ ấy ấy người còn chịu không được à? Người suy nghĩ một chút xem, vợ lão nhị cũng đau như thế, so với cái đau này của người có đáng là gì.”

“Các người mau quỳ xuống dập đầu với nhị tẩu các người đi.” Nhâm thị quát khế.

Lý thị nằm ở trên giường, nhìn thấy bộ dáng vợ chồng bọn họ đau đớn không chịu được, tức giận cũng tiêu thất nhiều, thấy thế không khỏi vô lực khoát tay một cái nói: “Coi như có quỳ xuống dập đầu, nhìn bộ dạng quỳ còn không nổi kia có thể làm được gì, dù sao phạt cũng đã phạt, biết lỗi là được.”

“Nhị tẩu! Nhị tẩu người cứu mạng! Tẩu xưa nay hiền lành dễ nói chuyện, nhanh cứu bọn đệ, bọn đệ biết sai rồi.” Triệu lão tam đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Lục thị cũng giống vậy, tuy nói thời gian chịu đau so với Triệu lão tam không có dài, nhưng cảm giác đau đớn này lại nhiều hơn Triệu lão tam một ít, nàng ta vừa khóc, vừa cắn chặt hàm răng, bộ dáng e ngại rồi lại oán hận nhìn Nhâm thị.

“Con nhớ ca ca có dạy con một câu nói.” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên cất cao giọng “Cái này gọi là ‘Ác giả ác báo’ !”

Chương 182: Dọn vào nhà mới

Triệu lão tam và Lục thị không còn cách nào khác, chỉ đành chịu đau đớn trên người về nhà mình, rất sợ ở đây thêm một khắc nào nữa, bọn họ sẽ tìm ra thêm mấy cách chinh chết hai người.

Mọi người thấy thế, trong lòng cũng hả giận, cuối cùng cũng có thể trị được hai người rồi. Vì thế, mọi người nhìn Nhâm thị với ánh mắt kính nể.

Nhâm thị không vì làm tốt mà kiêu ngạo, chỉ cười: “Cha mẹ, chẳng biết con làm vậy, hai người có thoả mãn không?”

“Thoả mãn, có thể lấy lại công đạo cho vợ chồng lão nhị, lại có thể trừng phạt được vợ chồng lão tam, mà không tổn chút khí lực nào, cũng là một vấn đề nan giải, không thể có biện pháp nào tốt hơn biện pháp này.” Hai mắt Phương thị sáng lên, đối với đứa con dâu này càng ưng ý hơn.

Nghe bà bà [mẹ chồng] khen, Nhâm thị mỉm cười: “Cha mẹ thấy thoả mãn là tốt rồi, sau này có chuyện như thế này, mong cha mẹ đừng xem con là ngoại nhân, đều là người một nhà, có việc gì thì cùng nhau giải quyết.” Dứt lời, đi tới trước mặt Lý thị trấn an, “Nhị đệ muội, khi đến đây tâu có chuẩn bị cho muội thuốc dưỡng thai tốt nhất, còn có thuốc bổ máu, cho nên muội phải nhớ bảo nhị thúc nếu cho muội uống đây, nếu chăm sóc chu đáo, hài tử sẽ không có vấn đề gì.”

“Cảm ơn đại tâu.” Lý thị cảm kích nhìn Nhâm thị, vốn quan hệ chị em dâu giữa Lã thị, Dương thị đã làm cho Lý thị cảm thấy thất vọng, nhưng sau khi Nhâm thị xuất hiện, Lý thị càng thêm có lòng tin về mối quan hệ chị em dâu, Lý thị tin tưởng Nhâm thị là một người dễ thân cận.

“Đại tâu là một người hiền lành, nếu như đại ca có thể gặp tâu sớm hơn, cũng sẽ không. . .” So sánh giữa hai người Nhâm thị và Lã thị, Triệu lão nhị nhớ về chuyện xưa.

Nhâm thị đứng lúc ngăn lại: “Đều đã qua, chúng ta hãy sống cho hiện tại.”

“Con dâu lớn nói đúng đó.” Triệu lão gia tử không kìm lòng khen Nhâm thị.

Trò khôi hài hữu kinh vô hiểm này cứ vậy mà kết thúc, một nhà Triệu Tương Nghi ngồi xe ngựa về trấn Thanh Hà, bởi vì Nhâm thị cần xử lý chuyện ở Như Ý phường nữa.

Mà tam phòng bên kia, truyền đến tin tức, có người nói Triệu lão tam cả ngày lẫn đêm đau đến chết đi sống lại, nhưng mà những người trong thôn thấy hoài cảnh này nên cứ ngỡ là trò đùa mà châm chọc mãi.

Trong một thời gian dài, từ khi người trong tam phòng nhận được giáo huấn đau đớn ấy, cũng không dám làm điều xằng bậy gì.

Đến tận đây, danh tiếng Nhâm thị ở Triệu gia thôn lan toả nhanh chóng,

hơn phân nửa là ở phương diện tốt. Tất cả mọi người đều nói Nhâm thị quản gia rất giỏi, khuôn mặt xinh đẹp, mà ưu điểm nhất chính là có thể trị người.

Đến đầu tháng chín, Nhâm thị thực sự làm như nàng nói, đóng cửa Như Ý phường, nói là đã đem chuyện xử lý ổn cả, chỉ là Như Ý phường đột ngột đóng cửa không kinh doanh, làm cho nhiều khách quen không cam lòng, dù sao tay nghề Nhâm thị cũng tốt, mà các tú nương nàng bồi dưỡng có tay nghề cũng tốt, nếu các nàng không mở cửa buôn bán, thì họ phải đi nơi nào tìm tú phẩm có chất lượng như thế đây?

Cả thành viên trong hội thương nghiệp, đột nhiên nghe tin Nhâm thị rời khỏi hội, mọi người thở dài không ngừng, lưu luyến không rời. Lại có người, đem tức giận chĩa vào Triệu Tín Lương, nói là vì hắn, nên một nữ nhân thông minh như Nhâm thị bị mai một tài năng. Có điều những người này là những người yêu mến Nhâm thị nên không có bao nhiêu.

Mặc kệ ánh mắt ngoại nhân như thế nào, nghị luận ra sao, thì Nhâm thị chính là chủ mẫu đại phòng Triệu gia, toàn tâm toàn ý làm hậu phương cho Triệu Tín Lương, thay hắn lo lắng mỗi khi làm đại sự.

Cho nên trên Thanh Hà, ngay cả những hương trấn gần bên, đều lan truyền đại danh Nhâm thị, Nhâm thị giống như là một truyền kỳ, từ khi khởi nghiệp ở trấn Thanh Hà, xuất đầu lộ diện mở tú phường, cho đến khi không còn tiếp tục kinh doanh nữa, an tâm là chủ mẫu, thì nàng vẫn là chủ đề câu chuey65n phiếm mỗi khi thưởng trà.

Nhâm thị xử lý mọi chuyện ở Triệu gia một cách có trật tự, mua toà nhà với tốc độ nhanh nhất, hiệu quả sửa chữa cũng nhanh hơn, Nhâm thị và bà bà Phương thị còn cùng nhau chọn một ngày tốt để mọi người dọn vào nhà mới.

Nhâm thị và Triệu Tín Lương là chủ gai đình, nên ở viện lớn ở trung tâm toà nhà, Triệu Hoằng Lâm đặt là Lương Viên. tên này lấy từ tên Triệu Tín Lương đặt, đơn giản, dễ nhớ, hay nên mọi người đều tán thành.

Mà nhị lão Triệu gia được an bài ở Chỉ Lan viện, tên này do Triệu Tương Nghi đặt, Triệu Hoằng Lâm đọc thấy rất hay, đồng thời cũng thích hợp với thân phận của nhị lão, vì thế không đổi. Chỉ Lan Viện cũng không nhỏ hơn Lương Viên, chẳng qua không phải là chủ viện mà thôi, hơn nữa Nhị lão càng thêm thích Chỉ Lan Viện, vì viện này tương đối thanh tĩnh, tiếng chim muôn hoa, nhị lão đều thích.

Triệu Hoằng Lâm thì chọn Lan Thương Viện, tên này là hắn lấy, Triệu Tương Nghi vốn đặt là Thanh Huy Viện, hắn lại thấy cái tên quá mức nghiêm minh, cho nên sửa lại là Lan Thương Viện. Lan Thương Viện gần với nhà thủy tạ [lầu các trên mặt nước], Triệu Hoằng Lâm đặc biệt yêu thích, mỗi khi rảnh rỗi, hắn có thể đến nhà thủy tạ uống vài chén đậu xanh, lắng lặng đọc sách luyện chữ.

Mà bạn nhỏ Triệu Tương Nghi được an bài ở Trầm Tiêu Viện, toà nhà này có năm viện, trừ ba viện kia, chỉ còn Trầm Tiêu Viện và Bích Thủy

Viện, hai tên này đều do Triệu Tương Nghi đặt, kiến trúc trong sân không khác lắm, chỉ vì Trâm Tiêu Viện sát nhà chính, cũng gần nhà thủy tạ, Triệu Tương Nghi liền chọn Trâm Tiêu Viện ở. Còn Bích Thủy Viện thì Triệu Nguyệt Cẩm Triệu Mẫn Mẫn ở, nơi này cách xa hồ nước, đối với vấn đề an toàn của hài tử cũng đảm bảo, Triệu Nguyệt Cẩm cực kỳ thoả mãn.

Trừ những viện này ra, còn hai nơi là đông sương phòng và nam sương phòng, còn trông nên làm khách phòng.

Thủ tục dọn vào nhà mới làm xong, là đến chuyện cần mau nha hoàn hạ nhân, ăn nhà lớn như vậy nếu chỉ có mấy người bọn họ chăm lo, hẳn không làm nổi, cần phải mua người về làm mới được.

Nhị lão Triệu gia vừa nghĩ đến sau này sẽ có người phục vụ mỗi ngày, trong lòng không khỏi cảm khái, cũng không tin đây là sự thật

Nhâm thị làm việc lưu loát sáng khoái, vừa dọn vào nhà mới, liền hẹn với người mua bán, mang theo nha hoàn và gã sai vặt vào phủ để chọn. Lúc đó trừ Triệu Tín Lương ở ngoài, mọi người đều ở trong nhà, Tề Uyển Dao vì theo Nhâm thị học nghệ, nên cũng đến.

Mọi người tề tụ ở phòng khách nhà mới, người mua bán thấy Nhâm thị làm việc thoải mái, hào khí, trong lòng cũng đặc biệt vui vẻ, bỏ qua lời giới thiệu vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, chỉ vào bên người một đám nha hoàn gã sai vặt cười nói: “Dựa theo phu nhân dặn dò, đều chọn những đứa có năng lực cả, chẳng biết có làm phu nhân hài lòng?”

Triệu Tương Nghi ngồi bên cạnh Nhâm thị, không chờ Nhâm thị nói, Triệu Tương Nghi liền chủ động chỉ vào một tiểu cô nương gầy yếu hỏi người mua bán: “Nàng năm nay mấy tuổi?”

“Bẩm Triệu tiểu thư, nha đầu này năm nay vừa tròn mười tuổi, rất thích hợp để hầu hạ tiểu thư.” Người mua bán mỉm cười, Triệu Tương Nghi thấy người này quá gian, có điều vẫn tiếp tục nhìn tiểu cô nương kia.

Mười tuổi, nhưng vóc dáng khá cao, tuy nhỏ gầy, nhưng nhãn thần sáng sủa, sắc mặt bình tĩnh, hẳn là một nha đầu hiểu lễ nghĩa, nếu làm nha hoàn bên cạnh mình vừa lúc phù hợp.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn những phút giây đọc truyện vui vẻ >.

<)

“Tương Nghi thích nàng?” Nhâm thị cười ngón tay chỉ vào tiểu cô nương kia.

Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, sau đó đáp: “Hỏi thêm vài câu đã, nếu vừa lòng sẽ mua, về phần trong viện của con có cần nàng không, con phải suy nghĩ đã.”

Thật ra mấy năm nay, nàng không có thói quen được người khác phục vụ, hôm nay không còn giống như trước rồi, mặc dù trong lòng nàng có chút không được tự nhiên, nhưng nghĩ đến ca ca, Nhâm thị và mọi người ở đây

bên cạnh mình, cảm thấy không có gì.

“Con thật thận trọng.” Nhâm thị cười, nhưng hạ giọng lo lắng nói, “Nhưng mà, bây giờ đã có nương và cha chồng đỡ cho con, con không cần kiên cường như thế, nương rất thương con, con bây giờ chỉ là một đứa trẻ mới lớn thôi.”

Hai tay Triệu Tương Nghi nắm chặt lại, tim đập nhanh hơn. Nàng bây giờ chỉ mới là hài tử bảy tuổi, nhưng tuổi thật thì bằng Nhâm thị, muốn nàng giả làm con nít cũng không được tự nhiên lắm, rồi cũng có ngày lộ ra... May mà Nhâm thị vẫn chưa hoài nghi, chỉ nghĩ là nàng từng sống trong cảnh nghèo khó nên trưởng thành sớm.

“Cha, nương, Hoàng Lâm, Nguyệt Cầm.” Nhâm thị thăm hỏi một lần, “Mọi người hãy suy nghĩ kỹ rồi chọn, thấy ưng ý ai thì lưu lại.”

Phương thị và Triệu lão gia tử nhìn nhau, xoa xoa tay có chút không thích ứng cuộc sống như thế.

Triệu Nguyệt Cầm không có ý muốn chọn người hầu hạ, vì nàng vốn muốn tránh bọn người Trương gia nên mới đến đây giúp đỡ, bây giờ muốn nàng chọn hạ nhân, chuyện này nàng không làm được.

Còn Triệu Hoàng Lâm nhíu mày nhìn những người trước mặt một lần, cuối cùng chỉ vào một gã sai vặt nói: “Con chọn hẳn, những người còn lại con không muốn, trong viện con rất đơn giản, không cần nha hoàn,” Dứt lời, ánh mắt nhìn về phía Tề Uyển Dao

Tề Uyển Dao khẽ run, hai tay đan vào nhau.

Nhâm thị nhìn thấy, cũng không nói thêm cái gì, chỉ chuyển ánh mắt nhìn tiểu cô nương mà Triệu Tương Nghi chọn trúng, hỏi tiếp: “Người mười ? Tính tình cũng được, lại không nhiều chuyện.”

“Bẩm phu nhân, nô tỳ gọi là Bích Văn, mười tuổi, cha mẹ đã mất, có thể ký văn tự bán đứt.” Tiểu cô nương trả lời Nhâm thị.

Nhưng cũng làm những người trong sảnh cả kinh.

“Đứa nhỏ tử đáng thương.” Phương thị lòng thương cảm, bà cũng không phải là người thích sai bảo người khác, vừa nghe Bích Văn nói đến cảnh ngộ của mình, hai mắt đầm lệ.

“Trước lưu lại.” Nhâm thị gật đầu, người mau bán vui vẻ, nhưng thấy Nhâm thị lại chỉ mấy người nữa, “Mấy đứa này cũng lưu lại, còn nữa, đứa sai vặt mà Hoàng Lâm chọn trúng, đi lên phía trước cho ta nhìn.”

Gã sai vặt kia ước chừng tám chín tuổi, thân hình thấp hơn nhiều so với Triệu Hoàng Lâm, nhưng rất khoẻ mạnh, da tay ngăm đen, cánh tay rắn chắc, nhìn rất thành thật.

Chờ hẳn tiến lên vài bước, Nhâm thị mở miệng hỏi: “Mấy tuổi?”

“Bẩm phu nhân, con năm nay mười tuổi.” Gã sai vặt thành thật cười nói.

Nhâm thị gật đầu, lại hỏi: “Tên gì, trong nhà còn những ai?”

“Bẩm phu nhân, con không có tên, mọi người đều gọi con là Tiểu Đức,

con không có thân nhân.” Gã sai vật tên Tiểu Đức đáp, lúc hắn nói mình không có thân nhân, cũng không có bị thương như Bích Văn vừa nói.

Người mau bán thấy thế, vội vàng tiến lên giải thích: “Lão phu nhân, phu nhân nghìn vạn lần đừng nghe bọn nó xui xẻo, ta đều dựa theo ý phu nhân đem người dẫn đến, phu nhân nói muốn mua thì mua ký văn tự bán đứt, nhưng phụ mẫu đều đau lòng con mình, hơn phân nửa là nhà nghèo không còn cách nào mới bán con, cũng có người luyện tiết không chịu bán đứt, cũng có người chỉ có cha hoặc chỉ có mẹ, mới có thể đúng theo yêu cầu của phu nhân mà ký văn tự bán đứt nha “

“Ta cũng không nói gì.” Nhâm thị khoát khoát tay, lại thuận tiện chỉ ào mấy người khác hỏi, chờ nghiên cứu kỹ, Nhâm thị chỉ lưu lại mấy nha hoàn và gã sai vật, lần này người mau bán mang người đến, đại đa số đều bị Nhâm thị chọn trúng, chỉ có mấy người nhìn không an phận, Nhâm thị không lưu. Có thể thấy được người mua bán này hiệu suất không tệ.

Chờ Nhâm thị đem bạc trả, người mau bán liền đem khế ước bán thân giao cho Nhâm thị, Nhâm thị bảo A Bình cầm tiền thưởng đưa cho người mua bán, nói “Khô cực”, lại phân phó một nha hoàn lưu lại tiền người mau bán đi.

Sau khi mọi việc ổn thỏa rồi, Nhâm thị mới bắt đầu bàn bạc với mọi người đem những nha hoàn, gã sai vật đi nơi nào.

Triệu Tương Nghi cực kỳ hài lòng với Bích Văn, trong lòng Nhâm thị biết, liền đem Bích Văn đưa đến hầu hạ cho nàng. Thật ra mà nói bảo Bích Văn hầu hạ Triệu Tương Nghi, nhưng Triệu Tương Nghi chỉ là một hài tử mới lớn, cũng không phải là thiên kim tiểu thư, cho nên công việc của Bích Văn phải làm là rất nhẹ, mỗi ngày chỉ cần cùng Triệu Tương Nghi vui đùa một chút là được.

Phân chia xong, nhưng vẫn còn vài nha hoàn bọn sai vật.

Nhâm thị vốn muốn đưa thêm một thiếp thân nha hoàn cho Triệu Tương Nghi, nhưng lại bị Triệu Tương Nghi cự tuyệt, cuối cùng, dưới sự kiên trì của Nhâm thị, một nha hoàn thô sử được chọn đến hầu hạ Triệu Tương Nghi.

Nha hoàn kia nhìn rất ngốc, còn nói mình có thể làm nhiều việc, thấy nàng ấy thành thật, Triệu Tương Nghi không cự tuyệt nữa. Còn hỏi tên nàng ấy, nàng ấy nói mình tên “Nhu hoa”, Triệu Tương Nghi vừa nghe khuôn mặt đỏ lên vì ghen cười, để phòng ngừa sau này còn nghe tên “Nhu hoa” liền nhớ đến “Nhu hoa” trong phim ảnh gia đình, Triệu Tương Nghi liền đặt cho Hoa cô nương này một cái tên khác: “Từ nay về sau người tên là ‘Chi Chi’, chi trong cỏ linh chi.”

“Tên nghe hay hơn tên trước.” Nhâm thị đồng ý nói.

Sau đó, lại tiếp tục phân chia hạ nhân.

Nhị lão Triệu gia nói không cần, vốn chỉ cần một thiếp thân nha hoàn, một nha hoàn thô sử, nhưng Nhâm thị kiên trì nói, nhị lão chỉ có hai người

hầu hạ, vả lại tuổi tác đã cao, rất nhiều chuyện không thể làm được. Vì vậy để hai nha hoàn thiếp thân, hai nha hoàn thô sử hầu hạ.

Mà Lương Viên hầu hạ Nhâm thị và Triệu Tín Lương, còn lại một nha hoàn thiếp thân tên Văn Châu và hai nha hoàn thô sử gọi là A Hạnh, tiểu Ninh. Người bên Nhâm thị rất nhiều, bên người đã có A Bình, vì vậy không cần thêm một thiếp thân nha hoàn để phục vụ, nếu như cần thì chờ sau này nhà thêm người đã.

Triệu Hoảng Lâm chọn tiểu Đức, Nhâm thị vốn muốn chọn một nha hoàn chăm sóc hần, nhưng Triệu Hoảng Lâm kiên quyết không cần, nói là xa phu A Quang cũng có thể kiêm làm gã sai vặt cho mình, Nhâm thị thấy thế, cũng không kiên trì nữa, có điều vẫn điều một nha hoàn thô sử đến Lan Thương Viện quét dọn, gọi là Xảo Vân, mười ba tuổi, là người an phận, hơn nữa không có tâm tư, cũng chỉ là người quét dọn thôi nên Triệu Hoảng Lâm không cự tuyệt nữa.

Triệu Nguyệt Cầm thấy lập tức sẽ đến phiên mình, đã có tâm tư muốn chạy, nhưng vừa mới ôm Triệu Mẫn Mẫn, Triệu Mẫn Mẫn lại không vui.

Hoá ra con bé đang cùng một tiểu nha hoàn chơi đùa rất vui vẻ.

Nhâm thị thấy thế, liền trấn an Triệu Nguyệt Cầm nói: “Em chồng à, không có chuyện gì, đều người một nhà, còn khách khí cái gì. Tâu thấy tiểu nha hoàn này rất hợp ý Mẫn Mẫn, Bích Thủy Viện của muội và con bé chỉ bằng dùng tiểu nha hoàn này. Còn nữa, tâu thấy A Như và Mẫn Mẫn quan hệ rất tốt, vậy thì để A Như đến Bích Thủy Viện hầu hạ Mẫn Mẫn đi. Một mình muội và đứa nhỏ đã cực khổ, nhiều người hầu hạ giúp đỡ, hài tử cũng có thể thoải mái, đừng từ chối ý tốt của tâu, bằng không tâu sẽ tức giận đó.”

“Vậy thì cảm ơn đại tâu, thời gian qua, đại tâu đã giúp muội rất nhiều rồi.” Triệu Nguyệt Cầm nói tiếng cảm ơn, Triệu Mẫn Mẫn thì đã sớm cùng tiểu nha hoàn A Như chơi đuổi bắt.

Mọi người thấy vậy, cười rộ.

Chờ phân người hầu hạ các viện xong, Nhâm thị chỉ vào A Bình lại uy nghiêm nói với nha hoàn, sai vặt mới tới: “Các người nghe đây, từ bây giờ các người sẽ làm việc ở đây, ngoại trừ nghe chủ tử sai bảo, còn phải nghe A Bình làm việc. A Bình là người làm công nhà ta, cũng là quản gia Triệu phủ, các người có chuyện gì muốn bẩm báo với ta, có thể nhờ A Bình, mệnh lệnh của bà ấy là ý của ta, các người hiểu chưa “

“Vâng, phu nhân, đã nghe rõ” Cả đám đồng thanh đáp, tròng diện như vậy làm cho Triệu Tương Nghi run người, nổi cả da gà.

“Còn nữa.” Nhâm thị cầm khế ước bán thân nói, “Ta mới này vừa nhìn khế ước bán thân của các người, phát hiện không đồng nhất, cũng rất mất trật tự. Cho nên, ta quyết định sẽ làm lại một văn tự bán thân cho các người ký, các người nhớ cho kĩ, một ngày vào Triệu phủ, sẽ trung thành với các chủ tử, không được ở sau lưng có tâm cơ, lại càng không làm nô lán chủ, được cung

chịu mà sinh kiêu, nếu bị ta phát hiện một lần, xử phạt như thế nào, ta sẽ cho các người thấy mà e ngại.”

Nghe thấy giọng nói Nhâm thị lạnh dần, thể xác và tinh thần đều phát lạnh

Song, Nhâm thị lập tức chuyển đề tài: “Đương nhiên, người Triệu gia bọn ta cũng không phải là dạng ý mạnh hiếp yếu, phàm người nào làm tốt bổn phận của mình, bọn ta sẽ đối đãi thật tốt, cho các người thoải mái, ta là người thương phạt phân minh, tuyệt đối sẽ không thiên vị bất cứ ai.”

“Vâng, phu nhân” mọi người đồng loạt trả lời.

“Được rồi, còn những người chưa được chọn trúng, tạm thời ở bên ngoài viện vẩy nước quét nhà đi, cũng kiêm luôn làm thủ vệ canh đêm, chờ mấy ngày nữa ta tìm gã sai vặt và bà tử gác đêm phủ hợp, khi đó sẽ an bài các người đến nơi khác. Còn nữa, chuyện trừ phòng không cần các người quản, tự có người làm.” Nhâm thị đầu vào đẩy phân phó nói.

Triệu Tương Nghi nâng cằm nghe, nhìn Bích Văn thì phát hiện nàng ấy đang tập trung nghe Nhâm thị căn dặn, bèn cúi đầu cười thâm, quả thật là người đáng tin, tính tình ôn trọng.

“Được rồi, một chuyện khác nữa là các người đã biết chủ tử của mình là ai, quý phủ bọn ta rất đơn giản, không hy vọng các người đem bầu không khí này thay đổi, nghe hiểu lời của ta không?” Nhâm thị dặn thêm.

Mọi người đồng loạt đáp ứng.

Nhâm thị hài lòng ngồi xuống uống một ngụm trà, cung kính hỏi ý kiến Phương thị và Triệu lão gia tử: “Cha, nương, hai người cảm thấy thế nào?”

“Đều tốt cả con dâu, con làm việc thật là lưu loát” Phương thị đối với cách làm của Nhâm thị khen không dứt miệng.

Hạ nhân thấy quan hệ mẹ chồng nàng dâu nhà này rất tốt, không khỏi thở dài một hơi, âm thầm thấy may mắn. Bởi vì những vị này không đầu đá, mà họ cũng có thể sống một cuộc sống đơn giản, như vậy cũng giảm bớt không ít phiền phức.

“Con thấy hôm nay dọn nhà, chọn hạ nhân, mọi người cũng có chút mệt mỏi, chi bằng để bọn họ đưa mọi người về nghỉ. Vừa vặn xem gia cụ mới của quý phủ, con đã cho người đưa gia cụ đến Chỉ Lan Viện, chỉ chờ cha nương đánh gái.” Nhâm thị sẵn sốc nói.

Lúc này, Triệu Hoàng Lâm đưa Tề Uyển Dao vào nhà thủy tạ thưởng thức bộ trà cụ mới của hắn.

“Thiên Tuyết, Tố Âm.” Nhâm thị gọi hai thiếp thân nha hoàn hầu hạ Nhị lão Triệu gia, “Các người phải hầu hạ lão thái gia, lão phu nhân cho tốt, nếu làm không tốt, đừng có trách ta.”

“Vâng, phu nhân.” Thiên Tuyết và Tố Âm tuân lệnh, hai người hiểu biết sâu, thích hợp hầu hạ lão nhân. Hai người lẳng lẳng đi theo phía sau Nhị lão rời khỏi phòng khách.

“Nương, con đem Bích Văn, Chi Chi đi Trâm Tiêu Viện trước.” Triệu Tương Nghi đứng dậy, Triệu Mẫn Mẫn cũng đứng dậy theo.

“Không phải muội cùng Mạn Vân chơi rất vui vẻ sao? Sao giờ lại muốn theo tỷ đây?” Triệu Tương Nghi bẹo khuôn mặt nhỏ của Triệu Mẫn Mẫn, cất cao giọng hỏi.

Mạn Vân là nha hoàn Triệu Mẫn Mẫn đặc biệt dính.

Triệu Tương Nghi nói những lời này xong, Mạn Vân liền bày ra bộ dáng thật xin lỗi.

“Biểu tiểu thư, để nô tỳ ôm, nô tỳ đã từng hầu hạ những tiểu chủ tử giống như biểu tiểu thư, nên biết cách chăm sóc.” Thu lại bộ dạng có lỗi, Mạn Vân bước đến nói.

Nhâm thị hài lòng gật đầu: “Chả trách Chu mụ mụ ở vùng này có danh tiếng rất tốt, người ở dưới trướng bà ấy làm việc thoả đáng, nghiêm túc làm việc.

” Chúng ta đi thôi.” Triệu Tương Nghi cũng không thể ôm được tiểu bát điếm Triệu Mẫn Mẫn, có người muốn giúp, nàng đương nhiên nguyện ý.

Triệu Nguyệt Cầm vẫn có chút lo lắng cho nữ nhi, vì vậy cũng đi theo, dù sao đến Bích Thủy Viện cũng phải đi qua Trâm Tiêu Viện, vừa lúc đưa hai tiểu nha hoàn này đến Bích Thủy Viện làm quen.

Chờ mọi người rời đi hết rồi, Nhâm thị cũng không rảnh rồi, tiếp tục bàn với A Bình chuyện đãi tiệc mừng tân gia và việc trong nhà

Theo phong tục thời này, dọn vào nhà mới thì phải bày rượu mở tiệc chiêu đãi thân bằng bạn tốt, nhà họ ở trấn Thanh Hà bây giờ cũng có chút danh vọng, tự nhiên là không thể thiếu chuyện này.

Yến hội lúc đó, những khách nhân đến dự, danh mục quà tặng, vấn đề chỗ tiếp đãi, Nhâm thị đều an bài thoả đáng, một chút cũng không để rắc rối xảy ra, để tránh làm mình mệt mỏi.

Chương 183: Diệp Thường Niên đến bồi tội

Tiệc tân gia định vào ngày năm tháng chín, chính là ba ngày sau khi cả Triệu gia dọn vào nhà mới, mọi thứ đều chuẩn bị xong. Ngày hôm đó khắp phủ đều giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng tràn ngập. Tiệc rượu tổng cộng có năm bàn, khách đến mặc dù không tính là nhiều, nhưng mỗi người đều có máu mặt.

Tiết trời hôm ấy vô cùng tốt, khí lạnh cuối thu se se thổi, buổi tiệc được tổ chức ở vườn hoa Triệu gia, nha hoàn, bà tử liên tục bung đồ ăn đi trên hành lang gấp khúc đến hoa viên, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Triệu Tương Nghi ngồi ở bên cửa sổ lầu hai nhà thủy tạ, nhằm chán chóng cảm nhìn quang cảnh nhộn nhịp bên dưới, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt non mịn nhỏ nhắn của nàng, da thịt trong suốt có thể thấy mạch máu ẩn hiện dưới đó.

Nàng híp mắt, lẳng lẳng suy nghĩ về những biến hoá của nhà mình trong mấy năm nay.

Ngay từ lúc đầu vô cùng khó khăn, có thể đi được đến đây, gian khổ trong đó không ai có thể hiểu được, chỉ có nhà nàng và thân nhân trong nhà ra mới hiểu được.

Nàng không thể nào quên lúc nàng và ca ca lạc trong núi vô tình tìm được Mê Diệt Hương, trời hôm đó gió lớn, tối như mực, ca ca bị thương, nàng không thể quên được và nó đã trở thành bóng ma trong lòng, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu, làm nàng thấy đau lòng

Cũng không thể quên được cảnh ca ca trước khi đi học, ngày ngày theo sau phụ tử mượn sách học... Phụ thân vì để ca ca đi học mà không ngừng làm việc, cơ hồ như muốn ăn trên ruộng đất, cả người đầm đìa mồ hôi, hình ảnh ấy nàng nào quên.

Mặc dù hôm nay phụ thân mặc tơ lụa, thân phận đã khác xưa, nhưng người vẫn kiên nghị như trước, nàng biết, luôn có một cổ bi thương quanh quẩn trong đầu phụ thân.

Mãi cho đến khi Nhâm thị xuất hiện, bước vào trong sinh mệnh của phụ thân, sự bi thống đó mới biến mất.

Bây giờ thì tốt rồi, tuy khổ tận cam lai, nhưng mỗi khi nghĩ đến thời khắc hạnh phúc viên mãn này, Triệu Tương Nghi khó có thể mà tin được, những thứ này đều thuộc về nàng ư, không thể tin được phải mất một thời gian khá lâu nó mới thuộc về mình, rất sợ sau một khắc, những thứ tốt đẹp này đều rời xa mình, không bao giờ ... nữa quay lại.

Đến lúc đó, nên làm sao đây?

Mãi chìm trong suy nghĩ, đột nhiên trong vườn hoa vang lên tiếng pháo, nhiều tiếng chúc mừng liên tục vang lên, làm Triệu Tương Nghi kinh ngạc

một phen, đem nàng từ trong thất thần tỉnh dậy.

Trên mặt mọi người đều mang loại thần tình hâm mộ, Triệu Tương Nghi đang quan sát hoạt động của mọi người, trong lúc vô tình ánh mắt rơi xuống công bán nguyệt, đó là nơi duy nhất vào hoa viên, một nam nhân mặc trường sam trên thêu ám văn chậm chạp bước vào, người nam nhân này tuy toát lên khí chất thân thiết vui mừng nhưng cực kỳ không hợp với bầu không khí này, trông rất giả tạo.

Triệu Tương Nghi nghĩ như thế, cũng không phải là bởi vì nam nhân kia đến tham gia náo nhiệt, mà là bởi vì người nam nhân kia không là người khác, chính là người từng dẫn côn đồ đến trước cửa Như Ý phường gây chuyện Diệp Thường Niên, lần đó còn hại phụ thân nàng bị đám cầu vật kia đánh bị thương.

Y tới làm gì?

Triệu Tương Nghi cũng không chịu ngồi yên, lập tức đứng dậy, nhắc váy xuống lầu.

Đi qua hành lang từ nhà thủy tạ dẫn đến hoa viên, trong lúc Triệu Tương Nghi đi tới bữa tiệc, thì lúc này Diệp Thường Niên đã mang theo hạ nhân đi tới trước mặt Triệu Tín Lương.

Diệp Thường Niên không nằm trong danh sách khách mời, bây giờ y lại xuất hiện ở đây, tất nhiên là mang đến cho Triệu Tín Lương vài phần kinh ngạc, đồng thời cũng cắt đứt không khí vui vẻ của bữa tiệc.

“Triệu lão bản, chúc mừng ngài dọn đến nhà mới.” Diệp Thường Niên vừa mở miệng đã nói câu này, cũng thuận thế để hạ nhân ở đằng sau đem quà đưa lên phía trước.

Nha hoàn phụ việc đang muốn nhận, nhưng ngại vì thần sắc không mấy vui vẻ của Triệu Tín Lương, một phần khác là chưa nghe lệnh, nên chân chừ một hồi, khiến cho tràng diện rất xấu hổ.

Triệu Tín Lương cho rằng Diệp Thường Niên lần này đến đây là mang theo mục đích giống như lần trước, vì vậy cũng không ngạc nhiên cho y một sắc mặt tốt nào, trên mặt còn mang theo tia dè phòng.

Triệu Hoàng Lâm ít nhiều cũng biết chuyện đó, nên liền để chén rượu xuống, chào hỏi các trưởng bối, sau đó mới đi đến chỗ hai người.

Theo thói quen, đem Triệu Tương Nghi đẩy ra phái sau mình, ý bảo là nàng không cần xen vào chuyện này. Triệu Tương Nghi buồn bực đứng đằng sau lưng ca ca, thầm nghĩ mau lớn nhanh, thành đại cô nương mới tốt.

Phía sau, cũng không biết là ai, đột nhiên vỗ vai nàng, chờ nàng quay lại nhìn thì mới biết đó là Bùi Tử Quân.

“Triệu tiểu thư, có hứng thú cùng ta đi du thuyền không?” Bùi Tử Quân nở nụ cười nói, lộ ra một hàm răng trắng nõn, xem ra một chuyến đi này làm cho Bùi Tử Quân trưởng thành không ít, hơn nữa không biết có phải là thường trò chuyện với Triệu Hoàng Lâm hay không, mà lời nói lần cử chỉ

càng lúc càng giống Triệu Hoàng Lâm, bị đồng hóa sao?

“Đi thôi.” Triệu Tương Nghi không có cự tuyệt, chỉ không yên lòng nhìn phụ thân và Diệp Thường Niên, nhưng nghĩ đến hôm nay nhiều khách quý ở đây, dù sao cũng là địa bàn nhà họ , Diệp Thường Niên cũng không dám làm điều xằng bậy gì đi.

Bên này, Diệp Thường Niên và Triệu Tín Lương giằng co một hồi, chợt Diệp Thường Niên nở nụ cười, đích thân y cầm lấy lễ vật đưa: “Triệu lão bản đừng mang thù ta, chuyện lúc trước là ta không hiểu chuyện, bây giờ ta đến cửa nhận lỗi, ngài còn không hài lòng?”

“Là ai để hắn vào?” Triệu Tín Lương không để ý lời nhận lỗi của Diệp Thường Niên, cất cao giọng nói mang theo giận dữ hỏi bọn hạ nhân đang bận rộn.

Ngoài công bán nguyệt có một gã sai vặt lật đật chạy đến, hơi chút e ngại nói: “Bẩm lão gia, là tiêu nhân vô năng, ngăn không được, lại sợ người này thực sự là bằng hữu của lão gia, không dám mạo phạm.”

“Từ hôm nay trở đi, người đến trừ phòng làm việc cho ta.” Triệu Hoàng Lâm mặt không thay đổi nói.

Triệu Tín Lương không có dị nghị.

Hạ nhân kia cực kỳ uỷ khuất, nhưng không dám nói, chỉ tức giận lui xuống.

Đối mặt với thái độ cừu hận của hai cha con, Diệp Thường Niên làm như không thấy, lại không tức giận, ngược lại còn cười, vẻ mặt hòa khí: “Triệu lão bản đây là làm sao? Ai lại không có lúc phạm sai lầm chứ? Quan trọng là có thừa nhận lỗi lầm của mình không, biết sai để sửa đổi. Chuyện trước kia là ta quá phận, ta thấy tiếng tăm Triệu phu nhân lớn như thế, mà lại chủ động động đống cửa Như Ý phường, trong lòng rất chấn động, vì vậy mới đến đây để chịu tội với nhà ngài, mong rằng sau này chúng ta sẽ là bằng hữu , trên phương diện làm ăn cũng thế.”

Hoá ra là vì chuyện này.

Nhâm thị đóng cửa tú phường, như vậy sinh ý tú phường của Diệp Thường Niên ở trấn Thanh Hà sẽ khôi phục lại như trước, độc tài trên phương diện thù phạm, cho nên, mặc kệ nói như thế nào, Nhâm thị bây giờ đối với y mà nói không còn uy hiếp gì nữa. Nếu cứ tiếp tục đối địch với Triệu gia thì không bằng nhịn nọt một phen, dù sao sinh ý nhà Triệu Tín Lương không nhỏ, hơn nữa vị lão bản này còn là thành viên của hiệp hội thương nghiệp ở huyện Giang Ninh, càng không thể khinh thường được.

“Phu nhân ta đóng cửa tú phường, không phải bởi vì e ngại thế lực của người.” Triệu Tín Lương lạnh lùng nói, sau đó lệnh nha hoàn bước đến nhận lễ vật của Diệp Thường Niên, “Diệp lão bản vốn bận rộn, ta cũng không biết ngài lại rảnh rỗi đến nơi ở nhỏ này góp vui, cho nên trước đó không có chuẩn bị chén đĩa và chỗ ngồi cho ngài, chiêu đãi không chu toàn, xin Diệp

lão bản thứ lỗi.”

Ra lệnh đuổi khách rõ như vậy, Diệp Thường Niên nghe xong, khoe miệng co rút, có điều vẫn là cười, nói với Triệu Tín Lương: “Triệu lão bản nói đúng, ta đúng là có việc, thật không phân thân ra được, hôm nào ta đăng môn bái phỏng ngài và Triệu phu nhân.”

“Diệp lão bản, đi thông thả, xin thứ cho không tiễn.” Triệu Hoằng Lâm nói, sau đó còn dục nha hoàn nhanh tiễn khách.

Diệp Thường Niên lúng túng cười, dẫn gia đình rời đi.

“Hoằng Lâm, con tạm thời ở đây tiếp đãi khách nhân, cha đến Lương Viên tìm mẫu thân con nói mấy câu.” Triệu Tín Lương nhíu mày dặn dò.

Bây giờ hai đứa con đã quan gọi Nhâm thị là “Mẫu thân”.

“Mọi người tiếp tục ăn uống, chiêu đãi không chu toàn xin hãy tha lỗi” Triệu Tín Lương trước khi đi, cất cao giọng nói. Bùi Hạ Niên và Mạc Hương Quân hai mặt nhìn nhau, chuyện về Diệp Thường Niên bọn họ cũng biết, chỉ sợ Triệu Tín Lương gặp phiền phức. Nhưng nhìn bộ dáng này của Triệu Tín Lương, cũng không giống như tưởng tượng của họ.

Tại Lương Viên Nhâm thị đang bận chiêu đãi các nữ quyền đến chúc mừng ngày hôm nay, thấy Triệu Tín Lương đột nhiên đến, nàng rất vui vẻ nhưng cũng có chút lo lắng: “Chàng sao thế, đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ bữa yến tiệc thiệp chuẩn bị làm cho chàng mất thể diện?”

Triệu Tín Lương lắc đầu, khách sáo nói vài lời với nữ quyền, sau đó bảo Nhâm thị vào phòng nói chuyện.

Nhâm thị cũng hướng nữ quyền cười, ý bảo thất lễ, sau đó theo Triệu Tín Lương vào phòng. Các nữ quyền đều lấy tay áo che miệng cười, trong lòng đều cho rằng hai người này vừa qua tân hôn, nên khôngỡ xa nhau.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Vừa vào phòng, Nhâm thị không kịp chờ đợi hỏi một câu.

“Diệp Thường Niên đến đây.” Triệu Tín Lương đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì? Y tới làm gì” Nhâm thị hiển nhiên rất kinh ngạc, hôm nay, Diệp Thường Niên xuất hiện, còn có thể có chuyện gì tốt.

“Không phải đến gây chuyện.” Triệu Tín Lương ngồi xuống ghế, “Là liên quan đến chuyện nàng cửa tú phường, đối với y không còn tạo sự uy hiếp nào nữa, hơn nữa bây giờ ta đã là thành viên của hội thương nghiệp, nên lần này đến cửa muốn kết giao bằng hữu với nhà chúng ta.”

“Nhà chúng ta có quan hệ bằng hữu với y lúc nào vậy?” Nhâm thị châm chọc cười, “Thay đổi sắc mặt thật nhanh đi.”

“Ta thấy làm người không thể quá quyết tuyệt được, tuy hẳn từng đối với chúng ta làm chuyện không tốt, nhưng ta vẫn nhận quà bồi lễ của y, có điều at không thể hiện quá nhiệt tình, bởi vì ta cũng không muốn cùng người như thế kết giao.” Triệu Tín Lương đem mọi chuyện nói cho Nhâm thị nghe.

Nhâm thị suy nghĩ, gật đầu nói: “Chàng làm vậy rất đúng, y làm như thế

nào là chuyện của y, chúng ta không thể bắt chước theo hần, làm chuyện quyết tuyệt như thế.”

“Còn nữa, không bao lâu Hoàng Lâm sẽ thi Hương, ta không muốn ở ngay lúc quan trọng thế này, ảnh hưởng tâm tình của nó.” Triệu Tín Lương chuyển sang chuyện Triệu Hoàng Lâm

“Thiếp cũng nghĩ vậy, mặc kệ người lớn chúng ta làm chuyện gì, cũng không thể ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

“Được rồi.” Nhâm thị dường như nhớ đến điều gì đó, ngẩng đầu nói với Triệu Tín Lương, “Nói lên Hoàng Lâm, thiếp chợt nhớ đến mấy ngày trước Hoàng Lâm có đề nghị với thiếp một chuyện, thiếp nghĩ thấy cũng không tệ.”

“Hừm?”

“Như Ý phường là tâm huyết của thiếp, bây giờ dù đã đóng cửa không buôn bán, nhưng cửa hàng vẫn còn đó, cửa hàng an2y cũng al2 thiếp dùng tiền mau lại, không thể lãng phí được, bán đi thì cũng được, nhưng sẽ khó bán lắm, không bằng khai trương lần nữa.” Nhâm thị lời ít mà ý nhiều nói.

“Nàng dự định bán gì?” Hai mắt Triệu Tín Lương tối sầm lại.

Nhâm thị lại lắc đầu cười nói: “Không phải là thiếp, mà là hai đứa nhỏ.”

“Ta không hiểu ý nàng...” Triệu Tín Lương nghe không hiểu.

“Hoàng Lâm nói, mấy năm trước, Tương Nghi ở trong thôn theo Triệu đại phu học chút y lý, lại rất hứng thú với các vị thuốc đông y. Thằng bé đề nghị thiếp sử dụng cửa hàng này làm hiệu thuốc bắc, có thể mời một vị chương quỹ đến trông coi, sau đó để Tương Nghi đến học hỏi, vừa lúc rèn luyện năng lực của con bé.”

“Không được, như vậy quá mệt mỏi, con bé còn rất nhỏ, sao có thể chịu khổ được? Con bé thích được liệu là không sai, nhưng nếu để nó buôn bán, khẳng định kiên trì không được. Hơn nữa, nàng chưa thấy thằng bé Tử Quân xử lý chuyện ở Nhuộm Thuý Trai đâu, đứa bé đó mặc dù bề ngoài làm như thoải mái, nhưng thực tế lại mệt muốn chết, ta luôn cảm thấy thằng bé có quá nhiều áp lực trong lòng, đáng tiếc Bùi đại ca là một người nghiêm nghị, cho dù ta có khuyên huynh ấy vài câu, cũng vô dụng.” Triệu Tín Lương phản đối đề nghị của nhi tử và Nhâm thị.

“Thiếp sẽ không để cho con bé buôn bán thật đâu.” Nhâm thị giải thích, “Chẳng qua là thiếp thấy, nếu con bé có hứng thú, có thể đến cửa hàng tham quan, học chút y lý cũng có lợi. Hơn nữa, tiểu thư khuê các thì sao nào? Tiểu thư khuê các ngoài cầm kỳ thi họa, nữ hồng ra, còn phải biết vài thứ để phòng thân, bằng không sau này gặp khó khăn, phụ mẫu không bên cạnh, thì biết làm sao?”

“Ta vẫn cảm thấy rất miễn cưỡng. . . Phải mở cửa hiệu thuốc sao? Nói đến hiệu thuốc, làm ta nhớ đến tên súc sinh Niên Thế Hữu kia...” Triệu Tín Lương nặng nề hỏi lâu, đột nhiên nói ra một câu.

Nhâm thị kinh ngạc: “Cho nên, nói nói lui, chàng vẫn vì điều này mà do dự? “Nàng vươn tay đặt lên vai Triệu Tín Lương, “Không phải nói mọi chuyện đều đã qua rồi ư, sao bây giờ lại vì chuyện này mà đau đầu chứ?”

“Không có, chỉ là vừa nghĩ đến chuyện mở tiệm thuốc, vạn nhất sau này chạm mặt với hắn ta, chẳng phải phiền phức sao.” Triệu Tín Lương siết chặt nắm tay nói.

Nhâm thị vuốt nhẹ hàng lông mày hắn: “Chàng cười lên sẽ nhìn được hơn.”

“Những chuyện đó hãy nói sau, nhà chúng ta bây giờ không thiếu tiền, cũng không có túng quẫn. Được rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi, đừng làm cho khách nhân chờ lâu, nếu không người ta sẽ nói chúng ta chiêu đãi không chu toàn.” Triệu Tín Lương nắm tay Nhâm thị, đứng lên.

“Thiếp mong chàng suy nghĩ thêm, trấn Thanh Hà có không ít y quán, nhưng hiệu thuốc bắc thì cực kỳ ít ỏi, hơn nữa các đại phu ở mấy y quán này hơn phân nửa phải đến các hiệu thuốc ở các huyện mua thuốc, có người còn tự tay chế thuốc. Nếu nhà chúng ta ở đằng sau mở một tiệm thuốc mà nói, như vậy sẽ có rất nhiều y quán, dân chúng sẽ đến tiệm chúng ta mua thuốc, tiết kiệm không ít nhân lực và lộ trình, việc có lợi như thế sao không làm.” Nhâm thị kiên trì nói, đôi khi, nàng có vẻ tương đối cố chấp, “Hơn nữa, thiếp nghe Hoàng Lâm nói, Tương Nghi từ nhỏ ngộ tính cao, hiểu không ít dược lý, nếu như chúng ta mở tiệm thuốc, có rất nhiều nguyên liệu phải nhờ Tương Nghi đích thân lên núi hái, đến lúc đó, chúng ta chúng ta có thể hạ thấp tiền vốn, việc này không lỗ mà lời.”

Triệu Tín Lương chân chờ.

Suy nghĩ của hắn như lạc về nơi nào đó, rốt cuộc là do tính tình hắn hẹp hòi, hay là thật đau lòng con gái phải chịu khổ...Con bé năm nay chỉ mới bảy tuổi.

“Tương Nghi ước chừng cũng biết chuyện này, con bé không phản đối, ngược lại còn cam tâm tình nguyện làm như vậy.” Thấy Triệu Tín Lương hơi động tâm, Nhâm thị nói thêm.

“Chờ khách nhân về hết , chúng ta lại bàn tiếp.” Triệu Tín Lương nắm chặt tay Nhâm thị, hai người đến trước cửa liền buông tay ra, thần sắc khôi phục bình thường, tiếp tục tiếp đãi khách nhân.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mặt khác, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân vốn đi du hồ rất vui vẻ, nhưng giữa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim, đây chính là vị lâu rồi chưa xuất hiện Mạc Nhã Như, khó khăn lắm cô nàng mới tìm được Bùi Tử Quân, thấy Bùi Tử Quân vui vẻ cùng Triệu Tương Nghi đi du hồ, Mạc Nhã Như tức giận đến phát run.

Chờ thuyền cập bờ, Triệu Tương Nghi đến gần mới nhìn thấy Mạc Nhã Như, thấy cô nàng sắc mặt không được tốt lắm.

Có một số người, vừa gặp đã thấy không hợp nhau.

“Triệu tiểu thư bây giờ thật đúng là ‘chim sẻ’ hoá thành phượng hoàng nha.” Mạc Nhã Như khẽ hé đôi môi đỏ mọng, vừa gặp mặt đã nói lời giễu cợt, mấy chữ ‘Triệu tiểu thư’ và ‘chim sẻ’ này, nhấn mạnh hết sức.

“Nhã Như, chớ quá mức.” Bùi Tử Quân nhíu mày, rất là không vui nói.

Trong mắt Mạc Nhã Như lập tức xuất hiện vài tia tức giận cùng uỷ khuất, kết quả cô nàng tức giận nhìn Triệu Tương Nghi, hận không thể dùng ánh mắt đâm nàng bị thương.

Dù sao tâm lý Triệu Tương Nghi vẫn là một người lớn, cũng không muốn cùng tiểu hài tử tranh đoạt, nhưng nàng thực sự không thích câu nói vừa rồi của Mạc Nhã Như, thật sự làm nàng rất giận, được thôi nàng sẽ cho con bé đó biết sự lợi hại của mình, bèn nghiêng đầu qua nói với Bùi Tử Quân: “Tử Quân ca ca, chúng ta đừng để ý tới nàng ta nữa, không phải vừa rồi huynh nói muốn xem thư phòng của ca ca muội sao, bây giờ muội dẫn huynh đi, nếu thích thì theo muội.” Nói xong, còn kè sát vào người hắn nói, “Huynh yên tâm, muội sẽ không nói cho Bùi bá phụ việc xem sách này đâu.”

“Muội vừa gọi ta là gì?” Đầu óc Bùi Tử Quân lúc này có chút choáng váng, đối với sự nhiệt tình của Triệu Tương Nghi, hắn hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Người ngu cũng có thể nhìn ra trong giọng nói của hắn mang theo cao hứng.

Mạc Nhã Như là một cô gái thông minh, đương nhiên cũng nhìn ra được, cô nàng có chút đố kỵ nhìn Triệu Tương Nghi: “Tử Quân ca ca có thể để người gọi tự nhiên vậy sao? Nhà các người cùng lắm chỉ xuất thân từ nông thôn, không có chút quan hệ nào đến Bùi phủ, làm sao có thể so được với Mạc gia và Bùi gia, người lại bày ra cái vẻ thân thiết với Tử Quân ca ca làm gì. Còn có, vừa rồi người thì thầm với huynh ấy cái gì? Còn nhỏ như vậy đã biết dụ dỗ người khác, thật không biết xấu hổ “

“Nhã Như, muội câm miệng lại cho ta.” Bùi Tử Quân lần này thật sự tức giận, mà hắn nổi giận cũng rất dọa người, mặc dù không có mắng Mạc Nhã Như, nhưng giọng nói lạnh như băng, cùng với ánh mắt nhìn Mạc Nhã Như, thật sự làm cho Mạc Nhã Như kinh hãi, từ nhỏ đến lớn, huynh ấy còn chưa từng tức giận với nàng ta bao giờ.

Chỉ vì một con bé tầm thương như cỏ dại này sao?

Mạc Nhã Như quả thực không thể tin được điều mình nghe, trong lòng càng thấy uỷ khuất, nước mắt rơi xuống.

Triệu Tương Nghi muốn hiệu ứng này, Mạc Nhã Như tự cho mình là thiên kim tiểu thư cũng chẳng bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác, nên đả ngộ như vậy mới đúng.

Cho nên, gọi Bùi Tử Quân là Tử Quân ca ca”, cũng là vì kích nàng ta một kích, bởi vì Mạc Nhã Như hay xưng hô như vậy với Bùi Tử Quân.

“Chúng ta đi.” Bùi Tử Quân vỗ nhẹ vai Triệu Tương Nghi, động tác rất nhẹ, nhưng cũng khiến cho Mạc Nhã Như đổ kị, oán hận không ngớt.

“Vừa rồi Nhã Như có làm muội sợ không?” Đối thoại giữa Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi truyền đến, Mạc Nhã Như liềm mạng che tai mình, chạy đi theo hướng ngược lại.

Tiệc tân gia Triệu phủ kết thúc mỹ mãn, trừ việc Diệp Thường Niên đột nhiên đăng môn báỉ phỏng và vị tiểu thư không giải thích được cái kinh ở ngoài.

Mấy ngày sau, Triệu Tín Lương cuối cùng đồng ý với Nhâm thị mở tiệm thuốc bắc, nguyên nhân là Triệu Hoàng Lâm tự mình tìm đến phụ thân bàn bạc, nói rằng nếu phụ thân không đồng ý, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình trước khi thi hương của mình.

Nói đến chuyện này, mở cửa hàng thuốc đúng là không lỗ mà còn lời, Triệu Tín Lương cuối cùng không do dự nữa mà đồng ý.

Có điều đồng ý hay không, vẫn làm cho người làm phụ thân này không khỏi thổn thức, Nhâm thị mới vào cửa không lâu, đã đem tâm hai đứa nhỏ nắm chặt rồi... Hấn (TTL) vừa vui mà cũng ghen tỵ.

Ngày khai trương tiệm thuốc quyết định sau khi Triệu Hoàng Lâm thi Hương xong, thứ nhất sợ ảnh hưởng đến việc học thi của Triệu Hoàng Lâm, thứ hai Triệu Tín Lương muốn song hỷ lâm môn, đến lúc đó Triệu Hoàng Lâm nếu thi đậu công danh, trong nhà vừa mở tiệm thuốc, chính là điềm tốt.

Phương thị biết được, không khỏi cười con trai: “Con chắc chắn rằng Hoàng Lâm nhất định có thể thi đậu?” Sau khi nói xong, Phương thị thấy mình nói sai, lập tức “Phi phi phi” hảo một trận.

Cũng vì thế mà bà áy náy mấy ngày, mãi đến khi Nhâm thị, Triệu Tương Nghi và Triệu Nguyệt Cầm khuyên nhủ, mới bình tâm lại.

Bây giờ, trên dưới Triệu phủ chỉ có một chuyện khẩn trương, chính là chuyện Triệu Hoàng Lâm thi cử. Mặc dù mọi người sốt ruột, nhưng không muốn Triệu Hoàng Lâm nhìn thấy, sợ rằng sẽ gây thêm áp lực cho Triệu Hoàng Lâm.

Có điều, từ lúc quyết định mở tiệm thuốc, Triệu Tương Nghi cực kỳ bận rộn. Trải qua một đoạn thời gian an nhàn, cũng làm cho nàng lười biếng hơn, suýt nữa quên đi mục tiêu lúc đầu của mình. Lúc trước khi mới xuyên qua, thiếu chút nữa quên đi kiến thức học được, cũng may bây giờ còn kịp, ở đây có sách thuốc hỗ trợ, nàng không thể bỏ luôn bản lĩnh này của mình.

Trước khi tiệm thuốc khai trương, nàng vội vàng thu thập dược liệu để chuyển đến tiệm thuốc.

Trước kia ở Triệu gia thôn có trồng chút dược liệu, có thể làm thuốc, nhưng vẫn còn thiếu, Triệu Tương Nghi quyết định lên núi tìm xem, có dược

liệu nào phù hợp thì chuyển đến trồng trong ruộng nhà mình, như vậy tiết kiệm không ít, rồi đem bán trong cửa tiệm thuốc, tuy ít lãi nhưng vẫn tiêu thụ mạnh.

Chương 184: Quyết định của Triệu Hoàng Lâm

Khí trời vẫn tốt mãi đến ngày mười bảy tháng chín nhiệt độ không khí giảm xuống, khiến cho Triệu Tương Nghi vừa mới bước ra cửa phải quay về phòng đổi bộ quần áo ấm.

Bích Văn hầu hạ Triệu Tương Nghi thay y phục, cười nói: “Tiểu thư sao vậy, chẳng phải tiết trời trở lạnh thôi ư, sao lại nhú mày thế?”

“Hôm nay là ngày có kết quả thi, ca ca nỗ lực nhiều như vậy, không phải là chờ ngày này sao, không biết ca ca thi thế nào, sau khi trở về mặc kệ bọn ta hỏi sao, huynh ấy cũng không nói cho bọn ta biết.” Triệu Tương Nghi nhú mày, “Hôm nay trời đột ngột chuyển lạnh như vậy, làm ta có cảm giác bất an.”

“Tiểu thư lo lắng rồi.” Bích Văn cột túi hương bên hông cho Triệu Tương Nghi, sau đó trấn an nói, “Thiếu gai thông minh thế, nhất định sẽ đậu.”

“Cảm ơn lời chúc của người.”

“Tiểu thư nói vậy làm nô tỳ tội chết.” Bích Văn cúi đầu kính hoảng nói.

Triệu Tương Nghi vỗ vỗ vai của nàng, ý bảo không có việc gì.

Sau mấy ngày tiếp xúc với Bích Văn, Triệu Tương Nghi thấy nàng ta có thể tin được, chỉ là nô tính quá mạnh mẽ, khó có thể trở thành người của mình. Nhưng mà nàng ta là người ôn trọng, sau này có thể giúp mình nhiều việc.

“Trời hình như sắp mưa, phải mang theo dù ra ngoài.” Bích Văn đề nghị, chỉ là nàng ta còn chưa nói hết, người đã vào trong phòng, cầm một cây dù đi ra.

“Đi thôi, có lẽ mọi người đã ở trong đại sảnh chờ tin rồi.” Triệu Tương Nghi gật đầu, ngẩng đầu nhìn trời, “Vài ngày trước đó trời vẫn sáng sủa, sao hôm nay lại u ám như vậy...”

“Tiểu thư, bây giờ đã là cuối thu, rất nhanh sẽ bước sang mùa đông, có mưa là chuyện thường, năm nay mùa lạnh đến chậm mà.” Bích Văn cười nói.

Chủ tớ hai người cùng đi qua hành lang đến đại sảnh Triệu phủ, quả nhiên những người khác đã có mặt ở đại sảnh, hoặc trò chuyện, hoặc uống trà, trên mặt của mỗi người không ai không lộ ra thần sắc lo lắng, mong chờ, chỉ có Triệu Hoàng Lâm lại thản nhiên ngồi ở một chỗ, tay cầm tạp thư [sách giải trí] đọc.

Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như đã biết kết quả vậy.

Triệu Tương Nghi đi đến bên cạnh hắn, lúc ngồi xuống nhỏ giọng hỏi một câu: “Ca, ca nói cho muội biết đi, có phải ca chắc chắn mình sẽ đậu không? Muội thấy ca không sốt ruột tí nào, lại còn thản nhiên đọc tạp thư

nữa, trước đây ca đầu có đọc mấy cuốn sách này. Nói là nhảm nhí, đọc cũng lãng phí thời gian, sao bây giờ lại đọc thế?”

“Sao càng lớn, muội càng dài dòng vậy?” Triệu Hoằng Lâm ngược mắt, khóe môi nhếch lên nói.

“Muội đang hỏi huynh mà, càng lớn càng dài dòng thì sao nào, đừng có thừa cơ đòi chủ đề.” Triệu Tương Nghi giả bộ tức giận nói

Triệu Hoằng Lâm cười, sau đó cúi đầu đọc sách tiếp.

“Hai huynh muội thì thâm gì đó?” Triệu Tín Lương tò mò hỏi, sáng nay hẳn không có đến Thiên Hi Lâu, hôm nay là ngày có kết quả thi, dù có bận thế nào thì hẳn cũng bỏ qua một bên để bồi con trai chờ kết quả.

“Hoằng Lâm, con nắm chắc mình sẽ đậu ư? Sao ông thấy con không lo lắng tí nào hết vậy.” Triệu lão gia tử rút một ngụm khói, thuận thế dựa vào ghế dựa, hỏi cháu trai.

Lúc này Triệu Hoằng Lâm mới đặt sách xuống, ngẩng đầu nhìn Triệu lão gia tử hỏi đáp: “Ông nội, con lo lắng thì có thể làm được gì, dù sao con nỗ lực như vậy, về phần kết quả ra sao, cũng chỉ có thể tùy theo mệnh trời thôi.”

“Ông lo hút thuốc của ông đi, đừng có làm Hoằng Lâm khẩn trương.” Phương thị đẩy Triệu lão gia tử một cái.

Ngay lúc mọi người nói chuyện phiếm, bên ngoài có một gã sai vặt chạy vào, mọi người hỏi hộp, có điều theo sau gã sai vặt không phải người đến báo tin nào, ngược lại là Bùi Tử Quân mang theo thư đồng Nguyên Thư bước vào. Nguyên thư đã lâu không đến trấn Thanh hà, lần này đến đây để theo hầu Bùi Tử Quân

“Bùi thiếu gia đến chơi.” Hai mắt Phương thị sáng ngời.

Nhâm thị cũng cười khanh khách đứng dậy: “Bùi thiếu gia mời ngồi, người đâu, đem trà bánh lên.”

“Bọn cháu dùng chút điểm tâm là được rồi.” Bùi Tử Quân trực tiếp vào phòng khách, ánh nhìn liền chuyển đến trên nường Triệu Tương Nghi, sau đó an vị ở chỗ gần Triệu Tương Nghi nhất.

“Ngày hôm nay có kết quả thi, cháu cũng muốn góp vui, tuy rằng đời này cháu vô duyên với chuyện thi cử.” Bùi Tử Quân hâm mộ nhìn Triệu Hoằng Lâm.

“Cháu cũng không có thể nói như vậy, mặc kệ thế nào, cháu rất tài giỏi.” Triệu Tín Lương uống một ngụm trà, một lát sau cười nói.

“Cháu biết, cho nên cháu mới cố gắng kinh doanh tốt Nhiễm Thúy Trai, để phụ thân không thất vọng.” Bùi Tử Quân trả lời Triệu Tín Lương.

Mọi người nói chuyện phiếm một lúc, bất chợt có một gã sai vặt chạy vào, đi đến trước đại sảnh, cực kỳ hưng phấn bẩm báo mọi người: “Lão gia, phu nhân nha môn trên trấn đã dán yết bảng, có thể đi xem.”

“Người đưa tin đã đi chưa?” Triệu Tín Lương gấp đến độ từ trên ghế

đứng đây, dựa theo lệ cũ, người đưa tin sẽ đến nhà năm người trúng cử đầu bảng thông báo.

“Hình như đã đi rồi, có điều...” Gã sai vặt do dự cuối cùng thốt ra, “Không có người nào đến phủ chúng ta đưa tin...”

“Làm sao có thể như vậy, nhất định là người bắt cần rồi, hôm nay trên trấn nhiều người như vậy, loạn như vậy, người sao có thể biết ai với ai.” Giọng Phương thị lộ ra một chút khẩn trương.

Dưới tình huống này, Nhâm thị có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, nàng ôn trọng trấn an “Không có việc gì, có lẽ là hấn ta bắt cần, coi như là đúng, cũng không quan trọng, chỉ cần đậu cao trung là tốt rồi, chí ít như vậy còn có cơ hội thi tiếp.”

Mặc dù nói thế, nhưng mọi người không an tâm, ai nấy đều muốn ra ngoài để xem kết quả.

Bùi Tử Quân thấy thế, thần sắc tối sầm, thừa lúc mọi người không chú ý, liền kề sát Triệu Hoàng Lâm nhỏ giọng lo lắng nói: “Người, chẳng lẽ thực sự dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm?”

“Ở đây không phải là chỗ thích hợp nói chuyện.” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy Triệu Tương Nghi nhìn về phía hai người họ.

“Không muốn thất bại trong gang tấc, thì đừng có nói.” Triệu Hoàng Lâm vội bỏ một câu bên tai Bùi Tử Quân, sau đó liền theo đuôi mọi người rời phủ xem kết quả.

Bùi Tử Quân sững sờ đứng tại chỗ, Triệu Tương Nghi gọi hấn (BTQ) mới hoàn hồn lại: “Hai người vừa nói gì vậy, gần đây hai người thân nhau ghê, có bí mật gì sao?”

“A, không có.” Bùi Tử Quân lúng túng cười “Chẳng qua là cảm thấy trò chuyện với ca ca muội, tương đối hợp ý, hơn nữa hai nhà bây giờ có giao tình, hai người bọn huynh thân thiết là phải.”

“Vậy chúng ta đi xem yết bảng đi, muội tin vào khả năng của đại ca, nhất định sẽ lọt vào nhóm năm người đứng đầu, nhưng cũng quái thật, sao không có người nào đưa tin đến thế nhỉ, nếu chúng ta đi, người đưa tin đến thì sao bây giờ?” Sau khi Triệu Tương Nghi nói xong, còn lâu bầu vại câu.

“Không phải vậy đâu, không phải còn có hạ nhân ở đây ư? Bọn họ sẽ xử lý.” Lúc này, trong lòng Bùi Tử Quân lo âu nồng đậm.

Bọn gia đình đã sớm chuẩn bị xe ngựa, Bùi Tử Quân lúc đến có ngồi xe ngựa đến, mọi người chia nhau ra, vừa lúc ngồi đủ hai xe, xe ngựa bắt đầu chạy đến nha môn.

Trước cửa nha môn bây giờ rất náo nhiệt, người người đều kéo đến chật kín cả cổng, người thì bất an, người thì lo lắng lẩn đến, bọn bộ khoái cũng không thể duy trì nổi trật tự.

Sau khi mọi người xuống xe, đối mặt với dòng người chật cứng mọi

người liền nghĩ đến Triệu Hữu Căn, y cũng rất quan tâm đến kết quả thi của Triệu Hoảng Lâm, nên đã sớm thay bọn họ nhìn.

Có ý nghĩ như vậy, Triệu Tín Lương bắt đầu tìm Triệu Hữu Căn trong dòng người

Cũng không chờ cho bọn họ tìm, thì Triệu Hữu Căn lo lắng đứng ở phía sau vỗ vai Triệu Tín Lương, Triệu Tín Lương thấy người mình muốn tìm, mặt mày mừng rỡ: “Hữu Căn a, đệ xuất hiện đúng lúc lắm, có giúp ta xem danh sách trước không? Không thấy cũng không sao, đệ mau đi cho mấy huynh đệ của đệ giúp ta đi nhìn thử xem, bọn họ ở gần như thế, ở đây có lão nhân và mấy đứa nhỏ, không thể chen vào xem được, sợ làm bị thương bọn nhỏ và lão nhân.”

Sắc mặt Triệu Hữu Căn không được tốt, có điều không biểu hiện ra ngoài, chỉ uyển chuyển nói câu: “Người ở đây nhiều lắm, như vậy đi, mọi người đến nhà đệ nghỉ tạm trước, chỗ này cách nhà đệ rất gần, tiện thể đến dùng bữa trưa.”

“Như vậy cũng không được, ta đã chuẩn bị tiệc rượu mừng, đang định mời đệ đến quý phủ đây, bữa ăn trưa này tạm thời nợ đệ vậy.” Tâm tình Triệu Tín Lương lúc này hết sức kích động, hẳn chắc chắn rằng con trai đã đậu rồi.

Nhưng Triệu Hữu Căn lại hết sức căng thẳng nói: “Đại ca, huynh hãy nghe đệ nói trước, mọi người hãy đến nhà đệ đã, đây quá ồn, không có tiện đệ nói chuyện, nương tử đệ đều chuẩn bị trà ngon, điểm tâm rồi, Uyển Dao cũng đã chuẩn bị rất lâu.”

“Vậy chúng ta qua đó trước đã.” Triệu Hoảng Lâm nói, ý tứ là muốn đi.

Triệu Tín Lương thấy thế, đồng ý đề nghị của Triệu Hữu Căn. Vì vậy mọi người mang theo lo lắng đến nhà Triệu Hữu Căn, toàn bộ quá trình, trong lòng ai nấy đều đem vị trí Triệu Hoảng Lâm đặt ở đầu, trước khi biết đáp án, mọi người đều không có an tâm để ăn điểm tâm, dùng trà.

Đến khi Triệu Hữu Căn về đến, mọi người đang ngồi trong đại sảnh liền đứng dậy bao vây y.

Triệu Tương Nghi nhớ kỹ lần đầu tiên đến trấn đã đến nhà Triệu Hữu Căn, cũng đã ước rằng nàh nàng sẽ có nhà ở giống nhà y, không bị cực phẩm hàng xóm quấy rầy, nhưng bây giờ, nhà bọn họ đã mua một căn nhà lớn, ngày càng phát đạt, lần này đến đây, cảm giác bất đồng.

Căn nhà từng ao ước muốn có, hôm nay nhìn lại, lại có vẻ chật chội.

“Mọi người chuẩn bị tinh thần cho tốt, thật ra Hoảng Lâm còn nhỏ, việc này không gấp được, cuộc đời còn dài.” Đang lúc Triệu Tương Nghi âm thầm cảm khái nhân sinh thay đổi thất thường, Triệu Hữu Căn bắt đầu bàn luận về biến cố cuộc sống như thế nào với mọi người.

Có vài người hầu như nín thở nghe Triệu Hữu Căn nói.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được

edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Ví dụ như Phương thị và Triệu Tín Lương, hay là Tề Uyển Dao ngón tay đang nắm chắc chén trà, hầu như lộ ra khớp xương trắng.

“Hữu Căn, ý đệ là gì?” Triệu Tín Lương vốn rất cao hứng giờ cũng trầm mặc, có chút bất an nhìn Triệu Hữu Căn, sau đó lại an ủi chính mình, “Không sao, Hoằng Lâm không có tên trong năm người đứng đầu cũng không sao, chỉ cần đậu tú tài, cũng có thể tiếp tục thi cử nhân không phải ư...”

“Mọi người hãy bình tĩnh nghe ta nói...” Triệu Hữu Căn cực kỳ nóng nảy nói, một lúc lâu, mới nói ra câu, “Hoằng Lâm không thi đậu.” Lúc Triệu Hữu Căn nói ra, hai mắt nhắm lại, thở dài một hơi. Ý thấy, nói ra những lời này tốn không ít khí lực, so với việc bắt trộm trên phố còn mệt hơn.

Hai tay Tề Uyển Dao run, suýt nữa làm rơi chén trà, những người còn lại càng kinh ngạc, đủ loại biểu tình. Duy nhất tương đồng chính là tất cả mọi người không thể tin được lắng đầu, sự thật này nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

“Hữu Căn, đệ xác nhận mình không nhìn lầm?” Triệu Tín Lương vẫn không thể tin được mà hỏi lại.

Triệu Hữu Căn cứng ngắc gật đầu: “Đệ đã kiểm tra bốn, năm lần rồi, cũng không thấy tên Hoằng Lâm.”

Triệu Hoằng Lâm nghe xong, thở một hơi nặng nề, không giống như là mất mát, giống như là thở phào nhẹ nhõm, sau đó âm thầm siết chặt nắm tay.

Bùi Tử Quân ngồi bên cạnh Triệu Hoằng Lâm, thấy thế bèn nói nhỏ đủ cho hai người nghe: “Người quả nhiên dựa theo kế hoạch làm, rất đáng tiếc.”

Triệu Hoằng Lâm không có trả lời, chỉ nhíu mày nhìn Bùi Tử Quân

Bùi Tử Quân lơ đãng, chỉ lắc đầu, biểu thị tiếc hận.

Triệu Tương Nghi buồn bực ngồi một chỗ, nhìn biểu tình trên mặt ca ca, trong lòng càng hoang mang. Tâm tình bây giờ của ca ca như thế nào ấy? Vì sao nàng không có cảm giác được sự mất mát từ ca ca.

“Hoằng Lâm, không sao hết, ba năm sau thi lại một lần là được, mọi người đều tin tưởng con.” Nhâm thị mở đầu nói, không có chỉ trích Triệu Hoằng Lâm, càng không có đem khổ sở trong lòng mình biểu hiện ra ngoài, chỉ khích lệ Triệu Hoằng Lâm.

“Cảm ơn nương.” Triệu Hoằng Lâm khẽ vuốt cằm.

Những người còn lại thấy biểu tình và cử chỉ của Triệu Hoằng Lâm, không khỏi lo lắng, nhưng đều tự nhắc nhở mình không nên nói thêm gì nữa, rất sợ Triệu Hoằng Lâm nhạy cảm, đến lúc đó làm ra chuyện xấu gì nữa.

Lúc biết kết quả, trừ Triệu Hoằng Lâm cảm thấy không sao, nhưng mọi người ai nấy đều tiếc hận.

“Đều là miệng ta nói lời không tốt.” Đúng lúc này, Phương thị tức giận

tự trách

“Bà nội, bà đừng có trách mình, đây là chuyện của cháu, không liên quan gì đến lời nói của bà hết.” Triệu Hoàng Lâm đứng dậy, đôi mắt với Phương thị nói.

May là như vậy, Phương thị vốn mê tín vẫn còn cho rằng mình nói bậy, hối hận mà rơi nước mắt.

Triệu Tín Lương vừa thấy Phương thị khóc, liền an ủi Phương thị: “Nương, Hoàng Lâm còn nhỏ, sau này còn có cơ hội, hơn nữa, phụ tử trong học đường rất coi trọng Hoàng Lâm, Hoàng Lâm thi lại một lần, tuyệt đối là không có vấn đề.”

“Nếu như ta không nói, cũng sẽ không có chuyện như vậy...” Phương thị lắc đầu, thương tâm gần chết, mọi người vội an ủi bà.

“Hoàng Lâm, lúc con thi, có khó chịu gì trong người không?” Triệu Nguyệt Cẩm lo lắng hỏi hấn, bởi vì lần trước Triệu Hoàng Lâm vì bệnh mà làm lỡ khoa thi.

Triệu Nguyệt Cẩm nói xong, mọi người lập tức chấn phẫn, bọn họ nhìn Triệu Hoàng Lâm tự nói với mình, có thể là vì chuyện người không khoẻ, cho nên mới không thi đậu.

Nhưng câu trả lời của Triệu Hoàng Lâm lại nằm ngoài ý muốn của mọi người: “Hôm nay mọi người đều ở đây, con có lời muốn nói, cũng không lừa gạt mọi người nữa.” Hấn trịnh trọng đứng lên, mọi người thấy hấn như thế, hơi bất an, luôn cảm thấy có chuyện lớn gì đó xảy ra, thấy Triệu Hoàng Lâm nhìn bọn họ một vòng, trịnh trọng tuyên bố, “Từ hôm nay trở đi, con sẽ không thi nữa.”

“Con nói cái gì?”

“Hoàng Lâm, con đừng nghĩ quẩn trong lòng, con còn nhỏ, một, hai lần không thi đậu cũng là đương nhiên...”

“Đúng vậy, huống chi con còn có năng lực thi cao hơn nữa, lần này chỉ là sai lầm.”

“Con điên ư, nghìn vạn lần đừng buông tha a “

Mọi người ai nấy đều khuyên nhủ, ta một câu, ngươi một câu. Trong lòng ai nấy như có lửa đốt, gấp vô cùng.

“Con rất nghiêm túc suy nghĩ rồi, mọi người đừng nghĩ là do con còn nhỏ mà xúc động.” Triệu Hoàng Lâm ý bảo mọi người im lặng ngồi xuống lắng nghe. Vì vậy tràng diện bỗng nhiên lại trở nên lặng ngắt như tờ, cái loại áp lực không tiếng động này tràn khắp đại sảnh, bầu không khí dần dần trở nên quý dị, “Ba năm mới có một lần, hơn nữa cũng không phải là con khẳng định rằng mình sẽ thi đậu, mọi người không hiểu, đừng nói là quan trường, chỉ một khoa thi nhỏ thế thôi cũng đã đầy những vết bần xấu xí. Mọi người biết không, không phải là con không có năng lực, là nhất định có thể thi đậu. Cùng với việc chờ chết, đem thời gian lãng phí, không bằng con bắt

đầu thử kinh doanh, cũng có thể san sẻ cho cha một chút.”

“Cha chỉ muốn con an tâm học hành, chuyện trong nhà, cha còn khoẻ còn lo được.” Triệu Tín Lương quả quyết nói.

“Cha, xin cha tha thứ cho con, cha biết tính con mà, một khi quyết định chuyện gì, khó mà thay đổi được.” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm mang theo kiên định

Đúng lúc này, không thể chấp nhận nổi nhất chính là Triệu Tương Nghi.

Nàng vẫn cho là ca ca lấy mục tiêu thi đậu kỳ thi mà yên lặng phấn đấu, bởi vì ngay cả ngoại nhân cũng nhìn ra được ca ca nỗ lực rất nhiều vì khoa thi.

Sao bây giờ lại đột ngột buông bỏ vậy?

Triệu Hoàng Lâm như vậy, làm nàng cảm thấy xa lạ, nàng vẫn cho là mình và ca thân thiết với nhau, còn cho là mình hiểu rõ ca ca. Nhưng cho đến hôm nay, nàng mới dần dần phát giác, ca ca đã sớm vượt ra khỏi dự đoán của nàng từ lâu, hẳn giấu diếm mọi người nhiều việc. Thậm chí, cũng giấu nàng.

“Tất cả mọi người yên tĩnh một chút, từ lúc biết kết quả đến bây giờ, không thể nào tiếp thu nhiều chuyện như thế, thảo luận tiếp càng không vui mà thôi.” Nhâm thị kéo cánh tay Triệu Tín Lương, trấn an.

Vốn là một bữa tiệc trà xã giao náo nhiệt, trong lúc nhất thời trở nên vô vị.

Toàn gia thất thần từ biệt một nhà Triệu Hữu Căn, Tề Uyển Dao lo lắng cho Triệu Hoàng Lâm, nên theo mọi người đến Triệu phủ.

Xe ngựa dừng trước cửa Triệu phủ, Triệu Tương Nghi vẫn như trước không thể tin điều mình nghe lúc nãy.

Kỳ thực nàng không có chấp nhất như Triệu Tín Lương, cho rằng Triệu Hoàng Lâm đi thi mới là đúng, nàng chỉ là vô cùng kinh ngạc, háo ra mấy năm nay, Triệu Hoàng Lâm làm rất nhiều chuyện mà nàng cũng không biết đến...

Nàng vẫn cho là, người một nhà sinh hoạt ở một chỗ, sẽ không có bí mật gì với nhau, cũng sẽ không giấu giếm. . . Nhưng chuyện lớn như vậy, Triệu Hoàng Lâm lại tự ý quyết định, hơn nữa là tiền trạm hậu tẩu.

Nàng hiện tại tuyệt đối có lý do hoài nghi, Triệu Hoàng Lâm không thi đậu không phải là học hành không giỏi, mà khẳng định có nguyên nhân, chỉ là. . . Nguyên nhân đặc biệt gì?

Mà lại che giấu cả nhà, không cho ai biết.

Bầu trời chẳng biết lúc nào chuyển lạnh, mưa thu rơi, làm cho lòng mỗi người thêm lạnh lẽo.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác sung sướng khi dọn vào nhà mới, sự phấn khích chuẩn bị mở cửa hàng mới, cùng với tình cảm gia đình ấm áp, cũng dần dần biến mất trong lòng mỗi người. Tất cả mọi người đều bị quyết

định của Triệu Hoàng Lâm làm cho hỗn loạn, bọn họ không biết, hài tử ngoan ngoãn không cần người lớn quan tâm này, lại là người bị áp lực nhất.

“Được rồi, bây giờ con thành thật nói cho cha biết, con định tính toán tương lai của mình như thế nào đây? Cha còn cho rằng con còn nhỏ, nhưng bây giờ cha không cho là vậy, con rất bản lĩnh, có thể tự quyết định tương lai của mình.” Mọi người sau khi bình tĩnh lại, Triệu Tín Lương mới hỏi rõ con trai.

“Cha, hãy giao tiệm tếu cho con quản lý, con sẽ xử lý rất tốt.” Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu, trực bạch hồi đáp.

“Con quá nhỏ.”

“Cha không phải mới vừa nói, con không còn nhỏ sao.” Triệu Hoàng Lâm cố ý tìm chỗ sơ hở nói, “Bùi Tử Quân còn nhỏ hơn con hai tuổi, cũng đã bắt đầu một mình kinh doanh Nhiễm Thuý Trai, vì sao con lại không thể?”

“Cha không thể tiếp thu chuyện này nhanh thế được.” Triệu Tín Lương đầu đầu nói.

“Cha, thế sự biến ảo quá nhanh. Mấy năm trước, cha có dám nghĩ rằng mình sẽ có cuộc sống như ngày hôm nay không?” Triệu Hoàng Lâm ngồi xuống, dừng một chút còn nói, “Con không phải là tâm huyết dâng trào, mà là từ lâu rồi mới có quyết định này. Khoa cử con sẽ không thi nữa, như vậy sẽ tiêu hao tinh lực, phải chờ ba năm một lần, hơn nữa có thể xảy ra biến cố giữa chừng. Nếu ngày sau con đậu trạng nguyên, cũng sẽ không thăng chức nhanh, hơn nữa đi trên con đường chính đạo sẽ không bằng phẳng. Con không muốn đem thời gian và tinh lực đặt lên chuyện mình không muốn, so với việc này thì việc buôn bán con nắm chắc hơn.”

“Con muốn làm gì?” Triệu Tín Lương rất là miễn cảm nhìn con trai, “Lẽ nào, con muốn vì chuyện đó mà lãng phí cuộc sống của mình?”

“Cha, con đã lớn. Rất nhiều chuyện, cha để con tự quyết định được không?” Triệu Hoàng Lâm nghiêng mặt đi.

“Hoàng Lâm, cha lo lắng cho con.” Triệu Tín Lương lo lắng nói, “Con mới mười hai tuổi, việc chờ mong thi cử, sao con có thể nói là lãng phí thời gian? Con như vậy càng làm cho cha càng thêm hoài nghi, con vội vàng quyết định như thế, không phải là muốn trong thời gian nhanh nhất trả thù người khác sao?”

“Cha đã nói với con bao nhiêu lần, sao con lại không nghe.” Nói xong lời cuối cùng, Triệu Tín Lương hiển nhiên rất giận giọng nói càng cao hơn.

“Cha, con sẽ không làm chuyện khiến mình hối hận.” Triệu Hoàng Lâm đứng dậy, đi đến trước cửa dừng lại, cũng không quay đầu lại nói, “Về phần cha có đáp ứng hay không, đều không quan trọng, cũng không cản trở được bước chân của con.”

“Hoàng Lâm” Triệu Tín Lương đột nhiên hét lớn một tiếng, trong giọng

nói mang theo nồng đậm đau lòng.

“Đừng quên, khế ước bán thân của Uyên Dao còn đang nằm trong tay tên súc sinh kia.” Triệu Hoàng Lâm thẳng lưng, giọng nói cực kỳ âm lãnh.

Chương 185: Hiệu thuốc Triệu gia khai trương

Năm ngày sau, chính là ngày hai mươi hai tháng chín, cửa hàng đã sửa xong hết thảy, dược liệu cũng chuẩn bị đủ chỉ chờ khai trương, tất cả đều nằm trong dự đoán của triệu gia mà tiến hành, chỉ là thiếu đi một loại vui sướng và cảm giác hưng phấn. Triệu Hoằng Lâm không thi đậu tú tài, còn bỏ đi cơ hội tham gia khoa cử, trên dưới Triệu phủ mấy ngày nay đều nằm trong vùng không khí ngọt ngào cực kỳ, so với Triệu Hoằng Lâm trước khi thi còn khăn trương hơn.

Đối với những thay đổi này, Triệu Hoằng Lâm lại làm như không thấy, chỉ quan tâm bắt đầu tiếp nhận hiệu thuốc kinh doanh.

Tên hiệu thuốc rất đơn giản, lấy họ Triệu làm tên, gọi là ‘hiệu thuốc Triệu gia’, nghe rất có khí thế, hơn nữa Thiên hi Lâu ở trấn Thanh Hà vốn đã nổi danh, vì vậy khi khai trương hiệu thuốc Triệu gia, cũng nhận rất nhiều sự ủng hộ quan tâm của mọi người, khách đến nối liền không dứt.

Hiệu thuốc bắc mời một chưởng quỹ, một hỏa kế, chưởng quỹ ước chừng ngoài bốn mươi, là do Bùi Hạ Niên giới thiệu, người rất hòa thuận, đồng thời năng lực kinh doanh rất giỏi. Hỏa kế là người làm ở Thiên Hi Lâu do Triệu Tín Lương điều qua, chủ yếu là phụ trách những việc lặt vặt trong hiệu thuốc, đồng thời giúp đỡ bốc thuốc, hỏa kế này trước kia làm việc ở hiệu thuốc bắc, nên làm việc rất tự nhiên.

Dược liệu trong hiệu thuốc đa phần là do Triệu Tương Nghi trước đó lên trên núi ở Triệu gia thôn hái về, có thể trị chút tiểu thương, giá thành lại thấp, so với mua bên ngoài lại tốt hơn, ngày đầu tiên hiệu thuốc khai trương, rất nhiều dược liệu nhanh chóng được bán hết, người đến mua dược liệu không chỉ có dân chúng trên trấn, còn có mấy đại phu ở y quán đến, bởi vì dược liệu ở hiệu thuốc Triệu gia bán ra có giá thành thấp, bọn họ tiết kiệm không ít, mà chất lượng rất tốt.

Nhìn cảnh người đến mua dược liệu giống hết như trong tưởng tượng, Triệu Tương Nghi thậm chí vui vẻ, lúc này đây, nhìn Triệu Hoằng Lâm đang chào hỏi khách nhân đến chúc mừng, trong lòng Triệu Tương Nghi rất phức tạp, nàng luôn nghĩ muốn hỏi suy nghĩ trong lòng của hắn, nhưng sợ khi hỏi rồi, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai huynh muội.

Triệu Tín Lương không biết có phải là vì bận việc ở Thiên Hi Lâu, hay là còn giận Triệu Hoằng Lâm, nên không đến bên này xem thử, mặc dù hiệu thuốc Triệu gia và thiên hi Lâu cùng nằm trên một con phố, chỉ cách có vài bước chân.

Nhưng Nhâm thị cũng rất vui vẻ giúp đỡ Triệu Hoằng Lâm, theo nàng, tính tình Triệu Hoằng Lâm và phụ thân hắn rất giống nhau, đều là kẻ cường ngạnh, một khi quyết định chuyện gì, sẽ khó mà thay đổi được. Chuyện con

traï không đi thi nữa, làm cho trương phu tức giận, chẳng qua là vì trương phu không tiếp nhận nỗi sự thật mà thôi, tương lai Triệu Hoảng Lâm rẽ sang một bước ngoặt khác. Nếu vẫn kiên quyết muốn buôn bán, tiếp nhận sản nghiệp, vậy cũng không có gì không tốt, chí ít sản nghiệp Triệu gia cũng có người kế thừa, không đến mức phải suy tàn.

Nên ngày khai trương hôm đó, Nhâm thị cố ý đến đây trợ trận, không ít tân khách, khách hàng đều biết Nhâm thị, vì vậy hiệu thuốc mới khai trương nhà họ, ở trong mắt khách hàng biến thành cửa hiệu kinh doanh lâu năm.

Ngày thứ nhất sinh ý hiệu thuốc tăng không ngừng mãi đến đêm, làm cho mọi người đều mệt mỏi. Sau giờ ngọ, Bùi Tử Quân xử lý xong chuyện ở Nhiễm Thúy Trai có đến, mang đến không ít sinh ý cho cửa hiệu, đồng thời cũng cảm thán, thấy cửa hàng thuốc này không thua cửa hàng sơn phấn nhà mình.

Dạng khách nhân gì cũng đều có, có vài người đến bốc thuốc cho thân nhân bị bệnh trong nhà, thần sắc vội vã, hung thần ác sát cũng không ít. Không giống như cửa hàng sơn phấn, hơn phân nửa khách nhân là phu nhân, tiểu thư, không thì là nha hoàn, bà tử ra ngoài mua đồ ăn ghé qua, việc mau bán cũng dễ dàng, thoải mái hơn.

Triệu Tương Nghi bận rộn không ngừng, người truyền tin từ Thiên Hi Lâu bên kia tới, nói là sắp về phủ, lát nữa xe ngựa sẽ ghé qua, bảo bọn họ chuẩn bị đi.

Chỗ này cách Triệu phủ khá xa, đi bộ về chắc mệt chết ngất.

Nhâm thị cùng hảo kế đến truyền lời về Thiên Hi Lâu trước, cũng dặn Triệu Tương Nghi: “tương Nghi, con vào nội các xem Hoảng Lâm đỡ mệt chưa, nếu thấy tốt rồi, thì chúng ta chuẩn bị về, ở đây đã có Lý chương quỹ và tiêu Lâm lo rồi, không còn chuyện gì nữa.”

“Con đi xem một chút sẽ quay lại.” Triệu Tương Nghi cười đáp, người đã đi vào trong.

Vừa vén rèm lên, cửa đã đóng chặt, hơn nữa giống như là khoá từ bên trong, ban ngày mà ca ca khoá cửa làm chi vậy?”

Vừa định gõ cửa, lại nghe thấy tiếng Bùi Tử Quân từ bên trong truyền tới: “Muội muội người đang bận rộn ở bên ngoài, bên ngoài rất ồn ào, lại nhiều khách như vậy, chắc không thể nghe thấy được, người bây giờ có thể nói đi?”

Lời này khiến Triệu Tương Nghi giật mình.

“Ngày mai đến nhà các Phạm Hương Lâu, ta đã sớm đặt một gian ở đó rồi.” Triệu Hoảng Lâm vô cùng cẩn thận, vẫn chưa trả lời vấn đề của Bùi Tử Quân

Nhưng chỉ hai câu, lại làm cho nghi hoặc trong lòng Triệu Tương Nghi trở dậy, trực giác nói cho nàng biết, đoạn đối thoại này không bình thường, nhất định là bọn họ giấu nàng chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Nhã các Phầm Hương Lâu? Nếu đã sớm đặt vị trí rồi, thì nàng cũng sẽ bỏ tiền ra đặt ngay nhã gian bên cạnh.

Sau bữa cơm chiều, Triệu Tương Nghi liền mượn cớ tìm Tề Uyển Dao đề ra ngoài, Nhâm thị lo lắng muốn cùng đi, nhưng bị Triệu Tương Nghi ngăn lại, nói là chuyện bí mật giữa con gái với nhau, không thể cho Nhâm thị đi theo được, Nhâm thị đành phải thôi, không miễn cưỡng nữa, có điều vì lý do an toàn, liền đề cho Bích Văn và hai người gia đình đi theo Triệu Tương Nghi, cũng chuẩn bị xe ngựa cho nàng.

Triệu Hoàng Lâm không có việc gì, từ Lan Thương Viện đi ra, cũng nhìn thấy Triệu Tương Nghi

Rất nhanh xe ngựa biến mất giữa phố xá, một đường chạy đến Phầm Hương Lâu.

Bích Văn vén màn xe lên nhìn xung quanh một hồi, thấy đã đến trước cửa Phầm Hương Lâu, cũng không phải là trước cửa nhà triệu Hữu Căn, bèn tarlch mắng A Quang “Người đi nhầm à, nơi này cách nhà Triệu Bộ đầu rất xa, sao người lại đến đây.”

A Quang lại chậm rãi đáp: “Là tiểu thư đã dặn ta, bảo là muốn tới nơi này.”

“Bích Văn, là ý của ta.” Giọng nói của Triệu Tương Nghi từ trong mã xa vọng lại, “Người đừng quá thắc mắc, Uyển Dao tỷ tỷ có mấy lời không tiện nói ở nhà, nên mới chọn nơi này.”

“Nhưng, thế nhưng ở đây cũng sắp đóng cửa.” Bích Văn nhíu mày nói.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu cười nói: “Cái này người đừng lo lắng, ở chỗ này chờ ta trở lại.” Dứt lời, một gia đình giúp Triệu Tương Nghi xuống xe.

“Các người cũng đừng theo ta vào, bên trong rất an toàn, không có gì đâu, các người mà vào, ngược lại làm ta không được tự nhiên.” Cuối cùng, Triệu Tương Nghi quay đầu lại dặn dò hai gia đình phía sau.

Hai gia đình đều lộ vẻ do dự, mặc dù là nói bảo hộ tiểu thư, nhưng bây giờ Nhâm thị không có ở đây, tiểu thư là lớn nhất, nếu chọc giận tiểu thư, chẳng phải sẽ bị phạt ư?

“Được rồi, đừng lo lắng, xảy ra chuyện gì có ta gánh.” Triệu Tương Nghi phát tay một cái, nhìn Quang nói, “A Quang, người đem xe ngựa đậu ở con hẻm đối diện, sau đó cùng bọn họ chờ ta, Bích Văn, người ở trên xe chờ ta.”

“Tiểu thư...”

“Sao hôm nay các người nhiều lời thế? Mẹ ta cũng không thích hạ nhân nói nhiều.” Đối mặt với lo lắng của bọn hạ nhân, Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác hơn là ngoan tâm nói, làm cả bốn người sợ hãi.

Có người hầu là vậy đấy, đôi khi muốn làm một chút việc, cũng tốn không ít thời gian để xử lý.

Thấy Triệu Tương Nghi có chút tức giận, cả đám mới dựa theo lời nàng

mà làm.

Triệu Tương Nghi thấy thế, an tâm vào Phạm Hương Lôu.

Phạm Hương Lôu này cũng có chút danh tiếng, lúc này sắc trời từ từ tối, khách đến Phạm Hương Lôu cũng không nhiều

Tiểu nhị thấy Triệu Tương Nghi một mình đi vào, liền đến tiếp đón, “Vị tiểu thư này muốn uống gì, hay là muốn mau là trà? Trời đã tối, sao lại một mình đến đây?”

“Gia đình đợi ở bên ngoài.” Triệu Tương Nghi lời ít mà ý nhiều trả lời tiểu nhị sau đó lại hỏi, “Chưởng quỹ các người có đây không?”

“A, ngài đợi chút, tiểu nhân đi gọi.” Tiểu nhị đáp, vừa nói xong, đã xoay người vào phòng gọi chưởng quỹ.

Không bao lâu, một nam nhân hai mươi tám, hai mươi chín tuổi theo tiểu nhị đến gặp Triệu Tương Nghi, vừa gặp liền nói: “Tiểu thư, nếu như ngài là tới uống trà, sợ rằng không được, chúng ta sắp đóng cửa rồi.”

“Ta không phải đến uống trà, ta đến đặt chỗ, ngày mai tới uống trà.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu, mở miệng nói ra ý của mình.

Chưởng quỹ có chút kinh ngạc, cô bé này nhìn cũng chưa đến tám tuổi, nhưng thần tình cùng cử chỉ không giống bạn cùng lứa, về phần không giống chỗ nào, nhất thời y cũng không nói ra được.

“Sao? Ngài cần ta dẫn lên nhả các trên lầu hai nhìn xem ư?” Thấy Triệu Tương Nghi ăn mặc bất phàm, chưởng quỹ liền suy đoán nàng muốn đặt nhả các.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu cười nói: “Không cần nhìn, ta chỉ muốn một nhả các gần thu lộ, trái phải đều được, chỉ cần có.”

“Thu lộ?” Chưởng quỹ nhíu mày, nhất mắt xua tay nói với Triệu Tương Nghi, “Không phải là không muốn, mà là hai nhả các cạnh thu lộ đều bị đặt mua rồi, tiểu thư ngài có thể chọn những căn nhả các khác, cho dù là gian nào cũng đều bày biện như nhau.”

Hay cho một Triệu Hoàng Lâm

Tâm tư không nhỏ chút nào, nếu như đoán không sai, khẳng định không chỉ mua một căn thu lộ, chỉ sợ là để tránh bị nghe lén bọn họ nói chuyện, nên cố ý mua luôn hai nhả các cạnh bên gian thu lộ rồi.

Triệu Tương Nghi nghĩ như thế, cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên vẻ mặt thành thật hỏi: “Cho hỏi chút tên của người mua hai căn nhả các đó là ai vậy?”

“Thật không phải, Phạm Hương Lôu bọn ta xưa nay có nguyên tắc, không tiết lộ danh tính của khách nhân.” Chưởng quỹ đối với cử chỉ và lời nói của Triệu Tương Nghi càng cảm thấy kỳ quái.

Cô bé này chẳng lẽ thông minh đến vậy ư?

“Ừ . . .” Triệu Tương Nghi biết tình thế khẩn cấp, nàng cũng không thể cò kè với chưởng quỹ mãi, không ngại trực tiếp ngả bài, “Ta đây xin hỏi một

chút, chương quỹ, người mua nhĩ các thu lộ và hai nhĩ các cạnh bên có phải là cùng một người hay không? Là trưởng tử của lão bản Thiên Hi Lâu, Triệu Hoàng Lâm.”

Bị đoán đúng, sắc mặt chương quỹ và tiểu nhị có chút quái dị, phủ nhận là nói dối, nhưng thừa nhận mà nói, chính là vi phạm nguyên tắc.

“Người đi trước đi.” Chương quỹ bảo tiểu nhị lui xuống.

Đợi tiểu nhị đi rồi, chương quỹ khoanh hai tay trước ngực, híp mắt tinh tế đánh giá Triệu Tương Nghi: “Xin hỏi vị tiểu thư này, là người phương nào?”

Giờ này khắc này, trong lòng chương quỹ phiền muộn vô cùng, y đã gần ba mươi, cứ nhiên lại bị một tiểu cô nương chưa đến mười tuổi gặng hỏi, đồng thời trong lúc mơ hồ, đối mặt với Triệu Tương Nghi, cảm giác đang nói chuyện với một người trưởng thành.

“Ta là con gái nhỏ của Triệu lão bản, muội muội Triệu Hoàng Lâm.” Triệu Tương Nghi đi thẳng vào vấn đề, cũng thay đổi thái độ, vẻ mặt bình tĩnh trước đó biến thành khẩn cầu, “Cho nên, cầu chương quỹ, giúp ta một tay, hôm nay ta vô tình nghe ca ca và Bùi thiếu gia của Nhiễm Thúy Trai nói chuyện, bọn họ ngày mai muốn tới nhĩ các Phạm Hương Lâu bàn chuyện, nội dung trong đó tất cả đều là có liên quan tới ta, nên không thể mang ta theo được, cũng là bởi vì ta gần đây tùy hứng, cùng ca ca nháo một trận nên hai huynh muội nhìn nhau không được tốt lắm. Ta cũng muốn tìm một cơ hội hảo hảo cùng ca ta hòa hảo, vì thế mong chương quỹ niệm tình, đem nhĩ các gần nhĩ gian thu lộ bí mật nhượng lại cho ta, không cho ai biết.”

Thấy Triệu Tương Nghi nói xong, cũng rõ ràng hơn, chương quỹ liền tin thân phận của nàng, nhưng đối với tình cầu của nàng, còn chút do dự nói: “Thế nhưng. . . ở chỗ bọn ta có nguyên tắc là không đem nhĩ gian mà khách nhân đặt mua nhượng lại cho người khác.”

“Ta là người khác sao? Ta là muội muội của huynh ấy.” Triệu Tương Nghi giả bộ khả ái nháy mắt với chương quỹ, “Chương quỹ, tin tưởng ta, không có việc gì, nếu như ngài không tin ta là tiểu thư Triệu gia có thể phái người đi tìm hiểu, chẳng qua, có thể để cho ta và ca ca hòa hảo, xin hãy chương quỹ bí mật giúp cho, để ngày mai ta có thể cho ca ca một cái kinh hỉ thật lớn.”

“Triệu tiểu thư. . .” Chương quỹ có chút do dự, “Gút mắt của hai người ta không hiểu, nhưng ta sợ rằng một khi đáp ứng yêu cầu của tiểu thư rồi, lại sợ chọc giận Triệu thiếu gia, sẽ không thoả đáng. . . Hơn nữa nếu lúc đó hai huynh muội tiểu thư không hoà hảo, đến lúc đó tiểu điếm của ta. . .”

“Chương quỹ, việc này ta đảm bảo, sẽ không liên lụy đến tiểu điếm của ngài.” Triệu Tương Nghi chỉ còn kém vỗ ngực đảm bảo

Nghĩ đến mấy vị khách nhân này đều là hài tử, hẳn không xảy ra chuyện lớn gì, hơn nữa còn là người thân, đem nhĩ gian bên cạnh nhượng lại cho

Triệu Tương Nghi cũng không có vấn đề gì... Chương quý suy tính một hồi, miễn cưỡng đáp ứng: “Vây được rồi, có điều, triệu tiểu thư nói thì phải giữ lời, đến lúc đó vạn nhất xảy ra chuyện, nghìn vạn lần đứng ra nói vài câu công đạo cho tiểu điếm.”

“Tạ ơn Tạ chương quý” Triệu Tương Nghi đặc biệt hài lòng cười nói, “Ta sẽ nhớ kỹ lời chương quý nói, nhưng chương quý cũng phải đáp ứng ta, trước lúc đó, không được nói cho ca ca ta biết là ta đến nói chuyện này, lại càng không được nói ra dự định của ta, ta muốn cho huynh ấy một kinh hi thật lớn, mong chương quý phối hợp với ta.”

“Ừ, ta đáp ứng với tiểu thư, nhất định sẽ giữ lời hứa.” Chương quý cười nói, “Triệu tiểu thư muốn một nhã gian, là Bạch Sương hay là Đông Tuyết?”

“Đông Tuyết đi.” Triệu Tương Nghi tùy ý chọn một gian, “Tiền đặt cọc ca ca ta đã thanh toán, ta bên này coi như khỏi trả.”

“Đây là đương nhiên.” Chương quý xoay người lật sổ sách ghi tên khách nhân, ở trang ghi tên Triệu Hoàng Lâm viết một dòng nhỏ.

Triệu Tương Nghi hài lòng nhìn hành động của chương quý, chần chẫn không có vấn đề gì nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, vạn phần cảm kích nhìn chương quý: “Vây thì cảm ơn chương quý, ta sẽ cố gắng giới thiệu khách nhân đến đây, khách nhân ở Thiên Hi Lâu và hiệu thuốc hẳn sẽ rất thích nơi này.”

Chương quý không nghĩ Triệu Tương Nghi thành thực ôn trọng như thế, hai mắt sáng ngời: “Vây đa tạ Triệu tiểu thư.”

“Các người cũng mau đóng cửa, ta không ở nơi này lâu được, nhớ kỹ nga, chuyện ngày hôm nay, là bí mật giữa chúng ta.” Triệu Tương Nghi tiếp tục nói.

Lần thứ hai Chương quý cẩn thận quan sát nàng một phen, phát hiện nàng không giống những đứa trẻ tầm thường, bỏ qua nghi vấn, tự mình tiễn Triệu Tương Nghi ra cửa.

Bọn gia đình còn chờ ở bên ngoài, thấy tiểu chủ tử cuối cùng đã ra, thả lỏng không ít, Triệu Tương Nghi ở trong đó một thời gian rồi, lâu thêm nữa, bọn họ sẽ xông vào xem nàng thế nào.

Gọi mã xa tới, nàng rất cao hứng leo lên xe, Bích Văn thấy tâm tình của nàng so với trước khi ra khỏi phủ bất đồng, không khỏi cười khanh khách hỏi: “Tiểu thư, có chuyện tốt gì mà ngài vui thế? Lúc này khi mới rời phủ, người còn bất an mà.”

“Chuyện tốt, có điều, đây là bí mật.” Triệu Tương Nghi quyết định tạm thời không nói cho Bích Văn nghe.

Tuy rằng Bích Văn mới mười tuổi, nhưng là người hiểu chuyện, biết tiến biết lui, sau nhiều ngày ở cùng, nàng ấy cũng hiểu rõ tính tình của tiểu chủ tử mà lúc này thấy Triệu Tương Nghi, không nói, cũng không hỏi nhiều nữa.

Đoàn người trở về phủ, lúc này sắc trời đã tối, trong không khí còn mang

theo hơi lạnh. Nhâm thị thấy Triệu Tương Nghi còn chưa trở về, trong lòng cảm thấy lo lắng, vừa có ý muốn đến nhà Triệu Hữu Căn xem thử thì Triệu Tương Nghi cũng đã trở về.

“Làm nương lo chết, lần tới mà có chuyện như thế nữa, nương sẽ đi theo cùng, ban ngày thì tốt, nhưng trời tối thế này, nương thật lo lắng con xảy ra chuyện. Còn nữa, nếu không có việc gì, nương thấy con ra ngoài thì ăn mặc ít, cẩn thận làm mình cảm lạnh.” Nhâm thị tự mình ra ngoài nghênh tiếp Triệu Tương Nghi, vừa đem áo choàng khoác lên cho Triệu Tương Nghi, vừa cẩn thận dặn dò nàng, bộ dáng đứng chuẩn hiền thê lương mẫu.

“Bích Văn, người lưu ý cho ta, bây giờ khí trời chuyển lạnh, lúc ra ngoài nhớ mặc thêm lớp áo dày cho tiểu thư hoặc mặc thêm áo choàng, nếu như để tiểu thư bị lạnh, hoặc xảy ra chuyện. Đến lúc đó, ta sẽ cần nhắc mời một mụ mụ đến chăm sóc cho Tương Nghi.” Nhâm thị ngược lại nghiêm túc dặn dò Bích Văn.

Bích Văn nghe thế, khẩn trương đáp: “Phu nhân, nô tỳ nhớ, nô tỳ nhất định chăm sóc cho tiểu thư thật tốt.”

“Nương, con không sao, con đâu có yếu đuối như vậy, lúc ở nông thôn, cũng tùy ý như vậy thôi.” Triệu Tương Nghi cười, ý bảo Nhâm thị đừng khẩn trương.

Nhâm thị điềm nhẹ đầu nàng: “Con đó, đừng có nói dối nương, bà nội chăm sóc con tốt thế nào, nương đều rõ như lòng bàn tay. Mặc dù trước kia ở nông thôn, có trời nóng đi nữa mọi người cũng rất ít cho con dùng nước lạnh, có thể thấy con sớm bị ‘nuông chiều’ đến quen rồi, nương không cần thận hơn sao được?”

“Ai nha, nói không lại nương.” Triệu Tương Nghi bắt đầu giở trò ăn vạ.

Nháy mắt, các nàng về tới Trâm Tiêu Viện, Nhâm thị đứng ở cửa êm ái sờ đầu Triệu Tương Nghi: “Có muốn nương vào bồi con một chút không, đến khi con ngủ mới thôi?”

“Không cần, nương, người đã vất vả cả ngày rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xử lý gai vụ nữa, một mình con là được, hơn nữa còn có Bích Văn mà.” Triệu Tương Nghi lắc đầu, đáy mắt mệt mỏi của Nhâm thị dù ẩn dấu tốt, vẫn không thoát khỏi ánh mắt của hài tử như nàng.

“Phu nhân, nô tỳ sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Bích Văn bây giờ là người của Triệu Tương Nghi, nghe nói chủ tử nói như vậy, tất nhiên là đứng ở phía nàng.

“Vậy được rồi, con nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai rảnh rồi nương dẫn con đi xem hoa cúc được không? Hôm nay thu cúc ở mấy ngọn núi ngoài trấn đều nở rộ.” Nhâm thị biết Triệu Tương Nghi ghét nhàm chán, cho nên thừa dịp ngày mai rảnh rồi, vừa lúc dẫn con bé đi chơi, bây giờ là cuối thu, hoa cúc nở rất đẹp.

“Ừ. . . Con cũng rất muốn đi, thế nhưng nương. . . Thật sự là không

được, ngày mai con hẹn với Uyên Dao tử tử ra ngoài chơi, chuyện hôm nay tử ấy còn muốn ngày mai cùng con nói tiếp.” Triệu Tương Nghi mượn cớ, ngày mai nàng có chuyện trọng yếu hơn muốn làm, không thể làm gì khác hơn là từ chối ý tốt của Nhâm thị, “Nếu không chúng ta đổi thành ngày kia?”

Ngày mai Tề Uyên Dao sẽ không đến đây luyện thủ, Nhâm thị rất tin tưởng Triệu Tương Nghi, vì vậy không nghĩ nhiều, c hỉ gật đầu: “Tốt lắm, chúng ta phải tuân thủ cam kết, con đáp ứng con bé, thì nên theo ý con bé đi. Chúng ta đổi lại ngày kia là được, vừa vặn có thêm thời gian để chuẩn bị.”

“Không thể tốt hơn, nhất định phải mang điếm tâm con thích nhất đó.” Triệu Tương Nghi cao hứng vỗ tay một cái, Nhâm thị cực kỳ thích thấy vẻ mờ ám này của nàng, luôn cảm thấy nàng như vậy, mới đúng là đứa trẻ.

“Ừ, con vui vẻ là tốt rồi, nương đi đây, nghỉ ngơi thật tốt.” Nhâm thị lần thứ hai sờ đầu Triệu Tương Nghi.

“Ừ, nương cũng vậy. Còn nữa...Cha giống như giận ca ca, nương thay con nói vài câu nha.” Cuối cùng, Triệu Tương Nghi thu lại nụ cười nói.

“Nương biết, thật ra cha con vì quyết định của Hoàng Lâm mà nhất thời không thích ứng được, việc này để nương lo, con đừng lo lắng nữa.” Nhâm thị gật đầu, lại dặn dò Bích Văn vài câu, sau đó ly khai khỏi Trâm Tiêu Viện, đến Lương Viện.

Một cơn gió thu thổi qua, Triệu Tương Nghi theo bản năng nắm thật chặt áo choàng trên người, May mà có Nhâm thị quan tâm săn sóc, bằng không lúc này bị thổi lạnh mất.

Ngày mai, sẽ xảy ra chuyện gì?

Triệu Tương Nghi mơ hồ chờ mong, nhưng lại không dám nghĩ đến, trực giác nói cho nàng biết, hai người bọn họ thần thần bí bí như thế, nhất định không phải là đang nói chuyện gì tốt. . .

Bóng đêm nặng nề phủ xuống, nàng kéo áo ngủ, chỉ mong, ngày mai tất cả đều tốt đẹp.

Chương 186: Vì sao lại giấu muội

Ngày hôm sau, vì sợ Triệu Hoằng Lâm phát hiện hành tung của mình, Triệu Tương Nghi đặc biệt dậy thật sớm, ra ngoài trước hấn.

May mà từ nhà đến Phạm Hương Lô không xa, đi bộ cũng không mất nhiều sức lực.

Sinh ý ở Hương Lô này chính là điểm tâm nóng hổi, lúc Triệu Tương Nghi bước vào Phạm Hương Lô, chưởng quỹ cũng nhìn thấy nàng.

Một tiểu nhị chạy đến tiếp đón, nàng nói tên nhà các, tiểu nhị lập tức mang nàng đi trước

Hôm qua chưởng quỹ nói, Triệu Hoằng Lâm định giờ ngộ ghé qua đây, cho nên nàng mới đến đây sớm hơn một chút để không bị phát hiện.

Ăn một chút điểm tâm, Triệu Tương Nghi vào nhuyển tháp nhằm chán nhìn dưới lầu người người qua lại. Tiểu nhị đã sớm mang đồ ăn để trên bàn, Triệu Tương Nghi dặn hấn đừng vào nhã các khi nàng chưa gọi.

Chờ tiểu nhị đi rồi, Triệu Tương Nghi nhảy xuống nhuyển tháp, bắt đầu tìm hiểu gian nhã các này.

Sát vách là nhã gian Thu Lộ, đứng trước bức tường, gõ thử lên tường một cái, nghe âm thanh từ bức tường vọng đến, đúng là hiệu quả cách âm không được tốt, dù sao tường này cũng làm từ ván gỗ mà ra, nếu có nghe lén, cũng không khó khăn mấy.

Chả trách Triệu Hoằng Lâm một lần mua hết ba gian nhã các gần nhau thế này.

Triệu Tương Nghi đợi một lúc, cho đến khi trà và điểm tâm trên bàn nguội lạnh, Triệu Hoằng Lâm vẫn không có đến. Ngay lúc Triệu Tương Nghi nóng lòng, rất sợ xảy ra chuyện gì đó, hoặc là chưởng quỹ lo lắng, đem chuyện này nói hết cho Triệu Hoằng Lâm?

Đang lúc Triệu Tương Nghi nóng lòng, thì nhã gian sát vách truyền đến tiếng nói của tiểu nhị: “Hai vị thiếu gia, xin hỏi có muốn dùng gì không?”

“Đem một chút điểm tâm đến đi, còn nữa đem một ấm trà Long Tĩnh.”
Là giọng nói của Triệu Hoằng Lâm

Triệu Tương Nghi thở phào nhẹ nhõm, sau đó ghé tai sát vách tường, ngưng thần nghe cuộc nói chuyện sát vách

Tiểu nhị khép nhẹ cửa phòng lại, Bùi Tử Quân nói mình đã đói bụng, Triệu Tương Nghi đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Nàng đắc ý mỉm cười, nghĩ thầm, hừ, hai người đều lừa gạt ta không ít, để xem ahi người nói gì.

Không bao lâu, tiểu nhị mang điểm tâm đến, Triệu Hoằng Lâm căn dặn: “Ở đây không có gì nữa, trước khi bọn ta đi, người không được vào nhã gian này.”

Tiểu nhị ‘Dạ.’, sau đó giúp hai người đóng cửa lại.

Nhã các Thu Lộ bỗng yên tĩnh lại, không có tiếng nói chuyện.

Hai người đang lắng lắng thường thức điềm tâm, tự động tác đều vẫn nhả an nhàn, vì vậy âm hưởng không lớn. . . Nhưng lại làm Triệu Tương Nghi nóng ruột, trong bụng như có trống đánh, giống như cảm giác rằng mình bị hai người họ phát hiện, sau đó từ bên ngoài mờ cửa vào, tiện thể chỉ trích hành vi nghe lén của mình.

“Ta còn phải quay về Nhiễm Thúy Trai, thời gian không nhiều, người mau nói đi.” Là giọng nói của Bùi Tử Quân, “Có điều người không nói ta cũng hiểu, nhất định là liên quan đến tên Lý Trường Tranh.”

“Vậy người còn hỏi ta làm gì?” Triệu Hoằng Lâm lạnh nhạt nói.

“Ta chỉ không hiểu, người hoàn toàn có thể đạt được danh hiệu đệ nhất, tại sao lại để tên tiểu tử kia tiện nghi?” Giọng nói Bùi Tử Quân hơi lớn, Triệu Tương Nghi nghe được, hai tay nắm chặt lại, lòng đầy bất an.

“Đây không phải là cho hấn tiện nghi, mà là lợi dụng hấn để ta được tiện nghi.” Triệu Hoằng Lâm rót cho mình một tách trà, chậm rãi thường thức, mắt nhìn Bùi Tử Quân, “Có một việc, ta không nói cho người biết.”

Bùi Tử Quân không nói, có lẽ là đợi Triệu Hoằng Lâm nói tiếp.

Lúc này lòng Triệu Tương Nghi rất loạn, quả nhiên, bọn họ quả nhiên có việc gạt nằng, hơn nữa theo giọng điệu, chính là đã giấu từ rất lâu.

“Mấy tháng trước, hấn tới tìm ta, khi đó bọn ta thương nghị với nhau.” Triệu Hoằng Lâm hơi hợt nói, “Lúc xưa ta có gắng nỗ lực, bởi vì muốn bảo trụ mình nằm trong nhóm năm người đứng đầu, tốt nhất đạt danh hiệu hạng nhất.”

“Nhưng không phải là người, mà là hấn.” Bùi Tử Quân có chút tiếc hận nói.

“Đều giống nhau, chỉ cần làm bài thi là được, viết tên ai đều thể thôi, theo như mục đích đặt ra, không có gì là không tốt.” Triệu Hoằng Lâm không thèm quan tâm nói.

“Kỳ thực người còn có thể tiếp tục thi, vì sao lại buông tha, còn kinh doanh hiệu thuốc nữa chứ? Đối với sự hiểu biết của ta với người, người cũng không phải là người thích buôn bán.” Giọng nói của Bùi Tử Quân chậm rãi trở nên khí phách.

Triệu Hoằng Lâm uống thêm một ngụm trà nữa, sau đó chậm rãi nói: “Thích hay không thích có cái gì khác nhau? Chỉ cần đạt được mục đích, ta nguyện ý làm.” Dừng một chút, rồi cười, “Đợi thêm ba năm nữa ư? Ta không có cách nào làm mình bình tĩnh vượt qua ba năm này, sẽ điên mất. Trơ mắt nhìn tên súc sinh kia nhon nhon ngoài vòng pháp luật, ta làm không được. Hơn nữa. . . có một tên Lý Trường Tranh thì cũng sẽ có thêm một tên Trương Trường Tranh nữa, ta phải lãng phí thời gian đến bao giờ?”

“Hấn đáp ứng ta, sẽ mở một hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh cho ta, giấy

tờ và những vấn đề liên quan đều thay ta làm, có gì không tốt? Hơn nữa ở trước khi thi, ta đã biết kết quả, cuộc thi này có thể giúp hấn, thoát qua hiểm cảnh, vạn vô nhất thất, ta cũng không có hại.” Triệu Hoàng Lâm nói xong, tiện tay lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng.

Bùi Tử Quân trầm mặc một hồi, một lúc sau, mới lên tiếng nói: “Kỳ thực, việc hiệu thuốc ta có thể giúp người, người đâu cần hy sinh tiền đồ của mình.”

“Người nghĩ quá ngây thơ rồi.” Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, “Người cho là, nếu như ta không đáp ứng đề nghị của Lý Trường Tranh, ta có thể thi sao? Đám người đó nhìn ta chăm chăm, nếu như ta không giúp hấn, không chỉ không thi được cuộc thi năm nay, trở hết tài năng của mình, mà còn mang đến cho cả triệu gia phiền phức lớn, thời đại này, loạn như vậy đây, người thường không thể nói, nhưng quyền thế mới có thể nói. Ngược lại, nếu ta giúp hấn một tay, hấn có được hấn công danh như hấn muốn, mà ta cũng nhận được thứ ta muốn, tin tưởng qua không bao lâu nữa, chúng ta có thể triển khai đợt công kích đầu tiên.”

“Ta đã sớm nói, phiền phức này của người ta có thể nhờ dựng ta giúp đỡ người, ông ấy làm quan tam phẩm trong triều.” Bùi Tử Quân nhíu mày.

“Chuyện về Trần đại nhân, ta đã sớm nghe, bản thân ông ấy khó đảm bảo được mình, cũng không phải là ta khoa trương nói, trong triều đình vốn là hay thay đổi, hôm nay người nở mày nở mặt nhìn người, ngày mai có thể bị bỏ tù, người coi như là ta ích kỉ đi, ta không muốn vì chuyện này mà Trần đại nhân gặp rắc rối, tránh lúc đó liên lụy đến người nhà ta.” Triệu Hoàng Lâm nói, “Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta bỏ con đường làm quan, làm quan tuy có quyền có thế, nhưng cũng chỉ hào nhoáng một thời, bao nhiêu mưu mô tranh đấu ẩn trong đó, giả như chỉ có một mình ta nhất định không chút do dự đổi mặt, nhưng ta còn có thân nhân, nếu như ta sơ xuất, bọn họ cũng bị liên lụy theo. Còn nữa, nếu ta còn ngoan cố đợi thêm ba năm nữa để đi thi, Lý Trường Tranh sẽ để mắt đến ta, đến lúc đó những việc hôm nay ta giúp hấn cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa, vì hấn sẽ không bỏ qua cho ta. Chẳng bằng bây giờ kinh doanh hiệu thuốc cho tốt, ngày sau có thể dựng cơ nghiệp ở huyện Giang Ninh, cùng người tạo thế lực của riêng mình —— “

“Ta tin tưởng, có thể đánh bại tên súc sinh đó.” cuối cùng, Triệu Hoàng Lâm cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói ra

Ở nhả các bên cạnh, Triệu Tương Nghi nghe được, trong đầu hỗn loạn vô cùng, từ cuộc nloi chuyện của hai người, nàng biết được không ít tin tức, nhưng nghe lời tự thuật của đại ca, nàng lại không biết giải quyết làm sao đây.

Nhưng mà, có hai điều, Triệu Tương Nghi khẳng định.

Thứ nhất, chuyện Triệu Hoàng Lâm không đậu tú tài, bên trong nhất

định có mảnh khoe, qua cuộc trò chuyện vừa rồi, có thể xác nhận chuyện này liên quan đến người tên Lý Trường Tranh, nhất định hẳn ta làm bữa một bài, xong hai người lại trao bài thi của nhau, cho nên đại ca mới thi rớt, mà đối phương lại đậu tú tài.

Thứ hai, trong lời nói Triệu Hoàng Lâm có nhắc đến việc có một hiệu thuốc khác mở ở huyện Giang Ninh đi?

Chuyện làm khi nào, nàng cũng không biết.

Chả trách lại n1oi đã bắt đầu từ rất lâu rồi, đại ca và Bùi Tử Quân thường đi chung với nhau, nói vậy chuyện của hiệu thuốc, cũng là Bùi Tử Quân giúp đại ca không ít.

“Bây giờ, ta chỉ mong muốn làm sao có thể đánh bại tên súc sinh đó, chờ tất cả sóng yên biển lặng, ta sẽ an ổn sống yên bình, cũng không có gì không tốt. Con đừng làm quan quá nguy hiểm, hơn nữa cần phải có may mắn, bây giờ ta không nắm bắt cơ hội này, sợ rằng đêm dài lắm mộng, ta muốn tốc chiến tốc thắng cơ.” Triệu Hoàng Lâm còn nói.

Bùi Tử Quân suy nghĩ một hồi, cũng là mở miệng nói: “Người làm thì đã làm rồi, bây giờ cũng đâu vẫn hồi lại được. Hơn nữa, mặc kệ thế nào, hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh ta sẽ giúp người trông coi, còn chuyện ở trấn Thanh Hà này thì người phải tự xử lý. Thuận tiện cho ta hỏi, người định bắt đầu kế hoạch khi nào?”

“Năm sau, khi đó sinh ý hiệu thuốc đi vào quỹ đạo, đến lúc đó nhà nhà sẽ đến hiệu thuốc mua thuốc, cần phải mua thuốc để dự trữ, ta định lúc đó bắt đầu xuất kích, sẽ không bị đối phương hoài nghi.” Triệu Hoàng Lâm đáp.

“Ừ, nói đến đây thôi, ta về Nhiễm Thúy Trai trước.” Bùi Tử Quân đứng dậy từ biệt Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Lâm tiễn ra đến cửa, sau đó quay lại ngồi thưởng trà.

Nhã các yên tĩnh, hẳn rơi vào trong suy nghĩ.

Lúc này, kế hoạch hẳn đặt ra đã tành công được phân nửa, còn nửa còn lại, phải dựa vào chính mình.

Hai hiệu thuốc lớn, hẳn có thể đánh bại được đối phương.

Đến lúc đó, không chỉ lấy lại được khế ước bán thân của Tề Uyển Dao, mà còn có thể đẩy tên súc sinh đó vào cảnh cửa nát nhà tan, bọn họ sống trong giàu sang lâu rồi, cũng nên bỏ thôi.

Ở trong nhã các Đông Tuyết, Triệu Tương Nghi cảm thấy bất ổn trong lòng, phân vân hồi lâu, cuối cùng quyết định, đi trước cửa nhã các Thu lộ.

Gõ cửa.

Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, không ngẩng đầu nhưng giọng nói mang chút không vui: “Ta không phải đã nói, không có chuyện gì đừng quấy rầy ta sao?”

“Là muội.” Giọng nói Triệu Tương Nghi run rẩy, nàng khó có thể tưởng tượng, đứa nhỏ Triệu Hoàng Lâm này đã sớm trưởng thành như vậy.

Triệu Hoàng Lâm nhận ra giọng nỏi của muội muội, tay run lên.

Có điều chỉ một lúc, hấn khôi phục bình thường, đặt chén trà xuống, đứng dậy mở cửa cho Triệu Tương Nghi, lúc nhìn thấy nàng, hấn tận lực bảo trì nụ cười: “Sao muội lại đến đây?”

Lúc Triệu Tương Nghi nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm một khắc kia, cả người cảm thấy như thoát lực, nàng không nói gì, không có phần nộ, chỉ cúi mặt đi vào trong nhã các, ngồi ở vị trí đối diện Triệu Hoàng Lâm

Triệu Hoàng Lâm bất an ngồi xuống, thấy tiểu muội không nói lời nào, vừa cười vừa nói: “Đói bụng không? Ca gọi tiểu nhị đem món muội thích ăn lên đây.”

“Không cần, muội đã ăn rồi.” Triệu Tương Nghi ngẩng đầu, “Là ở nhã gian Đông Tuyết bên cạnh.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Viatmin C được edit ạti Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.<)

Nói xong, nàng có thể cảm nhận được, Triệu Hoàng Lâm đang mở to con mắt nhìn nàng.

Hôm nay, những lời hấn nói khiến cho Triệu Tương Nghi thất kinh, đồng thời, lời Triệu Tương Nghi nói, cũng làm hấn sợ hãi.

Hấn thấy, tiểu muội vốn nhu thuận như thế, tâm tư lại rất sâu , hơn nữa, còn be61t kế haoch5 của hấn.

“Nghe trộm là một thói quen xấu.” Một lúc lâu, Triệu Hoàng Lâm phụng phịu nói một câu

“Nhưng so với người hay nói dối nào đó vẫn tốt hơn.” Triệu Tương Nghi cất cao giọng nói nhìn Triệu Hoàng Lâm.

Đối mặt ói sự tức giận của tiểu muội, Triệu Hoàng Lâm đau đầu, nhưng nghe nàng nói vậy, muốn lừa gạt nàng tiếp là không thể, nàng sao mà thông minh quá, còn hơn hấn.

Hấn vẫn cho là mình rất giỏi.

“Ca ca, vì sao gạt muội? Không xem muội là người nhà sao?” Triệu Tương Nghi để ý chính là cái này.

“Muội còn quá nhỏ, có rất nhiều chuyện, huynh không muốn kéo muội vào, chỉ một mình huynh làm là được, muội chỉ cần sống vô tư.” Triệu Hoàng Lâm đưa đĩa điểm tâm đặt trước mặt Triệu Tương Nghi, “Muội thích ăn món này, ăn nhiều vào.”

Triệu Tương Nghi không ăn điểm tâm, chỉ lắc đầu nói: “Bây giờ muội đã biết, ca còn muốn muội sống vô tư sao? Muội không phải là người không tim không phổi.”

“Tương Nghi, hôm nay những gì muội nghe được, coi như chưa từng nghe đi, ca phải tìm chương quỹ Phạm Hương Lâu tính sổ.” Triệu Hoàng Lâm mím môi nói.

“Muốn muội không nói cho mọi người biết thì cũng có thể.” Triệu Tương Nghi sáng khoái đáp ứng, thế nhưng lập tức nói vào trọng tâm vấn đề, “Muốn muội không đem chuyện này nói ra, thì phải đem tất cả những chuyện huynh làm n1oi cho muội nghe không sót một chữ, không được nói dối, không được lừa gạt muội nữa, sau này có làm gì, cũng phải nói cho muội biết.”

“Muội hồ đồ gì vậy?” Triệu Hoàng Lâm hoàn toàn xem nàng như một đứa trẻ, “Nên biết muội đều biết, không biết cũng đều ca không muốn muội biết, đừng nhắc tới cũng vô ích.”

“Muội chỉ hỏi hai câu, huynh phải nói cho rõ, không được giấu diếm muội.” Triệu Tương Nghi như đinh chém sắt nói, nếu ngày hôm nay không làm rõ chuyện này, nàng quyết định đập vỡ đầu ca ca ra xem trong đầu ca ca chứa cái gì.

Triệu Hoàng Lâm chịu thua, hấn đúng là muốn bảo vệ Triệu Tương Nghi, không cho nàng bị những thứ bản thủ này vậy bản, nhưng bây giờ, nàng đã biết, còn kiên quyết như vậy, hấn cũng không thể lừa gạt nàng nữa. Hấn biết rõ tính cách của muội muội, nếu lúc này hấn còn giấu nàng, kết cục ra sao, tuyệt đối sẽ đi ngược lại ước nguyện ban đầu của mình.

“Muội muốn biết cái gì?”

“Hảo hảo giải thích cho muội biết, vì sao không thi đậu, còn không định thi tiếp nữa. Còn nữa, chuyện hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh là sao vậy?” Triệu Tương Nghi đầu vào đầy hỏi.

Thật ra trước khi nàng hỏi, Triệu Hoàng Lâm đã đoán được hai vấn đề nàng muốn hỏi.

“Vậy muội muốn nghe cái nào trước?” Trên mặt Triệu Hoàng Lâm rất cục hiện ra vẻ tươi cười, có lẽ là hai người đều giống nhau đều nói chuyện dứt khoát như thế, so với việc che giấu thì thoải mái hơn nhiều.

“Chuyện khoa thi, đừng nghĩ lừa muội dễ dàng, muội sẽ đi tìm Bùi Tử Quân kiểm chứng, huynh ấy so với ca ca còn thành thực hơn.” Triệu Tương Nghi cảnh cáo nói.

“Từ khi nào mà muội tin Tử Quân hơn ca ca muội thế?” Triệu Hoàng Lâm bắt đắ dĩ cười, thậm sắp xếp lời nói, sau đó mới trả lời, “Là chuyện mấy tháng trước, ca liên tục được phu tử khen ngợi, từ đó trở thành đối tượng công kích của mấy công tử con nhà quyền thế. Khi đó trong lòng ca biết rõ, nếu ca nằm trong người đậu đầu tiên, sẽ càng gặp khó khăn hơn. Mặc dù được như ý nguyện, nhưng những ngày về sau, sẽ khó mà yên bình được. Tú tài rồi cử nhân, cử nhân thành hội nguyên, chỉ có hội nguyên mới có thể tham gia thi đình, mỗi một lần thi đều gian khổ, ca chẳng biết phải chờ đến khi nào mình nổi danh.”

“Cho nên, sau nhiều lần suy nghĩ, ca cảm thấy việc xem những người đó là địch so với việc thành ‘bằng hữu’ của nhau, thì ca chọn cái thứ hai, chí ít,

ca có thể kiếm được lợi từ trên người họ.”

“Thảo nào hồi hè, có một đêm muội nghe cha và huynh nói chuyện với nhau, nói là huynh đi lại rất nhiều với những công tử quyền quý kia.” Triệu Tương Nghi đứng lúc nói chen vào.

Triệu Hoằng Lâm không có phủ nhận, gật đầu tiếp tục nói: “Bọn họ mặc dù xuất thân bất phàm, nhưng muốn thi đậu thì phải nhờ bậc cha chú làm quan trong triều giúp đỡ, còn không thì biết khi nào mới đậu. Thế nhưng đám người kia, cũng không chịu nổi, có cho họ thêm nhiều thời gian học, họ cũng không thi nổi, cho nên họ mới nghĩ đến việc tìm người thi hộ.” Trong lúc Triệu Hoằng Lâm tự thuật, Triệu Tương Nghi cảm nhận được một loại cảm giác bất đắc dĩ, hoá ra ở cổ đại, quan trường cũng hắc ám không gì sánh được, không phải là người quyền thế, tiền bạc nhiều thì đừng mơ mà trụ nổi.

Triệu Hoằng Lâm đúng là rất thông minh, chưa có chông đối lại những người đó, ngược lại còn suy nghĩ kiếm được lợi cho mình.

“Có một người gọi là Lý Trường Tranh, muội cũng nghe qua rồi.” Triệu Hoằng Lâm nói tiếp, “Phụ thân của hắn là quan ngũ phẩm, chưa tính là quan lớn, nhưng ở nơi này lại có chút uy vọng, đáng tiếc lại sinh ra một nhi tử không ra đầu. Lý Trường Tranh đến tìm ca, ca không có cự tuyệt mà là đáp ứng lập tức hắn. Lúc thi, hắn chuẩn bị xong xuôi hết, sau đó ca trao bài thi với hắn, kết quả muội cũng biết rồi đấy, Lý Trường Tranh đứng đầu khoa thi.”

“Ca ca, khổ cho ca rồi.” Triệu Tương Nghi nghe xong câu chuyện của Triệu Hoằng Lâm, không đành lòng nói.

“Vì vậy ca quyết định nhanh thoát khỏi những ngày tháng khổ ải này, không muốn dính dáng đến những người đó nữa, cũng không muốn bị người ta lợi dụng lần nữa.” Triệu Hoằng Lâm thoải mái mà cười

Nhưng Triệu Tương Nghi lại cười không nổi, lúc này nàng đã quên vấn đề thứ hai muốn Triệu Hoằng Lâm giải thích

Có điều Triệu Hoằng Lâm không có quên, mà tự giải thích: “Về phần hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh, đã mở vào mấy tháng trước rồi, đều dùng tiền để dành của ca mà mở, còn có chút ít tiền vốn mà Tử Quân bỏ vào. Khi hiệu thuốc đi vào hoạt động cần rất nhiều tiền, cũng đều lấy từ Nhiễm Thuý Trai của Tử Quân, chờ sinh ý tăng lên, ca sẽ trả lại cả vốn lẫn lời cho hắn.”

“Ca mở hiệu thuốc đó là muốn làm cái gì?” Triệu Tương Nghi bất an nói.

Triệu Hoằng Lâm quyết định đi lên con đường này, như vậy nàng nhất định sẽ không chút do dự mà giúp hắn, cho nên muốn làm tốt chuyện này, nàng cần biết rõ chân tướng.

“Người ta nói oan gia đều đồng hành, Niên Thế Hữu dựa vào sinh ý từ hiệu thuốc mà giàu lên, ca cũng không ngại xem hắn là oan gia đâu.” Đột nhiên Triệu Hoằng Lâm hạ giọng xuống, “Tạm thời ca chưa có cách gì đối phó hắn ta, có điều sẽ nhanh thôi.”

“Nhất định phải nói cho muội biết.”

Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc nhìn tiểu muội, hiển nhiên, hai người bây giờ đã lớn. Tiểu muội không còn là đứa nhỏ đi đường thì lảo đảo, phải để hẳn ôm đi nữa rồi, mà chính hẳn, hiển nhiên không còn là tiểu tử chỉ biết ngoan ngoãn đọc sách.

“Ca ca, ca làm vậy đáng giá sao?”

“Ca cảm thấy rất đáng giá.” Triệu Hoàng Lâm không e dè nói, “Ca vốn muốn thi lấy công danh, chính vì như thế mới có thể làm mình nổi bật, đến lúc đó có thể trả thù những người từng khi dễ nhà ta. Nhưng tình huống bây giờ không giống nữa, mở hiệu thuốc kinh doanh là mục tiêu kế tiếp của ca, hơn nữa lại mạo hiểm rất lớn.”

“Tiểu muội, ca ca nói những lời này, muội hiểu không?” Nói đến đây, Triệu Hoàng Lâm cau mày nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ, ca ca, muội bây giờ rất hiểu chuyện, bởi vì hai huynh muội chúng ta không giống những hài tử nhà khác, chúng ta không có nương.”

“Nhưng bây giờ không giống vậy, vì nhà chúng ta có nương, muội hãy cứ vui vẻ hưởng thụ đi, vì sao lại muốn theo ca chịu khổ? Việc này, vốn không liên quan đến muội.”

“Không có biện pháp, ai bảo muội là muội của ca kia chứ, tính muội thế nào ca cũng biết rồi đấy, rất giống ca.” Triệu Tương Nghi trêu

Triệu Hoàng Lâm cười gượng gạo.

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi vươn tay ra nắm lấy tay Triệu Hoàng Lâm, rõ ràng cảm giác được lòng bàn tay hẳn lạnh vô cùng, Triệu Tương Nghi rùng mình, “Sau này có việc gì cũng phải nói cho muội biết, muội thấy không khổ tí nào, hơn nữa ca không nên chịu đựng một mình. Thật ra mọi người đều biết trong lòng ca có tâm sự, chỉ là ca không muốn nói cho mọi người biết, ngược lại càng làm cho mọi người thêm lo lắng, sao có thể vui vẻ hưởng thụ cuộc sống được?”

“Không được nói cho cha nương, nếu không chuyện sẽ xảy ra biến cố.”

“Ca đáp ứng muội, mặc kệ chuyện gì xảy ra, ca đều phải bảo đảm an toàn cho mình.” Triệu Tương Nghi nắm tay ca ca không khỏi tăng thêm lực đạo.

“Ừ, ca sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu.” Triệu Hoàng Lâm nghiêm túc gật đầu.

Hai huynh muội dạo một vòng rồi về phủ, điều này khiến Nhâm thị ngạc nhiên, bởi vì hai người trước sau ra cửa, vả lại hai chuyện khác nhau.

“Là con đi đón tiểu muội, lo lắng con bé ở ngoài một mình gặp nguy hiểm.” Triệu Hoàng Lâm trả lời tránh để Nhâm thị nghi ngờ

Phương thị đang theo Triệu lão gia tử ở trong vườn ngắm hoa, Triệu Mẫn Mẫn thì ở trong bụi hoa chơi đùa với nha hoàn, bà tử, chẳng biết đã tàn phá

bao nhiêu cành hoa tươi. Nhưng hết thấy, Triệu Tương Nghi đều thu vào tầm mắt, thật âm áp.

Có lẽ, chờ thêm một thời gian nữa, có thể là cuối năm nay, có thể là sang năm, năm sau. . . Chờ sau khi giải quyết xong hết mọi chuyện rồi, nhà bọn họ có thể vui vẻ hưởng thụ cuộc sống này rồi.

Nàng đã sớm nói, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu người một nhà ở cùng một chỗ, bình an khoái khoái lạc lạc sống. Cuộc sống như thế, bất kể là ở nơi nào, đều là cuộc sống nông thôn nhàn rồi.

Chương 187: Bùi Tử Quân vs tiêu di

Cuối thu đi dạo chơi trên núi, cũng là một cách hay, mặc dù cảnh lá xo xác, gió lạnh thổi hiu hiu, nhưng khắp núi không còn một rừng phong đỏ như thường ngày nữa, mà thay vào đó là một vườn hoa cúc mùa thu trải dài.

Chờ Nhâm thị, Triệu Hoảng Lâm và Triệu Tương Nghi lên đến đỉnh núi, đều đã mệt rã rời, chớ nói chi là mấy nha hoàn cầm đồ theo.

Triệu Hoảng Lâm là một nam tử hán, thể lực tương đối tốt, tuy thở nhọc, nhưng sắc mặt hồng nhuận, không giống như người đã lâu không tập luyện như Nhâm thị và Triệu Tương Nghi, cả hai sắc mặt tái nhợt, nói cũng không được.

Nhưng cũng vì như vậy, mà tâm tình của mọi người đều tốt hơn.

Sau chuyện Triệu Hoảng Lâm không thi đậu, đây cũng là lần đầu sau chuyện không vui đó mọi người mới vui vẻ, ra ngoài chơi thể này, cho dù lúc trước có bàn bạc sẽ tìm ngày tốt để đi leo núi nhưng mãi đến tận mãi bây giờ mới làm.

Hiệu thuốc vừa khai trương đang đi vào hoạt động, rất nhiều việc phải làm, hôm nay rảnh rỗi như vậy, cũng là vì Triệu Hoảng Lâm đem mọi chuyện giải quyết hết trong nửa tháng. Triệu Tín Lương thì đến huyện Giang Ninh tham gia cuộc họp của hiệp hội thương nghiệp thường kỳ, vì vậy không thể bồi mọi người đi leo núi. Vốn Triệu Mẫn Mẫn la hét muốn đi theo, nhưng nàng quá nhỏ, mang theo không an toàn, vả lại có nàng ở đây, mọi người đừng nghĩ đến việc leo núi.

Để mọi người thoải mái leo núi, nhị lão và Triệu Nguyệt Cẩm không thể làm gì hơn là mang Triệu Mẫn Mẫn đi dạo phố, nhằm đánh lạc hướng chủ ý của nàng.

Ba mẹ con đứng trên đỉnh núi cảm nhận gió đông thổi đến, nhìn hoa cỏ trên cả một sườn núi lay động theo gió, khung cảnh đẹp vô cùng.

Triệu Tương Nghi chỉ hận cái thời không này không có máy ảnh, nếu có, nàng nhất định sẽ chụp khoảnh khắc này, rửa ảnh ra treo trong nhà.

“Bên kia có đình nghỉ chân, chúng ta qua đó ngồi uống trà, ăn điểm tâm đi” Hôm nay, Triệu Hoảng Lâm rất hăng hái, mặc kệ thể nào, sau kỳ thi, hẳn cảm giác như mình đã làm xong một đại sự, thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhìn hẳn, không thể nào tìm thấy được sự khẩn trương trước khi thi.

Tất cả mọi người cho rằng sự khẩn trương ấy xuất phát từ khoa thi, nhưng chỉ có Triệu Tương Nghi biết, sự khẩn trương là do sự cưỡng bức của xã hội thượng lưu áp đặt.

Không làm quan cũng tốt, nàng có thể yên tâm chút rồi, dù sao bây giờ trong nhà không lo ăn mặc, cũng không cần hẳn liều mạng như vậy.

Đời người có mấy chục năm, rất nhiều thứ không thể nào mang theo

xuống mồ được, hơn nữa cũng không biết sẽ có chuyện gì đột nhiên xảy ra, có thể lúc mình đang ở vị trí cao nhất, thì cũng là lúc tính mạng kết thúc nhanh nhất. Cho nên, thay vì cùng người ta tranh đoạt đến chết đi sống lại, khiến mình không thoải mái, chẳng bằng sống một cuộc sống an bình mà mình muốn, cũng vừa có thể hưởng thụ lạc thú trên đời này, chí ít, đến khi chết cũng không hối tiếc.

“Tương Nghi, con ngăn người ở đây làm gì, nhanh lại đây nào.” Giọng nói Nhâm thị từ mái đình cách đó không xa truyền đến.

“Dạ, con đến liền.”

Chờ Triệu Tương Nghi vào đình rồi, mấy nha hoàn, bà tử đã sớm bày xong điếm tâm, trà cụ ra, còn Triệu Hoàng Lâm lúc này thì đang ngồi ở một bên chuẩn bị pha trà.

“Leo núi cũng mệt, giờ thường gió đông mà uống một chén trà nóng hôi, thì còn gì bằng.” Hắn vừa lấy lá trà, vừa mỉm cười nói.

Nhâm thị nghiêm túc nhìn động tác của hắn, trong lòng thâm kinh ngạc, Nhâm thị thấy Triệu Hoàng Lâm không chút nào giống như một tiểu tử nông thôn.

“Nương thấy hoa cúc ở đây nở rất đẹp, một lát nữa chúng ta hái vài cành, mang về trồng cũng được, pha trà cũng tốt, tất cả đều thích hợp.” Nhâm thị bỗng nhiên đề nghị.

“Ừ.” Triệu Tương Nghi vào người Nhâm thị gật đầu, “Khi trời nóng, chúng ta thường nóng trong người, uống trà hoa cúc, trà lái vừa lúc khử trừ cơn nóng.”

“Tương Nghi quả thật rất hiểu dược lý, nói vài câu đã giống như một đại phu rồi.” Nhâm thị không khỏi trêu ghẹo nói.

“Phu nhân, tiểu thư, thiếu gai ngồi chờ ở đây, bọn nô tỳ đi giúp người hái hoa, sơn đạo hiểm trở, cây cối nhiều, đến lúc đó sẽ làm hư y phục của các ngài mất.” Văn Châu hầu bên người Nhâm thị đề nghị, còn bảo ám nha hoàn, bà tử chuẩn bị ra ngoài.

“Không được, đây là một loại lạc thú, chúng ta khó có khi đến đây, không phải nên trải nghiệm một chút sao?” Triệu Tương Nghi vội vàng ngăn lại.

“Cũng được, các người đi hái hao của các người, không cần để ý đến bọn ta.” Nhâm thị cũng vẫy tay nói.

Lúc này, Triệu Hoàng Lâm đã pha trà xong, hắn nhẹ nhàng cầm ấm trà lên, đem lượt trà đầu đổ ra, lại rót thêm nước vào, chuẩn bị lượt pha trà thứ hai. Thói quen của hắn ở lượt pha trà thứ ba mới được uống, vì lúc đó hương trà nồng hơn.

“Chuyện hái hao đều là chuyện của nữ nhi, mọi người đi đi, ta sẽ ngồi ở đây thưởng trà, cũng rất thoải mái.” Triệu Hoàng Lâm nghe đề nghị của hai người, không khỏi cười nói.

Triệu Tương Nghi ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng, phủ tay một cái, sau đó đứng lên, cầm một chén trà uống một ngụm nóng hôi, rồi mới ra khỏi đình.

“Thật là, ta cực khổ pha trà, lại bị nha đầu muội phá hư rồi.” Triệu Hoàng Lâm giả bộ tức giận, “Này, muội sao lại kỳ cục như vậy.”

Nhâm thị nhin cười: “Con bé khát mà, ăn xong miếng điểm tâm thì phải uống nước thôi.” nói xong cũng cầm một chén trà khác rót trà, còn đặt trước mũi người vài lần, nụ cười càng sâu, sau đó nhắm mắt nhấp một miếng, “Thật là thơm, đây là lần đầu tiên nương uống trà do con pha, thật vinh dự.”

“Nương quá khen, nương cũng thích uống trà?” Triệu Hoàng Lâm rất bất ngờ, Nhâm thị và hần đều có cùng một sở thích.

Nhâm thị gật đầu: “Từ nhỏ bị cha hun đúc, sau này đến chính mình cũng dần dần thích.” Nói xong câu này, Nhâm thị cười, đặt chén trà xuống, nhìn ra ngoài, sau đó nói với Triệu Hoàng Lâm, “Nương ra ngoài trước, nha đầu kia không biết đi đâu rồi, nương lo lắng.”

“Nương cứ đi, con ở đây chờ mọi người.”

“Nương để Văn Châu ở lại hầu con nhé.” Nhâm thị gọi Văn Châu.

Triệu Hoàng Lâm xoa tay: “Không cần, con có thói quen ở một mình, không thích có người hầu hạ.”

“Tốt lắm, nương đi đây.” Nhâm thị đứng dậy, cùng Văn Châu rời đi, theo hướng Triệu Tương Nghi đã đi tìm nàng.

Bên này, Triệu Tương Nghi đang đứng trên cao hét lớn, đã lâu lắm rồi nàng không làm vậy, lúc này giọng nói theo tiếng gió truyền đi xa, hương hoa bay ngang mũi, khép hờ hai mắt đều có thể tưởng tượng khung cảnh tuyệt đẹp này.

Phía sau là giọng nói Nhâm thị không ngừng truyền đến, khoé miệng Triệu Tương Nghi nhếch lên, ngừng bước chờ Nhâm thị.

“Sao con chạy nhanh vậy.” Nhâm thị khó khăn đi đến, sờ đầu Triệu Tương Nghi, “con xem, tóc đã rối tung rồi này, lát nữa quay lại đình nghỉ chân, nương búi lại cho con đẹp hơn.”

“Nương, không sao đâu.” Triệu Tương Nghi sợ nhất Nhâm thị búi cho nàng búi tóc vừa nặng vừa lâu này, đẹp thì đẹp, nhưng mỗi ngày đều búi lên, thật mệt.

“Con nói gì vậy, phải sửa lại mới được.” Nhâm thị nắm nắm lấy mái tóc Triệu Tương Nghi búi lại, “Tương Nghi a, không phải nương cố ý trách móc con, chỉ là con bây giờ đã lớn rồi, không giống như lúc nhỏ nữa, con phải trưởng thành, ăn nói cũng phải cẩn trọng.”

“Tiểu thư vốn đã xinh đẹp, người cũng nhu thuận, rất nhiều trưởng bối thấy đều yêu thích vô cùng.” Bích Văn ở một bên hì hì cười, vì Triệu Tương Nghi nói.

“Người chỉ biết nịnh.” Nhâm thị cũng cười, ý cũng đồng ý với lời nói của

Bích Văn, người mẹ nào không thích nghe? Nhâm thị đã sớm xem hai người như con ruột của mình.

“Di, phu nhân, bên kia có người đấy.” Văn Châu bỗng nhiên chỉ một hướng nói.

“Đúng nha, lúc chúng ta lên núi chưa thấy họ.” A hạnh cũng nói một câu, là một nha hoàn thô sử, A Hạnh không có giống như Văn Châu và Bích Văn ỗn trọng, làm việc rất nhát gan.

Triệu Tương Nghi nhìn theo hướng hai người nói, đúng vậy, vừa nãy nàng ở đây không có thấy mấy người đó.

Hơn nữa có một thân ảnh nàng đặc biệt quen thuộc, hẳn mặc một thân y phục lam sắc, bên ngoài mặc thêm một cái áo bông,

“Là Tử Quân.” Nhâm thị nhận ra Bùi Tử Quân, chẳng qua ngoài Bùi Tử Quân còn vài người Nhâm thị chưa bao giờ gặp, “Vị phu nhân kia hình như không phải Bùi phu nhân.”

Bọn họ quen thân với cha mẹ Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi nhìn kỹ, cũng phát hiện mình không biết người này, vị phu nhân đó không phải mẫu thân của Bùi Tử Quân.

Đối phương hình như cũng thấy bọn họ, đang đi về phái này.

Đoàn người đó, trừ Bùi Tử Quân, còn lại đều là nữ nhân. Có phu nhân xinh đẹp ưu nhã, còn có một vị tiểu thư xinh xắn thoát tục, còn là một đoàn nha hoàn vây quanh. Coi như, đội ngũ nhà họ cũng giống như thế, nhưng chẳng biết tại sao, nhìn đoàn người này lại có khí chất của người quyền quý đến thế.

Nhưng so với phu nhân kia, Nhâm thị có phần đẹp hơn.

Triệu Tương Nghi nghĩ như thế.

Người đến gần, Bùi Tử Quân đi đầu cười khanh khách bước đến chào hỏi Nhâm thị, rồi nhìn Triệu Tương Nghi cười chào, sau đó không quên giới thiệu mấy vị sau lưng: “Giới thiệu với mọi người, đây là dì ta Trần Ông Thị.” Bùi Tử Quân chỉ vào vị phu nhân mỹ phụ xinh đẹp nói, vị phu nhân kia cũng chào hỏi, Nhâm thị đáp lễ.

Triệu Tương Nghi sững sốt một lát.

Đây là tiểu di từng cho người đến nhà nàng đòi mua nàng về làm quà sinh nhật cho Bùi Tử Quân?

Chả trách nàng vừa nhìn tiểu nha hoàn bên cạnh Trần Ông Thị lại thấy quen đến vậy, không phải là Tang Ngọc Cô Nương từng đến Triệu gia thôn sao?

Tang Ngọc vừa nhìn thấy Triệu Tương Nghi cũng kinh ngạc, đã nha đầu ở nông thôn, giờ đây mặc một thân tơ lụa, tóc búi lên sơ ưu nhã quý khí, được nha hoàn vây quanh như đoá hoa.

Nàng ta không thích ứng nổi với sự biến hoá này của Triệu Tương Nghi, Trần Ông Thị lần đầu đến trấn Thanh Hà, cũng không biết đoàn người Triệu

Tương Nghi, lúc này Tang Ngọc ghé gần nói nhỏ vào tai Trần Ông Thị Trần Ông Thị nhìn Triệu Tương Nghi ánh mắt ngạc nhiên vô cùng.

“Còn đây là con gái dì cháu – Trần Vi, biểu muội của ta.” Còn lại là nha hoàn, nên không có giới thiệu.

Trần Vi so với Triệu Tương Nghi thì lớn hơn vài tuổi, vóc dáng cao hơn, cực kỳ ưu nhã chào hỏi nhóm người Triệu Tương Nghi

Nhâm thị kéo Triệu Tương Nghi lại, nhỏ giọng nói: “Nhìn người ta ra đáng tiểu thư khuê các chưa kia.”

Triệu Tương Nghi chu môi, làm cái mặt quỷ, nàng biết đây là Nhâm thị trêu chọc mình, Nhâm thị nhất định không thấy người nào khác tốt hơn nàng đâu.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hai mẹ con nói nhỏ với nhau vài câu đều bị Trần Ông Thị thu vào mắt, theo lời Bùi Tử Quân, đó là mẹ con tình thâm, hình ảnh âm áp hài hào đến thế, nhưng theo Trần Ông Thị, chính là không biết quy củ.

Không nói gì nãy giờ, biểu hiện thập phần ưu nhã Trần Vi, lại hết sức hâm mộ nhìn Triệu Tương Nghi và Nhâm thị, loại cảm giác làm nũng này vô cùng thân thiết, mà nàng ấy đã thầm mong mà không có được.

Hai bên vừa gặp nhau, trong lòng ai cũng thầm tính toán.

“À, đây là Triệu phu nhân, còn vị này chính là con gái Triệu phu nhân, Triệu tiểu thư.” Bùi Tử Quân giới thiệu các nàng với dì.

“Hạnh ngộ.” Trần Ông Thị mở miệng nói tiếp, “Lần đầu gặp mặt, lại ở trước mặt người khác thăm thì, thật không ra dáng tiểu thư gì hết.”

Triệu Tương Nghi không thể tin được, Trần Ông Thị đây là đang giáo huấn nàng và Nhâm thị.

Nhâm thị khẽ cười, không cảm thấy mất mặt hay hổ thẹn, chỉ trả lời một cách mỉa mai: “Như vậy Trần phu nhân và nha hoàn lúc nãy thì thăm với nhau là sao, ta coi như là không thấy đi, hiếm khi Trần phu nhân lại biết sai như thế, ta cũng không so đo nữa.”

“Cô.” Trần Ông Thị không thể tưởng tượng được Nhâm thị này đúng là người lợi hại thế, nhất thời bà không nói lại được.

Trần Vi thấy mẫu thân gây sự, nhú mày, cúi đầu không nói, cũng không muốn nhìn mắc công lại khó chịu.

Bùi Tử Quân xấu hổ, nếu hắn sớm biết rằng hai người này gặp nhau sẽ xảy ra tranh cãi, thì hắn sẽ không đưa dì mình đến đây đâu. vốn muốn nhân dịp này, hoá giải hiểu lầm từ mấy năm trước, bây giờ xem ra không thể được rồi.

“Dì cháu hôm nay đến trấn Thanh Hà, là để thăm cháu, cho nên cháu liền bỏ một ngày để đưa dì đến đây giải sầu một chút.” Bùi Tử Quân vừa đi vừa

giải thích với Nhâm thị.

“Trần phu nhân thật có lòng.” Nhâm thị nhàn nhạt nhìn Trần Ông Thị

“Đó là tự nhiên, Tử Quân là cháu bên ngoại của ta, ta không thương nó thì thương ai.” Lúc Trần Ông Thị nói lời này, có cảm giác như Bùi Tử Quân giống như là con trai ruột của bà ta.

Triệu Tương Nghi mặc kệ Trần Ông Thị vú lấp miệng em, chuyện mấy năm trước, nàng chỉ biết đôi phương nhất định không phải là loại người dễ trêu chọc.

Lúc thưởng hoa ở sườn núi, lơ đãng liếc tới Trần Vi bên cạnh, Trần Vi này tuy là con gái Trần Ông Thị, nhưng tính tình không giống Trần Ông Thị

Chí ít, những vị tiểu thư mà nàng đã gặp, trừ Bùi Mẫn Nhu ra, nàng ấy là người thứ hai nàng vừa mắt.

Trần Ông Thị người như vậy, cư nhiên không bồi dưỡng Mạc Nhã Như “Tiểu thư khuê các”, thực là tiếc, Triệu Tương Nghi thầm nghĩ ác, Mạc Nhã Như có lẽ là con gái ruột của Trần Ông Thị đó...

“Triệu tiểu thư, gặp lại nhau rồi.” Tang Ngọc bỗng nhiên bước đến, chào hỏi Triệu Tương Nghi, nhưng trong lời nói mang đầy khinh bỉ, mặc dù nàng ta luôn gọi Triệu Tương Nghi là Triệu tiểu thư

Trần Vi vừa định ngẩng đầu lên giáo huấn Tang Ngọc một phen, nhưng lại bị Trần Ông Thị trưng mắt, nàng ấy bắt đắ dĩ thờ dài, sau đó nhìn sang hướng khác thưởng hoa.

“Hai người quen nhau?” Sự tình xảy ra nhanh, Nhâm thị cũng không biết tiểu nhạc đệ này.

Triệu Tương Nghi siết chặt quả đấm nhỏ, sau đó nhỏ giọng nói với Nhâm thị, lời ít ý nhiều, đem chuyện đã xảy ra nói cho Nhâm thị, Nhâm thị nghe xong, nhìn về phía Trần Ông Thị ánh mắt căm hận.

Đoàn người trong nháy mắt đến đình nghỉ chân mà Triệu Hoàng Lâm đang ngồi, Nhâm thị gọi nha hoàn dừng đi hái hoa cúc nữa, lúc này Nhâm thị không còn hứng thú tất cả đều vì chuyện mà Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Hoàng Lâm không nghĩ tới các nàng sẽ quay lại nhanh thế, nhưng hẳn càng không ngờ lại còn có khách nhân về theo.

“Trà thơm quá.” Do Bùi Tử Quân giới thiệu trước, Trần Vi nhin không được nhìn thoáng qua Triệu Hoàng Lâm, khi hẳn ngẩng đầu lên Trần Vi cũng cẩn thận đánh giá hẳn, sốt một chút.

“Vi nhi, sao không hiểu quy cũ vậy, trưởng bối không nói chuyện, con không được mở miệng nói.” Trần Ông Thị nghiêm túc nói, ánh mắt Trần Vi tràn đầy vui vẻ nhất thời thành một màu âm đạm.

Triệu Hoàng Lâm tạm thời không biết là tình huống gì, có chút đồng tình nhìn thoáng qua Trần Vi.

Sau khi Bùi Tử Quân giới thiệu, biểu tình trên mặt Triệu Hoàng Lâm cũng giống hệt Nhâm thị và Triệu Tương Nghi, hẳn nắm chặt song quyền,

châm chọc cười “Thế giới này thật đúng là nhỏ đến đáng thương.”

Trần Vi bởi vì ân oán giữa hai bên, bị kẹp ở giữa. Nàng ấy lén lút đến gần Triệu Tương Nghi, thử hỏi: “Chẳng biết Triệu tiểu thư có hứng thú đi cùng ta đến chỗ khác một chút không?”

Triệu Tương Nghi không nghĩ Trần Vi có ý này, mặc dù nàng không thích Trần Ông Thị, nhưng đối với Trần Vi không có căm hận, chỉ đồng tình nàng ấy bị mâu thuẫn cường chế ép đặt, Triệu Tương Nghi gật đầu một cái đáp ứng: “Chung ta không nên đi quá xa, đỡ khiến cho trường bối lo lắng.”

Trần Ông Thị thấy thế, bảo Tang Ngọc đi theo, nhưng Bùi Tử Quân lại khuyên “Dì, để biểu muội đi chơi một chút, hiếm khi có được cơ hội này, đừng để muội ấy không vui.”

Thấy là Bùi Tử Quân lên tiếng, sắc mặt Trần Ông Thị tốt hơn rất nhiều, gật đầu cười nói: “Nhìn không ra, Tử Quân đau lòng cho biểu muội nha.” Sau đó phát tay bảo Tang Ngọc lui ra.

“Tiểu muội sớm trở về.” Triệu Hoàng Lâm vì quan hệ đến Trần Ông Thị, cũng không xem trọng Trần Vi, luôn cảm thấy là có kỳ mẫu tất có kỳ nữ.

Chờ hai vị tiểu thư đi xa, trong đình chỉ còn vài người, bầu không khí trở nên quái dị

Triệu Hoàng Lâm như trước phẩm trà, im lặng không lên tiếng, Nhâm thị nhàm chán chơi với khăn tay của mình, thỉnh thoảng nói một hai câu với Trần Ông Thị

Bùi Tử Quân xấu hổ, đứng giữa hai bên, đối mặt với bầu không khí quái dị này, cực kỳ khó chịu. Chẳng thể làm gì hơn, liền cầm một chén trà, thưởng thức hương vị trà.

“Tử Quân đừng uống, bản đấy.” Trần Ông Thị nhanh mồm nhanh miệng nói, sau đó nhìn Triệu Hoàng Lâm bằng ánh mắt chán ghét, “Đúng là dân xuất thân từ nông thôn, khá giả có một chút thì sao, chỉ là người không có giáo dục, còn giả thanh tao, cái thói thô tục còn không sửa được. Uống loại trà này, không sạch sẽ đâu.”

Mọi chuyện vốn tốt đẹp, chỉ vì lời nói không đáng một đồng của Trần Ông Thị mà căng thẳng hơn.

Triệu Hoàng Lâm mím chặt môi mỏng, cố hết sức kiềm nén cơn giận, sau đó đặt chén trà xuống, ngẩng đầu lên khẽ cười: “Trần phu nhân nếu như thích sạch sẽ như thế, vậy nên trở về súc miệng thật sạch đi.”

“Có gì sao?” Trần Ông Thị nhất thời nghe không hiểu, còn tưởng rằng là miệng mình dính gì bản chứ, lập tức quay đầu lại hỏi Tang Ngọc.

Nhâm thị cúi đầu “Xi” cười một tiếng, Bùi Tử Quân vốn không thân lắm với Trần Ông Thị, lần này đến đây thưởng hoa đều là Trần Ông Thị cứng rắn yêu cầu. Giờ nghe Triệu Hoàng Lâm châm chọc như thế, hẳn cũng cúi đầu thâm cười.

“Người nói vậy là sao?” Chờ Trần Ông Thị hiểu được ý kia, giận tím mặt

đứng dậy.

“Con ta cái gì cũng chưa nói, phu nhân hơi quá rồi.” Nhâm thị cũng đứng dậy, bảo vệ Triệu Hoàng Lâm

“Hừ, thân nhau dữ, người nào không biết còn tưởng rằng cô sinh hấn ta đây.” Chuyện về đại phòng Triệu gia, Trần Ông Thị cũng nghe, nên nhận định Nhâm thị nhất định không phải là Lã thị.

“Trần phu nhân, phu nhân nên quay về rửa miệng mình đi.” Giọng nói Nhâm thị trầm xuống, thu lại nụ cười, ngược lại nhìn về phía Bùi Tử Quân, “Tử Quân, ta thật không ngờ, một đứa trẻ hiếu lễ như cháu, lại có một người dì như vậy.”

“Cô nói gì, nói lại cho ta.” Giọng nói của Trần Ông Thị cũng trầm xuống, sau đó lại cười khế, “Cô thật sự quá can rỡ, cô có biết phu quân ta là ai không?”

“Chỉ cần không phải là thánh thượng, ta không sợ.” Nhâm thị khiêu khích nói.

“Thật không biết điều.” Trần Ông Thị tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi đang muốn bão nổi, Bùi Tử Quân nhìn tình hình không ổn nữa, lập tức bước ra can giải:

“Dì à, dì không phải nói thích hoa cúc tím sao, vừa nãy cháu thấy có một vườn lớn đấy, nếu không bây giờ chúng ta gọi biểu muội cùng đi hái đi?”

“Cháu chờ chút, dì còn chưa nói hết.” Chiêu này đối với Trần Ông Thị không có mấy hiệu quả.

Bùi Tử Quân bắt đắc dĩ, ở trước mặt Trần Ông thị nhỏ giọng nói, “Dì, người cho cháu mặt mũi đi, Triệu lão bản vẫn là đạo sư của Nhiễm Thuý Trai đấy, nếu dì cùng phu nhân cũng ông ấy nháo thế này, cháu sao có thể nhìn mặt người ta đây? Hơn nữa, mặc kệ nói như thế nào, đều là dì có lỗi trước, cháu đã biết chuyện của mấy năm trước rồi, dì đừng nói là dì không biết...”

Trần Ông Thị nghe xong, kinh ngạc, ném luôn ý định gây chuyện với đám người Nhâm thị ra sau ót, không dám tin nhìn Bùi Tử Quân nói: “Tử Quân. . . Cháu biết chuyện đó lúc nào vậy?”

“Dì, chỉ cần dì bình tĩnh không gây chuyện với họ nữa, cháu sẽ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, cháu không trách dì đâu.” Bộ dạng Bùi Tử Quân nghiêm túc khiến Trần Ông Thị sợ nhất, cực kỳ giống phụ thân Bùi Hạ Niên của hấn.

Khoé miệng Trần Ông Thị co rút, trong thời gian nhanh quyết định, sau đó xem như chưa có gì từng xảy ra ưu nhã cười: “Vậy bọn ta đi hái thu cúc, vừa lúc đem về pha trà uống, từng giận ta lỗ mắng.” Câu cuối cùng mơ hồ như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, lúc này đây Trần ông Thị cực kỳ ảm đạm.

“Trần phu nhân đi thông thả.” Nhâm thị nhàn nhạt trả lời.

“Triệu phu nhân, thật xin lỗi.” Bùi Tử Quân nhỏ giọng xin lỗi họ, Nhâm thị lại lắc đầu ý bảo không liên quan đến hắn.

Bên này, Triệu Tương Nghi và Trần Vi ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm, trong lúc nói chuyện, Triệu Tương Nghi thở dài, Trần Vi và Bùi Tử Quân cùng tuổi, đều lớn hơn nàng ba tuổi, là một cô nương văn tĩnh, hơn nữa còn bị Trần Ông Thị cường chế.

“Thật ra ta ước mình giống tiểu thư.” Trần Vi mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi, “Nhìn thấy nương tiểu thư đối xử với tiểu thư rất tốt, còn có một ...ca ca bảo vệ nữa.” Lúc nhắc đến Triệu Hoàng Lâm, nụ cười trên mặt Trần Vi càng thêm sáng lạn.

Chương 188: Bùi Tử Quân phiến não

“Nương đôi xử với ta rất tốt, ca ca càng khỏi phải nói, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì đều che chở ta.” Triệu Tương Nghi hạnh phúc mỉm cười, Trần Vi ao ước nhìn nàng.

“Nhà của ta chỉ một mình ta, nên nương ta rất coi trọng việc giáo dục lễ nghi với ta, có rất nhiều chuyện không cho ta làm, đôi khi khiến ta buồn bực. Phụ thân thì cả ngày bận rộn, số lần về nhà ngày càng ít, nên không có dành chút thời gian quan tâm đến ta.” Trần Vi cười rất miễn cưỡng nói.

Triệu Tương Nghi nhìn nàng ấy chăm chăm, trên người nàng ấy nàng mơ hồ thấy hình ảnh của mình kiếp trước, nên ít nhiều đồng tình nhìn nàng ấy: “Sau này có đến trấn Thanh Hà chơi, thì cứ tìm đến nhà ta, hoặc lúc Mẫn Nhu đến đây, tiểu thư có thể theo cùng, tiểu thư và Mẫn Nhu là biểu tỷ muội, hẳn đi cùng nhau được?”

Trần Vi gật đầu: “Mẫn Nhu hoạt bát, lại được cha mẹ thương yêu, đặc biệt ta rất thích chơi đùa cùng muội ấy, vì ta cảm thấy rất vui, giống chúng ta bây giờ. Nhưng mà...” Về tươi cười trên mặt biến mất, “Cơ hội đến đây không nhiều lắm, phần lớn thời gian phải ở kinh thành, chỉ có khi nương ta đến đây, ta mới có thể theo cùng.”

“Ở kinh thành tiểu thư không có hữu khác sao?” Triệu Tương Nghi không nhịn được hỏi.

Trần Vi cười, vẻ mặt ảo não đáp: “Phần lớn là con gái của những bằng hữu trong quan trường của phụ thân ta, giao lưu cùng những người có bộ mặt giả tạo như thế, ta đều chán ghét. Không người nào thật lòng kết giao, cho nên dần dần, ta bắt hoà với bọn họ, bọn họ nói ta không dễ thân cận, nhưng thật ra là không muốn làm bằng hữu với ta mà thôi.”

“Nếu như tiểu thư ở trấn Thanh Hà thì tốt quá.” Triệu Tương Nghi mơ mộng, vì Trần Vi dệt một giấc mơ thật đẹp, “Vào mùa xuân, ta có thể dẫn tiểu thư về nông thôn thưởng hoa, xuân đến, hoa dại ở Triệu gia thôn nở đầy khắp nơi, cảnh trên núi rất đẹp, chim quyên bay lượn trên núi, một đoàn rục lữa... Nước suối trong suốt ngọt ngào. Khi hè đến, chúng ta có thể lội xuống sông bắt cá, ta đảm bảo với tiểu thư rằng tiểu thư chưa từng được chơi những trò vui vẻ như thế đâu. Thu đến, chúng ta có thể giống như bây giờ, tới nơi này ngắm hoa cúc, được rồi, ca ca ta pha trà là ngon nhất, tiểu thư mà không nếm thử thì thật sự rất tiếc đó.”

Trần Vi nghe rất nhập thần, thật sự là nàng chưa bao giờ trải qua một cuộc sống như thế.

Từ nhỏ đến lớn, Trần Vi không thể làm những điều mình muốn, vì cuộc sống của nàng (TV) vẫn luôn bị mẫu thân chi phối, mặc dù bề ngoài vinh quang, người hầu theo sát bên hầu hạ, nhưng chỉ có trong lòng nàng (TV) rõ,

nàng (TV) bị mầu thân xem như là một con rối, mặc cho mầu thân không chế mình. Ngay cả khi mặc y phục để xuất môn cũng không thể làm chủ được, từ ăn mặc đến ngôn hành cử chỉ, hết thấy đều phải nghe mầu thân, cuộc sống như thế không còn ý nghĩa gì nữa.

“Mùa đông thì sao?” Trần Vi nhin không được hỏi một câu.

“Mùa đông trời lạnh, không thích hợp xuất môn, có điều chúng ta có thể ở trong phòng sưởi ấm, có thể khi tuyết rơi hết sẽ có hoa mai nở, không thì có thể nghe cha và ca ca ta kể chuyện xưa, hai người bọn họ sẽ kể một ít chuyện xưa rất sinh động, luôn khiến cho người nghe phải muốn nghe nhiều không thôi.” Triệu Tương Nghi hì hì cười.

“Thật tốt.” Trần Vi than thầm, nhắm mắt lại, như là đang mơ về một cuộc sống như thế, có điều sau khi mở mắt ra, lại không vui, “Đáng tiếc đây chỉ là mộng tưởng của ta mà thôi, căn bản không thể trở thành hiện thực được. Mấy ngày nữa ta phải trở về kinh thành, nơi đó vĩnh viễn chỉ có quyền quý, ta ghét nơi đó. Người nào mà không giả mù sa mưa, giống như đeo mặt nạ vậy, khiến người ta chán ghét.”

Triệu Tương Nghi cũng thở dài một hơi, tuy rằng nàng và Trần Vi lần đầu gặp mặt, nhưng cô nương này nàng không ghét, nếu như nàng ấy không phải là con gái của Trần Ông Thị vậy thì tốt rồi.

“Vi Nhi, chúng ta trở về, ít ở cùng một chỗ với đám người ô hợp này.” Cách đó không xa là giọng nói Trần Ông Thị truyền đến, thân hình Triệu Tương Nghi chấn động, căm ghét không thôi, tục ngữ nói ‘ban ngày không nên nhắc đến người khác’, đúng là có có đạo lý.

Biểu tình trên mặt Trần Vi bình tĩnh, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Nương, con đến đây.”

Bùi Tử Quân chủ động đi đến, Trần Ông Thị cho rằng Bùi Tử Quân muốn qua đó đón Trần Vi, cao hứng nửa ngày, không nghĩ tới Bùi Tử Quân đi tới là vì muốn nói vài câu với Triệu Tương Nghi, cụ thể là nói gì, bà nghe không rõ, tóm lại là bà không thích.

“Thật xin lỗi, huynh không biết tiểu di và mọi người vừa gặp nhau sẽ thành như vậy, nếu như huynh biết, có đánh chết cũng không để hai bên gặp nhau đâu. Tiểu di không đúng, huynh tại đây xin lỗi mọi.” Bùi Tử Quân thành thật nói lời xin lỗi với Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi lắc đầu: “Mọi thì không sao, nhưng ca ca thì...”

“Ta cũng thay nương nói lời xin lỗi với tiểu thư.” Trần Vi xin lỗi, song có chút chuyện không nói nên lời, cuối cùng vẫn nói ra khỏi miệng, “Tương Nghi, ta có thể nhờ tiểu thư cái này không, tiểu thư có thể giải thích với ca ca tiểu thư một chút, kỳ thực ý của nương ta không phải là ý của ta, ta rất muốn làm hảo bằng hữu với mọi người.”

“Cái này để huynh nói là được.” Bùi Tử Quân rất sáng khoái đề nghị, “Huynh và Hoàng Lâm rất thân, để huynh chuyển lời thay cho mọi. Còn

nữa, muội cũng biết tính huynh rồi mà.”Đôi với vị biểu muội này, Bùi Tử Quân rất xem trọng, nhưng nếu trên phương diện tình yêu nam nữ thì có điểm gượng ép, hẳn chỉ xem Trần Vi như là muội muội thôi, không khác gì so với Mẫn Nhu

“Phải đi rồi, còn ở đó làm gì vậy? Có chuyện gì thì quay về nói với Tử quân, không thì nói với nương cũng được.” Khẩu khí Trần Ông Thị bắt đầu bất thiện.

Trần Vi mím chặt môi, nhìn Triệu Tương Nghi cười khỏ, sau đó cùng Bùi Tử Quân rời đi.

Trước khi đi, Bùi Tử Quân không thôi nhìn Triệu Tương Nghi vài lần, dịu dàng nói: “Chờ giải quyết xong mọi chuyện, huynh sẽ đến quý phủ tìm muội... Ồ, tìm muội và Hoàng Lâm”

“Ừ.” Triệu Tương Nghi gật đầu.

Chờ bọn họ đi xa rồi, Bích Văn cũng tìm được nàng, nhìn Bích Văn gấp gấp đến nỗi người chảy đầy mồ hôi, Triệu Tương Nghi theo bản năng cầm khăn tay lau mồ hôi cho Bích Văn, thì cô nàng tránh né: “Nô tỳ ti tiện, sao có thể để tiểu thư lau mồ hôi cho được?”

Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ cười, không nói gì hết, xoay người về đình nghi chân.

Có thể nhìn thấy tâm tình của Triệu Hoàng Lâm và Nhâm thị đều không tốt, sau khi Triệu Tương Nghi vào đình, hai người mới miễn cưỡng nở nụ cười.

Triệu Hoàng Lâm vì để tiểu muội an lòng, tận lực cường điệu: “Tương Nghi, đừng lo lắng, nhà chúng ta bây giờ giàu có, không cần sợ bọn họ đến bắt muội đi, mọi người sẽ bảo vệ muội.”

“Ca ca, muội không phải là con nít hai, ba tuổi, muội bây giờ có thể tự bảo vệ mình.” Triệu Tương Nghi cười trả lời, rồi giúp Triệu Hoàng Lâm dọn trà cụ, hẳn có một thói quen, trà cụ, sách vở, văn phòng tứ bảo hay những món đồ khác của mình đều không để người khác giúp mình dọn, không phải chính mình dọn dẹp. Mà để người khác dọn giúp, sẽ làm rối lên, hẳn sẽ mất hứng.

“Trần Ông Thị thật sự quá vênh váo rồi.” Nhâm thị lắc lắc đầu nói, “Tự cho mình là đúng, hung hăng can quấy, lúc này khi nương biết bà ta từng cho người đến mua Tương Nghi, nên không dám ‘khen tặng’ cái hành vi đó của bà ta.”

“Hôm nay vốn vui vẻ, đều vì bà ta mà mất vui.” Triệu Tương Nghi cũng có chút không vui.

“Sau này muội nên ít lui tới với đám người đó đi, kể cả nữ nhi của họ cũng không được.” Triệu Hoàng Lâm cường ngạnh nói, ấn tượng đầu tiên của hắn đối với Trần Vi cũng giống như Trần Ông Thị, cũng không tốt hơn chút nào.

“Ca ca, Trần Vi tử tử cũng không có tệ như vậy đâu, muội nói chuyện với tử ấy một lúc, cảm thấy tử ấy không giống như mẫu thân tử ấy, ca đừng có vì thế mà hiểu lầm.” Triệu Tương Nghi không nhịn được nghĩ muốn nói tốt cho Trần Vi .

“Muội không hiểu đâu, con nhà quan lại, che giấu rất sâu, về phần nàng ta là hạng người thế nào, ca không muốn tìm hiểu.” Triệu Hoàng Lâm dọn xong trà cụ, giao nó cho Văn Châu, sau đó căn dặn Triệu Tương Nghi, “Hãy nghe lời ca, ít lui tới với đám người họ, bọn họ có bán đứng muội, muội cũng không biết đâu.”

Nàng nào có ngu ngốc như vậy?

Triệu Tương Nghi thầm nói trong lòng, nếu còn cùng ca ca tranh cãi nữa chả khác nào tìm đường chết, đành phải thôi, chuyển hướng sang làm nũng với Nhâm thị: “Nương, chúng ta hôm nay hái không ít thu cúc, đem về nấu rượu. Rượu hoa cúc rất ngon nha.”

“Nương cũng định làm vậy, ông nội và cha con đều thích uống rượu.” Nhâm thị xoa đầu Triệu Tương Nghi, nhìn Triệu Hoàng Lâm mỉm cười.

Mọi người dọn dẹp xong thì xuống núi, chờ đến chân núi, Triệu Tương Nghi mới cảm giác được hai chân của mình mềm nhũn, xem ra đã lâu lắm rồi không vận động rèn luyện, sáng ngày mai không biết hai chân sẽ đau như thế nào đây.

Ngày hôm sau, Bùi Tử Quân đến Nhiễm Thúy Trai, hôm qua đưa Trần Ông Thị và Trần Vi về, hôm nay hẳn cảm thấy thật nhẹ cả người.

Điều không ngờ là Triệu Hoàng Lâm đã sớm ngồi trong Nhiễm Thúy Trai chờ hắn.

“A, khách quý đến, hôm nay sao không ở hiệu thuốc làm việc vậy?” Bùi Tử Quân kinh ngạc nhìn Triệu Hoàng Lâm.

“Có Lý chương quỹ ở đó, ta cũng an nhàn.” Triệu Hoàng Lâm đứng lên, đi vào phía trong, “Chúng ta đi vào rồi nói.”

Nhìn cái bộ dáng này của Triệu Hoàng Lâm, hơn phân nửa là muốn bàn chuyện về huyện Giang Ninh bên kia. Bùi Tử Quân biết rõ, sau đó dặn dò chương quỹ vài câu, liền đi theo vào.

“Nên hành động rồi à?” Vừa vào phòng, khép lại cửa, Bùi Tử Quân liền hỏi. Hắn mong muốn giải quyết nhanh chuyện này, sớm một chút, như vậy mới có thể sống an lành.

Biểu tình trên mặt Triệu Hoàng Lâm tương đối nghiêm túc, suy nghĩ một lúc mới nói: “Ta cũng không biết làm như vậy, rốt cuộc có hiệu quả không nữa, có kiên trì được hay không, chủ yếu vẫn là vấn đề tiền bạc.”

“Về tiền thì không thành vấn đề.” Bùi Tử Quân ngồi đối diện với Triệu Hoàng Lâm

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, nhìn Bùi Tử Quân nói: “Bên Nhiễm Thúy Trai mà thiếu hụt nhiều thì cha ta nhất định sẽ sinh nghi, tính tình cha ta người

cũng biết rồi đó, đến lúc đó việc này làm lớn ra, chỉ cần điều tra một cái, bọn họ rất nhanh sẽ biết kế hoạch của chúng ta. Ở trong mắt bọn họ, những bước đi của chúng ta còn quá non tay.”

“Vậy vì sao người không nhờ Triệu lão bản hỗ trợ, dù sao thúc ấy cũng . . .” Bùi Tử Quân nói xong lời cuối cùng, thì dừng lại.

Triệu Hoàng Lâm lại lắc đầu: “Nếu như tâm tư ông ấy cũng giống ta, ta cũng sẽ không tự ý làm thế.”

“Dù sao mọi chuyện cũng đã qua, hay người quên hết đi, hảo hảo mà che chở muội muội người, cùng người nhà sống vui vẻ không tốt sao?” Bùi Tử Quân chẳng biết có bao nhiêu ước ao muốn sống trong một gia đình giống như Triệu gia. Mặc dù nhà hắn không phải không hạnh phúc, mẫu thân lương thiện ôn nhu, muội muội hoạt bát đáng yêu, nhưng phụ thân lại khiến cho hắn có cảm giác như bị núi đè, làm cho hắn có chút không thở nổi, khiến hắn cảm thấy rất mệt, không giống như Triệu gia thoải mái đến vậy.

“Từ nào mà người lại giống như tiểu tử Mạc Thiếu Kỳ nói nhiều thế vậy.” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày.

Bùi Tử Quân cười khê: “Tiểu tử kia ở trước mặt người có dũng khí cầu nhau khi nào thế.”

Hai người nhìn nhau cười, Bùi Tử Quân dừng lại một lát, lại hỏi: “Người chuẩn bị làm như thế nào?”

Triệu Hoàng Lâm suy nghĩ một chút, mới nói: “Dựa theo kế hoạch ban đầu, hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh đã mở một thời gian, trên cơ bản tiền kiếm được đều ở đó, sinh ý dần tốt, nói tóm lại kinh doanh đã ổn định, không phải đối mặt với nguy cơ đóng cửa.” Nói đến đây, Triệu Hoàng Lâm thật tình cảm tạ Bùi Tử Quân, “Hơn nữa tiền vốn và chương quỹ đều là người giúp ta, chương quỹ đó đem chuyện trong hiệu thuốc xử lý rất tốt, người cũng thành thật, mấy hôm trước ta quên xem lại sổ sách, phát hiện tiền thu được không có bị hao hụt, điều này đã khẳng định ông ta không phải là kẻ tham lam.”

“Nhân phẩm Lão Trương ta hiểu, ông ấy là người mà ta khéo léo xin cha điều đến đây, là người năng lực, cũng trung tâm.” Bùi Tử Quân gật đầu đồng ý nói.

“Nếu sinh ý của hiệu thuốc đã ổn định rồi, ta quyết định bắt đầu tiếp cận bên kia.” Triệu Hoàng Lâm suy nghĩ nói, “Trước nhờ lão Trương tìm bên kia bàn bạc việc mau bán, ta đã phái người điều tra, Niên Thế Hữu hiếm khi tự mình xử lý chuyện hiệu thuốc, hơn phân nữa là do chương quỹ làm, quan trọng là hắn biết nhìn người, cho nên vị chương quỹ này đối với hắn rất tận tâm, vì thế mà gia tài giàu có thế.”

“Không phải muốn làm đối thủ sao?” Bùi Tử Quân nghi ngờ nói.

“Trước phải làm ‘bằng hữu’, thân cận với hắn, cùng hắn hợp tác làm ăn, cuối cùng kiếm lợi từ chỗ hắn xong rồi dồn hắn vào chỗ chết.” Triệu Hoàng

Lâm lạnh lùng nói, khước miệng nở một nụ cười, trong nháy mắt nhìn nụ cười này rất tà mị nha.

Hai mắt Bùi Tử Quân đen lại, hẳn biết Triệu Hoàng Lâm đang chìm đắm trong sự vui vẻ khi báo thù, chỉ là hẳn rất lo lắng, báo thù xong rồi, đối mặt với tảng đá lớn trong lòng đột nhiên biến mất đó, Triệu Hoàng Lâm phải lấy gì thay thế đây?

Đến lúc đó đi con đường nào, cũng là vấn đề nan giải đối với Triệu Hoàng Lâm

“Cho nên, bước đầu tiên của kế hoạch là để lão Trương tiếp cận bên kia, đạt được sự tín nhiệm trên phương diện làm ăn bên kia đúng không?” Bùi Tử Quân tổng kết nói.

Triệu Hoàng Lâm gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, ta tin lão Trương, ông ấy sẽ không tiết lộ kế hoạch của chúng ta, đến lúc đó đối phương chỉ cho rằng hiệu thuốc mới mở ở huyện Giang Ninh chỉ là hiệu thuốc bình thường, đương nhiên sẽ không quan tâm đến nữa. Chúng ta liên tục mua được liệu từ hiệu thuốc của bọn họ, giành được sự tín nhiệm đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Kế hoạch kế tiếp, trong lòng ta đã vạch sẵn, chỉ là bây giờ có một vấn đề lớn, ta cần sắp xếp cho thoả đáng lại, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.” Triệu Hoàng Lâm uống một ngụm trà.

“Như vậy sẽ tốn không ít tiền, căn bản là bỏ muối vào canh.” Bùi Tử Quân vô ý nói một câu.

“Cho nên, ta mới nói là phải quyết vấn đề này trước.” Triệu Hoàng Lâm cũng là thở dài một cái, “Dựa vào tiền tích góp của ta căn bản là không đủ, ta đang suy nghĩ có nên mượn cha một ít không, nói rằng cần dùng cho hiệu thuốc ở trấn Thanh Hà này để đi vào hoạt động, trên thực tế, hiệu thuốc này tiền vốn chi ra rất thấp, cũng không có bao nhiêu tiền, còn lại ta muốn đưa đến sử dụng bên kia.”

“Ai, người đã an bài ổn thảo rồi, còn ta thì có một việc làm phiền chết đây.” Bùi Tử Quân nghe xong kế hoạch thấy đã ổn rồi, chỉ biết than thở một tiếng

Triệu Hoàng Lâm thoát nhìn tâm tình không tệ, nên cũng chủ động hỏi: “Gần đây người lại gặp chuyện gì khó khăn à? Sẽ không phải là cha người gây vấn đề khó gì nữa chứ?”

Bùi Tử Quân ai oán nhìn Triệu Hoàng Lâm, sau đó cau mày nói: “Không phải là cha ta mà là tiểu di.”

“Là người đàn bà ngang ngược đó.” Triệu Hoàng Lâm vừa nghe Bùi Tử Quân nhắc đến Trần Ông Thị, sắc mặt liền không tốt, chủ yếu vẫn là chuyện Trần Ông Thị từng gây ra cho Triệu Trương Nghi

“Di ấy... Ai...” Bùi Tử Quân đơn giản chống cằm lên bàn, bộ dáng này giống như cậu bé mười tuổi.

“Cái bộ dáng này của ngươi thật giống như đàn bà, nói một nửa thì dừng, ta đi đây, muội muội ta đang ở hiệu thuốc chờ kia.” Triệu Hoàng Lâm hoàn toàn không kiên trì nổi khi Bùi Tử Quân lái nhai chuyện riêng của mình.

“Dừng mà. Bây giờ, ta cũng chỉ có thể nói cho ngươi mà thôi.” Bùi Tử Quân vội vàng ngồi dậy kéo Triệu Hoàng Lâm lại.

“Nhìn ngươi bây giờ, ta nghĩ đến nếu tên tiểu tử Mạc Thiếu Kỳ ở đây, không chừng sẽ huyền thuyên với ngươi cả ngày.” Triệu Hoàng Lâm vô lực cười cười, sau đó nhìn Bùi Tử Quân, “Nói đi, bà ta làm gì?”

“Hôm qua, ngươi đã nhìn thấy biểu muội của ta rồi chứ.” Bùi Tử Quân thở dài một hơi,, “Nàng nhìn thì xinh đẹp, con người cũng không tệ....”

“Điểm ấy ta không dám nói bừa, tục ngữ nói, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ, nàng có một mẫu thân như vậy, sau này lớn lên khó đảm bảo rằng có giống như mẫu thân nàng, thích gây chuyện không nữa.” Triệu Hoàng Lâm cắt đứt lời Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân nhíu mày: “Sẽ không đâu, đó là do ngươi không hiểu rõ muội ấy thôi, thật ra muội ấy là một cô nương tốt.”

Thấy Triệu Hoàng Lâm híp mắt nhìn mình, Bùi Tử Quân vội giải thích: “Xem đi, ai bảo ngươi lại cắt đứt lời ta, ta là đang nói một chuyện khác. Tính tình của muội ấy tốt thì tốt, nhưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta căn bản không có tình cảm nam nữ với muội ấy, mà chỉ xem muội ấy như muội muội mà đôi đũa, giống như Mẫn Nhu vậy.”

“Ngươi giải thích với ta làm gì?” Triệu Hoàng Lâm nghĩ cũng chẳng biết tại sao.

“Ta còn chưa nói hết, ngươi nghe ta nói đã.” Bùi Tử Quân buồn bực nói, “Vấn đề là vậy...Mặc dù tiểu di chưa từng nhắc đến, nhưng mấy ngày nay nói chuyện, ta luôn cảm thấy tiểu di có tâm tư khác biệt với ta.”

“Lẽ nào bà ta muốn đem con gái mình gả cho ngươi?” Triệu Hoàng Lâm như con chim ung nhay bén phát hiện con mồi.

“Chính là loại cảm giác này” Bùi Tử Quân nặng nề mà gật đầu, “Ngươi không hổ là Triệu Hoàng Lâm, chỉ có ngươi hiểu ta.”

“Nhìn bộ dạng này của ngươi thật không vui ? Dừng ở trước mặt ta giả bộ sầu mi khổ não.” Triệu Hoàng Lâm đẩy Bùi Tử Quân một cái.

Bùi Tử Quân lại vội vàng giải thích: “Ngươi hiểu lầm ta rồi, ta có vui vẻ sao? Nếu như tiểu di thật có ý này, thứ nhất là buồn chết ta, trong mắt ta chuyện chung thân đại sự là chuyện lớn, huống chi từ lâu ta đã...Ai, trước không nói đến cái này, đây đều là vấn đề nhỏ, mấu chốt là đối với Trần Vi ta không có một chút tình cảm nam nữ nào hết, nếu như mạnh mẽ bắt ép hai người bọn ta thành thân với nhau, bọn ta nhất định sẽ không vui vẻ được.”

“Làm sao ngươi biết suy nghĩ của người ta? Lỡ như Trần đại tiểu thư đã sớm phụng tá tâm ám hứa [yêu đơn phương] với ngươi thì sao.” Triệu Hoàng Lâm thản nhiên nói, “Nhưng mà chuyện này đối với hai người chúng ta mà

nói, vẫn còn quá sớm, chuyện này hãy để vài năm nữa hãy nhắc.”

Bùi Tử Quân tán đồng gật đầu: “Như vậy cũng tốt, trong thời gian này ta có thể tìm cách thay đổi chuyện này.”

“Gần đây vì vấn đề này, ta phiền não muốn chết, nếu như tiểu di không nhận được, chủ động đem ý nghĩ này nói cho cha mẹ ta, vạn nhất phụ mẫu ta vui vẻ, đáp ứng, ta liền xong đời. Mẫu thân ta thì hoàn hảo, nhưng đối với phụ thân cường ngạnh của ta, ta cũng không có khả năng thay đổi chủ ý của ông...”

“Nói đi nói lại vẫn còn mấy năm nữa, người lo lắng cái gì.” Triệu Hoàng Lâm trực bạch nói.

“Quên đi, nói chuyện tình cảm với người cũng vô ích.” Bùi Tử Quân liếc Triệu Hoàng Lâm một cái, sau đó tiễn người, rồi quay lại phòng, một mình ngồi ngẩn ra.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cảm thấy bất buồn bức rồi, mới từ trong góc phòng lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra, từ bên trong lấy một tờ giấy Tuyên Thành ra.

Trên tờ giấy vẽ một cảnh hoa sen kiều diễm, chính là đoá hoa mà mùa hè ấy, chính tay Triệu Tương Nghi tặng cho hắn, nàng nói thích nghe tiếng địch [kèn lá liễu] mà hắn thổi.

Tiểu nha đầu này dần dần lớn lên, tuy nói rằng chưa trở thành thiếu nữ, nhưng cũng không còn là tiểu hài tử xấu xa hờ một chút là khóc nhè như hồi nhỏ nữa.

Lần đầu tiên gặp nàng, năm ấy nàng ba tuổi, người mặc một bộ xiêm y đỏ thắm, dưới ánh mặt trời vẻ đặc biệt hoạt bát động lòng người.

Lúc đó nàng đang gào thét với một thằng nhóc nghịch ngợm, bộ dáng cực kỳ hung dữ, chính là vì cái bộ dạng uy vũ ấy, đã hấp dẫn hắn, khi đó hắn đã động tâm.

Từ lúc mới bắt đầu đã muốn cùng nàng chơi đùa, chiếu cố nàng, từ từ biến thành người bạn thanh mai cùng nàng chia sẻ sự vui sướng hoặc chuyện không vui. Thế nên, mỗi khi vượt qua một chuyện khó khăn không quên được, hắn đều nghĩ đến chia sẻ với nàng trước.

Có lúc hắn rất hoang mang, chẳng biết vì sao mình lại rất nhớ tiểu cô nương ngây thơ kia, hắn giã gạo, trốn tránh, cuối cùng mới thật sự tiếp nhận loại cảm giác này.

Bây giờ, bọn họ sớm chiều ở chung mặc dù nàng không tim không phổi đối với mình cười, nhưng chính hắn không khỏi có nhiều lần sơ suất để nàng hiểu tâm ý của mình.

Cũng không biết là từ khi nào, hắn học được cách đứng ở một nơi bí mật nào đó nhìn nàng, mặc kệ nàng biết hay không biết hành động của hắn, nhưng hắn vẫn luôn mong nàng khoẻ mạnh, vì hắn đã ở gần bên bảo vệ

nàng.

Cũng không biết thứ tình cảm này có phải là loại tình yêu nam nữ mà người lớn hay nói không, mỗi khi nghĩ đến bốn chữ này, Bùi Tử Quân luôn giật bắn người, hấn khó mà tưởng tượng được, mình đã sớm nảy sinh tình cảm với người ta rồi.

Cho nên, trước kia Trần Ông Thị hay nói với hấn chuyện này, nhưng hấn thấy quá phức tạp. Nhưng mà bây giờ, khi hấn đã xác định được tâm ý của mình, chậm rãi tiếp nhận loại tình cảm này, lại đối với hành vi cử chỉ của Trần Ông Thị, hấn luôn cảm thấy phiền lòng bất an, rất sợ một khắc nào đó, không biết dưới tình huống nào, hôn ước giữa hấn và Trần Vi cứ như vậy định ra rồi.

Như vậy đến lúc đó, cô nương mà mình thâm yêu phải làm sao bây giờ?

Hấn còn chưa kịp chờ nàng lớn lên, liệu có còn kịp đứng trước mặt nàng bày tỏ tâm ý của mình không đây.

Chương 189: Đến gặp Niên Thế Hữu bàn chuyện làm ăn

Khi đang tận hưởng thú an nhàn, người ta sẽ cảm thấy thời gian sao mà trôi qua nhanh thế, đúng là những ngày hưởng thụ luôn luôn ngắn ngủi.

Rất nhanh đã đến cuối tháng mười, trấn Thanh Hà nghênh đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông, mặc dù tuyết rơi rất ít. Không có nhiều, nhưng Triệu Mẫn Mẫn lại rất vui vẻ chơi đùa.

Đúng lúc Triệu lão nhị đến trấn trên, đưa đến không ít lương thực, rau dưa tươi non cho nhà Triệu Tín Lương, đều là hái từ dưới ruộng lên, mấy năm nay, ít nhiều được Triệu Tín Lương giúp đỡ cho mượn ruộng, nên năm nay nhị phòng được mùa bội thu, cuộc sống ổn định nhưng cũng náo nhiệt, vì thế để cảm ơn đại phòng, Triệu lão nhị mới đưa đồ lên trấn nhiều đến vậy.

Cũng không phải là đồ vật quý quý trọng gì, nhưng tất cả đều là một phần tâm ý, nên trong lòng âm áp

Tâm Nhâm thị khế động, liền đề nghị với nhị phòng tiệc cuối năm năm nay hãy đến trấn Thanh Hà tham gia cùng, dù sao bọn họ cũng không đi được, bởi vì dựa theo tục lệ, muốn ở lâu dài trong nhà mới phải liên tục trải qua ba bữa tiệc cuối năm mới đại cát đại lợi.

Mọi người đều vui vẻ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện gọi nhị phòng đến đây, thì không thể không gọi tam phòng đến, cứ như vậy, vấn đề này thật khó giải quyết, ai cũng không muốn tiếp xúc với người tam phòng. Do chuyện nhị phòng trải qua lần trước, Triệu lão nhị càng chán ghét người tam phòng hơn.

Thế nhưng lời đã nói ra không thể thu lại, mặc dù Triệu lão nhị nói không có việc gì.

Cuối cùng Nhâm thị quyết định để cho bọn họ [tam phòng] đến trấn Thanh Hà mừng năm mới, dù người tam phòng có đến thì đây cũng là đại bàn của bọn họ thôi, dám người tam phòng cũng không dám xằng bậy.

Đang lúc bọn họ bàn bạc vô cùng sôi nổi về tiệc cuối năm, đồng thời ở huyện Nghi Dương bắt đầu tiến hành dự mưu đã lâu.

Sinh ý bình thường, hiệu thuốc Niên gia rốt cuộc nghênh tiếp một khách hàng lớn, có người nói là lão bản ở huyện Giang Ninh, đây là một huyện thành lớn, nơi đó là trụ sở của hội thương nghiệp, nơi mà Niên thế Hữu muốn vào lại không vào được.

Gặp Trương lão bản đến từ huyện Giang Ninh, Niên Thế Hữu phấn chấn tinh thần, đích thân đến gặp.

Địa điểm gặp mặt là hiệu thuốc Niên gia, để tiếp đãi Trương chương quỹ, Niên Thế Hữu bỏ qua thời gian cùng tam đi nướng chơi đùa, kết quả là, tam đi nướng của hắn vốn định bỏ qua chuyện hắn nạp đi nướng mới, bây giờ tức giận rời đi.

Trương chương quỹ mới đến, Niên Thế Hữu nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng Trương chương quỹ trước khi đến đã tìm hiểu tính cách của Niên thế Hữu, cho nên không đến mức kinh ngạc.

Hôm nay Niên Thế Hữu mặc quần áo màu đồng màu lam, là hàng tơ lụa của phường thêu Hồ Nam, xiêm y không dày, nhưng vì vóc người hấn quá mập mập, nhìn có chút mập mập không chịu nổi.

Hai người ngồi đối diện nhau, Niên Thế Hữu mới vừa ngồi vững liền hỏi Trương chương quỹ một vấn đề: “Trương lão bản, ta nhớ là, huyện Nghi Dương này cách xa huyện Giang Ninh, vì sao ông lại nguyện ý mua dược liệu ở hiệu thuốc nhà ta? Chẳng lẽ, hiệu thuốc nhà ta nổi tiếng đến vậy ư?”

Nét mặt Trương chương quỹ tươi cười, bình tĩnh trả lời Niên Thế Hữu: ” Niên lão bản, ta phải cân nhắc kỹ lắm mới chọn hiệu thuốc nhà ông. Thứ nhất, hiệu thuốc của ta ở huyện Giang Ninh mới mở, đang cần nguồn hàng lớn, thứ hai, ta không phải là người ở đó, nên không quen ai, mở hiệu thuốc không những không có người quen giúp đỡ, thậm chí còn có thêm cừu nhân, hấn ông cũng từng nghe qua những chuyện thế này, như thế liệu còn người giúp ta sao? Ông thì khác, huyện Nghi Dương cách xa như vậy, chúng ta không những ảnh hưởng lẫn nhau, trên phương diện làm ăn cùng có lợi, chẳng phải rất tốt?”

“Còn nữa, ta nghe ngóng, sinh ý nhà Niên lão bản rất lớn, chọn ông cũng không sai.”

Niên Thế Hữu nghe xong lời này rất cao hứng nói: “Trương lão bản đúng là có một đôi tuệ nhãn, chọn ta thật không sai.” Dừng một chút, hưng phấn nói, “Ai nha, Trương lão bản ngài xem ta hồ đồ chưa, sao lại bàn bạc chuyện làm ăn ở hiệu thuốc chứ, như vậy đi, chúng ta tìm một tửu lâu vừa ăn vừa bàn chuyện được không? Hy vọng hai người chúng ta có thể hợp tác lâu dài.”

“Đó là tự nhiên.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chờ Trương chương quỹ ở Nghi Dương hai ngày một đêm mới truyền tin về huyện Giang Ninh, Triệu Hoảng Lâm đã sớm ở huyện Giang Ninh đợi một ngày.

“Chuyện khó giải quyết lắm sao? Mà ông đi lâu hơn thời gian dự tính vậy.” Triệu Hoảng Lâm hơi lo nhìn Trương chương quỹ.

Trương chương quỹ lại lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Ngay ngày đầu tiên đã làm xong rồi, hơn nữa so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn, đối phương không có chút cảnh giác nào, hấn ta tuy là người tinh anh, nhưng chỉ xem trọng lợi ích trước mắt, không nhìn lâu dài. Chả trách chỉ có thể ở một huyện nhỏ là một thương nhân tầm trung.”

“Ừ, vậy gặp chuyện gì khó hay sao?” Triệu Hoàng Lâm cho là mình phải hiểu rõ nhất cử nhất động của Niên Thế Hữu

“Hắn ta cứng rắn đòi tôi ở lại, tôi sợ bị lộ sơ hở, nể tình lần đầu hợp tác, cho nên không từ chối.” Trương chương quỹ trả lời.

Triệu Hoàng Lâm gật đầu, lại hỏi Trương chương quỹ một chút chuyện, thấy chuyện đã làm xong, nên không nói thêm nữa⁷⁴.

“Được rồi, còn việc này, ông giúp ta làm cho thoả đáng.” Triệu Hoàng Lâm căn dặn

Trương chương quỹ lập tức cảnh giác, cực kỳ nghiêm túc lắng nghe.

“Từ giờ trở đi, phải chú ý từng động tĩnh bên huyện Nghi Dương kia, chờ bên này thu lại đủ tiền vốn, thời cơ đến, lập tức sai người mở một hiệu thuốc bên đó, phái người tin cậy sang làm chương quỹ, nhớ kỹ, không được để người làm việc ở hiệu thuốc bắc đó làm ông bại lộ, vai trò giữa cả hai không giống nhau.” Triệu Hoàng Lâm nói.

Trương chương quỹ đáp ứng, cuối cùng lại hỏi: “Tôi đã sớm muốn hỏi, kế hoạch này, ngài định chừng nào kết thúc?”

“Có lẽ là trước mùa hè năm sau sẽ kết thúc, chuyện tiền vốn ta sẽ nghĩ biện pháp, việc này tốc chiến tốc thắng mới tốt, càng kéo dài chúng ta không kéo nổi, sẽ thất bại.” Triệu Hoàng Lâm mím môi nói.

“Lúc các ông dùng cơm, trừ Niên Thế Hữu ra, có còn ai nữa không?” Phút cuối cùng, Triệu Hoàng Lâm siết chặt nắm tay hỏi một câu.

Trương chương quỹ cho là hắn đang lo lắng bí mật tiết lộ, Vì vậy chắc chắn nói: “Không có, cả phu nhân của Niên Thế Hữu cũng không biết, chỉ có ông ta thôi.”

Hai chữ “Phu nhân” đâm sâu vào lòng Triệu Hoàng Lâm, khiến hắn đau nhói.

Hắn gật đầu, lại hỏi Trương chương quỹ một ít chuyện nữa, sau đó bí mật ly khai, ngồi trên xe ngựa chạy về trấn Thanh Hà.

Mấy người Nhâm thị, Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm đang ở nhà chuẩn bị tiệc cuối năm, còn một tháng nữa sẽ đến tiệc mừng năm mới, thời gian qua nhanh, mấy chốc cả nhà họ đã ở trấn Thanh Hà một... à không nhiều năm.

Những biến hoá trong nhà so với dự tính của Triệu Tương Nghi đã vượt qua suy nghĩ, ngược lại, cả ca ca Triệu Hoàng Lâm đã thay đổi nhiều hơn so với điều nàng nghĩ.

Mặc dù đã biết chuyện của Triệu Hoàng Lâm, nhưng nàng vẫn còn có chút lo sợ, bất an.

Khó khăn lắm mới thấy hắn và tiểu Đức về đến nhà, nàng không nhịn được muốn hỏi mọi chuyện sao rồi, nàng biết lần này đến huyện Giang Ninh, không có giống như lời nói dối muốn đến huyện trấn xung quanh, giải sầu một chút.

Có điều, Triệu Hoảng Lâm lại ám chỉ nàng không nên vọng động, chờ tất cả mọi người đem lực chú ý dời khỏi người hắn, hắn mới tìm một nơi an tĩnh, đem sự tình nói rõ cho Triệu Tương Nghi nghe, kỳ thực hắn suy đoán, nàng có nghe thì hơn phân nửa cũng không hiểu.

Nào ngờ, Triệu Tương Nghi nghe xong, lòng đầy kinh hãi.

Nhưng nàng không biểu hiện gì hết, chỉ bất an quay về viện tử của mình.

Đã từng có một người sai lầm, do đó tạo ra nhiều quả đắng, khiến cuộc sống của mọi người xung quanh đột nhiên thay đổi không giống như trước, lúc này Triệu Tương Nghi rất bất an, thì ở Nghi Dương bên này, trong lòng Lã thị cũng dày vò theo.

Thời khắc này, mặc dù bà ta đang mặc kim mang ngân [áo lụa vòng vàng], đây chính là cuộc sống mà bà ta từng mong muốn, nhưng vì nó mà bà ta đánh mất đi những điều quan trọng nhất đối với mình.

Trước kia, bà ta tưởng rằng cuộc sống tốt đẹp như vậy sẽ không có, ngoại trừ nước mắt và sự đau khổ thì không còn gì.

Bà ta không nghĩ đến, sau nhiều năm gặp lại, Niên Thế Hữu càng trở nên giao hoạt, dùng hết lời ngon ngọt dụ dỗ bà ta, đối với bà ta ôn nhu, làm bà ta sinh ra ảo tưởng, cho rằng Niên Thế Hữu thực sự đối với bà ta nhớ mãi không quên, chỉ cần bà ta nguyện ý, cuộc sống hạnh phúc xa hoa sẽ đến với bà ta ngay.

Vì vậy, bà ta đã bỏ xuống sự xấu hổ, từ bỏ lương tâm, vứt bỏ thân nhân của mình và một ‘phu quân’ hiền như cục đất mà đi, nàng cho rằng cuộc sống tốt đẹp đã bắt đầu, có một cuộc sống cảm y ngọc thực, để người ta hâm mộ, để những kẻ từng chê cười bà ta phải hối hận.

Nhưng không nghĩ đến, đời bà ta không phải là cuộc sống trong mơ, mà là địa ngục.

Từ khi Niên Thế Hữu thú bà ta về, bắt đầu lãnh đạm với bà ta, mới đầu bà ta bàng hoàng, xem mình có làm điều gì không đúng không?

Hưu thư đã đưa đến, bà ta cũng không thể trở về được nữa, những người đó, đã hận bà thấu xương.

Bà ta cũng không thể nào quên được, năm ấy hội hoa đăng ở trấn Thanh Hà nhìn thấy toàn gia, hai đứa nhỏ Hoảng và Tương Nghi vừa thấy bà như muốn xé bà ra để giải hận

Ánh mắt đó, nghĩ lại, thật là đáng sợ.

Khi Niên Thế Hữu bắt đầu nạp di nương đầu tiên, bà ta bắt đầu tuyệt vọng.

Cuối cùng từ hành động của hắn ta bà cũng hiểu, hắn không tiếc bất cứ giá nào để lấy lòng bà, cưới bà làm chính thất, cũng chỉ thoả mãn tâm nguyện tuổi trẻ bông bột mà thôi, chứng minh hắn Niên Thế Hữu có bao nhiêu năng lực, quyền thế như thế nào, cũng không phải là vì yêu bà.

Đã từ lâu hắn đối với bà không còn tình yêu nữa.

Bà bây giờ suốt ngày phải tranh chấp với đám di nương, cuộc sống như thế bà rất ghét, thức ăn ngon, xiêm y mới tinh, đồ trang sức đẹp, đều không làm bà cảm thấy vui vẻ.

Buồn cười, nghĩ đến cảnh Triệu Tín Lương từng nấu trứng gà cho mình ăn, mỗi lần bà ta đói bụng, ‘phu quân’ ngọc đó sẽ lén chạy vào phòng bếp nấu một chén canh trứng cho bà ăn, khi trứng gà đối với cả nhà mà nói, rất quý.

Nhưng hẳn nguyện ý đem thứ trân quý đó cho bà ăn, phải chăng khi đó trong lòng hẳn chỉ có bà?

Vì sao, một đạo lý dễ hiểu như vậy, đến bà giờ này mới hiểu?

Cuối cùng khi hiểu rõ rồi, thì mọi chuyện đã qua, cũng không trở lại lúc ban đầu được, chính bà đã chặt đứt đường về, không trách ai được.

Bên ngoài hạ nhân truyền tin, nói lão gia trở về phủ, thế nhưng bà cũng không cao hứng nổi, bởi vì bà biết, Niên Thế Hữu sẽ đến chỗ của mấy di nương trẻ tuổi, căn bản không thềm đến nơi này.

Chương 190: Lã thị hồi hận

“Phu nhân, phu nhân lão gia tới rồi, lão gia đến viện của chúng ta” Nha hoàn Đông Thanh hưng phấn chạy đến báo với Lã thị, tay Lã thị run run, suýt nữa làm rơi chén trà trong tay.

Đã bao lâu rồi hẳn ta không đến đây ?

Vì chuyện của Tề Uyển Ngọc nên hẳn ta đã tát mình. Cái tát tay đó đã đánh tức Lã thị từ trong ảo mộng, không một khắc nào Lã thị không hồi hận, vì theo người đàn ông này mà Lã thị đã bỏ gia đình nhỏ của mình

Tâm tình Niên Thế Hữu không tệ, sải bước vào phòng Lã thị, Lã thị đang ngồi ở trên giường êm, mùi hương liệu thổi nhàn nhạt ngang mặt, khiến Lã thị không thể nhìn rõ người trước mắt.

Mặc dù Lã thị không còn trẻ nữa, nhưng nhìn qua vẫn có phong vận của một phụ nhân quyền rũ.

Nếu như Lã thị không biểu hiện quá sâu khổ thì sẽ càng đẹp hơn.

Niên Thế Hữu nghĩ như thế , không vui nói: “Sao hả? Mỗi ngày đều là cái khuôn mặt khổ não này, ta đối với bà còn chưa tốt? Là do tự bà quyết định, trước kia bà không có được cuộc sống ăn ngon mặc đẹp thế này không, có năm mơ bà cũng không nghĩ đến đi.”

Tâm tình vốn tốt của Lã thị vì câu này của Niên Thế Hữu mà bay hết sạch Nếu là Triệu Tín Lương, hẳn tuyệt đối sẽ không chế nhạo mình, bất kể lúc nào cũng thế.

Thế nhưng trên đời này không có thuốc hồi hận.

“Lão gia.” Lã thị bất an vò khăn tay, do dự một lúc cuối cùng mới mở miệng nói, “Thiếp thân ở trong nhà lâu quá có chút buồn chán, muốn đi ra ngoài một chút. Hành lý cũng chuẩn bị xong, thiếp thân về nhà cha mẹ để một chuyến được không?”

Niên Thế Hữu không lên tiếng, chỉ ngồi ối diện Lã thị ăn điếm tâm, tựa như đang suy nghĩ chuyện khác.

Trong lòng Lã thị vội muốn chết, gọi thêm lần nữa

Niên Thế Hữu phục hồi , sau đó hỏi lại: “Bà mới vừa nói cái gì?”

Dù sao cũng cầu cạnh hẳn ta, Lã thị đè ép cảm giác không vui trong lòng, tận lực giữ vững nụ cười nói: “Thiếp thân thấy trong nhà có vài di nương chăm sóc lão gia, dạo này tâm trạng thiếp thân không tốt, muốn về nhà mẹ để một chuyến, mong lão gia cho phép.”

“Hiếm khi bà hiểu chuyện như thế?” Niên Thế Hữu tò mò nhìn Lã thị, vẫn còn nhớ lúc nạp di nương đầu tiên, nàng ta khóc lớn đại não một trận, nếu không phải vì mặt mũi, hẳn ta đã sớm muốn hưu nàng ta, may mà mấy năm nay nàng ta an phận không ít, cũng hiểu chuyện hơn nhiều, nên hẳn ta mới bỏ đi ý định đó.

Lã thị cầm khăn che môi, mí mắt rũ xuống: “Lão gia quá lo lắng, mấy năm qua, ở cùng với lão gia, lão gia quan tâm thiếp thân như thế nào, trong lòng thiếp thân hiểu rõ, cho nên mặc cho lão gia nạp mấy phòng thiếp thất, thì địa vị của thiếp thân trong lòng lão gia cũng không thay đổi, thiếp thân cũng an tâm, làm sao thiếp thân có thể ghen tuông đây?”

“Bà mở miệng là nói ngọt thế đấy, nếu mỗi ngày bà đều như vậy, thì quan hệ của chúng ta đâu có xấu .” Niên Thế Hữu thấy Lã thị khéo léo, đột nhiên trở nên ôn uyển động lòng người , trong lòng cũng là khó có khi ôn nhu, vươn tay xoa nhẹ gương mặt Lã thị, còn có ý giở trò

“Đã bao lâu rồi vợ chồng chúng ta chưa ôn chuyện nhỉ? Có nhớ ta không?” Niên Thế Hữu thổi nhẹ bên tai Lã thị.

Lã thị bây giờ cực ghét người đàn ông này đụng vào mình, nhẹ nhàng tránh né, khéo léo nói: “Nghe nói hôm nay Tứ di nương nghĩ ra cách phục vụ mới cho lão gia, sao lão gia không đến thử?”

Nam nhân luôn là động vật có mới nới cũ, vừa nhắc đến tứ di nương trẻ đẹp, hiểu lòng người, Niên Thế Hữu cảm thấy khó chịu trong lòng như có một con mèo đang cào cào, so với việc mới động vào Lã thị còn mãnh liệt hơn, huống chi là Lã thị chủ động yêu cầu, hiếm khi tâm tình Niên Thế Hữu tốt, liền đứng lên đi đến viện tử của Tứ di nương

Thấy Niên Thế Hữu đã đi xa rồi, Lã thị mới thở dài một hơi , sau đó chán ghét nhíu nhíu mày, gọi nha hoàn cận thân Đông Thanh đến.

“Đem hành lý chuẩn bị hôm qua đến đây, nhất là mấy món quà tặng cho bọn nhỏ, cẩn thận đừng có làm hư. Còn nữa, nếu người đem chuyện này truyền ra bên ngoài, mang đến tai họa cho ta thì người cũng sẽ không có kết quả gì tốt .” Giọng nói Lã thị nghiêm nghị.

Đông Thanh nghe xong, vâng lời rồi lui xuống chuẩn bị đồ đạc.

Sáng ngày hôm sau, Niên Thế Hữu còn đắm chìm trong ôn nhuận hương của Tứ di nương, thì Lã thị lại đã chuẩn bị xong hành lý, ngồi xe ngựa rời huyện Nghi Dương.

Lòng nàng ta theo xe ngựa một đường rong ruổi, đã sớm bay đến thôn trang nhỏ.

Mấy năm không có về, không biết Triệu gai thế nào. Bọn nhỏ có khoẻ không? Triệu Tín Lương hảo sao? Cuộc sống trong nhà có khá lên chút nào không?

Thật ra, khi Niên Thế Hữu từ huyện Giang ninh trở về , có nghe tin về Triệu Tín lương, kinh ngạc không thôi, nhưng về nhà cũng không nói cho Lã thị biết.

Hắn ta cố kỵ .

Mặc dù không có quá nhiều tình cảm với Lã thị , nhưng nếu để cho Lã thị biết , thế nào Lã thị cũng ắt đầu hỏi hặn khi đến với hắn ta, đó chính là nỗi si nhục lớn nhất, hắn vĩnh viễn không thừa nhận mình thua Triệu Tín Lương.

Cho nên, đến bây giờ, Lã thị không biết đại phòng triệu gia đã thay đổi lớn, chỉ cho là Triệu Tín Lương và bọn nhỏ còn sống ở Triệu gia thôn, khổ cực kiếm miếng ăn lo cho cuộc sống.

Chuyến này nàng ta chỉ dẫn theo nha hoàn Đông Thanh , sợ rằng nhiều người bắt gặp, lộ ra ý định của chuyến đi này.

Lặng lẽ vén rèm xe nhìn xung quanh, bên ngoài không còn là dãy nhà tường cao, mái ngói, mà là bờ ruộng cỏ xanh trong ký ức , trải qua cuộc sống xa hoa nàng ta thật sự quá mệt mỏi, luôn hi vọng quay lại ngày trước, khi đó nàng ta còn là một thôn phụ được phu quân che chở, cuộc sống so ới hiện tại nhàn nhã tự tại hơn nhiều.

Con người khi mất đi mới thật sự trân trọng, nếu là trước kia, nàng ta sẽ không biết được Triệu Tín Lương đã đổi xử với mình tốt cỡ nào

Xe ngựa đi hai ngày một đêm, qua nhiều con đường, cuối cùng đến trước cửa thôn Triệu gia

Lúc này Lã thị lo sợ cực kỳ, loại cảm giác về quê này, càng sợ người nơi này nhận ra mình đã về, đối với mình chỉ chỉ chỗ chỗ, thậm chí dùng vũ lực.

Vì đề phòng, Lã thị còn là lệnh cho Đông Thanh đi thám thính tình hình, người ở đây cũng không biết Đông Thanh, nên sẽ không quan tâm đến.

Đông Thanh vâng lệnh xuống xe ngựa, ở trên đường tìm đại một nông phu, lễ phép hỏi: “Vị đại gia này, cho ta hỏi một chút, nhà Triệu Tín Lương ở đâu vậy ?”

Lão nông thấy Đông Thanh ăn mặc bất phàm, vả lại nghe giọng nói giống như là người bên ngoài, nghi ngờ nhìn nàng chăm chăm. Song, thấy nàng lễ phép, nói năng không tầm thường, lại nghĩ đến, bây giờ Triệu Tín Lương ở trên trấn có tiếng, có lẽ là tiểu thư nhà nào đang tìm hấn cũng chưa biết chừng, liền không dám chậm trễ, cười ha hả đáp: “Hương này đi thẳng, xa hơn queo phải là đến, nếu như đến đó còn không biết đường, có thể hỏi mấy thôn dân dọc đường, bọn họ cũng biết.”

“Cám ơn đại gia ” Đông Thanh theo thói quen móc hà bao, lấy ra một viên bạc vụn đưa cho nông phu, người nông dân chưa này chưa từng thấy qua bạc, hai mắt sáng lấp lánh nhưng lảng lảng không dám thu.

Đông Thanh cười khẽ, kiên quyết bạc nhét bạc vụn cho nông phu, sau đó chuẩn bị đi đến nhà Triệu Tín Lương

Lão nông nhận bạc vụn xong sau đó mới hồi thân gọi Đông Thanh: “Vị cô nương này, không biết cô tìm Tín Lương có chuyện gì? Hấn không có ở trong thôn nữa rồi, cô muốn tìm thì lên trấn tìm hấn đấy.”

Đông Thanh kinh ngạc, xoay người lại tới dò hỏi: “Ông nói cái gì? Bọn họ không còn ở trong thôn nữa hả?”

“Cô không phải biết à?” Bởi vì được người ta cho thứ tốt, lão nông nhiệt tình hơn, thấy Đông Thanh không biết chuyện, liền giải thích, “Nhà bọn họ ngay từ mùa xuân năm nay liền dọn lên trấn trên, bảo là muốn làm ăn buôn

bán, ở trên trần có mở một tủ lâu, sinh ý rất tốt, không chỉ mở tủ lâu mà còn mở cả hiệu thuốc đấy, cả nhà cũng mua rồi, rất lớn nữa, cả nhà đều hưởng phúc, hẳn được xem là người có tiền nhất trong thôn bọn ta bây giờ.”

“Không thể nào?” Đông Thanh quả thật không dám tin.

“Ta còn tưởng rằng cô là bạn bằng hữu trên phương diện làm ăn của hẳn nữa chứ, cô không biết mấy chuyện này ư?” Lão nông cười nói.

“Đại gia, vậy thì thật là thật cảm ơn ông, ta đi đây .” Đông Thanh từ biệt lão nông, vội vã chạy đến xe ngựa bên này

Lã thị ở trên xe đợi rất lâu, chỉ là nàng ta biết lần này phải đi thêm một đoạn đường nữa , cũng không có phái phu xe đi thúc giục Đông Thanh.

Không ngờ, Đông thanh lại chạy về báo.

Gấp đến độ Lã thị vội vàng hỏi: “Thế nào? Chẳng lẽ là bọn họ nhận ra thân phận của ngươi, đuổi theo tới đây muốn bắt ta sao?” Cảnh tượng như vậy, Lã thị không biết tưởng tượng bao nhiêu lần, mỗi lần nửa đêm giật mình tỉnh lại, đều bị dọa sợ không dám nhắm mắt lại.

Đông Thanh lắc đầu giống như trống bỏi, thở không ra hơi vội vàng giải thích nói: “Không phải, không phải. Mới vừa rồi nô tỳ gặp một vị đại gia. Nô tỳ tìm ông ta. Hỏi đường.”

“Ngươi lên xe tước, lấy hơi rồi lại nói.” Lã thị bảo Đông Thanh lên xe

Đông Thanh lập tức lên xe ngựa, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, sau khi bình tĩnh lại, mới nhìn Lã thị nói: “Biến hóa quá lớn”

“Có ý gì?”

“Mới vừa rồi vị đại gia kia nói, một nhà Triệu Tín Lương không còn sống ở Triệu gia thôn nữa mà dọn đến trấn Thanh Hà ở” Lời nói của Đông Thanh có chút hỗn loạn, Lã thị nghe nửa hiểu nửa không.

“Tại sao?” Chẳng lẽ là bởi vì nàng bỏ đi, bọn họ không thể ngẩng đầu lên, ở đây không được, mới dọn đến trấn Thanh Hà ?

Nghĩ đến đây, nội tâm Lã thị đau đớn.

Đông Thanh lại nói tiếp: “Nghe nói mấy năm trước nhà họ tích lũy được ít tiền, cuộc sống ngày càng tốt, mùa xuân năm nay, cả nhà dọn đến sống ở trấn Thanh Hà, bây giờ ở trên trần mở một tủ lâu, một hiệu thuốc, còn mua được một căn nhà lớn.”

“Làm sao có thể” Hai mắt Lã thị mở to, nghe được tin tức tốt như thế, cư nhiên biểu hiện có chút e ngại

“Sẽ không nhầm đâu, nghe lời kể của vị đại gia đó, đều rất thật, chẳng có lý do gì ông ấy lừa nô tỳ.” Đông Thanh khẳng định nói.

Thân hình lã thị thoáng một cái xụi lơ trong xe, ngoài miệng lảm bảm nói: “Xong rồi. Ta còn đang xem có cơ hội quay lại không, nếu cuộc sống họ nghèo túng thì tốt, có thể vì tình cảm trước kia mà tiếp nhận ta, để cả nhà có thể hoàn chỉnh hơn. Nhưng nhà bọn họ bây giờ phát đạt... Đối với một nữ nhân bội bạc như ta, liệu có thể tiếp nhận ta nữa không?”

“Phu nhân, ngài đừng bi quan như vậy, thật ra thì lão gia đối xử với ngài cũng không tệ, ngài hãy bỏ qua tâm tư đó đi, một lòng vì lão gia thôi nếu để lão gia biết tâm tư này của ngài, chuyện này sẽ không ốt đâu, phu nhân ngài cần phải nghĩ đến hậu quả nữa chứ” Đông Thanh thấy thế, vội vàng lại khuyên.

Bây giờ Lã thị đối ới Niên Thế Hữu không còn tình cảm, chỉ than thở nói: “Đều là do ta lúc trước còn trẻ không hiểu chuyện.”

Đông Thanh không dám n1oi thêm về chuyện tình cảm của Lã thị, chỉ sợ hãi dò hỏi: “Phu nhân, vậy chúng ta bây giờ là trở về Nghi Dương sao?”

Lã thị lắc đầu: “Không, nếu tới rồi thì đi nhìn xem sao, chúng ta đến trấn Thanh Hà thôi.”

“Phu nhân?”

“Bảo phu xe cứ đánh xe đi, xảy ra chuyện ta sẽ gánh.” Lã thị nói xong lời này, liền không nói nữa.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, đi ngang qua nhóm thôn dân, nhiều thôn dân tò mò chạy theo nhìn xem, từ sau khi Triệu Tín Lương trở nên giàu có, xe ngựa đến Triệu gia thôn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thường xuyên a.

Gió nhẹ nhàng thổi màn xe, Lã thị được bảo dưỡng rất kỹ, nên khuôn mặt như ẩn như hiện xuất hiện trước mắt mọi người, người đi đường thấy, không khỏi lấy làm kỳ quái, phu nhân quý phái này nhìn thật quen mắt, chỉ trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra, là ở gặp qua phu nhân này ở đâu.

.

Đợi xe ngựa rời khỏi Triệu gia thôn có một lúc, vị lão nông mà Đông Thanh vừa hỏi thăm lúc nãy kích động nói: “Ai nha, đó không phải là thê tử lúc trước đã chạy trốn theo tình nhân của Tín Lương sao.”

“Phải không? Là nàng ta?”

Các thôn dân bắt đầu bắt quái, giống như tìm ra một câu chuyện hay vậy, bọn họ nói qua nói lại, đối với Lã thị chỉ chỉ chỗ chỗ cũng có, cười nhạo Triệu Tín Lương cũng có.

Triệu lão nhị đi ngang qua loáng thoáng nghe được, hỏi thì mới biết, không chần chừ nữa lập tức vác cuốc chạy về nhà

Xe ngựa chở Lã thị đến trấn Thanh Hà

Đây là lần đầu tiên Lã thị ngồi xe ngựa đi qua con đường này, lúc tước, đều ngồi xe trâu lên trấn, khi đó, đi dạo trên tán là ước muốn của Lã thị

Đọc theo đường đi Lã thị cực kỳ khấn trương e ngại, không dám đối mặt với hài tử và trượng phu trước của mình.

Vào trong trấn, cũng là Đông Thanh xuống xe đi hỏi người đi đường.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Biết được vị trí Thiên Hi Lâu và hiệu thuốc Triệu gia, Lã thị vừa mừng

vừa sợ, xe ngựa càng đến gần, tim Lã thị đập càng nhanh hơn.

Lã thị cứ như vậy ngồi ở trong xe ngựa, vén màn xe nhìn dòng người tấp nập vào Thiên Hi Lâu. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lã thị khó có thể tưởng tượng, tửu lâu lớn như thế là do Triệu Tín Lương mở.

Đông Thanh tìm một người hỏi, người kia nói tên lão bản tửu lâu này, cũng nhân tiện chỉ hiệu thuốc Triệu gia, ý là cũng là gia nghiệp của Triệu gia, sau đó còn giới thiệu với Đông Thanh, món ăn ở đây không tệ, hương vị rất ngon, không đến nơi này ăn một lần chính sẽ hối tiếc.

Đông Thanh thám thính tin tức xong liền hồi báo cho Lã thị, Lã thị lúc này chảy hai hàng lệ.

Nghe một chút tin tức quanh đây, cũng biết cuộc sống của họ giờ đây không kém với Lã thị, nhưng là, cuộc sống phú quý thanh nhàn đó, giống như không còn thuộc về mình rồi.

Lã thị hỏi hận, hỏi hận đến ruột gan đều đau tại sao năm đó mình không an phận một chút, kiên nhẫn một chút chờ đợi, cũng chỉ mấy năm thôi, nàng có thể hưởng thụ Vinh Hoa Phú Quý, hơn nữa còn yên tâm thoải mái, không cần chịu khiển trách cùng báo ứng như hôm nay.

Lúc đến trước hiệu thuốc Triệu thị, Lã thị liếc thấy Triệu Hoàng lâm đã trưởng thành, đang ngồi trước quầy cùng một người trung niên nam tử nói chuyện phiếm, bộ dáng tuấn tú, cử chỉ bất phàm, Hoàng Lâm hiện tại, đã trở thành một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất rồi sao?

Lã thị muốn xuống xe ngay, đến trước mặt con trai lên tiếng chào hỏi nó, cũng muốn nhìn thấy Triệu Tín Lương cùng Triệu Tương Nghi, Tương Nghi bây giờ có còn là một cô bé mập nữa không?

Lúc mình bỏ đi, con bé còn quá nhỏ, không biết mấy năm qua rồi, con bé có còn nhớ đến người mẫu thân vô lương tâm này không.

“Đông Thanh, ta thật muốn xuống xe gặp họ.” Lã thị không nhịn được khóc rờn nói.

“Phu nhân, phải để ý chút a, ngài tùy tiện đi xuống, không chừng sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó nếu truyền đến tai lão gia, ngài làm như thế nào đây.” Đông Thanh tận tình khuyên nhủ.

“Nhắc đến hắn ta liền hận” Lã thị cắn răng nghiêng lợi nói, “Hắn ta ra ngoài làm ăn, tin tưởng hắn ta đã sớm biết những thay đổi này đi, nhưng hắn ta lại che giấu ta”

“Có thể là lão gia sợ mất ngài chăng.” Đông Thanh tiếp tục khuyên nói, chỉ sợ Lã thị nghĩ không thông, lúc này đi xuống xe sẽ lộ thân phận, đến lúc đó sự việc bại lộ, nàng làm nha hoàn chẳng phải sẽ bị Niên Thế Hữu róc xương lóc thịt ư?

“Nếu hắn ta thật sự lo lắng, cũng sẽ không liên tiếp cưới thêm di nương, bỏ mặt ta, khiến ta khó chịu.” Lã thị quyết tuyệt nói, tự mình đeo nón che, “Ta đi một lúc, lập tức sẽ trở lại, người đừng đi theo ta.”

“Phu nhân”

Lã thị xuống xe ngựa, có nón che mặt , thêm phục sức bất phàm, tin tưởng những người khác không nhận ra mình .

Lã thị đứng trước hiệu thuốc Triệu thị nhìn thật lâu , mặc dù Triệu Hoàng Lâm ở gần ngay trước mắt, nhưng Lã thị không dám bước đến gần hẳn.

Tiêu Lâm nhìn thấy Lã thị khác thường, lập tức bước đến chào hỏi: “Ai yêu, vị phu nhân này, tự mình đến mua thuốc sao? Trong tiệm chúng ta thuốc rất tốt lại có nhiều công dụng, nếu phu nhân không ngại có thể vào xem.”

Lã thị gật đầu một cái, không lên tiếng.

Triệu Hoàng Lâm đang nói chuyện phiếm với Lý chương quý , thấy Lã thị bước vào, không khỏi ngẩn đầu nhìn, cho là một thường khách tầm thường, không để ý nữa.

Lã thị thấy Triệu Hoàng Lâm cúi đầu tiếp tục cùng Lý chương quý nói chuyện phiếm , trong mắt tràn đầy thất vọng cùng bi thương, Đứng vậy a, ở trong mắt Hoàng Lâm, nàng ta chỉ là một người xa lạ mà thôi

Vậy nếu mình đem nón che bỏ xuống thì sao đây?

Chỉ sợ sẽ trở thành cừu nhân thôi.

Hai tay đặt tại trên vành nón bỗng nhiên chậm rãi để xuống.

Nàng ta đứng nguyên tại chỗ, tỉ mỉ quan sát con trai của mình.

Thân bé cao hơn không ít sau khi Lã thị rời đi, trên người đã sớm không còn mặc bộ quần áo cũ nữa, mà là quần áo mùa đông nguyệt sắc Tô cảm, phía trên kia theo đám mây tinh xảo, nhìn một cái cũng biết là đắt giá, xem ra. Cuộc sống của bọn họ không tệ.

Gương mặt thẳng bé lộ rõ góc cạnh, không còn nét ngây thơ nữa, chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi nhưng mang hương vị nam nhân trưởng thành, thẳng bé chỉ mới mười hai thôi mà.

Cuộc sống lúc trước có lẽ quá cực khổ.

“Ca ca, phụ thân muốn chúng ta trở về phủ dùng cơm, nói là hôm nay Nhị thúc lên trấn thăm chúng ta.” Một tiếng nói thanh thúy cắt ngang dòng suy nghĩ của Lã thị, người Lã thị run lên, chợt xoay người lại , chỉ thấy một tiểu cô nương mập mạp đáng yêu.

Cô bé mặc một bộ áo màu tím lông thỏ, rất hợp với chiếc váy xanh nhạt Tô cảm, khuôn mặt dễ thương, giọng nói thanh thúy dễ nghe vô cùng.

Đây chính là con gái Tương Nghi của nàng sao?

Mấy năm không gặp, nàng lại trở mã không ít.

Mặc dù còn chưa thành trưởng thành, nhưng vóc dáng đã sớm hiện ra ngoài, hơn nữa tính tình thông minh khả ái, quả thật làm cho người ta yêu thích không buông thôi.

Thật là bước đến xoa khuôn mặt con bé quá, nhưng là hai chân giống như cây gỗ, đứng yên một chỗ không động.

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi đến gần Triệu Hoảng Lâm , nhỏ giọng thì thầm nói, “Ca có phát hiện không, phụ nhân đôi diện đang nhìn huynh không?”

Triệu Hoảng Lâm nhướn lông mày, theo lời Triệu Tương Nghi nhìn sang Lã thị bên này, quả thấy Lã thị đang si ngốc nhìn hắn, thần sắc ngây ngốc, sau khi bị phát hiện , tay chân luống cuống, cuối cùng hoảng hốt trốn ra hiệu thuốc.

“Mặc kệ bà ta, dù sao ca không biết, chúng ta đi thôi, đừng làm cho Nhị thúc sốt ruột chờ đợi.” Triệu Hoảng Lâm lắc đầu một cái.

Lúc hai huynh muội đi khỏi hiệu thuốc, Triệu Tương Nghi càng thêm hưng phấn nói: “Hôm nay mẫu thân tự tự mình xuống bếp, muội thật nóng lòng muốn ném món ăn của mẫu thân quá, chưa từng ăn nhưng muội nghe Văn Châu nói, mẫu thân luyện tập thật lâu mới được đây”

“A, phải không, vậy chúng ta.”

Hai huynh muội nói những lời đó, Lã thị không nghe rõ.

Chỉ nghe thấy Triệu Tương Nghi nói một tiếng”mẫu thân”, giống như một tiếng pháo nổ ngang trời, rơi xuống đầu Lã thị, không kịp chuẩn bị, cho nên đặc biệt đau lòng.

Mẫu thân ruột không phải ở ngay trước mắt sao, làm sao lại xuất hiện một”mẫu thân” khác vậy ?

Lã thị lại không dám nghĩ thêm, chỉ chảy nước mắt chạy trở về xe ngựa , lúc nhìn thấy Đông Thanh, không nói thêm câu nào, xe ngựa bắt đầu chạy, Lã thị mở miệng ra lệnh: “Đến nhà bọn họ nhìn xem, xem một chút đã.”

Chờ xe ngựa dừng ở gần phụ cận Triệu phủ , Lã thị lặng lẽ vén rèm lên quan sát Triệu phủ , phủ đệ tráng lệ, người làm quy cũ.

Nếu như không phải biết được, Lã thị thật không thể tin được đây là nhà của Triệu Tín Lương .

“Phụ nhân, những quà tặng này làm sao bây giờ?” Đông Thanh cẩn thận dò hỏi, “Có theo kế hoạch ban đầu tặng cho bọn nhỏ không?”

Tầm mắt Lã thị nhìn xuống lễ vật, mặt mày biến sắc, trước khi tới nơi đây, Lã thị tuyệt đối có lòng tin bọn nhỏ sẽ thích, sau khi nhìn cuộc sống phú quý của Triệu gia, Lã thị chán nản. Bọn họ bây giờ sẽ để ý mấy món đồ rẻ tiền này sao?

“Đều ném hết đi.” Lã thị chỉ vào những món quà đó nói, “Chúng ta đi thôi, ở nơi này lâu không tốt.”

Cùng lúc đó, đụng phải một tên khất cái, Lã thị bảo Đông Thanh đưa ấy món quà này cho khất cái, tên khất cái như nhặt được trân bảo, nhưng Lã thị lại cười khổ không ngừng.

Chương 191: Dự định của Trần Ông Thị

Triệu phủ bên này, đầu tiên là Triệu lão nhị mang đặc sản giao cho gia đình, sau đó vội đi tìm Triệu Tín Lương nói chuyện.

Ai cũng nhìn thấy sắc mặt Triệu lão nhị có vẻ kỳ lạ, trong lòng không khỏi lo lắng, Phương thị đầu tiên là nghĩ đến Lý thị đang mang thai.

Chờ Triệu lão nhị kéo Triệu Tín Lương đến một nơi yên tĩnh, mới nói: “Đại ca, hôm nay ‘đại tẩu’ đến thôn.”

“Hả? Gì chứ, đại tẩu đệ từ sáng giờ đều ở trong phủ đâu có xuất môn.” Triệu Tín Lương nghe hai tiếng “Đại tẩu” phản ứng đầu tiên là nghĩ đến Nhâm thị.

Triệu lão nhị lập tức xua tay, cuống cuống nói: “Không phải, ‘đại tẩu’ mà đệ nói chính là Lã Phụng Hoa kia. “

Giống như bị người ta đâm vào tim, đau đến phát điên, thở không nổi. Triệu Tín Lương mở to hai mắt nhìn nhị đệ mình, hai tay run nhẹ nắm chặt thành quyền.

“Nàng ta đến đó làm gì?” Giọng nói Triệu Tín Lương băng lãnh cực điểm, lâu rồi không nhắc đến Lã thị, bây giờ đột nhiên có tin tức của bà ta, có vẻ đột ngột.

“Đệ cũng không biết nữa, chỉ biết là lúc sáng sớm đệ nghe mọi người trong thôn đều bàn luận, hỏi kỹ, mới biết Lã Phụng Hoa đến, bọn họ đều xác định người ngồi trên xe ngựa chính là Lã Phụng Hoa, không có sai” Triệu lão nhị chắc chắn nói, sau đó phi một cái, “Phi, cũng không biết nàng ta quay lại làm gì, chẳng lẽ sống trong nhung lụa quá mức sung sướng rồi, nên nghĩ là quay về xem cả nhà chúng ta sống vất vả ra sao ư? Hừ, đáng tiếc nàng ta nghĩ làm rồi, chúng ta bây giờ sống rất tốt.”

“Đệ thấy nàng ta sao?” Triệu Tín Lương thở một hơi nặng nề, sau đó hơi buông lỏng nắm tay.

Triệu lão nhị lắc đầu, biểu tình so với Triệu Tín Lương còn tức giận hơn: “Lúc đó đệ uống rượu tưới nước cho mấy loại dược liệu mà Tương Nghi trồng, nên bỏ lỡ. Nếu như bị đệ bắt gặp, không phải nói đệ sẽ đánh cho nàng ta một trận.”

“Được rồi, chúng ta quay lại đại sảnh dùng cơm, mọi người đang chờ.” Triệu Tín Lương khoát khoát tay, một mình đi trước.

Triệu lão nhị thấy thái độ của đại ca quá mức lạnh nhạt, cũng không hiểu là vì sao, nhưng đây là chuyện riêng của đại ca, hẳn không thể xen vào.,

Chờ hai người quay lại, Nhâm thị cùng bọn nha hoàn đã bày xong bàn tiệc, Phương thị lo lắng hỏi: “Lão nhị, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Nương, không có việc gì, chúng ta ăn cơm đi, Nhị đệ khó có khi đến đây.” Triệu Tín Lương giành trả lời trước, hẳn nghĩ đến cuộc sống cả nhà

bây giờ rất mỹ mãn, không thể để chuyện Lã Phụng Hoa làm mọi người mất hứng, như vậy sẽ làm cuộc sống của mọi người bị nhiễu loạn.

Vì để cho bầu không khí bình thường lại, Triệu Tương Nghi liền bắt đầu kể chuyện: “Mọi người biết không, ca ca quả thật rất phong độ, không người nào cưỡng lại được, già trẻ cũng không tha.”

“Tiểu nha đầu này, nói vậy học ai noi theo.” Triệu lão gia tử cười chê Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi thè lưỡi, rồi nói tiếp: “Cháu nói thật mà, hôm nay cháu đến hiệu thuốc tìm ca ca, thấy một vị mỹ mạo phu nhân đứng trong hiệu thuốc không nhúc nhích, tầm mắt không rời khỏi trên người ca ca.”

“Ăn cơm của muội đi. . .” Triệu Hoàng Lâm nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhâm thị cười khanh khách nhìn Triệu Tín Lương nói: “Thiếp đã nói mà, Hoàng Lâm phong độ tuấn nhã, có khí khái nam nhi.” Thấy sắc mặt Triệu Tín Lương không được tốt, như đang suy nghĩ chuyện gì, Nhâm thị lo lắng khẽ đẩy hẳn, “Chàng làm sao vậy? Có tâm sự à?”

Triệu Tín Lương lập tức phục hồi tinh thần, lại lắc đầu: “Ăn, ăn thôi.”

Nhưng trong đầu là câu nói Triệu Tương Nghi vừa nói, nếu đoán không sai, phu nhân kia nhất định là Lã thị

Nàng ta cư nhiên còn có mặt mũi tiếp cận bọn nhỏ, hẳn mặc kệ, nếu như nàng ta muốn phá hoại cuộc sống an bình này, hẳn sẽ không cho phép.

Những ngày tiếp theo, Triệu Tín Lương luôn lo lắng đề phòng, rất sợ Lã thị tìm tới, nháo cho cả nhà họ không yên.

Nhưng chẳng biết tại sao, mấy ngày nay gió êm sóng lặng, một chút chuyện cũng không xảy ra, lâu ngày, Triệu Tín Lương cũng thả lỏng, dần quên đi việc này.

Qua bốn, năm trận tuyết, mọi người trong Triệu gia bắt đầu đón đêm trừ tịch – đêm 30.

Người ở nhị phòng và tam phòng đều đến, bụng Lý thị đã lớn hơn, ngại vì trận xung đột lần trước, cho nên Lý thị không muốn gặp người tam phòng, chỉ tìm Triệu Nguyệt Cầm nói chuyện trong việc nhà.

Triệu lão tam và Lục thị thì lúng túng, có điều những người còn lại cũng không phải không cho hai người họ mặt mũi, chỉ là hai người họ chột dạ mà thôi.

Một năm rồi lại một năm, đêm trừ tịch năm ngoái giống như xảy ra vào hôm qua, trừ tịch năm nay cũng đến.

Triệu Tương Nghi và mấy đứa trẻ cùng đốt pháo hoa chơi đùa, bầu không khí vui vẻ của bọn trẻ đem bầu không khí căng thẳng trong nhà dung hoà lại.

Nhâm thị đứng dưới gốc cây mai nhìn mấy hài tử mà cười, Triệu Tín Lương bỗng nhiên từ phía sau ôm nàng, dưới bóng đêm, hai người cứ vậy mà tình chàng ý thiếp.

Nhâm thị hơi tránh né một chút, hai gò má đỏ bừng, may là trời tối nên không bị mọi người phát hiện.

“Chàng làm cái gì vậy, bọn nha hoàn kia.” Nhâm thị cực kỳ ngượng ngùng nói.

“Ta vui vẻ.” Triệu Tín Lương uống một chút rượu, cười đến vẻ mặt xán lạn, bắt lấy hai tay Nhâm thị, nụ cười vẫn không giảm, “Nào, có chuyện này ta định nói cho nàng nghe.”

“Hử? Chàng nói đi.” Nhâm thị sẵn sàng lắng nghe

“Lần trước khi lão nhị lên trần, thật ra là tìm ta để nói chuyện của Lã Phụng Hoa...” Hần nói với Nhâm thị, là nói khuê danh của Lã thị, lúc này Nhâm thị biết Triệu Tín Lương là đang nói ai rồi, buồn bực một chút, cuối cùng không thể nào giấu được chút kinh ngạc trong mắt.

“Nàng ta có về thôn, sau đó chạy lên trần, lần trước Tương Nghi nói có một phụ nhân nhìn chăm chăm vào Hoằng Lâm, ta sợ là Lã Phụng Hoa.” Triệu Tín Lương không cười nữa mà đón gió lạnh, đón gió lạnh, cảm giác say hình như vơi bớt. Xoang mũi người thấy mùi thơm hoa mai trên người Nhâm thị.

“Tại sao có thể như vậy? Nàng ta muốn làm cái gì?” Nhâm thị có chút lo lắng, nàng nhíu mày, “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Chớ cau mày.” Triệu Tín Lương xoa vạt nhãn trên trán Nhâm thị, “Ta nói cho nàng việc này, không phải để nàng lo lắng, ta đã suy nghĩ thật lâu, vốn là muốn giấu nàng, nhưng sau lại suy nghĩ một chút, cảm thấy vợ chồng chúng ta nên thành thật với nhau, hơn nữa từ sau ngày đó Lã Phụng Hoa không có bất cứ hành động nào hết, nên ta muốn sớm cho nàng biết, nàng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, miễn cho đến lúc đó lại luống cuống tay chân.”

“Ừ, chỉ là khi biết được chuyện này, có chút ngạc nhiên.” Nhâm thị gạt đầu.

Đêm đã khuya, vào đêm trừ tịch khói lửa đoàn tụ thổi lên trời, mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhau, trên mặt ai nấy đều mang nụ cười thoả mãn.

(bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Tháng giêng, Triệu gia bận rộn thăm họ hàng, gặp bạn bè, mỗi ngày đều bận rộn, Lã thị từ dạo đó không thấy xuất hiện trước mặt người Triệu gia nữa, vì thế Triệu Tín Lương và Nhâm thị tạm thời an tâm.

Đang lúc Triệu gia sống trong an bình vui vẻ, thì ở Bùi gia tại huyện Giang Ninh, gặp một chút rắc rối nhỏ.

Theo lệ cũ, mừng tám tháng giêng, một nhà Trần Ông Thị sẽ từ kinh thành đến Bùi gia chúc tết, nhưng tháng giêng năm nay, ba người Trần gia lại đến sớm hơn, mừng bốn tháng giêng đã đến huyện Giang Ninh, hơn nữa

còn ở lại lâu hơn bình thường.

Vốn là không có gì, Bùi gia có viện tử để cho một nhà ba nười họ ở, chỉ là vấn đề lại nhằm vào chuyện chung thân đại sự của Bùi Tử Quân, Trần Ông Thị hình như không kiềm chế được.

Bà ta thừa dịp mừng tết, tâm tình mọi người vui vẻ, liền lôi kéo thân tử Ông thị nói ra suy nghĩ của mình.

“Tỷ tỷ, tỷ xem, Vi nhi và Tử Quân là thanh mai từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhìn rất xứng đôi, phu gia muội là sĩ, phu gia tỷ lại là thương, sĩ thương thông gai với nhau, không phải có lợi lắm ư? Tỷ rốt cuộc còn do dự cái gì? Tỷ thương Vi Nhi từ khi nó còn nhỏ, chẳng lẽ tỷ không muốn Vi nhi vĩnh viễn làm bạn cạnh tỷ sao?” Trần Ông Thị không ngờ đến lúc này tỷ tỷ mình còn do dự như thế, thực sự làm bà ta nóng lòng.

“Như vậy thân càng thêm thân, không tốt ư, sao tỷ tỷ cứ do dự mãi thế?” Trần Ông Thị có chút nóng nảy, “Tử Quân, muội nhìn thằng bé lớn lên từ khi nó còn nhỏ, nên muội mới quyết định ra chủ ý này, tỷ tỷ còn do dự như vậy, chẳng lẽ nghĩ rằng Vi nhi nhà muội không xứng với Tử Quân?”

“Muội nói gì vậy, tính tình nóng nảy thế.” Ông Thị rốt cục đã mở miệng, tính tình bà khác hoàn toàn với Trần Ông Thị, dịu dàng hòa khí, làm việc đều quan tâm đến chất lượng, đầu vào đầy.

“Tỷ cũng không nói gì, muội lại suy nghĩ lung tung nói mấy lời chẳng lọt tai tí nào.” Ông Thị cười cười, rồi nói tiếp, “Vi nhi là con gái nhà quan, có nói cũng là phải nói Tử Quân nhà tỷ không xứng với Vi Nhi, tỷ nào coi thường Vi Nhi? Chỉ là việc này không nên gấp gáp, bọn nhỏ vẫn còn nhỏ....”

“Không nhỏ, không nhỏ, bọn nhỏ năm nay đã mười một, tỷ tỷ không phải là khi mười một, mười hai tuổi đã được định thân với tỷ phu sao? Muội thì khi mười ba tuổi được định thân cùng với đại nhân nhà muội, sau đó rất nhanh thành hôn, thời gian trôi qua rất nhanh. Tỷ tỷ, tỷ nghĩ lại đi, nhân dịp nào đem cửa hôn sự này định xuống, trưởng bối hai nhà chúng ta cũng an tâm, nếu cứ kéo dài, có thể gặp nhiều biến cố lắm. Bây giờ có không ít quan to quyền quý đến nhà muội cầu hôn, nhưng muội chỉ xem trọng Tử Quân, cho nên không có đáp ứng, mà khéo léo từ chối đấy.”

“Như vậy là đắc tội với nhiều người rồi.” Ông Thị nhíu mày, bình tĩnh nói, “Vi Nhi, đứa nhỏ này rất tốt, không có di truyền cái tính nóng nảy của muội.”

“Tỷ lại đem muội ra làm trò cười.” Trần Ông Thị cười bùng chén trà lên, mở nắp trà thổi, vừa định uống một ngụm, lại nghe Ông thị nói.

“Thế nhưng, Tử Quân và Vi Nhi tuy cùng nhau lớn lên, nhưng tỷ luôn cảm thấy hai đứa nó ngoại trừ tình cảm thân nhân không có chút tình cảm nam nữ nào, Tử Quân là con trai tỷ, tỷ hiểu quá rồi, bằng trực giác của tỷ mà nói, tỷ nghĩ Tử Quân đối với Vi Nhi không có chút tình cảm nào. Muội lại

miễn cưỡng đính hôn cho hai đứa nó, tở sợ hai đứa không thoả mái.”

“Tỷ tỷ, tỷ lo lắng quá rồi, Tử Quân năm nay mới mười một, thì biết cái gì là tình yêu nam nữ? Đối với Vi nhi không có tình cảm là chuyện bình thường. Chỉ cần hai đứa kết hôn, tình cảm thì sau này dần vun đắp, tỷ hãy tin lời muội nói. Hơn nữa, phu thê đều là miễn cưỡng kết hôn, nhưng sau khi thành hôn tình cảm mới bồi dưỡng, thì có là gì đâu?” Trần Ông Thị để chén trà xuống, bắt đầu khuyên. (J: ý nghĩ của những kẻ tự cho là đúng.)

Nói thật, Ông Thị đối với việc thân càng thêm thân này thì thấy đây là việc vui chứ không đặc biệt mưu cầu danh lợi, thứ nhất Bùi Tử Quân vẫn còn nhỏ, nên bà không muốn gây áp lực lớn cho con trai, như vậy quá tàn nhẫn, bản thân thằng bé đã mang gánh nặng trên lưng. Thứ hai, theo lời muội nói, tuy rằng bà nhìn Trần Vi và con trai lớn lên cùng nhau, nhưng trực giác nói, hai đứa nhỏ này không hợp nhau, căn bản không có tình cảm nam nữ nào từ hai đứa nhỏ, tình cảm của Tử Quân đối với Trần Vi giống như với Mẫn Nhu, là tình huynh muội sao có thể lại là tình yêu nam nữ?

Nếu cứng rắn ghép đôi hai đứa, sợ rằng vợ chồng ngày sau bất hoà.

So sánh với thế lực Trần gia, Ông Thị coi trọng nhất chính là cảm thụ của con trai, bà chỉ hy vọng con mình có thể bình an trưởng thành, có trở thành long phương hay không cũng không sao, quan trọng là ... Bọn nhỏ sống lương thiện, biết quan tâm người khác.

“Việc này hãy nói sau, đang tháng giêng, nói chuyện này không tốt.” Ông Thị uyển chuyển cự tuyệt Trần Ông Thị.

Trần Ông Thị không nghe, cũng không từ bỏ, thấy thế trái tim như treo trên cao, cầm lấy tay tỷ tỷ bắt đầu khóc lóc: “Muội xin nói thật với tỷ, đại nhân nhà muội giữ chức lớn, nhưng thế lực dần suy yếu, muội cũng biết quan trường đầy mưu mô, thật sự không muốn gả Vi nhi cho nhà quan lại, muội không muốn con bé phải giống muội suốt ngày lo sợ, đây chỉ là vinh quang nhất thời.”

“Trần đại nhân xảy ra chuyện gì sao?” Ông Thị kinh hãi, vội cắt đứt lời nói của Trần Ông Thị.

Sắc mặt Trần Ông Thị trầm xuống, không còn vui sướng như lúc nãy: “Muội vốn không nói, bởi vì nói sẽ làm tỷ thêm phiền não... Một năm trước, chức quan đại nhân nhà muội bắt đầu dao động. Cụ thể như thế nào muội cũng không biết, có điều hình như là do đại nhân nhà muội không phục tể tướng đương triều, không có giống mấy quan viên khác xu nịnh tể tướng, nên đại nhân nhà muội thế lực suy yếu, trong triều bị người ta khi dễ... Đại nhân nhà muội đoán, trễ nhất là mùa xuân năm sau, có thể bị cách chức, ngay sau đó sẽ đuổi về quê, như vậy cả nhà có thể bình an sống qua ngày, rời xa phân tranh triều đình....”

“Cho nên muội muốn, Vi nhi không gả vào gai đình nhà quan, nếu không sẽ lo sợ suốt ngày, không bằng sớm định một mối hôn sự tốt cho Vi nhi.

Chọn Tử Quân nhà tử thì không còn gì tốt hơn, tài lực nhà tử hùng hậu, lại không dính vào quan trường, Tử Quân lại tài năng, đến lúc đó Vi nhi nhà muội có thể bình an mà sống, muội chỉ mong con bé có thể bình an mà thôi, không trông mong con bé bay lên cao thành phượng hoàng”

“Chuyện triều đình, phụ nhân như tử không biết gì, nhưng ý của muội tử hiểu.” Ông Thị nghe xong, suy nghĩ nói, “Thế nhưng, chuyện nữ nhi tình trường, tử không muốn miễn cưỡng con trai mình, trừ phi nó chạy đến trước mặt tử mà nói không phải Vi nhi thì không cưới, bằng không, tử sẽ không đem việc này định xuống. Hơn nữa chờ hai đứa lớn lên, hiểu chuyện, không chừng còn hợp ý nhau, đến lúc đó cho ... hai đứa nó định hôn, như vậy là ổn thoả. Muội cũng biết, danh dự của nữ nhi rất quan trọng, lúc này mà định hôn, ngày sau hối hận, thì hỏi Vi nhi sao có thể lấy người khác?”

Mặc dù Ông Thị nói xong rất có đạo lý, nhưng Trần Ông Thị như trước có chút mất hứng: “Chuyện sau này cũng đâu thể nào biết, không chừng, Tử Quân lại bị một nữ nhân bên ngoài dụ dỗ, nhất thời thay đổi tâm ý chưa biết chừng.”

“Tử Quân nhà tử, là người không có mắt nhìn người ? Sau này nó nhìn trúng cô nương nhà nào, thì nhất định là trong trăm người chỉ có một, có thấp đèn lồng cũng tìm không ra một cô nương tốt thế.” Ông Thị có chút tức giận với cách nói của muội muội, vì vậy giọng nói cũng không còn ôn hoà nữa.

Trần Ông Thị không muốn vì việc này mà khiến tử tử tức giận, dù sao nhà bà ta sau này phải dựa vào bùi gia. Nghĩ thế, Trần Ông Thị thâm cười, đều nói làm quan là quyền cao chức trọng, thương nhân thấp hơn bọn họ một bậc, nào ai có thể thể hiểu sâu xa bên trong....

Chỉ có bà ta đứng giữa mới có thể hiểu, làm quan cũng chỉ là một lúc toả sáng, nói không chừng hôm nay người thăng quan tiến chức, ngày mai lại gặp tai ương tù ngục, thậm chí mất mạng, sống hay chết, chỉ dựa vào lời nói của thánh thượng. Đại vị của thương nhân tuy không bằng nhà quan, nhưng lại ổn định, mọi việc mình làm chủ, hơn nữa tài lực hùng hậu, cuộc sống xa hoa này bọn họ cũng trải qua?

Đây cũng là nguyên nhân bà ta muốn gả con gái cho Bùi Tử Quân

Biết rõ, tài lực hùng hậu, bà bà [mẹ chồng] hiền lành, bàn về các mặt, bùi gai al2 ứng cử viên tốt nhất

Chỉ là Ông Thị do dự khiến bà ta nôn nóng, xem ra muốn cho hai nhỏ đến với nhau, còn phải đi qua một con đường gập ghềnh nữa, xuống tay với trường bối không được, thì xuống tay với đứa nhỏ là được rồi.

Bà không tin với tướng mạo của con gái mà không thể khiến Bùi Tử Quân động lòng?

Thời gian còn nhiều, hai đứa còn nhỏ, chỉ cần có thời gian và cơ hội để bọn nhỏ thân cận với nhau, nói không chừng sẽ chuyển biến tốt.

Nghĩ như vậy, Trần Ông Thị an định trong lòng không ít, sau đó bắt đầu thân mật với tỷ tỷ Ông Thị không ít.

Chỉ là Trần gia ở huyện Giang Ninh lâu như vậy, khiến Bùi Tử Quân buồn khổ vô cùng, vốn hẳn và Trần Vi gặp nhau là chuyện bình thường, nhưng có Trần Ông Thị ra sức tác hợp, lại làm cho Bùi Tử Quân ở mỗi một lần gặp Trần Vi đều không được tự nhiên.

Trần Vi cũng có cảm giác như Bùi Tử Quân, nàng chỉ xem Bùi Tử Quân là ca ca, cũng không có tâm tư gì khác, cho nên rất miễn cảm với hành động của mẫu thân, hành động của bà khiến Trần Vi rất là xấu hổ.

Hai người phiên muện không ít, rốt cuộc nói thẳng với nhau, để vị kia bớt xen vào phải đóng kịch, sau khi đạt thành hiệp nghị, lời nói cử chỉ cũng nhẹ nhàng rất nhiều, bởi vì trước mặt người khác, bọn họ luôn ăn ý phối hợp rất mật nhị.

Chương 192: Trở thành cái đinh trong mắt

Đến ngày mười lăm tháng giêng, Triệu gia định về Triệu gia thôn thăm thân thích, thì nhận tin Bùi gia tổ chức tiệc, hai nhà vốn giao hảo, lại có quan hệ làm ăn với nhau, Triệu Tín Lương suy nghĩ, sau đó mang theo vợ con đến huyện Giang Ninh dự tiệc.

Lần này Bùi Hạ Niên không có mời nhiều người, Tết Nguyên tiêu vốn là ngày để người thân, bạn bè hội họp với nhau, vì vậy chỉ mời hai nhà Mạc gia và Triệu gia, còn có ba người Trần gia, mọi người đến tham dự, cũng rất náo nhiệt

Đã lâu lắm rồi Triệu Tương Nghi không gặp Mạc Thiếu Kỳ, còn tưởng rằng qua hơn một năm, thêm một tuổi thì bệnh cùi nhàu của thằng nhóc này sẽ bớt, nhưng vừa gặp đã nghe Mạc Thiếu Kỳ nói liên miên về các kế hoạch đi chơi và đã đi đến đâu chơi của mình, Triệu Tương Nghi hết nói nổi, xem ra bản tính thằng nhóc này khó mà thay đổi...

Chỉ là, tính tình vừa nói nhiều vừa nghịch ngợm thật mâu thuẫn với nhau.

Mạc Nhã Như cũng đến, Triệu Tương Nghi chào nàng ta cho có lễ, không nói gì nữa, Mạc Nhã Như ngại vì các trưởng bối đều ở đây, cũng không có chêm chọc Triệu Tương Nghi

Trần Vi và Bùi Mẫn Nhu đều ở đây, Triệu Tương Nghi vừa thấy đã tụ tập với cả hai, ba người cười nói, hi hi ha ha đến một viện tử chơi đùa.

Bùi Mẫn Nhu dẫn hai người đến viện tử của mình, Triệu Tương Nghi quan sát bốn phía một hồi, phát hiện viện tử này còn lớn hơn Lương viện nhà mình, đối với tài lực của Bùi gia nàng cũng sớm đoán ra rồi.

Mấy tiểu bằng hữu vừa vào khuê phòng liền nói chuyện hăng say, nha hoàn bà tử đều bị đuổi ra ngoài, không có người lớn trông chừng, tự tại hơn nhiều.

“A, mọi người vui quá nên quên gọi Nhã Như tỷ tỷ.” Đang nói chuyện, Bùi Mẫn Nhu đột nhiên nhớ đến một việc.

Triệu Tương Nghi đã sớm biết mình và Mạc Nhã Như không hợp nhau, lơ đãng trả lời Bùi Mẫn Nhu: “Nàng ta xưa nay biết lễ biết thủ, nguyện ý cùng chúng ta nói chuyện nhằm không? Chắc là bây giờ đang ở trước mặt mấy người lớn làm tiểu thư khuê các rồi, mọi người quan tâm làm gì.”

Bùi Mẫn Nhu cũng biết Mạc Nhã Như và Triệu Tương Nghi không hợp nhau, hơn nữa Mạc Nhã Như cũng thường xuyên nói xấu Triệu Tương Nghi với nàng, nhưng Bùi Mẫn Nhu càng thích Triệu Tương Nghi hơn, nên không quan tâm nữa: “Quên đi, dù sao tỷ ấy có đến đây thì nói nhiều nhất vẫn là chuyện quần áo, tục lệ quy củ, mọi người nghe đến phát chán rồi.”

“Di, tỷ thường xuyên đàm luận với mọi người những chuyện này, hoá ra mọi

vôn ghét tở nói nha?” Trần Vi cô ý nhăn mày, dùng khăn tay chà sát khuôn mặt nhỏ của Bùi Mẫn Nhu, chọc cho Bùi Mẫn Nhu cười ha ha, cứ kêu ‘nhột’.

“Tở và nàng ấy không giống nhau.” Triệu Tương Nghi thẳng thắn nói.

Trần Vi cười, sau đó nhìn Triệu Tương Nghi: “Tở không có thời gian đến trấn Thanh Hà, lần này đến đây là huyện Giang Ninh dự tiệc, nếu rảnh tở sẽ đến chỗ muội, muội nhất định phải dẫn tở đi dạo chơi đó nha.”

“Nhất định, muội chờ tở đến.” Triệu Tương Nghi sáng khoái đáp ứng, cô nương Trần Vi này, nàng rất thích, lần đầu gặp mặt và lần thứ hai gặp mặt ấn tượng với cô nàng rất tốt.

“Muội cũng muốn đi, từ khi ca ca đến trấn Thanh Hà, muội rất nhớ ca, chờ khi ca về trấn Thanh Hà, muội sẽ theo cùng, đến lúc đó sẽ thuyết phục dì, cho Vi tở theo cùng luôn.” Bùi Mẫn Nhu giơ hai tay tán thành, trong mắt biểu lộ chờ mong.

” Vậy thì cảm ơn muội, Mẫn Nhu.” Trần Vi cao hứng nói, “Có muội thuyết phục nương tở, chắc chắn tở sẽ được đi.”

“Muội đột nhiên nhớ đến, trước đó muội có nghe nương và tiêu di nói chuyện, mới biết được, tiêu di định đưa tở theo ca ca về trấn Thanh Hà.” Bùi Mẫn Nhu không hiểu lắm dụng ý của Trần Ông Thị, nhưng đây là sự thật, “Cho nên tở không cần lo lắng vì không được đi trấn Thanh Hà.”

“Nương tở thật sự tính như vậy sao?” Trần Vi buồn bực nói, “Thật là, chuyện tốt đều do nương tự ý làm chủ hết.”

“Ồ, tở phải vui vẻ mới đúng, đây không phải là ước muốn của tở sao?” Bùi Mẫn Nhu không hiểu, nhìn sang Triệu Tương Nghi, “Lẽ nào muội nói sai?”

Triệu Tương Nghi nghe dăm ba câu, cũng biết ý Trần Ông Thị, mặc dù không quá chắc chắn, nhưng nhìn biểu tình của Trần Vi cũng biết, chuyện này là thật.

Trần Vi và Bùi Tử Quân?

Dựa theo tư tưởng ở hiện đại mà nói, hai người bọn họ là họ hàng gần , đây chẳng phải là **?

Triệu Tương Nghi ngẫm lại, cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, mong rằng sau này nàng lớn lên, lúc người nhà an bài hôn sự cho nàng, đừng có dựa theo quan niệm này.

Cái gì thân càng thêm thân. . .

Lẽ nào sẽ không sợ sinh ra đứa con bị dị dạng sao.

“Quên đi, không nói chuyện này nữa.” Trần Vi khoát khoát tay, mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi, “Hiếm khi muội đến huyện Giang Ninh? Lát này 74 tiệc tàn, chúng ta cùng nhau đi dạo phố, buổi tối có hội hoa đăng rất náo nhiệt, không thể bỏ lỡ được.”

“Ừ, đây là lần đầu tiên muội đến huyện Giang Ninh, ở đây thật lớn, thật

náo nhiệt, không giống trần nhỏ của muội, muội cũng là lần đầu tiên đến Bùi gia, ở đây so với trong tưởng tượng còn lớn nhiều.” Triệu Tương Nghi lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng.

“Lần đầu tiên đến, vậy thì phải đi dạo chơi cho biết, chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi, cũng đừng ngồi trong phòng nói chuyện nữa, hoa viên nhà muội mới nở vào khóm hoa mai, rất đẹp, chúng ta hái vài đoá chơi được không?” Tính tình Bùi Mẫn Nhu giống như Mạc Thiếu Kỳ đều linh hoạt nghịch ngợm, không chịu ngồi yên một chỗ.

Trần Vi néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Mẫn Nhu, sau đó đứng dậy chuẩn bị ra khỏi phòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Khi ba người cùng nhau đến hao viên thưởng mai, thì đồng thời bên này Mạc Nhã Như ngồi ở một đình các cách đó không xa nói chuyện phiếm.

Trần Ông Thị vốn không quá quen thân với hai nhà Mạc gia và Triệu gia, vì vậy lúc này bà ta lảng lảng ngồi trên ghé mỹ nhân nhìn cảnh sắc bên ngoài

Mạc Nhã Như rãnh rỗi, vừa vặn nhìn sang Trần Ông Thị bên này, thấy ánh mắt bà ta không rời khỏi người Trần Vi và Bùi Tử Quân, nàng ta liền nổi lên tâm tư.

“Trần phu nhân.” Mạc Nhã Như lên tiếng chào hỏi Trần Ông Thị

Trần Ông Thị hồi hồn, cười với nàng ta: “Sao không bồi bên mẫu thân?”

“Bọn họ nói những chuyện tiểu nữ nghe không hiểu, tiểu nữ cũng giống Trần phu nhân, thích ngồi đây ngắm cảnh.” Mạc Nhã Như thuận thế ngồi bên cạnh Trần Ông Thị, cũng học bộ dáng bà ta nhìn ra bên ngoài, thấy Bùi Tử Quân đang ngồi trong một đình các khác nói chuyện với Triệu Hoằng Lâm, tầm mắt chuyển sang nhìn Triệu Tương Nghi ở cách đó không xa, trong lòng thầm tính toán.

“Tiểu thư xem, bọn họ chơi đùa thật vui vẻ.” Trần Ông Thị chỉ vào một đám hài tử cười nói, “Nếu có thể ở chung với nhau, thật tốt biết bao.”

Mạc Nhã Như nghe lời này cũng biết ý của Trần Ông Thị đang nói đến trần Vi, mặc dù không đồng tình, nhưng lúc này, không có ai thích hợp hơn Trần Ông Thị để chèn ép Triệu Tương Nghi.

“Sao? Phu nhân đang ám chỉ Triệu tiểu thư và Tử Quân ca ca sao?” Mạc Nhã Như cố ý nói.

Trần Ông Thị nhíu mày, nghiêng mặt qua nhìn Mạc Nhã Như: “Đang yên lành nhắc cái con dã nha đầu đó làm gì? Ta nói là Tử Quân và Vi nhi nhà ta mà.”

“Chẳng lẽ Trần phu nhân không biết?” Mạc Nhã Như giả vờ kinh ngạc, mặt ửng đỏ, “Xin lỗi, là tiểu nữ nói sai, thật không phải.”

“Tiểu thư muốn nói gì?”

“không, không có gì, tiểu nữ đúng là nhiều chuyện... Trần phu nhân coi như chưa nghe gì đi.” Mạc Nhã Như nói đến đây liền đứng dậy, nhưng Trần Ông Thị gọi nàng ta lại:

“Chờ một chút, tiểu thư tiếp tục nói, ta không có ý trách cứ tiểu thư đâu.”

Mạc Nhã Như thầm đắc ý, trên mặt vẫn là thần tình điềm đạm đáng yêu.

“thật ra tiểu nữ cũng không rõ lắm, chỉ là suy nghĩ của tiểu nữ mà thôi, ở trong mắt người khác, có lẽ là quá hoang đường, bởi vì bọn tiểu nữ cũng còn quá nhỏ.” Mạc Nhã Như cố ý ấp áp mở mở, chờ Trần Ông Thị bắt đầu tò mò, Mạc Nhã Như mới nói tiếp: “Nhưng mà, tuổi nhỏ thì tuổi nhỏ, cũng khó bảo đảm sẽ an phận, tuổi còn nhỏ đã nghĩ đến chuyện cầu dẫn người khác.”

“Phu nhân người xem Triệu tiểu thư.” Mạc Nhã Như chỉ vào Triệu Tương Nghi hơi cắn răng nói, “Còn nhỏ tuổi mà không biết học ở đâu công phu dụ dỗ người ta, ở trước mặt Tử Quân ca ca và Thiệu Kỳ, thường giả bộ đáng yêu vô tội, nhưng ở trước mặt trưởng bối lại là bộ dáng khác, nàng ta rất thích giả vờ như thế đấy.”

“Hừ, cái bộ dạng khóc lóc om sòm, ngang ngược của con dã nha đầu này, ta đã nhìn thấy rồi.” Trần Ông Thị không vui nói.

Mạc Nhã Như thấy Trần Ông Thị quả thực không thích Triệu Tương Nghi, trong lòng càng vui vẻ hơn, tiếp tục đổ dầu vào lửa: “Có sao? Nói dễ nghe, chúng ta gọi nàng ta một tiếng ‘Triệu tiểu thư’, nhưng người nào không biết xuất thân của nàng ta? Từ khi thân phận cao hơn, tính tình càng thêm kiêu ngạo, thật không biết nàng ta lấy ngạo khí từ đâu, cái khác thì tiểu nữ không nói, chỉ sợ lâu dài, nàng ta sẽ dạy hư Tử Quân ca ca.”

“Nàng ta có dũng khí đó.” Trần Ông Thị càng nghe càng khó chịu.

Từ lần thưởng cúc lần trước, bà ta mở hồ cảm thấy hai người không được bình thường, bây giờ nghe Mạc Nhã Như nói thế, càng thêm khẳng định.

“Cám ơn tiểu thư hôm nay đã nhắc nhở ta, ta biết tiếp theo nên làm gì rồi, tiểu thư yên tâm, Tử Quân sẽ không như vậy đâu, sẽ không hư hỏng, còn dã nha đầu kia, ta sẽ trừng trị nàng ta.” Trần Ông Thị híp hai mắt âm trầm nói, “Không dạy dỗ con dã nha đầu này, nó sẽ không biết trời cao đất rộng là gì.”

Dứt lời, Mạc Nhã Như cũng theo lơ đãng nhếch khoé môi: “Nhã Như không quấy rầy Trần phu nhân ngắm cảnh nữa, Nhã Như xin cáo lui.”

“Ừ, hảo hài tử, đi chơi cùng Vi nhi đi, đừng để Vi nhi ở cùng một chỗ với dã nha đầu đó, đỡ phải học cái bộ dáng đó.” Trần Ông Thị dặn dò.

“Phu nhân, tiểu nữ sẽ giúp.” Mạc Nhã Như khéo léo cười nói.

Triệu Tương Nghi đang chơi rất vui vẻ, cũng không biết Mạc Nhã Như bôi nhọ mình, trông đến khi trời tối, cả đám ăn xong buổi tối liền xuất phát đi dạo phố, cùng tham gai hội hao đặng.

“Hôm nay ta nhất định phải thắng được mỹ nhân đặng, ban ngày ta đã nhắm nó lâu lắm rồi, vốn muốn dùng tiền mua lại, nhưng lão bản không chịu

bán.” Mạc Thiệu Kỳ ở trên xe ngựa thần thái sáng láng nói.

“Thắng hao đặng thì phải giải được câu đố, ngươi có nắm chắc không?”
Bùi Tử Quân chế giễu.

“Hừ, ngươi cho rằng khắp thiên hạ này chỉ có ngươi giỏi thi từ ca phú ư.”
Mạc Thiệu Kỳ bất mãn nói, sau đó lại giống như quả bóng xì hơi, “nhưng đúng là ta không giỏi...”

“Phốc, vậy sao ngươi còn muốn thắng mỹ nhân đặng?” Bùi Mẫn Nhu cười Mạc Thiệu Kỳ.

Mạc Thiệu Kỳ vênh môi, sau đó có cảm giác thành tựu nói: “Ta là ai a, có cái gì mà Mạc Thiệu Kỳ không làm được chứ, trải qua một buổi chiều làm nũng, lão bản đó đáp ứng, chỉ cần ta uống được ba chén rượu, sẽ cho ta mỹ nhân đặng.”

“Đơn giản như vậy? Tuy nói ba chén rượu đối với ngươi mà nói đúng là thật sự miễn cưỡng.” Triệu Hoàng Lâm hơi vênh mi, thần nhiên nói.

“Ách, đều bị ngươi phát hiện...” Mạc Thiệu Kỳ ở trước mặt Triệu Hoàng Lâm không dám khoe khoang, đành thành thật đáp, “Đó là ta ứng trước cho ông ấy hai lượng bạc.”

“Phốc.” Triệu Tương Nghi buồn cười, sau đó nhìn ca ca Triệu Hoàng Lâm, “Cũng chỉ có ca hiểu rõ tính tình hẩn thôi.”

Trần Vi cũng mím môi cười, lúc nhìn Triệu Hoàng Lâm, hai gò má ửng đỏ, nàng không thể làm gì khác hơn là quay mặt sang chỗ khác, tận lực không để mọi người phát hiện sự khác thường của mình

Sau khi đến phố, người lớn thì đều đến Vạn Phúc Lâu, hôm nay Vạn Phúc Lâu không mở cửa buôn bán, chỉ tiếp đãi khách quý và nội quyền, mọi người đến nhả các lâu hai, đều cười cười nói nói.

Bọn nhỏ mang theo nha hoàn cùng nhau đi xem hội hoa đặng.

Mạc Nhã Như vài lần muốn chen vào giữa Bùi Mẫn Nhu và Trần Vi, nhưng không có một lần thành công, bởi vì ở giữa hai người là Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi để ý thấy, ánh mắt Mạc Nhã Như nhìn nàng quả thực là hận đến mức ánh mắt có thể phát ra lợi kiếm đâm nàng.

Nhìn xung quanh, chỉ thấy đủ loại hoa đặng đẹp để khác nhau, bên tai là tiếng người bán hàng rao bán, có tiếng cười vui của khách nhân, cực kỳ náo nhiệt.

Mạc Thiệu Kỳ đi không bao xa, liền ngừng trước quầy hoa đặng mà mình đã nhắc đến mỹ nhân đặng đó.

Đó là một cái đèn lồng khá lớn, dán bằng giấy dầu đỏ, phía trên vẽ một mỹ nhân cầm quạt, vẽ vô cùng đẹp, ngũ quan của mỹ nhân đều có thể nhìn rõ, dưới ánh nến nhàn nhạt, càng giống như người thật.

Thảo nào Mạc Thiệu Kỳ thích, nàng thấy còn đẹp nữa là.

“Lão bản, ta lại đến rồi đây.” Mạc Thiệu Kỳ nhảy đến trước mặt lão bản

bán hàng.

Lão bản đó tuổi trung niên, vừa thấy Mạc Thiếu Kỳ, khuôn mặt nhăn lại, hẳn là ông ấy bị Mạc Thiếu Kỳ lái nhai mãi đến nhức đầu

Mọi người thấy, chỉ cần môi thâm cười Mạc Thiếu Kỳ.

Lão bản dựa theo ước định ban đầu, đem ba ly rượu để trước mặt Mạc Thiếu Kỳ, Mạc Thiếu Kỳ vừa định cầm lên uống thì bị Bùi Tử Quân ngăn lại: “Ngươi tới thực sự uống à? Nếu bị mấy vị đại nhân biết ngươi uống nhiều rượu như vậy, bọn họ không phạt ngươi mới lạ.”

“Thế nhưng cái đèn lồng này rất đẹp, hiếm khi Mẫn Nhu cũng thích.” Mạc Thiếu Kỳ cười nói, sau đó cầm một chén rượu lên uống.

Triệu Hoàng Lâm bước đến nói: “Hà tất phiền toái như vậy, nếu lo lắng, không bằng bọn ta đi đổ đèn, đến 11uc đó mỹ nhân đang này thuộc về ngươi, cũng không cần trả tiền, chẳng phải rất tốt?”

Mạc Thiếu Kỳ ngẩn người, nghe không hiểu Triệu Hoàng Lâm đang nói cái gì.

“Ta nói như thế mà ngươi còn nghe không hiểu?” Triệu Hoàng Lâm nhếch môi trêu chọc, “Để chén rượu xuống, chuey65n vốn phong nhã thế, đến tay ngươi, sao lại biến thành chuyện thô lỗ thế này?”

Mạc Thiếu Kỳ để chén rượu xuống, gãi đầu ngượng ngùng cười.

“Nói trước nếu thắng, đèn lồng này là của ta.” Mạc Thiếu Kỳ không tin Triệu Hoàng Lâm đối với mình tốt như vậy, khi61n Triệu Hoàng Lâm có chút dờ khóc dờ cười.

“Lão bản, ông ra đề mục đi.” Bùi Tử Quân cười nói với lão bản.

Tết Nguyên Tiêu, đổ đèn đã trở thành phong tục, lão bản thấy mọi người nguyện ý theo tục lệ, tất nhiên rất vui vẻ, nhanh chóng tháo câu đố trên mỹ nhân đang xuống, tinh tế vừa nhìn, sau đó đọc: “Các vị nghe kỹ nha, câu đố này có chút khó.”

“Câu đố này có một chữ ‘Nhất’, từ một chữ ‘nhất’ đó, các vị phải giải ra được một câu thành ngữ bốn chữ, các vị hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng thấy câu đố này đơn giản, không dễ dàng đoán ra đâu.” lão bản tràn đầy tự tin nói.

Mọi người nghe xong, lập tức lâm vào trầm tư.

Mạc Thiếu Kỳ căn bản không hiểu lão bản nói gì, một chữ sao biến thành bốn chữ? Bùi Mẫn Nhu nhìn bộ dạng huơ tay múa chân của hắn, thật buồn cười.

“Nhanh nghĩ ra đáp án đi, đừng để cho người ta thắng được.” Trần Vi nhìn quần chúng bên cạnh đang nhìn, không khỏi có chút lo lắng nói.

Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm đều đang suy nghĩ, lông mày nhíu chặt.

Câu đố này có chút khó, cũng không có gợi ý gì hết, chữ có một chữ, phải đoán ra một câu thành ngữ, thật không thực tế.

“Có phải là ‘tòng nhất chi chung’ [Từ đầu đến cuối]?” Bùi Tử Quân

ngừa đầu đáp, Triệu Tương Nghi đứng ở một bên buồn chán, đối với cái trò đô đèn này nàng không có hứng thú, suy nghĩ mà nói, chính là miễn cưỡng.

“Sai rồi.” Lão bản trực tiếp bác bỏ đáp án của Bùi Tử Quân, khiến cho sắc mặt hắn tối sầm lại.

“Nhất kiên nhị tịnh [Không còn một mảnh] ?” Ngày sau đó Trần Vi đáp, nhưng lão bản vẫn lắc đầu

“Câu đố khó như thế, lão bản có thể gợi ý thêm một chút không? Bằng vào một chữ ‘Nhất’ mà ra thành ngữ, thực quá gượng ép, đáp án nào cũng không đúng.” Triệu Tương Nghi đề nghị.

Mạc Nhã Như khinh thường nhìn nàng một cái, sau đó thềm nói: “Đúng là đã nha đầu, đề như vậy mà bảo khó?”

“Nga, nói vậy Mạc tiểu thư biết đáp án, không ngại nói ra để giúp mọi người chứ?” Trần Vi đứng gần Mạc Nhã Như nhất, nghe thấy lời này, liền thay Triệu Tương Nghi giải vây.

Mạc Nhã Như không ngờ Trần Vi nghe thấy lời mình nói, đồng thời còn nói giúp cho Triệu Tương Nghi, không khỏi có chút lúng túng đáp: “Ta cũng chỉ thuận miệng nói một chút.”

“Mạc tiểu thư đừng khiêm tốn, có đáp án thì nói đi, đừng để người khác nói trước.” Trần Vi cười lạnh, nhìn chằm chằm Mạc Nhã Như.

Ở trên đời này, ngoại trừ ở trước mặt mẫu thân phải câu nệ ra, thì ở trước mặt người khác thì biểu hiện của Trần vi đều trong trẻo, lạnh lùng và uy nghi, lúc này, ngôn hành cử chỉ của nàng ấy đều đẽ bẽ Mạc Nhã Như.

Mạc Nhã Như bị thúc dục, chỉ đành nỉoi đại một câu thành ngữ” ... Có phải là ‘Nhất lăm vô dư’ [Nhìn một cái không sót gì] không?”

Lão bản lắc đầu, suy nghĩ một lát sau, cũng tán thành đề nghị của Triệu Tương Nghi: “Vị cô nương này nói đúng, tiếp tục như thế cũng khó đoán, vậy ta gợi ý thêm.”

Mạc Nhã Như tha1 lão bản nói thế, không cam lòng mím môi.

“Các vị thử từ một chữ ‘nhất’ này chỉ về bản thân, thử dùng một câu thành ngữ nói lên ý nghĩa và ý tứ của nó.” Lão bản chỉ điểm, mọi người như nhặt được trân bảo, tiếp tục suy nghĩ.

“Ta có một câu này.” Triệu Hoằng Lâm bỗng nhiên tràn đầy tự tin cười, Bùi Tử Quân cũng nói, “Ta đây cũng nghĩ một câu, chẳng biết chúng ta có nghĩ giống nhau không.”

“Vậy thì cùng nói đi?” Triệu Hoằng Lâm nói.

Bùi Tử Quân gật đầu, hai người ăn ý nhìn lão bản mở miệng nói: “Tiếp nhị liên tam.”

“Đúng, đúng, đúng, hai vị thiếu gia đều đoán đúng, đáp án là ‘tiếp nhị liên tam’.” Lão bản vui vẻ nói, ông vốn còn cho rằng câu đố này không thể đoán được, không ngờ nhanh như vậy có người đoán đúng rồi.

Những người còn lại thấy thế, giai đều lắc đầu, mắt hứng ly khai.

Mạc Thiều Kỳ vui vẻ nhận mỹ nhân dâng, đưa cho Bùi Mẫn Nhu.

Bùi Mẫn Nhu cầm mỹ nhân dâng quơ qua quơ lại, sau đó nói cảm ơn, còn khen hai người Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm giỏi quá.

“Chúng ta thường viết chữ ‘nhất’ trước, sau đó là ‘nhị’ và ‘tam’...Đáp án lại là ‘tiếp nhị liên tam’ câu thành ngữ này đúng thật là có chữ ‘nhất’.” Trần Vi cười nói, thuật lại ý nghĩa của đáp án này

Cũng nhờ Triệu Tương Nghi nói, câu đố này quả thật quá biến thái, không thể nào đáp trúng được, cũng may hai người Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm đều đoán trúng...

Sau khi đoàn người đoán trúng được câu đố, tràn đầy tự tin, sau đó tiếp tục khiêu chiến những câu đố khác, đa số cả nhóm đều thắng

Kết quả chính là, trên tay mỗi người không phải là một thì là hai cái đèn lồng, trên tay nha hoàn, gia đình càng nhiều thêm mấy cái đèn lồng...Ánh sáng của nến chiếu lên mặt bọn họ, vẻ mặt của đám gia nhân này vô cùng nhẵn nhọt.

Triệu Tương Nghi dờ khóc dờ cười nhìn đèn lồng cung đình bằng lụa trên tay, là Bùi Tử Quân đưa, đèn lồng làm rất tinh xảo, không thấp nên thì cũng có thể trưng bày để xem.

Vốn có một cái lồng đèn màu trắng, trên đó viết thơ ca thi phú, nhìn rất lịch sự tao nhã, nhưng cuối cùng bị Trần Vi lấy, Triệu Tương Nghi không để tâm.

Có điều đó là cái đèn lồng Triệu Hoàng Lâm đưa cho nàng, Triệu Hoàng Lâm thấy đèn lồng mình đưa cho tiểu muội nằm trên tay Trần Vi, có chút không vui, không phải là do hấn keo kiệt, chỉ là hấn vốn không có xem trọng cái cô nương Trần Vi này.

Tối nay tất cả mọi người đều chơi rất vui vẻ, trừ Mạc Nhã Như vẻ mặt không cam lòng, những người còn lại đều vui vẻ. Trở lại Bùi phủ, hạ nhân đều về viện của mình, Triệu Tương Nghi mới bước vào khách phòng, thấy thiếp thân nha hoàn Tang Ngọc bên cạnh Trần Ông Thị đứng ở đó.

Mọi cảm giác vui sướng lập tức biến mất.

“Triệu tiểu thư cuối cùng đã về.” Tang Ngọc cười, vẻ mặt quyến rũ.

Triệu Tương Nghi lại thấy bất an trong lòng.

“Phu nhân ta cho mời Triệu tiểu thư, Triệu tiểu thư mời đi theo ta” Tang Ngọc nói xong, liền đi ra khỏi viện tử, rất là tự tin Triệu Tương Nghi sẽ đi theo mình.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại trực tiếp từ chối nói: “Khuya lắm rồi, có việc gì thì ngày mai hãy nói, có thể tìm cha mẹ ta nói chuyện cũng được, tìm ta nói chuyện làm gì?”

Chương 193: Tương Nghi bị giày vò

Khoé miệng Tang Ngọc co rút, không ngờ Triệu Tương Nghi lại lớn gan như vậy trực tiếp cự tuyệt mình và Trần Ông Thị, nhưng Tang Ngọc cũng không phải ngồi không, thấy thế liền xoay người lại cười nhìn Triệu Tương Nghi: “Triệu tiểu thư, phu nhân ta nói, nếu người không đi qua, vậy đừng trách Tang Ngọc đắc tội.”

“Gi? Ta muốn nhìn xem, Tang Ngọc cô nương có thể làm gì, ta chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, các người tính toán với ta làm gì?” Triệu Tương Nghi khinh thường nhìn Tang Ngọc, lúc này nàng thật nhớ đến Bích Văn ở trấn Thanh Hà, nếu có Bích Văn ở đây, thấy Tang ngọc đối xử như vậy với nàng, khẳng định sẽ cho Tang Ngọc ăn đủ, đứa nhỏ đó bảo vệ chủ vô cùng.

“Triệu tiểu thư thật đúng là dám nói dám làm a, ta biết lá gan Triệu tiểu thư không nhỏ, nhưng không biết Triệu tiểu thư có sợ mất mặt trước mọi người không?” Tang Ngọc cơ hồ là dùng khẩu khí uy hiếp Triệu Tương Nghi.

Thần sắc Triệu Tương Nghi khẽ biến, đến lúc này nàng cũng không hiểu, mình và Trần Ông Thị xung đột với nhau khi nào, bà ta là mệnh phụ triều đình, mình chỉ là một đứa trẻ, nói trắng ra chỉ mới gặp nhau hai lần, chẳng lẽ vì chuyện mấy năm trước nên gây khó dễ với mình?

Nhưng chuyện đó, người sai là bà ta.

“Đi gặp phu nhân hay ở đây ngủ một giấc, rồi ngày mai bị mất mặt, Triệu tiểu thư hãy xem xét.” Tang Ngọc thấy thần sắc Triệu Tương Nghi thay đổi, không đắc ý.

“Đi thôi.” Triệu Tương Nghi tuyệt đối tin tưởng, lấy năng lực của Trần Ông thị nhất định có thể khiến nàng át mặt trước mọi người Nhưng mà, trước khi đi cùng Tang Ngọc, nàng thừa dịp Tang Ngọc không để ý, nháy mắt với nha hoàn bên cạnh.

Tiểu nha hoàn này lúc ở trên phố cùng nàng nói chuyện vô cùng hợp, bây giờ đối mặt với tình cảnh này, khẳng định tiểu nha hoàn này có thể hiểu được ý tứ của nàng.

Hi vọng tiểu nha hoàn có thể nhanh chóng đi tìm Nhâm thị và mọi người đến giúp

Viện tử Trần Ông thị ở cách viện tử của nàng cũng không xa, rất nhanh Triệu Tương Nghi cùng Tang Ngọc bước vào viện tử của Trần Ông thị .Đêm đã khuya , nhưng trong viện đèn vẫn sáng , cả viện tử không có tối đen mà ngược lại càng sáng loá hơn.

Trần đại nhân vẫn còn nói chuyện phiếm với Bùi Hạ niên, trong viện chỉ còn Trần Ông thị và bọn nha hoàn.

Trần Ông thị ngồi ngay ngắn ở trong phòng , lẳng lặng chờ đợi Triệu

Tương Nghi đến.

Tang Ngọc đi vào bắm báo một câu, sau đó Triệu Tương Nghi mới đi vào gặp Trần Ông thị .

Nàng ôm tâm tình thấp thỏm đi vào, quan sát sơ qua, ấn tượng đầu tiên về căn phòng này là hết sức bức người

Gia cụ bày ra cực kỳ hợp tiêu chuẩn quý tộc, màu sắc tao nhã, Triệu Tương Nghi không thích nhất là đốt hương trong phòng, nàng vốn cũng không phải là người thích hương liệu , hôm nay lại ngửi thấy trong phòng Trần Ông thị nồng nặc mùi hương liệu, hô hấp cũng không thoải mái, có loại cảm giác ngọt ngọt chết đi được.

“Chào Trần phu nhân.” Triệu Tương Nghi khẽ nhún người chào hỏi Trần Ông thị .

Trần Ông thị nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Tương Nghi, cũng không cho Triệu Tương Nghi ngồi, nhưng Triệu Tương Nghi không giống như trong dự đoán của bà ta, nàng ngồi xuống ghế.

Chờ Trần Ông thị nhìn Triệu Tương Nghi thì không khỏi giận tím mặt: “Không biết phép tắc gì hết, ta chưa cho ngươi ngồi mà ngươi tự ý ngồi rồi.”

Từ sau khi Triệu Tương Nghi đến thời không này, cũng không làm qua ấy chuyện hành lễ kiêu này, thêm nữa nàng tự do đã quen ,nào chú ý tới những thứ này.

Lúc này nghe Trần Ông thị nói, Triệu Tương Nghi liền giải thích: “Tiểu nữ tin tưởng Trần phu nhân nhất định là một trưởng bối rộng lượng.”

“Hừ, mở miệng ra thì nói ngọt, rất tiếc ta rất ghét bộ dáng này của ngươi.” Trần Ông thị liếc Triệu Tương Nghi một cái, “Ngươi đã không biết phép tắc, vậy để ta dạy cho ngươi biết”

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh hơn, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trần Ông thị, cũng không hiểu liền hỏi: “Xin thứ cho Tương Nghi không biết, vì sao Trần phu nhân lại không thích Tương Nghi? Rốt cuộc Tương Nghi đã làm chuyện gì mà khiến phu nhân không thích?”

“Chỉ với cách nói chuyện này của ngươi, ta đã không thích” Trần Ông thị thờ phì phò đem chén trà đặt lên bàn nhỏ, lại nhìn Triệu Tương Nghi, “Ngươi đừng có ở trước mặt ta mà ăn nói ngoan ngọt thế , ta không phải là Tử Quân , không dễ bị gạt đâu.”

Tại sao lại nhắc đến Bùi Tử Quân?

“Bắt đầu từ bây giờ, ngươi ra ngoài sân quý cho ta, không quý đủ một canh giờ thì không được đứng lên, ta sẽ để Tang Ngọc giám thị ngươi, đừng có nghĩ ra chủ ý chống lại ta.” Trần Ông thị ra lệnh, Tang Ngọc và mấy bà tử còn lại lập tức vây lấy Triệu Tương Nghi.

“Tiểu nữ không có lỗi gì, sao phu nhân lại phạt tiểu nữ.” Triệu Tương Nghi tránh thoát khỏi ma trảo của mấy nha hoàn, bà tử, hai mắt căm tức nhìn Trần Ông thị.

Trần Ông thị hơi ngạc nhiên, bà ta còn cho là Triệu Tương Nghi sẽ khóc lóc nức nở, sẽ cầu xin mình, nhưng không ngờ tới, đã nha đầu này cư nhiên không sợ chút nào, ngược lại còn căm tức nhìn mình hỏi nguyên nhân

“Kéo con đã nha đầu này đi ra ngoài, nếu là nó không chịu quỳ, liền trực tiếp dùng vũ lực ” Trần Ông thị ra lệnh lần nữa, sau đó tức giận nhìn Triệu Tương Nghi “Ta phạt người không cần có nguyên nhân, chẳng qua là cảm thấy người thiếu dạy dỗ mà thôi, nếu người chê ta phạt quá nhẹ , thì không cần quỳ nữa, sẽ có một hình phạt đặc sắc hơn chờ người.”

Trần Ông thị vừa dứt lời, Triệu Tương Nghi liền bị đẩy ngã, bà tử lúi ra ngoài, do thân hình nàng quá nhỏ, cho dù có nghĩ hết mọi biện pháp tránh thoát, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi trận vây khốn này.

Bên ngoài sân, gió lạnh thổi ừng cơn, Triệu tương Nghi mới từ trong phòng ấm áp bị lôi ra ngoài, thân thể lập tức run cầm cập, nhưng mũi đã thoát khỏi mùi hương liệu nồng nặc kia, điếm này cũng làm nàng đặc biệt hài lòng.

Tang ngọc cùng một bà tử khác dùng sức đè Triệu Tương Nghi, bị đè ép như vậy, Triệu Tương Nghi cũng rất tự nhiên quỳ xuống đất.

Từ hai đầu gối truyền đến cơn đau xót, còn có chút lạnh do tiếp xúc với nền đất, đau đến mức Triệu Tương Nghi phải cắn chặt hàm răng, nàng chưa bao giờ phải chịu phạt như vậy

Oán hận nhìn Tang Ngọc đắc ý đứng trước mặt, tức giận , lạnh lùng nói: “Các người lại dám đối với ta như vậy, nếu để cha mẹ ta biết, nhất định không tha cho đám cầu nô tài các người.”

“Ồ, người còn tự cho mình là chủ tử? Không biết trời cao đất rộng ,ta muốn người nghe rõ , ở trong viện tử này người cũng không bằng ‘cầu nô tài’ bọn ta ” Tang Ngọc thêm lực cánh tay, làm cho Triệu Tương Nghi thêm đau đớn.

Triệu Tương Nghi cắn chặt môi dưới, lúc này trời lạnh, đau đớn ở hai đầu gối truyền đến khiến nàng chảy một tầng mồ hôi.

Vừa vặn Trần Ông thị ra khỏi phòng, thấy bà ta chậm rãi bước đến chỗ Triệu Tương nghi bên này, trong tay còn đang cầm một ấm lò làm ấm tay, mới vừa rồi Triệu Tương Nghi nói câu đó, bà ta cũng nghe thấy, trong lòng càng thêm tức giận: “Con đã nha đầu này mở miệng ra là nói năng tục tĩu, lời nói gì cũng nói ra được, đưa con gái thô bỉ như người, làm sao xứng mà đứng trong viện tử này?”

“Ta là người như thế nào, chỉ có cha mẹ ta cùng trưởng bối trong nhà mới ứng để nói, bà là gì mà dám quở trách ta.” Triệu Tương Nghi không lễ độ với Trần Ông thị nữa, có gì nói đó.

Trần Ông thị nổi giận, rống với Tang Ngọc: “Người là người chết à, lớn như vậy mà không trị được một đứa nhỏ, mau đè con đã nha đầu này quỳ cho tốt”

“Dạ, phu nhân” Tang Ngọc được lệnh, hai tay tăng thêm lực đạo, Triệu Tương Nghi vừa mới hơi nâng được hai đầu gối đã bị đè mạnh xuống, đầu đến mức Triệu Tương Nghi ngửa đầu hô to.

“Ha ha, đau không? Thì ra là người còn biết đau à?” Trần Ông thị đắc ý cười nói, khiến cho Triệu Tương Nghi nghĩ đến lão vu bà trong đồng thoại, chỉ thấy Trần Ông thị chậm chạp ngồi xuống bên cạnh Triệu Tương Nghi nói, “Còn nhỏ, mà đã hư hỏng như vậy, buổi sáng thấy người cùng Tử Quân càn rỡ vui đùa, hận không thể xé rách khuôn mặt này của người, người bản thủ, đê tiện như người, sao xứng cùng Tử Quân chơi đùa chứ? Đừng có dạy hư Tử Quân.”

Lại Bùi Tử Quân

Triệu Tương Nghi cúi đầu nhin đau, bình tĩnh suy nghĩ lại. Trần Ông thị sao cứ nhắc đến Bùi Tử Quân hoài vậy, chẳng lẽ bà ta thật sự tính đem Trần Vi gả cho Bùi Tử Quân sao? Cho nên nhìn thấy mình cùng Bùi Tử Quân thân cận, nên hận thấu xương?

“Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì? Ta cùng tử Quân chơi đùa với nhau thì có lỗi gì?” Nghĩ đến đây, Triệu ương Nghi cố ý khích tướng.

“Cách gọi thân thiết như vậy, người làm sao xứng để gọi? Người không phải là thân thích của nó, cũng không phải là thanh mai trúc mã của nó, sao có thể tự tiện mà gọi?” Trần Ông thị quả thật không thể tin được tai mình, “Chặc chặc, hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, tuổi nhỏ như vậy lại học cách dụ dỗ người ta. Thật đúng là, có mẫu thân nào, thì có con gái như thế ấy.”

“Đừng có đem ta đánh đồng với nữ nhân kia” Trần Ông thị nói thế nào nàng đều có thể chịu đựng, nhưng nàng tuyệt đối không nhin được Trần Ông thị đem nàng đánh đồng với Lã thị, theo ý bà ta, Lã thị là một nữ nhân không biết liêm sỉ, nàng con nên cũng giống thế.

“Ồ, còn không thừa nhận a.” Trần Ông thị vỗ vỗ khuôn mặt như quả trứng của Triệu Tương Nghi, “Không thừa nhận cũng không sao, nhưng mà ta cảnh cáo người, cách xa Tử Quân một chút, nó không phải là người để người bám vào, loại người bản tiện [nghèo+ ti tiện] như người không xứng cùng nó nói chuyện đâu.”

“Tử Quân thích chơi đùa ới ta, mà ta cũng thích chơi đùa ới huynh ấy, bà không có quyền ngăn cản.” Triệu Tương Nghi cắn răng nghiêng lợi nói, đầu gối cũng đau, hai cánh tay bị nắm lấy cũng đau, rốt cuộc tiểu nha hoàn đó có hiểu ý mình không đây. Nhâm thị còn có ca ca khi nào mới đến đây giải cứu mình.

“Câm mồm” Trần Ông thị giơ tay phải lên, lại chậm chạp không có đánh, bà ta nén giận, sau đó lại nói tiếp, “Tử Quân sau này sẽ thành thân với Vi Nhi nhà ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ tới, ngay cả làm thiệp cho Tử Quân người cũng không xứng đâu. Nhỏ như vậy đã có tham vọng trèo cây cao rồi.”

Thì ra là có chuyện như vậy.

Triệu Tương Nghi thầm nghĩ, sau khi hiểu được chân tướng, bắt đầu lo cho tình cảnh của mình Một canh giờ chính là hai giờ đồng hồ, cộng thêm đám người Tang Ngọc bộ dáng hung thần ác sát này , một canh giờ sau, mình đã sớm không còn hình người rồi.

Trong viện tử này ai có thể giúp nàng đây? Đúng rồi, còn có Trần Vi a

Hồng bét. Trần Vi vừa mới bị Bùi Mẫn Nhu gọi đi nói chuyện, vốn là nàng cũng là muốn đi cùng , chẳng qua là tạm thời cảm thấy lạnh, chuẩn bị trở về mặc thêm quần áo rồi đi. Bây giờ, nàng cực kỳ hối hận mình không theo cùng, ít nhất Trần Vi có thể biết trước tình cảnh của nàng, chạy đi tìm người cứu.

“Các người ở nơi này coi chừng đã nha đầu này, không tới một canh giờ, không được cho đứng dậy .” Trần Ông thị cuối cùng đứng lên, nghiêm nghị phân phó nói.

Lúc này, có một bà tử hỏi: “Phu nhân, nếu là Triệu gia phát hiện, đến lúc đó đến đây truy cứu thì làm sao?”

“Sao có thể, bây giờ khuya rồi, tất cả mọi người còn cho rằng nó ngủ đấy.” Trần Ông thị không để ý chút nào đáp, “Vớ lại.” Bà ta trợn mắt nhìn Triệu Tương Nghi:

“Kể từ hôm nay, người hãy học cách an phận đi, nếu còn tìm cách tiếp cận Tử Quân một bước, hoặc là đem chuyện đêm nay nói cho những người khác, ta nhất định sẽ làm người đẹp mặt, sẽ không phạt quỳ đơn giản như vậy đâu, người đã nghe rõ chưa.”

Thấy Triệu Tương Nghi chỉ mím chặt môi không lên tiếng, Trần Ông thị càng phát cáu, phân phó Tang Ngọc : “Lại dùng sức một chút đè nó, xem ra nó còn không biết đau”

Tang Ngọc dùng thêm sức, hai đầu ối và hai cánh tay Triệu tương Nghi truyền đến cơn đau, mồ hôi càng chảy nhiều hơn, nàng phát ra tiếng la.

Đúng lúc này, Trần Vi từ viện tử Bùi Mẫn Nhu trở về, cách đây không xa đã nghe thấy trong sân có tiếng quát tháo, có điều Trần Vi không để ý, chỉ cho là có một nha hoàn nào đó chọc giận tới mẹ ruột của mình, nên chịu phạt.

Nhưng vào viện tử, nhìn thấy người bị bị nha hoàn bà tử đang đè ép là Triệu Tương Nghi, Trần Vi thất kinh nhìn Triệu tương Nghi đang bị nha hoàn mạnh mẽ đè xuống đất, thân thể cơ hồ nằm trên mặt đất giá lạnh, đầu gối cũng bị Tang Ngọc dùng chân đạp, đau đến mức la to

Không biết chuyện gì xảy ra, Trần Vi thất kinh chạy chỗ Triệu Tương Nghi, nhìn mẫu thân tức giận nói: “Nương, người làm gì vậy, Tương Nghi là khách của Bùi gia, sao người lại đối với muội ấy như vậy”

“Vi Nhi, nơi này không có chuyện của con, con coi như không nhìn thấy một màn này, mau vào tắm rửa ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đấy” Trần

Ông thị nghiêm mặt dạy dỗ Trần Vi , bà ta biết nữ nhi của mình rất nghe lời.

Nhưng lúc này Trần Vi cũng không nghe, dùng sức đẩy Tang Ngọc ra, mắng: “Cậu vật, còn không mau thả người ra, lỡ xảy ra chuyện, các người cũng phải phạt.”

Nha hoàn, bà tử mấy đều nhìn Trần Vi lớn lên, luôn thấy nàng ấy lễ độ ,chưa ừng thấy nàng ấy tức giận thế nhất thời bị dọa, lảng lảng buông lỏng tay ra.

Triệu Tương nghi cảm thấy như trút được gánh nặng, cảm giác đau đớn đã giảm bớt chút, nàng cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn Trần Vi đang tức giận, vạn phần cảm kích nói một câu: “Cám ơn tỷ.”

“Vi Nhi , con mới cùng nó tiếp xúc bao lâu, lại vì nó mà cãi lời nương, hơn nữa còn nói những lời vô tình như vậy với đám Tang Ngọc” Trần Ông thị quả thật không thể tin được đây chính là con gái mà mình nuôi dạy.

“Nương, dù thế nào đi nữa đây cũng Bùi gia, cũng không phải là Trần gia, vậy mà nương dám ở đây tự ý dùng hình với Tương Nghi , nếu để cha mẹ, ca ca Tương Nghi biết được, sẽ nghĩ chúng ta thế nào? Dì và dựng sao còn mặt mũi nhìn nhà Tương Nghi? Mặt để ở đâu?” Trần Vi đối với hành động của Trần Ông thị thất vọng cực kỳ, may mà Tương Nghi không xảy ra chuyện gì, nếu xảy ra một chút vấn đề, như vậy nàng và Tương Nghi còn có Triệu Hoằng Lâm , cũng đừng nghĩ gặp nhau.

“Vi Nhi , sao con lại tỏ ra cái thái độ này, con quên những điều nương đã dạy con sao ” Lúc này đây, Trần Ông thị đem hết thảy sai lầm ném lên đầu Triệu Tương Nghi, “Đều là ‘tiện chủng’ này, con gái ta mới ở chung với người không bao lâu, đã bị người dạy thành như vậy”

“Ai dám mắng con gái ta là ‘ tiện chủng ’” Giọng nói Triệu Tín Lương đột nhiên truyền đến, Triệu Tương Nghi nghe thấy, cũng thả lỏng người ra, cả người giống như không có khí lực, nằm trên mặt đất lạnh băng, mặc dù cả người đau đớn, nhưng nàng lại hoàn toàn an tâm.

Không sao, hết thảy đều đã qua.

Nhâm thị, Triệu Hoằng lâm, Triệu Tín Lương vội vã chạy vào.

Trần Ông thị kinh ngạc nhìn người Triệu gia đột nhiên xuất hiện, Trần Vi là lúng túng nhìn Triệu Hoằng Lâm, muốn giải thích nhưng không biết nói sao.

Triệu Tín Lương đau lòng ôm Triệu Tương Nghi , Nhâm thị xoa mặt nàng, an ủi: “Không sao, không sao, cha nương đều ở đây, là cha nương khinh suất”

“Nương, con ỏn mà.” Triệu Tương Nghi cười miễn cưỡng, “Chỉ là mọi người đến quá muộn.”

“Người đã làm gì con gái ta” Triệu Tín Lương tức giận trợn trừng mắt nhìn Trần Ông thị, Trần Ông thị có chút sợ, bà biết rõ cái gia đình này rất thô bỉ, trong viện cũng không có hộ vệ, nếu là bọn họ làm loạn, chính mình sẽ

chịu thiệt.

“Ta có thể làm cái gì, chẳng qua là tìm con bé tới đây trò chuyện mà thôi, con bé vô lễ với ta, cho nên ta chỉ dạy dỗ con bé một chút thôi” Trần Ông thị không biết ngượng mà nói.

“Giáo huấn chút? Con bé sao lại nằm trên mặt đất.” Nếu không phải lúc này đang ôm triệu tương Nghi, Triệu Tín Lương đã sớm xông lên tát Trần Ông thị một cái bạt tai rồi.

“Con gái ta đã có ta dạy, không người nhúng tay vào” Cuối cùng, Triệu Tín Lương nghiêng răng nói.

Triệu Hoằng Lâm mặt âm trầm đến gần Trần Vi, cực kỳ chán ghét nói: “Ta thấy cô đối xử với Tương Nghi rất tốt, không ngờ tất cả đều là giả tạo. Quả nhiên không thể tin con gái nhà quan, cô ở đây lại có thể nhìn Tương Nghi chịu phạt mà không cầu xin giúp con bé, cô quá độc ác, xem ra ta đã thấy rõ.”

“Ta.” Trần Vi bởi vì lời này của Triệu Hoằng Lâm mà hai mắt đỏ bừng, bụng đầy ủy khuất không nói nên lời..

“Không liên quan đến Vi Nhi.” Trần Ông thị lạnh nhạt giải thích.

“Ca ca, thật không liên quan đến Vi tỷ tỷ ,ca nghe muội giải thích.” Triệu Tương Nghi sợ có hiểu lầm, vội vàng vì Trần Vi giải vây.

Nhưng Triệu Tín Lương và Triệu Hoằng Lâm đồng thanh: “Con /muội không cần nói nữa, nơi này có cha/ ca giải quyết.”

Triệu Tương nghi nghe thế rất cảm động, mới vừa rồi Trần Ông thị đối đãi với mình như vậy, nàng không khóc, nhưng giờ thấy thân nhân đều bảo vệ mình, nàng cảm thấy hai mắt như có dòng nước ấm chảy ra.

“Đêm đã khuya, chúng ta đi về trước, buổi sáng ngày mai tìm Bùi lão gia đòi lại công đạo, tóm lại chúng ta không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng thế.” Nhân thị khuyên nhủ, nhìn vết thương trên người Triệu tương nghi, lại thấy con bé có chút mệt mỏi, liền lấy con bé làm trọng.

Triệu Tín Lương nghe vậy, nhìn Triệu Tương Nghi trong lòng, sau đó gật đầu một cái: “Hảo, Hoằng Lâm chúng ta đi, dù sao họ có thoát được hòa thượng nhưng không trốn khỏi miếu, ngày mai tìm họ tính sổ cũng không muộn.”

Bây giờ, Triệu Tín Lương dùng”Họ” để chỉ đám người trong viện tử .

Câu nói này lại khiến lòng Trần Vi đau nhói, ở trong mắt bọn họ, mình và mẫu thân không hề khác nhau.

“Đều tại nương hết” Trần Vi trút giận lên người Trần Ông thị , từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Trần Vi ức giận với Trần Ông thị đến vậy.

Nàng ấy nhắc váy, xoay người chạy vào phòng.

Trần Ông thị sững sờ đứng tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi nhìn tới ngôn hành cử chỉ của con gái, nhất thời cảm thấy, tâm huyết nhiều năm của mình dường như đã uổng phí.

Triệu Tín Lương hừ một cái, sau đó ôm Triệu Tương Nghi ra khỏi viện tử này.

Triệu Tương Nghi an tâm dựa vào trong lòng phụ thân, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người phụ thân, trong lòng tràn đầy vui mừng, không khỏi nhẹ nhàng nói: “Thật tốt quá, những lúc nguy hiểm nhất, phụ thân đều xuất hiện cứu con, cho dù tình hình có tệ cỡ nào, nhưng cuối cùng đều an toàn.”

Cảm giác an toàn mãnh liệt như vậy, làm Triệu Tương Nghi không khỏi nhớ lại mấy năm trước, mình cùng Triệu Hoàng Lâm bị vây trong rừng núi, cũng là lúc đêm khuya, phụ thân và Triệu lão nhị tìm được bọn họ, phụ thân tự mình công nòng, xuống núi. Cảm giác khi đó, giống như lúc này vậy, làm người ta cảm thấy an tâm tự tại.

“Muội còn vui vẻ được sao.” Trong lời nói của Triệu Hoàng lâm tràn đầy áy náy cùng lo âu, “Bọn ta lo muốn chết, lúc biết tin, vội vã chạy tới, chỉ sợ tới chậm, muội xảy ra chuyện gì. May mắn không xảy ra chuyện lớn.”

“Đúng rồi, Tương Nghi, con mau nói cho nương biết, con bị thương chỗ nào, trở về nương thoa thuốc.” Nhâm thị lo lắng nói.

Triệu Tương Nghi hướng trong ngực phụ thân chui vào, buồn buồn nói: “Đầu gối cùng trên cánh tay, không có nghiêm trọng lắm. Chẳng qua nếu như lúc ấy mọi người không chạy đến kịp, con sẽ bị dọa chết mất, người đàn bà đó thật độc ác.”

“Ta biết ngay họ không có gì ốt lạnh gì mà, cứ nhiên lại khi dễ người nhà chúng ta, tính tình chua ngoa” Triệu Tín Lương không cam lòng nói, “Ngày mai phải xử lý xong chuyện này, chúng ta mới về nhà, Tương Nghi lớn như vậy, mặc dù không có giống như con gái bọn họ được bảo hộ quá tốt, nhưng cũng được người chúng ta bảo vệ, đâu từng chịu khổ thế này chứ?”

“Đáng hận nhất chính là Trần Vi đó, nhìn bên ngoài thì đối xử với tiểu muội không tệ, sau lưng lại giống như nương nàng ta, hung ác vô cùng.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng nói.

“Ca ca, ca hiểu lầm Vi tỷ tỷ rồi.” Triệu Tương Nghi thấy Triệu Hoàng Lâm lại nhắc tới Trần Vi, liền nhân cơ hội giải thích, “Lúc họ gọi muội đến, Vi tỷ tỷ không ở đây, tỷ ấy không biết chuyện này, sau khi Vi tỷ tỷ trở về viện, thấy muội chịu phạt, tỷ ấy đã cãi nhau với nương mình, vì thế muội mới dễ chịu được chút, nếu như không có tỷ ấy, muội đã chịu phạt nặng hơn bây giờ rồi.”

“A? Có chuyện như vậy? Vậy mới vừa rồi tại sao con không nói.” Nhâm thị hỏi ngược lại, suy nghĩ một chút, lại gật gật đầu nói, “Như vậy xem ra, cô bé Trần Vi này không tệ, ít nhất không giống mẫu thân cô bé.”

“Con không thấy vậy.” Triệu Hoàng Lâm lắc đầu một cái, lúc này hấn cực kỳ ghét ba người Trần gia.

Cả bốn người quay về viện tử của mình, trải qua chuyện này, Nhâm thị không chịu cho Triệu tương Nghi ở viện tử bên cạnh nữa, mà ôm Triệu

Tương Nghi đến phòng của mình, vuốt mái tóc đã rối của nàng, giúp nàng lau mồ hôi.

Nhâm thị dịu dàng, khiến Triệu Tương Nghi ấm lòng, mới vừa rồi còn cảm thấy thân thể rất đau, giờ lại cảm thấy không đau chút nào.

“Chúng ta đi tắm rửa thay quần áo trước, để nương xem mấy vết thương trên người con, rồi bôi thuốc, như vậy sẽ không đau nữa.” Nhâm thị ôn nhu nói.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại nghịch ngợm cười: “Nương, con không đau, không đau đâu.”

“Nói gì đấy, nhất định phải kiểm tra cẩn thận mới được, nếu không nương không yên lòng.” Nhâm thị cười vỗ nhẹ đầu Triệu Tương Nghi, lại quay đầu nói với Triệu Tín Lương, “Tôi nay thiếp ngủ với Tương Nghi, chàng đến phòng cách vách ngủ đi.”

Triệu Tín Lương gật đầu một cái: “Hảo, mẹ con nàng nghỉ ngơi sớm chút, hảo hảo an ủi Tương Nghi.”

“Ừ, thiếp biết rồi, chàng và con yên tâm đi, khuya lắm rồi, chuyện này đợi ngày mai lại nói.”

Nhâm thị dứt lời, Triệu Tín Lương cùng Triệu Hoàng Lâm đều đi, cuối cùng, Triệu Hoàng Lâm vẫn còn không yên tâm nhìn Triệu Tương Nghi một cái, sau đó nói một câu: “Lần sau gặp mấy chuyện như thế này, nhớ tìm một nha hoàn thông minh một chút tới bẩm báo, tìm một đứa đàn như vậy, làm hại mọi người đến chậm.”

“Lúc ấy tình huống gấp như vậy.” Triệu Tương Nghi méo méo miệng, nhưng mà trong lòng nàng biết Triệu Hoàng Lâm nói như vậy là lo lắng cho mình

Chờ hai cha con đi rồi, Nhâm thị bế Triệu Tương Nghi lên, Triệu Tương Nghi vội vàng tránh thoát: “Nương, tự con có thể đi, con đã tám tuổi rồi, không cần nương ôm đâu, sẽ thẹn thùng đấy.”

“Trước là thế, con bây giờ bị thương, nương không đành lòng để con mệt.” Nhâm thị kiên trì, dịu dàng ôm Triệu Tương Nghi, hướng phòng bên đi tới.

Nha hoàn, bà tử đã thêm cánh hoa vào nước tắm, còn chuẩn bị quần áo sạch, khói lượn quanh trong nhĩ phòng [phòng tắm], tựa như tiên cảnh

“Nước rất ấm, con cởi quần áo ra, để nương xem vết thương của con.” Nhâm thị vừa nói liền bắt đầu cởi thắt lưng của Triệu Tương Nghi.

Tuy nói này là thân thể chỉ có tám tuổi, nhưng tuổi thật đã hơn hai mươi rồi, vốn có thói quen tắm một mình, lúc này đối mặt với yêu cầu của Nhâm thị, có chút không tự nhiên. Thật khác với cách chăm sóc của Phương thị.

“Ồ, Tương Nghi còn xấu hổ?” Nhâm thị tấy hai gò má Triệu Tương Nghi ửng đỏ, bèn trừu gheo.

Nhưng khi nàng đem quần áo và nội y của Triệu Tương Nghi cởi ra,

nh2int hấy đầu gối và cánh tay sưng đỏ, cũng không cười nổi nữa.

“Thật độc ác, con chỉ là một đứa trẻ thôi mà bà ta đã ra tay nặng như vậy.” Nhâm thị nhíu chặt mày, trong lòng đau đớn và áy náy, “Tương nghi, lần sau nương sẽ theo sát bên cạnh con, sẽ không để con bị người ta khi dễ. Con chịu khổ thế, trong lòng nhất định uỷ khuất đi?”

“Nương, hiện tại không sao, cũng đã qua rồi.” Triệu Tương Nghi lắc đầu đáp.

Nàng càng như vậy, Nhâm thị càng khó chịu trong lòng hơn.

Nhâm thị ôm Triệu Tương Nghi vào trong thùng tắm, vết thương sưng đỏ ngâm trong thùng nước nóng đau đớn như kim châm đâm vào, đau đớn đến mức Triệu Tương Nghi nhíu chặt mày lại.

Nha hoàn, bà tử nhìn thấy, lập tức lặng lẽ thêm nước ấm vào trong thùng, muốn Triệu Tương Nghi khá hơn một chút.

Nhâm thị cẩn thận lau người cho Triệu Tương Nghi, thấy vài vết tím đen trên cánh tay nàng, trong lòng càng thêm tức giận: “Trần gia đầu gối cũng là nhà quan, sao lại có chủ mẫu lòng dạ độc ác như vậy chứ? Con đắc tội với bà ta khi nào, mà bà ta lại khi dễ con vậy?”

“Nương, con không có làm gì, nhưng bà ấy muốn con cách xa Bùi Tử Quân một chút.” Triệu Tương Nghi lời ít mà ý nhiều giải thích.

“Vì sao?” Nhâm thị làm bầm lâu bầu một câu.

Hai mẹ con nói chuyện xong, trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có tiếng nước chảy .

Sau khi tắm rửa xong, Nhâm thị đắp thuốc lên vết sưng đỏ trên người Triệu Tương Nghi, lúc này nơi sưng đỏ lạnh lạnh, rất là thoải mái.

Nhâm thị cảm lấy nội y mặc cho Triệu Tương Nghi, sau đó ôm nàng lên, nhét nàng vào trong ổ chăn ấm, còn mình thì đi rửa mặt

Triệu Tương Nghi nằm một mình trên giường lớn, trong đầu còn nhớ đó cảnh tượng Trần Ông thị phạt mình, miệng vết thương lại nhói đau .

May mà người nhà nàng kịp thời chạy tới, cũng nhờ Trần Vi đã cầu tình giúp đỡ , nếu không, chỉ bằng cái thân thể nhỏ bé này của nàng, bị đám người Tang Ngọc đối đãi như thế , không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn thật.

Nghĩ đến càng giận hơn, nàng sống lâu như vậy, chưa bao giờ chịu qua cái cảm giác khuất nhục này. Trần Ông thị, nàng sẽ nhớ kỹ.

Không lâu sau, Nhâm thị mặc lý y bước vào, phân phó a Bình mấy câu, sau đó trong phòng yên tĩnh lại không có tiếng động gì nữa.

Yên tĩnh đến nỗi Triệu Tương Nghi có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc bên ngoài

Nhâm thị cẩn thận lên giường, thấy hai mắt Triệu Tương Nghi mở thật lớn, chưa ngủ, mỉm cười nhìn nàng: “Sao vậy? Vết thương đau?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái, đưa tay nắm lấy tay phải Nhâm thị : “Nương, trước khi ngủ nương kể chuyện xưa cho con nghe đi, chuyện gì

cũng được.”

Nàng chưa bao giờ trước khi ngủ nghe chuyện xưa

Cho tới bây giờ chẳng qua là cầm quyển sách mà đọc, hoặc là tự kể cho mình nghe.

Nhâm thị suy nghĩ, cố gắng tìm những câu chuyện thần tiên, một lát sau, nàng ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng ôm Triệu Tương Nghi, vỗ bả vai của nàng (TTN) nói: “Vậy nương kể cho con nghe chuyện về Thất Tiên Nữ, khi còn nhỏ bà ngoại con thường kể cho nương nghe.”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu, ối ới chuyện xưa này nàng không quan tâm lắm, quan trọng là Nhâm thị quan tâm đến mình.

Sau đó, Nhâm thị kể chuyện Thất Tiên Nữ, còn chưa kể xong thì Triệu Tương Nghi đã tiến vào mộng đẹp.

Thấy thế, Nhâm thị cẩn thận đặt Triệu Tương Nghi ngay lại, sau đó vén tóc ven tai, cúi người hôn lên trán Triệu Tương Nghi

“Ngủ ngon con gái, hãy đem những chuyện xấu hôm nay quên hết, chỉ mơ thấy điều tốt đẹp.”

Ánh nến trong phòng được thổi tắt, mặc dù bên ngoài lạnh như băng hầm, nhưng bên trong phòng vẫn như cũ ấm áp như xuân.

Lúc này ở trong phòng Mạc Nhã Như, Mạc Nhã Như vẫn chưa ngủ, sau khi biết Triệu Tương Nghi bị phạt, Mạc Nhã Như cao hứng vô cùng, nàng ta chỉ hận mình không có mặt tại hiện trường, tận mắt thấy Triệu Tương Nghi bị phạt.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tương Nghi ngủ một giấc thật ngon, đợi khi nàng tỉnh dậy thì không thấy Nhâm thị đâu hết.

Phục vụ Triệu Tương Nghi rời giường chính là A Bình, chờ Triệu Tương Nghi hỏi Nhâm thị đi đâu thì A Bình trả lời, nói Nhâm thị sáng sớm cùng Triệu Tín Lương đi tìm Bùi Hạ Niên rồi.

Triệu Tương Nghi dĩ nhiên là biết Nhâm thị đi làm gì, cho nên cũng không còn hỏi nhiều, chẳng qua là ngày hôm qua bị đám người đó hành hạ, hại cả người sưng đỏ, không khỏi có chút đau đau.

A Bình dựa theo lời Nhâm thị phân phó, cẩn thận sắc thuốc cho Triệu Tương Nghi uống

Bởi vì Nhâm thị không có ở đây, cho nên lúc Triệu Tương Nghi dùng điểm tâm có chút không yên lòng. Đang ăn điểm tâm đâu thì Bùi Tử Quân vội vã chạy tới.

“Muội không sao chứ? Bị thương chỗ nào? Tiểu di của huynh cũng thật quá đáng” Hấn vừa vào cửa đã nói liên hồi.

Triệu Tương Nghi đầu tiên là sừng sốt sau đó lại ngửa đầu hỏi: “Ngay cả huynh cũng biết rồi hả ?”

“Cha mẹ muội sáng sớm tìm cha huynh, sau đó bọn họ kéo đến viện của tiểu di, mọi người tranh chấp với nhau, cuối cùng mấy cái kia nha hoàn bà tử

trong viện tiêu di cũng bị đánh, bị phạt. Huynh hỏi chuyện gì, thì mới biết tối hôm qua tiêu di phạt muội ” Bùi Tử Quân có chút nóng nảy, “Muội còn không có nói cho huynh biết ,thương thể của muội sao rồi”

“Muội tốt vô cùng a, chỉ là đầu gối và hai cánh tay có chút sưng, bị thương ngoài da thôi, mấy ngày là khỏe.” Triệu Tương Nghi nói, dù sao mình bây giờ không có việc gì là tốt, chuyện còn lại, Nhâm thị và muội người sẽ giải quyết.

“Huynh ăn điếm tâm không?” Triệu Tương Nghi thuận miệng hỏi, lại cười nói, “Có muốn cùng ăn với muội không?” Nói xong gọi A Bình lấy thêm bát đũa.

Bùi Tử Quân nào có tâm tình dùng cơm, tuy nói từ sáng đến bây giờ hẳn một miếng cơm cũng không còn ăn.

“Tiêu di điên rồi sao? Làm sao lại làm vậy với muội? Muội và tiêu di mới gặp nhau có hai lần thôi mà.” Bùi Tử Quân đối với hành động đột ngột này của Trần Ông thị hết sức không hiểu.

“Ai biết được, tự nhiên sai Tang Ngọc đến tìm muội, sau khi qua đó lại tìm cách gây khó dễ, cuối cùng lại muốn muội quỳ xuống, còn nói muốn hảo hảo dạy dỗ muội, muốn muội nhớ kỹ, không được sai phạm lần nữa.” Triệu Tương Nghi cười lạnh, sau đó ăn một miếng cháo.

“Tiêu di muốn muội nhớ cái gì?”

“Nha.” Triệu Tương Nghi lạnh nhạt nói, “Tiêu di huynh muốn muội cách xa huynh ra một chút.”

“Hả?” Bùi Tử Quân không thể tưởng tượng nổi nói, “Tiêu di thật sự điên rồi.” Xưa nay rất kính trọng trưởng bối như Bùi Tử Quân, đối với hành động này của Trần Ông thị cũng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

“Đúng rồi, những nha hoàn, bà tử kia bị đánh, vậy tiêu di của huynh thì sao?” Triệu Tương Nghi buông chén xuống đũa, yên lặng nhìn Bùi Tử Quân.

“Tiêu di cũng không tốt hơn tí nào, dựng sau khi biết chuyện, giận điên người, ngay tại chỗ mắng tiêu di, một chút thể diện cũng không cho tiêu di, sau đó cha huynh bắt tiêu di ở trước mặt mọi người nhận lỗi với cha mẹ muội, đối với tiêu di mà nói, có thể nói đây là sỉ nhục lớn, so với việc muốn mạng của tiêu di còn nghiêm trọng hơn”

“Bà ấy làm theo sao?”

“Mới đầu thì tiêu di không phục, nhưng bị dựng đe dọa , tiêu di sợ dựng nổi giận, cuối cùng đành phải nhận lỗi với cha mẹ muội, cũng bảo đảm sau này không quấy rầy muội nữa. Huynh chỉ biết có nhiều đây, cha mẹ muội vẫn còn ở đó, huynh không yên lòng, vội vàng chạy đến đây.” Bùi Tử Quân nói xong, suy nghĩ một chút lời Triệu Tương Nghi mới nói, lại không yên tâm dặn dò, “Muội đừng lo a, những điều mà tiêu di huynh nói, như là muốn muội cách xa huynh ra ... Muội hãy xem như chưa từng nghe đi.”

“A, muội cũng không phải là loại người dễ khác khác tùy tiện định đoạt

.” Triệu Tương Nghi gật đầu một cái.

Chương 194: Chúng ta lại gặp nhau

Một lúc sâu, Nhâm thị và Triệu Tín Lương trở về, còn có Triệu Hoàng Lâm.

“Tương Nghi, đã ăn no chưa, chúng ta thu dọn chuẩn bị về trấn Thanh Hà thôi.” Triệu Tín Lương cười xoa đầu Triệu Tương Nghi.

“Ồ? Nhanh như vậy sao?” Triệu Tương Nghi giật mình nói.

“Nhanh ư, Trần gia đã trở lại kinh thành tước chúng ta rồi.” Triệu Hoàng Lâm lãnh đạm nói, tâm tình của hắn xem ra không tệ, nói vậy chuyện này được xử lý ổn thoả ?

“A? Bọn họ sao rồi?” Mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng Triệu Tương Nghi vẫn muốn hỏi lần nữa.

Mặc dù nàng biết, Trần đại nhân là chính là quan tam phẩm, Trần Ông thị là mệnh phụ, bà ta cũng không đụng đến chút thịt nào trên người nàng, nên không bị phạt quá nặng, nhiều lắm là cũng chỉ phạt nặng nha hoàn, bà tử hầu hạ bên cạnh, còn muốn bà ta đến xin lỗi nàng có lẽ là không được.

Nhưng Triệu Tương Nghi không cam lòng để Trần Ông thị ư vậy mà rời huyện Giang Ninh.

“Tương Nghi, con yên tâm, về sau bà ta sẽ không đụng đến con dù chỉ là một ngón tay.” Triệu Tín Lương trấn an con gái, múc một chén cháo cho nàng, nhẹ giọng an ủi, “Nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta về nhà.”

Thấy phụ thân nói như vậy, Triệu Tương Nghi cũng đành thôi, không hỏi thêm gì nữa.

“Triệu thúc thúc, cháu cũng về trấn thanh Hà, không bằng chuyện này đi cùng với mọi người?” Bùi Tử Quân cười nói.

Triệu Hoàng Lâm đã đáp ứng: “Ừ, vậy ngươi cùng bọn ta về trấn đi, vừa lúc ta có chuyện muốn bàn với ngươi.”

“Giao tình giữa hai đứa tốt thật.” Nhâm thị tự tiểu phi tiểu nhìn Bùi Tử Quân, bởi vì chuyện của Trần Ông thị, đã khiến Nhâm thị để tâm, nói tóm lại là có quan hệ đến Bùi Tử Quân, người nhà hắn làm như vậy cũng đã khiến Nhâm thị có ngăn cách trong lòng

Nhưng không phải vì vậy mà Nhâm thị ghét bỏ Bùi Tử Quân, nàng vẫn luôn coi trọng hắn, chẳng qua là trải qua chuyện này, nàng nghĩ phải quan sát hắn nhiều hơn nữa.

Bùi Tử Quân cười, cũng không nghĩ nhiều, chỉ từ biệt mọi người, rồi về viện tử của mình chuẩn bị đồ đạc.

Vừa lúc Bùi Mẫn Nhu nhìn thấy, hỏi rõ thì mới biết hắn chuẩn bị trở về trấn Thanh Hà, không khỏi cao hứng: “Vậy muội cùng huynh đi, sẵn tiện gọi luôn Vi tỷ tỷ”

“Ừ? Vi Nhi không phải là đã theo tiểu di và dựng trở lại kinh thành rồi

sao?” Bùi Tử Quân kinh ngạc nói.

Bùi Mẫn Nhu lắc đầu một cái, đầu tiên là đối với hành động của Trần Ông thị cũng rất tức giận: “Đúng là không ngờ đến, lần này tiểu di thật quá đáng, hại nhà chúng ta xấu mặt không nói, còn suýt nữa khiến mối quan hệ giữa nhà chúng ta với Triệu gia hỏng mất. Tương Nghi tốt như vậy, không biết tại sao tiểu di lại hạ thủ.”

“Nhưng Vi tỷ tỷ rất tốt, muội sẽ không vì tiểu di mà xa lánh Vi tỷ tỷ.”

“Hảo muội muội của huynh, muội vẫn chưa trả lời câu hỏi của huynh đấy.” Bùi Tử Quân điểm nhẹ cái trán Bùi Mẫn Nhu, nổi lòng trêu ghẹo, “Xem ra muội và tiểu tử Thiệu Kỳ kia thân với nhau, nên nói chuyện cũng dài dòng hơn rồi.”

“Hừ, hẳn so với muội còn kém xa đấy.” Bùi Mẫn Nhu khinh thường nói, ngay sau đó cười, “Vi tỷ tỷ á, muội cũng không rõ lắm, nhưng đúng là tỷ ấy không có trở lại kinh thành, mà lưu lại, giờ huynh trở về viện thu dọn hành lý hả, để muội đi thông báo cho tỷ ấy chuẩn bị hành lý.”

“A, được rồi.” Bùi Tử Quân gật đầu, “Vậy huynh bảo Nguyên Sách đi thông báo cho nhà Triệu thúc, nếu không sợ rằng bọn họ sẽ đột nhiên không thích ứng được.”

“Vậy mọi người phải chờ bọn muội một chút nha, đừng không nói tiếng nào mà đi đấy” Bùi Mẫn Nhu vừa chạy đi, vừa nhấn mạnh nhắc nhở Bùi Tử Quân.

“Đi cho cẩn thận, đừng có quá nôn nóng, bọn huynh sẽ chờ muội mà.” Bùi Tử Quân hơi nhếch khóe miệng, lắc đầu một cái nhìn muội nghiêng nghiêng ngã ngã rời đi.

Đợi mọi người cũng thu dọn xong, mọi người tụ tập trước đại môn Bùi phủ.

Trưởng bối Bùi gia và Mạc gia tự mình ra trước cửa tiễn người, sau chuyện tối qua, lúc này khi đối mặt với Triệu Tín Lương và Nhâm thị, Bùi Hạ Niên lúng túng không biết nói gì, xấu hổ nói: “Tín Lương lão đệ, thật sự là xin lỗi, vốn là hảo ý, mời mọi người đến đây đón tết Nguyên tiêu, thật không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy. Xin hãy tin tưởng, nhà bọn ta hông biết chuyện này, cũng không phải là bọn ta cố ý an bài. Về phần Tiểu Di Tử bên kia, ta sẽ tìm thời gian dạy dỗ nàng ta, bỏ qua thân phận và địa vị, nàng ta đúng là quá đáng.”

“Bùi đại ca, chuyện cũng đã rồi, tiểu đệ cũng không muốn so đo với nàng ta nữa, huống chi là với huynh? Chẳng qua là có một chút chuyện. Sau này nàng ta ở chỗ nào, tiểu đệ sẽ không đến chỗ đó.” Triệu Tín Lương thẳng thắn đem ý định trong lòng nói ra.

Nhâm thị kéo nhẹ vạt áo Triệu Tín Lương, song hẳn lại tiếp tục nói: “Bùi đại ca, huynh đừng trách tiểu đệ nói thẳng, chính là vì tiểu đệ xem huynh là đại ca, cho nên mới cảm thấy không cần vòng vo với huynh, trải qua chuyện

tôi hôm qua, tiểu đệ không dám không đề phòng nàng ta, con gái đệ tuy không phải Kim Chi Ngọc Diệp gì, nhưng cũng là bảo bối nhà đệ, nhìn thấy con bé ối hôm qua chịu tội như thế, đệ khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được.”

“Tâm tình của đệ, ta hiểu.” Bùi Hạ Niên gật đầu một cái, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Theo như lời lão đệ nói mà làm, huynh không miễn cưỡng đệ.”

“Lão đệ, nếu rảnh rồi huynh sẽ đến trấn Thanh Hà thăm nhà đệ.” Mạc Hướng Quân nói câu tạm biệt, Triệu Tín Lương nhất nhất cảm ơn, sau đó mang theo vợ con lên xe ngựa.

Bùi Tử Quân, Bùi Mẫn Nhu, Trần Vi lên một chiếc xe ngựa khác.

Xe ngựa từ từ rời đi huyện Giang Ninh, mang chuyện xảy ra tối hôm qua biến mất dưới vết bánh xe nhàn nhạt.

Đợi mọi người về đến trấn Thanh Hà, bắt đầu sinh hoạt bình thường lại, chuyện kia cũng dần dần bị mọi người quên lãng. Qua tháng giêng, lúc này mùa xuân mới thật sự đến, tất cả mọi người đều mong chờ mùa xuân này.

Hôm nay Triệu Hoàng Lâm không đi đâu, chỉ ở nhà đọc sách, thiệu thuốc đã có Lý chương quỹ trông coi, chuyện cần làm, thì đã giao cho Trương chương quỹ bên huyện Giang Ninh làm rồi, không còn chuyện gì để lo nữa, bây giờ chuyện hắn có thể làm chính là bình ổn lại tâm tình, chờ kết quả.

Tề Uyển Dao định đến Triệu phủ thăm Triệu Hoàng Lâm, nhưng vừa đến cửa lớn Triệu phủ, đã thấy một vị cô nương quý khí đang trò chuyện với gia đình Triệu phủ.

Cô nương kia nhìn cũng bằng tuổi với Tề Uyển Dao, da trắng nõn bóng loáng, ngũ quan nhẹ nhàng khoan khoái Thư Nhã, mỗi cái nhấc tay nhấc chân mơ hồ lộ ra một tia khí khái bẩm sinh, nhìn cũng biết là thân phận cô nương này không tầm thường.

Đang lúc Tề Uyển Dao tò mò không biết vị cô nương này là tiên nữ nơi phương nào, lại nghe cô nương kia nhẹ nhàng nói ới gia đình: “Người đi vào thông báo với Triệu phu nhân thông báo một tiếng, Trần tiểu thư đến yết kiến, phu nhân sẽ biết.” Chờ gia đình vừa muốn đi vào bẩm báo, Trần Vi lại lập tức gọi gia đình lại hỏi, “Này, thiếu gia các người bây giờ đang trong phủ?”

Gia đình kia sững sờ một chút, sau đó lập tức cười nói: “Có, hôm nay thiếu gia được nghỉ, đang ở trong phủ.”

“A, vậy chuyện ta ghé phủ đệ, đừng cho thiếu gia nhà người biết.” Trần Vi nói xong, nháy mắt với nha hoàn cận thân, nha hoàn kia lập tức bước đến rút hà bao thưởng cho gia đình, ấy gia đình còn lại cũng có phần.

Tiểu thư này thật rộng rãi, Trần gia, là Trần gia nào?

Tề Uyển Dao suy nghĩ, cảm thấy Trần Vi rất xa lạ. Nhưng trực giác nói, cô nương này là khách quý của Triệu gia, nếu như thế, vậy mình đến thăm hôm nay không tốt lắm, tránh cho quấy rầy bọn họ gặp gỡ.

Chờ gia đình trở lại, Tề Uyên Dao đã đi mất.

“Trần tiểu thư xin mời” Thái độ của gia đình rất cung kính, Trần Vi hơi mỉm cười, sau đó mang theo nha hoàn của mình vào triều phủ

Một đường đi tới đại sảnh, Nhâm thị đã sớm cho người chuẩn bị tốt trà bánh, vừa thấy Trần Vi, mỉm cười đón tiếp: “Thật bất ngờ khi tiểu thư ghé qua, lần đầu tiên đến đây, ta chiêu đãi không được tốt, thì mong Trần tiểu thư bỏ qua.”

“Triệu phu nhân quá khách khí, gọi cháu là Vi Nhi là được.” Trần Vi bởi vì việc làm của mẫu thân mà cảm thấy hổ thẹn, bây giờ đối mặt với Nhâm thị, càng thêm xin lỗi, “Thật ra không có gì, hôm nay cháu đến phủ báỉ phòng, thứ nhất là muốn tới đây kết giao, thứ hai là vì chuyện nương cháu mà đến. Vi Nhi biết, hành động của mẫu thân đêm đó có chút quá đáng, cháu cũng đã nói vài câu với bà ấy. Kết quả bây giờ, không phải là điều cháu muốn. Kính xin Triệu phu nhân đại nhân đại lượng, không so đo với nương cháu, cháu còn muốn lui tới với mọi người .”

Dứt lời, Trần Vi bảo nha hoàn đưa lễ phẩm.

Nhâm thị thấy Trần Vi chân thực, lại hiểu chuyện, vả lại cử chỉ tự nhiên, trái ngược hoàn toàn với Trần Ông Thị, thêm nữa đêm đó Triệu Tương Nghi cũng giải thích rõ, liền gật đầu cười nói: “Cũng làm khó người làm nữ nhi như cháu rồi, Tương Nghi đã giải thích với ta chuyện đêm đó, hoàn toàn không liên quan đến cháu, cháu đừng có để tâm, cháu yên tâm, Triệu gia ta trắng đen đều rõ ràng , sẽ không bởi vì nương cháu mà ghét bỏ cháu.”

“Cảm ơn Triệu phu nhân thông cảm.” Trần Vi mừng rỡ, trước khi đến đây, nàng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi. Giờ thấy Nhâm thị độ lượng như vậy, càng có ấn tượng tốt với Nhâm thị

“Lát nữa cháu ở lại cùng dùng cơm tối đi, Triệu thúc thúc cháu, Tương Nghi sẽ về ngay, nha đầu kia, cô tình lúc này xuất phủ, nếu con bé ở đây, cháu cũng không phải gò bó ở đây nói chuyện với ta.” Nhâm thị nói

Trần Vi mỉm môi cười cười: “Triệu phu nhân sao lại nói vậy, Vi Nhi cảm thấy nói chuyện với Triệu phu nhân rất là hợp ý, cùng Triệu phu nhân nói chuyện về cuộc sống thường nhật cũng vui đó chứ.” Dùng một chút, lại đem Triệu Tương Nghi ra trêu ghẹo, “Nha đầu Tương Nghi kia à, cũng không biết trước giờ cơm tối có về kịp không, nàng và Mẫn Nhu đi chơi rồi, có lẽ sẽ ăn cơm ở tiểu uyển Tĩnh Phong.”

“Đúng là nha đầu ham vui.” Khoé miệng Nhâm thị nhếch lên, tràn đầy sự cung chiều, nhìn Trần Vi nói, “Ném thử chút điểm tâm này đi, không thể so được với nhà cháu, nhưng mùi vị rất ngon, không biết cháu có thích hay không.”

Trần Vi nghe vậy, lấy một cái bánh sữa màu vàng ném thử, ăn xong, mỉm cười nói với Nhâm thị : “Triệu phu nhân thật là quá khiêm tốn , điểm tâm rất ngon, nếu thật như lời phu nhân nói, thì chỉ có chút mùi vị , vậy thiên

hạ này còn có điểm tâm nào ngon ư?”

“Vi Nhi cũng thật biết nói đùa.” Tâm tình Nhâm thị rất tốt, nói càng nhiều hơn, “Hiếm khi tâm tình tốt, sau bữa cơm tối, ta làm cho cháu chút điểm tâm ăn thử ha? Lần trước ta học làm một lần, Hoàng Lâm rất thích ăn, vậy nên cháu cứ lưu lại đi, ném thử chút điểm tâm ta làm đi, buổi tối có thể cùng Tương Nghi chơi đùa, như thế nào?”

Do sự nhiệt tình hiếu khách của Nhâm thị, Trần Vi có chút thụ sủng nhược kinh, hơn nữa từ giọng điệu của Nhâm thị, nàng biết Nhâm thị thật lòng muốn giữ nàng lại, cũng không phải là khách sáo, vì vậy thoải mái gật đầu đáp ứng nói: “Cảm ơn Triệu phu nhân ưu ái, Vi Nhi nếu từ chối thì thật bất kính rồi.”

“Cháu đừng xa lạ như thế, gọi ta một tiếng ‘ Triệu Thâm thâm ’ được chứ? Như vậy thân thiết hơn.”

“Ừ, Triệu Thâm thâm, cháu không đợi kịp rồi, thật muốn ném thử điểm tâm thâm làm.” Trần Vi cảm thấy Nhâm thị cực kỳ thân thiết, hơn nữa về điểm tâm này Triệu Hoàng Lâm cũng thích, nói vậy tuyệt đối ăn ngon.

Sau đó, hai người hàn huyên thêm một lúc, khiến Nhâm thị kinh ngạc chính là không nghĩ tới Trần Vi còn nhỏ tuổi, ăn nói và cử chỉ đều hào phóng, tuy nói không thích Trần Ông thị, nhưng không phải không thừa nhận, bà ta dạy dỗ con gái rất tốt. Càng làm Nhâm thị kinh ngạc hơn là, nàng và Trần Vi không chênh lệch tuổi tác lắm, nhưng đều có vài sở thích giống nhau, rất nhiều đồ nàng thích thì Trần Vi cũng thích, Trần Vi thích món đồ nào, nàng cũng thích món đồ đó.

Trừ cảm khái hai người hữu duyên ra, Nhâm thị thật không biết dùng từ nào để diễn tả cảm xúc của mình.

Chờ Nhâm thị đi dọn dọn hạ nhân chuẩn bị bữa tối, Trần Vi tự mình đi dạo trong Trâm Tiêu viện của Triệu Tương Nghi. Bích Vân sau khi biết mối giao hảo giữa Trần Vi và Triệu Tương Nghi, rất nhiệt tình chiêu đãi nàng, còn tích cực giới thiệu cho Trần Vi nghe về viện tử

Khi Trần Vi biết được viện tử bên cạnh là Lan Thương Viện mà Triệu Hoàng Lâm ở, thì tâm tình hơi kích động, chỉ là không biểu lộ trên mặt.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chờ Bích Vân đi làm việc, Trần Vi để nha hoàn cận thân tiêu Cẩm ở lại Trâm Tiêu viện, còn mình thì đến nhà thủy tạ

Đi qua nhà thủy tạ là đến Lan Thương Viện của Triệu Hoàng Lâm.

Còn chưa đến nhà thủy tạ, tiếng tim đập của Trần Vi đã đánh loạn lên như tiếng trống, trong đầu nàng nhớ đến ánh mắt chán ghét mà Triệu Hoàng Lâm nhìn mình, nếu như bây giờ, hẳn biết mình đang ở trong phủ, sẽ cư xử với mình như thế nào đây?

Nghĩ đến đây, Trần Vi muốn lùi bước.

Có điều, bây giờ nàng không trốn tránh được nữa rồi, bởi vì Triệu Hoàng Lâm đang đứng trong nhà thủy tạ đã phát hiện nàng.

Mới đầu, Triệu Hoàng Lâm còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, bởi vì hẳn thực khó có thể tưởng tượng, Trần Vi lại có dũng khí bước vào phủ đệ của Triệu gia

Một lát sau, hẳn liền khẳng định điều này là thật

Nhìn Trần Vi do dự không quyết, mặt Triệu Hoàng Lâm âm trầm, tâm tình vốn thư thái nay bị hận thù che mắt.

Vừa thấy Trần Vi, Triệu Hoàng Lâm tự nhiên nghĩ tới Trần Ông thị.

Cho nên, Triệu Tương Nghi đã giải thích rõ, tính tình của Trần Vi thế nào, thì hẳn cũng không chấp nhận được, bởi vì Trần Vi trên người vĩnh viễn chảy dòng máu của Trần Ông thị, không cách nào có thể chối bỏ sự thật này.

“Người đứng lại” thấy Trần Vi muốn rời đi, Triệu Hoàng Lâm đi đến gọi nàng lại.

Trần Vi giật mình, nhất thời khẩn trương lên, cả người đứng khựng lại, cực kỳ lúng túng nhìn Triệu Hoàng Lâm, ngượng ngùng nói một câu: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Khoé miệng Triệu Hoàng Lâm hơi nhếch lên, lạnh lùng bước tới ấy bước ra khỏi nhà thủy tạ, đi thẳng tới trước mặt Trần Vi: “Người còn có can đảm đến nhà ta?”

“Chuyện đêm đó, ta muốn chính miệng giải thích với huynh.” Trần Vi nắm chặt nắm tay, cúi đầu thấp giọng nói, thậm chí cũng không dám nhìn vào mắt Triệu Hoàng Lâm, sợ mình sợ ý một chút, lộ ra cái gì đó không đúng.

“Còn muốn giải thích gì nữa.” Triệu Hoàng Lâm không chút để ý nói.

“Mặc kệ nương ta đã làm gì, nhưng ta vẫn vô tội.” Trần Vi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hoàng Lâm, hai người lúc này có chút gần, Trần Vi có thể nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm gần ngay trước mắt

Triệu Hoàng Lâm cũng bất ngờ bởi hành động của Triệu Vi, nên bị hành động này làm cho ngây ngẩn, sau đó lập tức lui về phía sau mấy bước, cách Trần Vi xa xa một chút.

Trần Vi cả kinh lập tức cúi đầu, hai gò má ửng hồng, trong đầu trống rỗng, nàng không biết mình nên nói gì tiếp đây, chỉ biết hai chân hình như nhũn ra, nàng thật muốn tìm khe hở nào đó chui vào.

“Người đi đi, ta không muốn so đo nhiều với một nữ tử như ngươi.” Triệu Hoàng Lâm rất ghét ở cùng một chỗ với Trần Vi, đợi nàng đi, hẳn mới có thể tĩnh tâm lại tiếp tục đọc sách, pha trà

“A, vậy huynh không được như ý nguyện rồi, bởi vì tối nay ta sẽ ở lại phủ dùng cơm tối, hơn nữa còn ngủ chung với Tương Nghi đến sáng ngày mai mới đi, huynh cũng nói là sẽ không so đo với ta đó, bởi vì Triệu Thâm

thẩm đã mời ta rồi, ta cũng đáp ứng” Trần Vi nói một hơi xong rồi, sau đó nhấc váy chạy đi.

Để một mình Triệu Hoàng Lâm đứng ngầy người tại chỗ, từ từ tiêu hóa câu nói của nàng.

Bên này, Trần Vi vì che giấu cảm xúc của mình mà một đường chạy tới địa phương không có ai, dừng lại thở hổn hển, tim đập nhanh cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Nàng thật không thể tin được mới vừa người nói đó là mình, đối mặt với Triệu Hoàng Lâm không chút kiêng kỵ nào nói ra những lời như vậy, dù chỉ có vậy nhưng trong lòng vẫn rất hưng phấn, cùng thoả mãn.

Đây mới là con người thật của nàng?

Mới vừa rồi nàng nói vậy, Triệu Hoàng Lâm có giận không?

Thôi, quản hấn làm gì.

Trần Vi ngược mặt lên nhìn trời cười to, dù sao hấn cũng không ưa nàng, vậy nàng tùy tính thôi, cũng không có sao hết, nhưng mà lúc này nói với hấn thế, trong lòng nàng cũng vui sướng khôn cùng, không hề báo trước để hấn đứng ở nhà thủy tạ một mình, hấn nhất định rất buồn bực?

Đêm đến, Triệu Tương Nghi quả nhiên như lời Trần Vi, không kịp về nhà dùng cơm tối, sai người đến thông báo một tiếng, cũng cam kết nói buổi tối nhất định sẽ về nhà ngủ.

Nhâm thị là cũng nhờ nha hoàn truyền lời lại, nói là Trần Vi đang ở trong phủ làm khách, muốn nàng dùng cơm tối xong lập tức chạy về, tránh cho Trần Vi một mình ở đây lúng túng.

Trần Vi thấy thế, vội vàng ngăn lại: “Không sao, Triệu Thẩm thẩm, để Tương nghi thoải mái chơi đùa đi, nếu như muội ấy không về kịp, cháu dùng cơm xong cũng sẽ qua tìm muội ấy thôi.”

“Nha đầu kia ham chơi lắm, cháu đừng để ý làm gì, gọi con bé về là lẽ phải, cũng không thể quá dung túng được.” Nhâm thị cười khoát khoát tay, bảo nha hoàn đó đi, sau đó chờ Triệu Tín Lương bảo ăn cơm.

Mấy ngày nay, do nhị lão đã hồi hương thăm thân thích, Triệu Tương Nghi lại không có ở đây, cho nên cảm giác trên bàn vắng lạnh không ít.

Có điều, có một bảo bối làm vui lòng người là Triệu Mẫn Mẫn ở đây, đã làm cho bầu không khí rong nhà vui hơn.

Khi mọi người bắt đầu dùng cơm, Triệu Hoàng Lâm vẫn mang bộ mặt âm trầm, buồn bực vô cùng. Nhâm thị cũng không biết chuyện xảy ra giữa hấn và Trần Vi, cho nên chỉ cho là hấn đang nghĩ đến Triệu Tương Nghi: “Nhanh ăn cơm đi Hoàng Lâm, Tương Nghi không phải là đứa ham chơi, vừa này là nương giỡn đấy.”

“Nương, con không có ý đó.” Hoàng Lâm nói xong, không nhìn được nhìn Trần Vi một cái, rồi cúi đầu ăn cơm.

Nhâm thị nhìn hai người một chút, không hiểu tình huống này là sao đây.

Song Nhâm thị rất nhiệt tình chiêu đãi Trần Vi: “Vi Nhi, lần đầu tiên cháu đến đây, nhà thăm chiêu đãi có chút đơn giản, chờ ngày khác cả nhà đông đủ, ta lại mời cháu đến phủ chơi.”

“Triệu Thâm thăm thật khách khí, như vậy tốt rồi, Vi Nhi cảm thấy rất thân thiết.” Trần Vi cười đáp.

Triệu Hoằng Lâm nghe được khoe miệng co giật, từ khi nào, hai người này thân thiết với nhau vậy? Hai người họ gặp nhau mới mấy lần?

“Hoằng Lâm mau ăn, đừng có ngơ ngẩn thế chứ, một lát nữa nương làm điểm tâm cho con ăn, lần trước con nỏi thích ăn mà.” Nhâm thị nhìn thấy Triệu Hoằng Lâm đang ngẩn người, không khỏi nói một chút.

Tâm tư Triệu Hoằng Lâm không ở nơi này, cho nên ăn rất nhanh, lại không cẩn thận bị sặc, mọi người lo lắng hết sức, hấn khoát khoát tay nói mình không có việc gì, sau đó viện lý do thân thể khó chịu, rời khỏi phòng ăn.

Trần Vi nhìn bóng lưng đi xa của Triệu Hoằng Lâm, thần sắc không khỏi tối sầm lại, hấn ghét mình như vậy sao?

Giọng nói Nhâm thị và những người khác bên tai dần dần nhỏ lại, trong đầu nàng chỉ có giọng nói và dáng điệu của Triệu Hoằng Lâm, khó mà xoá ra khỏi đầu được.

Sau khi ăn xong, Nhâm thị quả thật tự mình xuống bếp làm chút điểm tâm cho mọi người ăn, Triệu Tương Nghi về kịp, cũng là lúc mọi người đang ăn điểm tâm, Nhâm thị thấy thế liền trêu gheo nàng: “Đúng là mèo nhỏ tham ăn, nơi nào có đồ ăn là nơi đó có con à.”

Triệu Tương Nghi cười hắc hắc, còn chưa rửa tay đã muốn ăn điểm tâm, bị Nhâm thị đánh khế lên tay: “Mau đi rửa tay trước rồi ăn, nếu không không cho ăn.”

Triệu Tương Nghi chu miệng không vui, vẫn là Nhâm thị kéo tay nàng đi rửa tay, Trần Vi thấy mẫu tử tình thâm, rất hâm mộ. Nàng tưởng tượng lúc mình và nương cũng nói những lời thân mật như thế Nhưng kết quả lại khiến tâm nàng lạnh, cả người cũng nổi da gà.

Muốn Trần Ông thị quan tâm con gái giống như Nhâm thị, thật sự là có chút gượng ép, hơn nữa quá kỳ quái rồi.

Triệu Tương Nghi dĩ nhiên biết trước khi ăn cơm phải rửa tay, chỉ là nàng rất thích cảm giác được Nhâm thị quan tâm, ở trước mặt Nhâm thị, Triệu Tín Lương và mọi người, nàng thà xem mình là một đứa trẻ tám tuổi, hưởng thụ sự sủng ái của mọi người.

“Di? Ca ca thích ăn nhất chính là điểm tâm nương làm mà, lần trước ăn không ngừng, sao bây giờ lại không có ở đây?” Triệu Tương Nghi vừa định ăn điểm tâm, đột nhiên ngửa đầu hỏi mọi người.

Trần Vi vốn đang cười liên giật mình, sau đó hơi lúng túng cười mĩa mọt một hồi, bởi vì nàng biết, Triệu Hoằng Lâm không ở đây là vì mình.

“Ca ca con nói thân thể khó chịu.” Nhâm thị xoa đầu Triệu Tương Nghi, “Nương đã sai người đem điếm tâm đến viện tử của ca con rồi.”

“Thôi, quản ca ấy làm gì, ca ca không có ở đây, cũng ít người giành với con.” Triệu Tương Nghi cố ý trêu ghẹo nói, chọc cho mọi người cười ha ha .

Đến buổi tối, Trần Vi và Triệu Tương Nghi cùng nằm trên giường lớn, Triệu Tương Nghi cảm khái, nàng và Trần Vi chỉ mới gặp mặt vài lần thôi, lại cảm giác như là bạn lâu năm , có thể thấy được mối quan hệ giữa người với người thật kỳ diệu

“Tương Nghi, tử có thể hỏi muội một vấn đề không?” Trần Vi nghiêng mặt sang nhìn Triệu Tương Nghi

“Ừ, tử nói đi, muội nghe.” Triệu Tương Nghi chơi cả một ngày, rất là buồn ngủ, nhưng rất nghiêm túc chờ đợi Trần Vi nói.

“Ca ca muội. Rất ghét tử sao?” Trần Vi do dự thật lâu, cuối cùng mở miệng nói.

Triệu Tương Nghi ngạc nhiên, không biết sao Trần Vi đột nhiên nhắc đến Triệu Hoàng Lâm, có điều nàng chỉ nghĩ hử là vì chuyện của Trần Ông thị đi, vì vậy nghiêng người nắm cánh tay Trần Vi an ủi: “Ca ca muội là vậy đấy, nếu có người xúc phạm đến người bên cạnh huynh ấy, huynh ấy có thể liều mạng với đối phương. Ngày đó nương tử đối với muội như vậy, cũng khó trách ca ca nổi giận, cho nên mới có chút thành kiến với tử. Nhưng không sao đâu, huynh ấy là kẻ ngoan cố, hơn nữa muội đã giải thích với huynh ấy rồi, chờ qua một khoảng thời gian nữa, có lẽ chuyện đó sẽ từ từ phai nhạt , ấn tượng với tử cũng tốt hơn.”

“Chỉ hy vọng như thế a.” Trần Vi thở dài một hơi, yên lặng vì mình cầu nguyện.

“Thật ra thì. Nương tử chẳng qua là quan tâm đến tử thái quá, bà ấy cũng không xấu như vậy đâu.” Trần Vi rũ mí mắt xuống, chậm rãi nói , “Bà luôn bảo vệ tử, mặc dù dùng phương pháp không đúng, mà tử hiểu được tâm ý của bà, cho nên đối với sự quan tâm chăm sóc ấy, khiến tử hơi mâu thuẫn, nhưng vẫn chấp nhận được. Bà tưởng rằng tử không biết, nhưng nghe cuộc trò chuyện giữa bà và cha tử, tử biết nhà mình sắp sửa không được rồi, đến lúc đó cha tử không còn là đại quan nhân nữa, nương tử cũng không còn là cáo mệnh phu nhân. Cho nên, bà rất nóng lòng muốn bày ra con đường tương lai cho tử, nhưng đó không phải là điều tử muốn.”

“Tử nghĩ, cuộc sống bình thản hạnh phúc mà muội nói thật đẹp, còn nếu do nương tử an bài, như vậy cả đời này tử không thể vui vẻ được. Người khác nhìn thấy cuộc sống giàu sang này rất tốt , thậm chí nếu nghe lời này của tử, có lẽ sẽ mắng tử đang ở trong phúc mà không biết hưởng. Nhưng thật ra bọn họ không có đặt mình trong hoàn cảnh đó, cũng không hiểu cái khổ của tử, tử thà rằng không có vinh hoa phú quý, chỉ làm một đứa con gái nhà nông, ít nhất như vậy tử có thể sống tự tại một chút, không cần để ý những

thứ kia.” Trần Vi dựa sát vào Triệu Tương Nghi, lúc nghiêng đầu nhìn lại nàng, mới phải phát hiện nha đầu này đã sớm tiến vào mộng đẹp, miệng mỉm cười, hẳn là đang mơ một giấc mơ đẹp.

“Tỷ thật sự hâm mộ muội” Trần Vi xoa khuôn mặt nhỏ bé của nàng mỉm cười nói, “Cuộc sống bình thường của muội, chính là mục tiêu mà tỷ muốn hướng đến.”

Chương 195: Tề Uyển Dao trong mắt Trần Vi

Mùa đông đã qua, mùa xuân không phải đang đến gần sao?

Tháng hai sau đó, khí trời dần dần ấm lại, băng trên sông bắt đầu chảy ra, hoa cỏ khô héo chuyển mình, lộ ra màu sắc tươi đẹp.

Triệu Tương Nghi giữ lời hứa, lúc trời xuân ấm áp sẽ dẫn Trần vi dạo quanh trấn Thanh hà và Triệu gia thôn, nàng dẫn Trần Vi dạo quanh đồi núi, hoa đào, hoa lê, còn có trái du cũng bắt đầu kết quả, tất cả đều tranh nhau khoe sắc, hương thơm xộc vào mũi. Bên tai là tiếng côn trùng, thỉnh thoảng còn có vài con côn trùng bay ngang đầu hai người, giạt mình thấp giọng mà hung phần thét chói tai, ngay mũi toàn là mùi hương của bùn đất và hoa tươi.

Đây chính là hương vị mùa xuân.

Đây cũng là lần đầu tiên Trần Vi chơi vui vẻ như thế.

Trước đây, niềm thích của Trần vi, mùa xuân là mùa mà các tiểu thư khuê các được dịp khoe áo xuân của mình, hay là đồ trang sức thịnh hành, hay là những buổi tiệc xuân yến, mọi người tề tụ một chỗ bắt đầu so sánh , khoe khoang , hoặc là nịnh nọt lẫn nhau , hoặc là nói những chuyện có lệ mà nàng không ứng thú ấy...

Sau đó cao ngạo mà tiếp nhận sự ganh tỵ và nịnh nọt cũng những kẻ bình dân

Sau khi đến Triệu gia thôn, Trần Vi mới chính thức cảm được, những mùa xuân mà nàng trải qua ở kinh thành thật quá uổng phí rồi.

Đây mới là cuộc sống thường ngày, mọi người vì cuộc sống mà bận rộn, quý trọng từng ngày , bởi vì không cẩn thận sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường, còn có thể làm trễ nãi cày bừa vụ xuân, cuối năm không thể thu hoạch được lương thực

“Tương Nghi, tỳ rất thích nơi này” Trần Vi hưng phấn, nắm chặt hai tay Triệu Tương Nghi, hô to ra tiếng, sau đó bắt chước Triệu Tương Nghi cười ha ha, cảm thấy sung sướng cực kỳ.

“Nếu để nương tỳ nhìn thấy bộ dáng này của tỳ, chắc hẳn sẽ trách mụội dạy hư tỳ.” Triệu Tương Nghi nhíu mày cố ý nói như vậy, sau lại tiện tay hái một đoá hoa xuân, nhón chân lên cài bên tóc mai của Trần Vi , “Hoa này tỳ cài lên, đẹp một cách tự nhiên chứ không theo vẻ đẹp khuôn mẫu kia, rất thích hợp với tỳ”

Trần Vi cười vuốt tóc mai, tiếp tục đề tài: “Bà sẽ không biết, chúng ta đều không nói, bà sao có thể biết chứ?” Nói xong, Trần Vi càng hăng hái hơn , “Đến đây đi, chúng ta qua bên đó xem một chút, nơi đó cũng nở không ít hoa”

Không đợi Triệu Tương Nghi nói gì, Trần Vi nắm lấy tay nhỏ của nàng

chạy bay về phía tước

Nhìn điệu bộ này thật không giống Trần Vi thường ngày, trong lòng Triệu Tương Nghi lộ lên một tia thương xót, nếu như không phải là bị đè nén quá lâu, Trần Vi sẽ không khát vọng cuộc sống tự do mãnh liệt như thế

“Ai nói hoa đào là hoa tục khí? Tỷ lại cảm thấy hoa đào thanh lệ thoát tục, còn có một mùi hương thơm, không thể tốt hơn” Trần Vi vừa chạy vừa hưng phấn kêu, lúc này ánh mắt của nàng cùng cử chỉ, không khác gì như mấy nha đầu nông thôn, chất phác tự nhiên, tự do tự tại.

Trần Vi vừa phản bác quan điểm của Trần Ông thị, vừa nhón chân lên hái một đoá hoa đào, cây đào bởi vì nàng vịn cành mà hạ xuống, không ít cánh hoa vì thế mà rơi xuống.

“Hoa đào còn có thể chưng cất rượu, nếu không chúng ta chọn vài đoá hoa đem về, để bà nội cất rượu đào cho chúng ta uống.” Triệu Tương Nghi lững thững đi tới, nhận lấy hoa đào Trần Vi đưa tới hít hà, sau đó cười hề nghi.

Trần Vi hì hì cười, nhẹ gật gật nhìn Triệu Tương Nghi: “Muội nha, động một chút là nghĩ đến ăn, bất kỳ vật gì từ trong miệng muội nói ra, đều có thể ăn.”

“Ai, không có biện pháp a, hài tử nhà nghèo, tất nhiên nghĩ cái gì đều là nghĩ đến ăn trước hết á.” Triệu Tương Nghi cố ý than thở

“Hừ, đừng ba hoa với tỷ, mau đến giúp tỷ hái hoa đào đi.” Trần Vi nhéo khuôn mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi, lại tiếp tục giày vò cây hoa đào, hoa đào màu trắng theo gió rơi xuống, rơi trên tóc, trên áo nàng, làm nổi mặt gương mặt kiêu diễm của nàng.

Triệu Tương Nghi nhìn Trần Vi xinh đẹp trước mắt, thật hy vọng thời gian vui vẻ có thể ngừng ở giờ khắc này.

Chỉ tiếc, cuối tháng hai, Trần Vi phải trở về kinh thành.

“Ở kinh thành có tể ngắm hoa đào không?” Triệu Tương Nghi nghĩ ngợi một chút, liền mở miệng hỏi.

Trần Vi dùng động tác hái hoa lại, một lát sau nặng nề cười: “Trong kinh thành không có, đến đến ngoại ô thì có tể có, có điều chỉ có vài cây không có như nơi này thật nhiều. Ở kinh thành, phần lớn mọi người không thích hoa đào, cảm thấy hoa này thấp kém, rẻ mạt. Bọn họ thích hoa lan, Mẫu Đơn ... Toàn là hoa Phú Quý, vì cho rằng những đoá hoa đó mới xứng với thân phận của bọn họ. Cho nên dần dà, trong kinh thành không còn hoa đào, đừng nói trong thành, ngay cả ngoài thành, phàm là gần nhà quan lại đều cấm tiệt không cho trồng hoa này bên trong hay gần nhà họ.”

“Những người đó thật xem trọng hoá vấn đề.” Triệu Tương Nghi bĩu môi, cũng cảm khái may mà mình đầu thai vào làm con nhà nông, có thật nhiều thân nhân thương yêu nuông chiều, cuộc sống như thế so ới đám người trong kinh thành còn nhàn nhã hơn nhiều.

“Sau khi trở về tỳ sẽ búi tóc hoa đào cho muội ha?” Trần Vi giơ một bó hoa đào trong tay, nhìn Triệu Tương Nghi, “Do tỳ len lén học búi tóc, đẹp mắt cực kỳ, đáng tiếc nương tỳ không cho tỳ búi.”

“A? Có thể nặng không vậy?” Đẹp mắt chỉ là thứ yếu, Triệu Tương Nghi đề ý nhất là vấn đề này.

Trần Vi lắc đầu: “Búi tóc kiểu này rất nhẹ, cũng dễ học, đến lúc đó tỳ dạy cho Bích Vân, muội cao hứng thì bảo Bích Vân búi giúp cho, mùa xuân mà búi kiểu tóc này rất hợp đấy.”

“Nhớ đến việc sắp rời đi, lưu lại một món quà nhỏ cho muội cũng tốt, cảm ơn muội thời gian này đã dẫn tỳ đi chơi khắp nơi.” Trần Vi nói một nửa liền ừng lại, giọng nói mang chút không muốn.

“Đừng thương cảm như vậy, sau này còn gặp nhau mà. Nếu không như vậy đi, lần sau trước khi tỳ đến huyện Giang Ninh, nhớ gửi thư cho muội, muội nhận tin, sẽ đến huyện Giang Ninh trước chờ tỳ.” Triệu Tương Nghi đề nghị.

“Tốt thì tốt.” Trần Vi vừa nói lại nhú mày, “Chẳng qua là, muội không phải sợ nương tỳ nữa à.”

Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái: “Muội cẩn thận chút là được, hơn nữa trải qua chuyện lần trước, tin rằng bà ấy sẽ thu liễm lại không ít.”

“Tỳ trở về sẽ nói tốt cho muội, có lẽ giữa hai người có hiểu lầm.”

“Thôi, càng nói càng loạn, ít nhất ở trước mặt bà ấy tỳ đừng nhắc đến muội, nếu không sẽ khiến mối quan hệ giữa hai mẹ con tỳ không tốt.” Nụ cười trên mặt Triệu Tương Nghi nhạt dần, “Thật ra thì muội cũng vậy cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao bà ấy đột nhiên lại chán ghét muội, thậm chí còn muốn nhằm vào muội.”

“Thật xin lỗi. Tỳ không biết giúp muội như thế nào.” Mặc dù Triệu Tương Nghi nói không đề ý, nhưng Trần Ông thị nhưng vẫn là mẫu thân của nàng, bởi vì nguyên nhân này, Trần Vi không chỉ một lần cảm thấy thua thiệt Triệu Tương Nghi

“Tốt lắm, chúng ta không nói chuyện này nữa, trước tiên phải đem hoa đào về đã?” Triệu Tương Nghi từ lấy thêm mấy cành hoa đào từ tay Trần Vi, để gần người một cái, “Thật là thơm.”

Trần Vi thoải mái cười cười.

“Đúng rồi” đi tới đi lui, Triệu Tương Nghi đột nhiên ngẩng đầu hưng phấn nói, “Sao muội lại quên cái này”

“Cái gì?” Trần Vi tò mò, hỏi thêm một câu, “Thấy muội vui vẻ như vậy, hẳn là có gì chơi rất vui nhỉ?”

Triệu Tương Nghi gật đầu liên tục: “Tỳ không phải nói là trong kinh thành không có hoa đào rất đáng tiếc sao? Vậy chúng ta xem thử hoa đào ở đây, xem có thể mang mùi hương đến kinh thành không.”

“Mang thế nào?” Trần Vi nghe cảm thấy không tin được, lại mơ hồ mong

đội phương pháp của Triệu Tương Nghi.

“Chúng ta đem hoa đào này hong khô, làm thành túi thơm, như vậy sau khi tử về kinh thành, không phải ngày ngày đều gửi được hương xuân? Hơn nữa còn không cần lo lắng bị mầu thân tử phát hiện.” Triệu Tương Nghi càng nói càng hưng phấn, “Tử đừng có nhìn muội như vậy, nữ hồng của muội đâu phải là tử chưa thấy qua, thêu xấu như vậy mà để tử mang theo bên người, nương tử chắc chắn sẽ ném cho tử xem Nhưng ở đây muội lại có người thích hợp làm việc đó.”

“Vậy thì tử tự mình thêu không phải ốt ư?” Trần Vi phát tay một cái, “Cần gì làm phiền người khác.”

“Không phiền, không phiền, muội thêu mới thể. Hơn nữa người muội đề cử, nữ hồng rất giỏi, tử ấy theo học thêu với nương muội đã một khoảng thời gian rồi, được nương muội truyền thụ, nữ hồng tử ấy rất tốt, y phục ca ca muội muội mặc quần lớn do tử ấy làm” Triệu Tương Nghi nói đến chính là Tề Uyển Dao, nàng có thể không cảm thấy gì, nhưng này lời nói nói cho Trần Vi nghe, cũng không khác với sét đánh ngang tai.

Trần Vi từ từ thu lại cười, ngẩn ngơ nhìn Triệu Tương Nghi, sắc mặt trắng bệch: “Muội, muội nói là, ca ca muội mặc y phục do người đó làm?”

Triệu Tương Nghi gật đầu, ngay sau đó lại cười mờ ám, giờ hai ngón tay cái lên chạm vào nhau “Hai người bọn họ chính là thế này”

Thân hình Trần Vi đảo đảo, chỉ lảo đảo đủ cho mình nghe được: “Thì ra là như vậy. Không trách được, hấn nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái.”

“Tử làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi bước đỡ Trần Vi, “Thân thể khó chịu? Sắc mặt tử sao đột nhiên trở nên khó nhìn như vậy a, có phải là do gió lạnh không? Ngày xuân dễ ngã bệnh nhất đấy.”

Trần Vi lắc đầu liên tục: “Tử không sao, không có sao.”

Nàng chỉ đang cố gắng ổn định lại tâm tình, đem cảm xúc phức tạp đè ép xuống, khôi phục lại trạng thái bình thường, nhìn Triệu Tương Nghi cười nói: “Muội mới vừa nhắc đến cô nương kia, là ai vậy?”

“Chính là Uyển Dao tử tử a, muội cũng nói cho tử nghe về tử ấy một, hai lần rồi, chẳng qua là tử chưa từng gặp qua tử ấy.” Triệu Tương Nghi nhìn Trần Vi đã khôi phục lại thần sắc, yên tâm cười cười.

“Là nàng?” Trần Vi kinh ngạc, lại lắc đầu cười cười, “Tử sớm nên nghĩ tới.”

“Hử?”

“A, tử nói, lát nữa quay về muội giới thiệu ới tử nha, vị Uyển Dao tử tử ấy, khẳng định rất khéo tay.” Trần Vi ngượng ngùng cười, sau đó lôi kéo Triệu Tương Nghi tiếp tục đi về phía trước.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui

vê ^^)

Hai ngày trước khi Trần Vi rời trấn Thanh Hà, Triệu Tương Nghi an bài cho Tề Uyển Dao và nàng gặp nhau, Tề Uyển Dao đã nhìn thấy Trần Vi trước đó, hơn nữa còn Trần Vi thường xuyên đến Triệu phủ, thỉnh thoảng còn Trần Vi cùng Triệu Hoằng Lâm ở cùng nhau, cho nên ấn tượng với Trần Vi khá sâu.

Nhưng là Trần Vi là lần đầu tiên nhìn thấy Tề Uyển Dao

Trong ấn tượng của Trần Vi, hẳn là là một nữ tử xinh đẹp ôn uyển lắm, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, Trần Vi lại cảm thấy dung mạo người này cũng có thể nói là xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là là dân chúng bình thường, không phải người có thứ bậc gì.

Có thể nói là khí chất không đủ?

Ở điểm này, Trần Vi ngược lại cảm giác mình hơn một chút, cho nên ở trong lòng vui vẻ. Song, nghe Triệu Tương Nghi giới thiệu qua nàng ấy và Triệu Hoằng Lâm là thanh mai trúc mã từ nhỏ, cũng đã khiến Trần Vi hâm mộ cực kỳ, bằng vào điểm này, nàng dù có khí chất cao nhã đến đâu, cũng không thắng được Tề Uyển Dao a.

“Gặp qua Trần tiểu thư.” Tề Uyển Dao hành lễ với Trần Vi, Trần Vi lập tức hồi hồn đỡ nàng:

“Chúng ta tùy ý chút, ta đây còn có việc phải nhờ cô .”

“Thân phận của Trần tiểu thư sao có thể đánh đồng với ta.” Mặc dù nghe giọng điệu của Tề Uyển Dao rất nhẹ nhàng, nhưng Trần Vi lại cảm thấy cứng nhắc

Nữ nhân cùng nữ nhân chung đụng, cho dù là một cái ánh mắt cũng có thể khiến đối phương hiểu rõ suy nghĩ của mình, con gái mới lớn cũng không ngoại lệ.

Trần Vi cười cười, sau đó buông tha Tề Uyển Dao, đem nàng ấy nhìn từ trên xuống dưới, sau đó khen : “Ta đã nghe Tương Nghi nhắc đến cô vài lần, không nghĩ tới vừa gặp cô, thật đúng là ngoài dự liệu của ta.”

“Có phải là cảm thấy Uyển Dao tử tử xinh đẹp không?” Triệu Tương Nghi chống cằm dí dỏm nói.

Tề Uyển Dao thuận thế sờ sờ cái mũi của nàng (TTN), biểu hiện sự thân mật giữa nàng(TTN) và mình.

Trần Vi mấp máy môi, cái gì cũng không nói, chỉ hướng Triệu Tương Nghi gật đầu cười.

Nói thật ra, Triệu Tương Nghi thật tâm cảm thấy Trần Vi so với Tề Uyển Dao thì xinh đẹp hơn rất nhiều, chẳng qua là Tề Uyển Dao lại quá tự ti, nàng không muốn bởi vì của lời nói thật của mình mà khiến Tề Uyển Dao suy nghĩ nhiều.

Đây cũng là lí do tại sao nàng cùng Trần Vi nói chuyện rất là hợp ý.

Tuy nói thời gian nàng và Tề Uyển Dao biết nhau dài hơn , thế nhưng Tề

Uyên Dao rất tự ti, dù đã quen nhau rất lâu, nên có những chuyện, nàng rất hay kiêng kỵ nói với Tề Uyên Dao

Ở trần Vi trước mặt thì lại khác.

Mặc dù nàng và Trần Vi chỉ quen nhau ngắn ngủi, ở trước mặt Trần Vi, hai người có thể nói thoải mái, Trần Vi không có tính tự ti, nên nàng không câu nệ tiểu tiết, hai người rất hợp với nhau, không biết ăn ý bao nhiêu lần.

“Uyên Dao tỷ tỷ, Vi tỷ tỷ muốn một túi thơm, muội liền tiến cử tỷ với tỷ ấy, kỹ thuật thêu của tỷ cực tốt, ban đầu thêu cho muội một cái túi thơm, muội còn giữ lại đây”

“Làm phiền cô.” Trần Vi khẽ cử động vai, bày ra phong thái của một tiểu thư.

Tề Uyên Dao tự tiểu phi tiểu nhìn Trần Vi, một lát sau cũng gật đầu một cái: “Nói vậy, Trần tiểu thư muốn một túi thơm, không biết có bao nhiêu nha hoàn muốn thêu túi thơm cho tiểu thư, tài nghệ này của ta có thể vào mắt tiểu thư, thật sự là vinh hạnh của ta”

Trần Vi lúng túng, thực là phân không rõ Tề Uyên Dao đang nói giỡn, hay là đang mượn lời này tới chê nhạo mình.

Triệu Tương Nghi thấy thế, vội vàng hòa giải nói: “Uyên Dao tỷ tỷ lúc nào cũng nói giỡn thế”

Tề Uyên Dao cười, lại hỏi Trần Vi muốn thêu kiểu nào, muốn bỏ gì vào. Trần Vi nhất nhất đáp, trong đầu có ý muốn rời đi, nàng không muốn ở đây thêm một khắc nào, không muốn nói chuyện với Tề Uyên Dao.

Triệu Tương Nghi cũng cảm thấy không khí là lạ, chẳng qua vấn đề ở chỗ nào, nàng (TTN) không có ý thức được.

“Ngày mai sẽ thêu xong, Trần tiểu thư không cần lo.” Tề Uyên Dao nhớ kỹ yêu cầu của Trần Vi, mỉm cười, còn Trần Vi ngượng ngùng cười đáp lại

Giờ phút này, nàng có chút hối hận vì đến gặp Tề Uyên Dao

Vốn muốn thử gặp xem Tề Uyên Dao mà Triệu Tương Nghi hay nhắc đến, lại được Triệu Hoảng Lâm xem trọng, là kỳ nữ như thế nào đây. . . .

Sau khi thấy mặt, nàng (TV) thấy cũng thường thôi.

Nguyên nhân gì, mà Triệu Hoảng Lâm xem trọng Tề Uyên Dao? Trên người nàng ấy nhất định có chỗ hơn người chứ?

Trần Vi mang theo nghi vấn này từ biệt Tề Uyên Dao, sau khi về đến Tĩnh Phong viện, nàng luôn tự hỏi cái vấn đề này.

Tề Uyên Dao giữa chừng xuất hiện, khiến cho tình cảm của nàng đang dần hình thành phải dập tắt.

Từ lúc nhìn thấy Triệu Hoảng Lâm uống trà, bị hương trà hấp dẫn, thì nàng đã bắt gặp nam hài này. Mặc dù chính nàng cũng cảm thấy thật kỳ quái, không thể tin được, nhưng sau khi trở về, ngày đêm nàng luôn thấy hình ảnh của hắn, xa lạ. Rồi lại mơ hồ cảm thấy rất quen thuộc.

Nguyên Tiêu gặp lại, nàng vốn cho rằng chỉ cần mình cố gắng, hai người

sẽ có đoạn tình cảm đẹp, hất cả sẽ tốt, nhưng hành động của mẫu thân đã làm cho mộng đẹp của nàng rơi xuống đáy cốc.

Cho dù ra sao đi nữa, nàng cũng không buông tha đâu.

Coi như Trần Ông thị muốn làm mai nàng và Bùi Tử Quân ,nàng biết, tương lai của nàng và Triệu Hoàng Lâm không thể nói trước được, nhưng nàng sẽ cố gắng thân cận với hắn, thử một phen.

Cho tới hôm nay.

Nàng gặp Tề Uyển Dao, biết mối quan hệ giữa Tề Uyển Dao và Triệu Hoàng Lâm, cả Triệu gia nữa . Nàng dần dần dao động, ý định ban đầu không đổi, nhưng giờ lại sụp đổ.

Nàng biết mình sẽ thắng Tề Uyển Dao, nhưng cũng không muốn làm gì tiếp nữa.

Ngày hôm sau, Trần Vi nhận túi thơm từ Tề Uyển Dao , làm rất tinh xảo, là kỹ thuật thêu Tô Châu, túi thơm màu trắng thêu hoa lan, đây là nàng dặn dò, nếu như túi thơm thêu hoa đào, bị mẫu thân thấy được, không phải sẽ bắt nàng ném đi ư.

Có điều, bây giờ nhìn lại, túi thơm này có hay không có cũng không sao cả, nàng không phải thật tâm thích.

Bên trong là hương hoa đào, mùi hương này kém hơn so với mùi hương ở vườn hoa đào mà nàng và Triệu Tương Nghi đã dạo ngày ấy.

Chuẩn bị xong hành lý, Trần Vi bắt đầu từ biệt mọi người, ở trấn Thanh Hà mấy ngày này, cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất của nàng, mỗi người nơi này nàng đều kính trọng, kể cả Phương thị cùng Triệu lão gia tử.

Tề Uyển Dao cũng đến tiễn nàng

Trần Vi nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm nói chuyện vui vẻ với Tề uyển dao, tâm tình chìm đến đáy cốc, không muốn nhìn thêm nữa, xoay người ôm Triệu Tương Nghi chào tạm biệt

Sau khi lên xe ngựa, bên tai là tiếng kêu lưu luyến không thôi của Triệu Tương Nghi.

Tâm tình Trần Vi lúc này mới tốt hơn chút, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe phất tay tạm biệt

Chờ xe ngựa đi xa, ra khỏi cửa trấn,Trần Vi mới từ từ thu liễm nụ cười, phải trở về rồi, có thể vui vẻ như thế nữa không?

Trong tay nắm chặt túi thơm màu trắng, tiểu Cẩm thấy không khỏi hâm mộ nói: “Tay nghề thật tinh xảo, so với hàng thêu của mấy tú nương trong kinh thành không kém tí nào, tiểu thư đem cái này về cho phu nhân nhìn, phu nhân còn tưởng rằng tiểu thư mua ở cửa hàng lớn nào đấy.”

“Người thích?” Trần Vi quơ quơ túi thơm trong tay, khước miệng hơi vênh, “Vậy thì cho người.”

“Sao nô tỳ có thể lấy món quà quý trọng như vậy được, hưởng chi còn là tâm ý của Tề cô nương.” Tiểu Cẩm vội xua tay không lấy.

Nhưng Trần Vi lại đem túi thơm cường ngạnh nhét vào tay tiểu Cẩm: “Không sao, nàng ấy sẽ không để ý.” Lại chua xót nói thêm, “Nghe lời người nói, nàng còn cao hứng hơn.”

“Nô tỳ nghe không hiểu ý tiểu thư.”

“Người không cần hiểu, hãy giữ túi thơm này cho tốt” Trần Vi cười cười, bắt đầu dựa vào bàn ngẩn ngơ

Tiểu Cẩm cầm túi thơm yêu thích không buông tay lật qua lật lại, kinh hi vạn phần, thấy túi thơm có thể mở ra, liền mở ra nhìn bên trong có gì.

Cánh hoa đào còn mới nằm bên trong, tiểu Cẩm đưa lại gần ngửi một cái, cảm thấy mùi thật thơm nếu không phải trong nhà, phu nhân rất ghét hoa đào, thì tiểu Cẩm nhất định sẽ bẻ vài cành về phủ, mùi thơm hoa đào thấm vào ruột gan, không thể tốt hơn.

Đang lúc tiểu Cẩm vui vẻ thưởng thức túi thơm tinh xảo thì lại ngoài ý muốn phát hiện trong túi thơm có một tờ giấy, nhìn một hồi, cũng không biết chữ trên giấy viết gì, bèn đưa cho Trần Vi

“Tiểu thư. Trong túi có một tờ giấy nhỏ mà Tề cô nương viết cho ngài, có thể thấy được ý nghĩa trong đó, túi thơm này trả lại cho tiểu thư, nô tỳ thật không thể nhận.”

Trần Vi nghe xong lập tức bò dậy, kinh ngạc mà nhìn tờ giấy trong tay tiểu Cẩm, vội vã nhận lấy, còn dặn: “Tờ giấy ta giữ lại, túi thơm ta nói cho người thì cho người, không lấy lại.”

Tiểu Cẩm rất thích túi thơm này, cho nên cũng an tâm nhận, không nói gì nữa.

Trần Vi hít sâu, mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên tờ giấy viết một câu—— Cô chỉ có thể là hoa lan, còn ta mới là hoa đào bên cạnh huynh ấy, cô không thắng được ta đâu.

Nhìn thấy một câu như vậy, Trần Vi không có tức giận, ngược lại nghiêng đầu cười giễu.

Cách này có quá ngu ngốc không?

Rốt cuộc là Triệu Hoàng Lâm không có mắt nhìn, hay là Tề Uyển Dao nguỵ trang quá kỹ?

Vốn tính toán muốn buông tha, nhịn đau tự chữa lành vết thương, nhìn thấy một câu nói này, tâm tình đau buồn ban nãy cũng giảm chút Chẳng qua là, nàng nên làm chuyện tranh đoạt tình ái, chày là để tùy duyên.

Nếu có một ngày, tầm mắt Triệu Hoàng Lâm không còn đặt trên người Tề Uyển Dao nữa, như vậy nàng nguyện ý thử một phen.

Sau khi Trần Vi đi, Triệu Tương Nghi cảm thấy thật trống vắng, ngay sau đó, Bùi Mẫn Nhu cũng bị lệnh cưỡng chế trở về, bởi vì mùa xuân đến, họ đều phải trở về tham gia tất cả yến hội lớn nhỏ, thiếu một người cũng không được.

Vì bỏ khuyết chỗ trống, Triệu Tương Nghi đặt hết tâm tư lên nguyên

liệu, thảo dược. Nhiều lần đi lên núi tìm kiếm, Triệu Tương Nghi tìm thấy không ít dược liệu hữu dụng, những dược liệu này ở trong mắt thôn dân, có lẽ là vật tầm thường, hoặc là có vài thôn dân hái làm thuốc để dùng, nhưng lại không biết điều chế.

Triệu Tương Nghi thí nghiệm vài lần, những dược thảo kia đã phát huy tác dụng tối đa, từ đó cũng mang đến một nguồn sinh ý lớn cho hiệu thuốc Triệu thị

Lúc này mục tiêu lớn nhất của Triệu Tương Nghi chính là kết hợp mấy dược liệu này và kiến thức kiếp trước tạo ra thuốc chữa cảm cúm

Rễ bản lam, Ngộ thì trà, những thứ này nàng đều có nghiên cứu qua, vì làm thuyết trình, để xác nhận tư cách của thực tập sinh, nàng hao tổn không ít tâm tư trên phương diện này.

Cho nên, cách điều chế nàng đại khái cũng nhớ, chẳng qua là có vài nguyên liệu khó tìm, chỉ đành từ từ suy nghĩ tiếp.

Chương 196: Song hỉ lâm môn

Nếu như nàng có thể điều chế được , cuộc sống của gia đình sẽ tốt hơn nữa, còn có thể trị dứt luôn bệnh cảm cúm càng tốt, nghĩ theo kiểu nào cũng thấy có lợi

Sức miễn dịch của người cô đại vốn yếu ớt, khoa trương hơn chỉ một chút thương hàn đã lấy mạng người , nếu nàng có thể luyện chế ra một loại thuốc có hiệu quả cao hơn thuốc Bắc, đồng thời mở rộng ra, không biết có thể giúp bao nhiêu người, hơn nữa còn có thể đem lại sinh ý đến cho hiệu thuốc nhà mình , đem đến nguồn khách hàng lớn tin cậy

Đang lúc Triệu Tương Nghi bận rộn nghiên cứu, Lý thị bên kia đang trong thời gian sắp sinh. Đã đầu tháng tư, khí trời từ từ trở nên nóng bức .

Triệu gia Nhị lão quan tâm, đã sớm về Triệu gia thôn ở, như vậy khi Lý thị sinh con, họ cũng có thể giúp một tay, chứ dựa vào một mình Triệu lão nhị là không được.

Mười bảy tháng tư hôm đó, Lý thị đột nhiên đau bụng, vì đã từng sinh con nên biết là mình sắp sinh, vì vậy cố ổn định nằm lại trên giường, gọi Phương thị.

Phương thị còn sợ hơn so ới Lý thị , lúc trước đã có lần xem sinh non, Phương thị tự cũng là không dám khinh xuất.

Triệu lão gia tử và Triệu lão nhị đã nhanh chóng đi mời bà đỡ đến, Phương thị bắt đầu lo lắng đi chuẩn bị nước nóng, vải bông sạch, kéo.

Đến xế chiều, Lý thị thuận lợi sinh hạ một nam hài, mập mạp nhưng không khóc, chờ cả nhà Triệu Tương Nghi chạy từ trên trời về chúc mừng, thì đứa nhỏ đang oa oa khóc, tiếng khóc vang dội khiến mọi người yên tâm.

Nhâm thị hâm mộ nhìn Lý thị, cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ bọc trong tã lót , nàng rất thích hài tử, tuy nói trong nhà có hai đứa nhỏ đã xem nàng là mẫu thân, cũng không vội cùng Triệu Tín Lương sinh thêm đứa nữa, thành hôn cũng hơn một năm, bụng của nàng vẫn như cũ không có động tĩnh gì, khiến nàng rất tiếc nuối.

Đừng nói là đứa nhỏ trong lòng này, cho dù ngày ngày nhìn Triệu Mẫn Mẫn, nàng cũng rất thích

Lý thị nhìn ra tâm tư Nhâm thị , bèn trấn an nói: “Đại tẩu nếu thích hài tử, thì cùng đại ca sinh một đứa đi, trong nhà có thêm hài tử cũng rất náo nhiệt. Tẩu còn trẻ, đại ca lại khoẻ mạnh, có hài tử cũng là chuyện sớm hay muộn.”

“Cảm ơn lời chúc của muội.” Nhâm thị cười cười, đem hài tử trả lại cho Lý thị.

Phương thị rất thích đứa nhỏ mới sinh này, trong nhà đã mấy năm không có sinh ra con trai, từ sau khi Triệu Hoàng Tuấn sinh ra.

Triệu lão gia tử thấy tâm tình của mọi người cũng không tệ, cười ha hả nói: “Cư nhiên là nam oa, vậy thì dùng tên ban đầu đã đặt đi, nam thì gọi là Triệu Hoàng Tĩnh.”

“Nha, Hoàng Tĩnh có ngoan hay không đây? Mau cám ơn gia gia?” Lý thị nắm tay nhỏ của tiểu Hoàng Tĩnh tay, nhẹ nhàng dụ dỗ.

Triệu Tương Nghi nhón chân lên muốn nhìn đứa nhỏ thử, trắng trẻo một đoàn, nhìn thật thích. Nhìn lại Nhâm thị trên mặt biểu tình hâm mộ, cũng nghĩ nếu như trong nhà có thêm một tiểu bảo bối nữa, không biết sẽ vui mừng bao nhiêu đây

“Nếu là nữ nhi thì tốt hơn.” Lý thị bộ mặt hạnh phúc nói, Triệu lão nhị không sợ tất cả mọi người đều ở đây, trực tiếp nói với Lý thị:

“Vậy thì rất dễ dàng, chúng ta tiếp tục sinh, sinh ra nữ nhi mới thôi”

“Chàng là cha của hai đứa nhỏ rồi, nói chuyện cũng không có e ngại gì hết vậy, tất cả mọi người đều ở đây đây” Lý thị lập tức đỏ mặt xấu hổ.

Mọi người cùng nhau cười.

“Muốn ta nói a, con dâu trong chỉ có vợ lão nhị là mặt mỏng nhất, đã là mẫu thân hai đứa con, còn động một chút là mặt đỏ” Phương thị đang cao hứng, cho nên vô tâm quên mất cảm thụ của Nhâm thị.

Sau khi về trần, tâm tình Nhâm thị tụt xuống, chắc là vì chuyện không có hài tử mà sầu lo.

Buổi tối, sau khi rửa mặt, Triệu Tín Lương ôm chặt lấy Nhâm thị, cực kỳ dịu dàng trấn an nói: “Không sao, chỉ cần tình cảm chúng ta tốt là được, hài tử sớm muộn gì cũng sẽ tới.”

“Tuy nói thế, nhưng không mang thai, cảm giác rất thất vọng. Nếu không tìm đại phu đến bắt mạch xem, hay là thiệp đã qua cái tuổi đó, không thể sinh.” Nhâm thị cực kỳ tiêu cực nói.

“Phi phi phi, nàng và đệ muội tuổi tác đâu chênh lệch quá đâu, như thế nào qua cái tuổi đó?” Triệu Tín Lương đẩy nhẹ Nhâm thị ra, nhỏ giọng quát lớn.

Nhâm thị hì hì cười, chân mày nhíu chặt cũng giãn ra: “Chàng đừng nóng nảy như thế, từ từ thôi.”

“Không được, tôi nay làm đi.” Triệu Tín Lương dứt lời, đem Nhâm thị đẩy ngã tại giường, nằm ở phía trên dịu dàng đòi lấy.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chluc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Sau kích tình, Nhâm thị thở thở hỗn hển dựa vào lòng Triệu Tín Lương : “Thật ra. Cũng không biết là thiệp đa tâm hay sao nữa, mấy ngày gần đây thiệp không muốn ăn gì hết, không phải đều nói, người mới mang thai, không muốn ăn gì sao?”

Triệu Tín Lương nghe xong, giật mình, lập tức nâng mặt Nhâm thị kinh

ngạc nói: “Chuyện quan trọng như vậy sao vừa nãy nàng không nói? Ngộ nhớ thật là có thật, chúng ta mới vừa rồi làm nhiều như vậy có nguy hiểm không?”

“Thiếp cũng đâu có phản ứng gì khác, chẳng qua là không muốn ăn cơm mà thôi, tiết trời oi ức thế này, không muốn ăn gì cũng là chuyện thường, kỳ quái sao?” Nhâm thị chưa bao giờ mang thai, cho nên đối với phương diện này không hiểu biết lắm.

Nhưng Triệu Tín Lương đã là cha hai đứa nhỏ, không thể không cẩn thận ôm lấy Nhâm thị dịu dàng hỏi: “Thật không có phản ứng khác? Nói thí dụ như muốn ói, muốn ăn chua hoặc là cay, thích ngủ, cảm thấy thân thể khó chịu, giống như ngã bệnh?”

“Chàng hiểu biết cũng nhiều nhỉ.” Nhâm thị không thể tưởng tượng nổi lắc đầu một cái, nhìn Triệu Tín Lương đang lo lắng, giống như cho rằng nàng thực sự mang thai vậy.

“Đợi chút.” Triệu Tín Lương cắt đứt lời Nhâm thị, “Kinh nguyệt tháng này của nàng có tới chưa?”

Nhâm thị đỏ mặt, quay mặt qua chỗ khác không nhìn Triệu Tín Lương, nhỏ giọng ngập ngừng: “Cái này cũng khó mà nói được. Tháng này chẳng qua là chậm bảy tám ngày mà thôi, không đủ để chứng minh cái gì a.”

“Ngày mai tìm đại phu đến phủ xem mạch thử vậy.” Hai mắt Triệu Tín Lương loé sáng, cực kỳ hưng phấn, hấn ôm Nhâm thị lại dụ dỗ, giống như chắc chắn mình làm cha vậy. Mặc dù hấn đã có hai đứa con, nhưng biểu hiện lúc này của hấn như là nam nhân mới làm cha lần đầu.

“Cũng đừng ôm hy vọng quá lớn a, ngộ nhớ không có, chẳng phải làm trò cười ư.” Nhâm thị lo lắng nói.

“Làm trò cười còn tốt hơn lo lắng.” Triệu Tín Lương hôn Nhâm thị một cái, “Hảo hảo ngủ đi.”

Không lâu sau, Nhâm thị mang theo nụ cười ngọt ngào từ từ tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, nàng một mình trôi lơ lửng ở giữa không trung, loại tâm tình này vừa sợ lại hưng phấn, nàng không nhìn được nhìn xuống, chỉ mờ mờ thấy một vùng đất bên dưới, nháy mắt thì thấy một khu rừng rậm rạp, lá cây kia không có đứng yên, cũng như nàng, trôi lơ lửng ở giữa không trung, một lát sau, lại thấy lá cây hướng đến chỗ nàng, còn mảnh đất kia từ từ biến thành màu vàng kim.

Ngày hôm sau, khi nàng tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tươi cười của Triệu Tín Lương

Mơ hồ đưa tay xoa khuôn mặt Triệu Tín Lương, nàng lập tức cười, lại lười biếng hỏi một câu: “Sao còn chưa đến tửu lâu?”

“Hôm nay ở nhà cùng nàng.” Triệu Tín Lương dứt lời, hôn lên trán Nhâm thị một cái.

Nhâm thị cười, đột nhiên nhớ đến giấc mộng của mình, thật sự cảm thấy tuyệt vời muốn cùng Triệu Tín Lương chia sẻ, sợ một hồi quên mất, vì vậy mở miệng nói: “Tôi hôm qua thiếp mơ một giấc mộng đẹp.”

“Phải không? Nói nghe một chút.”

Vì vậy, Nhâm thị đem giấc mộng mình mơ thấy kể cho Triệu Tín Lương nghe một lần.

Triệu Tín lương nghiêm túc lắng nghe, một lát sau ôm Nhâm thị cao hứng không dứt: “Đi thôi, chúng ta rửa mặt rồi đến chỗ cha nương, nương cũng biết chút việc giải mộng, để cho bà xem thử mộng này của nàng đi.”

“Thật không?” Nhâm thị mặc xiêm áo lại.

Chờ hai người họ đến chỗ nhị lão, đem giấc mộng mơ thấy nói ra, Phương thị cao hứng không được, còn nói đây là thai mộng, hơn nữa còn là cái thai cực tốt báo mộng

Nhâm thị nghe xong vui mừng nhìn sang, Triệu Tín Lương lập tức phái người xuất phủ đi mời đại phu .

Cùng lúc, Triệu Tương nghi bồi tại bên người Nhâm thị , rõ ràng có thể mà cảm nhận được tâm tình kích động của Nhâm thị.

Đại phu sau khi đến, cẩn thận chẩn mạch cho Nhâm thị , thái độ càng vui mừng, một lát sau khom người chúc mừng: “Chúc mừng các vị, phu nhân xác thực đã có thai, có điều thai nhi chỉ mới một tháng, cho nên phản ứng cũng không rõ ràng”

“Là thật sao?” Nhâm thị không thể tin được vào tai mình, mới vừa rồi, nàng còn suy nghĩ , nếu như không phải là thật, nàng sẽ chuẩn bị tâm lí thật tốt , tránh thất vọng.

Đại phu đột nhiên tuyên bố nàng đã mang thai, giống như hòn đá từ trên trời rơi xuống đầu nàng, khiến nàng hôn mê vậy.

“Đúng vậy, đại phu nói nàng thật sự mang thai , tôi hôm qua nàng nằm mộng quả nhiên là thai mộng” Triệu Tín Lương kích động bắt ấy hai tay Nhâm thị , bắt cháp đại phu đang ở đây.

Phương thị sau khi biết được tin tức này , vui vẻ cực kỳ, vừa gạt lệ, vừa nói thầm: “Cám ơn các vị Bồ Tát phù hộ, xin đem lại bình an thuận lợi, bảo vệ Triệu gia ta”

“Nha, từ giờ trở đi, nàng chính là đối tượng được cả nhà bảo vệ, nghe đây, từ giờ trở đi, chuyện gì cũng không cần nàng quan tâm đến. Chuyện trong phủ tất cả để cho A Bình làm, cho dù là có chút sơ xuất cũng không sao, nàng không được phép đi trông nom. May vá cũng ít làm đi, hao tổn tinh thần, chuyện dạy Uyển Dao thù thừa tạm thời gác lại, tránh cho quá mệt mỏi. Còn nữa không thể bồi bọn nhỏ chơi đùa tường xuyên, rất nguy hiểm, còn có.” Triệu Tín Lương bắt đầu liên thoảng không ngừng.

Nhâm thị ngọt ngào cười, nhất nhất gạt đầu đáp ứng, lại nói Triệu Tín Lương cầu nhau.

Sau khi tin mang thai truyền ra, toàn bộ Triệu phủ trên dưới cũng nóng vọt lên, lúc tin tức truyền tới Triệu gia thôn, Lý thị và Triệu lão nhị đều cao hứng, Triệu gia bây giờ đúng là Song Hỉ Lâm Môn rồi.

Triệu Tín Lương kích động, liền cùng Nhâm thị thương định, muốn trong tháng tư chọn ngày tốt bày tiệc rượu chúc mừng, tặng thêm không khí vui mừng

Nhâm thị cảm thấy bây giờ hạnh phúc mỹ mãn, cho nên cái gì cũng đáp ứng Triệu Tín Lương, kể cả những yêu cầu vô lý, nhưng nàng biết Triệu Tín Lương là vì nàng cùng hài tử, cho nên tất cả đều là dùng tâm tình ngọt ngào tiếp nhận.

Đứa bé này đến thật đúng lúc, hơn nữa lại có mộng đẹp báo tin, khiến cho cả nhà trên dưới cũng bắt đầu mong đợi đứa bé được sinh ra

Chương 197: Lã thị xuất hiện

Qua Tiết Đoan Ngọ , trời dần nóng lên, ở huyện Nghi Dương bên kia, một hiệu thuốc không lớn không nhỏ khai trương, hiệu thuốc mới này tên là Hồng Phong vừa mới khai trương, đã hấp dẫn sự chú ý của Niên Thế Hữu.

Bởi vì Trương lão bản ở huyện Giang Ninh bên kia đang hợp tác với hiệu thuốc của Niên thế Hữu , đột nhiên bắt đầu dao động , mơ hồ không muốn hợp tác với hắn ta nữa, mà có ý muốn hợp tác với hiệu thuốc Hồng Phong.

Vì thế, Niên Thế Hữu có chút cuống quýt, bởi vì vị Trương lão bản này làm ăn xưa nay sáng khoái, từ năm trước đến năm nay, nhưng hắn ta kiếm không ít bạc từ Trương lão bản này , Trương lão bản đột nhiên nói muốn kết thúc quan hệ hợp tác, chuyển sang hợp tác với hiệu thuốc khác, làm sao Niên Thế Hữu cam tâm?

Không cam lòng, Niên Thế Hữu quyết định tự mình đi đến hiệu thuốc Hồng Phong bên kia xem một thử, muốn biết vì nguyên nhân mà có thể hấp dẫn Trương lão bản, làm hại hắn ta mất một khách hàng lớn

Khi hắn ta đang chìm trong cơn tức giận , căn bản không dự liệu được, mình đã từ từ đi vào cạm bẫy mà Triệu Hoàng Lâm bày ra.

Bên này, Niên Thế Hữu cải trang đơn giản, tự mình đến hiệu thuốc Hồng Phong tra xét, thấy chương quỹ cùng Hỏa Kế là người ngoài huyện đến, càng thêm yên tâm lớn mật nói với họ vài lời.

Từ số lượng dược liệu, đến giá cả đưa ra, Niên Thế Hữu xảo trá lấy thân phận người mua, đem các loại tin tức có lợi tìm hiểu một lần.

Chờ hắn ta hài lòng rời khỏi hiệu thuốc Hồng Phong, chương quỹ và bọn tiểu nhị mới nở nụ cười châm chọc

Sau khi về phủ, Niên Thế Hữu nghĩ tới nghĩ lui , không ngồi yên, vội vàng bảo bọn hạ nhân chuẩn bị hành lý, hắn ta muốn lên đường đến huyện Giang Ninh tìm Trương lão bản nói chuyện một chút, có lẽ dựa vào giao tình giữa hai người, còn có thể có vấn đề.

Lã thị thấy bọn hạ nhân đang chuẩn bị hành lý, liền hỏi: “Lão gia muốn đi đâu?”

“Đi huyện Giang Ninh một chuyến, bàn chuyện làm ăn.” Niên Thế Hữu lời ít mà ý nhiều, trả lời xong , cũng không nhìn đến Lã thị, chỉ ngồi ở trên ghế lẳng lẳng suy tư xem khi gặp Trương lão bản nên nói thế nào để bày tỏ ý của mình.

Mắt Lã thị hơi loé sáng, thấy thế liền đến trước mặt Niên Thế Hữu: “Lão gia, thiếp thân cũng muốn đi ra ngoài đi dạo, lão gia không bằng mang thiếp thân theo cùng được không?”

“Ta không phải đi du sơn ngoạn thủy, bà chỉ là một phụ nhân đi theo làm

gì” Niên Thế Hữu có chút nóng vội, cho nên cũng không kiên nhẫn nói chuyện với Lã thị.

Tim Lã thị đập mạnh, nhưng vẫn tiếp tục cầu xin: “Lão gia dạo này bận rộn, người gây hai vòng, chuyện này lại đi huyện Giang Ninh xa như vậy, bên cạnh nói thế nào cũng phải có một người hiểu ý mà chăm sóc đúng không?”

“Có nha hoàn, bà không phải đủ rồi sao.” Niên Thế Hữu bởi vì nguyên nhân là Triệu Tín Lương, có chút cô kỵ, thấy Lã thị liên tục kiên trì, không khỏi châm chọc nói, “Ta chỉ đi xa nhà, sao bà năng nặc muốn đi theo vậy? Bình thường đâu thấy bà quan tâm đến ta như vậy. Hừ, chẳng lẽ là bởi vì chuyện này đến huyện Giang Ninh, ở gần chỗ nam nhân của bà phải không?”

“Sao lão gia lại nói thiếp thân như vậy?” Lã thị cất cao giọng nói, “Thiếp thân bỏ tất cả theo lão gia đến đây, chưa từng oán trách nửa câu.”

“Bà có lý do để oán trách sao? Ta cho bà ăn ngon mặc đẹp, chẳng lẽ bà không biết đủ?” Niên Thế Hữu thô bạo cắt đứt lời Lã thị, “Tốt nhất bà an phận ở đây cho ta”

“Thiếp thân rốt cuộc làm gì sai? Sao lại lời chuyện trước kia ra nói? Hơn nữa, huyện Giang Ninh cách xa Triệu gia thôn, không thể so với nơi này gần Triệu gia thôn a” Lã thị bởi vì Niên Thế Hữu giấu chuyện Triệu Tín Lương không cho mình biết mà oán hận, cho nên giọng nói cũng trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng, “Chẳng lẽ lão gia làm chuyện gì có lỗi với thiếp thân, trong lòng chột dạ?”

“Bà nói cái gì đây” Niên Thế Hữu giống như bị nói trúng tim đen, vì thế trực tiếp gắt gỏng trả lời cho có lệ, “Được rồi, đừng có ồn ào ở trước mặt ta, ta nhìn cũng phiền lòng”

“Lão gia, thiếp thân cũng không phải là muốn dùng điều kiện trao đổi. Chẳng qua, nếu như lão gia đáp ứng mang thiếp thân đến huyện Giang Ninh, thiếp thân có biện pháp giúp lão gia bắt con nha đầu mà lão gia xem trọng.” Lã thị thấy Niên Thế Hữu đã chịu nhượng bộ, lập tức chuyển thái độ, đổi thành lấy điều kiện hấp dẫn.

Niên Thế Hữu giật mình, một lát sau hỏi ngược lại Lã thị: “Bà nói là tiểu nha đầu châm trà ở Hứa gia sao?”

Hắn có chút tò mò, cái tiểu nha đầu kia không tệ, chẳng qua là tính tình rất bướng bỉnh, hẳn hướng Hứa gia muốn người, nhưng Hứa gia rất xem trọng nàng ta, tự mình hỏi ý kiến nàng ta, nàng ta nói có chết cũng không nguyện, Hứa gia không cách nào, chỉ đành phải uyển chuyển cự tuyệt hẳn ta, đây đã trở thành tiếc nuối lớn nhất của hắn.

“Tính tình nàng ta quật cường, bà có biện pháp gì để cho nàng ta ngoan ngoãn đi theo ta?” Niên Thế Hữu vừa nhắc tới tên tiểu nha đầu kia, trong lòng liền ngứa ngáy không ngừng được.

Lã thị ngồi cạnh Niên Thế Hữu: “Cũng không phải là thiếp thân nghĩ

thừa nước đục thả câu, thật sự phải xem lão gia có đủ sáng khoái, có muốn đưa thiếp thân đi huyện Giang Ninh không đã. Thiếp thân đi theo lão gia cũng mấy năm, thiếp thân đã nghĩ thông rồi, cảm thấy không thể xa lão gia được, nếu không thiếp thân thật không biết mình nên cư xử thế nào. Chuyến này đi huyện Giang Ninh, tuy nói không phải là du sơn ngoạn thủy, nhưng cũng là thời cơ tốt để thiếp thân và lão gia ở cùng nhau, trong nhà nhân khẩu quá nhiều, làm trở ngại thiếp thân và lão gia tâm sự với nhau, lão gia có nguyện ý cho thiếp thân cơ hội sửa đổi không, thiếp thân có thể hảo hảo mà phục vụ lão gia?”

Tướng mạo Lã thị vốn phong lưu, hơn nữa bây giờ còn bày ra bộ dạng quyền rũ, ngược lại thật làm cho Niên Thế Hữu động mấy phần tình.

Hắn ta nghĩ sơ sơ, cảm thấy Lã thị nói xong cũng không vô lý, ai nguyện ý cùng người bên gối gần mặt nhưng cách lòng? Hơn nữa, huyện Giang Ninh cách trấn Thanh Hà Trấn không xa, nhưng người ở đó biết Triệu Tín Lương cũng không nhiều, Lã thị lại là phụ nhân luôn sống trong nhà không hiểu biết, có thể thám thính được cái gì đây?

Chủ yếu là điều kiện Lã thị nói ra kia, khiến hắn ta không khỏi dao động. Máy di nương trong nhà cũng có chút ngán, có thể thêm người mới vào, tất nhiên không thể tốt hơn.

“Vây cũng tốt, bà đi chuẩn bị hành lý đi, một lát đi theo ta đến chỗ này, nhớ, phải mặc chiếc váy màu đỏ mỏng, ta thích xem.” Tay Niên Thế Hữu như bôi mỡ, rồi xoa mặt Lã thị, Lã thị nhắm chặt hai mắt ả nhân, sau đó đẩy nhẹ Niên Thế Hữu:

“Lão gia đừng có gấp a, thiếp thân một hồi sẽ tới.”

Nói xong, liền xoay người lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Chiếc váy lụa mỏng màu đỏ là Niên Thế Hữu đưa cho bà lúc trước, chất vải cực tốt, nhưng là quá lộ liễu, mặc lên người có thể dễ dàng nhìn thấy nội y bên trong.

Niên Thế Hữu muốn mình mặc xiêm y như thế bày ra ở trước mặt mọi người, hắn xem mình là cái gì? Nàng dâu gì cũng là chánh thất phu nhân trong cái phủ này

Nhưng vì có thể đi huyện Giang Ninh mượn cơ hội lại đến trấn Thanh Hà nhìn bọn nhỏ, Lã thị sẽ trả bất cứ giá nào

Ở trong phòng Niên Thế Hữu, sau khi thân mật với Niên Thế Hữu, Lã thị rốt cuộc đã được như ý nguyện, chuẩn bị đến huyện Giang Ninh.

Lã thị đã sớm thám thính, huyện Giang Ninh cách trấn Thanh Hà Trấn hai ngày một đêm đi đường, nếu ngồi xe ngựa, trong vòng một ngày là có thể tới, chẳng qua sẽ khổ cực một chút.

Niên Thế Hữu lần này đến huyện Giang Ninh cũng sẽ không trở về nhà nhanh, bà chỉ cần chọn lúc hắn ta bận rộn, len lén mượn cơ hội chạy ra ngoài, thần không biết quỷ không hay trở lại là tốt.

Vừa đến huyện Giang Ninh , Niên Thế Hữu không kịp chờ đợi đi gặp Trương lão bản.

Hắn lời ít mà ý nhiều mà đem mục đích chuyến đi lần này đến đây nói một lần, Trương chương quỹ nghe xong, liền rơi vào suy tư, Niên Thế Hữu thấy Trương chương quỹ chưa trả lời mình, không khỏi có chút gấp gáp, lại nói:

“Nếu Trương lão bản còn ngại giá tiền quá đắt, bên ta có thể giảm một chút, hoặc là tặng thêm lượng dược liệu, chỉ cần Trương lão bản tiếp tục hợp tác với hiệu thuốc nhà ta, không hợp tác với hiệu thuốc Hồng Phong nữa là được.”

Trương chương quỹ thấy đã thành công một nửa, bởi vì Niên thế Hữu đã chủ động tìm tới, mặc dù hắn ta tìm đến cửa. Nhưng ông không thể đáp ứng quá sớm, nhất định phải cố ý biểu hiện có chút khó khăn, như vậy mới có thể làm cho Niên Thế Hữu càng thêm nóng vội.

“Niên lão bản.” Trương chương quỹ ngược mắt, “Mắt ta không có thiên cận, làm người không thể không có nguyên tắc. Ta làm ăn cho đến bây giờ luôn trọng chữ tín, ban đầu tìm ông hợp tác làm ăn, vốn không nên giữa chừng thay đổi người, nhưng cũng có nguyên nhân”

“Trương lão bản có thể nói với ta không” Niên Thế Hữu có chút sợ, không chút nào dự liệu được, hắn ta lúc này như con mồi rơi vào bẫy rập, chỉ chờ thợ săn tùy ý xử trí.

“Vốn là ta đối với hiệu thuốc nhà ông có ấn tượng vô cùng tốt, cũng không nghĩ, sau một đoạn làm ăn này, ông lại đùa bỡn ta xuất ra hàng dỏm, còn rao bán giá trên trời , thực là làm ta thất vọng. Bên Nghi Dương vừa lúc có hiệu thuốc mới mở, ta đi dò xét , thấy chất lượng dược liệu rất tốt, số lượng phong phú, giá tiền vẫn còn tiện nghi hơn của ông, ta không thể không chọn Hồng Phong , cho nên ới ừng hợp tác với bên ông .” Trương chương quỹ cố thở dài một hơi.

Niên Thế Hữu chợt dạ, những thứ này cử động đều là hắn vụng trộm sai người đi làm , tăng giá, đổi hàng dỏm vào, đem số lượng ban đầu giảm đi một phần ba. Làm như vậy là vừa có lời, hơn nữa Trương chương quỹ cũng không dị nghị gì, hắn còn cho là Trương chương quỹ dễ gạt, dễ khi dễ, cho nên càng không chút kiêng kỵ.

Không nghĩ tới, kết quả là mất đi vị khách hàng lớn này.

“Trương lão bản,ông nói những chuyện kia ta hoàn toàn không biết chuyện a, nhất định là chương quỹ hoặc là Hỏa Kế ngu dốt nào đó, mới làm ra cái chuyện hiểm độc này, cờ ta về tra rõ, sẽ tự mình dẫn người đó đến bồi tội với ông, ông thấy như thế nào?” Niên Thế Hữu mở to cặp mắt “Kính xin Trương lão bản cho ta thêm một cơ hội đi, đừng hợp tác với Hồng Phong, mà hợp tác với nhà ta được chứ? Ta bảo đảm, giá tiền nhà ta đưa ra so với Hồng Phong còn tiện nghi hơn, chất lượng và số lượng dược liệu so với

Hồng Phong còn tốt hơn nữa.”

“Ta không biết nên tin tưởng ông nữa không. Như vậy đi, ông đừng vội vã trở về Nghi Dương trước, mà ở lại huyện Giang Ninh mấy ngày, để ta suy nghĩ thật kỹ, rồi cho ông trả lời chắc chắn.” Trương chương quỹ lật mềm buộc chặt.

Niên Thế Hữu nghe câu trả lời này cũng đã rất hài lòng, cho nên cũng không tiếp tục thúc giục Trương chương quỹ, đứng dậy ánh mắt tràn ngập chờ mong từ biệt Trương chương quỹ .

Chờ Niên Thế Hữu đã đi xa, Trương chương quỹ mới thu lại nụ cười, dặn dò Hỏa Kế mấy câu, xoay người vào phòng trong cửa hàng.

Triệu Hoàng Lâm đang ngồi bên trong uống trà, Trương chương quỹ vừa vào phòng, đóng lại cửa xong liền ca ngợi hân “Thiếu gia liệu sự như thần, ông ta không đợi kịp đã chạy đến huyện Giang Ninh tìm tôi rồi.”

Triệu Hoàng Lâm đặt chén trà xuống, khước môi thoáng qua một tia cười lạnh: “Hồng Phong vừa khai trương, mặc dù không có hiệu thuốc kia, cũng đủ làm cho ông ta hoảng sợ. Từ năm trước đến năm nay, chúng ta thiệt không ít bạc trên người ông ta, ông ta bây giờ kiếm đủ ngọt, sao chịu buông tay.”

Trương chương quỹ cũng gật đầu đồng ý nói: “Đúng vậy, bạc của chúng ta ném lên người ông ta rất nhiều, chuyện này cũng tốt, theo tính tình của ông ta ,tuyệt đối sẽ không buông tay .” Dừng một chút, Trương chương quỹ lại hỏi tiếp, “Vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đồng ý với ông ta, chạy dùng ông Phong áp đảo lại?”

“Ngày một , ông ta đến đây, ông hãy viện lý do nói còn cần suy nghĩ lại, qua ba, bốn lần, ông hãy đáp ứng chuyện hợp tác lần nữa.” Triệu Hoàng Lâm phân phó nói, hai mắt híp lại, “Tác dụng của Hồng Phong cũng không nhỏ như vậy? Đừng nóng vội, chờ ông ta cảm thấy chuyện đã ổn , ông lại đi nói với ông ta, muốn ông ta hạ giá tiền xuống nữa, hơn nữa cũng bảo Hồng Phong bên kia hạ giá xuống, buộc ông ta đi vào khuôn khổ, nếu ông ta không muốn, chúng ta lập tức tạm ngừng hợp tác với ông ta.”

“Nhưng ông phải chú ý.” Triệu Hoàng Lâm chỉ điểm , “Lúc ép giá không thể hạ quá thấp, nếu không hân thật sẽ chịu không nổi , ở giới hạn thấp nhất trở lên là tốt rồi, điểm này, ta tin tưởng ông có thể làm tốt.”

“Tôi sẽ làm theo lời thiếu gia căn dặn .” Trương chương quỹ nghiêm túc nói.

“Bây giờ đã đến lúc chúng ta kiếm lại bạc từ Niên Thế Hữu.” Triệu Hoàng Lâm âm thầm nói, “Chờ thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch đã bàn trước đó, ta muốn ông ta trở tay không kịp, tốt nhất để ông ta vĩnh viễn không có cơ hội xoay mình.”

Bên này, Niên Thế Hữu cao ửng chạy về khách điếm, Lã thị đang định ra ngoài, lại đụng phải Niên Thế Hữu.

“Gấp như vậy là muốn đi đâu?” Tâm tình Niên Thế Hữu rất tốt, cho nên cũng không có tức giận với Lã thị, chỉ hiểu kỳ hỏi.

Tim Lã thị đập nhanh, vốn là thấy sắc trời dần tối, Niên Thế Hữu vẫn chưa trở lại, cho là đến ngày mai hoặc đêm mai hẳn ta mới quay lại, hẳn bàn chuyện làm ăn như vậy không phải mới ngày đầu, Lã thị vốn muốn suốt đêm chạy đến trấn Thanh Hà, sau đêm khuya chạy về, thần không biết quỷ không hay, nhưng không nghĩ tới, lần này lại bị bắt quả tang.

“Thấy lão gia đi ra ngoài lâu như vậy còn chưa có về, thiếp thân không gấp gấp sao được? Cho nên muốn ra ngoài xem lão gia về chưa, trùng hợp đụng phải lão gia.” Lã thị nở nụ cười sáng lạn, đón Niên Thế Hữu.

Niên Thế Hữu cười ha ha, ôm Lã thị trở về sương phòng trong khách điếm, sau khi vào phòng tâm tình còn tốt hơn thế nữa, còn chưa ăn cơm rửa mặt, cũng không để cho Lã thị nói gì.

Lã thị vội vàng đẩy nhẹ Niên Thế Hữu, vội vàng hấp tấp nói: “Trời còn chưa tối, cơm cũng chưa ăn, lão gia làm loạn cái gì nha, bị nha hoàn, bà tử canh cửa biết nhiều không tốt.”

“Không sao, hôm nay tâm tình ta tốt, chờ chúng ta xong chuyện lại dùng cơm cũng giống nhau thôi” Nói xong, mạnh mẽ ôm lấy Lã thị đến trên giường, hai tay Lã thị nắm chặt đệm giường, âm thầm chảy xuống hai hàng lệ.

Sáng sớm hôm sau, Lã thị tỉnh dậy trước, tây nều tiếp tục như vậy cũng không được, phải nghĩ cách tách khỏi Niên Thế Hữu

Suy đi nghĩ lại, Lã thị cắn răng một cái, nhanh chóng mặc quần áo, một lát sau gọi gã sai vặt tâm phúc theo mình đến đây

Lặng lẽ dặn dò hẳn mấy câu, sau đó lấy một thỏi bạc cho hẳn, gã sai vặt nhận bạc xong cúi đầu, nói việc này cứ giao cho hẳn

Chờ Niên Thế Hữu tỉnh dậy, Lã thị lại trở lại bên cạnh hẳn ta, phục vụ hẳn ta rửa mặt dùng điếm tâm, lại lơ đãng hỏi hẳn một câu: “Lão gia tới đây bàn chuyện làm ăn, đã đàm phán đến đâu rồi?”

“Thế nào, bà muốn về?”

Lã thị lắc đầu một cái cười nói: “Thiếp thân chẳng qua là lo lắng cho thân thể của lão gia thôi, muốn vì lão gia phân ưu, nhưng thiếp thân cái gì cũng không hiểu, thật sự là có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hỏi lão gia chuyện thế nào rồi, để an ủi a.”

Niên Thế Hữu nghe vậy, bỏ qua nha hoàn, bà tử, lại gần Lã thị giễu giễu nói: “Nếu bà nói lời này ở trên giường, coi như là an ủi lớn nhất cho ta.”

Nói xong, còn vỗ vỗ vai Lã thị.

Cả người Lã thị nháy mắt cứng ngắt, trong lòng rất không rõ tư vị.

Sau khi Niên Thế Hữu ra ngoài, Lã thị tức giận mà đem toàn bộ đồ đạc trong sương phòng ném vỡ hết, ngoài miệng liền thoảng không ngừng

Nhìn thấy nha hoàn, bà tử canh cửa làm như không có chuyện gì xảy ra,

cuối cùng còn lặng lẽ bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc.

Bên này, Niên thế Hữu ra khỏi hiệu thuốc của Trương chương quỹ, lần nữa bị cự tuyệt, trong lòng bắt đầu nổi lên một tia khó chịu, nhưng không có chỗ phát tiết

Lúc này, gã sai vặt kia đột nhiên xuất hiện, cười hắc hắc đề nghị: “Lão gia, tiểu nhân nghe nói huyện Giang Ninh có Hoa Nhai phường, các cô nương ở đó phong lưu, hương diễm vô cùng, nhưng phàm là đi qua một lần, cũng lưu luyến quên về, không bằng tôi nay chúng ta đến đó tìm hiểu xem? Đảm bảo lão gia ở trong đó ba ngày ba đêm cũng không bỏ ra ngoài một bước đâu, đến lúc đó phiền lòng trong người đều biến mất, hưởng thụ giống thần tiên”

Niên Thế Hữu nghe xong, có chút động tâm, nhưng vừa nghĩ tới Lã thị có theo mình đến đây, có bao nhiêu phiền muộn chửi: “Người không thấy phu nhân cũng ở đây à? Ta lại không sợ nàng, chẳng qua là không muốn ở đó cả đêm không về, lại nghe nàng cầu nhàu bên tai.” Nhưng nghĩ đến công phu trên giường của Lã thị còn kém đám kỹ nữ kia, Niên thế Hữu không kiềm chế được.

“Phu nhân rộng lượng như thế, lúc này nói vậy cũng sẽ hiểu cho lão gia, huống chi, lão gia hiếm khi ra ngoài, chẳng lẽ mất hứng mà về?” Gã sai vặt ở một bên dùng sức giựt giây, khiến Niên Thế Hữu ngứa ngáy không chịu nổi, cuối cùng thân thể rút cuộc chiến thắng lý trí:

“Đi, phải đi”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chờ gã sai vặt đem tin tức truyền đến cho Lã thị, vì đảm bảo an toàn, Lã thị miễn cưỡng lưu lại huyện Giang Ninh một đêm. Ngộ nhờ Niên Thế Hữu cảm thấy đám kỹ nữ kia hầu hạ không tốt, lập tức lại trở về, đến lúc đó mình không có ở đây, chẳng phải sẽ bị hấn ta hoài nghi?

Cả đêm bình an không việc gì xảy qua, sáng sớm hôm sau, gã sai vặt trở lại bẩm báo nói, nhìn bộ dạng của Niên Thế Hữu, còn phải lại ở nơi đó nghỉ ngơi mấy ngày, không sao.

Lã thị lúc này mới hạ quyết tâm đến trấn Thanh Hà.

Thu xếp ổn thoả, xe ngựa bắt đầu chạy đến trấn Thanh Hà.

Cùng lúc đó, hài tử trong Nhâm thị vừa tròn hai tháng, trong phủ luôn yên lặng hài hòa, Triệu Tín Lương mỗi ngày đến Thiên Hi Lâu sau đó nhanh chóng về nhà trông Nhâm thị, những ngày này ấm áp mà hạnh phúc.

Chuyến này Lã thị trở lại, trốn ở một góc len lén nhìn gia đình này hạnh phúc, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Hơn nữa, cuối cùng Lã thị đã nhìn thấy diện mục của Nhâm thị, vị trí đó vốn nên thuộc về mình, hôm nay bị nữ nhân này quang minh chiếm đoạt,

nàng ấy dựa vào bên người Triệu Tín Lương, khuôn mặt then thừng.

Mặc dù biết đây là lỗi mình gây ra, nhưng đối với Nhâm thị, Lã thị vẫn mang cừu hận trong lòng với nàng ấy.

Đây là ngày đầu tiên Lã thị đến trấn Thanh Hà, vốn định tới nay chạy về huyện Giang Ninh, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, Lã thị lại lập tức thay đổi chủ ý.

Nóng nảy, hồi tiếc trong lòng, đã chiến thắng lý trí, sáng sớm hôm sau, khi Triệu Tín Lương đến Thiên Hi Lô thì Lã thị chặn đường, bỏ nón che xuống.

Triệu Tín Lương thấy đó là Lã thị, trong nháy mắt còn cho là mình nhận lầm người.

Phụ nhân trước mặt này, ăn mặc đắt tiền, trang điểm thật dày, không còn là phụ nhân có khuôn mặt thanh thoát của mấy năm trước nữa. Mấy năm không gặp, lúc này hai người gặp nhau, đầy phức tạp.

Nhiều hơn, là hận.

Triệu Tín Lương cho là trải qua một đoạn thời gian dài như thế, đã sớm bình tĩnh, trước đây, hẳn thậm chí còn tưởng tượng, nếu như có một ngày, Lã thị đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, mình có thể thật bình tĩnh nói cho nàng ta biết, bây giờ hẳn sống tốt thế nào.

Nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra, hẳn thấy thật khó thực hiện được.

Hắn vẫn hận nữ nhân này, hận không thể tát vài cái bạt tai hoặc lấy chỉ mặt nàng ta mà mắng, cái loại thù hận đó vốn đè xuống thật sâu trong lòng, khiến cho bình tĩnh mà Triệu Tín Lương duy trì thật nhiều năm sụp xuống.

“Tín Lương, là ta nha.” Lã thị rơi nước mắt, thật động lòng người.

Triệu Tín Lương nghiêng đầu cười lạnh mấy tiếng, sau đó đi về phía khác, nơi này là Thiên Hi Lô, hẳn không hy vọng bởi vì Lã thị đến, làm đờ cửa.

Lã thị theo sát phía sau, lúc hai người đi qua hiệu thuốc Triệu thị, trùng hợp bị Triệu Hoàng Lâm bắt gặp.

Triệu Tín Lương quá xúc động cùng phẫn nộ, cho nên không có chú ý tới điểm này, mà Lã thị, chính là có ý, lựa chọn chỗ không phát hiện được, mặc dù nàng ta hi vọng tất cả mọi người có thể biết đến sự tồn tại của mình.

Hai người chọn một chỗ hẻo lánh, Triệu Tín Lương ngừng bước, hai tay khoanh trước ngực, bởi vì lúc này, hai tay của hắn bởi vì phẫn hận mà khẽ run, điểm này hẳn không hy vọng Lã thị nhìn ra.

Bởi vì lúc này đối với Lã thị mà nói, hẳn và nàng ta đã không còn liên quan gì đến nhau.

“Cô tới đây làm cái gì?” Triệu Tín Lương mạnh mẽ áp chế cảm xúc đang phun trào lên, tận lực duy trì bình tĩnh hỏi.

“Tín Lương, ta biết rõ, chàng hận ta, bọn nhỏ cũng không thích ta. Trước kia ta thật quá ích kỷ, cái gì cũng không suy tính đến, liền bỏ đi.

.” Lã thị bắt đầu khóc lóc nói cho Triệu Tín Lương nghe mình hối tiếc trong lòng

Nhưng Triệu Tín Lương lại không muốn nghe nàng ta nói, chỉ găt gỏng cắt đứt lời nàng ta : “Cô không phải đã bỏ đi, nương cô đã đến lấy từ thư rồi sao? Giữa chúng ta, bây giờ còn quan hệ gì với nhau nữa đâu.”

“Tín Lương, ta van cầu chàng” Trong nháy mắt Lã thị chảy xuống, “Ta không cầu mình có thể lấy lại được tín nhiệm của mọi người, được trở lại bên cạnh mọi người. Chỉ cầu mọi người hãy bớt hận ta, như vậy trong lòng ta cũng tốt hơn một chút.”

“Bọn ta không hận cô.” Triệu Tín Lương lạnh lùng nói, Lã thị nghe vậy, trong mắt nhất thời chờ mong:

“Thật sao?”

Triệu Tín Lương nhìn thẳng vào mắt Lã thị, âm lãnh trong mắt của hắn khiến Lã thị cảm thấy sợ hãi : “Chúng ta nhiều người như vậy cần gì phải quan tâm đến cô, như thế sao hận cô được? Lã Phượng Hoa ta cho cô biết, cô đánh giá mình quá cao rồi, đời này kiếp này ta không tha thứ cho hành vi đó của cô, nhưng ta cũng sẽ không hận cô, bởi vì cô không có tư cách để ta hận.”

Bởi vì cô không có tư cách để ta hận, bởi vì cô không có tư cách để ta hận.....

Những lời này liên tục vang lên trong đầu Lã thị, giống như bùa chú đoạt mạng, vang lên trong đầu Lã thị thật lâu, thật lâu không tiêu tan.

“Thật xin lỗi.” Lã thị thất thanh khóc, “Ta biết rõ là ta đã sai, ta bây giờ cũng ghét chính mình. Ta sẽ đi thật xa để mọi người không nhìn thấy ta, chỉ mong cuộc sống của mọi người tốt hơn ta là được, ta đã hài lòng.”

“Cô nghĩ rằng bọn ta có thể sống sót sao?” Triệu Tín Lương châm chọc nói, “Mấy năm qua cô sống trong vinh hoa phú quý, có thể đã sớm quên cuộc sống mình từng sống rồi? Khi Tương Nghi hôn mê bất tỉnh luôn gọi ‘nương’ thì có lẽ cô đang ở trong tiệm trang sức nhìn hàng? Khi Hoàng Lâm trở nên lãnh đạm thì cô lại đang nơi nào? Sợ rằng còn nằm trong phòng ngủ xa hoa mà ngủ, trong khi bọn ta đã cố gắng khổ cực tạo ra quang cảnh này, tại sao cô cố tình xuất hiện vào lúc này, nếu như cô không phải xuất ở đây, cuộc sống của bọn ta sẽ càng thêm mỹ mãn”

“Ta biết rõ, ta biết rõ.” Lã thị ngừng khóc, lảm bảm nói, “Ta biết rõ các người không cần ta rồi, bởi vì trong nhà đã có một nữ chủ nhân xinh đẹp thay thế vị trí của ta.”

Nói tới Nhâm thị, Triệu Tín Lương cả người run lên, nhìn thẳng vào Lã thị: “Từ hôm nay trở đi, cô tốt nhất cứ xa ra, ta không muốn thấy cô nữa. Còn Bích Oánh , nếu là cô dám động vào nàng ấy một chút thôi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.”

Lã thị ngẩng đầu, mắt sưng đỏ, tâm mắt cũng mơ hồ, tim nàng đau quá, mặc dù đã dự đoán lúc gặp nhau, Triệu Tín Lương chắc chắn phần hận mắng không dứt, cũng không nghĩ tới, hắn không còn một tia tình cảm nào với mình nữa.

Bây giờ, trong lòng hắn chỉ có bọn nhỏ cùng tân nương tử kia?

Hai tay Lã thị ấn trong tay áo nắm chặt thành quyền, nàng có thể nhìn thống khổ khi không trở lại được nhà này, nhưng nàng thật không cách nào nhìn được Nhâm thị vẫn hạnh phúc trong gia đình này.

“Cô cút đi.” Triệu Tín Lương bỏ lại câu này, trực tiếp lướt qua Lã thị hướng đường cái nhộn nhịp.

Hôm nay bị nàng ta náo loạn như vậy, hắn cũng không có gì ý định đến Thiên Hi Lâu nữa, Nhâm thị bây giờ lại có thai, khiến lòng hắn bất an, trở về bồi Nhâm thị quan trọng hơn.

Chờ Triệu Tín Lương đi rồi, Lã thị vẫn như cũ kinh ngạc đứng tại chỗ yên lặng khóc.

Mặt trời rực rỡ chiếu lên gương mặt Lã thị, có vẻ thê lương thâm đậm.

Triệu Hoàng Lâm chợt từ ngõ hẻm khác đi ra, chậm rãi bước đến chỗ Lã thị: “Lần trước người đứng trong hiệu thuốc đó quả nhiên là bà.”

Tim Lã thị đập mạnh, cả người run rẩy, lập tức xoay người lại, thấy Triệu Hoàng Lâm đã đi tới trước mặt mình.

Chương 198: Bà có muốn lấy công chuộc tội không?

“Hoàng, Hoàng Lâm?” Lã thị vội lấy khăn tay lau nước mắt, vẻ mặt vui mừng “Ta, ta là nương của con, con đã lớn như vậy rồi.”

“Nhờ hồng phúc của bà, tôi không có mất trí nhớ, ngược lại còn nhớ rất rõ kìa, bà không thất vọng chứ?” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm không có độ ấm, hẳn biết sớm muộn gì mình cũng sẽ gặp lại Lã thị, đây cũng những bước trong kế hoạch, chẳng qua không nghĩ tới, lại nhanh như vậy.

“Con trai?” Lã thị không thể tin được đây là con trai của mình. Đứa trẻ từng kính trọng mình, một đứa con hiểu chuyện, thông minh, hôm nay sao lại trở nên lãnh khốc vô tình?

“Đừng tôi như vậy, tôi không có một mẫu thân giống như bà.” Triệu Hoàng Lâm cảm thấy ghê tởm, quay mặt sang chỗ khác không nhìn Lã thị.

Lã thị che miệng khóc nức nở, tầm mắt lần nữa trở nên mơ hồ, Lã thị nhiều lần muốn đưa tay sờ lên gương mặt của con trai, nhưng không có dũng khí đưa tay lên.

“Bà trở về làm cái gì? Cho rằng nhà tôi sống vất vả quá, cho nên đặc biệt đeo vàng đội bạc trở lại để chứng minh cho nhà tôi biết lựa chọn của bà là đúng phải không?” Triệu Hoàng Lâm không khách khí, trong tổng tượng của hắn, nếu như mình gặp lại người đàn bà này, sẽ nói chuyện như thế.

Hai tay Lã thị ướt đầm mồ hôi, nước mắt cùng mồ hôi hoà lẫn nhau, khiến cho nàng ta nhìn thê thảm đến tức cười: “Hoàng Lâm.Nương biết sai rồi, nương rất hối hận, không mong trở lại gia đình này, chỉ mong mọi người sống tốt hơn nương là được, về sau có thể dần dần tha thứ cho sai lầm của nương.”

“Nói nghe có vẻ hay nhỉ.” Triệu Hoàng Lâm cười lạnh, “Điều nên hỏi, mới vừa rồi phụ thân đã hỏi bà, tôi cũng không muốn hỏi lại nữa, bây giờ, tôi chỉ muốn hỏi bà một câu.”

“A, được, được, con hỏi đi.” Lã thị đang trong cơn tuyệt vọng, một lần nữa thấp lên niềm hy vọng, chờ nghe Triệu Hoàng Lâm hỏi.

“Bà có muốn lấy công chuộc tội không?” Đột nhiên Triệu Hoàng Lâm hỏi như thế, “Có điều, không phải là bà nghe lời tôi làm theo là nhà tôi sẽ tiếp nhận bà lần nữa, có làm hay không là do bà.”

“Nương đồng ý với con bất cứ chuyện gì, nương đều cố hết sức làm theo” Lã thị không đợi Triệu Hoàng Lâm nói xong, nghiêm túc cam kết.

Triệu Hoàng Lâm cau mày: “Bà xác định?”

Lã thị nặng nề gật đầu.

“Thứ nhất, đem khế ước bán thân của Uyên dao, tôi hạn cho bà trong vòng nửa tháng phải đem đến đây, không cần biết dùng biện pháp gì, không cần nói cho tôi là bà không biết Tề Uyên Dao.” Triệu Hoàng Lâm không

nóng không lạnh nói.

Lã thị kinh ngạc vạn phần nhìn Triệu Hoàng Lâm, không thể tưởng tượng nổi hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ con bây giờ đang trốn ở nhà con?”

“Các người không ngờ không thể tìm được đúng không?” Triệu Hoàng Lâm siết chặt quả đấm, cắn răng nói.

“Không phải, không phải, nương không có ý này, chỉ là nương rất kinh ngạc, con bé lại có thể gặp mọi người, vậy. Những chuyện kia mọi người cũng biết rồi hả?” Lã thị cẩn thận hỏi.

“Tôi không cần thiết trả lời bà cái này, bà chỉ cần nhớ, từ hôm nay trở đi, trong vòng nửa tháng đem khế ước bán thân của Uyển Dao đến cho tôi.” Triệu Hoàng Lâm nói xong, tiếp tục nói chuyện thứ hai, “Còn nữa, về chuyện buôn bán của Niên Thế Hữu, còn chưa tới thời điểm, chờ thời cơ đến tôi sẽ thông báo cho bà, vẫn là câu nói kia, có làm hay không là do bà.”

Hắn bây giờ còn không dám tin tưởng nữ nhân này có lòng hồi cải thật sự không, nhưng nếu không giả, như vậy để cho bà ta giúp mình làm việc đi. Nhưng nếu như bà ta còn dao động, như vậy việc n1oi cho bà ta biết một phần kế hoạch của mình, đã quá nguy hiểm rồi.

Trước phải xem bà ta có thể sự đem khế ước bán thân đến cho mình không đã, xem biểu hiện bà ta có trung thành không.

Sau khi đã quyết định hết, Triệu Hoàng Lâm không khỏi cười lạnh, thực là khó có thể tin, cuộc trò chuyện kiểu này, lại là cuộc trò chuyện giữa mình và mẫu thân ruột.

“Nương đáp ứng con” Lã thị nặng nề đồng ý, “Đứa bé đó lần trước là do nương thả đi, nương cũng đã từng lên đi tìm con bé, cho nên chính tay nương sẽ đem khế ước bán thân cho con bé, cho con bé tự do, để cho con bé có thể an tâm mà sống.”

“Đừng có ở trước mặt tôi giả mù sa mưa, theo lời tôi nói mà đi làm là được, đừng có nhiều lời.” Triệu Hoàng Lâm cũng không thèm nhìn tới Lã thị, “Còn nữa, chuyện hôm nay gặp tôi và phụ thân phải giữ bí mật, nếu bà dám đến Triệu phủ để Trương Nghi và mẫu thân nhìn thấy, tôi nhất định sẽ không tha cho bà.”

“Hoàng Lâm? Con, con gọi nữ nhân đó là gì” Lã thị lúc này quả thật muốn điên, nàng ta thà tin tưởng tai mình bị điếc còn hơn.

“Đối với tôi mà nói, ‘người phụ nữ’ trong nhà kia mới là mẫu thân, còn bà thì không phải —— ‘người phụ nữ’ đó, không có chút quan hệ nào với tôi.” Triệu Hoàng Lâm đón nhận Nhâm thị, từng câu từng chữ đều là vì Nhâm thị

“Không, không” Lã thị không cách nào có thể chịu đựng được điều này, nàng ta đột nhiên trở nên điên loạn xông đến, nói với Triệu Hoàng Lâm, “Hoàng Lâm, con nghe nương nói, nương mới là mẫu thân ruột của con, trong thân thể này chảy cùng một dòng với con, con là đứa trẻ do nương hoài

thai mười tháng sinh ra.

“Chính là bởi vì điều này, cho nên không có lúc nào nhắc nhở tôi, là tôi hận bà cỡ nào.” Triệu Hoằng Lâm điên cuồng nói, “Tôi cảnh cáo bà, đừng có xuất hiện trước mặt người nhà tôi, cũng không được đi tìm Uyên Dao, nếu để tôi biết bà không yên phận, tôi sẽ có biện pháp khiến bà sống không bằng chết.”

“Hoằng Lâm. Con thật sự hận nương đến vậy sao?” Trong mắt Lã thị chột rơi xuống một giọt nước mắt.

“Chuyện khê ước bán thân, đừng quên.” Triệu Hoằng Lâm lười phải cùng nàng ta tốn nước miếng, chỉ ném xuống câu này, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng con trai rời đi, ngẫm lại lời nói vô tình của Triệu Tín Lương trước đó, Lã thị lão đảo mấy bước, suýt nữa ngã ngối trên mặt đất.

Hôm nay nàng ta đã thành cái gì?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các có những phút giây đọc truyện vui vẻ !
OωO)

Ở Niên Gia không được hoan nghênh, trở lại nơi từng là cố thổ, càng không có một người nguyện ý tiếp nhận mình, mỗi người cũng gây sự, hận mình thấu xương, mình ở trên đời này, thật không có đường sống sao?

Ôm tâm tình bi thống, tuyệt vọng trong lòng, Lã thị ngay đêm hôm đó trở lại huyện Giang Ninh, Niên Thế Hữu vẫn đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc chưa về, Lã thị cũng vui vẻ để thanh tĩnh lại, vừa lúc có thời gian để giải toả sự hỗn loạn trong lòng mình.

Không mặt mũi nào đối mặt với người đã từng là người nhà , Lã thị bắt mơ hồ đối với Nhâm thị sinh ra hận ý. Nàng ta có thể tiếp nhận Triệu Tín Lương, dám người Triệu Hoằng Lâm chán ghét mà vứt bỏ mình, nhưng nàng ta không cách nào tiếp nhận được, ngôi nhà đó hôm nay đã có nữ nhân thay thế mình, hưởng thụ tứ vốn nên là của mình.

Bên này, Triệu Tương Nghi đang cùng Nhâm thị tản bộ trong hoa viên, Triệu Tín Lương vội vã trở về phủ.

“Trong tửu lâu không có chuyện gì à? Nhanh như vậy sẽ trở lại rồi.” Nhâm thị giật mình hỏi.

Triệu Tín Lương dịu dàng xoa cái bụng chưa lớn của Nhâm thị: “Hôm nay không có chuyện gì lớn, có chương quỹ ở đó trông , ta nhớ nàng và bọn nhỏ, nên quay lại xem.”

“Con phải trở về viện tử nghiên cứu tiếp dược thảo, con đi trước nha” Triệu Tương Nghi rất là thức thời lui ra ngoài, ngược lại khiến Nhâm thị cùng Triệu Tín Lương cười lớn, nói nàng là tiểu quý.

Chờ Triệu Tương Nghi đi rồi, Triệu Tín Lương chột ôm lấy Nhâm thị.

“Hử? Sao thế?” Nhâm thị có chút hoảng hốt. Ở cùng với Triệu Tín Lương đã lâu, đối với tính tình của Triệu Tín Lương cũng biết nhiều, mỗi lần Triệu

Tín Lương biến thành bộ dạng này, đều có chuyện xảy ra.

“Không sao.” Triệu Tín Lương lắc đầu một cái, “Ta quá kích động, đặc biệt mong đứa nhỏ ra đời, ta muốn hảo hảo đợi nó, mặc kệ là nam hay nữ, cũng sẽ thương yêu. Hoàng Lâm và Trương Nghi từ nhỏ không có nương, cho nên phương diện này ta vẫn cảm thấy rất thiết thòi với hai huynh muội nó. Chờ sau khi đứa bé ra đời, hai chúng ta hãy toàn tâm toàn ý yêu nó, khiến cuộc đời này của nó không tiếc nuôi.”

“Hai đứa nhỏ này thiếp cũng rất thương, thiếp đã sớm xem hai đứa như con thân sinh của mình.” Nhâm thị an ủi Triệu Tín Lương.

“Ừ, ta biết rõ, cảm ơn nàng đã nghĩ như vậy.”

“Chúng ta là vợ chồng, còn khách khí như vậy sao?” Nhâm thị cười, hai tay đặt lên bàn tay của Triệu Tín Lương đang bảo vệ bụng mình.

Mấy ngày sau, Lã thị lại bí mật đến trấn Thanh Hà một chuyến, đem khế ước bán thân tự tay giao cho Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Hoàng Lâm sau khi cầm khế ước bán thân, cái gì cũng không nói, chỉ nhân nhạt đuôi nàng ta đi, Lã thị tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng không muốn phát tác với Triệu Hoàng Lâm, chỉ lưu luyến không rời ở ngày đó rời khỏi trấn Thanh Hà.

Lấy được khế ước bán thân, tảng đá trong lòng Triệu Hoàng Lâm cuối cùng cũng có thể đặt xuống.

Hắn dẫn dò tiểu Đức đến nhà Triệu Hữu Căn truyền lời, muốn Tề Uyển Dao đến hiệu thuốc một chuyến, nói mình có chuyện quan trọng muốn cùng nàng nói.

Ngay sau đó Tề Uyển Dao lập tức theo tiểu Đức đến.

Triệu Hoàng Lâm ở trong hiệu thuốc chờ đã lâu, sau khi Tề Uyển Dao đến, hắn lập tức đứng lên, tâm tình có vài phần kích động.

Rất ít nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm như vậy, bình thường hắn luôn mang bộ dáng ôn nhã hữu lễ, nói chuyện thẳng thắn lạnh như băng không chút ấm áp.

Cho nên tâm tình Tề Uyển Dao cũng tốt, cười khanh khách hỏi: “Có chuyện gì tốt sao?”

“Tuyệt đối là chuyện tốt, hơn nữa có liên quan tới muội.” Triệu Hoàng Lâm kéo Tề Uyển Dao ngồi xuống, lấy trong tay áo một tờ giấy, đưa tới trước mặt Tề Uyển Dao.

“Đây là cái gì?” Tề Uyển Dao ôm tâm tình tốt hỏi.

“Mặc dù muội không biết mấy chữ, nhưng vật này muội có thể nhận ra được” Triệu Hoàng Lâm không vòng vo, sau đó chỉ vào khế ước bán thân cười nói, “Chính muội mở ra xem đi.”

Tề Uyển Dao nở nụ cười, cầm tờ giấy kia từ từ mở ra, nụ cười trong mắt lại theo nội dung tờ giấy từng chút từng chút biến mất.

Triệu Hoàng Lâm không có bỏ qua tia bất thường mắt trên mặt Tề Uyển

Dao, thấy nàng xem ra cũng không giống như cao hứng như vậy, bèn hỏi nàng: “Thế nào, muội không cao hứng sao?”

Tề Uyển Dao nghe vậy, lập tức miễn cưỡng cười: “Không có đâu, muội, muội rất cao hứng a”

Mặc dù nàng nói như thế, nhưng Triệu Hoằng Lâm vẫn cảm nhận được tâm tình nàng không được vui lắm, còn tưởng rằng nàng sẽ kinh hi vạn phần, hoặc cảm động đến khóc nức nở đây này, nhưng quay đầu lại, nàng căn bản không để ý cái này có đúng hay không?

Cảm xúc mất mát từ từ ấn áp tâm trí Triệu Hoằng Lâm.

Thấy Triệu Hoằng Lâm buồn, Tề Uyển Dao liền nói: “Muội thật sự cao hứng”

Thật ra thì, nàng cũng không phải là không thêm để ý tờ giấy bán thân này, có thể có được nó, như vậy mình đã tự do, không phải quá tốt ư chẳng qua là. Cứ như vậy, mối liên hệ giữa Triệu Hoằng Lâm và nàng sẽ đứt đi. Trước kia bọn họ còn có thể dựa vào tờ khế ước này mà gần nhau, bây giờ tờ khế ước ở đây, nàng còn lý do gì ở bên cạnh hắn?

Bây giờ lại xuất hiện một Trần Vi, đem đến sự uy hiếp cho nàng, cuối cùng, nàng thật không thể cùng thiếu niên này cùng nhau đầu bạc răng long sao?

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Triệu Hoằng Lâm đưa tay quơ quơ trước mặt Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao hỏi thần, lập tức lắc đầu một cái cười nói: “Không có, a, đúng rồi, vật này huynh làm sao lấy được?”

“Cái này muội không cần quan tâm, chỉ cần lấy được nó, đem nó tiêu hủy là tốt rồi, huynh xem qua, đó là thật, chỉ cần nó không còn nữa, muội chính thức được tự do.”

“Hoằng Lâm, cảm ơn huynh.” Tề Uyển Dao trịnh trọng nói, “Mặc dù muội biết rõ khoảng cách giữa chúng rất xa. Nhưng mà muội lại.”

“Huynh không phải đã nói không nên nói những lời này nữa sao?” Giọng nói Triệu Hoằng Lâm dịu dàng hơn rất nhiều.

Tề Uyển Dao ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đã sớm chứa đầy lệ quang: “Muội không lúc nào mà không sợ hãi, sợ mình một khi tỉnh lại, huynh và muội đã sớm biến thành người xa lạ.”

“Là muội quá lo lắng.” Triệu Hoằng Lâm đột nhiên vươn tay ra vỗ vỗ đầu của nàng.

Tề Uyển Dao cảm giác được sự ấm áp, Triệu Hoằng Lâm đối với nàng vô cùng dung túng, giữa bầu không khí ốt đẹp thế này, lá gan nàng lớn hơn nói: “Trong lòng muội vẫn bất an, muội cũng không xác định được tâm ý của huynh thật sự kiên định không.”

Tay Triệu Hoằng Lâm cứng ngắc, chậm chạp thu trở lại, ngay lúc Tề

Uyên Dao lơ đãng, hẩn cau mày, sau đó tận lực gạt bỏ sự không thoải mái trong lòng.

Hắn biết ý tứ trong lời nói của Tề Uyên Dao, là muốn mình có thể nhanh chóng xác định danh phận của nàng, mặc dù không phải cưới nàng, nhưng nhất định phải ở trước mặt các trưởng bối xác định vị trí tồn tại của Tề Uyên Dao trong lòng mình.

Cũng không phải là hắn không muốn làm chuyện này, chẳng qua là đột nhiên từ trong miệng Tề Uyên Dao nói ra, khiến hắn khó chịu.

Lúc nào thì người thiếu nữ trở nên quanh co lòng vòng với mình vậy, là mình ảo giác, hay là nàng đang thay đổi?

“Uyên Dao, chúng ta còn nhỏ, hơn nữa trong tay huynh có không ít chuyện phải làm, không thể phân tâm. Nhưng mà có một điều, huynh có thể nói rõ cho mọi người biết, bắt đầu từ bây giờ, huynh hi vọng mọi người không nên lo lắng gì hết, hết thảy mọi chuyện đã có huynh, chuyện mọi người cần làm bây giờ là tin tưởng huynh.”

“Có thể làm được không?” Giọng nói Triệu Hoằng Lâm cao lên hỏi một lần.

Tề Uyên Dao có chút dờ dẫm, lát sau gạt đầu một cái: “Mọi người tin tưởng huynh”

“Nhưng mà, mọi người muốn hỏi một chút.” Kiên định của Tề Uyên Dao biến mất, lại bắt đầu dao động nói.

“Hử?”

“Về vị Trần tiểu thư đó. Nàng ấy giống như đối với huynh.” Tề Uyên Dao suy nghĩ nói thế nào, nhưng thấy sắc mặt Triệu Hoằng Lâm bởi vì nhắc đến Trần Vi trở nên âm trầm, Tề Uyên Dao lập tức dừng lại, không hỏi nữa, “Thôi, là mọi người lầm lẫn, chúng ta không đề cập tới nàng ấy nữa.”

“Ừ, huynh còn có việc, không thể bồi mọi người được, mọi người về trước không sao chứ?” Triệu Hoằng Lâm đứng dậy, chuẩn bị tiễn Tề Uyên Dao ra cửa

Tề Uyên Dao lấy được khế ước bán thân gạt đầu một cái: “Huynh bận thì cứ đi, mọi người không quấy rầy nữa, còn có cái này, thật là cảm ơn huynh”

Triệu Hoằng Lâm nhếch miệng cười, tiễn Tề Uyên Dao

Trở lại hiệu thuốc, nụ cười trên mặt hắn biến mất, Tề Uyên Dao hôm nay cho hắn cảm giác, không thể nói là kỳ quái, tóm lại là khiến hắn không thích. Chỉ mong sau này sẽ thay đổi, dần quên đi.

Chương 199: Niên Thế Hữu trúng kế

Huyện Nghi Dương, Trương chương quỹ tìm đến cửa, sau học lần trước, Niên Thế Hữu không dám chậm trễ, mặc dù Trương chương quỹ đến rất đột ngột nhưng hẳn đón tiếp rất nồng hậu.

“Mấy ngày nay Niên lão bản cung ứng hàng tốt cho ta, giá cả phải chăng, thật không tệ.” Trương chương quỹ ngồi xuống, liền lia lia tán dương.

Niên Thế Hữu nghe xong trong lòng vui rạo rục, ngoài miệng cung kính nói: “Đây cũng là Trương chương quỹ tạo cho cơ hội.”

“Niên lão bản khiêm tốn rồi.” Trương chương quỹ khẽ nhấp một ngụm trà, sau lại nhìn Niên Thế Hữu nói, “Chúng ta cùng hợp tác buôn bán cũng đã một thời gian, bởi ta tin tưởng ông, cho nên bây giờ có tin tốt, liền nghĩ đến ông đầu tiên.”

“A? Là chuyện tốt gì?” Niên Thế Hữu nghe vậy, hai mắt ánh mắt nhìn Trương chương quỹ kính trọng hơn vài phần.

“Là như vậy, ta buôn bán ở huyện Giang Ninh sinh ý lớn, dự định mở thêm một hiệu thuốc nữa nhưng mà ta lại không có nhiều hàng tích trữ, mua ở huyện Giang Ninh nhất định là không được, tìm ở nông thôn cung cấp, cũng quá chậm, nên tự mình đến đây mua để kịp khai trương. Cho nên, đến đây ta liền nghĩ đến Niên lão bản đầu tiên.”

“Ai nha, vậy thì xin chúc mừng Trương lão bản khai trương thêm hiệu thuốc, tiền tài cuộn cuộn, bốn mùa phát tài a” Ngay lập tức Niên Thế Hữu chúc mừng, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng không dám biểu hiện quá đáng để đôi phương thấy được

“Ta quyết định, hiệu thuốc mới mở, nhóm dược liệu đầu tiên sẽ mua từ Niên lão bản, sau khi làm ăn ổn định, sẽ giảm bớt số lượng, lựa chọn vài nông hộ lấy hàng.” Trương chương quỹ nói xong, nâng chung trà lên uống một hớp, thấy Niên Thế Hữu đang nghiêm túc suy nghĩ cái vấn đề này, đáy lòng không khỏi hài lòng, dừng một chút, lại hỏi Niên Thế Hữu, “Không biết ý Niên lão bản như thế nào?”

“Số lượng dược liệu lần này rất lớn” Niên Thế Hữu thờ dãi nói, mặc dù hẳn rất muốn nhận khoản đơn đặt hàng này, nhưng số lượng quá khổng lồ, bảo hẳn trong một thời gian ngắn đi đâu tìm một số lượng dược liệu lớn thế này đây? Bây giờ sáng khoái đồng ý, đến lúc đó không có hàng đưa người ta, chẳng phải mất sạch danh dự sao?

Muốn ăn thịt, nhưng cũng xem bụng có chứa đủ không.

Cho nên Niên Thế Hữu còn dao động.

Trương chương quỹ thấy thế, ở một bên giựt giây nói: “Đây chính là số lượng lớn, ta cũng đã suy tính thật lâu, mới quyết định đến tìm ông thương lượng, điều này cũng chứng minh ta tín nhiệm ông.”

“Đúng vậy, đúng vậy” Niên Thế Hữu lập tức tỉnh táo , nghĩ tới giữa mình và Trương lão bản còn có lợi ích lâu dài , nếu lúc này mình bỏ đơn đặt hàng lớn này, như vậy Trương lão bản sẽ tìm hiệu thuốc khác , đến lúc đó quan hệ giữa mình và ông ấy sẽ lạnh nhạt không ít, thậm chí là mất đi một khách hàng lớn này.

Thay vì đem miếng thịt béo cho người khác, không bằng mình ăn, ăn quá no so với đói chết con tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Niên Thế Hữu sáng khoái nói: “Ta rất vui lòng giúp Trương lão bản chuyện này.” Song, lát sau lại nhíu mày sâu khở nói, “Chẳng qua là, số lượng hàng lớn như vậy, có thể cho ta chút tời gian đi thu thập được không?”

“Cái này đơn giản, chỉ cần ông nguyện ý giúp ta, ta có thể cho ông một chủ ý này .” Trương chương quỹ thấy Niên Thế Hữu dao động, lập tức rên sát khi còn nóng nói.

Niên Thế Hữu nghe vậy, như nhặt được trân bảo, mừng rỡ như điên mà hỏi: “Chuyện này là thật? Vậy thì đa tạ Trương lão bản thành toàn, xin nói nghe một chút”

Trương chương quỹ thâm cười châm chọc , có điều trên mặt vẫn giữ nghiêm túc: “Niên lão bản ở Nghi Dương thế lực lớn, ông có ba hiệu thuốc , ta đề nghị ông tạm thời đem này dược liệu của ba tiệm thuốc này chuyển giao cho ta, nếu như còn chưa đủ , liền đến hiệu thuốc khác để mua. Ông yên tâm, ta sẽ dùng giá cao để mua dược liệu, hơn nữa trước khi trả hết hoá đơn đặt hàng sẽ đưa cho ông một phần tiền cọc, bảo đảm vạn vô nhất thất.”

Thấy Niên Thế Hữu nghe xong biện pháp này, trên mặt lộ ra vẻ hồ nghi, Trương chương quỹ liền chỉ ngay chỗ tốt của biện pháp đã thiết kế.

Quả nhiên, sắc mặt Niên Thế Hữu tốt hơn rất nhiều, chẳng qua là, chuyện này cũng là chuyện có tính mạo hiểm, hẳn còn có chút do dự.

“Nếu Niên bản cảm thấy miễn cưỡng, ta cũng không ép ông, ta không thích làm khó người khác.” Trương chương quỹ đứng dậy chuẩn bị đi, bực mình nói, “Ông yên tâm, chuyện hợp tác al2m ăn giữa chúng at sau này vẫn còn, chỉ là ——”

“Khoản buôn bán lớn này, ta đành để cho người khác làm rồi.”

Nghe xong câu cuối cùng kia, người Niên Thế Hữu chấn động, hấn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Trương chương quỹ , chốc lát sau, như hạ quyết tâm mạo hiểm một lần, chắc chắc nói: “Tốt , ta không tin Trương lão bản còn tin ai đó”

Tính tính toán toán , hợp tác làm ăn với lão bản trước mắt này đã một năm , hai bên đều giữ chữ tín làm đầu , hơn nữa Trương lão bản là người không tệ, chỗ ông ấy có chuyện gì tốt đều nghĩ đến hấn đầu tiên, nếu như mình khúm núm, sợ chết không đáp ứng, chẳng phải nói lên rằng mình không có thành ý?

Mặc dù hẳn ngoài miệng nói quan hệ làm ăn như cũ, nhưng trên thực tế, sau khi ông ấy hợp tác làm ăn ới hiệu thuốc khác, thì tất cả sẽ như cũ sao?

Tâm tư của Niên Thế Hữu bách chuyển thiên hồi, thấy Trương chương quỹ vẫn không tin tưởng quyết tâm của mình, kiên định nói: “Trương lão bản, Niên Thế Hữu ta trước nay nói được sẽ làm được, đã đáp ứng ông, cũng sẽ không đổi ý “

Trương chương quỹ nghe xong, mới thả lỏng người.

Híp mắt cười nói: “Niên lão bản đúng là người sáng khoái, vậy ta cũng không ngại .” Nói xong, móc trong ngực ra một xấp giấy, để trước mặt Niên Thế Hữu, “Ông xem, chỗ này là tiền đặt cọc, cùng với tờ giấy ghi số dược liệu ta cần.”

Niên Thế Hữu cầm tờ danh sách nhìn một chút, nhìn sơ qua cũng không ít dược liệu, hơn nữa số lượng cũng lớn kinh người.

Hắn cẩn thận cất tờ danh sách, gật đầu một cái cam kết: “Hảo, ta biết rồi, bây giờ, bây giờ ta sẽ bảo thuộc hạ đi chuẩn bị dược liệu, không đủ, sẽ đến mua ở các cửa hàng khác, chờ ta chuẩn bị tốt, thì sẽ phái người đưa đến chỗ ông.”

“Ừ, lần này xin nhờ Niên lão bản, hảo ý của ông, ta sẽ không quên .” Trương chương quỹ hài lòng cười, chỉ vào ngân phiếu trên bàn nói, “Chỗ này tổng cộng là ba trăm lượng bạc, ông cầm trước, đây là tiền đặt cọc, để lúc ông mua dược liệu có thể xoay sở được, chờ ông gom đủ hàng rồi, ta sẽ theo cam kết trả hết tất cả tiền hàng .”

“Trương lão bản nói vậy cũng xa lạ quá rồi, chúng ta hợp tác đã lâu, ta còn để ý chút điểm này ư.” Niên Thế Hữu vỗ nhẹ vai Trương chương quỹ, “Xem như ông không đưa ta tiền đặt cọc, ta cũng sẽ chuẩn bị hàng tích trữ cho ông thôi.”

“Ừ, vậy làm phiền ông, ta chuyện hiệu thuốc mới, thật có chút bận rộn, không thể ở Nghi Dương lâu được, ngày khác rảnh rồi, sẽ tự mình tới Nghi Dương bái phỏng.” Trương chương quỹ phải đi.

Niên Thế Hữu thấy ông ấy đúng là bận rộn, không có giữ lại, cung kính tiễn đến trước cửa huyện Nghi Dương

Chờ Trương chương quỹ rời khỏi Nghi Dương, cũng không có về huyện Giang Ninh trước, ngược lại là rẽ hướng đến trấn Thanh Hà.

Triệu Hoằng Lâm đã sớm ở trấn Thanh Hà chờ ông ấy.

Vào cái ngày Trương chương quỹ rời huyện Giang Ninh đến Nghi Dương, Triệu Hoằng Lâm tâm thần không yên chờ tin tức Trương chương quỹ.

Trương chương quỹ đến trấn Thanh Hà, không nghỉ ngơi, trực tiếp đi tìm Triệu Hoằng Lâm, hai người bàn tiếp bước tiếp theo của kế hoạch.

“Bên kia đáp ứng.” Trương chương quỹ trực tiếp tuyên bố kết quả.

Căng thẳng trong lòng Triệu Hoằng Lâm buông lỏng, thở nhẹ một hơi,

khoé miệng cong lên: “So với tưởng tượng đơn giản hơn, có điều đây cũng là kết quả mà chúng ta đã dự mưu trong mấy năm qua.”

Trương chương quỹ gật đầu: “Ừ, vì mở hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh, cũng bỏ không ít tiền, sau đó hợp tác với Niên Thế Hữu, tiền bỏ ra càng nhiều.”

“Không sao, rất nhanh chúng ta mà có thể lấy lại toàn bộ, không phải sao?” Trong mắt Triệu Hoàng Lâm hiện ra một tia hung hiểm.

Trương chương quỹ cũng quen với một Triệu Hoàng Lâm như vậy, chỉ tiếp tục nói: “Trừ ra việc khuyên hấn ta, phải tốt một ít công phu ra, quá trình còn lại tiến hành tương đối tốt. Hấn bây giờ đã hoàn toàn tín nhiệm tôi rồi, còn nữa tôi có đưa cho hấn ta thêm ba trăm lượng tiền đặt cọc, hấn nhất định sẽ chuẩn bị cho chúng ta số hàng kia.”

“Hừ, chờ chúng ta lấy được hàng, chính là lúc hấn ta thân bại danh liệt.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng nói, “Quả thật, trong tay hấn có ba hiệu thuốc, còn phải ứng phó với hiệu thuốc chúng ta mới mở gần đó, vẫn dư sức có thừa, nhưng được liệt trên danh sách đa số đều khan hiếm, cho dù hấn có ba hiệu thuốc, cũng không thể cung cấp đủ số lượng, vẫn phải tốn tiền đi hiệu thuốc khác gom góp. Cho nên, một khi chúng ta thu lại số hàng, trong khoảng thời gian ngắn hấn cũng khó mà bù lại chỗ thiếu hụt, chờ lúc hấn muốn dùng bạc, lại phát hiện trong nhà lại nội gián, cái loại tư vị đó, nhất định sẽ làm hấn cả đời khó quên.”

“Cho nên, tính toán thời gian, trước tháng Bảy, mới có thể kết thúc.” Trương chương quỹ tổng kết lại.

“Ừ, so với suy tính của ta còn nhanh hơn chút, đến lúc đó ta nhất định không quên ông đã giúp ta mấy năm nay, chờ xử lý xong Niên Thế Hữu, có được tiền ta chỉ cầm ba thành, còn lại tất cả thuộc về ông, ta chỉ thu lại tiền vốn thôi.”

“Này sao có thể chứ, tôi sao có thể cầm nhiều như vậy?” Trương chương quỹ cũng không phải là người ham lợi trước mắt, nếu không Triệu Hoàng Lâm cũng sẽ không hợp tác với ông ấy lâu thế.

Nhìn thấy biểu hiện này của ông ấy, Triệu Hoàng Lâm không khỏi lắc đầu một cái cười nói: “Những thứ này đều là của ông. Tốt lắm, nên nói tất cả đã nói, ông vất vả rồi, nên trở về nghỉ ngơi cho tốt, không bao lâu nữa, mục đích của chúng ta sẽ đạt thành.”

“Vâng! Thiếu gia, vậy tôi đi trước.” Trương chương quỹ nghe vậy đứng dậy, vội vã đi ra.

Đang lúc, Triệu Hoàng Lâm thở phào nhẹ nhõm thì giọng nói của Triệu Tương Nghi từ phía sau truyền đến: “Ca ca, kết quả thế nào, huynh còn lừa muội sao? Hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh kỳ thực đã được mở ra từ mấy năm trước rồi phải không? Không giống như huynh nói, là năm trước mới mở, huynh rốt cuộc còn giấu muội bao nhiêu chuyện đây?”

Triệu Hoàng Lâm giật mình, xoay người nhìn Triệu Tương Nghi, thấy trên mặt nàng viết đầy chữ bất đắc dĩ cùng thất vọng.

“Lần sau không được nghe lén huynh nói chuyện.” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm dần dần lạnh xuống, chẳng qua đối với người ngoài thì có khẩu khí này... Khẩu khí này, mang chút dịu dàng đối với tiểu muội.

“Muội không có nghe lén, chỉ là vừa mới qua bên này, vô tình nghe thấy thôi.” Triệu Tương Nghi phản bác, tiếp tục đề tài cũ, “Huynh còn tính lừa gạt muội bao lâu nữa? Theo lời huynh nói, có phải Niên Thế Hữu bên kia sẽ rất nhanh táng gia bại sản không?”

“Huynh khẳng định với muội, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, sẽ là thế.” Triệu Hoàng Lâm ngồi lại trên băng ghế, lại kêu Triệu Tương Nghi tới đây, “Chuyện này sẽ nhanh kết thúc, muội đừng truy cứu thêm. Đây là thành quả nhiều năm mà huynh sắp đặt, sắp tới sẽ thành công, huynh không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên muội không được nói cho cha nương biết, tránh bức dây động rừng.”

“Kia, huynh sẽ xử lý sao với nữ nhân đó?” Đột nhiên Triệu Tương Nghi nghĩ đến kết quả của Lã thị.

“Đề cho bà ta ném quả đấm đi.” Triệu Hoàng Lâm thẳng thắn trả lời nói, “Tốt lắm, chúng ta không nói cái này, đúng rồi, huynh hỏi muội một chuyện.”

“Ừ, huynh hỏi đi.” Triệu Tương Nghi cũng không muốn bàn đến đề tài đó nữa, nhưng nàng biết rõ tính tình Triệu Hoàng Lâm, cho nên cũng không nói thêm gì.

Thật ra thì về chuyện Niên Thế Hữu, Triệu Tương Nghi cũng giống như Triệu Tín Lương, đem phần suy nghĩ đều đặt cho gia đình này, cho nên, từ đầu chí cuối, vẫn kiên trì muốn báo thù lấy lại công đạo cũng chỉ có Triệu Hoàng Lâm mà thôi.

Hắn như thế, mới càng làm cho nàng đau lòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Uhm.” Triệu Hoàng Lâm buồn bực, cuối cùng nói ra, “Gần đây muội có nói chuyện với Uyển Dao không? Có cảm thấy cô ấy khác trước không?”

“Uyển Dao tử tử?” Triệu Tương Nghi không ngờ Triệu Hoàng Lâm hỏi cái này, trong lúc nhất thời cũng không biết nói làm sao, suy nghĩ một chút, nói thật, “Muội cũng không biết rõ, nhưng mà có một lần, muội cảm thấy tỷ ấy rất kỳ quái.”

“Hử?”

“Chính là lần trước trước khi Vi tử tử đi, Vi tử tử khi đó muốn một cái túi hương, muội liền tiến cử Uyển Dao tử tử, khen tài nghệ thêu thùa tỷ ấy rất

tốt. Chẳng qua là không biết vì sao a, lúc hai người gặp mặt , lại cảm giác rất không được tự nhiên , chủ yếu vẫn là lời nói của Uyên Dao tử tử Trời a, muội cũng không biết nên nói như thế nào, chính là cảm thấy là lạ.” Triệu Tương Nghi lúc này còn không có ý thức được, Trần Vi và Tề Uyên Dao đã trở thành tình địch của nhau.

Nhưng Triệu Hoàng Lâm lại khác.

Hắn trời sinh nhạy cảm, hơn nữa lần trước trước khi đi Tề Uyên Dao cũng nhắc tới Trần Vi, cho nên khi nghe Triệu Tương Nghi nói thế, trong lòng hắn tự nhiên đã biết vấn đề là ở đâu.

“Ừ, huynh biết rồi.” Triệu Hoàng Lâm gật đầu một cái, mười ngón tay lần lượt đan vào nhau.

“Hai người đó? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Tương Nghi không nhận được chủ động hỏi.

Triệu Hoàng Lâm lại lắc đầu một cái: “Không có, huynh quan tâm một chút mà thôi.”

Hạ tuần tháng sáu , Niên Thế Hữu bên kia đã gom góp xong dược liệu cho trương chương quỹ, Trương chương quỹ dẫn theo Hỏa Kế tự mình đến Nghi Dương lấy hàng.

Có điều vừa gặp, hai người hàn huyên qua lại, Trương chương quỹ mặt lộ vẻ sâu khổ nhìn tới Niên Thế Hữu thở dài nói: “Niên lão bản, thế sự vô thường, thời gian trước hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh của ta đột nhiên gặp hoạ hoạn, làm cho ta trong một đêm cơ hồ hai bàn tay trắng, bây giờ ta không thể mở được hiệu thuốc mới.”

“Hà? Tại sao có thể như vậy” Niên Thế Hữu vạn phần kinh ngạc nhìn Trương chương quỹ, tiền của hắn đã thâm hụt rất nhiều vì số lượng dược liệu trong nhà kho, phần lớn là dược liệu trân quý, đều là do hắn ta cầu các hiệu thuốc xung quanh bán cho để gom góp đủ số lượng dược liệu, chỉ chờ đợi phương tới đây giao tiếp để lấy tiền lại bỏ khuyết chỗ trống, bây giờ đột nhiên xảy ra biến cố lớn như thế, hắn biết tìm ai để đòi lại khoản tiền lớn này đây?

Vì có thể gom đủ số hàng này, hắn dùng mọi biện pháp, không chỉ có tận dụng tiền vốn quay vòng của ba hiệu thuốc , còn dùng đến số tiền tích trữ riêng của mình. Đột nhiên xảy ra chuyện như thế, thì những dược liệu trong tay hắn phải xử lý thế nào đây? Trong khoảng thời gian ngắn không thể kiếm lại nhiều tiền thế này được, thiếu hụt một khoản tiền lớn, ba hiệu thuốc lập tức sẽ xuất hiện hiện tượng tiền vốn không đủ .

Trương chương quỹ nhìn Niên Thế Hữu hốt hoảng luống cuống đủ rồi, gia bộ e ngại mở miệng an ủi: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội Niên lão bản, ông hãy nghe ta nói.”

“Chúng ta coi như là bạn tốt , bên chỗ ta tuy nói xảy ra chuyện lớn, mặc kệ như thế nào, cũng không thể kéo ông xuống nước theo. Ta suy nghĩ, liền

bán nhà của mình, gom đủ hai trăm lượng bạc, định đưa cho ông, để cho ông trong thời gian ngắn lấy lại vốn. Nếu như Niên lão bản tin tưởng ta..., liền lấy hai trăm lượng này cứu lửa trước, sau đó để ta lấy hàng tích trữ này quay vòng vốn bên chỗ ta, cờ việc buôn bán từ từ ổn định, sẽ đem tiền hàng lần thứ nhất trả hết”

Niên Thế Hữu do dự suy nghĩ.

Nếu thật làm theo như vậy, đúng là có chút mạo hiểm, ngộ nhờ việc buôn bán của ông ấy không chuyên biến tốt, như vậy số tiền kia ông ấy thiếu cho mình khi nào?

Nhưng là. Nếu như mình không làm theo, như vậy số hàng này làm sao bây giờ? Mình nên đi nơi nào duy nhất tiêu đây? Trong thời gian ngắn không thể thu hồi lại vốn, hiệu thuốc của hắn cũng đang đứng trước nguy cơ đóng cửa.

Hắn lúc này như đang cưỡi hổ không thể leo xuống.

“Thiên tai nhân họa chúng ta cũng không thể tránh. Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, ta có chút ứng phó không kịp. Trương lão bản, ta không biết nên làm sao làm sao mới tốt đây.” Niên Thế Hữu sàu mi khổ não nói.

“Đây cũng không phải là ta mong muốn, ai, đêm đó Thiên Lôi đánh trúng trong hiệu thuốc không có ai, ứ như thế mà bắt lửa, đem dược liệu của ta, tiền bạc trong đó đều đốt hết sạch. Lúc nà ta cơ hồ hai bàn tay trắng rồi, chỉ còn lại hai trăm lượng bạc này, cùng một chút xíu tiền để dành, những thứ dược liệu kia đủ để ta xây lại cửa hàng, thu lại vốn. Niên lão bản, nếu như ông không tin tưởng ta, không muốn làm theo lời ta nói, ta cũng không nghĩ ra được cái biện pháp nào giúp ông giảm gánh nặng. Bởi vì lúc này trên người ta thật không có nhiều bạc như vậy.” Trương chương quỹ tận lực làm ra vẻ không biết làm sao.

Niên Thế Hữu nghe tiếng âm âm trong đầu, hoặc là đáp ứng yêu cầu của ông ấy, giải từ nguy cơ đầu trước. Hoặc là đem số hàng kia tự xử lý. Biện pháp thứ hai hiển nhiên làm cho người ta tuyệt vọng một chút.

Nếu chọn biện pháp đầu, có lẽ còn có hi vọng. Nếu lựa chọn biện pháp sau, tương đương với thừa nhận mình trên phương diện làm ăn không có trò trống gì.

Niên Thế Hữu ảo não vì cái quyết định ban đầu của mình, nếu mình không mạo hiểm như vậy, có lẽ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay.

“Niên lão bản? Bằng lương tâm mà nói, một năm qua, ta chiếu cố ông rất nhiều, bây giờ ta gặp khó khăn, chẳng lẽ ông trơ mắt nhìn ta rơi vào hiểm cảnh? Nếu như ông chịu vươn tay giúp ta, tin lời ta nói., ta cam đoan với ông, chỉ cần trong vòng một tháng ta, ta sẽ kiếm được tiền của số hàng này trả cho ông” Trương chương quỹ không cho Niên Thế Hữu bất cứ chút do dự nào, lúc này nếu không nắm chắc, chuyện này càng kéo dài chỉ sợ đêm

dài lắm mộng.

“Trong vòng một tháng? Đây cũng quá khoa trương rồi.” Niên Thế Hữu hiển nhiên trong lòng có chút lo sợ.

“Ta có nguồn tiêu thụ.” Trương chương quỹ tràn đầy tự tin nói, “Biết huyện Giang Ninh có một hội thương nghiệp chứ? Trung tuần tháng sau, ta sẽ chính thức nhập hội, đến lúc đó ta cùng với người trong hội làm quen, quan hệ hợp tác tốt, chẳng lẽ sợ không có nguồn tiêu thụ sao? Huống chi, danh dự của ta ở huyện Giang Ninh trước giờ không tệ, cái này Niên lão bản là người hiểu rõ mà, đúng không? Nếu trong vòng một tháng ta không lấy được nhiều tiền như vậy, ta sẽ mượn các huynh đệ của mình, cũng sẽ đem tiền trả cho ông nhưng hôm nay thì không được, ta không muốn bọn họ nhìn bộ dáng thất bại này của ta, chúng ta ai cũng có thể diện, tôn nghiêm và cảm thụ của mình, niên lão bản hiểu chứ?”

“Cái này ta hiểu.” Niên Thế Hữu giống như bị lời nói của Trương chương quỹ kích động, coi như ông ấy không phải cố ý trì hoãn thời gian trả tiền, đúng là thiên tai nhân họa khiến ông ấy ứng phó không kịp, mới vừa rồi mình còn hoài nghi ông ấy, đúng là có chút quá mức, dầu gì gần một năm giao tình, hơn nữa ông ấy xưa nay cũng rất sáng khoái hào phóng.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Niên Thế Hữu hòa hoãn rất nhiều.

Trương chương quỹ thấy chuyện này có hi vọng, tiếp tục giựt giây nói: “Hai trăm lượng ông trước cầm đi, lúc này thật cần ông trợ giúp, hi vọng ông có thể có thể thành toàn cho ta, chờ việc buôn bán ổn định lại, nhất định cảm ơn ông, ta sẽ xem ông như là ân nhân cứu sống ta.”

Niên Thế Hữu mở to mắt, kinh ngạc mà nhìn Trương chương quỹ.

Quay đầu lại nhìn một đống lớn dược liệu làm hấn râu rĩ không vui.
. Thay vì để một đống dược liệu chùng chắt mốc meo, chẳng bằng đưa cho người ta đi bán, như vậy không chừng còn có thể cứu mình thoát khỏi hiểm cảnh.

“Vậy. Chúng ta làm ước định đi” Niên Thế Hữu ý định vừa động, nói ra, “Cũng không phải là không tin ông, chỉ là để ông mang một số lượng lớn dược liệu đi như vậy, trong lòng ta thật không yên, bất an vô cùng. Trương lão bản, ông thông cảm cho ta, ta cũng là dân buôn bán, trong nhà còn có nhiều người phải nuôi sống, ta chịu không được sóng gió. Số dược liệu này là ta tốn rất nhiều tiền mua được, giả như thật xảy ra điều gì sơ xuất, ta vạn vạn không dám nghĩ tới hậu quả kia.”

“Ước định gì? Ông nói, ta có thể tiếp nhận.” Trương chương quỹ ở trong lòng cười lạnh, cái người này không tính là đàn nha.

“Ừ. Sau khi đem hàng đi, ông phải đáp ứng ta, vô luận như thế nào nhất định trong vòng một tháng đem tiền hàng trả sạch, bất kể người buôn bán có thu hồi được vốn hay không, cho dù ông có vay tiền ai đi nữa, cũng phải đem tiền hàng trả lại hết. Chỗ ta đã hao hụt nhiều, ông phải thông cảm”

Niên Thế Hữu lời ít mà ý nhiều nói ra ý nghĩ của mình.

Trương chương quỹ không chút do dự đáp ứng, đem hai trăm lượng ngân phiếu đưa cho hắn.

Nhưng Niên Thế Hữu lại cự tuyệt: “Thôi, ở đây ta còn chút tiền để dành, còn có thể duy trì mấy tháng, hai trăm lượng này ông cứ giữ cho mình trước đi, chờ ông lấy lại được vốn, thì trả lại cho ta cũng không muộn.”

Trương chương quỹ là không ngờ Niên Thế Hữu lại đột nhiên hào phóng như vậy, ngẩn người, cảm kích nói: “Ai nha, vậy ta cũng không khách khí, bây giờ đúng thật là cần tiền để làm vốn, thật sự xin lỗi, đột nhiên xảy ra chuyện như thế, ta xin hứa với ông, một tháng sau, bất kể là tình huống thế nào, cho dù là táng gia bại sản, ta cũng sẽ đem tiền hàng trả lại cho ông”

“Chỉ nói miệng ta còn là không yên lòng.” Niên Thế Hữu hí một đôi mắt, “Chúng ta lập cái chứng từ đi, có bằng có cứng mới phải. Trương lão bản, ông cũng đừng trách ta ngoan tâm, chẳng qua đây chuyện lớn, đổi lại là người, ông cũng sẽ cẩn thận như vậy.”

“Không thành vấn đề, vậy chúng ta liền lập cái chứng từ, như vậy ta cũng vậy an tâm chút, có thể không cô kỵ chút nào dùng số hàng kia, đỡ phải lo lắng sự tín nhiệm của ông đối với ta” Trương chương quỹ sáng khoái nói, nhưng trong lòng lại âm thầm nói, tính tình như thế này, khó trách trừ ta ra, không có khách hàng lớn khác, loại người qua sông rút cầu như thế này, trở mặt như chơi, có được chữ tín sao?

Niên Thế Hữu bảo gã sai vặt lấy giấy bút, hắn nhanh chóng xiết xong nội dung hiệp nghị, sau khi vết mực khô, đưa cho Trương chương quỹ nhìn một chút.

Trương chương quỹ nhìn mấy lần, thấy nội dung chủ yếu là, nếu mình trong vòng một tháng không ấy ra được nhiều tiền để trả tiền hàng, thì hiệu thuốc và hiệu thuốc mới ở huyện Giang Ninh kia sẽ thuộc về Niên Thế Hữu, hơn nữa còn tiền hàng kia, tiếp tục thiếu, bất kể làm trâu làm ngựa cũng tốt, đi ra ngoài liều mạng kiếm tiền cũng được, tóm lại cũng phải trả sạch.

Lời nói quyết tuyệt như thế, may mà Trương chương quỹ chẳng qua là tới đây khiến Niên Thế Hữu trúng kế, nếu như làm bạn hợp tác làm ăn lâu dài với Niên Thế Hữu, nhìn hành động này của Niên Thế Hữu thật đáng thất vọng.

“Hảo, cứ quyết định như vậy.” Trương chương quỹ móc ra con dấu của mình, ấn mạnh trên giấy, lại duỗi ngón tay dính chút đất sét, in dấu tay lên.

Niên Thế Hữu hài lòng cảm chứng từ, sau đó cười nhìn Trương chương quỹ: “Thật là ngượng ngùng, khiến ông cười chê rồi, nhưng ông cũng phải thông cảm cho nỗi khổ tâm riêng của ta, đều là cuộc sống vất vả. Tốt lắm, Trương lão bản, bây giờ ông có thể đem số dược liệu này đi.” Bây giờ, Niên Thế Hữu lại không có giống thường ngày, giữ Trương chương quỹ ở Nghi Dương chơi mấy ngày.

Trương chương quỹ ở trong lòng cười lạnh, sau đó phân phó hoả kế theo mình đến đưa hoá đơn nhận hàng.

Xe ngựa dần dần rời khỏi Nghi Dương, Niên Thế Hữu còn đang chìm đắm trong vui vẻ, còn không biết, hắn không phải đã giải quyết xong một cái phiền toái, ngược lại mang đến cho mình đại nạn

Trước khi giông bão kéo đến, vạn sự vạn vật luôn luôn mang vẻ yên lặng hài hòa .

Chương 200: Lã thị mang theo tiền riêng bỏ trốn

Từ sau ngày đó, Trương chương quỹ cũng không xuất hiện ở huyện Nghi Dương nữa.

Việc này làm Niên Thế Hữu không khỏi nóng nảy bất an, từ cuối tháng sáu khi giao một lượng lớn dược liệu xong, đến nay đã giữa tháng bảy rồi, bên kia còn chưa thấy bất kỳ tin tức gì.

Mất thấy mấy ngày nữa đã đến thời hạn một tháng, bên đó không phải là muốn đòi ý chứ?

Có điều đòi ý cũng vô dụng, trong tay mình có bản giao kèo do chính tay ông ấy viết, có trốn cũng không thoát.

Nghĩ như thế, Niên Thế Hữu ngược lại an tâm không ít, chỉ lẳng lặng chờ thêm mấy ngày, nếu như đối phương không tới huyện Nghi Dương thực hiện giao kèo, lúc đó đừng trách hãn thủ đoạn vô tình.

Mấy ngày nay vì dược liệu trong cửa hàng không đủ, nên buôn bán rất kém, mỗi ngày thu vào so với thường ngày mà nói quả thật không thể đánh đồng, khiến cho Niên Thế Hữu bức bối không ít, cũng mơ hồ bắt đầu oán hận Trương chương quỹ .

Tháng bảy cũng sắp qua, sắp đầu tháng tám, bên phía huyện Giang Ninh vẫn không có tin tức, làm Niên Thế Hữu hoảng hốt lo sợ, mấy ngày cuối tháng, Niên Thế Hữu cuối cùng không chịu nổi, thở phè phò cầm chứng từ đi huyện Giang Ninh tìm Trương chương quỹ.

Lần này hãn muốn xem đối phương nói gì, cuối cùng có trả tiền cho hãn hay không, hãn cũng quyết định mắng Trương chương quỹ một trận.

Một người như thế, lại có thể vào hội thương nghiệp, càng khiến Niên Thế Hữu không phục.

Nhưng, chờ lúc Niên Thế Hữu giận đùng đùng chạy tới huyện Giang Ninh, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, hiệu thuốc to lớn khí khái ban đầu, lúc này đã sớm đóng cửa, trước cửa vắng ngắt, cửa tiệm đóng kín.

“Tại sao có thể như vậy?” Nhìn thấy tình cảnh này, Niên Thế Hữu chỉ có cảm giác khí huyết dâng trào, đầu quay vòng vòng thậm chí đứng không vững.

Một tháng trước còn rất tốt , sao bây giờ lại dẹp tiệm chẳng lẽ là do buôn bán đình trệ, chẳng trách lâu như vậy, cũng đã qua kỳ hạn, hãn vẫn không tới huyện Nghi Dương tìm mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Niên Thế Hữu vừa bức vừa hận.

“Người đối với ta bất nhân, ta đối với người bất nghĩa” hãn tức giận nói xong câu này, sau đó siết chặt chứng từ trong tay, xoay người đi tới nha môn huyện Giang Ninh.

Quan huyện thụ lý vụ kiện của Niên Thế Hữu, Niên Thế Hữu cao hứng

không dứt, trong lòng âm thầm nghĩ, là do hấn bất nhân trước, nên đừng trách mình vô tình.

Bộ khoái theo Niên Thế Hữu tìm nhà Trương chương quỹ nhưng toà nhà đã sớm đổi chủ, trong lúc bối rối, Niên Thế Hữu lúc này mới nhớ tới, Trương chương quỹ đã sớm bán tòa nhà.

Bất quá Niên Thế Hữu vẫn không tuyệt vọng, ngược lại dẫn theo bộ khoái đi cửa hàng Trương chương quỹ mới mở tra xét.

Chẳng qua là, làm hấn ngàn lần không đoán được chính là, cửa hàng kia lại không phải là cửa hàng thuốc gì, ngược lại là một quán ăn nhỏ.

Tại sao có thể như vậy? Nhớ không lầm, thời gian trước cửa hàng này vẫn còn đang khẩn cấp trùng tu mà.

Niên Thế Hữu đau đầu nhìn mọi thứ, quả thật không thể tin được đây là thật, tất cả giống như là một cơn ác mộng.

Trương chương quỹ rõ ràng nói với mình, hai gian cửa hàng kia đều là của hấn, cũng không phải là mượn dùng, hơn nữa lúc ông ấy nói, là hiệu thuốc của ông ấy gặp chuyện không may, khi đó ông ấy không lý do nói láo lừa gạt mình, nếu là nói dối, là vì tranh thủ tín nhiệm của mình, vậy còn trước kia.

Nghĩ đến đây, Niên Thế Hữu lại không dám tin liền đi tìm chủ quán ăn nhỏ xác nhận, qua lời lão bản kia kể, là do thời gian trước có người thuê cửa tiệm này của hấn, muốn hấn đóng cửa tiệm mấy tháng, nay đã đến kỳ hạn, nên hấn muốn trở về quán ăn nhỏ của mình tiếp tục buôn bán, dù sao sau mấy tháng, thù lao hấn nhận được cũng khá nên cũng không nghĩ gì.

Niên Thế Hữu nghe chân tướng như vậy, quả thật như sét đánh ngang tai, thân hình thoáng một cái đứng không vững ngã xuống đất.

Chờ khi hấn tỉnh lại đã đang nằm ở y quán.

Theo lời đại phu, là bộ khoái đưa hấn tới nơi này, tiền thuốc là dùng tiền trên người hấn.

Niên Thế Hữu chậm rãi nhắm mắt lại, hấn hi vọng vào giờ phút này toàn bộ đều là ác mộng, tỉnh dậy sẽ không sao.

Chờ qua mấy ngày, thân thể của hấn khôi phục không ít, cuối cùng hấn thấy rõ hiện trạng trước mắt. . . . Từ mọi dấu vết, Trương lão bản này, rất có thể là đã sớm coi mình là con môi.

Đầu tiên là chủ động tìm mình buôn bán, quan hệ song phương duy trì ổn thỏa, từ từ tranh thủ tín nhiệm của mình. Về sau muốn tìm hiệu thuốc khác hợp tác, từ bỏ quan hệ hợp tác với mình, làm mình van cầu ông ấy, bây giờ Niên Thế Hữu suy nghĩ một chút hành động của mình lúc đầu, cảm thấy thật buồn cười.

Sau đó, ông ấy thấy thời cơ chín muồi, muốn đặt cược lớn hơn, mượn cơ hội lừa một lượng lớn dược liệu của mình, đẩy cục diện rối rắm cho mình.

Muốn mở hiệu thuốc mới, hiệu thuốc bị cháy, những thứ này nói vậy đều

là giả. Mà mình không điều tra rõ đã tin ông ta.

Đã vậy còn ngu xuẩn từ chối hai trăm lượng ngân phiếu ông ta đưa, mình lúc ấy thật sự là so với heo còn không bằng.

Nếu như tất cả đúng như mình phỏng đoán. Niên Thế Niên quả thật không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Hai tay hấn nắm chặt bản giao kèo đã không còn ý nghĩa, trong lòng hận đến muốn trào máu.

Hấn tìm đến nha môn lần nữa, nhưng thái độ quan huyện bỗng chốc trở nên lạnh nhạt, mắng Niên Thế Hữu cố tình gây sự vì hấn kiện người không có bất kỳ tài sản, hai gian cửa hàng kia cũng đổi chủ, như vậy chúng từ không được thành lập.

Niên Thế Hữu bị bức đến mức phải than thở khóc lóc, đem chuyện mình gặp gỡ làm ăn với Trương chương quỹ kể ra, nhưng quan huyện ngồi ở vị trí này đã lâu, đã trải qua không biết bao sóng to gió lớn, có tình huống thế thảm nào mà chưa gặp qua. Cho nên cũng không động lòng được bao nhiêu, chỉ nhàn nhạt hỏi Niên Thế Hữu dung mạo và số tuổi của người này rồi bảo hấn về đợi tin tức.

Chờ Niên Thế Hữu lòng đầy hi vọng ra về, quan huyện liền lệnh sư gia tìm họa sĩ tới vẽ tướng mạo Trương chương quỹ, ngược lại có mấy phần giống.

“Chỉ bằng lời nói một phía của nhà ngươi cùng một bản giao kèo vô nghĩa, căn bản không thể nói rõ cái gì, bất quá Bồn quan là một người phân rõ trắng đen, nên nhất định sẽ tìm người có nhân dạng như thế này bắt về, đến lúc đó sẽ cùng ngươi nhất nhất đối chất, ngươi có dị nghị gì không?” Quan huyện nghiêm túc tuyên bố.

Niên Thế Hữu nghe xong càng thêm không cam lòng: “Quan Lão Gia nhìn rõ mọi việc, ta thật sự là người bị hại, nếu như ngài không nhanh chóng tìm được tên này, ta có thể sau một đêm thân bại danh liệt.”

“Ta đây không xen vào, bồn quan cũng chỉ là quan huyện nho nhỏ, mỗi ngày phải xử lý vô số vụ án lớn nhỏ, làm sao quản được căn kẽ vụ án của ngươi. Ta chỉ có thể bảo đảm với ngươi, ta sẽ phái người đi tìm, nhưng không thể bảo đảm có thể bắt được người này, biến người mịt mờ, làm sao nói tìm là tìm ngay được?” Quan huyện lạnh lùng nói khiến Niên Thế Hữu cảm thấy vô vọng.

Hấn mờ mịt nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy cuộc sống thoáng chốc đã đến cực hạn.

“Súc sinh” Hấn chợt ngửa đầu hô to một tiếng, đây chính là gia nghiệp hấn cực khổ cả đời gây dựng, cư nhiên trong một đêm bị hủy trong tay tên đó, bảo hấn làm sao không hận cho được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chluc các bạn có những phút giây đọc truyện vui

về^^)

Trở lại huyện Nghi Dương, một câu Niên Thế Hữu cũng không nói được.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, việc đã đến nước này, hấn chỉ có thể chấp nhận việc mình bị lừa.

Trải qua thời điểm hiệu thuốc gặp khó khăn, hấn bất ngờ phát hiện hiệu thuốc Hồng Phong cũng đã đóng cửa, trong lòng không khỏi vô cùng vui sướng.

Mất đi một đối thủ cạnh tranh, mình có nhiều hơn một phần hy vọng sinh tồn

Hiệu thuốc tiếp tục mở, thật may là vẫn còn chút dược liệu, ít nhất còn có thể chống đỡ được một thời gian, bây giờ nhìn lại, không thể làm gì khác hơn là về nhà lấy tiền tiết kiệm ra dùng, chờ kiếm lại tiền vốn, tất cả sẽ khác hơn.

Đội nha môn huyện Giang Ninh bắt được tên súc sinh kia về, mình muốn đem hấn phanh thây vạn mảnh, thống khổ gấp trăm lần so với bản thân lúc này.

Trở về nhà, đối mặt với đám di nương ra sức quyến rũ, Niên Thế Hữu không có nổi một chút hứng thú, thậm chí Tứ di nương mà hấn từng sủng ái nhất đến làm nũng, hấn lại tức giận đánh nàng, hơn nữa trong cơn giận còn tìm người vào phủ bán nàng đi.

Niên Thế Hữu khác thường làm mọi người trong phủ kinh động, vốn là phủ đệ oanh ca yến vũ, lúc này đột nhiên thay đổi thành tiêu điều vắng lạnh, tất cả mọi người trở nên căng thẳng, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Ngày tiếp theo, người làm bắt đầu xôn xao, cũng không biết là người nào đồn thổi, nói phủ đệ này sắp giải tán làm lòng người không khỏi hoang mang. Mặc dù Niên Thế Hữu ra mặt ngăn lại, nhưng đã xuất hiện người làm chạy trốn, quan trọng nhất là, đến ngày thứ ba, Tam di nương đã cuốn gói toàn bộ tài sản trốn khỏi phủ.

Niên Thế Hữu thấy vậy, thất vọng cùng cực, những người này đều là lúc mình thành công vây lấy mình, bây giờ mình thất bại đã vội vã bỏ trốn, vẫn còn một số người tốt hơn không đi nhưng ai nấy đều lo sợ.

Vì thế, Niên Thế Hữu muốn thử dò xét những người khác, liền nói người nào muốn đi thì đi, hấn sẽ không giữ lại. Không ngờ được, lời này vừa nói, không ít người vội vàng bỏ đi làm Niên Thế Hữu không khỏi kinh ngạc.

Hấn xưa nay coi trọng thể diện, lúc này càng thêm phiền lòng, dưới cơn nóng giận đã đồng ý những người đó.

Kể từ đó, phủ đệ to như vậy, lại đột nhiên trở nên vắng vẻ, mơ hồ có điềm báo lụi bại.

Mấy di nương thấy thế, cũng là rối rít to gan đi tới trước mặt Niên Thế Hữu, nói muốn rời đi, bất quá họ có thể đi hay không, cũng vẫn phải chờ Niên Thế Hữu, dù sao kế ước bán thân của họ vẫn nằm trong tay hấn, nếu

như cường ngạnh chạy khỏi phủ, cũng chỉ có thể như Tam di nương là nô tì bỏ trốn, đến lúc đó bị bắt trở về, kết quả sẽ rất thê lương.

Đối diện với mấy người bạc tình, Niên Thế Hữu cả người mệt mỏi, đuổi hết đám di nương đi.

Thì ra những người bên cạnh mình trước kia, mỗi một người đều trong ngoài không giống, gặp người giàu sang liền chủ động dâng hiến, hôm nay người thất bại, ở trong mắt các nàng, người chả là gì cả.

Còn có ai nguyện ý đứng cạnh mình, dù cái gì cũng không làm được, chẳng qua là lạng lẽ bên cạnh mình là tốt rồi? Đối với mình bây giờ mà nói, đó là sự trấn an lớn nhất.

Lúc này Niên Thế Hữu đột nhiên nhớ đến Lã thị.

Mấy năm nay, coi như mình đối xử với nàng không tốt. Có điều, nàng vẫn như cũ ngoan ngoãn sống bên cạnh mình, không có suy nghĩ khác, điểm này khiến hắn rất vui mừng.

Nghĩ tới mình đã lâu không tới chỗ nàng, hơn nữa mọi người đều loạn, nàng lại không giống di nương còn lại đòi bỏ đi, điểm này ngược lại thật khiến Niên Thế Hữu có chút cảm động.

Nghĩ đến đây, Niên Thế Hữu xúc lại tinh thần, hướng chỗ Lã thị đi tới.

Không biết bây giờ nàng đang làm gì?

Bởi vì bọn hạ nhân bỏ đi, lúc này trong viện Lã thị cũng vắng ngắt, Niên Thế Hữu không suy nghĩ nhiều, chỉ đi bộ vào đến cửa gọi Lã thị.

Nhưng bên trong không có một bóng người, chỉ có tiếng vọng lại của chính hắn.

Năm Thế Hữu đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Hắn kinh ngạc đứng ở ngoài cửa nhìn, gọi lại lần nữa, ý thức được có cái gì đó không đúng, liền lập tức vọt vào phòng tra xét.

Bên trong phòng không có một bóng người, Niên Thế Hữu mới đầu còn có thể an ủi mình là Lã thị đang tản bộ trong vườn, nhưng khi hắn quan sát kỹ căn phòng thì lòng trầm xuống.

Bởi vì bên trong phòng không chỉ bừa bộn mà toàn bộ những thứ đáng giá đều không còn.

Mấy năm nay Lã thị có một chút vốn riêng nên trong phòng cũng bày biện không ít thứ đắt tiền, còn có mấy món quà hắn từng tặng cũng rất giá trị, tất cả đều đã biến mất.

Thế này là thế nào?

Niên Thế Hữu một lần nữa cảm thấy khí huyết trào ngược, chuyện Tam di nương bỏ trốn nay lại tái diễn ở chỗ Lã thị.

Hắn sa sút tinh thần ngã ngối trên mặt đất, cúi đầu lẳng lẳng, không nhúc nhích nổi.

Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào?

Trong lòng hắn ngẫm lại thật kỹ, một tháng trước còn rất tốt, tại sao đột

nhiên mọi việc đều trở nên thêm thắm như thế này?

Giống như cùng hẹn trước, tất cả tai họa cũng đến cùng một lúc, có khi nào là đã bị người nào đó tính kế từ trước?

Chờ hấn nghĩ được đến điểm này, hết thấy đều đã trễ.

Hơn nữa bất chợt, trong đầu Niên Thế Hữu hiện lên một ý nghĩ.

Lã thị vốn dĩ biết từng ngõ ngách trong phòng hấn, nay phòng ả đã dọn sạch, vậy còn phòng mình, không lẽ...

Nghĩ đến đây, Niên Thế Hữu không dám nghĩ nữa, chạy một mạch về phòng mình.

Trên đường bắt gặp người làm trong phủ, Niên Thế Hữu vội vàng thờ hồn hèn hỏi: “Người có nhìn thấy phu nhân không?”

Nha hoàn kia bị bộ dạng của Niên Thế Hữu làm cho sợ hãi, chỉ khúm núm nói: “Hai ngày trước phu nhân nói thân thể khó chịu, muốn về nhà mẹ đẻ một thời gian.” Thanh âm cuối gằn như nức nở.

Năm Thế Hữu nghe xong, thân thể mềm nhũn, suýt nữa đã bất tỉnh.

Chờ hấn lão đảo trở lại phòng, lục tìm chỗ cất tiền thì đã không thấy tăm hơi.

“Tiện nhân” Niên Thế Hữu huyết khí dâng trào, gào to một tiếng, càng cảm thấy đầu óc quay cuồng, ý thức hỗn độn, thân thể mềm nhũn không xác định được phương hướng.

Rồi hấn bỗng thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ to, trước mắt tối sầm, hoàn toàn bất tỉnh

Xong rồi, tất cả đã xong thật rồi.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của hấn trước khi ngất xỉu.

Chờ nha hoàn, bà tử canh cửa phát hiện ra hấn, đưa đi y quán thì đại phu chỉ có thể lắc đầu tuyên bố: “Hấn trong thời gian ngắn đã trải qua quá nhiều biến cố, trong lòng khó thừa nhận, hấn bị trúng gió, muốn khôi phục như trước kia chỉ sợ là rất khó khăn, nói khó nghe là cả đời này đều phải nằm liệt giường.”

Năm nay khí hậu cực kì nóng, nhưng ở phủ đệ Niên Thế Hữu bên này, lại giá lạnh như băng.

Bên này, Lã thị mang theo tiền của mình cùng tiền tiết kiệm của Niên Thế Hữu một lòng đi tới trấn Thanh Hà tìm Triệu Hoảng Lâm nương tựa.

Sau khi gặp mặt, Triệu Hoảng Lâm ngoại trừ lấy ba trăm lượng tiền đặt cọc trước kia cho Niên Thế Hữu ra, còn lại không có gì để nói.

“Hoảng Lâm. Nương, nương đều theo lời con nói mà hành sự, con có thể thấy nương thật tâm hỏi cái mà tha thứ lỗi lầm trước kia, tiếp nhận nương một lần nữa không?” Lã thị khẩn thiết nói, trong mắt cũng ẩn chứa chờ mong.

Nhưng Triệu Hoảng Lâm ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nàng, chỉ lãnh đạm nói: “Ta muốn bà lấy khế ước bán thân cho ta, muốn bà giúp ta làm

Niên Thế Hữu thất bại, bao gồm mang theo khoản tiền tư mà bỏ trốn, trong phủ phát tán lời đồn – những chuyện này, đều là bản thân bà tự nguyện đáp ứng của ta, ta không có ép bà. Hơn nữa trước đó ta đã nhắc nhở bà, bất kể bà làm cái gì, cũng không thay đổi được cách nhìn của ta đối với bà, ta cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này, mà tha thứ cho bà.”

Lã thị đau khổ, chỉ nén lệ ủy khuất nói: “Hoàng Lâm, hiện tại nương không còn nơi nào để đi, nếu như ngay cả con cũng không chịu chứa chấp nương, bảo nương phải làm sao bây giờ?”

“Hừ, lời này của bà thật kì lạ.” Triệu Hoàng Lâm không chút do dự nói, “Trên người bà không phải toàn là tiền sao, đủ cho bà tiêu xài cả đời, ít ở trước mặt ta giả bộ đáng thương đi.”

“Hoàng Lâm, nếu như con muốn, nương có thể đưa hết tiền cho con.” Lã thị vừa nói vừa đưa tiền ra.

Nhưng Triệu Hoàng Lâm không thèm nhìn tới, trực tiếp cự tuyệt nói: “Ta chỉ muốn lấy lại ba trăm lượng tiền đặt cọc thôi, còn số tiền còn lại, đều không phải là mục đích của ta, ta không muốn chỗ tiền bản thủ kia.”

“Hoàng Lâm.” Lã thị năn nỉ, nhưng Triệu Hoàng Lâm lại để nàng ta ở lại một mình

“Từ hôm nay trở đi, bà tốt nhất không xuất hiện ở trấn Thanh Hà, cầm số tiền bản thủ của bà đi xa một chút, đừng có quấy rầy cuộc sống của bọn ta.” Cuối cùng Triệu Hoàng Lâm bỏ lại một câu “Đối với ta bà không còn giá trị nữa.”

Dứt lời, Triệu Hoàng Lâm quay đầu đi thẳng

Thật ra thì, không phải ai cũng chú ý, tiểu thiếu niên mười ba tuổi này, lúc rời đi trong nháy mắt, bởi vì tiếng khóc Lã thị mà khẽ động mình một chút.

Chính là bởi vì động tác rất nhỏ, nên hắn càng thêm căm hận nội tâm của mình, càng thêm chán ghét Lã thị.

Bởi vì vô luận hắn cỡ nào cố gắng, hắn cũng không thể thay đổi sự thật mình là con ruột của nàng ta

Còn sót lại một chút huyết mạch tương liên, khiến cho hắn càng muốn nhanh lên một chút thoát khỏi nữ nhân này.

Chương 201: Triệu Hoằng Lâm sa sút

Quay lại hiệu thuốc, Trương chương quỹ đã sớm ở đó chờ mình đã lâu, hơn nữa ngoài ý muốn, Triệu Tương Nghi cũng ở đó, điều này làm Triệu Hoằng Lâm không biết làm sao

Song hấn hấn giữ bình tĩnh ngồi xuống đối diện hai người.

“Trương bá bá đã nói với mọi chuyện đã xảy ra.” Triệu Tương Nghi lời ít mà ý nhiều.

“À.” Triệu Hoằng Lâm âm ừ đáp một tiếng, sau đó nói, “Cũng đã kết thúc.”

“Nữ nhân kia thì sao?” Triệu Tương Nghi hỏi.

“Bà ta à, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta, mọi người không cần lo lắng, không cần quan tâm an nguy của bà ta, bây giờ bà ta đã có một khoản tiền đủ để sống cả đời rồi.” Triệu Hoằng Lâm nhàn nhạt đáp, nở một nụ cười gượng gạo, “Tiểu mọi người, từ hôm nay trở đi, mọi người có thể không buồn không lo sống vui vẻ, không còn điều gì khiến mọi người không vui vẻ hết.”

Không biết vì sao a, khi tất cả đã kết thúc, Triệu Hoằng Lâm cảm thấy không vui vẻ như trong tưởng tượng.....

Không có cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại không biết vì sao, cảm thấy cả người càng thêm nặng nề.

Chẳng qua là đột nhiên không thích ứng được, tiếp theo hấn chẳng biết nên làm gì.

Trương chương quỹ tiền bán số dược liệu kia để trước mặt Triệu Hoằng Lâm.

Triệu Hoằng Lâm chỉ lấy ba thành, theo như cam kết đưa cho Trương chương quỹ bảy thành.

Rồi trịnh trọng “Cám ơn”

Hai người nói lời ly biệt, bởi vì xong chuyện này, bọn họ sẽ không thể tiếp tục hợp tác, dần dà, tình bằng hữu nhạt mất.

Cuối cùng, Trương chương quỹ lấy tiền, cũng cam kết sẽ thủ khẩu như bình [miệng kín như bưng], về sau, ông không còn là Trương Xương Niễn, đổi lại tên, mang theo số tiền lớn này đến một địa phương không ai biết mình là ai, bắt đầu lại cuộc sống mới.

Sau khi kết thúc, Triệu Hoằng Lâm an tâm trở về nhà.

Đầu tiên là tìm Bùi Tử Quân, đưa tiền vốn đã mượn trả lại, mấy năm qua, hấn đạt được thành công này là do Bùi Tử Quân giúp đỡ.

Có điều Bùi Tử Quân chỉ lấy một phần, Triệu Hoằng Lâm đưa đầy qua lại, cuối cùng nhận lấy số tiền vốn dư còn lại.

Hiệu thuốc ở huyện Giang Ninh là do thuê, bây giờ đóng cửa, cũng chỉ còn hiệu thuốc Triệu thị ở trấn Thanh Hà này còn mở.

Cùng lúc, Triệu Hoàng Lâm phái người đến Nghi Dương dò thăm tin tức của Niên thế Hữu, lại ngoài ý muốn biết được, hắn ta trúng gió nằm liệt giường không nhúc nhích được, ba hiệu thuốc kinh doanh rất tốt kia, đã bị kẻ xấu có lòng tham chiếm lấy, những sản nghiệp khác của hắn ta, trừ này tòa tòa nhà đang ở ra, không còn gì nữa.

Nói vậy hắn ta cũng chỉ có thể sống như vậy đến cuối đời, có thể thể kiên trì thêm được mấy năm nữa không cũng là vấn đề, ngày trước hắn ở trên cao khinh người ở phía dưới.

Có lẽ, cho đến hôm nay, hắn ta cũng không hiểu vì sao mình lại rơi vào tình cảnh này? Nói là báo ứng, không phải là không báo, chẳng qua là thời điểm chưa tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, Niên gia vốn có danh vọng lớn ở Nghi Dương huyện, trong một đêm sụp đổ.

Điều này chứng minh cho đạo lý, ‘mười năm hà đông, mười năm hà tây’ (J: không hiểu nghĩa lắm)

Triệu Hoàng Lâm sau khi làm xong mọi chuyện, lại nhìn lại những chuyện mình đã làm, trong lúc bất chợt cảm thấy cả người rất là mệt mỏi.

Hắn mới mười ba tuổi mà thôi, nhưng trong lúc vô tình, lại mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy trọng trách trên người so với một nam nhân ba mươi tuổi còn nặng hơn.

Mọi chuyện đã kết thúc, hắn đột nhiên không biết mình nên đi nơi nào rồi.

Cảm giác trống rỗng lấp đầy người hắn, kế hoạch báo thù thành công, cái nhà này tựa hồ cũng không cần mình nữa.

Có ý nghĩ như vậy, Triệu Hoàng Lâm bắt đầu trở nên trầm mặc.

Loại trầm mặc này, so với hắn lịch sự nho nhã, tư văn hữu lễ là bất đồng, bộ dạng này của hắn nhìn qua có chút sa sút, mê mang không tìm thấy hướng đi, ngay cả ở trong nhà, cũng giống như là một vật trong suốt, không có cảm giác tồn tại.

Một buổi trưa giữa hạ, Triệu Hoàng Lâm nằm chán ở trong nhà thủy tạ đọc sách, Triệu Tương Nghi bỗng nhiên xuất hiện dọa hắn giật mình.

“Ca ca gần đây sao vậy, bộ dáng thất hồn lạc phách thế.” Triệu Tương Nghi lại gần Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Hoàng Lâm bị nhìn thấu tâm sự, sắc mặt không được tốt, chỉ buồn bực à một tiếng.

“Tìm huynh có chuyện gì?” Triệu Hoàng Lâm nói sang chuyện khác, cũng quay mặt qua chỗ khác.

“Ừ, cha nương tìm ca đó.” Triệu Tương Nghi cười nói.

“Hử?” Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc, từ sau khi chuyện chấm dứt, cảm giác ồn tại ở cái nhà này ngày càng ít đi, thật ra đây chỉ là ý nghĩ trong lòng của hắn mà thôi, tâm tư của mọi người không đổi, đều giống như thường

ngày. Chẳng qua là từ sau ngày đó, Triệu Hoàng Lâm không tìm được cảm giác tồn tại của mình ở nhà này, hắn không biết trừ chuyện kia đã kết thúc, mình có thể vì cái này nhà làm những gì.

Cho nên nghe Triệu Tương Nghi nói Triệu Tín Lương và Nhâm thị tìm mình có chuyện, trong lòng Triệu Hoàng Lâm cực kỳ cao hứng.

Hắn theo Triệu Tương Nghi cùng nhau đến Lương viện, lại ngạc nhiên phát hiện tất cả mọi người đều ở đây.

Phương thị, Triệu lão gia tử, Triệu Tín Lương, Nhâm thị, Triệu Nguyệt Cầm, thậm chí còn có Lý thị cùng Triệu lão nhị.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Hắn kinh ngạc quay đầu lại nhìn Triệu Tương Nghi cười rục rờ.

“Hoàng Lâm.” Là gia chủ, Triệu Tín Lương dẫn đầu đứng lên bước đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm, “Chúng ta là người một nhà, mọi người đều cần con.”

(bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ☺)

Nếu là lúc bình thường, nghe Triệu Tín Lương nói lời buồn nôn này, Triệu Hoàng Lâm sẽ nổi da gà. Nhưng lúc này, Triệu Hoàng Lâm xúc động mà rơi nước mắt.

Hắn thâm ở trong lòng cười chính mình, dù thế nào đi chăng nữa hắn là một nam tử hán, sao có thể dễ dàng có khóc chứ?

Sau lưng, tiểu muội dùng tay nhỏ kéo tay áo mình, Triệu Hoàng Lâm cả người run lên, quay đầu lại nhìn nàng, lại thấy tiểu nha đầu này đang làm nũng với mình: “Ca ca, chúng ta là người một nhà, cả đời đều ở cùng nhau.”

Triệu Hoàng Lâm bên ngoài thì cảm động, trong lòng có một tia hài hước: “Muội sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, gả ra ngoài, sao có thể ở cùng một chỗ với mọi người?”

“Ca ca thật là xấu, không nói chuyện với ca ca nữa” Triệu Tương Nghi chu cái miệng nhỏ, xoay người chạy đến bên cạnh Nhâm thị

Mọi người cười rộ lên.

Một lát sau, Triệu Tín Lương lại không chút do dự nhắc tới: “Tương Nghi đã dẫn trương chương quỹ đến gặp cha, đem mọi chuyện nói cho cha biết, Hoàng Lâm, mấy năm này con cực khổ rồi.”

Hai mắt Triệu Hoàng Lâm mở to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Triệu Tín Lương, lại nhìn sang Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi hướng hắn làm mặt quỷ.

“Đúng vậy a, Hoàng Lâm, con cực khổ quá rồi.” Nhâm thị tiếp tục thay Triệu Tín Lương nói trấn an, “Mọi người sau khi biết, cũng kinh hãi, con năm nay mới mười ba thôi, mọi người rất đau lòng, nhất là bà nội, sau khi bà biết còn bệnh nhẹ một hồi, chẳng qua vẫn giấu giếm không nói bên ngoài.”

“Bà nội.” Quang mang trong mắt Triệu Hoàng Lâm thay đổi bởi sự dịu dàng, bây giờ hẳn không giống như thiếu niên vô tình hung hiểm kia, biết được chân tướng nhưng trưởng bối trong nhà vẫn yêu thương thiếu niên này, “Thật xin lỗi, Tôn nhi để bà lo lắng .”

“Không sao, bây giờ vẫn còn chưa muộn, Hoàng Lâm a, đừng ngu muội nữa, trở lại bên cạnh mọi người đi con. Về sau không cho phép lừa gạt mọi người nữa, mọi người sẽ rất lo lắng.” Phương thị hòa ái cười nói.

Nụ cười như thế khiến Triệu Hoàng Lâm an tâm.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ , đúng vậy , ít nhất bên cạnh mình còn có thân nhân, mặc dù mình không thể vì bọn họ làm có chút chuyện ớn, nhưng chỉ cần mình bình an, có chút thành tựu , liền có thể để cho bọn họ an tâm, để cho bọn họ vì mình kiêu ngạo.

Sao mình không lấy lý tưởng này mà phấn đấu tiếp?

Làm chuyện mình thích, vì mục tiêu mà cố gắng, còn tốt hơn việc lúc trước vì cừu hận báo thù mà phải bắt ép mình làm chuyện mình không thích

Có suy nghĩ như vậy, Triệu Hoàng Lâm giống như khôi phục lại ý chí chiến đấu, cảm thấy có hy vọng mà đứng lên bước tiếp.

Người một nhà ở cùng nhau, hòa hòa khí khí nói rất nhiều, không có bất kỳ tị hiềm, cũng sẽ không giống như những ngày trước kiêng kỵ khi nói tới Lã thị, ngược lại rất tự nhiên nhắc đến nàng ta, còn bình luận một phen, hơn nữa cũng không thương hại đối với kết quả của nàng ta, cho là báo ứng nàng ta nên nhận.

Từ lúc nàng ta chọn lựa như vậy, thì phải nghĩ đến hậu quả nhận lấy.

Mà Triệu Hoàng Lâm ngồi gần Triệu Tương Nghi, nhẹ nhàng ôm nàng thâm tình nói câu: “Tiểu muội, cảm ơn muội.” Chính vì hành động an ủi này của nàng, mới có thể làm cho mình tìm lại niềm vui thú trong cuộc sống, có nỗ lực và động lực, từ đó mà đứng lên lần nữa, tiếp tục sống.

“Chúng ta là người một nhà, người một nhà không cần phải nói cảm tạ .” Triệu Tương Nghi nháy mắt với Triệu Hoàng Lâm , về sau dựa vào lòng hắn, an tâm ngủ mùi thơm nhẹ nhàng từ người hắn.

Mùa hè năm nay đối với nàng mà nói, là một mùa hè vui vẻ và nhẹ nhõm, mặc dù trời nắng chan chan, nhưng nàng không có cảm giác khó chịu. Xung quanh nàng, đều là chuyện tốt, không có bất kỳ chuyện nào khiến nàng không hài lòng, lúc này, nàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ.

Từ sau ngày đó mọi chuyện bắt đầu bình thường lại, cả Triệu phủ bắt đầu khẩn trương mà hưng phấn mong đợi tiểu bảo bảo trong bụng nhâm thị ra đời.

Năm tháng qua thật nhanh, qua hai mùa hạ thu, chớp mắt đã là mùa đông.

Trước khi hết tháng mười một, khí trời lạnh giá khiến ai nấy đều không

muôn bước chân ra khỏi cửa, ở Triệu phủ, lại náo nhiệt rất thần kỳ.

Hai mươi hai tháng mười một hôm đó, Nhâm thị bình an thuận lợi sinh một đứa bé trai nặng tám cân, trên dưới Triệu phủ vui mừng, đem giá lạnh mùa đông ấy tất cả đều vui mừng mà hòa tan.

Tiểu thiếu gia xuất thế, cây cối trong phủ khô héo đã lâu, bỗng một đoá hoa mai trên cây nở sớm, Triệu Tín Lương cảm thấy tình cảnh này rất may mắn, cho là điềm lành, cho nên cao hứng, đặt tên cho con trai nhỏ là – Kỳ

Xếp theo thứ tự hàng chữ Triệu gia, đời cháu đều thêm chữ “Hoàng”.

Triệu Hoàng Kỳ, tên này nghe thật đáng yêu lại đẹp trai.

Chương 202: Năm năm sau

Năm năm sau, Triệu phủ, trấn Thanh Hà.

“Tiểu thư đã dậy chưa?” Bích Văn đã sớm phân phó người đi chuẩn bị xong đồ dùng rửa mặt, chỉ chờ Triệu Tương Nghi tỉnh lại.

Nha hoàn A Chu hai năm trước mới vào phủ vội vàng khoát khoát tay, nhỏ giọng nói: “Còn chưa có tỉnh, chúng ta đợi thêm chút đi, tối qua tiểu thư ngủ muộn, để cho tiểu thư ngủ nhiều thêm chút”

“Vậy người đến trừ phòng bên kia xem Hà mục chuẩn bị được thế nào, hôm qua tiểu thư nói muốn ăn bánh hao đào.” Bích Văn lại phân phó a Chu, a Chu đáp một tiếng, cười hì hì xoay người đi.

Một lát sau, trong phòng có động tĩnh.

Thiếu nữ chưa tỉnh ngủ, đang lười biếng nằm ở trên giường, nhỏ giọng lầu bầu, nửa tỉnh nửa mơ nhìn xung quanh phòng, tầm mắt rơi vào cảnh hao đào mới hái đặt trên bàn, đôi môi cánh đào mở ra: “Đúng là chỉ có Bích Văn hiểu ta mà thôi, ta mới nói lần thứ nhất, đã nhớ rồi.”

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh chưa?” Ngoài màn truyền đến giọng nói của Bích Văn.

Triệu Tương Nghi duỗi lưng, ngáp nói: “Ừ, người vào đi.” Tối qua cùng ca ca Triệu Hoàng Lâm ngồi hàn huyên một đêm, ngủ cũng không đủ.

Bích Văn dẫn tiểu nha hoàn bước vào phòng ngủ, thấy Triệu Tương Nghi đã tỉnh dậy ngồi trên giường, cười khanh khách, dịu dàng nói: “Tiểu thư nếu là còn chưa ngủ đủ, sao không ngủ thêm chút đi?”

Triệu Tương Nghi ngáp cả ngày, nhưng nhắm mắt lại cũng không còn buồn ngủ nữa, chẳng qua là cảm thấy thân thể uể oải, hẳn là do mới tỉnh, cho nên lắc lắc đầu nói: “Thôi, dậy thôi.”

Dứt lời, nàng vén một góc chăn lên, ngồi thẳng người, chờ tiểu nha hoàn đưa nước súc miệng.

Rửa mặt xong, nàng ngồi trước bàn trang điểm chờ Bích Văn trang điểm cho, Bích Văn có đôi tay khéo léo, mặc dù Triệu Tương Nghi không muốn mình đắm sâu vào, hưởng thụ sự phục vụ của người khác, thế nhưng mấy năm qua, Bích Văn đối với nàng luôn cẩn thận chăm sóc đã sớm chiếm được lòng tin của nàng, cho nên nàng tùy ý để cho Bích Văn trang điểm.

“Nô tỳ thấy trời quang đãng, lại âm áp, tiểu thư đổi váy xuân đi? Mặc áo ấm lâu rồi, nên thay đổi quần áo.” Bích Văn mỉm cười giúp Triệu Tương Nghi mặc một tầng áo mỏng, lúc nhìn tủ quần áo, liền đề nghị.

Triệu Tương Nghi nghe lời Bích Văn nói, liếc qua tủ quần áo, sau đó gạt đầu: “Ừ, ta mặc ấy bộ áo đông này lâu quá, hôm nay đổi một bộ váy xuân đi, hôm qua ta mặc áo khoác mới, nóng không chịu nổi.”

“Vâng, là nô tỳ sai sót.” Bích Văn gạt đầu, xoay người đến tủ quần áo ấy

một bộ y phục mùa xuân.

Đang định giúp Triệu Tương Nghi mặc, lại nghe thấy A Chu đang dọn giường của Triệu Tương Nghi kêu to: “Nha, chúc mừng tiểu thư.”

Triệu Tương Nghi nhướn mày, không biết nha đầu A Chu này làm gì mà hô to.

Đang lúc nàng nghi ngờ, Bích Văn đột nhiên xoay người nhìn Triệu Tương Nghi cười, “Chúc mừng tiểu thư, là quỳ thủy, từ hôm nay trở đi ngài sẽ trở thành người lớn.”

Triệu Tương Nghi vòng qua người Bích Văn, thấy nệm giường vốn trắng noãn, bây giờ có vài đoá hoa mai đỏ tươi... Đó là.

Nha, vậy mà cũng không phát hiện ra kỳ kinh nguyệt?

Chả trách sáng nay mới thức dậy đã thấy uể oải, ra là do chuyện này.

Thấy trên mặt Triệu Tương Nghi không chút nào hưng phấn hay thẹn thùng nào, Bích Văn thấy có chút buồn cười, tiến lên mấy bước hỏi Triệu Tương Nghi: “Tiểu thư? Ngài đang suy nghĩ gì đấy?”

“A, không có gì, mau dọn sách cái đó đi.” Triệu Tương Nghi thuận tay chỉ chỉ.

A Chu đáp lời, khom lưng bắt đầu thu dọn đệm giường, Bích Văn cao hứng bảo một tiểu nha hoàn đi thông báo tất cả viện tử, Triệu Tương Nghi thấy thế vội vàng kéo Bích Văn lại: “Thông báo cho lão phu nhân và phu nhân là được.”

Bích Văn mím môi cười cười, lòng nói giờ mới biết xấu hổ à?

Thật ra thì Triệu Tương Nghi không phải là xấu hổ. Cô gái đến tuổi sẽ có kinh nguyệt là chuyện bình thường, nàng cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu chuyện. Chẳng qua là, lần này không có dấu hiệu nào lại đột nhiên tới, khiến nàng buồn bực không thôi, nói thật ra, mình ở cái thời không này mấy năm rồi, lại quên đi chuyện này.

Chờ Phương thị, Nhâm thị biết tin tức này, có thể nói là mừng đến nỗi khó hình dung được, sau khi biết tin tức lập tức chạy đến Trầm Tiêu viện của Triệu Tương Nghi

Hai người vừa đến đúng lúc Triệu Tương Nghi đẩy cửa ra ngoài.

Thấy dưới ánh nắng ban mai, một người mặc bộ quần áo màu đỏ tay ngắn, bên trên thêu hoa mẫu đơn, thiếu nữ xinh đẹp đứng trước cửa phòng đón gió.

Mái tóc đen ôm trọn vàng trán no đủ, mắt hạnh kiêu tiếu bởi vì ánh mặt trời mà khẽ nheo lại, hơn nữa là tư thái kiêu my, dưới sống mũi cao, là môi đỏ mọng, môi hình trái tim tràn đầy mị hoặc, hơi hơi mở ra, đã nói người thiếu nữ này là người rất xinh đẹp.

Nàng búi tóc hoa đào, búi tóc xinh đẹp được cố định bởi cây trâm ưu nhã, hai bên tóc mai thả tự do, rất tự nhiên rủ xuống trước ngực nàng, gió nhẹ nhàng lay động, tay áo nhẹ nhàng bay lên.

Nhâm thị ngơ ngác nhìn thiếu nữ đã trưởng thành, cười nói: “Tuong Nghi của chúng ta đã lớn rồi, ngày xưa không cảm thấy, hôm nay nhìn lại, thật sự có một loại cảm giác đã mấy đời.”

“Mẫu thân, bà nội, hai người tới rồi” Triệu Tuong Nghi vui vẻ bước mấy bước, lại gần Nhâm thị làm nũng.

Phương thị dịu dàng sờ sờ búi tóc của Triệu Tuong Nghi, ôn hoà nói: “Haizz, cháu gái bảo bôi của bà đã trở thành người lớn rồi, bà nội rất cao hứng”

“Bụng có đau không? Đầu có choáng váng?” Nhâm thị lo lắng hỏi Triệu Tuong Nghi.

Triệu Tuong Nghi lắc đầu: “Một chút đau hay khó chịu cũng không có, nếu không phải buổi sáng A Chu phát hiện trên đem có vết máu, con cũng không biết mình cái kia.”

“Ồ, còn xấu hổ đấy.” Nhâm thị trêu ghẹo Triệu Tuong Nghi.

“Đều do bà nội và mẫu thân chăm sóc con rất tốt, trước kia đại phu chẩn mạch cho con, còn khen con rất khoẻ.” Triệu Tuong Nghi nói.

Phương thị thấy thế, dặn dò mấy người làm trong viện: “Mấy ngày nay các người cần phải cẩn thận chăm sóc Tuong Nghi, đừng để con bé chạm vào nước lạnh, càng không được để cho con bé ăn ấy món lạnh, cay, cho dù có yêu cầu, cũng là không đồng ý, con gái vào mấy ngày này phải cẩn thận, nhất định phải bảo vệ tốt.”

Người làm nhất nhất ghi nhớ, hướng Phương thị đã một tiếng.

“Ai, xem ra lại phải ăn mấy món nhẹ rồi.” Triệu Tuong Nghi nhú mày cố ý than thở.

“Đừng có cau mày, con nhỏ mà cứ làm như mình đã lớn lắm rồi.” Nhâm thị vuốt mi tâm của Triệu Tuong Nghi cười nói.

“Gì chứ, mẫu thân và bà nội mới này không phải nói con trưởng thành trở thành người lớn rồi sao.” Triệu Tuong Nghi lợi dụng sơ hở nói.

Nhâm thị lại hì hì một tiếng, sau còn nói: “Ồ trong mắt trưởng bối bọn ta, con vĩnh viễn cũng chỉ là đứa bé.” Dứt lời, giống như nhớ tới chuyện gì, “A, đúng rồi, hôm nay tiểu cô sẽ đến đây, nương nhận được tin tức, tối qua thấy con và Hoằng Lâm nói chuyện hăng say, nên không có nói với con.”

“Thật không? Ai nha, đã lâu không thấy cô cô rồi, không biết cô cô gần đây như thế nào.” Triệu Tuong Nghi cao hứng cười nói, “Nha đầu Mẫn Mẫn kia không biết có sống tốt không nữa.”

“Khẳng định rất tốt, ta thấy con rể Lý đối xử với con bé tốt lắm, khí sắc bây giờ đã tốt hơn nhiều.” Phương thị thoả mãn nói, giờ tốt rồi, cuộc sống của đại phòng nhị phòng ngày càng tốt hơn, nhất là đại phòng bên này, môn hộ không lờ quả thật có thể xưng là đại hộ.

Tam Phòng mặc dù vẫn như cũ, nhưng ít nhất cũng ít thấy đám người đó cũng tiết kiệm không ít tâm tư, mấy năm qua cũng không có thêm phiền

phức nào, có thể duy trì như vậy, Phương thị đã đủ hài lòng.

Hiện tại để cho Phương thị cao hứng còn là Triệu Nguyệt Cẩm, đứa nhỏ này.

Hai năm trước nàng lấy người chồng bây giờ là Lý Đăng Dương, Lý Đăng Dương là một tú tài, có điều trong nhà có đại gia nghiệp, trên phương diện làm ăn có hợp tác với Triệu Tín Lương

Lần thứ nhất tình cờ gặp mặt, đã nhìn trúng Triệu Nguyệt Cẩm, sau lại biết Triệu Nguyệt Cẩm có một hài tử, cũng không đề ý, muốn cưới làm vợ. Trước sự theo đuổi lãng mạn của Lý Đăng Dương, Triệu Nguyệt Cẩm một lần nữa động tâm.

Lý Đăng Dương phía trên không còn cha mẹ, nhưng vẫn còn một bà nội, lão phu nhân đề ý Triệu Nguyệt Cẩm đã gả qua một lần, hơn nữa còn mang theo một hài tử, cảm thấy không ứng ới người chưa kết hôn như cháu trai Lý Đăng Dương. Tình cảm của hai người trải qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng thành chánh quả.

Vì có thể để cho Triệu Nguyệt Cẩm và nữ nhi an tâm, Lý Đăng Dương còn đặc biệt sửa họ của Triệu Mẫn Mẫn thành họ Lý, cũng cử hành nghi thức nhận tổ quy tông long trọng. Điều này khiến Triệu Nguyệt Cẩm thoải mái không ít, bởi vì lúc Mẫn Mẫn đến tuổi kết hôn, sẽ ít đi rất nhiều cản trở, hơn nữa cũng vì vậy chặt đứt đường tới của Trương gia bên kia.

Tháng ba năm ngoái, Triệu Nguyệt Cẩm sinh cho Lý Đăng Dương một đứa bé mập mạp, thêm nữa tính tình của nàng trước đến giờ đều ôn thuận, vì thế, lão phu nhân từ từ đón nhận Triệu Nguyệt Cẩm. Bây giờ một nhà năm miệng sống qua ngày, cuộc sống càng thêm tự tại.

“Còn không dùng điếm tâm đi, hôm nay nhưng không cho ăn đồ cay, đi thôi, nướng và bà nội cùng làm điếm tâm đặc biệt cho con đó.” Nhâm thị búng nhẹ sóng mũi Triệu Tương Nghi, nắm tay nàng về đại sảnh

Nói điếm tâm đặc biệt, chính là trứng gà luộc ngọt ngào, cháo gà, canh móng heo nấu đậu phộng các loại thức ăn đại bổ

Triệu Tương Nghi đầu đầy hắc tuyến nhìn một bàn thức ăn, lòng nói bữa ăn sáng ở đây, đúng là bữa ăn tối ở Trung Quốc, mình chỉ đến kỳ thôi mà, đâu phải là ở cũ.

Nhưng Nhâm thị và Phương thị cũng là có ý tốt, thấy thế, Triệu Tương Nghi vẻ mặt đau khổ ăn vào, cảm thấy trong bụng đầy dầu mỡ thật khó chịu

Nhâm thị tận lực làm một mẫu thân tốt, không chỉ tự mình an bài cuộc sống vào những ngày có kinh lần đầu của Triệu Tương Nghi, còn hết lòng che chở nàng, rất sợ nàng bởi vì lần đầu mà cảm thấy xấu hổ, cho còn đặc biệt phụ đạo nàng những điều này.

Mặc dù Triệu Tương Nghi không cần để tâm đến những chú ý này, nàng có thể ứng phó được, nhưng đối mặt một Nhâm thị toàn tâm toàn ý che chở, trong lòng của nàng rất cảm động.

Chớp mắt, đã năm năm năm rồi, năm năm , cả nhà bọn họ ở trấn Thanh Hà ngày càng trở nên giàu có, vô số người hâm mộ cùng ghen tỵ, nhưng trong sự giàu sang ấy còn biết bao gian khổ, cũng chỉ có bọn họ mới hiểu.

Ăn xong điếm tâm, Triệu Tương Nghi một mình ngồi trong nhà thủy tạ ngân người, Triệu Hoàng Lâm ở xa xa nhìn thấy, liền đi tới đây.

Triệu Tương Nghi híp mắt do ánh sáng phản xạ, thấy hấn từ xa xa đi đến đây.

Tuy nói mỗi ngày sớm chiều chung đụng , nhưng mỗi lần nhìn thấy hấn, luôn có một loại cảm giác kinh diễm.

Áo choàng gấm Tô Châu màu lam thêu vân , làm lộ rõ dáng người cao to không chệ vào đâu được, ngũ quan không còn mang nét ngây thơ mà đã có góc cạnh, khí chất của hấn vốn là kiêu lãnh khốc chững chạc , cho nên ngũ quan này mang vẻ lạnh lùng .

Triệu Tương Nghi đứng dậy, nhìn Triệu Hoàng lâm đã đến trước mặt mình, cao hơn rất nhiều, trong bụng than một câu, đều trưởng thành rồi, không còn là thiếu niên nhỏ ngày xưa nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

“Nhìn cái gì vậy? Trên mặt huynh có gì sao?” Triệu Hoàng Lâm nhếch môi cười, sau đó ngồi đối diện Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi cũng cười cười ngồi xuống, sau lấy tay chống cằm nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Ca ca đã lớn như vậy, còn cao hơn muội nữa.”

Nghe khẩu khí của Triệu Tương Nghi, Triệu Hoàng Lâm tâm động, không được tự nhiên, cảm giác nàng giống như mẫu thân vậy.

“Ca đương nhiên cao hơn muội nhiều rồi” Triệu Hoàng Lâm trả lời nàng.

Triệu Tương Nghi bĩu môi, sau lại cười nói: “Thật tốt, mấy năm này muội rất vui, ca ca, cuộc sống của chúng ta sẽ luôn giống vậy đúng không?”

“Ừ, muội vui vẻ là được.” Triệu Hoàng Lâm tiện tay lấy điếm tâm trên bàn bỏ vào trong miệng.

Lại nghe Triệu Tương Nghi nói: “Nếu là ca ca có thể lập tức uyển Dao tử ty định hôn , thì muội càng vui vẻ”

Điếm tâm nghẹn tại cổ, gương mặt Triệu Hoàng Lâm vì kìm nén mà đỏ bừng lên.

“Di, xấu hổ sao?” Triệu Tương Nghi thử dò xét, “Ca ca năm nay đã 19 , cũng nên bàn đại sự, không biết cha nương thúc giục ca mấy lần rồi? Uyển Dao tử ty năm nay cũng 18 , cứ như vậy cũng không tốt , ca ca nên tranh thủ thời gian thú ty ấy đi.”

“Là nàng muốn muội nói với ca?” Triệu Hoàng Lâm nhú mày.

Mấy năm nay, chẳng biết tại sao, khoảng cách giữa hấn và Tề Uyển Dao càng lúc càng xa, cảm giác có cái gì không đúng, hấn cũng không biết tại sao. Không biết là đối phương thay đổi hay là mình thay đổi đây.

Đây cũng là nguyên nhân hấn chậm chạp không đề cập tới hôn sự, hấn

không hy vọng mình hồi hận, chỉ muốn chờ một khoảng thời gian nữa, chờ hẳn thật sự thấy được nàng ấy chính là người mình muốn thì nói.

“Làm sao có thể chứ? Tỷ ấy rất ngưng ngưng ấy.” Triệu Tương Nghi nói, lại trêu Triệu Hoàng Lâm nói, “có điều , muội khuyên ca nên nắm chặt lấy, Tề Đại Ca từ biên quan trở về đã hơn một năm, mắt nhìn tình cảm của muội muội không tiến triển, vì ca mà tốn thêm nhiều thời gian, trong lòng hẳn không thoải mái, cẩn thận huynh ấy đánh ca”

“Muội năm nay cũng 14 rồi, không khác gì lúc nhỏ hết.” Triệu Hoàng Lâm vỗ nhẹ đầu Triệu Tương Nghi, giống như là sờ đầu chó nhỏ.

Triệu Tương Nghi không phục: “Ai nói, muội rất lợi hại nha”

“À, vậy sao.” Triệu Hoàng Lâm nghiêm túc gật đầu một cái.

Đúng là rất giỏi

Để cho hẳn làm ca ca vì nàng kiều ngạo.

Ba năm trước , trấn Thanh Hà bùng phát bệnh dịch, cái loại không khí làm người ta hít thở không thông đến nay cũng làm cho lòng hẳn sợ hãi.

Chính là khi đó, tiểu muội gần 11 tuổi, đột nhiên ấy ra một toa thuốc, nói là có thể thử một lần, có lẽ có thể giảm bệnh dịch lan tràn.

Mới đầu không người nào nguyện ý tin nàng, càng không có người nguyện ý thử một lần.

Cho đến sau khi Phương thị mắc phải bệnh dịch, người một nhà nhất thời gặp đến độ xoay vòng vòng, một khoảng thời gian ngắn, không khí trong phủ trầm lặng, khắp nơi tràn đầy sự yên lặng, mỗi người đều căng thẳng.

Cuối cùng mọi người quyết định là thử làm ngựa chết thành ngựa sống, lấy toa thuốc mà Triệu Tương Nghi nói có thể chữa bệnh dịch cho Phương thị dùng, không ngờ, Phương thị dần chuyển biến tốt, cứ thế khỏi hẳn.

Tin tức này một khi truyền ra, trấn Thanh Hà và mấy huyện trấn xung quanh như muốn nổ tung, mọi người rôi rít tìm tới hiệu thuốc triệu thị, dược liệu bên trong hiệu thuốc trong một ngày bán hết.

Bệnh dịch dần dần chuyển biến tốt đẹp cuối cùng được khống chế.

Mọi người bởi vì toa thuốc của Triệu Tương Nghi mà lấy lại được mạng sống, địa vị của Triệu gia ở trấn Thanh Hà một bước thăng tiến, triều đình, cũng phái người đến tự mình cảm tạ Triệu phủ .

Đây là vinh hạnh đặc biệt, Triệu Tương Nghi đã cho cả phủ vinh hạnh đặc biệt này.

“Ca ca, nghĩ gì thế?” Triệu Tương Nghi quơ quơ tay trước mặt Triệu Hoàng Lâm sau đó lại cố ý trêu chọc nói, “Chẳng lẽ là, đang nghiêm túc suy nghĩ xem khi nào thành thân với Uyển Dao tỷ tỷ?”

“Là đại cô nương rồi, mà không thấy muội ngưng ngưng chút nào, mỗi ngày đều nói chuyện này.” Triệu Hoàng Lâm nắm lỗ mũi Triệu Tương Nghi , cung chịu trách mắng.

“Ca ca cũng nói muội là đại cô nương, vậy mà còn nắm mũi của muội

nữa” Triệu Tương Nghi bĩu môi.

“Ha ha, ca thích thấy bộ dáng này của muội đó.” Triệu Hoàng Lâm lại vuốt tóc Triệu Tương Nghi, dần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, “Về phần chuyện của ca và Uyên Dao, muội cũng đừng quan tâm, tự ca có chừng mực, nếu như. Dù sao sẽ không làm trễ nãi Uyên Dao.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Triệu Tương Nghi an tâm nói, nàng không muốn thấy một Tề Uyên Dao lúc nào cũng sầu mi khổ não, cho đến ngày nay, bởi vì Trần Vi giấu giếm nàng, cho nên nàng cũng không biết Trần Vi trong đôi với Triệu Hoàng Lâm có tình cảm.

Nhưng nếu nàng biết, có lẽ cũng sẽ không tích cực hướng Triệu Hoàng Lâm đề cử Tề Uyên Dao rồi, để rồi lâm vào tình cảnh lưỡng nan.

“A, quên nói với muội” Triệu Hoàng Lâm ngòai thẳng người nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó nói, “Tử Quân về rồi.”

“Thật không?” Triệu Tương Nghi không thể tin vào tai mình.

Vào ba năm trước lúc dịch bệnh bộc phát, Bùi Tử Quân bị bắt về huyện Giang Ninh, sau huyện Giang Ninh cũng nhiễm bệnh dịch, cả nhà bọn họ dọn đến kinh thành tránh đỡ.

Vốn cho rằng Bùi Tử Quân chuyển này chỉ đi tránh nạn, nhưng là không biết vì duyên cớ gì, vừa đi đã không có tin tức, đã ba năm, lúc Triệu Tương Nghi còn cho rằng người bạn nói khó có thể sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa thì lại nghe Triệu Hoàng Lâm nói, Bùi Tử Quân trở về rồi.

“Ừ, cả nhà bọn họ tháng trước về tới huyện Giang Ninh, chẳng qua còn có chút vấn đề phải xử lý, phải thu xếp xong, cho nên đến bây giờ mới liên lạc lại với ca.” Triệu Hoàng Lâm giải thích một phen, cũng nói cho Triệu Tương Nghi nghe, “Không tới mấy ngày nữa, Tử Quân sẽ về đến trấn Thanh Hà, hẳn nói sẽ thuyết phục Bùi bá bá, phát triển một phần gia nghiệp ở trấn Thanh Hà”

“Huynh ấy muốn trở lại trấn Thanh Hà ?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc, phồng má nói, “Trở lại cũng không nói cho muội biết.”

Triệu Hoàng Lâm cẩn thận quan sát thái độ biến hóa của Triệu Tương Nghi, ôn hoà hỏi: “Muội rất để ý điều này?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu một cái: “Chẳng qua là muội còn cho rằng huynh ấy sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng ta nữa, cho nên đột nhiên biết huynh ấy trở lại, muội cảm thấy thật bất ngờ.”

“Ca cũng vậy, nhưng hẳn trở lại cũng tốt, chúng ta có thể trở lại như trước.” Triệu Hoàng Lâm nhếch môi, năm năm, tính tình của hắn dần dần trở nên ôn hòa, không còn cảm giác thù hận chất chứa trong lòng như trước nữa, cả người hắn nhìn qua rất dễ thân cận

Hai huynh muội đang trò chuyện, thấy Bích Văn cười khanh khách đi tới, đến gần mới nói: “Thiếu gia, tiểu thư, cô phu nhân [TNC] và biểu tiểu

thư đã tới.”

“A? Nhanh như vậy, đi thôi” Triệu Tương Nghi đứng lên cười hì hì nói.

Đi tới khách sảnh, Triệu Tương Nghi liếc mắt liền thấy khuôn mặt hạnh phúc của tiểu cô cô Triệu Nguyệt Cẩm, tiểu cô cô mặc váy xuân màu tím, tóc búi thanh nhã, trên người mặc dù không mang đồ trang sức chói mắt nào, chỉ tùy ý mang một bộ trang sức đơn giản, nhưng nhìn qua thật xinh đẹp, rất chói mắt nha.

Triệu Mẫn Mẫn, không, lúc này nên gọi là Lý Mẫn Mẫn rồi, càng không cần phải nói, tiểu nha đầu này đã trở mã rất tốt, tính tình sáng khoái không ít, đã lớn rồi, không còn ngây thơ như ngày trước.

Lúc nhìn thấy Triệu Tương Nghi, càng thêm ôn thuận đối với nàng cười cười.

Triệu Tương Nghi chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh Mẫn Mẫn, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập cười ha hả nói: “Ồ, lâu rồi không gặp, trên mặt đều là thịt thịt, có thể thấy sống không tẻ nha.”

Mẫn Mẫn im lặng, chỉ nhẹ nhàng lấy móng vuốt của Triệu Tương Nghi ra lãnh đạm nói: “Tương Nghi tử tử, muội không còn là hài tử biết bò kia nữa nha. Đừng luôn lấy muội làm đồ chơi.”

Nhìn, câu nói đầu tiên đã lộ nguyên hình.

Triệu Tương Nghi thích một Mẫn Mẫn như vậy hơn.

Lý Đăng Dương lần này cùng Triệu Nguyệt Cẩm trở về, y là một trung niên nam nhân lễ độ, dù trước khi cưới Triệu Nguyệt Cẩm, hay là sau khi hai người như chim liền cành, đối với Mẫn Mẫn yêu thương có thừa, điều này làm Triệu Tương Nghi hết sức coi trọng Lý Đăng Dương, nói thật, người Triệu gia đều thích Lý Đăng Dương

Người một nhà cùng nhau tụ tập lại cười ha hả hàn huyên thật lâu, nói chuyện đã qua cho đến chuyện bây giờ, còn nói không ít chuyện lý thú, không khí không biết nào trở nên hoà hợp

Đúng lúc này, một gia đình tiến lên báo, nói là Tương Liên tiểu thư ở Triệu gia thôn tới, một lời này đột ngột truyền đến, làm cho bầu không khí vốn hào hợp trở nên cứng ngắt.

Nhà bọn họ đã bao lâu không cùng người Tam Phòng lui tới? Trừ tiệc tất niên ra, cũng không quan tâm hay nhắc đến.

Cho nên khi Triệu Tương Liên tìm tới cửa, khiến tất cả mọi người rất là kinh ngạc.

“Sau này phạm là người trong nhà, cứ trực tiếp mời vào, đừng để bọn họ chờ ở bên ngoài.” Nhâm thị đứng dậy nghiêm nghị nói.

Cái gai đình kia gật đầu đồng ý, rồi nhanh chóng đi mời Triệu Tương Liên vào phủ.

Một lát sau, Triệu Tương Liên theo gia đình đi vào.

Chương 203: Tương Liên kể khổ

Triệu Tương đi theo gia đình đến khách sảnh, không ngờ lúc này lại có nhiều người như vậy, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Nhưng lúc này nàng có nỗi khổ muốn nói, không thể yêu cầu hơn, nên không để ý đến nhiều vậy.

Gia đình lui ra, còn không đợi đám người Phương thị thấy mặt Triệu Tương Liên cho rõ, Triệu Tương Liên phịch một cái quỳ xuống trước mặt mọi người khóc, bi thương nhìn Phương thị cầu cứu: “Bà nội, bà cứu con đi, bà nội, nếu còn ở trong nhà kia một ngày, sẽ không sống nổi mất”

Mọi người căn bản không dự liệu được Triệu Tương Liên sẽ làm ra hành động lớn như thế, cho nên nàng làm như vậy, ngược lại khiến không ít người kinh sợ.

Nhâm thị đứng gần Triệu Tương Liên nhất, thấy thế cúi người đỡ Triệu Tương Liên đang khóc đứng dậy: “Đã xảy ra chuyện gì, từ từ nói, cùng là người một nhà, không nên quỳ lạy thế.”

Triệu Tương Liên khóc đỏ mắt, hai vai run run đứng dậy, nàng năm nay 18, nhưng vóc người lại giống bằng với Triệu Tương Nghi, bộ dáng nhìn qua cũng lộ vẻ non nớt, cho nên nhìn không giống Đại Cô Nương mới 18.

“Đúng vậy a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên khóc lóc? Có phải là kẻ mẩu kia lại đánh cháu?” Triệu lão gia tử tuy nói không thích người Tam Phòng, nhưng đối với hai hài tử này, vẫn còn có chút thương yêu.

Chỉ là huynh đệ bọn họ ở riêng nhiều năm, rất nhiều việc mà ông và Phương thị không thể làm chủ Cho dù là đau lòng bọn nhỏ, có lúc cũng không thể ra sức.

“Cha nương cháu muốn bán cháu Ô ô” Triệu Tương Liên khàn khàn cổ họng, một hơi nói uỷ khuất trong lòng ra, mái tóc tán loạn, trên mặt cũng đầy nước mắt, nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi này của nàng, hẳn là trốn nhà chạy đến.

“Cái gì? Đám hỗn trướng kia thật không có thiên lý mà.” Phương thị nghe vậy cảm phần mắng.

Nhưng Triệu lão gia tử nghe xong, lại lạnh lùng nhìn Triệu Tương Liên: “Đây là cháu đáng đời”

“Cha, chớ dọa hài tử.” Nhâm thị không biết nội tình, thấy Triệu Tương Liên bởi vì tiếng găm giận dữ của Triệu lão gia tử mà người run rẩy, vội vàng che chở an ủi nàng.

Triệu lão gia tử khoát khoát tay khuyên những người đồng cảm với Triệu Tương Liên: “Đề cho nó đi đi, đây là do nó tự nguyện” Triệu lão gia tử tức giận, cũng chỉ vào Triệu Tương Liên nói, “Tất cả quên hết rồi hả, ta đã già nhưng chưa bao giờ quên lời nói của nó. Còn nhớ rõ có một lần người Bùi

gia đến, nói muốn mua Tương Nghi đi làm nha hoàn, khi đó chúng ta liều mạng phản kháng, nhưng nha đầu lại còn tự mình muốn đi, ta kéo nó lại, các người có biết nó nói với ta cái gì không?”

“Nó nói là nó tự nguyện” Triệu lão gia tử nổi dóa, “Còn nhỏ tuổi đã lập chí muốn làm thông phòng tiểu thiếp, chúng ta còn ngăn nó làm cái gì? Đừng cản trở nó đi hưởng thanh phúc”

“Ông nội, ông nội cháu sai rồi, cháu biết là cháu sai” Triệu Tương Liên vội vàng tiến lên mấy bước, quỳ trước mặt Triệu lão gia tử, ôm lấy chân của ông khóc rờn nói, “Cháu bây giờ rất sợ, sợ Nhị nương muốn đem cháu bán cho một ông già ở trên trấn, ông ấy đã sáu mươi tuổi rồi, còn muốn mua cháu làm di nương, ông nội, bà nội, hai người ừng bỏ rơi cháu mà”

“Thật là quá đáng” Lý Đăng dương vốn không lên tiếng đứng ở một bên không nhìn nổi rồi, cả giận nói, “Coi như không phải là con ruột của mình, sao lại ngoan tâm thế này” Dứt lời, còn yêu mến xoa đầu Mẫn Mẫn an ủi.

“Mẫn Mẫn yên tâm, cha sẽ không như vậy.”

Mẫn Mẫn an tâm nhìn Lý Đăng Dương, gật đầu, cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Triệu lão gia tử sau khi nghe lời Triệu Tương Liên, trong lòng không khỏi tức giận, khẩu khí cũng mềm xuống. Vội vàng ôm Triệu Tương Liên, vỗ vỗ vai của nàng: “Cháu yên tâm, ông nội cháu là người như thế nào mà bỏ rơi cháu được? Chẳng qua là lời nói lúc trước của cháu làm tim ông nội giá băng.”

Triệu Tương Liên cắn thật chặt môi mình, nước mắt từng giọt rơi xuống: “Cháu thật sự không nghĩ ra được, cháu năm nay chỉ mới mười tám, tại sao không duyên không có bị một ông già chà đạp.”

“Tương Liên tử, bọn họ lấy của đôi phương bao nhiêu tiền?” Triệu Tương Nghi đột nhiên ngồi thẳng người hỏi Triệu Tương Liên

Người Triệu Tương Liên khẽ run, sau đó đẩy nhẹ Triệu lão gia tử, đứng dậy chuyển sang Triệu Tương Nghi bên này, nhanh chóng lau khô nước mắt nức nở nói: “Tỷ không rõ lắm đại khái là bao nhiêu, nhưng nhất định không phải ít, nếu không nhị nương cũng sẽ không kiên trì muốn bán tỷ như vậy. Ngày trước cũng có người muốn mua tỷ, chẳng qua là ra giá quá thấp, nhị nương không vui, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng hơi nổi lên cơn sóng.

Vào giờ phút này, nàng thật có điểm đồng cảm với vị Đường tử đáng thương này.

Tuy nói từ nhỏ đến lớn, nàng và Triệu Tương Liên cũng không thân thiết, có những lúc nàng không thích Triệu Tương Liên. Thế nhưng đây là một hài tử, từ nhỏ bị kẻ mẫu nuôi dạy, bây giờ lại bởi vì kẻ mẫu ích kỷ, phụ thân không quan tâm, kéo dài chung thân đại sự ra, năm nay mắt thấy cũng 18, hiển nhiên đã vượt qua tuổi cưới gả ở cổ đại, không có chốn để nương

nhờ.

Cuối cùng, chỉ đành phải bị bán vào trạch môn làm tiểu thiếp, hơn nữa đôi phương còn là một lão già hòm hèm sáu mươi tuổi.

“Tỷ trước đừng hoảng hốt, trong lòng tỷ đã không muốn, mọi người sẽ giúp tỷ, sẽ không bỏ rơi tỷ đâu.” Triệu Tương Nghi tiến lên vài bước, nắm lấy hai tay Triệu Tương Liên, nàng cảm nhận được, người Triệu Tương Liên phát run.

“Thật sao?” Triệu Tương Liên lại rơi nước mắt.

Triệu Tương Nghi gật đầu khẳng định: “Thật”

“Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người” Triệu Tương Liên nói xong, khóc không thành tiếng, “Trước kia là cháu không tốt, hiện tại có khó khăn mới đến tìm mọi người. Nhưng xảy ra chuyện như vậy, trừ mọi người ra, cháu thật không biết nên tìm ai.”

“Đứa bé ngoan, lắm hiểu. Con tìm nhà thăm là đúng, đừng khóc, nhà thăm sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.” Nhâm thị bước đến an ủi.

Lúc này, tiểu tử Triệu Hoằng Kỳ năm tuổi đột nhiên chạy đến khách sảnh bên này, nhũ mẫu chạy theo phía sau, bắt cũng bắt không được cái tên tiểu tử bướng bỉnh này.

Triệu Tương Nghi liếc mắt thấy Triệu Hoằng Kỳ, nháy mắt tên tiểu tử này đã xông đến bên cạnh nàng, bộ dáng lạnh lợi. Tất cả mọi người đều nói hài tử giống nàng khi còn bé, bướng bỉnh lại thông minh, khiến Triệu Tương Nghi xấu hổ, chẳng lẽ mình khi còn bé nàng là hồn thể ma vương thật sao? Nàng vẫn luôn nghe lời mà.

“Nhũ mẫu, đem Hoằng Kỳ ôm xuống, chỗ này đang thương lượng chính sự, ta không rãnh bồi Hoằng Kỳ.” Nhâm thị thấy Triệu Hoằng Kỳ, vừa híp mắt cười với nó, đồng thời quay sang phân phó nhũ mẫu.

“Không à, con muốn mẫu thân, con muốn ca ca, tỷ tỷ.” Triệu Hoằng Kỳ giống như kẹo kéo bám dính Nhâm thị

“Được rồi, tỷ tỷ chơi với đệ được không? Mẫu thân bây giờ không rãnh, đệ ngoan ngoãn đi chơi với tỷ ha?” Triệu Tương Nghi thấy thế liền dụ dỗ.

“Vậy tỷ đi với đệ đến hồ bắt cá đi” Triệu Hoằng Kỳ được tiện nghi còn ra vẻ.

Tuỳ đã vào xuân, khí trời ấm áp, nhưng vừa nghĩ tới phải đựng nước lạnh, Triệu Tương Nghi còn rùng mình một cái.

Nhâm thị thận trọng, thấy thế lập tức dụ dỗ Triệu Hoằng Kỳ một hồi, sau đó lại kéo Triệu Tương Nghi tới dặn dò: “Con bây giờ có quý thủy, ngàn vạn đừng chơi bên ngoài, nước lạnh cũng không thể đựng, gió lạnh thổi càng không thể, mang Hoằng Kỳ vào phòng chơi đi, nương vừa mua cho nó một bộ đồ chơi.”

“Ừ, con đã biết, vậy con dẫn đệ ấy đi, nương an tâm.” Triệu Tương Nghi gật đầu, rồi dắt Triệu Hoằng Kỳ rời đi.

Nhìn cảnh gia đình chung sống rất tốt này, Triệu Tương Liên vô cùng hâm mộ.

Khách sảnh một lần nữa yên tĩnh lại, Nhâm thị thân là chủ mẫu, chủ động nắm tay Triệu Tương Liên: “Đứa bé ngoan, tâm tư của con, thăm đều biết, trước tiên thăm hỏi con một vấn đề”

“Thăm cứ hỏi.” Giọng Triệu Tương Liên còn nghẹn ngào .

“Con mới vừa nói cha nương con đã nhận tiền của người ta có đúng hay không? Như vậy là không phải là đã ký giấy bán thân rồi hả ?” Nhâm thị lúc này đối với hành động của người lớn tam phòng càng thêm ghét.

Triệu Tương Liên nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nháy mắt lại muốn khóc, vô lực hỏi đáp: “Bọn họ thu tiền, lập tức ký giấy bán thân khế Cháu cũng không biết, là Nhị nương đột nhiên nói cho cháu biết, muốn cháu chờ mấy ngày nữa làm tân nương tử. Sau đó, một cô gái trong thôn chơi thân với cháu nói thì cháu mới biết, nói đôi phương là một lão già hòm hèm hơn sáu mươi tuổi, tính khí không tốt, trong nhà phu nhân di nương càng ngoan tâm hơn . Cô ấy năm trước đến trấn trên, lần này trở về là thăm người thân , cho nên đối với những người đó cũng là biết chút , cháu nghe xong rất sợ.”

“Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt.” Nhâm thị an ủi Triệu Tương Liên, dịu dàng ngồi uông ghé để nàng từ từ nói, sau đó tổng kết lại, “Như vậy , chuyện này sẽ khó giải quyết chút, có điều con đừng sợ, thăm với đại bá con sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.”

“Tương Liên a, đứa cháu đáng thương của nội,lại đây với nội” Trong mắt Phương thị chực chờ nước mắt, vốn tưởng rằng Tam Phòng an phận không ít, không nghĩ tới, bọn nhỏ đã lớn, lại làm ra cái chuyện thị phi này.

Triệu Tương Liên nức nở đi tới bên cạnh Phương thị , bà cháu hai người ôm nhau khóc thành tiếng.

Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Tương Liên thương tâm nói cho mọi người: “Cháu vốn đem chuyện này đến cầu xin cha , nhưng là cha cháu căn bản cũng không để ý đến ý nghĩ của cháu, chỉ nói người nhà này có tiền, cháu gả qua sẽ được hưởng phúc , ô ô. Thật ra thì cháu biết rõ, ông ấy đang thiếu rất nhiều tiền, nghĩ bán bán cháu lấy tiền đi cờ bạc, thuận tiện còn có thể cho gom đủ tiền cưới vợ cho Hoàng Nhân.”

“Đồ hỗn trướng, mấy năm nay còn chơi bời lêu lổng không chịu nổi nữa mà, bây giờ không có tiền để cờ bạc, cứ nhiên bán khuê nữ” Triệu lão gia tử tức giận toàn thân phát run.

Nhâm thị lo lắng thân thể Nhị lão vội vàng an ủi hạ , lại nghĩ đến Lý Đăng Dương và Triệu Nguyệt Cầm tới đây làm khách , trước dàn xếp cho họ , bảo nha hoàn dẫn cả nhà họ đến phòng khách nghỉ ngơi.

Chờ sắp xếp xong hết, Nhâm thị cười với Triệu Tương Liên: “Trong phủ có phòng khách, mấy ngày nay con cứ ở tạm ở đây, đừng lo lắng, cha nương

con bên kia đã có thắm và đại bá con lo, cha con tuyệt đối không đến cửa làm loạn đâu. Về phần chuyện người trên trần này, nhà thắm sẽ ở trong thời gian ngắn nhất làm xong, dù sao vấn đề cũng là tiền.”

“Đại thắm, Tương Liên cả đời này cũng sẽ nhớ đại ân đại đức của thắm, ngày trước Tương Liên có mắt không trông, Tương Liên tại đây đập đầu cảm tạ thắm” Triệu Tương Liên tâm vừa động, đột nhiên phịch một tiếng quỳ trước mặt Nhâm thị, đập đầu ba lần.

Nhâm thị ứng phó không kịp, vội vàng đỡ nàng đứng lên: “Chớ khách khí a, chúng ta đều là người nhà.” Lại dịu dàng vuốt tóc mai của nàng, “Thắm nhớ con một đường chạy tới đây hẳn đã mệt mỏi, bây giờ thắm bảo nha hoàn dẫn con đi rửa mặt nghỉ ngơi một chút, một hồi dùng cơm, thắm sẽ đến gọi con.”

“Tương Liên không biết nên báo đáp thắm như thế nào” Triệu Tương Liên rất nghiêm túc, trước khi tới trần Thanh Hà, nàng ôm cảm xúc mà lén chạy đến, nếu như đại phòng không chịu giúp, như vậy nàng sẽ đi tìm con sông nhảy xuống là xong hết mọi chuyện. Dù sao ở trên đời này, cho tới bây giờ cũng chưa có một người chân chính quan tâm đến cảm thụ của nàng, sự tồn tại của nàng, không khác nào là dư thừa.

Không ngờ, sau khi nàng đến, lại có nhiều người lo lắng cho mình, mặc dù đã ừng làm một vài chuyện quá phận, nói vài lời khó nghe, nhưng là bọn họ cũng không so đo với nàng, ở tình thế cấp bách này, cũng nguyện ý chia tay giúp đỡ

Khiến nàng cảm động, trong lúc nhất thời, cảm thấy người nơi này so với mấy người trong nhà mình tốt hơn nhiều.

Cảm thấy âm áp không ngừng lấp đầy trái tim, kéo nàng từ trong tuyệt vọng đi ra.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chluc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ☺☺)

Triệu Tương Liên được nha hoàn dẫn đi nghỉ ngơi, Triệu lão nhị và Lý thị lần lượt đến trần Thanh Hà, Triệu lão nhị vừa vào cửa liền thở phò phò mắng Triệu lão tam: “Đồ hỗn trướng, đệ bây giờ mới biết chuyện này, Tam đệ muội như vậy thì cũng thôi đi, Tam đệ cư nhiên cũng hòa theo với bọn họ muốn bán Tương Liên cho người ta làm tiểu thiếp hơn nữa đối phương còn là lão già sáu mươi tuổi”

“Quan trọng nhất không phải là điều này, bây giờ không thấy Tương Liên, tất cả mọi người đang tìm con bé, bọn muội cũng lo lắng Tương Liên bị họ tìm được trước, sau đó ép buộc con bé gả cho lão già kia. Nhưng càng sợ hơn nếu Tương Liên có ý muốn tự tử, đây là chuyện đáng sợ đến cỡ nào” Lý thị vừa nắm tay Nhâm thị đi vào phủ, cũng nói ra lo lắng của mình, “Đứa nhỏ này cũng thế, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không biết tìm

muội nói nữa , chúng ta dầu gì cũng thân nhân của nó mà, lại không nói một tiếng đã bỏ nhà đi.”

“Cả hai đừng lo lắng.” Nhâm thị cười dịu dàng, bảo nha hoàn dâng trà, “Con bé bây giờ đang ở trong phủ, đã bình an.”

“Con bé ở đây?” Triệu lão nhị thở phào nhẹ nhõm, nửa đùa nửa thật nói, “Con bé này, cũng không biết tìm bọn đệ trước để giúp một tay , dù sao cũng gần ở đó mà, đâu có xa.”

Lý thị mím môi cười cười: “Người không có việc gì là tốt, hơn nữa, con bé ở chỗ chúng ta, có lẽ lão Tam sẽ phát hiện, còn bị bắt về, ở chỗ đại ca sẽ an toàn hơn, hẳn ta sẽ không dám tìm đến cửa làm loạn, chỉ sợ ngay cả cửa phủ cũng vào không được.”

“Đúng nha.” Triệu lão nhị cười, sau lại hỏi Nhâm thị, “Như vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Dùng nhiều tiền chuộc Trương Liên về.” Nhâm thị uống một ngụm trà, cười đáp.

“Ngộ nhờ đôi phương không đồng ý thì sao?” Triệu lão nhị có chút lo lắng, “Nghe nói nhà bọn họ cũng rất có tiền , ngộ nhờ căn bản không quan tâm đến tiền, chỉ cần người?”

Nhâm thị lắc đầu một cái, môi đỏ chu sa hé mở: “Trên đời này, cô nương xinh đẹp hơn Trương Liên nhiều vô số kể, đôi phương cần gì phải chấp nhất như thế? Coi như đúng như lời đệ nói , ta cũng có đôi sách.”

Nhâm thị là người thế nào bọn họ đều là biết, cho nên lúc này tự tin trả lời bọn họ, mọi người an tâm không ít.

Cuối cùng, giải quyết xong việc nhà, Nhâm thị liền nhắc đến Triệu Nguyệt Cầm: “Đúng rồi, hôm nay đúng lúc tiểu cô tử tới, dạo này cô tử rảnh rồi, nên ghé thăm trên thăm cha nương, mấy ngày nữa lại sẽ đến thôn thăm hai người.”

“Thật tốt quá, Nguyệt Cầm gần đây thế nào?” Lý thị vui vẻ nói, nàng và Triệu Nguyệt Cầm quan hệ xưa nay rất tốt.

Nhâm thị gật đầu cười : “Tiểu cô tử sống rất tốt, Mẫn Mẫn cũng thế, cô gia là người rất tốt.”

“Vậy thì tốt.” Lý thị thở phào nhẹ nhõm, khúc chiết giữa Triệu Nguyệt Cầm và Lý Đăng Dương, nàng cũng biết, cho nên lo lắng Triệu Nguyệt Cầm sẽ sống không tốt, thậm chí trở lại từng cuộc sống từng ở Trương gia kia.

“Vừa vặn hai người cũng tới, mọi người hiếm khi gặp nhau, hay là lưu lại dùng cơm đi” Nhâm thị hỏi.

Nhưng Triệu lão nhị uyển chuyển từ chối: ” Thu Vũ* ở đây là được rồi, dù sao nàng ấy rất nhớ Nguyệt Cầm , đệ phải trở về trước, Trương Lan còn nhỏ, bây giờ còn gửi ở nhà hàng xóm trông giúp, đệ không yên lòng, trong nhà tuy có hai đứa Hoàng Tuấn, Hoàng Tĩnh, nhưng chỉ là bé trai, không biết chăm hài tử, đệ làm còn hơn.”

* Khuê danh của Lý thị

Triệu Tương Lan là tam nữ nhi do Lý thị sinh, năm nay ba tuổi. Sau khi có Hoàng Tuấn, Hoàng Tĩnh, Lý thị lại mang thai, nàng tha thiết chờ đợi, cuối cùng có một nữ nhi bảo bối, tên Tương Lan, cả nhà yêu thương vô cùng.

Nhâm thị ừ sau khi có Hoàng Kỳ, cũng hiểu được tâm ý của người làm cha mẹ, cho nên không giữ Triệu lão nhị lại nữa, chỉ gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Cơm tối là lúc cả nhà tụ tập lại một chỗ nói chuyện, cùng lúc, Triệu Tương Nghi đột nhiên âm thầm kéo tay Nhâm thị, Nhâm thị hiểu ý, cùng nàng rời khỏi bữa tiệc.

Hai người lặng lẽ đi tới căn phòng bên cạnh, Nhâm thị thấy Triệu Tương Nghi lén lút, không khỏi trêu ghẹo nói: “Con làm sao vậy, ở trong nhà mình, mà còn lén lút như ăn trộm thế.”

Triệu Tương Nghi ngượng ngùng cười, sau lại nghiêm túc nói: “Nương, chuyện Tương Liên tỷ, con và ca ca đã xử lý tốt.”

“A? Nhanh như vậy?” Nhâm thị có chút kinh ngạc, nàng còn chưa bắt đầu hành động, nữ nhi bên này cũng nói là kết thúc, thật có chút đột ngột, suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy con làm như thế nào?”

“Con tìm người tìm hiểu lai lịch của Sử lão gia, phát hiện ông ta từ hai ba năm trước mới chuyển đến nơi này, đúng là có tiền, nhưng gia nghiệp không lớn, tất cả đều dựa vào lão thái gia duy trì kế sinh nhai. Sau ca ca tìm ông ta nói chuyện, kết quả ông ta không thèm quan tâm đến chút tiền, không chịu trả người, còn nói nếu như bội ước, ông ta sẽ báo quan bắt Tương Liên tỷ. Con và ca ca không còn cách nào, chỉ đành phải trong thời gian ngắn nhất tốn tiền tìm một hoa hoa cô nương xinh đẹp hơn Tương Liên tỷ thay cho tỷ ấy. Kết quả, đối phương lại ngại cô nương kia xuất thân không trong trắng.”

“Đợi chút” Nhâm thị vốn nghe chăm chú, đột ngột cắt đứt lời Triệu Tương Nghi “Con mới vừa nói, con và Hoàng Lâm vì chuyện này, mà đến kỹ viện tìm cô nương?”

Tim Triệu Tương Liên đập chậm nửa nhịp, kỳ thực nàng không muốn nói ra chuyện này, vừa lúc còn muốn đi xem một chút, không ngờ đã bị Nhâm thị bắt thóp.

“Ách, con không có đi, là ca ca phái người đi. Hơn nữa tốn không ít tiền, cuối cùng chuyện không thành, người ta lại chủ động giảm hai phần ba cho ca ca.” Hơn phân nửa là do bộ dáng Triệu Hoàng Lâm quá anh tuấn, nếu không Liễu Như cô nương kia sao có thể tích cực bán mị nhãn về phía Triệu Hoàng Lâm.

“Lát nữa sẽ hỏi lại con chuyện này, con nói, sau đó thế nào.” Nhâm thị rất rõ ràng có kiêng kỵ chuyện này, theo ý nàng, Triệu Tương Nghi là một cô

gái trong sạch, lại là thiếu nữ xinh đẹp khiến người ta yêu, Triệu Hoàng Lâm càng thêm không thể nói, có khí chất của một thanh niên tốt, còn tuấn tú, sao có thể đến nơi bần thủ kia.

Triệu Tương Nghi cảm giác như bị núi đè, sau lại thở phào, cẩn thận từng câu từng chữ nói: “Sau đó, bọn con nghĩ một biện pháp tạm thời.”

“Ca ca phái người đưa tin cho Sử lão gia, nói là Tương Liên tử bị bệnh đậu mùa, cha mẹ tử ấy muốn bán tử ấy lấy tiền, mới mượn có lừa gạt ông ta. Sử lão gia nghe xong, tuy nói không tin, nhưng trong lòng chắc là bị dọa cho sợ, còn nói muốn chứng thật mới được, con và ca ca thấy tình hình như vậy, liền an tâm không ít, Sử lão gia đó chắc chắn sẽ buông tay, có lẽ còn chờ không chúng ta lấy giấy bán thân, ông ta đã chủ động trả lại.”

“Mẫu thân, con nói xong, người có tể không nhìn con như vậy không, con sợ lắm đó” Triệu Tương Nghi cúi đầu buồn buồn nói.

Nhâm thị mím môi mỉm cười, vỗ vai Triệu Tương Nghi cảm khái nói: “Chỉ là nương cảm thấy, các con đều trưởng thành rồi, chuyện này vốn phải là nương với cha con đi xử lý, không nghĩ tới trong thời gian ngắn, con và Hằng Lâm đã giải quyết hơn phân nửa.”

“Bọn con cũng lo lắng Tương Liên tử, Tam thúc bọn họ thật quá ích kỷ.” Triệu Tương Nghi bình tĩnh nói.

Nhâm thị gật đầu một cái, nhưng nghĩ đến chuyện kia lập tức kéo Triệu Tương Nghi đi về phía trước: “Chúng ta về ăn cơm trước, ăn xong con tới phòng của nương, vấn đề kia, nương muốn con nói rõ ràng.”

“Nương.” Sắc mặt Triệu Tương Nghi theo sát sau lưng Nhâm thị, kéo dài giọng nói làm nũng.

Nhưng là không có tác dụng, Nhâm thị rất kiên quyết

Ngày hôm sau, Triệu lão tam và Lục thị lại tìm cửa, hỏi thăm Triệu Tương Liên có ở trong phủ không, Nhâm thị phủ nhận, nói mình không có gặp Triệu Tương Liên, cũng sai bọn hạ nhân ngăn Triệu lão tam và Lục thị, không cho bọn họ vào đại môn.

Triệu lão tam nổi đóa, xoay người đến Thiên Hi Lâu tìm Triệu Tín Lương, kết quả bị Triệu Tín Lương quăng một cái tát, còn mắng hấn “Khôn kiếp”, Triệu lão tam bị đánh, càng khẳng định Triệu Tương Liên ở trong Triệu phủ, vì thế quay lại đại não một trận.

Nhâm thị cuối cùng thừa nhận Triệu Tương Liên ở trong phủ, không cho hấn mặt mũi, nhưng Triệu lão tam lại chiếm ưu thế vì mình là cha ruột Triệu Tương Liên, càng không ngừng xung đột với Nhâm thị, nói là nàng nhiều chuyện, Triệu Tương Nghi là khuê nữ của hấn, hấn muốn con bé làm gì thì phải làm cái đó, Nhâm thị cũng không thể xen vào.

Nhị lão nghe vậy, tức giận đánh Triệu lão tam một trận, Triệu lão gia tử nổi giận nói: “Cái nhà này ta lớn nhất, ta không có chết, ai cũng đừng nghĩ làm chủ cho Tương Liên”

Đang lúc hai phe huyên náo không thể tách ra, người bên Triệu gia thôn đến.

Là Sử lão gia phái người đi Triệu gia thôn thăm hỏi tin tức của Triệu Tương Liên, thấy nàng không có ở đây, đám người Triệu lão tam lại không có, giận dữ, bảo là muốn bỏ cửa hôn sự này.

Triệu lão tam và Lục thị nghe xong, trợn tròn mắt.

Nhưng chỉ có đám người Triệu Tương Nghi biết, thay vì nói Sử lão gia nổi trận lôi đình, chẳng bằng nói ông ta chợt dạ, cho nên nhân cơ hội nổi giận muốn đổi ý, kì thực là tin lời nói dối của Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm.

Nghe tin này, Triệu lão tam và Lục thị không hề nháo với họ nữa, vội vàng đi tìm Sử lão gia hỏi nguyên do.

Sau khi ổn định thế cuộc, Triệu Tương Liên biết được ngọn nguồn câu chuyện, lập tức há to miệng, khóc lớn khầu tạ mọi người

Mọi người thấy nàng cũng thực đáng thương, chủ động chứa chấp nàng, cũng cam kết đợi chuyện này hoàn toàn giải quyết xong, mới để nàng trở về, nếu không tất cả mọi người không an lòng.

Cùng lúc, Nhâm thị nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy việc cấp bách là phải giúp Triệu Tương Liên một cửa hôn sự, nàng năm nay cũng đã 18 rồi, đừng nói là lập gia đình, ngay cả một hôn sự nghiêm chỉnh cũng không có, nói cho cùng, là bọn Tam Phòng làm cha mẹ thiếu suy xét, ích kỷ.

Chỉ là, làm mai cũng không đơn giản, nhỡ không nhìn người đúng, đến lúc đó Triệu Tương Liên sẽ khổ cả đời.

Mắt thấy Triệu Tương Nghi cũng 14 tuổi, Nhâm thị tuy nói muốn giữ nha đầu này mấy năm, nhưng cũng không thể vì vậy mà làm trễ nãi nàng, cho nên ngay từ mùa đông năm ngoái, Nhâm thị bắt đầu xem xét các ứng cử viên cho Triệu Tương Nghi.

Bây giờ có mấy nhà đúng yêu cầu, nhưng địa vị cũng hơi cao chút, không thích hợp cho Triệu Tương Liên, xem ra, làm mai cho Triệu Tương Liên, còn phải chờ thêm một khoảng thời gian.

Sử lão gia bên kia không tới mấy ngày liền cường thế từ hôn, vốn không phải là cưới chánh thất, chỉ là nạp một thiếp mà thôi, cũng không phải chính thức, thêm nữa bản thân Sử lão gia là người có tiền, người Tam Phòng cũng không nắm bắt được tâm ý của ông ta.

Sử lão gia tuy còn hơi tức giận, nhưng sau khi từ hôn liền đòi tiền bán thân về, một đồng cũng không thiếu, Lục thị và Triệu lão tam tức giận, đem nguyên nhân ném lên đầu đại phòng.

Thái độ của đại phòng rất rõ ràng, thấy thế liền nói, hôn sự của Triệu Tương Liên sẽ do họ lo.

Đứa bé kia, nếu như bọn họ không ra tay giúp, đến lúc đó sẽ còn một “Lão gia” khác đến huỷ hoại đời nàng.

Hơn nữa vì phòng ngừa cử động của người Tam Phòng, Triệu Tín Lương dứt khoát quyết định, để Triệu Tương Liên ở lại Triệu phủ, chờ tìm được một mối hôn sự.

Người tam phòng tuy tức giận , nhưng đối với cái quyết định này giờ hai tay tán đồng, thứ nhất hôn sự của Triệu Tương Liên không cần bọn họ quan tâm, lấy thân phận địa vị của đại phòng lúc này, có thể tìm được cá nhà chồng mới giàu có cho Triệu Tương Liên, so với việc đem nàng lam tiểu thiếp còn lợi hơn, thứ hai, trong nhà bớt đi một miệng ăn, tiết kiệm được một khoản.

Chương 204: Bùi Tử Quân trở lại

Tam Phòng không đến trần trên náo loạn nữa, cuộc sống hằng ngày yên tĩnh không ít, lúc này Triệu Tương Liên vẫn ở nhờ Triệu phủ, tính tình từ từ thay đổi.

Sau thật nhiều năm, đây là lần đầu tiên Triệu Tương Nghi và Triệu Tương Liên thân nhau đến vậy, có lẽ là đồng cảm, cũng có thể là do chuyện của Sử lão gia kia, dần dần, Triệu Tương Nghi phát hiện mình cũng không chán ghét Triệu Tương Liên

Mà tự thân Triệu Tương Liên, qua nhiều năm bị coi thường, bị khi dễ, đột nhiên được đại phòng cứu giúp, nội tâm của nàng xảy ra biến hoá lớn.

Đều nói hoạn nạn thấy chân tình, hành động của đại phòng làm nàng cảm thấy ấm áp vô cùng, cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng hành động của cha ruột cùng mẹ kế, lại làm trái tim nàng băng giá, không dám nghĩ đến.

Từ sau khi lấy được giấy bán thân từ Sử lão gia, nàng như được tái sinh, tất cả chuyện này đều là do người một nhà đại phòng giúp đỡ, cho nên đôi mắt bọn họ, nàng ôm tâm tình cảm kích.

Mấy ngày này, Triệu Tương Nghi vì muốn lấp đầy khoảng trống trong lòng Triệu Tương Liên, suy nghĩ buông lỏng, luôn tìm tất cả biện pháp để cho nàng cao hứng.

Hôm nay Triệu Tương Nghi rất vui vẻ, sai bích văn đi làm con diều, dù sao phủ đệ rất lớn, tìm chỗ có gió thổi để thả con diều, chơi đến trưa cũng được.

Triệu Tương Nghi hôm nay mặc một bộ áo xuân màu xanh lơ, tóc búi hoa đào, cả người nhìn qua nhẹ nhàng linh hoạt giống như tiểu tinh linh trong rừng rậm.

Mà Triệu Tương Liên mặc một bộ áo xuân màu đỏ tay rộng, nha hoàn chải tóc mây cho nàng, nhìn qua ôn uyển không ít, hơn nữa nàng vốn có một khuôn mặt sắc sảo, cho nên nhìn thật thanh lệ động lòng người.

Hai đường tử muội một đỏ một xanh đứng trong vườn, trong tay hai người đều có một sợi dây nhỏ, gió xuân thổi qua, đem làn váy xuân thổi bay, trông rất đẹp.

Bùi Tử Quân vừa bước vào vườn, nhìn thấy một màn này liền dừng chân lại

Ngây ngốc đứng nhìn từ đằng xa, khoát tay ới người hầu định thông báo, người hầu lui ra, đôi môi cong cong khẽ nhếch lên

Ba năm không gặp rồi.

Nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, nha đầu này thay đổi thật lớn.

Mắt hạnh, môi đỏ mọng, nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt linh động, giọng nói trong trẻo. Giống như tiên nữ trên trời hạ xuống phạm trần, nàng

không buồn không lo, chạy trốn ở giữa một biển hoa.

Biến hoá này thật lớn, giống như trong tưởng tượng nhưng rồi lại không giống, khiến hắn lúc này rất vui mừng.

Vốn tiếng lòng đang cuồng loạn được áp chế, bây giờ lại loạn lên theo bản năng đưa tay phải đặt trên ngực trái, cặp mắt khẽ nheo lại.

Gia đình Nguyên Sách đi theo cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ chỉ vào thiếu nữ mặc váy đỏ cười nói: “Thiếu gia, đó có phải là Tương Liên cô nương ở Triệu gia thôn không?”

Thần hồn của Bùi Tử Quân đã sớm không ở chỗ này, giống như đã bay theo con diều trong tay Triệu Tương Nghi, bay lên không trung.

Chỉ thấy hắn lâm bâm: “Cuối cùng giờ khắc này đã đến rồi sao.” Yết hầu chuyển động lên xuống theo lời nói, hơi vị nam tính bao quanh thân hắn

Hắn nói, muốn lặng lẽ đợi nàng lớn lên, chờ đến một ngày, khi nàng để ý đến hắn, hắn mới dám giao hết trái mình cho nàng.

Nàng đã trưởng thành

Ngây thơ lúc nhỏ bây giờ dần biến mất, đã trở thành thiếu nữ với nụ cười đẹp, nàng không còn là đứa nhỏ mắt răng cửa, một nha đầu tinh quái.

Nhìn nàng như thế, hắn thật khản trương không nói nên lời.

Triệu Tương Liên vốn đang chạy trốn trong vườn, vừa nghiêng mặt đã nhìn thấy hai chủ tớ Bùi Tử Quân đứng ở đằng xa, kinh ngạc dừng lại, ý cười càng đậm nhìn Triệu Tương Nghi

Hai con diều đan vào nhau, quán lấy, sau đó chậm rãi rơi xuống, rủ xuống ở trên bãi cỏ xanh biếc, phát ra một hồi tiếng vang nhẹ.

Triệu Tương Nghi yên lặng nhìn thiếu niên đang đứng ở phía trước

Tầm mắt của hắn giống như vẫn luôn đặt trên người nàng, thật nóng bỏng, kinh ngạc, mừng rỡ các loại tâm tình phức tạp đan xen nhau. Xuân bào màu xanh viền nhỏ, làm nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhớ trước kia hắn rất thích mặc áo bào màu sáng, bây giờ tuy cũng mặc như thế nhưng lại cảm giác lại giống như một người khác.

Ở trong ký ức, bộ dáng của hắn ba năm về trước còn là một tiểu thiếu niên ngây thơ, thích cùng nàng và Triệu Hoàng Lâm tụ tập vui đùa. Ba năm sau nhìn lại thì hắn thay đổi quá lớn, thật ra khiến nàng lấy kinh ngạc

Hắn cao hơn rất nhiều, diện mạo không kém với Triệu Hoàng Lâm, người phát dục, nên nhìn qua thật có vị nam nhân. Ngũ quan biến hoá còn lớn hơn, từ lông mày đến môi, giống như được điêu khắc, ngoại trừ không có sự ngây thơ và non nớt, thì đây chính là một thiếu niên tuấn lãng.

“Tương Nghi, ta đã trở về.” Hắn hướng bên này đi tới, vừa đi, vừa khẽ mở đôi môi mỉm cười, giọng nói từ tính chào hỏi Triệu Tương Nghi

Hắn cư nhiên gọi khuê danh của nàng.

Một khắc kia, Triệu Tương Nghi cũng không biết mình thế nào nữa, nhịp tim giống như đập chậm nữa nhịp, huyết khí khẽ dâng trào, khuôn mặt

nhỏ nhắn hơi nóng lên, khuôn mặt trắng ửng đỏ, giống màu váy xuân mà Triệu Tương Liên mặc.

Có lẽ là vì đã lâu không gặp, hoặc là hấn chưa bao giờ gọi nàng là ‘Tương Nghi’, cho nên đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, có chút kích động cũng là bình thường.

Triệu Tương Nghi tự nói trong lòng.

Có điều, nàng không phải không thừa nhận, Bùi Tử Quân bây giờ, không hổ là nhân tài, tướng mạo đường đường, hấn đã trưởng thành, hài tử thích đến Triệu gia thôn chơi đùa cùng họ, đã trưởng thành, mị hoặc mười phần, là thiếu niên anh tuấn hào phóng

Càng đến gần, thấy hấn áo hở một chút mơ hồ còn thấy xương quai xanh, hấp dẫn đến không có thuốc chữa.

Triệu Tương Nghi ho nhẹ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác nhìn hoa.

Triệu Tương Liên thấy thế, lén cười thầm, sau đó cùng Nguyên Sách và nha hoàn lặng lẽ thôi lui khỏi hao viên nhỏ này, để lại không gian riêng cho hai người.

“Tương Nghi, đã lâu không gặp.” Bùi Tử Quân đứng ở trước mặt Triệu Tương Nghi, nụ cười như mang theo gió xuân, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Hai chữ ‘Tương Nghi’ này, hấn luyện tập thật lâu thật lâu, vì để có thể gọi một cách dịu dàng mà rõ ràng như bây giờ.

“Ngô, không phải là ngày mai mới về đến sao?” Triệu Tương Nghi cúi đầu thấp xuống, ngại ngừng hỏi, vừa nói xong cũng thầm mắng mình trong lòng.

Không có tiền đồ a Triệu Tương Nghi, chỉ là ba năm không gặp thôi, hấn là Bùi Tử Quân a, sao lại vì sự biến hoá của hấn mà ngại ngừng thế.

Ngay sau đó lại tự nói với mình, chắc là do lâu quá không gặp, nếu là Bùi Tử Quân vẫn ở chung một chỗ với bọn nàng, như vậy khi gặp hấn, nàng cũng sẽ không kích động đến vậy đâu.

“Huynh cô ý về trước một ngày, thật may là hôm nay muội ở trong phủ.” Bùi Tử Quân mỉm cười nói, sau lại giơ tay lên, xoa khuôn mặt Triệu Tương Nghi.

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh hơn, cho là hấn muốn xoa khuôn mặt của mình, nghĩ tới ở thời đại này giữa nam nữ làm vậy là không tốt, bọn họ đã không còn là đứa trẻ rồi. Cho nên hơi hơi nghiêng mặt né tránh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

“Đừng động.” Giọng nói của Bùi Tử Quân giống như là ma chú, Triệu Tương Nghi nghe lập tức đứng yên.

“Tuy nói rơi trên tóc muội rất đẹp, nhưng lát nữa gặp khách, như thế không tốt.” Bùi Tử Quân lấy một cánh hoa mai rơi trên tóc Triệu Tương Nghi xuống, trên ngón tay của hấn trù hương thơm của cánh hoa, còn có mùi thơm của tóc Triệu Tương Nghi, để tay xuống, hấn nhẹ nhàng nắm chặt quả

đâm, ẩn ở trong tay áo. Cảm thấy làm như vậy có thể đem hương vị này lưu lại.

Ba năm.

Bọn họ không gặp nhau.

Hắn rất nhớ, rất nhớ nàng, nhớ giọng nói và dáng điệu, nhớ mùi hương của nàng. Nếu như không phải là vì thực hiện cam kết của mình và tiêu di, hắn đã sớm liêu lĩnh trở lại đây, trở lại bên cạnh nàng.

Ba năm này, hắn khẩn trương có, mong đợi có, sợ hãi cũng có.
Hắn rất sợ, sau ba năm quay lại đây nàng không còn đợi hắn nữa, ngược lại nàng đã sớm đính hôn với người khác.

Thật may là, tất cả giống như cũ không có thay đổi.

Duy nhất thay đổi, chính là giọng nói và tướng mạo của nàng.

“Kỳ quái, mọi người đi đâu rồi.” Triệu Tương Nghi lúng túng đan mười ngón tay vào nhau, thật sự không hiểu nổi đám người Triệu Tương Liên vì sao lạng lẽ rời đi. Giống như để lại không gian cho nàng và Bùi Tử Quân.

“Chúng ta cũng đi thôi, mọi người chờ rất lâu, cha mẹ huynh cũng đến, bây giờ chắc đang ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm đấy.” Bùi Tử Quân nói, nhưng tay luôn nắm chặt cánh hoa kia.

“A, Mẫn Nhu có đến không? Ba năm không gặp, chắc cô bé ngày càng xinh đẹp nhỉ.” Triệu Tương Nghi sóng vai bước cùng Bùi Tử Quân, xung quanh có nhiều loại hao đẹp đua nhau khoe sắc, chính nàng cũng không có chú ý tới, khi nàng và Bùi Tử Quân đứng cùng nhau cực kỳ xứng đôi vừa lứa

“Mẫn Nhu đến, Vi Nhi cũng đến.” Bùi Tử Quân trả lời, khiến Triệu Tương Nghi kinh ngạc:

“Ngay cả Vi tỷ tỷ cũng theo mọi người quay lại?”

“Ừ,” Bùi Tử Quân gật đầu, “Dượng cáo lão về quê, không thay đổi suy nghĩ, quyết định đến huyện Giang Ninh định cư, cho nên cả nhà bọn họ thừa dịp lần này theo bọn huynh cùng trở về.”

“Thật tốt quá về sau ba người chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt, ba năm không gặp, Vi tỷ tỷ ngày thường khẳng định xuất chúng hơn người rồi.” Triệu Tương Nghi vạn phần vui vẻ nói.

Nhảm tính một chút, Trần Vi và Bùi Tử Quân năm nay đều đã 17, đối với Bùi Tử Quân mà nói, thì rất tốt không sao cả, nhưng với Trần Vi mà nói, 17 tuổi phải lập gia đình, nếu vượt 18 chưa kết hôn, sẽ bị người ta chỉ chỗ sau lưng.

Nghĩ đến đây, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Quân một cái: “Vi tỷ tỷ lập gia đình chưa? Có người trong lòng không?”

Bùi Tử Quân nghe vậy, cước bộ ừng lại, khẽ nhếch môi: “Có, là.
Ha ha, hôm nào muội hỏi nàng, để cho nàng tự mình nói với muội.”

“Làm gì thần bí vậy? Muội có quen biết không?” Triệu Tương Nghi khẽ

bữa môi, rồi hàn huyên mấy câu với Bùi Tử Quân , giữa hai người lại khôi phục tự nhiên như ngày trước, cách nói chuyện ở cùng nhau không khác với ba năm trước lắm.

“À,muội có biết đấy, muội mà biết được người đó là ai, khẳng định sẽ bị dọa giạt mình .” Bùi Tử Quân cười, lòng nói, may mà người đó không phải là mình, may mà chuyện giữa hắn và Trần Vi đã được giải quyết. Nếu không, lúc này đối mặt Triệu Tương Nghi , hắn không biết nên dùng loại tâm tình gì.

“Muội biết? Như vậy.” Triệu Tương Nghi nghĩ là Bùi Tử Quân.

Cảm xúc bây giờ của nàng là gì cũng không rõ nữa.

Ngay từ năm năm trước, nàng đã hiểu cách nhìn của Trần Ông thị , Trần Vi vốn là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Bùi Tử Quân , quan hệ rất tốt, nhìn lại Bùi Tử Quân, bộ dáng cao hừng lại thoải mái, nghĩ đến, hai người thật. . .

Triệu Tương Nghi lắc đầu, thở một hơi thật dài, lòng nói, chuyện của bọn họ mình không nhúng tay vào được, bởi vì nàng không biết nên giải thích cho mọi người như thế nào về hậu quả của việc cận hôn.

Ở thời đại này, bọn họ đặc biệt thích thân càng thêm thân như vậy là chuyện vui.

Chỉ là

Triệu Tương Nghi đi ngày càng chậm. Rất kỳ quái chính là, trừ việc “Họ hàng gần” nàng lo lắng ra , một góc nhỏ trong lòng không biết vì sao, lại mơ hồ khó chịu , không rõ ràng lắm, cảm giác đó không biết là gì.

Chẳng qua là bởi vì loại cảm giác này, khiến cho lòng không yên.

“Sao lại không đi?” Bùi Tử Quân xoay người lại, đưa tay phải ra vừa định dắt Triệu Tương Nghi , lại cứng ngắc để yên, thừa dịp nàng không chú ý lặng lẽ thu trở lại.

Hắn lúng túng cười.

Là bởi vì quá nhớ nàng. Cho nên muốn nắm tay nàng, thậm chí còn muốn ôm nàng thật chặt.

Cái này dần vật này,từ lúc còn rất nhỏ, đã lặng lẽ xông vào trong lòng hắn, chẳng những không có khó chịu, ngược lại khiến hắn vui vẻ mà mừng rỡ.

Cũng biết đã bao nhiêu năm, hắn vẫn luôn lặng lẽ bồi nàng, nhìn nàng hi nộ ái lạc,y chân thật, mê người như vậy.

Hôm nay, cả hai đã lớn, đối mặt với nàng, hắn thật sự rất khẩn trương, bởi vì từ đầu chí cuối, hắn đều không biết tiêu cô nương này có tâm ý với hắn không.

Sợ nhất là, khi hắn nói hắn xem nàng như là trân bảo trong lòng, nàng sẽ cảm thấy buồn cười nhìn hắn.

“Muội có chút mệt mỏi.” Triệu Tương Nghi cười mệt mỏi nói, “Huỳnh

qua trò chuyện với mọi người đi, muội đi thay quần áo rồi quay lại.”

“Nếu như cảm thấy quá mệt mỏi, hãy ngủ một giấc, không sao đâu, huynh sẽ nói giúp muội. Hơn nữa hôm nay cha huynh ở đây đến gần tối mới về, Mẫn Nhu và Vi Nhi sẽ ở trần trên vài ngày, các người có là thời gian ôn chuyện.”

Triệu Tương Nghi ngược mắt, trong phút chốc, chỉ cảm thấy thiếu niên này chừng chạc trăm tính hơn, lúc giải quyết chuyện gì, đều gọn lẹ cẩn thận.

“Không cần, muội đổi quần áo rồi sẽ đến, rất nhanh.” Cách đó không xa chính là Trầm Tiêu viện, Triệu Tương Nghi từ biệt Bùi Tử Quân, đèo xuống cảm xúc hỗn loạn trong lòng, bước nhanh về phòng ngủ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin c được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lẳng lẳng ngồi ngay ngóc trên giường, thật lâu không nhúc nhích.

Không phải như thế.

Ở trong tưởng tượng của nàng , cảnh hai người gặp lại không giống như hôm nay

Trong tưởng tượng, là giống như ba năm trước đây, ngây thơ, không tim không phổi, nữ đùa nữ nghiêm, chơi đùa với nhau.

Nhưng lần gặp mặt này của nàng và Bùi Tử Quân, quen thuộc thì quen thuộc, nhưng không như ngày trước ... Ngây thơ chất phác, bây giờ chính là loại gặp mặt giữa nam và nữ lẫn nhau, trẻ trung mà ngượng ngùng, cảm giác hơi hơi luống cuống.

Tại sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn Triệu Tương Nghi không biết làm sao.

Tuổi thơ ở thời đại này không kết thúc như vậy chứ? Từ lúc Bùi Tử Quân trở về

Nàng đã sớm không còn là đứa bé, nhưng nhiều năm qua nhận nhiều sự sủng ái, nàng luôn hi vọng mình là một hài tử , để có thể nhận lấy sự ấm áp chan hào này.

Bích Văn giúp Triệu Tương Nghi chọn một bộ quần áo, lại đem khăn lông sạch sẽ cho nàng lau mồ hôi ,cười nói: “Tiểu thư bây giờ mặt đỏ hồng, trông thật mê người.”

“Đừng học theo A Chu khua môi múa mép.”Triệu Tương Nghi tức giận nhìn Bích Văn, Bích Văn không sợ, ngược lại cười càng nhiều hơn.

Sau khi thay y phục xong, Triệu Tương Nghi mở cửa ra khỏi viện.

Lại thấy ngoài cửa viện, Bùi Tử Quân đang đứng trước một bụi hoa hải đường nở sớm, hai tay khoanh tước ngực, một bộ nhàn nhã ngắm hoa.

Lúc nhìn thấy Triệu Tương Nghi, trong mắt xẹt một tia sáng, rồi nở nụ cười: “Muội mặc bộ này nhìn rất đẹp.”

Bích Văn lén che miệng cười, sau lại khẽ đẩy nhẹ trêu ghẹo Triệu Tương

Nghi , Triệu Tương Nghi âm thầm đánh vào tay Bích Văn, ý bảo đừng hồ nháo.

“Sao huynh không qua bên đó?” Triệu Tương Nghi đến gần hỏi.

“Huynh nghĩ muội sẽ thay đồ rất nhanh, nên ở đây chờ rồi cùng nhau đi.”
Bùi Tử Quân cười, “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng đáp một tiếng, hai người sóng vai hướng khách sảnh đi tới.

Khách sảnh bên này rất là náo nhiệt, vốn buồn tẻ, bây giờ tân khách ngồi đầy.

Triệu Tương Nghi liếc một cái đã thấy Bùi Hạ Niên và Ông thị, ba năm không gặp, hai người trông rất có tinh thần, cũng không có vẻ già. Nàng khẽ khom người hành lễ, may mắn Trần Ông thị và Trần đại nhân không có ở đây.

Ông thị thấy Triệu Tương Nghi xinh đẹp ra, vui vẻ nhìn Triệu Tín Lương: “Ai yêu, khuê nữ nhà các người mấy năm không gặp, ngày càng xinh đẹp, thật khiến ta hâm mộ”

“Lại còn lễ phép nữa chứ” Bùi hạ Niên cười khen.

“Cái này thì có gì mà hâm mộ , con bé làm thế là hợp lẽ, dù sao cũng là tiêu hài tử, một hồi liền lộ nguyên hình cho xem” Triệu Tín Lương ngày hôm nay cao hứng, nói chuyện liền không có chú ý, hướng chi ở trước mặt đám người Bùi Hạ Niên, bọn họ trước đến giờ đều có thói quen tùy ý , không khí luôn rất tốt.

“Ta thấy Mẫn Nhu cũng rất xinh đẹp, hôm nay nhìn lại, bọn nhỏ đã lớn rồi.” Nhâm thị uống một hớp trà, nhìn Ông thị cười nói.

“Con bé nha, là Phong nha đầu [nha đầu ham chơi] thôi, ở kinh thành ba năm, không thấy nó hữu lễ , mỗi ngày đều chỉ biết chơi.” Ông thị cung chịu nhìn Bùi Mẫn Nhu một cái, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Ông thị cực kỳ cung chịu tiêu nữ nhi này, cũng không trông cậy Mẫn Nhu có thể học được cử chỉ hào phóng của con gái quan gia, chỉ mong muốn Mẫn Nhu có thể vui vẻ lớn lên, về sau chọn một lang quân như ý làm bạn cả đời là đủ.

Triệu Tương Nghi theo lời nói của người lớn nhìn Bùi Mẫn Nhu, biến hóa của nàng là lớn nhất.

Ba năm trước đây lúc rời đi, còn là một tiêu cô nương có tính trẻ con, hôm nay duyên dáng yêu kiều, động lòng người.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, còn mở to hai mắt trừng nhau.

Chỉ dựa vào một động tác rất nhỏ, Triệu Tương Nghi nhận định Bùi Mẫn Nhu vẫn như cũ, không một chút thay đổi.

Trần Vi an vị ở bên cạnh Bùi Mẫn Nhu ,nhìn bề ngoài mà nói, nàng không thay đổi bao nhiêu, có lẽ là bởi vì ba năm trước đã khí chất ôn uyển đã sớm đi vào xương tủy , ưu nhã động lòng người . Giờ gặp lại, chỉ cảm thấy nàng càng thêm trầm ổn, không biết sao, Triệu Tương Nghi lại từ bắt

được một tia ưu sầu trên khuôn mặt Trần Vi.

Trần Vi vì cái gì mà phiền não?

Ba nữ tử vừa thấy gặp nhau, tựa như ngày trước mừng rỡ kích động , ngồi chung một chỗ tán gẫu không ngừng.

Các trưởng bối thấy, vui mừng nhìn các nàng đàm luận ríu rít.

Bùi Tử Quân cùng Triệu Hoằng Lâm nhiều năm không gặp, gặp lại hai người đến nhà thủy tạ ngồi uống trà.

“Ba năm gặp, công phu pha trà của người tăng thêm một tầng.” Bùi Tử Quân cảm ly trà nhấp một miếng.

Triệu Hoằng Lâm vừa ngửi hương trà, vừa lãnh đạm nói: “Ba năm không gặp, người nói chuyện giống như nhà quan rồi.”

“Mưa dầm thấm đất, ở kinh thành hơn phân nửa đều nói chuyện như vậy, ta vừa bắt đầu không thích ứng, sau lại từ từ làm quen, chính mình cũng không phát giác.” Bùi Tử Quân giải thích, “Sau khi trở về, không quá một tháng, ta có thể thay đổi lại như cũ.”

“Dùng khẩu âm ở đó không có gì, không cần cưỡng cầu.” Triệu Hoằng Lâm nói xong, uống một ngụm trà, sau nheo lại cặp mắt, nhìn về phía phía trước cách đó không xa.

“Không nghĩ tới, người cũng cao bằng ta, thật khiến ta lấy làm kinh hãi.” Triệu Hoằng Lâm vừa cười nói.

“Trước khi gặp lại, chẳng lẽ người còn tưởng tượng ta vẫn giống như ba năm trước, thấp hơn người nửa cái đầu .” Bùi Tử Quân giễu giễu nói.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau đàm luận biến hoá trong ban năm nay.

Lúc nhắc đến Triệu Tương Nghi , Bùi Tử Quân chậm lại, hơi do dự sau bình tĩnh hỏi: “Chuyện chung thân đại sự của muội muội người , đã định chưa?” Mặc dù đã hỏi Triệu Hoằng Lâm trước đó, nhưng hắn vẫn không yên lòng, muốn biết kỹ lưỡng hơn chút.

“Mùa đông năm ngoái, nương ta bắt đầu lựa chọn thí sinh làm hôn phu cho muội muội.” Triệu Hoằng Lâm một bộ không sợ nói.

“Cái gì?” Bùi Tử Quân lại lớn kinh thất sắc, suýt nữa làm đổ ly trà, hắn lo lắng nắm lấy tay áo Triệu Hoằng Lâm hỏi, “Người nguyên không phải là nói với ta Tương Nghi chưa có người yêu ư, hơn nữa chung thân đại sự cũng chưa định xuống, sao bây giờ lại nói nương người đã bắt đầu chọn người rồi? Còn từ mùa đông năm ngoái nữa chứ.”

“Đây không phải là chưa định xuống sao?” Triệu Hoằng Lâm chậm rãi nói, “À, mà sao người lại đổi sang gọi con bé là ‘ Tương Nghi’ khi nào vậy?”

Bị Triệu Hoằng Lâm trêu ghẹo, Bùi Tử Quân không có ý định phản bác lại, chỉ buồn buồn nói: “Cho nên nói hay là ta quá kín đáo, động tác quá chậm, thật sự là khó có thể tưởng tượng, nếu là ta đến chậm một bước. . . .

”

“Chuyện như vậy gấp không được , các người phải tìm hiểu lẫn nhau thật kỹ.” Triệu Hoằng Lâm biết Bùi Tử Quân có ý với tiểu muội, chẳng qua, hẳn đây là đang nói bọn họ, hay là đang nói chính mình.

Bùi Tử Quân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Triệu Hoằng Lâm, híp cặp mắt ôn thanh nói: “Vậy còn người? Người năm nay cũng đã 19 , thế nào còn không có đem chung thân đại sự định xuống? Cũng đừng khiến cho Uyển Dao cô nương chờ lâu.”

Chương 205: Tâm tư của Nguyên Sách

Triệu Hoằng Lâm nghe vậy cau mày, nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Người lo chuyện của người đi, cẩn thận tiểu muội nhìn trúng vị hôn phu mà nương ta chọn, đến lúc đó người mới đúng là lãng phí nhiều năm chờ đợi.”

Bị Triệu Hoằng Lâm nói trúng tâm tư, Bùi Tử Quân lập tức khẩn trương lên, căn bản không nghe ra thâm ý trong lời nói của Triệu Hoằng Lâm, chỉ lo âu nói: “Ta không biết nên làm gì bây giờ. Vốn ở kinh thành ngày đêm vắt óc suy nghĩ ra biện pháp hay, nhưng chân chính đối mặt, lại không biết làm như thế nào nói cho nàng ấy hiểu.”

“Người là lo lắng bị cự tuyệt thôi.” Triệu Hoằng Lâm một lời nói ra tiếng lòng của Bùi Tử Quân.

“Vậy người có thể có cách gì giúp ta không? Hoặc là giúp ta hỏi muội muội người xem” Bùi Tử Quân hai mắt tỏa sáng.

Triệu Hoằng Lâm vốn không muốn chen chân vào chuyện này: “Đừng cầu xin ta, vô ích thôi, ta không có ngăn cản người đến gần muội muội ta đã rất nhân từ, còn muốn ta làm nguyệt lão xe duyên cho cả hai ư?”

“Người không phải là rất yên tâm để cho ta ở gần Tương Nghi sao?” Bùi Tử Quân hỏi ngược lại.

Khoé miệng Triệu Hoằng Lâm co rút dữ dội: “Còn chưa trở thành người một nhà, đừng đánh chủ ý lên người ta.”

“Đại ca, giúp đỡ đi” Bùi Tử Quân ôm quyền cầu xin.

Triệu Hoằng Lâm đặt ly trà xuống, liếc Bùi Tử Quân một cái: “Ta cũng không phải tình thánh, chuyện tình cảm, ta không giúp người được”

“Nhưng người là ca ca của Tương Nghi.” Bùi Tử Quân cười cười.

“Người gọi khuê danh con bé thật thuận miệng nha.” Triệu Hoằng Lâm nhếch môi, dừng một chút, còn nói, “Đây là chuyện của các người, chính người tự lo đi, ta không ngăn trở cũng đã là cực hạn. Có điều ta muốn nhắc nhở người, tiểu muội là người quyết đoán, chỉ cần con bé nhận định, người thật lòng vì con bé, nguyện ý che chở cả đời, con bé sẽ động tâm.”

“Vô cùng cảm ơn” Bùi Tử Quân sau khi nghe xong, lập tức chấp tay hành lễ, Triệu Hoằng Lâm thở dài.

Triệu Hoằng Lâm liếc hắn: “Thôi thôi, người mau thay đổi khẩu âm của nhà quan đi.”

Bùi Tử Quân nhìn y rồi cười một tiếng, sau hai người lại lẳng lẳng phẩm trà nói chuyện.

Chờ Bùi Tử Quân lưu luyến không rời từ biệt Triệu Tương Nghi, trở về tiểu uyển Tĩnh Phong, tiểu tử Nguyên Sách liền quần quít bên cạnh hắn như kẹo kéo không dứt ra được.

Rất ít khi thấy bộ dáng này của Nguyên Sách, Bùi Tử Quân tò mò hỏi:

“Thân thể ngươi không thoải mái à?”

“Không có.”

“Vậy là ngươi lại gây họa ở bên ngoài?” Bùi Tử Quân nhíu mày.

“Cũng không phải là.”

“Có cái rắm gì thì phóng.” Bùi Tử Quân khẽ đẩy Nguyên Sách ra, chịu không nổi nói tục.

Nguyên Sách nhăn nhó nhíu mày, mặt cũng đỏ, giọng nhỏ như con muỗi kêu nói ra: “Thiếu gia, người có thể giúp Nguyên Sách được không.”

“Kỳ lạ nha, tiêu tử ngươi cũng có chuyện nhờ vả sao?” Bùi Tử Quân cười ngồi trên ghế ở trong Thanh viện, đợi Nguyên Sách nói ra, “Nói, chuyện gì, hôm nay tâm tình ta rất tốt.”

“Nguyên Sách, Nguyên Sách.” Nguyên Sách nhỏ hơn Bùi Tử Quân một tuổi, năm nay 16, có lẽ là do ngại ngùng, nên lời nói ấp a ấp úng, “Nguyên Sách. Ai, Nguyên Sách không biết nên nói như thế nào nữa.”

“Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.” Bùi Tử Quân tà tà cười một tiếng, sau lại nghiêm túc nói, “Rốt cuộc là chuyện gì? Việc lớn hay việc nhỏ?”

“Đại sự” Nguyên Sách đột nhiên thẳng người, vô cùng nghiêm túc nói.

“Vậy ngươi nói mau” Bùi Tử Quân có chút buồn cười.

“Thiếu gia. Nguyên Sách, Nguyên Sách không dám nói.” Mặt Nguyên Sách hồng như ớt khi

Bùi Tử Quân nghe vậy đứng dậy, gõ đầu Nguyên Sách cười nói “Nếu ngươi không nói thì ta đi đây, ta còn một đống chuyện ớn phải làm đấy”

“Đừng đi a thiếu gia” Nguyên Sách kéo Bùi Tử Quân làm bộ muốn đi, ngập ngừng một hồi, đỏ mặt nói ra, “Nguyên Sách hình như coi trọng một cô nương.”

“A? Phải không, nói nghe một chút, là cô nương nhà nào?” Bùi Tử Quân có chút hăng hái, một lần nữa ngồi lại trên ghế.

Nguyên Sách mở miệng, cảm thấy nói chuyện trở nên có tứ tự, xoa xoa tay nói, “Người đó thiếu gia cũng biết, là ở Triệu gia.”

“Là Tương Nghi?” Bùi Tử Quân cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Không phải, không phải” Nguyên Sách vội xua tay, “Nguyên Sách sao có lá gan đi thích Triệu tiểu thư?”

Bùi Tử Quân nghe vậy thảm thờ phào nhẹ nhõm, tức giận nói: “Ngươi hù chết ta, nói chuyện cũng nói không xong.”

“Thiếu gia không cho Nguyên Sách nói hết mà.” Nguyên Sách cũng là bị hành động của Bùi Tử Quân làm cho buồn bực, quan hệ chủ tớ giữa hai người vốn không tệ, cho nên nói chuyện cũng là rất tùy ý.

“Hảo, ta không ngắt lời ngươi nữa, ngươi từ từ nói.” Bùi Tử Quân tiện tay lấy một quả trái cây trên bàn, cắn một miếng.

“Người mà Nguyên Sách xem trọng, chính là Triệu tiểu thư.”

“Khụ khụ” Bùi Tử Quân bị sặc cổ họng, Nguyên Sách vội vàng dừng lại, vỗ lưng Bùi Tử Quân vội vàng giải thích:

“Không phải là Triệu tiểu thư, là đường tử của Triệu tiểu thư, Tương Liên cô nương.”

“Khụ khụ.” Bùi Tử Quân lần nữa bị sặc, tức giận liếc Nguyên Sách một cái, “Từ khi nào mà người thích nói chuyện đứt quãng vậy, nói một hơi sẽ chết sao?”

Nguyên Sách nhỏ giọng lầu bầu, thấy Bùi Tử Quân không ho nữa, lại sàu mi khổ não nói: “Thiếu gia, người đừng có vội dạy dỗ Nguyên Sách, thiếu gia xem Nguyên Sách nên làm gì mới tốt đây?”

“Chuyện giữa người và nàng ấy bắt đầu từ khi nào, ta lại không biết vậy, hơn nữa người và nàng ấy chỉ mới gặp nhau có vài lần mà.” Bùi Tử Quân bị chuyện này làm cho kinh ngạc.

“Nàng ấy không có ý gì với Nguyên Sách. Là do Nguyên Sách, hôm nay nhìn thấy nàng ấy, cảm thấy nhiều năm không gặp, tim đập thật nhanh, cảm giác thật là kỳ quái. Sau đó cả ngày đều nghĩ đến nàng.” Nguyên Sách ngượng ngùng nói, giống như đang chìm đắm trong giấc mơ tình yêu.

Bùi Tử Quân nhìn thấy, vui mừng cười, như thế tiểu tử Nguyên Sách đã động tâm rồi.

“Tuổi nàng ấy không nhỏ, hẳn đã ấy chồng rồi?” Ngay sau đó, Bùi Tử Quân lại cau mày.

“Không thể nào?” Nguyên Sách cảm thấy mất mát, nhưng tự an ủi mình “Nguyên Sách có nhìn búi tóc của nàng, là búi tóc của thiếu nữ chưa lấy chồng, nên mới có ý định này.”

“Ai, nhưng cũng có thể nhà nàng không cho phép lấy chồng sớm nên cho đính hôn trước, có lẽ còn chưa tới thời gian qua cửa.” Nguyên Sách ngay sau đó lại nhục chí nói.

Bùi Tử Quân quan sát hẳn, nở nụ cười.

“Thiếu gia.” Nguyên Sách buồn bã nhìn Bùi Tử Quân, “Thiếu gia không giúp mà còn cười Nguyên Sách.”

“Ta còn chưa nói không giúp người a.” Bùi Tử Quân cười vỗ vỗ vai Nguyên Sách, “Hiếm khi, tiểu tử người động tâm vì một người, được rồi, ngày mai ta giúp người hỏi thử, có muốn ta giúp người nói chuyện với Triệu Tương Liên luôn không?”

“Này, này.” Nguyên Sách ngượng ngùng nói, “Hình như không ổn lắm? Đột ngột như vậy, nàng ấy và Nguyên Sách gặp nhau có mấy lần, chúng ta như vậy có thể hay không hù chết người ta?”

“Sẽ không” Bùi Tử Quân như đinh chém sắt nói, “Nếu nàng ấy còn chưa gả cho người ta, vậy người phải rèn sắt từ khi còn nóng, tuổi nàng không còn nhỏ, nhớ không lầm, th2i ớn hơn Tương Nghi bốn tuổi, năm nay cũng 18 đi,

còn lớn hơn người hai tuổi đấy.”

“Hơn hai tuổi cũng không sao.” Nguyên Sách ngượng ngùng cười, có điều lại nhíu mày, “Chỉ là. Không biết nàng có vừa ý Nguyên Sách, dù sao Nguyên Sách cũng là hạ nhân.”

“Nói gì đấy” Bùi Tử Quân đẩy Nguyên Sách một cái, “Người từ nhỏ theo bên cạnh ta, người là người như thế nào ta còn không rõ sao? Người có thể để ý Triệu Tương Liên, đó chính là phúc phận của nàng ấy, về sau nàng đi theo người, không chừng còn hưởng phúc.”

“Phải không.” Nguyên Sách không có sức lựa đáp, lại sàu mi khổ não.

Hôm sau, Bùi Tử Quân không đến cửa hàng ở trấn Thanh Hà trước, vội vàng đến Triệu phủ, thấy Triệu Tương Liên vẫn còn ở Triệu phủ làm khách, không khỏi thở phào.

Triệu Hoàng Lâm định đến hiệu thuốc, đụng phải hần liền trêu ghẹo nói: “Thế nào, sao lại chịu khó đến đây vậy? Tiếc là sáng sớm nay, tiểu muội cùng Mẫn Nhu và Trần tiểu thư ra ngoài đạp thanh rồi.” Triệu Hoàng Lâm từ đầu đến cuối, đối với Trần Vi đều dùng thái độ lạnh nhạt.

Bùi Tử Quân cảm thấy mất mát, cũng không quên nói chánh sự: “Hôm nay ta tới đây, không phải vì chuyện của mình, ta là vì Nguyên Sách mà đến.”

“Nguyên Sách thế nào?” Triệu Hoàng Lâm hoàn toàn không có biện pháp đem Nguyên Sách và Triệu phủ liên hệ ở một chỗ. (J: không hiểu lắm chỗ này)

“Hần nha, ha ha.” Bùi Tử Quân cười cười, sau lại gần Triệu Hoàng Lâm, đem lời Nguyên Sách nói tới qua với mình một chữ không bỏ nói cho Triệu Hoàng Lâm nghe.

Triệu Hoàng Lâm nghe xong biểu tình cũng là giống như Bùi Tử Quân lúc ấy, kinh ngạc, sau lại mỉm cười nói: “Vậy thì hay rồi, vừa lúc nàng cần một vị hôn phu.”

“Nói cách khác nàng chưa cùng người ta đính hôn?” Bùi Tử Quân hưng phấn nói.

“Ừ.” Triệu Hoàng Lâm gật đầu, “Đi thôi, đến hiệu thuốc, ta đem chuyện đã xảy ra với Tương Liên nói người biết.”

Hai người ngồi xe ngựa đi tới hiệu thuốc, thực ra khi ở trên xe, Triệu Hoàng Lâm không chịu được Bùi Tử Quân cứ hỏi mãi, liền đem chuyện của Triệu Tương Liên gặp phải nói với hần.

“Thiên hạ lại có cha mẹ như vậy sao.” Bùi Tử Quân nghe xong tức giận nói.

“Không phải ai đều giống như người, tốt số như vậy.” Triệu Hoàng Lâm cố ý chế nhạo.

Bùi Tử Quân không thêm để ý chút nào, lại nói tiếp: “Nhưng mà khi còn

bé ở Triệu gia thôn thì ta nhìn ra được, Tam thúc của ngươi và tam thẩm rõ là. Ai. Thật may là Triệu Tương Liên không có xảy ra chuyện gì, có lẽ, đây chính là duyên phận giữa nàng và Nguyên Sách .”

“Uhm, như thế này đi, ta nghĩ chỉ cần Nguyên Sách dùng tất cả lòng thành của mình đối xử tốt với Tương Liên, lấy tâm cảnh bây giờ của Tương Liên, nhất định sẽ cảm động.” Triệu Hoàng Lâm gật đầu nói.

“Thật không? A, tiểu tử kia nếu như biết, không chừng cao hứng cho coi.” Bùi Tử Quân vui mừng, sau lại nửa đùa nửa thật nói, “Ai, so với hần, hai chúng ta còn thua kém xa, chung thân đại sự không ngờ định được một nửa, không biết chúng ta còn phải đợi đến khi nào.”

Vừa nhắc tới chung thân đại sự, sắc mặt Triệu Hoàng Lâm không tốt lắm.

(Bạn đang đọc Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Đến, chúng ta xuống xe thôi.” Hần cố ý tránh né cái đề tài này, nhảy xuống xe.

Từ hôm qua lên, Bùi Tử Quân phát hiện ra Triệu Hoàng Lâm khác thường, chỉ vì hần vẫn đắm chìm trong chuyện Triệu Tương Nghi , không có thời gian cùng Triệu Hoàng Lâm nói thôi.

Cho nên lúc này xuống xe ngựa, Bùi Tử Quân tò mò hỏi: “Ngươi đến tột cùng bị sao thế?”

“Cái gì?” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày.

“Đừng có giả vờ, ta nói chuyện giữa ngươi à Uyên Dao cô nương đấy.” Bùi Tử Quân thẳng thắn nói, tuy nói hần biết rõ tình ý của Trần Vi đối với Triệu Hoàng Lâm , trên đường đến đây, hần suy nghĩ thấy tình cảm giữa Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyên Dao sâu đậm, thân là bạn tốt, hần không kiên quyết giúp Trần Vi nói ra tình cảm của mình cho Triệu Hoàng lâm .

Nhắc tới Tề Uyên Dao, Triệu Hoàng Lâm nhíu chặt mày, không lên tiếng, chỉ chấp tay sau lưng chậm rãi hướng hiệu thuốc đi tới.

Chương quỹ và hoả kế rồi rít chào hỏi cả hai, bọn họ giống như ba năm trước trực tiếp đi vào phòng trong hiệu thuốc, đóng cửa lại, Bùi Tử Quân tiếp tục đề tài vừa mới nói: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì không? Trốn tránh cũng không được đâu.”

Triệu Hoàng Lâm ngồi đối diện Bùi Tử Quân , giống như là tháo xuống mặt nạ của mình, mệt mỏi nằm trên bàn, đôi môi khẽ nhếch, thờ dãi.

“Ngươi, chẳng lẽ là di tình biệt luyến rồi hả ?” Bùi Tử Quân thử dò xét.

Triệu Hoàng Lâm nhìn hần, lắc đầu một cái, lãnh đạm nói: “Không có, ta chỉ là không xác định, mình có thể thú nàng về làm thê.”

“Đã nhiều năm như vậy, ngày trước ta thấy giữa các ngươi luôn tốt, sao đến lúc quan trọng, lại xảy ra vấn đề?” Bùi Tử Quân nghe cũng không hiểu ra sao, hần và Tề Uyên Dao tiếp xúc không nhiều ,nhưng từ miệng Triệu

Tương Nghi, Triệu Hoàng Lâm biết tề Uyên Dao là một cô nương tốt.

Như vậy Triệu Hoàng Lâm rốt cuộc đang do dự cái gì?

“Ta không biết, cảm giác rất quái lạ.” Triệu Hoàng Lâm nhú mày, “Suy nghĩ của ta không giống như các người, nếu ta ấy vợ, như vậy cả đời này sẽ nhận định là người đó, quyết không cưới vợ bé, sẽ không có những tư tưởng khác, toàn tâm toàn ý vì người đó. Cho nên, khi ta ý thức được, khoảng cách giữa ta và uyển Dao ngày càng xa, ta bắt đầu do dự, nếu như dưới tình huống như thế ta cưới nàng, sau này không chừng sẽ hối hận, như vậy đến lúc đó nàng làm sao bây giờ? Một cô nương tốt như thế sao có thể gặp phải cảnh ngộ này?”

“Người có thể vì nàng mà nghĩ vậy, chứng minh trong lòng người vẫn quan tâm đến nàng.” Bùi Tử Quân ôn thanh nói, sau đó lại nói cho Triệu Hoàng Lâm chuyện của mình, “Còn nữa, điều vừa nãy người nói không hoàn toàn đúng, ý nghĩ của ta cũng không giống như vậy Mặc dù như cha nương ta là vợ chồng ân ái nhiều năm, trong nhà cũng vẫn có một di nương, mà ta lại nghĩ, nếu có một ngày, Tương Nghi nguyện ý tiếp nhận ta, như vậy từ nay về sau, ta chỉ ối tốt ối một mình nàng, còn thế nào thất hay thông ph2ong ta cũng không muốn nghĩ đến.”

Bùi Tử Quân chưa bao giờ ở trước mặt người khác nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cho nên, khi Triệu Hoàng Lâm nghe lời nói này, trong lòng cũng rất cảm động, nghĩ đến tiểu muội nếu giao cho Bùi Tử Quân, hẳn cũng yên tâm.

“Uyển Dao cô nương năm nay đã 18 rồi, người còn muốn chần chừ đến khi nào? Giữa các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu như trong lòng người còn có nàng, vậy hãy cưới nàng, nếu như duyên phận giữa các người chỉ đến đây, vậy người cũng phải nói rõ cho người ta biết, đừng chậm trễ người ta.” Bùi Tử Quân suy nghĩ một chút, vẫn phải phải nhắc nhở Triệu Hoàng lâm, người khác mặc dù thông minh, nhưng trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường

“Thật ra thì, trong lòng ta xác định chính là nàng. Nhưng thật kỳ quái, mỗi lần ta muốn đến gần nàng thì chắc chắn sẽ có một thứ vô hình gì đó cản trở, ép ta không được đến gần nàng, thậm chí có nhiều lúc, khiến ta sinh ra mệt mỏi và chán ghét. Loại cảm giác này, mấy năm trước hù dọa ta, mấy năm nay, ta cũng đã quen, cuối cùng ta cảm thấy hai người bọn ta không còn đi chung trên một con đường nữa, bọn ta càng chạy thì càng xa. Cho dù như thế, ta lại không bỏ được nàng.” Triệu Hoàng Lâm đối với phương diện tình cảm, không giỏi biểu đạt, nên lúc này nói ra không đầu không đuôi, có chút mất trật tự.

Bùi Tử Quân từ từ tiêu hoá vấn đề của Triệu Hoàng lâm, tổng kết lại nói: “Ý của người là, người không bỏ được nàng, nhưng đồng thời, trong lòng người đối với nàng sinh ra cảm giác chán nản, cho nên khiến người ối xử ối

nàng không giống như trước?”

“Là ý này.” Triệu Hoàng Lâm cười khỏ nói, “Ta không biết đến tốt cùng là nàng sai, hay là ta sai.”

“Có lẽ, để cho ngoại nhân như ta giúp người gỡ rối, người trong cuộc không rõ, nhưng người ngoài cuộc lại rõ đây.” Bùi Tử Quân chớp mắt, chắc chắn nói.

Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc nhìn hắn, gương mặt nở nụ cười: “Cho nên nói, người trở lại là tốt nhất.”

“Ta bây giờ làm việc có chừng mực, người phải tin tưởng ta.”

“Bây giờ xử lý chuyện của Nguyên Sách trước, hôn sự của Trương Liên một ngày chưa giải quyết xong, người bên tam phòng một ngày cũng không chịu ngồi yên.” Triệu Hoàng Lâm thu lại nụ cười, nói đến Tam Phòng bên kia, tâm tình có tốt cũng không tốt nổi.

“Nói cũng đúng, như vậy đi, buổi trưa ta mang Nguyên Sách đến phủ người dùng cơm, mượn cơ hội cho Nguyên Sách và Trương Liên cô nương gặp nhau, quen biết một chút.” Bùi Tử Quân gật đầu đồng ý nói.

“Còn phải nói cho nương ta biết chuyện này, dù sao người đứng ra làm hôn sự cho Trương Liên cũng là nương ta.”

Đến giữa trưa, hai người trở về Triệu phủ, đám người Triệu Trương Nghi trở về, lúc nhìn thấy Bùi Tử Quân, Triệu Trương Nghi giật mình sau đó rất tự nhiên nở nụ cười, lại nhìn nhìn Trần Vi, thấy nàng đang nhìn hướng bên Bùi Tử Quân.

Thực ra, Trần Vi nhìn Triệu Hoàng Lâm đứng bên cạnh Bùi Tử Quân

Tâm tư của mấy người này giống như là một tấm lưới, đan xen vào nhau, rối rắm mà sâu xa.

Nguyên Sách vừa nhìn thấy Triệu Trương Liên, hưng phấn vô cùng, dĩ nhiên, hắn không dám biểu lộ, ít nhiều còn rụt rè.

Nhâm thị sau khi nghe Triệu Hoàng Lâm nói tâm ý của cả Nguyên Sách, kinh ngạc mà cao hứng, theo ý nàng, đứa nhỏ này không tồi, đáng hoàng trung thành, quan trọng là thiện lương, săn sóc. Triệu Trương Liên mà nguyện ý, theo Nguyên sách cũng sẽ không gặp cảnh cực khổ.

Nghĩ tới Triệu Trương Liên năm nay 18 rồi, chung thân đại sự không thể kéo dài nữa, Nhâm thị dứt khoát tìm Triệu Trương Liên, hỏi nàng thấy Nguyên Sách thế nào.

Triệu Trương Liên biết được, cực kỳ kinh ngạc, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình và tiểu tử Nguyên sách này có quan hệ.

Thứ nhất mình lớn hơn hắn hai tuổi, thứ hai. Ngày trước nàng nói thật, thật sự là chưa bao giờ nhìn qua hắn một lần.

Nhâm thị thấy thế, khuyên nhủ: “Trương Liên, đại bá nương là người từng trải, cho nên biết, chọn hôn phu, không thể chọn bề ngoài, của cải, quan trọng nhất, vẫn là bản thân người ta. Đại bá nương thấy đứa nhỏ Nguyên

Sách này không tệ, rất hiền lành. Hơn nữa còn là hẳn chủ động coi trọng con, nếu con đáp ứng, hẳn ngày sau sẽ đôi đũa với con thật tốt, đi cùng con đến hết cuộc đời, hai người các con về sau có một ngày tự hào về ựa chọn của mình, đừng để ý tới cái nhìn của người khác.”

Không phải vấn đề tuổi tác, có lẽ là do thân phận của Nguyên Sách, Nhâm thị nghĩ tới nguyên nhân Triệu Tương Liên cô kỵ không muốn ở cùng nhau là vấn đề này.

Nhưng không ngờ, Triệu Tương Liên cười khỏ nói: “Đại bá nương, cháu có tư cách gì xoi mói người ta, hẳn dầu gì cũng là một người trong sạch, tuy nói chỉ là gã sai vặt, nhưng nhiều năm qua rất được Bùi thiếu gia coi trọng, ngày sau chắc chắn tiền đồ vô lượng. Mà cháu thì đã quen bị nhị nương khi dễ, cộng thêm chuyện của Sử lão gia, càng làm cho thanh danh của cháu rơi xuống đáy cốc, cháu cũng không có tư cách chọn Nguyên Sách.”

“Tương Liên, không thể nói như vậy.” Nhâm thị kéo Triệu Tương Liên ngồi xuống, an ủi, “Con đừng có suy nghĩ tiêu cực như vậy, tuy nói con năm nay đã 18, nhưng ở trong mắt ta, con vĩnh viễn là hài tử, hơn nữa còn là hài tử số khỏ. Chuyện Nguyên Sách, đại bá nương sẽ không ép con, nếu con nguyện ý, kia tất nhiên không thể tốt hơn, nếu con thật đôi với Nguyên Sách không có ý gì, vậy đại bá nương đi nói với người ta, cũng không thể làm trễ nãi người ta.”

“Đại bá nương, cháu nguyện ý thử một lần.” Triệu Tương Liên đột nhiên kiên định nói, thờ dài một cái cười khỏ nói, “Cháu bây giờ không mong gì hết, chỉ mong có thể gả cho một người ôi xử tốt với mình, sau đó rời xa cái nhà kia, hảo hảo mà bắt đầu lần nữa.”

Biết được tâm ý của Triệu Tương Liên, hai mắt Nhâm thị tỏa sáng, trực giác nói cô bé này sẽ sống rất tốt, sẽ ngày càng xinh đẹp hơn.

“Vậy đại bá nương đi nói lại cho Nguyên Sách nghe tâm ý của con, tiểu tư kia chắc đang rất bất an lo lắng đây, có thể nhìn ra tiểu tử đó thật sự rất quan tâm con. Uhm. Chuyện của con, Tử Quân đã nói cho tiểu tử đó biết, con đừng hoảng hốt, nếu như sau này hai người các con sống với nhau cả đời, những chuyện này sớm muộn cũng phải nói cho đối phương biết, các con phải thẳng thắn với nhau, không được giấu giếm.”

“Vậy. Hẳn nghĩ như thế nào?” Triệu Tương Liên vô cùng bất an hỏi.

Nhâm thị cười lắc lắc đầu: “Tiểu tử đó nói với Tử Quân, một chút cũng không để ý, tiểu tử đó duy nhất để ý, chính là con thấy nó thế nào, có nguyện ý tiếp nhận không.”

“Hẳn thật nói như vậy?” Triệu Tương Liên ngẩng đầu, trong mắt mơ hồ ngán lệ.

Nhâm thị gật đầu: “Đứa bé ngoan, đây là duyên phận của con, nếu như con thật sự vì tương lai mà suy tính, không ngại thì năm ấy tiểu tử đó thật

chặt, duyên phận và thời gian đều giống nhau, lặng lẽ không đợi người, đừng chờ đến nó lặng lẽ rời đi , mới hồi hận.”

“Ừ, cảm ơn đại bá nương chỉ điểm” Triệu Tương Liên gật đầu, vạn phần cảm kích nói, hơn nữa lúc này cách nhìn của nàng với Nguyên Sách đã khác.

“Đi đi, hôm nay khí trời tốt, sau buổi trưa, bọn họ định du hồ, con hãy đi theo, thả lỏng tinh thần, chơi vui vẻ.” Nhâm thị vỗ vỗ tay Triệu Tương Liên

“Cảm ơn đại bá nương đã vì con mà suy tính chu toàn, Tương Liên đời này sẽ nhớ đại ân đại đức của đại bá nương và bọn Tương Nghi” Triệu Tương Liên lần nữa trịnh trọng nói.

“Chỉ cần con sống tốt hơn bây giờ , đại bá nương liền an tâm, về phần báo ân cái gì, thì miễn đi, chúng ta là người một nhà mà.”

Triệu Tương Liên kinh ngạc mà nhìn Nhâm thị, hai hàng lệ nóng liền rơi xuống.

Chương 206: Giày của nàng ướt rồi

Sau giữa trưa, đoàn người cùng nhau đi du hồ, bên ngoài trần không có nhiều hồ lớn, bây giờ là ngày xuân, trên mặt hồ không còn hoa sen, nước hồ xanh biếc, sóng gợn từng lớp, hay đây là sóng gợn lòng người.

Tề Uyển Dao cũng tới.

Điều này làm Trần Vi thật bất ngờ, nụ cười trên mặt cứng lại, vốn muốn nhân cơ hội này, cùng Triệu Hoằng Lâm nói chuyện một chút, đem chuyện giấu trong lòng nói ra, cho dù kết quả như thế nào, cũng sẽ thoải mái hơn, nhưng bây giờ xem ra, chắc là không thể nào.

Nàng không phải là con gái nhà nghèo, đôi mắt tình cảnh này cũng chỉ cười một tiếng cho qua, cũng không biểu lộ ở trên mặt.

Bùi Tử Quân biết Trần Vi không hài lòng, chỉ vì Trần Vi nói thật cho hẳn biết, cho nên lúc này hẳn cảm giác mình với nàng coi như là chiến hữu, thấy nàng không vui, chủ động bước đến an ủi.

Triệu Tương Nghi và Bùi Mẫn Nhu đang cười đùa, nhìn thấy một đôi bích nhân đứng bên hồ, trong lòng gợn sóng. Nếu như không nói đến việc là họ hàng gần, hai người họ đúng là một đôi trời đất tạo nên.

Tại sao nàng cảm giác lúc này thật khó chịu?

Còn chưa nghĩ ra, thì Tề Uyển Dao bước tới nắm tay nàng: “Tương Nghi, ” đầu tiên là gọi Triệu Tương Nghi, sau đó nhỏ giọng kê tai nàng nói, “Chúc mừng muội lần đầu tiên có quỳ thủy, từ giờ trở đi, muội đã là đại cô nương.”

Bùi Mẫn Nhu ngượng ngừng cười cười, nói thật, thẳng thắn như Bùi Mẫn Nhu, không thích người khác kê tai nói chuyện riêng trước mặt mình, như vậy không lễ phép, cũng dễ dàng tạo thành hiểu lầm.

Chờ Tề Uyển Dao rời đi, Triệu Tương Nghi vô lực nhún vai một cái: “Không phải nói muội, là nói chuyện của ta.”

“Muội không để ý đâu.” Bùi Mẫn Nhu thờ ơ cười cười, rồi chỉ vào con thuyền trên mặt hồ cười nói, “Thuyền tới rồi, chúng ta lên đi, hai chúng ta nhất định phải ngồi chung một chỗ.”

“Đương nhiên rồi, đi thôi, chúng ta gọi Vi tỷ tỷ lên cùng đi.” Triệu Tương Nghi nắm tay Bùi Mẫn Nhu, hai người hi hi ha ha hướng Trần Vi và Bùi Tử Quân bên này đi tới.

Tề Uyển Dao đi ở phía sau họ, không tự chủ xiết chặt khăn tay.

Chờ Bùi Mẫn Nhu, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân lên thuyền, mới phát hiện chỗ ngồi hẹp quá, hơn nữa Trần Vi ngồi không được, trong khoảng thời gian ngắn, cục diện lúng túng nhất thời xuất hiện.

Mà lúc này, Triệu Tương Nghi mặt đỏ bừng cùng Nguyên Sách ngồi ở một con thuyền nhỏ khác.

Còn lại một chiếc thuyền nhỏ , rõ ràng là đủ cho Triệu Hoàng Lâm, Tề Uyển Dao và Trần Vi ngồi.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, lên đi.” Tề Uyển Dao rất tự nhiên nở nụ cười bước lên thuyền, cũng ôn uyển gọi Trần Vi, “Tiểu thư cùng lên đi, bên kia không ngồi được rồi, hơn nữa càng không thể đi quấy rầy Trương Liên và Nguyên Sách được, tiểu thư nói phải không? Bây giờ hai người bọn họ là nhân vật chính đây.”

Bộ dạng này, giọng nói cùng thần thái, cảm giác giống như nàng chính là nữ chủ nhân, chiêu đãi vị khách xa là Trần Vi thật thoả đáng.

Trong lòng Trần Vi khó chịu, nhưng ngại vì Triệu Hoàng Lâm đang bảo vệ Uyển Dao, không thể nào phát tác được, chỉ im lặng không lên tiếng sau đó lên thuyền.

Trong lòng cực kỳ chờ đợi lần du hồ lần đầu tiên này, nhưng phút chốc cảm xúc giảm xuống.

Thuyền nương đẩy nhẹ thuyền, trên mặt hồ gợn sóng âm thanh trầm lắng khiến lòng cười yên tĩnh theo

Nguyên Sách và Triệu Trương Liên ngồi trên một chiếc thuyền không có thuyền nương, bởi vì Nguyên Sách sẽ chèo thuyền, cho nên không muốn mượn tay người khác.

Mọi người thỉnh thoảng liếc qua nhìn hai người họ, mím môi cười trộm, nhìn hai người lúc này ở chung thật dung hoà, nghĩ đến chuyện này tám, chín phần mười là thành.

Triệu Hoàng Lâm không lên tiếng ngồi ở mũi thuyền, nhìn cảnh trước mắt, hẳn không muốn nói chuyện

Một người là người con gái mình thương, một người là cô gái xa lạ, phải đối mặt hai nữ nhân này, hẳn có chút dở khóc dở cười. Sớm biết như thế, hẳn nên nói trong cửa hàng có chuyện, không đến được

“Trần tiểu thư sau này sẽ định cư ở huyện Giang Ninh luôn sao?” Tề Uyển Dao cười, vẻ mặt chân thành nói.

Trần Vi nhìn Triệu Hoàng Lâm , sau đó quay lại trả lời Tề Uyển Dao: “Đúng vậy, cho nên sau này cơ hội đến trấn Thanh Hà nhiều hơn.”

Nàng không có chú ý tới, vừa mới dứt lời, Tề uyển Dao nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào thịt.

“Vậy thì tốt rồi, sau này mọi người có dịp trò chuyện nhiều hơn, tăng thêm tình cảm.” Tề Uyển Dao ngượng ngừng cười, sắc mặt có chút trắng bệch.

“A? Cô thật sự hy vọng như vậy sao?” Trần Vi nhú mày, hỏi ngược lại Tề Uyển Dao, tờ giấy trong túi thơm hoa đào, nàng vẫn còn giữ lại đây.

“Đúng nha, Trương Nghi rất thích tiểu thư, nếu như tiểu thư thường xuyên đến trấn Thanh Hà, con bé nhất định cao hứng. Ha ha, có lúc ta rất ghen tỵ với tiểu thư, ta biết Trương Nghi lâu như vậy rồi, nhưng con bé lại

thân thiết với tiểu thư hơn ta” Lúc nói chuyện, Tề Uyển Dao thỉnh thoảng lại nhìn trộm Triệu Hoàng Lâm, thấy hắn chỉ nhìn phía xa xa không nói tiếng nào, cũng không để ý tới Trần Vi, hơi yên lòng.

“Tình cảm của con người rất kỳ lạ, cho dù thời gian có dài thì tình cảm cũng không nhất định sâu đậm. Có lẽ đối với vài người, chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng từ lần đó, trọn đời không quên.” Trần Vi không tự nhìn sang Triệu Hoàng Lâm, ngoài miệng lẩm bẩm nói, “Chỉ tiếc, không như mong muốn, rất nhiều việc miễn cưỡng không được.”

“Trần tiểu thư nói vậy là sai rồi.” Tề Uyển Dao siết chặt nắm tay giấu trong tay áo, tận lực giữ vững bình tĩnh, cười nói, “Ví dụ như ta và Hoàng Lâm quen nhiều năm, tình cảm của hai người bọn ta vững chắc như núi, cũng không phải người lần đầu gặp là đánh vỡ được.”

“Hử?” Thấy Tề Uyển Dao nói chuyện không cho mình thể diện, Trần Vi tức giận, giận quá hóa cười nói, “Uyển Dao cô nương đối với tình cảm của mình nắm chắc, vậy vì sao năm đó lại muốn tặng ta tờ giấy đề trong túi thơm?”

Triệu Hoàng Lâm vì câu nói này mà hơi nhíu mày, nhìn sang bên này

Tề Uyển Dao ghen lời, kinh ngạc nhìn Trần Vi, thực là không ngờ nàng ta lại ấy chuyện xưa ra để nói, hơn nữa còn ở trước mặt Triệu Hoàng Lâm.

“Các người ồn quá rồi.” Trần Vi còn muốn nói điều gì, Triệu Hoàng Lâm cau mày ngăn lại.

Tề Uyển Dao thờ phào nhẹ nhõm, nhưng động tác rất nhỏ kia bị Triệu Hoàng Lâm nhìn thấy. Hắn mới vừa rồi nói như vậy, không phải là vì bảo vệ Tề Uyển Dao, chẳng qua là hắn không muốn từ miệng Trần Vi nghe chuyện không muốn nghe, thay vì nói không dám nghĩ, chẳng bằng nói không muốn biết.

Hắn Triệu Hoàng Lâm, cũng biết sợ.

Trần Vi ủy khuất trong lòng, mặc dù biết rõ Triệu Hoàng Lâm không muốn gặp mình, nhưng mỗi lần nhìn hắn vì Tề Uyển Dao mà mặt lạnh nhìn mình, lòng đau vô cùng, đau đến tê tâm liệt phế

Vốn là nàng có thể rời đi, nhưng là nàng không cam lòng, nếu như là người khác, nàng có lẽ có thể buông tay rời đi, nhưng cố tình lại là Tề Uyển Dao, cô ta căn bản là không xứng với Triệu Hoàng Lâm, nàng không cam lòng, vì sao mình lại bại dưới tay nữ tử này.

Bên này, Triệu Tương Nghi ngồi trên thuyền, nghe Bùi Mẫn Nhu nói mấy chuyện thú vị, Bùi Tử Quân cũng có khi tham gia náo nhiệt, nhân tiện đem chuyện mình đã trải qua ở kinh thành trong ba năm qua nói cho Triệu Tương Nghi nghe.

“Tại sao vừa đi đã đi liền ba năm? Hơn nữa đột nhiên muốn quay trở lại.” Lúc này, Triệu Tương Nghi tò mò hỏi.

“Ca ca không nói cho ty nghe sao, đó là vì đánh cược, nói ba năm.”

Bùi Mẫn Nhu đang cao hứng, mới vừa nói ra, lại bị Bùi Tử Quân cắt đứt:

“Mẫn Nhu, muội hôm nay nói quá nhiều rồi đó.”

Bùi Mẫn Nhu bĩu môi, liếc Bùi Tử Quân một cái, sau đó lại than thở: “Nếu là Thiệu Kỳ ca ở đây thì tốt quá, huynh ấy nói chuyện khôi hài hơn hai người nhiều.”

“Trong thiên hạ cũng chỉ có muội chịu được khi hấn làm nhảm.” Triệu Tương Nghi cười trêu chọc nói.

Trên mặt hồ thật tĩnh lặng, nhưng ai biết được đáy hồ có tĩnh lặng thế không? Giống như tâm tư của mỗi người, luôn biến hoá.

Ngược lại trên thuyền của Nguyên Sách và Triệu Tương Liên, bầu không khí yên lặng vô cùng.

Hai người dần quen thân, nói cũng nhiều hơn, cơ hồ chuyện gì cũng nói được, trong lúc đó, Triệu Tương Liên kinh ngạc giật mình, tiểu tử gầy yếu ngày trước, bây giờ đã trở thành một nam tử hán, mặc dù hấn nhỏ hơn hai tuổi.

“Thật ra thì ta rất hâm mộ ngươi.” Trên mặt Triệu Tương Liên lộ ra vẻ khỏ sở, “Tuy nói có đầy đủ cha nương, nhưng mẫu thân ruột thịt lại không có cạnh bên, cha của ta. Ngươi cũng biết rồi đó, chưa bao giờ quan tâm ta. Ta nghĩ ta như thế cũng không thoải mái bằng ngươi, mặc dù không cha không mẹ, nghe có vẻ đáng thương, nhưng so với phụ mẫu có mà như không có của ta còn tốt hơn nhiều .”

“Chuyện của nàng, ta đã nghe thiếu gia nói.” Nguyên Sách mặt đỏ ửng, lẩm bẩm nói, “Ta cũng không ngại, ngược lại đau lòng nàng. Còn nhớ rõ ngày hôm qua, lúc ở trong vườn nhìn thấy nàng thả diều, khi đó ta rất là kinh ngạc, không ngờ đó là nàng. Ta còn cho là ấy năm qua nàng sống rất tốt, còn nghĩ là. Cho nên, nếu như nàng nguyện ý, ta sẽ đem cuộc sống tốt đến cho nàng, để cho nàng cách xa đám người nhà đó ra và sống cuộc sống mà mình muốn.”

“Ngươi xác định có thể cho ta cuộc sống mà ta muốn?” Triệu Tương Liên xúc động, trong lời nói mơ hồ lộ ra chờ mong.

“Tuỳ thời đều có thể” Nguyên Sách dụi dụi nói.

Triệu Tương Liên cũng không biết, thì ra thiếu niên này lại dụi dụi sẵn sóc như vậy.

“Ta không ép nàng, cho dù nàng có cự tuyệt ta, ta cũng sẽ chờ nàng, cho đến khi nàng chấp nhận ta mới thôi.” Nguyên Sách vừa nghĩ đến viễn cảnh tương lai, vừa cười nhìn Triệu Tương Liên.

Hai gò má Triệu Tương Liên đỏ hồng giống như chiều tà, quay mặt qua chỗ khác vừa thấy mọi người đã lên bờ, vì vậy ngưng nói: “Chúng ta cũng mau lên bờ, ngươi cẩn thận chút, đừng làm cho thuyền mất phương hướng.”

“Được rồi, chèo thuyền là bản lãnh của ta mà.” Nguyên Sách ngu ngô

cười, sau đó ra sức vung mái chèo .

Triệu Tương Liên thừa dịp không ai chú ý, quay mặt qua chỗ khác ngượng ngùng cười.

Sau khi cập bờ, Nguyên Sách bước lên bờ đầu tiên, rất tự nhiên quay đầu lại đưa tay muốn đỡ Triệu Tương Liên lên bờ

Triệu Tương Liên ngẩng đầu, tim đập loạn, ý thức mơ hồ. Mọi người thấy như thế, trêu chọc một phen, điều này khiến nàng thêm thẹn thùng, xấu hổ.

Bùi Tử Quân đứng sau lưng Nguyên Sách đẩy một cái , Nguyên Sách bị đẩy về phía trước, nắm được tay Triệu Tương Liên, giúp nàng lên bờ.

Bùi Mẫn Nhu bùm chặt miệng, cười run cả người.

Trần Vi hâm mộ nhìn hai người, ít nhất trong lòng bọn họ lúc này đều có lẫn nhau . Lơ đãng nhìn sang Triệu Hoàng Lâm, nhưng thấy hắn và Tề Uyển Dao sóng vai nhau, có điều tâm mắt hắn không biết hướng về nơi phương xa nào.

“Giày của nàng ướt kìa.” Sau khi Triệu Tương Liên lên bờ, Nguyên Sách chỉ vào đôi giày thêu của Triệu Tương Liên, nhanh chóng lấy trong lòng một chiếc khăn tay sạch đưa cho nàng, “Cho, lau một chút đi, ngày xuân , dễ bị lạnh.”

Triệu Tương Liên ngạc nhiên nhìn khăn tay Nguyên Sách đưa, ngồi xổm người thật lâu không đứng dậy.

“Tương Liên tỷ chỉ ướt có chút xíu, đã có người lo rồi” Triệu Tương Nghi nường mày, ồ ý đề cao giọng nloi trêu chọc Triệu Tương Liên, “Mau đáp ứng người ta đi, muội còn chờ uống rượu mừng đây.”

Những người khác nghe thế, cười mờ ám khiến Nguyên Sách cũng ngượng ngùng theo.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Sau khi trở về phủ, Triệu Tương Liên gọi Nguyên Sách lại, mọi người thấy thế, đều tức thời thối lui, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Bùi Tử Quân trở về tiểu uyển Tĩnh Phong trước, sai người truyền lời cho Nguyên Sách, không cần gấp gáp, cứ thoải mái ở lại.

Mặt Triệu Tương Liên đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia của người thật chu đáo.”

“Ừ, thiếu gia của chúng ta đối với bọn ta luôn luôn tốt , chưa bao giờ tự cao tự đại” Lúc Nguyên sách nói đến Bùi Tử Quân , còn mang theo một loại khẩu khí sùng bái.

Triệu Tương Liên mím môi mỉm cười, hai người cùng nhau đi dạo trong phủ.

Lúc này trời chuyển màu, ánh nắng chiều hôm bị màu đen cắn nuốt.

“Ta năm nay mười tám tuổi, người nhỏ hơn ta hai tuổi, thật không ngại sao?” Triệu Tương Liên ấy hết can đảm hỏi Nguyên Sách.

Nguyên Sách đầu tiên là ngẩn người, lúc phản ứng lại, lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Không ngại, không ngại, tuyệt đối không ngại” dùng một chút, cười vui vẻ nói, “Nàng, như vậy là nàng đáp ứng ta sao?”

Mười đầu ngón tay Triệu Tương Liên đan xen nhau, mắt nhắm lại, gật đầu một cái: “Người là người rất tốt. Ta chỉ sợ mình không xứng với người.”

“Sao có thể? Sẽ không” Nguyên Sách cao hứng cũng không biết nên nói gì, một đường luôn kích động, sau đó nhìn sang Triệu Tương Liên, “Ngượng ngùng, mỗi khi ta cao hứng đều như vậy hết, không biết nên nói gì làm cái gì mới phải.”

Triệu Tương Liên cúi đầu âm thầm cười cười, sau lại ngẩng đầu lên trịnh trọng nói: “Lúc này đây, ta cực kỳ cảm tạ ông trời đã để cho chúng ta gặp nhau.”

Không đợi cho Nguyên Sách tiêu hoá hết, Triệu Tương Liên xoay người rời đi, hơn nữa vừa đi vừa cười nói: “Khăn tay của người, ta sẽ giặt sạch sẽ rồi trả lại, ngày mai nếu có thời gian người đến đây lấy lại, chúng ta ngày mai gặp.”

Dung nhan của nàng và lời nàng nói dần dần biến mất trong tầm mắt và thính giác của Nguyên sách, chờ đến khi không thấy bóng dáng của nàng nữa, Nguyên sách hồi hồn, kinh ngạc bật thốt một câu: “Vây ngày mai gặp.”

 Gió xuân thổi qua mặt hấn, ấm áp.

Đến ban đêm, Triệu Tương Nghi ngồi trong sân suy nghĩ, không ngờ Triệu Hoàng Lâm cũng không ngủ được, tới Trâm Tiêu viện của nàng.

“Ca hỏi mọi chuyện này.” Triệu Hoàng Lâm ngồi bên cạnh Triệu Tương Nghi, giọng nói khác hẳn ngày thường trở nên nghiêm túc hẳn.

Triệu Tương Nghi nghe vậy, cũng nghiêm túc, ngồi thẳng người. Bích Văn và a Chu đứng phía sau thấy thế, irát thức thời lui xuống.

Khi chỉ còn lại cả hai, Triệu Hoàng Lâm điều chỉnh lại hô hấp hỏi: “Mọi và Trần Vi thân với nhau, vậy có biết chuyện về túi thơm hoa đào không?”

Đều là chuyện năm xưa rồi, Triệu Tương Nghi không ngờ Triệu Hoàng Lâm lại nhắc đến, ngẩn người rồi gật đầu đáp: “Là Vi tỷ tỷ thích hoa đào, nhưng mẫu thân tỷ ấy không thích, nói hoa đào là hoa bản tiện, làm vi tỷ tỷ khổ não, nghĩ đến việc sau khi về kinh thành không còn thấy hoa đào nữa, tâm tình liền sa sút. Mọi lúc ấy vì an ủi tỷ ấy, nên nói với tỷ ấy lấy hoa đào bỏ vào túi thơm đi, rồi giới thiệu tỷ ấy với Uyển Dao ty luôn.”

Nói xong, Triệu Tương Nghi không hiểu hỏi: “Chuyện này mọi đã nói với huynh một lần rồi mà, huynh biết sao lại hỏi?”

Triệu Hoàng Lâm nghe Triệu Tương Nghi nói xong, mới mở miệng nói: “Ca muốn hỏi là không là cái này.”

Ngừng lại một chút, hắn thở dài nói: “Có lẽ ca không nên tìm hiểu thì hơn.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Tương Nghi đã lâu không nhìn thấy bộ dáng này của Triệu Hoàng Lâm, cho nên vô cùng lo lắng.

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu một cái: “Tử Quân nói đúng, trốn tránh cũng không được, cũng không thể giải quyết được gì. Cho dù có chạy trốn thế nào, cũng phải đối mặt với nó thôi, vấn đề chỉ là sớm hay muộn.”

“Ca ca, muội nghe không hiểu, ca rốt cuộc đang nói cái gì? Có liên quan đến Vi tỷ tỷ sao?” Triệu Tương Nghi đưa tay khoác nhẹ vai Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Hoàng Lâm hít sâu một hơi, chậm chạp nói: “Là ca vô tình nghe được Uyên Dao và Trần Vi nhắc đến chuyện túi thơm hoa đào, mà Trần Vi còn nói trong túi thơm đó, Uyên Dao có để một tờ giấy.”

“Tờ giấy?” Triệu Tương Nghi cũng không hiểu, chuyện về tờ giấy đó, sao Trần Vi không cho nàng biết.

Bởi vì Trần Vi còn chưa sẵn sàng cho Triệu Tương Nghi biết tâm ý của mình. Bởi vì đối phương là Triệu Hoàng Lâm, ca ca của nàng. Cũng bởi vì người Triệu Hoàng Lâm thích Tề Uyên Dao, nàng rất thích Uyên Dao tỷ tỷ. Cho nên không có chần chừ, sau khi nói cho Triệu Tương Nghi nghe, tâm tình của Triệu Tương Nghi sẽ ra sao, có phải sẽ tát mình một cái không?

“Ca nói cho muội biết, là bởi vì giao tình giữa muội và Trần Vi.” Triệu Hoàng Lâm thấy biểu tình trên mặt Triệu Tương Nghi, nàng không biết chuyện này, cho nên lãnh đạm nói.

“Thôi, không biết cũng được, có lẽ cũng không phải là chuyện gì tốt.” Triệu Hoàng Lâm tự nhủ, “Chẳng qua là thật vất vả chuẩn bị tiếp nhận sự thật, nhưng mà không thu hoạch được gì, thứ tình cảm này khiến ca rất không thoải mái.”

“Vậy sao ca không hỏi Vi tỷ tỷ đi? Dù sao tiểu uyển Tĩnh Phong cũng không xa mà.” Triệu Tương Nghi nhìn Triệu Hoàng Lâm.

“Tại sao ca phải đi hỏi nàng ta?” Triệu Hoàng Lâm bật dậy, mỗi khi nhắc đến Trần Vi khẩu khí bất thiện.

Triệu Tương Nghi sớm thành thói quen, cũng đứng dậy, vỗ nhẹ vai Triệu Hoàng Lâm: “Ca ca, ca thật không sao chứ? Ca và Uyên Dao tỷ tỷ.”

Triệu Hoàng Lâm vỗ mu bàn tay Triệu Tương Nghi: “Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu.” Lại nghiêng mặt nhìn Triệu Tương Nghi, “Nghi ngồi sớm đi.”

“A, đúng rồi.” Phút cuối cùng, Triệu Hoàng Lâm lại quay đầu lại, không biết quý xui đất khiến làm sao nói với, Triệu Tương Nghi “Muội đã lớn rồi,

hãy quan sát người bên cạnh, nhất định sẽ thấy điều thú vị.”

“A, hảo. Vậy ca cũng sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai còn đến hiệu thuốc đây.” Triệu Tương Nghi theo bản năng gật đầu một cái.

Chờ Triệu Hoàng Lâm đi rồi, Triệu Tương Nghi ngồi xuống lần nữa.

Suy nghĩ đến vấn đề mà Triệu Hoàng Lâm mới hỏi nàng vừa nãy.

Tờ giấy?

Viết gì trong đó?

Trần Vi tại sao muốn giấu mình? Này không giống tỳ ấy tí nào. Mẫn Nhu có thể biết chuyện này không?

Lần này họ trở lại, ai cũng kỳ quái, rốt cuộc họ giấu mình chuyện gì đây? Triệu Tương Nghi ôm nghĩ hoặc mà ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, những vấn đề kia chưa tìm ra lời giải đáp, thì nghe một tin tức tốt

Chuyện của Nguyên Sách và Triệu Tương liên rốt cuộc đã thành

Ngồi cô đại yêu cũng thật nhanh, Triệu Tương Nghi thật lòng vì bọn họ mà cao hứng thay.

Triệu Tương Liên ở Triệu phủ trừ Triệu Tương Nghi, không có bạn tốt hay tỳ muội bằng tuổi, cho nên lúc này, tâm tình hưng phấn kích động, nóng lòng muốn chia sẻ, nên tìm Triệu Tương Nghi đầu tiên.

Nàng không kịp chờ đợi muốn cùng Triệu Tương Nghi chia sẻ hạnh phúc ngọt ngào của mình, loại cảm giác này, trước kia nàng có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vậy mà hôm nay, nàng và Triệu Tương Nghi lười biếng ngồi trong sân, phơi nắng, ngoài miệng ngượng ngùng ngọt ngào nói về Nguyên Sách, bất cứ chuyện gì về hắn

“Muội nói mà, chọn Nguyên Sách là tốt nhất, hắn ngoại hình không tệ, lại rất giỏi, thích hợp với tỳ.” Triệu Tương Nghi giống như bà cụ non nói.

Triệu Tương Liên cười hì hì, đỏ mặt nói: “Muội đừng có học bộ dáng nói chuyện của nương muội.”

“Vậy tỳ nói cho muội nghe xem, giữa hai người đã tiến triển đến đâu rồi? Từ khi nào mà tỳ để ý đến hắn?” Triệu Tương Nghi cười xấu xa, khẽ đẩy Triệu Tương Liên đang chìm đắm trong hạnh phúc.

Triệu Tương Liên nghe vậy, đột nhiên trở nên ấp úng, gương mặt đỏ bừng: “Không phải là như vậy. Không nói những thứ khác. Hắn, là người rất tốt.”

“Chắc chắn, còn xấu hổ gì nữa, sắp làm nương tử của người ta rồi” Triệu Tương Nghi cố ý trêu ghẹo nói.

Triệu Tương Liên cúi đầu nắm chặt vạt áo của mình, thấp giọng nói một câu: ” Tương Nghi đừng trêu chọc tỳ.”

“Chẳng lẽ muội nói sai?”

“Được rồi, đừng nói tỳ nữa, còn muội thì sao?” Triệu Tương Liên đột nhiên ngược mắt, cười giảo hoạt

Triệu Tương Nghi đang cười nói, đột nhiên giật mình, tựa như nghe không hiểu lời Triệu Tương Liên nói: “Muội?”

Triệu Tương Liên gật đầu, cười xấu xa, sáp lại gần Triệu Tương Nghi nói nhỏ, “Đừng cho là tỷ không nhìn ra, ha ha, Bùi thiếu gia người ta quan tâm muội như vậy, không phải là tình ý chứ là gì.”

“Hả?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc, không quên kêu lên, “Làm sao có thể”

Hắn, rõ ràng là phu quân đã định của Trần Vi a.

Cảm giác mất mát không giải thích được từ đáy lòng trời lên, Triệu Tương Nghi lắc đầu nhìn Triệu Tương Liên: “Ít nói hươu nói vượn a, để tâm đến Nguyên Sách của tỷ đi, muội và Bùi Tử Quân không giống như tỷ nghĩ đâu.”

Tại sao. Lúc nói lời này, nhất là nói ba chữ”Bùi Tử Quân”, tim nàng lại đập nhanh thế này?

Chương 207: Tam phòng không đồng ý

Mấy ngày sau, Triệu Tương Liên trở về Triệu gia thôn, đi cùng có Nguyên Sách, Nhâm thị, đám người Bùi Tử Quân . Lần này Nhâm thị tới cửa, là làm bà mối cho hai người.

Ngồi tam phòng nhìn thấy trận thế như thế này, cho là người kết hôn với , Triệu Tương Liên là Bùi Tử Quân, cho nên vô cùng vui mừng , còn thẳng nắm tay Nhâm thị cảm ơn.

Nhâm thị lạnh nhạt rút tay Lục thị ra, dẫn mọi người vào trong, lời ít mà ý nhiều đem chuyện đến đây làm gì, còn đẩy Nguyên sách về phía trước, muốn hẳn biểu hiện thật tốt.

Sau khi so sánh, khó tranh khỏi việc so sông với biển , lúc này Triệu lão tam và Lục thị mới biết người , Triệu Tương Liên muốn kết hôn là Nguyên Sách, là gia đình thân cận của Bùi Tử Quân , lập tức không đồng ý.

Xụ mặt xuống sắc , khiến Nguyên Sách rất khó chịu.

Lúc châm trà, còn cố ý nói Nguyên Sách là người làm, không cho châm trà.

Điều này làm Bùi Tử Quân và Nhâm thị tức giận, Bùi Tử Quân vỗ bàn: “Nguyên Sách làm sao lại không xứng với nữ nhi nhà các người?” Ý nói là, mắt nhìn của tam phòng quá cao, muốn con rể rùa vàng, nhưng cũng phải xem xem thân phận mình đã.

“Ai ôi, Bùi thiếu gia sống an nhàn sung sướng , sao biết cuộc sống nhà ta khổ thế nào chứ? Con gái của ta nếu là gả cho hẳn, chẳng lẽ uống gió tây bắc mà sống à” Lục thị nhướn mày, mở to còn mắt lãnh phúng [lạnh + trào phúng] nói.

Triệu Tương Liên vốn trầm mặt này giờ đột nhiên đứng ra lạnh lùng nói một câu: “Bà là nương tôi à? Nếu nương tôi không có ở đây, thì tôi muốn gả cho ai thì gả.”

Nguyên Sách ngẩng đầu nhìn Triệu Tương Liên, ý định muốn kết hôn với nàng càng thêm kiên định, có một câu nói này của , Triệu Tương Liên, hẳn không sợ đối mặt với sự châm chọc của Lục thị và Triệu lão tam nữa.

Mà Lục thị chưa từng thấy qua bộ dáng này của , Triệu Tương Liên, sợ ngây người, hồi hồn lại, lập ức nắm tóc , Triệu Tương Liên mắng: “Mày nói cái gì? Tao tân tân khổ khổ nuôi mày lớn như vậy, mày lại nói lời bất hiếu thế hả? Mày còn không biết xấu hổ, có con gái nhà nào nói với nương nó thế không?”

“Bà mau buông cô ấy ra” Nguyên Sách thấy thế bước đến đẩy Lục thị ra, che chở , Triệu Tương Liên đang khóc thút thít.

“Các người đang làm gì” Triệu lão tam quát to , nhìn Nguyên Sách như là yêu quái vậy, “Người mau buông nữ nhi ta ra, đúng là cóc mà đòi ăn thịt

thiên nga.” Nói xong, tức giận đùng đùng, đứng dậy tách , Triệu Tương Liên và Nguyên Sách ra.

“Tam thúc.” Nhâm thị đứng dậy , tay vuốt chiếc vòng trên cổ tay, mặt không thay đổi nhìn Lục thị cùng Triệu lão tam, “Tục ngữ nói, ‘một chiếc chìa khoá chỉ phối với một ổ khoá’, cho dù chiếc chìa khoá đó có làm bằng vàng nhưng nếu không mở được ổ khoá kia, cũng là vô dụng, cuối cùng không xứng với ổ khoá đó. Nguyên Sách và Tương Liên có tình ý với nhau hai người cũng đã thấy rồi , đưa nhỏ Nguyên Sách này không tệ, ta tin tưởng nếu hai người giao con gái cho nó, nhất định sẽ không hối hận. Nếu như hai người cố ý muốn đem Tương Liên gả vào đại hộ giàu có, không tiếc để cho con bé làm thiếp, như vậy sẽ có ngày hai người các người chờ nhật xác con bé đi.”

“Đại tẩu ta niệm tình tẩu là trưởng tẩu, nên không so đo với tẩu, sao tẩu lại nói chuyện khó nghe như vậy .” Triệu lão tam cả giận.

Nhưng , Triệu Tương Liên nghe vậy, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Triệu lão tam , chảy nước mắt cầu xin: “Cha, nếu cha còn xem con là nữ nhi ruột thịt của cha, thì hãy thành toàn cho con và Nguyên Sách, con thật vất vả lắm mới tìm được người đối xử tốt với mình, nếu cha đồng ý, ngày sau cuộc sống con tốt hơn, nhất định không quên cha ” Thấy Triệu lão tam vẫn không muốn thay đổi chủ ý, Triệu Tương Liên không còn cách nào khác, cắn môi đe dọa “Nếu như cha đã ác tâm, muốn cùng nhị nương ép bán con làm thiếp hay nha hoàn cho nhà giàu có, như vậy con chết trước mặt hai người, như vậy cho xong chuyện.”

“Tương Liên, nàng đừng có làm việc ngốc” Nguyên Sách nghe vậy, khăn trương kéo nàng.

Triệu lão tam càng ức giận hơn: “Đều nói con gái lớn không dùng được thật sự là tổn tiền, chẳng những thế không cho ta cái gì tốt hết, còn nữa đại tẩu, tẩu dẫn về cho ta một đứa con rể không ra gì, tẩu mới này nói gì khiến cho Tương Liên suy nghĩ bậy thế hả.”

“Tam thúc, nhà các người hôm nay chỉ có bốn bức tường, nghèo rớt mồng tơi, nói lời khó nghe, chính là thúc và tam muội lười biếng không chịu làm việc, cái nhà còn của để dành sao? Tương liên đã 18 rồi, tuổi không còn nhỏ nữa, chỉ sợ là phải làm thiếp cho người ta, các người còn tính toán mãi. Đợi thêm thêm vài năm nữa, thì không cần phải nói, đến lúc đó cho dù là tiểu tử nghèo, cũng chưa chắc để ý Tương Liên. Các người đây là muốn Tương Liên phí cả một đời, làm một gái lẽ chồng sao?” Nhâm thị nói chuey65n rất có đạo lý.

Triệu lão tam nghe thế có chút dao động.

Lục thị kéo tay áo hấn ta, âm trầm nói: “Đại tẩu, tẩu nói cũng không phải là không có đạo lý, chỉ là người làm cha mẹ như bọn ta ,sao lại không muốn con mình sống tốt chứ? Điều kiện của Tương Liên không kém, sao phải chọn

gã sai vật này , trong lòng bọn ta yên tâm rồi à?”

“Bà không phải nương tôi.”, Triệu Tương Liên lạnh lùng nói

Lục thị giận đến nổi dậm chân.

Nhâm thị thấy thế cũng là châm chọc nói: “Đừng cho là ta không biết trong bụng cô đang tính toán gì, Tam thúc là cha ruột Tương Liên, cuộc sống Tương Liên mà tốt tất nhiên sẽ hiếu thuận với thúc ấy. Còn cô thì khác, cô không suy nghĩ cho Tương Liên, ngược lại không tiếc giá nào muốn bán Tương Liên để có được một ‘khoản tiền lời’ cho mình.”

“Đại tâu ừng nói oan cho muội, mặc kệ tâu là dòng dõi thư hương hay gì đi nữa, sao có thể tùy ý vu oan cho người ta” Lục thị giận , đôi môi khẽ run, nhưng là lại không biết bắt bẻ Nhâm thị như thế nào, tư vị ngày trước thua trong tay nàng ấy vẫn còn làm Lục thị sợ hãi đây.

“Nguyên Sách, chúng ta đi.” Bùi Tử Quân lạnh lùng đứng lên , “Trên đời lại không phải chỉ có mình Triệu Tương Liên, nữ nhân tốt hơn nàng ấy rất nhiều. Người theo ta , ta lập tức giúp người mua một toà tiểu viện trên trấn Thanh Hà, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều cô nương chủ động tìm tới cửa, cần gì ở nơi này bị người ta đối xử lạnh nhạt?”

“Thiếu gia.” Nguyên Sách nhìn Triệu Tương Liên, thật không bỏ được, nhưng Bùi Tử Quân đã bước đến kéo hắn rồi.

Nhâm thị thấy thế, đã hiểu ý Bùi Tử Quân , cho nên cũng đứng dậy, đưa tay ôm lấy vai Triệu Tương Liên, thấp giọng nói: “Không cần sợ, tất cả có thăm.”

Nói xong, nhìn sang Triệu lão tam và Lục thị mỉm cười nói: “Các người đã kiên quyết không thuận theo, vậy ta cũng không miễn cưỡng, con gái là của các người.” Sau đó, đi theo Bùi Tử Quân , Nguyên Sách rời khỏi.

Bên ngoài, Nguyên Sách nóng nảy, hạ giọng nói với Bùi Tử Quân : “Thiếu gia, không phải thiếu gia nói hôm nay cho dù thế nào, đều sẽ giúp Nguyên Sách liêm mạng với họ sao? Sao lại dễ dàng bảo Nguyên Sách bỏ qua vậy? Nguyên Sách sẽ không bỏ Tương Liên. Nguyên Sách muốn đi vào dẫn nàng ấy đi, sẽ không để nàng gây ở đây thêm phút giây nào nữa” Nguyên Sách nói xong muốn chạy vào trong.

“Bình tĩnh một chút.” Bùi Tử Quân nhếch môi, kéo Nguyên Sách đang kích động ra ngoài, hai người đến một con đường nhỏ , Bùi Tử Quân mới nói, “Người không phát hiện ra ư, mới vừa rồi bọn họ nghe ta câu đó, không phải sắc mặt liền thay đổi sao?”

“Sau đó thì sao?”

“Tin ta đi, không lâu nữa, bọn họ sẽ chủ động đến tìm chúng ta, thay vì ở nơi chịu cơn tức giận của họ, chẳng bằng chờ bọn họ đến tìm chúng ta nhận lỗi.” Bùi Tử Quân rất tự tin nói.

“Nếu như không được thì sao? Nếu như bọn họ vẫn muốn bán Tương Liên làm thiếp cho mấy lão già kia thì sao thiếu gia? “Giọng Nguyên Sách

mang đây bất an nói.

“Không đâu.” Tiếng Nhâm thị từ xa truyền đến , “Tử Quân làm như vậy là đúng.”

Sau đó nhìn Bùi Tử Quân, trong mắt lộ vẻ tán thưởng: “Ba năm không gặp, tâm tư cháu kín đáo hơn nhiều rồi, quả thật đã trưởng thành.”

“Triệu Thâm thâm quá khen.” Bùi Tử Quân gãi cằm.

“Thật sao? Mà Nguyên sách rất lo lắng.” Nguyên Sách cau mày rầu rĩ nói.

Bùi Tử Quân đi về phía trước, còn thủ thế nói với Nguyên Sách: “Không quá năm ngày, bọn họ sẽ tìm tới cửa, ngươi cứ yên tâm chờ tin tức tốt .”

Như thế, Nguyên Sách bán tín bán nghi đi theo Bùi Tử Quân.

Vừa trở lại trấn không lâu, Bùi Tử Quân lập tức dẫn Nguyên Sách đi xem một toà tiểu viện trước , đây là sau khi Bùi Tử Quân trở về sai thuộc hạ đi thu xếp , nguyên Sách vốn còn cho rằng Bùi Tử Quân nói với đám người Tam Phòng như vậy là do tức giận thôi, không ngờ thiếu gia lại làm thật, vừa cảm kích vừa vui mừng .

Tòa biệt viện nhỏ này tuy không bằng tòa biệt viện lớn, nhưng cũng đủ để cho Nguyên Sách và Triệu Tương Liên ở. Nguyên Sách không cha không mẹ, các thân thích khác lại bởi vì hắn bị bán vào Bùi gia, cho nên không lui tới nữa, vì vậy Bùi gia trở thành nhà của Nguyên Sách.

Viện tuy nhỏ, nhưng tinh xảo sạch sẽ, trước viện là ba gian chánh phòng, bên cạnh có hai gian phòng khách, khách sảnh, phòng bếp cùng nhà vệ sinh. Có điều, điểm đặc biệt nhất của biệt viện này không phải là sân nhà hay mấy gian phòng, mà là cửa hàng phía trước biệt viện.

Nói đơn giản, đây là một tiểu viện tử hợp nhất với cửa hàng

Đằng trước là một cửa hàng không lớn không nhỏ như Nhiễm Thuý Trai, có thể mở gian hàng làm ăn, thêm thu nhập cho nhà, phía sau là một căn biệt viện sạch sẽ, dùng để nghỉ ngơi.

An bài như thế, đối với Nguyên Sách mà nói vô cùng thích hợp rồi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hắn cảm động nhìn biệt viện trước mắt này, cảm động nói Bùi Tử Quân : “Thiếu gia ngài đối với Nguyên Sách thật tốt, Nguyên Sách không biết lấy gì để cảm ơn thiếu gia.”

“Tiểu tử ngốc, chỉ cần ngươi có thể thuận lợi cưới Triệu Tương Liên, sau đó vợ chồng hai người đồng tâm hiệp lực mở một cửa hàng nhỏ sống yên ổn, ta rất cao hứng.” Bùi Tử Quân cười trấn an nói, sau đó nửa đùa nửa thật, “Có điều, ngươi đi rồi, sau này bên cạnh ta mất đi một trợ thủ, cho nên coi như ngươi cưới Triệu Tương Liên, sau này chỗ ta xảy ra chuyện gì, ngươi cũng phải chạy tới giúp ta , đừng vì có lão bà mà quên ta đó.”

“Thiếu gia, sau này thiếu gia có chuyện gì Nguyên Sách dù có nhảy vào đầu sôi lửa bỏng quyết không chối từ, Nguyên Sách cái gì cũng sẽ làm” Nguyên Sách lập đứng thẳng người, trịnh trọng nói.

Bùi Tử Quân lấy nắm tay che miệng cười, vỗ nhẹ đầu Nguyên Sách: “Nào có nghiêm trọng như thế? Ta cũng không phải là người kinh doanh không đứng đắn. Ừ, cái này cho người.” Dứt lời, Bùi Tử Quân lấy ra bản khế ước bán thân đưa cho Nguyên Sách.

Nguyên sách không biết là vật gì, sau khi mở ra liền kinh ngạc, phát hiện là giấy bán thân của mình, không khỏi cảm thấy kỳ lạ

Vội vàng trả lại cho Bùi Tử Quân: “Thiếu gia cái này Nguyên Sách không thể nhận được, thiếu gia đã mua tặng toà nhà này rồi, Nguyên Sách sao còn có thể được voi đòi tiên, cả đời này Nguyên Sách nguyện làm người hầu cho thiếu gia.”

“Người cầm cho ta.” Bùi Tử Quân đem giấy bán thân đưa trả lại cho Nguyên Sách, không cười nữa mà nghiêm túc nói, “Cha nương Triệu Tương Liên ghét bỏ người vì người làm người hầu cho người ta , chẳng lẽ người nguyện ý làm người hầu cả đời, cho bọn họ xem thường? Nhận lại giấy bán thân này rồi cùng Triệu Tương Liên sống cho tốt, ít hôm nữa thôi sẽ cực kỳ náo nhiệt, đám người không có mắt đó nhất định sẽ hồi hận cho xem.”

“Nhưng mà, vô luận như thế nào Nguyên Sách nợ thiếu gia quá nhiều.” Nguyên Sách nhăn mày, sau hai mắt toả sáng, ngẩng đầu lên cười nhìn Bùi Tử Quân, “Như vậy đi, chờ cửa hàng mở rồi, Nguyên Sách sẽ dùng tiền kiếm được trả từ từ cho thiếu gia, toà nhà này và tiền chuộc thân xem như là Nguyên Sách mượn tiền của thiếu gia vậy, như thế Nguyên Sách mới có thể an lòng được.”

“Có cốt khí” Bùi Tử Quân cười vỗ vỗ vai Nguyên Sách, “Có điều người cũng không cần nóng vội, chút tiền này đối với ta không đáng là gì, người bây giờ nên suy nghĩ xem phải duy trì nhà này thế nào.”

Nguyên Sách ngượng ngùng sờ sờ đầu mình, cười ngây ngô nói: “Thiếu gia nói giống như là Nguyên Sách đã cưới Tương Liên vào cửa ấy.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Không cần quá tự ti.” Bùi Tử Quân an ủi.

“Ừ, Nguyên Sách biết”

Xử lý xong mọi chuyện, Bùi Tử Quân đến Triệu phủ, đem chuyện đã xảy ra kể cho Triệu Tương Nghi nghe.

Triệu Tương Nghi nghe xong, ngược lại không có tức giận hay xúc động, chỉ nhàn nhạt nói: “Muội biết ngay bọn họ sẽ không đồng ý mà, chờ bọn họ hồi hận đi.”

Thấy Bùi Tử Quân mắt không dời nhìn mình chằm chằm, tim Triệu Tương Nghi đập loạn một nhịp , quay mặt sang chỗ khác ngượng ngùng nói: “Chẳng lẽ là hôm nay lúc Bích văn trang điểm cho muội, có cái gì sao?”

“Hả?” Bùi Tử Quân phục hồi tinh thần lại.

“Nếu không huynh nhìn muội chăm chăm làm gì? Trên mặt muội có gì à.” Triệu Tương Nghi = buộc miệng nói ra, không hiểu trong lòng đang nghĩ gì nữa, mở miệng đã nói ra câu này.

Bùi Tử Quân môi mỏng hơi vênh: “Huynh cảm thấy , muội không giống như trước đây tí nào.”

“Không giống ở chỗ nào ? Trừ cao hơn , ăn nhiều hơn chút thôi.” Triệu Tương Nghi cười tự giễu

Bùi Tử Quân cảm thấy buồn cười: “Ừ, bản lĩnh cời nhạt vẫn không thay đổi.”

“Huynh vừa rồi có điểm không giống, rốt cuộc không giống điểm nào?” Triệu Tương Nghi nghiêng mặt sang bên nhìn Bùi Tử Quân.

“Ngô, là tính tình đi, trở nên bình tĩnh, kín đáo.” Ta thích.

Bùi Tử Quân âm thầm ở trong lòng nói thêm, nụ cười trên mặt lộ vẻ trong sáng dịu dàng.

Triệu Tương Nghi cảm thấy nhận nhạt trong lòng, buồn buồn nói: “Ai, trưởng thành không phải đều như thế này u.” Sau đó lại buồn bực nói, chẳng lẽ mình ngày trước trẻ con lắm à?

Nhưng cũng không thể lỗ mãng được, ngày trước phải học cách nói chuyện của hài tử, nếu lộ ra khá nhiều sơ hở gặp phải phiền toái, sợ rằng lúc này mình không có bình yên mà ngồi đây nói chuyện rồi.

Chương 208: Triệu lão tam dao động

Hai ngày sau , cửa hàng ăn sáng trên trần của Nguyên Sách khai trương. Đứng nhìn Nguyên sách là một nam nhân, dáng người nho nhỏ mà xem thường, những món ăn sáng hẳn làm mùi vị ngon tuyệt.

Ban đầu khi còn ở Bùi phủ, Bùi Tử Quân thường ăn mấy món do Nguyên sách làm, dần dà sau đó, không quen ăn mấy món do đại trù trong phòng bếp làm nữa.

Cho nên, lúc thương lượng nên mở cửa hàng gì, Nguyên sách liền nghĩ đến việc mở quán ăn.

Tiểu viện mà Bùi Tử Quân mua, trước kia là nhà mở quán ăn, nên việc trùng tu lại không quá vất vả, chỉ cần mau mấy bộ bàn ghế mới thay vào là được, mặt khác quét dọn sạch sẽ là có thể khai trương.

Vì để kích thích đám người tam phòng kia, Nguyên Sách và Bùi Tử Quân cảm thấy, nên khai trương càng sớm càng tốt

Bên này, Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm đang ngồi trong cửa hàng hưởng thụ, Bùi Tử Quân thỏa mãn uống chén canh cá, than thở : “Tốt quá rồi, quán này cùng một con phố với Nhiễm Thuý Trai, không có chuyện gì thì ta có thể đến dùng điểm tâm.”

Nguyên Sách đi vào phòng bếp, vừa lúc nghe thấy, cười ha hả nói: “Chỉ cần thiếu gia và Triệu thiếu gia đến ăn, nhất định sẽ không lấy tiền, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu”

Bùi Tử Quân liếc Nguyên Sách một cái: “Nào có ai làm ăn như vậy, muốn đem tiền vốn tiêu hết sao. Nhất mã quy nhất mã, khách khí với bọn ta làm gì. Còn nữa, đừng hờ chút gọi ‘thiếu gia’, người đã không còn là gia đình của ta nữa, nên thay đổi thôi.”

“Người như vậy sẽ khiến hẳn có chút khó khăn đấy.” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, sau đó ăn một miếng bánh bao hấp.

Bùi Tử Quân nghe vậy, lại nhìn Nguyên Sách, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Nguyên sách nói:

“Vậy sao đây, trong lúc nhất thời Nguyên Sách không biết gọi ngài thế nào”

“Gọi đại ca , Bùi đại ca, Triệu đại ca” Bùi Tử Quân mặt hào sảng, còn nhân tiện vỗ vỗ vai Triệu Hoàng lâm , nhưng lại bị Triệu Hoàng Lâm cau mày đẩy ra.

Một lát sau, khoé miệng Triệu Hoàng Lâm nhếch lên: “Phải, lại có thêm đệ đệ cũng tốt, có thêm người để khi dễ.”

“Cái người này, ta nói vậy thôi mà người lại tính không buông tha người ta à.” Bùi Tử Quân cười nói với Triệu Hoàng Lâm một câu.

Triệu Hoàng Lâm xem như không nghe thấy, quay sang nói với Nguyên

Sách: “Lão bản, vậy làm phiền giúp ta gói hai phần đồ ăn, mỗi loại một ít, trong phủ có mấy người muốn ném thử đây.”

Nguyên Sách một hồi lâu mới phản ứng được Triệu Hoàng lâm là đang gọi mình, cời hi hi, hơi xấu hổ nói: “Cái gì ‘lão bản’ với ‘lão bản’ chứ, Nguyên sách ngại lắm. Triệu tiểu thư muốn ăn đồ do Nguyên Sách làm sao? Được rồi, Nguyên Sách sẽ làm nhanh”

Làm đồ ăn thì Nguyên Sách làm, chào hỏi khách nhân cũng là Nguyên Sách, mặc dù trong tiêu điểm có mời một Hỏa Kế, nhưng phải ứng phó với bận rộn buổi sáng, vẫn chưa xoay sở kịp.”

Bùi Tử Quân nhìn thân ảnh Nguyên sách bận rộn, thâm tính toán, chờ kết thúc một ngày làm việc, thì sẽ đi tìm Nguyên Sách nói chuyện

Hoả kế mới này phải đuổi việc, làm việc quá lười biếng, hơn nữa còn phải mời một đại trù đến làm trợ thủ cho Nguyên Sách nữa, nếu không phòng bếp dựa hết vào một mình Nguyên Sách, chỉ sợ về sau sẽ bận rộn không kịp thở mát. Lâu ngày, Nguyên Sách nhất định chịu không được.

“À, sao Trương Nghi và Triệu Thâm thâm không đến đây ném thử vậy?” Phục hồi tinh thần lại, Bùi Tử Quân đột nhiên hỏi Triệu Hoàng Lâm.

“Nha đầu kia ngày càng lười, thức dậy muộn. Nương ta lại bận rộn, không phân thân ra được, vốn định ăn điểm tâm trong phủ làm, nhưng vừa nghe Nguyên Sách mở quán ăn, ngay ngày khai trương đại cát, nói phải thổi phòng lên mới được.” Triệu Hoàng Lâm lúc nói đến hai người này, nụ cười trên mặt hết sức nhu hòa, không nhìn ra một tia lãnh tình nào.

“Dù sao ban ngày không có chuyện gì, ngủ nhiều một chút cũng không sao.” Bùi Tử Quân vì Triệu Trương Nghi mà bênh vực.

Hơn nữa Triệu Hoàng Lâm không có ý trách cứ Triệu Trương Nghi, gật đầu nói: “Chúng ta mau ăn nhanh một chút, lát nữa, ta còn phải đem điểm tâm về cho hai người đó nữa.”

“Sai tiểu Đức đi không được à.”

“Dù sao sáng nay cũng không có chuyện gì làm, tự ta làm là được, thời gian trước bận rộn, không có thời gian bồi hai người đó, giờ xem như là bồi thường vậy.” Triệu Hoàng Lâm thở nhẹ một hơi.

“Người đứng là một ca ca tốt, một nhi tử tốt.” Bùi Tử Quân cười nói.

“Cho nên hãy học hỏi ta này” Triệu Hoàng Lâm không chút nào khiêm tốn nói.

Bùi Tử Quân đang ăn, đồ ăn đến cổ họng đã nghẹn lại, một hồi lâu mới nuốt xuống, đều chính al5i nhip thờ, liếc mắt nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Đúng là không thể khen người được.”

Đang nói, Triệu lão tam đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa.

Ông ta xoa xoa tay nhìn những khách nhân ra ra vào vào, trong mắt lộ ra một tia vui mừng khó thấy, có điều lúc muốn bước vào quán ăn thì lại do dự không dám, trong lòng còn để ý.

Triệu Hoàng Lâm vô ý nhìn thấy Triệu lão tam, qua loa ăn xong đồ ăn trên bàn, lúc Nguyên sách kiên quyết không lấy tiền điếm tâm, thì hắn đã ra khỏi quán ăn.

“Có chuyện gì thì đến hiệu thuốc bên kia mà nói, nơi này vừa mới khai trương, buôn bán rất bận bịu, không thể nói chuyện được, cũng đừng ngăn cản người ta làm ăn.” Triệu Hoàng Lâm cơ hồ không có nhìn qua Triệu lão tam, chỉ nói xong liền đi đến hiệu thuốc, ngay sau đó Bùi Tử Quân cũng là ra ngoài quán ăn, lúc nhìn thấy Triệu lão tam, khước miệng không khỏi nhếch lên, cùng đi với Triệu Hoàng Lâm.

Triệu lão tam nuốt nước miếng một cái, sau đó vội vàng đuổi theo.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mấy người vào hiệu thuốc, Triệu Hoàng Lâm dặn dò chường quỹ mấy câu, sau đó dẫn bọn họ vào trong phòng.

Bùi Tử Quân đứng ở trước mặt Triệu lão tam, hai tay khoanh trước ngực, châm chọc nói: “Thế nào? Hôm nay ông lên trần tìm một con rử rùa vàng cho con gái hả?”

Đối mặt với châm chọc của Bùi Tử Quân, thái độ của Triệu lão tam hiển nhiên rất là khó coi, chẳng qua là lúc trước họ rất quá đáng, bây giờ khó tránh khỏi bị người ta châm chọc.

Triệu Hoàng Lâm ngồi xuống, nhíu mày nói: “Nói thẳng đi, lát nữa tôi còn phải về phủ một chuyến.”

Triệu lão tam kinh ngạc nhìn Triệu Hoàng lâm chăm chăm, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Thúc, thúc biết rõ lúc trước bọn thúc làm vậy là quá đáng.”

“So với dự tính của ta còn sớm hơn mấy ngày đấy.” Bùi Tử Quân ngồi xuống, cười trào phúng.

Nếu như không phải Nguyên sách thật lòng thích, mà con người Triệu Tương Liên là cũng tốt, thì Bùi Tử Quân cũng sẽ không để cho Nguyên Sách lấy người con gái như vậy đâu.

Hết ăn lại nằm, nịnh nọt, ích kỷ, thứ người như thế, suy nghĩ thôi cũng làm cho hắn cảm thấy ghê tởm.

Bị Bùi Tử Quân cắt đứt lời nói, thái độ của Triệu lão tam càng thêm khó coi, song ông ta bây giờ đã dao động, vì lợi ích lâu dài, vì một chút tình thương của cha còn sót lại, Triệu lão tam mặt dày nói: “Hôm nay tới đây thứ nhất là xin lỗi các người, đồng thời cũng xin lỗi Nguyên Sách. Là bọn ta không biết tốt xấu, lúc này mới nhìn rõ Nguyên Sách là người thế nào.”

Hừ, là thấy rõ Nguyên Sách có của cải mới đúng? Nếu như ta không đặt mua những thứ này cho Nguyên Sách, các người có mặt dày tìm tới cửa sao?

Bùi Tử Quân trong lòng hừ lạnh nói, sau đó lại tiếp tục nghe Triệu lão

tam nói: “Hai ngày nay, con gái ta gầy rất nhiều, cả người nhìn không có hồn, ta thật sự không yên lòng, cho nên liền làm mất dày tìm tới cửa, nếu như Nguyên Sách còn tình ý ới con gái ta, vậy bọn ta cũng không phản đối nữa, hảo hảo mà thương lượng lại.”

Vốn tưởng rằng Nguyên sách chỉ là một gã sai vặt cho người ta, có thể có bao nhiêu tiền đồ? Địa vị còn kém người khác một bậc.

Nhưng bây giờ lại khác, Bùi Tử Quân không những mua trạch viện cho Nguyên Sách, còn giúp Nguyên Sách mở quán ăn, phút chốc địa vị của Nguyên Sách đã tăng lên nhiều bậc, Triệu Tín Lương không phải là từ một nông hộ từ từ đi lên, mới có địa vị như ngày hôm nay sao?

Thay vì gả khuê nữ cho nhà giàu làm tiểu thiếp, chẳng bằng gả khuê nữ cho Nguyên Sách làm chánh thất, ngày sau nếu Nguyên sách có thể phát đạt giống đại ca của ông ta, vậy ông ta không phải có thể trông cậy vào con gái à.

Xem xét nhiều lần, thấy Triệu Tương Liên gả cho Nguyên Sách làm chánh thất, còn tốt hơn nhiều so với làm thiếp. Làm thiếp còn phải nhìn sắc mặt người ta, gây chuyện không tốt thì sẽ hy sinh trong đại trạch viện rồi, đến lúc đó còn gậy không ít cho nhà mẹ đẻ nữa.

Triệu lão tam mấy ngày nay suy nghĩ, lại được biết quán ăn của Nguyên Sách hôm nay khai trương, một khắc cũng không ngồi yên, chỉ sợ Nguyên Sách lập tức đổi ý, cưới con gái nhà khác, không ấy Triệu Tương Liên nữa.

Thấy Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng lâm đều không nói chuyện, Triệu lão tam không khỏi nóng nảy, lập tức nói thêm: “Thật ra thì vẫn do phụ nhân nhà ta không hiểu biết nhiều ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta, nên mới nói lung tung, lúc ấy ta nhìn thấy Nguyên sách là người không có lỗi, lại có tiền đồ.”

Nhìn Triệu lão tam xu nịnh, Bùi Tử Quân mặt càng lạnh hơn: “Chuyện này còn phải hỏi Nguyên Sách đã, mấy ngày trước ta còn giới thiệu mấy nữ nhi nhà khác cho hấn, hấn nhìn cũng cảm thấy không tệ, cũng đâu phải chỉ có mình Triệu Tương Liên nhà ông nữa.”

“Hả?” Thấy Bùi Tử Quân có ý nói vậy, Triệu lão tam vừa nghe liền bối rối.

Triệu Hoàng Lâm đứng dậy, tay cầm mấy phần điểm tâm khách khí nói “Chờ cửa hàng bên kia không còn bận nữa, tam thúc nên đi tìm Nguyên sách mà nói, tôi phải về phủ trước, nếu không nương và Tương Nghi phải ăn cơm lạnh. Tam thúc nếu như không để ý, thì theo tôi về phủ chờ Nguyên sách đi?”

Vừa nghĩ tới Nhâm thị miệt thị cùng Triệu Tín Lương và Nhị lão đối với mình thất vọng, Triệu lão tam trong lòng không rét mà run, vội vàng lắc lắc đầu nói: “Thúc sẽ ở gần quán ăn chờ Nguyên Sách, Hoàng Lâm cháu có chuyện cần làm thì mau đi làm đi, Bùi thiếu gia cũng thế, mấy ngày trước. . .

... Thật là ngượng ngùng.”

“Những lời này, ông nên nói với Nguyên Sách.” Bùi Tử Quân cũng không thèm liếc Triệu lão tam một cái, cùng Triệu Hoàng Lâm rời khỏi hiệu thuốc.

Triệu lão tam lúng túng, theo sau hai người rời hiệu thuốc luôn, đi đến quán ăn của Nguyên Sách, nhìn bên trong lui thấy khách nhân tới lui không dứt, Triệu lão tam càng nóng lòng thêm, hôm đó nhìn thấy bộ dáng Nguyên Sách rất coi trọng khuê nữ, chuyện này vẫn còn hy vọng.

Chương 209: Tương Liên xuất giá

Giữa trưa, Triệu lão tam ngồi xe trâu trở về Triệu gia thôn.

Còn chưa về tới nhà, đã thấy Lục thị đứng ở giữa đường chờ mình, Triệu lão tam đành xuống xe trâu, cùng đi bộ về nhà.

Lục thị là cực kỳ phản đối Triệu Tương Liên gả cho Nguyên Sách, bởi vì đúng như lời Nhâm thị nói, Lục thị không phải là mẫu thân ruột của Triệu Tương Liên, hơn nữa nhiều năm qua mình đối xử không tốt với Tương Liên, lần này nếu Triệu Tương Liên thật sự gả cho Nguyên Sách, bằng không với tình hình Nguyên sách bây giờ mình có thể vớt được chỗ tốt sao? Chờ sau này Nguyên sách phát đạt, chỉ sợ Triệu Tương Liên không chỉ sống tốt, nói không chừng còn sẽ quay lại trả thù.

Khác với việc làm thiếp người ta, tiền bán thân thì bà và Triệu lão tam thu, đến lúc đó tiền không phải nằm trong tay mình sao, chờ Triệu Tương Liên bước vào đại trạch viện, trong vòng mấy năm không thể về được, mình còn lo lắng nằng đến báo thù à?

Nghĩ như thế, Lục thị rất bức mình với quyết định của Triệu lão tam, mặc dù ở ngoài nhưng vẫn nắm lấy ống tay áo ông ta cả giận nói: “Không phải đã nói như thế rồi sao, sao ông không có cốt khí vậy, thấy người ta phát đạt, ông lại dính theo, ông không cần mặt mũi nhưng tôi cần.”

“Bà bớt nói lại đi” Triệu lão tam liếc Lục thị một cái, “Hôn sự của Tương Liên, không đến phiên bà quan tâm, con gái của tôi, tôi thích làm gì thì làm”

“Ông” Lục thị giận, môi mở ra, nhưng mấy chốc lấy lại được bình tĩnh, về sau lạnh lùng nói, “Triệu Tín Dương, ông cũng đừng có tin người quá, nếu nói thẳng nhóc ở đại phòng thành long thành phượng tôi còn tin, ông nghĩ rằng thẳng nhóc Nguyên Sách đó sẽ phát đạt sao? Ông đi mà nằm mơ, nghe tôi nói, đem Tương Liên bán làm thiếp cho người ta còn tốt hơn làm chánh thất cho tiểu tử Nguyên Sách đấy, hơn nữa, có rất nhiều thiếp thất có thể phù chánh [lên làm vợ chánh], còn sợ về sau Tương Liên không có tiền đồ sao? Chỉ cần Tương Liên có bản lĩnh, lên phù chánh, cuộc sống của hai vợ chồng chúng ta không phải tốt sao?”

Triệu lão tam phát tay một cái: “bà đừng có giả bộ trước mặt tôi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, chuyện của Tương liên và Nguyên Sách, tôi đáp ứng rồi.”

“Cái gì?” Lục thị ừng bước lại, nắm chặt cánh tay Triệu lão tam ức giận nói, “Không phải ông nói hôm nay đi xem tử sao? Làm sao lại ồng ý nhanh vậy hả? Ông còn không hỏi qua ý kiến của tôi, còn không cho tôi theo cùng.”

“Hỏi qua bà làm gì?” Trong mắt Triệu lão tam thoáng qua một tia lạnh lẽo, “Đừng có được voi đòi tiên, cho là tôi không dám làm gì bà hả, cái nhà

này ừ khi nào đến phiên bà làm chủ?”

Lục thị thấy thế, ngậy người, định phát giận với Triệu lão tam

Còn không đợi Lục thị phát tác, Triệu lão tam ngay sau đó cảnh cáo :
“Lần này bà muốn náo thì tùy, nếu bà muốn hoà ly, vậy thì hoà ly đi, tôi có thể lập tức tìm người viết từ thư .” Dù sao chuyện của con gái đã thành, chuyện tìm thê tử cho Triệu Hoàng Nhân không thành vấn đề, lục thị có uôn đi hay không, thì cái nhà này đã không cần bà ta rồi.

Đã có tiên , ông đây còn sợ không tìm được một người vợ khác sao?

Lục thị lúc này hoàn toàn bối rối.

Bởi vì ngày thường, Triệu lão tam hơn phân nửa còn kiêng kỵ nói chuyện hoà ly với bà, cho nên lúc nào bà cũng giành được ưu thế. Nhưng lần này, nhìn thấy trong mắt Triệu lão tam tia lạnh lùng, Lục thị nghe thấy tiếng lộp bộp trong lòng.

Không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng theo sát Triệu lão tam về nhà.

Mà Triệu lão tam, không để ý đến Lục thị, tiếp tục đi về phía trước, trong đầu hồi tưởng lại chuyện trên trần.

Ông ta lo lắng ở cửa hàng phụ cận chờ Nguyên Sách, đến gần trưa, khách nhân trong quán ăn tản bót, Nguyên Sách và hoả kế mệt phờ, hai người đang ngồi ở trong điểm ăn điểm tâm.

Thấy thời cơ tới, ông ta liền bước vào quán ăn.

Lúc Nguyên Sách nhìn thấy ông ta, vẻ mặt không được tự nhiên , có chút nghi ngờ, rồi lại mang theo vài phần kinh ngạc. Thái độ của Nguyên Sách tốt hơn Triệu Hoàng Lâm và Bùi Tử Quân nhiều, thấy mình tới, nhiệt tình chào hỏi , mời ăn mời ngồi, làm cho cảm xúc khẩn trương giảm bớt vài phần.

Thấy hoả kế lui xuống, ông ta nhìn Nguyên Sách hơi do dự, cuối cùng then thùng mở miệng: “Thật là ngượng ngùng, ta biết hôm nay ta không nên tới đây.”

Nguyên Sách nghe xong, hơi xấu hổ cười: “Không biết ngài tới đây có cái gì phân phó? Nếu như ngài là muốn cho muốn bảo ta cách xa tương liên ra, xin lỗi, ta không làm được.”

“Không, không” Ông ta lắc đầu, giải thích, “Hôm nay ta đến đây không phải để nói thế, chỉ là. . . .” Lời đến khóe miệng, thế nhưng ông ta lại không mở được cái miệng này.

Nghĩ đến hành động mấy ngày trước của mình, ông ta thật muốn tìm lỗ nào mà chui xuống cho xong.

“Bá phụ.” Nguyên sách đột nhiên rất là trịnh trọng gọi, “Ta có thể gọi ngài một tiếng bá phụ được không?”

Triệu lão tam ngẩn người, cuối cùng gật đầu.

Nguyên Sách cao hứng cười cười, cũng thành khẩn nói: “Bất kể các người nghĩ như thế nào, ta có thể đảm bảo, đó chính là, để Tương liên gả cho ta , nàng sẽ không chịu khổ đâu, ta so với những kẻ khác sẽ đối xử với nàng

tốt hơn.”

Ông ta ngây người

Không ngờ lại có người quan tâm đến con gái như vậy. Ông ta cũng chưa từng quan tâm đến, nhớ mấy năm gần đây, đối với Trương Liên ông ta hầu như không có chiếu cố đến, lại không có làm chuyện tốt gì cho con gái cả.

“Bá phụ, ngài có thể đáp ứng gả Trương Liên cho ta không? Tuổi nàng đã không còn nhỏ, không thể kéo dài thêm nữa.” Trước đây, Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng lâm, cả đám người Triệu Tương liên đã nhắc nhở Nguyên sách, nếu người tìm tới cửa, nhất định không được mềm lòng, phải đòi lại những sỉ nhục mà mình đã chịu. Nhưng khi gặp Triệu lão tam, Nguyên sách thấy nên dùng tình cảm của mình để cảm hoá Triệu lão tam, nếu như chuyện hôn sự của hắn và Trương Liên định thành, như vậy Triệu lão tam chính là nhạc phụ của mình, sau này còn sống chung một mái nhà với nhau.

Triệu lão tam kinh ngạc nhìn Nguyên Sách, sống nhiều năm như vậy rồi, đây là lần tiên ông ta yên lặng suy ngẫm lại, dưới tận sâu đáy lòng, chút tình thương của một người cha vốn nhỏ bé bắt đầu phóng to gấp mấy lần.

Ông ta gật đầu, lẩm bẩm nói: “Con gái ta mấy ngày hôm nay như người mất hồn, ta thấy cũng rất đau lòng, suy nghĩ lại thấy con bé nói cũng đúng, trên này khó khăn lắm mới có thể gặp người đối xử tốt với nó, ta cũng thấy yên tâm hơn nếu giao con bé cho người”

Nguyên Sách nghe vậy mừng rỡ, hắn không ngờ Triệu lão tam sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy, mặc dù ít nhiều gì cũng là do nhìn trúng vào quán ăn này, nhưng cũng làm Nguyên Sách mừng rỡ không thôi: “Cảm ơn bá phụ”

Triệu lão tam cũng cười, thật ra ông ta cũng không nghĩ đến, Nguyên Sách từng bị mình vũ nhục, phản đối lại nhìn mình với thái độ tốt như vậy.

“Phụ thân.” Đang hỏi tưởng lại thì bị tiếng nói của Triệu Tương Liên cắt đứt

Triệu lão tam phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn Triệu Tương Liên

Thì ra con gái đã lớn như vậy rồi, ông chưa bao giờ nhìn con.

Triệu Tương Liên vành mắt đỏ hoe, giọng nói mềm dịu cầu xin Triệu lão tam: “Phụ thân, van cầu người hãy đồng ý chuyện của con và Nguyên sách, sau khi cuộc sống của con ổn định lại, con nhất định sẽ hảo hảo báo đáp công ơn dưỡng dục của người.”

“Tương Liên à.” Triệu lão tam run rẩy vươn tay, xoa đầu Triệu Tương Liên

Triệu Tương Liên vì một động tác này mà cứng người, vì từ khi chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Triệu lão tam nhìn nàng hoà ái như vậy. Mới vừa rồi, nàng thấy Triệu lão tam đưa tay, còn tưởng rằng ông ta muốn tát mình một bạt tai đấy...

“Tương Liên à, chuyện chung thân đại sự của con cha ông ý, chỉ còn chờ

người đến làm mai nữa thôi, đừng khóc nữa, sắp làm nương tử người ta rồi.” Còn không đợi Triệu lão tam nói xong, Lục thị vọt đến kéo tay Triệu Tương Liên dịu dàng nói.

Triệu Tương Liên chán ghét nhú nhú mày, nhàn nhạt bỏ tay Lục thị ra, nhàn nhạt nhìn Triệu lão tam: “Phụ thân, là thật sao?”

Lục thị vừa rồi nghe Triệu lão tam, nói thế, cũng ngẫm lại mình ngây ngô ở trong nhà này lâu rồi, nếu như thật sự hoà ly, bà từng tuổi này rồi, còn có thể gả cho ai được nữa chứ?

Nếu chuyện Triệu Tương Liên được Triệu lão tam đồng ý rồi, vậy hôn sự của Triệu Tương Liên và Nguyên sách như ván đóng thuyền, nếu như mình còn phản đối, đó chính là ngu xuẩn. Đến lúc đó không chừng Triệu Tương Liên sẽ oán bà, ngay cả Triệu lão tam cũng sẽ ghét bà, giả như vì chuyện này mà hoà ly, như vậy chẳng phải là bắt gả không được còn mất năm thóc sao, lập tức thay đổi thái độ, tích cực ủng hộ, có lẽ trước khi Triệu Tương Liên xuất giá còn có ấn tượng tốt với bà.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Qua ít hôm nữa, chuyện này đi vào quá khứ, không chừng Triệu Tương Liên còn đôi xử với bà tốt hơn đấy.

Cho nên, Lục thị chen miệng vào nói thêm: “Là thật, một chút cũng không sai đâu, bọn ta đã đáp ứng, không phản đối nữa con có hài lòng không?”

Triệu Tương Liên nhú mày, chán ghét nói: “Tôi đang hỏi phụ thân cứ không phải hỏi bà.”

Triệu lão tam liếc Lục thị, sau đó tiếp tục nói: “Tương Liên à, phụ thân suy nghĩ lại, mấy năm nay là phụ thân đối với con không tốt, hại chuyện chung thân đại sự của con kéo dài đến tận hôm nay. Phụ thân thấy Nguyên Sách rất quan tâm con, như vậy cũng yên tâm hơn, chuyện lần trước là phụ thân không đúng, con tha thứ cho phụ thân được không?”

“Phụ thân” Triệu Tương Liên chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày Triệu lão tam quan tâm đến mình, nàng không chút do dự nhào vào lòng Triệu lão tam, ghen ngào nói, “Cám ơn phụ thân thành toàn, nữ nhi sẽ nhớ ơn này cả đời.”

Tình cảm giữa người với người thật kỳ quái, đã nhiều năm như vậy rồi, nàng rất bài xích cái nhà này, chán ghét mỗi người trong nhà. Nhưng lúc này Triệu Tương Liên lại thấy Triệu lão tam thật thân thiết, khiến nàng liều lĩnh sa vào sự dịu dàng này đây.

Khoé miệng Lục thị co rút, liếc mắt nhìn hai cha con, song vẫn nở nụ cười: “Tương Liên, chúc mừng con, bây giờ con đã là một đại cô nương, rất nhanh sẽ lập gia đình, mấy ngày này hãy để Nhị nương có thể làm chút việc

cho con được không?”

Đối với những người khác, Triệu Tương Liên có thể nhận thấy được tình cảm của họ dành cho nàng

Nhưng lúc này, Lục thị lại tỏ thái độ này với nàng, có lẽ là muốn nịnh bợ đây.

“Nhị nương, tôi chỉ xin bà đừng gây thêm chuyện cho tôi là được.” Triệu Tương Liên lạnh lùng, trực tiếp lướt qua Lục thị trở vào trong nhà

Lục thị đứng tại chỗ phát cáu, kéo tay Triệu lão tam, Triệu lão tam cũng không để ý bà ta, đi theo vào trong

Mấy ngày sau, Nguyên Sách và Nhâm thị lại đến Triệu gia thôn, trước là đi thăm Lý thị, sau đó mới đến Tam phòng

Nhâm thị vẫn đảm đương vai trò làm bà mai, nhưng so với lần trước đến đây, đãi ngộ thật khác biệt. Lần trước đám người tam phòng mặt lạnh, tuy lễ tiết chu toàn, nhưng khiến người ta không thoải mái trong lòng. Lần này quay lại, không chỉ được đối đãi tốt hơn, mà còn cảm nhận được sự nhiệt tình của đám người tam phòng.

“Đại tẩu, bây giờ cưới vợ không giống như trước kia nha..., trước kia cưới một cô vợ thì chỉ cần bốn, năm xâu tiền là đủ rồi, nhưng bây giờ số tiền này ít như vậy đâu đủ nhét kẻ răng” Lục thị thừa dịp Nhâm thị uống trà, đảo mắt nói ra tâm tư của mình

Nhâm thị đặt chén trà xuống, cười nói: “Đó là ở trong thành, ta hỏi thăm rồi, bên này còn dựa theo quy củ mà làm.”

“Không phải Nguyên sách luôn miệng nói sẽ đối xử tốt với Tương Liên nhà ta sao? Vậy thì phải lấy ra chút thành ý nha” Lúc Lục thị nói chuyện, còn thủ thế thành chữ ‘tiền’, lúc này, nhìn bà ta nói chuyện không có một chút nào giống như bán con gái.

Triệu Tương Liên trốn ở phía sau rèm che nghe lén, thấy thế lập tức ho khan mấy tiếng, ý bảo Triệu lão tam thay mình nói chuyện.

Triệu lão tam hồi thần, nhìn Nhâm thị, ngượng ngùng cười nói: “Bây giờ trong thôn cưới vợ đều là bảy, tám xâu tiền, nghĩ đến than phận Nguyên Sách bây giờ đã khác, thế nào cũng phải để Tương Liên có chút mặt mũi, tiền cưới mà ta muốn thay đổi chút, chỉ cần mười lượng bạc là được rồi” Nói xong, còn đưa hai ngón trỏ bắt chéo vào nhau, thủ thế thành chữ thập.

Lục thị tức giận liếc Triệu lão tam một cái, ý bảo là ít quá, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, lúc này bà cảm giác được địa vị của mình trong nhà có chút lung lay, nếu mình lại làm càn, không chừng lại bị đuổi ra khỏi nhà cũng nên.

Nhâm thị cẩn thận quan sát vẻ mặt, động tác của mỗi người, môi đỏ mọng hé ra nói: “Số tiền này không tính là ít” Lúc nói chuyện, cố ý liếc Lục thị một cái, coi như là cảnh cáo.

Lục thị cúi đầu lầu bầu mấy câu, mọi người nghe cũng không rõ Lục thị

nói gì.

Nguyên Sách suy nghĩ một chút, sau đó đứng dậy: “Mười lượng bạc thì mười lượng bạc vậy, còn gì nữa, thì nói đi.” Bây giờ hắn chỉ mong mau kết thúc những thủ tục này cho nhanh, để hắn còn rước Triệu Tương Liên vào nhà, đến lúc đó bọn họ chính là vợ chồng son.

Triệu Tương Liên đứng ở phía sau rèm nghe được, trong lòng rung động không dứt, đôi tay che miệng, cố gắng để không phát ra giọng nói. Lúc này, vì được Nguyên Sách coi trọng mà nàng rất vui, lại cảm thấy khổ sở vì tiền mừng mà nhà mình muốn quá nhiều.

Nàng rất hiểu cái nhà này, tiền mừng mười lượng bạc này sau khi tới tay, chỉ lấy ra một chút để mau của hồi môn, không thể nghi ngờ đây chính là bán nữ nhi.

May mà trên Nguyên Sách không có phụ mẫu, nàng gả đi cũng có chút thể diện.

Thấy Nguyên Sách sáng khoái như vậy, Triệu lão tam thầm hối hận vì lúc này chỉ nói có mười lượng bạc, biết vậy mình có thể kêu ra một số tiền cao hơn.

Nhưng ngại vì Nhâm thị ở ông ta không thể ăn vạ, ngược lại còn bị Lục thị hung hăng trừng mắt liếc.

“Nếu Nguyên Sách cũng không ý kiến, vậy ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, vậy thì tiền mừng sẽ đưa mười lượng bạc, còn lại sinh lễ thì sẽ dựa theo quy cũ trong thôn mà chuẩn bị, có một vài chuyện ta phải nhìn thật kỹ mà làm, nói cho cùng Tương Liên là cháu gái ta, chuyện của con bé cũng chính là chuyện của ta.” Nhâm thị đứng dậy, ôn uyển nói.

Triệu Tương Liên nghe mọi người nói cũng biết chuyện hôn sự này đã thành, mừng vô cùng, suýt nữa rơi nước mắt.

Bên ngoài, Nguyên Sách cũng thế, hắn biết hôn sự của mình và Triệu Tương Liên đã định xuống, hắn hy vọng ngay bây giờ có thể dẫn Triệu Tương Liên rời khỏi đây ngay.

Sau khi hôn sự đã định xong, Phương thị và Nhâm thị ngày hai mươi ba làm lễ, đó chính là ngày đại cát trong tháng, vừa vặn có thể cử hành theo lễ nghi ở hai nhà.

Giá y của Triệu Tương Liên làm từ vải Yên La do Nhâm thị chọn, chờ khi xuất giá mặc lên, rất hợp với thời tiết hôm đó. Triệu Tương Liên vô cùng cảm kích, sau đó mừng rỡ theo giá y.

Ngày hai mươi ba tháng hai, không khí ngọt ngào hạnh phúc tràn đến.

Tiệc mừng bày ở Thiên Hi Lâu, Triệu Tín Lương cố ý đóng cửa tiệm một ngày, để tổ chức tiệc cưới cho Triệu Tương Liên và Nguyên Sách.

Người đến chúc mừng hơi nhiều, đủ loại người, đa số là các thân thích ở Triệu gia, các bằng hữu mà Triệu Tín Lương quen biết khi làm ăn ở bên ngoài, thêm mấy nha hoàn, bà tử, gã sai vặt có giao hảo tốt với Nguyên Sách,

có thể thấy được Nguyên Sách khi ở Bùi phủ là người có nhân duyên tốt thế nào.

Trần Vi và Triệu Tương Nghi lẳng lẳng đứng một bên nhìn hai người bái đường dưới sự hướng dẫn của bà mối.

Bởi vì Nguyên Sách không cha không mẹ, cho nên ghé trên cao đường là Bùi Hạ Niên và Ông thị ngồi, chủ tử ân cao, thay cho cha mẹ Nguyên Sách, đây cũng xem như là cho Nguyên Sách thể diện lớn.

Sau khi bái đường xong, Triệu Tương Liên được bà mối đưa vào phòng than hôn, còn Nguyên Sách bị giữ lại tiếp rượu cho khách nhân.

Triệu Tương Nghi vui vẻ nhìn bầu không khí hân hoan này, còn cố ý trêu chọc Trần Vi: “Tiếp theo, là đến Vi tử tử rồi nhỉ?” Vừa dứt lời, Triệu Tương Nghi cảm thấy trong lòng không được tự nhiên. Nàng lắc lắc đầu, tận lực không cho mình suy nghĩ lung tung nữa.

Trần Vi nhàn nhạt cười cười, cầm chén rượu nhỏ ngửa đầu uống sạch: “Còn không biết phải chờ tới khi nào. Có lẽ sẽ không bao giờ.”

“Vi tử tử, tử uống ít thôi, cẩn thận say.” Triệu Tương Nghi lo lắng đoạt lấy ly rượu của Trần Vi, lại bị Trần Vi cười đoạt lại, nàng quơ quơ ly rượu trong tay :

“Không sao, say cũng tốt, tử sẽ cảm thấy tốt hơn chút.”

Tề Uyển Dao ngồi giữa nhóm nữ quyền, lúc nhìn thấy Trần Vi thờ , trên mặt nhiều thêm một tia khinh miệt.

“Vi tử tử, tử làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi nhíu mày, “Có thể nói cho mọi người biết không.”

“Uống rượu cùng tử chứ?” Trần Vi mắt nhắm mắt mở, tự rót thêm một ly rượu rồi uống sạch.

Triệu Tương Nghi bắt đầu dĩ thử dài một hơi, rót chút rượu vào ly của mình, nhâm nhy một ngụm, lập tức nhíu mày , không thể tin nhìn Trần Vi: “Rượu này mạnh như vậy, tử cứ thế mà uống hả?”

Trần Vi cười cười, không nói, chỉ ngửa đầu uống thêm một chén.

Bùi Mẫn Nhu đang cùng còn nữ quyền nói đùa, căn bản không chú ý tới động tác cầu cứu của Triệu Tương Nghi.

Ngược lại Tề Uyển Dao đứng dậy, vô tình đi đến bên này, nhìn Trần Vi có chút hơi say nhếch môi cười nói: “Uống rượu nhiều quá sẽ hại thân, Trần tiểu thư đừng vì không thể nói ra phiền muộn trong lòng mà phát tiết bằng cách này.”

“Uyển Dao tử tử.” Triệu Tương Nghi vừa khuyên Trần Vi, vừa nhìn Tề Uyển Dao, “Mọi cảm giác sai sao, sao mọi người lại cảm thấy tử có thành kiến với Vi tử tử vậy?”

“Ha ha, Tương Nghi, mọi người hiểu lầm rồi, tử sao lại có thành kiến với Trần tiểu thư được. Hai người từ từ ăn, tử đi trước đây.” Tề Uyển Dao ngưng cười cười, xoay người rời đi, lúc quay lưng, nụ cười trên mặt biến

mất, thay vào đó là sự u oán.

Triệu Tương Nghi nhíu mày, nhìn Trần Vi thì thấy nàng lại uống thêm một ngụm rượu nữa.

“Thôi thôi, tử uống đi, dù sao thì lát nữa muội cũng đỡ tử về, nhờ bà nội nấu bát canh giải rượu cho tử uống vậy.” Triệu Tương Nghi bắt đầu dĩ nói, nhưng Trần Vi lại mất điếc tai ngơ, chỉ tự rót rượu rồi uống rượu.

Nữ quyền ngồi cùng bàn thấy vậy, chỉ chỉ chỗ chỗ, vì hành động tội hôm nay của Trần Vi thật quá thất thố.

“Tử ấy đây là cao hứng, ha ha, không có sao, không có sao.” Triệu Tương Nghi lúng túng vì nàng giải thích.

Tiệc cưới đã diễn đến một nửa, Triệu Tương Nghi thấy không thể bỏ mặc Trần Vi được, nếu cứ để nàng uống vào, đừng nói say như chết, sẽ còn hại thân nữa.

Vì vậy nàng lập tức Bích Văn tới, giúp mình đỡ Trần Vi ra ngoài.

Đi ngang qua đại sảnh ồn ào, náo nhiệt, thấy mấy tân khách nam đang cười đùa, đùa giỡn, vung quyền, Triệu Tương Nghi nhíu nhíu mày, vừa vặn nhìn thấy Bùi Tử Quân.

Trái tim khẽ run, nhìn lại Trần Vi đã say khướt, Triệu Tương Nghi cắn răng, gọi Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân nghe tiếng liền chạy tới, thấy thế cũng lo lắng hỏi: “Muội ấy làm sao vậy?”

Triệu Tương Nghi thấy Bùi Tử Quân lộ ra tia lo lắng, mặt tối sầm lại, có điều cũng không đem khó chịu trong lòng phát tiết ra, chỉ thản nhiên đáp: “Không biết sao nữa, Vi tử tử cứ uống rượu mãi, bây giờ đã say như vậy, muội muốn mang tử ấy về nhà, canh giải rượu bà nội nấu có hiệu quá lắm.” Nói xong, lại phân phó Bích Văn, “Mau đi gọi lão phu nhân đến, chúng ta cùng ngồi xe ngựa trở về.”

“Huynh tới giúp một tay .” Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Nghi cố hết sức đỡ người, liền chủ động khoác cánh tay Trần Vi lên vai, theo ý hấn, Trần Vi là muội muội của mình, hơn nữa tình cảm giữa hai người bọn họ rất tinh khiết, không có ý gì với nhau.

Nhưng trong mắt Triệu Tương Nghi thì không phải vậy.

Nàng không giải thích được nhíu nhíu mày, cái gì cũng không nói, trực tiếp đỡ người lên xe. Bùi Tử Quân vốn muốn đi theo, nhưng Triệu Tương Nghi lại nói có nha hoàn ở đây, không cần

Chờ xe ngựa đi xa dần, Bùi Tử Quân đứng tại chỗ không hiểu gì hết, Triệu Hoàng Lâm cầm bầu rượu lưng thưng bước đến, khước miệng hơi vênh: “Ồ, tiểu muội đây là đang ghen à.”

Bùi Tử Quân không biết Triệu Hoàng Lâm ở phía sau, quay đầu lại nhìn hấn, hỏi thản lại hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

“Không nghe thấy thì thôi.” Triệu Hoàng Lâm nói xong, xoay người

muốn đi.

Bùi Tử Quân lập tức kéo hẳn lại, hưng phấn nói: “Người nói là thật phải không?”

“Uống với ta vài chén, ta sẽ nói cho người biết.” Triệu Hoàng Lâm giơ bầu rượu lên, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Chương 210: Trần Vi say rượu

Bên này Triệu Tương Nghi và mấy người Bích Văn đỡ Trần Vi vào Trầm Tiêu viện, Phương thị vội vàng đến phòng bếp nấu canh giải rượu.

Hai gò má Trần Vi đỏ ửng, hai mắt híp lại. Miệng nở nụ cười nhưng lộ vẻ rất khổ sở, nhìn mà thấy đau lòng.

Triệu Tương Nghi giúp nàng cởi áo ngoài, rồi đỡ nàng vào phòng trong.

Bích Văn và A Chu đi chuẩn bị nước nóng.

Vắt vả lau mặt cho Trần Vi xong, mới đắp chăn lên, Triệu Tương Nghi mới thở phào nhẹ nhõm, Phương thị bung bát canh giải rượu đến, Triệu Tương Nghi thủ thế ý là bảo Phương thị đừng lên tiếng, lặng lẽ nói: “Quên đi, tử ấy đã ngủ rồi, sáng mai nhìn xem sao đã, nếu khó chịu thì uống cũng không muộn.”

Phương thị gạt đầu, chỉ vào Trần Vi nói với Triệu Tương Nghi: “Cháu cháu cố con bé thật tốt, nếu như tỉnh lại, thì cho con bé uống cũng không sao, bảo Bích Văn đem giữ ấm.”

“Dạ, cháu biết rồi, bà nội đi nghỉ sớm đi, hôm nay là hôn lễ của Tương Liên tử, bà cũng mệt rồi.” Triệu Tương Nghi đứng dậy, tiễn Phương thị đến cửa viện, rồi sai A Chu hộ tống Phương thị về viện tử.

Sau khi Phương thị đi rồi, Triệu Tương Nghi quay lại, thấy Trần Vi nằm trong chăn bông an ổn ngủ, lắc đầu cười bước đến ngồi bên giường, vén tóc rơi trên trán, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc làm sao vậy? Có gì không thể nói với muội sao?”

Thấy Trần Vi vẫn không đáp, Triệu Tương Nghi thở dài, đứng dậy đi rửa mặt.

Làm xong tất cả, Triệu Tương Nghi gỡ búi tóc nằm bên cạnh Trần Vi, nghiêng mặt nhìn sang, thấy người đối diện đang ngủ, chỉ là thần sắc vốn nên an ổn, khe chuyên biến, lông mày nhíu chặt lại.

“Vi tử tử?” Triệu Tương Nghi vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Trần Vi, vừa gọi nàng.

Trần Vi lâu bầu, xoay người đối diện Triệu Tương Nghi, đưa ra hai tay ôm hông nàng (TTN).

Thân thể Triệu Tương Nghi cứng đờ, sau đó thả lỏng, lẩm bẫm nói: “Tửu lượng của tử rất tốt, không có la to làm loạn.”

Nhưng vừa nói xong, Triệu Tương Nghi cảm thấy lạnh.

Nàng kinh hãi đưa tay ra thăm dò, cả người run run, Trần Vi là đang khóc sao?

Nàng đẩy Trần Vi ra, nhờ ánh sáng yếu ớt của nến, quả nhiên thấy trên mặt Trần Vi nước mắt chảy đầy. Hai vai Trần Vi hơi run, môi cắn chặt lại.

“Vi tử tử, tử chưa ngủ đúng không?” Nàng nắm chặt hai vai Trần Vi lay

nhẹ.

Trần Vi chậm rãi mở mắt trả lời, giọng nói vẫn còn mang men say: “Tương Nghi, tử hình như không có say hoàn toàn... Tim tử vẫn đau.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy liền kinh hoàng, vội vàng xáp lại gần Trần Vi ôn nhu nói: “Vi tử tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Vi không trả lời Triệu Tương Nghi, ngược lại còn lẩm bẩm: “Bọn Nguyên Thư đã có kết quả tốt đẹp... Còn tử phải chờ đến khi nào đây, tử phải chờ thêm nữa à?”

Trần Vi cơ hồ khóc lóc nói ra những lời này, nước mắt cứ rơi mãi, có lẽ đã kìm nén quá lâu rồi, cho nên lúc này, mượn cơn say nói ra ý nghĩ trong lòng.

Cuối cùng, Trần Vi bắt đầu gọi tên một người.

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh hơn gấp mấy lần, nàng lắc đầu cách xa Trần Vi, không dám nghe, rất sợ nghe thấy ba chữ không muốn nghe kia.

Thế nhưng, con người luôn là động vật hiếu kỳ, không bao lâu, Triệu Tương Nghi xáp lại gần Trần Vi, cơ hồ áp tai lại gần môi Trần Vi.

Dưới xúc cảm mềm mại, hai mắt nàng đột nhiên mở thật to.

Là Hoằng Lâm ——

Người Trần Vi gọi là —— Hoằng Lâm, Triệu Hoằng Lâm.

Cư nhiên không phải Bùi Tử Quân, may mà không phải Bùi Tử Quân. . .

Giờ này khắc này, Triệu Tương Nghi tự nhiên có cảm giác thật là may mắn.

Thế nhưng. . . Tại sao lại là Triệu Hoằng Lâm ?

Triệu Tương Nghi không hiểu nhìn Trần Vi, nước mắt không còn chảy, nặng nề nhắm mắt lại, miệng vẫn lẩm bẩm.

Thấy thế, Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác là thờ phào nhẹ nhõm, lập tức giúp Trần Vi đắp chăn bông, còn mình nằm xuống, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Chỉ là có chút khó ngủ.

Nhưng khi biết được sự thật, tâm tình nàng rất phức tạp.

Hoá ra mấy ngày nay, mình luôn để ý như vậy lại không ngờ tới —— Trần Vi và Bùi Tử Quân thân thiết với nhau hoá ra lại là bạn bè.

Sao lại ngờ được chứ....

Triệu Tương Nghi lắc lắc đầu, không dám suy nghĩ nữa, chỉ đem suy nghĩ đến một vấn đề khác —— Trần Vi để ý ca ca của mình, Triệu Hoằng Lâm.

Làm sao có thể? Từ khi nào? Hai người bọn họ không phải luôn nhìn đối phương không vừa mắt sao? Ca ca có biết không?

Một chuỗi vấn đề không có câu trả lời, Triệu Tương Nghi lắc đầu, nặng nề nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngủ. Ngày mai, hỏi Trần Vi vậy.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được

edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ngày hôm sau, Trần Vi tỉnh lại.

Mở mắt mắt đã nhìn thấy Triệu Tương Nghi nằm bên cạnh, Trần Vi ngủ không ngon lắm, vẫn nhũn chặt mày, môi mím thật chặt, chẳng biết nên làm gì đây.

Không bao lâu, Triệu Tương Nghi tỉnh lại, Trần Vi lập tức dịu dàng cười: “Sớm.” Ngay sau đó ý thức rõ ràng chút ít, lại hỏi, “Đêm qua ngủ ngon không?”

Trần Vi theo bản năng gãi gáy mình, rữ mi nói, “Có lẽ là uống rượu nhiều quá, nên đầu có chút đau.”

“A, đợi lát nữa tỳ uống canh giải rượu do bà nội nấu, sẽ bớt đau.” Triệu Tương Nghi bò dậy, nói.

“Ừ, tỳ không sao.” Trần Vi gật đầu.

Nhưng Triệu Tương Nghi vẫn còn ngại vì ngày hôm qua Trần Vi hồ ngôn loạn ngữ, nên nhìn Trần Vi chằm chằm, cuối cùng mới hỏi: “”Thực sự không có việc gì sao?”

Trần Vi cũng không ý thức được tội qua mình say rượu lỡ miệng nói ra chuyện gì, chỉ trấn an: “Thực sự không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, có lẽ lần sau không nên uống quá nhiều rượu, đều do hôm qua quá vui vẻ, cho nên mới. . .”

“Cũng là bởi vì do ca ca muội?” Triệu Tương Nghi nhìn Trần Vi không chớp mắt, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, đại khái là sợ làm Trần Vi đau lòng.

Trần Viu giật mình, nghiêng mặt nhìn sang Triệu Tương Nghi, trong mắt có một tia sáng loé lên: “Cái gì?”

“Tội hôm qua tỳ nói ra hết, bây giờ muội đã biết hết rồi.” Triệu Tương Nghi không cho Trần Vi nói thêm gì nữa, ghé vào lỗ tai Trần Viu nói nhỏ: “Tỳ thích ca ca muội, đúng không?”

Người Trần Vi cứng lại, mặt không có máu, cảm giác hít thở không thông.

Vừa vặn Bích Văn và A Chu bước vào ành hạ, Triệu Tương Nghi vô vai Trần Vi đang cứng ngắc: “Muội chờ một lời giải thích từ tỳ, mong rằng trước buổi trưa hôm nay có thể biết.”

Trần Vi kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi, biết chuyện này rồi, tiểu muội này không tức giận sao?

Ôm nghi vẫn trong lòng mà nghĩ, Trần Vi uống canh giải rượu xong, ăn điểm tâm, đổi xiêm y.

Lúc nàng và Triệu Tương Nghi đi dạo quanh vườn, cũng biết là sáng sớm hôm nay Triệu Hoàng Lâm đã đến hiệu thuốc rồi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bằng không, tình cảnh này, nàng thật không biết đối mặt Triệu

Hoàng Lâm thế nào đây.

Tôi hôm qua, không biết mình có thất thố quá không? Không chừng còn ở trước mặt Triệu Tương Nghi, còn có Triệu Hoàng Lâm.... Trần Vi không dám nghĩ tiếp.

Hai người một đường đi tới hành lang, Triệu Tương Nghi thấy chung quanh an tĩnh không người, liền cười nói: “Ngồi ở đây đi, có thể ngắm hoa, cũng thoải mái hơn.” Sau đó, quay đầu lại nhìn Bích Văn bên cạnh, “Người đi làm việc của mình đi, ở đây không còn chuyện của người.”

“Vâng” Bích Văn cười cười, lui ra.

Hai người lần lượt ngồi xuống, Triệu Tương Nghi còn chưa mở miệng hỏi, Trần Vi cẩn thận hỏi nàng rồi: “Tôi hôm qua, tỷ có làm chuey65n gì thất thố không? ý tỷ là... Ngoại trừ ở trước mặtmuội tỷ nói lời không nên nói, có còn...”

“Có ở trước mặt ca ca muội những lời đó không?” Triệu Tương Nghi hípmắt, cười giảo hoạt.

Lúc nhắc đến Triệu Hoàng Lâm, mặt Trần Vi trắng bệch, ngay sau đó gật đầu nói : “Đúng như lời muội nói.”

“Vậy tỷ có thể nói cho muội biết được chân tướng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, từ khi nào, ca ca muội biết không?” Triệu Tương Nghi hỏi liên tiếp một chuỗi vấn đề tối hôm qua thắc mắc, nhưng lại khiến Trần Vi trợn mắt hốc mồm nhìn mình.

Hai gò má chuyển hồng, Trần Vi nắm chặt khăn tay, môi mím chặt, trong lòng tự hỏi, nên nói thế nào cho Triệu Tương Nghi nghe đây.

Không bao lâu, Trần Vi hít sâu một hơi, rồi thở ra, mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi: “Có thể nói cho tỷ biết trước, tại sao muội không tức giận vậy?”

“Tức giận? Tại sao muội phải tức giận?” Triệu Tương Nghi nghe không hiểu ý Trần Vi.

Trong mắt Trần Vi mang theo kinh ngạc, có điều một lát sau, lại hỏi tiếp: “Thực sự một chút cũng không có? Bởi vì. . . Tỷ biết rõ trong lòng ca ca muội đã sớm có Uyển Dao, còn không biết tự lượng sức mình mà đi thích hấn.”

“Muội không có tức giận, một chút cũng không có, chỉ là sau khi biết, có chút lo lắng.” Triệu Tương Nghi nói ra lời thật lòng

Đúng vậy nàng rất lo lắng.

Trong chuyện tình cảm, nàng luôn có tư tưởng một đời một người, cho nên, khi biết Trần Vi có tình cảm với ca ca, nàng bối rối vô cùng.

Tình cảm giữa Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao nhiều năm như vậy, giả như bọn họ thật muốn kết hôn, nàng không thể chủ động giúp Trần Vi phá hư tình cảm của hai người họ. Cái gì mà hung một chồng, cái gì mà ba vợ bốn nàng hầu, nàng không chấp nhận được. Loại cuộc sống đó, chính là

nữ nhân ở một bên chờ tình yêu, cũng không thể cùng nhau chung sống hoà bình.

Thế nhưng, không giúp Trần Vi, còn phải trơ mắt nhìn vị tỷ tỷ này thống khổ như tôi hôm qua, nàng làm không được... Phải vẫn giữa giúp và không giúp, Triệu Tương Nghi thật khó xử.

“Muội lo lắng cái gì?” Trần Vi hỏi ngược Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ trong lòng, tiện đà hỏi: “Cũng không phải chuyện lớn, tỷ nói chuyện của tỷ trước đi, muội cũng rất muốn biết, tỷ không thể giấu muội nữa.”

“Xin lỗi. . .” Trần Vi xin lỗi nói, “Tỷ cũng không muốn giấu muội, chỉ là. . . Tỷ rất sợ một khi nói ra chuyện này, muội sẽ mâu thuẫn, thậm chí đoạn giao với tỷ.”

“Muội sẽ không như vậy, tỷ là tỷ, chuyện tình cảm của tỷ với ca ca muội lại là chuyện khác, muội không có cực đoan như vậy.” Triệu Tương Nghi nắm lấy tay Trần Vi.

Trần Vi xúc động nhìn Triệu Tương Nghi, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu hỏi ngược lại: “Thật ra. . . Chuyện này cũng rất đơn giản, dùng một câu nói, chính là tỷ đơn phương thích ca ca muội.”

“Ý của tỷ là, ca ca muội không biết chuyện này?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc, “Như vậy, bắt đầu từ khi nào?”

Trần Vi nhíu mày, khổ sở nói ra, “Tỷ cũng không biết là hắn có hiểu hay không. . . Tỷ có loại cảm giác này, bắt đầu từ 5 năm về trước, lần đầu gặp mọi người. Khi đó, tỷ ngửi thấy trà hương, nhìn thấy hắn ngồi trong đình, tiêu sái tự nhiên, không có gì cản trở nét anh tuấn đó, trong lòng tỷ rung động, sau khi trở về, vẫn không quên được thân ảnh của hắn. . . Khi đó tỷ cũng không tin nổi, rất điên cuồng, tỷ mới gặp hắn có một lần thôi mà.”

“Nhất kiến chung tình.” Triệu Tương Nghi dùng một câu ngắn gọn khái quát.

Trần Vi ngược ngược cười, rồi nói tiếp: “Tỷ biết hắn có ấn tượng không tốt với tỷ, mà tỷ chưa bao giờ mất nhuệ khí, tỷ có lòng tin, tin tưởng một ngày, có thể làm hắn động tâm. . . Chỉ là khi gặp Tề Uyển Dao, tỷ mới hiểu được, ý nghĩ của mình có bao nhiêu ngây thơ.”

“Tỷ có thể thay thế được vị trí của Tề Uyển Dao trong lòng ca ca muội sao?” Cuối cùng, Trần Vi đột nhiên hỏi Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi đau lòng thay cho nàng, cũng không biết nên an ủi thế nào đây.

“Thật là, biết vậy muội không nên dẫn tỷ đi gặp Uyển Dao tỷ.” Triệu Tương Nghi đang trầm mặc đột nhiên nói ra, sau đó lại cười lắc đầu khổ não.

“Cũng vậy thôi, chỉ cần ca ca muội vẫn để ý đến cô ấy một ngày, tỷ vẫn sẽ biết đến sự tồn tại của cô ấy.”

“Như vậy. . . Tỷ buông tay sao?” Cho nên trở về kinh thành, nhiều năm

không liên lạc.

Trần Vi lắc đầu, mím môi nói: “Vốn là có ý nghĩ này, muội biết không, tuy nói nhà giàu nào cũng có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng cũng chỉ là danh phận mà thôi. Nhưng còn tình cảm, đây chính là thứ tử muốn có nhất, mặc dù như vậy nhưng cũng không có được. Cho nên, khi thấy ca ca muội đối với Tề Uyển Dao một mảnh thâm tình, tử rất ghen tỵ, ngay lúc đó tử đã hạ quyết tâm, phải buông tay, tử vốn không muốn tranh đoạt với Tề Uyển Dao, cũng không nghĩ muốn phá hư tất cả.”

“Tỷ nói ‘vốn’, ‘lúc đó’ là sao?” Triệu Tương Nghi lưỡng lự hỏi, suy đoán, “Chẳng lẽ, ngay sau đó xảy ra chuyện gì, khiến tử thay đổi suy nghĩ?”

“Ừ.” Trần Vi khẽ gật đầu.

Suy nghĩ một lát sau, lẳng lặng nói: “Tỷ nói ra, muội đừng có tức giận, bởi vì tử nói là sự thật.”

“Hà?” Triệu Tương Nghi ngồi thẳng người, linh cảm nói cho nàng biết, chuyện Trần Vi sắp nói, chính là chuyện khó mà tưởng tượng được.

Trần Vi cười khò: “Tỷ nghĩ Tề Uyển Dao không xứng với ca ca muội, không phải là tử nghĩ ngờ, tử biết mình so với cô ấy tốt hơn nhiều mặt, nhưng không biết vì sao ca ca muội lại thích cô ấy, chán ghét tử...”

Nói đến hai chữ ‘chán ghét’, Trần Vi cảm thấy rất đau đớn.

“Giữa bọn họ a, chủ yếu vẫn còn tình cảm bạn bè với nhau.” Triệu Tương Nghi cũng không có cảm thấy tức giận hay gì hết, chỉ cảm thấy đáng tiếc cho Trần Vi thôi, nàng suy nghĩ, đem chuyện Tề Uyển Dao đã trải qua nói cho Trần Vi nghe, tóm tắt đoạn về Niên Thế Hữu.

Nói xong, nàng cũng không muốn nhắc lại, càng không muốn nhắc đến Lã thị đã biệt tích.

Trần Vi nghe xong, thờ phào nhẹ nhõm, híp mắt nói: “Thì ra là vậy, xem ra, tử có thêm hy vọng rồi.”

Triệu Tương Nghi vỗ vai Trần Vi, thực sự không biết an ủi thế nào, có điều tay cứng lại, ngẩng đầu hỏi Trần Vi: “Được rồi, muội có chuyện muốn hỏi tử.”

“Hử?”

“Là về Uyển Dao tử tử.” Triệu Tương Nghi đột nhiên nhớ lại lần trước Triệu Hoàng Lâm đến Trầm Tiêu viện hỏi chuyện ‘túi thơm’, nên tiện thể hỏi Trần Vi chuyện này, “Cái túi thơm hoa đào kia, tử nhớ không? Chính là túi thơm Uyển Dao tử tử thêu cho tử đó.”

Nhắc đến túi thơm, Trần Vi sầm mặt.

“Tôi hôm qua tử có nhắc đến chuyện này à?” Trần Vi không thể tin được, mình thất thố đến trình độ nào rồi.

Triệu Tương Nghi lắc đầu: “Cái này là ca ca lần trước tới tìm muội hỏi.”

“Muội nói Triệu Hoàng Lâm tự mình tìm muội hỏi chuyện này?” Trần Vi bất khả tư nghị âm thầm vui vẻ nói, nhớ về chuyện du hồ lần trước, lần đó

mình có lỡ miệng nói ra, vốn định trà thù Tề Uyển Dao thôi.

Nàng cho rằng Triệu Hoàng Lâm sẽ không để ở trong lòng, bởi vì lúc đó Triệu Hoàng Lâm còn vì Tề Uyển Dao mà làm mặt lạnh với mình, hẳn vì bảo hộ cô ấy, sẽ để ý chuyện này sao.

Không ngờ, hẳn còn để ý hỏi đến.

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Có điều muội không có nói gì hết, vì muội không biết là chuyện gì, cũng từ ngày đó muội nghĩ tở có chuyện muốn giấu muội, trong lòng rất khó chịu.”

Trần Vi áy náy xoa đầu Triệu Tương Nghi: “Xin lỗi. . .Tở không cố tình giấu muội.”

“Mau nói cho muội biết chuyện về túi thơm đi.” Tính tò mò của Triệu Tương Nghi trỗi dậy, trong lòng tuy đau cho Trần Vi, nhưng nàng rất muốn biết thực hư chuyện đó là sao.

Trần Vi hơi trầm ngâm, một lát nói: “Cũng vì chuyện túi thơm đó, tở thay đổi chủ ý. Ban đầu tở nhận định Tề Uyển Dao không xứng với ca ca muội, là do tở không cam lòng, vì sao mình lại bại dưới tay nữ nhân đó? Nếu như tở bỏ đi, để ca ca muội chẳng hay biết gì, còn cho rằng Tề Uyển Dao rất tốt, vậy tở rất ngu xuẩn rồi.”

“Đương nhiên. . .” Nói đến đây, Trần Vi rũ mi, “Nếu như ca ca muội biết hết, mà vẫn tiếp tục thích Tề Uyển Dao, thì tở nhất định sẽ buông tay, bởi vì đã không còn ý nghĩa gì nếu cứ níu kéo.”

“Túi hương kia có vấn đề sao? Muội nghe ca ca nói, trong túi hương có tờ giấy, là Uyển Dao tở đưa cho tở ư?” Triệu Tương Nghi hỏi.

Trần Vi gật đầu thừa nhận: “Tở cũng là ngoài ý muốn phát hiện tờ giấy đó, tờ giấy đó viết...” Trần Vi cười nhạt, “Đến bây giờ khi nhớ lại, tở cảm thấy thật buồn cười.”

Trần Vi nói cho Triệu Tương Nghi nghe lời khiêu khích của Tề Uyển Dao viết trên tờ giấy.

Triệu Tương Nghi quả thực không thể tin lỗ tai của mình.

Tề Uyển Dao dịu dàng như vậy, sẽ làm ra cái chuyện buồn cười đó sao?

“Muội không tin?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu: “Muội chỉ không biết, từ khi nào tở ấy trở thành như vậy.”

“Qua lần đó, tở đã thay đổi suy nghĩ, ban đầu trốn tránh biến thành chủ động, tở không muốn bại bởi một nữ nhân không hiểu biết như vậy.” Trần Vi bắt chợt thu lại nụ cười, nghiêm túc, “Cho nên, khi về kinh thành thành, tở có viết thư gửi cho ca ca muội.”

Nói đến đây, Trần Vi cười khổ, biểu tình rất là thê lương: “Thế nhưng, từ đầu đến cuối, chỉ có một mình tở viết, hẳn chưa bao giờ hồi âm lại.”

“Thư?” Triệu Tương Nghi phục hồi tinh thần lại hỏi, “Muội không biết chuyện này.” Từ ngày không biết tin tức, Triệu Tương Nghi thập phần phiền

muộn.

“Có lẽ là ca ca muội cảm thấy buồn cười, cho nên nhìn cũng không nhìn ném đi, cũng không nói cho muội.” Trần Vi lắc đầu, trong lời nói mang theo đau thương.

“Từ khi trở lại kinh thành, vẫn luôn gửi thư sao?” Triệu Tương Nghi lại hỏi.

Trần Vi gật đầu: “Ước chừng một hai tháng một lần, khoảng cách với thị trấn rất xa... Nên tỷ không dám viết thường xuyên, sợ ca ca muội ghét bỏ.”

“VẬY CŨNG CÁI VÀI BỨC, CHO ĐẾN BÂY GIỜ MUỘI CHƯA TỪNG GẶP NGƯỜI ĐƯA THƯ TỪ KINH THÀNH ĐẾN QUÝ PHỦ.” Triệu Tương Nghi luôn cảm thấy có gì đó rất khả nghi, thế nhưng cũng biết là khả nghi ở chỗ nào.

“Tỷ nghĩ lúc ca ca muội nhận phong thư đầu tiên, liền dặn dò hạ nhân phàm là thư tỷ gửi tới, nhất định phải xử lý, sợ chuyện này có người thứ ba biết được, sẽ làm hấn mất mặt.” Trần Vi chán nản cúi đầu, nước mắt chảy xuống, “Tỷ thật buồn cười đúng không? Cư nhiên lại đi động tâm với người không thích mình, vậy mà còn kiên trì.”

Trước khi gặp Triệu Hoàng Lâm, Trần Vi dù chết cũng sẽ không tin tưởng, một người đoan trang cao nhã như nàng, lại làm cái chuyện ấu trĩ như thế, đồng thời còn quật cường không từ bỏ.

“Muội nghĩ, muội nên đem chuyện túi thơm nói cho ca ca biết.” Triệu Tương Nghi ra quyết định.

Trần Vi ngẩng đầu, kiềm nén nước mắt chảy xuống: “Làm vậy có được không? Vạn nhất sau khi hấn biết, cảm thấy không có gì, ngược lại còn chán ghét tỷ thêm thì sao bây giờ? Thật ra tỷ chỉ định hù dọa Tề Uyển Dao mà thôi, ai bảo cô ta ở sau lưng tỷ....”

“Tỷ không hiểu ca ca muội rồi.” Triệu Tương Nghi lắc đầu, “Nếu như ca ca biết chân tướng, như vậy thái độ với Uyển Dao tỷ tỷ sẽ thay đổi.”

“Từ tối hôm qua khi biết tâm ý của tỷ, trong lòng muội vẫn mâu thuẫn, không biết nên giúp ai, một bên là người ca ca thích, một bên là bạn thân của muội.” Triệu Tương Nghi lẩm bẩm nói, “Nhưng bây giờ biệt chuyện túi hương, muội nghĩ ca ca có quyền biết được chân tướng, rồi mới quyết định.”

“Còn một việc, muội quên nói với tỷ.” Triệu Tương Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên, trịnh trọng nhìn Trần Vi, giọng nói hơi mừng rỡ, “Muội nghĩ, tỷ còn có chút hy vọng, bởi vì —— “

“Những năm này, ca ca vẫn chậm chạp không quyết định thú Uyển Dao tỷ tỷ, cũng không đơn giản là bận sự nghiệp như ca ca nói. Muội mơ hồ thấy, tình cảm ca ca dành cho Uyển Dao tỷ tỷ đang thay đổi, có lẽ ca ca còn do dự, cũng biết Uyển Dao tỷ đang thay đổi, chỉ là không có chứng cứ để vạch trần chân tướng, để ca ca chết tâm thôi.”

Chương 211: Tìm chứng cứ

“Chẳng lẽ muội muôn?” Tim Trần Vi đập nhanh hơn.

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Làm như vậy, đối với tử và tử ấy đều công bằng.”

“Tương Nghi, cảm ơn muội.” Sắc mặt Trần Vi trở nên ôn hoà hơn, nước mắt ngay vành mắt, ánh lên như châu ngọc.

Triệu Tương Nghi đứng dậy vỗ vai Trần Vi: “Muôn cảm ơn muội, thì đợi đến lúc trở thành đại tâu muội, thì hãy yêu thương muội được không?”

Tề Uyển Dao và Trần Vi, lúc này Triệu Tương Nghi có khuynh hướng nghiêng về Trần Vi hơn.

Hai gò má Trần Vi đỏ ửng, đối với sự trêu chọc của Triệu Tương Nghi, nàng không có nói lại, tâm tình rất là kích động nhưng đồng thời mơ hồ lo lắng.

“Như vậy, tôi hôm qua tử đã thất thố đến mức nào?” Nàng cẩn thận bắt đầu hỏi vấn đề này.

Triệu Tương Nghi mỉm cười, lắc đầu muôn nàng an tâm: “Ngoại trừ muội, không có ai thấy hết.”

Trần Vi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, thực sự tốt quá rồi.”

Sau giờ ngộ, Triệu Tương Nghi dành chút thời gian qua hiệu thuốc tìm Triệu Hoàng Lâm.

Đụng phải Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi vốn kinh ngạc nhưng đê xuống thôn thức trong lòng.

Từ khi Bùi Tử Quân trở về, nàng vẫn bị vây trong cảm giác không giải thích được, vui vẻ xen lẫn lo lắng, kích động xen lẫn bất đắc dĩ, nàng sống qua hai kiếp người chưa bao giờ có cảm giác này.

Nàng cố ép nàng không nên suy nghĩ, không nên tìm hiểu nguyên nhân....Hoá ra, tất cả là do nàng hiểu lầm, nhưng chuyện Trần Vi giả cho Bùi Tử Quân là thật.

Như vậy, mình đang ép bản thân không nên thừa nhận điều gì đây?

Triệu Tương Nghi hồi hồn, đối mặt với Bùi Tử Quân, chào hỏi xong liền đi vào trong hiệu thuốc, nàng không có dừng cảm suy nghĩ tiếp nữa, lúc này nên giải quyết chuyện giữa Trần Vi và Tề Uyển Dao cho tốt đã.

Bùi Tử Quân thấy thái độ lãnh đạm của Triệu Tương Nghi, cảm thấy bị tổn thương, nhưng khi nghĩ đến biểu hiện ghen tuông tối hôm qua của nàng, tâm tình tốt hơn nhiều.

Triệu Hoàng Lâm đang cùng chương quỹ quyết sách lợi nhuận hai tháng này.

Thấy Triệu Tương Nghi tới, ra dấu với nàng, Triệu Tương Nghi hiểu ý,

đi vào trong phòng chờ hẳn.

Thật lâu, Triệu Hoàng Lâm mới giải quyết xong công việc, bớt chút thời gian qua gặp Triệu Tương Nghi. Thấy nàng đang ngồi ngay nàng trước bàn, đúng là hiem khi thấy nàng như vậy, tâm tình cũng tốt hơn bước đến trêu ghẹo: “Nhất định có đại sự gì muốn tìm ca, nếu không muội sẽ không có ngồi ở đây lâu như vậy.”

Triệu Tương Nghi liếc mắt nhìn Triệu Hoàng Lâm, lúc này nàng không có tâm tình đùa giỡn với hắn, chỉ lo lắng, nếu mình nói cho Triệu Hoàng Lâm nghe, hắn sẽ nghĩ thế nào?

“Nói đi, chuyện gì.” Triệu Hoàng Lâm ngồi đối diện Triệu Tương Nghi, có điều hắn suy đoán chuyện Triệu Tương Nghi muốn hỏi có liên quan đến Bùi Tử Quân và Trần Vi.

“Ừ. . .” Triệu Tương Nghi chổng cằm, không biết nên nói sao đây.

“Khó nói lắm à?” Tâm tình Triệu Hoàng Lâm rất tốt thậm chí nghĩ muốn trêu Triệu Tương Nghi.

“Muội biết.” Triệu Tương Nghi nghiêm túc hẳn, không cười, nhìn Triệu Hoàng Lâm, “Ca không thích muội hỏi chuyện của ca và Tề Uyển Dao tỷ.”

Triệu Hoàng Lâm nghe vậy quả nhiên mâu quang tối sầm lại, nụ cười trên mặt cũng mất.

Gật đầu: “Ừ, bởi vì muội không hiểu được cảm giác của ca đâu.”

“Là bởi vì thấy được Uyển Dao tỷ tỷ không giống như trước kia, nhưng cũng luyến tiếc không muốn buông tỷ ấy ra đúng không? Nghĩ muốn tìm chứng cứ chứng minh suy nghĩ của mình là đúng, để hết hy vọng với tỷ ấy, nhưng không dám đối diện thật với chân tướng, tự lừa mình, một ngày rồi qua một ngày, phải không?” Triệu Tương Nghi không khách khí chút nào nói trúng tâm tình của Triệu Hoàng Lâm, thấy thần sắc kinh ngạc của hắn, nàng nói tiếp, “Cho nên mới đến hỏi muội chuyện túi hương, khó khăn lắm mới có dũng khí để nghe, nhưng lại không biết được kết quả, nên tâm tình không tốt?”

“Sao muội biết?” Triệu Hoàng Lâm bất khả tư nghị nhìn Triệu Tương Nghi, ngược lại lại nghĩ tới Trần Vi hôm qua ở chung với nàng, “Chẳng lẽ Trần tiểu thư kia nói cho muội nghe?”

Triệu Tương Nghi cười khỏ, cô nương tốt như vậy, mà ở ca ca trong mắt, chỉ là một “Trần tiểu thư” ?

Hiểu làm giữa bọn họ rốt cuộc sâu đậm đến thế nào đây? Nếu như Trần Vi không phải là con gái của Trần Ông thị, thì tốt biết bao.

“Từ hôm qua cho tới hôm nay, muội biết rất nhiều chuyện, huyh có muốn nghe không?” Triệu Tương Nghi không xác định Triệu Hoàng Lâm có thực sự muốn đối mặt hay không.

“Là về Uyển Dao sao?” Triệu Hoàng Lâm híp mắt, cũng ý thức được

chuyện này nghiêm trọng cỡ nào.

Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác hơn gật đầu: “Muội vốn không muốn nói, nhưng nghĩ đến ca, muội muốn ca biết.”

“Muội nói đi.” Triệu Hoằng Lâm thản nhiên nói.

Mặc dù hấn trán định, nhưng Triệu Tương Nghi nhảy bèn phát hiện, ngón tay hấn run run.

“Đầu tiên là chuyện túi hương, lần trước ca hỏi muội đó.” Triệu Tương Nghi tận lực để mình biểu đạt rõ ràng hơn, tránh cho Triệu Hoằng Lâm khỏi hồ đồ, “Bên trong đúng là có tờ giấy, là Uyển Dao tử tử đưa cho Vi tử tử, nội dung bên trong là —— “

Triệu Tương Nghi thở dài, đem nội dung trên tờ giấy một chữ không sót nói cho Triệu Hoằng Lâm nghe.

Nói xong, các ngón tay Triệu Hoằng Lâm nắm chặt chén trà, mím môi nói: “Không có khả năng, Uyển Dao không biết chữ, nói chi là viết trên giấy.”

“Không thể học sao?” Triệu Tương Nghi hỏi ngược lại, “Đừng quên mấy năm trước, tử áy6 luôn quán lấy ca đòi học viết chữ.”

“Vậy muội nói xem, Vi sao nàng ấy sao đột nhiên muốn học viết chữ? Trong mắt nàng ấy, nữ hồng nặng hơn văn chương nhiều.”

“Có lẽ là sợ mình không xứng với ca thôi.” Triệu Tương Nghi lời ít mà ý nhiều.

“Nàng thật khờ.” Ngón tay Triệu Hoằng Lâm đặt trên chén trà hơi buông lỏng, trong mắt lộ vẻ phức tạp

Triệu Tương Nghi không xác định Triệu Hoằng Lâm sau khi biết chuyện này, tâm tình sẽ như thế nào đây, tiếp tục dò xét: “Ngoài chuyện này ra, còn một chuyện nữa.”

“Nga?” Triệu Hoằng Lâm ngồi thẳng người, nghiêm túc lắng nghe.

Vi để cho tinh thần hấn căng như dây cung, Triệu Tương Nghi quyết định nói chuyện khác cho hấn buông lỏng trước: “Chuyện này, không phải là về Dao tử tử, là Vi tử tử.”

“Ca nghĩ, ca không muốn nghe.” Triệu Hoằng Lâm thở dài một hơi, ngược lại khôi phục lại àần sắc ban đầu.

“Không, ca nhất định phải nghe.” Triệu Tương Nghi kiên trì nói.

Thấy Triệu Hoằng Lâm nghiêng mặt sang một bên nhìn mình, Triệu Tương Nghi nỗ lực khuyên nhủ: “Không nên bởi vì tiểu di của Bùi Tử Quân mà không gặp Vi tử tử. Mắt của muội muội huynh kém như vậy sao? Nếu như Vi tử tử thực sự giống như Trần Ông Thị, vậy sao muội lại chơi chung với tử áy lâu như thế, còn vui vẻ nữa chứ?”

“Vậy muội nói đi.” Triệu Hoằng Lâm thật sự là không muốn nghe quá nhiều về Trần Vi, cho nên dứt khoát khi nghe xong chuyện này, hấn sẽ đi tìm Tề Uyển Dao hảo hảo nói chuyện.

Được sự đồng ý, Triệu Tương Nghi âm thầm mừng rỡ: “Chuyện này, Vi tỷ tỷ nói, sau khi tỷ ấy về kinh thành, tỷ ấy có gửi thư cho ca, tính đến nay có hơn mười bức, nhưng ca chưa bao giờ hồi âm lại cho tỷ ấy, điều này khiến tỷ ấy khổ sở vô cùng.”

“Ca chưa nhận một bức thư nào.” Triệu Hoàng Lâm nhàn nhạt nói, không hiểu Triệu Tương Nghi đang nói cái gì.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại nghĩ Triệu Hoàng Lâm đang trốn tránh, tiếp tục nói: “Ca ca, chúng ta bây giờ không còn là con nít nữa, chẳng lẽ ca không nhìn ra, Vi tỷ tỷ thị thích ca sao?”

Câu nói cuối cùng kia, lặng lẽ xâm nhập vào lòng Triệu Hoàng Lâm.

Chẳng biết tại sao, tim của hắn đập rất nhanh, không thích ứng được, thế nhưng hắn không có bài xích.

“Không cần nói cho muội là ca không biết, trong thư Vi tỷ tỷ có nhắc đến, ca thông minh như vậy, sao không nhìn ra tâm ý của tỷ ấy?” Triệu Tương Nghi thấy sắc mặt Triệu Hoàng Lâm khác thường, không khỏi kiên nhẫn, “Tôi qua khi say rượu, hồi phủ tỷ ấy đã ôm muội mà khóc, tỷ ấy để ý ca như vậy, vậy mà ca không liếc mắt nhìn tỷ ấy, có phải quá tàn nhẫn không? Tôi hôm qua tỷ ấy còn gọi tên ca nữa .” (J: Vậy cô có cảm thấy cô quá tàn nhẫn với TUD không?)

“Có quan hệ tới ca sao?” Triệu Hoàng Lâm bình ổn lại tâm tình, thờ ơ nói, “Đó là chuyện của nàng ta, là nàng ta lựa chọn, có quan hệ gì đến ca đâu? Để nàng ta vui mừng, ca phải cưới nàng ta sao?”

“Ca.” Triệu Tương Nghi vô lực Triệu Hoàng Lâm một tiếng, “Sự thực xảy ra trước mắt, Uyên Dao tỷ tỷ đã thay đổi, tuy rằng muội không biết nguyên nhân, cũng không biết từ khi nào. Vi tỷ tỷ nhân tốt như vậy, muội không đành lòng nhìn tỷ ấy khổ sở. Ca không thể nào suy nghĩ lại sao, huống hồ —— “

“Rõ ràng chính ca đã nhận ra, đã từ lâu lắm rồi ca không còn quan tâm đến Uyên Dao tỷ tỷ phải không?”

Rõ ràng chính ca đã nhận ra, đã từ lâu lắm rồi ca không còn quan tâm đến Uyên Dao tỷ tỷ nữa....

Lời này cứ liên tiếp vang lên trong đầu Triệu Hoàng Lâm mấy lần.

Một lời bắn trúng chỗ đau của hắn.

Bởi vì, hắn thật sự nghĩ như thế.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Ca chưa từng nhận thư của Trần Vi.” Đối mặt với chất vấn của Triệu Tương Nghi, Triệu Hoàng Lâm chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Sao?” Triệu Tương Nghi cũng cuối cùng tin Triệu Hoàng Lâm nói, bất khả tư nghị nói, “Hơn mười bức thư, làm sao một bức cũng chưa từng nhận

được? Vì tử tử rất khẳng định nói cho muội biết, người truyền thư đưa đến đúng chỗ, người đó cũng ở trong trấn, quen biết ca mà.”

“Là ai?” Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu, nhạy bén phát hiện chuyện gì đó.

“Bây giờ còn ở trong trấn, là lão thợ mộc Trần lão tam ở phía tây, muội nhớ có một lần ông ta đến phủ chúng ta sửa một cái đình viện. Vì tử tử nói, tử ấy sợ nhờ người trong phủ đưa thư, sớm muộn gì cũng bị nương tử ấy phát hiện, cho nên mấy năm trước trước khi ly khai trấn Thanh hà, có cho Trần lão tam chút chỗ tốt, muốn ông ấy làm việc cho mình..... Ai, ca ca, ca muốn đi đâu?” Triệu Tương Nghi đang nói đột nhiên kinh ngạc nói ra.

Bởi vì nàng nói chưa nói xong, Triệu Hoàng Lâm đã đứng dậy chạy ra ngoài.

Triệu Tương Nghi cũng đứng lên, lẩm bẫm : “Chuyện này rốt cuộc sẽ ra sao đây?”

Lúc đi ra, thấy Bùi Tử Quân đang đứng ở phụ cận hiệu thuốc, Triệu Tương Nghi đi tới hỏi một câu: “Sao huynh hôm nay rảnh rồi vậy?”

“Huynh đang đợi muội.” Bùi Tử Quân gọn gàng dứt khoát nói ra, nhưng lại khiến Triệu Tương Nghi thẹn thùng.

“Có việc sao?” Nàng buồn buồn hỏi.

Bùi Tử Quân gật đầu: “Có mấy lời, huynh nghĩ muốn nói với muội, huynh...”

“Tiểu thư, tiểu thư.” Bùi Tử Quân mở miệng muốn nói, lại nghe tiếng A Chu từ phái xa xa truyền đến.

Tâm tư Triệu Tương Nghi loạn vòng vòng, bỏ mặc Bùi Tử Quân, nhìn A Chu từ đằng xa chạy tới; “Xảy ra chuyện gì sao?”

A chu thở phì phò, Bùi Tử Quân ai oán nhìn A Chu

“Phu nhân bảo nô tỳ tìm tiểu thư hồi phủ, có việc gấp.” A Chu sau khi bình ổn khí tức, mặt cười xán lạn. Mặt mày Bùi Tử Quân rất khó coi.

Sau này có cơ hội, Bùi Tử Quân nhất định sẽ đem a Chu chuyện đi xa , cũng không biết nặng nhẹ gì hết, khôngt hấy chủ tử của nàng đang đứng nói chuyện với hấn sao?

“Ừ? Làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi không khỏi khẩn trương

“Là chuyện tốt đó tiểu thư.” A Chu nói nhỏ vào lỗ tai Triệu Tương Nghi, “Phu nhân chọn trúng vài người, muốn tiểu thư hồi phủ xem thử, Trần tiểu thư đang giúp tiểu thư chọn đó.”

Chẳng biết tại sao, đề cập đến chuyện kết thân, trong lòng Triệu Tương Nghi phiền muộn vô cùng.

Nhìn lại Bùi Tử Quân, nàng đột nhiên nhớ tới vấn đề hấn muốn nói, ngượng ngùng cười: “Không có việc gì gấp hết, không phải huynh có chuyện muốn nói sao, nói tiếp đi.”

Bùi Tử Quân không nói nhìn Triệu Tương Nghi, còn có A Chu đang mở to hai mắt đen hiếu kỳ muốn nghe, nhất thời gập trở ngại không nói được.

“Không có.” Bùi Tử Quân ôn nhu cười cười.

“Nga.” Triệu Tương Nghi đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, miễn cưỡng cười, “Vậy muội về phủ đây, nương muội và Vi tỷ tỷ đang chờ.”

Chờ Triệu Tương Nghi và a Chu đi xa, a Chu lúc này mới le lưỡi trêu chọc: “Bùi thiếu gia đúng là ôn nhu lễ độ.”

Nhưng a Chu không biết, Bùi Tử Quân đang có suy nghĩ muốn bóp chết nàng ta.

Bên này, Triệu Hoàng Lâm một đường chạy tới tây trấn.

Đến một ngõ nhỏ, hắn biết nhà Trần lão tam ở đó, hắn rất muốn biết câu trả lời, nhưng có nên đi vào hay không?

Vội vội vàng vàng chạy tới nơi này, kỳ thực không phải là vì Trần Vi, hắn biết rõ, lần này đến đây là vì cái gì....

Chỉ vì muốn chứng thực phỏng đoán của mình, hơn nữa hắn thật sâu mong muốn, đến khi biết sự thật, đừng có giống như suy nghĩ của mình.

Nếu quả thật như mong muốn, hôm nay hắn sẽ chạy đến nhà Triệu Hữu Căn cầu hôn Tề Uyển Dao

Những chuyện cũ trước kia hắn sẽ bỏ qua.

Cước bộ như là bị đầu độc vậy, từng bước một đi vào ngõ hẻm, đi qua hai bên nhà trệt, cuối cùng dừng trước một căn nhà nhỏ cũ.

Hắn gõ cửa, không bao lâu, bên trong có động tĩnh. Cửa cột kẹt mở ra, loại âm thanh này khiến Triệu Hoàng Lâm nhíu mày

Mở cửa thì một nam nhân tuổi độ trung niên, tướng mạo rất bình thường, mặc một bộ quần áo bằng vải thô màu xám tro. Liếc mắt nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm, mặt kinh ngạc: “Xin hỏi ngài tìm ai?”

“Ông là Trần lão tam?” Triệu Hoàng Lâm nhìn nam nhân trung niên trước mặt này, giọng nói nhàn nhạt.

Trần lão tam càng kinh hãi, chẳng biết quý công tử này là ai sao lại biết ông ta, ngây ngốc gật đầu: “Đúng là tôi... Xin hỏi, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

“Đi vào trong rồi nói.” Triệu Hoàng Lâm nói xong, vòng qua Trần lão tam đi vào trong.

Ánh sáng bên trong yếu ớt, không khí rất là ẩm ướt, mơ hồ còn có mùi khó ngửi. Nhưng Triệu Hoàng Lâm lại làm như không có gì, mày cũng không nhíu lại đi tiếp.

Trần lão tam vừa định nó bên trong rất lộn xộn, nhưng vừa nhìn thấy thái độ không có gì của Triệu Hoàng Lâm, trong lúc nhất thời càng kính nể Triệu Hoàng Lâm hơn.

“Ngồi đi.” Triệu Hoàng Lâm ngồi xuống trước, nhìn Trần lão tam đang bất an nói, Trần lão tam thật giống như không phải là chủ nhân mà hắn mới là chủ nhân vậy.

Trần lão tam nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng run sợ ngồi đối diện

Triệu Hoàng Lâm. Ông ta thâm nghĩ, vị thiếu niên tuấn dật này, nhìn thì nhã nhặn, nhưng vô tình mang đến cho người ta cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Trần lão tam có chút hít thở không thông.

“Tôi, tôi muốn hỏi một chút, ngài làm sao biết tên tôi...” Trần lão tam xoa xoa tay, mở miệng hỏi.

Triệu Hoàng Lâm ngược mắt nhìn Trần lão tam, Trần lão tam lập tức sợ đến cúi đầu xuống, hai vai run run giống như chuột chạy dưới mưa.

Lời nói, cử chỉ của ông ta, khiến chờ mong trong mắt Triệu Hoàng Lâm dần tiêu tán, đáp án ngay trước mắt, không phải sao?

Như nếu không phải đã từng làm chuyện sai trái, sao lại biểu hiện lấp bắp, sợ sệt như vậy.

“Chuyện Trần tiểu thư giao cho ông, ông có làm tốt không?” Tuy đã chắc chắn phỏng đoán trong lòng, nhưng hắn vẫn muốn nghe Trần lão tam thừa nhận.

Trần lão tam nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Triệu Hoàng Lâm, thân thể lay động còn lợi hại hơn, môi run run, nói không nên lời.

“Muốn ta nhắc nhở sao?” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm càng lạnh thêm, “Mấy năm any, Trần tiểu thư vẫn nhờ ông đưa thư, đều đi nơi nào rồi?”

“Tôi, tôi đã đưa đi...” Trần lão tam cắn chặt môi, cả người run run đã bán đứng ông ta.

“Đưa đi? Chỉ sợ đưa cho người khác đi...” Lúc Triệu Hoàng Lâm nói chuyện, lấy trong hà bao một thỏi mười hai lượng bạc, để xuống bàn, “Hôm nay ta tới đây, vì muốn biết chân tướng, sẽ không làm khó ông.”

“Ông nếu thức thời, tất cả sẽ là của ông.” Triệu Hoàng Lâm nói, đẩy thỏi bạc về phía Trần lão tam.

Trần lão tam yên lặng nhìn bạc, trán thấm đầy mồ hôi.

“Ông không có lựa chọn đâu, bởi vì nếu ông nói dối, hoặc không nói cho ta biết, ta cũng có biện pháp làm ông mở miệng nói. Có điều đến lúc đó, ông cũng không có chỗ tốt, đồng thời cũng vì sự ngu xuẩn này mà trả giá lớn.” Giọng Triệu Hoàng Lâm lạnh như băng.

Trần lão tam nhìn cũng không dám nhìn Triệu Hoàng Lâm, chỉ cuối đầu, hai tay nắm chặt vào nhau, tận lực đè nén nỗi sợ trong lòng.

“Tôi, tôi nói.” Trần lão tam ép buộc, gật đầu đồng ý nói, len lén nhìn Triệu Hoàng Lâm. Ông ta tuyệt đối tin tưởng, thế giới này nhỏ hơn nhiều tuổi này sẽ có cách khiến ông ta hối hận.

Cho nên, ông chọn nói thẳng.

“Năm năm trước, Trần tiểu thư tìm tôi, lúc đó tôi rất kinh ngạc, cô ấy là một người tôn quý, sao lại biết tôi...” Trần lão tam bắt đầu thuật lại câu chuyện, “Sau lại biết được, là bởi vì tôi từng sửa đình trong Triệu phủ, cô ấy gặp qua tôi, rồi phái người thám thính.”

“Cô ấy cho tôi không ít bạc, muốn tôi giúp nàng làm một chuyện.” Trần

lão tam nói đến đây, sợ hãi nhìn Triệu Hoàng Lâm, “Cô ấy muốn tôi một tháng sau đến kinh thành một chuyến, giúp cô ấy đưa thư đến Triệu phủ, tận tay đưa cho đại thiếu gia Triệu phủ. Tôi nghĩ, chỉ là truyền thư đơn giản vậy thôi mà có nhiều chỗ tốt như vậy, sáng khoái đáp ứng. . . Một tháng sau, ta đến kinh thành, Trần tiểu thư quả nhiên sai nha hoàn cận thân đưa thư cho tôi, tôi cầm thư ly khai kinh thành, nha hoàn kia còn dặn tôi ngày tháng đến kinh thành lần nữa, từ đó trở đi, mỗi khi đến kinh thành, đều là nha hoàn đó thông báo ngày gặp lần sau, lặng lẽ nhớ kỹ trong lòng không dám quên.”

“Sau đó ông đem thư cho ai?” Triệu Hoàng Lâm nghiêng răng, mơ hồ từng chữ qua mỗi kẽ răng thốt ra.

Trần lão tam sợ hãi, cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch: “Tôi, tôi vốn muốn đưa cho Triệu triệu đại thiếu gia “

“Nhưng cuối cùng ông không đưa cho hắn.” Hai tay Triệu Hoàng Lâm tay ẩn ở trong tay áo, chậm rãi thành quyền.

“Không đúng, không đúng, tôi thật không phải là cố ý làm vậy, làm vậy đối với tôi có tốt gì.” Trần lão tam vội vã giải thích, trong lời nói còn mang theo sợ hãi, “Lúc đưa thư đến, Triệu đại thiếu gia không có ở quý phủ, tôi đáp ứng Trần tiểu thư sẽ đưa thư đến tận tay vị ấy, vì vậy ngồi chờ trước cửa phủ.”

“Khi đó, có một tiểu cô nương đi tới, hảo tâm hỏi tôi sao lại ngồi đó. Tôi biết cô nương đó, đó là dưỡng nữ của Triệu bộ đầu, hơn nữa tôi còn biết cô ấy và Triệu đại thiếu gia rất thân thiết, liền đem việc này nói ra, cô nương đó muốn tôi đưa thư cho cô ấy, còn hứa sẽ thay tôi chuyển giao cho.”

Triệu Hoàng Lâm nghe được gân xanh nổi lên, hắn không muốn điều gì, sao hết lần này tới lần khác đều xuất hiện vậy.

Giờ này khắc này, hắn có chút hận mình sao lại mãi cảm như thế, Trần lão tam nói sự thật, đó chính là sự thật hắn đã sớm đoán ra.

Quả nhiên là Tề Uyển Dao ngáng chân.

“Còn những lá thư khác thì sao?” Triệu Hoàng Lâm môi hơi run, là do tức giận.

“Cũng bởi vì tôi đưa cho cô nương ấy, việc này khiến tôi hối hận năm năm. . .” Trần lão tam thở dài, có chút hối hận nói, “Tôi không ngờ, khi tôi lần thứ hai đưa thư đến, gặp phải cô ấy... Cô nương ấy yêu cầu tôi đến chỗ yên tĩnh nói chuyện, cũng cảnh cáo, phàm là thư từ kinh thành gửi đến, đều phải giao cho cô nương ấy, hơn nữa muốn tôi vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt Triệu đại thiếu gia.”

“Tôi vốn không đồng ý, cô nương ấy lại uy hiếp nói, nếu như tôi không đáp ứng, sẽ đem chuyện Trần tiểu thư nhờ vả nói cho Triệu đại thiếu gia, nói là tôi làm việc không chu toàn, đem thư vứt bỏ, trốn tránh trách nhiệm. Tôi nghĩ đến quan hệ giữa cô nương ấy và Triệu đại thiếu gia, bọn họ nhất định sẽ tin tưởng cô ấy hơn tôi... Tôi chỉ là một tiểu nhân vật, không muốn gặp

chuyện như vậy, lúc đó sợ hãi, đáp ứng yêu cầu, nghĩ dù sao hai bên cũng không biết, việc này cũng ngừng lại.”

Nói đến đây, Trần lão tam tỉnh ngộ nói: “Nhưng không ngờ, thư này một khi gửi là gửi hơn năm năm...Nói thật, Trần tiểu thư đối xử với tôi không tệ, năm năm cho tôi không ít chỗ tốt, nếu không phải vì Tề cô nương uy hiếp, tôi cũng không làm việc này đâu.”

“Cầm lấy bạc đi, đừng để ta nhìn thấy ông nữa.” Sắc mặt Triệu Hoàng Lâm hơi trầm xuống, đứng lên lai đi ra ngoài.

Chờ Triệu Hoàng Lâm ly khai, Trần lão tam lâm bảm nói: “Cậu ta chắc là Triệu đại thiếu gia... May mà mình nói thật.”

Chương 212: Tiểu muội, hãy cho ca yên tĩnh

Quay về phủ, Triệu Hoàng Lâm trực tiếp đi đến Trâm Tiêu viện tìm Triệu Tương Nghi.

Mới bước vào sân, thấy Nhâm thị, Trần Vi và tất cả mọi người đều ở đó, lời muốn hỏi ghen ngay cổ họng không thốt ra được.

Lúc đối mặt với Trần Vi, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác áy náy không nói nên lời, nên không nhìn Trần Vi nữa.

Mắt Trần Vi tối sầm lại, cho rằng Triệu Hoàng Lâm đối với mình vẫn còn lạnh nhạt, nên còn lạnh nhạt, trong lòng càng thêm chua xót.

Triệu Tương Nghi chạy đến đón: “Ca ca có việc tìm muội sao?” Âm thầm nháy mắt với Triệu Hoàng Lâm, nhỏ giọng nói, “Cứu muội với, nương an bài cho muội đi xem mắt, những người đó muội không thích.”

Ý là muốn Triệu Hoàng Lâm hỗ trợ nói với Nhâm thị, giải vây cho nàng.

Triệu Hoàng Lâm lúc này không có tâm tình giúp tiểu muội, lắc đầu sắc mặt tái nhợt nói: “Ca không sao, mọi người cứ ở đây nói chuyện đi.”

“Ca.” Triệu Tương Nghi mắt thấy Triệu Hoàng Lâm muốn chạy

Triệu Hoàng Lâm đưa lưng về phía Triệu Tương Nghi, nhắm mắt lại, rất mệt mỏi trầm giọng nói: “Tiểu muội, hãy cho ca yên tĩnh.”

Lúc này, Triệu Tương Nghi mới phát hiện có gì đó không ổn, thấy bộ dáng này của Triệu Hoàng Lâm, chẳng lẽ đã biết thêm gì à? Hay là lời nói của mình đã khiến hắn lâm vào tuyệt vọng?

Không chờ Triệu Tương Nghi nghĩ ra, Triệu Hoàng Lâm đã rời khỏi Trâm Tiêu viện, mà Nhâm thị và Trần Vi bước đến: “Được rồi được rồi, Tương Nghi, đừng có lấy ca ca con làm bia đỡ, nhanh lại đây, còn mấy người chưa gặp này.”

“Nương của con à...” Triệu Tương Nghi ngửa mặt lên trời than thở.

“Nương ở đây.” Nhâm thị đứng sau lưng Triệu Tương Nghi dịu dàng mỉm cười.

Triệu Tương Nghi đầu đồ hắc tuyến, ngay sau đó có một con quạ đen bay qua kêu cạc cạc.

Một lần nữa bị bắt về trong phòng, Triệu Tương Nghi trầm mặt nhìn bức họa và tin tức những người được chọn trên bàn. Đều là gia thế hiển hách, không thì có danh hào, nhưng nàng không có chút hứng thú nào.

“Thật ra, Trương thiếu gia cũng không tệ, nhà trên trấn, gần nhà chúng ta. Cửa cải trong nhà cũng tương đương nhà chúng ta, nương đã nghe ngóng, nhà bọn họ giáo dưỡng rất tốt, phụ mẫu đều là người thông tình đạt lý, dưới không có đệ đệ muội muội, trên có một tỷ tỷ nhưng đã xuất giá từ lâu. Quan trọng là hắn là người không tệ, tuổi trẻ, đã bắt đầu giúp gai đình trông coi gia nghiệp, hơn nữa năng lực không kém, nghe nói còn là người biết đau cho

người khác, con hãy suy nghĩ thật kỹ, sau này sẽ không hối hận với đề nghị của nương đâu.” Nhâm thị líu lo nói.

Trên thực tế, những lời này Nhâm thị đã nói ba lần rồi.

Nghĩ đến họ Trương này Nhâm thị đã nhắm tịt mắt, hai người kia chỉ là làm nên thôi.

Triệu Tương Nghi cười khở nhìn bức họa của họ Trương kia, con người thế nào, gia cảnh tốt ra sao, phụ mẫu cũng tốt, cũng có năng lực, đây quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Chỉ là... Không được hoàn mỹ chính là, hẳn không phải là Bùi Tử Quân.

Triệu Tương Nghi bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, nhất là câu cuối kia.

“Tương Nghi, Tương Nghi, con có nghe nương nói không?” Nhâm thị khẽ đẩy Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lấy lại tinh thần, thấy Nhâm thị và Trần Vi vẻ mặt chờ mong, lắc đầu chỉ vào bức họa nói: “Con không thích.”

“Sao? Là vị Trương thiếu gia này?” Nhâm thị kinh ngạc, từ khi nào, ánh mắt của con gái cao như vậy? Theo hiểu biết của Nhâm thị về Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi cũng không phải hài tử nói như rồng leo, làm như mèo mửa [yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực lại quá thấp]

“Nga, hẳn à.” Triệu Tương Nghi ngượng ngừng cười, “Tốt thì tốt, nhưng trong lòng con không thích hẳn tí nào.”

“Con không thích hẳn ở điểm nào?” Nhâm thị tiếp tục truy hỏi.

Triệu Tương Nghi nhìn Trần Vi xin giúp đỡ, Trần Vi lại nhún nhún vai biểu thị lực bất tòng tâm, như vậy cũng thôi, lại còn nói thêm: “Thật ra tỷ nghĩ Trương thiếu gia này cũng được, nếu không muội thử gặp hẳn trước xem?”

“Hay hay, Vi nhi nói rất đúng, giữa người và người muốn chung sống hoà thuận với nhau phải hiểu rõ đôi phương, nếu không nương an bai cho cả hai một buổi gặp mặt trước, thế nào?” Nhâm thị cao hứng nói.

Triệu Tương Nghi ai oán nhìn Trần Vi, mặt giống như ăn phải trái mướp đắng nhìn Nhâm thị: “Nương, thực sự không cần... Hơn nữa, con chỉ mới có 14, có quá sớm không vậy.” Vừa nói vừa cọ cọ Nhâm thị, kéo tay Nhâm thị làm nũng, “Tương Nghi còn muốn ở bên cạnh nương lâu thêm mấy năm.”

Nhâm thị giật mình, yêu thương xoa đầu Triệu Tương Nghi cười nói: “Nha đầu ngọc, không còn sớm nữa, nương phải dốc lòng chuẩn bị, đem hôn sự của con định xuống, chờ qua một, hai năm, con đã có thể lập gia đình. Hơn nữa, một hai năm này, chúng ta có thể quan sát nhân phẩm gia đình đối phương, như vậy có thể bảo đảm chung thân của con mới hạnh phúc. Bằng không, chờ con đã đến tuổi, bắt đầu lo lắng sốt vó chạy tìm nhà chồng, rồi qua loa gả đi, đến lúc đó chả biết gốc gác ra sao, chẳng phải uỷ khuất cho con à? Nương và cha con đều là người từng trải, cho nên trăm triệu lần

kkhông muốn con của ta phải chịu khổ.”

“Nương, con biết tâm ý của người, chỉ là...” Triệu Tương Nghi nhliu chặt lông mày, muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Nhâm thị truy vấn.

“Không có gì...” Triệu Tương Nghi nhíu mày càng chặt, “Con cảm thấy quá đột ngột, hãy cho con thêm chút thời gian để suy nghĩ đã.”

“Nương không ép con nữa.” Nhâm thị vỗ vai Triệu Tương Nghi, bảo nhóm nha hoàn gom mấy bức hoạ cất hết, Trần Vi nhìn Triệu Tương Nghi, trong mắt lập tức nổi lên lo lắng.

Nàng tiến Nhâm thị ra ngoài, lúc đi đến cửa viện, Nhâm thị kéo tay Trần Vi, nhỏ giọng hỏi: “Vi Nhi, con và Tương Nghi thân với nhau, nói cho thăm biết, có phải trong lòng Tương Nghi đã có người rồi không?”

Trần Vi không ngờ tới Nhâm thị hỏi như vậy, lắc đầu hồi đáp: “Con bé không nói với cháu mấy điều này.”

“Thăm nghĩ khả năng này rất lớn, bằng không con bé làm sao sẽ không chọn, mà lại đi phản đối mấy người thăm chọn chứ? Thậm chí ngay cả gặp mặt cũng không muốn., thăm đâu có ép con bé phải ưng ngay đâu.” Nhâm thị như có điều suy nghĩ. Trừ điếm này ra, Nhâm thị không nghĩ ra một nguyên nhân gì, lại khiến cho Triệu Tương Nghi đối với chuyện kết thân lại lãnh đạm không để ý đến.

Trần Vi tiễn Nhâm thị đi, trở lại phòng.

Thấy Triệu Tương Nghi còn ngồi ở chỗ đó, không nhúc nhích, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nàng ho nhẹ, không ngờ lại khiến Triệu Tương Nghi giật ac3 m2inh.

“Nghĩ gì mà nhập thần quá vậy.”

Triệu Tương Nghi thấy người nói là Trần Vi lắc đầu, vô lực nói: “Tôi nay, tử ở lại ngủ cùng muội đi... Muội có mấy lời muốn nói với tử

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, Triệu Hoàng Lâm thất hồn lạc phách về tới Lan Thương viện.

Hắn đuổi tất cả hạ nhân ra ngoài, ngay cả tiểu Đức cũng không thể đến gần, sau đó lấy rượu mạnh, nhốt mình trong phòng uống rượu.

Mùi rượu nồng nặc tràn ngập khắp căn phòng, lại không khiến Triệu Hoàng Lâm không thôi suy nghĩ.

Hắn càng muốn trốn tránh, ý nghĩ càng rõ ràng, tuy hắn không đề cập những chuyện đó, nhưng n1o cứ lập đi lập lại trong đầu, làm hắn không thể thờ nổi, mệt chết đi được.

Còn nhớ lúc ở Triệu gia thôn thì, Tề Uyển Dao là một cô nương hiền lành, tốt đẹp nhường nào.

Lúc trước hắn còn nhỏ, hồn nhiên chưa phát hiện ra, cho đến ngày ấy Tề

Uyên Dao theo Ông thị, Tề Sâm rời khỏi Triệu gia thôn, hấn mới đột nhiên phát hiện, giống như không phải cô nương này thì không được, không muốn mất đi nàng, thế nhưng nàng đã cách xa mình quá rồi.

Cho nên hấn càng nỗ lực hơn, bất kể là học hành hay trên phương diện nào khác, hấn đều cố gắng làm tốt nhất. Vì sẽ có một ngày nào đó, hấn có thể đứng trước mặt Tề Uyên Dao, xoá tan đi đau khổ của nàng, để nàng vui vẻ hạnh phúc.

Bảy, tám năm trước, lần gặp lại kia, thật sự khiến hấn sợ hãi, tim rất đau.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, lần thứ hai gặp lại Tề Uyên Dao, sẽ là tình huống như vậy. Sau khi trải qua an ủi, nói thật, hờ hững, tất cả khôi phục lại như bình thường.

Nhìn Tề Uyên Dao nở nụ cười, tim hấn mới an ổn lại.

Vì cái gì, sao bây giờ lại xảy ra chuyện thế này?

Nàng lấy chữ viết học được viết giấy cho Trần Vi, tỏ vẻ cảnh cáo, chặn lại thư Trần Vi gửi đến, không cho chúng đến tay hấn. Nàng làm nhiều như vậy, cuối cùng là vì cái gì?

Nàng rốt cuộc đang lo lắng cái gì.

Hấn chưa bao giờ biểu hiện rằng mình thích Trần Vi, thực tế rằng trong lòng hấn không có bóng dáng Trần Vi, như vậy nàng đang sợ cái gì?

Hôm nay nàng giở thủ đoạn ngáng chân người khác, ngày mai sẽ là gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Triệu Hoàng Lâm.

Nữ nhân Tề Uyên Dao kia, khiến cho hấn có cảm giác chán ghét và sợ hãi.

Hấn vẫn luôn muốn bảo hộ nàng, che chở nàng cả đời, vì sao nàng không thể ở yên mà hưởng thụ hết thảy, ngược lại còn làm ra chuyện khiến hấn căm hận.

Triệu Hoàng Lâm lần thứ hai ngửa đầu, uống cạn một chén rượu, hương rượu xộc vào mũi, rượu thấm ước cổ áo, xương quai xanh như ẩn như hiện, mạnh mẽ mà hữu lực.

“Uyên Dao...” Mơ hồ trong lúc đó, Triệu Hoàng Lâm siết chặt bầu rượu, không nói rõ lắm, “Nếu như hời gain có thể quay ngược trở lại...Ta nhất định, nhất định sẽ không quan tâm tất cả...”

Ta sẽ quan tâm mọi người hơn, để ý đến những biến hóa của mọi người, sau đó sẽ dẫn dắt mọi người, để mọi người không thay đổi tính tình và suy nghĩ.

Như vậy, mọi người có thể cùng với ta.

Nhưng mà bây giờ...

Mọi người biến thành như vậy, ta thực sự có biện pháp thuyết phục chính mình ở cùng mọi người nữa.

Hấn tự mình lẩm bẩm, ôm bầu rượu, một giọt lệ, ấm nóng mà đau thương rơi xuống, rơi xuống tay hấn, hấn ngạc nhiên.

Theo bản năng lau khô khóe mắt ẩm ướt, mím môi, sau đó ném bầu rượu

trong tay về phía trước. Bầu rượu đụng trúng tường, phát ra tiếng vang thanh thúy, vỡ nát dưới đất.

Cùng lúc nát ra, còn có tim hấn và giấc mộng của hấn.

Từ ngày mai trở đi, hấn Triệu Hoàng Lâm chỉ sợ càng trở nên lạnh lùng cường ngạnh hơn, tất cả sâu bi đều dừng lại tới nay.

Chương 213: Muội không biết cái này có tính là thích không?

Buổi tối, Triệu Tương Nghi và Trần Vi cùng nằm trên giường lớn.

Từ sau khi Nhâm thị rời đi, Triệu Tương Nghi vẫn nhíu mày, Trần Vi thấy nàng như vậy, nhìn không được nở nụ cười hỏi một câu: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Triệu thăm thăm lúc đi, còn đặc biệt hỏi tử, muội có người trong lòng phải không, tử không biết trả lời thế nào. Tử đã đem toàn bộ bí mật của mình nói cho muội rồi, muội cũng không nên giấu tử nha.” Trần Vi vuốt tóc đen của Triệu Tương Nghi, sau đó điềm nhẹ lên trán nàng.

Khi nhắc đến ba chữ ‘người trong lòng’, tim Triệu Tương Nghi đập càng nhanh hơn.

Nàng theo bản năng quay mặt lại nhìn Trần Vi: “Vi tử tử, kỳ thực muội cũng không biết. . .”

Thấy sắc mặt Triệu Tương Nghi không giống như trước, Trần Vi không khỏi xem trọng, lập tức ngồi dậy nhìn Triệu Tương Nghi: “Đừng có nói với tử, muội thật sự có. . .Hả?”

Triệu Tương Nghi nghe lời này, trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh của Bùi Tử Quân, nàng ra sức lắc đầu, nhưng vẫn không được cái bóng quen thuộc kia.

Đành đổi sang đề tài khác để không nhắc đến chuyện này: “Chúng ta nên nói chuyện của tử và ca ca muội đi, muội sợ lát nữa sẽ quên.”

Nhắc đến Triệu Hoằng Lâm, mắt Trần Vi tối sầm lại, hậm hực nói: “Tỷ nghĩ không có gì để nói, hôm nay nhìn thấy ánh mắt của hấn nhìn tử, tử đã biết đáp án.”

“Không còn hy vọng rồi.” Trần Vi khẽ cắn môi, khó khăn lắm mới nói ra kết luận của mình.

“Đừng có tuyệt vọng.” Triệu Tương Nghi vươn tay ra bắt lấy hai tay Trần Vi, kiên trì nói, “Muội hiểu ca ca muội rất rõ, hôm nay lúc muội nói cho ca ca biết, ca ca tâm thần không yên, hấn là trong lòng đã có đáp án, mặc dù không thể lập tức để ý đến tử, nhưng chắc chắn ca ca đối với Uyên Dao tử tử đã lạnh tâm rồi. Ca ca, sẽ không còn tin tử ấy nữa.”

“Tỷ luôn cảm thấy. . . Chúng ta làm như vậy, có quá đáng hay không?” Trần Vi đột nhiên có chút thương cảm với Tề Uyên Dao, dù sao, yêu một người cũng không sai, chỉ sai là ở cách nàng yêu.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu: “Muội sẽ không để cho ca ca ở cùng với một cô nương như vậy, cho dù hôm nay muội không nói, nhưng nếu một ngày nào đó ca ca thật sự cưới Uyên Dao tử tử, ngày qua ngày, cuối cùng sẽ phát hiện sự thay đổi này của tử ấy, đến lúc đó, không biết sẽ khó chịu như thế nào? Ít ra bây giờ có thể ngăn chuyện này phát sinh, đây là điều tốt, đau

dài không bằng đau ngắn.”

Có lời nói này của Triệu Tương Nghi, Trần Vi mới yên lòng.

Mặc kệ là chuyện túi thơm, hay là chuyện bức thư, Trần Vi rút cuộc cũng thoải mái rồi, nàng nói cho Triệu Tương Nghi nghe, không phải là muốn trả thù Tề Uyển Dao, khiến tình cảm của nàng ta và Triệu Hoàng Lâm rạn nứt.

Nàng chỉ là cần một người lắng nghe mình nói.

Mấy năm nay, bí mật này phải chôn giấu sâu dưới đáy lòng, mang đến không ít thống khổ cho nàng.

“Nói thật, đến tận hôm nay, tỳ không có hy vọng quá lớn, tỳ nghĩ thời gian sẽ chữa lành vết thương, sẽ đem nỗi khổ tương tư này đi.” Lúc Trần Vi nói lời này, đau thương mà thờ ơ, sau đó không nói lời nào nhìn Tương Nghi.

“Còn phải xem ca ca muội đã, có một số việc, chúng ta chỉ có thể đứng nhìn, quyền lựa chọn đều nằm trong tay ca ấy. Vi tỳ tỳ, muội thật tình chúc phúc cho giấc mộng của tỳ trở thành sự thật” Triệu Tương Nghi chân thành nói.

“Được rồi, trọng tâm câu chuyện đi quá xa rồi, không nói chuyện này nữa, muội mau nói cho tỳ biết, muội muốn bàn chuyện gì với tỳ?” Trần Vi nắm tay Triệu Tương Nghi, mỉm cười nói.

Trong đầu Triệu Tương Nghi, thân ảnh Bùi Tử Quân lần thứ hai hiện lên, lúc mỉm cười, lúc trầm tư, nhìn mình... Những hình ảnh với tâm tình khác nhau của Bùi Tử Quân ùn ùn hiện ra trong đầu.

“Tương Nghi?” Trần Vi cất cao giọng nói lần hai gọi Triệu Tương Nghi Triệu Tương Nghi hoàn hồn, trái tim đập thật nhanh.

“Muội. . .” Lời đến khóe miệng, nàng đột nhiên không biết nói thế nào.

“Đề tỳ đoán thử nha.” Trần Vi giơ ngón trỏ lên cười duyên nói, “Cực tuyệt Trương thiếu gia, không quan tâm đến chuyện kết thân, tỳ nghĩ Triệu thăm thăm n1oi không sai, nhất định trong lòng muội có người khác nên mới có thể như vậy.”

“Chỉ là, người kia là ai?” Trần Vi nhìn Triệu Tương Nghi chằm chằm cười, phân tích như vậy, hai ánh mắt Triệu Tương Nghi chớp tắt liên tục, như đã làm sai chuyện gì đó.

“Thật ra, muội không biết có tính là thích không nữa.” Im lặng hồi lâu, Triệu Tương Nghi mới mở miệng nói, “Cho đến bây giờ muội không biết tình yêu nam nữ là thế nào, cho nên không xác định. Vi tỳ tỳ, lúc tỳ thích ca ca muội, có cảm giác gì không?”

Nói xong, Trần Vi hưng phấn nói: “Tương Nghi, tỳ dám khẳng định, muội đã thích người đó rồi”

“Lúc thích một người, sẽ thường xuyên nghĩ đến đối phương, mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng chỉ cần là đối phương làm, cũng khiến tim muội đập thật nhanh.” Trần Vi ôm cổ Triệu Tương Nghi, một mùi hương nhàn

nhạt toả ra, nàng híp mắt, nhưng nghĩ lại cảm giác của chính mình, “Tuy nói tương tư mệt mỏi, nhưng không biết rõ tâm tư của đối phương thì càng mệt mỏi hơn, mà khi muội đã xác định trong lòng mình đã có người ta, loại tâm tình này khó mà diễn tả được, rất kích động, cũng rất ngọt ngào.”

“Là như vậy sao?” Triệu Tương Nghi nhìn Trần Vi.

Trần Vi gật đầu, lại giục Triệu Tương Nghi nói: “Mau nói cho tỷ biết, người kia là ai? Ai lại có vinh hạnh lọt vào mắt xanh của Triệu tiểu thư vậy?”

“Đừng có trêu chọc muội, muội bây giờ tâm phiền ý loạn.” Triệu Tương Nghi hai gò má ửng đỏ, cũng không biết nói sao nữa.

“Vậy rốt cuộc là ai? Tỷ biết không?” Trần Vi vẫn kiên trì hỏi.

Triệu Tương Nghi do dự một chút, cuối cùng chậm rãi gật đầu: “Tỷ cũng biết, hơn nữa còn rất quen thuộc.”

Trong đầu Trần Vi lập tức nhớ đến những thanh niên mình quen, phát hiện người mà mình và Triệu Tương Nghi quen biết, chỉ có hai người phù hợp với điều kiện, dưới sự ngạc nhiên không khỏi cười híp mắt hỏi: “Vậy mau nói cho tỷ biết, là Bùi Tử Quân hay là Mạc Thiếu Kỳ?”

“Là người trước.” Triệu Tương Nghi đột nhiên lấy chân che đầu lại, ở trong chăn ngáp ngừng nói ra.

Trần Vi thấp giọng kinh hô: “Hả, tỷ không ngờ là huynh ấy.”

“Nghĩ lại những việc ngày trước, hai người quả thật rất xứng đôi.” Trần Vi nhượng mày, lấy đệm chặn mà Triệu Tương Nghi dùng để che gương mặt xuống, phát hiện gò má của nàng đỏ bừng như trái táo chín.

Trần Vi xì cười: “Xem ra, tình cảm muội dành cho huynh ấy không có ít nha.”

“Muội, muội không biết nữa...” Triệu Tương Nghi chán nản nói, lại nhìn Trần Vi, “Muội và huynh ấy xem như là từ nhỏ đã quen biết, tuy nói thường cùng nhau chơi đùa nhưng không nhiều, không tính là sớm chiều ở chung, nhưng dù sao cũng là bạn chơi lúc nhỏ... Khi huynh ấy từ kinh thành trở về, muội với huynh ấy không có những cảm giác khó hiểu như bây giờ.”

“Cảm giác gì?” Trần Vi nhượng mày hỏi.

Mặt Triệu Tương Nghi đỏ bừng, nhỏ giọng lúng túng nói: “Chính là, mỗi lần gặp nhau, đều tâm hoảng ý loạn, lo lắng cái này cái kia. . . Có lúc tim còn đập nhanh. Lúc nói chuyện, không đầu không đuôi, căn bản không biết mình đang nói cái gì. Cũng không dám nhìn thẳng vào mắt huynh ấy như trước kia, thậm chí không dám đối diện với huynh ấy. Nói chung. . . Rất mất tự nhiên “

“Có thể chứ” Trần Vi vỗ vai Triệu Tương Nghi, “Tương Nghi, muội may mắn hơn tỷ nhiều, bởi vì ít ra Tử Quân ca ca cho đến nay, chưa yêu một cô nương nào.”

“Muội nói câu này, tỷ đừng giận.” Triệu Tương Nghi ngượng ngừng

cười, “Muội vẫn cho rằng, tỷ và huynh ấy cuối cùng sẽ thành một đôi, bởi vì muội thấy nương tỷ có ý này, thấy Bùi Tử Quân cũng có hảo cảm với tỷ, hai người từ nhỏ đã biết nhau, còn là thanh mai trúc mã. Cho nên trước kia, muội vẫn luôn trốn tránh cảm giác này, không thèm nghĩ nữa, cũng không muốn nghĩ...Không ngờ, làm như vậy căn bản cũng không có tác dụng, cái loại cảm giác này không có biến mất, ngược lại còn mãnh liệt hơn.”

Trần Vi càng nghe càng muốn cười, sau lại cười to: “Huynh ấy vẫn xem tỷ là muội muội, tỷ vẫn xem huynh ấy như là ca ca của mình, muội đùa ngốc này.”

Triệu Tương Nghi xin lỗi: “Muội, muội cũng vậy, trước đó là do ngộ nhận, bây giờ không nghĩ như vậy nữa.”

“Tỷ biết không? Thật quái quỷ mà.” Triệu Tương Nghi ảo não cau mày nói, “Muội chưa từng trải qua loại cảm giác này, cũng không biết lần này Bùi Tử Quân trở về, muội không biết bị cái gì ám...Lúc nào cũng nhớ đến huynh ấy, có lúc còn muốn gặp huynh ấy nữa. Buổi sáng, khi nương muội làm mai cho muội, trong đầu muội đều nghĩ về huynh ấy. Lúc nương nói Trương thiếu gia kia tốt thế nào, muội đã suy nghĩ, có hơn Bùi Tử Quân được sao? Nói Trương thiếu gia đã sớm tiếp quản sự nghiệp của gia đình, lúc đó muội cũng nghĩ, Bùi Tử Quân không phải cũng sớm tiếp quản gia nghiệp à? Trời ơi, tất cả đều là Bùi Tử Quân. . .Bất tri bất giác muội đã âm thầm so sánh huynh ấy với những người khác, nghĩa là...”

“Nghĩa là, nếu không phải huynh ấy thì không được.” Trần Vi nói đúng tâm tư của Triệu Tương Nghi, cũng cực kỳ hâm mộ nói, “Tương Nghi, tỷ chúc muội, chúc muội và Tử Quân ca có một kết quả tốt.”

“Muội...Muội không biết huynh ấy nghĩ như thế nào. Hơn nữa đến tận hôm nay, muội thậm chí còn không nghĩ tới, cũng không giải thích được loại cảm giác này, cuối cùng lại càng thích huynh ấy hơn...Đến bây giờ muội cũng không thể nào tin nổi, muội thực sự, để ý huynh ấy đến vậy sao?” Triệu Tương Nghi chau mày.

Trần Vi lại mỉm cười: “Nha đầu ngốc, muội cảm thấy vui vẻ là được. Muội đã trưởng thành rồi, hãy nghe theo con tim mình, theo hiểu biết của tỷ về Tử Quân ca ca, tỷ nghĩ huynh ấy hình như cũng có ý với muội, muội không phát hiện sao, từ nhỏ đến lớn, huynh ấy luôn quan tâm đến muội nhiều hơn người khác.”

“Ai nha, tỷ thực sự quên mất điều này, sao không nghĩ đến và Tử Quân ca có khả năng này nhỉ?” Trần Vi sau khi biết tâm tư của Triệu Tương Nghi, so với Triệu Tương Nghi còn cao hứng hơn.

“Thật không? Có lẽ huynh ấy cảm thấy muội đáng thương? Khi còn bé gia cảnh không tốt, hơn nữa thường xuyên gặp chuyện không may...” Triệu Tương Nghi không xác định mà hỏi thăm.

Trần Vi lại lắc đầu: “Muội phải tin tưởng tỷ, không tin, nếu không mai

chúng ta thử thăm dò huynh ấy xem?”

“Thăm dò thế nào?” Triệu Tương Nghi chớp mắt.

“Không cần cố ý thử thách, chỉ cần để ý thái độ và cử chỉ của huynh ấy với muội là được, tỷ chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra tâm tư của huynh ấy đối với muội. Tỷ có thể giúp muội, người ngoài cuộc tinh táo hơn người trong cuộc.” Trần Vi vỗ ngực nói.

Triệu Tương Nghi ngượng ngùng: “Có cần trực tiếp như vậy không? Vạn nhất cảm giác của muội không phải là tình yêu nam nữ như lời tỷ nói, huynh ấy cũng không có cảm giác này với muội thì làm sao bây giờ? Sẽ bị chê cười mất.”

Mặc dù tuổi thật của Triệu Tương Nghi không còn nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên nàng có hảo cảm với một người khác phái, điều này đối với người chưa biết yêu là gì mà nói, chính là rất ngây thơ. Vì vậy nàng phải thật cẩn thận, không nên biểu hiện quá trúc trực.”

Ngược lại, vấn đề này Trần Vi sẽ có vẻ thành thực hơn, điềm nhẹ cái trán Triệu Tương Nghi: “Muội đó nha, đừng có để ý mấy vấn đề này quá, cẩn thận không chú ý, Tử Quân ca ca sẽ rơi vào tay người khác. Muội đừng quên Mạc tiểu thư kia, tỷ tỷ của Mạc Thiệu Kỳ, Mạc Nhã Như.”

Nhắc tới Mạc Nhã Như, cả người Triệu Tương Nghi lay động.

Đúng vậy, nàng thế nào quên mất cái người này.

Tuy người này hay chê bai này nọ, nhưng sẽ không dễ từ bỏ đâu.

Nàng ta và Bùi Tử Quân coi như là có chút giao tình, hơn nữa không khó để nhìn ra, Mạc Nhã Như đối với Bùi Tử Quân nhất định là có tình cảm, bằng không từ khi còn nhỏ đến nay, mỗi lần thấy nàng và Bùi Tử Quân cùng nhau vui đùa, sẽ không có tức giận đến mức người cũng run, lúc nào cũng nhắm vào nàng mà khiêu khích.

Nghĩ như thế, Triệu Tương Nghi có chút hoảng, rầu rĩ nói: “Nếu như ánh mắt Bùi Tử Quân kém như vậy, muội cũng không cần đi thử huynh ấy làm gì.”

“Xem muội nói lầy kia.” Trần Vi xáp lại gần Triệu Tương Nghi, cười nói, “Tử Quân ca không có tình cảm với Nhã Như đâu, tỷ nhìn ra mà. Hơn nữa, nếu muội không nhắc tỷ sẽ không để ý. Bây giờ nghĩ lại, tỷ thấy trong lòng Tử Quân ca chắc chắn có muội, huynh ấy khắp nơi đều bảo vệ muội.”

Nói xong, Trần Vi còn đưa ra nhiều ví dụ để chứng minh điều này, tuy chỉ là mấy việc nhỏ, nhưng Triệu Tương Nghi nghe lại, vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Một cảm giác ngọt ngào, ấm áp lấp đầy lòng nàng.

Xác định được tâm ý của mình, Triệu Tương Nghi thấy thoải mái hơn nhiều, bình thản hơn nhiều.

Nàng bình thản tiếp nhận sự thật này, không hề trốn tránh hoặc cảm thấy khổ não tí nào, loại cảm giác này vô cùng tốt, rõ ràng thuần thực.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

An tâm ngủ một giấc, ngày hôm sau tỉnh lại, Trần Vi đã tỉnh dậy sớm hơn.

Triệu Tương Nghi lười biếng ngáp một cái, đưa tay xoa thắt lưng, rồi rời giường rửa mặt mặc quần áo.

“Tương Nghi, tối hôm qua trước khi ngủ tỳ đã nghĩ ra một biện pháp rất đơn giản.” Trần Vi nhân lúc Triệu Tương Nghi đang trang điểm, cười hì hì đứng ở sau lưng nàng, hai tay khoanh trước ngực nói.

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lúc nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp Trần Vi đang nói chuyện gì, chỉ mơ hồ hỏi: “Nghĩ biện pháp làm gì?”

“Muội nói gì đấy?” Trần Vi nhướn mi.

Khuôn mặt Triệu Tương Nghi đỏ bừng, hơi cúi đầu úp úp mở mở nói: “Đợi lát nữa hãy nói...” Nha hoàn, bà tử đều ở đây cả.

“Vậy tỳ đi chuẩn bị điểm tâm trước, thế nào.” Trần Vi cười xấu xa, ưu nhã rời khỏi phòng.

Bích Văn giúp Triệu Tương Nghi búi tóc, thấy khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, kinh ngạc hỏi: “Di? Nô tỳ còn chưa thoa son, sao mặt tiểu thư đỏ vậy?”

“À, ta, ta nghĩ là do hơi nóng.” Triệu Tương Nghi trả lời cho có lệ.

“Hả? Có nóng sao? Chẳng lẽ đêm qua bị nhiễm phong hàn? Tiểu thư có muốn nô tỳ mời đại phu đến không?” Bích Văn khần trương cả lên.

“Đừng có làm chuyện lớn thêm, không có gì đâu, một lát nữa sẽ tốt hơn.” Triệu Tương Nghi không nhìn Bích Văn nói, sắc mặt vốn hồng biến đen.

Mặc quần áo chỉnh tề, Triệu Tương Nghi và Trần Vi cùng ngồi xuống dùng điểm tâm.

Trần Vi thừa dịp nha hoàn không phục vụ ở đây, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Tỳ có một biện pháp, có thể giúp muội biết được tâm ý của Tử Quân ca rất nhanh.”

“Gì.” Triệu Tương Nghi hơi khó chịu, “Muội, muội không vội. . .”

Trần Vi xì cười một tiếng, xoa gương mặt đỏ của Triệu Tương Nghi: “Nếu muội không nhanh tay, huynh ấy sẽ rơi vào tay người khác, năm nay huynh ấy đã 17, cũng là lúc nên nghị thân.”

Hai chữ ‘nghị thân’ như là một con dao bén nhọn đâm vào người, nàng không biết vì sao lại cảm thấy rất đau.

“Được rồi, được rồi, tỳ chỉ thuận miệng nói thôi.” Trần Vi thấy sắc mặt Triệu Tương Nghi không tốt, vội vàng an ủi, “Muội có muốn nghe chủ ý của tỳ không?”

“Tỳ nói đi. . .” Triệu Tương Nghi ngược mắt nhìn Trần Vi, không có ăn uống hay dùng điểm tâm, một lòng chỉ nghĩ đến Bùi Tử Quân... Đây là biểu hiện không ăn, không uống vì yêu sao.

Triệu Tương Nghi nóng lòng.

Trần Vi mỉm cười, nói nhỏ vào tai Triệu Tương Nghi, nhẹ nhàng mà ní non.

Triệu Tương Nghi nghe xong, không khỏi ngạc nhiên nhìn Trần Vi: “Như vậy cũng được sao? Vạn nhất nếu huynh ấy tưởng là thật, sẽ không để ly đến muội nữa, tránh xa muội thì làm sao đây?”

“Không đâu, tử hiếu tính tình của Tử Quân ca mà, dưới tình huống đó, nếu huynh ấy hành động vì muội, chính là trong lòng huynh ấy có muội.” Trần Vi lắc đầu, rồi giựt dây, “Biện pháp này có thể thử tâm ý của huynh ấy rất nhanh, hơn nữa cũng không cần muội ra mặt, muội chỉ cần ở bên trong tối quan sát thần sắc biến hoá của huynh ấy là được.”

“Nga. . . Tuy nói là như vậy không sai, thế nhưng muội thấy như thế cũng quá đáng...Lỡ như huynh ấy tưởng là thật, lỡ như biết được người chúng ta cùng nhau lừa huynh ấy, liệu huynh ấy có chán ghét chúng ta không?” Trên phương diện tình cảm, Triệu Tương Nghi không biết từ khi nào trở nên cẩn thận, do dự như vậy.

“Nếu quả thật như muội nói, có xảy ra chuyện, mọi hậu quả tử sẽ gánh, tử sẽ không liên lụy muội đâu, tử đâu có ngốc, đây là chuyện chung thân đại sự của muội mà.” Trần Vi rất là nghĩa khí nói.

Triệu Tương Nghi cảm động hành động hào hiệp của Trần Vi, thở dài một hơi sau đó cười nói: “Nghe tử vậy, muội và huynh ấy...Nhưng vẫn còn chuyện bát tự hai bên, nghe tử nói như là ván đã đóng thuyền ấy.”

“Hừ, muội chờ xem đi, đến lúc đó cảm tạ tử thế nào đây.” Trần Vi khẽ đẩy Triệu Tương Nghi.

Bên này nhỏ giọng bàn chuyện tình cảm ngọt ngào, thì bên kia, Triệu Hoàng Lâm cũng đang vì chuyện tình cảm mà đau lòng.

Bích Văn thấy hai vị tiểu thư bên trong đều trò chuyện thật vui vẻ, thần sắc trên mặt lại khó coi, nằng ở bên ngoài cầu kiến, chờ được ân chuẩn mới vào phòng.

“Chuyện gì?” Triệu Tương Nghi vẫn nở nụ cười ngọt ngào hỏi.

“Tiểu thư...” Bích Văn nhíu mày, sau đó mới nói, “Mới vừa rồi tiểu Đức bên Lan Thương viện báo lại, nói đại thiếu gia bên kia không được tốt.”

“Cái gì gọi là ‘Không được tốt’ ?” Triệu Tương Nghi đứng dậy, vốn còn đang chìm trong hạnh phúc, lúc này giống như rơi vào hầm băng, đau nhức không thôi

Hôm qua, lần cuối cùng nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm, thì ánh sắc mặt Triệu Hoàng Lâm rất kh lo coi.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì?

Trần Vi cũng lo lắng đứng dậy theo, lập tức hỏi Bích Văn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bích Văn bị khí thế ép hỏi này, thần sắc trên mặt càng khó coi hơn: “Vừa

nãy tiểu Đức nói, đại thiếu gia hôm qua trở về liền giam mình trong phòng uống rượu, không cho kẻ nào tiến vào. Sáng hôm nay, tiểu Đức vô cùng lo lắng, chấp nhận chịu phạt, nghe mắng công vào phòng đại thiếu gia... Không ngờ, đại thiếu gia biến mất đâu không thấy, tiểu Đức thấy không có ở trong phủ, lại nghĩ đến thiếu gia uống rất nhiều rượu, giờ người không có trong phủ, lo lắng thiếu gia gặp chuyện không may. . .”

“Chuyện lớn như vậy, sao bây giờ mới bẩm báo? Tiểu đức cũng thật là” Triệu Tương Nghi cắn răng, trong lòng rất lo lắng.

Trần Vi cũng thế, nhưng không nghĩ ra chủ ý gì.

“Phu nhân biết việc này chưa?” Lo nghĩ, Triệu Tương Nghi đột nhiên nhìn Bích Văn hỏi.

Bích Văn lúc này cũng bình tĩnh lại, khéo léo đáp: “Phu người đã biết, đã phái người ra ngoài tìm, có điều lão phu nhân, lão thái gia bên kai không có báo cho biết, sợ nhị lão hai người lo lắng, ảnh hưởng đến sức khoẻ. Còn có, lão gia sáng sớm đã ra ngoài, nên chưa biết việc này.”

“Được rồi, người đi xuống trước.” Triệu Tương Nghi phát tay một cái, một lát sau lại gọi Bích Văn, “Mà thôi, người mau ra ngoài bảo gia đình chuẩn bị xe ngựa, chúng ta lập tức rời phủ, bảo A Chu bẩm báo với phu nhân, đừng để phu nhân lo lắng thêm, nói bên này ta đã có cách.”

“Đi nơi nào?” Trần Vi lo lắng hỏi Triệu Tương Nghi.

“Muội đại khái đoán được chỗ ca ca đến, chúng ta đi, nhanh đi xem tình huống bên đó thế nào rồi.” Triệu Tương Nghi kéo tay Trần Vi, vừa đi vừa nói chuyện.

Bên này, Triệu Hoằng Lâm còn men say lão đảo đi trên đường.

Trời còn chưa sáng, hấn đã rời phủ, có mấy gia bắt gặp hấn, lại ngại uy nghi của hấn nên không dám bước đến hỏi.

Một đường lão đảo bước đi không dừng lại, trước kia chỉ cần nửa canh giờ là đến, bây giờ hấn đi ít nhất hai canh giờ mới đến.

Rốt cuộc là do say, hay hấn tự nói với lòng mình, không nên đến nơi này?

Hai mắt híp lại nhìn đại môn đã đóng chặt, giữa trời nắng có chút mưa rơi xuống như bị kiềm nén lại, tim Triệu Hoằng Lâm đau lắm.

Hấn bước đến đập cửa, thấy không có động tĩnh, lại dùng sức thêm.

Cho đến khi một gia đình vừa vội vàng mặc quần áo, vừa đi ra mở cửa cho hấn.

Gia đình kia nhận ra Triệu Hoằng Lâm, lập tức cười nói: “Nha, là Triệu đại thiếu gia, sớm như vậy tới đây là có chuyện gì? Có phải tìm Uyển Dao tiểu thư?”

Hai chữ “Uyển Dao” như dao găm đâm vào tim Triệu Hoằng Lâm

Hấn mang hơi rượu vào nhà Triệu Hữu Căn, ngoài miệng gọi: “Uyển Dao, muội ra đây.”

Chương 214: Từ khi nào, muội trở nên xấu xa như vậy

Tề Uyển Dao đã sớm tỉnh dậy, thấy ngoài cửa có động tĩnh, nhận ra đó là giọng nói của Triệu Hoằng Lâm, trong lòng rất mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài.

Quả nhiên là Triệu Hoằng Lâm đứng ở trong sân nhằm ánh mắt vô thần đang tìm kiếm chung quanh

Nụ cười trên mặt Tề Uyển Dao biến mất, chuyển thành lo lắng, nàng chạy nhanh đến, vừa đỡ Triệu Hoằng Lâm vừa hỏi: “Hoằng Lâm, huynh làm sao vậy?” Xoang mũi người thấy mùi rượu nồng nặc, “Huynh uống rất nhiều rượu phải không?”

Triệu Hoằng Lâm không trả lời Tề Uyển Dao, kéo tay nàng, một đường đi vào phòng Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao bị Triệu Hoằng Lâm kéo đau, Triệu Hoằng Lâm chưa bao giờ thô bạo với nàng như vậy, lúc này, Tề Uyển Dao cảm thấy sợ hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì. . .

Triệu Hữu Căn và Quách thị cũng bị đánh thức, lúc ra ngoài, mới biết Triệu Hoằng Lâm tới, đồng thời vào phòng Tề Uyển Dao

Quách thị nghĩ thấy không tốt, dù sao hai người đã trưởng thành, cô nam quả nữ, truyền ra ngoài sẽ không hay. Mặc dù mọi người đã nhìn ra, Triệu Hoằng Lâm đối Tề Uyển Dao có ý, nhưng hôn sự còn chưa định, ở chung như vậy, cũng không tốt.

Nghĩ thế, quách thị bước đến gõ cửa, nghĩ muốn khuyên nhủ, lại phát hiện bên trong không có động tĩnh, hơn nữa cửa đã khoá ở phía trong.

Quách thị trầm mặc, không làm sao cho tốt.

Triệu Hữu Căn thấy vậy, gọi Quách thị và hai đứa con về phòng, sau đó đi rửa mặt, rồi đến nha môn, cũng nói với Quách thị không nên đi quấy rối người ta.

Bên trong, Triệu Hoằng Lâm dựa người vào cửa, nhìn Tề Uyển Dao chăm chăm, mắt không chớp.

Tề Uyển Dao bị Triệu Hoằng Lâm nhìn vậy cảm thấy hoảng, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng giờ hai người ở chung, khiến Tề Uyển Dao ngực vừa mừng vừa sợ, sợ lại nhiều hơn.

“Hoằng Lâm. . .” Tề Uyển Dao gọi kêu hần

Thân hình Triệu Hoằng Lâm lay động, phục hồi tinh thần lại. Kỳ thực, hần vừa rồi không có nhìn Tề Uyển Dao, chỉ là thất thần mà thôi.

Bây giờ, hần mới chân chính nhìn Tề Uyển Dao, trong mắt đột nhiên dâng cổ chán ghét.

Tề Uyển Dao cũng là phát hiện tia chán ghét trong mắt Triệu Hoằng Lâm, không khỏi kinh ngạc: “Hoằng Lâm, huynh, huynh đây là đang nhìn

muội sao?”

Mỗi lần hấn nhìn nàng, trong mắt đều mang theo ôn nhu, thâm tình, chưa bao giờ giống như vậy, mang theo nồng nặc chán ghét. . . Tề Uyển Dao quả thực không thể tin được hai mắt của mình, người trước mặt này chính là Triệu Hoàng Lâm mình ngày nhớ đêm mong ư?

“Huynh cũng muốn hỏi một câu, cô gái trước mặt huynh, là muội thật sao, Uyển Dao.” Triệu Hoàng Lâm tự tiếu phi tiếu, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đôi mắt nụ cười chế giễu của Triệu Hoàng Lâm, Tề Uyển Dao cảm thấy rất đau.

“Hoàng Lâm, đã xảy ra chuyện gì?” Tề Uyển Dao lấy hết dũng khí, bước đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm.

Chưa đến một nửa, Triệu Hoàng Lâm lại lạnh lùng nói: “Đừng tới đây, đừng nhúc nhích, huynh không muốn tới gần muội.”

Móng tay âm thầm đâm vào bàn tay nàng, cảm giác đau đớn khiến viên mắt nóng lên, một giọt nước mắt rơi xuống, “Hoàng Lâm. . . Tại sao huynh có thể đối với muội như vậy?”

Ủy khuất, sợ hãi tất cả đều giống như gai nhọn đâm vào lòng Tề Uyển Dao

Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng nhìn Tề Uyển Dao, cái ánh mắt xa lạ mà lạnh lùng này, Tề Uyển Dao biết, Triệu Hoàng Lâm chỉ nhìn người mà mình chán ghét bằng ánh mắt đó.

Vì cái gì mà bây giờ, hấn lại dùng ánh mắt này nhìn nàng?

“Mấy năm nay, muội đã làm gì? Gạt huynh hết lần này đến lần khác, vì sao không nói cho huynh biết, tại sao lại trở thành người như vậy?”

“Hoàng Lâm, muội, muội không hiểu huynh đang nói cái gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tề Uyển Dao nghe không hiểu, nhưng lại rất khản trương, từ thái độ Triệu Hoàng Lâm đối với nàng không khó để nhìn ra, hấn lúc này hình như cực kỳ chán ghét nàng.

Sự thật này giống như sấm sét giữa trời quang, mãnh liệt đánh vào người Tề Uyển Dao, nàng tân tân khổ khổ nhiều năm như vậy, không phải là muốn cùng Triệu Hoàng Lâm nắm tay đến già sao, vì sao ngay lúc này lại xảy ra biến cố?

“Muội hãy thành thật trả lời ta vài vấn đề đi?” Triệu Hoàng Lâm lặng lẽ nói với chính mình, hôm nay hấn nhất định phải chính tai nghe thấy Tề Uyển Dao nói ra, sau khi tiếp thu hết chuyện này, sẽ bỏ đi ngay.

Xoang mũi Tề Uyển Dao đều là mùi rượu từ người Triệu Hoàng Lâm phát ra, lạnh lẽo khiến người ta hít thở không thông.

“Huynh, huynh hỏi đi.”

“Muội đổ kị Trần Vi, đúng hay không?” Trong mắt Triệu Hoàng Lâm lấy lại một tia trấn định, không hề giống lúc nãy, mông lung như vậy, ngữ khí

của hắn trầm ổn, căn bản không hề giống người say rượu.

Tề Uyển Dao nghe vấn đề này, càng cảm thấy trong lòng chua xót.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Triệu Hoàng Lâm, thật lâu không nói.

“Rất khó trả lời sao?” Triệu Hoàng Lâm cười nhạt, “Vậy liền đổi một câu đơn giản hơn.”

Nước mắt Tề Uyển Dao rơi xuống, hoá ra....Hắn đối với mình tỏ ra thái độ như vậy, cũng là vì nữ nhân kia sao?

Năm năm trước khi gặp Trần Vi, Tề Uyển Dao cảm nhận được áp lực vô hình.

Đều là nữ nhân, đều thích Triệu Hoàng Lâm, nàng sao không phát hiện được, Trần Vi có ý với Triệu Hoàng Lâm chứ?

Trần Vi tốt đẹp như thế, ưu nhã như thế, khiến Tề Uyển Dao sợ hãi.

Nàng mới chân chính ý thức được, tình cảm giữa nàng và Triệu Hoàng Lâm không ổn định, cũng không giống suy nghĩ lúc trước, tình cảm vững chắc như núi, nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời

Cho nên bắt đầu đồ kị với Trần Vi, bắt đầu kiêng kỵ Trần Vi, thậm chí còn dùng vài thủ đoạn nhỏ không cho người khác biết, mong muốn tách Trần Vi ra khỏi Triệu Hoàng Lâm vĩnh viễn

Vì sao. . . Đã biết khổ tâm tính toán như vậy, kết quả, Triệu Hoàng Lâm vẫn không thể quên được Trần Vi, thậm chí còn vì nàng ta mà không tiếc trở mặt ới nàng sao?

“Năm năm trước, muội đưa Trần Vi túi hương, có phải đã lén bỏ tờ giấy vào trong đó cảnh cáo nàng ta?” Triệu Hoàng Lâm không chớp mắt nhìn chằm chằm Tề Uyển Dao, giọng nói lạnh lùng khiến Tề Uyển Dao đau lòng.

Nàng lệ rơi đầy mặt nhìn Triệu Hoàng Lâm, không thể tin lắng đầu, sau đó vài bước đến bên cạnh Triệu Hoàng Lâm nắm tay áo của hắn khóc: “Là Trần Vi nói cho huynh sao? Lẽ nào huynh thà rằng tin nàng, cũng không tin muội?”

“Đáp án của muội.” Triệu Hoàng Lâm không nhin được giục một lần, sau đó hất tay Tề Uyển Dao ra.

Tề Uyển Dao bị thương, nàng cắn chặt hàm răng, oán hận nói: “Muội không có, nếu như là Trần Vi nói cho huynh biết, nhất định là nàng hãm hại muội, mà nói bậy. Hoàng Lâm, lẽ nào huynh không phát hiện, nàng đã sớm thlich huynh, cùng muội tranh đoạt tình cảm với huynh, nàng không từ thủ đoạn. . .”

“Câm miệng.” Triệu Hoàng Lâm đột nhiên rút lại ánh nhìn trên người nàng, quát một tiếng, “Huynh cho muội một cơ hội nữa, muội nên nói thật đi.”

“Hoàng Lâm?” Tề Uyển Dao cắn môi, thần sắc bi thương nhìn hắn.

“Không phải là Trần Vi, là Trương Nghi nói cho huynh biết.” Triệu Hoàng Lâm mặt không chút thay đổi nói, “Huynh nói rồi, cả đời này của

huynh chỉ có ba người phụ nữ quan trọng nhất. Đầu tiên chính là tiểu muội, thứ hai là Bích Oánh mẫu thân, thứ ba là cô gái mà huynh yêu thương nhất, chính là cô gái sẽ đi cùng huynh đến hết cả cuộc đời.”

“Cho nên, tiểu muội nói, huynh nhất định tin không chút nghi ngờ.”

“Là Trương Nghi nói cho huynh biết. . . Con bé sao lại biết?” Tề Uyển Dao bất khả tư nghị, nước mắt ngừng rơi, chỉ còn lại một tia u oán không ai phát hiện ra, đúng là Triệu Trương Nghi.

“Hiện tại đã thừa nhận?” Triệu Hoàng Lâm cười trào phúng.

Sau đó tiếp tục đề tài: “Muội không hài lòng với thứ tự mà huynh nhận định, tại sao không hài lòng? Huynh không phải đã đáp ứng muội, sẽ đối đãi với muội tốt hơn những kẻ khác. Muội còn không hài lòng cái gì nữa?”

“Hoàng Lâm. . . Muội, muội. . . Huynh nghe muội giải thích, chuyện tui hương kia là hiểu lầm, hãy nghe muội giải thích” Tề Uyển Dao luống cuống, nàng hiện đã biết chuyện gì đã xảy ra rồi, cũng rõ ràng nhận thức được, kết cục sẽ thế nào.

“Huynh chỉ cần muội thừa nhận, không cần muội giải thích.” Triệu Hoàng Lâm lười nghe lời giải thích vô nghĩa của nàng

Lại nói tiếp: “Còn một chuyện nữa.”

“Hoàng Lâm. . . Muội cầu xin huynh, đừng có đối với muội như vậy, đừng bỏ rơi muội được không? Muội rất sợ, muội thực sự rất sợ, cầu xin huynh đừng tàn nhẫn như vậy?” Tề Uyển Dao lần thứ hai rơi nước mắt, bộ dáng điềm đạm đáng thương nói.

Nhưng Triệu Hoàng Lâm chỉ là hơi đau lòng, không động dung, không quan tâm đến sự bất lực của nàng, lạnh lùng nói: “Trần Vi từ kinh thành gửi cho thư cho huynh, muội để đâu rồi?”

Lần này, Triệu Hoàng Lâm không có giống như vừa nãy, ẩn ý hỏi Tề Uyển Dao có ngậm lấy thư của Trần Vi không, mà là trực tiếp hỏi nàng, thư ở đâu.

Hiển nhiên hắn đã sớm thất vọng đối với Tề Uyển Dao, không muốn tốn thời gian hỏi nàng, mà ép nàng thừa nhận, trực tiếp hỏi kết quả.

“Huynh, thích nữ nhân kia sao?” Tề Uyển Dao đột nhiên trở nên lãnh tĩnh [lãnh đạm + bình tĩnh], nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Triệu Hoàng Lâm, mấy năm qua nàng vẫn không dám đối mặt, tìm cách trốn tránh vấn đề này, cuối cùng cũng phải đối mặt.

Trong mắt Triệu Hoàng Lâm loé lên tia sáng, trong đầu hiện lên gương mặt mỹ lệ, trầm tĩnh của Trần Vi, hắn cố đè nén cảm xúc khó hiểu ấy lại, bình tĩnh nói ra: “Chuyện giữa chúng ta, cho tới bây giờ đều không có quan hệ gì với nàng.”

“Vậy huynh có thể cho muội một cơ hội, chúng ta sẽ giống như lúc trước, quên đi những chuyện này? Muội xin thề, muội không bao giờ . . . làm chuyện ngu xuẩn này nữa.” Tề Uyển Dao thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

Nhưng Triệu Hoàng Lâm mặt không đổi sắc: “Thư ở đâu? Theo tính tình của muội, nếu đã nhận được, sẽ tìm người biết chữ, đọc thư cho muội đúng không?”

Cảm giác bị đoán trúng tâm tư không tốt tí nào, Tề Uyển Dao cắn chặt môi, sắc mặt không tốt.

“Tại sao huynh lại kiên trì muốn đọc thư? Sao lại biết chuyện này? Người nói cho huynh biết là Trần Vi hay là Tương Nghi?” Giọng nói Tề Uyển Dao trở nên bất thiện.

Chuyện này vẫn là một bí mật, không có ai ngoài Trần Vi ra biết được.

“Huynh không có thời gian nghe muội nói nhiều như vậy.” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, “Muội không cho huynh xem thư cũng không sao, hôm nay huynh tới chỉ muốn nói cho muội biết.”

Triệu Hoàng Lâm đến gần Tề Uyển Dao, mắt nhìn nàng, hai người lúc này rất gần nhau.

“Uyển Dao, là muội huỷ đi tín nhiệm và những ảo tưởng tốt đẹp của huynh với muội. Không nên trách ai cả, lại càng không nên đi tìm Tương Nghi gây rối, bằng không, huynh sẽ không bỏ qua cho muội.” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm như là địa ngục truyền đến cảnh báo, khiến Tề Uyển Dao hoảng loạn và tuyệt vọng.

“Hoàng Lâm, muội van cầu huynh. . .” Tề Uyển Dao khóc cả người run, “Cho . . . muội một cơ hội nữa, tha thứ cho muội được không. . . muội làm những điều này, là muội quan tâm đến huynh, muội sợ Trần Vi sẽ cướp huynh đi, muội sợ huynh bị Trần Vi hấp dẫn. . . Nàng quá tốt đẹp, mà muội, vẫn không xứng với huynh.”

“Huynh không hiểu, từ khi nào, muội trở nên xấu xa như vậy.” Đôi mắt Tề Uyển Dao cầu tình, Triệu Hoàng Lâm không chút lưu tình nói như vậy.

Tề Uyển Dao cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này, nàng cảm giác sâu sắc được nỗi đau thiên băng địa liệt [trời long đất lở], thế giới mà nàng luôn cẩn thận bảo vệ đã sụp đổ, không còn rồi, không còn gì nữa.

Triệu Hoàng Lâm nên nói đều nói xong, xoay người muốn đi

Nhưng Tề Uyển Dao bất thành linh từ phái sau ôm lấy Triệu Hoàng Lâm: “Không cần đi, Hoàng Lâm, không nên đối với muội như vậy, đừng bỏ rơi muội mà. . . Huynh đã đáp ứng muội, mặc kệ chuyện gì xảy ra, sẽ ở bên cạnh muội mà”

“Đó là cam kết ngày trước nói với muội thôi, huynh không có nghĩa vụ tuân thủ lời hứa với nữ nhân đáng ghét mà huynh vứt bỏ.” Triệu Hoàng Lâm mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Tâm đã lạnh, không phải là vì muội cản trở tâm ý của Trần Vi, mà là bộ dạng muội bây giờ khiến ta chán ghét. Muội cũng nói với huynh rằng lời hứa hẹn ấy trân quý với muội thế nào, vậy tại sao, không hảo hảo mà chờ

huynh? Vì sao không tin huynh, mà lại đi tin tưởng tà niệm của muội, muội dần dần thay đổi, ép huynh chán ghét muội?”

“Uyển Dao, đã từng, huynh thật tâm thích muội, huynh muốn xây dựng cho muội một cuộc sống hạnh phúc, nhưng muội không hề để tâm đến, chỉ xem mình có xứng với huynh không. Thật ra, không phải xứng hay không xứng là do huynh làm chủ, chỉ cần muội thích huynh là tốt rồi, cần gì phải quan tâm những thứ kia? Tại sao, muội không nghe lời huynh nói.”

Tề Uyển Dao thất thần nghe Triệu Hoàng Lâm nói xong, trong lòng đau không chịu được, khóc nói: “Muội biết sai rồi, muội biết sai rồi Hoàng Lâm từ giờ trở đi, muội không bao giờ ... đố kị Trần Vi nữa, muội không bao giờ ... làm chuyện ngu xuẩn thế nữa, muội sẽ ở một chỗ chờ huynh, tha thứ cho muội, đừng bỏ muội mà, muội cầu xin huynh.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nàng khóc rất nhiều

Nhưng sắc mặt Triệu Hoàng Lâm vẫn như cũ không thay đổi: “Chậm rồi.”

Hết thấy đều chậm, cũng không thể quay về như trước.

Tề Uyển Dao ôm Triệu Hoàng Lâm càng chặt hơn: “Không cần, đừng có tàn nhẫn như vậy với muội mà Hoàng Lâm, tới bây giờ huynh vẫn chưa nói với muội những điều này, nếu là lúc trước huynh nó rõ cho muội biết suy nghĩ trong lòng huynh, muội sẽ không làm vậy, muội làm những chuyện đó với Trần Vi là do muội không biết suy nghĩ trong lòng huynh, muội vô cùng lo lắng, lo lắng, nên mới làm vậy, muội không muốn. . .”

Triệu Hoàng Lâm kéo hai tay Tề Uyển Dao đang ôm mình ra, xoay người lại, lạnh lùng nhìn nàng: “Giữa chúng ta đã kết thúc, từ hôm nay trở đi, huynh sẽ không dành cho muội thêm một tia tình cảm nào nữa, đó là lãng phí.”

“Không” Nước mắt Tề Uyển Dao như cạn khô, hai mắt đau đớn, thậm chí còn bi ai hơn nàng đã quên khóc là như thế nào.

“Cuối cùng, huynh cảnh cáo muội lần nữa, chuyện giữa chúng ta, cho tới bây giờ không liên quan đến ai cả, là do chúng ta. Muội không nên trách cứ ai hết, nhất là Trương Nghi, nếu muội khiến Trương Nghi gặp chuyện không tốt gì, huynh sẽ không tha cho muội đơn giản như vậy đâu.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng nói, xoay người rời đi.”

Tề Uyển Dao ngồi bệt xuống đất, im lặng ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy chính mình thật chặt.

Cửa chi nha một tiếng, cửa mở ra.

Triệu Hoàng Lâm thất thần đi ra.

Ngoài cửa rất nhiều người đứng đó, Quách thị, con của Triệu Hữu

Căn, còn có Triệu Tương Nghi và Trần Vi mới chạy đến.

Mới vừa rời trong phòng Tề Uyển Dao vang lên tiếng khóc cầu xin, mọi người đều nghe thấy, về phần đã xảy ra chuyện gì, mấy người Quách thị vẫn không biết.

Có điều, Triệu Tương Nghi và Trần Vi lại biết rất rõ, nhìn Triệu Hoàng Lâm thất hồn lạc phách, Tề Uyển Dao đau lòng khóc ở trong phòng, trong lòng Triệu Tương Nghi có một tia đau đớn, mặc dù nàng không hối hận hành động của mình, nhưng khi thấy kết quả này, trong lòng nàng còn đau hơn. (J: muốn nói một câu, bớt giả nhân giả nghĩa đi.)

“Người không sao chứ?” Trần Vi theo bản năng bước đến, lo lắng hỏi Triệu Hoàng Lâm

Triệu Hoàng Lâm không trả lời, miễn cưỡng bước tới mỉm cười vãn an Quách thị, sau đó rời khỏi nhà Triệu Hữu Căn

Triệu Tương Nghi nhìn bóng lưng Triệu Hoàng Lâm, lại nhìn Tề Uyển Dao đang tuyệt vọng khóc trong phòng, liền bước đến trước cửa phòng ngủ Tề Uyển Dao

Còn chưa đi vào, Tề Uyển Dao đã xông đến đóng sập cửa lại.

Doạ Triệu Tương Nghi và mọi người giật mình

Chưa từng thấy qua Tề Uyển Dao thất lễ mà điên cuồng như vậy.

Triệu Tương Nghi chỉ đành nói với Quách thị: “Thím, mấy ngày này hãy trông chừng Uyển Dao tý tý, đừng để tý ấy luẩn quẩn trong lòng. Còn chuyện gì đã xảy ra, thím đừng hỏi, càng đừng nhắc tới việc này. Cứ như vậy để nó qua đi, không cứu vãn được đâu.”

Quách thị kinh hãi, mọi người vẫn xem Tề Uyển Dao và Triệu Hoàng Lâm là một đôi

Vừa rời hai người ở trong phòng tranh cãi, Quách thị cũng tưởng là vợ chồng so cãi nhau, nhưng nghe khẩu khí của Triệu Tương Nghi, giống như là quan hệ giữa Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao không còn như trước.

Để chứng thực suy nghĩ trong lòng mình, Quách thị hỏi: “Hai người bọn nó, không sao chứ? Lẽ nào bọn nó ...”

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Giống như thím nghĩ, Uyển Dao tý tý và ca ca con không thể nào... Con thay ca ca con xin lỗi, vì đã trì hoãn Uyển Dao tý tý lâu như vậy. Thế nhưng, cũng xin thím đừng trách ca ca con, bởi vì trong chuyện này, ai cũng sai, nhất là Uyển Dao tý tý.” (J CMN, im đi)

Quách thị nghe không hiểu, nhưng bà có thể khẳng định.

Tề Uyển Dao và Triệu Hoàng Lâm có tình cảm với là thật.

Phảng phất rất khó tiêu hóa kết quả này, sắc mặt Quách thị không tốt lắm, cho dù bà không hiểu biết nhiều, nhưng không thể làm gì khác, đáp ứng Triệu Tương Nghi, trông chừng Tề Uyển Dao, chiếu cố nàng.

Nhã nhận tiễn Triệu Tương Nghi và Trần Vi.

Triệu Tương Nghi và Trần Vi ngồi xe ngựa hồi phủ.

Mười ngón tay Trần Vi đan vào nhau, mày nhíu chặt: “Hôm nay Triệu Hoằng Lâm như vậy, hù chết tử.”

“Cũng hù muội.” Triệu Tương Nghi gật đầu, “Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ chuyện của mẫu thân ruột ra, ca ca muội chưa bao giờ hành động như vậy với ai hết.”

“Hắn hận Tề Uyển Dao sao?” Lúc Trần Vi nói lời này, không thể không chế được thân thể run lên.

Mặc dù vấn đề của Triệu Hoằng Lâm và Tề Uyển Dao không liên quan đến ngoại nhân như Trần Vi, nhưng cũng vì cùng thích Triệu Hoằng Lâm, nên trong lòng cũng sinh ra một cảm giác áy náy.

“Không đâu, muội nghĩ, từ nay về sau, ca ca đối với Uyển Dao tử tử không thích không hận. Thật ra như vậy càng đáng sợ hơn, bởi vì ca đối với tử ấy không còn chút tình cảm nữa.” Triệu Tương Nghi thở dài, “Muội thấy Uyển Dao tử tử thật đáng thương, trông mong nhiều năm như vậy, cuối cùng phải nhận quả đắng. Nhưng không thể trách được ai, là do chính tay tử ấy huỷ tất cả thôi.”

“Ai.” Trần Vi cũng thở dài một hơi, “Một mà vừa rồi, mặc dù tử chỉ là một người ngoài cuộc, nhưng tử có thể cảm nhận sâu sắc được sự tuyệt vọng của chính Tề Uyển Dao.”

“Trước hôm nay, muội cũng khó tưởng tượng được, tử ấy lại trở nên xa lạ như vậy. Muội biết ca ca rất thích tử ấy, muội nghĩ ca ca bây giờ đang thất vọng lắm.”

Tương Nghi lắc đầu, “Kỳ thực, ở trong chuyện này, Uyển Dao tử tử mặc dù nhìn thật đáng thương, nhưng muội nghĩ, đáng thương nhất là ca ca muội.”

“Vốn yêu Uyển Dao tử tử, còn hứa hẹn với tử ấy, vẽ ra tương lai của cả hai. Đột nhiên biết chân tướng, giống như biết tin dữ, trong khoảnh khắc đó, cái gì cũng thay đổi. Muốn ca ấy chuyển yêu thành ghét, ca ca phải dốc hết bao nhiêu sức lực đây?”

“Tử cũng nghĩ vậy, tử vừa rồi chỉ muốn an ủi hắn, nhưng với muội thì sao cũng được, nhưng hắn không cho tử cơ hội nào.” Trần Vi đau lòng nói.

“Mấy ngày này, hãy để ca ấy được yên tĩnh, muội tin ca ca sẽ xử lý thật tốt.” Triệu Tương Nghi khuyên Trần Vi, “Hơn nữa, y theo tính tình của ca ca, vào lúc này, không hy vọng người nào xuất hiện trước mặt mình, bởi vì ca ca không muốn người ta nhìn thấy bộ dáng bất lực, tổn thương của mình.”

Xe ngựa ngừng lại, hai người nhìn nhau bất đắc dĩ, đều xuống xe.

Hỏi thăm gia đình mới biết Triệu Hoằng Lâm vẫn chưa hồi phủ.

“Hắn là đến hiệu thuốc rồi.” Triệu Tương Nghi nói, “Để huynh ấy yên đi, chúng ta không nên can thiệp nhiều, chuyện sẽ rắc rối thêm.”

Lúc này có một gia đình coi tình tình nói: “Tiểu thư, ngài trở lại rồi, Bùi thiếu gia sáng nay đến quý phủ chờ ngài đấy.”

Trần Vi thấy thế, cười nói: “Mà thôi, chuyện gì đến rồi sẽ đến, nếu tử

không giúp được ca ca muội, tốt xấu gì cũng phải giúp muội.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, tâm động: “Quên đi, lúc này muội không có tâm tình đó, tùy ý đuổi hấn đi, hôm nào lại nói.”

“Tỷ có tâm tình này là được, ‘nhất mã quy nhất mã’, không thể vì chuyện sáng nay, mà bỏ qua chuyện này được? Nên làm gì thì phải làm, không phải muội đã nói sao, nếu như chúng ta biểu hiện sự lo lắng để hấn thấy, chỉ làm hấn cảm thấy nặng nề hơn. Không bằng cứ xem như không có chuyện gì xảy ra đi?” Trần vi vỗ vai Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi hơi động dung: “Vi tỷ tỷ, tỷ thật tốt, muội tin rằng sẽ có một ngày, ca ca muội sẽ chú ý đến tỷ.”

“Bây giờ tỷ không dám nghĩ, tỷ chỉ mong ca ca muội có thể thoát khỏi bóng ma của mình.” Trần vi thở dài.

Chương 215: Thử Bùi Tử Quân

Chuẩn bị xong tư tưởng, Trần Vi làm như vô tình đi vào trong nhà thủy tạ mà Bùi Tử Quân đang ngồi đợi, Triệu Tương Nghi hồi hộp trốn đằng sau hòn giả sơn, nghe hai người nói chuyện.

Trần Vi nhìn thoáng qua giả sơn, khoe môi nhếch lên, sau đó ho nhẹ một tiếng: “Tử Quân ca, huynh ở đây làm gì.”

Bùi Tử Quân nghe tiếng bước chân tưởng là Triệu Tương Nghi, thầm mừng trong lòng, nhưng lúc quay đầu thì thấy đó là Trần Vi, sắc mặt vi ám: “À, là Vi nhi sao.”

“Ý gì đây, sao thấy muội lại bày ra cái bộ mặt đó, là cô nương nào có mi lực hấp dẫn huynh, khiến huynh không đem người khác để vào mắt vậy.” Trần Vi cười trêu chọc, ngồi xuống đối diện Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân không hiểu vì sao Trần Vi lại trêu chọc mình, rầu rĩ nói: “Sao lại là muội?”

Trần Vi vừa cười, sau lại lắc đầu: “Là muội không tốt sao?” Dừng một chút, lại hỏi, “Chờ Tương Nghi à?”

Hai má Bùi Tử Quân nóng lên, gật đầu: “Huynh có mấy lời muốn nói với muội ấy.”

“A, nói gì thế, nói với muội đi, muội chuyển lời cho con bé.” Lúc Bùi Tử Quân không để ý, trong mắt Trần Vi loé lên một tia sáng, mặt cười đến giảo hoạt.

Triệu Tương Nghi trốn ở sau giả sơn nghe được, lòng nói, Trần Vi cứ tiếp tục trêu ghẹo như vậy nữa, sẽ đem Bùi Tử Quân chọc cho xù lông mắt.

Bùi Tử Quân không ngờ Trần Vi sẽ nói như vậy, không giống nàng ngày thường tí nào, huông chi, huông chi những lời hăn muốn nói đều là tâm ý nhiều năm của mình, phải nói trước mặt Triệu Tương Nghi mới được, sao có thể để cho người khác nói giúp?

“Không cần đâu, huynh đợi Tương Nghi tới, chính miệng nói cho muội ấy nghe.” Bùi Tử Quân cười ôn nhu, mắt nhìn phía xa xa, “Hai người cùng nhau trở về à? Sao không thấy muội ấy đâu hết vậy?”

“À, con bé ấy hả.” Trần Vi lơ đãng nói, “Sau khi hồi phủ bị Triệu thẩm gọi đi rồi.” Mặc dù có vẻ thờ ơ, nhưng mắt Trần Vi luôn đặt trên người Bùi Tử Quân, không bỏ sót một biểu tình nào trên mặt hăn.

“Muội ấy gây họa gì sao?” Bùi Tử Quân không chút nghĩ ngợi hỏi.

Trần Vi phớt một tiếng bật cười, Triệu Tương Nghi trốn ở sau giả sơn oán thầm Bùi Tử Quân vài câu ——

Nàng là đứa không nghe lời vậy ư, vừa nghe Vi tỷ tỷ nói, phản ứng đầu tiên là cho rằng nàng đã gây họa, thật tốt cho một Bùi Tử Quân, @#***#@.

..

Bùi Tử Quân không ngừng hắt hơi, ngưng ngưng lấy khăn lụa tùy thân lau mũi, râu rĩ nói: “Thật lẽ, có thể là trời trở gió.”

Triệu Tương Nghi há hốc mồm, chẳng lẽ là mình oán thâm có hiệu quả?

Khôi phục lại sắc mặt bình thường, Bùi Tử Quân lại hỏi Trần Vi: “Vậy phải bao lâu nữa muội ấy mới tới?”

Trần Vi cười xấu xa: “Cũng không biết nữa, huynh có bắt Triệu thăm thăm gọi con bé làm gì không?”

Rất ít thấy bộ dáng Trần Vi như vậy, Bùi Tử Quân xáp lại gần, có chút ngạc nhiên hỏi: “Làm cái gì?”

Trần Vi hăng giọng một cái, rất là cao hứng nói: “Mấy ngày nay, Triệu thăm thăm một mực an bài hôn sự cho Tương Nghi, có điều Tương Nghi hiềm khi coi trọng một ai đó, cho nên Triệu thăm thăm rất lo lắng——”

“Đó là đương nhiên.” Bùi Tử Quân cũng rất cao hứng nói, như vậy chứng trong lòng Triệu Tương Nghi, hẳn vẫn có chút đại vị, như vậy có cơ hội rồi.

“Câu nói đó của huynh là sao vậy?” Trần Vi xoi mói, nhìn Bùi Tử Quân chăm chăm, như là muốn nhìn thấu hẳn.

Bùi Tử Quân theo bản năng trốn tránh ánh mắt của Trần Vi, hàm hồ nói: “Không có gì, muội ới tiếp đi.”

“Nga.” Trần Vi nhìn Bùi Tử Quân, tiếp tục nói, “Chẳng qua, thật không phụ lòng người, Triệu thăm thăm kiên trì không ngừng, nỗ lực chuẩn bị cũng có hồi báo, Tương Nghi bây giờ đã ưng một người”

“Khụ, khụ, khụ” Bùi Tử Quân đột nhiên ho khan, sợ Trần Vi hiểu lầm, hiểu rõ tâm ý của hẳn, vừa ho khan vừa giải thích, “Gió thật lớn, huynh nhiễm lạnh rồi.”

Trần Vi không nói nhìn Bùi Tử Quân, lòng nói thừa nhận một chút sẽ chết a, nhiễm lạnh gì chứ? Một cơn gió còn không có, sao mà nhiễm lạnh được?

“Nga, vậy chúng ta đến viện của Tương Nghi chờ muội ấy đi?” Trần Vi tiếp tục làm theo kế hoạch.

Tia sáng trong mắt Bùi Tử Quân chợt loé, bình tĩnh lại, hẳn ngược đầu lên, nghiêm túc nhìn Trần Vi hỏi: “Muội nói, đều là thật sao? Tương Nghi, muội ấy, thực sự nhìn trúng đối tượng Triệu thăm thăm an bài nghị thân?”

Trần Vi không cần (phải) nghĩ ngợi, không chút do dự gật đầu: “Ừ, đối phương họ Trương, người trên trấn, điều kiện các mặt đều rất tốt, Tương Nghi nhìn vừa nhìn bức họa của hẳn đã thương, nhờ Triệu thăm thăm hẹn gặp mặt, hảo hảo trò chuyện. Nếu không, con bé vì sao vừa mới trở về, Triệu thăm thăm không kịp chờ đợi gọi đi, chính là muốn dạy con bé vài cách khi nói chuyện, sợ đến lúc đó sẽ thất lễ, huynh cũng biết, Tương Nghi xưa nay không câu nệ tiểu tiết mà

Triệu Tương Nghi dựa nghiêng người vào hòn giả sơn, khoé miệng co

rút, Trần Vi a Trần Vi, biện pháp của tử rất tuyệt nha. Thế nhưng, muội mê trai giống như tử nói sao?”

Còn vừa thấy đã thương...Sao tử không nói là không phải là hấn thì không thể.

Ánh mắt Bùi Tử Quân theo lời tự thuật của Trần Vi ngày càng lạnh hơn, hấn kinh ngạc nhìn Trần Vi, như vô tình hỏi: “Vị Trương thiếu gia kia là người thế nào? Các mặt đều tốt hết sao?” So với hấn còn tốt hơn?

Trần Vi thấy hiệu quả giống như mình muốn, tâm tình tốt vô cùng, thần tình bây giờ của Bùi Tử Quân, hiển nhiên đã chứng minh trong lòng hấn rõ ràng có Triệu Tương Nghi.

“À, rất là tốt, ưu tú hơn huynh một chút.” Trần Vi khiêu khích, tận lực kích động Bùi Tử Quân

“Quả nhiên là ta ta đáng chết, cứ kéo dài mãi.” Bùi Tử Quân nhỏ giọng mắng chính mình, tức giận, nhiều hơn là đau lòng.

Hai tay hấn nắm thành quyền, trong lúc nhất thời đối với Trương thiếu gia kia đố kỵ như lửa, quyết định sẽ đi gặp Trương thiếu gia, xem hấn ta có thật giống như lời Trần Vi nói, tốt đến vậy không.

“Di, cái biểu tình này của huynh là gì thế?” Trần Vi thấy thời cơ đã đến, bắt đầu hạ thủ với Bùi Tử Quân

Bùi Tử Quân suy sụp, lập tức thu lại thần tình đố kỵ và bi thương trên mặt lại, đổi thành sắc mặt thông dong như bình thường: “À, không có gì, huynh có biểu tình gì đâu? Ha hả, Tương Nghi rốt cục gặp được người mình thích, huynh thật sự cao hứng thay cho muội ấy, thật tốt, thật tốt “

Triệu Tương Nghi nghe lời xong, vốn còn đang mong đợi trong lòng chỉ nháy mắt đã sụp đổ, rơi xuống vực sâu không thấy đáy

Bùi Tử Quân nghĩ như vậy sao? Đây mới là tâm ý của huynh ấy phải không?

Hai tay hơi nắm lại, xoắn khăn tay.

Trần Vi trợn tròn mắt, ở trong lòng thầm mắng Bùi Tử Quân là đồ ‘đầu đất’, không nhanh không chậm hỏi: “Huynh thật sự nghĩ như thế?”

“À.” Bùi Tử Quân không dám đi nhìn thẳng vào mắt Trần Vi, chỉ hàm hồ ứng tiếng.

Trần Vi cười khế, từ thần tình, cử chỉ vừa nãy của vị đường ca này, khẳng định rất để tâm đến Triệu Tương Nghi, sau khi biết sự tồn tại của Trương thiếu gia, ánh mắt mang theo đố kỵ và hối hận, Trần Vi không có bỏ qua.

Lúc này còn mạnh miệng chi nữa, thực sự là không hiểu nổi Bùi Tử Quân, xử lý chuyện tình cảm thế nào đây.

“Được rồi, muội không bồi huynh nữa, muội qua chỗ Tương Nghi bên kia cùng con bé tham khảo xem chuyện ngày mai gặp mặt Trương thiếu gia.” Trần Vi đứng dậy, nói xong ly khai khỏi nhà thủy tạ

Một, hai bước. . .

Đến bước thứ ba, Bùi Tử Quân cuối cùng đã chịu mở miệng: “Ngày mai đã gặp, có phải quá sớm hay không?”

Trần Vi đưa lưng về phía Bùi Tử Quân cảm thấy buồn cười, khó lắm mới nén cười lại, chậm rãi xoay người, nghị hoặc hỏi: “Hử? ý huynh là sao?”

“Ý huynh là, tiểu thư khuê các, khó tránh rụt rè, huynh nghĩ Trương Nghi nên bỏ qua một đoạn thời gian nữa rồi hãy gặp Trương thiếu gia kia, bằng không, người ta còn nghĩ Trương Nghi rất gấp, lưu lại ấn tượng xấu.” Bùi Tử Quân nói xong vài câu, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, hấn ngăn cản Trần Vi, không phải để nói mấy lời vô dụng này

Trần Vi càng nghĩ càng bực, nàng hận không thể đập chết Bùi Tử Quân

Nói tới nói lui còn chưa nói điểm chính, không đem ý nghĩ trong lòng nói ra, thật tức chết mà.

“Nga, cái này không sao cả, có người nói Trương thiếu gia cũng rất thích Trương Nghi, đã sớm không kịp đợi muốn gặp con bé.” Trần Vi lại khích tướng, ba chữ ‘không kịp đợi’ ý rất mập mờ mà nặng nề.

Bùi Tử Quân hiển nhiên là bị kích thích, không nghĩ nhiều, lo lắng nói: “Không được đi, huynh sẽ đích thân đến nói với Triệu thẩm thẩm.”

“Nói cái gì?” Trần Vi đi về phía trước vài bước, nhìn thẳng vào mắt Bùi Tử Quân.

Huynh nói đi, mau nói đi, Trương Nghi đang đứng sau hòn giả sơn, huynh mau nói ra tâm ý của mình cho muội ấy nghe đi.

Bề ngoài Trần Vi xem như không có gì, nhưng bên trong đã sớm hỗn loạn không ngừng.

Đợi một hồi lâu, Bùi Tử Quân mới nói: “Ý của huynh là, hôm nay huynh tìm Trương Nghi là có chuyện quan trọng muốn nói, nếu muội ấy còn đang chuẩn bị gặp mặt, huynh mà nói, muội ấy cũng không để trong lòng đâu, để đảm bảo lời huynh nói có hiệu quả, huynh nghĩ sẽ nhờ Triệu thẩm thẩm lùi ngày gặp mặt của Trương Nghi và Trương thiếu gia.”

Chí ít, cũng phải nói ra tâm ý của mình với Triệu Trương Nghi.

Trần Vi bây giờ thiếu chút nữa muốn đập chết Bùi Tử Quân, tuy trên mặt thờ ơ, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt: “Huynh nghĩ thật chu toàn, muội không quấy rầy để huynh huynh suy nghĩ tiếp vậy, muội đi bồi Trương Nghi.”

“Khoan đã, chờ chút.” Bùi Tử Quân lập tức gọi Trần Vi lại.

Trần Vi âm thầm phát thệ, nếu như bây giờ còn không nói ra nữa, nàng sẽ thật sự đập chết Bùi Tử Quân.

“Muội giúp huynh một chuyện.” Bùi Tử Quân đột nhiên trịnh trọng nói, “Giúp huynh nói với Trương Nghi, sau đó nói với Triệu thẩm thẩm lùi ngày lại, huynh tin năng lực của muội. Bây giờ huynh còn chuyện phải làm, muội nói với Trương Nghi, chạng vạng ngày hôm nay, huynh ở tiểu uyển Tĩnh

Phong chờ, thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với muội ấy.”

Khoé môi Trần Vi khẽ nhếch lên, gật đầu nói: “Ừ, muội sẽ nói.” Lại nhìn thần sắc trên mặt Bùi Tử Quân, Trần Vi cũng đã đoán được ‘chuyện quan trọng’ là chuyện gì rồi.

Nhưng Triệu Tương Nghi trốn ở sau giả sơn không thấy rõ mặt Bùi Tử Quân, cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ lo lắng chờ đợi, đồng thời cũng rất thất vọng

Hoá ra, trong lòng Bùi Tử Quân, nàng là một cô nương không liên qua gì đúng không? Luôn chiều cô, che chở, vui đùa cùng nhau và có với nhau những ký ức đẹp, thực ra mình chỉ là một ‘muội muội’, giống như Mẫn Nhu, không hơn mức tình bạn, trở thành người yêu....

Nghĩ như vậy, nàng càng thêm ảo não.

Bùi Tử Quân thất hồn lạc phách ly khai, Trần Vi nhìn hẩn đi xa, lầm bầm nói: “Sớm một chút nói ra khỏi miệng không phải tốt sao?”

Triệu Tương Nghi từ đằng sau giả sơn đi ra, gọi Trần Vi lại, thất vọng nói: “Muội đã nói mà, muội và huynh ấy căn bản không có khả năng, chỉ có một mình muội đơn phương mà thôi.”

“Hai người các người trong chuyện tình cảm đều là đại ngốc.” Trần Vi tức giận nhìn Triệu Tương Nghi, sau lại xì cười, “Cho nên, chẳng trách sao không tiến tới với nhau được.”

“Đều lúc nào rồi mà tỷ còn có tâm tình cười muội.” Triệu Tương Nghi rũ mi mắt, lầm bầm nói.

“Ai, có nói cho muội nghe, muội cũng nghe không hiểu đâu.” Trần Vi khoát khoát tay, lại nhắc nhở, “Được rồi, bây giờ muội cần làm một việc, đó là đúng giờ đến tiểu uyển Tĩnh Phong, tin tỷ đi, chờ muội chính là kết quả tốt nhất mà muội mong đó.”

“Thật sao?” Hai mắt Triệu Tương Nghi sáng ngời.

Trần Vi khẳng định gật đầu: “Đi, tỷ giúp muội chuẩn bị một bộ trang phục thật đẹp, khiến muội trở nên xinh đẹp đi gặp Tử Quân ca.”

“Nhưng mà sau khi gặp nhau, muội không biết giải thích chuyện Trương thiếu gia cho huynh ấy thế nào nữa?” Triệu Tương Nghi vừa đi vừa nói ra thắc mắc của mình.

Trần Vi lắc đầu: “Trước đừng có giải thích, muội chỉ cần biểu hiện ái mộ Trương thiếu gia là được, hành sự tùy theo hoàn cảnh, tỷ tin rằng muội có thể làm được.”

Thấy vẻ mặt bí hiểm, thần thần bí bí của Trần Vi, Triệu Tương Nghi xấu hổ, nàng thật sự không định rõ phương hướng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Từ giữa trưa đến chạng vạng, Triệu Tương Nghi cơ hồ đếm ngược thời

gian. Nửa ngày ngắn ngủi, so với một ngày một đêm còn dài hơn.

Khó khăn lắm mới gần tới chạng vạng, Triệu Tương Nghi ăn ngồi không yên, hỏi Bích Văn đã chuẩn bị xe ngựa tốt chưa, thật ra, vấn đề này nàng đã hỏi mấy lần.

Trần Vi nhìn những việc làm này của nàng, lén lút cười.

Triệu Tương Nghi thỉnh thoảng cũng sẽ thâm cười chính mình, luôn cảm thấy mình giống như thiếu nữ lần đầu biết yêu ấy.

Đến hẹn ước chạng vạng, Trần Vi cẩn thận chuẩn bị y phục cho Triệu Tương Nghi

Váy gấm trắng thêu hoa sen, phối với áo hồng chỉ vàng, làm tôn lên vòng eo và vòng một mới trở mã của Triệu Tương Nghi. Trần Vi tự mình búi tóc hoa đào cho nàng, sau đó cắm một cây trâm bạch ngọc phù dung, rồi gắn thêm vài đoá hoa hải đường hồng nhạt bằng lụa.

Triệu Tương Nghi thỉnh thoảng lại nhìn vào gương, tâm tình rất là tốt, hai gò má hồng nhuận, hai mắt sáng ngời, trong cử chỉ mang chút chờ mong mà ngượng ngùng, Triệu Tương Nghi không khỏi cảm thán —— tuổi trẻ thật tốt.

Thấy thời gian đã đến, Triệu Tương Nghi một mình ngồi xe ngựa, không dẫn theo Bích Văn, còn Trần Vi dự định ở lại Triệu phủ ngày ngó thêm một đêm, chờ Triệu Tương Nghi đem tin tức tốt về.

Xe ngựa từ từ lăn bánh, tim Triệu Tương Nghi đập chậm lại...

Nàng còn lén lút vén rèm xe lên vài lần, thấy cảnh sắc vẫn giống như cảnh vừa thấy, không khỏi vênh môi nhỏ, xe ngựa đi thật chậm.

Đáy lòng không giải thích được dâng lên một tia khăn trương, khiến Triệu Tương Nghi vừa sợ vừa mừng.

Xe ngựa rốt cuộc đã dừng lại, tim Triệu Tương Nghi đập thành thịch, sau đó cẩn thận xuống xe, nàng cũng không muốn làm hồng trang phục và trang sức trên người.

Hạ nhân ở tiểu uyển Tĩnh Phong hầu như đều biết Triệu Tương Nghi, bởi vì ai cũng biết Triệu Tương Nghi có một địa vị vô cùng quan trọng trong lòng tiểu chủ tử.

Được cung kính mời vào phủ, đi tới nơi mà Bùi Tử Quân đã an bài vào lúc sáng sớm.

Triệu Tương Nghi thấy Bùi Tử Quân không có ở đó, kích động trong lòng tiêu tan, bảo hạ nhân lui ra, nàng ôm tâm tình tốt bắt đầu đánh giá nơi này.

Lầu các này nàng đã từng đến, nhưng hôm nay nhìn lại, cảm thấy có một nét phong tình.

Đây là đặc biệt bố trí sao?

Triệu Tương Nghi ngắm nhìn bốn phía, thấy xung quanh lầu các đều cắm đầy cành hoa đào trắng hồng mới hái, cánh hoa tươi mát tỏa hương hoa, làm

Triệu Tương Nghi thoải mái mà hơi nheo hai mắt lại.

Mà trên vách tường lúc này không có gì ngoài tranh chữ, nhiều hơn là một cây đàn cổ, thân nhiên treo trên tường, ưu nhã cao quý không nói ra được.

Đây là đàn Bùi Tử Quân thường dùng? Nhưng sao lúc trước không thấy treo ở đây, đây là đầu nàng nhìn thấy.

Hay là chỉ là một vật phẩm trang trí.

Triệu Tương Nghi rãnh rỗi ngồi trước bàn, nhìn hoa quả, điếm tâm trên bàn, một chút khẩu vị cũng không có. Nàng không thể làm gì khác hơn là bung một chén trà nóng, nhấp một miếng, thông cổ.

Trước khi gặp Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi vẫn bị vây trong trạng thái lo âu, khẩn trương.

Hạnh phúc mà lo lắng, đây là cảm giác luyện ái sao?

Một khắc đồng hồ trôi qua.

Chân mày Triệu Tương Nghi hơi nhíu lại, nàng vốn không có thói quen đợi người. Nhưng mà Bùi Tử Quân cũng không phải là một người hay đến trễ hoặc lỡ hẹn đây chứ? ? Ở trong trí nhớ, Bùi Tử Quân luôn luôn đến sớm hơn nàng, luôn chuẩn bị thảo đáng, đem đến cho nàng một cảm giác an tâm và thư thái.

Gần nửa canh giờ trôi qua.

Triệu Tương Nghi bắt đầu có chút ngồi không yên, nàng nhìn quanh, đừng nói Bùi Tử Quân, ngay cả một bóng người cũng không có, điều này khiến đáy lòng Triệu Tương Nghi xuất hiện một tia khủng hoảng.

Nàng đứng dậy, đặt chén trà đã lạnh xuống, sau đó đi về phía cửa lầu các.

Đã lâu như vậy rồi, sao Bùi Tử Quân còn chưa tới? Chẳng lẽ có việc gấp?

Nhưng với tính tình của Bùi Tử Quân, cho dù có chuyện gấp thế nào đi nữa, cũng sẽ phái người đến báo một tiếng cho an tâm.

Sao cả chút động tĩnh cũng không có vậy.

Không có lí do khiến cho Triệu Tương Nghi hoảng loạn bất an.

Mà bên này, Bùi Tử Quân đang đầu đầu ứng phó với Trần Ông thị đột ngột đến trần Thanh Hà.

Sau khi hồi phủ không lâu, đụng phải Trần Ông thị, Bùi Tử Quân tâm tình vốn không tốt càng họa vô đơn chí, đang chuẩn bị tốt để thổ lộ tình cảm của mình với Triệu Tương Nghi, nhưng lại đụng trúng Trần Ông thị Bùi Tử Quân thực sự không có cách nào thoát ra được.

Điều này đã tích tụ trong lòng hắn đã lâu, hắn chỉ muốn gặp riêng, đem tình cảm giấu trong lòng nhiều năm nói cho Triệu Tương Nghi nghe, để lưu lại ấn tượng tốt với nàng.

Nhưng nhiều lần lại có chuyện xảy ra.

Hôm nay thực bất đắc dĩ, nếu hắn còn do dự nữa, như vậy Triệu Tương

Nghi sẽ thuộc về người khác, cho nên trước khi nàng gặp Trương thiếu gia kia, phải để nàng hiểu rõ tâm ý của hắn, hảo hảo mà quán chặt nàng.

Nhưng lúc này, Trần Ông thị ở đây, Bùi Tử Quân cơ hồ là không trốn được

Càng không thể để lộ ra tin tức Triệu Tương Nghi đến tiểu uyển Tĩnh Phong, bằng không, hắn không dám xác định Trần Ông thị sẽ đối với Triệu Tương Nghi làm ra cái gì.

Đây cũng là nguyên nhân Triệu Tương Nghi đợi Bùi Tử Quân thật lâu, lại không có tin tức truyền đến.

Đợi hơn nửa canh giờ, Triệu Tương Nghi cuối cùng chờ không được nữa.

Nàng ôm tâm tình buồn bực rời khỏi lâu các, đến viện tử của Bùi Tử Quân

Trên đường gặp nha hoàn không biết tên, bị nàng chộp tới hỏi, mới biết được Bùi Tử Quân có ở nhà.

Vậy sao lại không tới gặp nàng? Đây là vì sao, đùa giỡn nàng ư?

Triệu Tương Nghi nghĩ mà tức giận, tâm tình bắt đầu không tốt.

Hay cho một Bùi Tử Quân, ta vì huynh mà chuẩn bị trang phục, kích động, mong chờ đến ước hẹn lần này, kết quả huynh lại trêu đùa ta, còn cố ý cho ta leo cây, để xem sức chịu đựng của ta đến đâu phải không

Càng nghĩ, Triệu Tương Nghi đi càng nhanh, bước chân càng lớn, cây trâm có lưu tô trên đầu rung kịch liệt, giống như muốn rơi xuống.

Trước viện Bùi Tử Quân có người trông chừng.

Thấy là Triệu Tương Nghi, liền cho nàng đi vào.

Triệu Tương Nghi khí thế hung hăng vào sân, ngăn cho nha hoàn không thông báo, nàng muốn nhìn xem, Bùi Tử Quân đến tột cùng ở chỗ này bận cái gì, còn nếu không có làm gì, có phải là chờ nàng nổi giận ùng ùng tìm đến không? Do đó hắn có thể hương thụ thắng lợi?

Vậy bộ dáng này của nàng, chẳng phải là hợp ý của hắn sao?

Triệu Tương Nghi đang sải bước đột nhiên đình chỉ động tác, chỉnh lại thật tốt, sau đó bước nhỏ đi tới.

Nàng phải tận lực biểu hiện thật thong dong, thật bình tĩnh.

Hừ, không phải bị cho leo cây ư, huynh, Bùi Tử Quân cho dù ta để ý huynh, huynh không đến gặp ta, ta cũng không tổn thất cái gì nha, ta sẽ thật bình tĩnh đứng trước mặt huynh, sau đó sẽ cười huynh rồi nói, ‘đến muộn, thật quá thất lễ rồi’.

Có điều, ngay khi Triệu Tương Nghi sắp bước đến cửa phòng, lại nghe từ trong phòng truyền ra một giọng nữ.

Phát hiện này khiến Triệu Tương Nghi run rẩy, rất nhanh xuất hiện cảm giác mất mát và đố kỵ

Nhưng cẩn thận nghe, thì giọng nữ này rất trầm, không giọng thiếu nữ,

nghe giống của một phụ nhân hơn, phát hiện này khiến tâm tình không mấy tốt đẹp của Triệu Tương Nghi bình tĩnh lại.

Lúc nha hoàn đi tới, Triệu Tương Nghi đang chu môn ở ngoài cửa nghe lên, vừa muốn nhắc nhở Triệu Tương Nghi, lại bị Triệu Tương Nghi bảo lui, sau đó hạ lệnh bọn hạ nhân lui xa mười thước.

Bọn hạ nhân đều thích Triệu Tương Nghi, cũng biết Bùi Tử Quân xưa nay sủng ái nàng, cho nên đều phục tùng mệnh lệnh của Triệu Tương Nghi

Thấy không ai quấy rầy mình, Triệu Tương Nghi tiếp tục đứng ở ngoài cửa nghe lên.

Chương 216: Vô tình lộ bí mật

“Dì.” Giọng nói của Bùi Tử Quân từ bên trong truyền đến, Triệu Tương Nghi giật cả mình, một cảm giác vô lực dâng lên, Triệu Tương Nghi nín thở để nghe: “Ước hẹn ba năm đã hết, con muốn dì hãy nhớ kỹ chuyện dì đã từng đáp ứng.”

Nghe cách nói của Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi liền biết người trong phòng là Trần Ông thị, không khỏi buồn bực.

Trong phòng, Trần Ông thị liếc nhìn Bùi Tử Quân, trên mặt nhàn nhạt biểu hiện không vui: “Mấy đứa lớn hết rồi, hơn nữa càng lớn càng không nghe lời.” Dừng một chút, lại nói tiếp, “Dì nhớ hồi con còn bé, con rất nghe lời.”

“Giống như dì nói, con bây giờ đã là người lớn, khi còn bé là khi còn bé.” Bùi Tử Quân nhàn nhạt đáp lại, lần này mặc kệ Trần Ông thị nói cái gì đi nữa, hẳn cũng sẽ không nghe theo.

Hơn nữa, chết tiệt, Triệu Tương Nghi còn đang chờ mình ở lâu các, không biết nha đầu kia sẽ tức giận đến mức nào đây. Không biết có nóng giận mà bỏ về không? Hiểu lầm như thế rất lớn nha.

“Tử Quân, lẽ nào trong lòng người, còn cho rằng dì là một người coi trọng lợi ích sao?” Khẩu khí Trần Ông thị mềm xuống, “Con cho là dì mong muốn con và Vi Nhi kết duyên với nhau, chính là coi trọng gia nghiệp nhà con sao?”

“Con chưa từng nghĩ vậy.” Bùi Tử Quân nhìn Trần Ông thị nói, “Chỉ là dì, chuyện này không thể ép buộc được, con và Vi Nhi tuy rằng lớn lên cùng nhau nhưng con không có bất kì tình yêu nam nữ nào với muội ấy, con chỉ xem muội ấy giống như muội muội thân sinh mà săn sóc, không khác Mẫn Nhu là mấy.”

“Còn nữa, Vi Nhi năm nay đã mười bảy, dì còn kéo dài nữa, cuối cùng khổ nhất vẫn là Vi Nhi, vậy nên mau chóng giúp Vi Nhi tìm một nhà chồng tốt gả vào đi.”

“Lời này khi con ở kinh thành đã nói với dì rất nhiều lần.” Sắc mặt Trần Ông thị tiếp tục trầm xuống, “Suy nghĩ của con còn quá cố chấp, quá ngây thơ rồi. Trên thực tế, cảm tình cũng có thể bồi dưỡng, cũng là bởi vì con và Vi Nhi không cùng nhau cố gắng, cho nên ba năm qua, không có tiến triển chút nào.”

“Chính là vì giữa tụi con không có tình yêu, cho nên mới không muốn nỗ lực.” Bùi Tử Quân bắt đầu có chút không nhịn được.

“Ba năm trước, con đáp ứng dì, nguyện ý thử cùng Vi Nhi ở chung ba năm, nếu như sau ba năm, chúng con không có tiến triển, vẫn không có động tâm với đối phương, vậy dì sẽ trả tự do lại cho bọn con, để bọn con tự

tìm một nửa kia của mình. Lúc đó di sáng khoải đáp ứng, sao hôm nay lại nuốt lời. Bây giờ suy nghĩ lại, con nghĩ đó chính là việc làm ngu xuẩn nhất của con đời này.”

Trong ba năm đó, hấn đau khổ sống trong cuộc sống nhớ thương Triệu Tương Nghi, đồng thời bị vây trong trạng thái lo lắng, rất sợ ba năm trôi qua, Triệu Tương Nghi sẽ thuộc về người khác. Vì để có ngày hôm nay hấn không do dự chút nào mà đánh cược, hấn thủ vững ba năm, mất đi ba năm cơ hội sớm chiều vui đùa cùng Triệu Tương Nghi

Mặt Bùi Tử Quân không chút thay đổi nói, Trần Ông thị quả thực không thể tin được đây chính là cháu ngoại trai của mình

Triệu Tương Nghi ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, bên tai đột giống như bị gió thổi ù, người bên trong nói gì, nàng không nghe rõ.

Ba năm...

Ba năm nay hấn không về đây, không ra khỏi kinh thành, hoá ra là vì ước hẹn này.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nàng vừa mừng vừa lo, tâm tình rất phức tạp.

Trong phòng, Bùi Tử Quân dừng một chút, lại nói tiếp, “Dì, hôm nay con có việc phải làm, chờ con quay lại, con nói chuyện với dì tiếp. Chiều đi không chu toàn, mong dì tha thứ cho.”

“Đã chạng vạng tối con còn có việc gì, cửa hàng không phải đã sớm đóng cửa à?” Mặt Trần Ông thị lộ tinh quang, “Không phải là con đang tìm cơ tránh dì đó chứ?”

“Dì, con nghĩ con làm gì không cần báo cho dì nhỉ?” Giọng nói của Bùi Tử Quân bắt đầu trở nên lạnh lẽo, “Một lát sẽ có nha hoàn đến hầu dì.”

Bùi Tử Quân đã không kịp chờ đợi muốn đi ra ngoài gặp Triệu Tương Nghi.

Mà lúc này Triệu Tương Nghi đứng ngoài cửa nghe lén, thấy thế cẩn thận tránh một bên, rất sợ một lát nữa bọn họ mở cửa phát hiện ra, thật là xấu hổ

Bên trong, Trần Ông thị đứng lên, nhìn bóng lưng Bùi Tử Quân cười nhạt: “Tử Quân, không phải con có người trong lòng rồi chứ?”

Người Bùi Tử Quân cứng ngắc, hai tay hơi nắm chặt thành quyền.

“Là ai?” Nhìn phản ứng của Bùi Tử Quân, Trần Ông thị càng khẳng định suy đoán của mình, lúc này bà hận không thể bóp chết người trong lòng của Bùi Tử Quân, nên trong giọng nói mang theo tia áp bức.

Bùi Tử Quân xoay người lại, cười lạnh nhìn Trần Ông thị: “Dì, con không phải là con của dì, cho nên đừng dùng cách đối đãi với Vi Nhi mà đối đãi con, con rất ghét. Còn nữa, con cũng nói rõ, con bây giờ không phải là con mấy năm trước, nếu như dì còn chưa ý thức được điều này, lại can thiệp cuộc sống của con nữa, con sẽ không cư xử với dì như bây giờ đâu.”

Cả người Trần Ông thị lay động, bất khả tư nghị nhìn khoeo mắt tà mị của Bùi Tử Quân, đây là chính là cháu ngoại trai mà bà thương yêu sao?

“Không có chuyện gì nữa, con đi đây.” Bùi Tử Quân bỏ lại câu này, liền mở cửa nhắc chân đi ra ngoài.

Trần Ông thị tức giận, ngồi lại trên ghế vẫn không nhúc nhích, thuận tay quăng tách trà.

Đối với tiếng loảng xoảng từ trong phòng truyền tới, Triệu Tương Nghi làm như không nghe thấy, chỉ cẩn thận đi theo Bùi Tử Quân rời viện tử.

Một đường theo đuôi Bùi Tử Quân đi tới lầu các, Bùi Tử Quân bởi vì đang lo lắng, nên không phát hiện có người theo sau lưng.

Chờ hẩn đi vào lầu các, phát hiện Triệu Tương Nghi đã đi mất từ lâu, vẫn còn đang lo lắng trong lòng cũng vì thế mà trầm xuống.

Khoeo miệng nở một nụ cười khổ, chẳng lẽ đã bị hẩn chiều hư sao?

Đang lúc định quay người rời đi, đi tìm Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi đột nhiên xuất hiện sau lưng hẩn, nhẹ nhàng gọi: “Bùi Tử Quân, huynh có lời gì muốn nói, hiện tại có thể nói rồi.” Lúc nàng nói chuyện, hai tay nắm thật chặt váy, môi hơi run.

Cả người Bùi Tử Quân lay động, lập tức xoay người lại nhìn Triệu Tương Nghi, thấy nàng quả thực đứng ở đó đợi mình, trong lòng dâng lên một cỗ âm áp khó tả.

Hẩn bước nhanh về phía trước, đi tới trước mặt Triệu Tương Nghi, dịu dàng nói: “Xin lỗi, huynh đến trễ.”

“Ừ, đúng là hơi trễ.” Triệu Tương Nghi nhếch môi, xuề xoà.

Bùi Tử Quân thấy nàng như vậy, không khỏi nở nụ cười, thoáng buông lỏng ta: “Ừ, huynh đáp ứng mọi một yêu cầu, chỉ cần mọi mở miệng, huynh sẽ nghĩ biện pháp thực hiện cho mọi, xem như là tạ lỗi.”

Triệu Tương Nghi cười, ở cùng Bùi Tử Quân đúng là thoải mái.

Nàng ngoe đầu nghĩ, sau đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Được rồi, mọi muốn một lời giải thích, nếu như huynh giải thích, coi như là bồi thường.”

“Giải thích?” Bùi Tử Quân hiển nhiên nghe không hiểu lời Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Tương Nghi lại gật đầu: “Đúng, giải thích, hảo hảo giải thích cho mọi, tại sao ba năm nay huynh không về đây.”

Bùi Tử Quân gật mình, không hiểu tại sao Triệu Tương Nghi đột nhiên hỏi điều này.

“Mọi muốn biết sao?” Bùi Tử Quân ôn tồn hỏi, hẩn bây giờ, và ở trước mặt Trần Ông thị ngỡ như hai người khác nhau.

“Ừ, rất muốn. Hơn nữa điều này đối với huynh mà nói không khó lắm, mọi đã chọn phương thức bồi thường nhẹ nhàng nhất rồi đó.” Triệu Tương Nghi lần nữa nở nụ cười.

Bùi Tử Quân lắc đầu cười, sau cung chiều xoa đầu Triệu Tương Nghi: “Hảo, huynh nói, nếu như muội muốn biết.”

Triệu Tương Nghi ngờ ngác một lúc, hồi hồn lại, mới phát hiện mặt mình đỏ từ khi nào

Nghe Bùi Tử Quân cặn kẽ kể lại, Triệu Tương Nghi mới hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ——

Ba năm trước , người Bùi gia sợ dịch bệnh lan đến huyện Giang Ninh , đến kinh thành ở nhờ nhà Trần Vi , lúc đó người mừng nhất là Trần Ông thị, bà ta vốn buồn bực vì hai người này không có thời gian tiếp xúc nhiều, bồi dưỡng tình cảm.

Bùi Tử Quân khi đó ở tuổi mới lớn, hơn nữa hẳn trưởng thành sớm, cho nên đối với ý định của Trần Ông thị cũng biết rõ.

Hắn lúc đó phản kháng, đi tìm mẫu thân Ông thị của mình.

Nhưng bất kể như thế nào, đều không đỡ được thế tiến công như có như không của Trần Ông thị .

Cuối cùng, Bùi Tử Quân chỉ đành biểu hiện thật tốt, mượn cơ hội, đẩy Trần Ông thị rơi vào bẫy rập của mình.

Hắn muốn cá cược với Trần Ông thị ,thời hạn là ba năm, sau ba năm , nếu như hắn động tâm với Trần , hoặc là Trần Vi động tâm với hắn, như vậy bọn họ lập tức nghị thân. Ngược lại, Trần Ông thị phải thả tự do cho hai người họ, để cho bọn họ tự tìm nửa kia của mình.

Cá cược này thoạt nhìn rất mê người, bởi vì ba năm không ngắn, rất nhiều chuyện có thể xảy ra. Trần Ông thị hầu như cũng không có suy nghĩ , đáp ứng yêu cầu của Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân ngay lúc đó có lòng tin, hẳn biết không cần biết là ba năm, năm năm hay mười năm, tình cảm với Triệu Tương Nghi vẫn sẽ không thay đổi, đời này không phải nàng thì không lấy.

Về phần Trần Vi , Bùi Tử Quân sờ dĩ to gan như vậy , cũng bởi vì Trần Vi trước đó đã nói rõ với hắn, tuy nói cũng sơ sơ biết chuyện Trần Vi thích Triệu Hoàng Lâm , nhưng Bùi Tử Quân khi biết rõ vẫn kinh ngạc, nhưng đây cũng là chuyện tốt, chí ít bên Trần Vi không cần lo lắng.

Lúc này, ba năm rốt cục đã hết, bọn họ vẫn không tiến triển thêm được gì, vì vậy được tự do.

Lại không ngờ đến, Trần Ông thị cư nhiên chối bỏ, xu thế ngày càng nghiêm trọng.

“Thật ra, Vi tử tử rất tốt.” Triệu Tương Nghi nghĩ lại những chuyện đã qua, không khỏi cảm khái nói, “Chẳng qua, người tử ấy thích lại là ca ca muội.”

“Cái này huynh biết.” Bùi Tử Quân cười ôn nhu.

“Huynh cũng biết?” Triệu Tương Nghi vô cùng kinh ngạc.

Bùi Tử Quân gật đầu.

“Gần đây muội đang phiền lòng vì chuyện này.” Trọng tâm câu chuyện chuyển đến trên người Triệu Hoàng Lâm và Trần Vi, Triệu Tương Nghi không khỏi nhíu mày, rầu rĩ không vui nói.

“Làm sao vậy?” Bùi Tử Quân thành thật chuẩn bị lắng nghe.

Triệu Tương Nghi vô tình đi đến trước bàn ngồi xuống, Bùi Tử Quân theo phía sau cũng ngồi xuống trước mặt nàng, chỉ nghe Triệu Tương Nghi nói: “Thật ra chuyện của ca ca, muội không nên quản nhiều, bởi vì hai bên không giúp thì sẽ tốt hơn.” Nói đến đây, Triệu Tương Nghi đem chuyện của Tề Uyển Dao nói cho Bùi Tử Quân, sau lại cau mày nói.

“Một bên là Vi tử tử, một bên là Uyển Dao tử tử, muội giúp ai cũng đều không tốt.”

“Vậy thì đừng giúp, cứ thuận theo tự nhiên.” Bùi Tử Quân quyết đoán nói với Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi ngược mắt: “Mà muội cũng lo lắng cho ca ca.”

“Quan tâm sẽ loạn.” Bùi Tử Quân lắc đầu, “Huynh hiểu Hoàng Lâm, chuyện này chính hắn có thể xử lý tốt, chúng ta là người bên ngoài càng không thể nhúng tay vào, sẽ làm cho chuyện này ngày thêm rối.”

“Chỉ hy vọng như thế thôi.” Triệu Tương Nghi lắc đầu, lại nhớ đến chuyện cần làm, “Huynh, rốt cuộc muốn nói gì với muội?”

Đột nhiên Triệu Tương Nghi hỏi như vậy, Bùi Tử Quân sự khẩn trương vốn biến mất lại dâng lên.

Lúc khẩn trương, thường hay quên lời muốn nói, kết quả là không mở bình thì ai biết trong bình có gì: “Ngô. . . Nghe nói Trương thiếu gia kia, là người rất tốt.” Bùi Tử Quân nói xong câu này, hận không đánh vào mặt mình.

Nói chuyện chính là tốt rồi, sao lại nhắc Trương thiếu gia chết tiệt kia làm chi

Triệu Tương Nghi còn chưa kịp phản ứng xem “Trương thiếu gia” là người phương nào, chờ nàng phản ứng lại, thì sắc mặt Bùi Tử Quân ảo não không vui.

Những lời mà Trần Vi dạy trước đó vang vọng bên tai, Triệu Tương Nghi vốn không biết trả lời thế nào thì linh quang chợt loé: “A, hắn ta à, muội thấy cũng tốt, đáng người cũng được, hơn nữa trưởng bối trong nhà cũng thông tình đạt lý. . .” Nàng nói liên tục, tất cả đều là lời giới thiệu của Nhâm thị về Trương thiếu gia, nàng đều thuộc lòng.

Tim Bùi Tử Quân theo lời nói của Triệu Tương Nghi từng chút chút từng như muốn ngừng lại.

Hắn nhìn thiếu nữ trước mắt thật chuyên chú, bộ dáng nàng nói chuyện, thần tình của nàng, không chút nào không biểu hiện của một người có tâm tình vui vẻ.

Là thật ư, trừ hắn ra còn có một nam nhân khác?

Sự thật này Bùi Tử Quân không dám tin tưởng, càng không muốn tiếp nhận.

“Khụ khụ.” Hắn buồn bực một hồi, hai tay nắm chặt thành quyền, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí chậm rãi nói, “Muội có biết, ba năm qua, vì sao huynh vẫn kiên trì, không có động tâm với Trần Vi không?”

“Hả?”

“Bởi vì huynh và Trần Vi đều giống nhau, trong lòng đã sớm có người khác.” Lúc Bùi Tử Quân nói lời này, nhìn Triệu Tương Nghi chăm chăm không rời, thậm chí ngay cả khi nàng chớp mắt cũng không tha.

Như vậy chứng minh hắn còn có hi vọng sao? Chí ít khi mình nói có một từ khiến nàng động lòng, đúng không?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Cô gái đó, đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp, nhưng tính cách lại trái ngược hoàn toàn với ngoại hình của mình, tính tình an tĩnh khéo léo, nhưng mơ hồ có chút nghịch ngợm.” Bùi Tử Quân bắt đầu nói nhỏ dần, khi nói đến đây, hắn đột nhiên chuyển đề tài.

“Nhưng huynh lại rất thích, đã từ lâu lắm rồi, huynh rất thích ở cùng một chỗ với cô ấy, dù cho chỉ là vài chuyện nhàm chán, cũng khiến huynh cảm thấy rất thỏa mãn. Lúc đó chỉ cảm thấy đó là một loại ỷ lại giữa con nít với nhau, khi lớn lên rồi, mới là phát hiện, thì ra trong sinh mệnh của huynh không thể không có cô ấy được. Huynh từng nghĩ thử xem cảm giác không có cô ấy bên cạnh, huynh nghĩ, đến lúc đó, huynh nhất định sống không nổi. Vì thế, ba năm nay, chính là ba năm thống khổ nhất trong cuộc đời, bởi vì cô ấy không có ở bên cạnh.” Hai tay Bùi Tử Quân đan vào nhau, nói xong một hơi dài như vậy, bờ môi hắn cứ mở ra.

Triệu Tương Nghi nghe xong, chỉ trong mấy giây, trong đầu như mơ hồ, cái gì cũng không phân rõ.

Cô gái kia. . . Cô gá kia sẽ là mình sao?

“Tương Nghi, muội có thể tiếp nhận huynh không?” Chẳng biết từ lúc nào Bùi Tử Quân xít lại gần Triệu Tương Nghi, hắn rời khỏi chỗ ngồi, ngồi xôm xuống vừa vặn bên cạnh Triệu Tương Nghi, ngửa đầu là thấy được đôi mắt đen láy của nàng.

Tim Triệu Tương Nghi đập thật nhanh, gương mặt đỏ bừng, đưa tay có thể chạm vào gương mặt của thiếu niên ngay trước mắt này, miệng khẽ nhếch, nhưng không biết nên nói cái gì.

Nàng muốn nói. Thế nhưng, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Nàng biết chỉ cần mình vươn tay ra, có thể chạm đến hạnh phúc, nhưng khi thời khắc tốt đẹp này đến, trong lòng nàng lại mơ hồ lo lắng, sợ khi đưa tay ra, hạnh phúc này sẽ biến mất, tiêu tan thành mây khói.

“Có phải là nghĩ đến Trương thiếu gia kia không? Hắn có thể cho muội cái gì, huynh cũng có thể, hơn nữa có thể so với hắn còn nhiều hơn. Muội thích ưu điểm của hắn, không ngại thì hãy nhìn huynh thật kỹ, nói không chừng muội sẽ cảm thấy huynh so với hắn còn ưu tú hơn gấp mấy lần. Trương Nghi, đến bây giờ, muội vẫn không hiểu sao? Cô gái trong lòng huynh chính là muội, vẫn luôn là muội, chẳng bao giờ thay đổi.”

Đây có xem như là thô lộ không?

Trong đầu Triệu Trương Nghi vang lên mấy câu nói của Bùi Tử Quân, nhịp tim đập loạn cào cào đột nhiên bình ổn lại, đây xem như là niềm an ủi lớn nhất, tảng đá trong lòng có thể để xuống rồi.

“Huynh vì muội, nhịn ba năm, cũng vì muội nên mới về trấn Thanh Hà.” Bùi Tử Quân ngửa đầu nghiêm túc nhìn Triệu Trương Nghi, ý đồ muốn từ trong mắt Triệu Trương Nghi thấy điều mình muốn thấy nhất.

“Bùi Tử Quân, huynh thích muội?” Triệu Trương Nghi hoàn toàn không biết Bùi Tử Quân hiện tại đang nói cái gì, chỉ làm bậm nói ra suy nghĩ trong lòng.

Bùi Tử Quân nghe vậy, lòng tràn đầy vui mừng, đột nhiên kéo tay Triệu Trương Nghi đặt lên ngực mình, thật chắc: “Đúng, huynh thích muội, rất nhiều năm, huynh vẫn không dám nói, huynh một mực chờ muội lớn lên.”

Bùi Tử Quân thích mình, Bùi Tử Quân thật sự thích mình

Không phải là người khác, cho tới bây giờ đều không phải là, hơn nữa đã thích từ rất lâu rồi.

Triệu Trương Nghi cảm giác vui sướng như đang bay lên, thiên toàn địa chuyển.

“Huynh thực sự thích muội?”

“Thực sự.”

“Huynh thích muội ở điểm nào nhất?” Triệu Trương Nghi vẫn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục hỏi vấn đề khác, giờ phút này, nàng cảm giác mình như đang mơ, cho nên không ngừng muốn Bùi Tử Quân nhắc cho tỉnh, đây là thật

“Chỉ cần là muội, chỉ cần là những thứ thuộc về muội, tính tình của muội, huynh đều thích hết, tất cả đều không ghét bỏ.” Bùi Tử Quân cười đến vẻ mặt ôn nhu, hắn ngược mặt lên cẩn thận nhìn biến hoá trên mặt Triệu Trương Nghi, vẻ mặt nhu hoà:

“Trương Nghi, muội rất cao hứng phải không? Thật ra, trong lòng muội có huynh.”

“Muội...”

“Trương thiếu gia đó chỉ là cái cốt.” Bùi Tử Quân khi nói đến ba chữ “Trương thiếu gia” thì không có bình tĩnh được.

“A.” Triệu Trương Nghi không thể nói dối Bùi Tử Quân, nàng gật đầu, trực tiếp thừa nhận, “Đúng vậy, muội không có hứng thú với hắn ta, a12

nương cứng rắn giới thiệu cho muội.”

Bùi Tử Quân lắc đầu cười cười, lại lẩm bẩm: “Trần Vi kia, không biết từ khi nào đã học được phép khích tướng.”

Triệu Tương Nghi qua thật lâu, mới ý thức được tay mình còn đang bị Bùi Tử Quân nắm thật chặt, lòng bàn tay hần ẩm ướt mồ hôi truyền đến khiến nàng ngượng ngùng, tuy nói từ trước không phải không có nắm tay Bùi Tử Quân, nhưng cảm giác lần này lại khác.

Nàng cẩn thận muốn rút tay ra, ra được phân nửa, lại bị bị Bùi Tử Quân nắm chặt lấy.

Hắn không chỉ kéo tay nàng, còn đứng dậy, một tay kéo Triệu Tương Nghi từ chỗ ngồi ôm vào lòng, mắt nhìn thấy người trong lòng sợ ngây người ra: “Tương Nghi, mặc kệ có hứng thú hay không, đều quên cái tên Trương thiếu gia kia có được hay không?”

Triệu Tương Nghi thật lâu chưa hoàn hồn, cuối cùng chỉ mơ hồ gật đầu một cái.

Khoé miệng Bùi Tử Quân nhếch lên, ôm Triệu Tương Nghi thật chặt.

Hắn tựa đầu vào cổ nàng, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, hần tham lam hít vào, muốn đem nàng hoà vào một thể.

Cái ôm này, hần chờ rất lâu.

Trong những giấc mộng thường xuất hiện nhiều lần, nhưng bây giờ lại thực sự xuất hiện ở trước mặt mình, không khác gì trong mộng.

Nhưng so với trong mộng còn tốt hơn nhiều

“Bùi Tử Quân, mặc dù muội không có kiên trì lâu giống huynh, nhưng muội muốn nói với huynh một câu ——” Triệu Tương Nghi dựa vào lòng Bùi Tử Quân, ngửi thấy mùi hương vừa xa lạ vừa dễ chịu trên người hần, lấy hết dũng khí nói, “Muội cũng thích huynh, bắt đầu gần đây, đồng thời không thể vẫn hồi được.

“Ừ, thật tốt.” Bùi Tử Quân càng ôm nàng chặt hơn, “Có những lời này của muội, như vậy là đủ rồi.”

Xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ mới lắng xuống, đồng thời cũng có kết quả tốt.

ánh nắng trời chiều dần chuyển màu, muốn toả ra ánh sáng đẹp nhất trước khi đêm buông xuống.

Bùi Tử Quân nhắm hai mắt lại, cảm nhận nhịp đập đập từ trái tim Triệu Tương Nghi và bản thân mình, khi nhịp đập trái tim của hai người cùng hào làm một, nụ cười trên mặt Bùi Tử Quân càng rạng rỡ thêm.

Chỉ là, đang đắm chìm trong khoảnh khắc ngọt ngào đó, cũng không chú ý tới, ở ngoài cửa lầu các, Trần Ông thị cắn răng nghiền răng thu hết vào mắt.

Vậy là, Bùi Tử Quân thật sự có người trong lòng

Chả trách ba năm qua vẫn luôn hờ hững với Trần Vi, là có nguyên nhân

cả.

Hơn nữa, ‘người trong lòng’ này không phải ai khác, chính là Triệu Tương Nghi, người mà bà ghét cay ghét đắng, người mà bà định mua để làm quà sinh nhật cho Bùi Tử Quân, cũng không biết từ khi nào giữa cả hai kết thù, bây giờ biết được người bắt được tâm Bùi Tử Quân chính là Triệu Tương Nghi, Trần Ông thị không phục.

Thiếu gì cô gái tri thông biết lẽ, tốt hơn Triệu Tương Nghi.

Nhưng hết lần này tới lần khác không phải là người khác

Trần Ông thị nghĩ tới mà hận

Chẳng qua, bà không có bá đạo chạy đến tách hai người ra, không sử dụng ám chiêu, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó lên lút rời khỏi lâu các

Chương 217: Tề Sâm tính số

Trời còn chưa sáng , chỉ có vài tia nắng sớm, xung quanh đều yên tĩnh, tiếng gió thổi lá cây xào xạt, càng thêm vẻ tĩnh mịch.

Tề Uyển Dao tự giam mình trong phòng một ngày một đêm, tất cả mọi người rất lo lắng nàng, thế nhưng nàng đã nói trước, mọi người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tùy ý mở rộng cửa xông vào.đá cửa xông vào.

May mà lúc ban ngày, mọi người nghe thấy tiếng khóc của nàng, nên thả lỏng hơn phân nửa. Chỉ là khi tới đến mọi người đau đầu nhất chính là ——

—— Tề Uyển Dao không chịu ăn cái gì, không chịu gặp mọi người.

Nếu tiếp tục như thế, thân thể nàng sao mà chịu được?

Tề Sâm thân là ca ca Tề Uyển Dao , bị với bất kỳ ai đều lo lắng cho Tề Uyển Dao hơn. Những người khác như Triệu Hữu Căn, Quách thị đều đã đi nghỉ, chỉ có một mình Tề Sâm đứng ở ngoài cửa trông chừng Tề Uyển Dao , thỉnh thoảng lại quan sát động tĩnh bên trong, lại tìm thêm câu chuyện hấp dẫn sự chú ý của Tề Uyển Dao , muốn nàng phân tâm.

Chuyện giữa Triệu Hoảng Lâm và muội muội, Tề Sâm cũng đã biết, nếu không phải lo lắng muội muội vạn nhất xảy ra chuyện, thì không có ở đây canh chừng, Tề Sâm lúc này chỉ sợ chạy đến Triệu phủ đánh Triệu Hoảng Lâm một trận.

Tề Sâm thầm nói, Triệu Hoảng Lâm này đúng là không ra gì mà, vốn còn coi trọng hắn ta, còn nghĩ rằng hắn ra sẽ đem đến hạnh phúc cho muội muội , huống chi muội muội cũng yêu hắn ta.

Lại không ngờ sau khi xảy ra chuyện, hắn ta lại quyết tuyệt cắt đứt quan hệ như vậy.

Tuy nói Uyển Dao có lỗi, nhưng đó cũng không phải là chuyện giết người phóng hỏa gì, phải làm to chuyện ra, đến mức phải đoạn tuyệt thế sao?

Nếu vì chuyện này, mà muội muội xảy ra chuyện, hẳn Tề Sâm nhất định sẽ không bỏ qua cho tiêu tử Triệu Hoảng Lâm kia

Không suy nghĩ nữa, Tề Sâm ngửa đầu nhìn thoáng qua sắc trời, thấy phía đông ánh lên sánh sáng trắng bạc ,không khỏi thở dài.

Hắn quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, bên trong một tia động tĩnh cũng không có, giống như nơi không có người ở. Tề Sâm thầm giọng một cái, thử hấp dẫn chú ý của Tề Uyển Dao như ngày hôm qua: “Uyển Dao, còn nhớ chuyện ca nói với muội về quan ngoại không? Tuy rằng đó là nơi ca lưu vong, điều kiện cũng rất là gian khổ, lần này trở về, ca muốn dẫn muội đến đi lo xem.”

Bên trong vẫn trầm mặc.

Tề Sâm chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Lúc tới thăm, thấy muội bận rộn nhiều việc, lo lắng muội không rảnh, bây giờ vừa lúc, nếu muội đồng ý thì

hãy thu dọn hành lý, đi với ca đến quan ngoại một chuyến được không? Có thể giải sầu, muội muốn ở lại bao lâu thì bấy nhiêu lâu, ca dự định làm ăn buôn bán ở đó, mấy năm qua, ca quen không ít bằng hữu, chỉ cần ca nguyện ý, ăn no mặc ấm không thành vấn đề.”

“Lần này ca trở về, là vì muốn thăm muội, cũng không tính ở lâu. Hôn sự của muội và tên tiểu tử không thành, ca không yên lòng, lại không có biện pháp, mới ở đây lâu như vậy. Cho nên, Uyên Dao, ca sớm muộn cũng phải rời khỏi muội.” Lúc Tề Sâm nói lời này, trong mắt mang một tia đau khổ nhàn nhạt

Phụ mẫu không còn, trên đời này chỉ còn hấn và muội muội sống nương tựa vào nhau, nếu như mất đi muội muội, loại đau đớn này sẽ khắc sâu vào tim hấn

“Ca. . .” Trong phòng, Uyên Dao đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói rất bình tĩnh, ” Buổi tối quan ngoại rất đẹp đúng hay không? Ca đã nói với muội, thật ra muội rất muốn đi xem thử.”

“Uyên Dao?” Tề Sâm đứng dậy, ngạc nhiên nhìn gian phòng cười nói, “Muội cũng nloi chuyện rồi, ca còn tưởng muội còn đang ngủ, hoặc là không muốn nói chuyện chứ.”

“Ca, một đêm không ngủ, muội mệt mỏi quá. . . Ca kể cho muội chuyện ở quan ngoại đi, muội có thể ngủ ngon giấc.” Giọng nói Tề Uyên Dao nghe có vẻ rất suy yếu, “Muội muốn ngủ một giấc, có lẽ khi tỉnh dậy. . . Không còn gì nữa.”

Tề Sâm nghe mà thấy chua xót, nén lại sự khó chịu này, hấn miễn cưỡng cười nói: “Hảo, chỉ cần muội thích, thế nào cũng được. Ca kể cho muội nghe chuyện ở quan ngoại, kể gì mới tốt đây. . .” Hấn hồi tưởng lại chuyện đã qua, thỉnh thoảng lại chú ý đến động tĩnh trong phòng.

“Ca kể cho muội nghe những lần ca gặp nguy hiểm ở quan ngoại được không?” Tề Sâm suy nghĩ một chút, quyết định nói, “Có điều, muội không thấy quá kinh khủng chứ? Nếu không muội mở cửa đi, ca vào kể cho muội nghe được không? Có ca ở cùng, muội sẽ không sợ.”

“Ca, xin lỗi. . .” Giọng Tề Uyên Dao trầm thấp, còn mang theo vài phần nức nở, “Cả người muội bây giờ tiểu tụy, muội không muốn gặp ca, càng không muốn để ca thấy bộ dáng này. Ca ở ngoài kể cho muội. . . Muội nghe, sẽ không cảm thấy sợ, ca ở bên ngoài. . . Muội sẽ an tâm.”

Tề Sâm thấy thế, trong lòng thoáng có chút mất mát, rất nhanh hồi phục lại, hấn ngồi xuống thêm, sửa tư thế lại một chút, bắt đầu kể: “Ca nhớ có một lần, ca đang theo mọi người làm việc. Bọn ca làm việc gần dòng nước Hoàng Hà chảy xiết, khi đó ca sơ ý vấp phải một cục đá, kết quả cả người và công cụ làm việc rơi vào hết trong dòng nước Hoàng Hà. . .”

“Uyên Dao, muội có nghe không?” Tề Sâm vừa kể, vừa thỉnh thoảng cách một thời gian nói chuyện với Tề Uyên Dao.

“Ca, muội đang nghe. . .” Giọng Tề Uyển Dao bắt đầu trở nên mơ hồ, hẳn là đã lậu chưa ngủ, nên bây giờ bắt đầu buồn ngủ đây.

Tề Sâm gật đầu, tiếp tục nói: “Lúc đó ca cực sợ, mặc dù kỹ năng bơi của ca không tệ, nhưng nước Hoàng Hà chảy xiết, cho dù ca có liều mạng bơi vào bờ, đều không có biện pháp đến bên bờ mắt thấy bị nước sông cuốn trôi, sinh mạng có thể bị đánh mất, lúc đó ca rất tuyệt vọng. . . Trong đầu lại có một tia ý niệm, nhất định phải quay về gặp muội. Có lẽ, ca không thể đem muội cứu ra, nhưng có thể khiến đám người đó gặp báo ứng.”

“Song, mạng của ca thật dai, lúc đó đám người cùng ca làm việc có quan hệ rất tốt với ca, bọn họ thấy ca rơi xuống sông, luống cuống tay chân. Đồng thời không để ý quan sai và các cụ cản trở, kết thành một đội, dùng dây thừng cột vào hông, sau đó để mấy người đứng trên bờ giữ chặt, còn lại mấy người nhảy vào Hoàng Hà cứu ca. Tình hình lúc đó thực sự rất gấp , có điều cuối. . . Ca được cứu sống. Đến tận bây giờ, ca đặc biệt cảm kích đám người không tiếc mạng sống cứu mạng ca, mạng của ca là do bọn họ cứu, cho nên ca càng quý trọng ính mạng của mình hơn bất kỳ người nào, thật không dễ.”

“Uyển Dao?” Tề Sâm thấy bên trong lại không động tĩnh, không khỏi hỏi thăm một câu.

Nhưng lần này, Tề Uyển Dao không trả lời.

Tề Sâm cảm thấy bất an trong lòng , một tia khủng hoảng xuất hiện.

“Uyển Dao, muội đang ngủ sao?” Tề Sâm đứng dậy

Trong không khí, đột nhiên phát hiện truyền đến mùi máu tươi, Tề Sâm nghĩ thấy tê tâm liệt phế.

Hắn không nghĩ ngợi gì, nhắm ngay cửa phòng đập mạnh người vừa kêu: “Uyển Dao, muội đừng làm chuyện thiếu suy nghĩ, muội còn có ca ca, vì tiểu tử đó không đáng đâu Uyển Dao, muội mau trả lời ca đi.”

Hắn Tề Sâm, cái khác không am hiểu, cũng không có bản lĩnh lớn gì, nhưng có thể để hắn kiêu ngạo chỉ có một thứ, chính là ——

—— khứu giác vô cùng nhạy cảm.

Lúc đi đây ngoài quan ngoại, Tề Sâm chỉ bằng vào sở trường này, tránh thoát rất nhiều tai nạn lớn nhỏ. Chính vì hắn có thể giúp những đại nhân, thương nhân kia phân biệt rượu lâu năm, mặc cả giá hương liệu một chút, do đó có thể dùng địa vị của hắn ở ngang hàng người ở đó, lại được trọng dụng chút xíu.

Tuy nói vẫn là một hình phạm, nhưng lại không đến mức thâm hiểm.

Bây giờ , hắn bị chính khứu giác kiêu ngạo của mình, nhạy bén người được mùi máu tươi từ trong phòng Tề Uyển Dao , điều này khiến cho hắn đang khủng hoảng lâm vào đường cùng

Sắp mất đi người thân duy nhất, Tề Sâm thậm chí biết được mình sẽ không chịu nổi thương đau quá lớn này.

Cửa bị đụng phải bốn, năm lần, rốt cục bị mạnh mẽ phá ra.

Tề Sâm không kịp đốt đèn trong phòng lên mà bắt đầu vội vàng lần theo mùi máu tươi tìm Tề Uyển Dao.

Rốt cuộc tìm thấy Tề Uyển Dao nằm trên giường, nương theo ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, Tề Sâm thấy, nàng lặng yên nằm ở trên giường, mắt nhẹ nhàng nhắm lại. Mà bên mép giường, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay chảy xuống, vang lên tiếng “Tí tách —— tí tách” kinh khủng.

Tề Sâm phảng phất nghe được âm thanh tới từ địa ngục vậy, kinh hoảng lập tức bước nhanh đến xé rách chăn đệm cầm máu ở cổ tay Tề Uyển Dao.

Lúc này, Quách thị và Triệu Hữu Căn bị động tĩnh lớn đánh thức, chờ bọn họ mặc xong quần áo, chạy tới xem, đã thấy cửa phòng bị phá mở ra, Tề Sâm đang ôm Tề Uyển Dao đang bất tỉnh vội vàng chạy ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì ?” Triệu Hữu Căn không có ngăn Tề Sâm, mà là đuổi theo hẩn hỏi.

“Cháu muốn đưa con bé đi tìm đại phu, con bé chảy máu nhiều quá” Tề Sâm lời ít mà ý nhiều, chỉ nói kết quả.

Quách thị theo Tề Sâm nói nhìn Tề Uyển Dao, quả nhiên thấy tay trái của nàng đỏ tươi một mảng, dùng chăn đệm xé rách băng lại, nhưng không ngăn được máu cứ chảy ra.

Bà bất khả tư nghị lấy tay che miệng: “Tại sao có thể như vậy?”

“A Sâm, chờ một chút” Triệu Hữu Căn tuy bị dọa cho sợ nhưng cũng bình tĩnh lại, cản Tề Sâm như muốn ăn thịt người, đầu vào đấy nói, “cháu mau đi tìm đại phu, các đại phu còn chưa dậy, không chừng sẽ cự tuyệt xem vết thương cho Uyển Dao, đến lúc đó càng kéo dài thời gian càng gặp chuyện không may, nghe lời thúc, trước đặt Uyển Dao lại trên giường, để thăm thăm lấy thuốc bột cầm máu, băng bó một chút thúc sẽ đến nha môn, mời Lý đại phu ở nha môn đến, thúc có thể nhờ ông ấy, hơn nữa lại gần đây, rất nhanh thì có thể tới “

Triệu Hữu Căn còn chưa nói hết, đã không thấy người ở trong viện.

Quách thị tuy rằng kinh hoảng, nhưng rốt cuộc cũng rất quen, Triệu Hữu Căn là bộ đầu bắt người, mấy chuyện chém giết bị thương bà gặp qua không ít nên buộc mình phải tỉnh táo lại, sai nha hoàn đi lấy thuốc, lại bảo con trai, con gái đi về phòng.

Đi theo Tề Sâm vào phòng Tề Uyển Dao , rất nhanh tìm thấy ngọn đèn, sau khi đốt lên, trong phòng sáng hơn rất nhiều

Có điều, sau khi đốt đèn lên, Quách thị và Tề Sâm kinh ngạc phát hiện, trên dưới giường của Tề Uyển Dao , đều không ít máu, nhìn thật dọa người

Tề Sâm đau lòng đặt Tề Uyển Dao lên giường, cẩn thận đặt tay trái bị thương lên, sau đó chờ nha hoàn lấy thuốc đến.

Thời gian ngắn ngủi, Tề Sâm hồi hận hành vi ngu xuẩn lúc nãy của mình.

Tề Uyển Dao nhất định là thừa dịp hẩn kể chuyện xưa mà tự sát, chả trách khi đó nghe giọng nói của con bé suy yếu như vậy, giọng nói rất là

trầm thập bình tĩnh. Mà hẳn không chút nào phát giác, lại còn ảo não kể chuyện đã trải qua. . .

Lúc này, nếu là trễ một bước mới đến. . . Hậu quả kia, Tề Sâm quả thực không dám tưởng tượng

Nha hoàn vội vã chạy tới, đem tất cả kim sang dược trong phủ, thuốc cầm máu đến, đặt xuống trước mặt Tề Sâm. Quách thị thấy thế, lập tức giúp Tề Uyên Dao cầm máu, xử lý vết thương.

Vừa đem vải vụn băng trên tay tháo ra, vết thương trên cổ tay thượng bị động tới, máu lại lần nữa chảy ra. . .

“Lại chảy máu, không ngừng được. . .” Nha hoàn không có kinh nghiệm, thấy thế đã bị dọa đến hai mắt tròn tròn.

Tề Sâm tức giận nhìn nha hoàn, cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói: “Cút, ngươi còn dám nói loạn thêm câu nào nữa, ta sẽ khiến ngươi nói không ra lời”

Nha hoàn tử bị hù, hai mắt đỏ lên, nhưng e ngại Tề Sâm, chỉ che mặt chạy ra khỏi phòng.

Quách thị không trách Tề Sâm, bà biết Tề Sâm là đang lo lắng cho Tề Uyên Dao

Cẩn thận lau vết thương cho Tề Uyên Dao, máu đỏ tươi như không có điểm cuối, không biết bao lần chảy xuống tay Quách thị. . .

Vội vàng lau nước mắt, hai tay run run rắc thuốc bột lên tay Tề Uyên Dao.

Bà vừa băng bó xong vết thương, đứng dậy thì Triệu Hữu Căn dẫn Lý đại phu đến.

Tề Sâm như với được phao cứu mạng, nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cho Lý đại phu ngồi, đồng thời cầu xin: “Lý đại phu, cầu đại phu hãy cứu mọi người cháu, mặc kệ dùng phương pháp gì, Cho dù là dùng máu của cháu tiếp cho con bé cũng được”

Lý đại phu khoát khoát tay, ngồi ở bên mép giường, không để ý máu dính trên đó, ôn trọng nói: “Người đừng có nháo, ta sẽ hết sức cứu người.”

Nghe thế, Tề Sâm lập tức ngậm miệng lại, thành thật đứng ở một bên chờ đại phu chữa trị

Trời dần dần sáng, bầu trời vốn còn có chút tối tăm, lúc này đã sáng hẳn ra như tờ giấy trắng.

Khi Lý đại phu băng thêm một tầng băng gạc cuối trên cổ tay Tề Uyên Dao, băng bó xong, Tề Sâm chờ đợi ở một bên nhìn thấy nhỏ giọng hỏi: “Con bé có sao không?”

Lý đại phu gật đầu, sắc mặt không nghiêm túc như lúc này nữa, viết một phương thuốc xong, rồi dặn dò mọi người: “Cô nương này bị thương rất nặng, nhìn thấy được xương, ta không biết là chuyện gì khiến cho nàng tuyệt vọng. Nhưng, ta muốn nhắc nhở các vị một chút, chờ nàng tỉnh lại, trừ việc

đúng giờ cho uống thuốc, ăn cơm điều dưỡng ra, phải chú ý trấn an nội tâm của nàng, chỉ có tâm tình bình phục, thương thể của nàng mới thực sự chuyển biến tốt đẹp. Bằng không, tâm vẫn còn bị thương, sẽ ảnh hưởng đến vết thương trên người, đến lúc đó vạn nhất chuyển biến xấu, tác động thân thể, sẽ thật khó trị.”

“Cảm tạ Lý đại phu, cháu nhất định sẽ khuyên con bé, chỉ cần còn một đường sinh cơ, cháu sẽ không để nó làm thêm chuyện ngu ngốc gì nữa” Tề Sâm vạn phần cảm kích nói.

Triệu Hữu Căn tự mình đi tiễn Lý đại phu.

Mà bên trong, nhìn bình an vô sự, nhưng Tề Uyên Dao như trước tràn ngập nguy cơ, trong lòng Tề Sâm như có một đoàn lửa đỏ rực thiêu đốt.

Hắn nắm chặt hai tay, phát ra tiếng xương kêu răng rắc, Quách thị đang bè bộn trông chừng Tề Uyên Dao, vì vậy không có để ý.

“Phu nhân, phiền ngài chiếu cố cho muội muội cháu, cháu muốn đến chỗ này, rồi sẽ về ngay.” Giọng Tề Sâm nghe rất lạnh, như là ngày đông giá rét, khiến người ta không dám lại gần.

Quách thị không có kỹ nhiều lắm, liền đáp: “Vậy cháu đi nhanh về nhanh, thậm chí lo Uyên Dao một hồi tỉnh lại không thấy cháu sẽ sợ, còn nữa, chúng ta đều là người một nhà lý, cháu khách khí với bọn ta làm gì?”

Tề Sâm không có giải thích, chỉ áy náy miễn cưỡng cười, sau đó rời khỏi phòng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, Triệu Hoàng Lâm như thường lệ đến hiệu thuốc.

Tề Sâm trực tiếp tìm đến nơi này, Triệu Hoàng Lâm vừa liếc thấy hắn, rất giật mình, nhìn kỹ biểu tình trên mặt hắn, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh giác, nhất định có việc.

Không đợi Triệu Hoàng Lâm mở miệng hỏi, đã nghênh đón một quyền Tề Sâm đánh tới.

Bởi ngay từ đầu vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bị Tề Sâm đánh một quyền mạnh như vậy, Triệu Hoàng Lâm ngã một lão đảo

Nhanh chóng đứng vững lại, bên môi là nóng rát đau đớn, đưa tay đụng tới, cực kỳ đau đớn, Triệu Hoàng Lâm thập phần căm tức, mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Tề Sâm: “Ngươi đây làm vậy là có ý gì?”

Tề Sâm lười giải thích với Triệu Hoàng Lâm, lúc này trong mắt hắn là bộ dáng Tề Uyên Dao tê lương sắp chết, Tề Sâm bắt đầu điên cuồng, hắn thậm chí muốn cho nam nhân máu lạnh ngay trước mắt mình phải trả giá thật lớn.

Một quyền đánh tới, có điều lần này Triệu Hoàng Lâm lại tránh thoát được.

Không thể tin nổi nhìn Tề Sâm đánh quyền thứ hai, giọng cất cao lên, cả giận nói: “Người điên rồi sao có việc gì, trước nói cho rõ rồi đánh “

“Súc sinh” Tề Sâm lần thứ hai xông lên làm bộ muốn đánh Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Lâm lúc này không có tránh, trái lại đứng thẳng người lấy tay chặn quả đấm của Tề Sâm.

“Tiếp tục nói.” Giọng Triệu Hoàng Lâm giống trước trở nên băng lạnh.

Lại khiến Tề Sâm phần nộ, muội muội của mình vì tiểu tử này thiếu chút nữa đi đến đại phủ không trở lại, nhưng hắn ta lại làm như không có chuyện gì, như trước lãnh lãnh đăm đăm

Tề Sâm ra sức đánh Triệu Hoàng Lâm, nhắm ngay bắp chân của hắn ta đá một cái mạnh

Mặc dù Triệu Hoàng Lâm né tránh, nhưng vẫn là chạy trời không khỏi nắng

Hắn bị đau hừ một tiếng, sau ngửa đầu bắt lấy một quyền của Tề Sâm đánh tới, dùng toàn lực liều mạng hất ra, Tề Sâm bị hất đẩy ra một khoảng cách

“Người đứng là không có lương tâm, súc sinh” Tề Sâm lúc này hai mắt đỏ bừng, “Ta thật không biết muội muội ta đến tột cùng coi trọng người điếm nào, người rõ ràng ngoan thủ tâm lạc không cần con bé, nàng lại còn ngây ngốc vì người mà tự sát “

Như bị một tiếng sét đánh trúng, sắc mặt Triệu Hoàng Lâm trắng bệch đứng tại chỗ, đầu ông ông âm ỹ, đầy đầu ngoại trừ câu nói của Tề Sâm, đều là trống rỗng.

Tề Sâm lại đánh một quyền tới, hắn đều quên tránh, lần này cảm nhận được cơn đau từ thể xác, thân thể nghiêng sang một bên, suýt nữa ngã xuống đất.

Thế nhưng, cảm thấy vết thương trên người không đau đớn, lúc này, chỉ có nơi trái tim là đau nhất, làm hắn có chút không thở nổi

“Con bé sai, nhưng người có nghĩ đến, con bé làm vậy không phải muốn người sớm cưới nó vào cửa, mới làm nhiều chuyện thế sao” Giọng nói Tề Sâm cơ hồ là rống lên, hắn hung hăng trừng Triệu Hoàng Lâm, vừa đem tuyệt vọng trong lòng Tề Uyển Da nói cho Triệu Hoàng Lâm.

Tối hậu, thấy Triệu Hoàng Lâm không đánh lại, càng tức giận đập mạnh: ” Sao người lại không đỡ? Đừng tưởng rằng người như vậy, ta sẽ tha thứ cho người”

Lúc Triệu Hoàng Lâm hồi hồn lại, Tề Sâm cũng thu tay về, vẻ mặt bị thương hướng Triệu Hoàng Lâm gầm rú, lúc nói đến Tề Uyển Dao thời gian, miệng nghẹn ngào.

Thật khó có thể tưởng tượng, một tráng hán như Tề Sâm, khi nghẹn ngào lại có bộ dáng tức cười đến thế

Nhưng Triệu Hoàng Lâm bây giờ, cũng không tốt lành gì.

Hắn một khắc không chịu được, chạy đến nhà Triệu Hữu Căn.

Tề Sâm cũng chạy đi theo đi vào, cố sức kéo Triệu Hoàng Lâm: “Người cút cho ta, đừng có giả mù sương khói vào nhìn con bé”

Hai mắt Triệu Hoàng Lâm đỏ bừng, như một con báo vừa thức tỉnh, hắn nhắm ngay mặt Tề Sâm đánh một quyền, nhưng Tề Sâm lại không có buông hắn ra, càng nắm chặt hơn..

Triệu Hoàng Lâm đánh lại một quyền, hung hăng đập Tề Sâm một cước: “Buông” hắn muốn đi nhìn Tề Uyên Dao, giờ khắc này hắn cực kỳ sợ hãi.

Ngay cả khi lúc đó, Lã thị bỏ trốn theo người khác, toàn gia đối mặt với thảm cảnh, hắn cũng không có sợ như vậy. Bởi vì khi đó người nhà đều ở đây, nhất định có hi vọng.

Nhưng Tề Uyên Dao, nha đầu kia. . . nàng, Nàng lại luẩn quẩn trong lòng tự sát

“Ta sẽ không để cho người đến làm phiền con bé” Tề Sâm như trước kếp Triệu Hoàng Lâm lại, oán hận nói, “Hôm nay ta tới tìm người, không phải muốn người thương cảm mà quay về với con bé, ta chỉ muốn thay con bé giáo huấn người, từ nay về sau, ta muốn người không được xuất hiện trước mặt con bé, ta muốn con bé quên đi nơi này, một lần nữa bắt đầu “

Tề Sâm nói xong, khiến Triệu Hoàng Lâm cả người run lên

Ý là. . . Nàng không chết?

Vốn thân thể còn căng thẳng, nhưng khi biết được kết quả này cả người thả lỏng, không giãy dụa nữa, cơ hồ là vô lực đứng tại chỗ.

Tề Sâm thấy thế, cũng là buông hắn ra, lạnh lùng nói: “Con bé hiện tại tuy rằng không sao, nhưng tình huống vẫn còn nguy hiểm, nếu như người còn có một chút lương tâm, cũng đừng xuất hiện ở trước mặt con bé “

“Không có người, con bé mới có thể quên nơi này, quên tất cả, sẽ rất tốt.” Nói xong câu này, Tề Sâm buông lỏng quả đấm của mình.

Triệu Hoàng Lâm hơi ngược đầu, không nhúc nhích nhìn Tề Sâm: “Cho nên nói, nàng còn sống đúng hay không?”

“Nhờ phúc của người, con không chết .” Tề Sâm cắn răng nghiêng lợi nhìn Triệu Hoàng Lâm.

“Ta đã biết.” Mối Triệu Hoàng Lâm hơi trắng bệch, hắn cúi đầu xuống, xoay người muốn đi.

Lúc đưa lưng về phía Tề Sâm , hắn cười khổ: “Người yên tâm, ta sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa.”

Tề Sâm ngạc nhiên, nhưng vẫn còn chán ghét Triệu Hoàng Lâm như trước, không để ý nữa, xoay người ly khai.

Chương 218: Theo ca đến quan ngoại

Bên này, Tề Uyên Dao yếu ớt tỉnh lại.

Lúc này đã vào giữa trưa, nàng ngơ ngác hồi lâu.

Khi mở mắt ra nhìn thấy những gương mặt quen thuộc lo lắng đang vây xung quanh giường, Tề Uyên Dao không thích ứng được nhú mày một cái, nghĩ thâm, lẽ nào đây là chính là cảnh sau khi chết?

Mọi người khi phát hiện ra, đều ở chỗ này, thương tâm sao?

Nhìn từng người xung quanh, có đại ca của nàng, hai người Triệu Hữu Căn và Quách thị, đám người Triệu Lỗi đều ở đây. . . Chỉ là không có Triệu Hoàng Lâm.

Ngay cả Triệu Tương Nghi cũng không có tới. . .

Bọn họ thất vọng với mình đến vậy ư?

Cho nên dù biết tin nàng chết rồi, cũng không chạy đến nhìn xem. . .

Nghĩ như vậy, trong mắt Tề Uyên Dao xuất hiện một tầng sương mờ lung

Tề Sâm thấy muội muội đã tỉnh lại, không khỏi vui vẻ nói: “Uyên Dao, muội đã tỉnh rồi, thật tốt quá”

Tề Uyên Dao không hiểu, nàng nhìn mọi người lại lần nữa, sau giật mình ngồi dậy, bởi vì dùng sức quá lớn, động đến vết thương trên cổ tay.

Tề Sâm cả kinh lập tức bước đến cẩn thận nâng cổ tay nàng lên, nhẹ nhàng để vào chăn, dặn dò: “Cổ tay của muội bị thương quá nặng, mấy ngày này phải cẩn thận.”

“Muội, muội không có chết. . .” Tí tách, Tề Uyên Dao rơi nước mắt

Quách thị vội trấn an: “Nha đầu ngốc may mà mọi người phát hiện kịp, nếu không, mấy người bọn ta đau lòng muốn chết”

“Tại sao muốn cứu ta. . .” Tề Uyên Dao cúi đầu khóc, hai vai khẽ run, “Vì sao không để ta chết cho xong, ta sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa, ta làm cho mọi người thất vọng quá nhiều.”

“Uyên Dao, sao muội lại ngốc thế hả, muội còn có ca, chí ít ca ca vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi muội.” Tề Sâm thấy muội muội khóc, không khỏi oán Triệu Hoàng Lâm

Hắn vừa an ủi Tề Uyên Dao, vừa thỉnh cầu Triệu Hữu Căn, Quách thị bọn họ tránh chỗ khác.

Chờ mọi người đi hết, Tề Sâm ngồi cạnh mép giường, đau lòng ôm Tề Uyên Dao đang khóc, vỗ đầu nàng nói: “Nha đầu ngốc, sau này mặc kệ gặp phải chuyện gì đi nữa, muội chỉ cần biết, có ca ca giúp muội giải quyết là được.” Trong giọng nói mang chứa không hết ôn nhu.

Tề Uyên Dao cắn môi, nước mắt rơi lần nữa.

Nàng ghen ngào, vô cùng tuyệt vọng: “Ca, ca không nên cứu muội. . .

Không có Hoằng Lâm, muội sống không bằng chết a.”

“Tiểu tử kia ở trong lòng muội quan trọng như vậy sao?” Tề Sâm nắm chặt song quyền

Tề Uyển Dao không phủ nhận, vô lực nói: “Trước kia ở Triệu gia thôn, ý huynh ấy, sau khi nhà chúng ta chuyển đi, muội rất đau. Chưa từng nghĩ tới còn có thể gặp huynh ấy. . . Sau khi gặp lại, muội lại không dám đối mặt với cục diện.”

“Cho đến hôm nay, giữa muội và huynh ấy không có gì cản trở, đột nhiên nửa đường nhảy ra một Trần Vi. . .” Tề Uyển dựa sâu vào lòng đại ca mình, “Ca, ca biết không, lần đầu gặp Trần Vi, tuy rằng khi đó muội không biết nàng là ai, nhưng cảm nhận được khi thế áp bách tên người nàng ấy, nàng cao quý như vậy, ưu nhã mỹ lệ như vậy, muội đâu so được với nàng.”

“Ồ trong mắt ca, muội vĩnh viễn là tốt nhất, ai cũng kém hơn.” Tề Sâm không chút do dự kiên định nói.

Tề Uyển Dao kinh ngạc, cười thê lương: “Nhưng Hoằng Lâm không cảm thấy như vậy. . . Huynh ấy nói ghét Trần Vi, nhưng thỉnh thoảng lại bị lời nói của nàng ấy làm cho xúc động. . . Có thể thấy được lực hấp dẫn của Trần Vi rất lớn. Giả như ngay từ đầu huynh ấy không ghét Trần Vi, như vậy kết quả là. . . Quan trọng nhất là —— “

Tề Uyển Dao cắn môi dưới, một lát sau mới thả ra: “Trần Vi và muội đều thích Hoằng Lâm.”

“Cho nên muội sợ, rất, rất sợ. Mấy năm qua, Hoằng Lâm đối với chuyện của muội và huynh ấy không phân định rõ ràng, càng khiến muội sợ hơn. . . Muội không có biện pháp, mới có thể đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Bởi vì muội thực sự rất sợ, đợi một thời gian, Hoằng Lâm sẽ phát hiện ra Trần Vi là một cô gái tốt, huynh ấy sẽ không liếc nhìn muội nữa. . .” Tề Uyển Dao vô lực dựa vào lòng đại ca, đem tất cả tâm tư đã giấu kín trong lòng nói ra hết

Tề Sâm vuốt nhẹ mái tóc của nàng, lắng lắng nghe.

Giữa bọn họ đột nhiên rơi vào bầu không khí trầm mặc

Tề Uyển Dao đang suy nghĩ nên không để ý điều này, nàng bây giờ thật bối rối, tự sát không thành, như vậy phải làm gì tiếp đây?

So với đau đớn khi cắt cổ tay, nàng càng khó chịu hơn khi bị Triệu Hoằng Lâm lạnh nhạt phỉ nhổ, cái loại cảm giác tê tâm liệt phế đó, đủ khiến cả người nàng như bị xé nát.

Qua thật lâu, Tề Sâm đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Tề Uyển Dao ra, đau lòng nhìn nàng: “Đi theo ca đến quan ngoại đi.”

Tề Uyển Dao ngẩng đầu nhìn Tề Sâm, mắt long lanh muốn chảy nước mắt.

“Muội và tên tiểu tử kia không có khả năng nữa rồi, muội không muốn ngây ngốc ở đây thương tâm thì hãy theo ca rời xa nơi này, đi rất xa. Ca có tiền làm ăn buôn bán bên kia, nuôi muội cũng không thành vấn đề, muội có

thể ở đó hưởng thụ phong thể nhân tình nơi đất khách, không buồn, không lo, đĩo không phải là cuộc sống muội hằng mong muốn sao?” Về mặt Tề Sâm chờ mong nói.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có Triệu Hoàng Lâm.

Nghĩ đến đây, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

“Đừng khóc.” Tề Sâm vươn tay giúp Tề Uyển Dao lau nước mắt, “Không nên khóc vì người không đáng.”

“Thế nhưng ca. . .” Tề Uyển Dao vừa khóc vừa lắc đầu, “Tim đau quá, muội không thể hờ hững nhìn huynh ấy chán ghét nhìn muội, cách xa muội, muội biết giữa bọn muội không thể nữa rồi. . . Cuộc sống vẫn tiếp tục trôi qua, mặc kệ muội đề phòng Trần Vi thế nào đi nữa, thì nàng ấy cũng thắng muội. . .”

“Uyển Dao.” Giọng Tề Sâm trầm xuống, “Cho tới bây giờ, muội còn chưa rõ là muội sai chỗ nào ư?”

Tề Uyển Dao ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Tề Sâm.

“Muội đã mắc hai sai lầm nghiêm trọng.” Tề Sâm không cười nữa, trên mặt không còn ôn nhu, “Thứ nhất, muội thích Triệu Hoàng Lâm, hẳn không phải là người yêu lý tưởng. Thứ hai muội đã thích hắn, nên nghĩa vô phản cố [không suy nghĩ, phản kháng] mà đi theo, không hỏi hận, luôn nghĩ chính mình không xứng với hắn, do đó mới đổi Trần Vi làm ra chuyện điên rồ này, khiến Triệu Hoàng Lâm cách xa muội. Không có Trần Vi, thì cũng có Lý Vi, Trương Vi, muội phỏng được sao? Mà nếu muội chính là muội trước kia, thì ngày hôm nay chuyện này sẽ không xảy ra. Mặc dù ca là ca của muội, nhưng ca phải nói cho muội hiểu chuyện này, cục diện ngày hôm nay, cũng không phải là do Trần Vi gây ra, vấn đề là ở muội.”

“Ca là vì tốt cho muội, nên mới nói những lời này, bởi vì ca muốn muội nhận ra sai lầm của mình, sau đó bỏ qua, bắt đầu lại lần nữa.” Tề Sâm nói, vươn tay vuốt tóc mai của Tề Uyển Dao, “Uyển Dao, đừng sợ, có ca ở đây, yên tâm thừa nhận sai lầm của mình đi, sau đó thay đổi, trở lại thành Uyển Dao mà ca ca thích nhất.”

“Ca ca sẽ chờ muội, mặc kệ bao lâu.” Tề Sâm thoải mái, với Tề Uyển Dao mà nói, đây không khác gì liều thuốc tốt nhất..

Nàng hơi xúc động, sau chủ động tựa vào lòng Tề Sâm, rơi nước mắt, cảm kích: “Ca. . . Cám ơn ca, xảy ra nhiều chuyện như vậy, ca bằng lòng nhìn muội, thương muội.”

Tề Sâm không nói chuyện, chỉ cười nhàn nhạt, xoa đầu Tề Uyển Dao.

Hai người trầm mặc một hồi, sau Tề Uyển Dao đột nhiên ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Hảo, muội đáp ứng ca, theo ca đến quan ngoại, bắt đầu lại một lần nữa. Có lẽ, chờ đến một ngày nào đó khi muội có thể đối mặt với nơi này, sẽ trở về thăm một.”

“Thật ư?” Tề Sâm vốn còn cho là mình phải tốn thêm thời gian khuyên

Tề Uyển Dao, nay nàng đáp ứng thật khiến hấn kinh ngạc.

Tề Uyển Dao gật đầu: “Sống ở đây bị người ta cười chê phi nhỗ. . .Muội mệt mỏi quá, tìm một nơi không ai biết muội mà bắt đầu lại lần nữa, có lẽ khi đôi chỗ ở, muội có thể tự kiểm điểm lại sai lầm của mình.”

“Ừ, chúng ta đây khi nào thì đi?”

“Cảnh nhanh càng tốt, đợi muội chuẩn bị xong hành lý đã, còn phải tạm biệt cha nương, hai người vẫn luôn đối xử với muội rất tốt, mấy năm qua ca không ở bên cạnh muội, nếu không phải bọn họ đốc lòng chiếu cố, muội không có bình yên vô sự như vậy đâu.” Tề Uyển Dao nói , trong mắt mông lung đầy áy náy, “Chỉ tiếc,lần này muội làm chuyện ngu xuẩn như vậy, sợ là khiến hai người họ thất vọng rồi.”

“Từ giờ trở đi, tất cả đều đã qua, muội chính là muội muội mà ca thương nhất, chưa từng thay đổi, tất cả rồi sẽ tốt thôi.” Tề Sâm tích cực khích lệ Tề Uyển Dao, cũng nói, “Hơn nữa ở quan ngoại nam nhân tốt rất nhiều, muội đến đó sẽ rõ. Nơi đó nữ tử kết hôn trẻ cũng không ít, giống như muội vậy, gần hai mươi rồi chưa xuất giá, đây là điều bình thường, không có ai rãnh rỗi mà đi xét nét, muội không cần vì những chuyện vụn vặt này mà ảo não.”

Tề Uyển Dao nghe xong , không nói gì, chỉ cười khổ.

Ở trên đời này, sợ rằng không có ai có thể thay thế vị trí của Triệu Hoàng Lâm trong lòng nàng

Mặc kệ người đó có ưu tú cỡ nào, tốt đẹp nhường nào, cho dù có hơn Triệu Hoàng Lâm gấp trăm ngàn lần, nàng cũng sẽ không động tâm, bởi vì người nợ chung quy không phải Triệu Hoàng Lâm, chỉ điểm này thôi, đối phương đã thua.

Tiếp nhận chuyện tự sát không thành, Tề Uyển Dao ổn định lại tâm tình, liền rời giường rửa mặt.

Quần áo chỉnh tề, nàng trịnh trọng bái biệt Triệu Hữu Căn và Quách thị.

Hai người biết được tin Tề Uyển Dao phải đi , không khỏi giật mình kinh ngạc, quay qua nhìn Tề Sâm , mới biết được là thật, nhưng vẫn kinh ngạc như trước.

“Thời tiết ở quan ngoại rất xấu, chúng ta quen với khí hậu ôn hoà như vậy, con có thích ứng được không.” Quách thị lo âu vỗ vai Tề Uyển Dao , giữ nàng lại.

Tề Uyển Dao cảm động, sau khi nàng làm những chuyện kia, những người bên cạnh không những không trách móc nàng, mà còn quan tâm, lo lắng cho nàng.

“Đúng vậy, hơn nữa thức ăn bên đó khô khốc, con quen ăn sao?” Triệu Hữu Căn lại nói thêm.

Tề Uyển Dao hết sức kiên quyết, nàng dịu dàng nhìn hai người mỉm cười, sau đó giải thích: “Những thứ đó con còn không sợ.” Gương mặt tái nhợt lúng túng, “Con chết còn không sợ, còn sợ mấy thứ này sao. . . Con chỉ

là cảm thấy mệt mỏi, muốn đến một nơi khác bắt đầu lại,có lẽ khi đến quan ngoại, con sẽ buông lỏng lòng mình.”

“Con thực sự có thể sao?” Mấy năm qua ở chung, Quách thị cũng có cảm tình với Tề Uyên Dao , hài tử này là người chịu khó, kiên định, cũng ngoan ngoãn nghe lời, sao có thể không làm người ta yêu thích?

Tề Uyên Dao gật đầu.

” Con đồng ý với nương, nếu như con không thích ứng được với bên kia, lập tức trở về, có được không? Cả nhà tùy thời hoan nghênh con trở về” Quách thị đau lòng nói.

Triệu Hữu Căn cũng thế: “Đúng vậy, đúng vậy, cũng không nhất định định cư ở quan ngoại, ứ xem như ra là ra ngoài giải sầu đi,nghĩ thông suốt rồi thì trở về.”

“Cám ơn mọi người.” Hai mắt Tề Uyên Dao nổi lên một tầng ẩm ướt, ôm chầm lấy Quách thị, “Con sẽ rất nhớ mọi người, nếu quả thật như lời mọi người nói, con không ở được bên đó , con sẽ trở về.”

“Ai, hài tử đáng thương, hãy quên những chuyện không vui, con mãi mãi là đứa con mà bọn ta thương nhất.” Quách thị cũng rơi nước mắt.

Tề Sâm đứng ở một bên lặng lẽ nhìn Tề Uyên Dao và người Triệu gia từ biệt, trong lòng cũng cảm động, đời này chứng minh họ đối xử với Tề Uyên Dao rất tốt.

Tề Uyên Dao hừ lần lượt nói lời từ biệt với mấy tỷ muội Triệu Lỗi, khó tránh khỏi đau buồn một hồi.

Sau khi, thu dọn hành lý xong, liền theo Tề Sâm đi đến quan ngoại.

Chờ Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tương Nghi nghe tin Quách thị lặng lẽ truyền đến, vội vàng tới thì hai huynh muội Tề Sâm, Tề Uyên Dao huynh muội đã rời khỏi trấn Thanh Hà từ lâu.

Triệu Tương Nghi ngồi trong phòng của Tề Uyên Dao ngơ ngác, Quách thị khuyên thế nào cũng không trả lời.

Mà Triệu Hoàng Lâm,lập tức cưỡi tuấn mã của Triệu Hữu Căn chạy dọc theo con đường ra trấn, trong lòng hấn khổ sở cực kỳ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trần Vi cười khổ nhìn hắt thảy, nàng đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật, mình vĩnh viễn không thể đi vào trong lòng Triệu Hoàng Lâm.

Mặc dù yêu hấn nhiều năm, nhưng đối với hấn mà nói, mình cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi. Con khi Tề Uyên Dao đã đi rồi, hấn không chút suy nghĩ mà đuổi theo.

Ngoài trấn, Triệu Hoàng Lâm dọc theo vết bánh xe còn mới một đường đuổi theo, nhưng vẫn không đuổi kịp xe ngựa của Tề Uyên Dao .

Hấn cưỡi ngựa giống như một hiệp khách cô độc, một mình truy tìm trong gió.

Cuối cùng, hấn siết mạnh dây cương, tuấn mã nhảy lên rồi dừng lại. . .

Hấn cứ như vậy đau lòng mà tuyệt vọng nhìn về phía nơi xa xa, hướng nơi Tề Uyển Dao mang tim hấn rời đi

Hấn không hồi hận, chẳng qua là cảm thấy đau lòng mà thôi, có lẽ sau này, không thể gặp lại nàng nữa rồi

Như vậy cũng tốt, giữa bọn họ đã đến mức này, nàng rời đi, có thể quên hết tất cả, một lần nữa bắt đầu, so với việc hai người gặp nhau sẽ lúng túng còn tốt hơn.

Mắt mác cười ngựa chậm rãi trở về trấn, lúc đến cửa trấn, Triệu Hoàng Lâm ngoài ý muốn thấy Trần Vi cười ngựa đến.

Nàng người mặc một bộ thiên sắc, tóc buộc cao, không đeo bất kỳ một món trang sức rườm rà nào, nhìn rất mạnh mẽ, khác hẳn với bộ dáng ưu nhã thường ngày, nàng lúc này, toát ra vẻ cương liệt, lưu loát, khiến người ta không thể không ngoạn nhìn.

Hấn cũng không biết rằng, nàng ấy hoá ra cũng biết cười ngựa

Hai con ngựa rất nhanh thì đến gần, trên mặt Triệu Hoàng Lâm không còn vẻ tuyệt vọng đau lòng nữa, đổi lại là bộ dáng lãnh khốc như thường ngày.

Chỉ có khi đối diện với người xa lạ, hấn mới như vậy.

“Những lá thư này, tôi sẽ trả lại cho cô, xem như là tôi chưa từng nhận, đã cô phụ ý tốt của cô rồi. Còn nữa, tôi thay Uyển Dao xin lỗi cô vì những việc muội ấy đã làm, dù sao tất cả sai lầm này là do tôi.” Triệu Hoàng Lâm một bên chậm rãi cười ngựa, một bên nhàn nhạt nhìn Trần Vi.

Trần Vi cũng nhìn Triệu Hoàng Lâm, cười khỏ: “Hiếm khi huynh dùng ngữ khí ôn hoà này nói chuyện với tôi.”

Triệu Hoàng Lâm cười khỏ: “Tôi thẳng thắn nói với cô luôn, đời này, trong lòng tôi trừ cô gái ngọc Uyển Dao kia ra, sẽ không thương ai nữa. Mặc dù cuối cùng muội ấy khiến tôi thất vọng, nhưng sự thật kia vẫn không thay đổi.”

Ý là, tôi và cô không thể, vĩnh viễn đều là vậy.

Trần Vi đau lòng, mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng nghe chính miệng Triệu Hoàng Lâm nói ra lại là chuyện khác.

Nàng tận lực duy trì phong độ của mình, cười ngựa chậm rãi quay về, cố nén xuống nước mắt sắp chảy ra, phóng khoáng nói: “Ha hả, tôi đã đoán, cô ấy thật hạnh phúc.”

“Nếu muốn giữ cô ấy lại, chứng minh trong lòng huynh còn có cô ấy, lúc đó ngoan tuyệt như vậy, cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi? Vậy tại sao không chạy đến quan ngoại cướp cô ấy về?”

Triệu Hoàng Lâm nghĩ đến, sau lại lắc đầu: “Tôi bây giờ không có biện pháp đối diện với muội ấy, có lẽ hai người bọn tôi cần thêm thời gian, hoặc là không bao giờ gặp nhau nữa, hoặc là còn có cơ hội.”

Trần Vi vốn tưởng rằng Triệu Hoàng Lâm không muốn trả lời vấn đề này, nhưng không ngờ, hắn lại hướng mình nói ra suy nghĩ trong lòng.

Trong lúc nhất thời, tâm tình rất là phức tạp.

Vừa mừng rỡ, nhưng cũng mang theo mong ước cùng đố kỵ với Tề Uyển Dao.

Mặc kệ nàng tốt thế nào, ưu tú thế nào, thậm chí so với Tề Uyển Dao nàng yêu nhiều hơn, nhưng trong lòng Triệu Hoàng Lâm vĩnh viễn chỉ có một mình Tề Uyển Dao.

Nàng Trần Vi, cũng chỉ là một người khách qua đường, hoặc có lẽ là một người khách cũng không tính.

Nghĩ vậy, Trần Vi cắn răng một cái, đột nhiên nghiêng mặt sang nhìn Triệu Hoàng Lâm mỉm cười: “Không sai, Triệu Hoàng Lâm, Trần Vi tôi rất thích huynh, hơn nữa không thể so Tề Uyển Dao nhiều ít, tôi cũng rất buồn bực, vì sao huynh không liếc nhìn tôi một lần, có lẽ nhìn thêm vài lần, sẽ thấy tôi không giống như trong tưởng tượng của huynh về tôi lúc trước.”

Thoải mái ở ngay trước mặt Triệu Hoàng Lâm thừa nhận tiếng lòng của mình, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối.

Trong lòng Trần Vi đầy chua xót.

Nàng và Triệu Hoàng Lâm không thể, không hợp hay không thích hợp, sai lầm là bọn họ gặp sai thời gian và chỉ là một giao điểm giữa hai đường thẳng, gặp một lần sau đó ngày càng cách xa, có điều Trần Vi không hiểu ra sớm thôi. Khổ não chấp nhất, cuối đời lấy bất đắc dĩ và đau lòng.

Triệu Hoàng Lâm nở nụ cười, hôm nay Trần Vi, quả nhiên không giống như bình thường.

“Tôi bây giờ nhìn cô, cũng đã nhìn vài lần, nhưng không phát hiện cô khác ở chỗ nào, hướng hò, ở trong lòng tôi, tôi chưa bao giờ lưu lại ấn tượng đối với cô.” Đây là lời nói thật, mặc dù trong giọng nói mang chút đùa cợt, nhưng lại khiến hai mắt Trần Vi đỏ bừng.

Nàng muốn khóc, thế nhưng nàng biết mình không thể khóc.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là phải cười, như vậy một thiên kim tiểu thư xinh đẹp mặc trang phục cưới ngựa, mặc dù cười to, mặc dù thất lễ không chút quy cũ, nhưng vẫn xinh đẹp như thường.

“Triệu Hoàng Lâm, từ giờ trở đi, tôi không thích huynh nữa.” Trần Vi vẫn cười, “Ngày mai tôi sẽ rời khỏi trấn về huyện Giang Ninh, nương tôi đã chọn cho tôi một nhà có gia thế rất tốt, tôi muốn nhìn thử, dù sao tôi cũng không còn nhỏ.”

“Ừ, tốt.” Giọng Triệu Hoàng Lâm vẫn là nhàn nhạt.

“Tôi là ai chứ, tôi là Trần Vi mà. Tôi sẽ không khóc mà cầu xin huynh để ý đến tôi đâu, nếu đã biết rõ trong lòng huynh vẫn chỉ có Uyển Dao, tôi đây nhất định rời đi.” Trần Vi nói xong không thềm để ý chút nào.

“Ừ.” Triệu Hoàng Lâm gật đầu, không vui không giận.

“Chúng ta có thể làm bằng hữu tốt chứ? Chí ít, không nên xem tôi là người xa lạ, tôi kém cỏi đến vậy sao?” Trần Vi tận lực hạ thấp giọng, giọng nói trở nên rất nhẹ nhàng.

Triệu Hoàng Lâm giật mình, sau gật đầu: “Hảo.”

Trong lòng Trần Vi càng chua xót.

Nhưng mà nàng vẫn biểu hiện rất hài lòng, cười vui vẻ nói: “Thật tốt.”

“Như vậy, gặp lại sau, bạn tốt của tôi.” Trần Vi mỉm cười nhìn Triệu Hoàng Lâm lần cuối, sau đó ra sức vung roi lên ngựa, quay đầu nhanh chóng cưỡi ngựa rời đi.

Nước mắt của nàng rơi lả tả ở trong gió, vĩ mẫn trộn lẫn khói bụi rơi vào xoang mũi, đau đớn đến khó nhìn.

Người nhà nàng có tốt lành gì?

Nàng chỉ thuận miệng nói thôi.

Có lẽ sau lần ly biệt này, nàng sẽ cẩn thận chọn một người tốt để gả, có lẽ đây là biện pháp duy nhất để quên đi mối tình này.

Triệu Hoàng Lâm a Triệu Hoàng Lâm, nếu như tôi biết huynh trước Tề Uyển Dao, liệu huynh có thích tôi không? Có lẽ, đến lúc đó, chính Tề Uyển Dao sẽ ghen tỵ với tôi?

Trần Vi rơi lệ, khóe miệng vẫn như cũ kiêu ngạo nở nụ cười.

Triệu Hoàng Lâm ngừng ngựa lại, nghiêm túc nhìn hướng Trần Vi rời đi, cẩn thận hồi tưởng lại những lời nàng nói, khóe môi hơi nhếch lên.

Người hán yêu và người yêu hán, trong lúc nhất thời, hai nữ nhân đồng thời đều ly khai.

Chỉ để lại cho hán một khung cảnh vắng lặng nhàn nhạt.

Lúc này, hán không cảm thấy đau lòng, hán nghĩ nên bắt đầu lại lần nữa.

Hán phải lấy lại tinh thần tiếp tục sống, chờ có một ngày, khi hán có thể đối mặt với tất cả, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Hán tin như vậy.

Trở lại Triệu phủ, Triệu Hoàng Lâm trực tiếp về Lan Thương viện, phát hiện Triệu Tương Nghi đã sớm chờ trong viện.

Một mình Triệu Tương Nghi ngồi trên băng ghế trong sân, có vẻ cô tịch mà bi thương.

Triệu Hoàng Lâm lưỡng thững đi tới, trước sau như một ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệu Tương Nghi đứng dậy, kinh ngạc nhìn Triệu Hoàng Lâm, rồi thờ dãi một hơi, lẩm bẫm nói: “Ca ca, trong lòng ca rất khổ sở phải không?”

“Đã tốt hơn rồi, thật sự.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười.

Triệu Tương Nghi nghi ngờ nhìn Triệu Hoàng Lâm, không tin nói: “Ca không cần giả bộ trước mặt muội.”

“Không có, ca nói toàn bộ là thật.” Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, “Việc này xem như là quá khứ đi, tất cả tùy duyên, cường cầu không được.””

“Được rồi, còn có. . .” Triệu Tương Nghi nhíu mày, “Vi tử tử đột nhiên bảo ngày mai phải về, ca có muốn đi tiễn tử ấy không?”

“Ừ, ca đã biết.” Triệu Hoằng Lâm gật đầu.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại vạn phần kinh ngạc: “Hả? Ca không chút nghĩ ngợi đáp ứng sao?”

Triệu Hoằng Lâm lại lơ đễnh nói: “Đúng vậy, giữa bằng hữu, đi tiễn cũng rất bình thường.”

Lúc này, hấn đôi diện với Trần Vi, chỉ có tâm bình tĩnh, đơn thuần, không tạp niệm.

Chương 219: Chúng ta, bỏ trốn đi

Sau giờ ngộ, Triệu Tương Nghi nhu thuận tựa vào lòng Bùi Tử Quân , mười ngón tay của hai người đan vào nhau trên mặt mang đầy ngọt ngào tiểu ý.

Cảm giác mấy ngày nay, thật kỳ diệu.

Triệu Tương Nghi không biết mình và Bùi Tử Quân trong lúc này, có tính là quan hệ tình lữ hay không, cũng rõ từ khi nào lại thân mật như vậy, chính al2 ngày đó Bùi Tử Quân thổ lộ với nàng sao?

Có chút kinh ngạc này , khiến cho người ta vừa mừng rỡ vừa cảm thấy tốt đẹp.

Thấy Triệu Tương Nghi thất thần, Bàn tay Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi gia tăng lực đạo: “Đang suy nghĩ gì?”

“Đang suy nghĩ chuyện của ca ca muội.” Triệu Tương Nghi rũ mi.

Bùi Tử Quân lại ủy khuất vùi vào cổ Triệu Tương Nghi, hít hà một hơi, làm Triệu Tương Nghi ngứa ngáy, co rụt cổ lại.

Nhưng thấy hấn ôn nhu nói: “Vì sao không nghĩ đến huynh? Huynh ghen tị nha.”

“Hừ, đó là ca ca muội mà, huynh ăn dấm chua gì thế .” Triệu Tương Nghi bất khả tư nghị cười cười.

Nàng và Bùi Tử Quân bây giờ hấn được xem như là một cặp tình nhân?

Từ ngôn hành cử chỉ, đến thần thái tâm ý, không có chỗ nào mà không có sự thân mật giữa những người yêu nhau.

Không có ước định, không có hứa hẹn gì, cứ như vậy một cách tự nhiên ở cùng một chỗ.

“Lúc ở cùng huynh, chỉ cần nghĩ tới huynh thôi.” Bùi Tử Quân tựa cằm lên đầu Triệu Tương Nghi cười nói, trong giọng nói mang theo khát cầu, hấn thấy, Triệu Tương Nghi bây giờ chưa đặt hết lòng mình vào hấn, khiến hấn không có cảm giác an toàn. Hấn biết lo lắng này là dư thừa, có lẽ là sợ khi tình dậy, nàng và hấn thì ở cùng nhau, nhưng không có tiến triển. Cho nên bây giờ,, mới trở nên bá đạo, mong muốn khiến Triệu Tương Nghi để ý đến mình nhiều hơn.

“Huynh bá đạo như vậy, dựa vào cái gì.” Triệu Tương Nghi bĩu môi, lâu bầu nói.

Bùi Tử Quân bật cười, vuốt tóc nàng, không cười nữa, thành thật nói: “Bởi vì muội nhất định phải thuộc về ta .”

Triệu Tương Nghi vốn đang vênh môi, đột nhiên nghe hấn nghiêm túc nói như vậy, không khỏi sững sốt một chút, sau khóe miệng hơi nhếch lên, ngọt ngào cười.

“Không nói lời nào, chính là chấp nhận.” Bùi Tử Quân đột nhiên ôm

châm Triệu Tương Nghi, ôm thật chặt, “Từ giờ trở đi, không được thất thân, không được nghi ngờ, muội là của huynh.”

“Vậy phải xem biểu hiện của huynh đã.” Triệu Tương Nghi nhướn mày nói.

“Nga? Vậy muội có yêu cầu gì thì nói ra, huynh nghe theo.” Bùi Tử Quân hăng hái, Triệu Tương Nghi hiềm khi chủ động như vậy.

Triệu Tương Nghi xì cười một tiếng, lắc đầu nói: “Cái này thì huynh phải tự mình tìm hiểu, muội là một hoàng hoa khuê nữ không thể nói ra à.”

Bùi Tử Quân suy nghĩ, cười xán lạn nói: “Tốt lắm, muội đi theo huynh.” Dứt lời, đã đứng lên, vươn tay đỡ Triệu Tương Nghi đứng lên.

“Hả? Đi đâu?” Triệu Tương Nghi không hiểu sao Bùi Tử Quân đột nhiên nói như vậy, ngẩn người.

“Đi rồi sẽ biết.” Bùi Tử Quân mạnh mẽ kéo tay Triệu Tương Nghi, một đường đi qua giả sơn tiêu uyển Tĩnh Phong.

Triệu Tương Nghi sợ bị hạ nhân nhìn thấy, dù sao nàng và Bùi Tử Quân trước mắt không có danh phận gì, cứ lôi lôi kéo kéo như vậy, nếu bị truyền đi, thì danh tiếng của nàng sẽ không tốt, cho nên nhỏ giọng nhắc nhở Bùi Tử Quân: “Này này, buông tay ra đi, lỡ bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

Thời đại này chính là vậy, Triệu Tương Nghi sống ở đây lâu nên bị đồng hoá.

Bùi Tử Quân nghe vậy, khóe môi nhếch lên, không có buông tay Triệu Tương Nghi ra, ngược lại kéo nàng đến bên người, trực tiếp ôm hông nàng, cũng không sợ nàng mắng mình lưu manh: “Nói xấu thì sao, huynh không ngại là tốt rồi.”

Trong lòng Triệu Tương Nghi cảm thấy ấm áp, ngoài miệng cũng không nói gì, chỉ tùy ý Bùi Tử Quân ôm, gương mặt đỏ hồng.

Lúc Bùi Tử Quân cúi đầu, thấy Triệu Tương Nghi then thùng, không khỏi vui vẻ, ôm eo nàng chắc hơn chút nữa.

Hai người trực tiếp đi tới chuồng ngựa của tiêu uyển Tĩnh Phong, Bùi Tử Quân thả Triệu Tương Nghi ra, xoa đầu nàng: “Ở đây chờ huynh.”

Sau đó một mình hấn đi vào chuồng ngựa, sau đó lo cưỡi một con tuấn mã ra ngoài, đi tới trước mặt Triệu Tương Nghi: “Đi thôi.”

Triệu Tương Nghi hiếu kỳ hỏi: “Đi đâu?”

Bùi Tử Quân mỉm cười,, không để ý đến tiếng kêu sợ hãi của Triệu Tương Nghi, trực tiếp bế nàng lên ngựa, sau đó tung người nhảy lên ngựa, ôm sát Triệu Tương Nghi, môi dán sát tai nàng khẽ nói: “Chúng ta, bỏ trốn đi.”

“Hả? Gì chứ, huynh đừng có nghĩ luẩn quẩn trong lòng” Triệu Tương Nghi còn không kịp phản ứng, Bùi Tử Quân vung roi, cỡi ngựa như bay.

Gió mát phất vào mặt, tim Triệu Tương Nghi như dừng đập, nàng không

dám tưởng tượng lời Bùi Tử Quân vừa điên cuồng nói mới này, lúc này trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là: “Bùi Tử Quân chúng ta tốt xấu nên đi cửa sau, bây giờ lại đi bằng cửa trước, bị nhiều người nhìn thấy như vậy không tốt đâu.”

Đúng vậy, chuyện tình cảm, Triệu Tương Nghi vĩnh viễn cũng không dám lớn mật ném thử, tìm kiếm kích thích, vẫn là lo được lo mất, không dám buông thả.

Bùi Tử Quân cũng vậy, luôn thấy hấn lúc nào cũng ôn trọng, sao bây giờ lại điên cuồng như thế?

Bỏ trốn? Hai người bọn họ vì sao phải bỏ trốn?

Con ngựa chạy vội trên đường, Triệu Tương Nghi trốn trong lòng Bùi Tử Quân, vùi đầu, không dám nhìn thẳng, chỉ liếc mắt nhìn hàng quán hai bên đây là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa đi trên đường này, vừa khấn trương vừa kích động.

Bùi Tử Quân cưỡi ngựa nhanh mà ôn, một tay ôm chặc hông Triệu Tương Nghi, một tay vũng vàng kéo lại dây cương, trên người thoang thoang hương vị tươi mát, thỉnh thoảng xộc vào xoang mũi Triệu Tương Nghi, khoe miệng nhếch lên.

Chớp mắt, hai người đã ra khỏi trấn Thanh Hà, Triệu Tương Nghi thấy con ngựa càng chạy càng nhanh, Bùi Tử Quân cũng không có ý muốn dừng lại, lập tức luống cuống, suy nghĩ về câu nói của Bùi Tử Quân, trong lòng nghĩ, đừng nói tiểu tử này muốn chơi trò kích thích thiệt chứ, muốn dẫn mình bỏ trốn sao?

Nghĩ thấy cũng có khả năng, thân hình Triệu Tương Nghi lắc lư, nắm chặt tay Bùi Tử Quân bay trong gió lớn tiếng nói: “Huynh không phải định dẫn muội bỏ trốn thật sự chứ?”

Bùi Tử Quân không nói chuyện, chỉ cười cười, gia tăng tốc độ

Triệu Tương Nghi thót tim, thét to: “Huynh điên rồi sao, đừng có nghĩ quẩn như thế, giữa chúng ta không có gì cản trở, cần gì bỏ trốn?”

“Mau, huynh mau buông muội ra, muội mà về trễ, cha nương, đại ca sẽ lo lắng “

Bùi Tử Quân thả chậm tốc độ, sát gần tai Triệu Tương Nghi làm nũng: “Làm nam nhân của muội thật thua thiệt, ở trong lòng muội, cha nương, đại ca đứng đầu, sau đó là Trần Vi và mấy bạn hữu, cuối cùng mới đến phiên huynh.”

Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng đẩy mặt Bùi Tử Quân mặt ra, nháy mắt cười: “Vậy huynh có thể suy nghĩ không làm nữa.”

Thật ra nàng rất thích Bùi Tử Quân làm nũng với mình như vậy, nam nhân làm nũng không giống như nữ nhân mềm mại không có xương, Bùi Tử Quân làm nũng không giống mấy cô nương, ần ần bên trong là nét dịu dàng nhàn nhạt, rất tự nhiên đặt cằm lên đầu nàng.

“Nói bậy phải trả giá thật lớn, xem huynh lát nữa phạt muội đây.” Bùi Tử Quân đột nhiên cười xấu xa, lại gia tăng tốc độ.

Triệu Tương Nghi không hoảng loạn, mà an tâm dựa vào lòng Bùi Tử Quân, tùy ý ngồi trên ngựa chạy, gió thổi tóc nàng bay loạn, bay trước mặt Bùi Tử Quân, thỉnh thoảng Bùi Tử Quân toả ra mùi hương nhàn nhạt, chính là ôn nhu thuộc về hắn.

Nếu như thời gian có thể dừng lại, con ngựa chỉ biết chạy mãi, như thế cũng không tệ, loại cảm giác này, không biết tốt biết bao.

Triệu Tương Nghi không khỏi cười mình, cứ nhiên lại học cách nói của mấy nữ chính trong tiểu thuyết tình cảm, trước kia nàng còn châm chọc kiểu tình yêu theo cách của Quỳnh Dao, nó rất ngây thơ, không ngờ khi rơi vào bẽ tình, nàng cũng trở nên ấu trĩ, ngây dại như thế.

Con ngựa một đường chạy như bay, cuối cùng ngừng lại trước một sơn trang.

Lúc này nắng gắt, bao phủ cả sơn trang, từng vầng sáng toả khúc xạ trông rất đẹp mắt.

Sơn trang này rất lớn, Triệu Tương Nghi ngồi ở trên ngựa ngắm nhìn bốn phía, thấy nó toạ lạc dưới chân núi lớn, bốn phía đều là cây xanh, nhìn rất là đẹp mắt. Lúc này xuân về hoa nở, trên núi đủ mọi màu sắc, làm nổi bật lên khí chất hoa lệ của sơn trang. Cách đó không xa còn có sông nhỏ trong suốt, nhìn dòng nước chảy, sông nhỏ chảy vào bên trong sơn trang, sao có thể dẫn vào?

Triệu Tương Nghi tò mò bị Bùi Tử Quân ôm xuống ngựa, nàng chỉ vào sơn trang trên đồi: “Cho nên, bỏ trốn là đến nơi này? Về sau nơi này chính là nhà của chúng ta?”

Bùi Tử Quân nhướn mày, trong miệng tràn đầy ái muội: “Muội nói thế nào, chính là đúng.”

Triệu Tương Nghi quay đầu lại cười, lại giãi dựa: “Vậy huynh mau buông muội ra.”

“Hử, không được, chắc là muội mệt rồi, để huynh ôm muội vào.” Bùi Tử Quân nghiêm túc nói

Triệu Tương Nghi cảm thấy cả người như vô lực, loại cảm giác này chỉ có lúc ở cùng Bùi Tử Quân mới có, loại cảm giác này mang theo kích động cùng vui thích, đồng thời còn cảm giác một chút tê dại, cả người giống như yếu ớt.

“Nếu như bị người khác thấy. . .”

“Ở đây ngoài chúng ta, không có những người khác nga, người hầu trong sơn trang này sẽ không nói lung tung một chữ, muội chỉ cần xem bọn họ như người mù, người điếc là được.” Bùi Tử Quân nhếch môi cười.

“Hả? Vừa nãy huynh nói ở đây trừ chúng ta đâu còn ai khác?”

“Nga, hoá ra muội thích bầu không khí chỉ có hai người chúng ta?” Bùi

Tử Quân một đường ôm ngang Triệu Tương Nghi, đi vào trong sơn trang
Theo sau là con ngựa trung thành.

Triệu Tương Nghi không giãy dựa nữa, bởi vì sau trong tận đáy lòng nàng mong muốn hai người giữ nguyên tư thế này, nàng đến gần Bùi Tử Quân, thích hương vị nhàn nhạt trên người hắn.

Cho nên, không có nhăn nhó, giãy dựa lâu, ngược lại còn giả bộ làm ra vẻ.

Bùi Tử Quân thì hít thở đều đều, tiếng tim đập mạnh mà hữu lực, từng tiếng, từng tiếng rơi vào lòng Triệu Tương Nghi, bất tri bất giác, tim Triệu Tương Nghi đập nhanh, hô hấp trở nên dồn dập.

Nàng đỏ mặt rúc vào lòng Bùi Tử Quân, một chữ không nói.

Rốt cục đi tới trước cửa sơn trang, đã có người hầu chờ sẵn ở đó, mở cửa cho họ.

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên tám hoành phi viết bốn chữ “Nghi Quân Sơn trang”.

Bùi Tử Quân nhìn nàng, sau mỉm cười: “Tên nghe không được hay lắm, nhưng mà lấy tên của hai chúng ta, thích không?”

“Nơi này là?” Triệu Tương Nghi không vội, chỉ vào sơn trang hỏi.

“Là gia nghiệp trước kia huynh đặt mua, vẫn luôn mong có một ngày, tự mình mang theo muội đến xem, tốt nhất là ——” Đột nhiên hắn xát lại gần tai Triệu Tương Nghi, nỉ non nói, “Về sau chúng ta không buồn không lo đến ở đây.”

Nếu là một người xa lạ đột nhiên nói như vậy, Triệu Tương Nghi nhất định sẽ tát hắn đầu tiên, sau đó đá huynh đê của hắn, mắng to một tiếng “Ngươi lưu manh”, rồi quay người bỏ đi.

Nhưng trước mắt là Bùi Tử Quân a.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, tim lại đập nhanh hơn.

Bùi Tử Quân nhẹ nhàng thả Triệu Tương Nghi ra, sau đó nắm tay nàng đi vào Nghi Quân Sơn trang.

Cảm thụ được bầu không khí như vậy, bước chân Triệu Tương Nghi giống như bay lên, rất nhanh nàng hồi hồn, nhìn Bùi Tử Quân cười xấu xa, rồi nhíu mày tự giễu: “Chẳng lẽ, mỗi lần huynh theo đuổi một cô nương, đều mang người ta tới đây, cũng nói thế sao?”

“Ồ trong lòng muội, huynh là người như vậy?” Bùi Tử Quân đột nhiên dừng bước, đứng ở trước mặt Triệu Tương Nghi, nụ cười trên mặt bị hắn che giấu, trong mắt mang theo đau buồn

Triệu Tương Nghi không ngờ mình đùa giỡn, lại khiến Bùi Tử Quân bị tổn thương, vội vàng lắc lắc đầu nói: “Muội chỉ đùa thôi, huynh đừng xem là thật...”

Bùi Tử Quân đột nhiên kéo nàng vào lòng, ôm thật lâu: “Đùa không vui chút nào.”

“Ừ. . .” Triệu Tương Nghi dựa vào lòng Bùi Tử Quân ,lầu bầu một chút, mí mắt hơi rũ.

“Khái. . . Ở đây còn có rất nhiều hạ nhân.” Triệu Tương Nghi nghĩ đến tình trạng lúng t úng này, lập tức khẽ đẩy Bùi Tử Quân ra.

Nhưng Bùi Tử Quân lại gia tăng lực đạo ôm Triệu Tương Nghi thật lâu: “Bọn họ đi cả rồi, ở đây quét dọn sạch sẽ xong, hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, hiện tại không cần bọn họ.”

Chẳng biết tại sao, lúc Bùi Tử Quân nói như vậy , Triệu Tương Nghi càng thêm khẩn trương.

Cũng không biết có phải do nàng suy nghĩ quá đen tối hay không, luôn cảm thấy nói xong những lời này , Bùi Tử Quân sẽ lộ ra bộ mặt cuồng dã và mạnh mẽ ôm lấy nàng sau đó lại chơi trò XYZ

“Muội đang suy nghĩ gì thế, còn bộ dáng này là sao?” Lúc Bùi Tử Quân buông Triệu Tương Nghi ra , đầu tiên là thấy nàng phiền muộn rồi hưng phấn, chẳng biết chuyện gì xảy ra, ngược lại nghĩ đến bộ dáng nghiêm túc vừa nãy của mình, không khỏi mèm giọng trấn an, “Có phải vừa nãy huynh làm muội sợ rồi không? Huynh nghe thế nên mới khó chịu, mới có thể như vậy.”

“A? Hả, cái kia, không có việc gì, không có việc gì. Không có quan hệ, thực sự.” Triệu Tương Nghi ho khan vài tiếng, hồi hồn, thậm mắng trong lòng.

Cái gì cùng với chả không cái gì , sao mình lại bị ối như thế hả trời?

“À, huynh vừa nãy nói biểu hiện trên mặt muội là sao?” Triệu Tương Nghi lấy hai ngón chỏ đâm vào nhau.

“Có chút hưng phấn, nhưng nhìn không giống như tâm tình tốt .” Về mặt Bùi Tử Quân mê hoặc nói.

“Khụ, khụ, khụ, không có việc gì, không có việc gì. . .” Triệu Tương Nghi ho khan vài tiếng, “Chúng ta đi thôi, không phải huynh muốn dẫn muội đi tham quan sao?”

“Ừ, đi, chúng ta đi , huynh muốn dẫn muội đến một nơi.” Bùi Tử Quân giả vờ thần bí, kéo tay Triệu Tương Nghi, mười ngón đan vào nhau , rất chặt, không chút buông lỏng ra.

Từ lúc hai người biểu lộ tâm ý của mình, hẳn thường xuyên nắm tay nàng, đồng thời vô cùng thích làm động tác này, chỉ cần nắm được tay nàng, phải thật mới chịu buông ra.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi an tâm theo sát Bùi Tử Quân đi dạo, phát hiện cảnh sắc sơn trang này không tệ, kiến trúc đặc sắc, có có cảm giác nơi này rất lớn, tia sáng chiếu khắp nơi. Còn có những loại hao cỏ nàng yêu thích, nhìn đặc

biệt có cảm giác thân thiết.

Khiến Triệu Tương Nghi không khỏi nhớ lại câu nói kia của Bùi Tử Quân —— mong muốn nàng và hắn ở cùng nhau.

Đây là sơn trang vì nàng mà xây sao?

“Chúng ta đến rồi.” Bùi Tử Quân nói xong câu này, nhìn ánh mắt không hiểu của Triệu Tương Nghi, “Bắt đầu từ bây giờ, mọi phải nhắm mắt lại, sau khi đến nơi mới mở mắt ra, mới có kinh hi.

“Là đâu thế, sao lại thần bí như vậy?” Triệu Tương Nghi không khỏi cười, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn phối hợp với Bùi Tử Quân, hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh.

Xuân phong nhẹ thổi lên ám nàng, nghiêng tai nàng nghe thấy tiếng dòng nước chảy

Là tiếng nước ào ào, nghe rất êm tai.

“Được rồi.” Đi được một đoạn đường, Bùi Tử Quân đột nhiên dừng lại, đổi thành từ phía sau ôm Triệu Tương Nghi, “Tương Nghi, mở mắt ra xem một chút đi.”

Triệu Tương Nghi cảm thụ âm áp của Bùi Tử Quân từ phía sau truyền tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa hồ như chín tới.

Nàng mở mắt ra nhìn về phía trước, không thấy bất kỳ kiến trúc nào, mà chỉ có một ngọn núi lớn, hẳn là ngọn núi sau sơn trang.

Có tiếng nước suối chảy nhỏ giọt từ trên núi chảy xuống, thảo nào vừa nghe tiếng nước ào ào đâu đó.

Nước chảy xuống tạo thành khói trắng, khói trắng âm áp phủ lên mặt Triệu Tương Nghi, trên khuôn mặt tròn béo của nàng dính thêm hơi nước.

Vốn đang nở nụ cười liền thu lại, càng phóng đại hơn, quay đầu lại nhìn Bùi Tử Quân hưng phấn nói: “Lẽ nào đây là?”

Bùi Tử Quân cười gật đầu: “Ừ, đây chính là ôn tuyền mà mọi nói đó.”

Còn nhớ rõ, trong một lần nói chuyện, Triệu Tương Nghi hăng hái bưng bưng nhắc đến ôn tuyền, khi đó đang là giữa mùa đông, trời rất lạnh, Triệu Tương Nghi oán trách nói xem ở trong sách, nên mới biết đến ôn tuyền, nếu tại nơi có ôn tuyền xây một sơn trang, mùa đông có thể đến tắm, như vậy có lợi ích rất tốt.

Khi đó, người nói vô tâm, nhưng Bùi Tử Quân nghe vào tai, lại ghi tạc trong lòng.

Từ ngày đó trở đi, hắn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm nơi có ôn tuyền.

Thế nhưng nơi này có thể gặp mà không thể cầu, mặc dù có nhiều nơi thật sự có, nhưng thôn dân bên cạnh không biết mà phá hủy, hoặc còn cho rằng là loại nước này không tốt nên lấp lại không biết chừng.

Mãi đến hai năm trước, hắn rốt cuộc tìm được nơi này.

Lúc đó ở kinh thành, nghe Nguyên Sách về bẩm báo, vui vẻ vô cùng, lập tức đưa bạc lệnh cho Nguyên Sách tu kiến nơi này.

Mặc dù lúc đó cho Nguyên Sách toàn quyền phụ trách, nhưng Nguyên Sách lại thường xuyên trở về kinh thành báo cáo tình hình cho Bùi Tử Quân, còn nghe theo an bài của Bùi Tử Quân.

Son trang tráng lệ này nhìn rất đẹp, không biết phải tốn biết bao nhiêu mới xây được.

Triệu Tương Nghi lẳng lẳng dựa vào lòng Bùi Tử Quân, cảm động thì thào nói: “Không nghĩ tới, huynh đều nhớ. . . Cái này, là vì muội mà xây?”

“Mỗi một câu muội nói, huynh đều nhớ.” Bùi Tử Quân chắc chắn nói.

Triệu Tương Nghi thấy trong lòng âm áp.

Nàng nhìn xung quanh, bốn phía ôn tuyền dựng rào chắn, tạo thành một phòng tắm lộ thiên, nói nhỏ, kỳ thực cũng không nhỏ, ở đây tạo thành một cái ao lấy lam ngọc trát lên thành, cực kỳ xa hoa, mà chỉ dùng để tắm rửa. Nước ôn tuyền từ trên núi chảy xuống, bên cạnh ao có một lỗ nhỏ, để trong nước trong ao chảy ra ngoài, duy trì sạch sẽ

“Thế nào, thích không?” Bùi Tử Quân đặt cằm lên vai Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi theo bản năng gật đầu, ánh mắt dừng lại trên những cảnh vật đẹp đẽ này.

“Xây khi nào vậy?” Triệu Tương Nghi vươn hai tay, đặt lên tay Bùi Tử Quân đang ôm hông mình.

Bùi Tử Quân tâm khê động, tiểu ý càng đậm: “Hai năm trước, có điều khi ấy huynh ở kinh thành, khô thân tiểu tư Nguyên Sách kia.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy mỉm cười, nghiêng mặt sang bên cảm động nhìn Bùi Tử Quân: “Huynh vì muội mà làm thật nhiều việc quá.”

Bùi Tử thâm tình nhìn Triệu Tương Nghi, khuôn mặt hồng hồng, đôi môi đỏ hơi mở, như đang đợi mình chạm đến. . .

“Còn nhớ rõ vừa nãy ở bên ngoài, muội nói gì không? Bây giờ đến phiên huynh trừng phạt muội.”

Dứt lời, hần liêu lĩnh cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm hai cánh môi hồng.

Triệu Tương Nghi chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai cái tay ôm Bùi Tử Quân thật chặt, trái tim như muốn nhảy ra, khiến nàng không cảm giác được nhịp đập của trái tim.

Cánh môi tê dại, tê dại đó từ trên môi truyền đến khuôn mặt, từ bên trên truyền xuống dưới, truyền khắp tứ chi bách hài.

Đầu lưỡi của Bùi Tử Quân nhẹ nhàng mà trượt vào trong miệng nàng, lúc đầu nàng còn vụng về cự tuyệt, chỉ mấy chốc dây dưa, liền dễ dàng trượt vào.

Tiếng hít thở của hần quay quanh bên tai nàng, đầu lưỡi điên cuồng mà tùy ý cướp đoạt khí tức từ trong miệng nàng, không buông tha bất kỳ thứ gì.

Nhiều lần, hai người đều lúng túng đụng phải hàm răng hoặc môi. Hần nắm lấy tay Triệu Tương Nghi thật chặt, đặt ngay trái tim mình.

Cũng nhìn ra được, kỹ thuật hôn của Bùi Tử Quân không tốt lắm.

Triệu Tương Nghi yêu thương, nụ cười càng đậm, hai mắt mê ly, hai tay theo bản năng thoát khỏi tay Bùi Tử Quân, sau đó ôm lấy cổ Bùi Tử Quân, tay áo màu vàng rũ xuống, lộ ra một đoạn da thịt trắng như tuyết, ở dưới ánh mặt trời, cực kỳ quyến rũ động lòng người.

Sau khi hôn xong, Bùi Tử Quân thở phì phò, Triệu Tương Nghi cũng thế.

Hắn đỏ mặt, hai tròng mắt đỏ nhìn Triệu Tương Nghi, sau đó nhếch miệng cười, trêu nói: “Đây là lần đầu tiên, còn không thuần thục, này sẽ cải thiện hơn.”

Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, hắn, đây là nụ hôn đầu của hắn sao?

Nàng không thể tin được đánh giá từ trên xuống, giống như mới quen biết Bùi Tử Quân vậy.

Chương 220: Càng ngày càng thích

“Thế nào? Lẽ nào muội cho là huynh là loại người không biết giữ trong sạch?” Bùi Tử Quân nâng khuôn mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi lên, hai tròng mắt nhìn vào môi sưng đỏ, rất muốn hôn lại lần nữa.

“Muội chỉ là không nghĩ tới, một người được các cô nương ái một như huynh, lại là lần đầu tiên. . .” Nói đến “Lần đầu tiên”, Triệu Tương Nghi luôn cảm thấy xấu hổ.

Bùi Tử Quân thuận thế hôn nhẹ Triệu Tương Nghi, nghiêm túc nói: “Tất cả những thứ này, huynh giữ vì muội.”

“Khụ, khụ. . .” Vốn có nghe thế phải cảm động mới đúng, nhưng Triệu Tương Nghi cảm động không được ngược lại còn ho khan. . . Lúc Bùi Tử Quân nói lời này, Triệu Tương Nghi tưởng tượng đến——

—— Bùi Tử Quân giống như một cô vợ nhỏ, quần bên người mình, mở to lo lanh nhìn mình nói, tướng công, người ta cái gì cũng giữ trong sạch, là vì người mà giữ đó.

“Muội cảm thấy rất buồn cười?” Bùi Tử Quân bĩu thương lần nữa nhìn Triệu Tương Nghi, tựa hồ như làm nũng hôn lên môi nàng, giống như cầu xin, mà cũng giống như uỷ khuất tố cáo.

Nụ hôn ngắn ngủi qua đi, Triệu Tương Nghi tựa vào lòng Bùi Tử Quân thở phì phò, cười nói: “Ừ, muội rất cảm động.”

“Cô ngốc.” Bùi Tử Quân nhéo nhẹ cái mũi Triệu Tương Nghi, còn trêu nói, “Tuy rằng huynh chưa từng thử qua, nhưng hiểu nhiều hơn muội, lần sau khi huynh hôn muội, thì muội phải nhớ thở, đừng có nhin thở, nhìn xem mặt muội nghẹn đỏ rồi kia.”

Triệu Tương Nghi: “. . .”

Thấy nàng không nói lời nào, Bùi Tử Quân nói tiếp: “Có muốn thử lại lần nữa không?” Hấn giống như đã nghiệm hôn rồi.

Triệu Tương Nghi: “. . .”

“Ha ha.” Bùi Tử Quân nhéo nhẹ cái mũi Triệu Tương Nghi, cung chịu mà cười, “Mà thôi, còn nhiều thời gian.”

Sau đó ôm chặt lấy nàng, tựa cằm lên vai, lại nói: “Chờ huynh giải quyết xong mấy chuyện ở đây, có thời gian rảnh, sẽ dẫn muội đến huyện Giang Ninh chính thức gặp cha nương huynh, mặc dù mọi người đã quen biết nhau, nhưng lần này đến với ý tứ không giống.”

“Huynh?” Triệu Tương Nghi có chút ngoài ý muốn.

“Không chuẩn bị tốt sao?” Bùi Tử Quân xoa đầu Triệu Tương Nghi, ủy khuất nói, “Muội có biết huynh đợi muội mấy năm rồi không, lẽ nào muội còn muốn huynh đợi thêm? Đối với huynh mà nói quá tàn nhẫn.”

“Ngô, nghe lời huynh.” Triệu Tương Nghi kêu rên một câu.

Bùi Tử Quân hài lòng cười: “Lúc gặp cha nương, hai nhà chúng ta làm nghị thân cho tốt, chỉ chờ sang năm lúc muội cập kê, liền cưới muội vào cửa.”

“Tương Nghi, muội nguyện ý gả cho huynh không?” Bùi Tử Quân nói rất nhẹ, nhưng lại nặng nề đi vào lòng Triệu Tương Nghi, rung động cực kỳ, trái tim như tê dại.

Trong đầu trống rỗng, chỉ có một giọng nói vang không ngừng trong đầu, mau nói ‘nguyện ý’ đi.

“Muội nguyện ý.” Nàng gật đầu, hai mắt mê say tựa vào lòng Bùi Tử Quân.

“Thật tốt, giữa chúng ta cuối cùng cũng có kết quả rồi.” Bùi Tử Quân híp mắt, thoả mãn không gì sánh được nói.

Đột nhiên Triệu Tương Nghi đẩy nhẹ Bùi Tử Quân ra, nhíu mày lo lắng nói: “VẬY huynh nói xem, Bùi bá bá, Bùi bá mẫu sẽ thích muội chứ?”

“Bọn họ đều rất thích muội, lần nào cũng khen muội thông minh khéo léo, huynh nghĩ nếu hai người biết muội là con dâu tương lai, nhất định rất cao hứng.” Bùi Tử Quân muốn Triệu Tương Nghi yên tâm, “Thật ra, huynh vốn muốn nói cho nương biết, nhưng khi đó huynh không biết rõ tâm ý của muội, sợ nói ra sớm, vạn nhất bị muội cự tuyệt, không khỏi xấu hổ. Cho nên định xác định rõ mối quan hệ giữa chúng ta rồi, mới nói cho nương biết.”

“Muội vẫn có chút khản trương.” Triệu Tương Nghi nói cho Bùi Tử Quân lo lắng của mình, “Hai người họ thích muội là một chuyện, nhưng thực tâm chúc phúc cho chúng ta lại là chuyện khác. Dì huynh luôn muốn gả Vi tỷ tỷ cho huynh, không biết nương huynh nghĩ như thế nào, các phương diện khác Vi tỷ tỷ hơn muội nhiều, lễ nghi hạng nhất, muội không bằng tỷ ấy. . . Nương huynh, sẽ thích một nha đầu không biết lễ tiết sao?”

“Nương cũng không quá tán thành chuyện của huynh và Vi nhi.” Bùi Tử Quân vỗ nhẹ vai Triệu Tương Nghi, ôn nhu nói, “Bà đã sớm thương lượng với huynh. Còn tự mình nói với huynh rằng, sẽ không ép huynh lấy người mà mình không yêu từ, chỉ cần là người huynh thích, đồng thời tâm địa không xấu, biết thông cảm, thì sẽ không phản đối.”

“Thật không? Chỉ hy vọng như thế.” Vùng mày nhíu lại giãn ra.

“Con dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng.” Bùi Tử Quân nắm cái mũi của Triệu Tương Nghi, vui vẻ nói.

“Hứ” Triệu Tương Nghi lấy tay Bùi Tử Quân ra, le lưỡi nói, “Này, không được, tập quán đó sao mà bỏ được, muội tin tưởng nương huynh càng thích mấy cô nương văn nhã hơn.”

“Ừ, ở phương diện này, huynh thấy muội tạm được, nếu như không thích, cũng không cần miễn cưỡng sửa đổi, cho dù trời có sập xuống, huynh vẫn sẽ ở bên cạnh muội, đừng sợ.” Bùi Tử Quân nói xong, hôn lên trán Triệu Tương Nghi một cái.

“Cảm ơn.” Triệu Tương Nghi phát hiện, mình càng ngày càng thích thiếu niên trước mắt này đây.

“VẬY MUỘI MAU HÔN HUYNH MỘT CÁI ĐI.” Bùi Tử Quân nhướn mày, cười mờ ám, đưa má trái ra.

Triệu Tương Nghi theo bản năng đẩy ra, bủ môi nói: “Không nên.”

“Mau lên, mau hôn một cái đi, ở đây không có ai hết.” Bùi Tử Quân mặt dày mày dạn sát lại gần hơn, “Chẳng lẽ, muội không muốn hôn mặt mà muốn hôn môi?”

Nói xong, hắn đưa miệng lại gần.

Lúc này, hai người rất gần nhau, hơi chút không chú ý, sẽ miệng đôi miệng.

Triệu Tương Nghi nhìn vào đôi mắt đen của Bùi Tử Quân, chẳng từ lúc nào, trong đôi mắt đen thỉnh thoảng bắn ra tia tà mị.

Nếu nói câu hôn mị hoặc, chính là vậy đó.

Giống như bị hấp dẫn, nàng hơi hướng về phía trước, đem môi mình dán vào môi hắn.

Cảm giác như có dòng điện chạy qua, đôi môi như tê dại.

Mắt thấy Bùi Tử Quân còn muốn nhiều hơn, Triệu Tương Nghi lập tức lui lại, kết thúc nụ hôn này, cười xấu xa nói: “Nói hay lắm, chỉ hôn một cái thôi.”

“Hối hận muốn chết, sớm biết vậy nên yêu cầu nhiều hơn chút.” Bùi Tử Quân không cam lòng nắm lấy tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi.

“Mặt trời đã xuống núi, chúng ta mau về nhà thôi, kéo mọi người lo lắng.” Triệu Tương Nghi nhìn sắc trời, mặc dù ở đây rất đẹp, nàng không muốn bầu không khí lãng mạn này biến mất, nhưng lại sợ Nhâm thị lo lắng cho mình, tìm khắp nơi.

“Không cần lo lắng, sáng sớm hôm nay, huynh đã nói với Hoằng Lâm rồi, hắn nói sẽ giúp chúng ta nói lại với cha nương muội, không có việc gì.” Khoé môi Bùi Tử Quân nhếch lên.

“Hả? Ca ca đã biết chuyện giữa chúng ta sao? Lúc nào a?” Triệu Tương Nghi còn đang chần chừ, xem nên nói cho người nhà biết chuyện giữa mình và Bùi Tử Quân thế nào đây. Bây giờ bất linh linh biết được Triệu Hoằng Lâm đã sớm biết chuyện của họ, không khỏi kinh ngạc, lại không được tự nhiên.

“Hắn vẫn luôn biết a, biết tâm ý của huynh đối với muội, còn chuyện quan hệ của chúng ta bây giờ thì mấy ngày trước mới biết. Bùi Tử Quân híp mặt cười nói.

“Ca vẫn luôn biết? Vậy ca muội thấy thế nào về chuyện này.”

“Thấy rất tốt, chỉ ít hắn chưa bao giờ phản đối tình cảm huynh dành cho muội, ừ, chắc là tín nhiệm đi, xem ra huynh chính là một người đáng giá phó thác chung thân, ngay cả Hoằng Lâm nhạy cảm, lãnh đạm như thế cũng đồng

ý. Muội còn do dự gì nữa, bỏ qua huynh là không còn ai tốt nữa đâu.” Bùi Tử Quân rất lưu manh nói.

Trên trán Triệu Tương Nghi có chữ “Xuyên” , khóe môi vi trừu: “Muội nghĩ, muội không thích hợp đứng ở đằng sau hất nước lạnh đâu. . .”

“Tại sao muội lại có thể hất nước lạnh lên người phu quân tương lai của mình.” Da mặt Bùi Tử Quân rất dày.

“Bây giờ muội mới biết, da mặt huynh còn dày hơn Mạc Thiếu Kỳ. . .” Triệu Tương Nghi vô lực nói.

Bùi Tử Quân nghe xong ôm lấy nàng: “Lúc ở cùng huynh, không được nhắc đến nam nhân khác.” Giọng nói mang theo hơi cường ngạnh.

“Ngoại trừ da mặt dày ra, tham muốn giữ lấy cũng mạnh hơn, xem ra sau này muội phải sống trong hoàn cảnh đầy giám chũa.” Triệu Tương Nghi càng thêm bất đắc dĩ nói.

Bùi Tử Quân xì cười , ôm nàng thật chặt :”Muội biết thì tốt, không cần huynh nói lại.”

Hai người lẳng lẳng ý ôi tại phòng tắm lộ thiên, mặt trời chiều chiếu lên làn khói trắng một màu vàng nhạt, khiến hai người trẻ tuổi này càng thêm xứng đôi.

Một lúc sau, Bùi Tử Quân ôn nhu nói: “Tuy rằng muốn ở lại đây thật lâu, nhưng chúng ta phải về rồi.”

“Ừ?” Triệu Tương Nghi hỏi phục tinh thần lại, suýt nữa nàng tựa vào lòng Bùi Tử Quân ngủ đứng rồi.

“Chẳng lẽ, muội muốn ở lại đây? Chỉ cần muội nguyện ý, huynh có thể làm.” Bùi Tử Quân nhướn mày.

“Nga, không cần.” Triệu Tương Nghi lắc lắc đầu, hỏi hồn lại, “Chúng ta trở về đi.”

“Ai, còn phải chờ thêm một năm nữa, thật lâu. . . Dày vò.” Bùi Tử Quân vô lực thở dài một hơi, lưu luyến không rời nhìn sơn trang này, sau đó nắm tay Triệu Tương Nghi rời đi.

Triệu Tương Nghi cúi đầu cười thầm, trong lòng cũng có chút không muốn rời nơi này.

Hai người lên ngựa, chậm rãi đi thông thả, Triệu Tương Nghi quay đầu nhìn lại sơn trang kia, trong mắt lộ ra nòng nặc không muốn.

Lúc Bùi Tử Quân cúi đầu vừa lúc nhìn thấy, nhân cơ hội hôn nhẹ lên má nàng: “Nếu muội thích, huynh sẽ thường dẫn muội đến đây.”

“Huynh hôn không ngán à?” Triệu Tương Nghi cố ý liếc mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cực kỳ.

Nụ cười trên mặt Bùi Tử Quân càng đậm: “Không ngán.”

Nói xong, hấn vung roi, gai tăng tốc độ chạy về phía trước đi, tay kia ôm Triệu Tương Nghi càng chặt, rất sợ Triệu Tương Nghi té xuống ngựa.

Ngựa một đường chạy như bay, rốt cục lại trở về trấn Thanh Hà.

Triệu Tương Nghi không cho Bùi Tử Quân đưa mình tới trước cửa Triệu phủ, chỉ dừng lại trên đường tạm biệt, nhưng Bùi Tử Quân nhìn Triệu Tương Nghi đi vào nhà

Chờ thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, hấn mang theo lưu luyến không rời xoay người cưỡi ngựa đi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi cho đến lúc này, tim đập đều không bình thường.

Nàng âm thầm lấy tay đặt lên vị trí tim mình, đứng ở trong nhà nhìn chung quanh một chút, giống như kẻ trộm vậy, trong lòng hơi chột dạ.

Rất nhanh đến viện tử của mình, đột nhiên đụng phải Nhâm thị.

Nhâm thị vừa mới từ trong Trầm Tiêu viện đi ra, thấy Triệu Tương Nghi đang đứng trước mặt, không khỏi kích động bước đến nắm tay nàng hỏi một câu: “Hoàng Lâm nói con trong lòng khó chịu, một mình ra ngoài giải sầu, nương từ sau khi biết tin đến bây giờ, trong lòng luôn bất an, chỉ sợ con gặp chuyện không may.”

Triệu Tương Nghi híp mắt, ca ca gần nhất quả nhiên làm việc không ổn gì hết, sao lại nghĩ ra cái lý do này.

“Nương, ca ca nói quá nghiêm trọng, con không phải không vui a, con rất tốt.” Triệu Tương Nghi nở nụ cười xán lạn nhìn Nhâm thị, “Nhưng mà bây giờ con mệt quá, phải nhanh tắm rửa thay y phục, nghỉ ngơi một lúc.”

“Tương Nghi, nếu như trong lòng có chuyện không vui, con hãy nói cho nương biết, nương có thể vì con mà phân ưu.” Nhâm thị nghiêm túc nói, “Nương là nương của con mà.”

“Vâng, nương, con đã biết. Chỉ là trong lòng con không phải không vui, đều do ca ca không nói rõ ràng.” Trong lòng Triệu Tương Nghi ám áp, “Còn nữa, con luôn coi nương là nương của con, đừng lo.”

“Vậy nương đi mấy món con thích, sau khi tắm xong có thể ăn, còn không ăn cơm sẽ chết đói đó.” Nhâm thị hiểu ý cười.

“Dạ, thật tốt, con thấy mình bây giờ quá hạnh phúc” Triệu Tương Nghi cảm khái nói, sau đó tạm biệt Nhâm thị vào viện tử.

Nhâm thị vẫn nhìn Triệu Tương Nghi cho đến khi nàng vào viện tử, sau đó cười cười rồi xoay người đến trù phòng.

Tắm rửa xong, Triệu Tương Nghi ngoan ngoãn ăn cơm, lúc ngồi trong sân nghỉ ngơi, Triệu Hoàng Lâm lại tới.

Sau khi biết được Triệu Hoàng Lâm đã sớm biết chuyện giữa nàng và Bùi Tử Quân, lúc này khi Triệu Tương Nghi đối mặt Triệu Hoàng Lâm, đột nhiên cực kỳ mất tự nhiên.

Nàng bảo bọn nha hoàn lui xuống, rồi nhìn Triệu Hoàng Lâm.

Một lúc lâu, mới bịu môi oán trách: “Sao ca lại tìm lý do tồi tệ, làm hại

muội phải giải thích với nương cả buổi.”

Triệu Hoằng Lâm quay đầu cười: “Ca có thể đáp ứng giúp bọn muội, bọn muội phải cảm ơn ca mới đúng chứ.”

“Như thế chả khác nào tát vào miệng người ta.” Thấy Triệu Hoằng Lâm còn tinh lực đấu đấu võ mồm, Triệu Tương Nghi hơi yên tâm, chí ít hẳn còn có động lực sống tiếp.

“À. . . Mà ca đã biết rồi ư.” Một lát sau, Triệu Tương Nghi nói, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Hoằng Lâm, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Triệu Hoằng Lâm không cười, mặt thành thật gật đầu: “Ân, Tử Quân không tệ, ca luôn quan sát hẳn. Cho nên muội phải biết quý trọng, không nên giống như ca.”

“Ca.” Nụ cười trên mặt Triệu Tương Nghi cứng lại, lo lắng hiện đầy trong mắt.

“Đừng lo lắng cho ca, ca tự mình xử lý tốt mà.” Triệu Hoằng Lâm vỗ vai Triệu Tương Nghi, dịu dàng cười, “Muội chỉ cần nắm chắc hạnh phúc cho tốt, ca luôn chúc phúc cho muội.”

“Còn nữa, nếu có một ngày, Tử Quân đối với muội không tốt, ca nhất định sẽ đòi lại công đạo cho muội, muội muội Triệu Hoằng Lâm này, sao có thể chịu thiệt được.” Triệu Hoằng Lâm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Dạ, Tử Quân không dám đối với muội không tốt.” Triệu Tương Nghi gật đầu, vui mừng nói.

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa, ca đến đây chỉ muốn xem muội sao rồi, nhìn muội hôm nay vui vẻ như thế, ca cũng an tâm.” Triệu Hoằng Lâm xoa đầu Triệu Tương Nghi, giống như khi còn bé, “Mau đi nghỉ sớm đi.”

“Nga, được rồi.” Triệu Tương Nghi đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Vừa nãy lúc dùng cơm, nương có nhắc đến chuyện chung thân đại sự của ca. Bây giờ. . . Uyển Dao tỷ tỷ đã đi, thái độ của ca với Vi tỷ tỷ lại kiên quyết, nếu như hai người này ca đều không muốn, như vậy phải có suy tính khác. . .”

“Những tạm thời ca không muốn nghĩ đến.” Triệu Hoằng Lâm cười, nhưng nụ cười kia lại bao hàm lãnh khốc, “Trước tiên phải xong chuyện của muội đã, ca không vội.”

“Nương rất lo lắng cho ca, cả cha cũng vậy, mọi người đều sợ ca sẽ bị trể nãi. . . Nói cách khác, ca chính là trưởng tôn Triệu gia bà nội đang mong ca cho nội một tầng tôn.” Triệu Tương Nghi tuy rằng không muốn ép ca của mình, nhưng đây là một vấn đề nghiêm trọng.

“May mà nhà chúng ta còn có bảo bối Hoằng Kỳ nghịch ngợm, chuyện nói dối tông đường cũng đỡ căng hơn.” Triệu Hoằng Lâm nửa nói đùa, “Việc này muội chớ để ở trong lòng, sẽ mệt đấy. Còn nương bên kia, khi nào có thời gian, ca sẽ nói.”

“Ca vẫn không thể quên được Uyển Dao tỷ tỷ?” Triệu Tương Nghi thấy

Triệu Hoàng Lâm xoay người muốn đi, bất thành linh buột miệng hỏi.

Thân hình Triệu Hoàng Lâm hơi lay động, sắc mặt trắng bệch, may mà trời đã tối, nên không thấy được. Hắn thê lương cười: “Chuyện tình cảm, ca không hiểu, nên mới khiến mọi chuyện rối tinh rối mù. Uyển Dao tuy có sai, nhưng vẫn là do ca gây nên, là ca có lỗi với nàng.”

“Nếu hiện tại đã nghĩ thông suốt, vậy sao không đến quan ngoại dẫn tỷ ấy về?” Triệu Tương Nghi cổ vũ, “Chỉ cần là ca ca nhận định người mình chọn, Tương Nghi nhất định không phản đối.”

Nghĩ lại thời gian trước mình không cách nào tiếp nhận một Tề uyển Dao đầy mưu mô, lại còn nói Tề Uyển Dao có chút tàn nhẫn. Nàng đã quên mất những chuyện Tề Uyển Dao đã trải qua, một người miễn cảm không có cảm giác an toàn, sẽ làm ra hành động như vậy cũng hợp tình hợp lý. Lúc đó, nàng đã đặt vị trí của Tề Uyển Dao ngang hàng với Trần Vi, cho nên mới phải có chút bài xích Tề Uyển Dao. Sau khi biết tâm ý của Trần Vi, trong lòng nàng lại nghiêng về Trần Vi nhiều hơn.

Nhưng ngày biết Tề Uyển Dao rời đi, cũng từ miệng Quách thị biết chuyện tự sát, lòng Triệu Tương Nghi đau như cắt vậy.

Tạo thành cục diện như vậy, ít nhiều nàng cũng có trách nhiệm.

Nếu như nàng xem như không biết, không vội giúp đỡ Trần Vi thì tất cả sẽ không xảy ra.

Hai huynh muội trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là Triệu Hoàng Lâm trả lời: “Vẫn chưa tới lúc.”

“Có thể nhìn ra, Uyển Dao tỷ tỷ rất để ý đến ca. . . Xin lỗi, muội không nên nhúng tay vào, càng giúp càng loạn.” Triệu Tương Nghi áy náy.

“Chuyện này không liên quan tới muội, ca lúc này cảm thấy rất tốt, chỉ ít ca sẽ không do dự nữa, còn kiên định hơn. Bây giờ ca biết rõ mình muốn gì, chỉ là thời cơ là vấn đề mà thôi. Chờ ca suy nghĩ kỹ, tất cả sẽ thay đổi.”

“Ca xác định Uyển Dao tỷ tỷ vẫn chờ ca? Tỷ ấy không còn nhỏ nữa.” Triệu Tương Nghi đem lo lắng trong lòng nói ra.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt hai tay, từ từ buông ra, mở miệng nói: “Ca không biết, nhưng nàng là Tề Uyển Dao, không đến nỗi hấp tấp như vậy.”

“Không còn sớm, muội nghỉ ngơi thật tốt, ca đi về trước.” Triệu Hoàng Lâm đi thẳng ra khỏi Trầm Tiêu viện.

Triệu Tương Nghi nhìn thân ảnh cô đơn của hắn, ngồi lại trên ghế, nặng nề thở dài.

Chỉ có hình bóng Bùi Tử Quân hiện lên trong đầu, trên mặt nàng mới có ý cười.

Một đêm không nằm mơ, ngủ rất ngon.

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, nhận tin từ tiểu uyển Tĩnh Phong truyền đến, nói là có người muốn gặp nàng.

Triệu Tương Nghi cười mà không nói, thậm chí nói Bùi Tử Quân lại muốn

chơi gì đây, sao lại thần thần bí bí như vậy. Nhưng nghĩ thì nghĩ, trong lòng mong đợi muốn gặp mặt

Vội vả ăn xong điếm tâm, mặc quần áo đơn giản, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, Triệu Tương Nghi quyết định ra ngoài, không chút chần chừ, nàng không muốn đối phương đợi lâu.

Đi trễ không phải là bản tính của phụ nữ, nhưng đi muộn mới là thói quen xấu.

Bước vào tiểu uyển Tĩnh Phong, Triệu Tương Nghi không thấy Bùi Tử Quân đâu, nghĩ thầm, lẽ nào lại định chơi trốn tìm với nàng?”

Tùy ý tìm một hạ nhân hỏi, mới biết Bùi Tử Quân sáng nay đã đến cửa hàng bên kia.

Triệu Tương Nghi hoài nghi, tại sao gọi lại gọi nàng đến, trong khi lại đến cửa hàng bên kia? Đây là đang làm cái gì?

Giữa lúc nàng không biết rõ trạng huống, phía sau lại đột nhiên truyền đến giọng nói sắc nhọn: “Khỏi nhìn nữa, Tử Quân không có ở đây, là ta mời cô đến.”

Thế xác và tinh thần Triệu Tương Nghi run lên, xoay người nhìn lại, thấy Trần Ông thị đang khoanh tay trước ngực, vô thanh vô thức đứng sau lưng nàng, nụ cười bao hàm châm chọc và chán ghét.

Nàng nhú mày, thật tình không hiểu Trần Ông thị này ghét nàng chỗ nào.

Chẳng lẽ là bởi vì Trần Vi? Bà ta luôn muốn tác hợp Trần Vi và Bùi Tử Quân, bởi vì Bùi Tử Quân có tình cảm với mình, cho nên ghi hận trong lòng?”

Nhưng Trần Ông thị cũng không biết Bùi Tử Quân có tình cảm với nàng, sợ rằng là chuyện của Triệu Hoằng Lâm đi?

“Phu nhân không phải đã về huyện Giang Ninh rồi sao, sao còn ở trấn Thanh Hà? Vi tỷ tỷ cũng tới sao?” Triệu Tương Nghi nhàn nhạt hỏi một câu.

“Quả nhiên là nha đầu không biết lễ nghĩa, nói chuyện với trưởng bối cũng không có chút quy cũ.” Trần Ông thị nhất thời thu lại nụ cười trên mặt, lộ ra vẻ mặt vốn có.

“Để khỏi khiến phu nhân không vừa mắt mà tức giận, Tương Nghi sẽ đi ngay.” Triệu Tương Nghi lúc này thậm nghĩ muốn cách nữ nhân này càng xa càng tốt

“Đứng lại.” Trần Ông thị đột nhiên trầm giọng, bước chân Triệu Tương Nghi dừng lại.

“Cô nghĩ rằng ta thêm liếc mắt nhìn cô à?” Trần Ông thị tức giận nói, nhưng vẫn bình tĩnh nói tiếp, “Vi nhi không có đến, thế nhưng ta có lời muốn nói với cô.”

Là chuyện Trần Vi, tim Triệu Tương Nghi đập nhanh, nghiêng mặt sang nhìn Trần Ông thị: “Xin hỏi là việc gì?”

“Vào đại sảnh rồi nói, dài lắm.” Trần Ông thị nói xong, dẫn đầu đi trước.
Triệu Tương Nghi có chút không nghĩ ra, nhưng vẫn đi theo, dự định
nghe xong sẽ lập tức rời đi

Chương 221: Không được uống

Triệu Tương Nghi theo Trần Ông thị vào đại sảnh, Trần Ông thị ngồi ghế trên, dùng ánh mắt cao hơn đầu nhìn Triệu Tương Nghi.

Kinh thường một tiếng, mới bảo Triệu Tương Nghi: “Ngồi đi.”

Khoé miệng Triệu Tương Nghi co rút, tùy ý chọn một chỗ cách xa Trần Ông thị.

Thấy Trần Ông thị vẫn chưa nói chuyện muốn nói với mình, ngược lại ngồi xoay xoay vòng tay, Triệu Tương Nghi không kiên nhẫn nổi, mở miệng hỏi: “Không phải phu nhân nói có chuyện muốn nói sao?”

Trần Ông thị dừng động tác trên tay, cắn môi dưới, rồi nói: “Tỷ tỷ của ta là người nặng cấp bậc lễ nghi, cô tưởng cô có thể giành được hảo cảm của tỷ ấy sao, nghĩ chỉ cần cố gắng là được à? Chỉ bằng bộ dạng này của cô, muốn giành được hảo cảm của tỷ ấy, bước vào cửa lớn Bùi gia ? Nằm mơ đi.” Nói xong, nhìn Triệu Tương Nghi, “Không biết lễ nghi? Thì ta sẽ dạy cô.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, cả người không khỏi khẽ run lên, ký ức lại trở về đêm đó, Trần Ông thị cứng rắn muốn nàng quỳ xuống.

Hơn nữa, Trần Ông thị làm sao biết được quan hệ của nàng và Bùi Tử Quân?

“Không cần sợ như thế, ta chẳng qua muốn nói cho cô biết, ở những trường hợp như vậy, phải phẩm trà thưởng vật trước, rồi mới nói đến chính sự, nào có chuyện nói thẳng ra trước ngay từ đầu? Đó là cách àm mấy kẻ thô bỉ không hiểu lễ nghi hay làm. Triệu tiểu thư hôm nay thân kiêu nhục quý, chút điếm ấy sao lại không biết vậy?” Trần Ông thị mỗi chữ mỗi câu, châm chọc sau lưng Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi ngược lại không thêm để ý nhiều, nàng nhìn Trần Ông thị mỉm cười: “Trần phu nhân, giữa người và người, phải biết kính trọng nhau, kính trọng người khác, chính là kính trọng mình.”

Trần Ông thị nghe vậy, kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi, quan sát nàng lại một lần nữa, thực khó có thể tưởng tượng, một đạo lly cao thâm như vậy lại từ miệng của một con nha đầu.

Không bao lâu, nha hoàn dâng trà điếm tâm tới, các nàng cung kính bưng khay nhỏ dọn đồ đặt trước mặt Trần Ông thị và Triệu Tương Nghi.

Trần Ông thị thuận tay cầm một chén trà, vừa nhẹ nhẹ thổi trà, vừa nhìn về phía Triệu Tương Nghi: “Uống trà đi, không cần ta mời chứ?”

Triệu Tương Nghi nhíu mày, bưng chén trà nhỏ, thổi thổi, ngại trà nóng, liền đặt xuống, ngược lại lấy một khối điếm tâm bỏ vào trong miệng.

Trần Ông thị thấy động tác này, không khỏi hơi nhíu mày, có điều rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, thờ ơ nói: “Trà này vị nhạt, tiểu thư trẻ tuổi như cô thích uống chứ, không ngại uống thử một chút?”

Triệu Tương Nghi cầm điếm tâm trong tay suýt nữa ngã xuống
Vừa nãy Trần Ông thị nói gì thế?

Trước sau thay đổi như một người khác, thái độ sao lại thay đổi 360 vậy?

Nàng nghi ngờ nhìn Trần Ông thị, đã thấy Trần Ông thị hơi nhăn mày, lập tức muốn gây khó dễ, như vậy, Triệu Tương Nghi nhanh thu lại ánh nhìn, thuận thế bung chén trà lên thớt, để che giấu.

Ở cùng một chỗ với Trần Ông thị, một ngày như bằng một năm vậy, Triệu Tương Nghi chỉ mong mau sớm kết thúc.

“Nếu trà không hợp khẩu vị, ta có thể đổi một chén khác cho cô?” Giọng Trần Ông thị yếu ớt truyền đến.

Triệu Tương Nghi cảm thấy lạnh run, tâm n1oi không phải lỗi tại mình có vấn đề chứ? Nếu không phải là đầu óc Trần Ông bị nước vào, có lẽ mới vừa rồi bị cửa đập trúng.

“Vậy cũng được. . . Có chút nóng, đợi lát uống vậy.” Triệu Tương Nghi xấu hổ nói, đối mặt với người này, tốt nhất không nên cường ngạnh, cứng đối cứng.

Khoé miệng Trần Ông thị co rút : “Tùy cô.”

Có một loại cảm giác rất kỳ quái, rất quý dị bao trùm lấy Triệu Tương Nghi, nhưng là gì, nàng chẳng nói rõ ngay được.

Kinh ngạc nhìn chén trà trong tay, thấy không còn nóng nữa, dù sao vừa mới ăn điếm tâm xong, miệng cũng hơi khô, Triệu Tương Nghi lần nữa bung chén trà lên thớt, chuẩn bị uống một ngụm.

Lúc nàng thối vài lần, định uống vào, ngoài cửa lại đột nhiên có một trận cuồng phong ập tới, chén trà trong tay rơi xuống đất, đồng thời có một tiếng nói gấp gáp mà đau lòng : “Không được uống “

Triệu Tương Nghi không giải thích được nhìn Bùi Tử Quân đột nhiên xông vào, mặt hấn hồng hồng, hơi thở hỗn hển, chắc là vội vội vàng vàng chạy tới, đã xảy ra chuyện gì sao? Hấn không phải đang ở cửa hàng sao?

“Tử Quân, con” Trần Ông thị đặt chén trà xuống, đứng dậy, nhưng lại chột dạ ngồi xuống, ngoài miệng muốn nói lại thôi.

Bùi Tử Quân tạm thời không để ý tới Trần Ông thị, chỉ đặt tay lên hai vai nhỏ của Triệu Tương Nghi, không nhìn được lắc lư: “Muội mới vừa uống trà? Uống mấy hớp? Mau nhổ ra nhanh lên, mau.”

“Sao, làm sao vậy? Trà có vấn đề gì?” Triệu Tương Nghi bị Bùi Tử Quân hỏi mà sợ hãi trong lòng, không giải thích được nhìn Trần Ông thị thấy mặt bà ta có vẻ chột dạ.

“Tương Nghi, muội nói cho huynh biết trước, muội có uống hay không, đừng làm cho huynh sốt ruột, kéo dài thời gian đối với muội không một chỗ tốt” Bùi Tử Quân gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, ngữ khí như nghẹn ngào.

Triệu Tương Nghi hoảng loạn theo, da đầu cũng hơi tê dại, vốn có một vấn đề rất đơn giản, lại vì vậy mà lập tức cẩn thận. Nàng không dám trả lời,

ngược lại nghĩ lại tình hình lúc này, sau đó mới lắc đầu khẳng định: “Muội không uống, một ngụm cũng không uống.”

Bùi Tử Quân nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, hai cánh môi run rẩy nhẹ, ôm Triệu Tương Nghi thật chặt, cảm thấy may mắn nói: “Thật tốt “

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Triệu Tương Nghi bị Bùi Tử Quân ôm, trong lòng càng thêm hoảng loạn

Bùi Tử Quân cả người hơi run , sau đó nhẹ nhàng buông Triệu Tương Nghi ra, rồi nắm chặt tay nàng nhìn Trần Ông thị: “Dì, con chưa bao giờ nghĩ tới dì lại độc ác đến vậy.”

Trần Ông thị có chút ngòai không yên, nhưng vẫn trấn định như trước: “Dì không hiểu con nói gì.”

“Còn muốn con tìm đại phu đến nghiệm xem ư?” Bùi Tử Quân lạnh lùng nói, ngay cả Triệu Tương Nghi nghe cũng kinh hãi, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Bùi Tử Quân dùng khẩu khí này nói chuyện, cách nói kiêu này, chỉ xuất hiện trên người thân ca ca Triệu Hoảng Lâm.

Giờ khắc này, Triệu Tương Nghi ngẩng mặt lên nhìn Bùi Tử Quân, mơ hồ thấy gương mặt hấn chùng chéo lên mặt ca ca.

“Con, con muốn làm gì.”

“Dì, con phải hỏi dì , dì muốn làm gì?” Bùi Tử Quân nghiêng răng nghiêng lợi, “Con nói rồi, không nên can thiệp vào cuộc sống của con, không đụng đến người bên cạnh con.”

“Dì còn có việc, dì về huyện Giang Ninh trước đây.” Trần Ông thị vội đứng lên, muốn chạy, lại bị Bùi Tử Quân cường ngạnh ngăn cản:

“Đem chuyện này nói rõ ràng rồi đi.”

“Tương Nghi, muội ra ngoài trước đi.” Bùi Tử Quân sợ Triệu Tương Nghi bị dọa, vuốt tóc nàng nói.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại kiên quyết lắc đầu: “Muội muốn biết chuyện gì xảy ra.”

Trần Ông thị có chút không nhịn được, trăm triệu lần không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo hướng khác, hoàn toàn thoát khỏi tầm tay mình, lại thấy Bùi Tử Quân lửa trận cao tận trời, Trần Ông thị ít nhiều có chút sợ hãi.

Bị cháu trai phát hiện thì cũng thôi, đứa cháu này thừa năng lực, nhưng vạn nhất việc này truyền đến tai tỷ tỷ, tỷ phu, như vậy thảm rồi.

Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi không khỏi căng thẳng, đem tay Triệu Tương Nghi bóp đau.

Nhưng Triệu Tương Nghi tâm tình bây giờ của hấn không được tốt, để mặc hấn nắm, còn mình chịu đựng cơn đau.

Tuy nói nàng không rõ chuyện gì xảy ra.

“Dì nói bây giờ nên làm gì đây, con cũng không biết đâu.” Giọng nói Bùi Tử Quân ngày càng lạnh lẽo, người trước mắt này không còn là người dì mà hấn kính trọng, mà là một phụ nhân vô tri làm mình chán ghét.

“Tử Quân, con sao có thể nói dì như vậy?” Trần Ông thị cảm giác mình không được tôn trọng, nhất thời quên mất chuyện mình làm, bắt đầu ủy khuất lên án Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt Trần Ông thị: “Dì làm chuyện này, còn nghĩ rằng con sẽ tôn trọng dì như trước bói nữa sao?”

“Triệu Tương Nghi, cô đi ra ngoài trước đi.” Trần Ông thị không áp chế được sự run rẩy của mình, giọng nói mơ hồ khẩn trương, lại giống như không hy vọng Triệu Tương Nghi biết việc này.

Thật ra, Trần Ông thị là sợ Triệu Tương Nghi khi biết được, sẽ trả thù mình, đem việc này truyền ra, khi đó bà chính thức thân bại danh liệt.

Vốn là tưởng rằng thần không biết, quỷ không hay, không ngờ giữ đường Bùi Tử Quân nhảy ra, hơn nữa chết tiệt là thằng cháu này sao lại biết chuyện này chứ.

Triệu Tương Nghi không hiểu, người phụ nữ này cũng có lúc sợ ư, điều này khiến này thấy thú vị vô cùng.

“Muội ấy không muốn đi, ai cũng đừng mơ tưởng ra lệnh cho muội ấy.” Bùi Tử Quân nắm chặt tay Triệu Tương Nghi.

“Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy.” Triệu Tương Nghi hỏi lại lần nữa, sự kiên nhẫn của nàng cũng có giới hạn.

Bùi Tử Quân mới vừa từ trong đả kích bước ra, nên lúc này không có nghĩ đến cảm thụ của Triệu Tương Nghi, hấn cần thêm thời gian ổn định lại tâm tình.

Giờ nghe nàng hỏi như vậy, hấn mới giật mình hồi hồn lại, buông nhẹ tay Triệu Tương Nghi ra, đôi lại là cái ôm thật chặt: “May mắn muội không có uống, đó không phải là trà, mà là Tị Tử thang [thuốc ngừa thai].”

Triệu Tương Nghi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tử Quân, từng đợt run rẩy như dòng điện tê dại xuyên qua người nàng, mặt tái nhợt, tựa hồ máu cũng đông cứng.

Giống như bị Bùi Tử Quân dội một thau nước lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh.

Tị Tử thang. . .

Tuy thời đại này xưng hô như vậy, nhưng nàng cũng không xa lạ gì.

Nữ tử uống vào, đừng nói người mang thai uống vào mà không sanh non, coi như sau này muốn có đứa bé, xác suất cũng bằng không. . . Dược tính cực kỳ mãnh liệt, kinh khủng

Triệu Tương Nghi bỗng nhiên nhớ tới, vừa nãy nàng cảm thấy có điểm kỳ lạ, một là Trần Ông thị trăm phương nghìn kế dụ dỗ nàng uống trà, hai là mùi trà giống như có mùi xạ hương lẫn vào

Đúng, là xạ hương

Đây chính là dược liệu tối kỵ với phụ nữ có thai, hoặc phụ nữ độ tuổi sinh đẻ.

Nhưng không ngờ tới Trần Ông thị lại độc ác với nàng như vậy, nàng còn chưa lo lắng đến chuyện mang thai nên mới phớt lờ

May mà Bùi Tử Quân đúng lúc chạy đến ngăn cản, bằng không hậu quả không tưởng tượng nổi.

Triệu Tương Nghi đến bây giờ nhớ lại tràng cảnh quái dị lúc nãy, trong lòng còn sợ hãi.

“Các người xem ta chết rồi hay sao mà ban ngày ban mặt ôm nhau thăm thiết thế hả, ôm lâu như vậy còn ra thế thống gì” Trần Ông thị tức run người, lúc hành động bại lộ, bà ta chỉ đơn giản cho rằng kế hoạch bị huỷ, cũng chẳng phải sợ gặp báo ứng.

“Còn tốt hơn thủ đoạn đen tối lấy mạng người khác của dì.” Bùi Tử Quân không lưu tình chút nào nói ra.

“Chỉ là Tị Tử thang mà thôi, uống cũng sẽ không chết người, hơn nữa cô ta cũng không có uống sao.” Trần Ông thị lạnh lùng nói, mắt đảo qua Triệu Tương Nghi, ánh mắt càng lạnh hơn.

“Chỉ là Tị Tử thang mà thôi?” Triệu Tương Nghi hầu như cũng bị chọc đến mức nở nụ cười, bọn họ còn chưa chỉ trích Trần Ông thị hung ác, Trần Ông thị lại xem như chuyện này không là gì.

“Đề cho huynh nói với bà ấy.” Bùi Tử Quân thoáng nhìn qua Triệu Tương Nghi, nắm chặt tay nàng, ý bảo việc này để hắn xử lý, Triệu Tương Nghi nên bình tĩnh lại, sau đó nghiêng mặt nhìn Trần Ông thị:

“Bây giờ có nhiều lời với dì cũng vô ích, nói vấn đề chính thôi, con không muốn nói với dì nữa, mà cũng không muốn nghe dì giải thích.” Bùi Tử Quân mím chặt môi, đối với Trần Ông thị thất vọng đến cực điểm, “Thứ nhất, con không biết sao dì biết chuyện giữa con và Tương Nghi, dì đã biết, thì con cũng không giấu nữa. Đúng vậy, con thích Tương Nghi rất lâu rồi, từ lúc dì bắt đầu muốn tác hợp con và Vi nhi. Thứ hai, điều này không thể trở thành lý do để dì đụng đến Tương Nghi, dì làm ra cái chuyện động trời như vậy, nếu muốn bình an vô sự là không thể nào, con bây giờ sẽ thông báo cho cha nương và dựng biết, đừng tưởng rằng cả thế gian này không ai trị được dì. Thứ ba, bắt đầu từ bây giờ, nếu dì còn đụng đến một sợi tóc của Tương Nghi, đích thân con sẽ xử dì. Thứ tư, con vốn rất tôn trọng dì, mặc dù tính tình của dì không tốt, mà con vẫn xem dì là dì của con, nhưng bây giờ, con trịnh trọng nói cho dì biết, từ nay về sau, con sẽ không xem dì là trưởng bối nữa, chính dì tự giải quyết cho tốt.”

Bùi Tử Quân nói một hơi, mặt Trần Ông thị từ đỏ sang trắng rồi biến xanh.

Trần Ông thị cơ hồ ngã ngồi trên ghế, đôi môi hơi phát run.

Một lúc lâu, mới từ trong trầm mặc tỉnh lại, kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, mở miệng câu nói đầu tiên lại là: “Dì biết sai rồi, xin con đừng nói cho mọi người biết...”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng cũng kinh ngạc thay, tinh thần Trần Ông thị sa sút, lần đầu tiên nàng thấy được.

“Con không phải là Bò Tát, không có bác ái thế, con chỉ biết thiếu chút nữa đi đã làm hại người phụ nữ quan trọng nhất đời con.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi không khỏi chặt thêm.

‘Người phụ nữ quan trọng nhất’, câu này rơi vào tai Triệu Tương Nghi, lập tức cảm thấy thật hạnh phúc, cảm động đến cực điểm.

Bùi Tử Quân xem mình là người phụ nữ quan trọng nhất?

Lần thứ hai nàng rơi vào trạng thái không chống cự được, khi yêu nhất định sẽ có cảm giác này, thân thể giống như có dòng điện chạy qua, rất kỳ diệu, lại có chút không tốt, nhưng lại ngọt ngào hạnh phúc. Gần đây, hơi chút là nàng sẽ cảm động, cho nên rất nghiện loại cảm giác này, không phải một lần hai lần.

“Cửa ở ngay trước mặt, chính đi tự đi ra hay để con sai người ‘mời’ đi ra ngoài, đi tự quyết định đi.” Bùi Tử Quân lạnh lùng chỉ vào đại môn rồi nhìn Trần Ông thị.

Trần Ông thị kinh ngạc ngẩng đầu, giờ khắc này, nguyên nhân gì mà kế hoạch của bà bị bại lộ, cũng không biết được.

Không cam lòng, sợ hãi, oán niệm, tất cả tâm tình giống như nước thủy triều dâng lên.

“Con, con làm sao biết được?” Trần Ông thị run rẩy đứng dậy, nhìn Bùi Tử Quân giống như người xa lạ, lúc này, bà thật sự tiếp nhận sự thật là hãn đã trưởng thành, không còn giống khi bé nữa, không còn nắm tay bà như trước.

Thật ra, Trần Ông thị tới bây giờ còn chưa nắm tay Bùi Tử Quân, chỉ vì lúc đó trong đầu hãn chỉ có lễ tiết mà thôi, nên luôn luôn đối Trần Ông thị cung kính lễ độ.

“Đi hỏi nha hoàn của đi.” Bùi Tử Quân lãnh khốc mỉm cười, khoé miệng lưu lại một tia tà mị, “Hơn nữa, con cũng không xác định được nha hoàn đó còn khí lực để nói chuyện không.”

Trần Ông thị trợn to hai mắt, không thể tin bước nhanh ra đại sảnh.

“Người đâu, mau dọn sạch sẽ nơi này, đem toàn bộ bàn ghế, đồ vật trong đại sảnh đổi lại hết cho ta.” Bùi Tử Quân trầm giọng quát, lập tức có mấy nha hoàn nôi đuôi đi vào.

Hãn phân phó xong, cũng thu lại tất cả lãnh khốc trên mặt, đổi lại vẻ mặt nhu hoà Triệu Tương Nghi: “Sợ hãi không, chúng ta đi.”

Dứt lời, nắm tay Triệu Tương Nghi đi đến viện tử của mình.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đọc theo đường đi, Triệu Tương Nghi không nói câu nào, chỉ tùy ý cho

Bùi Tử Quân nắm tay, lòng nghĩ đến chuyện mới vừa rồi.

Trần Ông thị thật độc ác.

Lại muốn cho nàng uống Tị Tử thang, bà ta muốn sau khi mình gả cho Bùi Tử Quân, không mang thai được, nên bị hư? Coi như Trần Vi không còn cơ hội nữa, nhưng cũng không muốn để cho nàng sống tốt?

Đúng là ích kỷ, độc ác.

Triệu Tương Nghi thâm căn môi dưới, oán giận.

Mong rằng sau khi bà ta về huyện Giang Ninh, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, tốt nhất là biến khỏi mắt nàng luôn cũng được.

Đi vào phòng Bùi Tử Quân, nghe thấy hơi thở của hắn, Triệu Tương Nghi mới bình tĩnh lại.

Bình tĩnh lại, Triệu Tương Nghi hỏi: “Làm sao huynh biết vậy? Hôm nay may mắn là có huynh.”

“Xin lỗi, bởi vì huynh, mà thiếu chút nữa muội bị thương.” Bùi Tử Quân xoa đầu Triệu Tương Nghi, cực kỳ áy náy, hai mắt đỏ bừng, chỉ nghĩ đến chuyện vừa rồi, cả người run sợ, may mà chạy đến kịp, bằng không hậu quả sẽ không tưởng tượng được.

” Không phải là không có việc gì sao, đừng lo lắng, đều đã qua.” Triệu Tương Nghi thấy Bùi Tử Quân tự trách chính mình, nên an ủi Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân quật cường mím môi: “Thật không nghĩ tới, dì lại độc ác đến vậy, huynh quá coi thường dì ấy rồi. Lần này là do khinh suất, lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa đâu, huynh sẽ bảo vệ muội.”

“Việc này trước đừng nói cho nhà muội biết, nhất là ca ca, muội lo họ biết rồi, sẽ phản đối chuyện giữa muội và huynh... Còn nữa, dạo này tâm tình ca ca không tốt, muội không dám cam đoan ca ấy sẽ làm gì với dì huynh.” Triệu Tương Nghi thở nhẹ một hơi.

Bùi Tử Quân gật đầu đáp, sau đó lãi áy náy nói: “Xin lỗi, là huynh hại muội.”

“Chuyện này không liên quan đến huynh, hơn nữa không phải huynh đã ngăn cản lại sao.” Triệu Tương Nghi cười.

“Ừ, sau khi bà ấy trở về sẽ như thế nào?” Nàng không cười nữa, mà hỏi thăm.

Bùi Tử Quân hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói là cha mẹ huynh, ngay cả dượng cũng sẽ không bỏ qua đâu. Dì ấy sẽ không thể ở lại huyện Giang Ninh nữa, nếu như nhớ không lầm, U Châu bên kia có toà nhà nghỉ dưỡng, nhiều năm không ai xử lý, là do dượng rảnh rỗi mua, có lẽ mấy năm tiếp theo, dì sẽ sống ở đó.”

“Nếu như bà ấy không chịu thì sao? Tính tình bà ấy cố chấp thế mà.” Triệu Tương Nghi thật ra cũng muốn Trần Ông thị ngã đau một lần, nữ nhân này, không trừng phạt nặng một lần, sẽ không biết trời cao đất rộng.

“Dì mà không chịu cũng không được, Vi nhi không còn nhỏ nữa rồi, phải

lập gia đình, vạn nhất chuyện này mà truyền ra ngoài, đời này của Vi nhi sẽ bị huỷ. Vì Vi nhi, di nhất định sẽ đồng ý đến U Châu ‘Tĩnh dưỡng’.” Bùi Tử Quân hí hai mắt lạnh nhạt nói, nhìn Triệu Tương Nghi, hỏi một câu, “Muội không cảm thấy di bị trừng phạt như thế là còn nhẹ?”

“Bà ấy để ý nhất là mặt mũi, vinh hoa phú quý, được người người ngưỡng mộ. Bây giờ đột nhiên bị đoạt đi tất cả, như vậy đối với bà ấy cũng đủ tàn nhẫn rồi.” Triệu Tương Nghi thở dài một hơi, “Nói thật chứ, sau này muội không muốn thấy bà ấy nữa.”

“Như muội mong muốn, huynh sẽ làm tốt.” Bùi Tử Quân hôn nhẹ lên trán Triệu Tương Nghi một cái, không yên lòng nói, “Đêm dài lắm mộng, huynh quyết định, mấy ngày nay thu dọn hành ý xong, sẽ dẫn muội đến huyện Giang Ninh bái kiến cha nương, dù sao hai người họ sau khi biết chuyện này, cũng sẽ biết tình cảm của huynh dành cho muội. Sớm muộn gì cũng sẽ gặp, muội đã chuẩn bị chưa?”

“Nói thật là... Vẫn có chút khẩn trương.” Triệu Tương Nghi cười nói.

Từ sau ngày nói chuyện đó, Triệu Tương Nghi cũng biết tại sao Bùi Tử Quân lại rõ kế hoạch của Trần Ông thị, toàn bộ có thể nói là ngoài ý muốn, tất cả đều do trời định hết.

Ngày đó, Bùi Tử Quân làm xong việc ở cửa hàng, liền đến Triệu phủ tìm Triệu Tương Nghi.

Nhưng bọn hạ nhân lại nói cho hắn biết, Triệu Tương Nghi đến biệt viện của hắn rồi, còn nói là do hắn phái người tới đón đi.

Điều này làm cho Bùi Tử Quân không hiểu, hắn đâu có phái người đến đón Triệu Tương Nghi

Trong lòng cảm giác không ổn, Bùi Tử Quân chạy nhanh về tiểu uyển Tĩnh Phong.

Sau khi trở về, ngoài ý muốn phát hiện Trần Ông thị tới, bà dặn mấy nha hoàn đến sương phòng bên kia xử lý vài thứ.

Bùi Tử Quân trong lúc nhất thời không tìm được Triệu Tương Nghi, lại thấy Trần Ông thị đến, không khỏi thêm phiền, liền bắt một nha hoàn trong đám đó hỏi Trần Ông thị đến đây làm gì.

Kết quả nha hoàn kia quá hoảng sợ, một câu cũng trả lời không được. Trong tay không biết nắm gì, đang muốn vứt bỏ, lại bị Bùi Tử Quân nhìn thấy.

Thấy nàng trốn tránh, Bùi Tử Quân hồ nghi, hỏi nguyên do, nha hoàn kia không chịu nói.

Trải qua một hồi đe dọa, nha hoàn kia mới nói, Bùi Tử Quân kinh hãi, biết đó là Tị Tử phần còn dư, Trần Ông thị dặn ‘huỷ chứng cứ’.

Vừa vạn bị Bùi Tử Quân bắt gặp, nên kế hoạch của Trần Ông thị thiết kế tốt hoàn mỹ bị bại lộ không thể nghi ngờ

Bùi Tử Quân lại nghĩ tới Triệu Tương Nghi lúc này ở tiểu uyển Tĩnh

Phong, càng nóng ruột

Cho nên dưới cơn tức giận, sai người đem nha hoàn này đánh năm mươi gậy, còn hắn thì vội vã chạy đến đại sảnh để ngăn lại tình huống phát sinh.

Trong chén trà kia là Tị Tử phân đã được thêm vào, đó không phải là trà, đó là Tị Tử thang

Ý niệm như vậy cứ vòng quanh trong đầu Bùi Tử Quân, làm hắn thờ không nổi.

Khi hắn thấy Triệu Tương Nghi bung chén trà lên, chuẩn bị uống, tim như ngừng đập, trời đất xoay chuyển, dùng tất cả khí lực chạy tới bên người nàng, ném chén trà xuống, sau liều mạng hô to : “Không được uống.”

Chương 222: Ông thị lo lắng

Ban đêm, Triệu Tương Nghi và Nhâm thị cùng nhau nằm trên giường lớn.

Nhâm thị yêu thương vuốt tóc Triệu Tương Nghi, dịu dàng nói; “Sao đột nhiên muốn ngủ với nương vậy?” Như vậy, Triệu Tín Lương sẽ chơi đùa với Triệu Hoằng Kỳ bên kia.

Triệu Tương Nghi trở mình, đối diện Nhâm thị, ngọt ngào cười: “Đã lâu không ngủ cùng nương, nhớ lắm.”

“Miệng dẻo queo hà, nương thật vui.” Nhâm thị vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng.

Triệu Tương Nghi dựa vào lòng Nhâm thị, ngủ thấy hơi thở ngọt ngào trên người Nhâm thị, lòng dần an ổn. Ban ngày, trải qua chuyện kinh tâm động phách như thế đã trở thành bóng ma trong lòng, tích tụ trong lòng nàng.

Nhiều năm trước, Trương quả phụ cho mình ăn trúng mê dược. Sau chuyện đó, lần thứ hai phát sinh chuyện đáng sợ này, nếu không phải bởi vì hai chuyện này, Triệu Tương Nghi rất khó lĩnh ngộ được, tâm tư của người thời đại này, thật quá hiểm ác đáng sợ.

Đồng thời lúc phát sinh, so với người ở hiện đại càng thêm cực đoan đáng sợ.

Kiếp này nàng chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, cũng không cầu đại phú đại quý, giống như hiện tại nàng đã hài lòng rồi. Chẳng bao giờ nghĩ đến sẽ bước chân vào cuộc chiến trạch môn, nhưng bất tri bất giác, nàng lại hãm sâu vào.

Triệu Tương Nghi nghĩ tới những thứ này, cả người nhịn không được rùng mình một cái.

Nhâm thị phát hiện, không khỏi lo lắng hỏi: “Buổi sáng đi chơi nên bị cảm lạnh ư? Có cần gọi Văn Châu lấy một cái chăn nữa không?”

“Không cần, con không sao.” Triệu Tương Nghi lắc đầu, dừng một chút, lấy hết dũng khí nhìn Nhâm thị nói, “Nương, con có lời muốn nói với nương.”

“Ừ, làm sao vậy.” Nhâm thị nhìn Triệu Tương Nghi mở hai mắt đen láy nhìn mình, trong lòng dâng lên yêu thương.

Triệu Tương Nghi vươn hai tay, chủ động bá lên cổ Nhâm thị, nhlich lại gần hơn, thở nhẹ, khiến Nhâm thị ngứa cổ.

“Nương. . . Tương Nghi có người trong lòng.” Triệu Tương Nghi lúc này cảm giác mình đặc biệt hạnh phúc, có một gia đình viên mãn, thân nhân thương yêu, khi muốn tâm sự có thể giống như bây giờ nói cho Nhâm thị nghe.

Nhâm thị đặt tay lên hai tay đang căng thẳng của Triệu Tương Nghi, cúi đầu nhìn đứa con bé bỏng trong lòng, kích động hỏi: “Hà? Là ai?”

Chẳng trách không đồng ý với việc hôn nhân đã an bài, chọn tới chọn lui, hoá ra có người trong lòng.

Lúc này, Nhâm thị hiếu kỳ muốn biết đôi phương là ai.

“Nương có biết đó.” Gương mặt Triệu Tương Nghi ửng đỏ, tim đập nhanh, đối diện với Nhâm thị, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khó tránh ngượng ngùng.

Nhâm thị không đoán, không nói gì nhìn Triệu Tương Nghi, chờ nàng nói ra.

Triệu Tương Nghi nuốt nước miếng, hai tay hơi căng lên, nàng không chắc ấn tượng của Bùi Tử Quân trong mắt Nhâm thị có tốt không, nhưng sự thật là vậy, vẫn phải nói:

“Là Bùi Tử Quân.”

“Lại là thằng bé?” Nhâm thị kinh ngạc, sau một hồi suy nghĩ rồi nói, “Quả nhiên là thằng bé...”

” Nương đã sớm đoán ra?” Lúc này đôi lại là Triệu Tương Nghi kinh ngạc

Nhâm thị nhìn Triệu Tương Nghi chăm chăm, nở nụ cười duyên dáng nói: “Tương Nghi đã lớn rồi, còn có người trong lòng nữa chứ.”

“Trước đó nương không đoán ra chuyện của hai đứa, chỉ là sau này con cứ liên tục từ chối sắp xếp của nương, nên nương đoán, con đã sớm có người trong lòng. Ban đầu đoán là Bùi Tử Quân, nhưng không dám khẳng định, luôn cảm thấy hai đứa có lẽ là do quen từ nhỏ nên thân với nhau thôi, nếu nói với con, vạn nhất điều không phải, thì xấu hổ mất.” Nhâm thị giải thích một lần.

Triệu Tương Nghi chỉ cười: “Thật ra, trước kia con cũng nghĩ vậy, chỉ xem Bùi Tử Quân là bạn chơi thuở nhỏ, cũng không có tâm tư gì hết.” Thật ra mà nói, bọn họ luôn xem Bùi Tử Quân là tiểu hài tử mà đối đãi.

“Thế nhưng sau khi huynh ấy từ kinh thành trở về, cảm giác thật không giống.” Triệu Tương Nghi hí mắt, “Vài năm không gặp, trong lúc nhất thời con thấy huynh ấy đã trưởng thành, thay đổi rất nhiều không giống như trước. Hơn nữa, Cảm giác của con cũng thay đổi theo... Có vài ngày con sống trong sự khó hiểu, mãi đến bây giờ, con mới hiểu được, hoá ra mình thích huynh ấy.”

Nếu nói, từ trước ở trong mắt nàng, Bùi Tử Quân là một đứa trẻ. Nhưng vài năm sau, hắn từ kinh thành trở về, lập tức lặc mình trở thành một nam nhân.

“Thằng bé có biết tình cảm của con không?” Nhâm thị xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi khẽ gật đầu: “Chúng con đã thẳng thắn nói với nhau, huynh ấy... Tỏ tình với con trước.”

“Nương rất vui, khi con đem chuyện này nói cho nương biết.” Nhâm thị

cao hứng nói, sau lại phân tích thêm, “Đứa nhỏ Tử Quân này, không tệ lắm, mọi người trong nhà cũng đã đánh giá... Thông minh, có năng lực, từ nhỏ đã gánh vác việc nhà, hơn nữa tính tình còn phóng khoáng hơn Hoàng Lâm nhà mình. Gia cảnh rất tốt, phụ mẫu cũng là người thông tình đạt lý, nhất là Bùi phu nhân, cũng không kên kiệu, nói chuyện rất hợp lý.”

Nói đến đây, Nhâm thị đột nhiên nhìn Triệu Tương Nghi trêu gheo: “Nói như vậy, con lại rất may mắn, gặp được một mẹ chồng tốt, đây mới là điều quan trọng, chúng ta nói về việc lập gia đình, chủ yếu vẫn phải xem cha mẹ chồng, cha mẹ chồng còn quan trọng hơn phu quân nhiều, phu quân bình thường tốt cũng không đủ, cha mẹ chồng cũng tốt mới được.”

“Nương, nương nói giỡn gì vậy, bát tự còn chưa xem...Nương nloi av65y giống như chuyện đã thành rồi ấy.” Triệu Tương Nghi khẽ đẩy Nhâm thị.

Nhâm thị lại nghiêm túc nói: “Sao có thể đùa giỡn được, đây chính là chuyện chung thân đại sự của con mà, con vừa ý thằng bé, mà thằng bé cũng vừa ý con, vậy thì phải nhanh tay mới được, lẽ nào con cũng muốn rơi vào kết cuộc giống ca ca con và Uyển Dao ư?”

Nhắc đến chuyện Triệu Hoàng Lâm, Nhâm thị không khỏi thở dài, ngoài mặt nói: “Ai, vừa nhắc tới chuyện Hoàng Lâm, lòng nương liền khó chịu, qua năm nữa Hoàng Lâm đã hai mươi rồi, rất nhiều người bằng tuổi nó đã làm cha, nhưng nó đối với chuyện chung thân đại sự của mình không chút quan tâm. Bà nội con vì việc này mà khóc đến mấy lần, bà đã lớn tuổi, còn tự mình chạy đến miếu thỉnh Bò Tát, rất cực khổ³, không phải là mong đem chuyện hôn nhân của Hoàng Lâm thành sao?”

“Ca ca tính tình quật cường” Triệu Tương Nghi mím môi.

Nhâm thị gật đầu: “Nếu không phải nương khuyên nhủ, bà nội con đã cãi nhau với Hoàng Lâm, bà thích Uyển Dao, khi biết Uyển Dao bị Hoàng Lâm ép đi, tức giận đến nổi thiếu chút nữa đổ bệnh.”

“Trong chuyện này, ít nhiều cũng là con sai.” Triệu Tương Nghi rũ mi.

“Mà thôi, trước nói về chuyện của con đã, tóm lại trong phủ phải có một, hai chuyện tốt, để làm tiêu tan chướng khí, khiến tâm tình của mọi người trong nhà tốt hơn.” Nhâm thị xoa xoa trán của mình, suốt ngày làm lưng vắt vả, đúng là rất mệt.

“Nương, nương cực khổ rồi.” Triệu Tương Nghi chủ động rúc vào người Nhâm thị, lòng mang cảm kích nói.

Nhâm thị chỉ cười: “Có những lời này của con, nương có mệt thêm nữa, cũng đáng.”

“Được rồi, ” Nhâm thị nhớ lại vấn đề chính, “Các con tâm đầu ý hợp, về chuyện chung thân đại sự, Tử Quân bên kia thị tính thế nào? Trương bồi Bùi gia bên kia đã biết hết chưa?”

“Bùi bá bá, Bùi bá mẫu bọn họ tạm thời không biết, có điều Tử Quân dự

định mấy ngày nữa dẫn con đến huyện Giang Ninh chính thức bái kiến cha nương huynh ấy.” Triệu Tương Nghi trả lời.

Sắc mặt Nhâm thị lập tức thay đổi, chẳng qua khoẻ môi vẫn còn giữ lại nụ cười: “Loại sự tình này, một cô gái chưa lấy chồng như con, sao có thể tự mình đến đó được? Nếu bị truyền ra ngoài, không phải bị người ta chế cười sao?”

“May mà con sớm nói với nương, bằng không, sẽ thành ra cái dạng gì.” Nhâm thị âm thầm lo lắng, suy nghĩ một chút, lại nhắc đến Bùi Tử Quân, “Thằng bé này cũng thật là, lại sơ ý quá, loại sự tình này cũng không đi hỏi rõ, thiếu chút nữa làm con mất mặt rồi.”

“Vậy nên làm sao?” Mặc dù nói thế, nhưng Triệu Tương Nghi thầm nói trong lòng, lẽ nghi thật phiền phức, nàng đều không biết.

“Trước tiên Tử Quân phải nói cho trưởng bối biết, nếu bọn họ thích con, vừa ý con, tự nhiên sẽ tìm bà mối đến nhà chúng ta làm mai, đến lúc đó, có bà mối, như vậy đúng lẽ nghi, tất cả tự thuận lý thành chương, thanh danh của con cũng truyền ra tốt hơn. Con không danh không phận, đã theo người ta đến huyện Giang Ninh, còn thể thống gì nữa? Nói nói bình thường là đi chơi thì thôi, con trở về nhà với ý tứ khác.” Nhâm thị nắm tay Triệu Tương Nghi tinh tế dặn dò, cũng tự trách, “Là do nương không tốt, bình thường nuông chiều, không dạy cho con mấy thứ này. Nương thấy, bắt đầu từ ngày mai, nương phải gặt gao dạy con mới được, chờ đến lúc con xuất giá, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, sẽ bị nhà chồng coi thường.”

“Vâng, nương, con sẽ thật chăm chỉ mà học.” Triệu Tương Nghi hạ quyết tâm nói.

Nhâm thị nghe vậy, xì cười, búng lên trán nàng, cung chiều nói: “Con đó, hiện tại có người trong lòng, nên cái gì đều nguyện ý làm, đúng là con lớn không dùng được.”

“Mẫu thân nuông chiều nên mới vậy đó.” Triệu Tương Nghi làm nũng

Hai mẹ con vui vào trong chăn, bầu không khí rất là hòa hợp.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Cùng lúc đó, Trần Ông thị ôm tâm tình thấp thỏm về tới huyện Giang Ninh, bà ta biết, mình đang gằn đối mặt với kết quả thê thảm.

Nhưng chẳng ngờ tới, kết quả này còn nghiêm trọng hơn dự đoán.

Trần đại nhân bên kia sau khi biết, giận dữ, Trần Vi trong lúc vô tình biết được, càng đối với Trần Ông thị thất vọng đến cực điểm, thậm chí cũng không muốn bênh vực cho bà.

Trái tim Trần Ông thị lạnh băng, bà làm vậy là vì ai, không phải là vì nữ nhi duy nhất này sao? Kết quả, nữ nhi lại đâm ra ghét bà, đây là báo ứng sao?

Mới về tới huyện Giang Ninh, đã bị Trần đại nhân mạnh mẽ đóng cửa giam giữ, hơn nữa không ngoài sở liệu, Trần đại nhân có ý muốn đưa Trần Ông thị đến U Châu “tĩnh dưỡng”.

Vốn là muốn cho bà cả đời sống ở đó, theo suy nghĩ của Trần đại nhân đây xem như là một chuyện nghiêm trọng, ông ta chưa bao giờ ngờ đến phu nhân nhà mình lại là người có thủ đoạn độc ác thế, điều này đối với người cả đời chính trực như Trần đại nhân mà nói, có thể nói là một vũ nhục cực lớn.

Có điều Trần Vi không đành lòng, còn vì Trần Ông thị cầu tình, thấy Trần Vi như thế, Trần đại nhân chung quy vẫn mềm lòng, chỉ cứng rắn một lúc đầu.

Trần Ông thị vì đề chuyện này có thể áp xuống, không lộ ra một kẽ hở, cũng không ảnh hưởng chung thân đại sự của Trần Vi, liền đáp ứng nói với bên ngoài mình đến U Châu “Tĩnh dưỡng”.

Trần Ông thị đi rồi, Bùi Tử Quân mới về huyện Giang Ninh.

Nhâm thị sau khi biết tâm tư của Triệu Tương Nghi, tự mình đi tìm Bùi Tử Quân đàm luận, đem chuyện đêm đó bàn với Triệu Tương Nghi nói lại cho Bùi Tử Quân nghe một lần.

Bùi Tử Quân liên tục nói xin lỗi, nói mình sơ sót, nhất định sẽ làm thoả đáng. Nhâm thị thấy thế, cũng yên lòng, chỉ còn chờ Bùi Tử Quân từ huyện Giang Ninh đưa tin về

Bên này, Bùi Tử Quân về tới Bùi phủ.

Mấy ngày trước, Bùi Hạ Niên và Ông thị mới nhận được tin, bị việc Trần Ông thị làm khiến cho sợ hãi, Bùi Tử Quân vừa về tới, Ông thị không yên tâm hỏi: “Tương Nghi, con bé có làm sao không? Vạn nhất xảy ra chuyện gì, vậy nhà chúng ta ăn nói sao với Triệu gia đây. . . Lúc trước là chuyện phạt quỳ, không ngờ, vài năm sau, cảnh cũ tái diễn, còn nghiêm trọng hơn chuyện trước.”

Bùi Tử Quân vừa nghe Trần Ông thị nói chuyện đó, trong lòng không khỏi phát cáu, chỉ thản nhiên nói: “Tương Nghi không có việc gì, nhưng cũng không có nghĩa chuyện này có thể cho qua.”

Ông thị kinh ngạc nhìn con trai, thêm nữa bà đã sớm biết tình cảm của con dành cho Triệu Tương Nghi, cho nên lúc này ngưng trọng nói: “Tử Quân, con đi theo nương, nương có lời muốn nói với con.”

“Vừa lúc con cũng có chuyện muốn nói.” Bùi Tử Quân mỉm cười.

Trong lòng Ông thị có chuyện, chỉ miễn cưỡng cười cười.

Hai mẹ con đi tới nhà thuỷ tạ ngồi, Ông thị bảo nha hoàn lui xuống cách đó không xa, chờ an bài xong tất cả, mới dịu dàng mở miệng nói: “Cha con và nương đã biết chuyện của con và Tương Nghi.”

“Dạ, con cũng được.” Bùi Tử Quân gật đầu, trên mặt lộ ra tiểu ý, dưới ánh dương càng thêm chói mắt, “Nương, con thích Tương Nghi đã nhiều năm, trước kia muốn nói, thế nhưng con không biết ý Tương Nghi thế nào,

cho nên không dám ở trước mặt nương thừa nhận.”

Ông thị gật đầu, bà biết rõ tính con trai mình, đã chắc chắn chuyện gì thì mới dám nói.

“Bây giờ cha nương đều biết cũng tốt, vậy cha nương thấy thế nào về việc này?” Bùi Tử Quân vội hỏi ý Ông thị, bởi từ nhỏ đến lớn, Bùi Hạ Niên luôn gây áp lực nặng nề lên người hắn, cho nên Bùi Tử Quân lại thân thiết với Ông thị hơn.

“Đứa nhỏ Tương Nghi kia, cũng không tệ.” Ông thị gật đầu thừa nhận, cười ôn hòa, nhưng giữa hai hàng lông mày nhăn lại lộ vẻ lo âu,, cái này không qua được mắt Bùi Tử Quân.

“Thế nào? Nương không hài lòng gì sao?” Bùi Tử Quân tiểu tâm dục dục hỏi, hắn thật sự rất sợ phụ mẫu của mình không đồng ý hôn sự này.

Kết hôn mà không được trưởng bối chúc phúc, sẽ không hoàn mỹ..

“Luận phẩm hạnh, Tương Nghi là người ngay thẳng, tính tình sang sảng đoan chính, nương rất thích. Luận gia cảnh, nhà bọn họ những năm gần đây phát triển không ngừng, tuy rằng so với nhà chúng ta cũng có chênh lệch, nhưng dù sao cũng là nhà gái, không có trở ngại là được, mặc dù nhà bọn họ hiện nay còn ở nông thôn, nhưng nương không để ý nhiều, nương chỉ xem người đó thế nào thôi.” Ông thị thành nói ra ý nghĩ trong lòng, tuy xuất thân là thiên kim được cưng chiều từ nhỏ, nhưng bà không tự cao tự đại, so với việc xem trọng môn đăng hộ đối, thì bà coi trọng ý nghĩ của bọn nhỏ hơn.

” Còn vấn đề gì?” Bùi Tử Quân thẳng lưng ngồi thẳng, khẩn trương.

Hắn hiểu rõ mẫu thân mình, lúc bàn chính sự, theo thói quen đem mặt không tốt nói sau cùng.

Ông thị nghiêm túc nhìn con trai, nhíu mày, cười khổ nói: “Nhưng nhà con bé có một cái không tốt. . . Bối cảnh của nhà bọn họ quá phức tạp, không phải nương cố tình nói xấu sau lưng người ta, mà là sự thật. . . Con xem, mẹ đẻ Tương Nghi lúc con bé ba tuổi, đã chạy trốn theo người khác, có một người mẹ như vậy, khiến nương không yên lòng. . . Triệu thúc thúc con khi xưa lấy mẹ đẻ Tương Nghi , hơn phân nửa rất vui mừng, nhưng lòng người thay đổi. Tựa Giống như con bây giờ, khó đảm bảo Tương Nghi sau này sẽ không. . .”

“Nương, Tương Nghi là Tương Nghi, mẹ đẻ muội ấy là mẹ đẻ muội ấy, Tương Nghi sẽ không như vậy. Mẹ đẻ muội ấy đã bỏ đi khi muội ấy ba tuổi, nên chưa từng giáo dục Tương Nghi, muội ấy sao học được? Hơn nữa, mẫu thân bây giờ là Nhâm thị đó không phải là người rất tốt sao? Nương không phải rất thích nói chuyện với Triệu thẩm thẩm à?” Bùi Tử Quân có chút nóng nảy, “Tương Nghi còn chịu ảnh hưởng của Triệu thẩm thẩm nhiều hơn mà.”

“Nói là nói vậy.” Ông thị chau mày, “Tử Quân, con nghìn vạn lần đừng cho rằng nương ghét bối cảnh Tương Nghi , nương cũng chỉ là lo lắng mà

thôi. Đứa bé kia bây giờ thì nhìn rất được, không thể nói sau này sẽ. . . Nói tóm lại con bé có một người mẹ đẻ như vậy, khiến nương không yên tâm.”

“Nương, con không thể không có muội ấy.” Bùi Tử Quân thẳng thắn nói.

Trong mắt Ông thị kinh ngạc: “Con không muốn suy nghĩ thật kỹ sao?”

“Nương, con đã nghĩ nương sẽ cao hứng chúc phúc cho con và Tương Nghi.” Bùi Tử Quân hơi thất vọng nói, nhưng địa vị Ông thị ở trong lòng hắn vẫn rất cao, hắn cũng sẽ không vì vậy mà tức giận với Ông thị hay là gì đó, chỉ khấn cầu, “Nương, mong nương tin con, Tương Nghi nhất định sẽ là một con dâu tốt. Nương đừng đem tất cả sai lầm của mẹ đẻ Tương Nghi, đổ lên người muội ấy..”

“Nương. . .” Ông thị quay mặt qua chỗ khác, “Đột ngột quá, nên nương không tiếp nhận được thôi.”

“Như vậy Vi nhi thì sao đây?” Bùi Tử Quân thản nhiên nói, “Vi nhi có một mẫu thân có thủ đoạn độc ác thế, muội ấy về sau có thể gả ra ngoài không?”

“Tử Quân, tại sao con có thể nguyên rủa Vi nhi hả.” Ông thị hơi kích động, chuyện Trần Ông thị làm để khiến bà bị tổn thương, thân sinh tử muội biến thành như vậy, ai vui vẻ mà tiếp nhận sự thật này

“Vậy sao nương không chấp nhận Tương Nghi được?” Trong mắt Bùi Tử Quân bao hàm khấn cầu, “Chuyện giống vậy, tên người Vi nhi, nương có thể thông cảm, đặt ở trên người Tương Nghi, sao lại biến thành ‘Không yên lòng’?”

“Nương. . .” Ông thị nhíu mày, trong lúc nhất thời không trả lời được.

Một lát sau, bà chậm rãi mỉm cười: “Bởi vì nương đã nhìn Vi nhi từ nhỏ lớn lên, tính tình của con bé, nương hiểu quá rồi, cho nên mới tin nhiệm hơn. Tương Nghi tuy rằng cũng không xa lạ gì, nhưng cũng không phải người nhà mình, con muốn nương trong khoảng thời gian ngắn sao tiếp thu được sự thật này.” Ông thị thật ra rất thản nhiên thừa nhận ý nghĩ trong lòng.

“Vậy từ từ sẽ đi.” Bùi Tử Quân lùi một bước nói, “Muội ấy năm nay 14, sang năm đã cập kê. Ngay lúc này nương hãy ở một bên quan sát muội ấy, chỉ cần nương ở chung với muội ấy lâu chút, nhất định cũng giống như con, thích muội ấy.”

“Có thể nhìn ra được, con rất quan tâm đến con bé.” Ông thị lúc này vừa vui mừng vừa lo lắng.

Vui mừng là con trai của mình rốt cục đã trưởng thành, có trách nhiệm, nguyện ý nỗ lực vì người mình thích, rất đáng tin cậy

Đáng lo là người con trai thích, có đáng giá để con trai mình nỗ lực nhiều đến vậy không?

“Nương, nương đồng ý?” Bùi Tử Quân hỏi lần nữa.

Ông thị hồi hồn, do dự một lúc, một lát sau thở dài, gật đầu: “Nếu như con thích, nương nguyện ý thử một lần.”

“Tốt quá, con biết nương là người thông tình đạt lý mà.” Bùi Tử Quân vui vẻ nói.

“Vậy nếu như có một ngày, đúng như nương nói vậy, Tương Nghi thay lòng thì sao?” Ông thị nói ra khả năng xấu nhất.

“Không có ngày đó đâu, bởi vì con тари nương là người rất thông minh, sẽ tìm cách không cho muội ấy trốn .” Bùi Tử Quân nhìn Ông thị tự tin cười.

Ông thị đầu tiên là ngạc nhiên, sau cười thoải mái: “Không hổ là con trai cả ta.”

“Vậy cứ quyết định thế đi.” Bùi Tử Quân thở phào nhẹ nhõm, “Nương, con đánh cược với người, không lâu đâu, nương sẽ thích muội ấy.”

“Bản thân nương cũng thích con bé, hơn nữa con trai nương cũng thích, nương đây càng thích hơn.” Ông thị gật đầu, tán thưởng

Chỉ là một Lã thị ngăn giữa, đã khiến Ông thị không thoải mái rồi.

“Nương hỏi con.” Ông thị ngưng mi, “Mẫu thân ruột của con bé không quay lại chứ?”

“Chắc là sẽ không, trước kia hình như bí mật trở lại một lần, lại bị người Triệu gia đuổi ra khỏi cửa, trong lòng bọn họ đều bài xích bà ấy, bởi vì bà ấy đã làm chuyện tàn nhẫn, ích kỷ đó.” Bùi Tử Quân nhớ lại.

“Nga, như vậy không thể tốt hơn, bằng không sẽ có nhiều chuyện khó khăn đây.” Ông thị cảm khái nói, “Ai, nói tới nói lui, nha đầu Tương Nghi kia cũng thật đáng thương, từ nhỏ đã không có mẫu thân, theo phụ thân sống khổ .”

“Bây giờ có Triệu thăm thăm, con thấy thăm ấy đối xử với Tương Nghi tốt lắm, Tương Nghi cũng thích thăm ấy.” Bùi Tử Quân nói.

Ông thị hiền lành gật đầu: “Nhâm thị rất hợp ý nương, là một người lưu loát . Ai, nếu nàng là mẫu thân thân sinh của Tương Nghi thì tốt biết bao, như vậy nương không nói hai lời lập tức tìm bà mỗi đến nhà họ.”

“Thật ra, Triệu thăm thăm bây giờ rất giống nương thân sinh của Tương Nghi , hài tử nhà họ đều xem thăm ấy là nương thân sinh mà đối đãi , làm một kẻ mẫu thành công như vậy, thăm ấy không phải là số một thì cũng là số hai số hai. Nương , nương hãy thả lỏng mình ra, đừng quá lo lắng.” Bùi Tử Quân nghe vậy, tâm khê động, nhân cơ hội giựt giây.

Ông thị lắc đầu kiên định nói: “Cái này đúng là vậy, nhưng nương vẫn muốn quan sát thêm một thời gian nữa.” Sau đó nhìn Bùi Tử Quân cười nói, “Con yên tâm, cũng không phải lâu lắm đâu, sẽ không trì hoãn các con.”

” Vậy mau nhanh lên chút, Triệu gai đã bắt đầu chọn chọn phu quân cho Tương Nghi , nương không sợ con dâu tương lai của mình sẽ thuộc về nhà khác à.”

Ông thị lắc đầu bất đắc dĩ cười: “Nếu con bé bằng lòng chờ con, đừng nói là một ,hai năm, cho dù là cả đời, đều nguyện ý chờ. Đây không phải là cơ hội tốt để thử sao?”

“Nương yên tâm, bọn con tuyệt đối sẽ thành công vượt qua thử thách.”
Bùi Tử Quân tự tin nói.

Chương 223: Vệ Lâm

Ngày ấy Bùi Tử Quân quay về trấn Thanh Hà, Ông thị cũng đi theo.

Triệu Tương Nghi sau khi biết, cực kỳ khản trương, nhưng Ông thị vẫn chưa mời bà môi đèn, cũng không tỏ ra bất kì thái độ nào, khiến Nhâm thị có hơi thất vọng.

Có điều quan hệ của Nhâm thị và Ông thị không tệ, cũng tin rằng Ông thị làm vậy là có lý do..

Trường bối hai bên gặp nhau, Nhâm thị lời ít mà ý nhiều nói chuyện của Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi , đây cũng không phải là bí mật gì, lúc nói, Nhâm thị hàm súc nhấn mạnh, Bùi Tử Quân không thể trì hoãn chung thân đại sự của Triệu Tương Nghi , nếu đối phương không hài lòng, thì nên nói ra trước, hài tử nhà họ không kém cõi đến nỗi không ai thích.

Ông thị dịu dàng nói: “Bọn tôi cũng không phải xoi mói xúc phạm nhà phu nhân, chỉ là chuyện của bọn nhỏ , vẫn phải tinh tế an bài chu toàn đã, tôi thấy con gái nhà phu nhân năm nay mới 14, chưa cập kê, không ngại sẽ chờ đến lúc cập kê, dù sao cũng không chậm.”

Có lời này của Ông thị , Nhâm thị thoáng an lòng.

Triệu Tương Nghi vẫn cúi đầu, không dám nhìn ai, thứ nhất bởi vì trường bối đang nói chuyện, nên có chút ngưng ngừng, thứ hai, nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Ông thị, sợ mình sơ ý làm sai gì đó, lưu lại ấn tượng xấu, cho nên vẫn là im miệng không nói là được rồi.

Người lớn thì bàn luận vui vẻ, sau khi ăn một bữa cơm ngon, vẫn có ý muốn tiếp tục nói chuyện.

Bùi Tử Quân mời mọc, mang Triệu Tương Nghi lui xuống, vốn trước hôn nhân, nam nữ ở chung một chỗ ít nhiều có chút xấu hổ, nhưng người lớn thấy Triệu Hoảng Lâm cũng ở cùng, nên không nói gì hết.

Ba người nhất tề rời khỏi Triệu phủ, Triệu Hoảng Lâm rất tự giác đến hiệu thuốc, để lại không gian riêng cho Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân hai người.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn bóng lưng ca ca , thờ dài, rồi đi theo Bùi Tử Quân đi hướng ngược lại.

“Muội đừng lo, nương huynh rất thích muội, nếu đã biết tình cảm của huynh dành cho muội, liền quyết định hảo hảo mà khảo nghiệm muội một chút , nhìn thử xem muội có phải là con dâu tốt không.” Bùi Tử Quân trấn an nói, hỏi ngược một câu, “Biết ý này nghĩa là sao không?”

“Hả?” Triệu Tương Nghi mơ hồ ngược mặt lên nhìn Bùi Tử Quân.

“Đứa ngốc, ý là Triệu Tương Nghi muội, sẽ trở thành thê tử của Bùi Tử Quân này.” Bùi Tử Quân trêu đùa, một lát sau dừng chân, không cười nữa, thành thật nói.

“Tương Nghi, mặc kệ sau này có chuyện gì xảy ra, huynh sẽ luôn ở bên cạnh muội, đừng sợ, bất cứ lúc nào muội cần huynh đều ở đây, muội không có một mình đâu.”

“Muội cũng không có yếu ớt như là huynh nghĩ đâu.” Triệu Tương Nghi nắm chặt nắm tay nhỏ, quơ quơ trước mặt Bùi Tử Quân, trong lòng hết sức cảm động, Bùi Tử Quân có thể cam kết như vậy với mình.

Bùi Tử Quân nghe vậy, quay đầu sang một bên cười, sau xoa đầu Triệu Tương Nghi: “Huynh biết.”

“Tiểu di của huynh sao rồi?” Đi tới đi lui, Triệu Tương Nghi đột nhiên hỏi tới Trần Ông thị.

“So với tướng tượng của chúng ta còn thảm hơn.” Bùi Tử Quân lời ít mà ý nhiều, những lời này, lại làm cho Triệu Tương Nghi cả kinh.

Nàng bĩu môi, không nói chuyện, chỉ trầm mặc thở dài một hơi.

“Lúc huynh về huyện Giang Ninh có gặp Vi nhi, muội ấy đến xin lỗi huynh, còn nói không có biện pháp đến trấn Thanh Hà xin lỗi muội.” Bùi Tử Quân nói.

Triệu Tương Nghi nghe thấy câu cường điệu phía sau, ngẩng đầu nghi vấn hỏi: “Tỷ ấy làm sao vậy sao?”

“Không có chuyện gì, chỉ là ——” Bùi Tử Quân dừng một chút, khoe môi nhếch lên vài phần bất đắc dĩ, lại miễn cưỡng cười, “Con bé rất nhanh sẽ phải lập gia đình.”

“Cái gì?” Triệu Tương Nghi giật mình không chỉ một một chút, Trần Vi trở lại huyện Giang Ninh mới bao lâu, sao đột nhiên gia đình? Là bị Trần Ông thị bức bách sao?

Phản ứng đầu tiên là nghĩ ngay đến điều này.

Bùi Tử Quân gật đầu chắc chắn, bắt đầu giới thiệu vị hôn phu của Trần Vi: “Là con trai Vệ gia, cũng ở huyện Giang Ninh, phụ thân là Vệ Kinh Nam cũng là một thành viên trong hội thương hiệp, của cải nhiều, Vi nhi àm gả qua sẽ không phải lo lắng đến việc ăn ở. Người đó tên Vệ Lâm, là trưởng tử Vệ gia, cũng có thể nói là con trai độc nhất, Vệ gia trừ hắn ra, chỉ còn lại một nữ nhi, còn lại tất cả đều là thứ xuất, cũng không được tính. Ngoài vị muội muội nhỏ nhất, những người khác đều lập gia đình, duy trưởng tử Vệ Lâm chưa lập gia đình, đây là điểm yếu hại của phụ phụ Vệ thị.”

“Muội chẳng qua là cảm thấy quá đột ngột.” Triệu Tương Nghi không cười nữa, nàng khó có thể tiếp nhận nỗi sự thật này, có thể nhìn ra Trần Vi rõ ràng rất yêu Triệu Hoàng Lâm, nhưng bây giờ lại nhanh chóng chọn một người khác để lấy. . .

Nhưng ngẫm lại cũng hiểu được, Trần Vi yêu Triệu Hoàng Lâm nhiều năm như vậy, nhưng Triệu Hoàng Lâm căn bản không động tâm với Trần Vi, không từ bỏ sao mà được?

Khổ nỗi, người mình yêu không yêu mình, không bằng tìm một người

khác gả cho rồi, cố gắng còn có thể được yêu thương.

Trần Vi muốn như vậy sao?

Vừa nghĩ tới một nữ tử hiền hào cao quý đến thế, sẽ gả cho người mà mình không thích, Triệu Tương Nghi cảm thấy đau lòng.

“Nhân sinh có rất nhiều bất đắc dĩ, không phải ai cũng may mắn giống chúng ta, có thể tìm được người mình yêu, huynh nghĩ, người Vi nhi chọn rất tốt, sau khi biết tin, huynh đã đi thăm dò Vệ Lâm kia, người cũng không tệ, Vi nhi chọn hẳn, sẽ không hối hận.” Bùi Tử Quân cảm khái nói.

Triệu Tương Nghi chưa từ bỏ ý định hỏi: “Huynh xác định không phải đi huynh bức bách?”

Bùi Tử Quân lắc đầu: “Dì đã sớm đi U Châu ‘tĩnh dưỡng’, chuyện chung thân đại sự của Vi nhi do huynh làm chủ. Người là Vi nhi tự chọn, mặc dù huynh đã nhìn ra, muội ấy không có tình cảm với Vệ Lâm, nhưng lại chọn Vệ Lâm, kết cuộc sẽ không kém đâu.”

“Có thời gian muội muốn đi huyện Giang Ninh thăm Vi tử tỷ.” Triệu Tương Nghi rừ mi mắt nói.

“Hay là chờ đại hôn của Vi nhi rồi đi, sự xuất hiện của muội bây giờ, sẽ khiến Vi nhi nhớ đến Hoàng Lâm, như vậy Vi nhi đau lòng lắm. Nếu đã chọn lấy người khác, cũng phải thật vui vẻ gả đi, đừng ... khiến Vi nhi do dự, cái loại tư vị này không dễ chịu đâu.” Bùi Tử Quân lắc đầu hủy bỏ quyết định của Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi ngưng mi: “Sao tỷ ấy lại làm chuyện điên rồ thế này?”

“Trần Vi là ai a, muội yên tâm, sẽ không.” Bùi Tử Quân đôi điểm ấy thập phần kiên trì, “Nếu đã lựa chọn như vậy, đã chứng minh Vi nhi quyết tâm quên đi, mặc dù quá trình, có chút thống khổ.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ở huyện Giang Ninh xa xa, Trần Vi đang ôm má ngồi thất thần trước cửa sổ, ngây ngốc hoa hải đường bên ngoài.

Hải Đường năm nay đã nở, cũng không phải mình điểm lắm, còn cảnh vật thì sao?

Trần Vi không sức sống suy nghĩ, nghiêng mặt sang, vừa lúc nhìn thấy giá y [áo cưới] trắng thớm treo trên kệ quần áo, đã từng, nàng ngọt ngào theo từng đường kim mũi chỉ, hôm nay, nàng mặc lên giá y này, nhưng tâm lang lại không phải là người trong mộng.

“Tiểu thư, thiếu gia Vệ gia đến quý phủ, nói muốn mời tiểu thư đi dạo.” Giọng nói của nha hoàn Tiểu Kỳ truyền đến, tâm tình chủ tử gần đây không vui, khiến mọi người sợ hãi, vạn nhất sơ ý chọc tới sẽ gánh hậu quả..

Đặc biệt khi nhắc đến Vệ Lâm, càng phải cẩn thận.

Quả nhiên, Trần Vi nhú mày, nhưng không có giận dữ mắng tiểu Kỳ,

chỉ nói: “Người đi nói với hấn, ta không được khoẻ, đau đầu , nên không đi được, đổi ngày khác đi.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái: “Đau đầu sao? Vậy càng phải đi ra ngoài, bảo đảm khi quay về nàng sẽ đỡ hơn.”

Trần Vi nghe thấy tiếng, quả nhiên thấy Vệ Lâm đang đứng dưới tàng cây hải đường, thân bạch y, dường như muốn cùng hao hải đường hào vào một, vạt áo ánh lên nhu quang [ánh sáng nhẹ], làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú của hấn , hết thấy đều trở nên có chút mơ hồ.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vi ngẩn người, giọng nói và dáng điệu Vệ Lâm, giống như Triệu Hoằng Lâm.

Nhưng cuối cùng.

Hấn vẫn không phải là Triệu Hoằng Lâm, mặc dù có vài phần giống.

Là lý do này sao?

Chỉ vì còn có thể ở trên người hấn miễn cưỡng tìm được hình bóng Triệu Hoằng Lâm , cho nên mới chọn Vệ Lâm, lừa gạt chính mình.

Vệ Lâm thấy ánh mắt Trần Vi nhìn mình, nụ cười trên mặt cứng lại, chậm rãi tiêu thất.

Nhà hoàn lui ra, Vệ Lâm bước lại gần, còn chưa tới trước mặt Trần Vi , Trần Vi ngăn lại : “Nam nữ chưa thành hôn không thể gặp mặt trước khi cưới, cái này công tử không hiểu sao? Còn có đây là khuê phòng của tiểu nữ, công tử tự tiện xông vào, có quá lỗ mãng hay không ?”

Bước chân Vệ Lâm dừng lại , sau tiếp tục bước đến, phảng phất không có nghe thấy lời Trần Vi nói, chỉ cố thực hiện ý nghĩ trong lòng :”Ta thích nàng nhìn bộ dáng này của ta đó.”

Bởi vì chỉ có lúc này, ta mới có thể cảm giác được, trong mắt nàng chính là ta, chứ không phải là người khác.

Lúc nàng dùng ánh mắt đau thương đó nhìn ta, nhất định không suy nghĩ đến ta. (Lời tự thuật)

Vừa mới bắt đầu, hấn nhạy cảm đoán ra được, vị Trần tiểu thư này nhất định là đem hấn xem là một người khác.

Trần Vi kinh ngạc, khôi phục lại sắc mặt thường ngày, giễu cợt: ”Đầu óc công tử không phải có vấn đề chứ, thích bị người ta chửi mới được sao?”

“Không , phải nói là, chỉ cần lúc nàng nói chuyện nghĩ đến vi phu , mà không phải người khác là được, vi phu không muốn ai oán, khi lão bà mình cưới về , lại tâm tâm niệm niệm người khác.”Khoé miệng Vệ Lâm nhếch lên.

Trần Vi tinh tế nhìn Vệ Lâm, đột nhiên có chút hối hận vì đáp ứng của hôn sự này, nhưng đã đồng ý rồi, hối hận cũng không kịp.

Chết tiệt.

Nàng âm thầm cắn môi.

“Nàng hối hận?” Giống như đọc được suy nghĩ, Vệ Lâm nhẹ nhàng hỏi

một câu.

Trần Vi cúi đầu, vẫn chưa phát hiện ra, trong mắt Vệ Lâm có một tầng ưu thương.

“Không phải nói ra ngoài sao? Đi thôi.” Trần Vi cắn môi, dẫn đầu ra ngoài.

Khoé môi Vệ Lâm nhếch lên, nhìn bóng lưng Trần Vi, đột nhiên lấy từ trong túi ra một cái khăn tay màu hồng nhạt, đó là mấy tháng trước, Trần Vi du hồ làm rơi, vừa lúc bị Vệ Lâm nhặt được, lúc đó gặp Trần Vi một lần nhớ mãi không quên.

Trải qua tìm kiếm, mới điều tra ra được thân phận và nơi ở của nàng.

Phía trên khăn tay là một bài thơ phú, Vệ Lâm thật lâu khó quên.

Hắn tin rằng, người con gái này chính là một nửa kia của mình.

Sở dĩ, hắn năm lần bảy lượt đến Trần phủ cầu thân, nhưng đều bị Trần Vi cự tuyệt, không sao hết, hắn cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, chỉ cần Trần Vi không trở thành thê tử của người khác, thì vẫn còn cơ hội.

Cũng không biết là ông trời cảm động thành ý của hắn hay sao, Trần Vi cuối cùng đồng ý.

Hắn mừng rỡ như điên chạy tới Trần phủ tìm nàng.

Nhưng ngày đó, hắn lại chỉ thấy dưới tán cây hải đường, Trần Vi ngồi xỏm, ôm người mà khóc.

Nàng như vậy là không muốn gả cho hắn sao?

Vậy tại sao chọn hắn

Ngày đó, hắn suy nghĩ nhiều muốn bước đến ôm lấy nàng, thế nhưng hắn lùi bước, còn nhiều thời gian, hắn quyết định sẽ dùng cả đời mình, khiến cô gái này sẽ thích và chỉ thích hắn.

“Rốt cuộc có đi hay không?” Trần Vi quay đầu phẫn chán nhìn Vệ Lâm.

Vệ Lâm mới phục hồi tinh thần lại, nhếch môi cười, thàn nói: “Không sao, có thể đáp ứng mình ra ngoài đi dạo đã là một bắt đầu tốt rồi.”

Hai người một đường ngồi xe ngựa đi tới vùng ngoại ô.

Lúc này cuối xuân, cảnh sắc xung quanh rất đẹp.

Nhưng Trần Vi không có hứng thú ngắm cảnh, chỉ ngơ ngác ngồi trong xe như đi vào cõi thần tiên.

Vệ Lâm một mực chuyên chú nhìn nàng, nhìn thấy vùng lông mày nàng từ khi xuất môn không giãn ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến nàng thống khổ như vậy?

“Công tử muốn làm gì?” Sau khi hoàn hồn, đối mặt với Vệ Lâm đang cách mình ngày càng gần, Trần Vi không kiềm chế được cơn giận, trực tiếp đẩy khuôn mặt hắn ra, bộ dáng rất tức giận.

“Bộ dạng bây giờ của nàng so với bộ dạng trầm lặng lúc nãy, đẹp hơn nhiều.” Vệ Lâm mỉm cười, lại trêu chọc, “Nàng định mưu sát chồng à? Còn chưa thành hôn, đã nghĩ muốn làm quả phụ?”

“Đặng đồ tử” Trần Vi tức giận , cả người run, “Sao ta lại chọn một vị hôn phu như ngươi, mắt ta bị mù rồi.”

“Bây giờ biết cũng đã trời rồi, từ từ mà thích ứng đi.” Vệ Lâm không sợ Trần Vi phát hỏa, da mặt dày mỉm cười.

Đôi mắt người như vậy, Trần Vi có chút bất đắc dĩ, chặc miệng, không thèm nói nữa.

Hồi hận vì gả cho Vệ Lâm, hồi hận vì hôm nay đáp ứng đi cùng hắn, cũng hồi hận khi nói chuyện với hắn.

Nhìn từng biểu tình trên mặt Trần Vi đen như đít nồi, nụ cười trên mặt Vệ Lâm càng sáng chói, hắn chính là muốn thấy một Trần Vi như vậy, chỉ có lúc này, trong lòng nàng mới có thể nghĩ đến hắn, mà không phải người khác.

“Nương tử, nàng rất thích đi du hồ?” Vệ Lâm đột nhiên nhìn Trần Vi hỏi.

Trần Vi không khỏi nhìn hắn, sau đó quay mặt qua chỗ khác lạnh lùng nói: “Chúng ta vẫn chưa thành hôn, gọi như vậy không hợp quy củ.”

“Ta thích là tốt rồi, nhà của ta không giống nhà nàng , ban đầu là nhà quan, cho nên không có quá coi trọng lễ nghi này, nàng sau khi xuất giá sẽ biết, cha mẹ ta rất tùy ý, như vậy nàng mới có thể thanh nhàn tự tại, hiểu không?” Vệ Lâm nói, còn vươn tay nhéo mũi Trần Vi.

Trần Vi bất ngờ không kịp đề phòng, tim đập nhanh.

“Ta muốn giết ngươi” Đền Triệu Hoàng Lâm còn chưa từng làm vậy với nàng, Vệ Lâm hắn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì hả.

Vệ Lâm thừa dịp Trần Vi tâm hoảng ý loạn, cười phúc hắc hôn lên môi nàng, môi Trần Vi nóng không hề lạnh giống như trong tưởng tượng, thật tốt.

Hắn tinh tế thưởng thức, chậm rãi mút, hương khí từ miệng Trần Vi bị hắn tham lam nuốt vào miệng, tay hắn vòng quanh ôm eo Trần Vi...

Cho đến khi Trần Vi phản ứng kịp, cắn chặt môi dưới, hung hắn nhéo tay hắn.

“Đau. . .” Hắn tránh thoát, còn kêu rên, có chút bị tổn thương nhìn Trần Vi, “Nàng thật sự muốn mưu sát chồng?”

“Cút, cái tên tiểu nhân vô sỉ này.” Trần Vi không nghĩ tới Vệ Lâm lại phóng đặng không kèm chế được, tùy ý khinh bạc nàng, môi nàng còn chưa bị kẻ nào chạm qua, hắn cư nhiên, hắn cư nhiên đoạt lấy nụ hôn đầu của nàng.

Vệ Lâm cau mày xoa nhẹ cánh tay mình, cẩn thận đụng vết thương ở môi dưới, vết máu dính trên tay đập vào mắt.

“Đã chảy máu, nàng mau giúp ta xoa đi.” Lâm cười đến mắt híp lại.

Trần Vi ngây ngẩn cả người, nàng là chưa từng thấy qua ai mặt dày như tên Vệ Lâm này.

Trong lúc nhất thời, nhìn môi Vệ Lâm chảy máu, Trần Vi đột nhiên nhớ

đến mình vừa rồi bị hấn hôn, cái loại cảm giác hốt hoảng không hiểu nổi.

“Chết tiệt. . .” Trần Vi thầm mắng, cảm tức nhìn Vệ Lâm, “Người mau cho ta xuống xe, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Vệ Lâm lại cường ngạnh nắm lấy ngón tay Trần vi đang chỉ vào hấn, thu lại tất cả tiêu ý, nghiêm túc nói: “Có tác dụng gì? Nàng cuối cùng cũng phải gả cho ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ hôn nàng, thậm chí đụng đến thân thể nàng, đây là chuyện không thể vãn hồi. Trần Vi, ta mặc kệ trong lòng nàng còn ai đó, đó cũng đã là quá khứ, ta yêu chính là nàng ở tương lai, một ngày nào đó, tương lai của nàng đều thuộc về ta.”

“Trần Vi, ta yêu nàng, ta muốn nàng phải yêu ta.”

Một câu cuối cùng kia, không giống câu tình yêu, nhưng lại giống như mệnh lệnh.

Trần Vi giật mình, thân thể run lên bần bật, người đàn ông này mới vừa nói cái gì?

Tay cứ vậy bị Vệ Lâm nắm thật chặt, không thể động đậy, Trần Vi thậm chí quên nhúc nhích ra sao.

Vệ Lâm nhẹ nhàng thả tay Trần vi ra, ôn nhu nói: “Xin lỗi, làm đau nàng rồi. Bây giờ ta sẽ xuống xe, cũng sắp đến rồi, nàng ngồi xe ngựa đi, ta đuổi theo phía sau.”

“Không, không cần.” Trần Vi rất không tự nhiên ngập ngừng nói.

Khoé môi Vệ Lâm nhếch lên: “Nàng đây là đang quan tâm ta sao?”

“Vậy người còn không xuống xe đi.” Trần Vi ngược lại lạnh lùng nói.

Vệ Lâm bật cười, xoay đầu lại nhìn Trần Vi, do dự một hồi, mới lấy từ trong túi ra một khăn tay, quơ quớ trước mặt Trần Vi.

Trần Vi nhăn tình sáng lên, lập tức đoạt lấy: “Đây là khăn của ta? Sao lại ở chỗ người?” Nhớ đến hành vi lúc nãy của Vệ Lâm, không khỏi nghi ngờ nhìn hấn.

Chẳng lẽ. . . Cái tên mặt dày này, chuyên môn trộm khăn của mình?

“Nàng nghĩ gì vậy?” Vệ Lâm đọc được suy nghĩ Trần Vi, đoạt lại khăn tay, rất quý trọng cất đi, “Là nàng làm rơi trước, có lẽ nàng đã quên rồi.”

“Cái khăn tay này, đúng là đã lâu rồi không thấy.” Trần Vi lơ đễnh nói ra.

“Ta đã sớm biết nàng, nhưng lần đó, nàng không có chú ý đến ta.” Vệ Lâm nghiêm túc nhìn Trần Vi, đem chuyện du hồ lần trước nói ra, không chút nào che giấu cảm nhận khi thấy nàng lần đó.

Tim Trần Vi lần thứ hai đập mạnh.

Lúc này đối mặt người đàn ông này, cảm giác không giống như mấy ngày trước.

Là bởi vì hấn thẳng thắn đối tâm ý của mình sao?

“Thế nào? Có phải có chút động tâm với ta không? Thành thật mà nói đi.” Vệ Lâm nói xong, đột nhiên khôi phục lại bộ dáng lúc nãy, cười hỏi

Trần Vi.

Trần Vi hoàn hồn, tức giận trừng Vệ Lâm : ” Khăn tay đó, ngươi có thể lấy ra lau máu.”

“Vậ nàng lau giúp ta đi?” Vệ Lâm chủ động đưa khăn tay.

Trần Vi trợn mắt nhìn Vệ Lâm , đúng lúc xe ngựa dừng lại, nhân tiện nói: “Xuống xe, đừng có mè nheo.”

Vệ Lâm oán niệm nhìn xa phu bên ngoài, thậm nói: “Cứ tiếp tục, tiếp tục đi.”

Sau khi xuống xe ngựa ,Trần Vi thấy cảnh sắc trước mặt, không khỏi say mê.

Cái gì không vui, thương tâm, đều quăng hết sau đầu, nơi này thật đẹp.

Trước mặt là một vách núi, nhìn rất nguy hiểm, nhưng lại đẹp đến cực hạn.

Xung quanh núi nở đầy hoa, ngay cả vách đá bên kia hoa nở thật dài . Lúc này, ánh dương chiếu lên hoa cỏ, khung cảnh càng thêm chói mắt. Ong bướm thỉnh thoảng lại bay đến, thật sống động.

Trần Vi hít thật sâu, đem nước mắt muốn chảy thu lại, ổn định tâm tình, bắt đầu điều chỉnh hô hấp.

Nàng muốn khóc.

Nơi đây tuy đẹp, nhưng không có bóng dáng Triệu Hoàng Lâm , không ai cùng nàng chia sẻ vui sướng này, lòng nàng hơi đau..

Muốn quên người kia, phải tồn thêm bao lâu nữa, bao nhiêu dũng khí đây.

Trần Vi, đây là kết quả ngươi muốn, vô tình thương hấn, lúc này còn muốn quên đi, nói dễ vậy sao?

Thân thể đột nhiên rơi vào một vòng tay ấm, là Vệ Lâm đứng ở đằng sau ôm lấy nàng.

Cả người Trần Vi run lên, nhưng không có đẩy Vệ Lâm ra.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, tùy ý để nước mắt chảy xuống, tự lừa dối gọi người kia: “Lâm.”

Tâm thần Vệ Lâm nhảy lên, mừng rỡ đem cằm đặt trên vai Trần Vi , nhìn mỹ cảnh xa xa, thì thào một tiếng: “Ồ đây đẹp chứ?”

“Ừ.” Trần Vi nghẹn ngào.

Lúc nước mắt rơi xuống tay Vệ Lâm , hấn hơi kinh ngạc.

Vội xoay người Trần Vi lại, kiểm tra cẩn thận, vươn tay lau nước mắt trên mặt Trần Vi: “Vì sao khóc?”

Trần Vi vẫn nhắm mắt không mở ra, không biết quỷ thần xui khiến làm sao nàng bật thốt: “Lâm, hãy là người yêu ta. Hãy nói lần nữa.”

Khoé môi Vệ Lâm vi kiêu, ý cười càng đậm, hấn thâm tình ở trên trán Trần Vi hôn một cái, cực kỳ ôn nhu nói: “Ta yêu nàng, Vi nhi.”

“Cả cuộc đời.”

“Bất ly bất khí .”

“Nàng chỉ cần để ta nắm tay nàng thật chắc.”

Vệ Lâm một mực nói.

Trần Vi một mực nghe.

Bọn họ ôm nhau thật lâu, nước mắt của Trần Vi thấm ướt vạt áo Vệ Lâm.

Vệ Lâm trân trọng ôm lấy Trần Vi, cách đó không xa nhiều loại hoa, nở ra càng thêm chói mắt.

Trần Vi vươn hai tay chủ động ôm lấy Vệ Lâm, mắt nhìn bên kia vách núi kinh ngạc nhìn ngậy ngốc cả ra.

Trên người Vệ Lâm có mùi hương khoan khoái, Trần Vi không ghét, nhưng vẫn như là một mùi hương xa lạ. Tim như ngừng đập, nhưng không có cự tuyệt loại không thích ứng này.

Cuối cùng cũng phải làm quen.

Sau này nàng là thê tử của người đàn ông này, nàng bây giờ tin tưởng, người đàn ông này sẽ đối với nàng rất tốt, sẽ cho nàng hạnh phúc và vui sướng, chỉ là nàng vẫn không có lòng tin ——

Mình hoàn toàn có thể quên người kia không , để Vệ Lâm từng bước từng bước đi vào tim mình.

“Người thật sự có tự tin kia sao?” Trần Vi chua sót hỏi.

“Có, đồng thời sẽ không buông tay.” Vệ Lâm nở nụ cười, xoa đầu Trần Vi, “Ta càng ngày càng thích nàng.”

Chương 224: Đại hôn của Trần Vi

18 tháng 3 theo nông lịch, khí trời tốt, gió xuân ấm áp, thích hợp cưới gả, là ngày đại cát.

Đây là ngày Trần Vi xuất giá.

Đêm qua, nàng thức trắng đêm không ngủ, nước mắt thấm ướt nửa gối đầu, tựa hồ muốn đem nước mắt cả đời này chảy hết. Lúc luồng ánh sáng đầu tiên soi sáng khuôn mặt, Trần Vi âm thầm thề, sẽ quên Triệu Hoàng Lâm, không vì hấn chảy một giọt nước mắt nào nữa.

Hỉ nương cẩn thận trang điểm cho Trần Vi.

Trần Vi nhìn mình trong gương không biểu tình, chỉ là môi đỏ tươi, má ửng hồng khiến nàng giật mình, tự giễu.

Khi tóc mai được vén lên, thì Triệu Tương Nghi đột nhiên xuất hiện đằng sau cánh cửa, Trần Vi ngẩn người, nhìn khuôn mặt hơi na ná giống Triệu Hoàng Lâm, lòng rất đau.

“Vi tử tử.” Triệu Tương Nghi bình tĩnh gọi, chắc là sau khi biết tin Trần Vi xuất giá, mới chậm chạp tiếp nhận sự thật này.

“Chúc tử hạnh phúc.” Triệu Tương Nghi đi đến bên cạnh Trần Vi, mỉm cười chúc phúc.

“Tỷ cũng chúc muội hạnh phúc, mong muội và Tử Quân có thể nắm tay nhau đến hết cuộc đời, muội rất may mắn, hãy quý trọng lấy.” Trần Vi cười thầm, nàng sẽ không khóc vì Triệu Hoàng Lâm nữa, mặc dù ghen ngào trong cổ họng không thể bật thốt, nhưng cũng không cho phép mình rơi giọt lệ nào.

Hai gò má Triệu Tương Nghi hơi đỏ lên, nàng đưa hai tay khoát lên vai Trần Vi, cảm khái nói: “Giá y thật đẹp, đều nói tân nương tử là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới này, hôm nay Vi tử tử, so với bất cứ một ai đều đẹp hơn.”

“Miệng muội ngọt đấy.” Trần Vi híp mắt, vỗ tay Triệu Tương Nghi, “Tỷ biết muội định nói gì, đừng nói nữa, tỷ đã nghĩ thông.”

Triệu Tương Nghi ngưng mi, suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi: “Người kia được chứ?”

“Chí ít đôi với tỷ rất tốt, là thật lòng đấy.” Trần Vi khẳng định.

“Vậy thì tốt, cuộc sống của tỷ sau này sẽ tốt.” Triệu Tương Nghi rút kết một câu, nếu như Trần Vi đã tiếp nhận đồng thời cũng thích Vệ Lâm, vậy thì càng tốt, chí ít hai người không phải tổn thương lẫn nhau.

“Búi tóc hoa đào đi.” Trần Vi nhìn mình trong gương, nói với hỉ nương đứng bên cạnh, quay mặt lại nhìn Triệu Tương Nghi, “Chỉ hy vọng như thế, ha hả, không nói nữa, đây là lần đầu tiên tỷ búi tóc hoa đào, cũng không biết nhìn có được hay không, có hợp với đại lễ hôm nay không.”

“Chắc chắn sẽ đẹp, mọi cái trâm giúp tử?” Triệu Tương Nghi cười sáng lạn, lúc này, vẻ mặt như thế so với bất kỳ lời an ủi nào cũng tốt hơn.

Triệu Tương Nghi đưa mắt nhìn bàn trang điểm, chỉ thấy phía trên chất đầy hộp trang sức, các loại trang sức, phấn nước

Chọn tới chọn lui, Triệu Tương Nghi chọn một cây trâm cá chép ngậm ngọc có lưu tô, đưa cho Trần Vi nhìn: “Cái trâm này ngụ ý vui mừng, không có tục khí, tử mà cài lên nhất định sẽ đẹp lắm, mọi cái giúp tử?” Dứt lời, cầm cây trâm cài ngọc cài lên tóc Trần Vi.

“Ừ, không tệ.” Trần Vi vén tóc lên, sau đó chỉ vào mấy đoá châu hoa nhỏ hình hoa đào, cười nói, “Đeo mấy cái này lên, nhất định rất hợp.”

“Ừ.” Triệu Tương Nghi cầm lấy mấy châu hoa.

Vừa giúp Trần Vi cài châu hoa, vừa do dự mà cuối cùng mở miệng: “Vi tử tử. . . Ca ca mọi ngày hôm nay cũng tới.”

Nụ cười trên mặt Trần Vi cứng lại, lập tức trở lại bình thường: “Rất tốt, như vậy càng chứng tỏ hấn không có tình ý với tử, mới có thể thản nhiên đến tham dự hôn lễ của tử, Triệu Hoàng Lâm không hổ là Triệu Hoàng Lâm, làm việc luôn tuyệt tình.”

Triệu Tương Nghi mím môi, bắt đắ dĩ thờ dài: “Mọi vẫn luôn lo lắng cho ca ca, bề ngoài thoạt nhìn không sao, trong lòng không biết đau như thế nào.”

“Lệ nương, phần bôi nhiều quá, lau giúp ta.” Trần Vi không muốn nghe thêm về chuyện Triệu Hoàng Lâm, vì vậy chuyển sang đề tài khác, mỉm cười nhìn Triệu Tương Nghi, “Mọi nhìn tử thật kỹ, không lâu nữa, mọi cũng giống như tử trải qua giây phút này.”

“Đã làm tân nương tử người ta rồi, còn hứng thú trêu mọi à.” Triệu Tương Nghi cười, biết ý Trần Vi ý, nên không nhắc đến Triệu Hoàng Lâm nữa.

Rửa mặt chải đầu, thay y phục xong, Trần Vi được hỉ nương đeo khăn hỉ lên đầu, một mình ngồi ngay ngắn ở trong khuê phòng đợi đại lễ.

Triệu Tương Nghi rời khỏi khuê phòng Trần Vi, ngửa đầu nhìn thoáng qua sắc trời, chỉ thấy mặt trời sáng chói, hai mắt không tự chủ híp lại.

Trần Ông thị đặc biệt từ U Châu chạy về, muốn tận mắt nhìn khuê nữ xuất giá, đồng thời dặn dò con gái. Đối với con rể Vệ Lâm này, Trần Ông thị nhiều cũng không có ý kiến, chỉ là không phải Bùi Tử Quân, Vệ Lâm cũng miễn cưỡng được thông qua.

Triệu Tương Nghi không muốn quấy rối mẹ con các nàng ôn chuyện, càng không muốn gặp Trần Ông thị, vì vậy rời khỏi viện tử

Mới ra khỏi viện tử đã đụng phải Bùi Tử Quân, hấn hôm nay mặc lam y, tóc đen dùng y quan mặc ngọc cố định, tóc dài thả xuống như là dòng nước, mái tóc đen này thật khiến cho Triệu Tương Nghi là một nữ hài cũng phải ghen tỵ.

“Chúng ta mới vừa nãy gặp nhau mà, nhớ huynh sao?” Khoé môi Bùi Tử Quân nhếch lên.

Triệu Tương Nghi liếc hẩn một cái: “Sao trước kia không nhận ra huynh mặt dày thế nhỉ.”

“Không phải muội vừa nhìn huynh chăm chăm sao?” Bùi Tử Quân cảm thấy không đủ vui nói

“Muội. . .” Triệu Tương Nghi nghịch ngón tay, lập tức chuyển sang chủ đề khác, “Được rồi, tân lang đến đón tân nương chưa?”

“Lúc nãy nhìn huynh, bây giờ lại nhắc đến một nam nhân khác là sao?” Bùi Tử Quân sáp lại gần Triệu Tương Nghi, tà mị cười.

“Mới vừa rồi, cảm thấy tóc huynh đen rất là đẹp.” Triệu Tương Nghi đột nhiên ngửa đầu cười, chỉ trong nháy mắt Bùi Tử Quân ngây ngẩn cả người, vốn tưởng rằng Triệu Tương Nghi chỉ liếc mắt, đẩy mình ra, không ngờ, nàng lại nói một câu khả ái muốn ói cả ra.

Hơn nữa, còn là tóc của hẩn. . .

Bùi Tử Quân có chút dở khóc dở cười.

“Giữ khoảng cách một chút, lát nữa có người lui tới, nhìn thấy khó tránh khỏi bị nói.” Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng mà đẩy Bùi Tử Quân ra một chút.

Bùi Tử Quân không tình nguyện lùi ra vài bước, ngưng mi nói: “Còn muốn chờ bao lâu a. . . Ngày hôm nay nếu chúng ta thành hôn thì tốt biết bao, huynh có thể danh chánh ngôn thuận gần gũi muội .”

Triệu Tương Nghi: “. . .”

“Tân lang đã sớm tới, chỉ còn chờ giờ lành đón người lên kiệu hoa.” Bùi Tử Quân nhếch môi cười, trả lời vấn đề của Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc: “Đã đến? Hẩn tới cũng quá sớm nhỉ.”

“Muội còn chưa thấy bộ dáng hẩn thế nào, huynh dẫn muội đi em thử đi?” Triệu Tương Nghi còn nói, dù sao cũng là trượng phu Trần Vi, cũng không biết bộ dạng ra sao đây.

“Muội muốn huynh dẫn đi nhìn nam nhân khác?” Bùi Tử Quân bị tổn thương nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi hôm nay khó mà chịu đựng được bộ dạng giả “Đáng thương” của hẩn, vừa thấy liền giả bộ không thấy: “Nha, mùa còn chưa tới, sao lại nóng như vậy, thời tiết kỳ quái thật, ha ha.”

Bùi Tử Quân cũng khôi phục lại bộ dáng thường ngày, nắm lấy tay Triệu Tương Nghi : “Đi thôi, dẫn muội đi xem.”

“Này, này, này, mau buông ra trước đã, để người ta thấy là không được đâu...”

“Còn kháng nghị nữa là huynh hôn muội đó.” Bùi Tử Quân dừng chân, quay đầu nhìn Triệu Tương Nghi, giọng 1noi đó, thần tình đó, không giống như là đùa giỡn.

Triệu Tương Nghi ngay lập tức ngậm miệng lại, nàng bây giờ mới biết,

Bùi Tử Quân là người điên

Hai người dọc theo kính đường nhỏ đi thẳng tới đại sảnh.

Trong đại sảnh khách khứa ngồi chật ních, mọi người đều đang trò chuyện, không ai chú ý tới hành động dị thường Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân, tâm tư đều đặt trên người thành hôn hôm nay.

Mạc Nhã Như ngồi ở chỗ dành cho tân khách, mắt sắc nhìn thấy, vừa định đứng dậy nói cái gì đó, lại bị Triệu Hoàng Lâm cản lại.

Ánh mắt Triệu Hoàng Lâm sắc lạnh như chim ưng khiến Mạc Nhã Như run như cây sậy, đem cơn giận nuốt vào bụng, cực kỳ khó chịu.

Bùi Tử Quân của không khỏi tăng thêm lực đạo, ngón tay chỉ vào một nam tử tuần tú mặc áo đỏ trong đám tân khách nói: “Đó là Vệ Lâm.”

Cảm thụ được sự khản trương của Bùi Tử Quân đối với mình, Triệu Tương Nghi hiểu ý nở nụ cười.

Trừ ánh mắt của mọi người, còn có áp lực của dư luận.

Sau này nàng gả chính là Bùi Tử Quân, không phải dư luận, cũng không phải phong kiến ràng buộc.

Chỉ cần Bùi Tử Quân thích, thì cứ việc nắm tay nàng, để lo lắng tầm thường này, làm tổn thương Bùi Tử Quân, thật không đáng.

Triệu Tương Nghi nghĩ thông suốt, ngược lại nắm chặt tay Bùi Tử Quân, thở một hơi, theo hướng Bùi Tử Quân chỉ, nàng nhìn lại, thấy trong đám người đó, một nam tử mặc hồng y đang vui sướng, nụ cười trên mặt phảng phất chảy ra như mật.

Là thật rất thích Trần Vi, nên mới biểu lộ rõ như vậy?

Triệu Tương Nghi hài lòng, suy nghĩ một chút.

Khóe miệng nhếch lên: “Không có đẹp mắt như huynh ngày thường.”

Bùi Tử Quân nghiêng mặt nhìn Triệu Tương Nghi, lực đạo trên aty buông lỏng: “Có làm muội đau không?”

“Vậy để muội nắm tay huynh đi?” Triệu Tương Nghi nghịch ngợm nháy mắt một cái, nắm chặt tay Bùi Tử Quân

“Tùy muội, huynh không sợ đau.” Bùi Tử Quân hí mắt cười.

Giờ lành đến, tiếng pháo bùm bùm vang lên, Bùi Tử Quân rất tự nhiên vươn tay giúp Triệu Tương Nghi che tai lại, Mạc Nhã Như đứng ở cách đó không xa, thấy hai người có cử chỉ thân mật, hai mắt đỏ, cắn chặt môi dưới.

Lúc này trong mắt Vệ Lâm chỉ có Trần Vi, mặc dù đã đội khăn hỉ, không thấy được mặt.

Dựa theo tục lệ, cậu cả của Trần Vi cũng Trần Vi lên kiệu hoa, mà Vệ Lâm, mỉm cười, tung người lên ngựa, quay đầu lại nhìn tám người mặc đồ đỏ khiêng kiệu.

Đội kèn hoa bắt đầu thổi, nhạc, trống vang lên, mọi người hoan thanh tiếu ngữ càng thêm vui mừng.

Triệu Hoàng Lâm dựa nghiêng vào cửa, nhìn một đôi tân nhân hạnh

phúc, khoe môi hơi nhếch, trong đầu hiện lên thân ảnh quen thuộc. . .

Nếu nàng mặc giá y vào, nhất định sẽ kinh diễm động lòng người
(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được
edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui
vẻ ^^)

Làm đủ tất cả tục lệ, lúc Trần Vi về tới tân phòng, mới thấy cả người đã
sớm mệt mỏi không thở nổi.

Bên trong tân phòng yên tĩnh, mặc dù hỉ nương và nha hoàn đều ở đây,
thế nhưng trong không khí không có một tia tạp âm.

Trần Vi mệt mỏi rã rời, nhưng hơi khản trương.

Hôm nay là ngày đại hôn của nàng, thật giống như đang nằm mộng.

Đây thật là chính đại hôn sao? Nàng gả cho một nam nhân mà mình
không thích, làm bạn đời, là thật sao?

Hai tay thật chắc lấy gấu áo, môi dưới đỏ tươi, bị hàm răng trắng nõn
thâm cắn.

“Người đâu, ta muốn uống rượu.” Trần Vi nói rất nhỏ, vì sợ nói lớn quá,
sẽ không giấu được khản trương trong lời nói.

Hỉ nương và nha hoàn bị làm khó.

Nhưng Trần Vi là chủ tử, nghe thấy giọng nói kiên quyết, không cho
thương lượng, mọi người không dám làm trái ý, hỉ nương xoay người đi lấy
rượu trái cây.

Trần Vi ngửi một cái, bất mãn nói: “Đôi, lấy loại mạnh hơn.”

Hỉ nương bị dọa sợ, vội khuyên nhủ: “Ôi tổ tông của tôi ơi, ngài ngửi
thôi, nghìn vạn lần đừng mở khăn hỉ lên, cái này phải đợi tân lang đến vén
lên à, lấy khăn hỉ xuống là điềm xấu.”

“Người ngoan ngoãn đôi rượu, ta sẽ không làm khó dễ người.” Trần Vi
thản nhiên nói.

Hỉ nương âm thầm lau mồ hôi, lòng nói đôi thì đôi, tân nương tử say
khước so với tháo hỉ khăn xuống còn tốt hơn, hơn nữa cũng không lâu, , tân
lang quan sẽ nhập động phòng.

Trần Vi cầm lấy ly rượu mạnh được hỉ nương đưa cho, cách hỉ có thể
ngửi thấy một mùi hương tinh khiết và thơm.

Kỳ thực tửu lượng của nàng không có tốt, lúc ở nhà, trường bối ít khi cho
nàng uống rượu. Còn nếu al2 bình thường, nàng sẽ không uống rượu mạnh
thế đâu, nhưng hôm nay tình huống bất đồng. . . Say rồi thì sẽ không biết gì
hết.

Cẩn thận đưa chén rượu đến dưới khăn hỉ, thử nhấp một hớp nhỏ.

Cay.

Cảm giác nóng rát truyền từ đầu lưỡi đến cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn
thoáng cái đỏ hồng.

Nàng nhắm chặt hai mắt, xem như là uống thuốc, mạnh mẽ uống hết một

hơi. Toàn bộ cổ họng như bị đốt cháy, đau đến mức hai mắt ần lệ.

“Ôi cô nãi nãi à, ngài đừng có hành hạ mình như vậy” Hỉ nương có chút hoảng, nhận lấy ly rượu Trần Vi đưa tới, đang muốn cất, lại nghe Trần Vi nói:

“Rót nữa.”

Như vậy, uống đủ ba ly.

Trần Vi cảm giác cổ họng không đau rát, mà thấy ấm, còn thật thoải mái. Chỉ là, cùng lúc đó, đầu hơi choáng váng, cả người hơi nóng, như nhũn ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lúc nàng sắp không ngồi vững trên giường, eo bị một vòng tay hữu lực ôm lấy.

Bên tai, không còn nghe tiếng càu nhàu của hỉ nương.

Những người còn lại đều đi sao? Trong phòng tựa hồ càng thêm tĩnh lặng.

Khăn hỉ bị vén lên, đập vào mi mắt, là một khuôn mặt không nhìn rõ

—— có chút hơi giống Triệu Hoảng Lâm.

Nghe lại lần nữa, hơi thở cũng rất giống.

Trần Vi nở nụ cười, rượu quả nhiên là đồ tốt. Trong lúc mơ hồ, hai tay bá lên cổ đối phương.

Tâm thần Vệ Lâm run lên, ôm Trần Vi thật chắc, cười tà: “Vội vả như vậy? rượu giao bôi còn chưa uống mà, ta nhớ, nàng thiếu ta.” Dứt lời, hôn môi Trần Vi.

Cũng nóng hổi như ngày ấy, mang theo hơi rượu nhàn nhạt, hòa lẫn hương thơm vốn có trên môi nàng, mùi vị thật hảo.

Hắn yêu người phụ nữ nằm dưới này, thời thời khắc khắc đều ước có thể ở cùng nàng, cũng cực kỳ hy vọng nàng thuộc về hắn, cả tâm lẫn thể xác.

Eo của nàng rất nhỏ, da thịt trơn trượt trong suốt, tuy là Vệ Lâm thấy không ít mỹ nữ, nhưng nhìn thấy Trần Vi bây giờ, tinh thần và thể xác không điều khiển được.

Thân thể rất nhanh có phản ứng, trong đầu chỉ nhớ đến một chuyện——muốn nàng.

Nàng nhẹ nhàng mà nỉ non, Vệ Lâm híp mắt, ngược lại cười xiêm y mình ra, vừa ưu nhã cười y phục, vừa trêu chọc: “Đáng tiếc là uống say, không thì nhất định sẽ bắt nàng giúp ta cười.”

Bàn tay to kéo hỉ trướng màu đỏ xuống, che lại hai thân thể không còn mảnh vải.

Hắn ôn nhu nhìn nàng, mỗi một tác da, tác thịt không bỏ qua, ánh mắt mang theo quý trọng, kính hỉ nhìn.

Cúi đầu xuống, tiểu tâm dục dục hôn lên môi nàng, đây là một đêm trân quý nhất đời họ, hắn có chút luyến tiếc nếu vội vã quá, thậm chí chậm rãi hưởng thụ quá trình của nó.

Lúc hôn xuống cổ, Vệ Lâm cả người cứng đờ, sắc mặt cũng bắt đầu hơi trắng bệch.

Hắn thẳng người lên, mắt nhìn Trần Vi đang say rượu, ưu thương hỏi :
“Nàng đang gọi ai?”

“Hoàng Lâm, Hoàng Lâm.” Trần Vi chẳng biết mình đang nói gì

Sắc mặt Vệ Lâm trắng xanh, đột nhiên quay đầu cười nhẹ: “Nữ nhân uống say thường có thói quen nói những lời không hay.”

“Xem ra muốn nàng thích ta, rất phiền toái đây.” Vệ Lâm nhẹ nhàng mà vỗ về gương mặt Trần Vi , “Không thể làm gì khác , ta nên chủ động một chút. . .”

Dứt lời, cúi người xuống, mang cho Trần Vi vô tận ôn nhu và triền miên.

(Đổi cách xưng hô chút, anh này lưu manh giả danh trí thức đây mà)

Trời đã sáng, Trần Vi mơ màng tỉnh dậy, lần đầu tiên nhìn thấy, không phải là màn giường và hoa văn thường thấy, trái lại là khuôn mặt tuấn tú của Vệ Lâm đang kề gần.

“A” Hét thảm một tiếng .

Vệ Lâm lập tức che miệng nàng lại, chờ Trần Vi bắt đầu giãy dụa , mới thả ra, thở dài một tiếng: “Sẽ kinh động những người khác đó, không biết, còn tưởng rằng tướng công nàng hùng phong đại chấn, cuốn lấy người dục tiên dục tử.”

“Đăng đồ tử” Trần Vi vươn tay muốn cho Vệ Lâm một cái tát.

Vệ Lâm lắc đầu, khước miệng mỉm cười: “Tối hôm qua , nàng không có đôi với vi phu như vậy nha.”

“Tối hôm qua?” Trần Vi nói xong, lúc này mới ý thức được, trong chăn mình trần như nhộng, hoàn toàn là bộ dạng bị ăn sạch sẽ.

Vốn muốn thét chói tai lần nữa, nhưng kiềm nén lại được.

“Tối hôm qua nàng rất khả ái,còn chủ động nữa.” Vệ Lâm xáp lại gần Trần Vi cười nói, “Hơn nữa vi phu thích tiếng hét triền miên của nàng bên tai hơn là tiếng hét hung hãn này.”

“Không muốn chết quá khó coi thì câm miệng cho ta.” Hai tay Trần Vi siết chặt cái chăn, lúc này thật muốn tìm hổ mà chui xuống.

Vì sao. . . Say rượu chỉ là vì muốn khiến Vệ Lâm mềm lòng, không đụng đến mình, tuy nói sau này sẽ như vậy, nhưng không cần nhanh thế chứ. . . Lại không ngờ, tối hôm qua chính mình động.

“Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên, nói điềm xấu gì đó, vi phu luyến tiếc không muốn nàng thủ tiết đâu.” Vệ Lâm nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô hại .

“Mới vừa rồi người gạt ta, ta không tin.” Trần Vi lạnh lùng nói.

“Tùy nàng tin hay không, tóm lại, cái này là sẽ không gạt nàng.” Vệ Lâm

nói, đột nhiên vươn tay ra cầm nguyên khăn trên giường, vài vết máu trên đó khiến mắt Trần Vi như bị thương.

“Đi ra ngoài, ta muốn mặc quần áo, một lát nữa không phải bái kiến công công bà bà [cha mẹ chồng] sao?” Trần Vi đen mặt nói.

“Không phải đã nói sao, quý phủ chúng ta rất tùy ý, không chú ý quy củ này đâu, hơn nữa cha nương sẽ hiểu cho chúng ta, tân hôn ngày đầu tiên, thức dậy muộn chút không thể tránh được, dù sao chúng ta củi khô bóc lửa. .”

“Vệ Lâm, người chết đi” Trần Vi cầm gối đầu trên giường, hướng Vệ Lâm ném tới.

Vệ Lâm né đầu sang bên, bắt được tay Trần Vi tay : “Nương tử, đập trúng vi phu thì không sao, nhưng tay nàng sẽ đau đấy.”

“Vô lại” Trần Vi hung hãn trừng mắt Vệ Lâm.

“Vi phu không thích nàng gọi vi phu là ‘Lâm’ .” Vệ Lâm đột nhiên nhìn Trần Vi chăm chăm, trên mặt không còn nét tươi cười như vừa nãy, ” ‘Vân Phi’ là tên tự của vi phu, sau này hãy gọi vi phu là Vân Phi, cảm thấy không dễ nghe thì cứ gọi phu quân, vi phu không ngại.”

“Ừm, không nên gọi ‘Lâm’, ha hả, kỳ thực vi phu không thích tên mình lắm, một chữ ‘Lâm’, không tốt.” Chẳng biết tại sao, nghe Vệ Lâm nói bằng giọng điệu hài hước ,Trần Vi cảm thấy có một sự bất đắc dĩ nhàn nhạt.

Nàng ngẩn người.

Còn không chưa phục hồi tinh thần lại, Vệ Lâm cũng đã từ trong chăn đi ra, hần toàn thân không che dấu chút nào, thân thể hoàn toàn để trần. Lộ ra bên ngoài

Mặt Trần Vi đỏ lên, ngược lại quay đầu đi lớn tiếng nói: “Hỗn đản, nhanh mặc quần áo vào.” Nàng chưa từng gặp qua trường hợp như vậy.

Vệ Lâm không thể nhịn cười , tiện tay lấy một bộ trung y vắt trên bình phong mặc vào, vừa mặc vừa trêu: “Trời hơi nóng, vi phu đi tắm trước đây, nương tử có muốn đi cùng không?”

“Vệ Lâm, ta cảnh cáo ngươi, ta đáp ứng gả cho ngươi, cũng không có nghĩa là để ngươi quấy nhiễu ta .” Trần Vi vừa cực lực quay đầu đi chỗ khác, vừa thản nhiên nói.

Vệ Lâm mỉm cười, đi chân trần ra ngoài.

Trần Vi kinh ngạc Vệ Lâm cư nhiên không nói gì, đừng nhìn thu hồi lại, nhìn nguyên khăn trên giường, Trần Vi lâm vào trầm tư.

.
. .

Bên này , Triệu Tương Nghi dậy sớm, nhàm chán nhìn Bích Văn và Hà mụ thu dọn hành lý, một lát nữa phải về trấn Thanh Hà.

Thật ra Triệu Tương Nghi rất muốn đi xem thử cuộc sống tân hôn của

Trần Vi thế nào, Trần Vi vẫn không thể quên được ca ca , như vậy tôi hôm qua Trần Vi có thể chịu được Vệ Lâm. . .

Đang nghĩ ngợi , trước mặt xuất hiện một bóng người , Triệu Tương Nghi nhíu mày nhìn lên, thấy Mạc Nhã Như đang đứng trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống, che mắt ánh sáng mặt trời.

“Ta có chuyện muốn nói với cô.” Giọng nói Mạc Nhã Như hơi khàn khàn, Triệu Tương Nghi không khỏi dùng ánh mắt khác nhìn nàng ta.

Quả nhiên phát hiện ánh mắt của nàng ta có chút hồng, đã khóc ư?

“Ồ đây?” Triệu Tương Nghi đứng lên, nàng không thích cảm giác bị nhìn từ trên cao xuống, càng không thích cảm giác ngưỡng mộ của người khác.

Mạc Nhã Như nhàn nhạt liếc Triệu Tương Nghi: “Bảo những người không liên quan ra ngoài.”

Bích Văn vừa nghe, bĩu môi.

“Các người lui xuống đi.” Triệu Tương Nghi nói.

Từ tiệc cưới hôm qua đã thấy Mạc Nhã Như , cũng đã ngờ tới sẽ có tình huống này, chỉ là không nghĩ tới Mạc Nhã Như cư nhiên lại tìm mình nhanh như vậy.

Bích Văn bắt đắc dĩ theo Hà mục đi xuống, nếu không phải thái độ Triệu Tương Nghi kiên quyết, bà nhất định phải ở lại giúp chủ tử mới được.

“Nói cái gì, nói nhanh đi.” Triệu Tương Nghi một lần nữa ngồi trên ghế, thản nhiên nói, “Cô cũng ngồi đi.”

Mạc Nhã Như kinh ngạc nhìn hành động của Triệu Tương Nghi , chỉ một đoạn thời gian dài không gặp Triệu Tương Nghi. Hôm qua nhìn thấy, nhìn thay đổi trên mặt Triệu Tương Nghi, còn có Bùi Tử Quân dịu dàng với nàng ấy.

Từ khi nào, người thiếu nữ này đã lột xác thành một tiểu thư xinh xắn quý khí bức người ? Cử chỉ ăn nói, tất cả không kém hơn nàng ta chút nào.

Tại sao có thể như vậy?

Mạc Nhã Như thẳm cắn môi, vẻ mặt không cam lòng nhìn Triệu Tương Nghi ngồi đối diện.

Chương 225: Mạc Nhã Như, cũng có lúc khả ái

“Sao không nói lời nào?” Triệu Tương Nghi không thích cái loại không khí trầm mặc này, buồn bực không chịu được

Mạc Nhã Như phục hồi tinh thần, nhìn Triệu Tương Nghi, hơi cắn môi, trong mắt có một tia oán niệm cùng không cam lòng. Một lát sau, Mạc Nhã Như thở hắt một hơi thật dài, thản nhiên nói: “Chuyện của cô à Tử Quân ca ca chuyện, bắt đầu khi nào?”

“Vấn đề này, tôi không cần thiết trả lời cô.” Triệu Tương Nghi biết Mạc Nhã Như muốn nói đến chuyện của mình và Bùi Tử Quân.

Ký ức tràn về, vì Bùi Tử Quân mà Mạc Nhã Như không ít lần gây phiền toái cho Triệu Tương Nghi

“Huynh ấy thích cô ở điểm nào chứ?” Nói tới nói lui, vẫn không nói trung vấn đề

Hai tay Mạc Nhã Như nắm chặt thành quyền, không thể nào quên được, năm ngoái, khi nàng 15 tuổi là lúc cập kê, đã mở miệng nói với mẫu thân tâm ý của mình. Sau đó, mẫu thân đến Bùi gia hỏi ý thế nào, thế nhưng Bùi gia bên kia lại thật lâu không có đáp ứng, còn uyển chuyển cự tuyệt cửa nghi thân của Mạc gia.

Đây đối với Mạc Nhã Như mà nói, là một đả kích lớn.

Điều này nói rõ, trong lòng Bùi Tử Quân, căn bản cũng không có vị trí của mình.

Một năm, mẫu thân không biết tìm biết bao gia đình, nhưng không nhìn trúng một ai. . . Ngay lúc Mạc Nhã Như do dự không biết làm sao, lại vô tình nhìn thấy Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân thân thiết với nhau.

Mạc Nhã Như sao có thể không thương tâm, Bùi Tử Quân thà rằng yêu một dã nha đầu, cũng không nguyện ý yêu một thiên kim.

“Cái này cô nên hỏi huynh ấy.” Triệu Tương Nghi lạnh nhạt nói.

Mắt Mạc Nhã đỏ bừng, nước mắt đọng lại trong hốc mắt: “Cô đừng đối với ta như vậy, Tử Quân ca ca thích cô, cô không có điểm nào tốt hết, dựa vào cái gì mà thắng ta, dựa vào cái gì ở trước mặt ta bày ra cái bộ dáng cao cao tại thượng đó.”

Chưa từng thấy qua một Mạc Nhã Như vô tri, ngây thơ như thế. Triệu Tương Nghi cảm thấy kinh ngạc, mặt không chút thay đổi nói: “Tình cảm không phải trò chơi, sao có thua và thắng được, cũng chỉ có ai thích hợp với ai mà thôi.”

“Đừng cho là tôi không biết tâm tư của cô, cô nguyện ý cùng Tử Quân ca ca yêu nhau, không phải nhìn trúng gia nghiệp nhà huynh ấy sao, định khoe khoang trước mặt tôi ư?” Miệng lưỡi Mạc Nhã Như bén nhọn, mơ hồ như muốn nói ra những chuyện không dám làm, những lời nói sắc bén xưa này

chưa từng nói.

“Nhà tôi bây giờ không như trước nữa, sao phải làm thế?” Triệu Tương Nghi liếc Mạc Nhã Như, “Khoe khoang trước mặt cô ư? Tôi không thèm.”

“Cô sao lại có thể? Cô chỉ là một dã nha đầu nông thôn hèn mọn mà thôi, cô thậm chí không bằng nha hoàn bên người tôi, tại sao cô có thể đứng trước mặt tôi bày ra cái bộ mặt cao ngạo đó?” Mạc Nhã Như càng ngày càng phát hiện, bản thân mình không phải là đối thủ của Triệu Tương Nghi

“Là tận sâu đáy lòng cô muốn vượt qua tôi, mới có cảm giác như vậy, cũng không phải là tôi bày ra cái bộ dạng này cho cô xem, tôi vẫn như thế, chưa bao giờ thay đổi.” Triệu Tương Nghi cười trào phúng, lần đầu tiên nghĩ, nói chuyện phiếm với Mạc Nhã Như thật thú vị, thỉnh thoảng đấu võ mồm chiếm thượng phong, cái tư vị này cũng được đấy chứ.

“Không so đo với cô nữa.” Mạc Nhã Như bình tĩnh lại, mở miệng nói, dừng lại hồi lâu, hai tay đan vào nhau, thản nhiên nói, “Tôi muốn nói cho cô biết, cô không bằng tôi đâu, tôi yêu Tử quân ca ca và muốn trở thành thê tử huynh ấy. Ngay từ khi còn nhỏ đã quý huynh ấy, nếu không phải là huynh ấy thì cả đời này sẽ không lấy, cô có thể sao?”

“Cô có thể yêu huynh ấy như tôi không? Cô có yêu dài như tôi không?” Mạc Nhã Như tự an ủi chính mình

Triệu Tương Nghi hoàn toàn không hiểu nổi Mạc Nhã Như sao khoe những thứ này, đứng lên đi đến trước mặt nàng ta: “Thế nhưng, cuối cùng Bùi Tử Quân lựa chọn là tôi, không phải là cô. Cho dù cô có yêu chết đi sống lại, thì có ích lợi gì?”

“Cô, cô vốn không thật lòng yêu huynh ấy, tôi muốn nói cho huynh ấy biết, vạch mặt cô.” Mạc Nhã Như cũng đứng dậy, tức giận nói.

Đúng vậy, Mạc Nhã Như muốn như vậy, suy đoán của nàng ta là đúng

Dã nha đầu này, không có yêu Bùi Tử Quân nhất định là ham tiền tài gia nghiệp mới vậy.

“Mặc dù nói thế.” Triệu Tương Nghi trợn mắt nhìn Mạc Nhã Như, “Thì sao nào, từ khi còn nhỏ vẫn nhằm vào tôi, nếu cô nói cô thích Bùi Tử Quân, thì phải cố gắng mà theo đuổi huynh ấy, đối tốt với huynh ấy, cô chèn ép ta thì có ích lợi gì?”

Mạc Nhã Như đột nhiên bật khóc.

Sa sút tinh thần ngồi lại trên ghế, hai vai khẽ run, trong giọng nói mạng theo ghen ngào: “Cô nhất định đang chê cười tôi...Chật vật không chịu nổi.”

“Hôm nay tôi đến tìm cô làm gì chứ?” Mạc Nhã Như khóc, rất ủy khuất, tim thật đau, “Tôi nhìn thấy Tử Quân ca ca đối tốt với cô, tôi giận dữ thì có ích lợi gì? Người Tử Quân ca ca yêu không phải là tôi, huynh ấy sẽ không quan tâm.”

“Sẽ nhanh thôi, tôi sẽ bị bắt gả cho người khác. Tôi cố chấp với đoạn

tình cảm này, thì có ích lợi gì? Tôi đe dọa cô, bày ra bẫy cho cô chui vào, một chút ý nghĩa cũng không có?”

Triệu Tương Nghi đứng tại chỗ nghe Mạc Nhã Như mỗi chữ mỗi câu đều khóc nói, chẳng biết nên làm cái gì bây giờ.

Ở trong mắt Triệu Tương Nghi, Mạc Nhã Như đáng ghét, nhưng chỉ là thiếu nữ mới 16, thì có thể gây sóng gió gì, có thể hư hỏng nơi nào?”

Cũng chỉ là yêu đơn phương một nam nhân không yêu mình mà thôi, cũng giống như Trần Vi

Lúc này đây, Triệu Tương Nghi rất đồng cảm với Mạc Nhã Như

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Thấy thần sắc trên mặt Triệu Tương Nghi, Mạc Nhã Như rất không được tự nhiên dùng khăn tay lau nước mắt, cứng nhắc nói: “Tôi không cần cô thương cảm, thu lại cái ánh mắt thương hại đó đi.”

“Tôi không có thương hại cô.” Triệu Tương Nghi ngồi lại vị trí của mình, “Chẳng qua là cảm thấy chuyện tình cảm, có đôi lúc cũng thấy thật bất đắc dĩ.”

“Thật ra, tôi cũng muốn giống như cô, từ khi còn bé đấy.” Mạc Nhã Như nói một câu thật lòng.

Chính là bởi vì ước ao, cho nên mới không thích Triệu Tương Nghi.

Từ nhỏ đến lớn, Mạc Nhã Như luôn là người được người khác sùng bái, từ khi nào, đã nha đầu nông thôn này đã trở thành mục tiêu theo đuổi của chính mình, khiến trong lòng Mạc Nhã Như thập phần chán ghét.

“Tôi cũng không muốn trở thành mục tiêu theo đuổi của ai hết, tôi chỉ cố gắng tiến tới cuộc sống mà mình mơ ước. Có người đối tốt với mình, có được hạnh phúc, đó chính là mục tiêu của tôi.” Có lẽ vừa rồi khi Mạc Nhã Như khóc, cũng khiến Triệu Tương Nghi đồng tình, đột nhiên cảm thấy cô gái này không đáng ghét lắm.

Có lẽ là do tuổi tác, nên Triệu Tương Nghi thành thực như một trường bối, tha thứ cho những việc Mạc Nhã Như từng làm, cũng không dễ mấy.

“Xem như cô sắp thành thân, lẽ vật chính là tôi sẽ không tính toán những chuyện cô từng làm với tôi, cả những lời nói lúc nãy.” Triệu Tương Nghi đột nhiên thiêu mi, trêu tức

Mạc Nhã Như tâm động, ngạc nhiên, chậm rãi chuyển thành phần nộ: “Tôi nói rồi, tôi không cần cô thương hại, tôi cũng chẳng có làm sai chuyện gì hết, đều là cô khiến tôi không hài lòng, thỉnh thoảng hành hạ cô một chút, tất nhiên là phải làm “

Thật đúng là một đứa nhỏ bốc đồng.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, thảm than.

“Cho nên, hôm nay cô đến cảnh cáo tôi, là muốn tôi cách xa Bùi Tử

Quân? Còn hy vọng sau khi nghe xong, tôi sẽ khóc rống vì sợ, sợ hãi cầu xin cô buông tha?” Triệu Tương Nghi nói, cũng bị chình ý nghĩ ngây thơ đó chọc cười.

Mạc Nhã Như thở hắt hắt, cắn chặt răng, hai tay xé rách khăn tay.

“Tử Quân ca ca sao lại thích một nhã nha đầu như cô?” Câu này của Mạc Nhã Như cơ hồ nghiến răng nói ra.

“Tôi đến là muốn nói cho cô biết, tôi không biết cô có yêu Tử Quân ca thật không, nếu như có một ngày, để tôi biết cô giống như mẹ đẻ cô, làm Tử Quân ca đau lòng, tôi nhất định không tha cho cô trình trọng nói.”

Mạc Nhã Như

Sắc mặt Triệu Tương Nghi hơi trầm xuống.

Nụ cười trên mặt dần tiêu biến.

“Đa tạ lời nhắc nhở của cô.” Triệu Tương Nghi lạnh lùng nói, “Chuyện của tôi và Bùi Tử Quân, không đến phiên người ngoài như cô can thiệp. Còn nữa —— “

Triệu Tương Nghi không kiềm được cơn giận nhìn Mạc Nhã Như, Mạc Nhã Như bị dọa sợ, chưa bao giờ nhìn thấy Triệu Tương Nghi hung ác như vậy, không biết nàng muốn nói gì.

“Lã thị là lã thị, tôi là tôi.” Triệu Tương Nghi không có gọi ‘mẫu thân’, “Đừng nên đem tôi so sánh với người đàn bà đó, nếu cô phạm vào kiêng kỵ này của tôi, tôi sẽ không khách khí đâu.

Cả người Mạc Nhã Như run sợ, không nói nên lời.

“Cô, cô tự giải quyết cho tốt, nói tóm lại tôi sẽ không chúc phúc cho cô và Tử Quân ca, hơn nữa tôi sẽ quan sát các người, nếu như có một ngày, Tử Quân ca phát hiện cô không yêu huynh ấy, tôi sẽ cười nhạo cô.” Mạc Nhã Như đứng lên, hung hãn nói xong liền bỏ đi.

Triệu Tương Nghi nhìn bóng lưng Mạc Nhã Như, xoa thái dương.

Đúng là một đứa nhỏ tùy hứng.

Mạc Nhã Như đi rồi, Triệu Tương Nghi vẫn còn nghĩ đến vấn đề Lã thị.

Mạc Nhã Như còn đem chuyện Lã thị nói ra, vậy Bùi gia bên kia thì sao? Bọn họ có để ý đến điều này không?

Liệu có ảnh hưởng tình cảm giữa mình và Bùi Tử Quân?

Triệu Tương Nghi không dám nghĩ tới.

Vấn đề của Lã thị, vẫn là một vết thương đối với Triệu gia, từ lúc đó, lời đồn đãi, đau đớn, đã bao quanh toàn bộ Triệu gia.

Đã nhiều năm trôi qua, mặc dù Triệu gia đã thay đổi rất lớn, nhưng vẫn không thoát khỏi bóng ma này.

Lã thị thỉnh thoảng còn ảnh hưởng đến cuộc sống Triệu gia, giống như một khối u ác tính, tùy ý sinh trưởng.

Chương 226: Quan ngoại bên kia, không đi sẽ trễ

Nữ thán sau đại hôn của Trần Vi thành, Triệu Hoằng Lâm thật không ngờ Vệ Lâm sẽ tìm đến.

Đối mặt với thanh niên tuấn lãng này, Triệu Hoằng ít nhiều cảm thấy xa lạ, vốn còn cho rằng sẽ không gặp người nọ nữa, không ngờ lại có cơ hội gặp mặt, còn dưới tình huống này.

Trên mặt Vệ Lâm phong sương [gian nan vất vả], không cười, không giận, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì. Rất ung dung tìm đến hiệu thuốc Triệu thị, còn trực tiếp nói muốn tìm Triệu Hoằng Lâm nói chuyện

Đúng lúc Triệu Tương Nghi có mặt ở đó, nghe câu này, cúi đầu cười khỏ, mặc kệ là Mạc Nhã Như hay Vệ Lâm, đều thích tìm người ta “Nói chuyện” mà.

Vệ Lâm không hy vọng ngoài Triệu Hoằng Lâm còn có người khác ở đây, Triệu Tương Nghi thức thời ly khai.

Chờ khi chỉ còn hai người, Vệ Lâm phương mới ngồi xuống, nhất thời bầu không khí trở nên trầm mặc.

Triệu Hoằng Lâm mặc dù không hiểu, nhưng cũng không có đánh vỡ bầu không khí này, lẳng lặng ngồi đối diện Vệ Lâm, đợi hắn nói.

Thật lâu, Vệ cười khỏ, sau không cười nữa, trấn định nhìn Triệu Hoằng Lâm: “Chuyện của các hạ và Trần Vi, ta có biết. Đừng kinh ngạc, không phải ta đến cảnh cáo các hạ, mà có việc khác muốn nói.”

“Trước hết, xin hỏi các hạ một vấn đề.” Vệ Lâm nhìn Triệu Hoằng Lâm chằm chằm không chớp mắt, “Các hạ thích phu nhân nhà ta?”

“Chưa từng.” Triệu Hoằng Lâm lạnh nhạt trả lời, đối mặt Vệ Lâm, không ghét cũng không thích.

“Tốt, chí ít thái độ của các hạ khiến khoảng cách giữa phu thê ta thu lại.” Vệ Lâm thiêu mi.

“Hôm nay nhân huynh đến đây muốn nói gì với ta?” Triệu Hoằng Lâm ngưng mi, có chút không nhịn được đứng lên, hiện tại hắn không thể đối mặt với chuyện tình cảm.

“Tê Uyên Dao, đúng không?” Vệ Lâm ra dấu tay, thấy sắc mặt Triệu Hoằng Lâm trầm xuống, liền nở nụ cười nói, “Ta nói sai tên?”

“Nhân huynh có quan hệ thế nào với nàng?” Triệu Hoằng Lâm cảnh giác.

“Ta không biết nàng.” Vệ Lâm nhún nhún vai, rõ ràng cảm giác lúc mình nói thế, Triệu Hoằng Lâm thở phào nhẹ nhõm.

“Có điều, chuyện gần đây của nàng, ta có hỏi thăm qua.” Vệ Lâm không bỏ qua từng tia kinh ngạc trên mặt Triệu Hoằng Lâm.

“Nàng sống hình như rất tốt, ở quan ngoại được nhiều người theo đuổi,

tú nghệ tốt, tú phường mà hai huynh muội cùng mở sẽ nhanh khai trương, nên rất được hoan nghênh.” Vệ Lâm từ tốn nói, Triệu Hoàng Lâm nghe thế, thể xác và tinh thần đều buông lỏng.

Sóng rất tốt sao?

Vậy là tốt rồi.

“Nhưng mà ——” Vệ Lâm nhìn Triệu Hoàng Lâm, đột nhiên ngập ngừng, “Nàng vốn xinh đẹp, khó đảm bảo sẽ không bị những hán tử ở quan ngoại để mắt tới, người theo đuổi nhiều vô số kể.”

Thân hình Triệu Hoàng Lâm lay động, sắc mặt có chút trắng.

“Nghe nói. . .” Ngón tay Vệ Lâm gõ lên bàn, lòng Triệu Hoàng Lâm bị tiếng gõ làm phiền, “Tháng sau nàng sẽ thành thân, là một hán tử dị tộc ở quan ngoại.”

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu, môi hơi mở, vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, môi khép lại, tim như bị gì đó đâm vào, ngày càng đau, khiến hán hô hấp không được

Vệ Lâm thấy thế, hài lòng đứng lên, lúc đi tới trước mặt Triệu Hoàng Lâm, vỗ vai Triệu Hoàng Lâm : “Quan ngoại bên kia, không đi sẽ trễ.”

Cuối cùng nói thêm: “Nếu như ta gặp phu nhân nhà ta sớm hơn, thì tất cả sẽ không như hôm nay. Ta chỉ nói đến đây thôi, các hạ tự lựa chọn.”

“Có thể nhìn ra nhân huynh rất quan tâm Trần Vi.” Triệu Hoàng Lâm ngửa đầu, mỉm cười nhìn Vệ Lâm.

Vệ Lâm đờ người, sau mới mở miệng nói: “Đó là tự nhiên, tình yêu ta dành cho thê tử còn nhiều hơn tình yêu thê tử dành cho các hạ.”

“Chúc nhân huynh thành công.” Triệu Hoàng Lâm hiếm khi chúc phúc người khác.

“Cũng chúc các hạ thành công.” Vệ Lâm tao nhã chào tạm biệt, rồi ưu nhã rời khỏi hiệu thuốc.

Vệ Lâm đi rồi, Triệu Hoàng Lâm một mình ngồi ngơ ngác trong phòng rất lâu.

Loại tâm tình này không biết diễn tả thế nào ?

Thật ra, chuyện Uyển Dao, là do thói quen ích kỷ của hắn đi ?

Ngay từ lúc biết Tề Uyển Dao làm vậy với Trần Vi, Triệu Hoàng Lâm khó có thể tiếp nhận nổi, cực kỳ tức giận. . Cũng không phải bởi vì Tề Uyển Dao khi dễ Trần Vi hay gì đó, chỉ là bởi vì, ở trong lòng hắn, Tề Uyển Dao là một sự tồn tại tuyệt đẹp, Tề Uyển Dao đơn thuần, thiện lương, dịu dàng, hầu như phù hợp với yêu cầu về một thê tử của hắn.

Cho nên, khi biết chuyện Tề Uyển Dao làm, đã khiến Triệu Hoàng Lâm cực kỳ thất vọng, hoá ra Tề Uyển Dao cũng biết ghen, cũng biết sử dụng thủ đoạn, bây giờ đã vậy, sau này thì sao ?

Lần cuối hai người cãi vả kịch liệt, trong lòng hắn cũng là đau.

Tim hắn tuy lạnh nhưng không phải là tảng băng, đoạn tình cảm này

Triệu Hoàng Lâm hẳn rất quý trọng, cho nên lúc vạch trần sự thật, hẳn sao không đau được?

Vốn tưởng rằng, kiếp này, hẳn sẽ không dây dưa với nàng nữa.

Mà khi hẳn biết được tin nàng tự sát, trong lòng sợ hãi, đối mặt với việc phải mất đi nàng vĩnh viễn, hẳn không áp chế nổi thống khổ

Tề Sâm nói đúng, hẳn không thể trách Uyển Dao dùng thủ đoạn nhỏ đó, bởi vì nguyên nhân đều là do hẳn

Uyển Dao tại sao phải làm như vậy? Tại sao phải đố kỵ với Trần Vi?

Là bởi vì Triệu Hoàng Lâm hẳn chưa bao giờ cho nàng cảm giác an toàn, là bởi vì hẳn chưa bao giờ quan tâm đến, cũng không biết cách biểu đạt.

Nếu như từng chủ động một chút, rút chút thời gian bồi nàng một chút, ít để ý đến sinh ý này, tính toán kế hoạch trả thù, có lẽ Uyển Dao sẽ không có như thế.

Hẳn từng vạch ra những điều tốt đẹp nhất cho cuộc sống về sau, không phải Uyển Dao hủy diệt nó, mà người huỷ nó là hẳn mới đúng?

Trái qua chuyện tình cảm này, hẳn rốt cuộc cũng biết mình là người quá tàn nhẫn.

Lúc mất đi, mới biết quý trọng.

Trước khi Tề Uyển Dao tự sát, hẳn còn tự tin cho rằng mình sẽ không hối hận vì quyết định ngày đó.

Nhưng vừa nghe nói nàng tự sát, hẳn sợ hãi, một khắc kia, trong đầu trống rỗng, gương mặt, giọng nói Tề Uyển Dao hiện ra.

Cái loại tư vị giống như mất đi tất cả, không tốt hơn là bao.

Bây giờ, Tề Uyển Dao ở quan ngoại xa xôi, nàng hạnh phúc, còn hạnh phúc hơn nhiều so với ở bên cạnh mình, hơn nữa, nàng sẽ thành thân với người khác.

Người kia chắc chắn sẽ đối xử tốt với nàng, sẽ cho nàng cảm giác an toàn, tốt hơn hẳn gấp trăm ngàn lần.

Hắn hẳn là chúc phúc cho Tề Uyển Dao, hẳn hẳn là cảm thấy cả người buông lỏng, nhưng vì sao lúc này, tim hẳn đau quá, không dùng lại được?

Gần đây hẳn mới phát hiện, mình có một thói xấu.

Lúc này, hẳn rất nhớ cô gái đó. Phải nói là khi mất đi mới biết quý trọng mới đúng.

Sau lần đó nàng tự sát, lúc nàng đến quan ngoại, loại cảm giác này càng cảm nhận sâu sắc hơn đó là loại cảm giác khi mất nàng, một lần nữa hẳn xác định mình yêu nàng, thật sâu yêu nàng, đồng thời không kiềm chế được.

Ngày trước, hẳn cũng để ý, rồi yêu nàng

Nhưng cái loại cảm giác yêu này, ngày càng hăm sâu vào, trước đó hẳn để gửi gắm những gì tốt đẹp nhất vào Tề Uyển Dao, mong muốn cùng nàng có một tương lai tươi đẹp, hẳn miệt mài làm việc chính là không muốn giống như mấy thân nhân nhà hẳn, sau khi kết hôn thì hôn nhân sẽ nằm trong bầu

không khí thờ ơ, lạnh nhạt thậm chí tan vỡ.

Cho nên, khi biết những chuyện kia, tức giận, khó nhin đan xen vào nhau, bởi vì chân tướng đó đã đánh nát ước mộng của hắn.

Khi Vệ Lâm nói đến tình hình gần đây của Tề Uyển Dao, hắn thật hồi hận.

Nhớ lại lần cãi nhau đó, hắn đã làm gì với Uyển Dao?

Nàng đau đớn khóc lóc cầu xin hắn, cho nàng một cơ hội

Nàng đã trải qua những chuyện gì, hắn đã quên rồi sao? Tại sao không quan tâm đến nội tâm yếu đuối của nàng, lại cứ thế mà tổn thương nàng thật sâu.

Khi đó hắn sao lại có thể tàn nhẫn thế?

Hắn đã từng hứa hẹn với Tề Uyển Dao, vĩnh viễn đứng ở bên người nàng không buông tay, hoá ra lời hứa hẹn của Triệu Hoàng Lâm hắn lại rẻ mạt thế.

Mỗi ngày trôi qua, hắn sống trong hồi hận và tự trách, nhất là khi hắn biết, không thể vãn hồi được nữa, cái loại cảm giác đó bùng lên, đi sâu vào cốt tuỷ, từng bước cắn nuốt tim hắn.

Có nên đến quan ngoại không?

Đến quan ngoại làm gì? Ngăn cản Uyển Dao và nam nhân kia thành thân, không quan tâm nh2in hôn lễ diễn ra, sau đó mang theo bi thương lặng lẽ ly khai?

Lúc nàng thấy hắn, liệu có còn vui vẻ như khi trước?

Không, cũng sẽ không.

Nếu tìm được hạnh phúc của mình, nàng sẽ cảm thấy may mắn mới đúng, may mắn vì chưa gả cho Triệu Hoàng Lâm này.

Một người nam nhân ngoan tâm vứt bỏ nàng, sẽ đáng gá để phó thác chung thân?

Triệu Hoàng Lâm xoa thái dương hơi đau, nằm trên mặt bàn lạnh băng.

Đưa tay sờ túi thơm màu xanh bên hông, đây làm mấy năm trước, lúc Tề Uyển Dao rời khỏi Triệu gia thôn, đã đưa cho hắn, hắn không bỏ mà luôn mang theo bên người, giữ gìn rất kỹ, cho đến khi quá nhớ nàng, mới cẩn mội lấy ra đeo bên hông, thời thời khắc khắc nhớ đến tâm ý của nàng.

Chết tiệt, từ bao giờ, hắn không bình tĩnh nổi, trở nên điên cuồng như thế?

Rốt cuộc có nên đến quan ngoại không?

Triệu Hoàng Lâm đột nhiên một đồng tiền, buồn cười, mặc niệm trong lòng, mặt phải thì đi, mặt trái thì tùy ý.

Ném đồng tiền lên, tiếp được, từ từ mở ra bàn tay. . . Thế nhưng vẫn nắm rất chắc, không dám mở ngay, tim đập thật nhanh.

—— Là mặt trái

Ném ba lần, hai lần giống nhau là được

Ném thêm hai lần nữa, vẫn là mặt trái

Ném năm lần, ba lần giống nhau có vẻ công bằng hơn...

Cuối cùng, Triệu Hoảng Lâm phiền não ném đồng tiền đi, đứng dậy rời khỏi hiệu thuốc.

Chương 227: Phong cảnh quan ngoại

Hôm nay đã là tháng Tư, nhưng ở quan ngoại giờ này rất lạnh, vốn là đầu mùa hè thời tiết và cảnh sắc, vẫn còn mang theo hương vị và cái se se lạnh của mùa xuân.

Triệu Tương Nghi nhàm chán nằm ngay bệ cửa sổ xe ngựa, nhìn ra ngoài, vốn là còn hết ức tò mò mong đợi, nhưng lúc này bị cảnh sắc rộng lớn bên ngoài làm mất hứng thú.

“May mà nương hu đáo, nếu không ngay từ lúc đầu mình đã mặc áo mùa hạ đến, như vậy không lạnh chết mới lạ.” Triệu Tương Nghi thầm nói, rồi hít một hơi thật sâu, “Không khí nơi này chính thật mát mẻ, suốt ngày ở trần mãi, cả người đều cứng ngắc như gỗ.”

Bích Văn cười hi hi phụ họa : “Tiểu thư chính là thích chạy ra ngoài.”

Triệu Tương Nghi vừa muốn nói gì, Bùi Tử Quân cười ngựa đi tới, thấy Triệu Tương Nghi ngồi bên cửa xe, Bùi Tử Quân nhàn nhã cỡi ngựa, hỏi Triệu Tương Nghi: “Có muốn ra ngoài cỡi ngựa không? Ngồi ở bên trong lâu như vậy, không buồn bực sao?”

“Có thể ư?” Hai mắt Triệu Tương Nghi tỏa sáng.

“Vậy còn chờ gì nữa? Đi ra đi.” Bùi Tử Quân mỉm cười, ra lệnh A Quang dừng xe lại.

Sau khi xe ngựa dừng lại, Triệu Tương Nghi hưng phấn nhảy xuống, đứng trước mặt Bùi Tử Quân cùng ngựa, Bùi Tử Quân bước đi thong thả mấy bước, lúc đến bên cạnh Triệu Tương Nghi, đưa tay ôm lấy Triệu Tương Nghi để nàng ngồi sau lưng hắn.

Gió rét quan ngoại thổi qua, Triệu Tương Nghi hưng phấn la hét.

Bùi Tử Quân dùng tay kéo dây cương, che đàng trước Triệu Tương Nghi, nói nhỏ: “Ngồi cho chắc.”

Bùi tử Quân ra sức thúc vào bụng ngựa, vung roi ngựa, mang theo Triệu Tương Nghi chạy như bay về phía trước, đi đến đâu, bụi đất bay lên.

Bích Văn chông má, hăm mộ nhìn đôi này, mắt cũng híp lại

Ngược lại, Triệu Hoàng Lâm lại có vẻ âm đạm hơn rất nhiều

Triệu Hoàng Lâm mặc một bộ tử y, tóc dài đen nhánh buông tới thắt lưng, tóc được cố định bởi ngọc quan, chân mang một đôi giày màu xám. Không có giống Bùi Tử Quân cỡi ngựa thật nhanh lưu lại khói bụi, mà là chậm chạp mà đi.

Có điều, nói về nóng lòng, không ai có thể so được với Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Hoàng Lâm chỉ sợ mà thôi.

Sợ khi mình đến, Tề Uyển Dao gả cho người khác là chuyện thật, cũng sợ Tề Uyển Dao không chịu nhìn hắn. Mặc dù lo lắng như lửa đốt, nhưng

không dám chạy đến trước.

Chỉ đi chậm, giống như có thể chậm một chút nhận tin dữ

Còn nhớ ngày đó hấn thất hồn lạc phách, sắc mặt trắng bệch trở về phủ.

Tiểu muội vừa thấy bộ dáng này của hấn, đã sợ mất hồn, vội hỏi nguyên nhân, nhưng hấn vẫn không chịu nói. Phảng phất chuyện Tề Uyển Dao sắp lấy người khác đã trở thành sự thật, giống như con dao sắc bén, cho nên không muốn nói ra, lưỡi dao cắt như cắt cổ họng.

Sau đó, bắt đầu thu dọn hành lý, vốn định lặng lẽ không nói mà đi, nhưng cuối cùng còn kinh động cả phủ.

Phương thị gần đây phát bệnh, Triệu Hoàng lâm lại sợ Phương thị không chịu nổi, liền đem tình hình nói. Đã lường trước, Phương thị sau khi nghe xong, vui vẻ không ngớt, còn cổ vũ, muốn hấn đưa Tề Uyển Dao bình an về đây.

Triệu Hoàng Lâm nghe xong có chút dờ khóc dờ cười, nếu như lần này đến đó, thật sự thuận lợi như vậy, thì tốt biết bao.

Vì thế, đi một mình sợ chính mình không có sáng suốt, cho nên dẫn tiểu muội đến quan ngoại biết một chút, tiểu muội đáp ứng. Về phần Bùi Tử Quân bên này, Bùi Tử Quân chính cứng rắn đòi theo, lý do là nam tử dị tộc rất giáo hoạt, muốn đích thân bảo vệ Triệu Tương Nghi, để tránh bị đám người đó trêu ghẹo.

Lúc Bùi Tử Quân nói đùa câu này, Triệu Hoàng Lâm sinh khí, ít nhiều cũng có liên quan đến Lã thị.

Bùi Tử Quân cũng hiểu tình hình nhà họ, nên thông cảm.

Như thế, cuối tháng ba, một nhóm ba người xuất phát, từ ngày xuất phát đến bây giờ, đã đi 5,6 ngày đường, dựa theo kế hoạch, bọn họ chỉ mới đi một phần ba lộ trình, phải đi thêm chừng 10 ngày nữa mới đến chỗ Tề Uyển Dao.

Triệu Tương Nghi ngay từ đầu còn hăng hái bưng bưng, được đi ra ngoài giải sầu, dọc theo đường đi cảnh sắc cũng thay đổi.

Nhưng qua nhiều ngày đi xe ngựa xóc nảy, cảnh sắc không đẹp nữa, khí hậu không tốt, Triệu Tương Nghi không còn hứng thú.

Bên này, hai người Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân cùng cưỡi ngựa chạy xa, quay đầu lại nhìn, Triệu Hoàng Lâm cưỡi ngựa, Bích Văn ngồi xe ngựa đi theo, hết thấy đều không thấy.

Triệu Tương Nghi nhìn một vùng sa mạc, không khỏi kinh hãi, quay đầu nhìn Bùi Tử Quân: “Chúng ta có phải đi quá xa không? Ở chỗ này rất dễ lạc đường a.”

“Không cần lo lắng, sẽ không thất lạc với bọn họ đâu.” Bùi Tử Quân nắm chắc nói.

Con ngựa bắt đầu giảm tốc độ lại, cho đến tới khi dừng lại xuống ngựa, đi dạo.

Bùi Tử Quân nhảy xuống ngựa trước, sau đó ôm Triệu Tương Nghi xuống, lúc này hai người đứng giữa một vùng sa mạc rộng lớn, nếu lúc này chỉ có một người ở đây, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Triệu Tương Nghi ngồi xuống đất, Bùi Tử Quân thấy thế, cũng chỉ cười, ngồi xuống bên cạnh: “Chúng ta đây ở đây chờ bọn họ, kỳ thực rất nhanh thôi.” Bùi Tử Quân nói xong lại chỉ vào một vùng hoang mạc rộng lớn cười nói, “Đừng sợ, chúng ta rất nhanh sẽ ra khỏi hoang mạc, dựa theo địa đồ, cứ đi hết đường này, sẽ đi qua nơi có người ở.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Triệu Tương Nghi híp mắt cười nói, “Bùi Tử Quân, huynh đến quan ngoại, nhà huynh không nói gì sao? Sinh ý không xử lý, lại tốn thời gian chạy đến đây.”

“Tương Nghi, gọi ‘Tử Quân’ có được hay không?” Bùi Tử Quân xoa đầu Triệu Tương Nghi, ôn nhu nói.

Kỳ thực, về vấn đề xưng hô này, Triệu Tương Nghi cũng rối rắm.

Nếu như bắt chước Mạc Nhã Như gọi Bùi Tử Quân là “Tử quân ca ca”, nàng thật sự gọi không được. . . Suốt ngày làm nũng như thế, phỏng chừng nàng cũng sẽ cảm thấy ghê tởm bản thân.

Thế nhưng, gọi thẳng tên họ như bây giờ, hình như cũng quá cứng nhắc, không lễ phép chút nào, dù sao nàng cũng nhỏ hơn Bùi Tử Quân vài tuổi.

“Hay là, mọi người gọi tên tự của huynh đi, tên tự của huynh là Diễm Trạch, nào, mọi người gọi thử xem.” Bùi Tử Quân nói, sau đó dùng ngón tay viết xuống cát mềm hai chữ “Diễm Trạch”

“Tên tự này của huynh êm tai hơn.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu nhìn Bùi Tử Quân cười.

“Là cha huynh đặt tên tự này cho huynh.” Bùi Tử Quân gật đầu Diễm Trạch.” Triệu Tương Nghi thử gọi.

“Ừ.”

“Diễm Trạch.”

“Ừ.”

“Diễm Trạch “

Bùi Tử Quân: “. . .”

Triệu Tương Nghi tựa hồ gọi đến nghiện, muốn gọi một lần nữa, nhưng vừa mới nói một chữ “Diễm”, môi đã bị Bùi Tử Quân che lấp.

Vẫn là ôn nhu như trước, Triệu Tương Nghi lúc này như hạt bụi bay lên trời, thiên toàn địa chuyển.

“Nhớ phải thở, đưa ngọc.” Bùi Tử Quân rời khỏi môi Triệu Tương Nghi, không quên hôn nhẹ lên trán nàng, dở khóc dở cười nói.

Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng thở phì phò, môi ôn nhuận sưng lên, bộ ngực đã trở mã bắt đầu phập phồng, khiến Bùi Tử Quân đỏ mặt.

“Sao huynh lại đột nhiên hôn mọi người, nếu như bị ca ca đuổi theo thấy được, ca ấy không đánh huynh mới lạ đó.” Triệu Tương Nghi rầu rĩ nói,

không nghĩ tới Bùi Tử Quân lại đột nhiên tập kích.

Bùi Tử Quân bật cười, khẽ nháp môi nuốt lấy hương vị giữa răng môi của Triệu Tương Nghi: “Huynh nhìn thấy muội gọi muốn nghiên, cũng không thể để muội gọi hoài được, cho nên mới ngăn miệng muội lại thôi.”

“VẬY huynh bảo dừng lại, hoặc dùng tay che miệng muội cũng được mà.” Tuy trong lòng Triệu Tương Nghi vui sướng nhưng ngoài miệng vẫn như cũ được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Tay là dùng để ôm muội, bảo vệ muội.” Bùi Tử Quân thiêu mi, lưu manh nói ra.

Triệu Tương Nghi: “. . .”

“Huynh xem, bọn họ tới.” Triệu Tương Nghi chỉ về về phía trước, Bùi Tử Quân nghiêng mặt nhìn, nhưng chỉ thấy cát bụi, không có bóng người ngựa nào

Vừa định hỏi Triệu Tương Nghi người ở đâu, Triệu Tương Nghi bất ngờ nghiêng người qua nhắm ngay môi hắn, nhẹ nhàng mà hôn trộm một cái

Tim Bùi Tử Quân đập nhanh, bất khả tư nghị quay đầu lại nhìn Triệu Tương Nghi cười xấu xa, đôi môi hơi tê dại, cảm giác kích thích rất tốt.

Cô gái này, chủ động hôn hắn ư?

Đối với sự chủ động lớn mật của Triệu Tương Nghi, Bùi Tử Quân vừa mừng vừa sợ, trên mặt từ kinh ngạc chuyển thành cao hứng: “Huynh còn muốn.”

“Mơ đi.” Triệu Tương Nghi nói làm bằm, “Huynh hôn trộm muội một lần, muội trả lại một lần, rất công bằng, muốn nhiều hơn thì không được.”

“VẬY huynh hôn muội lại lần nữa” Bùi Tử Quân muốn nghiêng người qua.

Nhưng Triệu Tương Nghi lập tức đứng dậy lui về phía sau một bước chỉ vào phía sau hắn cười nói: “Dừng làm rộn, bọn họ tới.”

“Huynh sẽ không để muội lừa nữa đâu” Bùi Tử Quân cũng đứng dậy, mắt thấy sẽ bắt được Triệu Tương Nghi.

“Người muốn khi dễ tiểu muội ta?” Triệu Hoàng Lâm siết dây cương, giọng nói nhàn nhạt, rất có lực.

Triệu Tương Nghi ngược lại chạy tới Triệu Hoàng Lâm bên này, Bùi Tử Quân đỏ mặt, không nói quay người lại, quả nhiên thấy Triệu Hoàng Lâm đang cười ngựa nhìn mình chăm chăm.

Mà Bích Văn ngồi trên xe ngựa cách đó không xa đi đến, chắc là Triệu Hoàng Lâm thấy hai người họ, liền tăng tốc độ chạy đến muốn thông báo một tiếng.

“Ta nào dám khi dễ nàng nha.” Bùi Tử Quân ha hả cười, dắt ngựa.

“Muội mệt quá, bên ngoài bão cát cũng lớn, mắt đau, hay là chờ xe ngựa đến, rồi ngồi luôn.” Triệu Tương Nghi chu môi đỏ, nói với Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân hơi thất vọng, suy nghĩ một chút ôm Triệu Tương Nghi một

cái

Cười gật đầu, muốn nàng chờ Bích Văn và A Quang bên kia một chút.

Xe ngựa đến, Triệu Tương Nghi được đỡ lên xe, sau khi đi vào, Bích Văn rất chu đáo đưa một khăn tay đã thấm ướt tơi: "Tiểu thư, trên mặt dính bụi kia, mau lau đi."

Triệu Tương Nghi nhận lấy, than thở "Oa, may mà dẫn người theo, thật thoải mái."

Bích Văn bật cười: "Tiểu thư nói ngốc gì đấy, hầu hạ tiểu thư là trách nhiệm của nô tỳ."

"Không lâu nữa sẽ qua khỏi hoang mạc, nếu như muội thích ngắm cảnh, hãy nắm chắc cơ hội này nhìn một lần." Giọng nói Bùi Tử Quân từ trong gió truyền đến.

Triệu Tương Nghi vén rèm xe lên hướng hẳn nháy mắt mấy cái: "Chính huynh tự xem một mình đi, muội sắp bị bão cát thổi thành thiếu phụ có chồng rồi này."

Bên ngoài, Bùi Tử Quân và Triệu Hoằng Lâm đều cười.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên trong xe, Triệu Tương Nghi vừa lau mặt, vừa mím môi cười, lau được một nửa, để khăn lau xuống, thở dài: "Khí hậu quan ngoại thật không tốt, bão cát lớn, giá lạnh. Đã vào tháng tư rồi, mà khí trời chẳng khác gì tháng hai, tháng ba, chúng ta ở trấn trên đều mặc áo mùa hạ, không thì cũng mặc một bộ xuân sam mỏng, đâu giống bây giờ phải mặc một lớp áo dày. Uyển Dao tỷ tỷ đến đây lâu như thế, hẳn chịu không ít khổ."

"Chúng ta không phải đến đón Tề tiểu thư về ư?" Bích Văn nhận lấy khăn Triệu Tương Nghi đưa, rửa sạch lại với nước lần nữa, rồi đưa cho Triệu Tương Nghi, "Ai, cũng thật là, ở đây nước rất khan hiếm, còn cuộc sống của chúng ta ở trấn trên rất tự tại."

"Người nói xem, Uyển Dao tỷ tỷ có theo chúng ta về không?" Triệu Tương Nghi vừa lau mặt, vừa ngưng mi nói, "Ta thật lo lắng tỷ ấy oán chúng ta."

"Nô tỳ không dám nhiều lời, nhưng nô tỳ thật tâm mong Uyển Dao cô nương có thể hồi tâm chuyển ý. . . Nếu quả thật gả cho nam tử dị tộc, như vậy cả đời đều phải ở nơi này, hơn nữa, nô tỳ mặc dù chưa thấy qua, nhưng nghe người ta nói. . . Nam tử dị tộc rất hung hãn, bình thường hay đánh vợ, lúc mất hứng còn có thể đem vợ bán đi, có thể cùng bằng hữu chia sẻ vợ mình, đây cũng là chuyện thường xảy ra" Lời Bích Văn nói khiến Triệu Tương Nghi kinh sợ.

Thấy thế, Bích Văn tái mặt lập tức bồi tội: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ lỗ miệng, không nên nói những điều càn rỡ này, mong tiểu thư tha lỗi."

“Không quan hệ, không thị vấn đề của người.” Triệu Tương Nghi thở nhẹ một cái khí, lau mặt động tác đều chậm rãi chậm lại.

Nếu quả thật đúng như lời Bích Văn nói, Uyển Dao đúng phải một nam tử như vậy, cả đời Tề Uyển Dao chẳng phải rất thâm sao?

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, trước khi chạng vạng tối đã ra khỏi hoang mạc, đến nơi có người ở.

Đây cũng là một trấn nhỏ, nhưng rất náo nhiệt, cảnh tượng phồn hoa không thua trấn Thanh Hà chút nào.

Trấn này người rất ít, cũng có thể đếm được, cả trấn chỉ có hai con đường, không có giống như trấn Thanh Hà, hai bên đều có gian hàng, cửa hàng lớn nhỏ, còn ở đây hai bên đường chỉ có vài sạp hàng nhỏ, đều bán những món đồ dành cho sinh hoạt, không thấy một món đồ xa xỉ nào.

Toàn bộ trấn chỉ có một khách điếm để nghỉ ngơi

Hơn nữa còn phi thường đơn giản.

Nhưng có thể tìm được nơi để nghỉ ngơi còn tốt hơn cảnh màn trời chiếu đất, như vậy đã cực tốt rồi.

Bích Văn thấy trên mặt Triệu Tương Nghi không có một tia bất mãn hay do dự, cũng không nói nơi này không tốt, nhanh nhẹn xách hành lý đi vào, lại bảo A Quang đi thu xếp cho xe ngựa và ngựa

Theo địa đồ, trấn này cách chỗ Tề Uyển Dao còn một đoạn đường nữa, Triệu Tương Nghi nhớ lại những lời Bích Văn đã nói với mình khi ngồi trên xe lúc nãy, trong lòng không khỏi nóng nảy.

Nhìn ca ca của mình, không có lo lắng hay biểu hiện gì hết, không biết trong lòng ca ca nghĩ thế nào.

Không những thế, Triệu Hoàng Lâm còn hăng hái nói với Triệu Tương Nghi: “Ở đây mặc dù đơn sơ, nếu muội buồn thì có thể ra ngoài đi dạo, hiếm khi có cơ hội, không đi sẽ hối hận.”

“Nếu Uyển Dao tử tử ở đây, muội sẽ có thêm nhiều cơ hội đến nơi này.” Triệu Tương Nghi bĩu môi, cố ý kích động Triệu Hoàng Lâm.

“Nha đầu, chúng ta mau sắp xếp hành lý, chờ ăn cơm tối xong, ra ngoài đi dạo được không?” Bùi Tử Quân cắt đứt đối thoại của hai người, bởi vì bộ dạng Triệu Hoàng Lâm cả người run rẩy rơi vào mắt Bùi Tử Quân, có chút hơi không đành lòng.

“Ca, muội thấy ca không gấp gáp. . .” Triệu Tương Nghi nhỏ giọng lúng túng nói.

“Không có việc gì, hai người đi dạo đi, ca cần yên tĩnh lại.” Triệu Hoàng Lâm mím môi, xoay người lên lầu

Triệu Tương Nghi cúi đầu le lưỡi một cái, lại thở dài một hơi.

Sau bữa cơm, Triệu Tương Nghi hăng hái bưng bưng đi tới phòng Bùi Tử Quân: “Diễn Trạch, huynh nói xem chúng ta có nên mặc xiêm y của người ở đây ra ngoài sao? Chúng ta ăn mặc như vậy, rất kỳ quái đó.”

“Nếu muội thích, thì đi đôi lại, cũng không kỳ quái đâu, vùng này cũng không phải có mấy người Trung Nguyên chúng ta.” Bùi Tử Quân ôn nhu cười.

“Vây không đôi.” Triệu Tương Nghi quyết đoán nói, lại xáp lần gần nhỏ giọng, “Quần áo của người ở đây muội không thích, rất khiêm nhã, không có giống như ở chỗ chúng ta.”

Bùi Tử Quân xì cười một tiếng”Muội hà tất phải ăn nói cẩn thận như vậy, không sao đâu.”

“Phải không a, nếu như bị bọn họ nghe thấy được, làm sao bây giờ?” Triệu Tương Nghi khẩn trương, thỉnh thoảng ngó ra bên ngoài, hoàn toàn đem những khách nhân dị tộc thành mãnh thú

“Huynh sẽ toàn lực bảo vệ muội.” Bùi Tử Quân đứng lên, nắm tay Triệu Tương Nghi, mười ngón tay đan vào nhau, “Đi thôi, muội chỉ cần là chính mình là được, không cần phải thay đổi gì hết.”

“Huynh nắm tay muội như thế? Bộ không sợ bị ca muội nói à.” Triệu Tương Nghi giơ bàn tay bị nắm lên.

Triệu Tương Nghi bây giờ đã có thói quen cùng Bùi Tử Quân tiếp xúc thân mật.

“Ca ca muội làm gì có tâm tình quan tâm chúng ta bên này, tim ca ca muội từ đã sớm không có ở đây. Còn ánh mắt của dị tộc, muội không cần để ý, bởi vì tính tình bọn họ còn thoải mái hơn người Trung Nguyên chúng ta.” Bùi Tử Quân thiêu mi.

“Xem ra huynh hiểu biết rất nhiều nha.” Triệu Tương Nghi đi theo hẳn ra ngoài.

Bích Văn và A Quang không được đi theo, hai người bọn họ chỉ ra ngoài chơi một chút, hơn nữa Bùi Tử Quân không muốn có người quấy rối hẳn và Triệu Tương Nghi.

Trần nhỏ này mặc dù không lớn, nhưng đến buổi tối, rất náo nhiệt

Ngọn đèn chập chờn, tiếng người êm tai, còn có cô gái dị tộc đứng bên đường hát bản tình ca, không ít quý nam tử nhìn cô gái đó, huyết sáo, vỗ tay âm âm.

Hoàn cảnh náo nhiệt này, không khỏi khiến Triệu Tương Nghi nhớ về kiếp trước.

Cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ, cũng giống như lúc này đi?

Thật ra Triệu tương Nghi đã không còn nhớ rõ lắm, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mơ hồ, các chi tiết nhỏ, còn lại đã quên hết.

Lúc này đây, Triệu Tương Nghi mới thực sự sống ở thời đại này, yêu còn người nơi đây.

Nhìn khôn mặt đầy ý cười, nắm chặt tay mình của Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi hạnh phúc mỉm cười.

“Diễn Trạch, muội yêu huynh.” Mơ hồ là vô ý nói ra, một câu thâm tình

như thế, giọng nói rất nhẹ, trong tiếng người ồn ào, hỗn loạn, tức thì bị hòa tan không ít.

Bùi Tử Quân thoát một cái, ngừng bước chân, nghiêng mặt sang nhìn Triệu Tương Nghi sóng vai: “Muội vừa nói cái gì.”

“Xem như không có nghe đi.” Triệu Tương Nghi nháy mắt mấy cái.

“Huynh cũng yêu muội.” Bùi Tử Quân đứng đối mặt Triệu Tương Nghi, “Huynh nghe thấy được, chỉ là không dám xác định, có phải chính miệng muội nói không.”

Trong khoảnh khắc đó tiếng sáo ngân vang

Triệu Tương Nghi rất thích lúc này, giống như cả thế giới cũng chỉ có nàng và Bùi Tử Quân.

Không có phong kiến lễ giáo ràng buộc, không có cấp bậc lễ nghi này nọ, không bị người khác làm phiền.

Nàng chỉ cần cùng Bùi Tử Quân yêu nhau là được, hưởng thụ từng giây từng phút tốt đẹp này.

Nếu như thời gian vĩnh viễn dừng lại ngay buổi tối đêm nay, tất cả liền viên mãn.

Khoảng cách hai người ngày càng gần, ngay khi Bùi Tử Quân gần hôn Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi đã đem mắt nhắm chặt, bỗng nhiên có một giọng nói của nữ nhân truyền đến.

“Vị công tử này thực sự là anh tuấn bất phàm, công tử có nguyện ý cùng ta uống rượu không?”

Nữ tử nói là tiếng Trung nguyên nên hai người Triệu Tương Nghi nghe hiểu, có điều phát âm không rõ ràng, vẫn là mang theo âm điệu của quan ngoại, ý tứ câu nói kia, khiến Triệu Tương Nghi nghe mà khó chịu.

Nhất định là coi trọng Bùi Tử Quân, lại thấy hắn ăn mặc Hán phục, cho nên dùng ngôn ngữ người Hán nói.

“Ta không uống rượu.” Bùi Tử Quân trực tiếp cự tuyệt.

Triệu Tương Nghi hiểu ý cười.

Cô gái kia liếc mắt nhìn Triệu Tương Nghi, lại nhìn thấy hai người nắm tay nhau, cười càng diêm dúa lẳng lơ: “Không sao hết, không uống rượu, vậy đến nhà ta cũng được.”

Thật quá phóng khoáng rồi

Ta muốn xxxx người

Triệu Tương Nghi thiếu chút nữa ngã sấp xuống

Đây là cổ đại sao

Quả thật so với hiện đại còn cuồng dã hơn.

Kì thực, Triệu Tương Nghi không hiểu lắm về phong tục ở quan ngoại.

Nam nữ ở đây không có câu nệ như ở Trung Nguyên, quan hệ nam nữ ở đây rất tùy ý.

Trai lẫn gái đi trên phố, nếu thấy thuận mắt, hai bên tình nguyện, hai

người tìm một chỗ tư mật ngọt ngào một đêm, hoặc một ngày cũng đều bình thường

Tình huống cô gái dị tộc này cũng giống vậy, cô ta nhìn trúng tướng mạo Bùi Tử Quân, căn bản không quan tâm bên người Bùi Tử Quân là Triệu Tương Nghi, không hề che giấu tình ý của mình, trực tiếp mở miệng yêu cầu hiến thân

Xem ra trong mắt tất cả dị tộc ở quan ngoại, đây là chuyện bình thường, cả cái loại trình độ cùng ăn cùng uống với nhau cũng bình thường luôn

“Uyển Dao tỷ tỷ đúng là không nên gả cho người ở đây.” Triệu Tương Nghi mím môi, mỗi chữ mỗi câu đều thâm nói

“Công tử? Công tử vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy.” Cô gái kia nhiệt tình nhìn Bùi Tử Quân, ái muội trêu đùa, “Chẳng lẽ là công tử ngại kỹ thuật của ta kém sao?” Nói xong còn rất lẳng lơ, vắn vẹo, uốn éo người, hình như muốn được Bùi Tử Quân để ý tới.

Triệu Tương Nghi trợn tròn mắt hạnh, vừa muốn mở miệng quát cô gái kia làm càn, đã thấy Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi lui về phía sau mấy bước, ung dung nói:

“Ta nghĩ cô nương không rõ tình hình rồi, vị này chính là phu nhân của ta.”

Chương 228: Huynh là của muội, Ưu Nhạc Mỹ

Tim Triệu Tương Nghi đập mạnh, kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, thấy Bùi Tử Quân chỉ cười thản nhiên, đối với cô gái nóng bỏng kia, một chút hứng thú cũng không có.

Triệu Tương Nghi đang lúc đắc chí, thì cô gái xinh đẹp kia mỉm cười, nóng bỏng nhìn Bùi Tử Quân không tha: “Vị công ử này thật buồn cười, đừng có khi dễ ta là người quan ngoại mà không biết phong tục người Hán.” Chỉ vào Triệu Tương Nghi cười khẩy, “Nàng ấy không có trang điểm, tóc không có búi, vẫn là mái đầu thiếu nữ, sao có thể là phu nhân của công tử được?”

“Chỉ là một con nhóc tầm thường, ngực không có lớn, mông cũng không vênh như ta.” Cô gái hừ một tiếng, ở trong mắt cô ta, chỉ có thân hình gợi cảm như cô ta, mới có thể xưng là “Đáng chú ý”.

Còn giống như Triệu Tương Nghi, cũng chỉ nói là ‘tầm thường’

“Ta là hôn thê của huynh ấy.” Triệu Tương Nghi kéo cánh tay Bùi Tử Quân, hắt cằm nhìn cô gái kia, giọng nói sắc bén kinh người.

Cô gái hơi ngạc nhiên, lát sau cười run rẩy, lúc bình tĩnh lại, liền dùng ánh mắt tiếc hận và đồng tình nhìn Bùi Tử Quân nói: “Công tử có tướng mạo tốt như thế, lại thú một nương tử có dung mạo tầm thường như vậy, há không phải đáng tiếc ư?” Lại bước vài bước, sáp lại gần Bùi Tử Quân “Không bằng, bỏ cô ta, mà ném thử tư vị của ta thế nào, nhất định công tử khó mà quên được.”

“Cô một chút cũng không bình thường.” Bùi Tử Quân cứng rắn đẩy cô gái kia ra, chán ghét lấy khăn ra lau tay, còn cực kỳ ôn nhu nhìn Triệu Tương Nghi, không thèm nhìn cô gái kia nói, “Nàng trên đời này là độc nhất vô nhị, cho dù là vàng bạc tài bảo, hay thiếu nữ tuyệt sắc nào, đều không đổi được.”

“Công tử?” Cô gái không ngờ rằng, Bùi Tử Quân yêu thương Triệu Tương Nghi như vậy.

Theo cô ta nghĩ, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Chưa từng có nam nhân nào có thể thoát khỏi mê hoặc của cô ta, cho dù là nam nhân có vợ thì sao, không phải đều ngoan ngoãn váy xuống váy cô ta cầu hoan ư?

Vì cái gì mà tên nam nhân này lại kiên quyết đến vậy

Điều này khiến cô ta bắt đầu nhìn Triệu Tương Nghi bằng con mắt khác.

Váy màu hồng nhạt, mặc áo màu xanh, trên trán và tóc thắm đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chắc là bị chọc tức. Ngũ quan cũng coi như tinh xảo, nhưng còn non nớt, có đáng để cô ta tức giận? Lại nhìn vóc người

này, chặc, chặc, không được tốt lắm

Dựa vào cái gì mà nam nhân này lại quan tâm đến nàng ấy?

“Không sao, nếu như vì có hôn thê của công tử ở đây, mà không dám nói, chúng ta chọn ngày khác.” Cô gái kia cười duyên rũ ,một tiếng này rất nhẹ, tựa hồ chỉ nói với Bùi Tử Quân.

“Cô tin hay không, ta có thể cắt lưỡi cô? Sau đó sẽ dùng kim giúp cô khâu lại, nếu như cô còn thấy chưa đủ kích thích, ta sẽ tháo ra lần nữa, rồi khâu lại cho cô, làm nhiều lần như vậy, cho đến khi nào cô thoải mái mới thôi.” Triệu Tương Nghi đột nhiên thả tay Bùi Tử Quân ra, bước tới vài bước, sáp lại gần cô gái kia, ngoan độc nói.

Cô gái đó hoảng sợ, không thể tin được lỗ tai của mình

Lời nói ác độc như vậy, khiến người ta nghe đã sợ mất mật, thật là do chính miệng thiếu nữ này nói ư?

“Còn nữa, cô có thích tư vị bị nắm vào hồ rấn không? Bị trăm nghìn con rấn quần quanh người, không biết chừng còn tốt hơn cùng bọn đàn ông kia hoan hảo đó?” Triệu Tương Nghi nói như đang nói chuyện bình thường, đối phó với loại phụ nữ không biết xấu hổ, phóng đảng này, nàng mà không đứng ra nói gì, thì còn là người yêu của Bùi Tử Quân sao.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, khẩn trương và hoảng sợ, đồng thời có thể nghe thấy tiếng mình nuốt nước bọt.

Lúc này, trước mặt đột nhiên xuất hiện một nam tử dị tộc

Hắn mặc áo xám tro bằng vải thô, trên đầu còn đội khăn, cười tà mị, ước chừng 20.

Hắn vừa đi vừa không chút kiêng kỵ nhìn cô gái xinh đẹp nói tiếng quan ngoại : “Ta đã sớm nói, nam nhân này, nàng không duyên rũ được đâu, thế nào, có chịu thu không?”

Cô gái tức giận hừ một tiếng, cũng không dám trừng Triệu Tương Nghi, hơi khiếp sợ kéo ra một khoảng cách với Triệu Tương Nghi, sau đó lùi về phía sau nam tử dị tộc, khẩu khí bất thiện dùn tiếng quan ngoại nói chuyện: “Thực không may, sao lại có một nam nhân khó nói chuyện quá vậy, một cơ hội tốt bày ra như vậy, sao lại cố chấp với con nhóc đó? Có chỗ nào hơn ta, nam nhân có thể vào mắt ta không nhiều lắm, hẳn cho rằng ai cũng có thể thân cận với ta sao.”

Triệu Tương Nghi nghe bọn họ nói chuyện bằng ngôn ngữ nàng không hiểu được, dù sao nghe không hiểu, không thể làm gì hơn là về bên cạnh Bùi Tử Quân, mỉm cười: “Không sao, chúng ta tiếp tục đi dạo.”

“Vừa nãy muội nói gì với cô ta vậy?” Bùi Tử Quân ôm vai Triệu Tương Nghi , vừa đi vừa hỏi.

“Bí mật” Triệu Tương Nghi làm ra vẻ thần bí.

Lại nghe đằng sau, tên nam tử dị tộc dùng tiếng quan ngoại nói tiếp: “Nhưng ta lại thích tiểu nha đầu kia, những lời nha đầu đó nói với nàng ta

đều nghe thấy hết, tâm thủ ngoan lạt, hơn nữa, nàng không nghe ra được là nha đầu đó đang hù dọa nàng sao? Bị hù dọa thành bộ dáng này, thật không có tiền đồ.” Dừng một chút, lại thấy hấn hơi nhếch miệng, chắc chắc nói, “Nha đầu kia thật sự có tài, ta có chút động tình, nếu không phải có vị hôn phu bên cạnh, nhất định sẽ tìm cách bắt tận tay, hảo hảo ăn sạch sẽ. Thực sự là khó có thể tưởng tượng a, nha đầu nhưng như ngây thơ đó lúc nằm dưới thân ta, sẽ có bộ dáng thế nào đây...” (J: chị ghét Nữ 9 nhưng chị sẽ thiên mày trước, cảm thú)

Tay Bùi Tử Quân đang ôm vai Triệu Tương Nghi đột nhiên nắm chặt lại, sau lại nhẹ nhàng mà buông lỏng ra, chỉ thấy Bùi Tử Quân dừng chân, cực kỳ dị dạng néo mũi nhỏ của Triệu Tương Nghi :”Ở đây chờ huynh, không cho đi đâu hết.”

“Huynh muốn đi đâu thế. . .”

Triệu Tương Nghi còn chưa nói hết, Bùi Tử Quân một bước đi tới, nhắm ngay nam nhân dị tộc kia đấm một quyền.

Một quyền kia đánh vào sống mũi nam nhân, nam nhân đau đến ngửa ra phái sau, đầu như có sao vây quanh, không hiểu sao mình bị đánh.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc dùng hai tay che miệng lại, mắt mở thật to, dưới tình huống như vậy, nàng lại có tâm tư suy nghĩ một vấn đề nhàm chán

Lúc Bùi Tử Quân và nam nhân kia đứng gần nhau, chiều cao hai người không chênh lệch lắm.

Cô gái xinh đẹp thấy thế, lập tức đỡ nam nhân kia, không có vì Bùi Tử Quân đánh đồng bạn của mình mà phẫn nộ, ngược lại còn ngưỡng mộ nhìn Bùi Tử Quân, liền dùng tiếng quan ngoại nói: “Công tử đúng là nam nhân tốt.”

Triệu Tương Nghi nghe không hiểu, lại tức giận siết chặt quả đấm nhỏ, cô ta rõ ràng là khi dễ nàng nghe không hiểu tiếng nơi này, cố ý nói cho Bùi Tử Quân nghe.

Chờ một chút ——

Triệu Tương Nghi đang tức giận đột nhiên bình tĩnh lại, lẽ nào Bùi Tử Quân nghe hiểu tiếng quan ngoại?

Bằng không sao lại chẳng nói chẳng rằng đấm nam nhân kia một đấm? Nhất định là người nam nhân kia nói gì đó khiến Bùi Tử Quân tức giận.

Nam nhân bị đánh kia cực kỳ tức giận, hấn đau đớn xoa sống mũi, sau đó đứng thẳng người, dùng tiếng quan ngoại mắng Bùi Tử Quân, khẩu khí thô tục vô cùng.

Mắt thấy tên nam nhân đó giờ nắm đấm chuẩn bị đập lên người Bùi Tử Quân.

Triệu Tương Nghi sợ hãi, vừa định chạy đến ngăn lại, lại nghe Bùi Tử Quân nhìn nam tử đó lạnh lùng nói:

“Nếu người còn dám khinh nhờn hôn thê của ta, sẽ không chỉ là một quả đấm đơn giản như vậy đâu.” Bùi Tử Quân dùng tiếng quan ngoại nói, cơ hồ là mỗi chữ mỗi câu đều nghiên răng nói ra, đôi nam nữ đó không nói được một câu.

Hoá ra Bùi Tử Quân nghe hiểu tiếng quan ngoại, hơn nữa nói chuyện còn rất lưu loát.

Trong lúc nhất thời, nam nhân kia nhìn thấy ánh mắt Bùi Tử Quân không khỏi sợ hãi, bởi vì ở nơi này, người Trung Nguyên nói tiếng quan ngoại, hơn phân nửa đều là có uy tín, là nhân vật có quyền thế, bọn họ không chọc nổi.

Ở quan ngoại, không giống Trung Nguyên, chỉ có làm quan mới cường thế.

Chỉ cần là trong nhà có cửa cái, ngay cả là một thương nhân, cũng đủ sức ức hiếp bình dân.

Bùi Tử Quân ăn mặc bất phàm, giữa hai lông mày mơ hồ lộ ra một tia quý khí, hơn nữa quan trọng là tinh thông tiếng quan ngoại, nói vậy quen biết không ít người bản địa, không chừng phía sau còn có chỗ dựa lớn.

Nam nhân tinh tế phân tích, khẩu khí hạ xuống: “Là ta có mắt như mù, đã quấy rầy ngài, xin hãy ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân, tha thứ cho ta lần này, lần sau không dám nữa.”

Mấy câu nói đó, đều dùng tiếng Trung Nguyên nói.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên ngơ ngác nhìn nam nhân mới vừa phân nộ trở nên nhát gan, trong lòng kinh ngạc không chỉ một một chút.

Chỉ ngần ngừ hai phút, Bùi Tử Quân đã nói gì với tên đó?

Lúc này, Bùi Tử Quân xoay người về bên cạnh Triệu Tương Nghi, ôm eo nàng, dịu dàng nói: “Chờ lâu không, giờ chúng ta đi dạo phố tiếp.”

Triệu Tương Nghi líu lưỡi, vừa nãy nàng cũng nói một câu như vậy, nhưng một lát sau, Bùi Tử Quân đã cho người ta một đấm.

Triệu Tương Nghi đi tiếp, bởi vì thực thị khó có thể dự liệu, Bùi Tử Quân nói xong câu này, có quay lại đánh cô gái kia một đấm không.

“Huynh nghe hiểu tiếng quan ngoại, còn biết nói nữa?” Triệu Tương Nghi đi tiếp, thi thoảng sẽ quay đầu lại nhìn đôi nam nữ kia, chỉ thấy bọn họ hết sức tò mò lại nhút nhát đứng tại chỗ nhìn hai người Triệu Tương Nghi, chắc là Bùi Tử Quân nói gì đó khiến họ sợ rồi.

“À, bởi vì việc buôn bán, có hợp tác với mấy người quan ngoại, họ dạy huynh nói.” Khoé miệng Bùi Tử Quân thoáng hiện một tai ôn nhu, bất quá nhưng chỉ một chút, “Không nên quay đầu lại nhìn nam nhân kia, huynh sẽ ghen.”

“Hử.” Triệu Tương Nghi quay đầu lại, “Huynh đúng là một bình dấm chua lớn.”

“Có điều, vừa nãy huynh nói gì, mà bọn họ sợ hãi vậy?” Triệu Tương Nghi hết sức tò mò rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cũng nói thêm, “Còn nữa, tại

sao đột nhiên huynh đánh người ta vậy? Hấn nói gì khiến huynh tức giận?”

Nhắc đến nam tử dâm loạn vừa rồi, lại nghe Triệu Tương Nghi hỏi, sắc mặt Bùi Tử Quân không tốt chút nào.

Khẽ cau mày, sau giãn ra, lực đạo ôm Triệu Tương Nghi không khỏi gia tăng hơn: “Là mấy lời nói vớ vẩn, nhưng huynh nghe không thoải mái .”

“Lời vớ vẩn, sao huynh không nói cho muội nghe?” Triệu Tương Nghi thiêu mi.

Hơn nữa, Bùi Tử Quân từ lúc nào trở nên bạo lực vậy? Vì người khác nói chuyện gì đó khiến hấn khó chịu, nên mới đánh người ta?

Triệu Tương Nghi không hiểu nổi

“Ai bảo vừa nãy muội không nói cho huynh biết, muội nói gì với nữ nhân kia làm chi?” Bùi Tử Quân néo hông Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi lập tức tránh thoát khỏi cái ôm của Bùi Tử Quân, đỏ mặt kháng nghị nói: “Động tác nên ó chừng mực” Sau đó không cam lòng nói, “Hừ, nghe khẩu khí của huynh kia, để ý nữ nhân đó hả? Bằng không sao lại khẩn trương muốn biết muội nói gì với nàng ta?”

Bùi Tử Quân ngừng bước chân, hai tay khoanh trước ngực, cảm thấy thú vị nhìn Triệu Tương Nghi , che miệng cười

“Huynh cười cái gì?” Triệu Tương Nghi ngưng mi.

“Huynh vui nha.” Bùi Tử Quân bước đến ôm lấy Triệu Tương Nghi, thấp giọng nói, “Muội đang ghen hả.”

Bùi Tử Quân nâng mặt Triệu Tương Nghi lên, hôn nhẹ lên trán nàng, coi như thưởng cho.

Triệu Tương Nghi an tâm dựa vào lòng Bùi Tử Quân , đầu tựa vào ngực Bùi Tử Quân : “Là do huynh truyền cho. Hơn nữa, ai dám chịu nổi một kẻ khác phái nóng bỏng đến câu dẫn người yêu mình. . .” Triệu Tương Nghi nhất thời nhanh miệng nói ra, nói đến một nửa mới phát hiện, dừng lại.

” ‘Mình’ cái gì?” Bùi Tử Quân không buông tha.

“Không, không có gì.”

“Huynh phải nghe chính miệng muội nói ra.” Bùi Tử Quân chắc chắn nói, “Vừa nãy ở trước mặt nữ nhân kia, không phải nói rất tự nhiên sao?”

“Huynh đột nhiên muốn muội nói, không được tự nhiên nha .” Triệu Tương Nghi đỏ mặt, tim đập nhanh, may mà trời tối, không nhìn ra được.

“Dù sao sớm muộn cũng phải nói, nói ngay bây giờ, thì có sao đâu.” Bùi Tử Quân đưa tay vuốt tóc Triệu Tương Nghi.

“Huynh là của muội. . .” Triệu Tương Nghi nháy mắt mấy cái, mày giãn ra, cười xấu xa, “Là Ưu Nhạc Mỹ.”

Lúc này linh quang khẽ động, nhớ lại đoạn quảng cáo kiếp trước, Triệu Tương Nghi rất sung sướng địa nói ra.

“Hử? Đó là gì?” Phản ứng đầu tiên của Bùi Tử Quân với ba chữ đó là gì.

Khoé môi Triệu Tương Nghi khẽ nhếch, ở trong lòng Bùi Tử Quân cảm

thán chỉ số thông minh của mình thật cao, ngửa đầu cười nói: “Đó là thứ rất quan trọng.”

“Đôi với muội mà nói?” Bùi Tử Quân thành thật hỏi.

Triệu Tương Nghi nhìn cười gật đầu: “Đại khái là thế.”

“Vậy muội cũng là Ưu Nhạc Mỹ của huynh.” Bùi Tử Quân nhìn Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Tương Nghi nhìn cười không được nữa, đột nhiên ôm bụng cười

Bùi Tử Quân thấy Triệu Tương Nghi bởi vì câu nói này của mình mà vui vẻ thế, cũng không nghĩ nữa

Tâm tình rất tốt ôm lấy Triệu Tương Nghi đi về phía trước, đi được một lúc, liền dừng lại, dịu dàng nói: “Theo huynh thấy, hay ngày mai muội búi tóc của phụ nhân đi? Như vậy lúc đi theo huynh sẽ không còn chuyện thế này nữa.”

“Không nên.” Triệu Tương Nghi trắng mắt nhìn Bùi Tử Quân.

“Chỉ vài ngày thôi, sau khi trở về thì đổi lại.” Bùi Tử Quân oán niệm nhìn Triệu Tương Nghi, lại bắt đầu phát huy công phu lái nhái.

“Không nên.” Triệu Tương Nghi đẩy tay Bùi Tử Quân ra, đi thẳng về phía trước.

Vừa đi trong lòng thầm nói Bùi Tử Quân và Mạc Thiếu Kỳ quan hệ thân thích đúng là không giả, gen di truyền ít nhiều cũng giống nhau điếm này.

“Vậy thì bôi tro lên mặt, hoặc mang nón che, đỡ phải bị đám ruồi bu vây quanh.” Bùi Tử Quân đứng sau nàng, cất cao giọng nói.

Người Triệu Tương Nghi cứng đờ, xoay người, không nói mà chỉ nhìn Bùi Tử Quân: “Huynh nói đám người kia là ruồi bọ, vậy muội đây là gì?”

“Khụ, khụ. . .”

“Bùi Tử Quân kể từ bây giờ, huynh im miệng lại cho muội” Triệu Tương Nghi giống như phát điên.

Chờ nàng sau khi bình tĩnh lại, cười xấu xa đến trước mặt Bùi Tử Quân: “Nghe ý tứ của huynh, thì nam nhân kia coi trọng muội, sau đó huynh nghe thấy hắn có ý với muội, mắt hứng nên đánh hắn, đúng hay không?”

“Bùi Tử Quân, huynh quá không hiền hậu, người ta chẳng qua thấy muội xinh đẹp, khuyh quốc khuyh thành mà thôi, huynh lại vì sự thật này mà đi đánh người ta? Rất đau nha.” Triệu Tương Nghi chặc chặc nói, không biết đến ‘thê diện’ là gì.

Bùi Tử Quân buồn cười, khoé mắt nhìn lại: “Khụ, khụ, nếu như hắn tỏ rõ thái độ quý mến mà nói, huynh chỉ có thể nói là dị tộc quan ngoại quá phóng túng rồi.”

“Lẽ nào muội đoán sai?” Triệu Tương Nghi rầu rĩ nói.

“Đừng nghĩ đến chuyện vừa rồi, không phải ký ức đẹp gì.” Bùi Tử Quân xoa đầu Triệu Tương Nghi, “Nữ nhân quá thông minh cũng không được, có lúc ngốc một chút mới tốt.”

Triệu Tương Nghi bĩu môi: “Đàn ông các người a, luôn mong nữ nhân càng ngốc càng tốt, như vậy mới dễ lừa gạt.”

“Thực sự không suy nghĩ đến việc búi tóc phụ nhân à ?” Bùi Tử Quân ôm hông Triệu Tương Nghi , hạ giọng nói.

“Muội không búi đầu, bị ca ca nhìn thấy làm sao bây giờ, phiền phức lắm. Hơn nữa liên phải đổi xiêm y, trang sức để không bị nhìn ra đầu mối, lần này đến đây muội đầu có chuẩn bị xiêm y, trang sức đâu.” Triệu Tương Nghi liếc mắt nhìn Bùi Tử Quân.

“Cái này dễ làm , huynh giúp muội mua là được, ở đây có mấy cửa hàng bán đồ Trung Nguyên.” Hai mắt Bùi Tử Quân sáng ngời, coi như Triệu Tương Nghi đáp ứng rồi.

“Muội không cần.”

“Vậy muội chỉ có thể bôi tro lên mặt, hoặc mang nón che thôi.” Bùi Tử Quân néo hông Triệu Tương Nghi.

“Nào có ai bá đạo như huynh.” Triệu Tương Nghi chu môi nhỏ kháng nghị.

“Muội không còn cách nào khác đâu, vì muội đã lên thuyền giặc.” Bùi Tử Quân búng nhẹ chóp mũi Triệu Tương Nghi, cười hề hề.

Triệu Tương Nghi không nói gì nhìn trời, nhưng khóe miệng nhếch lên, nụ cười hạnh phúc.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hai người đi dạo một hồi, xem náo nhiệt, trán này không lớn lắm, nên không bao lâu đã đi dạo xong.

Triệu Tương Nghi có chút lo lắng cho Triệu Hoằng Lâm, muốn về ngay để khuyên bảo , hai người quay về khách điếm.

Vừa mới bước vào khách điếm, hai người liếc mắt đã thấy một nam tử đứng trước quầy

Đó cũng không là nam tử bị Bùi Tử Quân đánh một quyền trên phố lúc nãy sao?

Nam nhân đó cũng nhìn thấy Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi, áchh thời hoảng sợ. Sau bình thường trở lại, khách điếm này là nơi duy nhất để họ nghỉ chân, hơn nữa họ cũng không phải là người ở đây, không ở khách điếm này thì ở đâu.

“Các vị hảo.” Hắn chủ động bước đến chào hỏi, dùng ngôn ngữ Trung Nguyên nên Triệu Tương Nghi nghe, hơn nữa nói còn lưu loát hơn cô agli xinh đẹp kia.

Bùi Tử Quân ôm sát Triệu Tương Nghi, nhàn nhạt nhìn hắn: “Để cho bọn ta qua.”

“Ta trước đó không biết các vị ở đây, nếu hiện tại đã biết, như vậy mọi

phí dùng của các vị ở đây đều miễn, xem như. . . Ta bồi tội với các vị.” Khéo miệng nam tử co rút, không giống như sợ Bùi Tử Quân, lại giống như muốn làm bằng hữu với họ.

Triệu Tương Nghi liền nhớ đến một câu ngạn ngữ ——

Không đánh không quen biết.

“Không cần, bọn ta không thiếu chút tiền đó.” Bùi Tử Quân cứng rắn cự tuyệt hảo ý của nam tử đó.

“Nga, vậy cũng không sao, lão bản nơi này là thân thúc thúc của ta, các vị nếu ở đây không thích ứng, cứ nói cho ta biết, ta sẽ dẫn các vị đến nhà ta.”

Háo ra là một tên nhị thế tổ ? Tuy nói không phải khách điếm do phụ mẫu mở, nhưng y theo quan hệ cổ nhân, thân thúc thúc chính là thân nhân thân nhất, như vậy gia nghiệp, sản nghiệp, hẳn cũng có thể dùng một chút.

Triệu Tương Nghi thâm nghĩ.

Bùi Tử Quân ôm eo nàng đi lên lầu hai.

Đi tới một nửa , Bùi Tử Quân dừng chân lại, xoay người nhìn nam tử kia nói: “Người ở đây chờ ta một chút, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Rồi nhìn Triệu Tương Nghi ôn nhu nói: “Muội cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi sớm, nhớ kỹ bảo Bích Văn đóng chặt cửa, ở đây không thể so ở nhà được.”

Triệu Tương Nghi nhận thấy Bùi Tử Quân không muốn mình tham dự vào, nên không nói, gật đầu, một mình lên lầu hai.

Thật ra, Bùi Tử Quân chỉ là không muốn Triệu Tương Nghi tiếp xúc với nam tử này nhiều thôi.

Nhìn thấy Triệu Tương Nghi vào phòng , Bùi Tử Quân thu lại ý cười, xoay người nhìn tên nam tử kia.

Hai người đến đại đường lầu một, tìm một cái bàn ngồi xuống, vừa ngồi xuống, tên nam tử kia cười đến vẻ mặt nhộn nhạo: “Công tự đối với. . . Vị hôn thê, thật đúng là sẵn sóc tỉ mỉ a.”

Bùi Tử Quân ngược lại chỉ liếc một con mắt nhìn hắn, dùng tiếng quan ngoại nói: “Đừng có đánh chủ ý gì lên người nữ nhân của ta.”

Tên nam tử kia giơ hai tay che ánh mắt như muốn ăn thịt người của Bùi Tử Quân , nhún vai nói: “Ta đùa giỡn như thế, sau khi bị công tử đánh một quyền đâu dám nữa.”

“Nga, quên tự giới thiệu mình, ta là Lam Tạp.” Nam tử gọi là Lan Tạp giới thiệu mình

“Người không cần thiết biết tên ta làm gì.” Bùi Tử Quân nhàn nhạt trả lời Lan Tạp.

Lan Tạp không thể làm gì khác hơn là nhún vai lần hai

“Ta muốn hỏi người một chuyện.” Bùi Tử Quân vào chủ đề chính luôn, Lan Tạp cũng không phải người xấu, chỉ là phương diện khát cầu nữ nhân quá hèn mọn, lần này bị Bùi Tử Quân cảnh cáo, cũng sinh ra vài phần kính

ý, bắt đầu thành thật lắng nghe

Ở trong xã hội này , người quan ngoại đối với những người quý khí, có chút thân phận như người Trung Nguyên, vẫn luôn có một loại thái độ kính cẩn không rõ.

Bùi Tử Quân khá thoả mãn thái độ của Lan Tạp, tiếp tục nói: “Nhà của người buôn bán, nói vậy ở quan ngoại này, những chuyện lớn nhỏ xảy ra gần đây người hẳn biết rõ.”

“Ừ, công tử mời nói.”

“Nghe nói ở trấn Nam Bình không xa, có một nhà ở Trung Nguyên chuyên đến mới mở tú phường.” Bùi Tử Quân hỏi chính là chuyện của Tề Uyển Dao , nếu chuyện này cùng Triệu Hoảng Lâm đến đây, , nhất định phải cô hết sức giúp đỡ.

Sớm tìm hiểu căn nguyên, không đến mức chuyện tới trước mắt, trở tay không kịp.

“Nga, công tử nói đến Như ý tú phường?” Lan Tạp thấy Bùi Tử Quân có chút chuyện nhỏ đó cũng biết, càng thêm lo sợ không , tâm suy đoán thân phận người này. Trong mắt tùy nhiên thêm vài phần kính ý.

“Cũng gọi là Như ý tú phường?” Bùi Tử Quân ngưng mi, “Vậy đúng rồi.”

“Lão bản bọn họ sắp thành thân đúng không?” Bùi Tử Quân luôn nghĩ chuyện Tề Uyển Dao lập tức gả cho người khác rất đột ngột, dù sao nàng ấy và Triệu Hoảng Lâm có một đoạn tình cảm sâu như vậy, nói muốn cắt là cắt đứt, ai có thể tin được chứ?

Lúc Trần Vi gả cho Vệ Lâm , cũng ném trái loại đau đớn tê tâm liệt phế đó.

“Đúng là có chuyện đó, hơn nữa hôn kỳ cũng gần, là bảy ngày sau.” Lan Tạp gật đầu.

“Không phải nói còn nửa tháng sao? Thế nào thoáng cái còn 7 ngày?” Bùi Tử Quân kinh hãi, từ nơi này chạy tới chỗ Tề Uyển Dao bên kia,... ít nhất ... Còn phải chừng 10 ngày đường nữa, Lúc đó chẳng phải là Tề Uyển Dao đã gả cho người khác ư.

“Hử? Bọn bè công tử sao? Bọn họ vốn là định là nửa tháng sau, có điều tân nương tử nóng ruột , tân lang đại gia vô pháp, điều chỉnh hôn kỳ lại” Lan Tạp không hiểu, chỉ suy đoán bọn họ nhất định là bằng hữu của lão bản Như Ý phường, càng thêm kiêng kỵ Bùi Tử Quân.

“Người nói tân nương tử nóng ruột?” Bùi Tử Quân bất khả tư nghị nói.

Lan Tạp gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ thâm tình như vậy, tân nương tử lại mang. . .”

“Người không cần nói nữa.” Bùi Tử Quân đột nhiên đứng dậy, “Ta chỉ muốn biết chút tin tức, không muốn hỏi thêm chuyện khác, một chút này xem như cảm tạ người . Ta không thích thiếu nợ người khác, người cầm đi.”

Bùi Tử Quân nói xong, liền từ trong ngực lấy ra 12 thỏi bạc.

Lan Tạp không có từ chối, người quan ngoại nhân đối với tiền tài và nữ nhân, đều vô cùng thẳng thừng, tuyệt không có chuyện chối từ một phen. Hấn nhận bạc Bùi Tử Quân đưa, còn tính hỏi thăm: “Ta cũng đi tham dự tiệc cưới của họ, nếu các vị cũng đến đó, ta có thể hộ tống một đoạn, bảo đảm chạy đến đúng ngày hôn lễ. Công tử đồng ý không?”

Bằng xe ngựa của họ, thì phải mất mười ngày mới đến trấn Nam bình..

Bùi Tử Quân đánh giá một phen tỉ mỉ, rồi nhìn Lan Tạp đầy nghi ngờ.

Lan tạp bật cười: “Không tin, thì không cần đồng ý, ta chỉ không nghĩ muốn nhận không nhiều tiền như vậy.” Hấn quơ quơ bạc trong tay

“Ta phải thương lượng với bằng hữu một chút.” Bùi Tử Quân thản nhiên nói, xoay người muốn đi.

Lan Tạp ở sau lưng hấn đột nhiên nhắc tới: “Nữ nhân trên đường hôm nay, là đường muội ta, là con gái của lão bản khách điếm này, nàng không có thói quen kiêng nể, công tử chớ để ở trong lòng, ta thay nàng xin lỗi công tử.”

Thân hình Bùi Tử Quân khẽ run, không quay đầu lại nói: “Không có việc gì, chỉ cần sau này nàng ta không xuất hiện trước mặt ta và vị hôn thê của ta là được, ta nghĩ vị hôn thê của ta không thích nàng.”

*Ưu Nhạc Mỹ là một hãng trà sữa, có Jaychou x Giang Ngữ Thần đóng quảng cáo, trong đó câu có câu “Em chính là ưu nhạc mỹ của anh”

Chương 229: Nguy rồi, sẽ chậm

Bùi Tử Quân chạy đến phòng Triệu Hoảng Lâm, đêm đã khuya, cũng không nghĩ tới Triệu Hoảng Lâm còn chưa ngủ

Mấy ngày nay Triệu Hoảng Lâm ngủ không được tốt, nên hai mắt có hai quầng thâm, sắc mặt tiêu tụy, không còn lạnh lùng như thường ngày. Bùi Tử Quân thấy Triệu Hoảng Lâm như vậy, trong lòng hơi do dự, nếu bây giờ đem tin xấu nói cho Triệu Hoảng Lâm, Triệu Hoảng Lâm có sụp đổ hay không?

Sau khi ngồi xuống, tinh tế nhìn Triệu Hoảng Lâm, rồi làm như bình thường. Lòng nói, Triệu Hoảng Lâm là ai nào có yếu ớt như vậy?

“Không phải có việc muốn nói với ta?” Giọng nói Triệu Hoảng Lâm hơi khàn khàn, có chút vô lực.

“Ừ, ta đang suy nghĩ phải nói thế nào với người?” Bùi Tử Quân suy tư

Triệu Hoảng Lâm nhìn Bùi Tử Quân, sau ngả nằm lên bàn, suy nghĩ về chuyện của mình, mấy ngày qua, trong đầu hẳn là giọng nói và khuôn mặt Tề Uyển Dao, vừa nghĩ đến việc người con gái ày sẽ thành vợ người ta, từ này về sau chân chân chánh chánh không thuộc về mình nữa, tim như muốn ngừng đập, thật khó chịu.

“Ngô, người nếu đã chuẩn bị tâm lí xong, bởi vì lời ta nói tiếp theo có thể khiến người khiếp sợ, chân tay luống cuống.” Bùi Tử Quân suy nghĩ một chút, quyết định nói ra, ít nhất. Có thể để Triệu Hoảng Lâm hoà hoãn chút.

Triệu Hoảng Lâm ngồi thẳng người, nhìn Bùi Tử Quân, miễn cảm hỏi: “Là về Uyển Dao?”

“Không hổ là Triệu Hoảng Lâm, bất kỳ tình huống nào, khả năng nhanh nhạy đều không giảm.” Bùi Tử Quân cười, gật đầu lại than thở: “Nếu người không sắc bén như vậy thì tốt biết bao? Sống cũng dễ dàng hơn.”

“Đừng có lái nhái nữa.” Triệu Hoảng Lâm vừa nghe là chuyện Tề Uyển Dao, không khỏi có chút nóng nảy.

Bùi Tử Quân dừng một chút, ngữ khí ôn hoà nói: “Hôm nay, ta và Tương Nghi ở trên đường xung đột với một người quan ngoại, nhưng không sao. Đây không phải là trọng điểm, Lúc bọn ta về khách điếm, lại gặp người kia, ta nghĩ một chút hỏi hắn vài chuyện.”

Bùi Tử Quân nhìn Triệu Hoảng Lâm, nói tiếp: “Người đó nói, Uyển Dao và ca ca nàng mở một tú phường tên Như Ý, mấy ngày nữa lão bản của tú phường thành thân, hơn nữa không phải là nửa tháng mà là 7 ngày sau.”

Triệu Hoảng Lâm hơi run, ngón tay ngoắc lại, không thể tin nhìn Bùi Tử Quân, môi mím chặt không nói lời nào.

“Người trước đừng có gấp, ta có một biện pháp giải quyết khẩn cấp này.” Bùi Tử Quân không dám kéo dài thời gian, tiện đà đem đề nghị của Lan Tạp

nói với Triệu Hoàng Lâm:

“Ta đã nói cho người biết, ta có xung đột với một người quan hoai, bây giờ quan hệ giữa hai người bọn ta cũng tốt, hẳn nguyện ý dẫn chúng ta đi đến trấn Nam Bình, chỉ cần 6,7 ngày đường là được, chúng ta có thể kịp thời ngăn hôn lễ.”

Đang lúc Triệu Hoàng Lâm vừa mừng mà vừa ghét Lan Tạp, Bùi Tử Quân rất trọng nghĩa lực chọn người này, mấy ngày tiếp theo, tạm thời chịu chút cái tính của Lan Tạp, với lại cũng phải chú ý an toàn của Triệu Tương Nghi, không thể để cho Lan Tạp quấy nhiễu nàng.

“Có thể tin được sao?” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày.

“Bây giờ mà người còn quan tâm đến điều này sao?” Bùi Tử Quân bật cười, “Mà thôi, vấn đề an toàn do ta phụ trách.”

“Chỉ là đột nhiên ta không biết làm sao cho tốt.” Triệu Hoàng Lâm một lần nữa nằm gục trên bàn, “Hôn lễ đột nhiên dời lại, chẳng lẽ Uyển Dao đã đoán được ta sẽ tới, nên không cho ta ngăn cản hôn lễ của nàng, mới dời lại ư? Nếu là thế, ta đến đó còn ý nghĩa gì nữa, cuối cùng vẫn không đoạt nàng về được...”

“Người quá lo lắng.” Bùi Tử Quân trấn an nói, “Chuyện không có như người nghĩ đâu, may mà bây giờ chúng ta có thể chạy đến kịp, cũng không tính là muộn. Còn nữa, người tới thì phải đi đến cùng, sao có thể bỏ dở giữa chừng, dầu gì, cũng phải gặp mặt hỏi rõ ràng.”

Triệu Hoàng Lâm nhìn Bùi Tử Quân, xoa xoa trán của mình, thở dài: “Ta nghĩ, nếu như ta là Uyển Dao, nhất định phải khiến cho đôi phương thương tâm, sau đó gả cho một người khác, khiến đôi phương phải thống khổ, hối hận vì không giữ chặt mình. Đối với người từng vứt bỏ mình, ta sẽ không nương tay, cũng sẽ không cho ... đôi phương một cơ hội để sửa đổi.” Dừng một chút, Triệu Hoàng Lâm cười khổ, “Cho nên, so với ta, Uyển Dao cỡ nào thiện lương? Ta có tư cách gì trách nàng...”

“Thế nhưng Uyển Dao đâu phải là người, cô ấy sẽ không quyết tuyệt như thế.” Bùi Tử Quân vỗ vai Triệu Hoàng Lâm, “Nghĩ ngợi thật tốt, sáng mai còn phải đi, chớ suy nghĩ quá nhiều, trời không tuyệt đường người.”

“Tử Quân, cảm ơn người.” Triệu Hoàng Lâm cảm kích Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân thoải mái mà cười: “Sau này là người một nhà với nhau, nói cảm tạ cái gì.”

Triệu Hoàng Lâm cũng cười, sau đó tiễn Bùi Tử Quân ra cửa phòng.

Bùi Tử Quân lững thững trở về phòng mình, đi qua phòng Triệu Tương Nghi, đứng ở bên ngoài một hồi, sau đó mặc niệm “Mộng đẹp”, mới rời đi

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin c được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ngày hôm sau, lúc Triệu Tương Nghi biết bọn họ sẽ cùng Lan Tạp lên

đường, không khỏi kinh ngạc.

Lan Tạp cười chính là ngựa thuần dưỡng ở quan ngoại, tốc độ nhanh, lại thích ứng với khí hậu quan ngoại và đường đi nơi này. Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm đều bỏ con ngựa ban đầu, đem ngựa ở xe ngựa đổi lại con khoái mã của Lan Tạp, tổng cộng 2 con, tốc độ nhanh với trước không biết bao nhiêu lần.

Còn những người khác lên xe ngựa, do A Quang lái xe, may mà không gian trong xe rất lớn, có thể chứa nhiều người.

Lan Tạp ở bên ngoài dẫn đầu, cười khoái mã của mình, cũng đem một phần hạ lễ lớn.

Cho nên nếu bọn họ tự mình đi, sẽ xa rất nhiều, đi đường nhỏ thì hung hiểm, bọn họ dù sao cũng lần đầu tiên đến đây, cũng không dám đi.

Lần này do Lan Tạp dẫn đường, hẳn quen đường, cũng không lo dọc đường nguy hiểm, lạc đường.

Vì thế, lộ trình vốn là 10 ngày, lần này chỉ cần 6,7 ngày.

Triệu Tương Nghi nhàm chán ngồi trên xe, hỏi Bùi Tử Quân: “Rốt cuộc là sao? Hôm qua không phải đánh hẳn một quyền, sao hôm nay lại muốn hẳn dẫn đường? Chúng ta không phải biết đường sao?” Triệu Tương Nghi còn chưa biết hôn kỳ đã dời lại.

“Người cùng người quan ngoại đánh nhau?” Triệu Hoàng Lâm ngưng mi, chen vào một câu.

Bùi Tử Quân giải thích: “Ta nói không sao, yên tâm, xuất môn ra ngoài, ta biết chừng mực, sẽ không làm hỏng đại sự.”

Ngược lại vừa nhìn về phía Triệu Tương Nghi: “Ngày hôm qua, huynh hỏi Lan Tạp, cũng là nam nhân bên ngoài kia, từ chỗ hẳn, huynh biết tin xấu, hôn kỳ của Uyển Dao sẽ làm vào 7 ngày sau, bỏ ngày hôm nay, chỉ còn lại có 6 ngày.” Sau đó, Bùi Tử Quân đem sự tình nhất nhất kể lại cho Triệu Tương Nghi nghe.

“Cái gì?” Triệu Tương Nghi sau khi biết, so với Triệu Hoàng Lâm còn muốn kinh ngạc hơn, mày nhíu lại, “Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây?”

“Cho nên mới tìm người kia dẫn đường, để kịp chạy đến.” Biểu tình trên mặt Triệu Hoàng Lâm so với khóc còn khó coi hơn.

Triệu Tương Nghi đồng tình nhìn ca ca mình, vỗ vai trấn an: “Muội Ta tin tưởng Uyển Dao tỷ tỷ sẽ không tuyệt tình như vậy, hoặc là 2 cuộc hôn nhân này chỉ là một cuộc hôn nhân bắt buộc phải chọn, có thể tỷ ấy cho là mình vĩnh viễn mất đi ca.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Triệu Hoàng Lâm cười khổ, “Thật ra, bây giờ ca không dám hy vọng quá lớn, ca chỉ cầu có thể nhìn thấy cô ấy, thấy cô ấy hạnh phúc là đủ rồi, mặc kệ lấy ai, chỉ cần cô ấy hài lòng.”

“Nếu người sớm giác ngộ một chút, thì chuyện này đã không xảy ra.” Bùi Tử Quân rất không khách khí nói Triệu Hoàng Lâm

Triệu Hoàng Lâm không có cãi lại, cũng không có tức giận, chỉ muợn phiến ngưng mi.

Bởi vì đi trên đường tắt đầy hiểm trở, dọc theo đường tình hình cũng không tốt mấy, xóc nảy đến cực điểm, thêm nữa khí hậu thất thường. Không đến mấy ngày Triệu Tương Nghi gầy một vòng, sắc mặt không tốt.

Bùi Tử Quân nhìn đau lòng muốn chết, khi dừng lại trạm nghỉ chân, đều nói muốn cùng Triệu Tương Nghi lưu lại, chờ nàng khoẻ hơn, sẽ đuổi theo tới, bảo Triệu Hoàng Lâm theo Lan Tạp đi trước, đến lúc đó bất kể như thế nào, tất cả mọi người sẽ tụ tập lại trấn Nam Bình.

Triệu Tương Nghi vốn còn cậy mạnh đòi theo, để ca ca một mình đôi mắt thì quá tàn nhẫn, có nàng và Bùi Tử Quân giúp đỡ phần thắng sẽ lớn hơn... Nhưng không nghĩ tới kết quả nàng kiên trì, lại khiến nàng té bất tỉnh.

Bùi Tử Quân và Triệu Hoàng Lâm đều sợ hãi, Triệu Hoàng Lâm lo lắng cho sức khoẻ Triệu Tương Nghi, nhưng lại không muốn dừng lại, Bùi Tử Quân nói mình sẽ chiếu cố Triệu Tương Nghi tốt, Triệu Hoàng Lâm lúc này đồng ý theo Lan Tạp đi trước.

Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi còn có Bích Văn lưu tại trạm nghỉ chân.

Nơi này so với nơi trước còn hoang vu hơn, phá trước không xa là hoang mạc không điểm dừng, cho nên nước và rau quả nơi này đắt hơn bình thường.

Cái trấn nhỏ này cũng chỉ có một cái khách điểm, hơn nữa so với khách điểm trước đó còn đơn sơ hơn nhiều.

Bùi Tử Quân lo lắng cho sức khoẻ Triệu Tương Nghi, không có biện pháp chỉ đành phải ở tạm chỗ này, nếu còn cố gắng chạy đến trấn bên cạnh tìm chỗ dừng chân, không biết Triệu Tương Nghi có thể chịu nổi không.

Ở đây mặc dù khổ, cũng may có ăn có uống, có một nơi an tĩnh cho Triệu Tương Nghi nghỉ ngơi.

Thế nhưng, chờ bọn họ vào khách điểm rồi, lại gặp một vấn đề lớn.

Phòng trong khách điểm quá ít, mấy ngày gần đây có khách nhân hay lui tới, phòng đều kín hết chỗ, chỉ còn lại một gian sương phòng đơn sơ.

Bùi Tử Quân bất chấp, cắn môi, thanh toán vài ngày tiền đặt cọc.

Bích Văn đỡ Triệu Tương Nghi hư nhược, mỳ đã nhú lại, trong lòng âm thầm may mắn, cũng may mình đi theo, bằng không Bùi thiếu gia cùng tiểu thư nhà họ cô nam quả nữ ở cùng một phòng, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, làm sao tốt được?

Tuy nói bọn họ có tình ý với nhau, chuyện thành thân cũng là sớm hay muộn, nhưng trước khi có danh phận, hai người phải cách xa nhau một chút, một ngày vượt ranh giới, hậu quả không tưởng tượng được, sẽ mang thương tổn lớn đến cho tiểu thư.

Bích Văn một đường suy nghĩ miên man, ba người đi tới khách phòng ,

Bùi Tử Quân lúc này mới bình tĩnh nói một câu: “Buổi tối người chiều cô tiểu thư cho tốt, ta sẽ ở bên ngoài cửa, có việc gì hãy gọi ta.”

Bích Văn vốn còn đang nghĩ nên nói với Bùi Tử Quân thế nào, nhưng cũng không ngờ Bùi Tử Quân lại quân tử nói ra trước.

Khiến Bích Văn không khỏi càng thêm xem trọng cô gia tương lai này.

Sau khi việc ngủ nghỉ buổi tối giải quyết xong, Bích Văn hơi lo lắng cho Bùi Tử Quân, dù sao cũng là thiếu gia nhà giàu, sao có thể ở nơi có điều kiện tệ như thế này?

“Sợ rằng chúng ta phải ở đây vài ngày, Bùi thiếu gia có thể ở được sao?” Bích Văn ngưng mi hỏi một câu.

“Cái này người đừng lo lắng, ta thấy ghé dài ở đại sảnh cũng tốt, miễn cưỡng có thể trải qua mấy đêm, chỉ cần Trương Nghi nhanh hồi phục là được.” Bùi Tử Quân nhàn nhạt nói, “Người mau nấu thuốc cho tiểu thư uống đi, ta ở đây trông chừng cho.”

“Dạ.” Bích Văn dọn dẹp trong phòng một hồi, sau đó cầm thang thuốc ra ngoài.

Bùi Tử Quân đỡ Triệu Trương Nghi nằm trên giường, sau đó lẳng lặng ngồi cạnh mép giường nắm tay nàng, lo lắng.

Trong phòng ám mùi, Bùi Tử Quân hơi nhíu mày, sờ trán Triệu Trương Nghi nói: “Xin lỗi, chỉ có thể ủy khuất muội mấy ngày.”

Triệu Trương Nghi đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng nghe thấy đối thoại giữa Bùi Tử Quân và Bích Văn, thể lực tiêu hao, nên nói không được nhiều.

Nàng cả người hôm nay đều chóng mặt, người nhũn như bông nằm trên giường, mệt mỏi. Dạ dày không có gì, nhưng lại thít chặt, hơi khó chịu, hô hấp đều có chút trở ngại.

Một lúc lâu, nàng mới hồi phục lại thể lực, mở miệng nói: “Không sao... trước kia khi còn ở nông thôn, muội còn ở căn phòng kém hơn thế này.” Giọng nói phù phiếm vô lực, mắt nhắm lại.

“Sau này sẽ không có thế này nữa.” Bùi Tử Quân đau lòng nắm lấy tay nàng, dán trên mặt mình, “Huynh sẽ cho muội những điều tốt nhất.”

“Ừ... Đừng lo lắng cho muội, không có chuyện gì đâu.” Triệu Trương Nghi vừa nói, vừa cảm thấy mình quá vô dụng, mới có mấy ngày, người đã suy nhược thế này, xem ra sau khi trở về phải tăng cường rèn luyện thân thể, không thể lười biếng khiến thân thể suy nhược, dưỡng ra cái thân thể yếu ớt này...

Không bao lâu, Bích Văn bưng chén thuốc nóng hâm hấp đi vào, Bùi Tử Quân tiếp nhận, muốn đích thân dứt cho Triệu Trương Nghi.

Bích Văn bó tay đứng một bên, lo lắng nhìn tiểu thư.

“Ủy khuất tiểu thư rồi, ở đây vừa bản vừa đơn sơ, nước cũng không trong bằng nhà chúng ta, nô tỳ lọc hồi lâu, mới lọc được một ít cát vàng.

Tiểu thư hãy uống đỡ. Chờ khi về, nô tỳ hảo hảo bồi bổ lại cho tiểu thư.” Bích Văn đau lòng nói.

Triệu Tương Nghi gật đầu, khổ sở uống bát thuốc, mày không nhíu một cái.

Thuốc đắng dã tật, sau khi uống xong, tứ chi bách hài đều lạnh lạnh, cảm giác choáng váng đã giảm, thần trí cũng dần dần rõ ràng.

Nàng vô lực nhìn Bích Văn, phân phó: “Người cũng uống chút thuốc này đi, ta thấy người mấy ngày nay chịu không được rồi.”

Bích Văn cảm thấy âm áp trong lòng, ngọt ngào lên tiếng: “Chỉ cần tiểu thư không có việc gì là tốt, nô tỳ không có vấn đề.”

“Người cho là thân thể người là sắt hủ?” Bùi Tử Quân đem chén thuốc đưa cho Bích Văn, “Lui xuống uống thuốc đi, ở đây có ta là được.”

“Tạ ơn tiểu thư, ơn Bùi thiếu gia.” Bích Văn cung kính lui xuống.

Chờ Bích Văn đi rồi, Triệu Tương Nghi mới cười nói: “Bích Văn đối với muội toàn tâm, săn sóc tỉ mỉ, mấy năm nay đều nhờ cô ấy cả. Nhưng nghĩ lại, thân thể của muội không còn tốt khi ở nông thôn.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, uống thuốc rồi, muội thấy đỡ hơn nhiều không?” Bùi Tử Quân nắm chặt tay Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Chỉ cần không ở trên xe xóc nảy, muội tốt hơn nhiều rồi.”

Không nói gì nhìn trời, kiếp trước Triệu Tương Nghi không có say xe, kiếp này lại say xe, còn là xe ngựa đường dài.

“Nghỉ ngơi thật tốt, đừng có nghĩ nhiều, lúc này thân thể là quan trọng nhất.” Bùi Tử Quân ôn nhu nói.

“Còn huynh?” Triệu Tương Nghi lo lắng nhìn Bùi Tử Quân, “Vừa nãy muội nghe thấy, mấy buổi tối này huynh định sao trải qua? Xưa nay huynh chưa từng chịu khổ như vậy.”

“Vậy thì huynh đối với Bích Văn, buổi tối ngủ với muội?” Bùi Tử Quân thiêu mi

Triệu Tương Nghi rút ra tay mình ra, trừng mắt nhìn Bùi Tử Quân, “Bây giờ huynh còn tâm tình để đùa giỡn à.”

Triệu Tương Nghi đương nhiên biết Bùi Tử Quân nói không phải là thật, nhưng mà bây giờ nếu có tư tưởng này, dù chỉ có một lúc cũng xem như là đại nghịch bất đạo, sẽ bị coi là làm loạn.

Nhưng Bùi Tử Quân chính đùa giỡn như vậy, cũng khiến Triệu Tương Nghi chán kinh

“Muội giận huynh?” Bùi Tử Quân nói xong, cảm giác câu nói đùa của mình quá càn rỡ, mình và Triệu Tương Nghi tuy có tình cảm với nhau, nhưng bản thân Triệu Tương Nghi là cô gái chưa lấy chồng, sao có thể chịu nổi lời nói đùa này?

“Không có.” Triệu Tương Nghi cười, thật ra bản thân nàng cảm thấy lời

nói đùa này không là gì.

“Uống thuốc xong, muội muốn ngủ một giấc.” Triệu Tương Nghi nói, lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

“Ừ, muội ngủ đi, huynh ở đây trông người.” Bùi Tử Quân giúp Triệu Tương Nghi dịch góc chăn.

Một mùi vị xa lạ ập tới mũi, Triệu Tương Nghi khó chịu nhíu mày một cái, hơi mở mắt ra lâu bầu nói: “Diễn Trạch, muội không quen giường, huynh cho muội mượn tay áo được không?”

“Ừ?” Bùi Tử Quân ngay từ đầu vẫn chưa phản ứng kịp, một lát sau mới bừng tỉnh, đau lòng đưa tay ra, dùng tay áo che trước người Triệu Tương Nghi trước ngực.

Triệu Tương Nghi vươn tay nhỏ nắm một góc tay áo Bùi Tử Quân, an tâm gửi mùi hương mát lạnh, dần dần thả lỏng, tiến vào mộng đẹp.

Triệu Tương Nghi không nằm mộng, sau khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Vừa mở mắt, đã thấy Bùi Tử Quân ghé vào mép giường ngủ. Mà Bích Văn nằm ở trên một giường nhỏ không xa ngủ, nhưng không sâu, thỉnh thoảng mi mắt lại động mấy lần, lập tức cũng có thể tỉnh dậy.

Triệu Tương Nghi rất xin lỗi nhìn hai người, toàn bộ là do nàng cả, nên mới khiến hai người họ lo lắng.

Nàng vươn tay ra nhẹ nhàng mà xoa gò má Bùi Tử Quân, da rất mịn, nên xoa cực kỳ thoải mái. trước kia không có nhìn kỹ, lúc này nhìn gần, Triệu Tương Nghi phát hiện hẳn nhìn tuấn tú hơn thường ngày.

Lông mày rậm, đường cong không thô, cũng không phải quá thanh tú. Mắt bất an nhắm, hình như mơ gì đó nên mắt cứ không ngừng chuyển động. Sóng mũi cao, trên chóp mũi một điểm, nhãn nhụy làm cho người khác đổ kị, có thể nói hoàn mỹ. Kỳ thực Triệu Tương Nghi thích nhất là môi Bùi Tử Quân

Đường cong gợi cảm, hồng nhuận, khe mí môi thôi đã thấy mê hoặc rồi, khiến nàng nhớ lúc Bùi Tử Quân hôn mình.

Hai gò má đỏ lên, Triệu Tương Nghi lắc lắc đầu, ý đồ thoát khỏi cái loại cảm giác háo sắc này.

Bùi Tử Quân dưới tình huống như vậy tỉnh lại.

Triệu Tương Nghi lắc đầu, vẻ mặt lúng túng cứ như vậy không thoát khỏi tầm mắt hẳn.

“Ngô, làm sao vậy?” Vừa tỉnh lại, giọng nói Bùi Tử Quân có chút khàn khàn, nhưng nghe lại càng lộ vẻ mỉa mai hoặc hấp dẫn.

Thân thể Triệu Tương Nghi cứng đờ, cảm giác vô lực lại truyền đến, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, huynh mệt không, ngủ tiếp đi, giờ còn sớm.”

“Không ngủ, huynh muốn chăm sóc muội.” Bùi Tử Quân vươn vai, nhìn Triệu Tương Nghi chằm chằm

“Tối hôm qua, huynh không có ngủ ở ngoài sao?” Triệu Tương Nghi

hỏi.

Bùi Tử Quân lắc đầu: “Vốn tưởng rằng muội chỉ ngủ một chút thôi, huynh muốn ở đây cùng muội, chỉ sợ muội tỉnh lại tìm không được huynh sẽ hoảng. Không ngờ muội ngủ một ngày đêm, huynh cũng thấy mệt, nên ngủ luôn. Bích Văn có lẽ là không đành lòng đánh thức hai chúng ta, nên không gọi.”

“Muội cảm thấy tốt hơn rồi, huynh đừng lo lắng, nghỉ ngơi thật tốt, đừng để mình mệt.” Triệu Tương Nghi cười, “Ngày mai chúng ta xuất phát đến trấn Nam Bình, tính toán ngày, hôn kỳ lập tức sắp đến.”

“Muội đã như vậy, còn muốn đi sao? Huynh thấy còn mấy ngày thôi, dù sao chúng ta không theo kịp, cứ chờ muội khôi phục sức khoẻ đã, rồi đổi lại đường lớn, đi dọc theo thị trấn sẽ tốt hơn nhiều.” Bùi Tử Quân khuyên nhủ.

“Ai, đều là sức khoẻ muội không tốt... Uyển Dao tử tử, chờ một chút “

Triệu Tương Nghi nói, đang nói cũng hơi ngừng

Trong đầu đột nhiên có một ý niệm, nàng vốn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nghĩ không ra. Hôm nay thần trí rõ ràng, đột nhiên bắt được đầu mối, xâu chuỗi các chi tiết lại, kết quả lại khiến Triệu Tương Nghi vừa mừng vừa sợ

“Nha , đột nhiên muội nghĩ đến một vấn đề mà chúng ta bỏ sót.” Triệu Tương Nghi đột nhiên cất cao giọng nói, vui vẻ nói.

Khiến Bích Văn giật mình tỉnh dậy, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì

Triệu Tương Nghi bắt cháp lễ nghi, nắm tay Bùi Tử Quân nói: “Nguy rồi, ca ca một mình đến trấn Nam Bình, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ca có lẽ chưa nghĩ đến điểm này.”

“Là cái gì?” Bùi Tử Quân không hiểu.

“Không phải trước đó huynh nói với muội, Lan Tạp nói cho huynh biết, lão bản Như Ý phường có tin vui sao? Nhưng hấn lại không nói rõ là nam lão bản hay là nữ lão bản, người thành thân kia, rất có khả năng không phải Uyển Dao tử tử, mà là ca ca Uyển Dao tử tử, A Sâm Ca ca nha “

Chương 230: Người nói rất là cảm động, nhưng tiếc là đã tìm nhầm người

Bùi Tử Quân nghe xong, trầm mặc mấy giây, hai mắt đột nhiên tỏa sáng
“Cũng đúng nha. Trước đó huynh đã cảm thấy có cái gì không đúng, với tính tình của Uyển Dao, làm sao có thể nhanh như vậy liền khác gả cho người khác?” Bùi Tử Quân ngẫm lại lời nói của Triệu Tương Nghi , cảm thấy không phải không có lý.

“Nhưng mà nguy rồi, nếu như thật là như thế, ca ca nếu vọng động, đại náo hôn lễ, chẳng phải làm hư chuyện tốt của A Sâm ca ca? Đến lúc đó không phải là chọc trúng đại họa sao?” Triệu Tương Nghi bắt đầu lo lắng

Dù có phá hư, nhưng còn tốt hơn việc Tề Uyển Dao gả cho người khác.

“Cái tên Vệ Lâm đáng chết, nếu người thành thân thật sự là A sâm ca, như vậy Vệ Lâm nói dối, cố ý kích động ca ca muội .” Triệu Tương Nghi dở khóc dở cười nói.

Bùi Tử Quân ngược lại nhếch môi cười: “Cũng tốt, nếu sự thật đúng như thế, vậy công lao của Vệ lâm cũng lớn lắm đây, nếu không phải hẳn một tung một klich, với tính tình Hoàng Lâm không biết ngày tháng năm nào mới chịu đến quan ngoại, đến lúc đó, nói không chừng lúc đó Uyển Dao đã làm vợ người ta rồi.”

Bên này, Triệu Hoàng Lâm rong ruổi mấy ngày đường, đến ngày thứ 7 đã đến trấn Nam Bình.

Vừa bước vào trấn Nam bình, Triệu Hoàng Lâm liền ngăn trở Lan Tạp lại: “Ta muốn dùng 12 lượng hoàng kim mua thiệp mời của ngươi.”

“Thiệp mời này cũng đắt nha.” Lan Tạp bật cười nói.

Người quan ngoại xưa nay đặc biệt thích tiền tài cùng sắc đẹp, hôm nay Triệu Hoàng Lâm vừa mở miệng đã đưa giá trên trời, Lan Tạp sao có thể không động tâm?

Thiệp mời chỉ là một tờ giấy vô dụng, giờ dùng 12 lượng hoàng kim đổi lấy, hẳn không đồng ý sao được.

“Ngoài ra, những lễ vật ngươi đem đến đây cứ cầm lấy, ta đã chuẩn bị phần lễ khác.” Triệu Hoàng lâm híп đôi mắt hẹp dài, tiện đà nói.

Lan Tạp nghe thế, tâm hoa nộ phóng, không thể tin được nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Chuyện này là thật? Người không phải trêu chọc ta chứ? Còn nữa, ngươi khản trương muốn lấy thiệp mời như vậy, sẽ không phải gây phiền toái gì cho ta chứ?”

“Ta chỉ là muốn thiệp mời của ngươi, cũng không muốn giả mạo thân phận của ngươi. Nếu như ngươi không chịu, tự ta có biện pháp lấy thiệp mời từ trong tay người khác. Mười hai lượng hoàng kim, đổi một tờ giấy, chuyện

như vậy, ta tin rất nhiều người nguyện ý làm.” Triệu Hoàng Lâm khẩn trương vì hôn sự, cho nên cũng dần dần mất đi kiên nhẫn.

“Ta đáp ứng” Lan Tạp không cần phải nhiều lời nữa, chỉ lấy thiệp mời ra, chờ Triệu Hoàng Lâm thực hiện lời hứa.

Khoé môi Triệu Hoàng Lâm nhếch lên, cười lạnh, tiện tay lấy ra một thỏi kim nguyên bảo, ném vào tay Lan Tạp: “Người có thể đi về, nhưng nếu ta phát hiện người thu tiền, vẫn như cũ xuất hiện ở trên tiệc cưới, ta tự có biện pháp để cho người hối hận.”

Từ khi bắt đầu nói chuyện, Triệu Hoàng Lâm dùng là ngôn ngữ quan ngoại.

Từ khi Tề Uyển dao đến đây, Triệu Hoàng Lâm mỗi ngày đều có nhiệm vụ, là học tiếng quan ngoại, bởi vì hắn biết, cuối cùng sẽ có một ngày đến đây. (J: Giỏi quá đi à, ta ngu chết.)

Lan Tạp có chút kiêng kỵ Triệu Hoàng Lâm, cùng Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân còn cơ trí, anh minh. Mà Triệu Hoàng Lâm, cũng khiến người ta âm thầm e sợ.

Thu nguyên bảo lại, cầm chắc lễ vật, Lan Tạp dắt ngựa rời trần Nam Bình

A Quang như cũ không nói một lời đánh xe, một đường tìm đường đến Như Ý phường.

Trần Nam Bình giàu có nhộn nhịp, so với mấy cái trấn kia còn lớn hơn một chút, nhưng so sánh với độ phồn vinh của trấn Thanh Hà Trấn, vẫn là xa xa không bằng.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt thiệp mời đỏ trong tay, thiếu chút nữa đem nó xé rách.

Nhưng mà trước mắt nó còn hữu dụng, không thể xé được.

Hắn hít sâu một hơi, đem thiệp mời bỏ vào tay áo, một khắc cũng không muốn nhìn.

Lúc này Uyển Dao đang làm gì?

Ngồi trước gương trang điểm, hạnh phúc cùng mỹ mãn để hỉ nường chải đầu cho?

Giá y của nàng rất đẹp đi?

Kỹ thuật thêu tốt như thế, hẳn làm ra một bộ giá y ưu nhã?

Cũng không phải vì mình thêu.

Tề Uyển Dao lúc này, có hay không tỉnh thoảng nhớ tới hắn.

Với tâm tình thế nào, thái độ sao đây? Hay là cảm thấy may mắn, may mà tân lang không phải là Triệu Hoàng Lâm, may mà đã thoát khỏi bóng ma?

Triệu Hoàng Lâm lắc lắc đầu, đem toàn bộ những suy nghĩ tiêu cực ném ra khỏi đầu

Thật đáng chết.

Về mặt tình cảm, hẳn không suy nghĩ thấu đáo được, trong đầu luôn có tạp niệm, hiện tại, hẳn chỉ hy vọng trong mắt Tề Uyên Dao có hẳn mà thôi, cũng không muốn có thêm những tình huống bất ngờ nào xảy ra.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Như Ý phường

Người tới người đi rất náo nhiệt, đây được xem là nơi phồn vinh nhất trấn Nam Bình .

Xuống xe, Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc nhìn kiến trúc trước mắt.

Một cái lâu các hai tầng, mặc kệ là hình thức, bài biện, hoành phi, còn có đủ loại trang trí, đều giống như Như Ý phường trước kia.

Khóe môi vi cười, quả nhiên là nàng mở cửa hàng nha.

Mặc dù từ biệt mấy tháng, thời gian không dài, nhưng Triệu Hoàng Lâm cảm giác như xa cách mấy đời.

Uyên dao bây giờ hẳn đã khác trước.

Có một cuộc sống mới, có lẽ đây là điều thích hợp nhất với Tề Uyên Dao.

Tầm mắt rơi xuống ở giấy màu đỏ dán trên cửa đã đóng chặt, hôm nay lão bản có tin mừng, tạm ngừng buôn bán ba ngày.

Triệu Hoàng Lâm nổi gân xanh, hai tay nắm thành đấm.

“A Quang, đi tìm người hỏi một chút, nhà lão bản Như Ý phường ở đâu, tân nương tử đang chờ ở nơi nào.” Triệu Hoàng Lâm không quay đầu phân phó a Quang, tầm mắt vẫn vẫn đặt trên tờ thông cáo tin mừng

Màu hồng chói mắt, đâm tim hẳn thật đau.

A Quang y mệnh làm việc, không lâu sau trở lại, kính cẩn báo cáo: “Nhà lão bản tú phường ở đây không xa, chúng ta đến đó chưa đến một khắc , nhưng mà tân nương tử ngồi chờ , lại cách chỗ này xa hơn nhiều, chúng ta đến đâu đầu tiên?”

“Tân nương tử ở nơi nào?” Triệu Hoàng Lâm nhíu mày, xoay người nhìn a Quang.

“Ở một nơi gọi là Lệ Thủy Các, ở nơi trung tâm trấn Nam Bình này, nghe nói là người quan ngoại có tập tục, phạm khi kết hôn, tân nương tử phải đến Lệ Thủy Các ngồi chờ , để các nữ thân ở Lệ Thủy Các phù hộ hôn nhân của họ được mỹ mãn hạnh phúc.” A Quang giải thích một phen.

Triệu Hoàng lâm gật đầu một cái, môi khẽ mím: “Ngay cả tục lệ cũng sửa lại, quả nhiên là phu xướng phụ tùy đây.”

A Quang biết Triệu Hoàng lâm lần này tới đây là có mục đích, cho nên lúc này đối mặt Triệu Hoàng lâm làm bầm làu bàu, trong lòng vẫn kiên ky , không dám nói lung tung chọc giận hẳn, chỉ yên lặng , chờ hẳn trở lại.

“Trực tiếp đi Lệ Thủy Các” Triệu Hoàng lâm thở dài một hơi, xoay người lên xe ngựa, tay của hẳn run dữ dội hơn, lúc nói chuyện, thanh âm đều là đang run .

Tâm thần bất định, bất an ngồi trên xe ngựa, càng tiến tới gần Lệ Thủy

Các, hấn càng sợ hãi thêm

Qua miêu tả sinh động, Tề Uyển Dao, lòng nàng thật không quay lại rồi.

Tay phải vô thức chạm và túi thơm bên hông, trí nhớ tựa như trở về một năm kia ——

Lúc ấy nàng khlooc, dùng hết dũng khí, đưa túi thơm nhét vào tay mình: “Hoàng Lâm ca ca, thù kỹ thô ráp, xin đừng ghét bỏ.”

Từng chữ từng câu, thiêu đốt lòng hấn.

Khi đó hấn thật khờ a, tại sao không trực tiếp giữ nàng lại?

Lúc ấy nàng kín đáo đưa cho của mình, không chỉ có một túi thơm thôi đâu, mà còn có tình ý dạt dào.

Chẳng qua là ngay lúc ấy mà nói, phần tình ý kia sao mà ngượng ngùng, sao mà bất đắc dĩ.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, lung la lung lay, khiến tâm hấn thêm phiền loạn.

Rốt cuộc đã tới Lệ Thủy Các, Triệu Hoàng Lâm lại không dám đi xuống.

A Quang coi như là cơ trí, nhảy xuống trước, đi tìm hiểu tình hình cho rõ. Xung quanh xe ngựa rơi vào một bầu không khí âm trầm đáng sợ, Triệu Hoàng Lâm khẽ nhắm hai mắt, nín thở ngưng thần, tận lực bảo trì bình tĩnh.

Rất nhanh, A Quang quay trở lại.

Sắc mặt ngưng trọng nói: “Hôm nay trong Lệ Thủy Các, chỉ có một tân nương tử đang ngồi trong đó, chính là hôn sự của Như Ý phường.”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lí, nhưng khi đối mặt với nó, tâm Triệu Hoàng Lâm thật đau, sắc mặt trắng bệch.

“Người đợi ở chỗ này nhìn xe ngựa đi, ta đi xem một chút.” Triệu Hoàng Lâm phát hiện hai chân mình như nhũn ra, nói chuyện đều không khống chế được run rẩy .

Đây là mình sao?

Chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, mình sẽ có bộ dáng như thế này.

Uyển Dao muội thấy không, tất cả đều vì muội.

Từng bước từng bước đi về phía Lệ Thủy Các, tâm tình Triệu Hoàng Lâm phập phồng, may mà xưa này bình ổn, nên mới có thể áp chế được bi thương trong nội tâm xuống.

Buồn bã, hồi hận toàn bộ viết ở trên mặt.

Triệu Hoàng Lâm đột nhiên cảm thấy buồn cười, cách sống như vậy cũng tốt. Chí ít, sẽ không mệt mỏi.

Lệ Thủy Các rất lớn, nếu như không phải có rất nhiều người vây quanh, Triệu Hoàng Lâm phải ất thật lâu mới tìm được vị trí của Tề Uyển Dao.

Hấn cố che giấu tất cả tâm tình trên mặt, tận lực để cho mình tỏ ra bình tĩnh.

Đám người kia vây ở đó là chuẩn bị giúp tân nương qua cửa, có nịnh hót, có tấu nhạc, còn có người khuân đồ cưới. Lúc này tân nương vẫn còn đang

trang điểm, bọn họ tất nhiên ngồi chung một chỗ nói đùa đùa giỡn.

Thấy Triệu Hoàng lâm ăn mặc ưu nhã, bọn họ không có cảm thấy kinh ngạc ngạc nhiên, bởi vì này cuộc hôn nhân vốn là người quan ngoại cùng người Hán kết hợp.

Clo thêm mấy bằng hữu người Hán tới, cũng là bình thường thôi.

Triệu Hoàng Lâm rất nhanh từ trong đám người phát hiện một thân ảnh chói mắt

Người này không tính là anh tuấn tiêu sái, nhưng khiến người ta nhìn cảm thấy rất thoải mái, thành thật, nhìn giống như là người có thể dựa vào. Mặc một thân áo bào đỏ sậm, là y phục của người quan ngoại, nhìn khuôn mặt cử chỉ, chính xác là người quan ngoại không thể nghi ngờ.

Đi theo đám Hán tử, hỉ nương chờ ở chỗ này, lại mặc Hồng Y, gương mặt vui sướng hỉ khí ——

Nhất định là tân lang hôm nay không thể nghi ngờ

Triệu Hoàng lâm dừng tại chỗ, cẩn thận quan sát nam tử đó, hẳn ta đang cùng một hỉ nương nói đùa đùa giỡn, đều nói tính tình người quan ngoại đều phóng khoáng, coi tiền tài, sắc đẹp như sinh mệnh của mình, không quan tâm tình cảm, dĩ nhiên thế thiếp có bao nhiêu chính là minh chứng mình có bao nhiêu của cải

Người đàn ông này có như thế không?

Nếu như hẳn ta vừa cưới Uyển Dao xong, lại lập tức cưới vợ bé, như vậy Uyển Dao chẳng phải đau lòng đến chết sao?

Uyển Dao không phải là mất mù, nên mới tùy tiện tìm một người đàn ông khác để gả chứ?

Vì có thể thoát khỏi bóng ma hẳn mang đến cho nàng.

Triệu Hoàng Lâm nắm chặt hai quả đấm, ẩn ở trong tay áo, nếu như kết cục đúng như hẳn dự đoán, như vậy sẽ không cho phép xảy ra.

Lặng lẽ tránh khỏi đám người kia, đi đến một căn phòng yên tĩnh ở trong lầu các

Chỉ vì nơi đó giăng đèn kết hoa, còn có hỉ nương canh cửa, Triệu Hoàng Lâm mới suy đoán, đây là nơi tân nương đang nôi chờ.

Hắn từng bước tiến gần, vừa nghĩ tới lập tức sẽ gặp Tề Uyển Dao, tim hẳn nhảy loạn, đầu đón khôn cùng.

Hỉ nương giữa cửa, chưa từng gặp qua Triệu Hoàng Lâm, lại nhìn hẳn ăn mặc như người Hán, mỉm cười, dùng tiếng Trung Nguyên không thành thực nói: “Nơi này. Nơi này không thể vào.”

Là chỉ vào đây là nơi tân nương tử trang điểm, người rảnh rỗi không thể vào.

Triệu Hoàng Lâm nháy mắt mỉm cười, hỉ nương thấy ngơ ngác cả ra, có loại cảm giác như như một cơn xuân phong, bà rất ít khi gặp một nam tử nho nhã, tuấn tú như vậy, quan ngoại bên này phần nhiều là đại Hán man nhân

[nam tử thô lỗ].

“Vị cô nương này, ta cũng không phải là cố ý mạo phạm, chỉ vì ta là bạn cũ ở Trung Nguyên của tân nương tử, biết hôm nay nàng thành thân, đặc biệt tới chúc mừng, chỗ này ta có một phần đại lễ đặc biệt tặng cho nàng, còn làm phiền phiền vị cô nương này mở lòng từ bi, cho ta vào trong gặp tân nương tử, ta có thiệp mời làm chứng.” Triệu Hoằng Lâm dùng tiếng quan ngoại thuận thực, ôn hòa nói.

Hỉ nương ước chừng 30 tuổi, vừa nghe Triệu Hoằng Lâm dịu dàng gọi mình là “Cô nương”, nạt tời mềm lòng. Lại thấy Triệu Hoằng Lâm nhìn chính trực, còn có thiệp mời làm chứng, lập tức gạt đầu như bằm tỏi: “Mời vào bên trong, mời vào bên trong” lần này là nói tiếng quan ngoại.

Triệu Hoằng Lâm vào trong, lập tức thu lại nụ cười giả dối trên mặt.

Lòng nói, còn may Bùi Tử Quân chỉ điếm.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Vừa vào lâu các, Triệu Hoằng Lâm chán ghét nhìn những thứ ồ trang trí giảng đèn kết hoa này.

Hắn rất nhanh tìm được nội các tân nương tử ở, bên trong chia ra có hai vị hỉ nương đang giúp tân nương tử trang điểm.

Làm Triệu Hoằng Lâm kinh ngạc chính là, tân nương tử mặc giá y hẳn là kiểu dáng của Trung Nguyên, tất cả đồ trang sức, trang phục vân vân, cũng đều theo tục lệ Trung Nguyên bên kia.

Nhìn lại kia hình thêu trên giá y, không phải là kỹ thuật thêu của Tề Uyển Dao sao.

Trừ nàng, còn có ai thích thêu thùa may vá, còn thất đồng tâm kết ở đây?

Tim Triệu Hoằng Lâm Tâm như bị dao đâm, nhìn tân nương tử đưa lưng về phía mình, trong lúc nhất thời có ngàn vạn ngôn ngữ, lại hết thảy không nói ra miệng. Nàng chân chính tìm được hạnh phúc của mình đi, ngay cả giá y đều là tự mình thêu, chắc là ôm theo tâm tình ngọt ngào, mong đợi mới có thể như thế a.

“Ta là bạn ở Trung nguyên của tân nương tử, làm phiền các vị tránh một chút, ta muốn ôn chuyện với nàng.” Triệu Hoằng Lâm lần nữa dùng tiếng quan ngoại nói với hai hỉ nương kia.

Hai vị hỉ nương bị làm khó nhìn Triệu Hoằng Lâm, lại nhìn tân nương tử.

Tân nương tử vẫn như cũ đưa lưng về phía Triệu Hoằng Lâm, gạt đầu một cái, hỉ nương đành phải lui ra, tân nương tử ngược lại cầm khăn voan trên bàn trang điểm đội lên.

Nàng xoay người lại nhìn Triệu Hoằng Lâm, có điều hai bên không thấy

mặt nhau.

Triệu Hoàng Lâm vượt ngực của chính mình, cười khổ một hồi, bước vài bước liền dừng tại chỗ, không có bước thêm bước nào nữa.

“Nhìn cũng không muốn nhìn huynh một lần sao, còn đơn thuần muốn vì trượng phu của muội thủ tiết? Vô luận là điểm nào, muội làm vậy đều vô ích, vì người muội thương chính là huynh.” Lời như vậy, nếu là Triệu Hoàng Lâm ngày trước tuyệt sẽ không nói ra, nhưng ngày hôm nay, hẳn không chút nào suy nghĩ, chỉ đem nỗi khổ trong lòng nói ra hết, không thể không buồn nôn.

Hai người yên lặng được một lúc, bởi vì giai nhân đối diện đối diện khăn voan, khiến hẳn không nhìn thấy vẻ mặt đối phương.

“Uyển Dao, muội nói gì đi chứ?” Giọng Triệu Hoàng Lâm nháy mắt liền mềm nhũn ra.

“Huynh sai rồi.” Triệu Hoàng Lâm lẩm bẩm nói, “Huynh thật sự mười phần sai. Huynh có tư cách gì trách muội? Huynh có cái gì tư cách mắng muội, vứt bỏ muội? Huynh nói muội thay đổi, nói muội độc ác, xấu xa, nhưng cuối cùng so với huynh, muội vẫn hoàn mỹ hơn nhiều, vì sao lúc ấy huynh lại ngu xuẩn, để ý những thứ kia chứ?”

“Sau khi biết tin muội tự sát, cả trái tim huynh như trống rỗng, không biết nên đi nơi nào, không biết nên đi tìm người nào. Cuộc ống ấy làm huynh mất hết niềm tin, đến bây giờ huynh vẫn thấy khó khăn mà quên đi.” Triệu Hoàng Lâm hướng tâm nương tử tiếp tục nói, “Là từ khi đó, huynh mới chính tức tỉnh ngộ, thì ra huynh để ý muội nhiều như thế, không thể rời bỏ muội. Nhưng muội lại theo ca ca đến quan ngoại, huynh biết rõ, sự lựa chọn của muội chính là muốn nói cho huynh biết, huynh vĩnh viễn mất đi muội.”

“Trước kia, huynh cũng để ý muội, chẳng qua là khi đó huynh đang chìm đắm trong cảm giác báo thù, quyền lợi, thành tựu. Huynh bởi vì những thứ phù du đó không để mắt đến muội. Đến bây giờ, huynh vẫn nghĩ, nếu lúc đó huynh quan tâm đến muội nhiều hơn, lập tức cưới muội, có phải hay không hết thảy đều sẽ thay đổi?”

“Ít nhất, vào giờ phút này, người nam nhân mà muội vì yêu mà mặc giá y, là huynh, cứ không phải là tên không thành thật đó, tên nam nhân cùng hi nương cười đùa.”

“Uyển Dao, muội nói gì được không?” Triệu Hoàng Lâm có chút nóng nảy.

Đối phương càng yên lặng không nói gì, lại càng lòng hẳn hoang mang.

Nếu như nàng chửi mình mấy câu, thậm chí khóc chạy tới đánh mình, đều đủ chứng minh trong lòng nàng còn có hẳn, cho dù là hận, cũng cuối cùng cũng có hẳn.

Nhưng lúc này đây, không nói một lời, thật dọa hẳn sợ hãi, chẳng lẽ, nữ nhân này thật đối với mình tuyệt tình đến vậy sao?

“Uyển Dao, từ biệt mấy tháng, muội nhất định không biết, huynh thay đổi rất nhiều. Huynh không phải al2 người theo đuổi khuôn phép trước đây nữa rồi, huynh trở nên điên cuồng, trở nên ngây thơ. Đây hết thấy, đều là bởi vì muội.”

“Uyển Dao, huynh yêu muội, muội có thể yêu huynh lần nữa không?” Hai tròng mắt Triệu Hoằng Lâm đều đỏ, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào, bởi vì hấn mơ hồ cảm nhận được, khi hấn nói xong câu này, ý nghĩa liền khác, hết thấy đều kết thúc.

Hấn chân thành tha thiết thổ lộ, chỉ là một lời cáo biệt mà thôi.

Triệu Hoằng Lâm không nói thêm gì nữa, chỉ si ngốc nhìn giai nhân trước mắt.

Hấn từng bước từng bước tiến lên, vào giờ phút này, hấn có một nguyện vọng mãnh liệt, tự mình vén lên khăn voan, nhìn thấy khuôn mặt đỏ của nàng.

Cảnh tượng như vậy thường hay xuất hiện trong các giấc mộng, chẳng qua là trong mộng hai người đều nhìn nhau cười, mà lúc này, trên mặt của hấn, trừ thông khô, không còn gì khác.

“Đề cho huynh nhắc khấn lên đầu tiên đi, từ nay về sau, huynh sẽ không nhắc khấn hỉ của ai nữa, Uyển Dao nếu muội thật tâm thích nam nhân kia thì hãy gả cho hấn, huynh chúc muội hạnh phúc.”

Tay mới vừa duỗi tới khăn voan, tân nương tử đứng lên, giật mình lui về phía sau, thở mạnh dùng tiếng quan ngoại: “Ngàn vạn đừng nhắc lên, theo tục lệ Trung Nguyên, cái này phải để phu quân ta nhắc lên.”

Triệu Hoằng Lâm tâm động, thái độ cũng thay đổi, từ khi nào Uyển Dao học cách nloại chuyện xa lạ thế này? Hơn nữa giọng nói có hơi khan khác . . .

..

“Này, này, này, ngươi không phải là nghe hiểu tiếng quan ngoại cứ, không phải nói vô cùng tốt sao? Thế nào lúc này không nói, ta cho ngươi biết a, ngươi ngàn vạn không được nhắc khấn hỉ này lên, nếu không ta liều mạng với ngươi” Tân nương tử tiếp tục dùng tiếng quan ngoại điên cuồng thô lỗ nói với Triệu Hoằng Lâm.

Thần sắc Triệu Hoằng Lâm khẽ biến, ngược lại chia về phía nàng ta lớn tiếng nói: “Ngươi không phải là Uyển Dao?”

“Ta đương nhiên không phải rồi” Tân nương tử khí thế hùng hồn nói

“Vậy sao cô không nói sớm” Triệu Hoằng Lâm ức giận, nghĩ đến vừa rồi mình thao thao bất tuyệt không ngừng, hấn thật hối hận vì không suy nghĩ mà nói nhiều như thế lại bị một kẻ không quen biết nghe thấy, gây ra một chuyện cười.

“Ngươi có hỏi ta sao” Tân nương tử buồn bực nói, nhưng lát sau lại cười hì hì, “Ngươi nói rất là cảm động, nhưng tiếc là đã tìm nhầm người”

“Ngươi rốt cuộc là ai, Uyển Dao ở đâu?” Triệu Hoằng Lâm lo lắng hỏi,

thấy cục diện không giống như mình đã nghĩ, hấn vừa vui vừa mừng.

“Người là Triệu Hoàng lâm chứ?” Tân nương tử không trả lời vấn đề của Triệu Hoàng Lâm, cười hỏi, “Uyển Dao thường nói với ta về người, theo ta thấy người cũng đâu phải là người xấu, nể tình thành ý của người ngày hôm nay, ta sẽ không đánh người.”

Triệu Hoàng lâm khước miệng vì rút ra, về sau đen gương mặt trầm giọng nói: “Uyển ngọc rốt cuộc ở nơi nào?”

“Muội ấy vẫn luôn ở đây.” Tân nương tử cười càng hăng hái hơn, “Lúc người vừa tới, muội ấy đang ở trong phòng chuẩn bị phấn son cho ta, có thể là thấy người tới, nên không muốn đi ra gặp người thôi.”

“Uyển Dao, muội đi ra đi.” Tân nương tử đột nhiên nghiêng người, gọi người phía trong bằng tiếng Trung Nguyên.

Rèm phòng trong khẽ động, tim Triệu Hoàng Lâm đập nhanh

Tề Uyển Dao đang cầm một vài hộp phấn son, người mặc một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, một tay vén rèm, kinh ngạc mà nhìn Triệu Hoàng Lâm.

Tề Uyển Dao đặt hộp phấn son trên bàn trang điểm, hướng tân nương tử nỉu xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, tẩu tử, chỉ vì muội mà đã phá hư hôn sự của tẩu rồi.”

“Không có sao, mau đuổi theo hạnh phúc của muội đi” Tân nương tử cách một tấm khăn hi nháy mắt với Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Triệu Hoàng Lâm: “Đi ra ngoài nói chuyện, đừng ở chỗ này làm phiền người ta.”

Tâm tình Triệu Hoàng Lâm lúc này khó nói lên lời .

Thấy khẩu khí của Tề Uyển Dao thay đổi, trong lòng lại càng thêm vui mừng , gật đầu một cái, theo Tề Uyển Dao.

“Tân nương tử đó là tẩu tử muội?” Hai người tới một bãi cỏ ở Lệ Thủy Các, nơi này xuân ý dồi dào, không khí mát mẻ, gió nhẹ ấm áp.

Tề Uyển Dao đứng lại, gật đầu một cái: “Tỷ ấy là con gái tộc trưởng ở đây, tính tình sáng sủa hoạt bát, cùng ca ca tình đầu ý hợp.”

Triệu Hoàng Lâm thoải mái thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là hôm nay người thành thân là ca ca muội. huynh còn tưởng rằng.” Vừa nói nhìn về phía Tề Uyển Dao, thoải mái nói, “Thật sự là quá tốt”

Sau đó, lại như nghĩ tới một chuyện, lặng lẽ cúi đầu thăm mắng một tiếng: “Vệ Lâm đáng chết, nhìn ta trở về xử người thế nào đây”

“Muội chưa từng nghĩ tới, huynh sẽ đến quang ngoại tìm muội.” Tề Uyển Dao ngược mặt lên, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

Tâm Triệu Hoàng Lâm nháy mắt liền mềm mại : “Uyển Dao, thật xin lỗi, huynh đã cô phụ muội, có thể tha thứ cho huynh không?”

Chương 231: Trở lại

Tề Uyển Dao cúi đầu im lặng.

Triệu Hoằng Lâm tâm động, lập tức đến gần Tề Uyển Dao, vươn hai tay nắm chặt vai nàng: “Trong lòng muội vẫn còn oán hận huynh đúng không?”

Hai vai Tề Uyển Dao hơi run, nước mắt không tiếng động rơi xuống trên bãi cỏ, kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Muội sao mà dám oán huynh? Người làm sai là muội.”

“Muội nói huynh như vậy, là oán huynh.” Ánh mắt Triệu Hoằng Lâm như mờ mờ bỗng nhiên sáng lên, “Không sao, Uyển Dao, huynh nguyện ý dùng cả đời để muội trách phạt huynh.”

Vừa Triệu Hoằng Lâm ở lâu các thảo luận những lời này, Tề Uyển Dao toàn bộ đều nghe được, hôm nay nghe nữa hẳn trịnh trọng như vậy hứa hẹn, nội tâm của nàng cũng kịch liệt tránh ghim.

“Muội phải đến giúp tâu tử, hôm nay là đại hôn của ca ca, mặc kệ là chuyện gì, cũng phải sau hôm nay hãy nói.” Tề Uyển Dao vội vội vàng vàng bỏ qua Triệu Hoằng Lâm, xoay người nhấc váy chạy vào trong..

Nhìn bóng lưng Tề Uyển Dao, trong lòng Triệu Hoằng Lâm thoáng qua một cảm giác mát mát, hẳn nhìn thiệp mời lấy từ trong tay áo ra, tinh tế mở ra nhìn, trên mặt đầy ý cười, thì ra là thế, nếu như trước đó hẳn mở thiệp mời này ra trước, cũng không cần phí nhiều tinh lực như vậy.

Tân nương tử trang điểm xong, được hỉ nương và Tề Uyển Dao nâng ra ngoài nội các, bước lên kiệu hoa của người Hán. Mà nam tử mặc hồng y cười ha hả lúc này, cũng cười ha hả cưỡi ngựa đi sau kiệu hoa, trên mặt là ý cười, sung sướng. Hẳn là thân ca ca của tân nương tử, là một thành viên của đội hộ tống, để tỏ sự vui ve, mới cố ý mặc xiêm y màu đỏ sậm, nên Triệu Hoằng Lâm mới hiểu lầm là tân lang.

Đường nhìn của Triệu Hoằng Lâm vẫn không rời khỏi người Tề Uyển Dao, không nhìn không biết, vừa nhìn liền tức chết người, bên người Tề Uyển Dao chẳng biết từ khi nào, có lượng ruồi bu vây quanh.

Trong mắt bọn họ ái mộ cùng thương thức, Triệu Hoằng Lâm vừa nhìn đã hiểu là ý gì.

Tề Uyển Dao lúc nhìn hẳn, cũng chỉ liếc mắt một cái, sau đó cùng đám người kia cười đùa.

Nàng đây là đang kích thích hẳn sao?

Triệu Hoằng Lâm đột nhiên bước nhanh về phía trước, một phen kéo Tề Uyển Dao đến xe ngựa của mình, thế nhưng khí lực của Tề Uyển Dao không lớn bằng Triệu Hoằng Lâm, đành phải để hẳn kéo đi.

Những người còn lại vốn muốn giúp Tề Uyển Dao, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Hoằng Lâm liếc qua, Tề Uyển Dao cũng nói mình

không sao, nên không ai dám vọng động, cũng không để ý tới nữa.

Chờ Tề Uyển Dao bị ôm lên xe ngựa, mấy tên nam nhân quan ngoại ái mộ Tề Uyển Dao, đều cúi đầu hít một hơi thật sâu.

A Quang đánh xe, Triệu Hoàng Lâm mới nhìn Tề Uyển Dao mở miệng nói: “Không nên klich thích huynh, huynh không thích, nếu có ý tưởng ấy, hãy dùng phương pháp khác, huynh không thích muội nói cười với mấy tên nam nhân khác.”

Tề Uyển Dao khó mà diễn tả được cảm động trong lòng, chỉ là, nhớ lại Triệu Hoàng Lâm trước đây, trong lòng của nàng vẫn còn sợ hãi.

Mặc dù giờ này khắc này, trong lòng của nàng đích xác còn có hấn, thế nhưng nàng cũng sợ a

Nàng sợ mình đáp ứng trở về cùng hấn, kết quả sẽ bị người ta phỉ nhổ, đến lúc đó, tìm ai để tố khổ đây?

Cho nên mới muốn suy nghĩ cho thật kỹ, thậm chí còn cố ý dùng vài động tác kích thích hấn thử.

“Thiếu chút nữa muội quên mất, huynh không thích muội sử dụng thủ đoạn.” Tề Uyển Dao bình tĩnh nói, không nhìn Triệu Hoàng Lâm, nàng càng không dám nhìn vào mắt hấn, chỉ sợ nhìn lâu, sẽ không duy trì được sự lãnh tĩnh mà mình cố ý bày ra.

“Muội nói như vậy, khiến huynh càng thêm hồ thẹn.” Triệu Hoàng Lâm nắm lấy tay Tề Uyển Dao, phản ứng đầu tiên là nàng muốn rút tay lại, lại bị Triệu Hoàng Lâm nắm càng chặt hơn.

“Đã buông tay một lần, ném loại đau khổ đó, huynh sẽ không buông tay lần nữa đâu.” Triệu Hoàng Lâm nhìn Tề Uyển Dao, thâm tình nói.

Tề Uyển Dao cảm giác tay hơi run, nước mắt như muốn rơi xuống, nàng cứng rắn nhìn xuống, nhưng không kiềm chế được.

Một tiếng ‘bốp’ vang lên, vừa lúc đánh vào mu bàn tay của Triệu Hoàng Lâm, nóng rát, từng chút từng chút đâm vào lòng Triệu Hoàng Lâm.

“Uyển Dao, muội nhớ kỹ, từ nay về sau huynh sẽ chỉ làm muội cười.” Triệu Hoàng Lâm vươn tay ra giúp Tề Uyển Dao lau nước mắt trên mặt, hấn đem tất cả nước mắt, khổ sở tương tư nhét vào bụng, lại sợ Tề Uyển Dao kịch liệt phản kháng.

Phải từ từ, không gấp được, đã từng bị tổn thương, không phải một, hai ngày là chữa được hết.

Xe ngựa cứ đi về phái trước, hai người cứ như vậy đối mặt với nhau không nói lời nào, Tề Uyển Dao vẫn cúi đầu. Tay nàng vẫn bị Triệu Hoàng Lâm nắm lấy, có thể tinh tường cảm thụ được độ ấm áp từ bàn tay Triệu Hoàng Lâm truyền tới.

Tim nàng đập thật nhanh, một khắc kia khi xe ngựa dừng lại, mới hồi phục lại bình tĩnh.

“Đến rồi, cảm ơn huynh đã cho muội đi nhờ, muội phải đến chúc mừng

ca ca.” Tề Uyển Dao bắt đầu hốt hoảng lấy tay Triệu Hoằng Lâm ra, sau đó tự mình xuống xe.

Triệu Hoằng Lâm cũng lập tức xuống theo, hấn cũng không muốn để người khác nhanh chân đến trước.

Tiệc cưới tổ chức ở trong nhà Tề Sâm, lúc này trong trạch viện, từ lâu đã giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng dào dạt Tề Sâm là tân lang nên bận rộn không ngừng được, tất nhiên là không biết chuyện chuyện Triệu Hoằng Lâm đến.

Triệu Hoằng Lâm khéo léo đưa thiệp mời, thoải mái mà vào phủ đệ.

Diện tích toà trạch viện này rất nhỏ, đủ để Tề Sâm và vợ ở, coi như là rộng rãi. Triệu Hoằng Lâm không để ý đến bài biện nơi này, tâm chỉ đặt trên người Tề Uyển Dao

Nhưng Tề Uyển Dao lúc này lại đang đứng giữa đám người, nhiệt tình mỉm cười nhìn một đôi tân lang tân nương kết hôn theo tục lệ Trung Nguyên.

Tân nương tử tuy là người quan ngoại , nhưng cũng biết tục lệ, văn hoá Trung Nguyên , lại vì coi trọng trượng phu Tề Sâm này,nên muốn tổ chức một hôn lễ long trọng theo tục lệ Trung nguyên

Sở dĩ, tất cả bài biện, ăn mặc, đều dựa theo tục lệ bên Trung Nguyên mà làm, giá y cũng không ngoại lệ.

Giá y này là do Tề Uyển Dao làm cho tâu tử, tuy nói giá y phải chính tân nương làm mới tốt, thế nhưng tâu tử là người ở đây, với phương diện thù thừa có khiếm khuyết lớn, lại không muốn mua tú phẩm người ta làm sẵn, nên đến nhờ Tề Uyển Dao giúp.

Đây cũng là lý do mà Triệu Hoằng Lâm vừa mới nhìn bộ giá y đó mà khiếp sợ đến vậy, dẫn đến hiểu lầm lớn.

Tân lang, tân nương đang bái đường, Triệu Hoằng Lâm đi tới bên cạnh Tề Uyển Dao bên người, lén lút nắm tay nàng.

Tề Uyển Dao hơi ngạc nhiên, kinh ngạc quay đầu nhìn Triệu Hoằng Lâm sau lưng, nhưng thấy hấn ở giữa náo nhiệt, ồn ào của lễ cưới, trịnh trọng mà nghiêm túc nói với Tề Uyển Dao: “Uyển Dao, hãy tin tưởng huynh một lần, gả cho huynh được không?”

Giọng nói hình như dần trở nên yếu xìu

Giờ khắc này, ở bên tai nàng, trong lòng cũng chỉ có câu nói như vậy.

Đó là lời nói nàng mong mỗi muốn nghe, cũng không dám hy vọng xa vời. Nàng vì câu nói đó, hứa hẹn kia, đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, từng suy nghĩ nhiều cách hại người khác.

Bây giờ, khi thật sự nghe câu nói này, nàng lại cảm thấy sợ.

Người đàn ông này a, thay đổi quá nhanh, nàng sợ hấn hứa hẹn, luôn luôn để cho nàng tràn ngập trong mong muốn, cuối cùng lại đẩy nàng xuống vực sâu, nội tâm đau không chịu nổi.

Cái loại cảm giác này, ném một lần là tốt rồi, nàng không muốn ném lại lần hai, hơn nữa, lòng nàng còn đang bị thương, chưa tốt lên.

“Theo huynh đi.” Triệu Hoàng Lâm dẫn Tề Uyển Dao rời đi, “Chúng ta đến một chỗ yên tĩnh, hảo hảo nói chuyện, muội nói cho huynh biết, huynh phải làm thế nào, mới có thể khiến muội tin tưởng huynh lần nữa, tha thứ cho huynh?”

Giọng Triệu Hoàng Lâm giống như mang theo mê hoặc, Tề Uyển Dao cứ bước đi theo, thần không biết, quỷ không theo hẳn ra khỏi trạch viện.

Triệu Hoàng Lâm không cho A Quang đánh xe đi theo, tự mình cùng Tề Uyển Dao đi bộ, hai người không mục đích cứ đi về phía trước.

“Đi đâu vậy?” Tề Uyển Dao bị Triệu Hoàng Lâm nắm tay, vừa đi vừa suy nghĩ.

“Tìm một nơi để nói chuyện.” Triệu Hoàng Lâm tìm kiếm xung quanh, vừa đáp Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao thấy Triệu Hoàng Lâm như thế cũng kinh ngạc, vì trước đây Triệu Hoàng Lâm sẽ không vì một việc nhỏ như vậy mà khấn trương. Bình tĩnh lại, nàng mỉm cười, mặc cho Triệu Hoàng Lâm nắm tay, không biết đi đâu.

Cuối cùng, hai người dừng lại bên cạnh bờ hồ xanh biếc

Cứ thế mà đứng đó, Triệu Hoàng Lâm đang đợi đáp án, Tề Uyển Dao đang suy tư.

Nên nói đều nói rồi, Triệu Hoàng Lâm không dám nói thêm nữa, sợ Tề Uyển Dao cảm thấy phiền não, bây giờ, hẳn chỉ chờ một đáp án.

Kết quả thế nào cũng chờ nghe.

Hắn thầm quyết định, nếu Tề Uyển Dao chấp nhận lời hứa của hắn, bọn họ trở về lập tức thành thân ngay. Còn nếu nàng không nghe theo, hoặc do dự, vậy hẳn sẽ mạnh mẽ bắt trời nàng, cường thế bắt nàng phải cưới.

Hắn không tin, nàng đã chết tâm, không còn một tia lưu luyến với hắn.

Nhất định còn, chỉ là có nguyên nhân nào đó ràng buộc nàng.

Đang xuất thần suy nghĩ, môi hắn đột nhiên nóng lên, cảm giác ướt át mềm mại nhất thời truyền đến.

Triệu Hoàng Lâm mở to hai mắt, nhìn gương mặt Tề Uyển Dao gần trong gang tấc, da thịt của nàng trắng như tuyết, vô cùng mịn màng. Đầu lưỡi hình như thắt lại, hắn thần thờ cảm thụ chuyện đang xảy ra.....

Tề Uyển Dao nàng, chủ động hôn hắn.

Loại cảm giác này, giống như là bốn phía đột nhiên nở trăm nghìn đóa hoa, vui sướng không thể nói được.

Một hồi ôn nhu triền miên kết thúc, mặt Tề Uyển Dao đỏ hồng, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, mình sẽ cả gan làm loạn như vậy.

“Muội đúng là ngu ngốc.” Điều tức lại hơi thở, Tề Uyển Dao lảm bảm nói, “Bị huynh lừa một lần còn chưa đủ, lại tin tưởng huynh lần nữa.”

“Biết rõ là, bây giờ mà đáp ứng huynh, không biết có còn gặp phải tình huống đó lần nữa không, huynh sẽ bỏ muội tìm một người khác, nhưng muội vẫn cứ vậy mà đáp ứng huynh. Biết rõ ràng phía trước chờ mình chính là một vực sâu vạn trượng, nhưng vẫn không thoát khỏi mê hoặc của huynh, cứ vậy mà nhảy vào.” Tề Uyên Dao cảm thấy bất đắc dĩ nói, nàng vẫn nhìn Triệu Hoàng Lâm, “Hoàng Lâm, muội không quên được huynh, mặc kệ huynh tốt hay xấu, muội đều không có cách nào quên huynh được. Muội hận mình không biết tự kiềm chế chính mình....”

Triệu Hoàng Lâm mừng rỡ bước đến, ôm lấy giai nhân trước mặt
Tề Uyên Dao dựa vào vai Triệu Hoàng Lâm, rớt cục bật khóc.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, Triệu Tương Nghi cảm thấy tốt hơn rồi, để không làm lỡ thời gian, nàng kiên trì muốn khởi hành, Bùi Tử Quân không ngăn được nàng, chỉ phải thuận theo.

Có điều lần này, nói thế nào cũng không chịu đi đường nhỏ, Bùi Tử Quân bảo người đánh xe đổi sang đi đường lớn, đồng thời tốc độ cũng chậm hơn, có lẽ là sợ Triệu Tương Nghi lần thứ hai chịu không nổi.

“Không biết ca ca và Uyên Dao tỷ tỷ thế nào rồi.” Triệu Tương Nghi ngồi trên xe, nhìn Bùi Tử Quân lâu bầu nói.

Bích Văn lột một quả cam cho Triệu Tương Nghi, rồi rửa sạch sẽ, đưa tới miệng Triệu Tương Nghi. Triệu Tương Nghi cười dùng miệng tiếp nhận, nhai nhai, nước cam ngọt ngào tràn đầy khoang miệng, khiến cả người cảm thấy khoan khoái.

“Hai người cũng ăn đi, ở đây thiếu nước, chúng ta liên tục giữ nước trong người.” Triệu Tương Nghi nhắm nháp nuốt xong, nhìn hai người kia nói, “Ngọt à.”

Bùi Tử Quân cười nhận lấy nửa quả cam Bích Văn đưa cho, vừa tách múi cam, vừa trả lời câu hỏi của Triệu Tương Nghi: “Nếu giống như chúng ta đoán, người thành thân không phải là Uyên Dao, huynh nghĩ cơ hội cho Hoàng Lâm là rất lớn. Dù sao hai người bọn họ cũng không phải là người vì tình cảm phai nhạt mà bỏ nhau, tình huống lúc đó mà nói, đột nhiên xảy ra chuyện khiến tình cảm gặp trở ngại mà thôi.”

“Chỉ hy vọng như thế, đi một vòng, tỷ ấy vẫn là tẩu tử của muội, đúng là định mệnh. Nghĩ lại những chuyện muội đã làm, muội thấy mình thật quá ngây thơ.” Triệu Tương Nghi cười khổ nói.

Giờ đây, nàng mới thật sự tỉnh ngộ, vấn đề tình cảm của người ta, người ngoài không nên xen vào, coi như là thân muội muội cũng không được, cũng không thể được, càng giúp càng loạn.

“Đều đã qua, Uyên Dao nếu thật thành tẩu tử của muội, sẽ không tính toán điều nhỏ nhặt này đâu.” Bùi Tử Quân cười trấn an nói, “Vấn đề lớn nhất

bây giờ, chính là nhìn xem thử coi ca ca muội có đã động được lòng nàng không, còn nữa, còn phải việc qua cửa ải của Tề Sâm. Phụ mẫu đã mất, tự nhiên huynh trưởng như phụ thân, hôn sự của Uyển Dao, cũng phải do Tề Sâm đồng ý đã.”

“Ca ca có lẽ sẽ ném mùi đau khổ đây, A Sâm ca bởi vì chuyện lần trước, hận ca ca muội thấu xương.” Nhắc đến Tề Sâm, Triệu Tương Nghi có loại cảm giác không rét mà run, đối với tương lai của Triệu Hoàng Lâm mà nói cũng tổn thất không nhỏ đâu.

Ước chừng phải mất 7,8 ngày, Triệu Tương Nghi mới có thể đến trấn Nam Bình.

Lúc này, hôn sự của Tề Sâm đã qua một thời gian, nhưng chuyện giữa Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao, vẫn không có tiến triển gì.

Trên cơ bản, giữa hai người không có vấn đề gì, chỉ là yêu nhiều hơn. Nhưng nửa đường lại nhảy ra một Tề Sâm, đối với tình cảm giữa muội tử và Triệu Hoàng Lâm, Tề Sâm một chữ cũng không đồng ý.

Trong một khoảng thời gian ngắn này, Triệu Hoàng Lâm chịu không ít khổ từ Tề Sâm, Tề Uyển Dao bị Tề Sâm mạnh mẽ giam lỏng, không cho gặp Triệu Hoàng Lâm.

Cho nên, Triệu Hoàng Lâm tìm không ít cách để gặp được Tề Uyển Dao, dầu gì, hấn vất hết đầu óc tìm cách truyền tin cho Tề Uyển Dao, hình thức ở chung của hai người, giống như ở sau lưng người khác, tràn đầy kích thích và cảm giác bất đắc dĩ.

Tình cảnh dở khóc dở cười như vậy, bất tri bất giác đẩy tình cảm hai người phát triển, Tề Sâm càng phản đối, Tề Uyển Dao càng muốn cùng Triệu Hoàng Lâm một lần nữa cùng một chỗ.

Trong thời gian này, tẩu tử Tề Uyển Dao không ít lần giúp hai người bằng không, Triệu Hoàng Lâm cũng liên lạc được với Tề Uyển Dao.

Nghĩ đến Triệu Hoàng Lâm thật tâm sửa đổi, coi trọng Tề Uyển Dao, hống chi bản thân Tề Uyển Dao không thể quên được người đàn ông này, tẩu tử cũng không đành lòng, muốn nhìn thấy người hữu tình trở thành thân thuộc, cho nên cũng vất óc suy nghĩ nói tốt cho hai người, nhất là giúp Triệu Hoàng Lâm.

Tề Sâm mạnh mẽ chặn muội tử tìm cách, thậm chí còn muốn an bài cho Tề Uyển Dao hôn sự khác, Triệu Hoàng Lâm sau khi biết được, gấp vô cùng, nếu không phải bởi vì còn ở đây chờ Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi, hấn đã sớm mang Tề Uyển Dao lén chạy về trấn Thanh Hà.

Sở dĩ, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân vừa gặp Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Lâm cũng không kịp chào hỏi hai người ân cần, đã nói: “Chú, việc này không nên chậm trễ, ng ta lập tức trở về, ngay đêm nay.”

Giọng nói thần bí dị thường, bất luận là Triệu Tương Nghi hay là Bùi Tử Quân, đều cảm giác quý dị.

Đến buổi tối, Triệu Tương Nghi ngồi trong xe ngựa chở ở lối vào trấn Nam Bình chờ Tề Uyển Dao, tuy rằng Triệu Hoằng Lâm không kịp giải thích với mọi người, có điều nhìn tình thế lúc này, mọi người cũng đoán được là chuyện gì đã xảy ra.

Cái tư vị bỏ trốn này, là loại bỏ trốn đặc biệt, còn mang theo hai kỳ đà cản mũi.

Ngay lúc khẩn trương, Triệu Tương Nghi còn rảnh rỗi trêu đùa.

Lộc cộc

Cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa, Triệu Hoằng Lâm cả người căng cứng, một lòng cũng theo đó treo lên.

Dưới ánh trăng sáng, hẳn rất cuộc nhìn thấy người cưỡi ngựa là Tề Uyển Dao, ngay lập tức chạy đến.

Thật không nghĩ tới, từ biệt mấy tháng, Tề Uyển Dao đã học xong cách cưỡi ngựa.

Cho hẳn một loại cảm giác hiểu biết mới.

Tề Uyển Dao cưỡi ngựa dừng trước mặt Triệu Hoằng Lâm, Triệu Hoằng Lâm tung người lên ngựa, ôm Tề Uyển Dao ngồi phía trước, hưng phấn nói với xe ngựa đằng trước: “Chúng ta xuất phát “

Một đội nhân mã nhỏ cứ như vậy di chuyển trong đêm.

Trong bóng đêm, tẩu tử Tề Uyển Dao nắm chặt hai tay, đối với đoàn người xa xa kia chân thành chúc phúc, giữa lúc nàng thở phào một cái, chuẩn bị đi trở về là lúc, phía sau có người ôm lấy nàng.

Nàng ấy không hoảng loạn, bởi vì ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

Chỉ là có chút kinh ngạc: “Vẫn bị chàng phát hiện?” Dùng tiếng quan ngoại nói.

Tề Sâm đặt cằm lên vai nàng ấy, thở dài một hơi nói: “Không phải nàng cho rằng, bằng vào hai người các nàng, có thể khinh địch rời khỏi nhà sao?”

“Vậy sao chàng không ra ngăn cản?” Bởi vì trước đó nhìn thấy thái độ hẳn rất cường ngạnh.

“Nàng cho rằng, ta không hy vọng muội muội của mình hạnh phúc sao?” Tề Sâm lắc đầu, “Ta đương nhiên biết, trong lòng Uyển Dao vẫn không thể quên được tên tiểu tử kia. Chỉ là, giữa bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ nên khảo nghiệm họ một chút thôi, cho nên mới cố ý biểu hiện rất quyết liệt, thậm chí nghĩ đến việc cường ép Uyển Dao gả cho người khác, còn không phải là vì kích động tên tiểu tử kia. ta thực sự rất sợ hai người họ vừa quay lại với nhau lại có thêm một bi kịch kết thúc.”

“Thiếp cũng thấy, tên tiểu tử đó rất để ý Uyển Dao.”

“Chỉ hy vọng như thế, cho nên mặc dù biết hành động của hai người, cũng không có đứng ra ngăn cản. Uyển Dao lớn rồi, cũng phải để nó tự quyết định.” Tề Sâm ôm vợ, ôn nhu nói thêm, “Nàng gần đây mệt mỏi nhiều, chúng ta về thôi.”

Bên này, đoàn người Triệu Tương Nghi dọc theo đường lớn trở về.

Lúc này không cần lo lắng nữa, mọi người ôm tâm tình vui mừng quay về.

Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao ngồi trong xe ngựa, hai người trải qua mấy ngày nữa ở chung, đã sớm đem những chuyện không vui vứt đi loại cảm giác này thật tốt, có loại cảm giác mọi chuyện quay lại như lúc trước.

Lúc nói chuyện Triệu Tương Nghi đem chuyện Vệ Lâm lừa Triệu Hoàng Lâm, cùng với mấy ngày đã qua, Triệu Hoàng Lâm phải trải qua thế nào nói cho Tề Uyển Dao nghe, Tề Uyển Dao nghe xong, tất nhiên là cảm động không thôi.

Mọi người đi cùng nhau, không khỏi trêu ghẹo, thử hỏi hai người lúc nào thành hôn.

Ngoài ý muốn là, lần này Triệu Hoàng Lâm chủ động rất nhiều, trực tiếp trả lời: “Sẽ chọn ngày tốt gần nhất thành thân, tất cả tục lệ phải ai2m không cần lo lắng, đã sớm chuẩn bị xong rồi.”

“Huynh chắc chắn là muội sẽ cùng theo về?” Đúng lúc này, Tề Uyển Dao hạnh phúc có chút dở khóc dở cười.

Mọi người bật cười.

Không có gì ngoài đàm luận những chuyện tốt đẹp trong tương lai, mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến một vấn đề ——

Sau khi trở về, nên trừng trị cái tên lừa đảo kia sao đây, cái tên Vệ Lâm bại hoại, phúc hắc khiến họ tâm hoảng

Lúc đó, Vệ Lâm đang cùng Trần Vi đi du hồ, không hiểu sao lại hất hơi vài cái.

Trần Vi ngưng mi, trong lòng cũng lo lắng: “Ban đêm cảm lạnh sao?”

“Hắn là ban đêm lúc ngủ, nương tử không cho vi phu ôm nàng, nên vi phu mới cảm lạnh?” Vệ Lâm chơi xấu nói.

Khoé mắt Trần Vi co rút: “Người nằm mơ đi.”

“Còn nữa, vừa nãy ý người nói, là xem ta thành cái gì? Gối ôm sưởi ấm?” Trần Vi nói, còn dùng quạt tròn hất một ít nước dưới hồ tạt lên người Vệ Lâm.

Vệ Lâm không tránh, ngược lại còn rất hưởng thụ: “Nương tử, chúng ta múc nước lên chơi đi?” Nói xong, cũng aáht n1u7oc7 lên nười Trần vi.

Trần Vi làm sao không biết ý Vệ Lâm, không chịu thua hất nước trả thù Vệ Lâm.

Chờ trên người hai người đều ướt đẫm, Vệ Lâm mới ôm lấy Trần Vi, bảo thuyền nương đưa thuyền cập bờ, lúc cập bờ, cũng không kịp để Trần Vi giãy dụa, trực tiếp ôm nàng lên bờ, một đường đến lầu các cách đó không xa.

“Ta bảo chuẩn bị xiêm y để thay đã chuẩn bị chưa?” Vệ Lâm hỏi một hạ nhân, hai mắt lại nhìn Trần Vi không tha.

“Người muốn làm gì?” Tim Trần vi đập thật nhanh.

“Trên người chúng ta đều ướt, đương nhiên là phải đi tắm rửa thay y phục, chỉ tiếc chỗ này nhỏ, không thể xây được một bể tắm, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất nương tử, cùng vi phu đi tắm với nhau.” Vệ Lâm thiêu mi, trong mắt là tà mị

“Ta không muốn, Vệ Lâm chết tiệt người nhất định là cố ý” Trần Vi không nhớ rõ mình đã bao nhiêu lần đối mặt với tràng cảnh lúng túng này, đấu với Vệ Lâm, đừng nghĩ thắng hẳn một lần.

Hắn ta là một hồ ly thành tinh, cực kỳ giao hoạt, nhất là có những suy nghĩ đen tối.

Chương 232: Lã thị quay lại

Xe ngựa dừng lại trước cửa Triệu phủ.

Tề Uyển Dao vô cùng kích động, đồng thời cũng mang theo khiếp đảm, nàng không xác định mọi người trong Triệu phủ, có nguyện tiếp nhận mình lần nữa không.

Triệu Hoảng Lâm tự mình đỡ Tề Uyển Dao xuống xe, thấy nàng bất an, nói nhỏ bên tai nàng: “Mọi người đều rất nhớ muội, nhất là bà nội, gặp muội thế nào cũng hưng phấn cho coi.”

Tề Uyển Dao hơi ngạc nhiên, trong mắt là nước mắt.

Cuộc đời của nàng đã đi qua mười tám xuân xanh, nhưng chỉ lúc này, nàng mới có loại cảm giác đã kết thúc, không cần lo lắng, vô luận kết cục làm sao, bọn họ cũng có dũng khí để tiếp nhận.

Triệu Tương Nghi được Bích Văn đỡ xuống xe, trần Thanh Hà vừa bước vào mùa hạ, tết Đoan Ngọ đã qua, khí trời dần nóng bức, mà mấy người bọn họ vừa mới từ quan ngoại trở về, trước còn hưởng thụ những ngày lạnh giá, bây giờ có chút không quen với cơn nóng này.

Trưởng bối trong nhà còn không biết bọn họ hôm nay trở về, Triệu Hoảng Lâm sai một gã sai vặt av2o thông báo, không bao lâu, liền nghe cách đó không xa truyền đến hoan thanh tiểu ngữ.

Là Nhâm thị, Phương thị, Triệu lão gia tử đến đây đón.

Lúc đó, đám người Triệu Tương Nghi đã vào tới đại sảnh Triệu phủ.

Phương thị đầu tiên là xoa gương mặt Triệu Tương Nghi, nói nàng gầy một chút, sau thấy Tề Uyển Dao, liền ôm lấy một cái, kêu lên tâm can bảo bối, khiến tất cả mọi người cảm động.

Tề Uyển Dao chưa từng nghĩ tới người Triệu gia sẽ thân mật đối đãi như vậy với mình, lúc này nhất thời cảm động, lệ nóng dâng trào, trong miệng không ngừng nói những lời áy náy.

Tiểu Hoảng Kỳ mấy hôm không gặp Triệu Tương Nghi, vừa gặp, đã chạy đến ôm chân Triệu Tương Nghi, cọt cọt lui, hỏi Triệu Tương Nghi, có mua quà về cho nó không.

Triệu Tương Nghi blung mũi nhỏ của tiểu Hoảng Kỳ: “Đoán ngay đệ sẽ hỏi như vậy, nên dọc đường mua rất nhiều, có đồ ăn, đồ chơi, một lát nữa đưa cho đệ.”

Tiểu Hoảng Kỳ vừa nghe, đã không thể chờ đợi nhảy nhót.

Nhâm thị vừa thăm hỏi tất cả, vừa phân phó nha hoàn bên cạnh đi an bài vài chuyện. Chờ đâu vào đấy hết, mới quan sát mọi người thật tỉ mỉ, thấy Triệu Tương Nghi biến hóa lớn nhất, không khỏi đau lòng kéo tay Triệu Tương Nghi, trái phải đánh giá, nhliu mày hỏi: “Sao lại gầy như vậy?”

“Một đường xóc nảy, tiêu thư đã ngất đi.” Bích Văn đứng ở một bên báo

cáo.

“Lắm miệng.” Triệu Tương Nghi nghiêng mặt trách mắng, dù sao chuyện đã qua, nói thêm cũng khiến người nhà lo lắng mà thôi.

“Sao lại nghiêm trọng như vậy?” Phương thị cũng nhìn Triệu Tương Nghi bên này, “Lần này bà nội sẽ bồi bổ lại cho con.”

“Khi không lại chịu nhiều khổ cực như vậy.” Nhâm thị cũng đau lòng xoa gương mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi, “Vốn dĩ ngày thường da trắng, mới đi mấy ngày, cứ nhiên đã đen mất rồi.”

“Cho nên mới nói, quan ngoại kia đâu có thích hợp cho nữ nhi được yêu chiều của người Trung Nguyên chúng ta, Uyển Dao, lần àny cháu kh1o khăn lắm mới về được, đừng đến đó nữa.” Triệu lão gia tử không khỏi cảm khái

Lại bị Phương thị mắng: “Hồ đồ rồi lại hồ đồ.”

Mọi người nghe xong đều che miệng cười.

Một đường cười đến phòng khách, bởi vì thái độ nhiệt tình của mọi người, Tề Uyển Dao mới thả lỏng, không câu nệ như trước.

Chờ dùng cơm xong, Tề Uyển Dao liền đến nhà Triệu Hu Căn, phu phụ Triệu Hữu Căn không nghĩ tới Tề Uyển Dao nhanh như vậy đã về tới, nhất thời vừa mừng vừa sợ, vội vàng đem nàng dẫn vào phòng cũ, nơi này không có thay đổi, mỗi ngày đều có nha hoàn quét dọn, vì chờ một ngày như vậy.

Tề Uyển Dao ôm Quách thị khóc một hồi, là do cảm động.

Quách thị hỏi chuyện giữa nàng và Triệu Hoàng Lâm, Tề Uyển Dao ngượng ngùng trên mặt thấy rõ, cũng không nói gì, Quách thị hiểu ý

Bắt đầu thương lượng, phải dùng thân phận mẫu thân cùng Triệu gia bên kia thương lượng một chút chuyện hai người.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi ở trên giường của mình thoải mái mà tỉnh lại, lòng nói thật tốt quá, mùi hương trong phòng, nằm trên giường mềm, chăn ấm áp, có nước sạch để uống không ngừng

Nhớ đến những ngày bị bệnh ở quan ngoại, thật giống như là cơn ác mộng.

Chẳng qua, cũng bởi vì thế, tình cảm của Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân càng thêm kiên định, từ phương diện sinh hoạt mà nói, Bùi Tử Quân tuyệt đối là một đáng nam nhân tốt đáng giá phó thác chung thân

Sau khi rửa mặt, Triệu Tương Nghi liền chuẩn bị thỉnh an các trưởng bối, tuy rằng trong nhà không chú trọng những lễ tiết này, nhưng mà mấy ngày đã không gặp, coi như là đến để ôn chuyện.

Chẳng qua, còn chưa đến Lương viện, đã nghe cách Lương viện không xa tiếng cãi vả ồn ào.

Tình hình như thế ở Triệu phủ cơ hồ là cho tới bây giờ chưa từng xảy ra, cái nhà này vẫn ấm áp mà yên lặng sống qua ngày, sao đột nhiên lại có trận cãi vã?

Chẳng lẽ là cha và nương bất đồng ý kiến?

Triệu Tương Nghi tâm căng thẳng, bước chân càng nhanh hơn, chạy đến Lương viện.

Đứng ở cửa viện, một gốc cây ngô đồng lớn vừa vẫy che lấy thân thể nhỏ nhắn của chạn Triệu Tương Nghi, tách thân cây ra, Triệu Tương Nghi nhìn thấy, cách đó không xa Triệu Tín Lương thờ phỉ phò đứng tại chỗ tức giận mắng một phụ nhân ăn mặc bình thường, mà Nhâm thị, cực kỳ đau đầu xoa trán, đi qua đi lại.

Phụ nhân kia mặc xiêm y thô ráp, búi tóc tùy ý búi lên, nhìn qua không tầm thường chút nào, chỉ là hơi đơn giản. Lúc này, phụ nhân đó chính đưa lưng về phía Triệu Tương Nghi bụm mặt ô ô khóc, thấy không rõ gương mặt, nhưng nghe giọng đó Triệu Tương Nghi cảm thấy như đã nghe ở đâu đó rồi.

“Hôm nay may mà tôi phát hiện kịp, không thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi, mấy ngày trước không phải đã cảnh cáo cô rồi sao, bảo cô đừng có xuất hiện ở trên trán, cô còn dám đi loanh quanh nhà tôi, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Chỉ thấy Triệu Tín Lương cực kỳ tức giận nhìn phụ nhân kia.

“Nếu như bị bọn nhỏ nhìn thấy, làm sao mà tốt đây.” Triệu Tín Lương nói thêm.

Phụ nhân kia cứ khóc mãi, vừa khóc vừa khẩn cầu: “A Lương, van chàng, đại từ đại bi đừng đuổi tôi đi. Tôi muốn ở lại, tôi muốn gặp bọn nhỏ.”

Nghe giọng nói và khẩu khí này, Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy dường như đã có mấy đời.

Tim vì thế mà đập chậm lại một nhịp.

Tiếp đó là tiếng Triệu Tín Lương lãnh đạm: “Không nên gọi tôi như vậy, tôi nghe cũng thấy ghê tởm.”

Ký ức năm xưa như thủy triều tràn về, phụ thân ần ần và đau khổ, ca ca hung ác nham hiểm và oán hận, tất cả đều do nữ nhân này.

Triệu Tương Nghi mím chặt môi, đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua lúc trở về, nhìn thấy trên mặt Nhâm thị thỉnh thoảng lộ ra gương mặt, vốn tưởng rằng đó là do mệt mỏi, bây giờ suy nghĩ lại, hẳn là do chuyện của Lã thị đi?

“Cô lấy thân phận gì mà ở đây?” Nhâm thị đột nhiên đứng thẳng người, buồn cười nhìn Lã thị.

Nhâm thị cũng không phải là người thiện lương gì, càng không phải là thánh mẫu bao dung tất cả, bà có thể cho yêu thương, cũng chỉ giới hạn giữa thân nhân với nhau và những người bạn tốt, đối với Lã thị, bà cũng không thấy có nét tương quan gì hết, ngược lại còn khiến cho bà cảm thấy đau khổ hơn, bà tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Lã thị đối với Nhâm thị càng thêm oán hận, mặc dù trong lòng bà ta cũng biết rõ ràng, Triệu Tín Lương thù Nhâm thị, hơn phân nửa là chính là kết quả bà ta gây ra, nhưng bà ta vẫn oán hận, bởi vì nếu không phải là bởi vì Nhâm thị, bà ta chỉ cần cố gắng một chút có thể ở lại đây, dù sao bà ta cũng

là mẹ của hai đứa con.

“Mẫu thân nói rất đúng, bà dùng thân phận gì mà ở đây?” Triệu Tương Nghi chậm rãi tiến tới, môi nhếch lên, lúc nói chuyện, nhìn thẳng vào Lã thị không mang theo bất kỳ cảm tình gì.

Lã thị giống như bị sét đánh, người cứng ngắc thật lâu không dám xoay người lại nhìn chủ nhân giọng nói đó.

Triệu Tín Lương và Nhâm thị không ngờ Triệu Tương Nghi ở đây, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, Triệu Tín Lương bước nhanh về phía trước, mềm giọng :”Tương Nghi a, sao con lại tới đây?”

“Cha, con đã lớn rồi, mọi người còn định lừa con đến khi nào?” Triệu Tương Nghi giận mà trách, rồi đến bên cạnh Nhâm thị, thân mật kéo tay Nhâm thị, nói, “Nương, nương đã đồng ý hôm nay sẽ cùng con đi dạo đến mấy cửa hàng mới mở trên trấn.”

Một tiếng ‘nương’, khiến tâm Lã thị lạnh giá.

Mình mới là của mẹ đẻ của con bé, nhưng con bé không thèm liếc mắt một cái, ngay trước mặt mình, gọi một nữ nhân khác là ‘nương’.

Đây thật sự là báo ứng sao?

Thân hình Lã thị lay động, sắc mặt tái nhợt, hai hàng lệ rơi xuống.

Người thiếu nữ trước mắt này, mắt hạnh môi đỏ, duyên dáng yêu kiều, dịu dàng động lòng người. Toàn thân mang khí chất một tiểu thư, bộ dáng không khác 5 năm trước tí nào.

Con bé là con gái mình, bất tri bất giác, lại toát ra vẻ xa cách.

“Bà tại sao còn chưa đi?” Triệu Tương Nghi nhìn Lã thị, hỏi bà ta, nhìn bà ta khóc, Triệu Tương Nghi không quan tâm mấy, bởi vì nàng và nữ nhân trước mắt này mà nói, không có chút tình cảm nào.

Mối quan hệ duy nhất là thân thể này chảy dòng máu của bà ta.

“Tôi không biết cô còn quay về đây làm gì, 5 năm trước tôi đã cảnh cáo cô, vì sao bây giờ, cô còn muốn quay lại, xuất hiện ở trước mặt chúng tôi, làm nhiễu loạn cuộc sống của chúng tôi.” Triệu Tín Lương mặt đỏ, không phải xấu hổ mà là phẫn nộ nên đỏ.

“Cha, đừng có nhiều lời vô ích làm chi, trực tiếp đuổi ra ngoài là được.” Giọng Triệu Tương Nghi cực kỳ lạnh.

Nhâm thị hơi ngạc nhiên, nắm chặt tay Triệu Tương Nghi trấn an: “Con à, nương biết con đau khổ trong lòng, nhưng cô ta vẫn là mẹ đẻ của con, con có thể hận cô ta, nhưng không thể nói những lời tàn nhẫn như vậy, ông trời đang nhìn đó.”

Lã thị liếc mắt nhìn Nhâm thị, thầm nói người này đang giả từ bi diễn trò cho trượng phu và đứa nhỏ xem.

“Tôi cầu các người, bạc trên người tôi đều bị cướp hết rồi, tôi không còn nơi để đi nữa, tôi chỉ muốn quay lại nhìn hai đứa nhỏ thôi, cùng bọn nhỏ bắt đầu lần nữa, không cầu gì khác, tôi sẽ không quấy rối cuộc sống của các

người, chỉ cầu các người để tôi ở lại đây, để tôi làm nô tỳ cũng được.” Lã thị cất cao giọng nói cầu xin.

Triệu Tương Nghi chán ghét nhíu mày lại.

“Người đâu, đem cô ta lôi ra ngoài, còn nữa, phải mở to mắt ra, để sau này nhìn rõ người đến, tránh khiến trong nhà không yên.” Triệu Tín Lương nhìn cũng không muốn nhìn Lã thị.

Lã thị lập tức bị hai gia đình khiêng đi.

“Không, các người đừng đưa tôi đi.” Lã thị đột nhiên la lớn, nhìn hai gia đình, ai oán nhìn họ, xoay người rời đi.

Nhưng còn chưa đi mấy bước, Lã thị đột nhiên ngã xuống đất, mọi người kinh ngạc, chạy đến xem thử, khiếp sợ phát hiện, khoé miệng Lã thị chảy máu.

“Người đâu, mau đỡ cô ta vào phòng.” Nhâm thị sợ xảy ra chuyện, sai người đến.

Triệu Tín Lương nắm tay Nhâm thị nói xin lỗi : “Đều do ta không tốt, uỷ khuất nàng rồi.”

Bây giờ còn nói chuyện này làm gì, cứu người quan trọng hơn ” Nhâm thị cau mày, lại nhìn sang Triệu Tương Nghi, “Tương Nghi, chớ ngăn ra đó, nhanh gọi đại phu đến.”

“Khụ, khụ, khụ...” Lã thị yếu ớt tỉnh lại, vô lực mà bị ai tự giễu nói, “Không cần, sức khoẻ tôi, tôi tự biết mà.”

Bọn gia đình đỡ Lã thị.

Lã thị điềm đăm nhìn Triệu Tín Lương và Triệu Tương Nghi nói: “Bệnh của tôi không trị được, thời gian không nhiều, chỉ là muốn thời gian còn lại gặp các người, hy vọng được các người tha thứ, tôi đã biết sai rồi.”

“Bệnh gì?” Triệu Tương Nghi có điểm lo lắng, rồi lại mơ hồ hoài nghi hỏi.

Lã thị bật khóc: “Huyết chứng. . . Mấy tháng trước phát hiện, lúc đó nương hạ quyết tâm đến thăm con, nhưng nửa đường bạc bị người ta cướp hết, hai bàn tay trắng đi đến đây...”

Huyết chứng, không phải là bệnh bạch cầu sao?

Triệu Tương Nghi âm thầm đoán, lại nhìn sắc mặt biểu tình của Lã thị, không giống nói dối, trong lòng mơ hồ thương tiếc. Dù sao, có ai nguyện lấy sức khoẻ của mình ra để nói giỡn.

Nhâm thị nhìn thấy biểu tình của hai cha con, ở một góc nào đó trong lòng hơi đau, có điều, Nhâm thị hiểu tâm tình của bọn họ, lại nhớ đến thời gian của Lã thị không nhiều, nên không tranh chấp, mở miệng nói: “VẬY ở lại đây đi, người đâu, dọn một gian sương phòng, lát nữa thỉnh một vị đại phu đến xem.”

“Cám ơn các người.” Trong mắt Lã thị chớp động nước mắt, cảm kích nói.

Triệu Tín Lương khẽ thở dài một hơi, sau đó đi theo Nhâm thị, dặn Triệu Tương Nghi cũng quay về viện sớm đi, chờ sự tình ổn thỏa.

“Thực sự là xin lỗi, tất cả đều bởi vì ta, trong lòng nàng nhất định rất khổ sở, đánh ta hai cái cũng không sao.” Sau khi vào phòng, Triệu Tín Lương ôm Nhâm thị, áy náy nói.

Nhâm thị dựa vào lòng Triệu Tín Lương nhàn nhạt cười: “Có những lời này của chàng là đủ rồi, hơn nữa, chúng ta cũng không thể thấy chết mà không cứu được.”

Triệu Tín Lương hít sâu một hơi, ôm Nhâm thị thật chặt “Cũng không cần để cô ta ở lại trong phủ, chờ tình huống của cô ta ổn định, ta sẽ phái người đem cô ta đến nông thôn, cô ta không phải không có nhà mẹ đẻ. Với lại đã sớm không có quan hệ với nhà chúng ta từ lâu rồi, chúng ta không có trách nhiệm nuôi cô ta.”

Nhâm thị nghe thấy, trong lòng cũng thoải mái hơn, nhưng vừa nghĩ trong lòng lo lắng, cũng lắc đầu: “Không thể làm như vậy, hôm nay cô ta đến phủ, nhìn bộ dáng của cô ta, hẳn là muốn ở đây, chúng ta mạnh mẽ đuổi đi, có tàn nhẫn quá không. Nếu như thế, vạn nhất cô ta ra ngoài nói với mọi người, lòng mang oán hận, cố tình bôi đen danh dự của chàng thì sao, bôi đen nhà chúng ta, chúng ta đây chẳng phải tổn thất lớn hơn. Không bằng để cô ta ở trong phủ, ít nhất thiệp sẽ trông chừng. Mặt khác, phân phó người trong phủ, phong tỏa tin tức mới tốt.”

“Nhờ có nàng.” Triệu Tín Lương cảm kích, hôn lên trán Nhâm thị, “Nàng yên tâm, trong lòng ta hiện tại chỉ có một nữ nhân chính là nàng, không còn ai khác nữa.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Không bao lâu, Lã thị đến, khiến toàn bộ Triệu phủ đều huyên náo.

Triệu gia Nhị lão nghe vậy giận đùng đùng đi tới, lòng âm thầm trách cứ Triệu Tín Lương, xin lỗi Nhâm thị

Triệu lão gia tử nắm chặt gậy gõ trong tay, chuẩn bị dùng để đánh Lã thị.

Vừa mới bước vào dương phòng Lã thị đang ở, đã thấy Triệu Tương Nghi, Triệu Hoàng Lâm, Nhâm thị tất cả mọi người đều ở đó, hơn nữa bầu không khí nặng nề hơn.

Triệu lão gia tử đứng gần Triệu Hoàng Lâm nhất, kéo tay cháu trai, giận đùng đùng nói: “Làm sao vậy, mấy đứa sao còn quan tâm chăm sóc cô ta?”

Triệu Hoàng Lâm mặt không biểu tình, nhìn không ra buồn vui, chỉ từ tốn nói: “Ông nội, không sao hết, bà ta rất nhanh sẽ chết thôi.” Nói xong, bình tĩnh ra khỏi phòng.

Lã thị nghe vậy, che mặt khóc rống. Môi của bà ta rất trắng, tinh thần sa sút

Phương thị thấy thế lập tức đoạt lấy gậy gộc trong tay Triệu lão gia tử, ném ra ngoài, vội khuyên Triệu lão gia tử.

Mặc kệ là Lã thị xuất hiện, hay là biết tin Lã thị bị bệnh, đối với họ mà nói, quá đột ngột.

Vốn tràn ngập hận ý, còn không có chuẩn bị tốt để trả thù người phụ nữ này, lại giống như bị tạt nước lạnh, dập tắt ý định trả thù.

“Cha, nương, là con bất trung bất hiếu, là con ham muốn hưởng thụ giàu sang nên mới có báo ứng như ngày hôm nay, cầu cha nương vì con đã gặp báo ứng mà hãy tha thứ cho con.” Lã thị lập tức quỳ xuống trước mặt Phương thị và Triệu lão gia tử.

Hai người họ lui về phía sau.

“Oan nghiệt a, nghiệp chướng” Sắc mặt Phương thị phức tạp nhìn Lã thị, nặng nề mà thở dài, ngược lại cường ngạnh nắm tay Triệu lão gia tử kéo đi.

“Nương.” Triệu Tương Nghi ôn nhu gọi

Lã thị lập tức xoay mặt sang, mừng rỡ nhìn Triệu Tương Nghi.

“Tôi không gọi bà.” Triệu Tương Nghi liếc Lã thị một cái, sau đó kéo Nhâm thị nói, “Chúng ta cũng đi thôi, con không muốn ở đây thêm chút nào nữa.”

“Tương Nghi. . . Con, con không thể gọi ta một tiếng ‘Nương’ sao?” Lã thị không ngờ tới, đã đến nước này, hai người con không muốn nhìn mặt bà ta.

“Bà bị bệnh là báo ứng của bà, vì có gì bọn tôi phải thu lưu bà, xin bà đừng có hy vọng xa vời như vậy nữa. Lúc tôi ba tuổi, bà đã ra khỏi cái nhà này, để lại cho chúng tôi cục diện rối rắm, hôm nay nhà chúng tôi trở nên khá giả, bà lại muốn trở về? Nào có loại không làm mà hưởng này.” Triệu Tương Nghi không thể nào sắm vai một nhân vật trong phim truyền hình, bởi vì nhân vật phản diện bị mắc bệnh nan y, nên mọi người dễ dàng tha lỗi cho người đó, thậm chí cùng người đó sống như một gia đình, nào có chuyện tốt như vậy, quên hết mọi khổ sở sao.

Nàng làm không được.

Duy nhất có thể làm được, chính là để mình dùng hận người phụ nữ này.

Chỉ là dùng hận mà thôi, cũng không phải tha thứ, cũng không nghĩa là bắt đầu từ bây giờ, nàng tiếp nhận người phụ nữ này, là vì là mẹ đẻ của cơ thể này.

Nếu như là như vậy, vị trí của Nhâm thị thế nào đây?

Lời thật, là nàng không phải là người thời không này, Nhâm thị và Lã thị đối với nàng mà nói đều là người không có quan hệ, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, Lã thị không ở bên cạnh, mà Nhâm thị lại thời thời khắc khắc, ôn nhu chăm sóc. . .

Người nào tốt, người nào xấu, đáp án đã rõ.

Nàng lúc này nếu coi Lữ thị là mẫu thân, chẳng phải khiến Nhâm thị bị

tôn thương sao?

“Bà tự giải quyết cho tốt, bọn tôi thu lưu bà, cũng không trông mong bà làm loạn trong phủ đâu.” Triệu Tương Nghi nói xong, liền lôi kéo Nhâm thị đi.

Sương phòng này, nàng không muốn bước vào.

Triệu Tương Nghi và Nhâm thị đi rồi, Lã thị nặng nề ngã ngồi trên ghế, trong mắt lộ ra toàn bộ oán hận, toàn bộ là hướng về phía Nhâm thị.

“Người đâu.” Một lúc sau, Lã thị đột nhiên lảng lạng gọi

Túc thì có một tiểu nha hoàn bước vào.

“Giúp ta gọi Uyển Dao cô nương đến quý phủ được không? Nói có người muốn gặp nàng, chờ nàng nhìn thấy ta, thì sẽ biết ta là ai.” Lã thị cười nói.

Tiểu nha hoàn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, xoay người đi.

Lúc xế chiều, Tề Uyển Dao tới.

Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm không có ở trong phủ, Nhâm thị ở Lương viện, Tề Uyển Dao buồn bực, vậy rốt cuộc là ai đang tìm nàng? Liên đi về hướng này, chỗ này giống như trong viện Triệu gia Nhị lão .

Chờ nàng bước chân vào sương phòng của Lã thị, lần đầu tiên nhìn thấy Lữ thị, trong lòng như bị ai nhéo.

Cả người dựa vào cửa, không động đậy được

Lã thị đại biểu cho cái gì?

Vừa nhìn thấy Lã thị, Tề Uyển Dao lại không thể át chế nhớ đoạn ký ức xấu xí kia

Không thể được

Trong lòng nàng như hò hét, giờ khắc này, nàng cự kỳ không muốn nhìn thấy người nữ nhân này.

“Chúng ta, đã lâu không gặp.” Lã thị đứng dậy, thản nhiên đi tới trước mặt Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao cắn chặt chính môi dưới, yên lặng nhìn Lã thị, cũng không suy nghĩ đến tại sao Lã thị lại có mặt ở Triệu phủ, vô lực hỏi: “Bà tìm tôi có việc gì?”

“Đừng sợ, tôi chỉ muốn mời cô đến giúp tôi một tay.” Lã thị cười nói, nhiều năm sống trong trạch môn, đã đem bà từ một nông phụ biến thành một ác phụ “Rất nhiều năm trước, tôi đã giúp cô một lần, còn nhớ rõ không? Bây giờ là lúc báo ân.”

“Lần kia là tự tôi thoát hiểm.” Tề Uyển Dao quay mặt qua chỗ khác cắn răng nói.

Thực sự rất không muốn nhớ lại chuyện cũ.

Nhưng mỗi chữ mỗi câu của Lã thị, cho dù là gương mặt Lã thị, không nên nhắc đến, nàng Tề Uyển Dao, đã từng bị một tên nam nhân xấu xí xúc phạm, mặc dù cuối cùng đã bảo vệ được thuần khiết của bản thân, nhưng vẫn không rửa sạch được vết tích nam nhân đó lưu lại.

“Nực cười, cô cho là, chỉ bằng một mình cô, với một cơ thể nhỏ nhắn, thật có thể thuận lợi địa chạy ra khỏi phủ sao? Nếu không phải chính tôi âm thầm chỉ đường, điều bọn hạ nhân tuần tra ban đêm đến chỗ khác, cô có khả năng chạy khỏi phủ đệ sao? Trong những ngày cô chạy trốn, cũng không có người truy đuổi, cô còn nghĩ là trời xanh thương hại cô ư? Nếu không phải tôi nghĩ biện pháp kéo lão gia lại, cô nghĩ cô bây giờ còn trong sạch đứng trước mặt tôi sao? Cô có thể bình an thuận lợi lấy con trai tôi? Nếu không phải tôi, cô đã sớm trở thành một trong đám thiếp thất đó. . .”

“Bà câm miệng , không được nói nữa” Tề Uyển Dao đột nhiên rống giận nói, cắt đứt lời Lã thị nói.

Chương 233: Đại hôn sắp tới

“Chuyện này, mặc dù tôi không nói, nhưng chúng ta tự hiểu rõ trong lòng, tôi mặc kệ đã qua bao nhiêu năm, cô hẳn không quên được đi?” Lã thị có chút thoả mãn nhìn sắc mặt biến sắc của Tề Uyển Dao.

Tề Uyển Dao nháy mắt cứng đờ, dựa theo cửa ngõ ngồi xuống đất, không để ý trên đất bụi bậm, trong mắt là phức tạp.

“Tại sao lại xuất hiện? Tại sao còn muốn nhắc chuyện đó với tôi. . .” Tề Uyển Dao lẩm bẩm nói, hai mắt vô thần.

“Đây là mệnh, cô có thể chống lại được sao?” Lã thị ngồi xồm người xuống, nhìn thẳng vào mắt Tề Uyển Dao, “Chuyện bây giờ cô có thể làm, chính là ngoan ngoãn nghe lời tôi chỉ có như vậy, cô mới bảo vệ được hạnh phúc của mình.”

Tề Uyển Dao kinh ngạc nhìn Lã thị, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Như vậy cũng tốt so với việc khi bạn đang đi trên con đường hạnh phúc, mắt nhìn thấy sẽ rất nhanh đến mục đích, không ngờ bước hụt rơi xuống vực sâu vạn trượng, bỏ mất mục đích.

“Tôi sẽ không giúp bà làm chuyện xấu.” Tề Uyển Dao cắn răng nói.

“Tôi có bảo cô làm chuyện xấu sao?” Lã thị tức giận nhìn Tề Uyển Dao, quan sát nàng từ trên xuống dưới, thậm chí cô gái nhỏ này nhiều năm không gặp đã thay đổi rất nhiều.

“Tôi chỉ muốn cô giúp tôi làm một chuyện nhỏ.” Lã thị thiêu mi, vươn tay đỡ Tề Uyển Dao, “Đứng lên đi, quần áo đẹp như vậy, bị bẩn rất đáng tiếc.”

Nhưng Tề Uyển Dao lại đẩy tay Lã thị ra, tự mình đứng lên, cũng không đi vào trong ngôi, chỉ đứng ngoài cửa cảnh giác nhìn Lã thị.

“Tôi cũng đâu ăn thịt cô, thật là.” Lã thị tức giận nhìn Tề Uyển Dao.

Dừng một chút, thấy sắc mặt Tề Uyển Dao trắng bệch, Lã thị thấp giọng nói: “Cô sắp thành con dâu của tôi, tôi không đau cô thì đau ai? Mới vừa rồi dọa cô, là do tôi gấp gáp nên mới vậy. Cô đừng sợ, hãy nghe tôi nói đã.”

Hai tay Tề Uyển Dao hơi run ần ở trong tay áo, không nhìn Lã thị.

Nhưng thấy Lã thị nói: “Tôi biết, cô và Hoàng Lâm lập tức sẽ thành thân.”

Nhắc đến Triệu Hoàng Lâm, người Tề Uyển Dao không tự chủ run lên, chắc là nhớ đến chuyện của Niên Thế Hữu.

“Cho nên, tôi cũng đâu có ngốc, mà phá hư chuyện tình cảm của vợ chồng con trai mình?” Lã thị cứng rắn kéo tay Tề Uyển Dao, dùng lực, “Có điều chúng ta là mẹ chồng nàng dâu, cô cũng nên giúp tôi”

Tề Uyển Dao còn chưa nói, mày nhíu càng chặt hơn.

“Cũng không có nhiều, cô chỉ cần làm hai chuyện thôi.” Lã thị thủ thế,

thấy Tề Uyển Dao không có mở miệng kháng nghị, coi là nàng ngầm cho phép, liền cao hứng nói:

“Thứ nhất, vào ngày thành thân cô là tân nương, tất nhiên lời nói của cô là lớn nhất, nói ra ai cũng nghe theo. Tôi muốn cô nói với trưởng bối, cho tôi ngồi ở ghế dành cho mẫu thân, lúc bái cha mẹ chồng, nhất định phải bái tôi.” Lã thị nói đến đây mà, đột nhiên oán hận nói, “Tuyệt đối không được bái nữ nhân kia.”

“Nữ nhân kia” đương nhiên là chỉ Nhâm thị.

“Tôi làm không được, bá mẫu đối đãi với tôi luôn tốt” Tề Uyển Dao mạnh mẽ rút tay về.

“Cô làm được” Lã thị tức giận, “Chỉ là muốn hay không muốn mà thôi.”

Nói xong, cũng không kịp Tề Uyển Dao đồng ý hay không, liền nói điều kiện thứ hai: “Thứ hai, đương nhiên dễ làm hơn. Cũng không cần cô làm chút chuyện đặc biệt gì, chỉ cần cô ở trước mặt Hoàng Lâm, Tương Nghi, nói tốt cho tôi, cô luôn thân cận với hai đứa nó, nếu cô nguyện ý mở miệng, hai đứa nó sẽ thay đổi cách nhìn với tôi.”

Thấy sắc mặt Tề Uyển Dao không thay đổi, Lã thị cắn răng ám chỉ: “Thật không dám giấu diếm, thời gian của tôi không nhiều, tôi mắc phải huyết chứng, lần này trở về, là hy vọng có thể sống với bọn nhỏ. . . Tôi hy vọng tụi nó tha thứ, muốn nghe tụi nó gọi tôi một tiếng ‘Nương’, chút nguyện vọng nhỏ đấy, cô không thể giúp tôi hoàn thành được sao?”

“Bà. . .” Tề Uyển Dao kinh ngạc không nên lời.

“Nhờ cô” Lữ thị nhấn mạnh.

Sắc mặt Tề Uyển Dao nhăn nhó, nàng thật sự không muốn giúp Lã thị làm những việc này, lần đi quan ngoại, tính tình nàng đã thay đổi rất nhiều, thành thực không ít, bây giờ, nàng chỉ mong có thể cùng Triệu Hoàng Lâm bình bình đạm đạm sống cả đời, hảo hảo cùng thân nhân sống chung, không muốn xen vào những chuyện rắc rối này.

Một chút cũng không, giờ lại nghe Lã thị bị bệnh không trị được, Tề Uyển Dao khiếp sợ, đồng thời cũng có chút đồng tình với Lã thị, giúp bà ta nói tốt trước mặt mọi người thì không sao.

Chỉ là có một việc. . . Rất khó thực hiện, thậm chí nàng còn không muốn làm.

Nếu thật tôn Lã thị là vi mẫu, đó chính là đang đánh vào mặt Nhâm thị.

Nhâm thị là người thế nào, đối nhân xử thế ra sao, trong lòng Tề Uyển Dao rõ ràng. . . Nếu không phải Nhâm thị cơ trí, ổn trọng, đối với mình nhiều hơn khai đạo, thì mình đã không có dũng khí sống tiếp, liệu có hạnh phúc như hôm nay?

Nàng không thể không có lương tâm, vong ân phụ nghĩa a

“Uyển Dao” Lã thị gọi lại lần nữa, “Sau này cô cũng sẽ là một mẫu thân, hẳn cô phải biết sẽ đau khổ thế nào khi không thể cùng con mình sống vui vẻ

với nhau? Tôi thừa nhận, lúc còn trẻ tôi đã phạm vào sai lầm lớn. . . Mà bây giờ tôi đã bị trừng phạt, sao các người không chịu tha thứ cho tôi?”

“Bá mẫu. . .” Tề Uyển Dao không nói nên lời, “Cháu khó chịu, nên về trước.”

“Cô nhất định phải giúp tôi, hôm nay tôi ở đây, chỉ có thể trông cậy vào cô mà thôi ” Lã thị thu lại vẻ bi thương, nghiêm túc nói, “Cũng đừng quên, đã lúc cô rơi vào vực sâu, tôi có năng lực kéo cô ra khỏi hố lửa, thì cũng có năng lực đẩy cô vào chỗ chết , đừng có cho rằng cô sẽ yên ổn gả cho Hoàng Lâm.”

Cả người Tề Uyển Dao run rẩy, sắc mặt trắng chuyển thành xanh.

“Tôi cho cô thời gian là ba ngày, cô phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục.” Lã thị cắn môi.

Tề Uyển Dao không trả lời Lữ thị, lão đảo ra khỏi sương phòng.

Đọc theo đường đi, Tề Uyển Dao đều cúi đầu , vội vã đi. Chờ khi ra khỏi Triệu phủ, mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nhanh chóng tìm nơi yên lặng không ai biết, mệt mỏi chậm rãi ngồi xuống, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Lúc này ở Lương viện

Nhâm thị đang tỉa một bồn hoa, đứng phía sau là nha hoàn phục vụ trong sương phòng Lã thị.

“Vừa rồi Tề cô nương đến phủ, vào sương phòng Lã thị.” Tiểu nha hoàn cung kính nói.

Nhâm thị dùng động tác tỉa cành, sau lại tiếp tục động tác, vừa hỏi: “Làm cái gì đi? Nói gì?”

“Nô tỳ ngu dốt, bị Lã thị đuổi ra ngoài, không có biện pháp gán , vì vậy nghe không rõ hai người bọn họ nói gì. . .” Tiếng Tiểu nha hoàn nhỏ dần.

“Uyển Dao đi rồi?” Nhâm thị bình tĩnh hỏi.

Tiểu nha hoàn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Kỳ quái, sao không thuận tiện đến thăm nhị lão, hoặc đến tìm ta ôn chuyện?” Nhâm thị ngưng mi, sau đó hừ hỏi tới, “Lúc nàng rời đi, sắc mặt thế nào?”

“Sắc mặt rất khó coi, cũng không biết Lã thị nói gì với Tề cô nương.” Tiểu nha hoàn không hiểu nói.

“Người đi lui xuống đi, giám sát chặt chẽ, bên đó có động tác gì phải lập tức báo cho ta biết, ngoài ra, ăn, mặc, ở, đi lại không nên chậm trễ cô ta, để tránh một ngoại nhân như cô ta nghĩ rằng phủ ta hẹp hòi. Thế nhưng cũng không cần để ý cô ta quá phận kiêu căng , trong phủ có mấy chủ tử, trong lòng người rõ ràng, cô ta không phải là chủ tử, người không cần thiết cung kính với cô ta. Ta là tin tưởng năng lực của người, mới bảo người đến phục vụ cô ta, người phải làm thật tốt.” Nhâm thị dứt lời là lúc tỉa xong bồn hoa.

“Vâng, phu nhân.” Tiểu nha hoàn cung kính nói.

Nàng lui xuống không bao lâu, Văn Châu đã trở về.

Lúc này Nhâm thị đang ngồi ở trong sân thưởng thức trà, thấy Văn châu đã về phủ, đặt chén trà xuống, lên tiếng hỏi: “Có phát hiện gì sao?”

“Nô tỳ dĩ dựa theo phu nhân phân phó, có hỏi đại phu, cũng không biết đại phu kín miệng, hay chuyện này là thật. . . Kết quả là, Lã thị bị bệnh là thật, không có sai.” Văn Châu bẩm báo.

“Hử?” Nhâm thị cũng là có chút ngoài ý muốn, bởi vì bà vẫn cho rằng Lã thị gia bộ bệnh, cho nên mới phải bảo Văn Châu âm thầm đi theo đại phu hỏi thử, mà đại phu được hỏi chính là đại phu khám bệnh cho Lã thị.

“Vậy là ta dùng lòng tiểu nhân.” Nhâm thị bật cười nói, “Được rồi, người lui xuống làm chuyện của mình đi.”

“Phu nhân. . .” Văn Châu đi theo bên người Nhâm thị nhiều năm, chính mắt thấy Triệu Tín Lương và Nhâm thị chung sống ngọt ngào, âm thầm hâm mộ, bây giờ đột nhiên nhảy ra một Lã thị, Văn Châu thực sự vì Nhâm thị mà bênh vực, “Phu nhân có thể trực tiếp đuổi bà ta đi mà, ngài là nữ chủ nhân của Triệu phủ vì sao phải ngậy ngốc chấp tay nhường cho người khác vị trí này.”

“Ta nhường cái gì?” Nhâm thị hỏi ngược Văn Châu.

“Phu nhân suy nghĩ kỹ xem, đại thiếu gia, nhị tiểu thư đều do người đàn bà kia sinh, bây giờ để ba người ở chung với nhau, lâu ngày sinh cảm tình, hưởng chi là máu mủ tình thâm, hiện tại bà ta đã khác xưa, thời gian của bà ta không còn nhiều, nếu thật có chuyện gì xảy ra, không phải làm cho đại thiếu gia và nhị tiểu thư khóc chết sao?? Đến lúc đó lão gia thay đổi tình cảm, vậy phu nhân đặt ở đâu?” Văn Châu ảo não đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Nhâm thị mặc dù cảm động vì Văn châu đối với mình trung tâm, nhưng vẫn là giáo huấn nói: “Hôm kia ta đã nói các người rồi, việc này coi như chưa từng phát sinh qua, không được nhắc lại trong phủ, lại càng không tiết lộ ra ngoài, bằng không ta sẽ không lưu tình, các người ở trong phủ lâu như thế, hẳn cũng phải biết tính tình ta chứ?”

“Nô tỳ đáng chết” Văn Châu quỳ xuống.

“Ta biết người nói lời này là suy nghĩ cho ta.” Giọng Nhâm thị mềm xuống, “Nhưng thật sự là ta không có quá lo lắng, đến bây giờ, cũng không cần tranh gì, nên có thì đã có rồi, ta cầu gì khác.”

“Được rồi, đứng lên đi.” Nhâm thị đỡ Văn Châu.

Văn Châu đứng dậy, thở dài một hơi, khom người lui xuống.

Nhâm thị nhìn chén trà nhỏ trên bàn đã lạnh.

Người như trà lạnh.

Nhâm thị không tự chủ run người, trong lòng nghĩ đến bốn chữ này.

Sau lắc lắc đầu, đứng dậy, quyết định đi xem Triệu Tương Nghi quay về chưa. Lúc này, Triệu Tương Nghi đang thương lượng với Bùi Tử Quân, xử cái tên Vệ Lâm gạt người đó thế nào đây.

Vệ Lâm coi như thông minh, trước khi họ quay về, đã sớm dẫn theo Trần Vi đi du sơn ngoạn thủy, một, hai tháng cũng không về, khiến bọn họ tức giận không có chỗ phát.

Sau khi hai nhà thương lượng, hôn kỳ của Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao định vào ngày hai mươi tháng năm, hôm nay đã là chín tháng năm, chỉ còn ngần ngừ mười ngày chuẩn bị, may mà Triệu Hoàng Lâm trước khi đến quan ngoại, đã âm thầm chuẩn bị xong lễ vật, người ngựa cả rồi, bây giờ chỉ cần làm mấy chuyện vặt vãnh thôi, cũng không cần nóng vội.

Tề Uyển Dao vì chuyện Lã thị tìm mình lần trước, mấy ngày gần đây tinh thần sa sút, không đến mấy ngày đã bệnh nhẹ một hồi, cũng nhanh khỏe lại.

Thế nhưng hôn kỳ sắp tới, khiến không ít người ưu tâm.

Nàng miễn cưỡng tự nói mình là khẩn trương với bản thân,

Thế nhưng đối với chuyện Lã thị muốn mình làm, Tề Uyển Dao không muốn làm, nàng thậm chí còn không muốn đề ý những chuyện có liên quan đến Lã thị.

Triệu Hoàng Lâm nhạy cảm, hấn và Tề Uyển Dao từng bỏ lỡ một lần, bây giờ thấy Tề Uyển Dao có việc phiền lòng, càng không có bỏ qua, hỏi nàng: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Còn nữa. . . Mọii có phải còn đang do dự xem có muốn gả cho huynh?”

Tề Uyển Dao thấy Triệu Hoàng Lâm hiểu lầm, vội vàng lắc đầu: “Không thể nào.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Mọii không qua mắt huynh được đâu, mọii có tâm sự trong lòng, hơn nữa nhất định không phải là chuyện tốt gì, nói cho huynh biết, chúng ta cũng sắp thành thân rồi, chẳng lẽ còn muốn giấu diếm nhau sao?” Triệu Hoàng Lâm ôn thanh nói.

Tề Uyển Dao mềm lòng, thế nhưng vừa nghĩ tới Niên Thế Hữu đê tiện, vô sỉ, nàng sợ hãi, tuyệt đối không được để Triệu Hoàng Lâm nhớ lại những chuyện kia...

Bọn họ không muốn nhắc tới, huống chi là Triệu Hoàng Lâm?

Để không phá hư tâm tình tốt trước ngày đại hôn, Tề Uyển Dao đành phải uyển chuyển nói mình vừa bệnh nhẹ mới khỏi, có chút bận tâm sẽ bị bệnh nặng...

Triệu Hoàng Lâm gần đây bị hạnh phúc mê mẩn đầu óc, liền tin, điềm nhẹ chóp mũi Tề Uyển Dao: “Mọii đừng quá lo lắng, có huynh ở đây, không cần sợ gì cả.”

“Ngô.” Tề Uyển Dao buồn bực hừ một tiếng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, Triệu phủ gần đây náo nhiệt, tất cả mọi người bận tới mày tới mặt, Lã thị thời gian này hay lác lư đi ra ngoài, nhưng đều bị nha hoàn ‘mời’

về.

Có một lần vô tình nhìn thấy Bùi Tử Quân đưa Triệu Tương Nghi hồi phủ, Lã thị thăm tính toán.

Con gái đã lớn, còn có người trong lòng, nữ nhân kia cũng không biết, nếu mình đã biết tâm tư của con gái, con gái có thể hay không xem mình như tri âm?”

Có loại ý nghĩ này, Lã thị mừng rỡ như điên, mà nếu nói cơ hội tốt, lại đúng lúc đưa tới.

Nữ chủ nhân Bùi gia Ông thị đã đến trấn Thanh Hà.

Thứ nhất là thăm con trai và con dâu tương lai Triệu Tương Nghi, thứ hai nhiều năm thế giao, Triệu gia có chuyện vui, bà muốn đến sớm một chút, xem thử có thể giúp được gì không.

Vốn là muốn ở lại tiêu uýễn Tĩnh Phong, nhưng Ông thị lại nghĩ mượn cơ hội này gần gũi với Triệu Tương Nghi, chủ động nói với Nhâm thị, nơi là trong khoảng thời gian này muốn ở lại Triệu phủ.

Nếu là lúc trước, nhất định sẽ không có vấn đề

Nhưng hiện nay Lã thị lại ở trong phủ nếu bây giờ ông thị đến đây ở, vạn nhất Lã thị phát điên, ở trước mặt Ông thị nói lời không nói, như vậy hôn sự của Triệu Tương Nghi cũng sẽ thất bại đi?

Xuất phát từ lo lắng, trong mắt Nhâm thị loé lên một tia ngưng nghịu.

Ông thị thấy vậy, xấu hổ, thậm chí nói mình quá nóng lòng, cười nói: “Phụ nhân nhìn tôi xem, tự nhiên hôm nay thân cận hơi quá, nói tới nói lui, lại hồ đồ rồi, ha ha. Triệu phụ nhân nếu thấy khó xử, thì cứ làm theo ý của mình, tôi cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, cũng không ép buộc.”

“Bùi phụ nhân nói gì thế?” Nhâm thị do dự một hồi, liền đáp ứng, “Quý phủ mặc dù không lớn bằng Bùi phủ, nhưng vẫn có chỗ cho phụ nhân nghỉ ngơi, chỉ sợ phụ nhân ghét bỏ quý phủ đơn đơ mà thôi.”

Ông thị sau này chính là mẹ chồng của Triệu Tương Nghi, bây giờ chỉ xảy ra một chút xíu vấn đề, cũng sẽ khiến Triệu Tương Nghi bất lợi ngày sau, thay vì để Ông thị hiểu lầm, chẳng bằng đáp ứng yêu cầu đó. . . Về phần Lã thị bên kia, mấy ngày này, phải tăng cường trông coi.

Cứ như vậy, Ông thị ở lại Triệu phủ.

Bùi Mẫn Nhu lần này không có đến, cô bé cũng đã lớn lên, tương lai về sau cũng đã định, nên đạo gần đây bị Ông thị giam lỏng, cường ngạnh bắt ép học rất nhiều thứ, khổ không thể tả.

Có điều Ông thị cũng là yêu thương khuê nữ, chỉ vì tốt cho con gái nên mới làm thế.

Triệu Tương Nghi kể từ ngày Ông thị ở lại, ngày càng khẩn trương.

Thứ nhất Ông thị mặc dù hiền lành, nhưng vẫn là mẫu thân của Bùi Tử Quân, rất có thể là mẹ chồng sau này của mình, cho nên đối mặt với Ông thị, Triệu Tương Nghi luôn luôn khẩn trương không rõ.

Thứ hai, bây giờ Lã thị ở quý phủ, vạn nhất hai người gặp nhau, xảy ra xung đột gì, thì nàng làm sao cho tốt đây?

Triệu Tín Lương sau khi hồi phủ biết việc này, trước đến bái phỏng Ông thị, sau đó cùng Nhâm thị thương lượng, bảo là muốn âm thầm đưa Lã thị đến chỗ khác.

Nhâm thị suy tính một hồi, cuối cùng đáp ứng.

Ngay đêm hôm ấy, tình hình mất không chế

Lã thị không muốn rời khỏi Triệu phủ, kịch liệt giãy dụa hạ, đập đầu vào tường, mặc dù nói không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cũng chảy máu, hôn mê một hồi.

Triệu Tín Lương sau khi biết, không biết làm gì hơn, hôn kì của con trai sắp đến, mà Lã thị lại làm ra cái chuyện máu tanh này, không phải nguyên rủa con trai lấy vợ sao?

Lúc này sai người cường ngạnh đem Lã thị đi, Lã thị không bao lâu tỉnh lại, giùng giàng muốn tìm cái chết, la to

Đại phu phải giúp Lã thị cầm máu, châm không ít châm, mới để cho bà ta bình tĩnh lại.

Việc này kinh động cả phủ, Nhâm thị sợ Ông thị bên kia sẽ sớm biết chuyện, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy Lã thị bị mình trông coi, khê cần môi tạm thời bỏ qua chuyện này, sau đó phái thêm nhiều người canh chừng Lã thị, không cho bà ta làm thêm chuyện gì nữa.

Lã thị bên kia, thương thế dần dần ổn chuyên biến tốt đẹp, thấy Uyển Dao vẫn chưa đúng hẹn tới gặp mình, càng tức giận đến cả người run, bảo đại phu giúp mình truyền lời, nhắn với Tề Uyển Dao nếu không dựa theo lời bà ta nói, vậy ngày diễn ar hôn lễ, bà ta nhất định sẽ khiến nàng cả đời này gặp những người mình không muốn gặp nhất —— là cả gia đình đại bá đại bá nàng, là những người biết chuyện nàng đã trải qua.

Người mà Lã thị tin tưởng, chỉ có vị đại phu này

Vì sao?

Bởi vì Lã thị không có bệnh, tất cả đều được sắp đặt hết

Năm năm sống cuộc sống không chồng, không con, thể xác và tinh thần uể oải, Lã thị chán ghét cái loại cảm giác trống rỗng đau khổ, cuối cùng quyết định phải về được nhà này

Thế nhưng, lúc Lã thị quay lại, cũng không nhận được sự tha thứ của mọi người.

Vì vậy, Lã thị tồn không ít thời gian trù tính, cuối cùng bày ra một kế hoạch hoàn mỹ.

Từ lúc Lã thị xuất hiện ở trước mặt mọi người trong Triệu gia, bà ta đã bỏ ra một số tiền lớn, mua chuộc tất cả đại phu ở trấn Thanh Hà. Dù sao chỉ là nói dối, chính bà ta cũng không để ý chuyện bị nguyên rủa, bọn họ sao không chịu làm? Dù sao Lã thị cho mỗi người không ít bạc. Đây cũng là lý

do Lã thị nói bạc của mình bị cướp hết.

Như vậy, chỉ cần Lã thị tận lực giả bộ bị bệnh trước mặt mọi người, tất cả sẽ tự động tiến hành.

Vô luận bọn họ có mời một đại phu nhà khác, thì đại phu đó sẽ nói cho bọn họ biết, Lã thị bị mắc bệnh huyết chứng, thời gian không nhiều. Cũng không sợ bọn họ ngầm đi thăm dò, bởi vì không có đại phu nào ngu như vậy, nói thẳng ra nhóm đại phu sẽ không có chỗ tốt nào, thử hỏi dân chúng cả trấn Thanh hà này mà biết, nói đại phu thu tiền của người ta, lại còn giúp người khác nói dối, thì ai còn tin nữa, mà đến y quán xem bệnh?

Không muốn thân bại danh liệt, vậy cũng chỉ có giữ kín miệng.

Đây cũng là lý do tại sao Văn Châu hỏi kỹ đại phu, mà không lấy được câu trả lời như mong muốn.

Tề Uyển Dao bên kia nghe được người truyền lời nói, trong lòng gấp gáp.

Hôn kỳ gần đến, vốn đang vui sướng, đều bị chuyện này phá hư

Ngay lúc Tề Uyển Dao khẩn trương, một câu nói của Triệu Tương Nghi đã nhắc nhở Tề Uyển Dao giải quyết chuyện này như thế nào

Triệu Tương Nghi lúc đó lôi kéo Tề Uyển Dao cảm khái nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ năm đó ở Triệu gia thôn...Giống như mới xảy ra ngày hôm qua.”

Ba chữ “Triệu gia thôn” , khiến Tề Uyển Dao phao cứu sinh.

Không bao lâu, Tề Uyển Dao liền thử thăm dò Triệu Hoằng Lâm , nói mình không muốn tổ chức hôn lễ ở trên trấn, nàng muốn cùng Triệu Hoằng Lâm quay về Triệu gia thôn thành hôn. Vì lý do an toàn, còn nói với Triệu Hoằng Lâm, việc này nhất định phải giấu Lã thị.

Triệu Hoằng Lâm tuy rằng không rõ Tề Uyển Dao sao lại đề nghị như thế, đồng thời còn đề phòng Lã thị, nhưng vừa nghĩ tới lần này Lã thị quay lại, cũng lo lắng bà ta làm loạn ở lễ cưới, đến lúc đó chuyện vui phá hư, liền đáp ứng.

Chẳng qua là cảm thấy làm như vậy có chút ủy khuất Tề Uyển Dao, hẳn vốn là định cho Tề Uyển Dao một tiệc cưới long trọng.

Khi biết hai người sẽ về Triệu gia thôn thành hôn, Triệu Tín Lương và Nhâm thị càng hoảng sợ, có chút không đồng ý. Chỉ là Triệu Hoằng Lâm giải thích một phen, nói các loại nguyên do ,hai vợ chồng tính toán lần nữa.

Phương thị giờ hai tay tán đồng.

Nhiều năm sống trong trấn, bà vẫn thích ở nông thôn hơn, dự định hết năm nay, sẽ đến ở nhà Triệu lão nhị, ở nông thôn không sợ thiếu phòng ở.

Như vậy, tiệc cưới chuyển đến Triệu gia thôn.

Lã thị không biết chuyện, mọi người xung quanh hùa nhau lừa bà ta, có điều tâm tư bà ta không có ở chỗ này, chỉ buồn bực Tề Uyển Dao không nghe lời mà thôi.

Âm thầm tính toán, chờ ngày bọn họ thành thân, sẽ khiến Tề Uyển Dao lúng túng thế nào. Đương nhiên, bà ta sẽ không ngu mà đến phá tiệc cưới, sẽ khiến Triệu Hoàng Lâm cũng lúng túng theo, như vậy con trai sẽ càng hận bà thêm

Bà cũng chỉ muốn lặng lẽ khiến Tề Uyển Dao chịu khổ thôi

Cái loại này đau khổ lại không thể nói nên lời, tin rằng Tề Uyển Dao sau khi biết, sẽ đến cầu xin bà ta.

Chương 234: Đại hôn của Hoàng Lâm

Ngoại trừ Tề Uyển Dao ra, Lã thị còn đánh chủ ý lên người Ông thị, bà biết được Ông thị đến đây, còn biết Nhâm thị đối với mình phòng bị.

Càng như vậy, Lã thị càng vất óc muốn gặp ông thị.

Nháy mắt đã đến ngày 20 tháng 5, trên dưới Triệu phủ thương lượng với nhau, trời còn chưa sáng đã đi Triệu gia thôn, chỉ vì trong phủ còn gặt Lã thị, kín không kể hở, khiến Lã thị còn cho rằng Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao hôm nay sẽ tổ chức hôn lễ ở trên trời.

Trời vừa tản sáng, Lã thị đã thức dậy, không nghe thấy tiếng vui đùa âm ỉ, không khỏi thấy kỳ quái, ngày thành thân long trọng như vậy, sao một chút động tĩnh cũng không có?

Lúc đó, mọi người ở Triệu gia thôn ồn ào náo nhiệt.

Tề Uyển Dao thấy tất cả mạnh khỏe, thoải mái để mọi người giúp mình trang điểm. Nàng không quan tâm tiệc cưới có long trọng hay lớn không, nàng chỉ quan tâm mình có thể bình an thuận lợi gả cho Triệu Hoàng Lâm.

Chờ hết ngày hôm nay, nàng sẽ trở thành thê tử của Triệu Hoàng Lâm, như vậy Lã thị có gây rối hay không thì cũng đã trễ.

Khiến Tề Uyển Dao không ngờ tới là, Trần Vi đến hí phòng.

Trần Vi búi kiêu tóc ưu nhã dành cho phụ nhân, da trắng nõn nà, ăn mặc xinh đẹp. Nhìn khí sắc Trần Vi, hẳn là gả cho Vệ Lâm, cuộc sống của Trần Vi trôi qua ngày càng phong phú, cũng chưa từng hối hận?

Tề Uyển Dao kinh ngạc nhìn nữ nhân này, trong lòng không nói ra được tư vị gì.

Đã từng, hai người bọn họ là tình địch với nhau, hôm nay, Trần Vi đến đây là chúc phúc mình?

“Lần đầu tiên tôi phát hiện, cô rất xinh đẹp.” Trần Vi cười, sau đó lấy mở một hộp trang sức ra, bên trong là trang sức bằng dương chi bạch ngọc, “Tặng cho cô, ngày hôm nay cô là nữ nhân đẹp nhất, chúc cô tân hôn vui vẻ.”

“Cảm ơn. . .” Tề Uyển Dao nghẹn ngào, nàng chẳng bao giờ cầu xin Trần Vi tha thứ.

“Đều đã qua, tôi. . .” Hai gò má Trần Vi ửng đỏ, “Tôi thích Vệ Lâm.”

“Thật tốt, cô đã tìm được người mình thích, có thể đau lòng vì cô.” Tề Uyển Dao chân thành chúc phúc.

Trần Vi gật đầu mỉm cười: “Cho nên, cô không cần lo lắng, hảo hảo mà làm tân nương cho tốt, chúng ta có thể làm hảo bằng hữu không?”

“Đương nhiên” Tề Uyển Dao vui vẻ, vui mừng nói, “Kỳ thực, lúc trước là do tôi ngu ngốc, bây giờ nghĩ lại, tôi đã gần trở thành thê tử của Hoàng Lâm, Hoàng Lâm ưu tú như vậy, về sau không chừng có thật nhiều nữ nhân

thích huynh ấy, tôi không cần sợ nữa, chỉ cần tin tưởng trong lòng Hoàng Lâm có mình là được rồi.”

“Vôn nên là như vậy.” Trần Vi cười vỗ vai Tề Uyên Dao, “Nào, để tôi giúp cô đeo lên.”

Tuy nói là ở Triệu gia thôn tổ chức tiệc cưới, nhưng cũng rất trang trọng. Khách nhân ngoài những người ở trấn trên, còn có toàn bộ thôn dân Triệu gia thôn. Mọi người cực kỳ hâm mộ Triệu gia hôm nay, có đồ kị cũng không dám biểu lộ.

Chỉ cảm thấy thật thật thị mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây.

Nhớ năm đó, đại phòng ở Triệu gia thôn bị người ta cười nhạo, đâu ai có thể đoán được, đã nhiều năm như vậy, đại phòng Triệu gia đã trở thành nhà giàu số một, số hai?

Tề Uyên Dao xuất giá ở nhà cũ, trong nhà vẫn giống như trong ký ức, đều tràn đầy âm áp ngọt ngào, may mà Lý thị thận trọng khéo tay, đã nhiều năm như vậy, vẫn không quên quét tước nhà ở họ Tề, cho nên hôm nay không có chút hạt bụi.

Lúc này, Tề Uyên Dao rất kích động

Ngay lúc dàn nhạc hi tấu khúc, Tề Uyên Dao đột nhiên nhớ lại năm đó mẫu thân mình tìm đạo sĩ xem bói cho mình——

Lúc đó đạo sĩ kia chắc chắn, cô gái này mệnh phú quý, chỉ là trước khi sống trong phú quý phải trải qua nhiều nạn kiếp.

Không ngờ lời này đã thành sự thật, nàng cũng vì những lời này mà liên tục gặp nạn, gánh lấy những thống khổ, không vui.

Trước khi nhà gái bên này xuất phát, Tề Sâm và thê tử cuối cùng cũng về kịp.

Vôn là đã đáp ứng về sớm, nhưng trên đường gặp phải bão cát lớn, cản trở, nên mới đến chậm hai ngày, lúc về tới trấn trên, hỏi thăm mới biết được mọi người đến Triệu gia thôn tổ chức lễ cưới, nên càng đến chậm hơn.

May mà trước khi Tề Uyên Dao xuất giá chạy đến kịp, bằng không Tề Sâm nhất định sẽ hối hận cả đời.

Triệu Hoàng Lâm cho rằng Tề Sâm chạy đến ngăn lễ cưới, cũng kinh hoàng, nhưng nhìn thấy bọn gia đình phía sau đem hạ lễ tới, mới thoáng an lòng.

“Tiểu tử, ta giao muội muội ta cho ngươi đó, ngươi nhất định phải đối xử tốt với nó, bằng không, ta sẽ lập tức quay về dẫn nó đến quan ngoại, cả đời cũng không cho các ngươi gặp nhau.” Tề Sâm trịnh trọng nói.

Triệu Hoàng Lâm cười đáp ứng.

Tiếng pháo nổ, tân nương lên kiệu hoa đến đại phòng Triệu gia bên kia.

Ở đây Triệu lão nhị và Lý thị sớm bố trí một phen, mặc dù không xa hoa như trấn trên, nhưng cũng nhẹ nhàng khoan khoái mang theo vui mừng.

Hỉ nương đỡ Tề Uyên Dao từng bước đi tới, đi qua chậu than vào cửa,

bắt đầu tiến hành nghi thức thần thánh.

Triệu Tín Lương và Nhâm thị vui mừng ngồi ở trên ghế, Triệu gia Nhi lão ngồi ở hai vị trí chủ vị, hai mắt đắm nhìn hai đứa cháu. Chạm trổ vài năm, cuối cùng thuận lợi đến với nhau rồi.

Tề Uyển Dao khấn trương.

Hôm nay trời còn chưa sáng đã rời giường, sau khi rửa mặt miễn cưỡng ăn vài miếng cháo, sau đó vì khấn trương nên ăn không vô nữa. Đến buổi trưa, bụng nàng không có cảm giác đói bụng, là bởi vì bị sự khấn trương che lấp.

Phu thê bái đường xong, Tề Uyển Dao nhin không được rơi một giọt nước mắt.

Nàng được hỉ nương dìu đến tân phòng trên lầu hai, Triệu Hoàng Lâm phải ở lại bắt chuyện tân khách.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin c được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ở trong tân phòng, Tề Uyển Dao nắm tay thật chắc, nếu không phải cảm giác đau đớn trên tay nhắc nhở chính mình, nàng còn cho rằng mình đang nằm mơ.

Trong viện Triệu gia, bày đầy bàn rượu, mọi người vui chơi giải trí, phi thường náo nhiệt.

Vệ Lâm nắm tay Trần Vi tay, đứng lên, giơ chén rượu hương Triệu Hoàng Lâm nói: “Chén rượu này là bồi tội, Hoàng Lâm huynh đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với một tiểu nhân vật như ta đi.”

“Nhân huynh sao có thể là tiểu nhân vật.” Triệu Hoàng Lâm ý vị thâm trường nhìn Vệ Lâm, sau lại cười nói, “Cạn “

“Tân lang, ta cũng muốn mời huynh một chén, chúc huynh và Uyển Dao cầm sắt hài hòa, răng long đầu bạc.” Trần Vi thản nhiên giơ ly rượu trên tay, vừa muốn uống, lại bị Vệ Lâm đoạt lấy, uống một hơi cạn sạch:

“Nàng không thể uống rượu.” Đồi mặt Trần Vi kháng nghị, Vệ Lâm đột nhiên ôm hông của nàng, xấp lại gần nhẹ giọng nói, “Trên người nàng còn có mấy vết đỏ, uống rượu vào sẽ lộ ra hết.”

Hai gò má Trần Vi đỏ lên, không thềm nói nữa.

Triệu Hoàng Lâm lắc đầu, không muốn xen vào lúc hai vợ chồng bọn họ ngọt ngào, chỉ nửa nói đùa: “Thật là, không biết ngày hôm nay hai người thành thân, hay là ta đây.”

“Bọn này mỗi ngày đều là tân hôn đấy.” Vệ Lâm ha hả..

Trần Vi nhéo hấn.

Triệu Tương Nghi không có hảo ý liếc Trần Vi một cái, cũng khiến nàng càng thêm ngượng ngùng.

Mấy hôm không gặp, Trần Vi sống quá tốt. Chờ rảnh rồi, phải kéo

Tar62n Vi nloi chuyện bát quái mới được.

Hỉ yển náo nhiệt dần kết thúc, Triệu Hoàng Lâm say rượu đến tân phòng.

Lúc này là đêm hè, Tề Uyển Dao một thân đỏ rực ngồi trên giường, thật giống như hoa sen mới nở.

Triệu Hoàng Lâm trong lòng kích động, hình ảnh như vậy nhiều lần xuất hiện ở trong mộng của mình, hôm nay rốt cuộc đã thực hiện.

Hắn không do dự nữa, không hề chần chừ, hắn nhận định nữ nhân này, chính là nàng rồi.

Tề Uyển Dao biết Triệu Hoàng Lâm tới, tim đập càng mạnh. Tuy nói một lòng muốn gả cho người đàn ông này, nhưng bây giờ, nàng vừa nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, mặt đỏ lên.

Ngược lại, từng đoạn ký ức về Niên Thế Hữu như quý mị hiện trong đầu, sắc mặt Tề Uyển Dao từ hồng chuyển sang trắng, cả người hơi run run.

Triệu Hoàng Lâm nhẹ nhàng mà ngồi bên cạnh Tề Uyển Dao, hắn không có nhắc khấn khi trên đầu Tề Uyển Dao lên ngay, chỉ vươn tay ra ôm nàng, cười hỏi: “Uyển Dao, là nàng sao?”

“Vâng. . .” Giọng nói ngọt ngào, khiến tim hắn mềm lại.

“Nàng là thê tử của ta.”

“Ừ.”

“Vui vẻ không?” Triệu Hoàng Lâm nhìn Tề Uyển Dao, giữa hai người cách một tầng khăn hi hồng.

“Thật cao hứng.” Giọng Tề Uyển Dao ghen ngào.

“Đứa ngốc, ngày đại hi, đừng khóc.” Triệu Hoàng Lâm ôn nhu nhắc khấn hi trên đầu Tề Uyển Dao lên, nâng gò má của nàng, nhẹ nhàng mà lau hết nước mắt.

Mặt của nàng rất trắng, trên má lộ ra son ửng đỏ, môi hồng nhuận, khiến hắn muốn hôn lên đó.

Triệu Hoàng Lâm đứng dậy, lấy hai ly rượu giao bôi đến: “Chúng ta uống rượu hợp cẩn trước.”

Ý thức Tề Uyển Dao hỗn loạn, đều để cho Triệu Hoàng Lâm dẫn dắt.

Uống rượu giao bôi xong, Triệu Hoàng Lâm đứng trước mặt Tề Uyển Dao, đem nàng từ trên xuống dưới quan sát hết một lần.

Tề Uyển Dao khấn trương, cố áp chế cơ thể đang run run.

Hắn ôm nàng, đặt cằm lên vai nàng, mùi rượu dần dần lan toả khắp giá y: “Uyển Dao, ta yêu nàng, cả đời này, ta chỉ yêu một mình nàng.”

Tề Uyển Dao tâm mềm nhũn, cả người đã bình tĩnh lại đồng thời buông lỏng rất nhiều.

Hắn nắm lấy cổ tay Tề Uyển Dao, đau lòng nhìn vết thương đã lành, thâm tình hôn xuống, thật lâu không buông ra.

Tề Uyển Dao cảm nhận được hơi thở ấm áp, nghe hắn mơ hồ nói: “Sau này, không cho nàng tự làm tổn thương mình nữa.”

“Thiếp đồng ý.” Nàng động dung.

Trong mắt hãn lúc này tràn đầy tình dục, ngón tay tinh tế vuốt ve mặt nàng, nóng bỏng như sợ làm tổn thương nàng.

Giá y đỏ rực, hỉ bào bị cởi ra, màn giường đỏ thẫm hạ xuống, bên trong là hai linh hồn đang quấn quít nhau.

“Hoàng Lâm. . .”

“Gọi phu quân.”

“Phu quân, ngô. . . Thiếp sợ.” Tề Uyển Dao thừa nhận cho Triệu Hoàng Lâm đưa mình cuốn theo thiên mệnh, nhưng vẫn nhịn không được nói ra nội tâm sợ hãi.

Tề Uyển Dao vẫn không quên được bóng ma kia, cho là mình không còn trong sạch.

“Sợ thì hãy nhắm mắt lại, ôm chặt vi phu, giao cho ta là được. Uyển Dao, ở trong mắt ta nàng là một người trong sáng, thuần khiết nhất, đừng sợ. Qua tối nay, nàng thuộc về ta.”

Chương 235: Hoảng Nhân hỏi vợ

Đương nhiên có người hưởng thụ động phòng hoa chúc ngọt ngào, thì bên kia Lã thị giận run cả người

Lã thị đợi đủ một ngày đêm, cũng không thấy hôn lễ cử hành, cả phủ hôm nay không có tổ chức hôn lễ, bà bị đùa bỡn rồi.

Mấy người họ thật sự xem bà là ngoại nhân sao? Bà đâu gì cũng là mẹ của hai đứa con.

Nhà đại bá Tề Uyển Dao đại bá bị đùa giỡn, giống như vô hạt.

Lã thị bởi vì chuyện này, mà hận Tề Uyển Dao thấu xương, âm thầm thề trong lòng, nhất định phải khiến Tề Uyển Dao hối hận.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Hoảng Lâm và Tề Uyển Dao ngọt ngào từ biệt thân thích ở Triệu gia thôn, ngồi mã xa về tới Triệu phủ.

Vừa vào phủ, đã có bọn hạ nhân theo chân bọn họ vấn an, lúc thấy Tề Uyển Dao, liền gọi một “Thiếu phu nhân” thật ngọt. Tề Uyển Dao khản trương mà mừng rỡ đi theo Triệu Hoảng Lâm vào trong, đây không phải là lần đầu tiên nàng tới Triệu phủ, nhưng là lần đầu tiên cảm thấy kích động và hưng phấn như thế.

Nàng đã là thê tử của Triệu Hoảng Lâm, nàng không còn là ngoại nhân, cũng là chủ nhân nơi này.

Hai người vừa vào đã đến thỉnh an trưởng bối, kính trà, sau khi làm xong tất cả nghi lễ, đã đến chính ngọ. Dựa theo quy củ, tân nương tử phải làm canh cho trưởng bối trong nhà uống ba ngày.

Tài nấu nướng của Tề Uyển Dao coi như không tệ, dễ dàng làm liền ra một bàn mỹ thực cho mọi người thưởng thức.

Ông thị vẫn ở tại Triệu phủ, chờ ngày về huyện về Giang Ninh, Nhâm thị thấy thế, không khỏi ý vị thâm trường nói với Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi, con nên học hỏi tâu tử của con một ít đi.”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, len lén liếc Ông thị một cái, khẽ mỉm cười, phi thường thực nữ.

Ông thị hài lòng gật đầu, nhìn Nhâm thị: “Phu nhân thật có phúc khí, con dâu xinh đẹp khéo tay, con gái nhu thuận động lòng người. Đều là nữ nhân với nhau, nhà tôi một trai một gái, cũng không biết nên làm cái gì mới phải đây.”

“Bùi phu nhân quá lo lắng, Tử Quân ưu tú, tài giỏi, đẹp trai, Mẫn Nhu hoạt bát động lòng người, ai nhìn cũng thấy phúc đầy nhà đấy.” Nhâm thị cười nói, lại cân nhắc chuyện Triệu lão tam hôm qua nói, thử thăm dò, “Chỗ tôi vừa lúc có một chuyện vui muốn chia sẻ, thừa dịp bây giờ tất cả mọi người ở đây, nên nói thôi.”

“Nga? Nói nghe một chút.” Ông thị hăng hái.

“Hôm qua lúc tổ chức tiệc cưới ở nông thôn, con trai Hoàng Nhân của tam thúc tôi, vừa vặn nhìn trúng một nha hoàn bên cạnh phu nhân, thằng bé da mặt mỏng, khó mà mở miệng nói ra, phải làm phiền cha nó nói với tôi.” Nhâm thị cười nói.

Một bàn đầy người cũng bắt đầu tò mò, Triệu Hoàng Nhân nhìn trúng ai vậy?

Ông thị lần này dẫn theo hai thiếp thân nha hoàn, hôm nay đều có mặt đứng ở phía sau.

“Nga? Là ai vậy.” Ông thị không ngờ là có chuyện này, kinh ngạc nhìn hai nha hoàn sau lưng

Thấy một nha hoàn gọi là Lệ Thanh, mặt đã sớm đỏ hồng đến cổ rồi.

Đáp án đã có.

Mọi người đều mím môi cười.

“Là Lệ Thanh.” Nhâm thị chỉ vào Lệ Thanh.

Ông thị là một người thông tình đạt lý, thấy Nhâm thị chủ động đứng hỏi chuyện, không khỏi cho Lệ Thanh cơ hội, hỏi kỹ: “Người biết Triệu Hoàng Nhân? Người có bằng lòng hay không?”

Mặt Lệ Thanh càng thêm đỏ, thấy mọi người đều nhìn mình, chờ đáp án, không khỏi lắc người một cái, xoay người che mặt chạy ra khỏi phòng.

“Yêu, e lệ đó chính là nguyện ý” Phương thị vui tươi hơn hờ nói, “Ta lại muốn nhiều cháu dâu à.”

Mọi người đều cười.

“Chuyện này, còn nhờ tỷ tỷ làm chủ, bọn muội cũng không ép buộc.” Nhâm thị nhìn về Ông thị.

Ông thị gật đầu cười nói: “Chỉ con bé đồng ý, tôi cũng không tiện lưu nó lại.” Nói rồi, lại hỏi Triệu Hoàng Nhân bao nhiêu tuổi.

“Cháu trai kia của ta cũng không nhỏ, đã mười bảy.” Phương thị đáp.

Ông thị suy nghĩ nói: “Vừa lúc vặn, nha đầu Lệ Thanh kia đã hầu hạ cháu sáu năm, mười tuổi đã vào phủ, năm nay mười sáu, thua cháu trai thắm một tuổi.”

“Nha đầu kia rất tốt, tính tình trung thực, lại thông minh, bộ dáng thanh tú, thảo nào bị nhìn trúng.” Ông thị cười nói, ngược lại trêu ghẹo một nha hoàn còn đứng đây, “Đông Thanh, ta nói rồi, người đừng quá mức nghiêm túc, không sợ ngày sau không ai thèm lấy à.”

Nha hoàn gọi là Đông Thanh vẻ mặt nghiêm túc, khom người một chút: “Bẩm phu nhân, Đông Thanh chỉ nguyện cả đời hầu hạ phu nhân, phu nhân đừng ngại Đông Thanh ngốc.”

“Yêu, nha đầu kia, lại có tâm tư này.” Nhâm thị thầm than.

Mọi người vừa cười một hồi, Nhâm thị và Ông thị bàn bạc, việc hôn nhân của Lệ Thanh và Triệu Hoàng Nhân cứ thế định xuống. Chờ xong bàn bạc xong tất cả quy củ,... ít nhất ... Phải chờ tới cuối mùa thu, đầu mùa

đông mới có thể rước dâu.

Sau khi ăn xong, Ông thị có chút no, liền bảo Đông Thanh đỡ mình đi dạo.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Thấy sương phòng của Lã thị bên kia, không ít nha hoàn, bà tử trong coi, không khỏi kinh ngạc, cho rằng bên trong là khách quý

Ông thị suy nghĩ, nhanh chân muốn đến bái phỏng. Vạn nhất người bên trong biết, mình đi ngang qua mà không vào phòng bái phỏng, thì cho rằng mình thất lễ.

Nghĩ như vậy, Ông thị liền gọi Đông Thanh đỡ đến.

Nhưng mới vừa đi tới trước cửa, muốn đi vào, lại bị nha hoàn, bà tử ngăn ở ngoài, một bà tử trong đó hiểu biết, cung kính nói: “Thật sự là không phải, Bùi phu nhân, người trong đó không phải là khách quý gì, hơn nữa mắc trọng bệnh, chỉ sợ Bùi phu nhân gặp liền bị nhiễm bệnh, là điềm xấu.”

Thấy bà tử nói thế, Ông thị đại khái cũng đã hiểu duyên cớ trong đó, nhà ai mà không có bí mật? Vì nghĩ đến điềm này, Ông thị liền bình thường trở lại, cũng không tiện tiếp tục ép hỏi hạ nhân, Vì vậy có ý muốn đi.

Vừa vặn Lã thị nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tưởng bọn nhỏ đến thăm mình, dù sao hôm qua là đại hôn của Hoàng Lâm hôm nay dù thế nào cũng phải đến kính trà mẹ ruột chứ?

Vui mừng chạy đến, lại chỉ nhìn thấy một phụ nhân ăn vận xinh đẹp.

Có điều, ngay lúc bà định về lại giường, lại nghe bà tử gọi Ông thị là “Bùi phu nhân”.

Lã thị giật mình, thừa dịp Ông thị trước khi rời đi, lập tức vùng vẫy, lớn tiếng gào khóc nói: “Bùi phu nhân đừng đi nhanh, tôi là nguyên phối của Triệu Tín Lương, tôi có lời muốn nói với phu nhân.”

Nha hoàn, bà tử canh cửa vừa nghe, đầu óc như nổ tung.

Nhâm thị dặn đi dặn lại, hôm nay bại lộ, phải xử lý thế nào?

Có một nha hoàn sớm tỉnh táo lại, liền chạy đến Lương viện báo Nhâm thị, nhờ cứu giúp.

Nhưng đã trễ, Ông thị đã sớm bị những lời nói của Lã thị làm cho kinh hãi, bất khả tư nghị xoay người, nhìn Lã thị cả người tiểu tụy, mặc dù giữa hai người ngăn cách bởi một đám nha hoàn, bà tử, nhưng Ông thị như trước nghe rõ lời Lã thị nói:

“Bùi phu nhân, phu nhân vào trong tôi có nhiều chuyện muốn nói với phu nhân, Tương Nghi là con gái thân sinh của tôi, chuyện chung thân đại sự của nó phải do tôi tự mình xử lý mới đúng, phu nhân đừng có đến Lương viện tìm nữ nhân kia thương lượng, có chuyện gì cứ tới tìm tôi.”

Ông thị nhú mày, sau đó lớn tiếng nói với đám nha hoàn, bà tử kia:

“Tránh ra, để ta vào”

Bọn hạ nhân nghĩ đến Ông thị là khách quý, hơn nữa tình huống trước mắt, Ông thị có vào hay không đều chút nào không khác biệt, Lã thị không chút kiêng kỵ, nói năng lời muốn nói.

Như vậy, đại gia không thể làm gì khác hơn rẽ ra hai bên tạo ra con đường cho Ông thị tiến vào.

Lã thị thấy vậy, tâm tình thật tốt, lại vì vậy mà kịch liệt ho khan vài tiếng, mặt ửng hồng.

“Bùi phu nhân” Vào đến trong phòng, Lã thị hưng phấn mà gọi Ông thị.

Ông thị dùng khăn tay che mũi, sau đó xoa xoa cằm, thản nhiên hỏi: “Vừa nãy cô nói cô là ai?”

“Tôi là nguyên phối của Triệu Tín Lương, mẹ ruột của hai đứa nhỏ.” Lã thị thành khẩn nói.

Thân hình Ông thị lão đảo, may mà có Đông Thanh đỡ.

“Sao cô lại ở đây? Ở đây bao lâu rồi?” Ông thị nhíu mày.

“Tôi tới đây lâu rồi.” Lã thị sĩ diện, lại sợ Ông thị nhìn ra mảnh khoe, đơn giản nói sạo, “Là cha đứa nhỏ giữ tôi lại.”

“Cô, ý cô là Triệu lão bản đôi với cô tình xưa nối lại, hôm nay cô và Nhâm muội muội ở trong phủ cùng chung một chồng?” Chuyện ba vợ bốn nàng hầu Ông thị ngược lại cũng không đề ý, dù sao chức trách của nữ nhân cũng là vì nam nhân khai chi tán diệp. Thế nhưng, bà tuyệt đối không thể tha thứ cho việc nội bộ Triệu gai không minh bạch, rối loạn mọi thứ.

Lã thị không phải người bình thường, càng không chỉ là nguyên phối của Triệu Tín Lương, mà là một phụ nhân hư thân mất nết

Mà Triệu Tín Lương, cư nhiên mềm lòng chứa chấp bà ta. . . Ý này thế nào? Ý là giả như sau này Triệu Tương Nghi thực sự gả vào Bùi gia, vậy Bùi gai bọn họ lại có thêm một bà thông gia chẳng biết liêm sỉ

Nếu truyền đi, không phải vứt sạch mặt mũi Bùi gia sao.

Hơn nữa, nếu cứ kéo dài, mưa dầm thấm đất, nhất là đã có lần đầu rồi, Triệu Tương Nghi có một mẹ đẻ như vậy, sao có thể được dạy dỗ tốt?

“Cũng coi như là ý này.” Lã thị thuận thế nói, “Chỉ là muội muội nàng lòng dạ hẹp hòi, không chịu được tôi ở đây, phu nhân xem ở đây một chút sẽ rõ.

“Tôi không quan tâm quan hệ trong nhà của các người, tôi chỉ hỏi cô một câu.” Tâm tình lúc này của Ông thị tương đối không ổn định, “Cô, sau này sẽ ở đây?”

“Dĩ nhiên, cả chuyện sau này con gái tôi và con trai phu nhân thành thân, chuyện nhà gái bên này đều là do tôi tự tay làm hết.” Lã thị nói, “Có điều, hôm lễ hôm qua của Hoàng Lâm, tôi không có mặt ở đó, chủ yếu bởi vì thân thể tôi dạo này không khoẻ, sợ đón dâu về, gây điềm xấu, mới để muội muội tổ chức.”

“Được rồi được rồi.” Ông thị cắt đứt lời Lã thị, “Con tôi và con gái cô còn chưa xem bát tỵ, cô đừng có nói như đã xong hết rồi, truyền đi bị người không biết sẽ nói, làm hỏng khuê danh của con gái cô.”

Đứt lời, Ông thị không nghĩ muốn ở lại chỗ này thêm nữa, bảo Đông Thanh ly khai.

Mới ra khỏi cửa viện, đụng phải Nhâm thị và Triệu Tương Nghi chạy tới.

Ông thị nhìn hai người, ngay cả chào hỏi đều quên, bảo Đông Thanh nhanh chân rời khỏi đây, sau khi trở lại sương phòng, một khắc cũng không muốn ngây ngô ở đây nữa, bắt đầu thu dọn hành lý

Nhâm thị thấy tình huống không ổn, lập tức sai người coi chừng Lã thị, sau đó kéo Triệu Tương Nghi chạy đến sương phòng Ông thị.

Chương 236: Bà hài lòng chưa?

Triệu Tương Nghi đi tới phân nửa, đột nhiên dừng lại, kêu cũng không nghe, xoay người chạy về phía sương phòng Lã thị. Nhâm thị lại vội vã muốn cùng Ông thị giải thích, cũng không quan tâm nhiều, đành tùy ý để nàng đi.

Bên này, Triệu Tương Nghi nắm váy một đường chạy tới, mặt ửng đỏ, thở phì phò.

Lã thị bị đám nha hoàn, bà tử vây quanh, trên mặt không hề bất an, cò điều vẫn nhiều hơn là mấy phần tính toán, bởi vì Ông thị rốt cuộc đã biết đến sự tồn tại của bà ta, dù sao cũng là mẹ đẻ của bọn nhỏ, dầu gì, cũng vẫn còn có chút địa vị.

Triệu Tương Nghi đứng vững trước cửa viện, nói với đám nha hoàn, bà tử: “Tất cả lui xuống cho ta.”

Lã thị đứng vững lại, mặt lộ vẻ mừng rỡ, cho rằng con gái đang giúp mình giải vây.

Bọn hạ nhân phạm sai lầm, lần này đều kinh hồn táng đảm, bị Triệu Tương Nghi quát, nơm nớp lo sợ, đều tự lui ra.

Xung quanh an tĩnh lại, Triệu Tương Nghi nhìn Lã thị chăm chăm, trong mắt đầy phức tạp, nhưng ánh mắt bất thiện. Lã thị không ngại con gái dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, may mà trước đó đã quen ánh mắt chán ghét của mọi người, nhưng giờ con gái nhìn không phải chỉ là một ánh mắt nhàn nhạt như vậy, mà ẩn trong đó còn có hận ý?

“Tương Nghi, con. . .”

“Không nên gọi tôi.” Giọng Triệu Tương Nghi đầy tức giận.

Lã thị lập tức ngậm miệng lại.

“Bà đã nói gì với Bùi phu nhân?” Triệu Tương Nghi từng bước tới gần, ở trước mặt Lã thị, hai tay nắm chặt thành quyền ẩn trong tay áo.

Cái này gọi là thành sự không có, bại sự có thừa sao?

Đây là chính là nói Lã thị.

“Nương, nương không có nói gì nha.” Ánh mắt Lã thị chớp liên hồi, lúc này mới ý thức được, mình đã gây ra chuyện.

“Bà không nói gì, mà sắc mặt Bùi phu nhân lại biến sắc sao?” Triệu Tương Nghi cười nhạt, quay đầu sang bên giễu cợt, “Cũng phải, bà thực sự không nói gì, Bùi phu nhân chỉ là thấy gương mặt này của bà, biết thân phận của bà, cũng đủ khiến Bùi phu nhân sắc mặt đại biến.”

“Tương Nghi. . . Nương sai rồi.” Lã thị có chút áy náy nói, lại cẩn thận hỏi, “Hôn sự của con, sẽ không vì vậy. . .”

“Tất cả đều do bà ban tặng.” Triệu Tương Nghi lạnh nhạt nói, “Bà bỏ trốn theo người tình, khiến cả nhà xấu hổ, bà có biết hay không những ngày

tháng đó, cả nhà phải gắng gượng thế nào mới qua hết không? Thật vất vả quên mất đau khổ, quên đi việc xấu trong nhà, lúc bọn tôi chuẩn bị cho một cuộc sống mới, bà quay về làm gì hả?”

“Biết Bùi gia bên kia vì sao đổi với chuyện hôn sự giữa tôi và Bùi Tử Quân còn do dự không?” Triệu Tương Nghi nghiêng răng nghiêng lợi, “Cũng là bởi vì tôi có một bà mẹ để chẳng biết liêm sỉ như bà đó.”

“Nếu bà không quay lại, tôi còn một chút cơ hội, bây giờ bà ở đây, Bùi bá mẫu cũng đã nhìn thấy bà, chuyện chung thân đại sự của tôi đã bị bà phá hư rồi đó.” Triệu Tương Nghi vô lực nói, khóe miệng nở một nụ cười khổ.

“Tương Nghi, không nên như vậy, nương làm như vậy cũng là vì tốt cho con, dù sao nương cũng là mẹ ruột của con, chuyện chung thân đại sự của con chỉ có nương mới được xử lý, nhân kia sao đổi với con tốt bằng nương? Con đừng để nữ nhân kia lừa, con phải tin tưởng nương, để nương thay con xử lý chuyện chung thân đại sự của con, như vậy con mới thật sự được hạnh phúc và bình an.” Lã thị nắm hai vai Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi như bị điện giật, mạnh mẽ ách tay Lã thị ra, có lẽ là dùng sức quá độ, có lẽ là Lã thị không đứng vững, cho nên lão đảo ngã xuống đất, cái trán lần trước bị thương lần này vết thương vỡ ra, máu thấm ướt băng trên trán, nhiễm đỏ một màu.

“Chỉ cần bà an phận, chuyện của tôi không đến mức rơi vào thảm hại như hôm nay.” Triệu Tương Nghi oán hận nói, “Đừng có đem mình so sánh với mẫu thân, bà cần bản không thể so sánh được với mẫu thân tôi đâu.”

Lã thị vô lực ngã trên đất lạnh, khóc lóc: “Là nghiệp chướng mà...”

“Nếu không phải bởi vì thân thể bà có vấn đề...” Triệu Tương Nghi mắng phân nửa, đột nhiên câm miệng

Bởi vì vết máu trên trán Lã thị mà kinh ngạc.

Nàng sao lại quên mất, Lã thị mắt phải huyết chứng a

Đó là bệnh máu chảy không ngừng, cái loại này dù chỉ là một vết thương nhỏ, cũng chảy máu không ngừng

Nàng dù ghét Lã thị, căm hận Lã thị, nhưng cũng không nghĩ để Lã thị chết trước mặt mình.

Nghĩ vậy, Triệu Tương Nghi mâu quang lóe lên, lập tức ngồi xổm xuống đỡ Lã thị: “bà, bà không sao chứ đừng sợ, tôi lập tức gọi người mời đại phu đến.”

Lã thị tâm động, bỗng nhiên nhớ tới mình đang giả bộ bệnh, lại thấy lúc này Triệu Tương Nghi vì mình mà mềm lòng, mượn gió bẻ măng: “Ôi. . . Đau, đau chết mất. . . Tương Nghi, con người đừng tự trách, mệnh của nương. . . Nếu còn có thể sống được, cũng trông mong nhìn thấy con xuất giá, nếu hôm nay nương thật đã chết. . . Con cũng đừng tự trách mình, đều là tạo hoá của nương.”

Triệu Tương Nghi thấy sắc mặt Lã thị tái nhợt, trên trán đỏ bừng, lòng sợ

đến run không ngừng.

Dầu gì cũng là một cái mạng a

Nha hoàn đi mời đại phu đến, đại phu cũng vội vã tới rồi

Lúc đó, Triệu Tương Nghi đã đỡ Lã thị lên giường.

Đại phu cũng hiểu rõ, làm giống như thật, lộ ra thần sắc lo lắng, vội vã chẩn mạch cho Lã thị, châm vào mấy huyệt đạo, sau đó cẩn thận tháo băng gạc trên đầu Lã thị, cũng muốn Triệu Tương Nghi tránh đi

Triệu Tương Nghi tâm trạng hoảng loạn, cũng là không kịp suy nghĩ gì thêm, liền ra ngoài.

Trong phòng, Lã thị vỗ nhẹ ngực nói: “A di đà phật, ông trời giúp tôi, đại phu, lát nữa ông đem tình huống của tôi cứ nói nghiêm trọng ra, như vậy con gái tôi mới có thể đồng tình với tôi.”

“Chưa từng thấy một người nào như cô, nhiên thích nguyên rửa mình mắc bệnh nan y.” Đại phu lắc đầu.

Lã thị hơi đau đớn vì vết thương, khẽ nói: “Ông nghĩ rằng tôi muốn sao, nếu bọn họ sớm đón nhận tôi, tôi cũng đâu khổ cực như vậy.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Không bao lâu, đại phu đi ra.

Triệu Tương Nghi lập tức hỏi: “Thế nào, máu dừng lại chưa?” Giọng nàng hơi run run, dù sao người khởi xương là nàng.

Đại phu làm bộ thờ phào nhẹ nhõm: “May là tôi tới kịp, bằng không hậu quả không tưởng tượng được.”

“Cảm tạ trời đất.” Triệu Tương Nghi cũng thờ phào nhẹ nhõm, tiện thể hỏi, “Bà ấy thế nào?”

“Ai, đã bị bệnh thành vậy, còn có thể thế nào. Các người sau này để bà ấy ăn gì, uống gì thì cứ mặc, nhưng đừng có để cho bà ấy có tâm sự.” Đại phu dặn dò.

Triệu Tương Nghi rĩ mi, như đang ngẫm nghĩ.

Vào phòng, Triệu Tương Nghi đứng có chút xa, nàng yên lặng nhìn Lã thị trên giường, đột nhiên tự giễu trong lòng

đúng vậy, bà ta là một người sắp chết, trách cứ thì có được gì? Nói cho cùng, chính là nàng không có phúc đi?

Vừa nghĩ tới mình và Bùi Tử Quân không có tương lai, Triệu Tương Nghi khổ não vạn phần.

“Tương Nghi. . . Xin lỗi, nương sai rồi, nương không biết làm như vậy, sẽ hại con...” Lã thị tội nghiệp nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi quay đầu đi chỗ khác: “Cố giữ sức khỏe của mình đi, tự giải quyết cho tốt.”

“Tương Nghi. . . Con vừa rồi khẩn trương vì nương phải không?” Lã thị

mong đợi hỏi.

“Nếu như hôm nay người đẩy bà ngã không phải là tôi, thì cũng không có như vậy đâu.” Triệu Tương Nghi thản nhiên nói, sau đó ra khỏi phòng.

Tâm trạng Lã thị u ám, thờ dài

Đi chỗ Nhâm thị bên kia, Triệu Tương Nghi mới biết được, mặc kệ Nhâm thị giải thích thế nào, khuyên như thế nào, Ông thị vẫn quay về huyện Giang Ninh

Có người nói, lúc đi còn nói mình không khoẻ, bảo Bùi Tử Quân đưa mình về huyện Giang Ninh

Triệu Tương Nghi sau khi biết chỉ cười khỏ, con trai cũng dẫn đi, cách làm quả quyết như vậy, không phải nói rằng bà và Bùi Tử Quân không vui sao?

Ở thời đại này, chuyện hôn nhân đại sự đều là do phụ mẫu làm chủ, Bùi Tử Quân lại là con trai độc nhất của Bùi gia, hơn nữa gánh vác trọng trách của gia tộc, nhìn tác phong của hắn cũng biết, hắn có thể bỏ qua gánh nặng này sao, ích kỷ cùng nòng sống chung cả đời?

Triệu Tương Nghi đột nhiên cảm giác được một trận lạnh lẽo bất đắc dĩ.

“Hài tử, không có chuyện gì, có nương ở đây, nương nhất định sẽ giúp con giải quyết.” Nhâm thị khinh ôm Triệu Tương Nghi, vỗ đầu nàng.

“Nương, Tương Nghi lớn rồi, việc này, để Tương Nghi tự xử lý.” Triệu Tương Nghi hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Nhâm thị kinh ngạc: “Tương Nghi, con nghìn vạn lần đừng nghĩ quẩn.”

“Không thể nào, nương.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu cười nhìn Nhâm thị, “Không có gì đâu, con gái nương có nữ điều kiện tốt như vậy, Bùi gia không muốn thì có người muốn.”

“Con tức giận mà nói gì thế?” Nhâm thị gõ đầu Triệu Tương Nghi, “Bùi gia là Bùi gia, Tử Quân là Tử Quân, thằng bé đối với con như thế nào, mọi người đều nhìn thấy, con nghìn vạn lần đừng vì gia đình nó mà coi thường nó.”

“Hay a.” Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ thờ dài, “Nương đừng có tư tưởng như vậy, Bùi bá mẫu sẽ không đâu? Gia đình là gia đình, con là con, chung sống lâu như vậy, tính tình con thế nào, Bùi bá mẫu còn không tin được sao?”

“Hài tử, con đừng oán giận.” Nhâm thị ôn nhu nói, “Suy bụng ta ra bụng người, nếu như hôm nay là nương, đối mặt với một gia đình có quan hệ phức tạp như vậy, nương cũng luyến tiếc gả con đi, càng không yên lòng đem con giao cho một hài tử như thế. Bùi phu nhân thương con sớt ruột cũng không sai, cũng giống nương thương con vậy.”

“Vậy nếu như con thực sự rất thích đối phương, không phải là đối phương không thể nhưng gia đình vẫn như cũ không đồng ý, nương nguyện ý thử tôn trọng ý nghĩ của con sao?” Triệu Tương Nghi đột nhiên hỏi như

vậy.

Nhâm thị ngẫm một hồi, sau đó cười nói: “Nương sẽ, nương sẽ hạn cho mình một tuần, hảo hảo mà quan sát đôi phương, nếu như đôi phương thực sự khiến nương cảm động, nương sẽ nguyện ý thay đổi chủ ý, tôn trọng suy nghĩ của con.”

“Bùi bá mẫu cũng nghĩ như nương đi?” Triệu Tương Nghi đang hỏi Nhâm thị, vừa giống như hỏi chính mình.

“Ừ, chúng ta cùng nhau nỗ lực.” Nhâm thị xoa đầu Triệu Tương Nghi, an ủi.

“Cảm ơn nương.” Triệu Tương Nghi ôm Nhâm thị.

“Đứa ngọc, nương là nương con mà, nương làm tất cả là vì con, không cần nói lời cảm ơn.” Nhâm thị yêu thương vỗ lưng Triệu Tương Nghi mấy ngày này, vấn đề này luôn xoay quanh Nhâm thị, hôm nay thái độ Triệu Tương Nghi như vậy, thật sự khiến Nhâm thị mềm lòng.

Nhâm thị chỉ tiếc, hai đứa con đều không phải do chính mình sinh, nhưng bây giờ xem ra, có quan hệ gì sao? Chỉ cần mình một lòng vì bọn nhỏ, một lòng vì cái nhà này là được, ngay cả Lã thị có ở đây, bà cũng không ngại. Chỉ cần trong lòng trượng phu, bọn nhỏ vẫn nghĩ về bà, bà đã hài lòng.

Chương 237: Thử Lã thị

Lúc đầu, Nhâm thị nghiêm khắc phạt những người hầu trông coi Lã thị.

Có điều mỗi người bị xử phạt với những cách thức khác nhau.

Mấy bà tử lớn tuổi rất để ý tiền lương, vì vậy Nhâm thị khấu trừ tháng lương tháng của họ, như vậy sẽ khiến họ cẩn thận hơn, hiểu được cách xử lí tình huống.

Mà mấy nha hoàn trẻ tuổi, để ý nhất là địa vị, ân sủng, Nhâm thị trong cơn tức giận cách chức các nàng, có mấy người không cam lòng, thì bị đẩy đến trừ phòng làm việc vất vả để cảnh cáo, những người còn lại cũng an phận, càng cẩn thận hơn.

Về phần hai nha hoàn phục vụ Lã thị, Nhâm thị phạt các nàng tiếp tục hầu hạ Lã thị, bởi vì lúc này lúc này, hai người bọn họ sợ nhất là bị phạt nặng hơn, liền cẩn thận hầu hạ Lã thị

Hôm nay, Triệu Tương Nghi lại tới chỗ Lã thị ở.

Lần trước nàng không cẩn thận đẩy Lã thị ngã, làm hại Lã thị trọng thương, suýt nữa mất mạng, mặc dù trong lòng ghét bà ta, nhưng nàng phạm sai lầm, điếm ấy vẫn có chút áy náy.

Càng nghĩ, cảm giác mình không cần thiết phải đi tính toán với một người sắp chết làm cái gì, liền bảo Bích Văn mang theo đồ bỏ đưa tới.

Lã thị cao hứng, lôi kéo Triệu Tương Nghi cười nói vui vẻ, Triệu Tương Nghi lại nhàn nhạt giữ một khoảng cách với Lã thị.

Vốn định trực tiếp bỏ đồ ở đây rồi đi, như vậy cả hai coi như không thiếu nợ gì nhau.

Thế nhưng khi Triệu Tương Nghi vô tình liếc vết sẹo trên trán Lã thị, không khỏi kinh ngạc: “Băng vải sao tháo nhanh thế?” Nàng chỉ vào vết sẹo trán trán Lã thị.

Lã thị theo bản năng sờ vết sẹo, cười nói: “Không sao, con đừng lo lắng, không phải là lỗi của con

Triệu Tương Nghi “Nga” một tiếng, trong lòng sớm nổi lên nghi ngờ, trong mắt cũng lộ ra một chút nghi quang.

Theo lý thuyết, Lã thị bị bệnh huyết chứng, thì máu phải chảy không ngừng, đây là chứng bệnh máu đông khó tan. Làm sao mà mới ngã lần trước, mà vết thương mau lành thành sẹo như vậy? Hơn nữa không có hiện tượng máu đọng thành mảng.....

“Lần trước tôi đẩy bà ngã, thấy bà chổng tay đỡ, hẳn cũng bị bầm tím đi?” Triệu Tương Nghi

không khỏi nghi ngờ hỏi một câu.

Lã thị thấy con gái quan tâm đến mình, không khỏi cảm động: “Không có, không có, nương hiện tại tốt lắm, con đừng có lo, Tương Nghi, con đây

là đang quan tâm nương sao? Nương thực vui vẻ “

Triệu Tương Nghi khẽ run.

Ngay cả cánh tay không có máu đọng?

Bệnh huyết chứng ở thời đại này theo hiểu biết của nàng không khác bệnh bạch cầu mấy, vậy còn lý do nào khác sao?

Triệu Tương Nghi bắt đầu nghi ngờ Lã thị.

Chỉ là ý nghĩ trong lòng chưa chứng thực, không thể trực tiếp định tội được

Từ biệt Lữ thị, rời khỏi viện, Triệu Tương Nghi âm thầm suy tư không ra kết quả, suy nghĩ một chút, vẫn nên đem nghi ngờ trong lòng nói cho Nhâm thị biết.

Nhâm thị nghe Triệu Tương Nghi tự thuật lại, cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nói: “Chuyện này nương đã sớm bảo Văn Châu tìm đại phu hỏi thăm rồi, đại phu xem bệnh cho cô ta cũng nói cô ta mắc bệnh này, tình huống không nhẹ.”

“Liệu đại phu đó có nói dối không?” Triệu Tương Nghi hồ nghi nói.

Nhâm thị mặc dù không bài trừ khả năng này, nhưng lắc đầu nói: “Ông ấy làm sao phải nói dối? Lã thị không có tiền, sao mua chuộc được ông ta, mà cũng không có năng lực đó. Hơn nữa, đại phu trước đó cũng đâu có biết cô ta, sao lại giúp cô ta được?”

“Mặc kệ thế nào, mấy ngày nay con luôn nghĩ cách thử bà ta, nếu bà ta thật sự giả bộ bệnh, chẳng phải lừa gạt chúng ta? Vì thế mà cũng hại con rơi vào tình thế như bây giờ.” Triệu Tương Nghi cắn răng nói.

Nhâm thị cũng tán thành lời Triệu Tương Nghi nói, lại hỏi: “Nhưng có biện pháp gì hay?”

“Dùng biện pháp chữa trị của một bệnh nhân thật áp dụng lên người bà ta, nếu bà ta thật sự có bệnh, coi như là đối xử tử tế, nhưng nếu như bà ta giả bệnh, thì con phải cho bà ta ném quả đắng.”

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi lấy đơn thuốc từ một đại phu khác, sau đó đến hiệu thuốc nhà mình lấy thuốc, rồi bảo Bích Văn nấu cho Lã thị dùng.

Lã thị bất đắc dĩ nhìn chén thuốc đen thùi lùì, thấy bọn người Triệu Tương Nghi bọn ở đây, cũng không thể nói dối như trước, chỉ vô lực thở dài một hơi.

“Tương Nghi, con đã tha thứ cho nương rồi sao? Nương thấy con tự mình đưa thuốc tới chính là quan tâm nương, trong lòng nương vui lắm. “Lã thị cười.

Triệu Tương Nghi lại không thèm nhìn, chỉ là thản nhiên nói: “Đem thuốc uống hết đi.”

Lã thị tâm động, sợ sệt địa nhìn chén thuốc kia, chê cười nói: “Nóng quá, để đây lát nữa nương uống, mẹ con chúng ta trò chuyện một chút việc nhà được không?”

“Uống thuốc trước, thuốc này không thể uống lạnh, phải uống nóng mới được.” Triệu Tương Nghi kiên trì nói, dùng ánh mắt ra hiệu Bích Văn bưng chén thuốc kia, tự tay dứt Lã thị uống.

Lã thị khổ não nhìn chén thuốc, hơi chân chừ.

Mới kiên trì uống hai ngụm, Triệu Tương Nghi căn dặn Bích Văn nói: “Bích Văn, lúc người thổi phải xa xa chút, đừng đụng vào nước thuốc, người không có bệnh, mà đụng vào nước thuốc sẽ hại thân.”

“Nô tỳ đã biết.” Bích Văn cung kính đáp.

Nhưng Lã thị lại ngồi không yên, lập tức kiểm có không uống chén thuốc kia: “Tương Nghi a, nương có chuyện phiền muộn muốn nói với con, đợi nói xong nếu thuốc lạnh rồi thì để hạ nhân hâm nóng lại là được.”

Triệu Tương Nghi híp mắt tinh tế nhìn Lã thị, thấy hiệu quả rồi liền nói với Bích Văn: “Người phân phó bọn hạ nhân lát nữa hâm nóng thuốc cho bà ta.”

Quay mặt lại nhìn Lã thị: “Trong lòng phiền muộn? Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo.”

“Thực sự sao?” Lã thị hai mắt sáng ngời.

Triệu Tương Nghi không có đỡ Lã thị, chỉ bảo một tiểu nha hoàn đỡ bà ta đi, còn mình đi phía trước, lúc đến vườn hoa trong viện, liền đụng phải Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao đang đi dạo.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Ca, tẩu tử.” Triệu Tương Nghi ngọt ngào lên tiếng chào hỏi bọn họ, sau đó lén lút dùng ánh mắt ra hiệu.

Tối hôm qua nàng cùng Triệu Hoàng Lâm còn có Tề Uyển Dao đã thương thảo một chút nghi ngờ của mình, ý Triệu Hoàng Lâm là cứ trực tiếp tìm một đại phu nhà họ quen đến xem bệnh cho Lã thị, phân biệt thật giả, nếu thật là giả bộ bệnh, liền trực tiếp đuổi bà ta đi.

Nhưng Triệu Tương Nghi và Tề Uyển Dao lại phản đối.

Thứ nhất, làm như vậy, sớm muộn cũng bị truyền ra ngoài

Thứ hai, vạn nhất Lã thị là thật sự mắc bệnh nan y, bọn họ làm như vậy, vị có vẻ quá tàn nhẫn, không có nhân tính.

Vì vậy, sau khi thương lượng, liền áp dụng biện pháp có khả năng hơn để thử Lã thị, khiến bà ta tự mình nói ra chân tướng

Lã thị thấy vợ chồng con trai đều ở đây, tâm trạng cũng là vui vẻ không ngớt, cảm giác mình coi như là người có phúc, con cái kết hôn, mỗi đứa đều hiếu thuận.

Có điều, đối với con dâu Tề Uyển Dao, Lã thị vẫn oán trong lòng, chỉ vì ngại Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi ở đây, không thích hợp phát tác.

Tề Uyển Dao bây giờ cũng là không sợ Lã thị, bởi vì Tề Uyển Dao và Triệu Hoàng Lâm đã một lòng, một thể.

“Ta tự mình pha trà cho mọi người uống.” Triệu Hoàng Lâm hiếm khi có tâm tình tốt.

Lã thị thấy con trai không có bài xích mình như thường ngày, cho là con trai nghĩ thông nên vui vẻ đi trước.

Mọi người tề tụ ở nhà thủy tạ, Triệu Hoàng Lâm xông trà theo cách vẫn làm, chưa đến một nửa thời gian, liền mượn cơ hội dùng nước trà nóng hổi tạt lên tay Lã thị.

Lã thị đau đến “A” một tiếng phát ra tiếng thét chói tai.

Tề Uyển Dao lập tức luống cuống, nắm tay Lã thị nhúng vào hồ cá.

Thấy đã ổn, Lã thị nhấc bàn tay lên nhìn, chỉ thấy trên tay đã sưng đỏ một mảng, cũng nổi lên mấy mục nhọt nước

“Không sao chứ?” Triệu Tương Nghi lơ đãng hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lã thị sợ mọi người mất hứng, lắc đầu liên hồi.

“Sao lại không có việc gì?” Triệu Hoàng Lâm hừ lạnh, “Không phải nói bị huyết chứng sao? Đáng lẽ phải nên hoảng hốt, khẩn trương chứ, dù sao đây không phải là chuyện đùa, một chút vết thương nhỏ, cũng đủ lấy mạng bà rồi.”

Lã thị nghe vậy trong đầu ông một tiếng nổ tung.

Qua một lát, cũng cuối cùng mới tỉnh táo lại, bọn nhỏ không phải là tha thứ cho bà, muốn sống với bà mà là đang thử bà.

“Vết thương trên trán lành thành sẹo, cũng không có vết máu đọng, cánh tay ngã bị thương, một chút vết thương cũng không có. Vốn phải là máu chảy không ngừng, lại bị đại phu làm hai, ba cái là hết. Đây là do y thuật của đại phu cao minh, hay là do bà căn bản không bị bệnh?” Triệu Tương Nghi giận tái mặt, kết luận trong lòng đã thành sự thật

Thân hình Lã thị run rẩy, vô lực ngã ngồi lên ghế, kinh ngạc nhìn ba người trước mặt.

“Đáp án đã có, còn cần phải hỏi sao?” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng như băng, “Thật giỏi, cách gì cũng nghĩ ra được, bà thích giày vò người khác như vậy ư? Bà có biết hay không, bởi vì sự ngu xuẩn của bà, làm hại tiểu muội hôm nay rơi vào vũng nước bẩn “

Trên má Lã thị chảy hai hàng lệ.

Giấy không thể gói được lửa, bọn họ hôm nay hoài nghi mình, đến lúc đó sẽ tìm một đại phu xa lạ đến đây xem bệnh cho mình, không phải sẽ tra ra manh mối?

Còn không bằng lúc này mình tự thú sẽ tốt hơn nhiều.

“Nương như vậy cũng là bất đắc dĩ, ai bảo các con không tha thứ cho nương...Nương thật sự muốn cùng các con làm lại một lần nữa” Lã thị thút

thít.

“Hôm nay, bà đã giác ngộ như vậy, thế tại sao ban đầu không chịu nghĩ cho bọn tôi hả?” Triệu Hoàng Lâm cười nhạt, “Không muốn nói nhiều với bà nữa, tự giải quyết cho tốt đi, tôi đã sai người chờ bên ngoài rồi, bây giờ bà lập tức rời phủ, đến nơi mà tôi đã an bài cho bà mà sống quãng đời còn lại, nếu bà an phận, tôi còn có thể để cho bà sống cuộc sống bình an, còn nếu bà không biết hối cải, làm mưa làm gió, vậy đừng trách tôi không khách khí với bà.”

Triệu Tương Nghi không ngờ ca ca mình sẽ quyết tuyệt đến vậy, tò mò hỏi: “Ca định đưa bà ta đi đâu?”

“Một rất chỗ thật xa, đồng thời phái người canh chừng, bảo đảm bà ta sau này không còn xuất hiện trước mặt chúng ta nữa.” Giọng Triệu Hoàng Lâm băng lãnh, Tề Uyển Dao kéo cánh tay hắn, trong nháy mắt, trong mắt hắn ngập tràn ôn nhu.

“Không mà” Lã thị đột nhiên khóc lớn nói, “Cầu các con, nương là mẫu thân ruột của các con, làm sao các con lại tàn nhẫn với nương như vậy?”

“Từ ngày bà lấy hưu thư đi, Triệu gia chúng tôi đã không có một người con dâu, một mẫu thân như bà?” Triệu Hoàng Lâm liếc mắt nhìn Lã thị, về sau bất chấp bà ta khóc nháo, trực tiếp sai hai bà tử khoẻ mạnh đem Lã thị kéo đi.

Chương 238: Giam lỏng

Lã thị cứ như vậy bị Triệu Hoằng Lâm xử lý nhanh gọn, những người trong Triệu gia khi biết tin, thì lã thị đã bị đưa đến một vùng nông thôn không ai biết.

Nhị lão sau khi biết Lã thị giả bộ bệnh không khỏi giận dữ, thế nhưng người đã bị đưa đi, bọn họ cũng không truy cứu được, chỉ nói sau này mặc kệ là chuyện gì, cũng không muốn gặp nữ nhân này.

Triệu Tín Lương hỏi Triệu Hoằng Lâm đã giam lỏng lã thị ở đâu, sau đó gọi hai bà tử khoẻ mạnh đến đó chiếu cố, Nhâm thị không có dị nghị, Triệu Tín Lương cũng yên lòng.

Ngoài ra, cũng không biết có phải là Triệu Hoằng Lâm ra tay hay không, vị đại phu lúc trước giúp lã thị lừa mọi người, trong một đêm biến mất ở trấn Thanh Hà, y quán cũng đóng cửa, người thì không biết đi nơi nào. Chắc là không ở đây được, phải trốn đến nơi khác mưu sinh.

Từ lúc Lã thị xuất hiện đến lúc biến mất, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng trên dưới Triệu phủ xảy ra biến hoá lớn.

Cao hứng nhất là Triệu Hoằng Lâm và Tề Uyển Dao rốt cuộc đã ở cùng một chỗ với nhau, mặc kệ Lã thị nháo thế nào, bên ngoài cũng gièm pha về triệu gia cũng một ít nhưng không ảnh hưởng đến danh dự Triệu gia.

Nhưng tệ nhất chính là chuyện chung thân đại sự của Triệu Tương Nghi lại bị Lã thị làm trẽ nãi.

Bùi Tử Quân vẫn ở huyện Giang Ninh ,có lẽ là Ông thị tiếp tục giả bệnh giữ con trai lại.

Tuy giả bộ bệnh, nhưng Ông thị lại đau lòng cho con trai, bà cũng bắt đắc dĩ vì nghĩ Lã thị thì được Triệu Tín Lương và bọn nhỏ đón về, ở lại Triệu gia lâu dài

Triệu Tương Nghi cười khỏ, sao mẫu thân nhà nào cũng thích giả bộ bệnh?

Mà Bùi Tử Quân chậm chạp không về, lại mang cho Triệu Tương Nghi rất nhiều dự cảm xấu. Nàng luôn cảm thấy, Bùi Tử Quân không trở lại cũng tốt, nếu trở lại thì sẽ cùng nàng kết thúc luôn.

Bùi Tử Quân không thể bỏ mặc Bùi gia, mặc kệ ả nhân nhiều năm như vậy, kiên trì nhiều năm như vậy, làm những chuyện mình không thích làm, nhưng hấn vẫn luôn làm xuất sắc, dễ như trở bàn tay.

Bởi vì Bùi Tử Quân trời sinh phải đảm nhận trọng trách lớn, hấn sống ở Bùi gia, tự nhiên nên vì Bùi gia cống hiến hết mình.

Như vậy khi phải lựa chọn giữa tình yêu và sứ mệnh của Bùi gia, hấn tất nhiên phải bỏ tình cảm xuống

Nghĩ đến đây, Triệu Tương Nghi cảm giác nội tâm thật lạnh, cảm giác

bất lực lan khắp toàn thân, khiến tim đau vô cùng. Tình yêu khi nó còn ở bên bạn, bạn cố gắng cảm nhận ngọt ngào nó mang lại. Chỉ có khi bạn ý thức được, sẽ có một ngày bạn vĩnh viễn mất đi nó, bạn mới hiểu được, hoá ra nó ở trong lòng bạn, trở nên quan trọng, lại mang đau đớn đến cho bạn.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bên này, Lã thị cuồng loạn ở chỗ ở mới một hồi lâu, thấy mấy bà tử tráng kiện đứng ngoài cửa giống như cầm điếc, không để ý đến ab2 ta đang điên cuồng.

Trong lòng càng tức giận, oán hận, không kiềm nén nổi, thuận tay cầm ly trà trên bàn ném xuống đất.

“Thả ta ra ngoài, ta không có phạm pháp, dựa vào mà không cho ta ra ngoài, ta không phải ngồi tù” Lã thị hướng về cánh cửa đóng chặt, không ngừng đẩy cửa ra.

Căn nhà nhỏ này là Triệu Hoảng Lâm mua trước đó, ở đây tuy có một thôn trang nhỏ, nhưng không có nhiều gia đình, nhà nào cũng cách xa nhau, nơi Lã thị ở càng hẻo lánh không có người ở, hầu như không ai đến đây hết. Cho nên mặc kệ Lã thị la hét thế nào, cũng chỉ có mấy bà tử nghe mà thôi, dù có kêu rất cổ hợng cũng không ai để ý đến bà ta.

Gian phòng này rất nhỏ, vốn là tia sáng len lỏi, cửa sổ và cửa chính đóng chặt lại như nhà tù, trong phòng hầu như không có ánh sáng.

Lã thị hô mệt rồi, liền ngừng lại, dọc theo cạnh cửa chậm rãi ngồi xuống, trên mặt là hàng lệ, nhẹ giọng lầm bầm: “Hoá ra tất cả đều trở về nơi bắt đầu, ...Mình còn phải tiếp tục sống những ngày khốn khổ này, điều khác nhau chính là...Bây giờ bên cạnh không có ai, chỉ có một mình cô độc ở đây.”

Sớm biết như vậy, trước kia cần gì phải làm.

Bây giờ, Lã thị thật sự ném trái được quả đắng lúc còn trẻ.

Mặc dù năm năm trước, Triệu Hoảng Lâm và Triệu Tín Lương cảnh cáo lúc bà rời đi, nhưng bà không chịu nghe.

Lúc đó, bà ước lượng gai tằm của Niên thế Hữu, mặc dù không có thân nhân, người yêu thì cũng có thể dựa vào đó mà sống. Mặc dù bà rất muốn ở bên cạnh bọn nhỏ, bắt đặc dĩ thái độ của họ quá kiên quyết, nên đành bỏ qua, nghĩ tới mình còn một đồng bạc lớn, ngày sau không đến mức đói khổ.

Qua năm năm, bà tịch mịch sống một mình, cuối cùng tỉnh ngộ, có tiền thì được gì?

Không lo ăn, không lo mặc, thế nhưng không ai chia sẻ phần vui sướng này, không ai ở bên cạnh quan tâm, che chở, có tiền thì cũng chỉ có một mình cô độc, nửa đêm tỉnh mộng, lúc cô đơn không có một vòng tay hữu lực ôm lấy, để mình ní non

Người rồi cũng sẽ già, không ai có thể đánh lại trời cao

Lã thị cũng sợ.

Bà sợ mình già rồi sẽ không có ai chăm sóc trước lúc lâm chung, bà sợ người nhà về sau sẽ quên mất sự tồn tại của bà, tiêu điều tự tại sống một cuộc sống vui vẻ.

Bà không cam lòng a.

Mặc dù mình phạm vào sai lầm không thể tha thứ, mặc dù bọn họ ác tâm, chán ghét chính, nhưng chung quy bà vẫn là mẹ đẻ của hai đứa nhỏ, chí ít đã từng, bà và Triệu Tín Lương khi đó cũng có một chút tình cảm....

Mặc dù phần tình kia là do bà phản bội Triệu Tín Lương, sau khi nếm lấy sự lạnh lùng của Niên Thế Hữu mới cảm nhận được, thì đã trễ... Nhưng lại không thể xoá sạch được sự tồn tại của nó.

Liên không tự chủ nhớ lại Triệu Tín Lương từng đối với mình điên cuồng yêu thương và hai đứa nhỏ mà mình sinh ra, nên Lã thị quyết định quay về.

Bà cho rằng, chỉ cần mình nói như vậy, mọi người sẽ đồng tình rồi tha thứ cho mình, một lần nữa đón nhận bà, từ nay về sau người một nhà đoàn viên, hoà thuận sống cùng nhau, về phần ngoại nhân Nhâm thị đó, cũng phải tự bỏ đi.

Nhưng tất cả đều ngoài dự liệu của bà.

Mọi người chỉ là không có trách bà, không hề so đo với bà, nhưng không có nghĩa là mọi người sẽ tiếp nhận bà, cùng bà sống chung.

Không ai oán hận, nhưng cũng không ai sẽ thích bà.

Thì ra, chuyện tình cảm nói phai là phai đi

Hiện tại, cả nhà bọn họ xem trọng chỉ có Nhâm thị, giống như năm đó cũng coi trọng bà, không còn coi trọng cô ta hơn bà. Lúc Lã thị ở Triệu phủ, khi nghĩ đến sự thật này, thể xác và tinh thần đều bị đả kích, mặt bà có thể nói là nhanh chóng tiêu tụy.

Cho nên, mới giả bộ bệnh mà như thật vậy.

Bà biết đạo lý giấy không thể gói được lửa đạo lý, bà giả bộ nhứt hế sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy, lúc mọi người còn chưa tiếp nhận bà, bọn nhỏ đã nghi ngờ rồi.

Những ngày đó, chính là những ngày hạnh phúc của bà trong mấy năm nay.

Triệu Tương Nghi liên tục đến thăm, ngay cả Triệu Hoảng Lâm thỉnh thoảng tặng vài thứ, bà còn tưởng rằng, bọn nhỏ thật sự nhận người mẹ này, không ngờ, bọn nhỏ làm vậy cũng chỉ là thử bà mà thôi.

Cuối cùng đem lời nói dối làm sáng tỏ, rồi đem bà đuổi khỏi Triệu phủ.

Lã thị thông khổ nhắm hai mắt lại, nước mắt đều khô cạn, mắt cũng đau nhức.

Nếu để cho bà lựa chọn một lần nữa, bà nhất định sẽ không bỏ trốn theo

Niên Thế Hữu, vinh hoa phú quý, hưởng thụ giàu sang, cuộc sống như thế, trải nghiệm một lần bà không muốn thêm lần nữa.

So với cuộc sống xa hoa lãng phí như thế, bà càng khát vọng cuộc sống gia đình hơn, người một nhà an nhàn ở Triệu gia thôn, tuy thân thích quê nhà bát quái, nhưng sống những ngày an bình không hung hiểm, chính là cảm giác chân thật nhất.

Lã thị cười giễu.

Bây giờ bà mong nhất chính là cuộc sống gia đình, đây từng là cuộc sống bà chán ghét nhất

Đây là chuyện buồn cười nhất.

Để tránh né cái loại cuộc sống bản cùng này, bà không tiếc cùng Niên Thế Hữu ở sau lưng Triệu Tín Lương làm không ít chuyện đáng xấu hổ, cuối cùng còn đi theo Niên Thế Hữu.

Nhưng đi một vòng trở về, Lã thị mới phát hiện, cái loại cuộc sống thâm lặng mà bà từng coi rẻ, lại là cuộc sống bà mong có.

Bà không cách nào quên được ngày đó khi rời Triệu gia thôn, đã khản trương thế nào, cảm thấy hồ thẹn ra sao, còn mơ mang theo một tia chờ đợi và kích thích.

Lại cảm thấy may mắn vì mình đã rời khỏi nhà tù đó, có người hầu hạ

Đối với thân nhân, con cái, hàng xóm cười chê, bà đều coi đó là trời buộc. Vứt đi còn không kịp, sao còn thêm để ý chứ?

Bây giờ nhớ lại tâm tình năm đó của mình, bà lại muốn tốn nhiều thời gian, tinh lực để vẫn hồi tất cả?

Ngoài cửa, một bà tử bung com canh tới, mặt không chút cảm xúc đưa cho bà tử bên ngoài: “Cả một ngày không ăn hẵn đói rồi, cho nên tôi bung đồ ăn tới cho cô ta.”

“Vạn nhất không ăn thì sao?” Bà tử kia hỏi.

“Vậy thì chết đói, quên đi, chúng ta chỉ có nhiệm vụ là trông chừng cô ta, cũng có nhiệm vụ ngăn cô ta tìm chết.” Bà tử bung com kia nhin không được nói, bà vốn ở Triệu phủ thật tốt, đột nhiên bị phân đến nơi thâm sơn cùng cốc, đã sớm không cam lòng.

“Sao cô ta không la hét nữa? Lẽ nào ngất rồi?” Đúng lúc này, một bà tử hồ nghi hỏi.

“Mặc kệ nữ nhân điên đó đi.” Bà tử kia vừa nói, “Mở cửa ra đi, đưa com xong, rồi chúng ta mau đi ăn com, đói chết mất.”

Bà tử giữ cửa lấy chìa khoá ra, tra vào ổ khoá, sau đó đẩy cửa, lại phát hiện có gì đó cản trở, không đẩy được.

Bà liền dùng hết sức bình sinh, mới đẩy cửa ra được, dựa vào tia sáng yếu ớt, thì thấy Lã thị đang nằm nghiêng cạnh cửa, hoá ra là Lã thị dùng người chặn cửa

Bà tử tức giận nhìn Lã thị, khẩu khí bất thiện nói: “Chết tiệt, tự nhiên

chấn ngang cửa, hại ta mở cửa mệ chết”

“Cô nếu không ăn cơm thì chết đói đó” Bà tử kia phái sau cũng hô to nói.

Nhưng Lã thị nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, thân thể mềm, không hề có khí lực.

Mọi người hoảng hốt, một người trong đó kêu lên: “Sẽ không phải là ngất đi rồi chứ?”

Hai bà tử khác lập tức xông vào, một bà tử bị trượt chân, ngã ngối xuống đất, đưa tay sờ mông, lại phát hiện cảm giác ướt át, bà tử bên ngoài nhìn thấy, kêu to: “Máu, thật là nhiều máu “

“Chế tiết, cô ta dùng mảnh sành vỡ cắt cổ tay, nhanh đi một lang trung đến” Bà tử bung cơm kia coi như bình tĩnh nhất, thấy thế cũng không có luống cuống tay chân, mà là chỉ huy mọi người.

Mọi người bắt đầu ba chân bốn cẳng đỡ Lã thị lên giường.

Chương 239: Trở ngại

Đến tháng sáu, Bùi Tử Quân cuối cùng từ huyện Giang Ninh trở về.

Đi chừng mười ngày, sau khi Bùi Tử Quân trở về, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, giống như có một tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

Mẫu thân Ông thị thường xuyên nói vào tai hấn ——

Tương Nghi cho dù tốt, nhưng lại có một mẫu thân hư đốn như vậy. Bùi gia chúng ta mặc dù không phải nhà quan, nhưng cũng là một đại hộ, cũng phải cần mặt mũi.

Con đã thấy mẹ đẻ của con bé chưa, bà ta từng làm những chuyện xấu hổ, nếu ngày sau bà dùng quan hệ thông gia xuất hiện, vậy người ngoài nhìn Bùi gia chúng ta thế nào đây?

Có mẹ đẻ như vậy ở bên, không chừng Tương Nghi thay đổi tính tình, đến lúc đó con hối hận làm sao bây giờ? Trong phủ sẽ yên bình sao?

Tóm lại, hôn sự này, nương không tán thành, giờ thừa dịp tình cảm chưa sâu, con mau chặt đứt nó đi.

Con chặt đứt đi, chặt đứt đi, chặt đứt đi.

Bùi Tử Quân nhú mày, lời của mẫu thân như là một lưỡi dao sắc bén, đâm vào tim hấn

Ông thị biết Bùi Tử Quân hiếu thuận với mình, nhất định sẽ đem lời đó để trong lòng, cũng bận tâm đến danh dự của Bùi gia, nên rất thản nhiên nói điều đó với con trai

Lúc này, hấn không biết nên nói mẫu thân ngoan tâm, hay là tạo hóa trêu người.

Sau khi trở về, hấn không có dũng khí đi gặp Triệu Tương Nghi.

Sợ thấy bộ dáng khổ sở của nàng, sợ thấy ánh mắt tiêu tụy của nàng, càng sợ hơn khi đề cập đến tương lai của hai người. Hấn nhớ đến nàng, trong mắt, trong lòng đều có hình ảnh của nàng.

Nhưng bây giờ, có hai lựa chọn bày ra trước mặt, hấn đều muốn chọn hai, cũng biết không thể chọn được hai.

Ở tiêu uyển Tĩnh Phong mấy ngày, cuối cùng lấy hết dũng khí đi tìm Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi một mực chờ Bùi Tử Quân.

Biết hấn đã về, biết tâm tình của hấn không được tốt, thế nhưng nàng không chủ động đến tìm hấn. Chủ động đi tìm hấn, sau đó nói cái gì?

Hiên ngang lẫm liệt, bảo hấn buông tha mình, làm theo ý mẫu thân hấn? Hay là ích kỷ, bảo hấn buông tha tất cả, bỏ lại gia tộc, cùng nàng đến chân trời góc bể?

Không thể được, điều này thật quá buồn cười.

Cho nên, Triệu Tương Nghi chờ, chờ Bùi Tử Quân đến tìm mình, chờ

Bùi Tử Quân quyết định. Như vậy đến lúc đó, mặc kệ hắn nói cái gì, bọn họ sẽ y theo mà làm.

Mấy ngày trước, nàng đối với chuyện tình cảm này luôn bị vây trong mộng lung.

Nàng biết rõ mình đã động tâm với người đàn ông này, lúc ở cùng hắn luôn chìm đắm trong ngọt ngào, kinh hi. Chỉ là không đến trình độ yêu đến chết đi sống lại

Có một ví dụ rất tâm thường, nếu có một ngày, muốn nàng buông tha tất cả, chỉ cần Bùi Tử Quân nói, nàng không xác định được là mình có kiên quyết lựa chọn quyết định đó của Bùi Tử Quân.

Nhưng bây giờ, lại không giống

Nàng ý thức được giữa nàng và Bùi Tử Quân tồn tại một trở ngại, trở ngại này có thể khiến nàng vĩnh viễn mất đi người đàn ông mình yêu.

Triệu Tương Nghi tỉnh ngộ, hoá ra, ở trong lòng nàng, Bùi Tử Quân bất tri bất giác trở nên quan trọng với nàng

Luyến tiếc, không bỏ xuống được, nếu muốn nàng thực sự dứt bỏ, so với muốn mạng nàng còn đau hơn.

Nàng yêu người đàn ông này, đến mức không kiềm chế được.

Hai người gặp nhau, Triệu Tương Nghi vẫn không mở miệng nói, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ, sau khi hoàn hồn lại, mới ngẩng đầu lên, đã thấy Bùi Tử Quân nhìn mình bằng ánh mắt ôn nhu.

Lúc này mũi Triệu Tương Nghi đau xót, viền mắt nhất thời ươn ướt.

Ánh mắt này không biết còn nhìn mình bao lâu nữa, có lẽ hết hôm nay, sẽ không còn.

Vừa nghĩ đến điều này, nàng không thể thở được.

“Nương huynh thật sự bị bệnh.” Không nghĩ tới, Bùi Tử Quân vừa mở miệng, là nói câu này.

Triệu Tương Nghi có chút kinh ngạc, ánh mắt trở lại bình thường.

Đưa ngọc, là vì sợ nàng lo lắng, nên mới nói dối là Ông thị bị bệnh thật, cũng không phải có ý định giữ hắn ở lại, tách hắn ra khỏi Triệu gia, để nàng có thể yên tâm.

Thực sự là. . . Nàng dễ gạt vậy sao?

“Ừ, bá mẫu vẫn khỏe chứ?” Triệu Tương Nghi vô lực hỏi Bùi Tử Quân, làm bộ như tin rồi.

Trong mắt Bùi Tử Quân hiện lên một chút thư thái, nhẹ nhàng thờ phào, còn cho là đã lừa được Triệu Tương Nghi, cười nói: “Được rồi, không phải huynh đã về sao?”

“Nga, ừ. . .” Triệu Tương Nghi chần chừ, trong lúc nhất thời, đột nhiên không biết nói với Bùi Tử Quân cái gì. . . Nói rõ tâm ý của mình sao?

Còn nữa, bây giờ mà nói ra, sẽ khiến hắn cảm thấy khó lựa chọn.

Nàng mong muốn, mặc kệ Bùi Tử Quân chọn lựa thế nào, sẽ không cảm

thấy then với nàng

“Muốn nói gì?” Bùi Tử Quân hỏi.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu: “Không có gì, được rồi, huynh không phải nói có chuyện muốn nói với muội à?”

Bùi Tử Quân đột nhiên trầm mặc.

Hányên lặng nhìn Triệu Tương Nghi, giống như là trước khi chia tay phải nhớ rõ bộ dáng của nàng vậy, ánh mắt như thế, khiến Triệu Tương Nghi trong lòng thấy khủng hoảng

Bầu không khí trở nên căng thẳng, Triệu Tương Nghi nghĩ, không khí hình như mất hết, không thì tại sao lại thấy khó thở thế này?

“Tương Nghi, muội đáp ứng huynh, đợi lúc muội cập kê rồi, gả cho huynh.” Bùi Tử Quân đột nhiên nói vậy, một câu này khiến Triệu Tương Nghi bất khả tư nghị, biến hoá khôn lường

Hắn, hắn đây là đang cầu hôn nàng sao?

Mặc dù ngày trước cũng có, nhưng mà bây giờ, hắn lại trịnh trọng nói lời này với nàng, là đang cho nàng thấy, hắn đã quyết định rồi?

“Có thể đáp ứng huynh không?” Bùi Tử Quân nhìn Triệu Tương Nghi, mắt nhắm lại, “Chỉ cần muội đáp ứng, huynh mới có thể an tâm, như được bảo đảm, để huynh có thể không bận lòng mà xử lý chuyện này.”

“Huynh không sợ sao?” Triệu Tương Nghi hỏi ngược Bùi Tử Quân.

Trong tròng mắt hắn đầy chán nản, mấy ngày nay, hắn đã trải qua chuyện gì?

Bùi Tử Quân lắc đầu, khước miệng nhếch lên: “Huynh nào sợ chứ? Nếu huynh sợ, thì muội làm sao bây giờ.”

Triệu Tương Nghi tâm động, cảm giác tê dại vô lực lại tràn đến.

“Diễn Trạch, muội đáp ứng huynh, cả đời này nếu không phải là huynh thì sẽ không lấy.” Nói như vậy, nếu không có đoạn tình cảm này, Triệu Tương Nghi tuyệt đối sẽ không nói như vậy, nhưng mà lời đến khước miệng, nàng lại có cảm giác muốn khóc

“Thật tốt.” Bùi Tử Quân nói, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm.

Sau khi mở ra, thấy bên trong là một dây chuyền bạch ngọc. Dây chuyền ngọc này tinh xảo lạ thường, không nhiễm một tạp chất nào, chắc là thượng phẩm. Hơn nữa, không biết là ảo giác hay sao, Triệu Tương Nghi mơ hồ cảm giác vòng ngọc này tỏa ra một làn hơi lạnh, giống khối băng vậy.

“Cho muội, đây là đồ tốt, huynh thấy thân thể muội không tốt, mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng người, nên tìm riêng cho muội. Đây là bạch ngọc cực kỳ hiếm thấy, mùa hè nóng gắt muội mang nó theo, nó sẽ giúp muội không bị nóng, đồng thời đem nhiệt độ trong cơ thể hút ra. Vào đông, thì sẽ thêm ấm áp, muội mang nó sẽ cảm thấy ấm áp gấp trăm lần, không cảm giác lạnh.” Bùi Tử Quân giới thiệu công dụng cho Triệu Tương Nghi nghe.

“Huynh đeo cho muội?” Thấy Triệu Tương Nghi không nói lời nào, Bùi

Tử Quân nở nụ cười.

Đeo dây chuyền lên cổ, quả nhiên thấy lạnh, nhưng không có lạnh cả người, đúng là thượng phẩm.

“Vôn đợi đến ngày muội cập kê sẽ đưa, đây là lễ thành nhân.” Là mắt Triệu Tương Nghi bị hoa mắt hay sao, sao lại cảm giác Bùi Tử Quân cười, nhưng trong đó mang theo tia bi thương

“Diễn Trạch, vì sao huynh lại cho muội cảm giác không tốt vậy.” Triệu Tương Nghi tâm động, đưa tay sờ dây chuyền ngọc, môi cũng run rẩy.

Bùi Tử Quân không cười nữa.

Động tác rất chậm, Triệu Tương Nghi thấy mà đau lòng.

“Ngô.” Hắn buồn phiền phát ra tiếng, ngẫm nghĩ nên nói như thế nào đây, thật khổ sở

“Cửa hàng ở huyện Giang Ninh bên kia xảy ra chuyện, huynh phải về bên đó, nên cửa hàng ở trấn Thanh Hà tạm thời không cần xử lý.” Qua thật lâu, hắn lẳng lặng nói ra, hai mắt không rời khỏi Triệu Tương Nghi, rất sợ bỏ lỡ qua một tia biểu tình của nàng.

Kết quả, hắn nhìn không thấy trong mắt Triệu Tương Nghi khổ sở, chỉ thấy nồng đậm yêu thương.

“Xin lỗi, bởi vì muội, cho nên huynh mới sống mệt mỏi vậy.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu nói một câu.

Bùi Tử Quân lại cuống quýt giải thích : “Không đúng không đúng, không phải là tại muội, mà là sinh ý trong nhà có vấn đề nên muốn huynh xử lý.”

“Kỳ thực muội đều biết.” Triệu Tương Nghi không giả bộ được, ánh mắt đỏ lên, “Bùi bá mẫu bởi vì mẹ đẻ muội, không hài lòng con dâu là muội. . . Huynh bây giờ rời khỏi trấn Thanh Hà, muội cũng đoán được kết quả rồi.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, được chứ?” Bùi Tử Quân đột nhiên nắm tay Triệu Tương Nghi , “Hôm nay, huynh đến đây không phải là từ biệt muội, mà là ước hẹn tương lai với muội. Muội phải chờ huynh, chờ đến lúc muội cập kê, huynh nhất định sẽ đến cầu hôn muội, sẽ cho muội hào quang và thể diện, muội nhất định phải chờ huynh “

“Trước khi muội cập kê, huynh sẽ không trở lại trấn Thanh Hà?” Triệu Tương Nghi cảm thấy vô lực.

Sắc mặt Bùi Tử Quân tối sầm, gật đầu: “Cho dù là muội, còn có trách nhiệm của Bùi gia, hai thứ huynh đều muốn, không muốn bỏ cái nào. Cho nên sẽ rất khó khăn, có thể mệt chết. Nhưng huynh đã đáp ứng mẫu thân, sau khi xử lý xong tất cả, sẽ trở về huyện Giang Ninh. Nhưng muội hãy yên tâm, huynh nhất định sẽ không đáp ứng mẫu thân cưới người con gái khác làm vợ, trong lòng huynh chỉ có một mình muội. Sau khi trở về, huynh sẽ tận lực giải thích cho mẫu thân để người không hiểu lầm muội nữa, tin rằng mẫu thân sẽ hiểu cho chúng ta. Muội, muội đừng có oán mẫu thân huynh, bà là một người dịu dàng, chính là bởi vì quan tâm huynh nên mới như vậy, bà

không ghét muội, chỉ ngại mẹ đẻ muội...”

Bùi Tử Quân không có nói hết.

Triệu Tương Nghi gật đầu: “Muội hiểu.”

“Ủy khuất muội rồi.”

“Không ủy khuất.” Triệu Tương Nghi cười thật thoải mái, tay sờ dây chuyền, “Muội chờ huynh trở lại.”

Thời gian một năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn lắm, Triệu Tương Nghi nghĩ đến cũng đành cười khổ.

Bùi Tử Quân ôm lấy bả vai Triệu Tương Nghi, ôm rất chặt: “Nếu huynh có thể dũng cảm hơn chút, sớm cho muội biết tình cảm của huynh, sớm chút để mẫu thân định hôn sự của chúng ta, thì hôm nay sẽ không có như vậy.”

“Huynh đã rất nỗ lực, cũng vì muội làm rất nhiều, đừng tự trách mình, muội sẽ đau lòng.” Triệu Tương Nghi dựa vào vai Bùi Tử Quân, giọng nói lảng lảng, giống như rất mệt

Bùi Tử Quân nghe được trong lòng rất khó chịu, càng ôm chặt hơn: “Lúc huynh không có ở đây, nhớ phải tự lo cho mình, lần trước Bích Văn nói muội đau đầu, nhớ phải bồi bổ, ít luyện chữ lại, đi lại nhiều cho tốt. Còn nữa, không nên mặc áo mỏng, muội thể hàn, sẽ bị nhiễm lạnh hơn. Nhiễm Thúy Trai mặc dù không thủ hạ của huynh xử lý, nhưng sẽ không đóng cửa, cha huynh đã phái người đến xử lý, huynh cũng đã nói với họ rồi, sau này nếu muội rảnh rồi thì đến chơi, muốn tự mình xử lý cũng được, tùy ý lựa vài món sơn phấn cũng tốt, bọn họ sẽ không nói ‘không’ với muội, ở trong mắt bọn họ, muội chính là thiếu phu nhân Bùi gia tương lai. Còn có...”

Triệu Tương Nghi dựa vào lòng Bùi Tử Quân, nước mắt làm ướt hạ sam của Bùi Tử Quân.

Nàng không biết, Bùi Tử Quân hiểu mình nhiều đến thế

Nếu là bình thường, nàng nhất định sẽ cười nhạo Bùi Tử Quân, sao lại giống như tên Mạc Thiếu Kỳ, thao thao bất tuyệt vậy.

Nhưng lúc này, ngoại trừ rơi nước mắt, đau lòng, nàng không có cảm giác phải ứng phó sao nữa

“Huynh sẽ gửi thư cho muội, Nguyên sách bên kia nhận lấy, đích thân đường tử Triệu Tương Liên của muội sẽ giao cho muội, không sao.” Dặn dò xong một đồng lớn vấn đề, Bùi Tử Quân nói xong nhẹ nhàng buông Triệu Tương Nghi ra, giúp nàng lau nước mắt, “Muội nhất định phải chờ huynh quay về, không thấy hồi âm của muội, huynh sẽ không còn tâm tình sống bên kia.”

“Ừ, muội hứa.” Triệu Tương Nghi nghẹn ngào.

“Đứa ngốc, tại sao khóc? Chẳng qua là rời đi một chút thôi, sẽ không lâu đâu, chờ huynh trở về, hết thấy đều tốt.” Bùi Tử Quân giúp Triệu Tương Nghi lau sạch nước mắt.

Triệu Tương Nghi bình tâm lại: “Huynh vì muội mà làm nhiều như vậy,

muội lại không làm được gì cho huynh.”

Nàng biết rất rõ Bùi Tử Quân mệt chết đi, biết rất rõ Bùi Tử Quân gánh vác rất nhiều thứ, nhưng nàng thực sự cái gì cũng không làm được được cho hắn. Đến trước mặt Ông thị khóc lóc kể lể sao? Cố làm nhiều chuyện tốt, lấy lòng bà, để bà thay đổi cách nhìn về gia đình nàng?

Vô dụng, Ông thị căn bản không để ý đến, bà làm sao không biết nàng tốt, nhưng vẫn kiên trì không để cho nàng vào cửa Bùi gia, làm một đương gia chủ mẫu, bà cũng có cái khó của bà. Cho nên, nàng tận lực biểu hiện, bà sẽ thành toàn cho nàng và Bùi Tử Quân?

Như vậy có thể động viên những người khác khuyên Ông thị?

Làm như vậy chỉ khéo thành vụng, ở thời đại này, một nữ nhi gia lại điên cuồng chủ động nói đến hôn sự, ở trước mặt Ông thị, sẽ chỉ làm Ông thị cảm giác mình giống như Lã thị, mặt dày như nhau...

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu có bao nhiêu biện pháp, đều không dùng được, đầu đầu chết Triệu Tương Nghi.

“Như vậy, có thể hôn huynh không?” Bùi Tử Quân không chớp mắt nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi tâm đau, nhìn ánh mắt bi thương, khoé miệng tà mị của Bùi Tử Quân, kim lòng không được sáp vào gân hắn.

Nếu những thứ kia không thể làm, vậy thì cứ hôn hắn.

Nàng hôn rất cẩn thận, rất triền miên, nước mắt một giọt, một giọt không khổng chế được dính vào mặt Bùi Tử Quân, lực đạo rất nhẹ, lại làm tim hắn đau.

Hắn ôm Triệu Tương Nghi, từ bị động biến thành chủ động.

Bởi vì động tác của Triệu Tương Nghi quá nhẹ, không thoả mãn được hắn, hắn thậm chí muốn đem Triệu Tương Nghi hoà vào một thể với mình, cả đời không xa cách.

Chìm trong tình yêu, môi lưỡi quấn nhau, trầm mê khi sắp ly biệt.

Chương 240: Bi kịch

Hai ngày sau, Bùi Tử Quân đi.

Trước khi đi, Triệu Hoảng Lâm không rõ chân tướng, thiếu chút nữa xúc Bùi Tử Quân lên đánh một trận, còn nói: "Lẽ nào người muốn giống như ta." Không chút nào kiêng kỵ nhắc đến sai lầm của mình.

Triệu Tương Nghi thấy thế ngăn cản, cũng là có chút dở khóc dở cười.

Các trưởng bối cho rằng chuyện hôn sự của Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi không thành, có chút khó chịu và hoảng trương [hoảng sợ + khẩn trương], mọi người rất xem trọng hai đứa nhỏ này. Nhâm thị biết rõ nguyên nhân, an ủi Triệu Tương Nghi một hồi, Triệu Tương Nghi suy nghĩ vẫn nên đem nội tình nói cho Nhâm thị.

Nhâm thị nghe xong, không có cao hứng vui mừng, ngược lại lo lắng.

"Cũng không phải là nương không tin nhân phẩm của Tử Quân, chỉ là thời gian một năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, con bây giờ đang tuổi xuân, chính là điều kiện tốt nhất, nếu bỏ lỡ, chờ một năm nữa, từ câu hôn đến đính hôn, cuối cùng con xuất giá, không phải lỡ đến hai, ba năm sao, đến lúc đó, chẳng phải con sẽ giống như tàu tử con trước kia? Tuy cuối cùng ca ca và tàu tử con đã tu thành chính quả, nhưng còn con? Vạn nhất Tử Quân nó..." Nói đến đây, nhâm thị có chút không đành lòng.

Thế gian nóng lạnh như thế nào bà đều trải qua, cho nên đối với chuyện hôn sự, cũng không khỏi tính đến tình trạng xấu nhất.

Triệu Tương Nghi sờ dây chuyền trên cổ, thật lâu không nói lời nào.

Nhâm thị chỉ coi là nàng đang do dự, cũng không nói nữa, xoa đầu nàng thờ dài.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại đột nhiên ngẩng đầu lên cười nói: "Nương, con tin huynh ấy."

Nhâm thị đau lòng, yêu thương vuốt ve hai má Triệu Tương: "Mặc kệ thế nào, nương sẽ không để cho chịu ủy khuất."

Đang nói, Văn Châu vén rèm bước vào, lúc này ngày hè, trong phòng mát mẻ, Văn Châu vào cửa, mang đến không ít oi bức.

"Bẩm phu nhân, ba tử trông coi Lã thị đến." Biểu tình trên mặt Văn Châu không tốt lắm, vừa nói xong, biểu tình trên mặt Triệu Tương Nghi và Nhâm thị trở nên khó coi.

Dù sao, cục diện ngày hôm nay, là do một mình Lã thị gây thị gây ra.

Bây giờ nghe đến tin của Lã thị, Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy bi ai.

"Đề bà ta vào bẩm báo được không?" Sắc mặt Văn Châu tái nhợt vài phần.

"Bảo bà ta vào đi." Nhâm thị khẩu khí bất thiện, giọng nói cũng lạnh lùng.

Nhưng khi nhìn Triệu Tương Nghi, lại ôn nhu, còn giúp con gái vén tóc

Bà tử đó là người không phục khi bị điều đến trông chừng Lã thị, bà ta họ

Chu, tất cả mọi người gọi bà ta là Chu bà tử.

Chu bà tử vừa vào phòng, đầu tiên là bị cảm giác mát mẻ đánh ụp vào, thật thoải mái, sau đó nhớ chuyện cần nói, lập tức quỳ xuống trước mặt Nhâm thị, không nói nên lời: "Bên kia, bên kia đã xảy ra chuyện "

Nhâm thị nhíu mày, Triệu Tương Nghi cũng chỉ cười nhạt, lẽ thị đúng là không thể sống yên ổn, mặc dù không có ở đây, nhưng cũng ảnh hưởng đến mọi người.

"Chuyện gì mà kinh ngạc, không có quy củ ." Nhâm thị nhíu mày càng chặt.

"Lão nô không dám, đúng là xảy ra chuyện lớn" Chu bà tử ngay sau đó hoảng trương nói.

"Nói, nói tí mi cho ta nghe." Giọng Nhâm thị dần trở nên lạnh lẽo.

"Lúc bọn nô tỳ bị điều đến, lão gia và phu nhân bảo bọn nô tỳ giám sát Lã thị thật chặt, đừng làm cho cô ta chạy khắp nơi, Bọn nô tỳ luôn đề ý. . . Đều giữ ở ngoài cửa, hầu hạ một ngày ba bữa. . . Không, không nghĩ tới, cô ta lại muốn cắt cô tay tự sát. . ."

"Người thế nào, còn sống?" Triệu Tương Nghi thực sự là bị Lã thị làm cho đau đầu "Một khóc, hai nháo, ba thất cổ" .

Nhâm thị nghe là chuyện liên quan đến mạng người, cũng có chút quan tâm, nhìn Chu bà tử không tha, muốn bà ta nói rõ.

"May là đúng lúc mời lang trung đến, máu dừng lại, người không chết, nhưng...." Chu bà tử nói đến đây, mày nhíu chặt

"Nói tiếp, không được ngừng." Giọng Nhâm thị càng nghiêm nghị.

"Người tuy rằng còn sống. . . Nhưng mất máu quá nhiều, chỉ còn lại nửa cái mạng. . ." Chu bà tử khó nhọc nói, nghe Nhâm thị bảo không được ngừng nên nói tiếp, "Hơn nữa, lang trung llú băng bó cho cô ta, bắt mạch lại phát hiện không ổn. . . Lang trung nói, nói cô ta ho lao... Chả trách mấy ngày nay, cả ngày ho liên tục, bọn nô tỳ còn cho là cô ta bị nhiễm lạnh..."

"Có thật không?" Nhâm thị khiếp sợ không chỉ một chút.

"Chẳng lẽ bà ta đến đó còn giả bộ? Bà ta cho bà chỗ tốt gì?" Triệu Tương Nghi hỏi

Nhâm thị nắm tay Triệu Tương Nghi lắc đầu: "Lã thị sẽ không đàn như vậy, đã ném được vị đắng, còn có thể tái phạm sao được." Nói cách khác, lời Chu bà tử nói, rất có thể là sự thật.

Chu bà tử vừa nghe Triệu Tương Nghi hỏi vậy, dập đầu liên tục: "Lão nô nào ở sau lưng chủ tử thu chỗ tốt? Lão nô trung thành và tận tâm, nào dám đưa tay ra ngoài, xin phu nhân, nhị tiểu thư minh giám."

"Bên kia hiện tại rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Triệu Tương Nghi nhíu mày.

"Lã thị mất máu nhiều, coi như mất nửa cái mạng, hơn nữa còn bị ho lao, càng hấp hối. Đại phu chắc chắn, cô ta đã bị mấy ngày rồi, mấy người nô tỳ suy nghĩ, quyết định bẩm báo, cô ta, cầu nô tỳ giúp đỡ, cầu lão gia, thiếu gia đến nhìn cô ta lần cuối." Chu bà tử nói xong, lập tức dập đầu, ngại vì Triệu

Tương Nghi nói lúc trước, vội biện hộ cho mình, "Lão nô thật không có nhận chỗ tốt nào từ cô ta, đây đều là sự thật, lão nô không dám nói dối, phu nhân, nhị tiểu thư nếu không tin, có thể đến đó xem thử."

"Được rồi, người lui xuống trước đi." Nhâm thị phát tay, bảo mọi người lui ra, kéo tay Triệu Tương Nghi ngưng mi nói, "Nương thấy không giống làm bộ đâu, các con đi thăm cô ta một chút đi."

Triệu Tương Nghi cắn môi: "Rốt cục phải kết thúc rồi sao? Cho đến hôm nay, còn hận gì nữa?"

"Đứa nhỏ, đã uỷ khuất cho con rồi." Nhâm thị vỗ vai Triệu Tương Nghi
Triệu Tương Nghi chỉ cười khổ.

Triệu Tín Lương và Triệu Hoàng Lâm sau khi biết tin tức này, biểu tình của hai người lạnh xuống, đối với Lã thị không còn bất cứ tình cảm nào nữa, bây giờ nghe tin Lã thị sắp chết, trong lòng cũng không thoải mái mấy.

Đối với Triệu Tín Lương, Lã thị từng là thê tử, vì ông mà sinh hai đứa con, coi như không nhìn mặt Lã thị, thì cũng phải nể mặt hai đứa nhỏ, ít nhiều vẫn có chút chán nản

Còn Triệu Hoàng Lâm, Lã thị từng là mẫu thân, hẳn càng hận Lã thị hơn, giờ nghe tin bà ta lại sắp chết, không chút vui vẻ nào, ngược lại là thê lương.

Tin tức này, cũng gạt Triệu gia Nhị lão.

Bọn họ tuổi tác đã cao, lúc trước Lã thị ở lại trong phủ, đã làm Phương thị tức giận đến chết khiếp, còn bệnh nặng một hồi, lo lắng không nguôi, giờ chuyện hôn sự của Triệu Tương Nghi không ổn, càng khiến Nhị lão hận Lã thị thấu xương.

Lần này đại gia thực sự không đành lòng cho ... Nhị lão thêm kích thích nữa, lặng lẽ che giấu.

Chuẩn bị xong, mọi người cùng đến nơi thôn dã mà Lã thị sống.

Nhâm thị cũng cùng đi, cũng không phải là đến cười trào phúng Lã thị.

Sắc mặt mấy bà tử canh giữ ở ngoài phòng không tốt, khi nhìn thấy xe ngựa Triệu phủ đến, lập tức đứng thẳng người, bộ dáng cung kính.

Triệu Tương Nghi ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa, tâm tình rất phức tạp.

Thật đúng là bị kịch?

Là bị kịch thâm trầm nhất, buồn cười nhất, khi bạn phát hiện lúc bạn cẩn thận tỉ mỉ lừa mọi người mình bị bệnh nan y, lại không ngờ được sẽ có một ngày, mình thật sự mắc bệnh thật.

Lã thị như vậy, đúng là tự hại người hại mình.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Xe ngựa dừng lại, các chủ tử ăn mặc chỉnh tề bước xuống, thấy hoàn cảnh đơn sơ này, không khỏi cảm khái, cũng có nhớ lại

Cửa mở ra, Triệu Hoàng Lâm mang theo Tề Uyển Dao dẫn đầu đi vào trước, Triệu Tín Lương ngược lại là đi cuối cùng.

Nắm chặt tay Nhâm thị, cảm động nói: "Cám ơn nàng thông cảm cho ta."
"Đi xem chút đã, bây giờ cô ta cần mọi người." Nhâm thị cười nhạt, thân nhiên nói ra, cũng không có thâm ý gì.

Trong phòng, tràn đầy một mùi máu tươi.

Chắc là bà tử canh cửa còn chưa dọn dẹp xong, mọi người nhíu mày lại.

Bà tử canh cửa luống cuống khom người, cầm lấy công cụ dọn sạch sẽ, các bà không nghĩ tới mọi người sẽ đến xem Lã thị, vì vậy cũng không để ý những thứ này, không ngờ lại phạm sai lầm.

Nhâm thị cả giận nói: "Giữ các người lại còn có ích gì nữa?"

Bà tử canh cửa tay run, tim đập nhanh.

Nhưng mà so với việc Nhâm thị không nói gì, mọi người càng sợ hơn, bởi vì với tính tình Nhâm thị mà nói, đây cũng không phải là dấu hiệu muốn đuổi các bà, ngược lại chỉ muốn tính sổ sau.

Lã thị nằm trên giường, trong phòng rất tối.

Có một bà tử nhanh nhẩu mở cửa sổ, tia sáng chiếu khắp phòng, Lã thị không thích ứng được, nỉ non nói.

Sau khi nhìn thấy mọi người, còn cho là mình nằm mơ, nước mắt tuôn rơi

"Nương. . ." Tề Uyển Dao không dám nhìn bộ dáng của Lã thị, cũng không kịp suy nghĩ theo lập trường của Triệu Hoàng Lâm, kìm lòng được gọi Lã thị là "Nương".

Lã thị kinh ngạc, nhìn mọi người thật kỹ, trong lòng như có sóng gợn mãnh liệt, bọn họ, bọn họ thật sự đến thăm mình.

Triệu Tương Nghi nương theo tia sáng nhìn Lã thị, thấy môi bà ta trắng như giấy, khô nứt, nhìn thật yếu ớt thương cảm, tưởng như vừa sờ vào sẽ nứt hết. Quần áo trên người còn dính vết máu, nhìn thấy mà giật mình, cổ tay băng bó thật dày, nhìn rất đau. Lã thị bây giờ và với mấy ngày trước, thật giống như hai người.

Mặt khô vàng, như một đoá hoa sắp tàn, hấp hối, kéo dài hơi tàn.

Triệu Hoàng Lâm siết thật chặt nắm tay, hấn đột nhiên hận Lã thị như vậy.

Bởi vì ... bộ dáng này của bà ta, khiến hắn ghét không được, ngược lại, còn thương tiếc đồng tình, điều này làm hắn có chút ảo não vì đem Lã thị nhốt ở đây, nếu không bà ta có thể sống lâu hơn một chút.

"Hoàng Lâm, Tương Nghi, gọi một tiếng nương đi." Những lời này vừa nói ra, khiến mọi người khiếp sợ.

Bởi vì người nói lời này, chính là Nhâm thị.

Có thể là Lã thị, có thể là Tề Uyển Dao, thậm chí có thể là Triệu Tín Lương, lại trăm triệu không ngờ được là Nhâm thị đề nghị.

Theo lý thuyết, Nhâm thị và Lã thị là địch nhân mới đúng.

Nhưng Nhâm thị nói như vậy, trong giọng nói không thể không nghe ra được tia thật tình, khiến Triệu Tương Nghi viên mắt đỏ.

Lã thị cũng hoảng sợ, có chút không hiểu Nhâm thị, lại toát ra nhè nhẹ cảm

kích

Lã thị biết mình lần này là thật sự sắp chết, ác giả ác báo, trước khi lâm chung, thực không muốn tranh giành gì nữa, Nhâm thị nói ra tiếng lòng của mình, đây chính là điều mong muốn cuối cùng, chính là muốn bọn nhỏ gọi mình là 'Nương'

Mặc kệ Lã thị từng làm ra những chuyện ghê tởm cỡ nào, chung quy là mẫu thân.

Lã thị hồi hận, không ngờ lại kịch liệt ho khan vài tiếng, sắc mặt ửng hồng, dáng dấp chật vật.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn vạt áo Lã thị dính màu đỏ tươi, đây không phải là vết máu do bị thương, mà đúng là ho ra máu.

Tâm trạng kinh hãi, Triệu Tương Nghi lấy tay che ngực, muốn thốt ra tiếng "Nương", thế nhưng nói không nên lời.

Triệu Hoàng Lâm đơn giản đi ra ngoài.

Không ai chú ý tới, khoé mắt hần hiện một tầng sương mỏng.

Lã thị thấy thế, trong mắt đầy bi ai và tuyệt vọng.

"Tôi sai rồi. . ." Nước mắt cứ rơi , "A Lương, có lẽ tôi vốn không nên gả cho chàng. . . Nếu như tôi không gả cho chàng, có lẽ hôm nay chàng sẽ vui vẻ."

"Tôi thật sự sắp chết... Không cầu gì khác, chỉ cầu mọi người đừng hận tôi nữa được không?" Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nghe được vài tiếng thở dài.

Triệu Tương Nghi bình tĩnh, chuẩn bị tâm lý, thì thào mở miệng: "Nương, mọi người không để trong lòng đâu."

"Con, con nói gì? Có thể gọi lại một lần nữa không?" Hai mắt Lã thị sáng ngời, không tin được vào tai mình, chỉ muốn nghe thêm lần nữa.

Nhưng thấy Triệu Tương Nghi môi hơi mở

Mâu quang Lã thị hơi tối, lúc này ý thức của bà không rõ ràng lắm, tưởng chính mình nghe lầm, có lẽ xuất hiện ảo giác.

"Nương." Gọi thêm lần nữa

Có điều không phải Triệu Tương Nghi gọi, mà là Triệu Hoàng Lâm

Hần chậm rãi đi tới, nhìn Lã thị cứng rắn gọi, trong giọng nói mang theo đau khổ, mọi người liếc mắt nhìn hần, trên mặt ai nấy đều kinh ngạc

"Hài tử. . ." Lã thị nghẹn ngào, một lát nói không nên lời.

Triệu Tương Nghi bước đến, đi tới trước giường ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Nương, một lát nữa cùng bọn con quay về, mọi người sẽ tìm đại phu xem bệnh cho nương."

Nàng cũng không biết tại sao lại nói ra lời này, thế nhưng trong lúc vô tình, theo trái tim mà thốt ra.

Triệu Hoàng Lâm cả người cứng đờ, đứng ở trước giường, Triệu Tín Lương đi tới, vỗ vai hần đang cứng ngắc.

"Mà thôi." Triệu Tín Lương cười thê lương, "Xem như kiếp trước bọn tôi

thiếu cô, kiếp này đã trả sạch rồi."

"A Lương. . . Xin lỗi" Lã thị cảm giác toàn thân buông lỏng.

Bởi vì sinh mệnh đã đến cực hạn, cũng bởi vì đã hiểu rõ, lại có thể cảm nhận được sự vui sướng trước nay chưa từng có, coi như hết thấy đều không quan trọng, bà có thể an tâm.

Là cao hứng, quá kích động nên ho khan.

Ho kịch liệt, ho đến mặt đỏ bừng, giống như dính máu.

Gấp đến độ Tề Uyển Dao gọi bà tử đi tìm đại phu đến

Nhưng đại phu còn chưa chạy tới, Lã thị đã phun ra một ngụm máu lớn, ngay sau đó cả người co quắp, an tâm nhắm hai mắt lại. . .

Mọi người nhìn thấy, khoé miệng Lã thị, hẳn nở một nụ cười.

Triệu Tương Nghi lấy tay che miệng, mắt mở thật to, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Triệu Hoàng Lâm lấy tay che hai mắt Tề Uyển Dao vì khóc mà đỏ lên, lưng cứng còng.

Trong mắt Triệu Tín Lương hiện lên một tầng sương mỏng, không khóc, chỉ mím chặt môi, mặt tái nhợt nhìn Lã thị.

Không ai đưa tay đến kiểm tra hơi thở của Lã thị, vì mọi người đều biết, Lã thị đã mất. . .

Có lẽ đã sớm muốn đi, nhưng vì chờ mọi người nên còn gắng gượng đến bây giờ, chờ mọi người tha thứ cho

"Nương." Triệu Hoàng Lâm thì thào gọi, "Đi đường thật tốt, hảo hảo đầu thai, kiếp sau đừng chọn làm đường, đừng chọn người."

"Như cha đã nói." Triệu Hoàng Lâm lầm bầm nói, hai mắt vô thần, "Có lẽ kiếp trước đã thiếu nương, nên kiếp này trả sạch

Nhâm thị bước đến, ôm lấy Triệu Tương Nghi, vỗ nhẹ đầu nàng, nhìn Lã thị nhỏ giọng nói : "Thật ra, tôi chưa bao giờ hận cô đảo , ngược lại còn có chút hâm mộ cô, bởi vì cô là người con gái đầu tiên làm Tín Lương động tâm. Đi đường cho tốt, chuyện chung thân đại sự của Tương Nghi tôi sẽ lo, tuyệt đối không để con bé chịu uỷ khuất."

"Người đâu." Triệu Tín Lương đột nhiên trầm giọng gọi, "Đưa thi thể của cô ấy, đến một nơi thanh tịnh ở đây an táng."

Mọi người mím môi, không có ý kiến.

Tìm một nơi thanh tịnh ở đây an táng Lã thị, cũng tốt.

Mấy người bà tử trải qua chuyện đời, vì vậy cũng không sợ, cẩn thận chỉnh trang lại thi thể Lã thị, tìm nơi thanh tịnh để chôn.

Triệu Hoàng Lâm phách gia đình vào trấn tìm mau quan tài.

Triệu Tương Nghi bình tĩnh nhìn hết thấy, trong lòng cũng không có như Tề Uyển Dao đau thương kích động.

Không phải lànàng tàn nhẫn, chỉ là theo nàng, Lã thị mất rồi, cũng xem như là một loại giải thoát.

Không ai hận Lã thị, không ai chán ghét mà vứt bỏ bà, bà đã lấy được sự tha

thứ của mọi người, trả sạch nghiệp trái đời này, an tâm mà đi, so với việc sống mà không ai quan tâm đến còn tốt hơn.

Không cần phiền não bất cứ chuyện gì nữa.

Cho nên, việc Lã thị qua đời, nàng lại bình tĩnh hơn ai hết.

Triệu gia ở trong thôn này đặt một linh đường, mấy ngày sau, dựa theo tục lệ, an táng Lã thị. Vốn là phải để thêm mấy ngày, nhưng vì thời tiết nóng bức, dùng khối băng cũng không được, còn trùng luôn nhìn thi thể chực chờ, mọi nười không có biện pháp đành an táng sớm.

Còn lại, chính là việc túc trực bên linh cữu

Dựa theo quy củ, mẹ đẻ qua đời, phải túc trực bên linh cữu ba năm. Nhưng tình huống của Lã thị lại khác, bà ta đã sớm cắt đứt quan hệ với Triệu gia.

Niệm Lã thị là mẹ đẻ của hai đứa con, Nhâm thị chủ động đưa ra yêu cầu, muốn hai đứa con chịu tang Lã thị nửa năm, cho là tận hiếu tận trung.

Triệu Tín Lương thích cách làm của Nhâm thị, thấy Nhâm thị hiểu biết đạo lý, càng thêm yêu thương.

Triệu Tương Nghi nghĩ đến việc chịu tang nửa năm, an tâm không ít, chí ít cứ như vậy, tạm thời không có đề cập đến hôn sự, Nhâm thị lại không thể đề cập đến chuyện này được.

Chỉ là trong lúc chịu tang, thư của Bùi Tử Quân đúng hạn đưa tới, Triệu Tương Nghi có chút kinh hỉ nhưng cũng lo lắng, đây vốn là chuyện không ra thể thống gì, trong lúc chịu tang lại...

Vì thế, nàng bắt đầu trở nên cực kỳ cẩn thận, ngay cả Bích Văn cũng không tiết lộ nửa phần.

Có điều, rất nhanh có một chuyện che giấu cho chuyện thư từ giữa Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân . .

Chương 241: Nghiệt trái đã hết

Trong lúc chịu tang, Tề Uyển Dao cũng bị bệnh, còn bệnh cũng không nhẹ, đó là chuyện gần một tháng sau đó.

Phương thị tưởng là vong hồn Lã thị bám vào Tề Uyển Dao, khẩn trương vô cùng, vội đi bái phật, còn mời pháp sư đến phủ làm phép, còn mời người đến xem bát tự cho Tề Uyển Dao.

Tính tình Nhâm thị mạnh mẽ, không có mê tín như Phương thị, trực tiếp mời đại phu đến xem bệnh

Khi đại phu nói ra kết quả, khiến mọi người kinh ngạc

Tề Uyển Dao không phải bị bệnh, mà là mang thai

Tin tức đột ngột này, khiến mấy người ở đây nhất thời vừa mừng vừa sợ

Tề Uyển Dao được chứng thực đã mang thai một tháng, tính toán ngày, hẳn là lúc vào phủ mấy ngày đã có, có thể thấy được Triệu Hoàng Lâm thể cốt cực khoẻ.

Thế nhưng hiện tại thảo luận thể cốt Triệu Hoàng Lâm thì có thể làm gì, vốn là, Tề Uyển Dao mang thai, giúp Triệu phủ sinh một đứa cháu trai, là việc vui.

Nhưng mà bây giờ Triệu phủ có tang, nếu như lúc này truyền ra tin Tề Uyển Dao có thai, chẳng phải bị người ta lên án?

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết, tính toán ngày, Lã thị mất chưa đến một tháng, nhưng đứa nhỏ trong bụng Tề Uyển Dao đã đầy một tháng.

Như vậy rõ ràng, Tề Uyển Dao đã có đứa nhỏ trước khi Lã thị gặp chuyện, không tính bây giờ là tang kỳ.

Nhưng là người ngoài không cho là vậy.

Dù sao cũng còn kém chừng mười ngày, nhưng có ai mà tính? Nhất là những người ước rằng Triệu phủ xuống dốc, nhất định sẽ cướp lấy thời cơ đem chuyện này dật thành văn.

Như vậy cũng thôi, trên phương diện làm ăn tổn thất chút xíu không sao, nhưng cũng phải vì đứa nhỏ tích chút phúc. Còn có chuyện Triệu Tương Nghi thì sao?

Bùi gia ở huyện Giang Ninh, trong lúc này quan hệ với Triệu gia có chút xa lạ, hiện nay trên phương diện làm ăn mới lui tới. Nếu như họ biết tin Lã thị chết, lúc này tin Tề Uyển Dao mang thai truyền ra, khỏi nói Ông thị đối với Triệu gia càng thêm thất vọng?

Ông thị xưa nay chú trọng những lễ nghi này, sau khi biết được nhất định sẽ buông Triệu Tương Nghi ra.

Nhâm thị thận trọng, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đem lo lắng trong lòng nói với mọi người

Kỳ thực... điều này, Triệu Tương Nghi, Triệu Hoàng Lâm cũng nghĩ

đến.

Nhưng bây giờ có thể làm sao?

Cũng không thể vì vậy, để Tề Uyển Dao lấy đứa bé trong bụng ra? Thật tàn nhẫn

“Vậy làm sao bây giờ , nửa năm chịu tang, chờ nửa năm sau, bụng Uyển Dao lớn hơn , lừa không được ai đâu” Phương thị nóng nảy, bà là người đầu tiên không muốn bỏ cháu trai.

“Nương, trước đừng hoảng hốt.” Nhâm thị bình tĩnh, trấn an nói, “Uyển Dao là con dâu của con, trong bụng lại là cháu đích tôn của con, con nào là kẻ không có đạo lý như vậy?”

Mặc dù nói như vậy, Phương thị an tâm một chút, tính tình Nhâm thị đương nhiên Phương thị biết , nếu Nhâm thị nói có biện pháp, thì nhất định có

“Nương, bà nội. . .” Tề Uyển Dao suy yếu nằm ở trên giường, hai mắt nhắm lệ dụi dụi nói “Là con làm mọi người phiền lòng.”

“Đứa ngọc, nói gì vậy, chúng ta là người một nhà a” Phương thị vội vàng ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng mà vỗ vai Tề Uyển Dao, “Con bây giờ là phụ nữ có mang, không nên vọng động, muốn ăn cái gì nói với bà nội, bà nội làm cho con ăn. Kinh nghiệm bà nội phong phú, hơn mấy nha hoàn trẻ tuổi kia nhiều”

“Đừng nghĩ quẩn.” Triệu Hoàng Lâm bước đến, trong mắt hần không che giấu được vui sướng, “Vi phu phải cảm ơn nàng mới đúng, nhanh như vậy đã cho vi phu một đứa con, Uyển Dao, đừng lo lắng, mọi người sẽ bảo vệ nàng và đứa nhỏ.”

“Đúng vậy.” Triệu Tương Nghi cũng trấn an nói, “Tẩu tử, tẩu cứ an tâm dưỡng thai, có nhiều biện pháp, việc nhỏ này sẽ giải quyết được thôi.”

Nghe mọi người nói vậy, Tề Uyển Dao tất nhiên là cảm động vạn phần, hai tay không tự chủ sờ lên bụng bằng phẳng của mình, trong lòng vui sướng.

“Mọi người nghe ta nói.” Nhâm thị đột nhiên nghiêm túc hẳn.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn lại,

Nhâm thị sửa chút tật tự ,chậm rãi nói: “Hôm nay cũng chỉ có thể làm như vậy.”

“Hoàng Lâm, mau giải quyết chuyện ở hiệu thuốc, chờ dàn xếp ổn thoả, lập tức đưa Uyển Dao đến nhà mẹ đẻ của nương bên kia.” Nhâm thị đầu vào đây nói, “Nhà mẹ đẻ nương cách đây xa, có chuyện gì cũng không truyền đến đây được, bên đó có sản nghiệp nương đặt mua, đến lúc đó an bài các con đến biệt viện, Uyển Dao sẽ ở đó an thai.”

“Vậy nói với bên ngoài thế nào? Đứa nhỏ còn đang chịu tang, đâu thể du sơn ngoạn thủy, chẳng phải sẽ bị người ta lên án sao?” Phương thị nhất thời không nghĩ kỹ biện pháp này.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi mỉm cười: “Nuơng nghĩ giống con rỗi.” Kéo tay Phương thị nói tiếp, “Bà nội, bà đừng lo, tẩu tử không phải bị bệnh sao, còn bệnh không nhẹ, chúng ta chỉ cần nói bên ngoài, tẩu tử bệnh nặng, không thích hợp ở trong phủ, cho nên...” Triệu Tương Nghi dừng một chút, ý cười càng đậm, lại nói tiếp, “Không thích hợp ở trong phủ, lại đang chịu tang, miễn cho điềm xấu. Vì thế, phải rời phủ dưỡng bệnh. Hơn nữa, ca ca con đi theo, cũng phải Triệu phủ chúng ta hà khắc với con dâu, mọi người không nghĩ sâu, nhất định tin tưởng, tẩu tử là thật bị bệnh, cần dưỡng bệnh.”

“Chỉ có Tương Nghi hiểu lòng nuơng.” Nhâm thị gật đầu tán thưởng.

“Bà cũng muốn đi theo.” Phương thị bình tĩnh lại, câu nói đầu tiên là nói cái này, đồng thời giọng nói cường liệt.

“Con cũng đang có ý tứ này.” Nhâm thị gật đầu, “Võn Uyển Dao mang thai, chúng ta phải cẩn thận hầu hạ mới phải, lần này lại bôn ba trên đường đến biệt viện dưỡng thai, cho dù Hoảng Lâm tại bên người, là nam tử không hiểu biết gì, đâu biết rõ tâm tư của phụ nữ mang thai? Nuơng đi theo tất nhiên là không thể tốt hơn, các mặt đều chiếu ứng chu toàn, cũng đúng ý mọi người. Chỉ khổ cho nuơng, rõ ràng nên hưởng phúc, lại phải bôn ba vất vả...” Nói xong, trong mắt Nhâm thị có một tia xấu hổ.

“Đáng trách là con thân là đương gia chủ mẫu, không thể đi theo, bằng không sẽ khiến cho mấy người trong phủ hoài nghi, càng làm hỗn loạn hơn.” Nhâm thị còn nói, “Nói cách khác, con cũng muốn ở bên cạnh chăm sóc Uyển Dao.”

“Con đã rất vất vả.” Phương thị hài lòng cười, khiến Nhâm thị thoải mái.

“Vất vả cũng đáng mà, huống chi, nếu không có một người ở lại, sẽ thất bại trong gang tấc.” Nhâm thị nói xong, trong mắt đầy tinh quang, “May mà giữ đại phu lại, một lát nữa dùng tiền chặn miệng ông ta, ông ta là người hiểu biết, loại chuyện này làm không ít, nhất định sẽ hei63u cần al2m gì.”

“Nên như vậy.” Phương thị thở phào, việc này giao cho bà xử lý, chắc bà làm không được.

An bài xong hết, Tề Uyển Dao lúc này mới thả lỏng người.

Kỳ thực, đi nơi nào an thai, có chịu khổ hay không, Tề Uyển Dao không mấy để ý.

Quan trọng là ..., Triệu Hoảng Lâm ở bên cạnh mình, đứa bé này bình an thuận lợi sanh ra là được. Hơn nữa, Nhâm thị nói là đến biệt viện, mặc dù không so được với Triệu phủ, nhưng cũng là một nơi tốt, tuyệt không ủy khuất nàng.

Mấy ngày sau, Tề Uyển Dao, Phương thị từ biệt mọi người rời lên đường.

Sắp đi, đám người Triệu Hoằng Lâm đến thôn trang mà Lã thị được chôn, từ biệt Lã thị.

“Nương, Uyển Dao mang thai, đây là đứa cháu đích tôn của Triệu gia, ngài ngủ yên.” Từ khi Lã thị mất, Triệu Hoằng Lâm rộng lượng, không còn hận ý nữa.

Người đã chết rồi, tính toán làm gì?

Huông hồ, một đường dẫn vật tính toán, Lã thị mệt mỏi, hần mệt mỏi hơn.

Lúc này, hần suy nghĩ rất đơn giản, thậm chí nhất định phải chiếu cố cả nhà, đem sự nghiệp Triệu gia phát triển mạnh, khiến Tề Uyển Dao và muội muội, mẫu thân, mọi người sống những ngày tốt nhất.

Nhìn phần mộ mới tinh của Lã thị, hoa tươi đã héo, Triệu Hoằng Lâm cũng cô đơn.

“Nương, lần này từ biệt, con dâu sợ sẽ không thể tới thăm thường xuyên để tận hiếu với nương được, xin lỗi.” Trong lòng Tề Uyển Dao cảm thấy bi thương.

Trong lòng mọi người đều chua chát

Phương thị ở trước mộ Lã thị rót một chén rượu: “Ai,ta đã già, cô cũng đi, so đo với chút chuyện này chi nữa. Tuy rằng cô bây giờ không phải là con dâu của Triệu gia ta, nhưng đã từng. Lên đường tốt, phù hộ Uyển Dao bình an thuận lợi sinh con trai cho Triệu gia, ta đây cảm ơn cô.”

Một luồng gió mát từ từ bay tới.

Như là câu trả lời của Lã thị với mọi người

Mọi người thở dài, mới rời đi, mã xa từ từ đi xa.

Nghiệt trái đã hết, tất cả bình tĩnh lại.

Tề Uyển Dao, Triệu Hoằng Lâm, Phương thị đi rồi, Triệu phủ thoáng cái rơi vào yên lặng.

Cũng may tính tình tiểu Hoằng Kỳ hoạt bát, chọc cho mọi người cười.

Triệu Tương Nghi vẫn còn thư từ qua lại với Bùi Tử Quân, Nguyên Sách là người của Bùi Tử Quân nàng tin được, Triệu Tương Liên từ khi gả cho Nguyên Sách đã thay đổi nhiều, bắt đầu toàn tâm toàn ý sống thật tốt, có thể nói, đó mới là tính tình thật của Triệu Tương Liên.

Cho nên Triệu Tương Nghi cũng tin được.

Lúc này, mấy vị trong Triệu phủ chỉ quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng Tề Uyển Dao.

Căn bản không có ai để ý đến bên này, đối với Triệu Tương Nghi mà nói, đã có thể buông lỏng.

Nàng ở trong thư hàm súc nói với Bùi Tử Quân chuyện Tề Uyển Dao có thai, tuy nói tin được viết trong thư, nhưng cũng sợ vạn nhất xảy ra chuyện, lộ tin tức này, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Triệu Hoằng Lâm đi rồi, Triệu Tín Lương một mình xử lý hai cửa hàng,

rất cật lực, Nhâm thị thấy thế, liền chủ động đưa tay phụ giúp, dù sao trước kia cũng từng là lão bản, năng lực không thể khinh thường.

Triệu Tín Lương lại nói thà rằng mời một chương quỹ đến, cũng không cần Nhâm thị mệt nhọc, nàng quản lý trong phủ, đã khổ cực rồi.

Lúc này, Triệu Tương Nghi lại cười khanh khách nói: “Cha không bằng giao cho nữ nhi xử lý, nữ nhi mặc dù không hiểu lắm chuyện phương diện làm ăn, nhưng mấy năm nay đọc sách cũng biết tính sổ sách này nọ, hiệu thuốc bắc bên kia nữ nhi cũng có thể quản đi?”

Chương 242: Lễ cập kê

Sau đó, Triệu Tương Nghi cơ hồ là luôn quan tâm đến hiệu thuốc bên kia, nằng nịu đầu vào công việc, cố gắng không nhớ đến Bùi Tử Quân, cái loại cảm giác nhớ nhung đó, mặc dù là ngọt ngào nhưng cũng đau khổ.

Nếu không phải ngại vì lễ giáo thời này, ngại vì Ông thị đối với mình có ý kiến, không thì nàng đã chạy đến huyện Giang Ninh tìm Bùi Tử Quân.

Thật ra, Triệu Tương Nghi. cũng không biết chuyện

Có mấy lần, Bùi Tử Quân lặng lẽ chạy đến trấn Thanh Hà thăm Triệu Tương Nghi. Nhưng vì để Triệu Tương Nghi không biết, nên mỗi lần đến đều vội vội vàng vàng, hầu như không lưu lại qua đêm.

Hắn cũng sợ, sợ một ngày chính thức gặp mặt Triệu Tương Nghi, hắn không kềm chế được chính mình, sẽ ở lại trấn Thanh Hà cùng Triệu Tương Nghi, không muốn về huyện Giang Ninh, không muốn xa người yêu.

Việc nhỏ không nhẫn sẽ làm hư việc lớn, mẫu thân bên kia, bởi vì Lã thị mất, dần dần đối với Triệu Tương Nghi mềm lòng, chỉ cần khuyên nhủ vài lần, cố gắng chút sẽ tốt, nếu như lúc này, bị mẫu thân phát hiện hai người bọn họ ngầm lui tới, chỉ sợ mẫu thân lại thay đổi thái độ.

Gần một năm sau.

Rất nhanh sẽ đến sinh nhật 15 tuổi của Triệu Tương Nghi , sinh nhật của nàng là mừng 10 tháng 12 , ngày đó, là ngày trọng đại nhất trong đời, ngày đó là lễ cập kê của nàng, là ngày nàng trở thành người lớn,

Bùi Tử Quân đến giờ không có tin, điều này khiến nàng hoảng loạn, chẳng lẽ là, Bùi Tử Quân đã thay đổi ý định, chỉ cần gia nghiệp Bùi gia sau đó vâng theo Ông thị, cưới một cô gái khác?

Vậy mình thì sao?

Ý nghĩ này khiến Triệu Tương Nghi phiền não trong lòng.

Trong tay sổ sách hiệu thuốc, nhưng không có lật một trang nào, ánh mắt không có ở trên sổ.

Bích Văn nhìn thấy, không khỏi thở dài, suy nghĩ vẫn là nên nói: “Mấy ngày nữa, là lễ cập kê của tiêu thư, tiêu thư sao còn buồn bã như vậy?”

Triệu Tương Nghi đặt sổ sách xuống, ngưng mi: “Có lẽ là trưởng thành, nên mới có phiền não.”

Bích Văn biết rõ Triệu Tương Nghi không bỏ được Bùi Tử Quân, nhưng đã qua một năm, Bùi Tử Quân không tin tức, thật sự là không đáng để Triệu Tương Nghi chờ đợi.

“Theo nô tỳ, tiêu thư khéo léo, tài giỏi như vậy, ai lấy được tiêu thư, chính là phúc khí của người đó, tiêu thư hà tất. . .” Bích Văn không có nói tiếp, chỉ vào sổ sách, “Đây này, lúc thiếu gia không có ở đây, tiêu thư đã đem sổ sách trong hiệu thuốc xử lý rất tốt đó thôi.”

Triệu Tương Nghi hơi hé môi, miễn cưỡng cười.

Triệu Hoàng Lâm và Tề Uyển Dao một tháng trước đã trở về, đồng thời ôm về một tiểu nam hài khoẻ mạnh, mập mạp. Đứa bé này ắt phải công khai thân phận của nó cho người bên ngoài biết, có điều, bây giờ tang kỳ đã qua, lại không trở ngại như ngày trước. Chỉ cần công bố ngày sinh tháng đẻ của đứa bé, người hữu tâm bấm ngón tay tính toán cũng biết, đứa bé này có trước khi Lã thị mất.

Nhìn vợ chồng son hôm nay hạnh phúc, Triệu Tương Nghi không khỏi ước ao.

10 tháng 12, cuối cùng cũng đến.

Triệu Tương Nghi nhìn trang phục hao mỹ, trong lòng lại không thấy vui.

Nàng thật muốn chạy đến huyện Giang Ninh, tìm Bùi Tử Quân để hỏi rõ ràng, lấy được đáp án mình muốn, ít nhất cũng ăn nói rõ, không như bây giờ không minh bạch như vậy.

Lễ cập kê tổ chức trong từ đường Triệu thị ở Triệu gia thôn, thần thánh mà trang trọng.

Triệu Hữu Căn được mời đến, làm người xướng lễ cho lần cập kê này của Triệu Tương Nghi cũng chính là chủ trì. Bằng địa vị Triệu Hữu Căn hôm nay, làm chủ trì cho lễ cập kê của Triệu Tương Nghi, đối với Triệu Tương Nghi mà nói, đã nể mặt lắm.

Mà những nhân vật còn lại, như tán giả, hữu ti, kê giả *, đều là những người nổi tiếng, có thể thấy lễ cập kê này, Nhâm thị và Triệu Tín Lương xuất đủ công phu.

*Hình như là những bà chải tóc, cài trâm, nói điều hay.

Triệu Tương Nghi biết lễ cập kê đối với một cô gái mà nói, rất quan trọng, trong lòng cảm kích họ.

Trên mặt dần có nụ cười.

Đúng vậy, ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, phụ mẫu, các trưởng bối trong nhà đều dùng hết toàn lực, trong lòng dù có đau khổ cỡ nào đi nữa, cũng phải lên tinh thần, cười tươi, bằng không, không phải cô phụ ưu ái của mọi người đối với mình ư?

Nếu trong đời không có tình yêu, như vậy còn có thân tình, hữu tình mà.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Các thành viên, các tân khách, người làm lễ đều có mặt hết ở trong từ đường, lúc này bên trong yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe được một, hai tiếng cười vui vẻ, nhưng đều điệu thấp, có thể thấy mọi người coi trọng ngày lễ này thế nào.

Triệu Tương Nghi đứng trong đông phòng, nghe động tĩnh bên ngoài, lại

hơi khản trương.

Triệu Hữu Căn thân là người xướng lễ, bắt đầu giới thiệu những thành viên quan trọng hôm nay.

Giới thiệu xong xuôi, Triệu Hữu Căn bắt đầu xướng: “Lễ cập kê bắt đầu, mọi người yên lặng. Thiên địa tạo vạn vật, vạn vật Thiên địa tạo vạn vật, vạn vật hưng hăng, dĩ gia dĩ quốc, tổ tông vinh diệu. Phụ mẫu truyền ta...” Đây là tán từ [lời hay], tục xưng là lời đạo đầu.

Trong từ đường một mảnh yên lặng, tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng phát ra đã biến mất

Hữu Ti và Tán giả bước đến, hữu ti theo quy củ đứng một bên, mà tán giả lại bước đến bắt đầu thắp hương, đốt nến.

Ngay sau đó, Triệu Hữu Căn cao giọng nói: “Cho mời phụ mẫu người cập kê ngồi vào vị trí.”

Triệu Tín Lương và Nhâm thị mím cười đến, tán giả tự mình nghênh đón, đưa hai người đến chỗ ngồi.

“Cho mời tân khách ngồi vào vị trí.” Tân khách được mời đến ưu nhã ngồi hết vào vị trí của mình, mặc dù nhiều người, nhưng vẫn duy trì yên lặng.

Tất cả vào chỗ xong, cũng đến lúc mời chủ nhân buổi lễ hôm nay ra.

“Cho mời người cập kê ở đông phòng bước ra, lễ cập kê bắt đầu” Triệu Hữu Căn hô to một tiếng, cũng khiến đáy lòng Triệu Tương Nghi nổi lên một tia gợn sóng.

Bích Văn đỡ Triệu Tương Nghi chậm rãi đi ra.

Triệu Tương Nghi hôm nay mặc một bộ trang phục lộng lẫy, áo hoàng y, tay áo viền lông thỏ, nhìn qua nàng rất hoạt bát và lanh lợi. Váy màu đào, phía trên thêu cành mai hé nở, còn có nếp gấp càng tăng thêm vài phần đẹp đẽ. Trên cổ là dây chuyền Bùi Tử Quân tặng, bây giờ trời rét lạnh, nhưng vẫn cảm thấy ấm áp. Trên tay đeo vòng tay khắc đôi hà tu, ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn bích ngọc, khiến nàng cả người thêm chói mắt.

Mới ra khỏi đông phòng, mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Triệu Tương Nghi trước giờ rất ít khi trang điểm, đa số đều tùy ý, hôm nay mặc trang phục như vậy, khiến rất nhiều người ở đây trong khoảng thời gian ngắn, kinh ngạc vì nàng.

Mà lúc này, trong lòng mọi người đều nghĩ đến câu “Con gái 18 liền thay đổi” để hình dung Triệu Tương Nghi lúc này.

Triệu Tương Nghi được tán giả nghênh đón, nàng đầu tiên là bái song thân phụ mẫu, sau đó hành lễ với các tân khách, các tân khách cũng tiểu lễ, bởi vì hôm nay Triệu Tương Nghi là trung tâm buổi lễ.

Tất cả đều xong, Triệu Tương Nghi được an bài ngồi ở chính giữa từ đường.

Người hầu bàn lúc này đặt một cái bồn rửa tay sạch sẽ xuống, người

xướng lễ nói: “Mời tân quán thủ, mời tán giả và kê giả đến chải tóc.”

Một tràng diện nghiêm túc, so với lúc nãy nàng bước ra còn nghiêm túc hơn.

Tán giả bắt đầu giúp Triệu Tương Nghi trang điểm, Triệu Tương Nghi yên lặng ngồi, có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Trang điểm xong, tán giả lấy một cây lược gỗ.

Tán giả nâng mái tóc Triệu Tương Nghi lên, nhẹ nhàng chải xuống, chải xong. Dùng tay búi tóc Triệu Tương Nghi rất tinh xảo, đây chính là kiểu búi tóc dành cho nữ tử mới trưởng thành, trước khi trưởng thành, các nữ hài tử cũng búi tóc, nhưng đều là búi hai bên.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi cập kê, tóc của nàng đương nhiên sẽ búi kiểu búi của thiếu nữ.

Qua tục chải đầu, Triệu Tương Nghi đứng dậy, hành lễ với tán giả.

Trên búi tóc nàng có một câu mộc trâm, đây chính là minh chứng cho việc đã trưởng thành.

Ngay sau đó, Triệu Tương Nghi còn phải tiếp nhận lễ đội mũ, lễ thay y do tán giả làm.

Hàon tất các tục lệ, kê giả sẽ ban thưởng chũ cho.

Hôm nay Triệu gia là một đại hộ, các chủ tử trong Triệu phủ đều là văn thái, cho nên mới có việc này. Chứ còn ở nông hộ, khi con gái cập kê sẽ bỏ qua tục này.

Người ban thưởng chũ cho Triệu Tương Nghi, là thân ca ca Triệu Hoảng Lâm.

Vì hôm nay hắn là chính tân, do hữu ti dẫn đến, một phen xướng khúc, đem điển cố nói ra, sau yên lặng nhìn Triệu Tương Nghi, cười nói: “Ban thưởng hai chũ ‘笄卿’ [Mục Khanh]”

Triệu Tương Nghi cũng cười theo, dù sao nàng không có nhiều cơ hội làm thơ, có tự lấy tên cũng vô dụng, còn là một cái tên vừa hay vừa dễ nhớ

Nàng và Triệu Hoảng Lâm thở dài, ban thưởng chũ cứ vậy là xong

Tiếp theo, nàng nghe người xướng lễ dạy dỗ, dạy dỗ xong, chờ người xướng lễ xướng một khúc kết thúc, lễ cập kê đã xong.

Lúc nghe dạy dỗ, Triệu Tương Nghi đang có tư tưởng quân nhân đào ngũ.

Nàng nhớ Bùi Tử Quân.

Dây chuyền trên cổ toả ra hơi ấm, nhưng tâm nàng dần lạnh thấu

Lễ cập kê long trọng thì như thế nào, mặc trang phục lộng lẫy thì sao? Bùi Tử Quân không ở đây, không nhìn thấy cũng uổng công.

Huấn đạo hoàn tất, kết thúc buổi lễ.

Mọi người nở nụ cười, cũng có ưu nhã bắt tay với nhau, tuy náo nhiệt nhưng không ồn ào, vẫn duy trì vài phần ưu nhã và thong dong.

Triệu Tương Nghi cúi đầu cười khổ.

Lúc này, lại có một tiếng vỗ tay liên tiếp không ngừng, không có ý tứ vang lên trong không gian yên tĩnh.

Triệu Tương Nghi ngưng mi, lòng nói người nào không biết vậy, định phá rồi à?

Quay đầu nhìn lại, mọi người cũng theo tiếng vỗ tay nhìn qua, Triệu Tương Nghi cả kinh không thể động đậy.

Người nam nhân sau lưng, mặc một bộ áo tuyết màu tím, bên ngoài là áo bông dày, mặc trên người hắn, lại khiến dáng người hắn trở nên cao ngất. Tròng mắt hắn trở nên thâm thúy rất nhiều, trên mặt mang theo phong sương do vội vàng chạy đến, môi vẫn hồng nhuận mê người, phun ra hàn khí.

Khóe miệng hắn nở nụ cười, hai tay giơ lên cao, một mực vì Triệu Tương Nghi vỗ tay.

Mà Triệu Tương Nghi, cơ hồ khi nhìn thấy hắn, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Nàng biết

Nàng chỉ biết

Bùi Tử Quân nhất định sẽ không nuốt lời

Hắn đã trở về

Rốt cục đã trở về

Chương 243: Búi gia đưa sính lễ

Trong từ đường ồ lên, mọi người đều mỉm cười Búi Tử Quân, trong lòng đều hiểu

Triệu Tương Nghi vẫn đang chìm đắm trong vui sướng và kích động, nàng thậm chí quên mất phải hỏi thăm Búi Tử Quân thế nào, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, mỉm chặc môi đỏ mọng, trong mắt hiện lên một tầng sương mỏng.

Một tân khách đột nhiên kêu lên: “Nha, người ngoài cửa khí phái thật phô trương.”

Sự chú ý của mọi người dần dần chuyển ra phái bên ngoài từ đường.

Lập tức, trong từ đường ồ lên

Mọi người bắt đầu nói nhỏ, trên mặt hơn phân nửa vì vui sướng.

Người Triệu gia cũng nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài xếp một hàng người dài, dẫn đầu là mấy nha hoàn, bà tử, quần áo đều mang sắc thái vui mừng, đều vây quanh một phụ nhân trung niên xinh đẹp, nhìn thấy những tên gai đình, người nào người nấy đều mang hạ lễ đỏ thẫm, người sáng suốt nhìn liền biết đây là Búi Tử Quân mang sính lễ đến cầu hôn. Như vậy phụ nhân trung niên kia chính là bà mối.

Vốn tiết trời trở nên giá lạnh, nhưng hàng người mặc áo hồng thì cảm giác ấm áp.

Triệu Tương Nghi thả lỏng người, Triệu Tín Lương và Nhâm thị đi ra ngoài từ đường nhìn

Búi Tử đi xuyên qua đám người, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Triệu Tương Nghi, hần chậm rãi đi đến, vừa đi vừa ôn nhu nói: “Tương Nghi, huynh đã về.”

Triệu Tương Nghi gật đầu, nước mắt một lần nữa rơi xuống, thật cao hứng.

Ký ức trong nháy mắt trở về, khi đó nàng và Búi Tử Quân ba năm không gặp, thậm chí lúc đó không có tình cảm sâu đậm như thế này, ở trong ấn tượng, Búi Tử Quân vẫn là một hài tử có tính cách chấp nhất. Ba năm sau, một lần nữa xuất hiện trong thế giới của mình, mang đến không ít kinh ngạc và rung động không nhỏ, khi đó, hần cũng như thế này, chậm rãi đi tới, nói câu ——

Tương Nghi, huynh đã về.

Có lẽ bắt đầu từ lúc đó, nàng bắt đầu chú ý đến Búi Tử Quân đi?

Với thân phận là một thiếu nữ

Thời gian như dừng lại, Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy thế giới của nàng, vạn vật đều giống như sống lại.

“Muội đã chân chính trưởng thành.” Dừng trước mặt Triệu Tương Nghi,

Bùi Tử Quân điệu thấp nói, trên tay là một cây trâm phượng hoàng, lúc nói chuyện, tiện thể cài lên cho Triệu Tương Nghi, “Thật là đẹp, đều nói vàng, bạc tục khí, nhưng đeo trâm này lên, trông muội cực kỳ xinh đẹp.”

“Ngay mới vừa rồi, muội còn không hy vọng quá xa vời rằng huynh sẽ trở lại.” Triệu Tương Nghi cắn môi, chua chát nói.

“Đưa ngọc, huynh đã đáp ứng muội, nhất định sẽ làm được.” Bùi Tử Quân nháy mắt mấy cái với Triệu Tương Nghi, sau đó chỉ ra bên ngoài, “Đi ra xem một chút đi?”

Bên ngoài từ đường, lúc này không ít người.

Mọi người đương nhiên biết, đây là Bùi gia vội tới mang sính lễ tới cầu hôn Triệu Tương Nghi, tấm tắc ngợi khen Triệu Tương Nghi thật có phúc, vừa cười vừa nói, bây giờ đã cập kê, nhà trai lập tức tìm đến, đúng là quá quan tâm.

Chỉ là đem sính lễ đến cầu hôn thôi, mà xếp thành một hàng thật dài, mọi người quan sát các hòm sính lễ, đều suy đoán xem sính lễ Bùi gia đưa đến là gì.

Nhâm thị làm việc lưu loát, trong lòng biết mọi người ngăn ở đây chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi, đây không phải là kẻ dài lâu, nhìn Bùi gia xuất ra một đội ngũ tới cầu hôn cũng biết trọng yếu, nhưng sao có thể ở đường bàn bạc?

Vì vậy rất nhanh mời đội cầu hôn đến nhà cũ ở Triệu gia thôn.

Cũng chính là đại phòng Triệu gia trước kia, bây giờ để trống. Nhị phòng mấy năm nay kiếm không ít tiền liền ở sát vách xây một căn nhà, để tiện giúp đại phòng trông coi, quét dọn nhà cũ của đại phòng, để tránh khi có việc dùng đến.

Sau khi ngồi xuống hết, Triệu Tương Nghi được Bích Văn đưa lên lầu hai. Hôn nhân đại sự từ trước là do phụ mẫu làm chủ, con gái không nên ở đây.

Lúc này, nàng đứng ở lầu hai, dựng thẳng cái lỗ tai lên nghe ngóng, hận không thể nghe hết cuộc đối thoại bên dưới, Bích Văn thấy thế, liền mím môi cười trộm.

Dưới lầu, Nhâm thị cười khanh khách nhìn Bùi Tử Quân.

Triệu Hoằng Lâm khẽ đẩy Bùi Tử Quân một chút: “Người quả nhiên không làm ta thất vọng.”

Bùi Tử Quân cũng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Vốn định tới sớm hơn, nhưng nghĩ hôm nay là sinh thần của Tương Nghi, vừa lúc al2 đại lễ cập kê, không ngày nào tốt hơn ngày hôm nay.”

Còn lại là do An bà mai nói, thấy An bà mai nhượng mi dùng khăn tay che miệng cười nói: “Ôi yêu, Triệu lão bản, Triệu phu nhân! Ta làm mai nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy qua một đôi trai tài gái sắc như thế đâu! Nhìn nhà khuê nữ nhà các vị và Bùi thiếu gia đứng chung một chỗ,

giống như thần tiên quyền rũ, không nói một câu tuyệt phối là không được!”

Mọi người chỉ coi đây là An bà mỗi vì đôi tình nhân nói lời hay, nhưng cũng rất hưởng thụ, mọi người đều cười cả.

An bà mỗi nhấp một ngụm trà, bắt đầu nói đến hôn sự của hai người, cùng với tương quan lễ tiết.

Nói đến một nửa, lệnh gia đình Bùi phủ cầm danh mục sính lễ đọc một lần, sau đó cung kính giao cho Nhâm thị.

Cho dù Nhâm thị thấy cũng tốt, còn là những người còn lại cũng thấy vậy, nghe danh mục sính lễ xong, ai nấy đều khỏi âm thầm lú lười, Bùi gia thật đúng là hào phóng.

Cái gì tốt, đắt tiền, quý hiếm đều bày hết ở trên bàn.

Nhâm thị và Triệu Tín Lương, Triệu Hoàng Lâm coi như quen mặt, khen ngược, có điều Phương thị và Triệu lão gia từ nghe đến mấy thứ này xong, mắt đều thẳng, rất nhiều thứ trong danh mục hai người họ chưa từng nghe qua, nhưng hẳn cực kỳ trân quý.

Vừa thấy Bùi Tử Quân coi trọng Triệu Tương Nghi như vậy, trong lòng bọn họ an tâm một chút.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mọi người theo tục lệ nói chuyện với nhau, Nhâm thị nhin không được hỏi: “Tử quân, thăm hỏi con một câu, nương con bên kia cũng đồng ý sao?”

Sính lễ nặng hay không nặng, câu hôn phô trương long trọng hay không long trọng, những thứ này Nhâm thị hết thấy đều không quan tâm, bà chỉ quan tâm một điểm, đó chính là cái nhìn của Ông thị

Giả như Ông thị lúc này đã thông suốt, thật tình tiếp nhận Triệu Tương Nghi làm con dâu, như vậy so với sính lễ quý hiếm gì còn quý giá hơn.

“Nương con đã thông suốt, bà rất thích Tương Nghi, hiện tại những thứ cản trở cũng dần mất đi, cho nên không để ý nữa mà tiếp nhận. “Quan trọng là, hẳn kiên kiên trì như vậy. . . Thấy Bùi Tử Quân lại nói, “Vốn là nương con cũng định đến, chỉ là ngày gần đây bị nhiễm phong hàn, thân thể bệnh nhẹ, không thể tới được.”

“Thân thể không tốt? Không có gì đáng ngại chứ?” Nhâm thị vừa nghe Bùi Tử Quân trả lời, không khỏi hít một ngụm khí lớn, ngược lại hỏi tới sức khoẻ Ông thị.

Bùi Tử Quân gật đầu cười nói: “Không sao, mấy ngày nữa sẽ tốt thôi, chỉ sợ trong ngày đại cát thế này mà mang bệnh đến sẽ mang theo điềm xui, nên không đến.”

“Ừ, phải giữ thân thể tốt mới đúng.” Nhâm thị gật đầu, lại nói, “Được rồi, chờ lúc mọi người về huyện Giang Ninh, con ghé hiệu thuốc nhà thăm lấy chút thuốc cho nương con uống, Tương Nghi nghiên cứu những phương

thuộc đời với phong hàn cực kỳ hữu hiệu đó, lấy về cho nương con uống, tin chắc sẽ khỏi nhanh thôi.”

“Cảm ơn Triệu thăm thăm quan tâm.” Bùi Tử Quân lễ độ nói.

“Còn gọi là Triệu thăm thăm gì nữa, phải đời lại rồi.” Triệu Tín Lương đột nhiên nói đùa, mọi người đều nở nụ cười, Bùi Tử Quân cũng cười theo.

Cứ như vậy, hôn sự của Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân hôn sự rốt cục đã định xuống.

Chờ xem qua bát tự, ứng theo tục lệ làm xong hết sẽ đón dâu.

Thời gian gả qua, hai nhà thương lượng xong, định là mùa xuân năm sau, mùng 8 tháng 3 là ngày cực tốt.

Bên này, Triệu Tương Nghi ôm mừng rỡ về Triệu phủ, đêm này nàng mất ngủ, trong đầu là mặt Bùi Tử Quân, không không chế được tưởng tượng cảnh sống chung ngày sau của hai người.

Tất cả đều là ngọt ngào, hạnh phúc, lòng mềm xuống, hóa thành mặt ngọt

Bùi Tử Quân so với Triệu Tương Nghi, còn bận rộn hơn, ngoại trừ hôn sự, hẳn còn phải tức tốc tiếp nhận việc ở Nhiễm Thuý Trai, nhưng mà, đồng thời còn quản luôn gai nghiệp bên huyện Giang Ninh, mấy ngày này, hẳn không có khả năng vẫn ở lại trấn Thanh Hà, chỉ có thể chạy tới chạy lui giữa huyện Giang Ninh và trấn Thanh Hà.

Bởi hai người lúc này đã đính hôn, liền lập tức trở thành đối tượng được mọi người bảo vệ, muốn gặp mặt như ngày trước còn khó hơn.

Ngày trước là thanh mai trúc mã chơi với nhau. Bây giờ, Triệu Tương Nghi đã là đại cô nương, Bùi gia cũng đưa sính lễ tới, đương nhiên biểu hiện bên nhà gái so với trước biểu hiện càng rụt rè mới đúng.

Vì thế, từ ngày sinh nhật đến giờ, Triệu Tương Nghi vẫn luôn bị Nhâm thị huấn luyện.

Từ nữ hồng đến trù nghệ, lại từ trù nghệ đến phương diện nữ đức, Nhâm thị cơ hồ là đem tính tình mình thế nào truyền hết cho Triệu Tương Nghi.

Theo lý thuyết, gái y của tân nương tử phải tự mình thêu mới tốt, nhưng Triệu Tương Nghi ở phương diện nữ hồng thật không có thiên phú chút nào, Nhâm thị cũng chỉ có thể kiên trì dạy cho nàng kiến thức cơ bản, làm cho nàng nhìn qua không đến nỗi tồi tệ, về phần cuộc sống sau này, Bùi phủ gia nghiệp lớn, tất nhiên là không cần Triệu Tương Nghi tự mình làm những thứ này, nhưng Triệu Tương Nghi hiểu chút mới được.

Về phần giá y, Nhâm thị không thể làm gì khác hơn là giao cho Tề Uyển Dao làm.

Kỹ thuật thêu của Tề Uyển Dao bây giờ có thể so sánh với Nhâm thị, được chân truyền từ Nhâm thị, thậm chí có xu thế trò giỏi hơn thầy.

Triệu Tương Nghi mỗi ngày đều bận rộn, nhưng nếu rảnh rỗi thì trong đầu là hình ảnh về Bùi Tử Quân.

Tách ra lâu như vậy, nàng có rất nhiều lời muốn nói với Bùi Tử Quân, thế nhưng từ sinh nhật ngày ấy, hai người vẫn không có cơ hội hảo hảo mà ở chung.

Cuối cùng dùng lại cách cũ, gửi thư cho nhau.

Triệu Tương Nghi ở trong thư hỏi Bùi Tử Quân, vì sao lâu như vậy không gửi thư cho mình, còn nghĩ rằng hắn đã buông tha mình rồi.

Kết quả, Bùi Tử Quân trả lời, đó là muốn cho nàng một kinh hi.

Triệu Tương Nghi đang cầm tờ giấy viết thư cười đến ngọt ngào, đây là phu quân tương lai của mình, đây là chính là nơi nương tựa ở thời này.

Người tốt, dáng dấp anh tuấn, quan trọng là, hắn yêu nàng, xem nàng là trân bảo. Hắn đã từng nói, cả đời này chỉ cần nàng là tốt rồi.

Từ khi nàng đến thời đại này, chẳng bao giờ hy vọng xa vời về chuyện này, nhiều lắm chỉ tưởng tượng mà thôi, phu quân tương lai của mình mà có thiếp thất, thông phòng, nhất định sẽ phát huy chỉ số thông minh, thanh lý sạch sẽ, cũng cố gắng để phu quân thích mình, trân trọng mình. Hoặc là, cứ tìm đại một anh nông dân đang hoàng giả cho cũng tốt, bằng vào tài trí của nàng, làm giàu cũng được đó, có thể đem đến cuộc sống tốt cho cả nhà.

Cho nên, sau khi Bùi Tử Quân hứa hẹn với mình, Triệu Tương Nghi liền ở trong lòng kiên định, đời này, nếu không phải Bùi Tử Quân sẽ không lấy.

Chương 244: Tương Nghi xuất giá

Sau vài trận tuyết qua, chưa tới tận niên, đến tháng giêng năm sau, trên dưới Triệu phủ bắt đầu bận rộn.

Trước Nhâm thị cố ý cùng Bùi phủ ở huyện Giang Ninh liên lạc tạo một chút tình cảm, cho đến khi hoàn toàn xác định, Ông thị là thật sự đồng ý chuyện hôn sự này, mới bỏ xuống tảng đá treo trong lòng, vui vẻ vì con gái chuẩn bị hôn lễ.

Mấy ngày nay, Triệu Tương Nghi cảm giác hạnh phúc như mình sắp bay lên trời, lại có loại cảm giác khổ tận cam lai. Cho dù suy nghĩ nát óc, cũng không tìm ra việc gì khiến mình phiền lòng.

Nếu không có phải có vậy, bây giờ chuyện nàng lo lắng nhất chính khăn trương trước ngày cưới.

Đây là do Triệu Tương Nghi sống hai kiếp, lần đầu tiên biết tình yêu, lần đầu tiên thành thân.

Có thể nào không khăn trương?

Hôn kỳ gần đến, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân liên lạc ngày càng ít. Đừng nói là gặp mặt, ngay cả thư cũng ít gửi.

Duy nhất liên lạc được với Bùi Tử Quân có lẽ Bùi gia bên kia đưa một ít đồ đến, đều là đồ cực tốt, hơn phân nữa là tặng cho Triệu Tương Nghi, còn lại là tặng cho Triệu Tín Lương và Nhâm thị, Triệu gia Nhị lão.

Nhâm thị cũng không qua loa, cẩn thận đưa một ít lễ vật thỏa đáng, miễn bị đối phương nghĩ nhà họ keo kiệt, chỉ nhận chứ không cho.

Hôm nay, Triệu gia làm tất cả, đều dùng để lót đường cho tương lai Triệu Tương Nghi, đây là cấp cho Triệu Tương Nghi thể diện.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, có lúc Triệu Tương Nghi học tập nữ hồng, trù nghệ, hoặc là Triệu Tương Nghi quá nhớ Bùi Tử Quân lúc rỗi rảnh liền trốn.

Mãi cho đến khi tia nắng ấm tháng ba chiếu đến đầu ngón tay, khí trời không lạnh nữa, hôn kỳ thực sự đến rồi.

Triệu Tương Nghi quả thực bị những lễ nghi rườm rà làm chóng mặt, đừng nói là ngày hôm đó thành hôn, nàng đã bị mấy tục lệ trước khi thành hôn này làm cho hôn mê

Mãi đến mùng 8 tháng 3 hôm đó.

Triệu Tương Nghi cả một đêm không ngủ, nguyên một buổi tối là chìm trong hồi ức, đây chính là 2 ngày trọng đại nhất trong cuộc đời nàng, cảm thấy khăn trương không ngừng.

Thử bộ giá y đồ thâm bằng gấm Tô Châu, sợ là có chỗ nào không vừa, còn kịp phát hiện mà sửa lại.

Có điều, Triệu Tương Nghi khăn trương đến mất đi lí trí, buồn lo vô cớ

rồi.

Tề Uyên Dao mà thêu cái gì, thì làm sao có sai sót được. Huống hồ, đây là thêu cho em chồng, phải cẩn thận hơn bình thường.

Ngày 8 tháng 3 hôm đó, trời chưa sang, Triệu Tương Nghi đã bị Bích Văn gọi dậy.

Nàng đã chọn hai nha hoàn hồi môn là Bích Văn và A Chu kéo dậy, cho nên hai người họ càng tích cực hơn.

Dựa theo quy củ, trước khi mặc giá y, nàng phải tắm rửa.

Trong nhĩ phòng, bọn nha hoàn từ lâu đã chuẩn bị xong nước tắm hương hoa, Triệu Tương Nghi vừa đi vào, liền nị huân hương xông cho híp hai mí mắt lại, cảm giác khẩn trương tiêu tán một ít.

Tắm rửa xong, Triệu Tương Nghi mặc trung y ngồi trong khuê phòng, lúc này, bên trong từ lâu đứng đầy người, có hỉ nương, có nha hoàn trẻ tuổi, còn có bà tử đầy kinh nghiệm, Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy nhìn thật chói mắt, thêm nữa lại khẩn trương, nên không có cảm giác muốn ăn cơm.

Miễn cưỡng uống một chút canh, bởi vì tiếp theo nàng không còn cơ hội ăn nữa, nên phải bồi bổ dạ dày, bằng không sẽ đói bụng mất.

Hỉ nương đầu tiên là nói cho Triệu Tương Nghi nghe về quy củ lễ tiết, Triệu Tương Nghi như đang nghe, kì thực đã nhanh ngủ gật mất rồi, mới sáng sớm đã bị đánh thức, tối hôm qua lại trắng đêm không ngủ, sao còn nghe được. . .

Nhâm thị không bao lâu đã đến, Phương thị, Tề Uyên Dao lục tục tới.

Trong phòng hỉ nương, lão bà tử đứng chờ, đều là Nhâm thị sùng một số tiền lớn mời tới, chỉ vì có thể để cho Triệu Tương Nghi hôm nay trở thành một tân nương tử xuất sắc.

Hỉ nương bắt đầu làm tục chải tóc cho Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi cau mày, nàng cũng không biết, hoá ra tục chải tóc này thật đau.

Thế nhưng ngại vì lễ tiết, Triệu Tương Nghi không thể phát tác, chỉ lặng lẽ ản nhẫn, buộc chính mình ngồi thẳng để nghe hỉ nương nói quy củ, còn phải chịu dính một chút nước bọt thỉnh thoảng bị phun trúng. . .

Nghĩ đến lát nữa có thể lau mặt, nghĩ đến tất cả các cô nương trước khi lấy chồng đều phải vậy, nàng Triệu Tương Nghi khẽ cắn môi, nhin xuống.

Rất cục chịu đựng xong tục chải tóc, sau khi lau mặt, Triệu Tương Nghi lấy lại tự do, thoải mái mà thở phào nhẹ nhõm.

Nhâm thị cho rằng Triệu Tương Nghi khẩn trương, liền bưng một chén canh ngân nhĩ táo đỏ cho nàng uống: “Cái này có thể trừ hoả khí lại bổ huyết, có thể khiến khí sắc của con thêm tươi tấn đấy.”

Triệu Tương Nghi ngoan ngoãn uống hai, ba ngụm, sau đó hỉ nương giúp nàng trang điểm, làm tóc.

Nàng thập phần may mắn, cái vị vừa làm tục chải tóc cho nàng đã lui

sang một bên đứng quan sát.

Người trang điểm cho nàng, có một đôi tay đặc biệt non mịn, trắng nõn. Triệu Tương Nghi nháy mắt nhìn không được nhìn bàn tay bé nhỏ, tinh xảo này.

Ôn nhu, cẩn thận, cảm giác trên mặt thật thoải mái.

Mặc dù khi ở nhà, nàng rất ít khi làm việc nhà, sau khi đến Triệu phủ, càng chưa từng qua một việc gì, nhưng bàn tay không thể nói là như không xương, chỉ có thể nói non mềm.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ước chừng qua nửa canh giờ, hỉ nương mới trang điểm xong.

Cổ Triệu Tương Nghi thật muốn hỏi, trang điểm thôi mà, sao lại mất hết một giờ, lau lau, vẽ vẽ, hỉ nương này thật sự xem cái mặt nàng bản pha màu rồi.

Bích Văn đứng ở một bên, thấy bộ dạng khổ sở của tiểu thư, vội vàng cầm một ít mút quả cho nàng ăn: “Là tân nương tử, trên mặt phải luôn giữ nụ cười chứ tiểu thư.”

Nghe Bích Văn nhắc nhở, Triệu Tương Nghi lập tức thu hồi vẻ mặt như trái mướp đắng.

Ngày hôm nay là ngày quan trọng của nàng và Bùi Tử Quân, nàng không được làm ra sai lầm gì, như vậy đầu tiên phải làm cho thật tốt.

Trang điểm xong, Triệu Tương Nghi mới nhìn qua gương xem thử, lông mi mặc dù cong, lại không quá đậm mà nhàn nhạt như làn khói xanh, ngược lại rất xuất chúng. Đôi mắt trong trẻo không gì sánh được, rất có thần, do đôi mắt hôm nay được trang điểm, nên có vẻ xinh đẹp hơn. Sóng mũi cao, thanh thoát, trên chóp mũi điểm nhẹ, đem cả khí chất của khuôn mặt bày ra hết. Môi thoa chút son hồng, đây là hộp son Bùi Tử Quân đặc biệt nhờ Nguyên Sách đưa tới, khiến đôi môi trở nên nổi bật, hơn nữa dùng vô cùng tốt, lạnh lạnh, hơn nữa cực thơm.

Mà hai gò má hơi hồng, đánh rất đều tay, màu đỏ nhàn nhạt đánh đều hai bên gò má, rất đẹp. Trên khuôn mặt trắng nõn như có hai đám mây hồng, chứ không có thất bại với nhưng phiên bản như ‘mông khi’.

Triệu Tương Nghi trong nháy mắt, cảm thấy sợ hãi, đây thật sự là nàng sao?

Lúc này thấy đồ trang điểm màu đỏ, còn lo lắng, bởi vì ở trong ấn tượng, tân nương cổ đại thường trang điểm cực kỳ dọa người.

Không ngờ, lần này trang điểm, lại động lòng người như vậy

Đang lúc nàng than thở, một hỉ nương khác đến vấn tóc cho nàng, đây là lần đầu tiên nàng vấn tóc dành cho phụ nhân, tóc mái trên trán được chỉnh lại, lộ ra cái trán trơn bóng, hỉ nương vừa chải đầu, vừa nói: “Thiên đình

của tân nương no đủ, là tướng có phúc.”

Triệu Tương Nghi hơi nhếch môi cười cười, nhưng không có lên tiếng.

Nhâm thị trước đó đã dạy, vào ngày thành hôn, tân nương tử không được nói chuyện, nếu một tân nương n1oi chuyện, khó tránh khỏi bị người ta chế nhạo.

Nếu như thực sự có chuyện muốn hỏi, thì phải nhỏ giọng hỏi hỉ nương bên cạnh, hỉ nương nhất nhất trả lời, nghìn vạn lần không nên ở trước mặt mọi người, hỏi chuyện được.

Mọi người quan sát ngôn hành cử chỉ của Triệu Tương Nghi, bình tĩnh thong dong, cũng liền thả tâm, mang theo tia tán thưởng nhìn nàng.

Lúc này, mái tóc đen của Triệu Tương Nghi cài không ít đồ trang sức quý trọng chói mắt, trước giờ, nàng không thích ăn mặc, rêu rao như vậy, thứ nhất quá chói mắt, không phải phong cách của nàng, thứ hai quá nặng nề, hành sự không tiện.

Tề Uyển Dao tự mình mang giá y đến.

Có mấy nha hoàn trẻ tuổi, cả Bích Văn và A Chu, bắt đầu phân ra từng món một, chuẩn bị giúp Triệu Tương Nghi mặc giá y này vào.

Giá y đỏ thẫm giống như được may vì nàng vậy, vừa vặn với người, nàng như một cây hồng mai ở giữa một vùng tuyết trắng, tùy ý ngạo nghễ nở rộ, thật chói mắt.

“Thật là đẹp! Ngay cả tiên tử trên trời nhìn thấy cũng xấu hổ.” Bích Văn tấm tắc ngợi khen, khuôn mặt đầy ý cười.

Những người khác cũng là gật đầu tán thành, đem những lời tốt đẹp nhất nói ra.

Triệu Tương Nghi quay đầu lại nhìn mình trong gương, bất khả tư nghị khẽ vuốt lên gò má mình, trên mặt lộ ra một nụ cười kinh ngạc, mừng rỡ.

Hoá ra, tân nương tử chính là nữ nhân đẹp nhất trên thế giới, những lời này hoàn toàn chính xác.

Nàng tinh tế ngắm, không bỏ qua chi tiết nào, bởi vì nàng biết, một khi đội khăn voan hồng sắc kia lên, nàng không còn cơ hội nhìn thấy mình đoan trang xinh đẹp thế này.

Chờ mặc xong giá y, trời dần sáng.

Mà lúc này Triệu Tương Nghi, cả người đỏ tươi xinh đẹp, bị luân phiên hành hạ như thế, tâm tình khẩn trương, nay càng khẩn trương hơn, còn mang theo một tia mệt mỏi và buồn ngủ.

Thì ra kết hôn, mệt mỏi như vậy

Nếu không phải có cảm giác ngọt ngào chóng đỡ, nàng không biết mình còn giữ nổi nụ cười không nữa.

Có thể nghĩ, mình cỡ nào may mắn, ngắm lại các thiếu nữ khi kết hôn, còn không biết mặt chồng tương lai, lại càng dự đoán được tương lai sau này của mình ra sao, dưới tình huống như vậy, gả cho người khác, cũng không

biết tốt cùng là loại tư vị nào, chỉ có khổ sở cùng bất đắc dĩ, đều không đủ để hình dung.

Một hồi thôn thức qua đi, Triệu Tương Nghi đội khăn voan, quy củ ngồi trên giường chờ giờ lành đến.

Nàng có thể nghe được, tiếng Bích Văn cùng với những người khác tới tới lui lui bận rộn, Nhâm thị càng không rảnh rỗi, sai cái này sai cái kia, mãi cho đến khi bên ngoài truyền đến một tiếng:

“Tới tới! Giờ lành sắp tới, kiệu hoa nhà trai chờ ở ngoài cửa rồi!”

Nhâm thị vội vã kéo tay Triệu Tương Nghi, dóc lòng dặn dò nhiều điều vụn vặt, những lời này trước kia bà đã nói mấy lần, hôm nay vẫn không yên lòng, cảm rằm thêm một lúc.

Triệu Tương Nghi nghe vào lòng, chỉ cảm thấy một trận chua xót khổ sở, đây là ngôi nhà mà mình lớn lên, những thân nhân trong nhà, về sau sẽ không thể gặp trong một thời gian dài.

Chỉ cần nghĩ đến đây, trong mắt Triệu Tương Nghi nổi lên một tầng sương mỏng.

Nếu nói trước khi lập gia đình, cùng mẫu thân, thân nhân chia tay trong chua xót, thì giờ đây Triệu Tương Nghi mới hoàn toàn cảm nhận được.

Tương Nghi rất cục lập gia đình, người làm mẹ vì con mà vui mừng, khóc oa oa !

Chương 245: Làm sao bây giờ? Huynh nghĩ muốn muội

Nhâm thị và mọi người thương cảm một hồi, Triệu Tương Nghi cuối cùng được hỉ nương đỡ ra ngoài khuê phòng. Bích Văn và A Chu làm nha hoàn hồi môn, đi theo sát phía sau.

Bên ngoài là tiếng ồn ào, náo nhiệt.

Bên tai vang lên tiếng pháo bùm bùm, Triệu Tương Nghi hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh hồi phục tinh thần, tiếng pháo bên tai, báo cho nàng biết giờ lành đã tới.

Trước giờ, cực kỳ ghét tiếng pháo ồn ào, bây giờ nghe thấy, lại không có vẻ chói tai, ngược lại còn mang không khí vui mừng, khiến con người ta cảm thấy thích thú.

Bùi Tử Quân ở cách đó không xa đang đợi nàng ?

Tim Triệu Tương Nghi đập càng nhanh, ngay cả bước chân cũng khẩn trương lên, nếu không phải các hỉ nương một đường vây quanh nàng, nàng sợ rằng mình sẽ làm trò xấu mất.

Nàng cũng không phải là chưa từng thấy các mặt của xã hội, nhưng mà bây giờ, biểu hiện của nàng trái ngược với kinh nghiệm của nàng. Là bởi vì quá quan tâm, cho nên mới khẩn trương.

Triệu Tín Lương đứng trước đại môn, nhìn con gái từng ước đi tới, trong lòng cảm khái.

Nhớ năm đó ở Triệu gia thôn, con gái chỉ là một đứa trẻ không biết gì, gia đình gặp khó khăn, hẳn thậm chí không biết lấy gì bồi bổ cho con gái, khi đó con gái cực kỳ yếu ớt...

Bây giờ, con gái đã trưởng thành.

Hắn biết khi con gái còn nhỏ, đột nhiên trở nên hiểu chuyện, trở nên kiên cường, luôn vì cả nhà mà trù tính, vạch ra kế hoạch đưa cả nhà từng bước phát triển

Nàng thông minh, lại thông minh làm cho người ta đau lòng.

Hôm nay, con gái đã trở thành một tân nương xinh đẹp, mặc dù biết con gái về sau sẽ không chịu khổ nữa, sẽ được hưởng phúc, nhưng trong lòng Triệu Tín Lương có một tia không đành lòng.

Con gái mình, từ hôm nay sẽ xa mình mãi mãi.

Triệu Tín Lương vui sướng trong lòng, nhưng không khỏi thở dài, ông đột nhiên cảm thấy mình già thật rồi.

Đã trở thành một lão ông, thậm chí còn có tôn tử, bất tri bất giác, ông đã sống hết nửa cuộc đời.

Triệu Tương Nghi bên này nhưng không có giống Triệu Tín Lương cảm khái, nàng chỉ suy nghĩ rất đơn giản, trong đầu ngoại trừ Bùi Tử Quân, chỉ có Bùi Tử Quân.

Ngọt ngào mỉm cười, rút cục đi tới trước kiệu hoa.

Hỉ nương còn chưa theo quy củ mà làm, thì Bùi Tử Quân ngoài dự đoán mọi người tự mình tiến lên, nắm tay nàng, dẫn nàng vào kiệu hoa, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói vài câu, sau đó lập tức nhảy lên ngựa, từ biệt mọi người.

Hỉ nương cười bất đắc dĩ, lắc đầu, hăm mộ nhìn vợ chồng son tình thâm này.

Cỗ kiệu một khắc nâng lên kia, Triệu Tương Nghi liền khẩn trương, từ đây sẽ rời nhà đến một nơi khác, nơi đó sau này là nhà nàng, là tổ ấm nhỏ của nàng và Bùi Tử Quân

Chỉ cần nghĩ đến, cuộc sống sau này, mặc kệ gặp cái gì, Bùi Tử Quân thủy chung đều ở bên cạnh nàng, Triệu Tương Nghi an lòng.

Một đường bốn ba, rốt cuộc đến tối cùng ngày đã đến một trấn nhỏ.

Từ trấn Thanh Hà đến huyện Giang Ninh, ít nhất phải mất ba ngày lộ trình, may mà trong trấn nhỏ có một biệt viện của Bùi gia, bằng không, một đội nhân mã như vậy, chỉ ở khách điểm bình dân đã phải tốn không ít tiền, hơn nữa còn rất phiền phức, đến lúc đó vạn nhất xảy ra sai lầm gì, sẽ bôi đen cuộc hôn nhân này.

Dựa theo quy củ, ở trong biệt viện, tân lang, tân nương vẫn không thể ở cùng phòng.

Bởi vì chưa chính thức lạy thiên địa, hai người thậm chí ngay cả mặt cũng không thể thấy, chỉ có thể tách ra ăn cơm với nhau, ngay cả sống cũng cách xa nhau.

Triệu Tương Nghi đối mặt với tình huống trước mắt, chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi, rã rời, cảm giác tân hôn vui vẻ đang dần dần tiêu tán, đột nhiên có chút sa sút tinh thần. . . Vốn nên là một đêm tân hôn đẹp, cứ nhiên bị tặc lệ phá hủy.

Giữa lúc nàng đang nghĩ, ngoài cửa có động tĩnh.

Lúc này hí nương đều đã đi ngủ, chỉ có Bích Văn, A Chu và mấy nha hoàn Bùi gia ở ngoài hầu hạ. Chỉ là Triệu Tương Nghi để Bích Văn và A Chu hầu hạ bên cạnh mình thôi, dù sao hai người bọn họ chiếu cố mình mấy năm nay, cũng rõ tính tình mình.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Bên ngoài là ai?” Triệu Tương Nghi lúc này nằm ở trên giường, thanh âm rất rõ, nàng mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt vải Tô Châu, tay áo rộng như cánh chim, nhẹ nhàng phát tay, rơi vào mép giường, ngọn nến ấm áp chiếu lên trông thật mê người.

Bích Văn và A Chu còn không kịp trả lời, Bùi Tử Quân cười đi tới: “Là huynh.”

Triệu Tương Nghi giật mình tỉnh giấc, lập tức từ trên giường bật dậy,

chỉ thấy Bùi Tử Quân mặc một bộ thường phục màu xanh đứng trước mặt nàng, ôn nhu mà lười biếng nói: “Sớm như vậy đã ngủ rồi sao?”

Đây là lần đầu tiên nàng và Bùi Tử Quân dùng hình thức như vậy gặp nhau, nàng ngồi ở trên giường, trên người chỉ mặc lý y, mà quan hệ hôm nay giữa bọn họ thân mật như vợ chồng.

Mặc dù là quan hệ vợ chồng, nhưng đối mặt tràng cảnh này, Triệu Tương Nghi vẫn cảm thấy hơi quẫn bách.

Nuốt ngụm nước miếng, Triệu Tương Nghi miễn cưỡng nói: “Không phải nói trước khi bái đường, chúng ta không thể gặp nhau sao? Huynh thế nào. . . Lại đến đây?”

Lúc này Bích Văn và A Chu chủ động thối lui ra bên ngoài, không quấy rầy hai người, nhưng nếu như hai người có cử động xấu hổ gì, lại có thể lập tức ngăn lại, đề phòng sai lầm ngày sau.

Bùi Tử Quân hài lòng nhìn thoáng qua cử động của hai nha hoàn, gật đầu tán thưởng nói: “Không hổ là nha hoàn muội bồi dưỡng, thông minh, làm nên chuyện.”

Triệu Tương Nghi cúi đầu cười.

“Huynh muốn muội.” Bùi Tử Quân đi đến trước vài bước.

Triệu Tương Nghi ngại vì lễ tiết, vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng trong lòng nàng thật tình rất nhớ người đàn ông này, không muốn làm trái với trái tim mình, ngầm cho phép.

“Muội có nhớ huynh không?” Bùi Tử Quân ôn nhu nói, “Nếu nhà huynh ở trấn Thanh Hà thì tốt rồi, hoặc là, nếu muội là người huyện Giang Ninh cũng tốt.”

“Như vậy, đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của hai chúng ta.” Bùi Tử Quân nói, kìm lòng không được vuốt tóc Triệu Tương Nghi.

“Tương Nghi, tóc muội thật mềm, giống như cánh hoa.” Bùi Tử Quân nhẹ giọng rừ rừ nói, lại lưu luyến không rời buông tay ra, ngược lại ôm Triệu Tương Nghi run rẩy nói:

“Làm sao bây giờ? Huynh, huynh nghĩ muốn muội.”

Triệu Tương Nghi dựa vào vai Bùi Tử Quân, đầu nỏ tung, hai gò má đỏ lên, còn đỏ hơn khi hỉ nương trát phấn cho nàng.

Bùi Tử Quân không nhắc lại, bắt đầu ở trên cổ Triệu Tương Nghi hôn, những nụ hôn tinh tế ở trên cổ Triệu Tương Nghi, giống như hạt mưa, kích thích mà nhột nhột.

“Là ai định ra quy củ bất thành văn này. . . Chúng ta đã thành thân, muội cũng lên kiệu hoa, muội đã là phu nhân của huynh, sao huynh lại không được đụng vào muội?” Bùi Tử Quân vừa ôn nhu nóng cháy hôn Triệu Tương Nghi, vừa nỉ non nói, trong giọng nói mang theo tia oán giận nhẹ nhẹ, như đứa bé.

Triệu Tương Nghi thở hắt hắt, có chút không chịu nổi tư thế này của

Bùi Tử Quân ,lại nghĩ tới Bích Văn, A Chu còn đang bên ngoài, hỉ nương cũng chưa chắc ngủ say, vạn nhất bị phát hiện, nên làm sao đây!

Nghĩ vậy, Triệu Tương Nghi ra sức đẩy Bùi Tử Quân ra.

Bùi Tử Quân như ở trong mộng mới tỉnh, mắt mê ly.

“Tương Nghi?” Bùi Tử Quân có hơi bị tổn thương nhìn Triệu Tương Nghi, “Phu nhân. . . Nàng, nàng không muốn sao?” (J: thay đổi cách xưng hô)

“Chúng ta nên kiếm ché.” Triệu Tương Nghi khó khăn phun ra câu này, “Còn nhiều thời gian, chỉ cần qua hai ngày. . . Nếu như bây giờ giữ không được, như vậy thanh danh của thiếp sẽ hỏng...Chàng nên suy nghĩ vì thiếp đã.”

“Hảo.” Bùi Tử Quân nở nụ cười, néo néo khuôn mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi , “Nàng đêm nay thật đẹp, mặc dù không trang điểm, nhưng đẹp đến động lòng người. Là vi phu kìm lòng không được, nương tử đây tốt đó.”

“Diễn Trạch.” Triệu Tương Nghi ngửa đầu thâm tình nhìn Bùi Tử Quân, “Thiếp yêu chàng.”

Tâm Bùi Tử Quân khê động, vươn tay vuốt tóc Triệu Tương Nghi: “Vi phu cũng yêu nàng, cả cuộc đời, không rời không bỏ.”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm đi tiếp, nhiều ngày khổ cực cho nàng, chờ qua mấy ngày nữa, vi phu bồi thường gấp đôi cho nàng.” Bùi Tử Quân cố nén cảm giác dục vọng của thân thể, dặn dò Triệu Tương Nghi

Sau đó đứng lên, tâm trạng hối hận vì đêm nay không nhìn được đến đây, lúc này, bảo hấn bỏ đi sao được?

Ra khỏi phòng, Bùi Tử Quân gọi gia đình đến, bảo gia đình chuẩn bị nước lạnh để tắm.

Gia đình rất kinh ngạc, hôm nay mới là mùa xuân, khí trời còn chưa có nóng, tắm nước lạnh không chừng còn nhiễm phong hàn thì sao đây?

Vừa định khuyên nhủ, lại thấy chủ tử không cho cãi lời, liền ngậm miệng ngoan ngoãn chuẩn bị

Bên này, Bích Văn và A chu thấy Bùi Tử Quân đi, lập tức bước vào.

A Chu nhanh mồm nhanh miệng, thấy thế nhỏ giọng oán trách : “Cô gia cũng thật là! Một chút cũng không lo lắng cho tiểu thư! Nếu như vừa rồi thật sự xảy ra chuyện gì, mặc dù chưa gì hết nhưng bị hỉ nương bắt gặp sẽ không tốt!”

“Được rồi, người bớt tranh cãi đi.” Bích Văn ngưng mi, giúp Triệu Tương Nghi dịch chăn, rồi quay đầu dặn A Chu, “Người ở đây nói một chút thì được, nhưng đến Bùi phủ rồi, càng phải cẩn thận cái miệng hơn. Chúng ta là người tiêu thư mang đến, nếu xử sự làm người khác bắt được nhược điểm, sẽ mang đến phiền toái cho tiểu thư.”

” Nghiêm trọng như vậy à?”A Chu thở nhỏ vẫn đi theo bên người Triệu

Tương Nghi, các chủ tử trong Triệu phủ đều giản dị, chỉ có Nhâm thị mạnh mẽ, nhưng vẫn là người thiện lượng, cho nên A Chu chưa bao giờ thấy qua ám đầu, lúc này vừa nghe Bích Văn nói, không khỏi có chút sợ hãi.

“Bích Văn, ngươi cũng đừng trách con bé.” Triệu Tương Nghi ở trong chăn cười, “, mặc kệ thế nào, ta nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho các ngươi.”

“Tiểu thư là người tốt, nô tỳ đời này theo tiểu thư là do nô tỳ có phúc.” A Chu vui vẻ trở lại, Triệu Tương Nghi không biết cười sao nữa, nếu như A Chu có thể giữ vững tâm tính này, đương nhiên rất tốt.

Đêm dần an tĩnh, nhưng trên má, trên cổ vẫn còn lưu lại khí tức của Bùi Tử Quân, cũng thật lâu không tan.

Triệu Tương Nghi đỏ mặt trở mình, vừa nghĩ tới hai ngày sau, không khỏi mỉm cười, tiến vào mộng đẹp.

Chương 246: Phu quân, thiệp đối

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Triệu Tương Nghi đã bị Bích Văn gọi dậy, hỉ nương bắt đầu vào phòng giúp Triệu Tương Nghi trang điểm, mặc quần áo.

Nhìn mình trong gương, Triệu Tương Nghi phát hiện ngoài xinh đẹp ra, còn mang theo tia mệt mỏi, do ngủ không đủ, một đường bôn ba, đem tất cả vui sướng trong lòng làm biến mất hết.

không còn ngọt ngào chống đỡ, kết hôn đúng là chuyện mệt mỏi mà.

Hỉ nương thấy Triệu Tương Nghi không tươi cười, vội khuyên vài câu, ăn xong điểm tâm, giúp nàng đội khăn hỉ lên.

Một đường bôn ba, rốt cục chạng vạng ngày thứ tư đã đến huyện Giang Ninh.

Người đi đón dâu xếp thành một hàng dài, nên lộ trình có chút chậm

Bùi phủ bên này còn náo nhiệt hơn trấn Thanh hà bên kia, Triệu Tương Nghi ngồi ngay ngắn ở trên kiệu hoa, mặc dù không thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng chỉ là nghe thôi đã thấy náo nhiệt lạ thường.

Rốt cục, giờ lành sau đã đến, Bùi Tử Quân tiến lên đá kiệu hoa, sau đó Triệu Tương Nghi được hỉ nương nâng ra ngoài, chỉ nghe mọi người hoan hô một trận, khiến Triệu Tương Nghi kinh hoảng một hồi.

Bước qua chậu than, giữa lúc Triệu Tương Nghi nhận lấy hồng trù rồi định bước theo Bùi Tử Quân vào chánh đường, đột nhiên thân thể trở nên nhẹ bồng, cả người bị người ta bế lên.

Triệu Tương Nghi cả kinh thiếu chút nữa thất thanh kêu to, kiềm nén lo âu trong lòng, lập tức ngửi thấy khí tức quen thuộc trên người Bùi Tử Quân
Tim đập nhanh.

Các tân khách, thân thích xung quanh thấy thế, kinh ngạc vạn phần, Bùi Tử Quân cư nhiên cười híp mắt ôm lấy cô dâu của mình, từng bước từng bước đi vào chánh đường. . .

Kinh ngạc qua đi, rất nhiều người gật đầu hoan hô, hâm mộ. . . Nhất là các nữ quyền ở đây, mặc kệ là đã thành thân hay chưa thành thân, ngoài miệng biau môi nói không được...Không hợp quy cũ nhưng trong lòng đã sớm ghen ty muốn chết, tân nương tử này thật hạnh phúc phu quân khẳng định rất thương yêu nàng mới có thể làm như vậy nha.

Có một hôn lễ thế này, cả đời sẽ khó quên đi?

Triệu Tương Nghi có chút sợ.

Bùi phủ nàng đã tới vài lần, thế nhưng lại chưa quen thuộc.

Lần này tất cả mọi người đang nhìn hai người bọn họ, Bùi Tử Quân cư nhiên làm ra hành động lớn mật như vậy, cũng không biết truyền tới tai Ông, có tạo ra ảnh hưởng không tốt không đây. . .

Nhưng mà. . .

Ngoài những cảm giác lo lắng, Triệu Tương Nghi còn rất thích cảm giác bây giờ.

Dựa vào lòng Bùi Tử Quân, người thấy mùi hương đặc biệt trên người hắn, dù bên ngoài có ồn ào, có làm nàng khủng hoảng, cũng không sao hết, chỉ cần Bùi Tử Quân ở bên cạnh mình là tốt rồi, chỉ cần đi theo, nắm chặt tay hắn thôi.

Đi vào chánh đường, Bùi Tử Quân nhẹ nhàng buông Triệu Tương Nghi xuống, đôi thành nắm tay, cũng nhỏ giọng bên tai nàng: “Đừng sợ, có vi phu bên nàng.”

Cảm nhận thân thể run rẩy của kiều thể, Bùi Tử Quân yêu thương. Lúc này hắn làm sao có thể buông tay nàng ra chứ?

Bùi Hạ Niên và Ông thị ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn đôi vợ chồng son đang chậm chạp bước vào, âm nhạc lần nữa vang lên, các tân khách trong chánh đường cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt

Vừa nhìn thấy con trai nắm tay con dâu đi vào, Ông thị kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ lại thân thể nhỏ nhỏ sợ gió thổi của con dâu, bà hồi phục lại, chỉ cần nhi tử thích là tốt rồi, chỉ cần hai người bọn họ có thể hài hoà sống cùng nhau, làm bạn suốt đời

Bà và lão gia rồi cũng có ngày rời khỏi nhân thế, như vậy có thể bồi ở bên người con trai, làm bạn cả đời, cũng chỉ có nàng.

Ông thị tin rằng con dâu là người biết nóng lạnh, bằng không trước khi con trai thú nàng, sao lại yêu cầu bà không được nhắc đến chuyện thể thiếp, thông phòng trước mặt con dâu. Cũng nói rõ, chuyện nối hương khói, nó và con dâu sẽ tự giải quyết.

Đang lúc Ông thị suy nghĩ, hỉ nương bắt đầu hô báí đường.

Nhìn hai người cung kính, ân ái với nhau, Bùi Hạ Niên cười đến miệng không khép lại được

“Lão gia hình như rất hài lòng với con dâu?” Ông thị cười nh2in Bùi Hạ Niên.

Bùi Hạ Niên gật đầu: “Trước đây nếu không phải bà cố ý phản đối, thì tôi đã bảo Tử Quân rước con bé vào cửa rồi.” Bùi Hạ Niên hạ giọng cực thấp, rất sợ Triệu Tương Nghi nghe thấy được sẽ lo ngại, hoặc mất hứng.

Có thể thấy được, lúc này hai vị trưởng bối đối con dâu này, cực kỳ quan tâm, che chở.

Phu thê giao báí xong, Triệu Tương Nghi được hỉ nương đưa vào tân phòng, các tân khách dời ra sân Bùi gia, cùng đợi một hồi thịnh yến.

Bùi Tử Quân là tân lang, tất nhiên là phải bồi rượu, không uống say như chết, chỉ sợ không được buông tha.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui

vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi khẩn trương ngồi trong tân phòng, chờ chuyện tiếp theo...

Xoang mũi ngập tràn hương thơm.

Ngọt ngào, cũng không nồng, ấm áp, nhưng không lạnh.

Đây là phòng của Bùi Tử Quân ?

Chỉ cần nghĩ đây là phòng của Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi an tâm không ít.

Hỉ nương, nha hoàn đứng trong phòng, Triệu Tương Nghi không nghe thấy động tĩnh, xem ra người trong bụi phủ được dạy dỗ rất nghiêm khắc quy củ, nghĩ đến sau này ở đây không được tùy hứng, tránh bị người ta khinh bỉ.

Đúng lúc này, bụng kêu vài tiếng.

Chết tiệt. . . Bởi một đường bôn ba, nàng không có ăn uống, chỉ ăn vài miếng cơm thô, nên giờ cảm thấy đói bụng

May mà tiếng không lớn, nếu bị người xung quanh nghe thấy, sẽ bị chê cười mất.

Hơn nữa. . . Cái cổ hỏ nhưc, khăn hỉ đỏ thẫm còn trên đầu, trước mắt hồng hồng làm Triệu Tương Nghi có chút không thờ nổi. . . Vẫn ngồi thẳng như vậy, khiến khớp xương mỏi như ra.

Còn phải đợi bao lâu nữa?

Trong ấn tượng của , lúc này đã hơn một canh giờ. . .

Đang lúc nàng khóc không ra nước mắt, cảm thấy khó chịu, cũng không biết có phải Bùi Tử Quân cảm ứng được hay không, mà hắn đã đến tân phòng rồi.

Hạ nhân trong phòng hướng hắn hành lễ.

Triệu Tương Nghi như nhật được phao cứu mạng, lập tức chấn phấn

Hỉ nương bước đến hướng dẫn hai người nghi thức cuối cùng của buổi lễ

Triệu Tương Nghi chịu đựng cơn đói mà phối hợp, chờ tất cả xong hết, mọi người lui ra, chỉ còn lại có mình cùng Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Tử Quân cảm hỉ xứng, tiểu tâm dục dục nâng lên khăn hỉ trên đầu Triệu Tương Nghi

Hôm nay nàng trang điểm rất đẹp, lập tức rơi vào mắt Bùi Tử Quân

Hắn tùy ý đặt hỉ xứng xuống, ngạc nhiên nhìn người trước mắt.

Chỉ thấy nển đỏ tôn lên, thân ảnh kiều diễm ước át của tiểu mỹ nhân ngồi ngay ngắn ở trước giường, môi mỉm cười, tim hắn như háo thành nước.

Trong khoảng thời gian ngắn, không tìm ra một từ ngữ thích hợp nào để miêu tả nàng.

“Nương tử, đêm nay nàng thật đẹp.” Bùi Tử Quân than thở, ngồi bên cạnh nắm chặt tay nàng

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình ý kéo dài, cách nhau ngày càng gần.

Bùi Tử Quân đề nghị uống rượu hợp cần trước, Triệu Tương Nghi đột nhiên nói: “Phu quân, thiếp đói.”

Bùi Tử Quân: “. . .”

Qua một lát, Bùi Tử Quân cao hứng, đồng thời trên mặt lộ ra một tia hưng phấn và chờ mong: “Để vi phu thỏa mãn nàng được không?”

Bùi Tử Quân thiêu mi nhìn Triệu Tương Nghi, trên tay đã bắt đầu hành động.

Đầu óc Triệu Tương Nghi nổ tung, có chút đỡ khóc đỡ cười khẽ đẩy Bùi Tử Quân, nâng mặt hắn lên, bĩu môi nói: “Thiếp thật sự đói bụng! Chàng nghe đi, bụng thiếp biểu tình rồi.”

Bùi Tử Quân lúc này có chút ý loạn tình mê, một đôi mắt say mê bởi vì câu này mà trấn tĩnh lại.

“Nàng đó, thời thời khắc khắc đều cho vi phu bất ngờ.” Bùi Tử Quân khẽ néo mũi Triệu Tương Nghi gật đầu cười nói, “Ăn gì trước đã, không thể để nương tử ta đói bụng được.”

“Hảo.” Triệu Tương Nghi vui vẻ nói, giống như đưa bé nhào vào lòng Bùi Tử Quân làm nũng.

Trong tân phòng có các loại điểm tâm, từ món điểm tâm ngọt đến món mặn, còn có canh nóng để trong hộp giữ ấm nữa.

Triệu Tương Nghi ngồi trước bàn hi, nhìn cái này nhìn cái kia tất cả đều muốn ăn, lại không biết ăn từ món nào trước.

Bùi Tử Quân trước đó uống rất nhiều rượu lúc này đầu có chút váng, tửu lượng của hắn rất tốt, uống nhiều như vậy, không có bị người ta đỡ vào tân phòng đã rất tốt rồi, hơn nữa còn giữa được tỉnh táo.

Mới vừa rồi còn có rất nhiều bạn tốt thân thích bảo là muốn nháo động phòng, đều hắn nhất nhất cản lại, hắn cũng không hy vọng những người này phá huỷ đêm động phòng của hắn, hoặc làm tiểu phu nhân của hắn hoảng sợ.

Thấy Triệu Tương Nghi lúc một chén canh, cái miệng nhỏ đang uống Bùi Tử Quân híp hai mắt cười rồi rót cho mình một chén trà, tinh tế thưởng thức.

Đường nhìn vẫn chưa từng rời khỏi người Triệu Tương Nghi đang ăn.

Triệu Tương Nghi nhai mỹ thực trong miệng, nhìn Bùi Tử Quân: “Chàng nhìn thiếp làm gì? Trên mặt thiếp có gì à? Hay là bộ dáng ăn uống của thiếp quá khó coi?”

“Không phải.”

“Chàng muốn ăn? Vậy cùng ăn đi.” Triệu Tương Nghi không hiểu, ở địa bàn của mình, lẽ nào còn lo lắng ăn này ăn nọ à?

Bùi Tử Quân: “. . .”

Hắn mỉm cười, nằm gục trên bàn nhưng không mất vẻ ưu nhã nhìn Triệu Tương Nghi: “Nương tử, ăn xong chưa? Vi phu đợi không kịp.”

“Phốc. . .” Triệu Tương Nghi suýt nữa phun hết ra ngoài, cố nén lại, nên

bị sắc, rất khó chịu, “Khụ, khụ, khụ...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì vậy mà đỏ bừng.

Bùi Tử Quân khẩn trương đi tới vô nhẹ lưng Triệu Tương Nghi, giúp nàng thuận khí, thậm chí còn định gọi hạ nhân, nhưng lại bị Triệu Tương Nghi kéo tay.

Bình tĩnh lại, Triệu Tương Nghi uống vài hớp trà Bùi Tử Quân đưa tới, mới thấy ổn hơn.

Nhìn lại mỹ thực trên bàn, cũng không còn cảm giác muốn ăn, chính xác là no rồi.

Bùi Tử Quân hỏi Triệu Tương Nghi muốn ăn nữa không Triệu Tương Nghi nói không, Bùi Tử Quân cao hứng đưa chén rượu đến bắt đầu lễ hợp cẩn, Phu nhân, uống xong, vì phu hứa cả đời này chỉ có nàng.”

Hai người giao tay, ngửa đầu uống vào, hai gò má Triệu Tương Nghi vì rượu mạnh mà đỏ bừng, như làn mây chân trời.

Bùi Tử Quân như có tar6n ab3o, nâng mặt Triệu Tương Nghi lên, thâm tình tại nơi mê người hôn xuống, nhỏ giọng nói: “Là son Mân Cô mà vi phu đặc chế cho nàng, trên đời này, trừ nàng ra, không ai có tư cách dùng nó.”

“Chỉ có một mình thiệp dùng?” Triệu Tương Nghi trợn mắt kinh ngạc.

Bùi Tử Quân gật đầu: “Dành riêng cho nàng, sao có thể để cho nữ nhân khác dùng?”

“Ngay cả chàng?” Triệu Tương Nghi không biết trời xui đất khiến làm sao thốt ra, hơi hồi hận, sợ Bùi Tử Quân cảm thấy nàng vô cùng can rở

Kết quả, Bùi Tử Quân căn bản không nghĩ như vậy, khẽ ngậm một tiếng, ôm Triệu Tương Nghi: “Đương nhiên là cả vi phu. Như vậy. . . Kế tiếp, đến lượt vi phu hưởng dụng rồi?”

Chương 247: Đêm động phòng hoa chúc ngọt ngào

Bùi Tử Quân nhẹ nhàng buông Triệu Tương Nghi ra, nở nụ cười nhìn nàng, thấy nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn mình.

Thấy Triệu Tương Nghi xấu hổ, Bùi Tử Quân cười càng xán lạn, bàn tay to vung lên, đem hỉ trướng buông xuống, ngoài trướng là một cặp đèn phượng, ánh nến loé lên, lộ ra một chút ái muội.

Trong trướng, thị vô hạn phong tình.

Bùi Tử Quân nâng gò má Triệu Tương Nghi lên, để cho nàng nhìn mình, sau đó ở trên môi nàng ôn nhu hôn xuống. Hôn lướt qua, thật giống như không nếm được hết mùi vị.

Lưỡi hắn thâm nhập vào miệng nàng, cùng lưỡi nàng quấn quýt với nhau, hô hấp của hai người dần dần trở nên hỗn hển.

Vòng tay hắn ôm lấy eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng mà nắn bóp, gây cho Triệu Tương Nghi một trận run rẩy. . . Tay kia vỗ về cái ót của nàng, gân sát với môi nàng hơn.

Hai tay dần dần rơi xuống váy nàng, môi hắn di chuyển xuống vùng cổ.

“Nương tử. . . Thật thơm.” Bùi Tử Quân chôn mặt ở cổ Triệu Tương Nghi, thâm tình hít hà mùi thơm từ người nàng, mỗi lần mút vào, hắn hận mình không thể nuốt nàng vào bụng.

Kỳ thực, Bùi Tử Quân đã sớm nổi lên phản ứng, có loại cảm giác không nhận được. . . Thế nhưng hắn biết rõ đây là đêm đầu tiên của Triệu Tương Nghi, không thể quá lỗ mãng, sẽ làm cho nữ nhân mình yêu bị thương, lưu lại ấn tượng xấu.

Mặc dù hắn cũng là lần đầu, nhưng có đợc lướt qua xuân cung đồ, với lại trước giờ làm ăn buôn bán hay cùng thương hữu đàm luận chuyện này, cũng không có khiến hắn như bây giờ, ngây ngô vô cùng.

Hắn đặt Triệu Tương Nghi nằm xuống, vì nàng tháo các món đồ trang sức, mái tóc đen tản ra, bao trùm cả gối.

Cầm một luồng tóc xanh, để sát vào mũi người, hơi ngậm khế, mắt mê ly nhìn Triệu Tương Nghi, cởi đai lưng của nàng ra.

Triệu Tương Nghi lúc này chỉ cảm giác như tim mình nhảy ra ngoài, nàng thở hỗn hển, hai má đỏ bừng.

Bùi Tử Quân cứ như vậy ở phía trên, giúp nàng cởi áo, thắt lưng. . . Trong nháy mắt, chẳng biết thắt lưng đi nơi nào, cả gái y đồ thậm cũng bị ném ra ngoài trướng.

Mặc dù tư tưởng của nàng không có giống mấy cô gái ở thời đại này, nhưng chưa từng trải qua sự đời, nói không khăn trương là nói dối.

Có điều. . . Tâm tình khăn trương, nhưng cũng có hưng phấn, hiếu kỳ

Bùi Tử Quân cúi người nhìn Triệu Tương Nghi mặc lý y màu trắng, da

của nàng rất trắng, phảng phất lộ ra ónh ónh, trạch quang vậy.

Ngón tay tiếp xúc với da thịt nàng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay tê dại

Hai tay hấn phi thường nha đem áo ngoài cởi bỏ, lúc này, hai người cách nhau một tầng lý y rất mỏng, thân thể gần nhau trong gang tấc, dễ như trở bàn tay.

Bùi Tử Quân nuốt nước miếng một cái, hôn nhẹ lên vai Triệu Tương Nghi, sau đó chậm rãi dời đến trước ngực. . .

“Ngô.” Hai chân Triệu Tương Nghi hơi cong lên, vươn tay ngăn chặn động tác tiếp theo của Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân cười xấu xa, lấy tay Triệu Tương Nghi ra, để hai tay nàng ôm cổ mình, sau đó tiếp tục động tác

Ngón tay hấn thon dài, nhẹ nhàng mà kéo vạt áo trước ngực nàng. . . Vốn là cợt nhả kéo lý y nàng ra thôi, nhưng bộ ngực phát dục của nàng hiện ra trước mắt hấn.

Nàng quay đầu đi, mặt cũng hồng, thẹn thùng, thực sự rất thẹn thùng

Bùi Tử Quân sợ hãi nhìn một màn này, mặc dù tiểu phu nhân của hấn năm nay mới 15, người còn đang phát dục, nhưng lại có một đôi gò bồng hoàn mỹ không tỳ vết, ngạo nghễ đứng thẳng, một khắc giật áo kia, còn nhẹ nhàng thoáng động, như đang mời gọi hấn. . .

Hấn không nhìn được. . . Thân thể sắp nổ tung

“Ngô. . .” Hai mắt Triệu Tương Nghi mở thật lớn, bởi vì Bùi Tử Quân đã đem mặt mình chôn ở giữa hai gò bồng, ngược lại còn nhanh chóng ngậm một bên. . .

Nhẹ nhàng mà liếm, mút, còn khẽ cắn hai cái, chọc cho Triệu Tương Nghi đầu óc trống rỗng, duy nhất đây là phản ứng thật nhất của thân thể.

Trên bụng truyền đến một cỗ ám áp, hai chân kim lòng không đặng câu dẫn, eo nhỏ hấn cũng run rẩy tê dại theo.

Nàng vừa mới uống rượu nhạt, lúc này thân thể cũng đã nóng lên, hai tay ôm lấy cổ Bùi Tử Quân không khỏi gia tăng lực đạo.

“Nóng. . .” Triệu Tương Nghi miệng khô lưỡi khô nóng, muốn uống nước, nên mới hô lên câu này, cúi đầu rên rỉ.

Bùi Tử Quân nghe câu này xong, càng lớn gan, tay vuốt ve nhị hoa tăng thêm lực đạo, môi và lưỡi cũng không nhàn rồi.

Tiết khổ trơn mềm chẳng biết từ khi nào bị hấn lặng lẽ gạt ra. . .

Tay hấn một đường vuốt từ trên đi xuống, lúc đi qua lưng, xấu xa ngắt hai cái, sau đó tiếp tục đi xuống, đến vườn tư mật phái dưới, đột nhiên dừng lại, bắt đầu xoa xao.

Triệu Tương Nghi cũng đưa tay xuống, hai chân kẹp chặt, sau đó kéo tay Bùi Tử Quân ra, ngượng ngùng nói: “Không nên. . .”

“Theo vi phu đi. . . Vi phu sẽ cho nàng thoải mái hơn.” Bùi Tử Quân ngược lại hôn lên môi Triệu Tương Nghi, lần này không hề ôn nhu, ngược

lại mang theo một tia cường thế, bá đạo.

Triệu Tương Nghi nhất thời buông lỏng tay ra, trầm luân trong cơn cường thế của Bùi Tử Quân.

Khoé môi Bùi Tử Quân nhất lên, lập tức chạm đến vùng cấm địa của Triệu Tương Nghi...

“A. . .” Triệu Tương Nghi vừa bị Bùi Tử Quân hôn, hai mắt trừng lớn hô to, thế nhưng Bùi Tử Quân cũng không cho nàng cơ hội phản kháng, cường ngạnh hôn nàng.

Ngón tay chạm đến nơi thâm ướt đó, Bùi Tử Quân dần an tĩnh lại, nàng hình như cũng không đau lắm

Bị hấn trêu chọc qua, nơi đó của Triệu Tương Nghi ướt đẫm, Tương Nghi quay đầu đi, gương ngùng không chịu nổi. . . Không nghĩ tới lần đầu tiên lại phản ứng mãnh liệt như vậy.

Bùi Tử Quân bởi vì phản ứng của Triệu Tương Nghi , kích thích thân thể mình, phía dưới của hắn bây giờ cực kỳ khó chịu, không có biện pháp nhìn nổi rồi, càng ma sát thân thể Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi cả kinh, ngược lại hiểu được, Bùi Tử Quân đây là vì mình mà không chịu được!

“Phu quân. . .” Triệu Tương Nghi kiều mị gọi

Bùi Tử Quân ngây ngẩn cả người, hắn chưa bao giờ thấy bộ dạng quyến rũ thế này của Triệu Tương Nghi , mang theo mị hoặc, câu tâm.

“Phu quân. . .” Triệu Tương Nghi gọi một tiếng, “Thiếp làm thế tử phải giúp chàng cởi áo chứ?”

Nói xong, hai mắt mê ly nhìn Bùi Tử Quân, chậm rãi ngồi dậy , hai tay xoa hông hắn. Bởi vì động tác khê khàng này, mà Bùi Tử Quân đột nhiên ản nhẫn ngửa đầu gầm nhẹ một tiếng.

Triệu Tương Nghi cúi đầu gương ngùng cười , đem gò má nóng bỏng hướng về phía bụng hắn, đôi tay hướng xuống, cởi lý y hắn ra.

Ngoài trướng, đột nhiên bay ra bộ lý y, mà trong trướng, hai cổ thân thể lúc này tiếp xúc nhau. Trần trụi. . .

Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi thật chặt, lại không dám dùng quá nhiều lực, sợ làm nàng bị thương.

“Chuẩn bị xong chưa?” Giọng Bùi Tử Quân mang theo một chút đầu độc, ánh mắt Triệu Tương Nghi nổi lên một tầng sương mỏng, khê gật đầu:

“Phu quân, Tương Nghi là của chàng.”

Bùi Tử Quân nở nụ cười, trong lòng như nở hoa.

Bất quá thân thể hắn không như lúc này, chỉ cần đụng vào thân thể Triệu Tương Nghi một chút , sẽ bộc phát ra!

“Vi phu tới đây.” Bùi Tử Quân ản nhẫn , phát ra âm thanh nhỏ.

Hắn dùng hạ thân của mình nhẹ nhàng đẩy vào hoa tâm của Triệu Tương Nghi . . . Thậm chí khi vào trong, gặp một màn ngăn...

Triệu Tương Nghi khẽ cắn môi dưới, đôi môi thoa son Mân cô bị cắn làm nổi bật lên yêu diễm của đôi môi.

“A. . . Đau quá. . .” Hạ thể Bùi Tử Quân tiến vào một chút, Triệu Tương Nghi không nhịn được kinh kêu lên, màn dục vọng m1o7i rồi khơi mào nhất thời tiêu biến, chỉ để lại sợ hãi nhẹ. . .

“Tương Nghi, không sao đâu.” Bùi Tử Quân đình chỉ động tác, hôn lên nhị hoa của Triệu Tương Nghi.

“Ngô.” Triệu Tương Nghi nhắm hai mắt nhẹ nhàng mà rên rỉ, chậm rãi, loại khoái cảm kia và dục vọng dần dần trở về.

Cảm thụ được kiều thể dưới thân lại lần nữa ướt át , tâm tình Bùi Tử Quân thật tốt, ngay lúc kiều thể chìm trong khiêu khích của mình, hẳn tùy ý buông thả dục vọng, động thân vọt vào

“A!” Triệu Tương Nghi trợn mắt, đau đến mức hai mắt lập tức nổi lên hơi nước!

Bùi Tử Quân không thể làm gì khác hơn là ản nhẫn, kiềm nén lại dục vọng, bắt đầu cố gắng âu yếm kiều thể, mong muốn nàng có thể khá hơn một chút.

“Đau quá. . .” Triệu Tương Nghi ôm lấy cổ Bùi Tử Quân , hai mắt đẫm lệ nói, tựa như oán giận, tựa như làm nũng.

Bùi Tử Quân lúc này cả người nóng rực, trong mắt tràn ngập tình dục, đâu nhìn thấy bộ dáng này của kiều thể, chỉ một bên gặm lấy hoa nhị, vừa động hạ thân.

“Đau. . .” Triệu Tương Nghi cong hai chân, theo bản năng chống lại động tác này của Bùi Tử Quân

“Ngoan, đau một hồi sẽ tốt thôi.” Bùi Tử Quân không dừng động tác, mà ở bên tai Triệu Tương Nghi phun khí nóng, chậm rãi trêu chọc thân thể của nàng, “Nàng xem, có phải cảm giác tốt hơn chút không? Không nên nghĩ đau nhức, chỉ cần nghĩ đến vi phu, rất nhanh khoái nhạc.”

Ngay sau đó, Bùi Tử Quân còn đánh bạo, nói rất nhiều lời tình thú với Triệu Tương Nghi , Triệu Tương Nghi bị hấn chọc cho thở gấp , cũng quên mất cái loại cảm giác xé rách đó rồi.

Kèm theo hạ thể càng ngày càng ướt át, . . . Động tác của Bùi Tử Quân từ từ tăng nhanh.

Triệu Tương Nghi dùng hai tay ôm chặt cổ hấn, nghe tiếng tim đập nhanh , hơi thở nóng bỏng của hấn, chỉ cảm giác cả người m2inh như con diều, nhẹ bổng, lại giống như hào tan ra.

Ngoài trướng , nền phượng toả ra từng vầng vàng sáng xinh đẹp.

Mà trên giường, hai cổ thân thể bắt đầu quán quýt nhau, nhập lại làm một....

Chương 248: Người một nhà âm áp

Sáng sớm.

Triệu Tương Nghi nằm trong khuỷu tay Bùi Tử Quân tỉnh lại, cả người không có đau nhức như trong tiểu thuyết viết tí nào, hay là cả người tím bầm, ngược lại toát ra từng đợt xúc cảm. Triệu Tương Nghi nỉ non, mở mắt tỉnh dậy, lập tức thấy mình đang nằm bên cạnh Bùi Tử Quân.

Mà trong chần, hai cổ thân thể trần trụi ôm nhau, tình cảnh này khiến hai gò má của Triệu Tương Nghi đỏ bừng.

“Mau dậy thôi, còn phải thỉnh an cha nương đó.” Đến trẻ cũng không phải chuyện gì đâu, Ông thị vốn là người chú trọng lễ nghi, quy củ, nàng là tân nương tử càng phải hiểu.

“Còn sớm mà.” Bùi Tử Quân lười biếng ôm lấy Triệu Tương Nghi, vui vẻ hôn một cái ở cổ nàng “Thật tốt, chúng ta thành thân rồi, về sau có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Triệu Tương Nghi an tâm cười, vòng tay lên cổ Bùi Tử Quân.

Khoảng cách của hai người ngày càng gần, Triệu Tương Nghi bị ** của Bùi Tử Quân đụng trúng.

“Chúng ta.” Bùi Tử Quân cười xấu xa, nếu không phải nghĩ đến hôm qua là lần đầu của cô vợ nhỏ, sợ làm đau nàng, làm nàng bị thương, hẳn sao chỉ làm một lần?

Cả đêm hồi phục, hẳn bây giờ tốt hơn rồi nhỉ?

Vốn tính toán tha cho nàng, định tối nay làm tiếp, nhưng hai người bây giờ đang ôm nhau, dục vọng của hắn đã thức tỉnh, bảo hắn nhìn xuống sao được?

“Ngô. Đừng nha, bọn hạ nhân đang chờ ngoài đó, bọn họ truyền ra ngoài sẽ không tốt.” Thấy Bùi Tử Quân giở trò, lại quen thuộc kỹ xảo của hắn, nàng khó mà tin lời người đàn ông này nói, là lần đầu tiên.

“Ai dám nói một chữ.” Trong mắt Bùi Tử Quân loé lên tia quang mang sáng nhọn, có điều bị tình dục che lấp, “Nương tử, đừng cự tuyệt vi phu.”

Hắn hôn Triệu Tương Nghi, bá đạo tiến công khiến Triệu Tương Nghi kháng cự không được

Đêm qua xuân quang trên giường khó kháng cự, bây giờ lại triền miên không rời.

Nửa canh giờ sau.

Trong phòng mới truyền tiếng kêu vào phục vụ, cả đám hạ nhân đứng bên ngoài đều hiểu, cúi đầu xuống lục tục đi vào, lẳng lẳng thu dọn phòng.

Ông thị bên kia cũng phái một lão bà tử đến lấy nguyên khăn, đây là quy củ nhất định phải làm, Triệu Tương Nghi nhìn vết máu đỏ sẫm trên nguyên khăn, trong lòng vừa lúng túng vừa ngọt ngào.

Phút cuối cùng, Bùi Tử Quân thành linh nói: “Vương mục, nhớ đem trả lại cho ta.”

Vương mục giật mình, hơi mím môi cười, gật đầu liên tục: “Ai, thiếu gia thương thiếu phu nhân thật”

Nói xong bọn nha hoàn trong phòng cười khanh khách.

Triệu Tương Nghi thẹn thùng, quay đầu bảo Bích Văn đưa mình đi tắm.

Sau khi mặc xong quần áo, Bùi Tử Quân đã sớm chờ bên ngoài.

Thấy Triệu Tương Nghi mặc bộ hồng y mùa xuân dành cho phu nhân, tóc đen búi lên, trên mặt lộ vẻ ngọt ngào, dịu dàng, nghiêm nhiên một bộ dáng của tiểu nữ nhân hạnh phúc, trong lòng cao hứng.

Đứng lên, hần ghênh đón: “Nương tử thật đẹp.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong chánh đường, Ông thị và Bùi Hạ Niên ngồi ở vị trí chủ vị, thấy một đôi bích nhân đang đi vào, khoé môi hai người nhếch lên. Nhà hoàn hai bên đều nhỏ giọng bình luận về tân nương tử, đều nói đẹp, có phúc khí, Bùi Tử Quân thương thiếu phu nhân này nọ.

Chờ vợ chồng son đến giữa chánh đường, lập tức có nhanh hoàn lấy bộ đoàn đặt trước mặt hai người.

Triệu Tương Nghi được Bích Văn đỡ quỳ xuống, trước đó đã cùng Nhâm thị học lễ nghi, nên rất quy củ quỳ kính hai vị trưởng bối.

Ở trong mắt Ông thị, Triệu Tương Nghi vẫn là một cô nương không câu nệ lễ tiết, cho nên không có ôm hy vọng nhiều về Triệu Tương Nghi, chỉ không muốn nàng phạm sai lầm là tốt rồi, những thứ khác, nàng al2m thế nào, bà cũng không ngại.

Dù sao Triệu Tương Nghi bây giờ là vợ của con mình, sau này còn gặp nhau thường xuyên, quan hệ tốt, đối với mọi người mà nói đều có ích.

Thế nhưng, không ngờ, Triệu Tương Nghi cứ nhiên lại đem những quy củ, lễ nghi này làm thật dễ dàng, không kah1c gì so với mấy tiểu thư khuê các, ưu nhã mà không thất lễ.

Bích Văn đem ánh mắt tán thưởng của Ông thị và Bùi Hạ Niên thu mắt, nhớ trong lòng, nghĩ lát nữa không có ngoại nhân sẽ nói cho tiểu thư nghe, để tiểu thư cao hứng.

“Từ hôm nay trở đi, con chính là con dâu Bùi gia, cha nương sẽ xem con như con ruột m2inh, mặc dù còn chưa quen ở Bùi phủ, nhưng đừng sợ, hãy xem đây như nhà của mình.” Bùi Hạ Niên thân là gia chủ, lên tiếng đầu tiên, sau đó li xì cho Triệu Tương Nghi và ho nàng một ít quà gặp mặt, đó là mấy quyển thư pháp, bảng chữ mẫu khó tìm, nghe nói Triệu Tương Nghi yêu thích thư pháp, ông liền đem những những thứ yêu thích tặng cho con dâu. Bùi gia biết Triệu gia bây giờ cái gì mà không có, đưa tình thì mất ý nghĩa,

tặng những thứ này là tốt nhất, không làm mất lòng nhau sao lại không làm.

Quả nhiên, Triệu Tương Nghi nhìn thấy mấy quyển bảg chữ mẫu, mắt sáng rỡ, cũng v2i vài câu của Bùi Hạ Niên nói mà cảm động đến rôi tinh rôi mù.

“Cảm ơn cha, con dâu nhất định sẽ làm tốt bổn phận của mình, phụng dưỡng cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, không phụ sự mong đợi của mọi người.” Nàng hiểu ý trả lời.

Ông thị hài lòng gật đầu.

Uống qua trà con dâu đưa, sau đó không chỉ tặng một bao lì xì không, Ông thị còn tặng thêm mấy lễ vật để vào trong khay.

Đó là một vòng tay hình phượng, tính tế chạm khắc, rất đẹp, nhìn al2 biết không phải vật phẩm.

Đồ trang sức này mặc dù không có ý nghĩa như mấy Bùi Hạ Niên tặng, nhưng ý nghĩa của nó so với mấy quyển chữ mẫu kia còn trang trọng hơn.

“Vòng phượng này, đời đời truyền lại cho con dâu Bùi gia.” Giọng Ông thị dần trở nên nghiêm túc, “Lúc ta vừa vào cửa, thì mẹ chồng ta cũng chính là nãi nãi của con tặng nó cho ta. Hôm nay ta đem truyền cho con, mong con làm một người vợ tốt, giúp Bùi gia khai chi tán diệp, làm bạn bên cạnh Tử Quân, săn sóc nó, quan tâm nó, cùng nhau đến già.”

Triệu Tương Nghi cảm động nhận lấy, nhận lấy lễ vật quý trọng này : “Cảm ơn nương, con dâu nhất định sẽ giúp phu quân, vì phu quân khai chi tán diệp, để phu quân không lo đến chuyện trong nhà.”

Bùi Tử Quân thấy vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ôn nhu nhìn Triệu Tương Nghi.

“Tốt.” Ông thị hài lòng gật đầu, tự mình đỡ Triệu Tương Nghi đứng dậy, để cho nàng đứng ở bên cạnh mình, “Hảo hài tử, thời gian qua, đã làm khô con rôi, nương là có khổ tâm, con có thể thông cảm cho tình thương con trai của nương không?”

Triệu Tương Nghi biết rõ Ông thị lúc này là đang nói chuyện từng phần đối hôn sự, bây giờ nàng đã vào cửa Bùi gia, còn so đo gì nữa, huống hồ mẹ chồng rất tốt, nàng rất kính trọng bà, phải chung sống hài hào mới được.

Vì vậy lắc đầu cười ôn nhu: “Tương Nghi không để trong lòng, chuyện đó đã là quá khứ, Tương Nghi chỉ nhìn tương lai.”

“Nói thật hay.” Trong mắt Bùi Hạ Niên loé lên tia thương thức, “Có khí độ kiên quyết thế này, mới xứng đáng là con dâu Bùi gia chứ.”

“Cha chồng con rất ít khi khen người khác.” Ông thị vỗ vỗ tay Triệu Tương Nghi , cười nói, “Con đúng là người có phúc.”

Triệu Tương Nghi cười , bộ dạng tiểu nữ nhi ngây thơ, càng khiến Bùi Hạ Niên và Ông thị hài lòng.

Ngay sau đó, Ông thị lại giới thiệu cho Triệu Tương Nghi một vài thành viên quan trọng trong Bùi phủ.

Bùi gia mặc dù gia nghiệp lớn, nhưng người thì thưa.

Song thân của Bùi Hạ Niên đã qua đời từ lâu, Bên ngoài Bùi gia là Bùi Hạ Niên làm chủ, còn bên trong được Ông thị lo liệu. Đừng xem Ông thị mặt ngoài nhìn nhu nhược ôn nhã, chứ xử lý chuyện trong nhà không thua gì Nhâm thị đâu. Đây cũng là lý do Nhâm thị thích kết giao với Ông thị, đều là đồng đạo.

Ông thị có hai người con, con trai Bùi Tử Quân và con gái Bùi Mẫn Nhu. Trừ hai người ra, Bùi gia không còn con nối dòng nào, điều này khiến Triệu Tương Nghi cảm thấy áp lực mãnh liệt, có thể nghĩ, sau này nàng phải đối mặt với việc Bùi Tử Quân cưới thiếp, bởi vì đời tiếp theo của Bùi gia, cần phải nhờ Bùi Tử Quân. . .

Ngoài các vị chủ tử này ra, Bùi Hạ Niên còn có một di nương, họ Tôn.

Tôn thị này là nha hoàn thiếp thân của Bùi Hạ Niên, bởi vì nhu thuận an phận, được Ông thị nâng lên làm di nương

Tôn thị tính tình an tĩnh, đằm nhạt, không giống như là nữ nhân có tâm cơ, có lẽ là biết địa vị của Ông thị trong lòng Bùi Hạ Niên, còn địa vị của mình ở Bùi gia lại thấp, nên không tranh đoạt tình cảm, thậm chí sống yên ỉn

Bùi Hạ Niên và Ông thị như vậy, cũng chỉ có một thiếp thất, huống chi là Bùi Tử Quân?

Hắn là con trai độc nhất trong nhà.

May mà Bùi Tử Quân không có nha hoàn thiếp thân, bằng không, nàng chẳng biết vào ngày tân hôn đầu tiên, phải đối mặt với đám thê thiếp, nha hoàn thông phòng sao đây?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Triệu Tương Nghi tái nhợt.

Bùi Tử Quân chú ý tới, vừa định nắm tay Triệu Tương Nghi lại nghe ngoài cửa một trận hoan thanh tiếu ngữ, là Bùi Mẫn Nhu được đám nha hoàn vây quanh vào trong chánh đường.

“Hôm nay là ngày quan trọng, mà con lại đến trễ.” Ông thị oán trách

Bùi Mẫn Nhu nhìn Ông thị le lưỡi, sau đó nháy mắt mấy cái với Triệu Tương Nghi, chào hỏi: “Tẩu tử hảo “

“Mẫn Nhu càng ngày càng đẹp.” Triệu Tương Nghi kìm lòng khôngặng khen.

Bùi Mẫn Nhu ngượng ngừng cười, cố ý ngồi bên cạnh Ông thị làm nũng : “Mẫu thân đáp ứng rồi, chờ ca ca thành thân xong, đồng ý cho Mẫn Nhu thả lỏng, vậy Mẫn Nhu muốn ra ngoài một chuyến, mẫu thân không thể cự tuyệt nha.”

“Việc này mẹ con hai người cứ thương lượng, thời gian không còn sớm, ta phải ra ngoài cửa hàng đây.” Bùi Hạ Niên cười đứng dậy nhìn Bùi Tử Quân, “Mấy ngày nay không có gì, cha để con nghỉ ngơi.”

“Cám ơn phụ thân.” Bùi Tử Quân mỉm cười.

“Phong nha đầu này, càng ngày càng không có quy củ gì hết, ngoại nhân không biết, còn nghĩ con không phải con gái ta.” Ông thị tức giận sắc giọng, nhìn Triệu Tương Nghi cười nói, “Nương quyết định, sau này sẽ nhận con dâu là nữ nhi, còn con đi làm nữ nhi nhà khác đi.”

Tuy nói là nói giỡn, nhưng Triệu Tương Nghi nghe, cảm thấy âm lòng, đây coi như là đang an ủi mình.

Ông thị làm trò trước mặt con gái, để con dâu không cảm thấy xa lạ, ngoài ra còn tự an ủi chính mình.

Bùi Mẫn Nhu và Triệu Tương Nghi quan hệ vốn tốt, lúc này vừa nghe, càng vui: “Tốt tốt, mẫu thân nói phải giữ lời đó, về sau không được dùng thân phận mẫu thân cảm đoán con đó.”

“Còn đùa à.” Ông thị điềm nhẹ cái trán Bùi Mẫn Nhu, “Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, nhanh chóng tìm một bà mẹ chồng độc ác trị con, để con biết mẫu thân tốt cỡ nào.”

Nói xong, nhìn Triệu Tương Nghi cười: “Các con đừng chậm trễ nữa, mau đến từ đường lạy tổ tiên, sau đó đưa tên con dâu vào gia phả, rồi lập tức khởi hành về trấn Thanh Hà, đừng để lỡ thời gian lại mặt.”

“Vâng, nương, chúng con đi.” Bùi Tử Quân gật đầu, sau đó mang theo Triệu Tương Nghi ly khai chánh đường.

Chương 249: Còn nhớ rõ lời hứa của vi phu không

Sau khi lạy tổ tiên trong từ đường, Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy cả người uể oải, có lẽ vừa rồi quá mức nghiêm túc, hoặc không khí trong từ đường quá nặng.

Hơn nữa, trong lòng vẫn còn nhớ chuyện ngày sau Bùi Tử Quân sẽ nạp thiếp thất.

Nên sắc mặt hơi trắng bệch, nhìn không tốt lắm.

Đúng vậy. . . Trong lòng Bùi Tử Quân chỉ có một mình nàng? Hắn là trưởng tử, cũng là con trai độc nhất, mình có thể ngăn được hắn nạp thiếp thất, thêm thông phòng? Nếu như mình đứng ra ngăn cản, có lẽ Ông thị sẽ cho rằng nàng đồ ky...

Sợ rằng chính nàng phải chủ động cho hắn cưới vợ bé, mới gọi là hiền huệ đi?

Thế nhưng Triệu Tương Nghi làm không được.

Đề nữ nhân khác ở chung với Bùi Tử Quân, nàng làm không được, nàng làm sao có thể chủ động đưa nữ nhân cho Bùi Tử Quân?

Một đường đi tới, Bùi Tử Quân từ lâu đã chú ý thần sắc trên mặt Triệu Tương Nghi không thích hợp, thấy phía trước cách đó không xa có nhà thủy tạ, nghiêng người dặn dò Bích Văn: “Người mau dẫn mọi người lui xuống, ta và Thiệu phu nhân có chuyện muốn nói.”

“Vâng.” Bích Văn khẽ khom người, sau đó dẫn nha hoàn lui xuống.

“Nào, chúng ta qua bên kia.” Bùi Tử Quân cười nắm tay Triệu Tương Nghi, lại phát hiện bàn tay của nàng thật lạnh, trong lòng khẽ động, lại nói, “Nàng phải tin vi phu.”

Triệu Tương Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tử Quân, trên mặt lộ ra vẻ hơi kinh ngạc.

Nàng có thể hướng Bùi Tử Quân yêu cầu những việc xa vời sao?

Hai người nắm tay một đường đi đến nhà thủy tạ, bên trong vốn có hai nha hoàn trẻ tuổi, cũng bị Bùi Tử Quân bảo lui.

Nhà thủy tạ có đặt một bàn ngọc thạch, bốn ghế thạch. Trên bàn lúc này có đặt vài đĩa điểm tâm hoa quả, xung quanh đều quét tước sạch sẽ.

Triệu Tương Nghi tự dưng nhớ lại nhà thủy tạ trong nhà, ca ca thích nhất là ngồi ở đó pha trà đọc sách, mẫu thân cũng thường xuyên lôi kéo mình đến đó bàn chuyện trong nhà. Mắt chậm rãi nâng lên một tầng vụn khí, nàng nhớ nhà, càng nghĩ thì càng nghĩ ủy khuất.

“Đừng khóc.” Bùi Tử Quân đau lòng hôn lên mắt Triệu Tương Nghi, nếm lấy nước mắt mặn mặn, trong lòng cũng là đau xót. Lúc này mới tận hồn ngày đầu tiên, tiểu phu nhân đã thương tâm khóc.

“Xin lỗi.” Bùi Tử Quân đỡ Triệu Tương Nghi ngồi dựa vào ghế mỹ

nhân, mình thì ngồi xỏm xuống ngẩng đầu nhìn nàng.

Triệu Tương Nghi khẽ lắc đầu, nức nở nói: “Thiếp biệt chàng đã cố gắng.”

Hai mắt Bùi Tử Quân híp lại, thâm nghĩ, quả nhiên là vì chuyện ở chánh đường nên có tâm sự.

Mỉm cười, nắm lấy hai tay Triệu Tương Nghi, nhẹ nhàng mà vuốt ve, cho đến khi tâm tình hồi phục như bình thường, ôn nhu nói: “Nương tử không tin vì phu sao?”

“Hả?”

“Còn nhớ rõ lời hứa của vi phu không?” Bùi Tử Quân tiện đà hỏi.

Hứa hẹn. . .

Triệu Tương Nghi rung động, Bùi Tử Quân đã hứa hẹn với nàng rất nhiều, nhưng sâu đậm nhất, để mình vui mừng, đó là cả cuộc đời này chỉ có một mình nàng.

Là lý do mà nàng vẫn chờ đợi cho đến bây giờ.

Thế nhưng hiện tại. . . Thật có thể thực hiện sao? Bùi Tử Quân hẳn có thể bỏ sứ mạng của mình với Bùi gia.

“Không nhớ rõ sao?” Bùi Tử Quân chớp mắt, một chút khản trương.

“Nhớ kỹ thì như thế nào?” Triệu Tương Nghi vô lực nói, “Phu quân, thiếp không có cách nào chống lại Bùi gia, chống lại lễ giáo.”

Nữ nhân ở xã hội phong kiến, địa vị cực thấp. Giống như nàng, trong mắt những nữ nhân khác, đã xem như hạnh phúc nhất rồi, đặt ở trên người người khác, chỉ sợ muốn cười trộm

Nếu có người biết lòng nàng bây giờ, khẳng định sẽ tức giận mắng mỏ không đủ.

Thế nhưng nàng dù sao không phải là nữ nhân ở thời đại này.

Muốn nàng nhịn xuống, ép mình tiếp thu những chuyện kia?

“Nàng tin tưởng vi phu là được.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi không khỏi gia tăng lực đạo, “Vi phu nói rồi, cuộc đời này chỉ cần một mình nàng, nhất định sẽ làm được. Không cần lo lắng cái này, cái kia, nàng chỉ cần vui vẻ mỗi ngày, vi phu làm hết thấy là để nàng vui vẻ, nếu như nàng còn chưa vui vẻ, vi phu sẽ khó chịu, cảm thấy mình thật thất bại.”

“Phu quân?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc.

“Tin tưởng vi phu, vi phu sẽ không vì chuyện con nôi dòng mà nạp thiếp thất, thêm thông phòng. Cả cuộc đời này vi phu chỉ cần một mình nàng thôi.” Bùi Tử Quân đột nhiên đứng lên, kéo Triệu Tương Nghi đứng dậy, hai người ôm nhau, Bùi Tử Quân tham lam ngửi lấy mùi hương từ Triệu Tương Nghi, “không sợ, cũng đừng lo lắng cha nương có gây áp lực cho nàng, bọn họ sẽ không đâu, bởi vì trước khi cưới nàng, vi phu đã nói với họ, bọn họ cũng đáp ứng rồi, sẽ không dùng việc này trói buộc nàng, để nàng khổ sở, hãy yên tâm.”

“Cái gì?” Triệu Tương Nghi lúc này mới triệt để chân kinh.

Bùi Tử Quân cư nhiên cùng cha mẹ chồng nói chuyện, hơn nữa để cho người ta kinh ngạc chính là, cha mẹ chồng đáp ứng, làm sao có thể

“Có đúng hay không. . . Chàng đáp ứng họ điều kiện gì?” Có một loại dự cảm xấu hình thành trong đầu Triệu Tương Nghi, luôn cảm thấy cha mẹ chồng sẽ không dễ dàng đáp ứng thỉnh cầu như vậy, không phải Bùi Tử Quân đã đáp ứng điều kiện gì rồi chứ.

“Nghiêm túc mà nói, đúng là có một điều kiện.” Bùi Tử Quân nhếch môi cười

Triệu Tương Nghi nghe câu này, trầm tư. Hai tay vô lực đặt trên ngực Bùi Tử Quân: “Chàng thật khờ. . . Cần gì phải làm vậy chứ.”

“Nàng không hỏi điều kiện gì sao?” Bùi Tử Quân mặt mày vui vẻ, nâng cằm Triệu Tương Nghi lên, làm bộ muốn hôn.

Triệu Tương Nghi quay đầu đi chỗ khác, nàng lúc này không có tâm tình kia.

“Là, là điều kiện gì?” Giọng nói của nàng lộ ra khẩn trương và sợ hãi, nếu như điều kiện quá khắt khe, nàng lập tức sẽ tìm cha mẹ chồng huỷ bỏ, nàng tình nguyện thu thiếp thất thông phòng, cũng không muốn Bùi Tử Quân vì nàng mà chịu khổ.

“Ừ, đưa tai lại gần đây.” Bùi Tử Quân càng cười càng thấy mờ ám, nhìn Triệu Tương Nghi ngoác ngoác ngón tay

Triệu Tương Nghi thấy vẻ mặt này của Bùi Tử Quân, không khỏi kinh ngạc một chút, nghi ngờ xít tới, thấy Bùi Tử Quân tà mị nói với nàng: “Không cưới vợ bé, không thông phòng, như vậy việc sinh con nói dối cho vi phu, đặt lên hết người nàng, sau này nàng phải sinh một đám hài tử, bằng không không tốt rồi.”

Dứt lời, còn ngậm lấy vành tai Triệu Tương Nghi, nhẹ nhàng mà mút vào.

Triệu Tương Nghi bị Bùi Tử Quân chọc ghẹo, cả người phát nhiệt, không được tự nhiên.

Khó khăn tránh thoát, Triệu Tương Nghi giận dữ đánh Bùi Tử Quân một cái: “Tên vô lại, cố ý làm thiếp sợ.” Tiểu tâm dục dục cười hỏi, “Là thật sao? Cha nương chỉ muốn chàng làm vậy thôi?”

“Ừ, bọn họ là cha mẹ ruột của vi phu, đương nhiên mong vi phu sống tốt rồi, vi phu quan tâm nàng, trong mắt không có những cô gái khác, bọn họ cưỡng bách nữa cũng vô dụng. Đã như vậy, chi bằng dựa vào nàng hết, nàng cũng không thể ăn vạ không chịu sinh.”

“Thiếp, thiếp không phải lợn mẹ.” Triệu Tương Nghi đỏ mặt, trong lòng lại cực kỳ vui vẻ.

Bùi Tử Quân không cần cưới vợ bé, cũng sẽ không có thông phòng, sau này nàng không cần phải thấy cảnh tam thê tứ thiếp, không cần lẻ loi ở một

m2inh, hai người bọn họ giống như các cặp vợ chồng ở hiện đại, mỗi ngày đều ngọt ngào, thật tốt quá.

“Coi như là lợn mẹ, cũng là lợn mẹ của vi phu mà thôi.” Bùi Tử Quân cười xấu xa.

“Chàng đừng đùa quá mức.” Triệu Tương Nghi đưa tay nhéo lỗ tai Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân bị đau, òn ào la lên: “Oa, có người muốn mưu sát chồng, người đâu cứu mạng, người đâu cứu mạng”

Mấy nha hoàn đứng đó không xa, đều là mím môi cười trộm, thầm nghĩ thiếu gia và Thiếu phu nhân thật ân ái.

Lúc xế chiều, đám người Bích Văn thu dọn hành trang xong, Bùi Tử Quân liền dẫn Triệu Tương Nghi lên xe ngựa về trấn Thanh Hà thăm cha mẹ, lộ trình lần này cũng có ít cản trở, nên đến ngày thứ ba đã đến, không thì đã lỡ thời gian lại mặt.

Lúc đi qua biệt viện, Bùi Tử Quân dây dưa kéo Triệu Tương Nghi lại, ngày thứ hai thiếu chút nữa hại nàng xuống giường không được...

Triệu Tương Nghi sợ bọn nha hoàn chê cười, yêu cầu đem số lần giảm bớt, nhưng Bùi Tử Quân thấy thế lập tức đem chuyện con nôi dòng ra, Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ, chỉ phải yên lặng vâng theo.

Kỳ thực, như nếu không phải ngại vì lễ nghi quy củ và ánh mắt người bên ngoài, Triệu Tương Nghi đã cùng Bùi Tử Quân làm chuyện ấy suốt ngày.

Vóc người Bùi Tử Quân cực kỳ mê người, pháp kỹ xảo cũng vô cùng ôn nhu, mỗi khi khiến cho Triệu Tương Nghi muốn ngừng mà không được. . . Hơn nữa, Bùi Tử Quân cực kỳ dai sức, thể lực kinh người. . . Ở trong lòng hắn, Triệu Tương Nghi xem như là nữ nhân tính phúc* hạnh phúc nhất

*Chuyện vợ chồng

Bởi tận lực chạy đi, cho nên đến chạng vạng tối ngày thứ ba, đoàn người rốt cục đến trấn Thanh Hà

Trên dưới Triệu phủ đều ra nghênh tiếp.

Nhâm thị vừa thấy Triệu Tương Nghi, lập tức ôm lấy nàng, thấy sắc mặt con gái hồng nhuận, tinh thần rất tốt, cử chỉ ăn nói đều lộ ra vui sướng và hạnh phúc, tảng đá treo trong lòng cũng hạ xuống.

Người một nhà hòa hòa khí khí đi vào trong, nói giỡn, vô cùng náo nhiệt.

Triệu Tương Nghi cũng len lén thở phào.

Bởi vì ở thời đại này, nữ nhi đã gả ra ngoài giống như bát nước hắt ra.

Cho nên ngày lại mặt, mà phụ mẫu, thân nhân đều ra đón, có thể thấy tình cảm giữa những người trong nhà rất tốt, như vậy là tốt rồi.

Buổi tối, đôi bích nhân này ở lại Triệu phủ.

Phòng ngủ chính là khuê phòng lúc trước của Triệu Tương Nghi

Tất cả bài biện trong phòng đều như cũ, đồng thời mỗi ngày có người quét tước, nên không có hạt bụi nào.

Triệu Tương Nghi hài lòng nhìn hết thấy, Bùi Tử Quân đột nhiên từ phía sau ôm lấy nàng.

“Bích Văn và mọi người còn bên ngoài, đừng như vậy. . . Mọi người sẽ thấy đó.” Triệu Tương Nghi bắt lấy tay Bùi Tử Quân

Bùi Tử Quân rũ mi mắt, không buông tay, tiểu phu nhân của hắn, cái gì cũng tốt, chỉ có lá gan là nhỏ.

Thấy nàng còn nhăn nhó, Bùi Tử Quân chỉ buồn cười nói: “Đám người Bích Văn bị vi phu đuổi ra ngoài rồi, sau khi thu dọn xong còn chủ động ra ngoài đây. Nước nlong đã chuẩn bị, nương tử có nguyện cùng vi phu tắm chung không?”

Triệu Tương Nghi nuốt nước miếng , trong đầu bật người nổi lên hình ảnh tà ác, suy nghĩ mãi, cuối cùng đỏ mặt, tiếng như muỗi kêu: “Hảo.”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 250: Cùng tắm

Trong nhĩ phòng, Triệu Tương Nghi rất quen thuộc mọi thứ ở đây, sống ở Triệu phủ nhiều năm như vậy, không nhớ mới lạ, nhưng bây giờ ở đây lại xuất hiện một nam nhân, Triệu Tương Nghi vô luận như thế nào đều có chút quần bách.

Chỉ cần vừa nghĩ đến, một lát nữa nàng và Bùi Tử Quân tại đây tắm uyên ương, mặt đỏ lên, gương ngùng, lại cảm thấy kích thích ngọt ngào.

Thật không nghĩ tới, thì ra cổ nhân đóng cửa, lại tìm thấy kích thích ở trên giường, nếm thử mật ngọt.

"Nương tử, vi phu cởi áo cho nàng." Bùi Tử Quân đưa ngón tay thử độ ấm của nước, thấy được rồi, híp hai mắt cười đến xấu xa, xoay người nhìn tiểu phu nhân

Cho tới bây giờ chỉ có người làm vợ giúp phu quân cởi áo, hầu hạ mà thôi.

Vì thế lời nói và hành động lúc này của Bùi Tử Quân ,nếu bị bọn hạ nhân nhìn thấy ,nghe thấy được, chắc là kinh ngạc chết mất.

Triệu Tương Nghi đỏ mở rộng hai tay, Bùi Tử Quân chậm rãi mà đến, một tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, một tay cởi thắt lưng bên hông nàng ra.

Xiêm y tinh xảo cứ thế mà rơi trên mặt đất, nháy mắt lộ ra tiết khô màu trắng. Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi, mười ngón giao nhau, chậm rãi mang nàng đến trước thùng nước, ôn nhu triền miên rút hết những gì còn sót lại trên người nàng, lần nữa than nhẹ khi nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, sau đó hoành ôm lấy nàng, đặt vào thùng tắm.

Thùng tắm này rất lớn, đủ để bốn, năm người cùng tắm, cho nên hai người tắm uyên ương liền dư dả.

Bùi Tử Quân tiện tay cởi xiêm y của mình, ngoại bào và áo lót hoàn toàn rơi xuống đất, bên ngoài thùng tắm đầy hỗn độn, mà bên trong, vô hạn phong tình.

Triệu Tương Nghi hơi run rẩy dựa vào lòng Bùi Tử Quân , Bùi Tử Quân ôm thật chặt từ phía sau lưng nàng, hôn lên đôi môi ướt át, xúc cảm mềm mại khiến nàng nheo mắt lại, mei65ng theo đó phát ra từng hồi âm thanh rên rỉ.

Rên rỉ như vậy thật kích thích dục vọng của Bùi Tử Quân, vốn là phía dưới đã nổi lên, bây giờ còn nóng bỏng, cứng rắn.

Đã nhiều ngày, thân thể nàng rất quen thuộc thân thể hắn, cho nên, Bùi Tử Quân cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa dục vọng của mình chọc vào người Triệu Tương Nghi...

Cảm giác cứng rắn, nóng bỏng truyền đến, giống như điện giật truyền khắp người Triệu Tương Nghi Triệu Tương Nghi ngửa đầu nhỏ giọng nỉ non, sau đó dùng hai mắt ánh quang nh2in Bùi Tử Quân.

"Da nương tử thật mềm." Ngón tay tinh tế du tẩu trên bụng Triệu Tương

Nghi, "Còn rất thơm." Nói xong, hắt lại ngay cổ nàng hít hà.

"Ngô. . . Diễn trạch." Triệu Tương Nghi có chút chịu không nổi Bùi Tử Quân ** như vậy, phía dưới của nàng đã sớm bị khiêu khích không chịu được... Chỉ vì ngây ngô ở trong nước lâu quá nên không nhận ra.

"Thế nào?" Bùi Tử Quân tinh tế gặm cổ Triệu Tương Nghi, "Không thích sao?"

"Không. . ." Triệu Tương Nghi đến cả nói cũng bất lực tòng tâm, bởi vì mỗi lần phát ra tiếng, luôn xen lẫn tiếng rên rỉ, khiến nàng ngượng ngùng.

"Chúng ta, chúng ta không phải tắm rửa sao?" Triệu Tương Nghi cúi đầu tinh tế nói.

Bùi Tử Quân lắc đầu cười, sau đó nhẹ nhàng xoay người tiểu phu nhân lại, để nàng đối diện với mình.

Triệu Tương Nghi vừa nhìn thấy Bùi Tử Quân gằn trong gang tấc, thấy rõ ràng mất thân trần trụi của hắn. Tức thì muốn phun máu mũi, hắn, nơi đó. . . Thật lớn

Có ý nghĩ như vậy, Triệu Tương Nghi chỉ cảm giác mình hôn mê.

"Ai nói chúng ta đang tắm rửa?" Bùi Tử Quân nâng cằm Triệu Tương Nghi câu dẫn, ngón tay tinh tế vuốt môi nàng, "Chúng ta, đây là đang **."

Triệu Tương Nghi trợn to mắt, nàng chưa từng thấy qua Bùi Tử Quân mỉa mai hoặc câu dẫn người vậy. Trong mắt vô hạn yêu thương, tận tình dựa vào lòng hắn.

"Bắt đầu từ hôm nay ta dạy cho nàng được không? Hoặc là , hai người chúng ta mày mò, tìm tòi học hỏi, nhất định sẽ giỏi?" Bùi Tử Quân ôm lấy Triệu Tương Nghi, cười ái muội, "Nha đầu ngọc, chúng ta là vợ chồng, không được thẹn thùng, đây là chuyện hai chúng ta phải làm. Cho nên, chúng ta phải luôn vui vẻ, đừng để lại bất kỳ tiếc nuối nào, có được hay không?"

Triệu Tương Nghi kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, lúc này nàng thực sự rất muốn vô tay cho ý tưởng sáng suốt của Bùi Tử Quân.

Phu quân của mình có thể nghĩ đến điểm này, nàng thực sự rất vui mừng Không phải người xưa đã nói sai sao?

Chuyện phòng the sẽ làm cho tình cảm vợ chồng trở nên gắn bó, chuyện phòng the thuận lợi, thỏa mãn hài lòng, tình cảm phu thê sẽ tăng tiến. Chuyện phòng the không thuận, thậm chí trở ngại, như vậy, tình cảm phu thê vỡ tan.

"Hào." Triệu Tương Nghi mở miệng mỉm cười.

"Như vậy, vì phu bắt đầu thân nàng." Bùi Tử Quân xè gằn một chút, cực kỳ ái muội nói. Ngay sau đó, che môi nàng, một tay nâng cằm, một tay ôm hông.

Ngồi trong làn nước ấm, hưởng thụ ôn nhu triền miên, so với tiến hành trên giường còn đặc biệt hơn... Quanh thân , không cũng chỉ có làn nước ấm, mà còn có tiếng hít thở của Bùi Tử Quân . . .

Bùi Tử Quân chậm rãi trở nên bá đạo, mỗi một đường đi xuống, , đầu tiên là dừng lại ở cổ, tham lam cắn mút, mỗi một tác da tác thịt, thỏa mãn qua đi, mới dần dần đi xuống, một đường rất quen thuộc đến hao nhị trước ngực nàng.

Mỗi khi Bùi Tử Quân dừng ở đây, Triệu Tương Nghi nhin không được run rẩy, ngửa đầu híp mắt um một tiếng.

Bùi Tử Quân vừa hôn, vừa cười xấu xa.

Sau đó vươn ngón tay thon dài, một đường tìm được hoa tâm của Triệu Tương Nghi. . .

Mặc dù bị nước che mắt, nhưng cũng không khó cảm thụ được, nơi này đã sớm ướt mát hơn nữa do tắm nước nóng, nên chất lỏng kia sềnh sệch ảm, Bùi Tử Quân rất nhanh thì hiểu rõ, tiểu phu nhân đã động tình, nàng còn muốn nữa kìa.

"Nương tử. . ." Bùi Tử Quân nhỏ giọng gọi

"Ừm?" Hai tay Triệu Tương Nghi còn đặt trên cổ Bùi Tử Quân, đầu đã5t nhẹ lên vai hắn, thân thể mềm mại ở trong nước ảm, không thể đứng lên được.

"Ôm chặt vi phu." Bùi Tử Quân gằm nhẹ, hình như dục vọng không nhin được.

Hắn đột nhiên nhắm đôi mắt tràn đầy tình dục, ôm chặc eo thon của Triệu Tương Nghi, đâm vào trong.

"Ngô. . ." Triệu Tương Nghi kêu rên một tiếng, mắt cũng hơi mở ra.

Mặc dù trải qua mấy ngày thăm dò, ma hợp, nơi này đã buồng lỏng ra, không có đau nhức như lần đầu tiên, nhưng giờ đây, đối mặt Bùi Tử Quân bá đạo, theo thói quen đi vào, Triệu Tương Nghi vẫn cảm thấy có chút đau đau. Cái loại cảm giác không tốt này rất nhanh biến mất.

Một loại cảm giác tê dại tràn vào, nàng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"Xin lỗi. . . Vi phu nhin không được." Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi thật chặt, ở trên vai của nàng hôn một cái. Vốn định giống mấy ngày trước, chậm rãi đi vào, như vậy tiểu phu nhân có thể thoải mái hơn, thế nhưng có nước ảm trợ lực, hắn nhin không được.

Nơi này đã lâu ướt át không gì sánh được, so với mấy ngày trước còn tuyệt hơn... Coi như nó đang ở hơi mở ra, hoan nghênh hắn đi vào.

Mà vào lúc đó, Triệu Tương Nghi cũng không biết làm sao lại vắn vẹo, dục vọng của hắn vừa vắn bị hút một chút, cái này bảo hắn sao nhin được!

Chỉ muốn cùng thân thể của nàng nhanh dung hợp một chút, cho nên khi1o khăn chuyển động, thoáng cái liền vọt sâu vào trong thân thể của nàng!

"Đã. . . Không đau." Triệu Tương Nghi nằm ở người Bùi Tử Quân thở gấp, đối với khiêu khích của hắn, nàng chịu không nổi...Đã không đau, ngược lại còn hơi khát vọng.

Nàng bắt đầu nhớ đến lúc Bùi Tử Quân rong ruổi trên người nàng!

Bùi Tử Quân khó nhin nổi rồi, dục vọng của hắn ở trong thân thể Triệu

Tương Nghi đã sớm xanh bạo. . .

Một phen điên loạn đảo phượng, mây mưa thất thường qua đi, hai người thỏa mãn, mệt mỏi rũ rời nằm trong thùng tắm. . . Xung quanh nhĩ phòng ngập đầy hương diễm.

Lúc này, nhiệt độ của nước giảm xuống.

Bùi Tử Quân sợ tiểu phu nhân cảm lạnh, lập tức ôm lấy nàng, tùy ý dùng áo choàng lên, chậm rãi vào phòng ngủ.

Nha hoàn tuân lệnh, quả nhiên không có vào quấy rầy bọn họ.

Triệu Tương Nghi dựa vào lòng Bùi Tử Quân, trong lòng cũng dần dần an tĩnh không ít. Có điều vừa nghĩ đến việc hai người ở trong nhĩ phòng triền miên, gương mặt đỏ lên.

Bùi Tử Quân đem áo choàng ném ra, màn trướng theo đó hạ xuống.

Trên giường, hai cỗ thân thể trần trụi quấn quýt nhau.

"Chúng ta, tiếp tục." Bùi Tử Quân nhẹ nhàng nỉ non nói, Triệu Tương Nghi có chút dở khóc dở cười:

"Không được, chúng ta phải biết tiết chế... Ngô, cả đêm một lần, xem như rất thường xuyên rồi." Triệu Tương Nghi dạy cho Bùi Tử Quân khoá sinh lý, nam một buổi tối nếu muốn nhiều, dần dà, sẽ hao tổn.

"Như vậy lần kia không tính, chỉ là ve vãn mà thôi." Bùi Tử Quân chơi xấu, hấn làm sao không biết đạo lý tiết chế, chỉ là thân thể hấn vốn tráng kiện, phương cực kỳ mãnh liệt, không cách nào thảo mãn nổi, cho nên nhiều lần hướng Triệu Tương Nghi đòi lấy.

"Chỉ là ve vãn, chúng ta đây còn..." Triệu Tương Nghi nói đến đây, ngây ngốc nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Bùi Tử Quân.

"Phu nhân, nàng chạy không thoát đâu." Bùi Tử Quân cười xấu xa, lần nữa đặt nàng dưới thân, triền miên mà bá đạo tiếp tục phô diễn.

Triệu Tương Nghi chỉ cảm giác mình sắp bị hòa tan. . . Thân thể coi như không thuộc về mình nữa, bị Bùi Tử Quân nhiều lần làm, muốn ngừng mà không được, cuối cùng dưới tình huống khó giải, cũng rên rỉ theo.

Chương 251: Nghi Quân sơn trang

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân cùng tạm biệt cha nương.

Triệu Tương Nghi rung rung nước mắt rời Triệu phủ, nhìn Triệu Tín Lương, Nhâm thị, ca ca, tẩu tử, gia gia, nãi nãi dần mờ nhạt, trong lòng nàng chua xót khó chịu.

Nàng sống ở đây nhiều năm như vậy, từ lúc nghèo khổ cho đến lúc giàu có mỹ mãn, một đường gian khổ rõ ràng ở trước mắt, bảo sao nàng có thể bỏ lại những thân nhân đồng cam cộng khổ với mình?

Bùi Tử Quân biết rõ tâm tư của Triệu Tương Nghi, liền ôn nhu ôm Triệu Tương Nghi, nhỏ giọng an ủi: “Đừng buồn, huyện Giang Ninh cách đây không xa, nếu nhớ nhà vi phu tùy thời sẽ đưa nàng về thăm. Đừng buồn nữa, bất kể lúc nào, vi phu sẽ bồi bên cạnh nàng, để nàng dựa vào.”

Bùi Tử Quân an ủi, tâm tình Triệu Tương Nghi chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Xe chạy một đường, bỗng nhiên ngừng lại.

Triệu Tương Nghi vén rèm xe lên, nhìn bên ngoài, lại phát hiện bên ngoài cũng không phải là biệt viện nghỉ ngơi trên đường, ngược lại là một vùng đất trống rất rộng, phía trước cũng không biết là chỗ nào, có một chút quen thuộc. . .

“Chúng ta đến rồi, xuống xe.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi, muốn nàng xuống.

Nhưng Triệu Tương Nghi lại tò mò hỏi ngược lại: “Ở đây không phải là biệt viện, hơn nữa hình như cũng không phải là đường về huyện Giang Ninh, chúng ta đây là tới nơi nào?” Chẳng lẽ, Bùi Tử Quân mang nàng đến đây hưởng tuần trăng mật?

Thế nhưng Bùi Tử Quân là cố nhân, sao biết tập tục này?

“Nàng xuống xe đi rồi sẽ biết.” Bùi Tử Quân dẫn đầu xuống xe, sau đó ôm Triệu Tương Nghi xuống xe. Một đám hạ nhân mím môi lắc đầu, len lén cười.

“Còn nhớ rõ đây là nào không?” Bùi Tử Quân chỉ vào sơn trang cách đó không xa cười nói.

Triệu Tương Nghi thuận thế nhìn lại, mắt lập tức mở thật to.

Ở đây. . . không phải là Sơn Trang sao? Khi đó, hẳn thâm tình câu hôn nàng, đồng thời muốn nàng làm chủ nhân nơi này.

Không nghĩ tới, sau khi thành thân, hẳn thật lãng mạn, đưa nàng đến đây hưởng tuần trăng mật.

“Những ngày tiếp theo, chúng ta sẽ ở đây.” Bùi Tử Quân ôm tiểu phu nhân, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, “Có thích nơi này không?”

“Ừ.” Triệu Tương Nghi hài lòng cười.

“Trong phủ nhiều quy củ, nàng xưa nay không câu nệ tiểu tiết, dù sao cũng phải chậm rãi thích ứng. Hạ nhân nơi này, đều là vi phu tự tay chọn lựa, phù hợp tính tình của nàng, có thể để nàng trong thời gian này thoải mái một chút, chậm rãi thích ứng một ít quy củ, trở thành con dâu tốt của Bùi gia. Vô câu vô thúc Ở chỗ này, chúng ta vô câu vô thúc, vi phu muốn nàng không có tiếc nuối.” Giọng Bùi Tử Quân ôn nhu như kẹo đường.

“Thiếp sợ mình ngây ngô ở đây lâu như vậy, sẽ luyện tiếc trở lại.” Triệu Tương Nghi nhìn Nghi Quân sơn trang xuất thần nói.

“Nếu nàng buồn phiền, trong lòng thật khó chịu, thì vi phu sẽ đưa nàng đến đây giải sầu được không? Hoặc là, trực tiếp đưa nàng đi du sơn ngoạn thủy, đến một vài địa phương, chơi cho đã.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi chậm rãi bước vào Nghi Quân sơn trang.

“Được rồi, thiếp ở đây với chàng, thì chuyện làm ăn sao đây?” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên ngửa đầu hỏi.

Bùi Tử Quân liền vừa vịn tiến tới hôn gò má nàng: “Đúng là hiền thê, không quên quan tâm sự nghiệp của ta.”

“Nàng yên tâm, huyện Giang Ninh bên kia đã có phụ thân làm chủ, có vài việc vi phu không cần xử lý cũng được, vi phu cũng nói với mấy người kia, nơi này cách huyện Giang Ninh không xa, các chương quỹ chạy tới chạy lui đến đây, báo cáo tình hình gần đây cũng tốt rồi.”

“Nga, khổ thân bọn họ rồi.” Triệu Tương Nghi than thở.

“Đừng lo những chuyện này, tất cả đã có vi phu xử lý, chúng ta vào thôi, bên trong vi phu bảo bọn hạ nhân trang trí thành kiểu dáng tân hôn, không biết nàng có thích không.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu Tương Nghi đi vào.

Bên trong Nghi Quân sơn trang, không có giống như lần trước đến nhẹ nhàng khoan khoái, lịch sự tao nhã, mà lúc này bên trong tràn đầy ngọt ngào, ấm áp, toàn bộ sơn trang giống như một thiếu nữ nhảy nhót, tràn đầy sinh lực.

Triệu Tương Nghi dọc đường đi mệt mỏi, nên về phòng nghỉ ngơi trước.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lúc nàng mơ mơ màng màng ngủ, phát hiện cổ họng dị thường, hình như có gì đó ở trong miệng quần lấy đầu lưỡi, khiến nàng không thể tiếp tục ngủ.

Chậm rãi mở mắt ra, thấy gương mặt tuấn tú của Bùi Tử Quân phóng đại gấp mấy lần.

Mà đầu lưỡi của hắn, lúc này ở trong miệng tùy ý tìm kiếm, đôi môi dán chặt môi đỏ mọng không tha. Háo ra trong lúc ngủ thiếp, hắn hôn trộm mình.

“Ngô. . .” Triệu Tương Nghi kim lòng không dặng vươn tay từ trong chăn ôm cổ hắn.

Hai người hôn nồng nhiệt, Triệu Tương Nghi thời phi phò cười thâm nói: “Đặng đồ tử, nhân lúc thiếp ngủ đánh lén nha.”

Bùi Tử Quân xì cười, trong lòng thâm cười, quả nhiên cách xa Triệu phủ, cách xa Bùi gia, ở nơi thuộc về mình, tiểu phu nhân mới lộ ra cái bản tính thật.

Không hề kiềm chế, không lo trước lo sau, trong mắt chỉ có mình hấn, chỉ muốn cùng hấn vui vẻ là tốt rồi. Xem ra, lần này quyết định đến đây là đúng.

“Bởi vì nhớ nàng, nên kiềm lòng không được.” Bùi Tử Quân không chút nào che giấu chính tình ý của mình với Triệu Tương Nghi.

Vừa mới xử lý sự vụ buổi chiều xong, bất tri bất giác đã đến đêm.

Nhớ kiều thê còn ở trong phòng ngủ chưa tỉnh lại, đợi chờ mình, Bùi Tử Quân cảm thấy ngọt ngào, nên đến nhìn thử, quả nhiên còn đang ngủ say.

Vốn có chỉ là muốn lẳng lẳng ngồi bên giường nhìn nàng, chờ nàng tỉnh lại cùng nhau dùng bữa tối.

Không ngờ, vừa nhìn một chút, nhin không được muốn đem nàng... Nhưng mà không đành lòng đánh thức nàng, liền cúi người xuống cẩn thận hôn lên môi nàng.

Vừa mới bắt đầu chỉ muốn hôn nhẹ mà thôi, nhưng vừa đụng môi nàng, giống như bị hút vào, khó có thể rút ra được, cuối cùng trở nên nồng nhiệt.

“Thiếp cũng nhớ chàng.” Triệu Tương Nghi ngọt ngào chủ động hôn môi hấn, “Mới vừa rồi còn nằm mơ thấy nàng.”

Hiếm khi thấy Triệu Tương Nghi chủ động, Bùi Tử Quân tâm hoa nô phóng, cung chịu ôm nàng cười nói: “Mơ thấy vi phu?”

“Hai chúng ta nhà nhã đi bộ trong sơn trang, phái sau là một đám hài tử, gọi cha gọi nương, ha, thật hạnh phúc a.” Triệu Tương Nghi chậm rãi nhớ lại, trên mặt là nụ cười mỹ mãn.

“Vậy chúng ta phải cố gắng tạo ra thật nhiều hài tử, để giấc mộng này thật sự thật.” Bùi Tử Quân đột nhiên đè Triệu Tương Nghi nằm xuống, mắt thấy sẽ làm....

Nhưng Triệu Tương Nghi vươn tay chặn môi hấn: “Đợi lát nữa, bây giờ là giờ gì rồi.”

Bùi Tử Quân không muốn ngừng, tiếp tục a2m.

Triệu Tương Nghi dờ khóc dờ cười, lớn tiếng gọi Bích Văn: “Hiện tại là giờ gì?”

Bích Văn vẫn hầu hạ bên ngoài, trả lời, cũng hiểu không nên bước vào.

Triệu Tương Nghi vừa nghe, bật người đứng dậy: “Nha, đều đã trở thế này, chúng ta còn chưa ăn cơm nữa.”

“Nàng đói bụng sao?” Bùi Tử Quân lúc này tràn đầy tình dục trong mắt.

Triệu Tương Nghi hơi đỏ mặt, gật đầu: “Ăn cơm trước.”

“Hảo, bổ sung thể lực đã.” Bùi Tử Quân xoa cái mũi nhỏ của Triệu

Tương Nghi, “Phu nhân thật đáng yêu.”

“Thiếp, thiếp đòu có ý đo, ý thiếp là đến giờ ăn cơm rồi!” Triệu Tương Nghi bĩu môi nói giận nói

Không bao lâu, bọn hạ nhân liền chuẩn bị xong thức ăn.

Đây là Nghi Quân sơn trang, trước kia Triệu Tương Nghi có dặn, vì vậy lúc này bọn hạ nhân tùy tiện, cũng không có như ở Bùi gia chuẩn bị nhiều thức ăn, chỉ ăn chừng lượng thức ăn của hai người, như vậy cũng không lãng phí, mặn chay phối hợp giàu dinh dưỡng.

Lúc ăn cơm, Triệu Tương Nghi bảo hạ nhân lui xuống hết, hồi còn ở Triệu phủ, lúc mọi người ăn uống đều tùy ý, vì vậy nàng cũng không có thói quen lúc ăn cơm có người hầu hạ, để hạ nhân gấp đồ ăn cho, toàn bộ quá trình cứng nhắc không thú vị, cả hứng ăn uống cũng mất.

Dùng cơm xong, sắc trời tối hẳn.

Triệu Tương Nghi đề nghị muốn tản bộ trong sơn trang, Bùi Tử Quân vui vẻ đáp ứng.

Hai người tay nắm tay nhau đi chậm, ngoài chuyện không có hài tử, thì một màn này giống hệt như trong giấc mơ của Triệu Tương Nghi

Lúc này trời xuân, bách hoa đua nhau nở, tuy trời đã tối, nhưng có thể thấy hoa nở trong vườn, hương thơm xộc vào mũi.

Bùi Tử Quân đi qua một góc cây hải đường, đột nhiên bẻ một cành, lén cài lên tóc Triệu Tương Nghi, hải đường hồng nhạt tôn lên da thịt trắng hồng của nàng.

Triệu Tương Nghi theo bản năng sờ sờ, sau đó mở miệng hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp, trong mắt vi phu, nàng là người đẹp nhất.” Bùi Tử Quân gật đầu.

“Hừ, đàn ông các chàng có phải hay dỗ nữ nhân vui vẻ như vậy không? Chỉ vì thiếp là thể tử chàng, cho nên đẹp hơn bình thường.” Triệu Tương Nghi ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cảm thấy ngọt như mật.

“Như vậy không tốt sao?” Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi, “Vi phi chỉ dỗ một nữ nhân là nàng, chỉ có nàng là đẹp nhất, những nữ nhân còn lại không lọt vào mắt vi phu, nàng thích không?”

“Thích a.” Triệu Tương Nghi cười, “Chàng không biết nữ nhân đều khẩu thị tâm phi sao?”

“Nàng càng ngày càng nghịch ngợm.” Bùi Tử Quân nhéo hông Triệu Tương Nghi, có lẽ là nhiều ngày ở trên giường cùng hẳn triền miên, nên bây giờ bị Bùi Tử Quân nhéo, hông Triệu Tương Nghi đột nhiên run rẩy.

Bùi Tử Quân cảm nhận được phản ứng của Triệu Tương Nghi, thừa cơ ôm nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Phu nhân, trong sơn trang có một bể tắm lớn hơn thùng tắm ở Triệu phủ, thật nhớ đêm đó ghê, chúng ta cùng đi tắm ôn tuyền được không?”

Hai mắt Triệu Tương Nghi mê say, nàng thâm tình nhìn trượng phu của

mình, sau đó gật đầu, phóng túng chính mình, dùng giọng nói đầy mỉa mai hoặc:
“Hảo, chúng ta đi ngay đi.”

Chương 252: Cuộc sống tân hôn bắt đầu

Ở Nghi Quân sơn trang mấy ngày , cực kỳ an nhàn, lúc nào khoé miệng Triệu Tương Nghi luôn nở nụ cười ngọt ngào.

Bùi Tử Quân thấy tiểu phu nhân như vậy, đáy lòng dần dần cảm thấy thoải mái.

Mỗi khi hắn ở trong thư phòng xử lý sự vụ, Triệu Tương Nghi thường an tĩnh ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, hoặc luyện chữ, song phương không quấy rầy nhau, vui sướng làm việc của mình. Mỗi khi ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau thì luôn nở nụ cười ngọt ngào.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi hưởng thụ nằm trong phòng ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng, lại nghe có người ở trong phòng nhỏ giọng thầm thì, trước giờ nàng ngủ không sâu lắm, chỉ cần một động tĩnh nhỏ thôi cũng sẽ giật mình tỉnh dậy

Mở mắt, dường nhìn mông lung , thấy Bích Văn và những nha hoàn khác đang xì xào bàn tán..

Triệu Tương Nghi nghiêng tai lắng nghe, mới nghe rõ nội dung câu chuyện.

Hoá ra là một nha hoàn mang từ Bùi gia đến , sáng nay 11luc quét dọn, không cẩn thận làm rơi một hộp gấm màu đỏ, trong lúc kinh hãi, nhìn thấy bên trong không phải vật phẩm quý trọng gì, cũng liền an tâm, đem hộp gấm để lại chỗ cũ.

Lúc nói chuyện, trong giọng nói còn cảm thấy may mắn , kèm theo vài phần hiếu kỳ.

Giọng nha đầu kia rất nhỏ, nhưng Triệu Tương Nghi lại nghe rõ ràng: “Trong cái hộp kia cũng không biết là gì, hình như rất cũ. . . là đồ của thiếu gia, lâu rồi không dùng, nhưng thiếu gia coi như bảo bối vậy.”

“Đừng nói nữa, thiếu phu nhân đang ngủ, đánh thức Thiếu phu nhân thì người gánh không nổi đâu.” Bích Văn xưa nay ôn trọng, lo lắng cho Triệu Tương Nghi.

Mà nha đầu kia có lẽ là thấy Triệu Tương Nghi hiền hoà, cười hì hì nhỏ giọng nói: “Sẽ không đâu, thiếu phu nhân là người dễ nói chuyện, đối xử với mọi người rất tốt.”

“Hộp gấm mà người nói, lấy đến cho ta xem thử.” Triệu Tương Nghi lúc này dĩ ngồi dậy, bình tĩnh nhìn chừ vị.

Mọi người phản ứng lại, đều nhất thời kinh hãi, một phòng ba bốn cái nha hoàn quỳ xuống :”Nô tỳ đáng chết, nô tỳ biết sai rồi “

“Đem hộp gấm đến cho ta xem, ta cho các người.” Triệu Tương Nghi phát tay một cái, có điều mày nhíu lại, “Thế nhưng không có lần sau nữa.” Nàng tuy rằng không phải là chủ tử thích sai sử nha hoàn, không muốn dùng

nô tính của những người này thể hiện địa vị của nàng thế nhưng không phải là không để mắt quản lý hạ nhân, nếu còn giả bộ ngây ngô, hiền lành, đám người này sẽ nhảy lên đầu nàng.

“Nô tỳ biết sai rồi” Cả đám người đồng thanh nói, sau đó Triệu Tương Nghi ra lệnh, mới dám đứng dậy.

Nha hoàn lúc này nói chuyện lập tức đi lấy hộp gấm, cực kỳ thấp thỏm, không chắc bên trong là vật gì, nếu có ý nghĩa với thiếu gia, vạn nhất là vật không nên bị thiếu phu nhân nhìn thấy, mình làm như vậy, chẳng phải là đáng tội chết vạn lần?

Triệu Tương Nghi liếc nha hoàn này, sau đó phát tay: “Đều ra ngoài hết đi, lát nữa vào rửa mặt cho ta, cá người tâm, xảy ra chuyện gì, ta gánh hết cho.”

Mọi người tuân lệnh, lúc này mới an tâm, long lẳng ra ngoài.

Triệu Tương Nghi nh2in mây nha hoàn đi hết rồi, lúc này mới nhìn hộp gấm màu hồng trên tay.

Hộp gấm này rất lớn, cũng không nặng, lắc lên lắc xuống, hình như bên trong rất nhiều đồ, lẽ nào đây là rương tạp vật của Bùi Tử Quân?

Dùng làm gì?

Mang theo tâm tình tò mò, Triệu Tương Nghi mở hộp gấm ra.

Hiện lên trước mắt, là một đoá sa hoa [hoa vải] hồng nhạt đã cũ, có chút nhăn, nhưng được cất giữ rất kỹ, nên còn nguyên, không bản.

Triệu Tương Nghi đôi mắt đột nhiên dần dần phóng đại, tay phải kim lòng không dặng tự bung kín lồng ngực của mình, đây không phải là. . .

Ký ức giống như thủy triều tràn về, nhớ đến nhiều năm trước, khi đó mọi người còn là hài tử, Bùi Tử Quân cười khanh khách cầm đoá sa hoa này tặng nàng. Mà lúc đó, vì muốn cười cợt bọn người tam phòng, nên tặng lại đoá sa hoa này.

Nhiều năm như vậy, Triệu Tương Nghi từ lâu đã quên, tuy rằng thỉnh thoảng cũng nhớ, trong lòng thầm nghĩ hẳn lúc đó Bùi Tử Quân khó chịu lắm đi? Rất tức giận? Thế nhưng, cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Hôm nay, lần nữa lại thấy đoá sa hoa này, Triệu Tương Nghi bối rối.

Bùi Tử Quân từ khi còn nhỏ đã để ý nàng?

Hơn nữa đoá sa hoa này không phải đưa cho triệu Tương Liên rồi sao, thế nào lại ở đây? Triệu Tương Nghi có chút mơ hồ.

Ngón tay cầm sa hoa, dường như nhìn chuyển đến trên hộp gấm. . .

bên dưới hộp gấm, có đặt một con búp bê tinh xảo bằng gỗ tử đàn, Triệu Tương Nghi nhìn thoáng qua, cảm thấy thật quen thuộc, bởi vì trong số những đồ cưới nàng mang từ Triệu phủ đến, có một con búp bê như vậy, cái này của Bùi Tử Quân, cái kia của nàng, vừa vặn ghép lại thành một đôi kim đồng ngọc nữ.

Lúc đó được tặng cùng đáo sa hào này, Triệu Tương Nghi thấy búp bê này có giá trị xa xỉ, chỉ là trăm triệu lần không ngờ, con búp bê kia và con búp bê này của Bùi Tử Quân, là một đôi.

Khi đó tiểu tử mới lớn, sao lại có tâm tư này?

Nàng còn nghĩ là do hợp ý với nàng, thích chơi với nàng, cho nên mới tặng con búp bê đặc biệt như thế, mà những khác cũng được tặng giống nhau đi?

Triệu Tương Nghi lắc đầu cười, tiếp tục nhìn những khác, không có vật nào không mang hồi ức giữa nàng và hắn. . .

Cả túi thơm cá vượt long môn màu xanh này, là lúc nàng học nữ hồng, Bùi Tử Quân muốn nó, giờ thấy túi thơm này, Triệu Tương Nghi mới nhớ hình như từ lúc nàng tặng túi hương, Bùi Tử Quân cho tới bây giờ cũng không mang.

Nếu không phải hôm nay nhìn thấy túi thơm hoàn hảo không tì vết ở đây, nàng nhất định sẽ nghĩ Bùi Tử Quân ghét bỏ tay của mình. . .

Một ít vụn đất, có thể nhìn ra đây là thổ đất được nặn, đây là thổ đất nặn ở bờ sông lúc đó với mọi người sao?

Bùi Tử Quân cư nhiên lại giấu vật này.

Còn có một bức tranh thủy mặc mà Triệu Tương Nghi không hiểu, trên đó vẽ một nụ sen chớm nở, cảnh vật gì cũng không có, chỉ có một đoá hoa sen.

Nhưng bức tranh rất sống động, động lòng người.

Bức họa này chẳng biết có ý nghĩa gì, Triệu Tương Nghi không thấy nó trong trí nhớ.

Nhìn trong hộp để nhiều vật xưa, Triệu Tương Nghi cảm động, như có một mạch nước ngầm âm áp dâng lên, khiến mũi nàng cảm thấy chua xót.

Bùi Tử Quân người này, làm nhiều việc vì mình.

Nàng không biết từ khi nào, hắn lặng lẽ chờ đợi nàng, đối mặt với người u mê, không tim không phổi như nàng, Bùi Tử Quân hắn đã từng khổ não, thương tâm?

Thời gian dài như vậy, hắn sao mà chịu đựng nổi?

Chỉ nghĩ đến những điều này, Triệu Tương Nghi cảm giác mình thật hỗn đản, sao lại quá vô ý như vậy? Lẽ nào, trước đây không đến kinh thành, không xa nàng lâu như thế, nàng thật sự không để ý hắn cả đời sao?

Nghĩ lại, Triệu Tương Nghi đã cảm thấy thật đáng sợ

“Nàng phát hiện rồi?” Triệu Tương Nghi còn đang thật thần, đột nhiên Bùi Tử Quân ngồi xuống giường ôm lấy sau lưng nàng, nhỏ giọng nói.

Triệu Tương Nghi hoàn hồn, để hộp gắm xuống, xoay người kích động ôm Bùi Tử Quân.

Nước mắt rơi xuống: “Xin lỗi. . . Là do thiếp sơ ý, sau này sẽ không, sau này thiếp sẽ bồi thương cho chàng thật tốt, đối với chàng tốt hơn”

“Ừ.” Bùi Tử Quân vỗ vai Triệu Tương Nghi, ôn nhu cười nói, “Nha đầu ngọc, khóc cái gì, chúng ta bây giờ đã thành thân, là vợ chồng với nhau, sau này vĩnh viễn ở cùng một chỗ, thời gian rất dài mà..”

“Thiếp, thiếp chẳng qua là cảm thấy mấy ngày gần đây, quá hạnh phúc nên sợ những thứ này đột nhiên biến mất, như vậy thiếp sẽ không chịu nổi mất. Nên vừa mới nhìn thấy những thứ này, nhớ lại những việc trước kia, chỉ cần vừa nghĩ đến đã rất nhiều lần thiếu chút nữa bỏ qua chàng, thiếp cảm thấy thật khó chịu.”

“Bây giờ nàng nói ra những điều này, cũng không chậm.” Bùi Tử Quân nheo cái mũi nhỏ của nàng, sau đó khẽ liếm hết những giọt nước mắt.

“Vi phu không thích thấy nàng khóc, không chịu nổi nàng khổ sở, cho nên sau này nàng nếu như lại khóc, vi phu sẽ giống như bây giờ, giúp nàng lau nước mắt.” Bùi Tử Quân nói xong, giúp Triệu Tương Nghi sửa lại một chút tóc mai.

Triệu Tương Nghi hít hít mũi, mỉm cười.

Tầm mắt lần nữa đặt lên hoa vải, nàng cực kỳ trân trọng cầm lấy, giống như sợ làm hư vậy: “Đóa hoa này không phải ở chỗ đường tử sao, tại sao ở đây?”

“Vi phu vụng trộm tìm về, sau đó bảo người làm sửa lại, trở lại hình dạng vốn có, có điều kệ làm sao, cũng không trở lại thành bộ dáng trước đây.”

“Xin lỗi, lúc đó là thiếp tùy hứng.” Triệu Tương Nghi xin lỗi, “Thiếp thật không nghĩ tới, một hành động đơn giản vậy thôi, đã phụ mất tấm chân tình của chàng.”

“Thật ra vi phu cũng không để ý quá, chỉ là mỗi lần vi tam thẩm thẩm đó nhìn sa hoa này, trong lòng cảm thấy khó chịu.” Bùi Tử Quân tiện đà nói, “Nàng không cần tự trách, vi phu không có vì nó mà trách nàng đâu.”

” Bức họa này là gì? Thiếp nghĩ thật lâu, cũng không thấy nó trong hồi ức.” Lúc nọ đến đây, Triệu Tương Nghi trong lòng áy náy, Bùi Tử Quân có thể cẩn thận tỉ mỉ như thế, cất dấu những vật có quan hệ đến nàng và hắn, mà nàng, ngay cả đây là gì cũng nghĩ không ra

“Nàng đương nhiên không nhớ rồi.” Bùi Tử Quân cười thâm, “Đây là hao sen nàng tặng vi phu khi đi du hồ ở tiểu uyển Tĩnh Phong, lúc đó vi phu sợ nó héo tàn, nên cố ý vẽ thành bức họa.”

“Chàng thật có lòng.” Triệu Tương Nghi đột nhiên chủ động hôn lên má Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân đưa má bên kia: “Còn muốn.”

Triệu Tương Nghi cười thâm, hôn một cái.

Bùi Tử Quân đem môi lại gần: “Ở đây cũng muốn.” Giọng nói mềm mại, như đứa bé đang làm nũng.

Triệu Tương Nghi vòng hai tay lên cổ Bùi Tử Quân, nhắm mắt lại hôn.

Chương 253: Chúc mừng tiêu oan gia

Từ sau ngày biết được bí mật hộp gấm, Triệu Tương Nghi vẫn luôn lưu ý những phương diện sinh hoạt

Vì Bùi Tử Quân, nàng bắt đầu nghiêm túc luyện tập nữ hồng, cũng may Nhâm thị dạy cho nàng rất nhiều kỹ xảo, đều nhớ trong đầu, lúc dùng cho thực tế thì hơi vụng về tí thôi.

Ngày đó thấy túi thơm trong hộp gấm, Triệu Tương Nghi rung động.

Tuy nói, xiêm y, giày của Bùi Tử Quân đều do quý phủ mời những tú nương nổi danh làm, nhưng cho dù đồ có tốt, có tinh xảo đến đâu làm sao so được với đồ ái thiếp làm?

Hắn bởi vì trân trọng túi thơm, sợ rằng chỉ có một cái này, sau này sẽ không có nữa, nên luyện tiếc không mang, cất kỹ như vậy

Bùi Tử Quân nhận được một đôi giày đen do Triệu Tương Nghi làm, cùng với mấy cái túi thơm tinh xảo, cái loại tâm tình kinh hỉ này không diễn tả được.

Hắn kích động ôm lấy Triệu Tương Nghi.

Hai người cứ như vậy săn sóc lẫn nhau, ám áp lãng mạn ở Nghi Quân sơn trang nửa tháng, nếu không phải Ông thị phái người đến mời về, hai người sợ rằng còn phải ngây ngô lâu lắm.

Ông thị đến thúc giục hai người không phải là vì cả hai mà là vì chuyện của Bùi Mẫn Nhu, Bùi Tử Quân là đại ca phải đưa ra chủ ý.

Lại nói tiếp, Bùi Mẫn Nhu nhỏ hơn Triệu Tương Nghi một tuổi, cũng đến tuổi thành thân rồi. Nên sớm vì Mẫn Nhu xem xét việc chọn hôn sự, đợi đến lúc đủ tuổi rồi thì gả đi, đây là chuyện duy nhất mà Ông thị quan tâm.

Bùi Tử Quân và Triệu Tương Nghi sau khi nhận tin tức, lưu luyện không rời ly khai khỏi Nghi Quân sơn trang, chạy tới huyện Giang Ninh.

Vừa mới trở lại Bùi phủ, Triệu Tương Nghi không kịp vấn an cha mẹ chồng, đã bị Bùi Mẫn Nhu vội vội vàng vàng lôi đi.

Hai người một đường chạy đến tiêu viện của Bùi Mẫn Nhu, Bùi Mẫn Nhu phiền lòng đuổi tất cả hạ nhân đi, sau đó thờ phì phò ngồi trên nhuyễn tháp không nói lời nào.

“Đây là thế nào? Ai ăn gan hùm mật gấu chọc Mẫn Nhu của ta tức giận thế này?” Triệu Tương Nghi khoanh hai tay, đùa với Bùi Mẫn Nhu.

Bùi Mẫn Nhu ngẩng đầu, oán trách: “Tẩu tử đến 11luc nào rồi còn tâm tình đùa muội. . . Sớm biết vậy cũng không gọi tẩu qua đây.”

Nghe vậy, Triệu Tương Nghi cười tươi ngồi bên cạnh Bùi Mẫn Nhu, vươn tay ôm lấy vai Bùi Mẫn Nhu: “Rốt cuộc làm sao vậy?” Giọng nói cực kỳ ôn nhu.

Bùi Mẫn Nhu nghe vậy, phiền não trong lòng dần an định xuống, nặng

nè thờ dài, muốn nói lại thôi.

“Muội không biết nên nói như thế nào. . . Thật là phiền a.” Một lúc lâu, Bùi Mẫn Nhu bỗng nhiên nói như vậy.

Triệu Tương Nghi vỗ vỗ vai của nàng ấy, trấn an nói: “Vậy suy nghĩ thật kỹ, sau đó sẽ nói với tâu, tâu chờ muội.”

Bùi Mẫn Nhu lắc đầu, uể oải, giống như gặp phải nan đề.

Rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ Bùi Mẫn Nhu như vậy, Triệu Tương Nghi bắt đầu âm thầm phỏng đoán, Bùi Mẫn Nhu sợ dị phiền não, có phải là do chuyện chung thân đại sự không? Mà nàng ấy và Mạc Thiếu Kỳ có tình cảm với nhau, đã không còn là bí mật gì nữa.

“Ừ. . .” Triệu Tương Nghi do dự, cuối cùng mở miệng, “Nghe nói nương bắt đầu tìm hôn sự cho muội, tâu và ca muội vì việc này mà trở về, nhiều người thì thêm nhiều ý kiến, bảo đảm có thể gả cho người tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt. . .” Bùi Mẫn Nhu vừa nghe Triệu Tương Nghi nói đến hôn sự, trong lòng liền phiền não, không khỏi ai oán, “Nương chọn cho muội mấy người nhưng muội đều không nhìn trúng. . .”

Bởi vì muội chỉ quan tâm đến Mạc Thiếu Kỳ a, nha đầu ngọc.

Triệu Tương Nghi thầm nói trong lòng

“Tâu cũng không biết, ánh mắt Mẫn Nhu lại cao như vậy, nào nói cho tâu nghe, muội thích dạng người nào?” Triệu Tương Nghi cũng không có lập tức nói thẳng tâm tư của Bùi Mẫn Nhu, chỉ từng bước từng bước dò hỏi.

Bùi Mẫn Nhu vừa nghe, hai gò má đỏ bừng, lập tức thu lại, mặt hơi nhăn nhó:”Tâu tử nói gì vậy. . . Chuyện hôn nhân đại sự tất nhiên là do phụ mẫu làm chủ, muội nào dám nói không thích, muội là một cô nương, đâu thể đứng ra chọn chồng, nếu bị ngoại nhân biết, không cười muội mới lạ?

“Ồ, không biết lúc nãy là ai nói, nương chọn cho mấy người nhưng không hài lòng nhỉ.” Triệu Tương Nghi cũng mặc kệ những giáo điều, nàng chỉ quan tâm Bùi Mẫn Nhu có thật hạnh phúc không.

“Tâu tử” Bùi Mẫn Nhu dờ khóc dờ cười, vừa tức vừa xấu hổ, đồng thời thầm mắng lúc nãy quá hồ đồ, nhanh mồm nhanh miệng, nói ra tiếng lòng.

Triệu Tương Nghi như đi guốc trong bụng Bùi Mẫn Nhu, cũng bị ai thay cho nữ nhân thời đại này.

Mặc dù hoạt bát như Bùi Mẫn Nhu, cũng bị những giáo điều, quy củ trời buộc, trong lòng dù có tình yêu, lại không dám nói ra, chỉ sốt ruột, thầm buồn với quyết định của cha nương, lại không dám đứng ra ngăn cản.

“Mẫn Nhu, muội cũng không còn nhỏ.” Tuy nói, ở trong mắt Triệu Tương Nghi, Bùi Mẫn Nhu còn là một thiếu nữ đang trở mã, thế nhưng ở thời đại này mà nói, Bùi Mẫn Nhu thực sự không còn nhỏ, chí ít không còn là một đứa bé không hiểu chuyện, mà là một đại cô nương.

“Cho nên, tâu tử hy vọng muội có thể đối mặt với tình cảm của mình, mặc kệ tất cả, chỉ cần làm theo trái tim là được, chỉ có như vậy, sau này mới

không hồi hận.” Triệu Tương Nghi thật tình khuyên nhủ

“Muội, muội có thể làm vậy sao?” Triệu Tương Nghi nỉm cười, Bùi Mẫn Nhu chưa từng có những suy nghĩ điên cuồng như vậy

Mình, mình thích ai đó, phải cố gắng gả cho người đó sao? Làm như vậy, thực sự không gặp báo ứng và phỉ nhổ?

Hai người rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng là Bùi Mẫn Nhu phá vỡ không khí trầm mặc: “Thật ra, muội hâm mộ tẩu và ca ca.” Bùi Mẫn Nhu ngược đầu nhìn Triệu Tương Nghi, trong mắt mang theo tia lăm lăm mong đợi, “Hai người trong lòng đều có nhau, dù xảy ra nhiều chuyện, ca ca vì thú tử mà bỏ ra rất nhiều. Hôm nay hai người rốt cục đến được với nhau, thật hâm mộ đi được.” Nàng thở dài.

“Muội cũng có thể.” Triệu Tương Nghi kéo tay Bùi Mẫn Nhu, lại phát hiện nàng áy bở vì câu nói này mà tay run run.

“Mẫn Nhu, muội có người trong lòng?” Triệu Tương Nghi nghĩ lúc này là thời cơ tốt.

Bùi Mẫn Nhu ngẩng đầu: “Tẩu tử. . . Tẩu, tẩu.” Nói không thành lời.

Triệu Tương Nghi cười thâm, nha đầu ngốc, mỗi ngày đều nhắc tới Mạc Thiệu Kỳ, chỉ thích cùng Mạc Thiệu Kỳ cãi vã, không có ý định với thằng nhóc đó mới lạ, cho mình che giấu rất tốt ư?

Bùi Mẫn Nhu vô lực cười: “Tẩu tử, tẩu làm sao nhìn ra được?”

“Tẩu không phải dùng mắt, mà dùng tâm nhìn, cho nên tẩu phát hiện ra.” Triệu Tương Nghi sử dụng một chút triết lý, sau đó, kéo chặt tay Bùi Mẫn Nhu cười nói, “Hơn nữa, tẩu biết là ai nữa đó.”

Bùi Mẫn Nhu lần thứ hai run lên, bất quá về sau lại từ từ khôi phục như thường, trên mặt cũng dần dần có dáng tươi cười: “Cũng chỉ có tẩu mới xứng là tẩu tử của muội.”

“Ừ. . .” Bùi Mẫn Nhu do dự một chút, cuối cùng mới nói ra, “Không sai, tẩu đoán đúng rồi, người muội để ý là tên tiểu tử Mạc Thiệu Kỳ kia. . . Chỉ là, chỉ là suy nghĩ của hắn không giống muội.”

“Đó cũng là lý do muội không dám nói với mẫu thân. . .” Bùi Mẫn Nhu đột nhiên cảm thấy thật ủy khuất, “Tẩu tử. . . Muội, muội không xác định được trong lòng hắn có muội không nữa, hắn là người thờ ơ, hoặc là hắn chưa bao giờ thích muội, chỉ là coi muội là muội muội mà thôi. Như vậy, muội nói với mẫu thân, đến lúc đó việc này truyền đến Mạc gia, mà khi đó Mạc Thiệu Kỳ không hài lòng, mà châm chọc, chẳng phải tổn thương đến muội sao? Hơn nữa, hơn nữa. . . Nào có một cô nương nào giống muội đi nói những chuyện này. . . Dù thế nào cũng phải chờ Mạc Thiệu Kỳ chủ động tìm người đến cầu hôn.”

“Tẩu thấy chắc đâu.” Triệu Tương Nghi lắc đầu, Mạc Thiệu Kỳ đối xử với Bùi Mẫn Nhu, không giống như những người khác

“Hơn nữa, không nên quá cố kỵ những lễ nghi phiền phức, điều lệ, quy

củ, bằng không, muội sẽ không có được hạnh phúc. Hạnh phúc, là phải do chính tay mình đoạt lấy, hiểu chưa?” Triệu Tương Nghi nói thêm.

“Ý tau tử là?” Trong mắt Bùi Mẫn Nhu dăng đầy hy vọng.

“Thử xem, chẳng phải sẽ biết sao.” Triệu Tương Nghi nháy mắt

Đây gọi là, binh bất yếm trá.

Trước đây, Trần Vi không phải dạy cho nàng cách tiếp cận Trương thiếu, mới kích thích được Bùi Tử Quân sao?

Hôm nay dùng trên người Bùi Mẫn Nhu và Mạc Thiếu Kỳ .

Trải qua cuộc nói chuyện ngày ấy, Bùi Mẫn Nhu đột nhiên đổi tính, đối mặt với an bài của Ông thị , cơ hồ là thập phần thuận theo, biểu thị nguyện ý suy nghĩ một chút, khiến Ông thị vô cùng kinh ngạc, kéo Triệu Tương Nghi hỏi nhiều vấn đề, Triệu Tương Nghi chỉ cười nói, không bao lâu mọi người sẽ biết câu trả lời.

Hai người chọn một đôi tượng có điều kiện tốt, sau đó mượn miệng hạ nhân, “Lơ đặng” nói ra tin Bùi Mẫn Nhu gần đây nghị thân với người khác cho Mạc Thiếu Kỳ nghe. . .

Kết quả cực kỳ hiệu quả, Mạc Thiếu Kỳ nhiều lần muốn vào Bùi gia.

Bùi Mẫn Nhu lại làm bộ không có sao, dùng thái độ lạnh nhạt đối với Mạc Thiếu Kỳ, nói cái gì gần phải lập gia đình, không có thể giống như trước cùng hấn hò nháo được , kì thực, ngầm cười trộm.

Triệu Tương Nghi ở một bên nhìn, không khỏi thâm than Bùi Mẫn Nhu hành động còn cao tay hơn mình.

Lúc đó Bùi Tử Quân tìm mình vì việc này, nàng còn không có giả bộ được như thế này, liền bại lộ. . .

Sợ Bùi Mẫn Nhu quá mức, sẽ đánh mất Mạc Thiếu Kỳ, Triệu Tương Nghi ở trong tối, nói với nàng như vậy là được rồi.

Thế nhưng, thật không nghĩ tới, Mạc Thiếu Kỳ lại xúc động, không nói hai lời, chạy đi tìm người nghị thân, đem con người ta đánh cho một trận.

Bùi Mẫn Nhu và Triệu Tương Nghi đều không nghĩ tới sự tình không khổng chế được đến dạng này, có thể thấy được Mạc Thiếu Kỳ so với Bùi Tử Quân còn khlo đối phó hơn. . .

Sau đó, Bùi Mẫn Nhu dờ khóc dờ cười đi tìm Mạc Thiếu Kỳ, thâm mắng hấn đầu đất, lại không biết vãn hồi, còn chạy đi đánh người

Hai người nói gì đó, Triệu Tương Nghi không biết, nàng chỉ biết là, một tháng sau, hai người này cư lầy hết dũng khí đi tới trước mặt trưởng bối, muốn trưởng bối thành toàn cho cả hai người họ.

Hai nhà vốn là quan hệ thân thích, đã biết đương nhiên vui vẻ không ngót, kỳ thực Ông thị đã có ý định này rồi, lại sợ Mạc Thiếu Kỳ đối với khuê nữ vô tâm vô ý, đến lúc đó vạn nhất cự tuyệt, hai nhà gặp nhau cũng không tốt.

Bây giờ hai đứa nhỏ lưỡng tình tương duyệt, tất nhiên là không thể tốt

hơn

Lúc này, các trưởng bối cùng nhau, hòa hòa khí khí chọn một ngày lành, liền đem việc hôn nhân của hai người định xuống, chỉ chờ Bùi Mẫn Nhu lớn chút nữa, đem nàng vào cửa.

Chương 254: Tuần trăng mật hoài thai

Hôm nay, Triệu Tương Nghi vừa mới ngủ trưa.

Vừa qua tháng năm, nàng và Bùi Tử Quân thành thân đã được hai tháng, khí trời nóng bức, dễ lười biếng thành tính

Cũng không biết là là gần đây quá hưởng thụ hay sao , mà mấy ngày này luôn cảm thấy cả người khó chịu, luôn ngủ, hơn nữa động một chút là chóng mặt , Triệu Tương Nghi mới đầu không để ý lắm, nhưng tình trạng ngày càng nghiêm trọng. . . Khiến nàng hoảng loạn, chẳng lẽ mình bị bệnh gì nguy hiểm sao?

Chẳng lẽ ông trời không thích thấy mình hạnh phúc, nên muốn tước đoạt tất cả?

Loại ý nghĩ này như lợi trảo cào rách lòng nàng, dần dần khuếch tán, hại nàng không dám mời đại phu đến xem. Rất sợ thật giống như suy nghĩ của mình, đến lúc đó sao mà chịu nổi.

Bích Văn dẫn nhóm nha hoàn vào phòng hậu hạ, thấy Triệu Tương Nghi nhăn mày, lo lắng hỏi thăm, Triệu Tương Nghi thấy mọi người lo lắng, lắc đầu nói không có việc gì.

Rửa mặt chải đầu xong Triệu Tương Nghi đến nhà thủy tạ ngồi hóng mát, bảo tất cả lui xuống, nàng muốn ngồi một mình suy nghĩ, hít thở không khí mát mẻ.

Mấy ngày gần đây, Bùi Tử Quân đều vội vội vàng vàng, tuy nói luôn dành thời gian đến thăm nàng, nhưng vẫn bận rộn không thấy bóng dáng, thỉnh thoảng thân mật tiếp xúc một chút, hưởng thụ thế giới hai người thì bị chuyện làm ăn ngăn cản.

Nghe nói sinh ý Bùi gia gần đây bắt đầu mở rộng quy mô, đạt đến một tầng mới, cho nên chủ sự rất vất vả.

Mặc dù Bùi Hạ Niên quyền cao, nhưng quản sự bây giờ chính là Bùi Tử Quân, cả ngày cả ngày bận rộn chân không chạm đất, mọi người gây một vòng lớn.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy, oán giận Bùi Tử Quân không biết tự chăm sóc mình, chỉ có nồng nặc yêu thương và lo lắng. Vốn định nói chuyện mình không khoẻ cho Bùi Tử Quân biết, nhưng quyết định tạm thời không nói.

Mấy ngày nay, nàng chóng đỡ, tự mình xuống bếp nấu canh bổ cho hai cha con uống, khiến Bùi Hạ Niên và Bùi Tử Quân đau khổ không ít.

Ông thị thấy thế, thái độ đối với Triệu Tương Nghi càng tốt, đồng thời thật tình thích con dâu hiểu chuyện này.

Nghĩ tới chuyện tốt đẹp, khoẻ môi Triệu Tương Nghi lơ đãng nhếch lên, đây không phải là cuộc sống mình muốn ư?

Mặc kệ ở nơi đâu, không có nơi nào tốt bằng gia đình, hòa thuận hữu hảo, quan tâm hỗ trợ.

Hơn nữa, có thể được Ông thị tiếp nhận, quan tâm minh, đôi đũa như con gái ruột, có một mẹ chồng như thế còn gì tốt bằng, Triệu Tương Nghi đặc biệt quý trọng.

Hít sâu một hơi, hồ nước trong, hơi lạnh phả lên ngáp đầy xoang mũi, Triệu Tương Nghi chau mày, cơ hồ xuất phát từ bản năng, đột nhiên che ngực nằm rạp người, run rẩy.

Mùi vị đó, khiến dạ dày đảo lộn thật khó chịu.

Triệu Tương Nghi kinh hãi.

Gần đây thân thể thực khác thường, lại hay nôn mửa . . . Lẽ nào, là dạ dày nàng có vấn đề?

Trách không được, hèn không muốn ăn gì hết.

Bích Văn thấy thế, bất chấp tất cả, xông đến đỡ lấy Triệu Tương Nghi dò hỏi: “Thiếu phu nhân, ngài đây là thế nào? Chẳng lẽ lúc này ăn phải đồ hư hỏng?”

“Ta, ta không biết.” Triệu Tương Nghi vô lực nói, xoa xoa trán, miễn cưỡng đứng dậy, “Trở về, một hồi còn phải nấu canh cá nữa.”

“Thiếu phu nhân, sắc mặt người tái nhợt, hôm nay đừng đi làm, phải chú ý thân thể mình chứ.” Bích Văn khuyên nhủ.

Triệu Tương Nghi cười lắc đầu: “Ta dễ bệnh vậy sao? Hai người họ ở bên ngoài mệt nhọc cả ngày, không phải là vì để nữ quyến chúng ta sống yên ổn ư, bọn họ vì chúng ta làm nhiều như vậy, chúng ta chỉ ăn, mặc, ở, chỉ mới làm chút việc để săn sóc, còn chưa đủ, sao có thể mượn cớ lười biếng?”

“Thiếu phu nhân đúng là hiền lương.” Bích Văn thu lại lo lắng, cười khanh khách.

“Người cũng đừng gọi ta như vậy.” Triệu Tương Nghi vỗ nhẹ đầu Bích Văn, “Lần trước ta đã nói với người chuyện này, người cảm thấy thế nào? Còn có A Chu cũng vậy, có điều A Chu tuổi nhỏ hơn người và ta, không có gấp bằng người.”

Bích Văn nghe thế, hai má đỏ bừng, cúi đầu ngáp ngừng nói: “Tất cả đều nghe theo Thiếu phu nhân an bài là được, Bích Văn nào dám làm chủ.”

“Ta hỏi ý kiến người, chính là cho người tự do lựa chọn.” Triệu Tương Nghi nghiêng mặt sang bên nhìn Bích Văn, nha đầu này theo mình nhiều năm, luôn tận tâm, trung thành, săn sóc tỉ mỉ, mình sao không suy nghĩ cho chung thân đại sự của nàng ấy được, “Đây là chung thân đại sự của người, qua loa không được, chi bằng chọn được một ý trung nào thì hãy nói với ta, ta làm chủ cho người.”

“Nô tỳ sao lại không biết xấu hổ. . .” Bích Văn mặt càng đỏ hơn, “Hơn nữa, nô tỳ cũng bỏ không được Thiếu phu nhân nha, nếu như lập gia đình mà không thể ở bên hầu hạ phu nhân, nô tỳ thà rằng ở bên cạnh hầu hạ Thiếu

phu nhân cả đời, cũng có nhiều ví dụ đó, như là A Bình cô hầu hạ bên người phu nhân đó?” Bích Văn ngẩng đầu nhìn Triệu Tương Nghi, trong mắt là một tia sáng

Triệu Tương Nghi cảm động nhìn Bích Văn, nở nụ cười: “Nha đầu ngọc.”

“Bích Văn nói là lời thật lòng. . . Thiếu phu nhân lại chọc nô tỳ.” Bích Văn bĩu môi, có chút bất đắc dĩ.

Triệu Tương Nghi nắm tay Bích Văn tay : “Ta tin rằng vào sự thông minh tài trí của ngươi, nhất định sẽ nghĩ thông, nên không nói với ngươi, chỉ nói đến A Chu . Không thể ngờ, ngươi lại suy nghĩ ngọc thể.”

“Thiếu phu nhân nói thế là sao?” Bích Văn có chút không hiểu ý Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi bật cười, nhìn Bích Văn: “Ngươi rồi cũng đến lúc lập gia đình, sẽ có người thương ngươi, yêu ngươi không phải tốt sao? Mà ta, đã quen có ngươi theo hầu nhiều năm như vậy, đương nhiên là luyện tiếc không buông, cho nên, chờ ngươi lấy chồng rồi, thì theo thường lệ đến hầu hạ ta, ta sẽ cho các ngươi một căn nhà bên ngoài gần đây, sẽ cho ngươi thứ tốt, sẽ không phụ lại lòng trung thành của ngươi.”

Bích Văn nghe xong giật mình, một hồi lâu mới có phản ứng, kích động hướng Triệu Tương Nghi quỳ xuống: “Nô tỳ tạ ơn Thiếu phu nhân thương yêu, Thiếu phu nhân lo lắng cho nô tỳ như thế, nô tỳ thật ngại, nô tỳ hứa sẽ hết lòng phục vụ, vì Thiếu phu nhân làm việc “

“Được rồi, đứng lên đi.” Triệu Tương Nghi khom người, tự mình đỡ Bích Văn dậy, “Để những người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng ta khi dễ ngươi đó.”

Bích Văn cười ngượng ngùng

Triệu Tương Nghi cũng cảm giác mắt hoa, hình ảnh cứ chập chờn, vừa cong thắt lưng một chút, đã cháng váng đầu.

Người hôm nay làm sao vậy, Triệu Tương Nghi đối với sức khoẻ mình cảm thấy lo lắng, âm thầm hạ quyết tâm, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày chàng vạng đều phải tập thể dục.

Bích Văn bởi vì hứa hẹn của Triệu Tương Nghi , cả buổi chiều đều hưng phấn, nhưng không dám quá lộ liễu, chỉ đề nén xuống, lén lút biểu lộ thôi.

Mà Triệu Tương Nghi, vừa mới mới ra ngoài một lúc, đã cảm thấy mệt mỏi, vốn định ngồi đọc sách thế nhưng ngủ luôn.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit ại Âm Dương Cung. Chluc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Khi tỉnh lại đã qua giờ làm canh cá, hơn nữa vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy Búi Tử Quân ôm mình.

“Ngô.” Triệu Tương Nghi xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, ảo não nói, “Ai

nha, cứ nhiên ngủ quên, quên làm canh cá cho hai người rồi, hôm qua cha nói muốn ăn” Dứt lời muốn đứng dậy đến

Nhưng lại bị Bùi Tử Quân kéo lại: “Được rồi, ngoan, không nên để mình mệt. Vì phu vừa nãy nghe Bích Văn nói, gần đây sức khoẻ của nàng không tốt, vì phu đã cho mời đại phu đến, một lát nữa khám cho nàng, không thể để suy nhược thế này được.” Nói xong, vùi đầu vào cổ Triệu Tương Nghi, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, gần đây bận quá, không quan tâm đến nàng. Hôm nay vì phu mới biết nàng không khoẻ.”

“Không có việc gì, thiếp không có trách chàng, Triệu Tương Nghi xoa khuôn mặt tiêu tụy của Bùi Tử Quân, “Thiếp là phu nhân của chàng, chàng ở bên ngoài làm việc, thiếp phải ủng hộ chứ không phải kéo chân chàng lại. Hơn nữa, mới bao lâu mà chàng đã gầy thành dạng này, mặt cũng khó nhìn, còn tiêu tụy hơn thiếp nhiều, khiến thiếp đau lòng lắm.”

Nghe xong lời Triệu Tương Nghi nói, Bùi Tử Quân tâm mềm nhũn, chỉ ôm nàng thật chặt: “Gần đây nhớ nàng quá... Có đôi khi buổi tối trở về quá muộn, nàng đã ngủ, vì phu không lòng đánh thức nàng. Tính toán ngày, đã lâu rồi chúng ta không ***. Phu nhân, vì phu thật nhớ...”

“Ngô. . .” Triệu Tương Nghi cũng còn không kịp nói, đã bị cái gì đó âm áp ngăn lại.

Hai thân thể chỉ cách nhau một tầng y phục, Triệu Tương Nghi có thể cảm nhận được rõ độ ấm từ thân thể Bùi Tử Quân.

Nàng cũng nhớ Bùi Tử Quân, mặc dù không có giống Bùi Tử Quân khát vọng dữ dội, nhưng cũng mong đợi thân mật với hắn. . . Vì vậy nàng an tâm nhắm mắt, vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, đợi động tác tiếp theo.

Đang lúc hai người khó dứt ra khỏi nhau. Ngọn lửa dục đã châm, thì giọng nha hoàn cung kính từ bên ngoài truyền vào giống như thau nước lạnh, phá vỡ không khí ái muội vốn có: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, đại phu đến.”

Triệu Tương Nghi ảo não nhìn bên ngoài, sau đó nâng mặt Bùi Tử Quân lên: “Ai bảo chàng gọi đại phu đến... Xem đi, ‘Báo ứng’ tới rồi.”

Bùi Tử Quân lại vùi đầu trước ngực Triệu Tương Nghi không chịu dừng tay, tiếp tục trêu chọc, trả lời hàm hồ: “Gần đây quá bận, mà nàng luôn không để ý sức khoẻ của mình, vì phu sợ bây giờ không gọi đại phu đến, lát nữa quên mất, cũng không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, thân thể của nàng mới tốt lên?” Nói xong, kéo vạt áo Triệu Tương Nghi ra, ngậm lấy hoa nhị, “Ngô... Nàng hình như béo lên thì phải.”

“Đề đại phu ở bên ngoài chờ thêm chút nữa đi, dù sao Bùi gia cho không ít tiền thù lao mà.” Bùi Tử Quân đột nhiên ngẩng đầu, cười đến xấu xa, trực tiếp ở trên thuyền tháp cùng thể tử hành sự.

Triệu Tương Nghi ảo não đẩy tay Bùi Tử Quân ra, nghiêm phạt hắn: “Thiếp không sao, là chàng mời đại phu đến, phá huỷ chuyện tốt, mà người lúc này đã ở bên ngoài chờ, thiếp cũng không còn hứng nữa.”

“Vây được rồi, chúng ta gặp đại phu trước, lát nữa tiếp tục.” Bùi Tử Quân lập tức đáp ứng Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi kinh ngạc, nàng cho rằng Bùi Tử Quân sẽ ăn vạ, không nghĩ tới, Bùi Tử Quân cư nhiên sáng khoái đáp ứng. Nhìn sắc mặt tiêu tụy của hắn, trong lòng đột nhiên cảm thấy không đành lòng.

“Thế nào? Nàng muốn tiếp tục?” Nói xong, Bùi Tử Quân vươn tay thăm dò.

Triệu Tương Nghi lại hoàn hồn, mặc lại quần áo, đoan trang ngồi dậy: “Mời đại phu vào đi.” Lúc này, của nàng xác thực không có tâm tình tiếp tục làm chuyện này, bởi vì đầu lại bắt đầu choáng váng, những hiện tượng nêu trên không ngừng xuất hiện, đây là tín hiệu nguy hiểm chẳng, khiến tâm tình trầm trọng.

Bùi Tử Quân hiểu tâm tư của tiểu phu nhân, trong lòng hơi khẩn trương, sửa lại quần áo, cho người mời đại phu vào.

Đại phu thỉnh an hai người trước, sau đó quan sát sắc mặt Triệu Tương Nghi, hỏi bệnh trạng gần đây.

Triệu Tương Nghi nhất nhất trả lời, cũng nói mình sầu lo.

Đại phu khuyên một hồi, cung kính xem mạch cho Tương Nghi.

“Rốt cuộc thế nào?” Bùi Tử Quân có chút lo lắng

Không bao lâu, đại phu nhướng mi, khom người chúc mừng: “Chúc mừng Bùi thiếu gia, chúc mừng Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân đây là mang thai, hơn nữa đã gần hai tháng. Những triệu chứng mà thiếu phu nhân nói trước đó, đều là bệnh trạng có khi mang thai, gọi là thai nghén.”

“Sao chứ, làm sao có thể?” Triệu Tương Nghi bối rối, có chút không hiểu

“Sao lại không có khả năng? Tính toán ngày, hẳn là thành thân mấy ngày đã có rồi.” Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi, càng nói càng hưng phấn, vừa nghe tin tức này xong, hắn có run sợ, nhưng lại bị ngọt ngào, hạnh phúc quanh, hắn sắp làm phụ thân, đây là kết tinh giữa hắn và nữ nhân hắn yêu.

Những người còn lại đều quay mặt qua chỗ khác, có điều trên mặt đều vui mừng.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Triệu Tương Nghi đột nhiên thoát khỏi cái ôm của Bùi Tử Quân, nghi ngờ nhìn đại phu, “Đại phu, nếu không ngài chẩn mạch lại một lần nữa xem, ta sao có thai hai tháng được? Ta không ngại nói thẳng luôn, tháng trước nguyệt tín của ta vẫn còn mà”

Lúc này, Triệu Tương Nghi liệt vị đại phu này vào danh sách lang băm
Cho rằng nàng ngu ngốc sao?

Đầu choáng váng, buồn nôn, những bệnh trạng này, chẳng lẽ nàng không biết mình mang thai chắc?

Lúc đầu, có những bệnh trạng này, Triệu Tương Nghi cũng hoài nghi mình có đúng là mang thai không.

Nhưng quan trọng là, tháng trước nguyệt tín có đến, tuy chậm có mấy ngày, nhưng cũng đủ để chứng minh, những bệnh trạng đó tuyệt đối không phải là bởi vì mang thai.

Mà lúc này, đại phu càng nói mình có thai sắp tới hai tháng, nếu nói là chưa đến một tháng mang thai, nàng còn tin tưởng được.

Nghe Triệu Tương Nghi nói như vậy, Bùi Tử Quân cũng nghi ngờ.

Đại phu lại trấn định, chờ tâm tình của mọi người đều bình tĩnh, mới mở miệng cười nói: “Thiếu phu nhân hiểu lầm rồi, kỳ đó không phải là nguyệt tín, đó là vì lúc ngài mang thai đờn bé, thai khí bất ổn, cho nên mới chảy máu. Ta sẽ không vô cớ nói lung tung, ta lấy danh dự của mình đảm bảo với ngài, ngài thật sự mang thai, hơn nữa sắp tới hai tháng “

“A?” Triệu Tương Nghi lại một lần nữa bối rối.

Đồng thời nghe giọng nói chắc chắn của đại phu, nàng bắt đầu trở nên có chút lo lắng, muốn xin lỗi.

“Đại phu, là thật sao? Ta thực sự sắp làm cha?” Cảm giác vui sướng khiến Bùi Tử Quân khỉ ho kiêu nín

Đại phu gật đầu, Bùi Tử Quân lập tức ôm lấy Triệu Tương Nghi, xoay vòng: “Tốt quá Tương Nghi, nàng mang thai hài tử của chúng ta, là hài tử đầu tiên?”

“Mau thả, thả thiếp xuống . . . Thiếp chóng mặt quá ” Triệu Tương Nghi vội vã vô vai Bùi Tử Quân, trong dạ dày đảo lộn cả lên

Chờ Bùi Tử Quân dừng lại động tác ali5, Triệu Tương Nghi bắt đầu nôn ói ra.

“Xin lỗi, là vì phu quá vui vẻ, lại quên mất nàng thân thể không tốt. . .” Bùi Tử Quân vội vã ôm Triệu Tương Nghi đặt trên giường, sau đó nói với đại phu, “Nhanh chóng viết phương thuốc, nàng ấy nôn óe đặc biệt nghiêm trọng “

Đại phu vừa viết phương thuốc thật nhanh, vừa bảo một nha hoàn đi lấy một ít sơn tra cho Triệu Tương Nghi dùng, để giảm bớt cảm giác buồn nôn.

Lúc này, Ông thị và Bùi Hạ Niên bên kia, nhận được tin Bích Văn đưa đến, hưng phấn chạy đến.

Ông thị cao hứng nhất, bà kích động có chút không nói nên lời, chờ bình tĩnh lại, mới nhìn Triệu Tương Nghi vui vẻ nói: “Thật tốt quá, từ hôm nay trở đi, con chính là đối tượng quan trọng mà mọi người bảo vệ, sau này không được xuống bếp nấu canh nữa, phụ nữ có thai kiêng kị nhất là hoạt động mạnh.”

“Vâng, tất cả nghe theo nương.” Triệu Tương Nghi nằm ở trên giường, dịu dàng gật đầu.

Ông thị cười ngồi ở mép giường, sẵn sóc nắm hai tay Triệu Tương Nghi trấn an: “Sao lại hồ đồ đến bây giờ mới biết? Mang thai sắp hai tháng còn không biết, gần đây nôn óe sao rồi? Thân thể có khó chịu không? Doạ nương

muốn chết, vạn nhất không biết chuyện mà xảy ra mệnh hệ gì, không phải đau chết à.”

Bởi vì Triệu Tương Nghi chưa từng ở trước mặt Ông thị biểu lộ mình không khỏe, cho nên Ông thị không có phát hiện những tình trạng này.

Bùi Tử Quân vội vàng giải thích: “Nôn oẹ cũng có, chỉ vì là tháng trước nàng ấy thấy có nguyệt tín, cho nên mới nghĩ là không có mang thai, cũng cho là thân thể có vấn đề, còn âm thầm ưu thương lo lắng một hồi.”

“Nha đầu ngọc.” Ông thị xoa đầu Triệu Tương Nghi đầu, “Lúc này đại phu chẩn đoán chính xác, con có thể an tâm. Sau này cần phải thả lỏng, tránh ưu phiền thương tâm, đối với con mới tốt.”

“Vâng, con dâu đã hiểu.” Triệu Tương Nghi gật đầu.

Ông thị cười sai người đưa một bao bạc cho đại phu, về sau lại muốn đại phu làm đại phu riêng cho Triệu Tương Nghi, phụ trách công việc kê đơn, đồ ăn dinh dưỡng khi Triệu Tương Nghi mang thai, đại phu đương nhiên hai mắt toả sáng.

Triệu Tương Nghi xoa bụng, đây là lần đầu tiên nàng mang thai, khó có thể tưởng tượng được, ở đây có một sinh mệnh đang dần hình thành.

Vỗ nhẹ bụng, nàng thầm nói với đứa con trong bụng, cục cưng, chờ sau này con ra ngoài, mẹ sẽ thương yêu con, cố gắng làm những điều tốt nhất, trở thành người mẹ tốt của con

Người sẽ lớn lên ở trong một gai đình hạnh phúc, mẹ sẽ cho con tuổi thơ tốt đẹp, để con không thể tiếc nuối.

Chương 255: Nếu như là con trai, nhất định phải làm con rể tôi

Sau khi biết mình có thai, Triệu Tương Nghi chân chính trở thành phụ nhân lười biếng nhất, mỗi ngày không ăn thì ngủ, muốn ra ngoài mua đồ, đều phải có người hộ tống...Phiền lòng đến cực điểm.

Cũng may Ông thị, Bùi Tử Quân đối đãi với nàng không tệ, an ủi nàng không ngừng, nên việc hạn chế tự do kỳ thực cũng không sao.

Trong lúc này, có nhiều phu nhân nhà giàu mà Triệu Tương Nghi không biết đến chúc mừng, hơn phân nửa là bạn bè Ông thị, có điều Ông thị cũng không để Triệu Tương Nghi đi, cho rằng những trường hợp này, sau này gặp không ít, bây giờ nhân cơ hội làm quen, dung nhập vào cái vòng giao thiệp này.

Triệu Tương Nghi vô tâm ứng phó, tất cả là vì mặt mũi của Ông thị nên miễn cưỡng vui cười.

Các phu nhân nhà giàu tụ họp một chỗ, có gì để nói?

Đơn giản là mấy chuyện ăn, mặc, đi lại này nọ, đến chuyện trượng phu hài tử, thậm chí còn nói đến nhà mẹ đẻ của mình, nếu nhà ai có quan hệ đến triều đình, thì người đó đề mắt cao hơn đầu

Nói tóm lại là đủ chuyện bát quái.

Nghìn vạn lần đừng coi khinh những nữ nhân cổ đại, bởi vì bị chèn ép, hơn nữa trong lúc rảnh rỗi, cả ngày không được làm gì, cho nên trình độ bát quái kinh người, không thấp hơn nữ nhân hiện đại tí nào.

Chẳng qua ở trong Bùi gia, những nữ nhân này cũng an phận hơn.

Có thể thấy được Bùi gia ở đây có sức ảnh hưởng thế nào rồi.

Cuối cùng khiến Triệu Tương Nghi vui mừng kích động đã đến, đó là người nhà mẹ đẻ mình đến chúc mừng.

Nhâm thị mang theo Tề Uyển Dao tới, sợ Triệu Tương Nghi lo ngại, Nhâm thị giải thích: “Cha con gần đây rất bận rộn, sinh ý đã chuyển đến trấn Lan Hà, ngay cả tin con mang thai cũng không biết. Cha con vừa đi, ca ca con phải điều hành cả mấy cửa hàng, bận rộn không phân thân ra được, ông bà nội con tuổi đã lớn, không chịu nổi tàu xe mệt nhọc, bà nội con muốn đến, nhưng nương ngăn lại, lão nhân gia không thể đùa giỡn được, nương sợ xảy ra sơ xuất gì...Cho nên chỉ có mấy người bọn ta đến thăm con.”

“Nương nói gì vậy, mọi người có thể đến thăm Tương Nghi, Tương Nghi vui còn không kịp nữa là.” Triệu Tương Nghi vội vàng bảo Blich Văn dặn bọn hạ nhân chuẩn bị trà bánh, điếm tâm.

Lúc này, mẹ con các nàng ở trong phòng nói chuyện vui vẻ.

Tề Uyển Dao là người từng trải, dạy cho Triệu Tương Nghi không ít kinh nghiệm, Triệu Tương Nghi nghe được cảm thấy mừng khôn xiết, nàng không có biết về lĩnh vực này.

Nhâm thị chú trọng vấn đề an toàn hơn lý thuyết, tuy nói Ông thị thương Triệu Tương Nghi còn không kịp, Bùi Tử Quân cũng chỉ có một mình Triệu Tương Nghi, kh1o bảo đảm có kẻ đồ kỵ, hoặc là gặp những nguy hiểm ngoài ý muốn, Nhâm thị lo lắng, đều muốn Triệu Tương Nghi phải cẩn thận dưỡng thai.

Sau lại thấy mình nói quá rồi, sợ Triệu Tương Nghi lo lắng, vì vậy khuyên nhủ, nói bà quá lo lắng, kỳ thực cũng không có nghiêm trọng như vậy.

Ông thị bên này đã đến, nhiệt tình chiêu đãi nhà mẹ đẻ đến, còn tặng Nhâm thị và Tề Uyển Dao mỗi người một phần quà quý trọng.

Gọi là đáp lễ

Lần này Nhâm thị đến đây, cấp không ít mặt mũi cho Triệu Tương Nghi. Một cây huyết san hồ khiến Bùi phủ phải loé mắt, đây là trân phẩm hiếm có, chỉ có ở kinh thành, đúng là quà tặng thượng phẩm.

Nhâm thị không chút nghĩ ngợi, mượn cớ mang lễ vật mang thai đến cho Triệu Tương Nghi, có thể thấy được, đối với cô con gái này, bà rất để tâm.

Hiếm khi đến thăm Triệu Tương Nghi một lần, hơn nữa Triệu Tương Nghi lại mang thai, Nhâm thị và Uyển Dao liền ở Bùi phủ mấy ngày, nếu không phải là bởi vì Triệu gia bên kia, Nhâm thị thật muốn ở cùng con gái đến lúc sinh, rồi hết tháng ở cũ.

Lúc rời đi, mẹ con khó tránh khỏi đau buồn, lưu luyến không rời, nhưng rất nhanh thì bị Ông thị khuyên nhủ, Nhâm thị yên tâm, Triệu Tương Nghi an tâm.

Nhâm thị đi không tới mấy ngày, thì Bùi phủ đón tiếp một vị khách quý.

Từ sau khi cưới Triệu Tương Nghi không có thấy nàng ta, lúc này thấy nàng ta đột nhiên đến, khiến Triệu Tương Nghi lo sợ.

Người đó là Mạc Nhã Như.

Nàng ta năm ngoái gả cho một tên phú nhị gia ở Lệ thành, cuộc sống cũng coi như là mỹ mãn, lần này trở về, chắc là cùng phu quân về thăm nhà mẹ đẻ.

Bùi Mẫn Nhu bởi vì hôn sự giữa mình và Mạc Thiếu Kỳ, nên nàng hơi khách khí với Mạc Nhã Như, tuy nói Mạc Nhã Như đã rời khỏi nhà mẹ đẻ, nhưng cũng là chị chồng.

Triệu Tương Nghi tò mò nhìn bụng Mạc Nhã Như hơi nhô lên.

Mạc Nhã Như uống một hớp trà, nhìn Triệu Tương Nghi, thoải mái nói: “Bốn tháng rồi, lớn hơn người hai tháng.”

Triệu Tương Nghi lập tức bày ra bộ dáng đã hiểu rõ, hình như sau khi kết hôn tính tình Mạc Nhã Như thay đổi rất nhiều.

Mất đi vài phần kei6u căng, nhiều thêm vài phần thực nữ.

Nhớ đến lần trước mình và nàng ta nói chuyện với nhau, nàng ta kh1o c

lóc nói, nếu như mình đối Bùi Tử Quân không tốt, sẽ không bỏ qua cho đâu.

Lúc đó Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng hơi động tâm.

Đối với vị tiểu thư kiêu căng ương ngạnh này, xưa nay không có cảm tình gì, mà khi Mạc Nhã Như nói ra một câu kia, Triệu Tương Nghi cảm giác bội phục, bởi vì nàng biết, tiểu thư tùy hứng bất trị này, thoả hiệp với nàng, rút lại tình cảm của nàng ta với Bùi Tử Quân, chính là phương thức chúc phúc nàng và Bùi Tử Quân.

“Cô thai nghén thế nào?” Đột nhiên phát hiện không biết nên nói gì với Mạc Nhã Như, Triệu Tương Nghi không thể làm gì khác hơn là nói đến chuyện mang thai, dù sao đây là điểm hung hăng của cả hai.

Bùi Mẫn Nhu là một cô gái chưa có chồng, mặc dù tính tình mạnh mẽ, nhưng da mặt mỏng, thấy hai người bắt đầu trò chuyện đề tài mình không biết, hơn nữa là do ngượng ngùng, mượn cớ có việc ly khai.

Triệu Tương Nghi phì cười một tiếng.

Nàng vốn không thân với Mạc Nhã Như, có Bùi Mẫn Nhu ở đây là tốt rồi, không đến mức khó xử. Nhưng Bùi Mẫn Nhu bị lời nàng nói ép bỏ đi, nàng giờ nên đối mặt Mạc Nhã Như thế nào đây?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ho khan hai tiếng, Triệu Tương Nghi nâng chén trà lên uống vài hớp, sau đó nhìn Mạc Nhã Như.

Thấy nàng ta cứ nh2in bụng mình chăm chăm không tha.

Triệu Tương Nghi lo lắng, nhớ lại lời Nhâm thị nói, tay theo bản năng che bụng lại.

“Tôi tốt lắm, không có nghiêm trọng, đứa nhỏ trong bụng nhu thuận.” Mạc Nhã Như thu hồi tầm mắt của mình, nhàn nhạt trả lời

“Còn đứa nhỏ trong bụng tôi không an phận tí nào, lúc nào cũng khiến tôi khó chịu, mấy ngày nay không ăn uống được gì, miễn cưỡng ăn được dưa leo ướp chua, ô mai. Cũng không được, không có dinh dưỡng gì hết, cô xem tôi gầy đi một vòng rồi này.” Nhắc đến đứa nhỏ, Triệu Tương Nghi cảm thấy có chuyện để nói, khoảng cách giữa cả hai không còn xa nữa.

“Cảm giác này thật không diễn tả được, cô có thể đến chơi thường xuyên không.” Triệu Tương Nghi ăn ngay nói thật.

“Tôi về thăm người thân, nghe nói, cô có tin vui, cũng thấy gần đây, nên mới đến thăm. Tiện đường thay đệ đệ nh2int hê tử tương lai.” Mạc Nhã Như gật đầu, ngữ điệu không kiêu căng như lúc xưa.

Có thể thấy được, sau khi thành thân, đã trải qua không ít chuyện nhỉ?

Tính tình thu liễm, trưởng thành trở nên thành thực ổn trọng.

Cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, Triệu Tương Nghi thăm nói.

“Cô vừa nói, cô mang thai thích ăn chua ?” Mạc Nhã Như đột nhiên nhắc tới.

Triệu Tương Nghi phục hồi tinh thần chẳng biết giải thích thế nào, gật đầu.

“Chua nam, cay nữ , tám, chín phần mười là con trai.” Khéo môi Mạc Nhã Như nhếch lên thành nụ cười, bộ dáng thật cao hứng.

“Nga? Thật không, cảm ơn lời chúc của cô.” Triệu Tương Nghi cho tới bây giờ không biết có câu 1noi như vậy, nhưng mang thai con trai cũng tốt, dù sao trọng trách của nàng bây giờ là mang con nối dòng. Còn nữa, thai đầu là bé trai, thai sau là bé gái, có ca ca bảo vệ chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Nàng được Triệu Hoàng Lâm không ít lần che chở, cho nên mới biết có ca ca tốt cỡ nào.

Vốn tưởng rằng, Mạc Nhã Như sẽ nói lời khách sáo, nhưng không ngờ, đột nhiên nghe Mạc Nhã Như nghiêm túc nói: “Nếu như là con trai, nhất định phải làm con rể tôi.”

“Hả?” Triệu Tương Nghi hoàn toàn không tiêu hao được lời Mạc Nhã Như nói.

Mạc Nhã Như vuốt bụng của mình chậm rãi giải thích: “Thai của tôi, đại phu chẩn đoán là con gái. Tôi nghĩ, nếu cô mang con trai, sau này hai đứa nhỏ trưởng thành, thì để nó làm phu quân con gái tôi đi, cô cảm thấy thế nào?”

“Hắc?” Triệu Tương Nghi dở khóc dở cười, đây là chỉ phúc vi hôn trong truyền thuyết?

“Cô không vui?” Mạc Nhã Như có chút thất vọng.

“Quan trọng là, lời này nói quá sớm đi?” Triệu Tương Nghi then thùng, vạn nhất sau khi lớn lên, con trai mình không thích con gái người ta thì làm sao bây giờ?

Nàng nhưng không muốn bởi vì một quyết định của mình, mà huỷ đi chung thân hạnh phúc của con trai.

Mạc Nhã Như vẻ mặt u ám: “Không gạt cô, tôi làm vậy, là do tôi không lấy được tình ý của Tử Quân ca, không thể tiến vào Bùi gia, tất cả những thứ đó đều bị cô lấy hết, vì thế, tôi mong con gái tôi có thể thay tôi làm được.”

“Cô, cô nghĩ như vậy sao?” Triệu Tương Nghi có chút bất đắc dĩ, “Như vậy vạn nhất hai đứa lớn lên, đều không thích thì sao? Chúng ta không thể vì ý nguyện của mình mà uỷ khuất bọn nhỏ được?”

“Nếu như bọn nhỏ đây thực không thích, vậy thôi, tôi không miễn cưỡng” Mạc Nhã Như lẩm bẩm nói.

“Thật khó tưởng tượng được, cô sẽ suy nghĩ như vậy, ha hả.” Triệu Tương Nghi cười, xoa bụng mình, “Tôi mang thai còn không biết là nam hay nữ, có điều tôi có thể đảm bảo —— “

Mạc Nhã Như đột nhiên ngẩng đầu lên.

Triệu Tương Nghi cười híp mắt: “Mặc kệ là nam hay nữ, sau đó bọn nhỏ sẽ là bạn rất thân, là huynh đệ, tử muội với nhau.”

“Ừ.” Mạc Nhã Như trong mắt chớp động trong suốt, “Chúng ta hãy bỏ qua những hiềm khích ngày trước, để bọn nhỏ có thể hảo hảo ở cùng nhau.”

“Ha hả, như vậy cái chỉ phúc vi hôn. . .” Triệu Tương Nghi đầu đầu nói, “tạm thời quan sát trước đã, nếu bọn nhỏ có duyên phận, có thể tiến tới với nhau, tôi sẽ không phản đối, cũng không bắt buộc, cứ để bọn nhỏ tự chọn.”

“Hảo.” Mạc Nhã Như đứng dậy, cười nhìn Triệu Tương Nghi, “Bây giờ tôi thực sự thích cô rồi đó, tôi ước gì giống cô, thật sự.”

“Cô cũng rất tốt, đừng có hâm mộ tôi, hãy là chính mình đi.” Triệu Tương Nghi gật đầu.

Mạc Nhã Như cười thật thoải mái

Chương 256: Bài tây

Chờ Mạc Nhã Như đi rồi, Triệu Tương Nghi nhớ đến người bạn tốt Trần Vi.

Trần Vi bây giờ mang thai bảy tháng, không thích hợp đi xe đến thăm nàng, chỉ có thể ở yên trong phủ dưỡng thai...

Triệu Tương Nghi không khỏi mất mát.

Cũng không biết là phụ nữ có thai tương đối miễn cảm, hay là nàng luôn biểu hiện tâm tình lên mặt hay sao, mà Bùi Tử Quân phát hiện được.

Hỏi lại, Bùi Tử Quân rốt cuộc biết căn nguyên ở đâu, lúc này mới đem chuyện trong cửa hàng giải quyết hết, quyết định đưa Triệu Tương Nghi đi thăm Trần Vi.

Triệu Tương Nghi sau khi biết tin, vui vẻ không ngớt.

Chờ sắp xếp xong hết, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân ngồi xe đến Vệ gia.

Bởi quyết định đến đột ngột, nên không có thông báo cho Trần Vi, lần này hai người vào phủ, khiến Trần Vi rất giật mình, kích động không thôi.

Nghĩ đến, hẳn là trong lúc mang thai, buồn bực cực kỳ.

Vừa thấy Triệu Tương Nghi, đầu tiên là chúc mừng nàng mang thai, sau lời kéo vào trong phòng nói chuyện phiếm, hai nam nhân trực lợi đứng một bên.

Bên này, Vệ Lâm cười nhìn Bùi Tử Quân: “Chúc mừng, chúc mừng a.”

“Cùng vui, cùng vui.” Bùi Tử Quân đáp, “Không bao lâu, huynh cũng làm cha thôi.”

“Ha hả, chờ hài tử sinh ra, nhất định rất náo nhiệt, lớn nhỏ ở cùng nhau, không đem phủ đệ gà bay chó sủa mới lạ.” Vệ Lâm ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Huynh và Vi nhi gần đây thế nào?” Bùi Tử Quân nhấp một ngụm trà, tò mò hỏi.

Vệ Lâm gật đầu: “Không phụ lòng người, nàng ấy bây giờ quan tâm nhất là tôi và hài tử.”

“Tỷ và Vệ Lâm sao rồi?” Trong phòng, Triệu Tương Nghi cũng hỏi cùng một vấn đề.

Trần Vi nghiêng người trên nhuyễn tháp, hai tay che bụng, trên mặt biểu tình an nhàn, chỉ thấy Trần Vi thở phào nhẹ nhõm, cực kỳ thỏa mãn nói: “Chàng đôi với tỷ rất tốt, tỷ thật sự bị chàng làm cảm động, bây giờ trong đầu tỷ chỉ có chàng, không có ai khác.”

“Vậy là tốt rồi.” Triệu Tương Nghi bỏ xuống đũa tảng đá trong lòng, cười nói, “Gả đúng người rồi.”

“Ừ.” Trần Vi chậm rãi đứng dậy, nhìn Triệu Tương Nghi, “Muội xem,

chàng ấy vốn có mấy thông phòng, vì tử đã đuổi đi hết rồi. Bây giờ tử mang thai, chàng không chạm được vào tử, vốn phải thêm nhiều thông phòng, nhưng chàng không nói với tử, ngay cả cha mẹ chồng không nói với tử chuyện này. Nữ nhân chúng ta a, có thể có được một phu quân quan tâm, thì còn gì bằng?”

“Muội có thể hiểu được, đồng thời quý trọng, tất nhiên là tốt nhất.” Triệu Tương Nghi gật đầu, “Nhà muội* không khác nhà tử mấy, cho nên muội rất thoả mãn, chỉ cần an tâm dưỡng thai, chờ ngày sinh con.”

*Nhà này là chồng nhà.

“Hay, muội nloi xem, nữ nhân chúng ta tuy nói từ nhỏ đến lớn được giáo dục phải theo tam tông tứ đức, không thể phạm vào tội đồ kỵ. Nhưng tử nghĩ lại, cảm thấy làm một phu nhân rộng lượng, kì thực cũng chính là biểu hiện của chuyên gia mà thôi, có ai có thể chân chính dâng phu quân mình cho nữ nhân khác? Chúng ta luôn hy vọng nhất, là phu quân chỉ cần một mình mình là tốt rồi.”

“Nói thật hay.” Triệu Tương Nghi nở nụ cười, Trần Vi là một nữ nhân cổ đại, mà có ý nghĩ như vậy, Triệu Tương Nghi phi thường thương thức, “Cho nên nói đi nói lại, là chúng ta đều may mắn.”

“Đúng vậy, ngay cả đứa bé này, phu quân cũng nloi cho tử biết, mặc kệ là nam hay nữ, chàng đều thích.” Trần Vi cúi đầu, yêu thương vuốt bụng mình.

Triệu Tương Nghi theo bản năng xoa xoa bụng: “Có điều, tuy nói không phải là nguyện vọng của muội, nhưng muội hy vọng là con trai, như vậy vấn đề con nôi dòng sẽ được giải quyết.”

“Thật ra muội thích con gái hơn.” Triệu Tương Nghi ngừng đầu tiếp tục nói, “Con gái thật tốt, nhu thuận, xinh đẹp. Nếu là con trai thì nghịch ngợm gây sự, trưởng thành vạn nhất làm âm ỉ, không làm cho muội bớt lo.”

“Nữ nhi rồi cũng lập gia đình, đến lúc đó muội bỏ được à?” Trần Vi chọc Triệu Tương Nghi

“Vậy muội tuyển người ở rể.” Triệu Tương Nghi thuận miệng nói.

Trần Vi xì cười, dùng tay áo che miệng: “Nam nhân đến ở rể, hơn phân nửa không có tiền đồ gì, hoặc là có tài năng, nhưng bị nhà mẹ đẻ đè nặng, hít thở không thông, ngày sau sẽ không có chí tiến thủ.”

“Tử nói cũng đúng.” Triệu Tương Nghi như có điều suy nghĩ, cười cười, “Còn ở trong bụng mà, chúng ta lo lắng quá làm gì.”

“Nhưng mà, nếu là con trai...” Triệu Tương Nghi hí hai mắt, chợt nhớ tới mấy ngày trước Mạc Nhã Như tới chơi, suy nghĩ nói cho Trần Vi, “Tử biết không, mấy ngày trước Mạc Nhã Như đến phủ thăm muội. tử đoán xem, cô ấy nloi gì với muội.”

Trần Vi đang bóc quả cam liền dừng lại, nhìn Triệu Tương Nghi bên này, “Lẽ nào, lại là vấn đề của Tử Quân?”

Triệu Tương Nghi lắc đầu: “Muội nghĩ, cái này còn kinh khủng hơn nhiều, muội cảm thấy thật bất đắc dĩ.”

“Nga?” Trần Vi đặt quả cam xuống, dùng khăn lau tay, mở miệng hỏi, “Tỷ tò mò nha, cuối cùng cô ta nói gì với muội?”

“Cô ấy chỉ vào bụng muội nói, nếu a12 con trai, nhất định phải làm con rể của cô ấy.” Triệu Tương Nghi nói xong, cũng cảm thấy thật buồn cười.

“Hắc?” Trần Vi vui, “Nhưng mà, sao cô ta biết chắc là con gái?”

“Nói là đại phu chẩn đoán” Triệu Tương Nghi nói tiếp, “Sau đó, nói muội nếu sinh con trai phải cho làm con rể cô ấy, tâm nguyện chưa hoàn thành, phải để con gái hoàn thành cho.”

“Vớ vẩn, lỡ như bọn nhỏ trưởng thành, thấy không hợp nhau thì sao đây? Chẳng phải huỷ hoại hạnh phúc của hài tử rồi sao? Mấy người chúng ta tính tình sáng khoái, nói chi là mấy đứa nhỏ?”

“Muội cũng nghĩ vậy, cho nên không có đồng ý, chỉ nói chờ bọn nhỏ trưởng thành, xem có duyên phận với nhau không.” Triệu Tương Nghi lựa lời mà nói, nhìn bụng đã nhô lên của Trần Vi, cười xấu xa nói, “Muội mong rằng tỷ sinh ra con trai, như vậy, nếu muội sinh ra con gái, nhất định hai đứa sẽ xứng đôi.”

“Mới vừa rồi còn nói Mạc Nhã Như ép buộc, bây giờ không phải muội cũng vậy sao?” Trần Vi cười, Triệu Tương Nghi le lưỡi.

“Ai nha, đã sắp làm mẹ rồi, còn không đàng hoàng lại, coi chừng con muội sẽ giống muội đó.”

“Muội chỉ hy vọng con muội khỏe mạnh vui vẻ sống là tốt rồi, muội không muốn ép con làm chuyện mà nó không muốn làm, quản thúc nó.” Triệu Tương Nghi đem ý tưởng của mình nói ra.

Trần Vi nghe xong tức suy nghĩ lời nói của nàng.

Thoải mái mỉm cười: “Cũng đúng, tỷ không phải là ví dụ tốt ư? Từ nhỏ bị mẫu thân quản thúc, không được vui vẻ. Tỷ cũng nghĩ như vậy bọn nhỏ chỉ cần vui vẻ là được, bình an khoái lạc lớn lên, chưa hẳn không phải không tốt. Cần gì phải hành hạ bọn nhỏ mất hết tính tình chứ?”

Triệu Tương Nghi cười không nói, Trần Vi cùng mình một chỗ thật lâu, tính phản nghịch từ trong xương tuỷ bộc phát, đối với lễ giáo phong kiến bắt đầu không hài lòng, có chủ kiến của mình rồi.

Hai người hàn huyên hồi lâu, cơm tối dùng ở Vệ phủ, Triệu Tương Nghi dùng cơm xong, luyến tiếc đi, muốn ở lại cùng Trần Vi.

Qua mấy ngày, mới lưu luyến không rời rời khỏi Vệ phủ, hứa với Trần Vi chờ nàng ấy sinh hạ Lâm nhi, nhất định sẽ đến ăn mừng, hưởng chút không khí.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trở lại chính quý phủ, Triệu Tương Nghi suy nghĩ, mình cũng bắt đầu buồn chán, dù sao cũng phải tìm việc gì vui để giải tỏa nỗi buồn, phụ nữ có thai sợ nhất là tịch mịch, vạn nhất bị chứng u uất trước khi sinh là không tốt.

Thế nhưng, hiện tại nàng mang thai, không được hoạt động mạnh, ở đây lại không có thiết bị điện tử gì, có cách gì giải buồn đây?

Nếu như học Ông thị, mỗi ngày tham gia tiệc trà cùng các quý phu nhân nói việc nhà, Triệu Tương Nghi nghĩ thậm chí còn không bằng đứng ở trong phòng buồn bực cho rồi.

Suy đi nghĩ lại, Triệu Tương Nghi liền đem bài giấy ở thời đại này biến hóa một chút, trở thành bộ bài tây hiện đại, sau đó gọi đám người Bích Văn đến cùng nàng đánh bài.

Mới đầu chơi, Triệu Tương Nghi ở thế thượng phong.

Mấy người Bích Văn ngày càng ghiền, học xong, cảm thấy thật kích thích, so với chơi bài giấy còn mới mẻ hơn. Hơn nữa Triệu Tương Nghi hòa ái dễ gần, mấy người các nàng cũng lớn mật hơn, mỗi ngày đều cùng Triệu Tương Nghi chơi bài.

Hôm nay, chủ tớ mấy người ở trong phòng đánh bài tây

Triệu Tương Nghi là nhà cái vốn yên tĩnh không nói chuyện, đột nhiên ném bốn lá bài xuống: “Ta thắng “

“Nha Thiếu phu nhân nham hiểm quá, mỗi lần đều âm thầm, luôn có hậu chiêu.” A Chu nhanh mồm nhanh miệng, lại bị Bích Văn đẩy một chút, mấy người các nàng tuy lớn mật, nhưng không có dám nói Triệu Tương Nghi như vậy

Triệu Tương Nghi khoát khoát tay ý bảo không sao, ngược lại muốn người thua xào bài, bắt đầu ván kế tiếp.

Cũng may trò bài tây này, Triệu Tương Nghi chỉ nói là trước đây ở nông thôn, cùng các bạn thân chơi đùa thôi, mọi người không có hoài nghi.

Đang lúc mọi người chuẩn bị cho ván tiếp theo, Ông thị đột nhiên đến thăm.

Ngoài cửa có một nha hoàn thô sử giữ cửa, không có kinh nghiệm gì, vừa thấy Ông thị, lại nghĩ tới bên trong chủ tớ đang chơi bài, càng luống cuống, quỳ xuống trước mặt Ông thị.

Ông thị kinh ngạc, trách cứ nha đầu này: “Làm cái gì? Nôn nóng như thế, giữ người ở bên cạnh thiếu phu nhân, chỉ sợ quấy rầy thiếu phu nhân dưỡng thai.”

“Phu nhân tha nô tỳ một lần, nô tỳ biết sai rồi” tiểu nha hoàn tử liên tục mở miệng cầu xin tha thứ.

“Vậy người sao lại kinh hoàng thế? Chẳng lẽ là Thiếu phu nhân có chuyện gì sao?” Ông thị nhíu mày, trong lòng hoảng loạn.

Nói xong, cũng không kịp đợi tiểu nha hoàn trả lời, lập tức nhấc chân vào trong.

Lại nghe bên trong hoan thanh tiểu ngữ, cũng an lòng, lại nghe thấy bên trong ồn ào không biết đang làm gì, chuẩn bị đi vào gian phòng trong nhìn thử.

Chương 257: Ta cũng muốn chơi

Phòng trong, chủ tớ mấy người đang ngồi chơi đến hồi gay cấn, không có chú ý đến là Ông thị đã vào.

“Vương tặc, ha ha, đây là lần thắng lớn nhất của nô tỳ.” A Chu dương dương đắc ý ném hai lá bài xuống, bắt chột nhìn Triệu Tương Nghi, bởi vì Triệu Tương Nghi hôm nay là người thắng lớn

“Oa nga, nha đầu này học trộm kỹ xảo của ta, hơn nữa còn lĩnh ngộ thành công nha” Triệu Tương Nghi vừa lấy bạc vụn trong tay áo, vừa trừng mắt nhìn A Chu.

Bích Văn cũng muốn nói gì, lúc nghiêng mặt đã nhìn thấy Ông thị bất động thanh sắc đứng ở bên ngoài, nụ cười trên mặt lập tức tụ cứng lại, cả người run rẩy quỳ trên mặt đất: ”Nô tỳ đáng chết “

Chủ tớ ba người khí thế ngất trời, thấy Bích Văn đột nhiên khác thường, không hiểu gì hết, Triệu Tương Nghi theo đường nhìn của Bích Văn, đã thấy Ông thị được nha hoàn đỡ đến.

Tim đập, nhanh đến cực hạn.

Da đầu Triệu Tương Nghi tê dại.

Đây có thể xem là tụ tập đánh bạc, còn bị Ông thị xưa nay chú trọng quy củ bắt tại trận, bà sẽ nghĩ gì đây?

A Chu thấy thế lập tức quỳ xuống, thất kinh, cả người run rẩy. Mấy nha hoàn còn lại hoảng hốt quỳ theo.

Bích Văn lấy lại tinh thần, vội nói: “Phu nhân là nô tỳ đáng chết, là nô tỳ xúi giục thiếu phu nhân cùng đám nô tỳ chơi đùa. Làm hư Thiếu phu nhân tất cả không có quan hệ đến Thiếu phu nhân”

“Bích Văn” Triệu Tương Nghi tức giận trừng mắt nhìn Bích Văn, “Không nên nói nữa, tất cả đều do ta chịu trách nhiệm.”

“Thiếu phu nhân. . .” Bích Văn dưới tình thế cấp bách, nhìn Triệu Tương Nghi , trong lòng vừa lo lắng vừa cảm động..

Ông thị đi đến bên cạnh Triệu Tương Nghi , ngồi xuống, cũng kéo nàng ngồi xuống theo, lại phát hiện hai tay của nàng lạnh lẽo, run dữ dội.

“Thân thể có khó chịu không?” Ông thị lo âu, “Con bây giờ có thai, phải cẩn trọng, không được khinh suất.”

“Nương?” Triệu Tương Nghi còn tưởng rằng Ông thị sẽ mắng chửi nàng, hoặc nhìn nàng thất vọng, nhưng lại không ngờ câu nói đầu tiên chính là lo lắng cho nàng.

Triệu Tương Nghi nhũn người, sợ hãi khi Ông thị ngồi bên cạnh, sợ rằng kế tiếp là cuồng phong bão tố.

Mặc kệ thế nào, cũng phải bảo vệ mấy nha hoàn dưới trướng, không để bọn họ vì nàng mà bị trách phạt.

Triệu Tương Nghi đang suy nghĩ, Ông thị liếc nhìn bộ bài trên bàn: “Đây là vật gì? Nhìn giống như bài tứ sắc* , nhưng hoa văn và ký hiệu trên này, nương lại xem không hiểu. . .”

*Bài tứ sắc: có bốn màu đỏ, vàng, trắng, xanh lá, nhà ai có các cụ trên 70 hoặc các cụ ở nông thôn cứ hỏi là biết

“Nương cũng biết chơi tứ sắc?” Triệu Tương Nghi như bắt được phao hỏi.

Ông thị gật đầu: “Thỉnh thoảng có chơi, nhưng quá phức tạp, không thích lắm .”

Triệu Tương Nghi hai mắt sáng ngời, nhìn đám nha hoàn quỳ trên mặt đất

“Các người đều đứng lên đi.” Ông thị liếc mấy nha hoàn, nói bà không giận là nói dối, chủ nhân và nha hoàn cùng chơi đùa với nhau, còn thể thống gì nữa?

Nhưng bây giờ, bà lại hiếu kỳ nhìn bộ bài trên bàn.

“Vừa nãy nương thấy con và nha hoàn chơi rất vui, đây là gì thế?” Ông thị lần thứ hai chỉ vào bài hỏi lại nữa.

Triệu Tương Nghi hoàn hồn, giải thích tỉ mỉ: “Nương, mấy ngày nay dưỡng thai con cảm thấy buồn bực, nên cho người tạo ra, cái này cải biến từ bài tứ sắc. Cách chơi cũng rất đơn giản, nếu nương muốn chơi, con có thể giải thích cho nương nghe.”

Ông thị gật đầu, trên mặt dần dần có tiểu ý.

Triệu Tương Nghi trong lòng vui vẻ, đem cách chơi bài tây dạy cho Ông thị.

Ông thị nghe xong hai mắt mở hồ có tia sáng: “Cách chơi đơn giản lại mới mẻ, thú vị hơn bài tứ sắc, khó trách lại chơi nhiệt tình như vậy.”

Mấy nha hoàn nghe thấy câu này, càng cúi đầu xuống, sợ bị trách phạt.

“Được rồi, mấy người các người hí hửng vậy cũng không được, thiếu phu nhân bây giờ đang mang thai, cũng phải tích đức, ta sẽ không phạt nặng, chỉ phạt mỗi người các người giúp mấy nha hoàn thô sử làm việc, coi như là giáo huấn, đã biết sai chưa?” Ông thị đột nhiên thu lại nụ cười.

Triệu Tương Nghi thôn thức không ngớt.

Mấy nha hoàn còn tưởng rằng sẽ bị phạt nặng một phen, nghe lời này, trong lòng cảm thấy may mắn, liên tục cảm ơn.

“Xế chiều, vừa vặn có mấy khách nhân đến chơi, đều là những nữ quyền rãnh rỗi, nếu không chúng ta đem cách chơi bài này mở rộng ra. Để các nàng giải buồn được không?” Ông thị đây là đang trưng cầu ý kiến Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi không chút do dự cười nói: “Nương cứ giới thiệu đi, vui một mình không bằng mọi người đều vui.”

“Con có thể nghĩ được vậy, nương cũng vui mừng.” Ông thị xoa đầu

Triệu Tương Nghi, tán thưởng nói.

Sau đó phóng mắt nhìn bộ bài trên bài: “Nương thấy, hay là gọi Mẫn Nhu đến, ba chúng ta chơi trước luyện tay nghề được không?” Ông thị cũng đang rãnh rỗi buồn chán, không biết làm để bớt buồn.

“Hả. . .” Triệu Tương Nghi chây hắc tuyến, xem ra mẹ chồng cực kỳ hứng thú với bài tây

Vốn tưởng rằng gần đối mặt đại nạn, không ngờ, cuối cùng mọi việc cũng được giải quyết

Triệu Tương Nghi rất thích ý cùng mẹ chồng chơi bài tây gai tăng tình cảm. Vì vậy ngay lập tức đồng ý, bảo Bích Văn đi mời Bùi Mẫn Nhu.

Mấy nha hoàn thờ phào nhẹ nhõm, ngược lại đều tự đi làm việc . Có điều vẫn suy nghĩ đến bài tây, suy nghĩ cách đánh thế nào.

Bên này, Bùi Mẫn Nhu nghe xong giới thiệu, cực kỳ hứng thú với bài tây, biểu thị nguyện ý tham gia.

Vì vậy, mẹ chồng, em chồng , con dâu ba người khí thế ngất trời chơi bài tây.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Viatmin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chỉ là, Ông thị ngại cái tên bài tây nghe dung tục quá, điềm xấu, muốn đổi tên, Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, hỏi tên “*****” thế nào, mẹ con Ông thị và Bùi Mẫn Nhu lúc này vỗ tay n1oi hay, bài tây liền đổi tên thành “*****” .

“Nha, vừa vặn nương có thuận tử tri đây” Ông thị thoải mái cười to, để bài xuống (J: TT.TT chưa chơi bài tây bao giờ, chả hiểu thuật ngữ nó thế nào, ai biết nhớ comment giải thích giúp mình nha)

Triệu Tương Nghi và Bùi Mẫn Nhu hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, ý bảo Ông thị Lớn nhất.

Ngay sau đó, Ông thị đưa ra vài bộ bài cặp. . . Triệu Tương Nghi bất đắc dĩ, cảm thán vận may của Ông thị.

“Hắc hắc, lúc này nương không thể thuận buồm xuôi gió nữa, thật tốt quá” Triệu Tương Nghi đem bài của mình bỏ xuống.

“.....” Ông thị không khách khí chút nào.

“Con cũng xem nương có thể thắng nữa không, , hắc hắc.” Bùi Mẫn Nhu liếc mắt nhìn, cười xấu xa. Triệu Tương Nghi tự động bỏ qua lượt bài của mình, chờ Bùi Mẫn Nhu ra bài.

Vốn tưởng rằng Ông thị không thể thắng , ai ngờ bà bỏ bài xuống: “Vương tặc à, lần này chung bao nhiêu đây?”

Triệu Tương Nghi đầu đầy hắc tuyến, khóc không ra nước mắt: “Mẫn Nhu, muội vẫn không ra đúng bài, tẩu còn tưởng muội có vương tặc [con đằm], hoặc đại vương lạc [con già]. . .” (J: đi hỏi chị và đoán con)

Bùi Mẫn Nhu: “. . .”

Cuối cùng, Triệu Tương Nghi muốn rút cầ.

Mẹ chồng Ông thị, nhất định là một cao thủ đánh bài, coi như lúc đầu không thắng, nhưng giờ tiềm chất của cao thủ đánh bài lộ ra hết rồi.

Mặc kệ bà làm nhà cái, hay người khác làm nhà cái, bà đều có biện pháp thắng, cho dù có thua cũng thua nhỏ... So với Bích Văn A Chu tiến bộ còn nhanh hơn.

Đến bây giờ, nghiêm nhiên không thể nhìn ra đây là người mới chơi. . .

Bùi Mẫn Nhu thua thảm nhất.

Cuối cùng quyết miệng nói mệt rồi.

Không phải là tiếc tiền, mà cứ thua mãi, trong lòng rất khó chịu nha.

Đối mặt với hai mẹ con một mạnh một yếu, Triệu Tương Nghi dờ khóc dờ cười, vốn còn định cố ý thua Ông thị, để bà hài lòng vui vẻ, chẳng ngờ, không cần làm vậy, bởi vì thủ đoạn đánh bài của Ông thị quá cao.

Ngộ tính thập phần cao, phàm là Triệu Tương Nghi nghĩ ra chiến lược mới, bà thoáng học được hết, còn dùng cho ván bài tiếp theo, thậm chí từ một suy ba.

Đến cuối cùng, Triệu Tương Nghi quả thực phải gọi Ông thị là sư phụ. . .

Ông thị thắng lợi trở về, có điều tiền thắng được đều thưởng cho nha hoàn bên cạnh hết.

Bùi Mẫn Nhu hoạt bát nói: “Ôi, buổi chiều mấy vị kia tới, như vậy sẽ thua đến chảy nước mắt quá.”

“Nha đầu này, đừng cho là nương không biết con đang ám chỉ nương.” Ông thị lúc này tâm tình thật tốt, ngược lại vừa nhìn Triệu Tương Nghi, “Con thật thông minh, có thể nghĩ ra được trò chơi vui thế này, chỉ cần nương nói với mấy nữ quyến nhân rồi đó, rất nhanh con sẽ nổi danh ở đây.”

“Nha, con dâu không dám nhận, chỉ là rãnh rỗi lại buồn chán, mới nghĩ ra trò này thôi, không có cao minh gì đâu.” Triệu Tương Nghi híp hai mắt cười.

Quả nhiên, lúc xế chiều, như Bùi Mẫn Nhu nói, Ông thị thắng lợi trở về.

Chẳng qua mấy phu nhân này mặc dù thua tiền, nhưng rất vui vẻ, bởi vì học được cách chơi bài mới, đều nói chơi không đã, cho người đi làm thêm mấy bộ bài, tìm người chơi tiếp.

Không đến mấy ngày, trò chơi ***** truyền khắp toàn bộ huyện Giang Ninh, thậm chí có xu thế truyền ra bên ngoài.

Từ quý nhân, quan lại, đến các nhà giàu có, cho đến bách tính bản hàn, đủ hạng người. Đầu thích trò chơi mới mẻ này đây.

*****, cái tên này nhanh nổi tiếng

Chờ đến khi mọi người biết người phát minh ra trò này là con dâu Bùi gia, ánh mắt nhìn Triệu Tương Nghi thêm mấy phần coi trọng, cảm thấy cô gái này thông tuệ, mơ hồ mong chờ nàng sáng tạo thêm nhiều trò chơi khác.

Không phụ sự mong đợi của mọi người.

Triệu Tương Nghi kích động, bắt đầu đem những trò chơi ở hiện đại, cách tân sang cô đại chơi cho đỡ buồn.

Vì dụ như dùng dưa chuột đập mặt nạ, cầu lông, quần lót nhỏ, thậm chí còn có băng vệ sinh, những vật dụng nhỏ này nhanh chóng lưu truyền khắp nơi.

Dần dần, danh tiếng của Triệu Tương Nghi càng lên cao.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi đang ngủ trưa, nghe thấy tiếng bước chân Bích Văn lảng lảng đi tới, khoanh tay đứng đợi.

Không bao lâu, Triệu Tương Nghi tỉnh lại, thấy Bích Văn đứng đó chờ lâu, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì?”

Trên mặt Bích Văn lộ ra ý cười: “Hồi bẩm Thiếu phu nhân, Vệ phu nhân sinh được một tiểu công tử trắng trẻo, mập mạp, cho người đến phủ truyền tin, chúng ta có qua đó thăm không ạ?”

“Thật sao?” Triệu Tương Nghi hai mắt sáng ngời, trong lòng cũng vui vẻ thay cho Trần Vi, “Đây là tự nhiên, mau nhanh đỡ ta đứng dậy rửa mặt, Ta phải đến xem tỷ ấy thế nào đã.”

“Ai, được rồi” Bích Văn đáp lời, gọi đám nha hoàn bên ngoài đi vào

Lúc này đã giữa mùa hạ, Triệu Tương Nghi mang thai đã được năm tháng, bụng đã nhô cao.

Chương 258: Lân lượt sinh con

Đến Vệ phủ, Triệu Tương Nghi nhìn thấy Trần Vi cả người mệt lả, cảm khái vạn lần. Nàng chưa từng sinh con, huống chi ở đây y học lạc hậu, nữ nhân sinh con chính là đi một vòng quỷ môn quan, thường thấy chuyện một xác hai mạng.

Còn rất nhiều sợ hãi

Sợ đau, sau khó sinh, sợ chết

Cho nên, khi tận mắt thấy, sắc mặt Triệu Tương Nghi không tốt lắm.

Trần Vi ôm một đứa trẻ mập mạp cho Triệu Tương Nghi nhìn, đều nói trẻ mới sinh mặt đầy nếp nhăn, nhìn không đẹp

Nhưng con trai Trần Vi, da trắng hồng, trên mặt không có nếp nhăn, đẹp cực kỳ.

Triệu Tương Nghi vừa thấy, đã yêu.

Cẩn thận dựa theo hướng dẫn của Trần Vi bế hài tử, đứa nhỏ ngủ say sưa, gương mặt mỉm cười ngọt ngào, khoé miệng béo mập nhếch lên, nhìn vô cùng khả ái.

“Thật không dám tưởng tượng, đây là hài tử từ trong bụng tử ra, quá thần kỳ.” Triệu Tương Nghi thở dài nói.

Lúc này, trong phòng không có nam nhân, chỉ có mẹ chồng Trần Vi, còn có một đám nha hoàn, bà tử.

Mẹ chồng Trần Vi là người hiểu chuyện, thấy hai người lâu rồi không gặp, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói, liền dẫn đám nha hoàn, bà tử ra ngoài, để nữ mẫu lại, còn có hai thiếp thân nha hoàn.

Triệu Tương Nghi thấy thế, không khỏi lo lắng nói: “Thật ra, muội rất sợ.” Hai tay xoa bụng của mình, gương mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Trần Vi biết Triệu Tương Nghi đang nói cái gì, bảo nữ mẫu ôm con, còn mình kéo tay Triệu Tương Nghi dịu dàng nói: “Đừng sợ, chúng ta đều qua được mà. Hơn nữa, muội xem, tử không phải rất tốt sao? Sinh con thật không có đáng sợ, chỉ cần muội suy nghĩ, muội tuy rằng đau nhức, nhưng tất cả là vì đón đứa con sắp chào đời, như vậy sẽ không đau.” Cuối cùng, Trần Vi đã nói thêm, “Tử cũng vì thế mà qua được.”

“Nhưng muội vẫn còn sợ.” Triệu Tương Nghi nhíu mày, “Thật hâm mộ tử, cuối cùng đã qua được.”

Trần Vi cười rất thoải mái, vươn tay nhéo mặt Triệu Tương Nghi: “Đừng sợ, hãy thả lỏng, hảo hao dưỡng thai, sinh con không phải vấn đề lớn, sẽ thuận lợi sinh thôi, đừng lo lắng.”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhìn nữ mẫu, sau đó nắm tay Trần Vi cười nói: “Muội có xem mấy sách thuốc, trên đó nói người làm mẹ như chúng ta phải tự cho con bú, như vậy con mình mới thân thiết với mình, mỗi

quan hệ này không thể xoá nhoà.”

“Muội nói gì, tự cho con bú?” Trần Vi kinh ngạc.

Triệu Tương Nghi thấy thần sắc Trần Vi, có thể thấy được, Trần Vi muốn dùng sữa của nhũ mẫu nuôi con, đây chính là phong tục của mấy nhà giàu ở thời đại này.

Chỉ có mẫu thân nhà nghèo, mới tự mình cho con bú sữa.

Hơi có của cải, hoặc là có nhiều của cải, gia nghiệp không lồ nhất định sẽ mời nhũ mẫu đến chăm lo cho con mình, đương nhiên nhiệm vụ của nhũ mẫu là cho các tiểu chủ tử uống sữa của mình.

Nhũ mẫu đứng ở bên cạnh nghe thế, quỳnh lên, ôm hài tử quý gồi trước mặt Trần Vi và Triệu Tương Nghi: “Phu nhân nô tỳ thân thể sạch sẽ, nhất định sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt, cầu phu nhân đừng có đuổi nô tỳ, nô tỳ có điểm nào không tốt phu nhân đánh chửi cũng được, nô tỳ tuyệt không có câu nào oán hận, xin phu nhân đừng đuổi nô tỳ.”

Trần Vi nhíu mày: “Còn không mau đứng lên, người làm cái gì vậy, thiếu gia không tốt thì sao? Còn dám nloại mình sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia cẩn thận ư?”

Nhũ mẫu vừa nghe, cự kỳ sợ hãi, vội vội vàng vàng đứng lên, đáng thương nhìn Trần vi, chờ xử lý.

Triệu Tương Nghi thấy thế, biết thị đề nghị của mình gây ra tai hoạ rồi, không khỏi cười giáng hòa: “Nhìn đi, bọn ta chỉ nói vài câu thôi, mà người đã nghĩ đi đâu vậy?” Nói xong nhìn nhũ mẫu.

Dứt lời, Triệu Tương Nghi quan sát dung mạo nhũ mẫu, thấy thanh tú sạch sẽ, ôn thanh hòa khí, mắt thanh minh, hẳn là người an phận, chỉ là hơi nhất gan.

“Ta thấy người xem vậy cũng tốt, phu nhân sao cam lòng đuổi người đi?” Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng về bụng của mình, tiện đà nói, “Bọn ta chỉ là đang thảo luận có muốn tự mình nuôi con không thôi, vẫn chưa nói sẽ đuổi người đi, cho dù ngày sau phu nhân người có tự mình cho tiểu thiếu gia bú, nhưng những phương diện khác của tiểu thiếu gia vẫn cần đến nhũ mẫu. Việc chăm sóc, đâu thể nào thiếu người phải không?”

Nghe Triệu Tương Nghi giải thích, lại thấy trong mắt Trần Vi là vẻ đăm nhiên, nhũ mẫu phản ứng nhanh. Cúi đầu lúng túng nhận lỗi: “Phu nhân, nô tỳ biết sai. . .”

“Được rồi.” Trần Vi nhàn nhạt nói

Sau đó nhìn Triệu Tương Nghi: ” Nếu tỷ thật sự làm vậy, liệu có phải phạm vào quy củ không? Tỷ lo lắng mẹ chồng sẽ trách phạt vì không biết thân phận của mình.”

“Vì thế, muội cũng chỉ nói là tính thế thôi.” Triệu Tương Nghi cười, “Chẳng qua, muội quyết định không muốn nhũ mẫu nuôi con mình. Muội hy vọng con muội sẽ không thân cận với những nữ nhân khác, về sau, nó chỉ có

một mẫu thân là muội.”

” Muội suy nghĩ đi đâu vậy?” Trần Vi bật cười, “Muội xem đi, Tử Quân bọn họ không phải có nhũ mẫu sao? Nhưng sau khi lớn lên, vẫn rất thân cận với mẹ ruột mình nha.”

” Tỷ chỉ cần đi hỏi, liền biết, bọn họ rất thân cận với nhũ mẫu, tuy nói cũng thân cận với mẹ ruột, thế nhưng mỗi khi đói bụng, hoặc có việc nhỏ phiền toái gì, đều tìm nhũ mẫu trước hết.”

Nghe Triệu Tương Nghi nói như vậy, Trần Vi giật mình.

Nhìn đứa con nằm trong ngực nhũ mẫu, như có điều suy nghĩ.

Từ chỗ Trần Vi trở về, Triệu Tương Nghi tự hỏi. Giả như sau khi mình sinh con, việc kiên trì tự mình nuôi còn có gặp phải phản đối của mẹ chồng và những người khác không, đến lúc đó làm cái gì bây giờ?

Càng nghĩ càng đau đầu, mơ hồ có chút phiền não.

Từ sau khi mang thai, tâm tư mẫn cảm, tâm tình buồn bực, dần dần trở nên khoa trương.

May mà cha mẹ chồng tốt, trọng phu cũng thương yêu mình, không có thiệp thắt, thông phòng, cho nên nàng mới thấy hài lòng, đến bây giờ không có xuất hiện uất ức trước khi sinh hay hiện trạng cáu gắt.

Thời gian trôi qua cực nhanh, con Trần Vi gọi là Vệ Kỳ, nhũ danh là Minh Minh, đã đầy một tháng.

Đứa nhỏ trong bụng Triệu Tương Nghi đã sáu tháng, bụng ngày càng lớn, hoạt động ngày càng bất tiện. Vì vậy không thể tham gia tiệc đầy tháng được, cuối cùng buồn bực ngồi ở nhà sai người đi tặng quà.

Trần Vi ra tháng, nhớ Triệu Tương Nghi đang mang thai, tự mình bé con qua đây thăm nàng, nhưng vui vẻ của Triệu Tương Nghi bị huỷ.

Lúc hai người đang nói chuyện, lại nghe Bích Văn báo lại, nói là Mạc Nhã Như truyền tin tức, mấy ngày trước, nàng đột nhiên sinh non, may mà người lớn và đứa nhỏ không sao, cuối cùng sinh ra một bé gái xinh đẹp.

Nghe xong, Triệu Tương Nghi thở dài.

Dở khóc dở cười nhìn Trần Vi: “Thật đúng là được một thiên kim.” Nói xong, duỗi tay xoa bụng tròn của mình, “Không biết là trai hay gái, hay là mời đại phu đến chẩn. Ha ha, nếu là nam, thì không chỉ có một mình muội vui, cả mấy người Diễm Trạch, còn có Mạc Nhã Như. Hơn nữa, cô ấy đã sớm chắc chắn con muội là con trai.”

Trần Vi bị Triệu Tương Nghi chọc cười, tâm tình ổn định, ôn nhu cười: “Xem ra, mấy ngày nữa, tỷ cũng nên đi thăm cô ta.”

“Ừ, lúc đi, tiện thể giúp muội đưa quà sang, muội không thể đi được. Đường xa xa xôi, cả tỷ nữa đó, vừa mới ra tháng, không đùa giỡn được đâu.” Triệu Tương Nghi dặn dò, lại cảm khái một phen, “Nhân sinh thật kỳ diệu, lúc chúng ta còn là thiếu nữ, đều không thích Mạc tiểu thư. Nhưng bây giờ, khi chúng ta là vợ rồi, lại gần nhau, có lẽ có một sự ràng buộc nào đó.”

“Cũng đúng.” Trần Vi cũng cảm khái, “Ngẫm lại, chúng ta bây giờ và lúc trước thật quá khác nhau. Từ sau khi lấy chồng, tỳ cảm thấy mình thay đổi rất nhiều.”

“Được rồi.” Trần vi đột nhiên nở nụ cười, có cảm giác thành tựu nhìn Triệu Tương Nghi nói, “Lúc còn trong tháng tỳ vẫn kiên trì cho con bú, thằng bé ngày càng thân với tỳ, tuy nói hơn phân nữa là do nhũ mẫu chăm sóc, nhưng thằng bé có thể phân biệt tỳ và người khác, thật quá tốt rồi Tương Nghi, cảm ơn muội đã nói cho tỳ biết điều này, tỳ và con trai bây giờ rất tốt.”

“Thực sự?” Triệu Tương Nghi hai mắt sáng ngời, “Vậy bà bà [mẹ chồng] tỳ có nói gì không?”

Trần Vi gật đầu: “Nói, sao lại không nói? Mới đầu, thậm chí còn dùng mặt lạnh nhìn tỳ. Thế nhưng phu quân nói thay cho tỳ, dù sao đây cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý, đôi phong bại tục gì, sau đó bà bà thấy tỳ và con trai thân thiết với nhau, thấy tỳ đem con chăm sóc tốt, hơn nữa rõ ràng làm cho người khác ưa thích, ba bà tỳ phiền não không làm gì được, chậm rãi tiếp nhận quan điểm này.”

“Oa, vậy chờ muội sinh xong, có thể lấy tỳ làm ví dụ, nhà chồng muội sẽ không để ý rồi.” Triệu Tương Nghi vẻ mặt mong được nói.

Ba tháng sau, đã đến cuối thu, Triệu Tương Nghi đã bước vào thời kì sinh nở.

Hiện giờ, chân nàng bắt đầu phù lên, không nhúc nhích nổi, trong lòng cực kỳ buồn bực, tự dung khiến cho tâm hoảng loạn. Đại phu liên tiếp đến mạch, nloi không sao, là phản ứng tự nhiên.

Vào thời điểm này, Mạc Nhã Như thường mang theo con gái đến quý phủ nhiều lần. Nhìn thấy nữ anh xinh đẹp trong lòng Mạc Nhã Như, Triệu Tương Nghi thật có loại cảm tưởng mình phải nhận đứa bé này làm con dâu

Hôm nay, Triệu Tương Nghi đang ngồi trên nhuyễn tháp ở nhà thủy tạ cho cá ăn, bụng truyền đến cơn đau, thực tại khó chịu.

Nhưng trước đó nháo nhiều lần đã làm trò cười cho mọi người, mỗi lần đau bụng gọi bà đỡ đến, mới biết được mình chỉ đang có hiện tượng sinh giả. Cho nên bây giờ Triệu Tương Nghi đã bình tĩnh hơn, gọi Bích Văn, Bích Văn còn hoảng hơn Triệu Tương Nghi nhiều, lập tức tìm người đỡ Triệu Tương Nghi về viện tử, rồi gọi người đi mời bà đỡ đến.

Chương 259: Có con

Đau nhức

Triệu Tương Nghi mặt tái nhợt nằm trên giường, hai tay đặt lên bụng đã sớm vỡ nước ối.

Vừa nãy chỉ đau có một chút xíu, bây giờ có xu thế lan rộng ra, nàng đang muốn đứng dậy. Nói với Bích Văn là không sao, nhưng bụng đột nhiên truyền đến đau đớn mãnh liệt, cuối cùng đau đến nỗi không đứng dậy được, cả lời cũng nói không được.

Lần này nhất định là sinh thật rồi

Triệu Tương Nghi đau đến mức không suy nghĩ được gì.

Bích Văn là nha hoàn chưa lấy chồng, thấy thế cũng hoảng loạn không biết làm sao.

Bà đỡ vừa đến, lập tức bảo mấy nha hoàn hoa cúc khuê nữ này rời đi, bắt đầu giúp Triệu Tương Nghi sinh con.

Bà đỡ xoa bụng Triệu Tương Nghi, nhìn Triệu Tương Nghi cười: “Phu nhân chớ hoảng sợ, hài tử tất cả bình thường, sẽ thuận lợi sinh ra, chỉ là trong suốt quá trình có chút đau nhức mà thôi, nhịn một chút sẽ qua.”

Có chút đau nhức?

Triệu Tương Nghi cắn môi ở trong lòng thầm mắng to, cái gì mà một chút đau nhức chứ, là rất đau nhức, phi thường đau nhức a

Mặc dù đã là cuối thu, trời lạnh, nhưng trán Triệu Tương Nghi liên tục đổ ra mồ hôi lớn bằng hạt đậu, cuối cùng, đau đến mức không thể chịu đựng được, lớn tiếng hét to, không còn giữ bình tĩnh nữa.

Bên ngoài phòng sinh, Ông thị, Bùi Tử Quân chờ tin nghe thấy được, có chút bận tâm, Bùi Tử Quân yêu thương muốn xông vào nắm tay Triệu Tương Nghi, cho nàng dưỡng khí và động lực.

Nhưng đều bị Ông thị ngăn cản.

Không nói đến không hợp quy củ, Ông thị còn là tương đối mê tín, cho rằng Bùi Tử Quân làm như vậy, sẽ làm giảm mệnh cách của hắn.

Bùi Mẫn Nhu chưa kết hôn, Ông thị thấy vẻ mặt lo lắng, mơ hồ có chút tò mò của nàng, lập tức sai hai nha hoàn đưa nàng đi, cho rằng nơi đây không thích hợp để nàng ở lâu.

Trong phòng sinh, Triệu Tương Nghi đau đến chết lặng.

Thế nhưng bà đỡ trả lời, tử cung chưa mở, không thể sinh được.

Thế xác và tinh thần Triệu Tương Nghi vạn phần thống khổ, bởi vì ... cảm giác đau này không biết kéo dài đến khi nào, nếu là một ngày đêm chưa thể sinh được, như vậy mỗi lần ăn uống, vệ sinh phải chịu cơn đau thế này, Triệu Tương Nghi cảm thấy sợ hãi.

Giờ khắc này, nàng suy nghĩ muốn có người bồi bên cạnh, Bùi Tử Quân

sợ không được rồi, Bích Văn cũng tốt, A Chu cũng có thể

Chỉ là, bên cạnh cũng chỉ có mấy khuôn mặt xa lạ.

Nàng chưa nghe được tiếng con khóc, đã không nhìn được con đau sinh đẻ.

Bắt đầu thét lên: “Đau quá a ta không chịu nổi, ta không muốn sinh, không muốn sinh đâu. “

Bùi Tử Quân ở bên ngoài nghe thấy, đau lòng không thôi.

Nữ nhân hấn yếu nhất, vì sinh con cho hấn mà chịu đủ thống khổ và dằn vặt, mà hấn, gì cũng không làm được.

Như vậy sau khi sinh đứa đầu tiên, đến đứa thứ hai, thứ ba, nàng chịu được sao?

Cho dù là thế, hấn cũng không thể để nàng chịu khổ được.

“Rất nhanh làm mẹ người ta rồi, mà còn la hét như trẻ con, còn nói không muốn sinh nữa chứ. . . thực sự là. . .” Ông thị có chút dở khóc dở cười nhìn nhi tử, bất đắc dĩ lắc đầu, cười cười.

“May mà bà đỡ đã sớm nói là thuận sinh, bằng không con thật không biết nên làm cái gì bây giờ, con khẳng định sẽ không chế không được, vọt vào trong.” Bùi Tử Quân cắn răng nói.

“Ta thực sự không dùng nổi sức lực, ta đau đến không có khí lực. . .” Triệu Tương Nghi nước mắt tuôn xuống.

Sinh con thực sự rất đau.

Còn là đứa đầu tiên.

Như vậy đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư làm sao đây. . . Làm sao bây giờ?

Mình có thể chịu nổi ư? Nói không chừng chỉ một lần đã đi đời nhà ma. . . nghĩ lại, nội tâm một trận tuyết vọng.

Cảm giác mình như một cỗ máy sinh con.

Thế nhưng chỉ vừa nghĩ tới, nếu như không như vậy, Bùi Tử Quân sẽ phải nạp thêm nhiều tiếp thất để có con nối dòng, nàng lập tức nhìn đau kiên nghị và quyết tâm

“Dùng hết sức, đã thấy đầu đứa bé rồi, nhanh, nhanh.” Ước chừng qua hai canh giờ, bà đỡ đột nhiên hưng phấn nói

Triệu Tương Nghi sắp rơi vào trạng thái hôn mê bỗng nhiên cả kinh, thần thức cũng dần dần thanh minh, nghe lời bà đỡ, điều chỉnh hô hấp của mình, lấy hết sức toàn thân.

Mà Bùi Tử Quân và Ông thị chờ bên ngoài phòng sanh, bỏ qua bữa cơm tối, cơ hồ giọt nước cũng không uống, cũng không biết đói bụng.

Nghe được bên trong có tiếng nhắc nhở, mọi người đều vui vẻ, tinh thần chấn phấn

Triệu Tương Nghi tận lực thôi miên chính mình, để cho mình quên cái loại đau nhức này, xuất hết khí lực từ khi bú sữa mẹ ra, dùng hết ở phần thân dưới, mong đợi đứa bé chào đời.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ^^)

Ước chừng lại qua nửa canh giờ. . .

Trong phòng sinh rất cực truyền tiếng khóc nỉ non của đứa nhỏ.

Tất cả mọi người hơi chấn động

Bùi Tử Quân càng không để ý khuyến bảo của Ông thị , xông vào phòng sinh.

Triệu Tương Nghi trên mặt chảy nước mắt, không phải vì đau, không phải vì nội tâm bất đắc dĩ, chỉ là cao hứng mà chảy nước mắt.

Đứa nhỏ của nàng, nàng mang thai mười tháng, kết tinh tình yêu của nàng av2 Bùi Tử Quân, rốt cuộc đã chào đời rồi.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân sinh cho ngài một tiểu thiếu gia” Bà đỡ vừa thấy Bùi Tử Quân xông vào, lập tức ôm đứa nhỏ mới sinh qua cho rằng Bùi Tử Quân sẽ bế, yêu thích không buông tay.

Nhưng Không nghĩ tới Bùi Tử Quân lướt qua bà đỡ, bước nhanh đến bên giường nhìn Triệu Tương Nghi, yêu thương mà kích động ôm lấy Triệu Tương Nghi: “Nàng cực khổ rồi.”

“Diễn Trạch. . .” Giọng Triệu Tương Nghi khàn khàn, hơi vô lực, “Đừng ôm thiếp, trên người thiếp nhiều ứ vật... Hơn nữa rất bẩn.”

Triệu Tương Nghi sợ làm dơ quần áo Bùi Tử Quân , hấn xưa nay đều thích sạch sẽ.

Nhưng Bùi Tử Quân lại mắt điếc tai ngơ, ôm chặt lấy Triệu Tương Nghi, một câu nói đều không nói.

Triệu Tương Nghi chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, không khỏi kinh ngạc, Bùi Tử Quân cứ nhiên khóc

“Rất đau sao?” Bùi Tử Quân ghen ngào, “Vi phu ở bên ngoài chịu không được, muốn vào cùng nàng, nàng không trách vi phu vì không ở bên cạnh nàng chứ?”

Nói thật , trong lúc sinh con, cực kỳ đau đớn, Triệu Tương Nghi mong muốn có một người có thể ở bên cạnh cô vũ nàng.

Thế nhưng lúc này, tất cả đã kết thúc, Triệu Tương Nghi cười thật ôn nhu, lắc đầu nói: “Sẽ không, thiếp chưa từng vì vậy mà trách chàng.”

“Thiếp muốn nhìn con chúng ta một chút.” Triệu Tương Nghi nhìn Bùi Tử Quân nháy mắt.

“Hài tử ở chỗ này.” Ông thị cười đến, vẻ mặt hòa khí, ôm cháu trai đi đến cho Triệu Tương Nghi nhìn, “Nhìn xem, là một đứa nhỏ khả ái, mắt giống con, còn lại giống Tử Quân. Lớn lên rồi có thể giống như phụ thân và gia gia nó vậy, anh minh thần võ.”

“Thật nhỏ nga.” Triệu Tương Nghi mặt tái nhợt, nhìn con trai nằm trong tã lót, đây là đứa nhỏ từ trong bụng mình ra, cốt nhục của mình.

” Người đâu.” Ông thị bình tĩnh, ra lệnh, “Đưa thiếu phu nhân rời khỏi phòng sinh, hảo hảo hầu hạ, hơi có sơ xuất, ta tuyệt không tha “

Một đám hạ nhân tuân lệnh, rôi rít làm việc

Rời khỏi phòng sinh, Triệu Tương Nghi thoải mái rất nhiều, xoang mũi không còn ngửi thấy mùi máu tanh nữa, mùi vị đó làm Triệu Tương Nghi nghĩ đến quá trình sinh con đầy thống khổ.

Lau người sạch sẽ, Triệu Tương Nghi ngồi bên giường đùa giỡn với con trai

Mà Bùi Tử Quân, ngồi bên mép giường bồi nàng, một khắc đều không ly khai.

Một nhà ba người nhìn thật âm áp.

“Chúng ta có nó là được rồi, nghĩ đến việc nàng sinh con như chết đi sống lại, vì phu thấy không nên có thêm đứa nữa .” Bùi Tử Quân đột nhiên ôm lấy Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Tương Nghi đang chơi cùng con, ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tử Quân, không giải thích được.

Kỳ thực, Bùi Tử Quân là bị một câu kia của Triệu Tương Nghi: “Ta không chịu nổi, ta không muốn sinh” ảnh hưởng.

“Lúc đó đang sinh con, thiếp nói lung tung chàng cũng tin ư?” Triệu Tương Nghi bật cười, đoán trúng tâm tư của Bùi Tử Quân, “Bây giờ con đã sinh ra, thiếp thích còn không còn kịp, sao lại có ý nghĩ đó chứ?”

“Có thật không?” Bùi Tử Quân cũng thích hài tử, nếu không phải là bởi vì Triệu Tương Nghi sinh con quá mức thống khổ, hẳn ước gì Triệu Tương Nghi vì mình mà sinh thêm mấy đứa nữa.

Triệu Tương Nghi gật đầu.

Bùi Tử Quân ôm nàng thật chặt.

“Phu nhân, ta yêu nàng, nàng sinh cho ta đứa con đầu lòng, ta cảm ơn nàng .” Bùi Tử Quân thâm tình nói.

“Cũng bởi vì yêu chàng, cho nên thiếp nguyện vì chàng sinh con dưỡng cái.” Triệu Tương Nghi hạnh phúc dựa vào lòng Bùi Tử Quân, mắt không rời khỏi con trai, nhàn nhạt nở nụ cười.

Mấy ngày sau, tin tức truyền ra, không ít người đến thăm, chúc mừng.

Tốc độ Mạc Nhã Như nhanh nhất chạy đến Bùi phủ, còn mang theo con gái nhỏ.

Tận lực đặt con gái và con trai Bùi gia chung một chỗ, muốn Triệu Tương Nghi nhìn có bao nhiêu xứng.

Triệu Tương Nghi đỡ khóc đỡ cười, tâm nói mình đúng là có một đứa con trai như ý nguyện, như vậy, địa vị ở trong phủ ngày càng cao, Ông thị và mọi người có thể để tảng đá trong lòng xuống, vui vẻ vạn phần.

Chỉ là, Mạc Nhã Như bên này, lại không biết nên nói thế nào. . .

Đối mặt với Mạc Nhã Như đem con gái nàng không ngừng tuyên truyền

thế tiên công, Triệu Tương Nghi và Bùi Tử Quân e ngại, chỉ nloi sau khi
đứa nhỏ lớn lên sẽ định đoạt.

Mạc Nhã Như hiện tại không còn là tiểu thư kiêu căng như lúc trước,
không cưỡng cầu bọn họ, nhưng vẫn luôn tạo cơ hội cho hai đứa nhỏ vui đùa
với nhau, mặc dù hai đứa nhỏ không hiểu gì hết, nhưng Mạc Nhã Như lại phi
thường kiên trì.

Trần Vi mang con đến phủ thăm, thấy thế, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu
cười.

Chương 260: Dục vọng

Lễ tắm ba ngày và đầy tháng của tiểu thiếu gia Bùi gia cực kỳ long trọng, khiến không ít nhà hâm mộ.

Sau đầy tháng, tiểu thiếu gia đại danh là -- Hạo Khuynh, nữ danh do Triệu Tương Nghi đặt, sau khi tiểu thiếu gia này ra đời hai ngày, trưởng bối trong Bùi phủ cực kỳ thân thiết gọi nữ danh của nó là -- tiểu Triết.

Như là Ông thị, Triệu Tương Nghi và các chủ tử, đều gọi Bùi Hạo Khuynh là "Tiểu Triết", mà mấy nha hoàn, gã sai vặt, bà tử gọi là "tiểu thiếu gia".

Bạn nhỏ Bùi Tiểu Triết cực kỳ khỏe mạnh, vừa mở mắt ra, đã thấy thông minh, hoạt bát hơn hài tử bình thường. Đây là niềm kiêu ngạo nhất của Triệu Tương Nghi, ngay cả Mạc Nhã Như vô cùng hài lòng.

Lúc còn trong tháng, Triệu Tương Nghi tự mình cho Bùi Tiểu Triết bú sữa, nữ mẫu không thích ứng được, mỗi lần khuyên nhủ, đều bị Triệu Tương Nghi tức giận đuổi đi.

Ông thị lúc đầu cũng khuyên vài lần, nhưng Triệu Tương Nghi lấy Trần Vi làm ví dụ, Ông thị tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thấy cũng không sao, dù sao nhà bọn họ không phải là nhà quan lại, thư hương gì, chút lời đồn không ảnh hưởng tới nhà bọn họ. Còn nữa, nhìn thấy Triệu Tương Nghi dốc lòng chăm sóc, Bùi Tiểu Triết đúng là thân cường thể kiện, nữ mẫu không thể so sánh được, vì vậy Ông thị không so đo nữa.

Để mặc Triệu Tương Nghi muốn làm gì thì làm.

Được sự đồng ý, Triệu Tương Nghi an tâm cho tâm can bảo bồi uống sữa của mình.

Chỉ là rất mệt mỏi, mỗi khi đến tối, luôn luôn không không chế được, ngủ thật say. Dần dần, ít cùng Bùi Tử Quân viên phòng, mỗi lần đều vội vã chăm lo cho con trai, mệt mỏi ngủ say.

Bùi Tử Quân không thể làm gì khác hơn là đặt tâm tư lên chuyện làm ăn buôn bán, dời đi sự chú ý của mình, đỡ phải chịu sự vắng vẻ từ Triệu Tương Nghi, thật đau lòng mà.

Hôm nay, Triệu Tương Nghi mới ngủ không bao lâu, Bùi Tiểu Triết khóc rống làm ồn.

Nữ mẫu dĩ hoài không được, đành ôm tới phòng Triệu Tương Nghi. Triệu Tương Nghi miễn cưỡng đứng dậy, thấy Bùi Tiểu Triết không phải do mắc tè hay gì hết, chắc là do đói bụng, bây giờ thằng nhóc này chỉ chịu uống sữa của nàng thôi, không uống sữa của nữ mẫu.

Chỉ là, không nghĩ tới, chờ Triệu Tương Nghi chuẩn bị cho uống sữa, thằng nhóc vẫn không ngừng, hơn nữa có chút hô nháo.

Khiến Triệu Tương Nghi luống cuống tay chân, cho rằng hài tử không khoẻ.

Tiểu tâm dục dục áp nhẹ lên trán, không nóng, Triệu Tương Nghi thở phào.

Thế nhưng, tiểu tử này vẫn khóc như cũ.

Triệu Tương Nghi lại bắt đầu kiểm tra từng chỗ trên thân thể nó. Cuối cùng phát hiện một vài điểm đỏ trong môi.

Triệu Tương Nghi kinh hãi không thôi, vội kêu Bích Văn đi gọi đại phu đến. Đại phu sau khi đến, trải qua một phen chẩn đoán, cuối cùng điều tra rõ nguyên nhân, khai phương thuốc.

Thì ra, do Triệu Tương Nghi mấy ngày nay ăn đồ nóng nên thượng hoả, dẫn đến sữa cũng mang theo hoả khí, Bùi Tiểu Triết uống sữa của nàng, cho nên cũng thượng hoả theo, cổ họng khó chịu, mới khóc nháo lên vậy, thậm chí cả sữa cũng không uống.

Đại phu cũng khai cho Triệu Tương Nghi thuốc hạ hoả, dặn nàng phải ăn đồ nhẹ, không được đồ có tính nóng, để tránh ảnh hưởng hại tử.

Triệu Tương Nghi ghi nhớ trong lòng, lập tức dặn trù phòng bên kia bỏ thực đơn cũ thay mới lại..

Quả nhiên, mấy ngày ăn đồ nhẹ, vài nốt đỏ trên môi Bùi Tiểu Triết biến mất, người cũng dần hoạt bát, không hề nháo nữa.

Qua hơn một tháng, tình trạng cũ lặp lại tiếp, Triệu Tương Nghi có chút uể oải, nghĩ thầm chăm sóc con đúng là mệt thật.

Bởi vậy, nàng thật nhớ đến những chuyện mà phụ thân Triệu Tín Lương đã làm.

Nhớ năm đó, một mình ông nuôi hai đứa con lớn thành người, không chỉ chăm sóc ăn, mặc, ở, đi lại, còn quan tâm đến nội tâm của con cái, do ca ca Triệu Hoàng Lâm từng làm cho ông cảm thấy buồn.

Đến tối, khó khăn lắm mới dỗ cho hồng Bùi Tiểu Triết ngủ, vừa lúc Bùi Tử Quân trở về.

Triệu Tương Nghi nghĩ đến mình bởi vì mang thai, sinh con, ở cũ, đã có thật lâu không có cùng với Bùi Tử Quân tiếp xúc, hẳn lại không có một nữ nhân nào khác, thật ủy khuất hẳn, nàng tại sao không hề quan tâm đến hẳn một chút.

Vì vậy sớm bảo nha hoàn đi chuẩn bị cơm canh, đợi Bùi Tử Quân về.

Bùi Tử Quân mới vừa vào cửa, đã thấy hôm nay có gì đó khang khác

Không có tiếng trẻ con khóc, Triệu Tương Nghi cũng không có ngủ sớm, mà mặc một bộ thường y hồng nhạt đợi hẳn

Hắn vốn buồn bực, lập tức kích động.

Trực tiếp ôm lấy Triệu Tương Nghi, nói ra lời trong lòng: "Nhớ nàng muốn chết, còn tưởng rằng nàng lại ngủ rồi chứ."

Một chữ 'lại' này của Bùi Tử Quân, chính là bất mãn mấy ngày nay của hẳn, Triệu Tương Nghi nghe xong, cảm thấy thật hổ thẹn: "Xin lỗi, bởi vì hại tử, đã lạnh nhạt với chàng."

"Biết, biết, đêm nay, hảo hảo bồi thường cho vi phu được không?" Thừa dịp nha hoàn từ lui xuống, Bùi Tử Quân ở bên tai Triệu Tương Nghi thấp giọng

nói.

Triệu Tương Nghi nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay Bùi Tử Quân: "Phu quân, xin dùng cơm trước, thiếp cố ý chờ chàng về cùng nhau dùng cơm đây."

Bùi Tử Quân nhìn một bàn đầy thức ăn, đều là những món hân thích. Hắn là phu nhân nhớ kỹ cố ý chuẩn bị, cảm thấy ấm áp trong lòng, ôn nhu cười nói: "Mỗi ngày trở về, có hiền thê cùng nhau dùng cơm, vì phu còn cầu gì nữa?"

Dứt lời, nén xuống cơn dục vọng, nắm tay Triệu Tương Nghi ngồi xuống trước bàn, hồi tưởng lại, đã lâu rồi không cùng thê tử cùng nhau dùng cơm.

Triệu Tương Nghi ngồi xuống, mà bắt đầu gấp thức ăn cho Bùi Tử Quân, toàn những món hân yêu thích.

Bùi Tử Quân không cự tuyệt, bảo Triệu Tương Nghi ăn luôn, đừng gấp nữa.

Hai vợ chồng ngọt ngào hưởng thụ bữa cơm, hàn huyên vài câu. Bùi Tử Quân kể cho Triệu Tương Nghi những chuyện thú vị lúc làm ăn, bởi vì Triệu Tương Nghi thích nghe.

Triệu Tương Nghi lại kể những chuyện ở nhà cho Bùi Tử Quân biết mình làm sao giết thời gian, phong phú thế nào.

Mà bây giờ, hai người lại có đề tài chúng chính là -- hài tử.

Triệu Tương Nghi thích kể những chuyện liên quan đến Bùi Tiểu Triết cho Bùi Tử Quân nghe, bởi vì nàng nghĩ Bùi Tử Quân là phụ thân của hài tử, nhất định phải theo tốc độ lớn lên của hài tử, bằng không sau này Bùi Tiểu Triết chắc sẽ không thân cận với Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân mặc dù cũng thích nghe chuyện về hài tử, nhưng mỗi khi Triệu Tương Nghi ra bộ dáng vui sướng khi nói về con, cũng khiến Bùi Tử Quân có chút mất mát.

Lại không dám nói ra.

Bởi vì điều này rất buồn cười, ai lại đi ghen với con trai mình?

Dùng xong cơm tối, Triệu Tương Nghi bảo nha hoàn chuẩn bị nước tắm cho Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân lại kéo tay Triệu Tương Nghi ái muội trêu đùa: "Nếu không, chúng ta cùng nhau tắm?"

Sắc mặt Triệu Tương Nghi không tốt lắm

Bởi vì sau khi sinh con xong, nàng chưa lấy lại được vóc dáng cũ, hơn nữa trong 11uc ở cữ ăn nhiều đồ bổ, cho nên nàng không còn thân hình yếu điệu trước khi sinh.

Nhất là phần eo , bên hông có sẹo lồi, bụng hiện đầy thai văn kinh khủng, chính nàng còn thấy dọa người, huống chi là Bùi Tử Quân chưa từng thấy qua?

Thật lo lắng Bùi Tử Quân sẽ vì thế mà ghét bỏ mình...

Vì thế, khi Bùi Tử Quân nhắc tới chuyện muốn tắm cùng, Triệu Tương Nghi cảm thấy buồn bực. Tắm chung, Bùi Tử Quân sẽ thấy hết...Còn trong phòng ngủ, khi tắt đèn sẽ không thấy gì hết.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)
Bùi Tử Quân không biết Triệu Tương Nghi lo lắng điều này, còn tưởng nàng không có chuẩn bị tốt, nên không muốn. Vì vậy không miễn cưỡng, lòng tràn đầy mệt mỏi, một mình đi tắm.

Chờ hẩn bình tĩnh lại, tràn ngập tình dục đi ra ngoài, chuẩn bị ôm mỹ nhân về giường, lại phát hiện trong phòng ngủ từ lâu không có một bóng người.

Tâm trạng hoảng loạn không gì sánh được, Bùi Tử Quân lập tức gọi nha hoàn đến

A Chu vội vã đi vào.

"Thiếu phu nhân đâu?" Giọng Bùi Tử Quân gấp gáp.

A Chu cúi thấp đầu, trả lời nhanh: "Mới vừa rồi nữ mẫu đến, nói tiểu thiếu gia tỉnh dậy, khóc không ngừng, phu nhân không yên tâm, đến đó xem thử, hẩn còn ở đông các."

"Ta đã biết, người đi xuống đi." Trong mắt Bùi Tử Quân tràn đầy bất đắc dĩ.

Thằng nhóc này...

Xem ra, ban đầu đồng ý cho nàng tự nuôi con trai, cho con trai uống sữa là sai

Bởi vậy mới ngăn trở mình và nàng thân mật với nhau.

Bùi Tử Quân tịch mịch nghĩ, một mình nằm ở trên giường, dục vọng bên dưới chậm chạp hạ xuống.

Chờ hẩn muốn ngủ, Triệu Tương Nghi vội vã trở về, sờ soạn đến bên giường, cả nển cũng không thấp.

Bùi Tử Quân cả kinh, rất sợ nàng té ngã, lập tức ôm nàng lên giường, cúi người đặt dưới thân.

Người thấy mùi hương ngọt ngào từ nàng, tim của hẩn thoáng an bình

"Phu nhân. . ." Bùi Tử Quân uỷ khuất gọi, "Nàng lạnh nhạt với vi phu đã lâu."

"Diễn Trạch." Triệu Tương Nghi an tâm nằm dưới thân Bùi Tử Quân, nhắm mắt lại đợi một khắc cùng Bùi Tử Quân thân mật, "Thật sự xin lỗi, con trai cần thiết."

Bùi Tử Quân đầu tựa vào cổ nàng, người thấy hương thơm từ nàng, nhỏ giọng nói: "Sau khi sinh con xong, da nàng hình như trơn nhẵn."

"Ngô. . ." Triệu Tương Nghi ngửa đầu nhẹ nhàng hừ một tiếng, một cái chân xích loã vươn ra, bị Bùi Tử Quân khẽ nâng lên.

"Diễn Trạch." Triệu Tương Nghi vươn tay ôm lấy hông Bùi Tử Quân, "Ôn nhu một chút, thiếp sợ."

Sau khi sinh, cái loại đau xé rách đó đã trở thành ác mộng của Triệu Tương Nghi, phu thê hai người cách xa nhau quá lâu, lần này viên phòng, Triệu Tương Nghi ít nhiều còn thấy sợ hãi, sợ trong quá trình này sẽ đau.

Bùi Tử Quân nghe xong, âm thầm ghi nhớ, đối Triệu Tương Nghi quả nhiên

mọi cách ôn nhu triền miên.

Cuối cùng, Triệu Tương Nghi rốt cục chậm rãi tiến nhập trạng thái, tìm được cảm giác vợ chồng thân mật trước khi sinh.

Thân nhiệt từ từ tăng lên, cho đến khi nóng rực....

Nàng bắt đầu chủ động, thâm tình hôn người nam nhân kia, dùng tiếng nỉ non hoặc nhẹ nhàng nói với hắn: "Diễn Trạch, tôi nay thiếp là của chàng."

Chương 261: Bùi Mẫn Nhu xuất giá

Bùi phủ có một tiểu sinh mệnh sinh ra, mang đến không ít náo nhiệt.

Năm sau, chuyện chung thân đại sự Bùi Mẫn Nhu đã chính thức định xuống, ngày xuất giá, là ngày 11 tháng 4, bạn nhỏ Bùi Tiểu Triết đã 5 tháng, hài tử 5 tháng có thể làm gì?

Mấy hài tử khác thì khóc nháo, lăn qua lăn lại, chảy nước miếng, nhưng bạn học Bùi Tiểu Triết đã có thể mở miệng nói vài âm tiết đơn giản

Lúc bắt đầu nói không rõ ràng lắm, nhưng càng về sau đã có thể nói rõ được ba, bốn âm tiết

Đây chính là chuyện vui trên dưới Bùi phủ, đứa nhỏ 6 tháng có thể mở miệng nói vài âm tiết đơn giản, còn bạn học Bùi Tiểu Triết ngay từ lúc 5 tháng đã mở miệng nói sớm, mặc dù nhiều lúc y y nha nha, nhưng nghiêm nhiên không giống như những đứa nhỏ bình thường khác.

Con con gái Ti Ti của Mạc Nhã Như lại không được vậy, tuy lớn hơn Bùi Tiểu Triết hai tháng, nhưng lúc nhìn Bùi Tiểu Triết luôn chảy nước miếng. . .

Triệu Tương Nghi mỗi lần thấy hai đứa nhỏ nằm chung với nhau, trong lòng hơi bất đắc dĩ.

Rất sợ bọn nhỏ sau khi lớn lên, Ti Ti sẽ như Mạc Nhã Như, dây dưa con trai mình không tha, nếu con trai thích Ti Ti, thì không sao, nhưng nếu không thích, vậy làm thế nào mới tốt?

Có điều đây là chuyện sau này, vài chục năm, xa lắm, lỡ Ti Ti sau khi lớn lên trở mã thành mỹ nhân, con trai mình thích còn không kịp

Triệu Tương Nghi suy nghĩ một chút, tìm lòng không được nở nụ cười, cảm giác mình lo lắng quá nhiều.

Con trai Trần Vi, hiếu động hơn

Triệu Tương Nghi vốn hoài nghi, đứa nhỏ này có phải dây thần kinh vận động quá mạnh không. . . Nhưng mọi người không hiểu chứng hiếu động này là gì, họ còn nói giỡn nhau rằng, đứa nhỏ này tương lai có thể trở thành tướng quân.

Bùi Mẫn Nhu lúc nào cũng chơi cùng bọn nhỏ, tính tình dần thu liễm lại, trở nên dịu dàng, có lẽ sắp lấy chồng nên thế, cũng nguyện ý để Ông thị dạy nữ công gia chánh.

Thật giống Triệu Tương Nghi lúc trước.

Có một lần, Bùi Mẫn Nhu đang cùng Bùi Tiểu Triết vui đùa là, đột nhiên ngẩng đầu lên đỏ mặt hỏi Triệu Tương Nghi: "Tâu tử, sau này muội sinh con, đứa nhỏ có dễ thương, thông minh như tiểu Triết không?"

Triệu Tương Nghi lúc đó đang tía cây hoa hải đường hoa, nở nụ cười, đặt kéo xuống, xoa người lại ôn hòa nhìn Bùi Mẫn Nhu: "Đương nhiên."

Nói xong, đi tới ngồi xuống bên cạnh Bùi Mẫn Nhu: “Muội xinh đẹp như vậy, Thiều Kỳ lại tuần lãng, đứa nhỏ của hai người không dễ thương, thông minh sao được. Nhưng mà, tính tình bọn nhỏ, hơn phân nửa hình thành từ cách giáo dục của cha nương, đồng thời không thể bỏ đi tính cách vốn có của nó, càng không thể vì nguyện vọng của mình, ép bọn nhỏ làm theo ý mình. Muội xem, ca ca muội là ví dụ tốt nhất, từ nhỏ đến lớn bị bức bách, sống càng thấy mệt mỏi.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng Triệu Tương Nghi không tự chủ được giảm thấp xuống rất nhiều.

Bùi Mẫn Nhu xì cười một tiếng: “Cũng chỉ có tẩu tử mới nói cha muội như thế.”

“Đừng nói nhảm.” Triệu Tương Nghi cũng cười, “Tẩu không có ý đó, tẩu chỉ tiếc hận thay cho ca ca muội, rõ ràng chàng thích thi từ ca phú, khoa cử. Thế nhưng, lại vì gai nghiệp khổng lồ, nên buông tay, thật đáng tiếc.”

Bùi Mẫn Nhu gật đầu: “Đúng vậy, ca ca bây giờ có tẩu, là tri âm của ca.” Nói đến đây, bạn học Bùi Tiểu Triết hình như nghe hiểu, nhất thời không vui, quơ tiều móng vuốt y y nha nha, chọc cho Triệu Tương Nghi cười ha ha, búng cái mũi nhỏ của nó.

“Đúng rồi, còn có tiểu Triết mà.”

Thấy người lớn cười, Bùi Tiểu Triết cũng cười theo, tuy rằng nó không biết vì sao cười, vẫn như cười ha ha.

“Chỉ là.” Triệu Tương Nghi đột nhiên nghĩ đến vấn đề gì đó, không khỏi cổ quái nhìn Bùi Mẫn Nhu, cười nói, “Đứa nhỏ nghìn vạn lần đừng giống Thiều Kỳ, trong nhà có một người như vậy là đủ rồi, nếu thêm mấy đứa nhỏ lái nhái nữa, muội không khóc mới lạ?”

“Tẩu tẩu không đứng đắn gì hết à” Bùi Mẫn Nhu xấu hổ vỗ nhẹ vai Triệu Tương Nghi vài cái.

“Ồ, xấu hổ nha.” Triệu Tương Nghi nháy mắt, “Trước đây nếu không phải tẩu ‘không đàng hoàng’, muội và Thiều Kỳ còn không biết lúc nào sẽ tiến tới với nhau.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Song. . . Triệu Tương Nghi lại nghĩ đến một chuyện, nhíu mày.

Đó là vấn đề nàng vấn bản khoán.

Bùi Hạ Niên và mẫu thân của Mạc Thiều Kỳ là quan hệ đường tử... Mạc dù ở trong mắt ngoại nhân, mẫu thân của Mạc Thiều Kỳ đã đổi họ, nhưng quan hệ máu mủ không thể tránh khỏi.

Như vậy, Bùi Mẫn Nhu và Mạc Thiều Kỳ họ hàng gần sống chung với nhau, sinh ra đời kế tiếp. . . Rất có thể sẽ dị dạng hoặc nhược trí

Đây là một kết quả rất đáng sợ.

Bùi Mẫn Nhu khả ái ,hiền lành như thế, Mạc Thiếu Kỳ lại là một thiếu niên tuấn lãng, hoạt bát, hai người bọn họ , có thể chịu nổi ư?

“Tầu, tầu tử. . . Tầu làm sao vậy?” Bùi Mẫn Nhu tựa hồ bị biểu tình trên mặt Triệu Tương Nghi dọa cho sợ, đó là một loại đặc biệt dễ sợ, không thể nói là dữ tợn, không thể nói là tuyệt vọng bi thương, mà là một loại biểu tình cổ quái, cảm giác như nghĩ đến chuyện đó rất xấu.

Triệu Tương Nghi bỗng nhiên hoàn hồn, thấy thần sắc Bùi Mẫn Nhu cũng thay đổi, không khỏi âm thầm hổ thẹn, miễn cưỡng nở nụ cười, ôm lấy Bùi Tiểu Triết dỗ dành, mở miệng nói:

“Mẫn Nhu a, chờ sau khi muội xuất giá, tầu tử phối cho muội được thiện được không? Có phần cho muội ăn, một phần cho Thiếu Kỳ ăn. Muội đừng hỏi tầu có tác dụng gì, tóm lại đều là tốt cho thân thể hai đứa, tầu tử sẽ không hại muội đâu. Muội tin tầu không?”

“Tầu tử, tầu suy nghĩ gì thế? Tầu lo lắng cho muội, muội sao có thể nghi ngờ dụng tâm của tầu?” Bùi Mẫn Nhu dờ khóc dờ cười, hơn nữa không rõ vì sao Triệu Tương Nghi lại biểu hiện thận trọng trong chuyện này.

Nàng xưa nay chỉ khi đụng phải chuyện lớn, mới có thể như vậy.

“Chỉ là. . . Tầu giấu muội chuyện gì phải không? Biểu tình của tầu thật là cổ quái.” Bùi Mẫn Nhu thấy không ổn lắm thăm dò, Triệu Tương Nghi giật mình.

Mặt tái nhợt lác đầu: “Không có, không có, tầu sao có thể lừa muội ? Ngô. . . Không chỉ là phối được thiện, chờ sau khi muội mang thai, tầu sẽ qua đó, chăm sóc muội có được hay không? Tầu tử đã sanh hài tử, có kinh nghiệm, ha ha “

Triệu Tương Nghi còn không có đem sở học kiếp trước quên hết.

Nàng đại khái biết rõ cái nguyên liệu, thực vật nào có thể dùng cho Bùi Mẫn Nhu, có thể giảm bớt kết quả xấu họ hàng gần giữa Bùi Mẫn Nhu và Mạc Thiếu Kỳ , nói không chừng, có thể để hai người họ sinh ra hài tử khoẻ mạnh.

Hôm nay, hôn sự đã định, nàng chỉ có thể cố gắng thử một lần, muốn nàng trở mắt nhìn hai người họ sinh ra hài tử bị khiếm khuyết, nàng làm không được.

“Đương nhiên là được” Bùi Mẫn Nhu cầu còn không được nữa là, tuy nói trong lòng có Mạc Thiếu Kỳ, Mạc gia lại cùng nhà mình quan hệ thân thích, nhưng vừa nghĩ tới, mình nửa đời sau ở Mạc gia, trong lòng còn buồn bực, có chút không muốn rời khỏi Bùi gia. Nếu như tầu tử thân quen thường xuyên đến bồi mình, tất nhiên không gì có thể tốt hơn.

“Tầu tử đối với Mẫn Nhu tốt nhất” Bùi Mẫn Nhu cảm kích dụi vào tay Triệu Tương Nghi, còn xoa xoa khuôn mặt nộn nộn của Bùi Tiểu Triết.

Bùi Tiểu Triết rất phối hợp phun một tràng bong bóng, tỏ vẻ thích Bùi Mẫn Nhu thân thân, đối lại người khác, nếu xoa gương mặt nó, nó nhất định

sẽ khóc cho coi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hôn kỳ đã đến.

Bùi Mẫn Nhu luôn bận việc may giá y, trong lúc làm chịu không ít cực khổ, nhưng cũng không có buông tha.

Điểm ấy Triệu Tương Nghi thật khâm phục nha đầu này, nhớ ngày trước, nàng cực kỳ quyết tâm muốn tự tay làm giá y, cuối cùng cũng phải nhờ tẩu tử Tề Uyển Dao làm giúp mình.

Mấy ngày nay, Bùi Tử Quân bắt đầu điên cuồng tập trung cho sự nghiệp, thường xuyên bận rộn không thấy bóng dáng đâu. Hấn không có nói cho Triệu Tương Nghi, hấn nỗ lực như thế, kì thật muốn đem những chuyện lớn làm cho xong, để trước khi mùa hè đến, có thể đưa Triệu Tương Nghi đi du sơn ngoạn thủy, tiêu sái khoái hoạt.

Mà Triệu Tương Nghi, mấy ngày này cũng quá bận rộn chiếu cố Bùi Tiểu Triết, cho nên rất ít để ý đến Bùi Tử Quân, đối với tình trạng bận rộn của hấn cũng ít hỏi đến.

Có đôi khi, Bùi Tử Quân mệt mỏi, nhưng không có người để tâm sự, loại này cảm giác cô đơn, thật đau khổ.

Thỉnh thoảng hấn cũng sẽ chỉ điểm Triệu Tương Nghi một chút, Triệu Tương Nghi thấy mình thật quá sơ sẩy, mỗi khi muốn bồi thường hấn, thì sẽ bị Bùi Tiểu Triết quấy rối, điều này làm cho Bùi Tử Quân phiền muộn đến cực điểm, nghĩ đến con trai thật sự đúng là tiểu ma tinh.

Có đôi khi lại có ý nghĩ, nếu là một nữ nhi thì tốt rồi, không chừng sẽ không tranh thê tử với hấn.

Cho nên Bùi Tử Quân thường xuyên ở bên tai Triệu Tương Nghi nói nhỏ, muốn cùng nàng sinh một đứa con gái, Triệu Tương Nghi dở khóc dở cười, một đứa bé đã khiến nàng bận rộn rồi, tuy nói có một đám nha hoàn, ab2 tử hầu hạ, nhưng hơn phân nửa thời gian nàng cũng phải tự lực, mấy nha hoàn này hầu hạ chủ tử rất tốt, nhưng không hiểu hài tử, cũng không biết tiếp xúc, trấn an hài tử gì hết.

Chờ Triệu Tương Nghi thỉnh thoảng rảnh rỗi, quyết định bồi thường cho Bùi Tử Quân, rồi lại phát hiện Bùi Tử Quân không có thời gian tiếp nhận bồi thường của mình.

Dần dần, hai người cứ vậy, càng trở nên lạnh nhạt với nhau.

Triệu Tương Nghi lúc ý thức được điều này, lập tức luống cuống, thực sự rất sợ mình cùng Bùi Tử Quân sẽ xuất hiện vết rách, sau này ngày càng lớn rồi vỡ tan.

Vì vậy, Triệu Tương Nghi từ từ đem tâm tư đặt trên người Bùi Tiểu Triết dòi đi một ít, một lần nữa tập trung lên người Bùi Tử Quân.

Mới là phát hiện, hấn gần đây bận rộn, nhiều đêm không nghỉ ngơi tốt, Triệu Tương Nghi yêu thương hối hận chết được.

Cùng lúc đó, hôn kỳ của Bùi Mẫn Nhu cuối cùng đã tới, nàng ấy trong sự

chúc phúc của mọi người, như ý nguyện gả cho Mạc Thiếu Kỳ.

Chương 262: Bùi Tử Quân mất tích

Bùi Mẫn Nhu có một đêm tân hôn hạnh phúc, nhìn thần sắc trên mặt đã đoán ra được.

Lúc này, Triệu Tương Nghi thật nhớ nhà, trước kia khi nàng vừa mới vào Bùi gia, về nhà lại mặt, thần tình của Nhâm thị không khác Ông thị bây giờ.

Ông thị phát hiện tâm tư của Triệu Tương Nghi, lại không thể để Triệu Tương Nghi về nhà mẹ đẻ được, bởi vì Bùi Tiểu Triết còn nhỏ, không thích hợp đi xa, bà lo lắng, tôn tử thông tuệ khả ái, nên không đồng ý. Mặt khác, Bùi Tử Quân gần bận rộn, không thể bồi Triệu Tương Nghi về nhà mẹ đẻ một chuyến, nếu để Triệu Tương Nghi một mình quay về, không chừng bị người ta lên án, nhà mẹ đẻ sẽ ngờ vực vô căn cứ, có phải là hai người cảm tình xuất hiện vấn đề.

Trải qua một phen suy nghĩ, Ông thị đem dự định cho Triệu Tương Nghi về nhà mẹ đẻ ép xuống.

Đối với cuộc sống hằng ngày của con dâu càng thêm đề ý, lúc nào cũng kéo con dâu đến xem hí kịch, cùng nhau luyện chữ, làm vườn, hoặc hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, chơi với Bùi Tiểu Triết

Buồn bực trong lòng tan biến, mẹ chồng đối với mình rất tốt, nên nàng cũng dần an tâm.

Chỉ là, Bùi Tử Quân như trước quá bận rộn, mỗi khi nàng muốn quan tâm một chút, hoặc cùng hắn ở chung, đều không có thời gian, hắn tựa hồ đã quen, không giải thích nữa.

Mỗi khi Triệu Tương Nghi nhớ tới, trong lòng khó tránh khỏi cô đơn.

Có lẽ Bùi Tử Quân không giống như lúc trước, lẽ nào, hắn đây là chán ghét nàng, không muốn đoạn tình cảm này?

Có loại ý nghĩ này, Triệu Tương Nghi càng hoảng sợ, âm thầm tự trách

—— Mình tại sao có thể hoài nghi trượng phu?

Tối hôm đó, Triệu Tương Nghi đi vào giấc ngủ, Bùi Tử Quân mới vừa về.

Hắn tận lực làm động tác trở nên nhẹ nhàng, tránh đánh thức Triệu Tương Nghi.

Chỉ là, Triệu Tương Nghi vẫn tỉnh, thấy được phu quân, nàng thật vui. Tính toán, hai người lâu rồi không thân mật, cơ hội ngày càng ít.

Trừ ra lần trước kia, tựa hồ không thêm lần nào nữa.

Nghĩ đến điểm này, Triệu Tương Nghi cảm thấy hồ thẹn, âm thầm hạ quyết tâm, hài tử bên kia tuy rằng phải chăm sóc, nhưng cũng không thể quá cực đoan, chăm sóc cho Bùi Tiểu Triết, mà bỏ qua phu quân được.

“Hôm nay ăn cơm có ngon miệng không?” Triệu Tương Nghi vừa tỉnh

ngủ, tiếng nói có chút khàn khàn, nàng cả ngày hôm nay đều không thấy Bùi Tử Quân, rất nhớ.

Chỉ hận thời đại này con gái và con trai không bình đẳng với nhau, bằng không, nàng cũng muốn ra ngoài làm việc, chí ít như vậy, sẽ làm cuộc sống thêm phong phú, không như những nữ nhân khác, ở nhà chờ phu quân về, cô đơn buồn chán.

Bùi Tử Quân cười gật đầu: “Có, nương tử lo lắng?” Nói xong, còn tự mình đi rót một chén nước cho Triệu Tương Nghi uống, “Nàng uống nước cho thấm giọng.”

Triệu Tương Nghi uất ức tiếp nhận, khẽ nhấp vài hớp, ngược lại cười hết sức vui vẻ. Bởi vì Bùi Tử Quân vẫn là nam nhân yêu mình, thương mình nhất.

Tất cả không có thay đổi.

Chờ Bùi Tử Quân tắm rửa xong, Triệu Tương Nghi không buồn ngủ, chủ động ôm lấy Bùi Tử Quân: “Phu quân, xin lỗi, từ khi có tiêu Triết, thiếp ít quan tâm đến chàng rồi, từ giờ trở đi sẽ không như thế nữa, thiếp sẽ sắp xếp thời gian, không để chàng cô đơn một mình đâu. Chàng gần đây bận rộn như vậy, có mệt mỏi không, thiếp đau lòng thay chàng.”

Đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày Triệu Tương Nghi mới có cơ hội nói cho Bùi Tử Quân những lời này.

Nói xong đặt Triệu Tương Nghi nằm xuống, chỉ hôn lên trán nàng, không làm gì khác nữa.

Mà ngay lúc đó Triệu Tương Nghi, đang chờ động tác kế tiếp của Bùi Tử Quân . . .

Tình trạng xấu hổ nàng khiến nàng có chút chua xót, cũng may là đêm khuya, không nhìn thấy gì được.

Bùi Tử Quân có lẽ vì quá mệt mỏi, nên rất nhanh rơi vào giấc ngủ, còn Triệu Tương Nghi lại mất ngủ.

Tuy tự giải thích rằng, hẳn mệt quá rồi nên mới như vậy. Nhưng chẳng biết tại sao, từ giọng nói, biểu tình của hắn, nàng mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Lẽ nào, hắn điều không phải mệt mỏi, mà là không muốn nhìn thấy nàng? Hoặc là cố ý trừng phạt vì nàng không quan tâm đến hắn, nên mới cố ý làm như vậy?

Chết tiệt.

Triệu Tương Nghi lần thứ hai thầm mắng trong lòng

Mình bây giờ sao lại biến thành thế này?

Chẳng lẽ ngây ngô ở trong nhà lâu quá? Cho nên không thể đo được lòng người.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui

vẻ ^^)

Sáng sớm hôm sau, chờ Triệu Tương Nghi tỉnh lại, Bùi Tử Quân đã chuẩn bị xong tất cả, đi đến cửa hàng. Điều này làm cho Triệu Tương Nghi cảm thấy vắng vẻ, nhìn vị trí bên cạnh đã sớm không thấy người, tâm tình không tốt chút nào

“Thiếu phu nhân, sắc mặt người không tốt lắm.” Bích Văn vừa giúp Triệu Tương Nghi mặc quần áo, vừa lo lắng nói, “Có phải gần đây thiếu gia khiến người mệt mỏi? Có muốn mời đại phu đến xem không?”

Hai mắt Triệu Tương Nghi vô thần lắc đầu: “Bích Văn, ta chỉ là đột nhiên nhớ nhà, thật nhớ thầy nương, ca ca, ông bà nội thôi.” Nói xong, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Bích Văn cả kinh trở tay không kịp, vội vàng thấp giọng hỏi: “Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì sao?”

Triệu Tương Nghi nhìn Bích Văn hoảng sợ, thu lại tâm tình không tốt, ý thức được mình thất thố.

Miễn cưỡng cười, lắc đầu nói: “Không có, chỉ là thỉnh thoảng buồn thôi, cái này không cần gấp gáp.”

Chờ rửa mặt chải đầu xong, Triệu Tương Nghi ôm Bùi Tiểu Triết đến thỉnh an Ông thị.

Sau khi trở về, chỉ thấy Bích Văn muốn nói lại thôi, khuôn mặt hồng nhuận, bộ dáng kỳ quái.

Nghĩ có chuyện gì đó, Triệu Tương Nghi cảnh giác, bảo nữ mẫu ôm Bùi Tiểu Triết đi xuống, sau đó gọi Bích Văn đến hỏi.

Bích Văn xưa nay là người lạnh lẽo, ôn hoà, lần này chẳng biết tại sao, cư nhiên không được tự nhiên, không biết mở miệng thế nào đây.

“Rất cuộc làm sao vậy, đừng làm cho ta lo lắng, chuyện tốt hay chuyện xấu a?” Triệu Tương Nghi gần đây trong lòng có chút phiền, nên cũng mất kiên trì.

Bích Văn kinh ngạc, gương ngùng nắm chặt khăn tay, chầm chước câu chữ nói liên tục: “Lần trước, Thiếu phu nhân giới thiệu cho nô tỳ người đó... Nô, nô tỳ, nguyện ý mong Thiếu phu nhân làm chủ” nói xong lời cuối cùng, Bích Văn nói không nên lời, cúi đầu thấp xuống.

Mặc dù cách nói giống ngày trước, nhưng vào hôm nay lại mang âm điệu bất đồng

Triệu Tương Nghi hai mắt sáng ngời, mỉm cười.

“Bích Văn, mới vừa rồi ta có hơi lớn giọng.” Nàng trước tiên hạ thấp giọng, nắm tay Bích Văn, tiểu ý nói liên tục, “Nhìn dáng vẻ của người, có vẻ rất hài lòng?”

Mặt Bích Văn đỏ ửng, quay đầu đi chỗ khác, khẽ gật đầu, giọng như muỗi kêu: “Nô tỳ cũng không có yêu cầu cao gì, chỉ mong thật lòng đối tốt với nô tỳ...”

“Người hôm nay nếu như không nói, ta còn cho rằng chuyện hôn sự này sẽ thất bại.” Triệu Tương Nghi cười ha ha, nhìn Bích Văn, “Thời gian lâu như vậy người mới nói, có lẽ là người suy tính thật lâu. Mau nói cho ta biết, trong đụn thời gian đó hai người các người có tới lui không?”

“Nô tỳ chỉ gặp hai lần thôi, hơn nữa nô tỳ căn bản cũng không có cùng hẳn đôi diện gặp nhau, đều là sai vật trong phủ thấy hẳn, giúp hẳn đưa đồ cho nô tỳ mấy lần, không chỉ có nô tỳ, còn mang không ít thổ sản cho thiếu phu nhân, tiêu thiếu gia.” Bích Văn đột nhiên quỳ xuống trước mặt Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi đỡ dậy, không nói gì: “Mau đứng dậy đi, ta không có ý trách người.” Ta chỉ thị hiệu kỳ mà thôi, bất quái mà thôi, được chưa?

Cư nhiên đem Bích Văn dọa sợ thành cái dạng này.

Bích Văn thấy Triệu Tương Nghi thật không có ý trách mình, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, ngượng ngùng nhìn Triệu Tương Nghi.

“Người đã nói ra suy nghĩ của mình, ta đây làm chủ cho người, mấy ngày nữa là ngày tốt, ta sẽ tìm bà mối đến thông báo cho họ một tiếng, để họ đến cầu hôn người được không?” Triệu Tương Nghi ở hỏi ý Bích Văn

Bích Văn lệ nóng dâng tràn, kích động nhìn Triệu Tương Nghi nói: “Tạ ơn Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân đối với Bích Văn thật tốt, Bích Văn không thể báo đáp, chỉ có thể dùng nửa đời còn lại hầu hạ Thiếu phu nhân “

Nói thật , Bích Văn chỉ là một nha hoàn ký văn tự bán thân, có thể lấy một gã sai vật đã không tệ, miễn cưỡng có tam môi lục sính

Mà Triệu Tương Nghi chọn cho nàng gia đình này, là một gai đình thuần lương, của cải cũng không tệ lắm, tuy nói không phải giàu có, nhưng không cần lo ăn, cái mặc. Thân nhân tốt bụng sống chung, quan trọng là người này nhân phẩm tốt, dáng dấp tuấn tú, xứng với Bích Văn

“Nha đầu ngọc, người có thể vui vẻ lập gia đình, chính là hời báo tốt nhất với ta.” Triệu Tương Nghi cười.

Tiếp theo, là hôn sự của Bích Văn, Triệu Tương Nghi rút cuộc tìm được việc phân tâm, mỗi ngày bận tới mảy tới mắt, giải quyết được sầu lo và bất an về Bùi Tử Quân bên kia

Trong nhà đôi phương có ba con trai, Bích Văn phải gả chính là lão tam, là con trai nhỏ.

Nghe nói Bích Văn đồng ý, bên kia cũng không biết cao hứng đến dạng gì.

Hôn kỳ gần đến, hơn nữa lễ tiết tất cả cũng không vội vàng, bởi vì nhà trai bên kia từ lúc Bích Văn mở miệng đáp ứng, đã chuẩn bị xong tất cả.

Triệu Tương Nghi sau khi biết, không khỏi thoả mãn, đây là coi trọng Bích Văn.

Một tháng sau, Bích Văn thật vui vẻ gả cho lang quân như ý, nha hoàn trong phủ cực kỳ hâm mộ nàng, cũng mơ có một chủ tử tốt như thế.

Bích Văn chung thân đại sự đã xong, Triệu Tương Nghi đem hết tâm tư đặt lên người nha hoàn a Chu kia.

Cùng lúc đó, Bùi Tử Quân cũng nhanh sắp trở về phủ, 8 ngày trước, hắn tự mình đưa người vận chuyển hàng đến Hạ Châu, tính toán ngày đường, nếu như sự tình làm được thuận lợi, chắc là 2 ngày sau sẽ về phủ

Mấy ngày gần đây, Triệu Tương Nghi như người không hồn.

Nàng và Bùi Tử Quân thành hôn đã hơn một năm, thế nhưng đối với hắn vẫn như cũ duy trì một loại tình cảm mãnh liệt và nóng bỏng, dứt bỏ không được.

Đều nói tiêu biệt thặng tân hôn, trong lúc chờ đợi Bùi Tử Quân trở về, Triệu Tương Nghi trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng cũng ngọt ngào. Chỉ chờ Bùi Tử Quân sau khi trở về, hai người cùng nhau ở trong thế giới ngọt ngào.

Hai ngày sau, Triệu Tương Nghi được một đám nha hoàn tử vây quanh đứng chờ trước cửa chính, nghênh đón Bùi Tử Quân trở về. Không ngờ, lại chỉ thấy một chương quỹ chật vật về, trên mặt vạn phần tuyệt vọng nói với đám nữ quyến: “Thiếu gia, thiếu gia bị thổ phi bắt đi rồi, mà nay không biết đi đâu “

Triệu Tương Nghi biết tin, chỉ cảm thấy như bị thiên lôi đánh trúng, trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Chương 263: Mẹ chồng ôn nhu

Triệu Tương Nghi lúc tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường lớn, trong mộng lung thấy Bích Văn và tất cả mọi người đang bận rộn xung quanh, âm thầm thở dài một hơi, cho rằng mới vừa rồi là mình nằm mơ, không phải là sự thật

A Chu nghiêng mặt sang bên nhìn, thấy Triệu Tương Nghi đã tỉnh, vội vàng khẽ đẩy Bích Văn một cái, sau đó hai người vội vàng chạy tới, hỏi thăm Triệu Tương Nghi có gì đáng ngại không.

Thấy thần sắc lo lắng của hai người lo, Triệu Tương Nghi nhất thời không nói được, cổ họng như có gì chặn lại vậy, nàng ngồi dậy, nắm chặt tay Bích Văn hung hăng hỏi: “Là thật, là thật đúng hay không “

Bùi Tử Quân hần, thực sự bị thổ phỉ bắt đi, sinh tử chưa biết

“Thiếu phu nhân, ngài trước đừng qua 1kilch động, thiếu gai cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì” A Chu nhanh mồm nhanh miệng, cho rằng như vậy sẽ an ủi được Triệu Tương Nghi.

Nào ngờ, lại bị Bích Văn trừng mắt một cái, khẽ đẩy một chút.

Bởi vì Triệu Tương Nghi nghe lời nói này, cơ hồ đã khẳng định được sự thật trong lòng, thần sắc bắt đầu thay đổi, hai mắt vô thần, tiêu tụy vô cùng.

“Phu nhân bọn họ đâu?” Một lúc lâu, Triệu Tương Nghi mới thở nhẹ, lạnh nhạt hỏi.

“Phu người sau khi biết tin, hoảng sợ cho người đi tìm lão gai về phủ thương lượng. Phu nhân hẳn đang ngồi nghỉ trong phòng ngủ... Nghe Lục Oánh nói, phu nhân xưa nay dịu dàng ản nhĩn như thế, đã khóc hồi lâu.” Giọng a Chu trở nên ngập ngừng vì lúc này phạm phải sai lầm

Triệu Tương Nghi nghe xong, xoa cái trán đau đớn, nhìn Bích Văn nói: “Mau đỡ ta đứng dậy thay y phục, ta phải đến xem phu nhân thế nào.”

“Thiếu phu nhân. . . Đại phu mới vừa này nói người hoả giận công tâm, lại thiếu máu, khuyên người đừng quá gắng sức, cho nên. . . Phu nhân, để nô tỳ đi xem thử, người ở đây.” Bích Văn chằm chước từ ngữ, khuyên nhủ.

Triệu Tương Nghi nhìn thần sắc thận trọng của Bích Văn, trong lòng cũng hơi hồ thẹn, nàng vừa mới tân hôn không lâu, vốn nên hưởng thụ thời gian ngọt ngào lãng mạn, bây giờ lại vì chuyện của mình, mà không thể hưởng thụ được. . .

“Không cần, ta khoẻ rồi, ta muốn đi thăm phu nhân, Mẫn Nhu không thể quay về được ngay được, phu nhân hẳn rất buồn, ta phải đến bên cạnh bà, nếu ta không đi nữa, chẳng phải quá vô tình.” Triệu Tương Nghi giùng giàng xuống giường, mới phát hiện thân thể nhẹ bỗng, đầu cũng chóng mặt.

Bất quá hít sâu một hơi, thấy tốt hơn nhiều

Nàng cứng rắn ch1o6ng đỡ xuống giường, còn tự mình thay quần áo, rửa

mặt, khuôn mặt tái nhợt đến viện tử của Ông thị.

Lúc này đây, nàng không thể biểu hiện ra mình yếu ớt được.

Bùi Hạ Niên và Ông thị không còn trẻ nữa, Bùi Tử Quân xảy ra chuyện, như vậy nàng phải tinh táo, nếu còn chìm trong sợ hãi và bi thương, chẳng phải xát muối lên người cha mẹ chồng?

Cho nên, nàng nhất định phải kiên cường, nghĩ biện pháp, xem chuyện này giải quyết thế nào, làm thế nào để cứu Bùi Tử Quân thoát hiểm.

Đến viện tử của Ông thị, nha hoàn, bà tử trong viện hành xử cực kỳ cẩn thận, thấy Triệu Tương Nghi, thờ phào nhẹ nhõm như thấy cứu tinh của mình vậy.

“Thế nào, phu nhân xảy ra chuyện ư?” Triệu Tương Nghi nắm một nha hoàn hỏi

Nha hoàn kia lắc đầu, vẻ mặt sầu khổ nói: “Lão gia hẳn chậm thêm chút nữa mới về đến phủ, phu nhân sợ hãi, bọn nô tỳ khuyên thế nào cũng không được, cho nên có chút sợ.”

“Người đi xuống trước đi, ta đi xem.” Triệu Tương Nghi nói xong, nhắc chân bước vào trong.

Vừa nhắc chân, lại nghe nhũ mẫu Bùi Tiểu Triết từ bên ngoài viện tử chạy vào, luôn miệng nói Bùi Tiểu Triết khóc nháo đòi mẫu thân.

Triệu Tương Nghi nghe xong lòng mềm nhũn, viền mắt đều nóng lên.

Nếu là lúc trước, nàng sẽ cảm thấy hạnh phúc cùng uất ức, con trai cần mình. Nhưng bây giờ, nàng làm gì còn thời gian lo cho thằng bé?

Trước khi Bùi Tử Quân mất tích, cũng bởi vì Bùi Tiểu Triết mà nàng đã vắng vẻ hẳn, khi đó hẳn suy nghĩ ra sao? Có phải cảm thấy thật uỷ khuất không?

Nếu là hẳn lần này một đi không trở lại, nàng sẽ hối hận thành cái bộ dạng gì đây?

Nghĩ vậy, Triệu Tương Nghi rơi nước mắt, nàng miễn cưỡng nói với nhũ mẫu: “Để nó hét cho đã đi, thật không có biện pháp nào, để cho nó nháo mẹt rồi sẽ ngủ thôi. Nhớ kỹ đừng để nó đói, đại tiểu tiện cũng phải chú ý.”

Nói xong, liền nhắc chân vào phòng Ông thị. Nhũ mẫu bị Triệu Tương Nghi nói thế phải ngậy ngốc, bởi vì dĩ Triệu Tương Nghi rất quan tâm đến Bùi Tiểu Triết, tuyệt sẽ không nói ra lời như vậy.

Triệu Tương Nghi một khắc kia vào phòng, nước mắt rơi xuống, nàng lau hết.

Diễn Trạch, chàng phải bảo vệ mình, hảo hảo sống

Lần này chỉ là ông trời cho chúng ta cơ hội để thử nghiệm, nhất định sẽ vượt qua, chàng hãy tin tưởng thiếp.

Chờ sau khi chàng trở lại, thiếp sẽ không bắt công vì con trai nữa, thiếp sẽ bình đẳng, hảo hảo thương chàng, quan tâm chàng, sẽ không để chàng cô độc uỷ khuất.

Chàng nhất định phải chờ thiếp, chờ thiếp đoàn tụ với chàng

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ^^)

Ông thị ngồi dựa trên nhuyễn tháp, trong tay là một chuỗi tràng hạt, bà đưa lưng về phía Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi thấy không rõ biểu tình trên mặt bà.

Chậm rãi đến gần, khẽ gọi: “Nương, là con.”

Vai Ông thị run lên, ngược lại quay đầu nhìn Triệu Tương Nghi, nhìn từ trên xuống dưới, giọng khàn khàn hỏi: “Con khoẻ chưa?”

Triệu Tương Nghi cảm động gật đầu: “Không sao nữa rồi, con đến thăm nương.”

“Đứa nhỏ này, mau ngồi.” Ông thị vươn tay, vô lực ngoắc lại.

Triệu Tương Nghi đi tới, ngồi bên cạnh Ông thị, hít thật sâu, nhìn Ông thị.

Mới là phát hiện, phụ nhân xưa nay hoà ái, trong nháy mắt trở nên già đi, tiêu tụy rất nhiều

“Nương, không có chuyện gì đâu.” Triệu Tương Nghi an ủi, “Bọn họ chỉ là bắt phu quân đi, cũng không muốn lấy mạng phu quân. Nói vậy, không bao lâu nữa, sẽ có người đến phủ chúng ta tống tiền, chỉ cần chúng ta đưa tiền, bọn họ sẽ thả người. Phu quân, nhất định không có việc gì.”

“Nương cũng nghĩ như vậy.” Giọng ông thị mang đầy tang thương không gì sánh được, “Thế nhưng. . .Nương luôn cảm thấy bất an. Mí mắt cứ nháy liên tục...Chỉ sợ Tử Quân có mệnh hệ nào, nương chỉ có một đứa con trai, phải sống thế nào đây...” Nói xong, Ông thị nghẹn ngào khóc.

Triệu Tương Nghi chưa từng thấy qua một Ông thị như thế, lập tức khuyên nhủ: “Sẽ không, sẽ không, những người đó chỉ là thổ phỉ mà thôi, thấy phu quân ăn mặc bất phàm, nhất định muốn lấy một khoản tiền chuộc, sao lập tức giết người diệt khẩu được?”

Nói xong bốn chữ cuối, Triệu Tương Nghi run rẩy, môi cũng run.

“Tương Nghi. . .” Ông thị nắm tay Triệu Tương Nghi, cảm kích nói, “May mà có con ở đây, may mà Tử Quân cưới là con, cảm ơn “

“Chúng ta là người một nhà, nói cái gì cảm ơn với không cảm ơn?” Triệu Tương Nghi nắm tay Ông thị, có điểm xúc động muốn khóc, nhưng nằng cuối chịu đựng, “Nương, lúc này, chúng ta càng không thể hoảng, không thể ngã xuống mà phải kiên cường, cùng bọn chúng đấu tranh cứu phu quân ra. “

“Chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?” Giọng Ông thị dần dần hòa hoãn, “Nương sợ đả thảo kinh xà, tạm thời không có đến nha môn báo nguy, chỉ chờ bên kia lộ ra chút tin tức.”

“Trước tìm Từ chương quỹ đã.” Ánh mắt Triệu Tương Nghi đột nhiên trở nên sắc lạnh, “Là ông ta nloại cho chúng ta biết tin phu quân bị thổ phỉ bắt, nhiều người mất tích như vậy, mà chỉ có một mình ông ta quay về, ai

biết được ông ta có tham gia hay không chứ?”

“Con là hoài nghi?” Ông thị vô cùng kinh ngạc.

Từ chương quỹ theo Bùi gia buôn bán đã lâu, người thành thật khiêm tốn, không giống như là cái loại người phản bội lại chủ, hướng tay ra ngoài.

Thế nhưng Triệu Tương Nghi nói cũng không phải không có lý, lần này, Ông thị đúng là do dự.

“Nương, chúng ta lúc này không thể buông tha bất kỳ khả năng nào. Ông ta nếu trong sạch, nương nhiên không gì có thể tốt hơn, nhưng vạn nhất ở đây có gì đó mờ ám, chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua ư, đối với phu quân mà nói, vô cùng nguy hiểm” Triệu Tương Nghi thức tỉnh Ông thị.

Nhắc đến con trai, Ông thị trở nên tỉnh táo: “Hảo, chờ lão gia về phủ, để lão gia hỏi lão Từ. nương tuy là một phụ nhân, con trẻ tuổi không thể phục chúng, hai chúng ta đi nói, nếu như nội tâm ông ta thật sự có quý, cũng không làm gì được. Ông ta là do lão gia bồi dưỡng ra, chỉ có lão gia có thể nhìn ra đầu mối từ ông ta.”

“Nghe theo nương nói.” Triệu Tương Nghi gật đầu, không dám lơ đãng

Trầm mặc một chút, Ông thị đột nhiên nhắc tới: “Vừa nãy nương nghe thấy tiếng nhũ mẫu tiểu Triết bên ngoài, tiểu Triết xảy ra chuyện sao?”

Tay Triệu Tương Nghi khẽ run, cắn chặt môi, ần ần lắc đầu: “Không có chuyện gì, chỉ là hồ nháo mà thôi.”

“Con còn không đi qua nhìn thử.” Ông thị biết rõ ý của Triệu Tương Nghi, nắm tay nàng, cho nàng một bậc thang xuống, “Nó là con của con, nếu có một sơ xuất nhỏ, con không phải đau chết ư? Không thể ở đây cùng nương nói chuyện được.”

Triệu Tương Nghi nghe Ông thị nói, kiên cường cố gắng tạo nên đã sụp đổ, nước mắt như hạt châu rơi xuống.

“Nương. . . Con không dám đi.” Triệu Tương Nghi nức nở, nhẹ nhàng tựa vào vai Ông thị, “Bởi vì tiểu Triết, con mới vắng vẻ phu quân lâu vậy. . . Mà nay phu quân gặp nạn, con thật sự không còn tâm tư chăm sóc tiểu Triết. . . Luôn cảm thấy con luôn chú ý đến tiểu Triết quá nhiều, nên cảm thấy có lỗi với phu quân “

Nếu Bùi Tử Quân lần này thật sự không về được, cả đời này nàng thật không thể tha thứ cho hành động của mình.

“Nha đầu ngọc.” Trên mặt Ông thị cũng chảy nước mắt, giơ tay lên chạm rã vuốt gò má Triệu Tương Nghi, giúp nàng lau nước mắt, “Đi đi, tiểu Triết là con trai con, nếu Tử Quân mà biết, nhất định sẽ đau lòng chết. Con phải chăm sóc tiểu Triết cho tốt, chờ Tử Quân trở về, nhìn thấy người nhà bình an hoà thuận, mới có thể vui vẻ nha.”

Triệu Tương Nghi hơi cứng người, kinh ngạc nhìn Ông thị.

Qua một lát, cuối cùng đứng lên, run rẩy chạy về viện tử của mình.

Chương 264: Thư tổng tiền

Bùi Hạ Niên hồi phủ , viền mắt đỏ bừng, không giống như là đã khóc, mà là giận dữ và bi thương, nhất định là cả đêm không ngủ, không có nghĩ ngợi một mực suy tư về hậu quả có thể xảy ra.

Vô luận là Ông thị hay là Triệu Tương Nghi nhìn thấy, đều không đành lòng.

Ý đồ muốn Bùi Hạ Niên tra khảo Từ chương quý bị hai người ép xuống, thăm nghĩ để Bùi Hạ Niên nghỉ ngơi thật tốt. Bây giờ không có Bùi Tử Quân, cũng không thể để thêm một người ngã xuống nữa.

Ngày hôm sau, giữa lúc mọi người mặt ủ mày chau, suy nghĩ có nên đi báo quan hay không, thì một phong thư tổng tiền đưa tới

Người khác nhận phong thư tổng tiền, có thể sợ hãi thất kinh, nhưng Bùi gia sau khi nhận được thư, lại không có tâm tư này, điều này chứng minh, Bùi Tử Quân còn sống

Người đưa thư là một đứa nhỏ 7,8 tuổi, hẳn không phải là đồng bọn, chắc là bọn chúng tùy tiện tìm trên đường một người vô tội mang thư đến.

Chờ Triệu Tương Nghi định hỏi đứa nhỏ kia vài điều, mới biết là bọn gia đình không có giữ đứa nhỏ lại, nên nó đi đâu rồi không biết.

Vì thế, Bùi Hạ Niên mới phát hỏa, khiến toàn bộ trên dưới Bùi phủ căng thẳng.

Làm gia chủ , Bùi Hạ Niên xưa nay hòa ái dễ gần, trong mắt mọi người là chủ tử tốt, đột nhiên phát hỏa, thật dọa người, so với mấy chủ tử có tính tình nóng nảy còn đáng sợ hơn.

Không kịp đợi nữa liền mở thư đọc, thấy nội dung trên đó rất đơn giản

Một nghìn lượng bạc, từ bây giờ đến trước chạng vạng tối ngày mai phải đưa đến chân núi bên ngoài huyện, có tiền mới thả người, bằng không người khó giữ được tính mạng. Nếu dám báo quan, tự gánh lấy hậu quả.

Vài nét bút thật đơn giản, nội dung thật giống mấy lá thư tổng tiền mà bọn cướp hay gửi đến cho thân nhân thường xảy ra ở hiện đại, Triệu Tương Nghi lại không có tâm tư đùa giỡn, nàng nhìn mấy dòng chữ đơn giản, nước mắt rơi xuống.

Đó là chữ viết của Bùi Tử Quân , nàng nhận ra được.

Hắn là bị buộc viết thư?

Ở dưới tình huống thế nào, hắn bị buộc viết thư

Hắn là một người thích sạch sẽ, không biết bị đám thổ phỉ kia dẫn vật thành bộ dáng gì, đang ở nơi bản thú nào, có ngủ ngon giấc không?

Ăn đủ no không? Có sợ không?

“Người đâu gọi Từ chương quý đến cho ta.” Không đợi Triệu Tương

Nghi dữ Ông thị mở miệng, Bùi Hạ Niên cảm hận phái người đi gọi Từ chương quỹ

Nhưng lúc này Triệu Tương Nghi và Ông thị lại không có tâm tư để ý đến chuyện này, hai người đang bàn bạc về chuyện tiền chuộc

Một nghìn lượng bạc, là một khoản tiền rất lớn

Thế nhưng so với mạng của Bùi Tử Quân, thì không đáng là nhiều.

May mà Bùi gia tài lực lớn, một nghìn lượng bạc trong khoảng thời gian ngắn còn lấy ra được

Cùng lúc đó, Bùi Mẫn Nhu và Mạc Thiệu Kỳ về đến Bùi phủ, đi cùng còn có Mạc Hường Quân và Trần thị, đều là thân thích, có người xảy ra chuyện, những người khác tự nhiên không yên lòng.

Về phần nhà mẹ đẻ Triệu Tương Nghi bên kia, nàng tạm thời không có tiết lộ, thứ nhất sợ quá nhiều người biết, sẽ làm mọi việc trở nên loạn, thứ hai cũng không dám đề đám người Triệu Tín Lương lo lắng, dù sao giúp không được gì, ít một người biết, liền ít một phần lo lắng. Chờ bọn họ đón được người về rồi, nói sau cũng không muộn.

Bùi Mẫn Nhu đang tận hưởng tân hôn ngọt ngào, đột nhiên nghe tin dữ, có chút lo lắng không yên, tâm tình phập phồng, vừa thấy Triệu Tương Nghi và Ông thị, liền khóc một tràng, Mạc Thiệu Kỳ khuyên thế nào cũng không ngừng.

Mạc Hường Quân và Trần thị là trưởng bối, trải qua rất nhiều chuyện, đại sự gì chưa thấy qua, tất nhiên là trầm ổn, chỉ hỏi Ông thị chuyện thế nào rồi.

Sau khi biết có thư tổng tiền đưa đến, đều thở phào nhẹ nhõm, biết đối phương muốn là cái gì, nên không ưu tâm nữa.

“Theo ta thấy, chúng ta phải tính toán điều tốt xấu đã.” Trần thị xưa nay mạnh mẽ, nói chuyện tất nhiên không lòng vòng, có cái gì nói cái đó “Tuy nói bọn thổ phỉ này không dễ đối phó, thường nói không giữ lời. Dù trên giấy đã viết, nhận được tiền sẽ thả người, nhưng khó bảo đảm con người không tham lam, muốn càng nhiều, hoặc là có tật giết mình, lo lắng chúng ta sau đó đi báo quan, dẫn đến sào huyệt của bọn chúng, đến lúc đó sẽ giết người diệt khẩu không chừng, chúng ta không thể cứ ngây ngốc đưa tiền như vậy được.”

“Nghe tử nói, muội cảm thấy không nắm chắc.” Ông thị lo sợ không yên nhìn Trần thị.

Mạc Hường Quân nhìn Trần thị, hòa hoãn nói: “Đây chỉ là điều xấu nhất thôi, chuyện này sẽ không có đi đến bước đó đâu, mấy người chúng ta nhanh thương nghị đối sách, nhìn một chút nên làm thế nào mới tốt, thời gian không còn nhiều.”

Trần thị nói lời này, Triệu Tương Nghi cũng nghĩ tới, cho nên, nàng mới suy nghĩ nên làm gì bây giờ mới tốt.

“Chuyện tiền bạc, mọi người có lo nổi không?” Mạc Hương Quân đột nhiên hỏi.

Ông thị lắc đầu: “Tiền bạc không thành vấn đề, chỉ là lo lắng đám thổ phỉ kia thực sự như lời tử tử nói, trở mặt, đến lúc đó Tử Quân làm sao bây giờ?” Nói đến đây, nước mắt không tự chủ rơi xuống, nức nở nói, “Thằng bé từng muốn học võ, nhưng muội không đồng ý, sợ trong lúc học nó bị thương, bây giờ nghĩ lại, nên để nó học một ít, ít nhất có thể bảo vệ mình.”

“Nương, trước đừng nói những lời này, bây giờ quan trọng nhất là thương lượng đổi sách.” Triệu Tương Nghi ôn nhu nắm tay Ông thị an ủi.

Một đám người tức thì rơi vào trầm mặc, tất cả mọi người đang suy nghĩ cho kế sách tiếp theo

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ^^)

Lúc xế chiều, Bùi Hạ Niên rốt cục về tới.

Ông lắc đầu, biểu tình trên mặt đầy mất mát: “Lão Từ không có làm phản, ông ấy là may mắn chạy thoát ra được.” Nói xong, nặng nề thở dài một hơi, “Tôi còn mong rằng ông ấy thật sự làm phản, chí ít như vậy, có thể biết thêm chút tin tức từ đối phương.”

“Lão gia, bạc tôi đã chuẩn bị xong, chlung ta lập tức lên đường” Ông thị lo lắng nói.

“Phu nhân, bà ở nhà chờ tin, loại chuyện này cứ để nam nhân chúng tôi đi làm, bà đi theo, tôi không thể trông chừng hai bên, sự tình sẽ không thuận lợi.” Bùi Hạ Niên không đồng ý đề nghị của Ông thị.

“Lão gia, đó cũng là con trai tôi, hôm nay nó gặp nạn, tôi không thể nhiều đến mấy lễ tiết tầm thường đó, tôi nhất định phải đi theo.” Ông thị đột nhiên kiên trì bướng bỉnh, giọng nói cũng nghẹn ngào, “Cho dù Tử Quân có gặp bất trắc, tôi cũng muốn thấy nó lần cuối... Đi theo nó luôn.”

“Nói cái gì vậy” Bùi Hạ Niên có chút kích động, “Phụ nhân ngu ngốc”

“Đừng có giận đê muội, muội ấy quá quan tâm nên loạn thôi” Trần thị vội khuyên nhủ, trừng mắt nhìn Bùi Hạ Niên.

Bùi Hạ Niên hơi bớt giận, giọng nói cũng hòa hoãn rất nhiều: “Phu nhân, tôi không phải không hiểu ý bà, tôi chỉ không muốn tiếp nhận loại kết quả đó. Tin tôi đi, Tử Quân sẽ bình an trở về, tôi sẽ đem nó bình an trở về trước mặt bà.”

Ông thị quay mặt qua chỗ khác, im lặng khóc. Bùi Mẫn Nhu ôm Ông thị khóc theo..

Giữa lúc trong phòng loạn thành một đoàn, Triệu Tương Nghi đột nhiên đứng ra rất trấn định, tự nhiên nói: “Cha, đưa con theo, con có cách để Tử Quân bình an trở về, con sẽ không làm vương bận đâu.”

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, như chết lặng

Tất cả mọi người lần đầu tiên nhận thức một Triệu Tương Nghi như vậy,

nhìn nàng không chớp mắt.

Một lúc lâu, Bùi Hạ Niên khó khăn nói : “Vợ Tử Quân à, cha biết con lo lắng cho phu quân, nhưng chuyến đi này không đơn giản như con nghĩ đâu, hung hiểm không biết ra sao, cha nào để con đi mạo hiểm được? Vạn nhất Tử Quân bình an trở về, còn con có một sơ xuất nào, cha nên nói với Tử Quân thế nào đây?”

“Cha, cha hãy tin tưởng con đâu, con sẽ không để mình xảy ra chuyện đâu, hơn nữa con có cách để phu quân bình an trở về.” Triệu Tương Nghi kiên trì nói.

Bùi Hạ Niên lúc này thật chấn kinh rồi.

Thấy con dâu vẫn là một cô nương thông tuệ động lòng người, nhưng dù sao vẫn al2 thân con gái, dù thông tuệ, chỉ là có chút thông minh mà thôi.

Thế nhưng ngay bây giờ, nghe ngữ khí của Triệu Tương Nghi , nhìn khuôn mặt kiên quyết tự tin , Bùi Hạ Niên cư nhiên thực sự tin lời của nàng, đồng thời nguyện ý thử một lần.

“Đứa nhỏ, con nói cách của mình đi, sau đó để người lớn đi làm, con đừng cố chấp nữa.” Trần thị đột nhiên khuyên can nói.

Triệu Tương Nghi lại lắc đầu: “Biện pháp này, chỉ có con mới làm được.”

Mọi người hít sâu một hơi, ai cũng không có mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lẳng, kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi chằm chằm.

Ngày hôm sau, một chiếc mã xa lớn chạy đến ngọn núi ngoài huyện.

Mà đám bắt cóc Bùi Tử Quân , đã sớm đợi ở dưới chân núi

Bùi Tử Quân bị hai gã tráng hán canh chừng, đứng ở giữa khe đá lớn dưới chân núi, hai tay bắt chéo sau lưng, hai chân cũng bị bọn thổ phỉ xích lại, không nhúc nhích được.

Hai gã tráng hán diện mục dữ tợn, tính tình cực kỳ táo bạo.

Mấy ngày nay hấn chưa từng ăn được một bữa cơm no, chỉ ăn được một chút cơm thừa, nếu không phải là vì có thể bình an để trở về gặp thân nhân, thì tử, hấn sẽ không chịu khuất nhục này.

Quần áo bạch y từ lâu dính đầy vết bẩn, thế nhưng hấn đang sốt ruột nên không để ý đến những điều này.

Mấy ngày trước, nếu không phải hấn khéo léo, thuyết phục bọn thổ phỉ, thì đã không thấy được ánh sáng hôm nay rồi

Cần phải tìm cách trong khoảng thời gian ngắn có thể chạy thoát, vẫn có chút khó khăn.

Thế nhưng, biện pháp tống tiền người nhà, thực sự tự có đáng tin? Đám người kia ác liệt như vậy, nhìn không giống loại người tuân thủ lời hứa.

Giữa lúc Bùi Tử Quân vắt hết óc suy nghĩ đối sách, xe ngựa Bùi phủ đi về phái bên này

Một người trong nhóm thổ phỉ hưng phấn mà chỉ vào chiếc xe ngựa nói:

“Nha, mau nhìn, bọn họ đưa bạc đến.”

Mọi người hơi phân chấn, mở to mắt nhìn xe ngựa cách đó không xa, nhìn xe ngựa như xem thử có thể nở hoa không.

Nhưng mà, đầu lĩnh của đám thổ phi, là một nam nhân 30 tuổi, híp đôi mắt ưng tỉ mỉ nhìn chiếc xe ngựa kia, nắm chắc chuôi đao trong tay, chỉ cần hơi có dị biến, hoặc xuất hiện người không nên xuất hiện, lập tức sẽ giết ngay.

Chương 265: Lòng tham không đáy

Xe ngựa rốt cuộc dừng trước mặt bọn thổ phỉ, ổn thỏa xong, xa phu cung kính đỡ chủ tử trên xe đi xuống.

Đầu tiên là Bùi Hạ Niên, ông vừa xuống xe đã nhìn xung quanh, tìm thân ảnh của con trai, chỉ thấy những gương mặt xa lạ, không nhìn thấy người mình muốn gặp, tâm trạng không khỏi hốt hoảng, nhưng nét mặt vẫn trấn định như cũ

Sau đó là Mạc Hướng Quân, vẻ mặt của ông ấy và Bùi Hạ Niên không có khác nhau mấy, phỏng chừng ý nghĩ trong lòng cũng không có khác.

Cuối cùng là Triệu Tương Nghi, nàng vâng lời Bùi Hạ Niên và Ông thị, đeo nón che, vừa xuống xe đã nhìn xung quanh, nhưng không thấy người mình muốn gặp, cũng giống hai trưởng bối, hoảng hốt như nhau.

Chuyến này cộng thêm xa phu nữa là 4 người, họ không dám đem thêm nhiều người đến, sợ kích động bọn thổ phỉ, đến lúc đó xảy ra chuyện không hay.

Bọn thổ phỉ vừa thấy trận thế này, không khỏi đều thoả mãn, nhìn xe ngựa lần nữa, không có người theo, lúc này mới âm thầm yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

“Bạc đâu?” một thổ phỉ lớn tiếng hỏi.

“Chúng ta gặp người trước mới nói.” Bùi Hạ Niên trấn định trả lời, Triệu Tương Nghi đứng phai sau lưng Bùi Hạ Niên, không đến lúc quan trọng, nàng sẽ không mở miệng.

Chuyến này nàng đến, chính là sợ bọn thổ phỉ thay đổi ý định, nếu như có thể thuận lợi giải quyết, tất nhiên là không thể tốt hơn.

Tên thổ phỉ nói chuyện lúc này lão đại, tên đầu lĩnh híp đôi mắt ưng, khề gật đầu. Dưới chỉ thị của y, hai tên tráng hán lập tức áp giải Bùi Tử Quân từ trong khe đá đi tới, đứng trước mặt mọi người.

Triệu Tương Nghi thấy Bùi Tử Quân đứng an toàn trước mặt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tảng đá treo cao trong lòng rốt cuộc có thể để xuống..

Song, bộ dáng chật vật của Bùi Tử Quân, khiến Triệu Tương Nghi đau lòng.

Bùi Tử Quân không ngờ Triệu Tương Nghi cũng sẽ theo đến, mặc dù nàng mang nón che, nhưng hắn vẫn nhận ra, hắn cũng không biết kế hoạch của Triệu Tương Nghi, nên lo lắng đến mức nóng nảy.

“Sao ngươi lại tới đây?” Bùi Tử Quân thần tình rất đăm chiêu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, ứng đối diện, không phải thể tử của mình thì là ai

Triệu Tương Nghi cũng không trách cứ hắn dùng loại khẩu khí này nói

chuyện với mình, bởi vì nàng hiểu, hẳn đây là đang bảo vệ mình, nếu hẳn biểu hiện quá mức để ý, đến lúc đó chỉ sợ làm cho bọn thổ phi chú ý

Cho nên mập mờ trả lời: “Lặn lội đường xa, lão gia cần phải có người chiếu cố.”

Như vậy, thân phận của nàng sẽ trở nên mơ hồ, có thể là thê tử của Bùi Tử Quân, cũng có thể là nha hoàn, cũng có thể là một thị thiếp của Bùi Hạ Niên hoặc Mạc Hường Quân.

Chỉ số thông minh của bọn thổ phi hẳn là cũng không cao, không để ý đến những lời này, chỉ cho rằng Triệu Tương Nghi là một nha hoàn mà thôi

Lấy được câu trả lời của Triệu Tương Nghi, Bùi Tử Quân thoáng an tâm, suy đoán bọn họ đến đây là có chuẩn bị

“Ít nói nhảm mau giao bạc ra đây” Tên thổ phi lúc này mở miệng nói.

“Chúng ta một tay giao tiền, một tay thả người” Bùi Hạ Niên tiến lên vài bước, không sợ hãi chút nào, trấn định nói.

“Ông còn dám ra điều kiện với ta? Không muốn sống nữa à.” Thổ phi trừng lớn hai mắt, tức giận

Nhưng tên đầu lĩnh hướng hẳn lắc đầu, tiến lên vài bước, đi tới trước mặt họ, nhếch môi cười nhạt: “Cầm bạc, chúng ta tự nhiên sẽ thả người.”

Tay Bùi Hạ Niên căng cứng, bọn họ nhiều người, biện pháp của con dâu, ông còn không biết, nàng nói nếu mọi người biết tường tận rồi, biểu tình và lời nói không ăn nhập, biết được càng ít thì sẽ giúp đỡ được nhiều hơn.

Vì thế lúc này, Bùi Hạ Niên hơi hoang mang, có thể cứu người thoát ra không.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhàn rỗi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Đem bạc đưa cho họ đi.” Triệu Tương Nghi ở phía sau, đột nhiên đến gần Bùi Hạ Niên, nhỏ giọng đề nghị, Mạc Hường Quân cũng nghe thấy được, không khỏi khản trương nhìn bọn thổ phi phía trước

Mà lúc này, bọn thổ phi cũng vênh tai nghe, lo lắng bọn họ sử dụng hao chiêu gì, nhưng bắt đắ dĩ giọng quá nhỏ, cái gì cũng không nghe, vì vậy mà đều tự cảnh giác.

Bùi Hạ Niên cuối cùng đồng ý đề nghị của Triệu Tương Nghi, dù sao bọn thổ phi nhiều người như vậy, vạn nhất thái độ do dự của bọn họ chọc giận bọn chúng, bọn chúng đến đoạt bạc, đến lúc đó chẳng phải là càng thêm bất lợi.

Vì vậy, ra dấu với xa phu đằng sau, xa phu liền cầm túi bạc lớn đi đến, tay hơi run run.

Tên thủ lĩnh tự mình nhận lấy bạc, lấy ra mấy khối nén bạc nhìn một chút, cẩn cẩn, xác định là bạc thật, đem túi bạc ném cho huynh đệ sau lưng, cao hứng hô lớn: “Các huynh đệ, cầm bạc chia ra đi”

Ra lệnh một tiếng, đám thổ phỉ hô to.

Triệu Tương Nghi khẽ nhíu mày, bị tiếng la hét này làm cho đau đầu

“Có thể thả người được chưa” Giọng Bùi Hạ Niên xuyên thấu tiếng la hét.

Thủ lĩnh híp đôi mắt ưng, cười trào phúng: “Thả người? Bọn ta nói khi nào sẽ thả người? Một nghìn lượng bạc, các người nhanh như vậy có thể gom góp, chắc là thực sự có của cải, cho nên năm nghìn lượng bạc cũng có thể lấy ra dễ dàng đi? Năm nghìn lượng bạc, đôi mấy mạng người các người, ta tin rằng người nhà các người sẽ đem bạc đến chuộc.”

“Người đĩ lúng là tiểu nhân nói không giữ lời” Mạc Hướng Quân tiến lên một bước, mắng tên đầu lĩnh.

“Bọn ta làm thổ phỉ, cần gì phải giữ chữ tín?” trong mắt tên thủ lĩnh hiện lên tai lãnh ý, sau đó hạ lệnh mấy huynh đệ ở phía sau, “Đem mấy người bọn họ bắt lại, chúng ta có thể kiếm thêm được một khoản.

“Hảo, hảo, hảo” Đám thổ phỉ bắt đầu hô to.

“Các người bắt một mình ta là được rồi, thả họ ra, ta bảo đảm họ sẽ đem bạc đến nữa.” Giọng Bùi Tử Quân vang lên, nhìn tên thủ lĩnh.

“Thả bọn họ? Thả bọn họ hảo để cho bọn họ trở lại báo quan tới bắt chúng ta sao?” Tên thủ lĩnh trừng mắt nhìn Bùi Tử Quân.

Sau đó, mấy tên thổ phỉ bắt đầu vây bắt đám người Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi hoảng sợ, quả nhiên nói không giữ lời, xuất hiện dị biến.

Rất nhanh, mấy người Bùi Hạ Niên bị bắt lại, mà bọn thổ phỉ còn lại, hung phấn chai bạc.

“Các người buông nàng ra” Bùi Hạ Niên quát nhìn mấy tên thổ phỉ, muốn bảo vệ Triệu Tương Nghi

Bùi Tử Quân cũng hết hồn, trong đầu đang nhanh chóng tìm cách thoát thân.

Nhưng Triệu Tương Nghi, vẻ mặt trào phúng nhìn Bùi Hạ Niên cười: “Sớm biết rằng các người vô dụng như thế, ta hà tất theo tới? Ta thực sự là mắt bị mù, đã nhìn lầm người, mới có thể theo các người lâu như vậy, mà nay, ta lại thấy đám thổ phỉ này uy phong hơn các người nhiều.

Giọng nàng rất lớn, đủ để bọn thổ phỉ nghe thấy.

Bùi Hạ Niên và Mạc Hướng Quân đều cực kỳ khiếp sợ, chưa từng nghĩ một người nhu thuận nghe lời, thông tuệ động lòng người như Triệu Tương Nghi, có thể nói những lời đại nghịch bất đạo

Bùi Tử Quân cũng là nghe được nhất thanh nhị sở, nhưng hắn không có biện thuyết phục chính mình tin tưởng, đây là sự thật.

“Mời các người mang ta đến gặp thủ lĩnh, ta có lời muốn nói với ông ta.” Triệu Tương Nghi nhìn mấy tráng hán bên cạnh cười nói.

“Dựa vào cái gì? Con quỷ nhỏ, đứng có ở đó đùa giỡn với bọn ta” Một

trong đám thổ phỉ quát.

Nhưng Triệu Tương Nghi căn bản không sợ, thừa dịp hai tay được tự do, tháo nón che xuống, lộ ra khuôn mặt vi kiều

Khác hẳn với gương mặt thuần khiết, trang nhã thurpo27ng ngày, hôm nay Triệu Tương Nghi đ1ung a12 diêm dúa, lẳng lơ, câu nhân tâm phách

Bọn thổ phỉ thấy, không khỏi kinh ngạc, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

Tên thủ lĩnh sau khi thấy dung mạo của Triệu Tương Nghi, nhếch môi: “Tiểu tam ,tiểu tứ, mang nàng tới trước mặt ta”

Ra lệnh một tiếng, sớm đã có hai tráng hán bắt giữ Triệu Tương Nghi đi vào.

Bùi Hạ Niên vẫn không tin được vào mắt mình, chỉ hướng thân ảnh Triệu Tương Nghi hô: “Tương Nghi , con vì sao lại sỉ nhục chính mình như thế”

Thân hình Triệu Tương Nghi hơi lắc lư, thế nhưng không quay đầu lại, chỉ căn môi tiếp tục bước đến

Lúc đi ngang qua Bùi Tử Quân , nàng giương giọng nói: “Sớm biết rằng người vô dụng như thế, ta trước đây sẽ không chọn người.”

Bùi Tử Quân nheo mắt, cắn chặt hàm răng, run rẩy xuất thủ cho Triệu Tương Nghi một bạt tay

“Tiện nhân.” Giọng Bùi Tử Quân rất lạnh, mắng Triệu Tương Nghi

Nhưng Triệu Tương Nghi không có bi thương, ngược lại còn tar2o phúng nhìn Bùi Tử Quân cười, tiếp tục đi về phái trước, đến trước mặt tên thủ lĩnh.

“Ta có thể gọi ngài là lão gia chứ?” Triệu Tương Nghi híp mắt, trên mặt đầy tiếu ý, giọng nói yêu điệu không như thường ngày, nói xong bọn thổ phỉ cảm thấy ngứa ngáy một trận.

Tên thủ lĩnh thấy Triệu Tương Nghi dung mạo diễm lệ, đồng thời chủ động đến đây, trong khoảng thời gian ngắn tâm hoa nô phóng, ôm lấy Triệu Tương Nghi, khen ngợi: “Đương nhiên nha, ta có thể làm lão gia một lần.”

Đồng thời cực kỳ đặc ý nhìn Bùi Tử Quân và Bùi Hạ Niên cười trào phúng nói: “Thấy không , là các người vô dụng, ngay cả một ả đàn bà cũng không giữ được, ả đàn bà này sẽ là của bọn ta.” Nhìn đám thổ phỉ xung quanh lớn tiếng nói, “Các người yên tâm, ta tuyệt không độc hưởng, chờ ta dùng xong, nhất định đưa cho các huynh đệ ném thử.”

Nói như thế Triệu Tương Nghi là mỹ thực vậy.

Vừa dứt lời, bọn thổ phỉ giơ tay giơ chân hoan hô, mà Triệu Tương Nghi, dựa vào lòng tên thủ lĩnh, nụ cười trên mặt ngày càng quý dị.

Lời nói này khiến Bùi Hạ Niên hết hồn, trong lòng Bùi Tử Quân xuất hiện một tia gợn sóng

Thế nhưng, cũng không bao lâu, nụ cười trên mặt tên thủ lĩnh cứng lại, có vẻ đau xót vội vàng đẩy Triệu Tương Nghi ra, có điều bị Triệu Tương Nghi kiềm chế

“Không được đến đây” Triệu Tương Nghi thấy bọn thổ phỉ còn lại đang

cầm dao găm chuẩn bị công kích mình, rống giận nói,kiềm chặt tên thủ lĩnh cả người đầy đau đớn, không có khí lực, “Các người nếu vào lúc này giết ta, vậy thủ lĩnh của các người cũng sẽ chết theo, vì không có ta thì không có ai có thể giải được độc trên người hẳn.”

Chương 266: Kinh tâm động phách

Bọn thổ phi vừa nghe, đều lui về sau mấy bước, nhìn thấy tên thủ lĩnh bị Triệu Tương Nghi chế trụ rất dễ dàng, trong lòng lo lắng không thôi, rất sợ một khắc thôi lão đại sẽ mất mạng như chơi.

“Xú nữ nhân, ngươi rút cuộc đã làm gì với ta.” Tên thủ lĩnh bị Triệu Tương Nghi dùng dao găm rút trong tay áp chế, các nơi trên cơ thể đau đến khó chịu,

Hồi tưởng lại vừa rồi, nhất định là xú nữ nhân này thiết kế hết, thế nhưng, đến tột cùng là từ lúc nào, thế nhưng, đến tột cùng là từ lúc nào, ả đã đầu độc y

“Ngươi tốt nhất là không nên lộn xộn, còn nữa mau bảo thủ hạ của ngươi thả phu quân ta ra, bằng không khi bình minh ngày mai lên toàn thân thôi rữa đồng thời thống khô mà chết. Ngươi phải để cho bọn ta đến nơi an toàn trước, ta sẽ không đưa giải dược nếu như ngươi dám ra vẻ, hoặc gây bất lợi cho phu quân của ta, thì lập tức cổ ngươi sẽ đứt ngay.” Giọng Triệu Tương Nghi trở nên lạnh lẽo.

Bùi Hạ Niên và Mạc Hướng Quân mới phản ứng lại kịp, hoá ra vừa rồi ngôn hành cử chỉ của Triệu Tương Nghi, chẳng qua chỉ là màn kịch mà thôi. Thảo nào nàng không chịu sớm nói cho mọi người biết, chắc là sợ mọi người kích động, đến lúc đó diễn không được cái loại này tức giận và lo lắng này, còn khiến bọn thổ phi sinh nghi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng cảm thấy áy náy.

Mà Bùi Tử Quân, trên mặt nhưng không có biểu hiện áy náy giống Bùi Hạ Niên và Mạc Hướng Quân.

Kì thực, hắn đã sớm đoán được kế hoạch của Triệu Tương Nghi kế, bởi vì hắn tin tưởng Triệu Tương Nghi trung trinh không nghi ngờ, hắn tin rằng, cho dù trời đất có sụp đổ, Triệu Tương Nghi sẽ không phản bội hắn. Giải thích duy nhất, đó là nàng đang đóng kịch.

Mặc dù nàng không nói rõ sẽ làm gì, đồng thời cũng lo lắng cho an nguy của nàng, nhưng hắn biết rõ, mình không thể ngăn cản hành động của nàng được, như vậy chỉ khiến nàng và mọi người rơi vào đường cùng.

Duy nhất có thể làm, chính là diễn tuồng kịch này thêm sống động.

Cho nàng một bạt tay, máng nàng là “Tiện nhân”, chỉ vì muốn đẩy vở kịch này đến cao trào, hấp dẫn chú ý của bọn thổ phi, để bọn chúng không để tâm đến điều mờ ám ở đây, phớt lờ, thuận lợi rơi vào bẫy rập Triệu Tương Nghi thiết kế.

Một cái bạt tay kia, Bùi Tử Quân đánh Triệu Tương Nghi rất đau, đồng thời cũng khiến tim hắn đau.

Hắn chưa bao giờ đánh nàng, thậm chí nói nặng cũng chưa bao giờ nói.

Cũng không biết nàng có hiểu nỗi khổ tâm của hấn không, có giận vì mình hiểu lầm nàng phản bộ mình... Lúc đánh nàng xong, tay hấn phát run.

“Suy nghĩ kỹ chưa? Theo độc tính lan tràn, nếu để lâu, ngay cả giải được cũng dùng không được.” Triệu Tương Nghi dùng khẩu khí uy hiếp đối phương, giải hấn đến trước mặt Bùi Hạ Niên và Mạc Hường Quần, mấy ngày cùng nhau lui về phái xe ngựa, ý đồ muốn đến nơi an toàn.

Bây giờ, chỉ còn Bùi Tử Quân bị giữ.

“Nếu như người không giao giải được cho ta, ta lập tức sai người giết nam nhân kia” Tên thủ lĩnh ngẩng đầu hung hăng nhìn

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh, chuyện nàng lo lắng cũng đã đến.

Nhưng nàng quyết định đánh cuộc một lần, chỉ thấy nàng hung hăng cười nói: “Tốt, vậy nhìn người nào nhanh hơn người nào. Nếu người giết phu quân ta, vậy người cũng sẽ chết, người tin hay không người sẽ chết? Người bây giờ không có sự lựa chọn, bởi vì người muốn sống sót, mà điều kiện duy nhất là thả phu quân ta ra.” Nói đến đây, Triệu Tương Nghi gai tăng lực đạo trên tay, trong nháy mắt, cổ tên thủ lĩnh xuất hiện một vết máu.

“Nữ nhân thôi, đau chết mất” Tên thủ lĩnh nháy mắt không còn tia sắc bén trong mắt, đau đớn lan khắp toàn thân, trong lòng cảm thấy sợ hãi, tựa hồ như cái chết cận kề.

“Nhanh thả tên nam nhân kia ra” tên thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, bọn thổ phỉ hai mặt nhìn nhau.

Hai tráng hán áp giải Bùi Tử Quân đẩy hấn về phái trước, Bùi Tử Quân lão đảo, Triệu Tương Nghi cả kinh, cũng may hấn đứng vững, nhanh chóng đến bên chỗ họ.

Đi tới một nửa, tên thủ lĩnh hô to: “Giải được, nữ nhân đáng chết, mau giao giải được cho ta”

“Phải không, các người không có chữ tín như vậy, nếu như lúc này, ta cho người giải được, người sẽ giết bọn ta thì sao?” Triệu Tương Nghi đột nhiên đổi ý nói, bọn họ nuốt lời, nàng cũng sẽ thế

Lúc này, Bùi Tử Quân đi được hai phần ba đường đi, bọn thổ phỉ thấy Triệu Tương Nghi nuốt lời, nghĩ muốn đem Bùi Tử Quân bắt lại, có điều thủ lĩnh bị trúng độc, mà Triệu Tương Nghi còn cầm dao trên tay.

“Còn bước thêm một ước nữa, ta sẽ giết hấn.” Triệu Tương Nghi hô lớn, dọa cho bọn thổ phỉ lui lại phái sau, trong lòng hận không thể ra tay, chờ thoát hiểm ra, nhất định sẽ đem Triệu Tương Nghi băm thây vạn mảnh.

Bùi Tử Quân bước nhanh đến chỗ mọi người, đi tới trước mặt Triệu Tương Nghi, chủ động cầm lấy lưỡi dao sắc bén, tự mình kèm hai bên tên đầu lĩnh, hung ác nhìn y: “Tốt nhất nên đảng hoàng một chút, để bọn ta đến nơi an toàn.” Còn nữa, tên này vừa nãy mới ôm thê tử mình, lúc này, hấn thật muốn đem tên này chặt thành từng khúc.

Triệu Tương Nghi thấy phu quân đã an toàn, không khỏi thở phào nhẹ

nhôm, tim đập thật nhanh.

“Tương Nghi, mặt còn đau không?” Bùi Tử Quân nhìn mặt Triệu Tương Nghi hỏi, trong mắt là lo âu nồng đậm và khẩn trương, “Ta, ta cũng là bất đắc dĩ, chỉ vì đề kế hoạch của nàng hoàn thiện hơn.

“Chàng đã sớm đoán được?” Triệu Tương Nghi còn tưởng mới này Bùi Tử Quân hiểu lầm, nàng cũng không trách Bùi Tử Quân, đôi lại là nàng, nếu Bùi Tử Quân chủ động yêu thương những nữ nhân khác, nàng cũng sẽ phát điên, cũng sẽ phản nộ

Thế nhưng, không nghĩ tới, Bùi Tử Quân cư nhiên đoán trúng kế hoạch của mình, là vì phối hợp với mình nên mới làm vậy.

Bùi Tử Quân gật đầu, hai người nhìn nhau cười.

“Đừng lè mè nữa, đau chết lão tử, mau đưa giải dược cho ta, con mẹ nó, thua trong tay một ả đàn bà, lão tử sao còn có thể lăn lộn giang hồ nữa đây.” Tên đầu lĩnh hùng hùng hổ hổ nói.

“Để bọn ta đưa người đến nơi an toàn, chờ khi các người không đuổi kịp nữa, ta sẽ đưa giải dược cho người, thả người ra. Còn nữa, bảo bọn thủ hạ của người trả một nghìn lượng bạc đây.” Triệu Tương Nghi một hơi đem điều kiện nói ra.

“Đúng là người đàn bà độc ác.” Trong mắt tên thủ lĩnh toát ra hận thù, còn hướng cái đám thổ phi kia nói, “Còn ngây ngốc ở đó làm gì nữa, mau đem bạc trả lại nếu không lão tử sẽ chết.”

Bọn thổ phi hai mặt nhìn nhau.

Đây chính là một nghìn lượng bạc nha, ít nhiều cũng bỏ không được.

Lúc này, bọn thổ phi bắt đầu bàn tán, h2inh như có người nổi lên dị tâm.

Tên thủ lĩnh thấy thế, không khỏi trợn to hai mắt, quả thực không thể tin được, bạc và mạng hãn đặt trước mặt huynh đệ, thế mà các huynh đệ còn do dự.

Triệu Tương Nghi càng thêm giật mình, thế cục tựa hồ thoát khỏi sự kiểm soát của nàng, vạn nhất không khống chế được, hậu quả tưởng tượng khióng nổi.

Nghĩ đến đây, Triệu Tương Nghi xoay người ra dấu với xa phu, đem con tin ném vào trong xe ngựa, sau đó mấy người họ cũng lên xe, rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Bọn thổ phi phía trước thấy xe ngựa bắt đầu chuyển động, trong đó mấy người càng sốt ruột hô lên.

Nhị đương gia đột nhiên ra lệnh: “Các huynh đệ, còn do dự gì nữa, mau xông lên, nhất định phải đuổi theo cứu đại ca nếu đại ca thực sự bất hạnh chết trong tay họ, thì cũng phải đem bọn họ chôn theo cùng.”

Lời này rất êm tai.

Nhưng tên đầu lĩnh và mấy người Triệu Tương Nghi đều nghe rõ.

Lời này có ẩn hàm ý gì, thực khiến người ta thất vọng đau khổ ——

Biết rõ nếu cương quyết đuổi theo, đám người Triệu Tương Nghi sẽ kết liễu thủ lĩnh, nhưng người phía trên lệnh họ đuổi theo, đây không phải là muốn mạng thủ lĩnh ư, hơn nữa trong núi vô chủ, người lên làm thủ lĩnh không phải nhị đương gia thì là ai?

Thứ hai, một nghìn lượng bạc sao có thể bỏ được, cái này chứng minh, nếu nói tình nghĩa huynh đệ, chuyện tới trước mắt, còn không bằng những thứ sinh ra cũng không có, chết cũng không mang theo được

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mà trong xe, Triệu Tương Nghi cười trào phúng, liếc nhìn tên thủ lĩnh: “Thấy không, đây là mấy hảo huynh đệ giàu sinh ra tử với người đây, vì những lượng bạc, vì có thể ngồi lên vị trí thủ lĩnh của người, không tiếc hết thân đuổi theo, cho dù là hy sinh người, cũng được nữa là.”

“Người câm miệng cho ta, tiện nhân” Tên thủ lĩnh nhìn thấy thần thái nhân nhả của Triệu Tương Nghi, rống giận, “Chờ các huynh đệ của ta đuổi đến, ta nhất định sẽ đem các người băm thành vạn mảnh để phát tiết nỗi hận này.”

“Vậy thực sự quá đáng tiếc, bọn họ đuổi không kịp.” Trong mắt Triệu Tương Nghi lộ tia tinh quang, “Người, nhất định phải chết trong tay bọn ta.”

“Người, người có ý tứ?” Tên thủ lĩnh vốn còn đang hận ý nồng cháy, trong nháy mắt trở nên thất kinh

“Không phát hiện ra đã có nha sai sớm mai phục dưới chân núi ư, là các người ngu xuẩn, trách bọn ta không được.” Triệu Tương Nghi liếc tên thủ lĩnh một cái, ngược lại không hề giải thích.

Nhưng tên thủ lĩnh như phát điên lên: “Quan sai? Các người thật to gan lại còn dám kêu quan sai đến, vì sao bọn ta không phát hiện” Vì để an toàn hẳn cho không ít thủ hạ đi tuần, sao lại không phát hiện?

Nguyên nhân là, từ lúc nhận được thư tổng tiền, Triệu Tương Nghi lập tức báo cho Triệu Hữu Căn, để ông mang người đến mai phục dưới chân núi

Tin Bùi Tử Quân bị bắt cóc, Triệu Tương Nghi dù chưa thông tri cho nhà mẹ đẻ, nhưng đã sớm loi cho Triệu Hữu Căn, để họ đến chờ thời cơ

Chờ Bùi gia nhận được thư tổng tiền, Triệu Tương Nghi huy phái gã sai vặt đến chỗ trú đóng của Triệu Hữu Căn ở huyện Giang Ninh, Vì vậy Triệu Hữu Căn lập tức mang theo nhân mã đi đến chân núi mai phục trước.

Phải nói, họ đến sớm hơn bọn thổ phỉ nhiều, cho nên công tác mai phục làm thập phần cẩn thận bí ẩn. Thế nên, bọn thổ phỉ không thể phát hiện ra được, chỉ vì tâm tư đặt hết lên người nhóm Triệu Tương Nghi và Bùi Hạ Niên

Mới vừa rồi không không chế được thế cục, Triệu Tương Nghi biết rõ Còn việc thanh lý toàn cục liền toàn quyền giao cho Triệu Hữu Căn và

đại đội nhân mã của ông giải quyết rồi.

Mã xa một đường chạy như bay, trên xe, Bùi Tử Quân uống nước sạch, ăn mỹ thực Triệu Tương Nghi tự mình chuẩn bị, bởi đã nhiều ngày lo lắng hãi hùng, lúc này trầm tĩnh lại, hẳn cũng mệt mỏi, liền nặng nề ngủ.

Tên đầu lĩnh cảm thấy người càng đau nhức, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy

Bỏ qua oán hận, y khẽ cắn môi, khẩu khí hạ xuống: “Van người. . . Mau cứu ta, ta có thể bảo thủ hạ không giết các người, bạc cũng trả cho các người, đồng thời không truy cứu chuyện này nữa. Nhanh, nhanh cho ta giải được, ta thực sự đau đến không chịu nổi, người rút cuộc hạ độc gì trên người ta vậy?”

“Đừng có nhiều lời vô ích, không nên tin tên tiểu nhân hèn hạ này, không chừng chờ hẳn sinh long hoạt hổ lại, sẽ khai đao với chúng ta.” Mạc Hương Quân nhìn tên thủ lĩnh cười nhạt.

“Ta, ta là thành tâm, cầu các người mau cứu ta. . . Ta trên có mẹ già, dưới có hài tử. . . Hài tử nhỏ nhất vừa mới đầy tháng. . . Các người nhẫn tâm để nó không có phụ thân?” Tên thủ lĩnh nói, hai mắt đẫm lệ, nhìn rất tức cười.

“Cứu người? Chi bằng chờ chúng ta đều an toàn sẽ làm.” Triệu Tương Nghi không mềm lòng.

Nàng đang đợi, chờ đám người Triệu Hữu Căn quay về, nói cho mình biết tất cả đều bình an, mới xử trí tên thủ lĩnh này không trễ.

Kỳ thực, nàng căn bản không có hạ độc tên này

Chỉ là ở trên người hắn cho chút ít thứ lên người hắn thôi.

Còn nhớ lúc trước Nhâm thị vì muốn giáo huấn bọn người tam phòng, đã mua chút thuốc của lão Ôn, cuối cùng để cho hai người Triệu lão tam và Lục thị đau đến chết đi sống lại.

Mà hôm nay, tình trạng của tên này cũng giống vậy

Triệu Tương Nghi trước khi lên đường, âm thầm điều chế chút thuốc, lấy tốc độ nhanh nhất háo thành chất lỏng, cẩn thận nhuộm lên khăn tay của mình.

Còn tận lực trang điểm thật diêm dúa, chủ động câu dẫn tên thủ lĩnh này, chĩnh vì đạt được mục đích.

Mới vừa rồi lúc y ôm nàng, nàng thuận thế dựa vào trong ngực y, dùng khăn dính nước thuốc chà loạn lên phần để trần. Phần ngực để trần của hắn dính chút nước thuốc, nước thuốc này xuyên vào da đi vào bên trong, do đó mới khiến y thống khổ.

Về phần tại sao toàn thân y vô lực.

Đó là bởi vì Triệu Tương Nghi cho thêm chút Ma Phí Tán vào trong nước thuốc, y bị gây tê, mới có thể không làm được gì.

Đây cũng là cái tội mà tên thủ lĩnh này phải chịu

Bọn họ nếu ngoan ngoãn nhận bạc thả người, thì sẽ không gặp nhiều chuyện như thế.

Ai bảo họ giữa đường đổi ý, mới làm cho Triệu Tương Nghi không có biện pháp mới xuất ra chiêu này.

“Ta cũng nhanh bị độc này lại làm cho bỏ mình, các ngươi sao có thể độc ác như vậy, các ngươi có khác gì cường hào thổ phỉ bọn ta.” Tên thủ lĩnh cắn răng nghiến lợi nói.

“Câm miệng tái nói nhiều một câu, ta tự có biện pháp cho ngươi vĩnh viễn im lặng” Triệu Tương Nghi thấp giọng quát, giọng tên thủ lĩnh này quá lớn, quấy nhiễu giấc ngủ của Bùi Tử Quân

Tên thủ lĩnh lòng nóng như lửa đốt, cũng không có nhiều lời, thấp thỏm lo âu, luôn cảm giác mình lúc này như đang ở bên bờ vực thẳm, chỉ cần hụt chân, sẽ cách cái chết không xa.

Chương 267: Giải quyết nhanh chóng

Bên này, Triệu Hữu Căn mang theo bộ hạ của mình đánh nhau với đám thổ phỉ dưới chân núi Vũ Công.

Triệu Hữu Căn chỉ dẫn hơn 10 người, tuy nói không thể so được với bọn thổ phỉ về số lượng, nhưng mấy người này đều là tinh anh, một người có thể chống trả công kích của mấy người.

Mắt thấy song phương đều đánh túi bụi, nhị đương gia trong đám thổ phỉ mắng: “Con bà nó, các huynh đệ, chlung ta rút lui thôi, giờ chỉ còn vài người chúng ta đánh với đám cầu quan sai này, còn đánh tiếp sẽ tổn thất nghiêm trọng đó.”

Có mấy người là tâm phúc của nhị đương gia, thấy thế đành chỉ đánh nhau, không ngừng lui về phía sau.

Mà một số còn lại bắt đầu do dự, còn một số trung thành với thủ lĩnh vẫn duy trì chiến đấu, chuẩn bị tùy thời cướp xe ngựa cứu thủ lĩnh, nhưng lúc này mấy người kia đã lui về phía sau

“Phi” Nhị đương gia nhổ một nước bọt, hô to, “Mặc kệ mấy người, không sợ chết cứ đánh, bọn ta rút.” Cũng không quan tâm lão đại chết sống thế nào, sau khi về núi, hắn sẽ trở thành lão đại

Những tên thổ phỉ thức thời, đều nhận rõ sự thật này, theo nhị đương gia rút lui. Không biết thức thời, tiếp tục đánh nhau với đám người Triệu Hữu Căn

Nạn địch quân hồ [lấy ít đánh nhiều], rất nhanh mấy tên thổ phỉ rơi vào tay Triệu Hữu Căn, bị bắt giữ.

Bọn bộ khoái tinh thần hăng hái chuẩn bị đuổi theo, đem toàn bộ thổ phỉ bắt lại hết, nhưng bị Triệu Hữu Căn ngăn lại. Chỉ nloi đưa mấy người này bắt làm tù binh.

Trở lại huyện Giang Ninh, Triệu Hữu Căn không có đến hỏi an nguy đám người Triệu Tương Nghi trước, ngược lại đi làm hai chuyện ——

Thứ nhất, phái người về trấn Thanh Hà báo tin, trước nloi chuyện Bùi Tử Quân bị bắt cóc, sau đó chuyên nguy thành an. Việc này cũng không thể gạt đám người Nhâm thị mãi, bây giờ không còn gì đáng ngại, để cho bọn họ biết, tin chắc không bao lâu, người Triệu gai bên kia sẽ chạy đến huyện Giang Ninh. Tình cảm thêm tăng tiến, cũng là chuyện tốt.

Thứ hai, Triệu Hữu Căn hạ lệnh đưa mấy tên tù binh đến nha môn huyện Giang Ninh

Hắn cùng với người trong nha môn huyện Giang Ninh có chút giao tình, lần này lặn lội đường xa dẫn đám tù binh về nha môn trấn Thanh Hà, cũng rất phiền toái, đến lúc đó vẫn phải đưa về nha môn huyện Giang Ninh, không bằng xử lí ở đây cho nhanh gọn lẹ.

Vài tên bắt làm tù binh đều là tráng hán kiên cường, mới vừa vào nhà tù, mặc kệ ăn cái gì khô, một câu cũng không nói, có chịu hình phạt, cũng không kêu rên một câu.

Chờ các bộ hạ đem tình huống báo cáo cho Triệu Hữu Căn, Triệu Hữu Căn quyết định tự mình tra khảo.

Đến nhà tù ẩm ướt, tanh hôi, hai tay chấp ở sau lưng nhìn vài tên bắt làm tù binh từ trên xuống dưới, chỉ thấy chúng hung thần ác sát, trong mắt toát ra hận ý với mình.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhân rồi – Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Hôm nay ta tới đây, chỉ hỏi các người một vấn đề.” Triệu Hữu Căn mở miệng nói, thế nhưng không ai để ý tới hắn.

Hắn không giận, chỉ cười nói: “Bây giờ không còn đơn giản nữa rồi, ta có biện pháp để các người nói hết cho ta nghe.”

“Phi, bọn ta có chết cũng không nói” Một tráng hán trong đám hô to, giọng nói thô thô vang trong phòng giam, lệ khí mưng mưng.

Khoé miệng Triệu Hữu Căn nhếch lên: “Ta đương nhiên biết các người không sợ chết, vì thế ta quyết định dùng một số thứ mà các người sợ, ép các người nói ra hết.”

Mấy người bị bắt làm tù binh hai mặt nhìn nhau, tựa hồ bắt đầu suy nghĩ, bộ đầu trước mặt này, so với bọn bộ khoái dùng cực hình lợi hại hơn, mà cũng khó đối phó hơn nhiều.

Do đó, cả đám khí thế bưng bưng chuẩn bị chiến đấu.

“Tin rằng các người không ngốc, vì sao các người rơi vào kết cục này?” Triệu Hữu Căn tiến lên vài bước, nhìn tên tráng hán mới nói lúc nãy, ” Nếu như không phải là hảo huynh đệ của các người, trên đường rút lui, các người cố gắng cũng có thể đánh ngang sức với bọn ta.”

“Người cầm miệng, chuyện trong bang bọn ta, không đến lượt một ngoại nhân như người xen vào, muốn dùng cực hình gì thì cứ làm. Ít nói nhảm đi.” Một người đàn ông khác cũng lên tiếng, giọng không có to như tên tráng hán mới nãy, nhưng nghe không thoải mái lắm, rất chói tai.

“Ta nói cũng là sự thật thôi.” Triệu Hữu Căn không có phát cáu, lại mang ý cười vui vẻ: “Nhị đương gia của các người, hình như sớm nhắm đến cái ghế lão đại kia nhỉ? Vừa nãy đánh nhau, không phải là cơ hội tốt sao?”

Bọn thổ phi vừa nghe, không có cãi lại, trong nhà lao im lặng một mảnh.

Trầm mặc một hồi, Triệu Hữu Căn mở miệng nói: “Cho nên mới nói, bọn họ đã sớm phản bội các người, phản bội lão đại các người. Bọn họ vứt bỏ các người, chính là vì muốn hy sinh các người, để tìm cách rút lui, các người sao còn cha giấu cho bọn vong ân phụ nghĩa đó?”

“Không bằng nói cho ta biết, vị trí sào huyệt cụ thể ở đâu, bọn ta thay

trời hành đạo, cũng trả lại cho các người một công đạo, cho các người trả thù.” Giọng Triệu Hữu Căn như đầu độc trí óc.

Nếu cứ lòng bất bọn thổ phỉ còn lại cũng không phải là kẻ hay, vừa lúc nội bộ của chúng đang nội chiến, đây chính là cơ hội tốt ông trời ban cho, vì thế Triệu Hữu Căn dự định nhân cơ hội này bắt gọn một ổ, để cho xong vụ án này.

Trong đó có 2 tên thổ phỉ bị Triệu Hữu Căn thuyết phục, Nếu như nhị đương gia được đám thân tính ủng hộ lên làm lão đại, thì còn gì lưu luyến nữa, không bằng để đám quan sai này bắt bọn họ, cũng trả được thù cho mình và lão đại.

Bọn họ vừa định vâng theo ý của Triệu Hữu Căn, lại bị tiếng nói của tên tráng hán kia cắt đứt: “Không nên mắc bẫy lão hồ ly này”

Ngay sau đó, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hữu Căn, nét mặt vô cùng châm chọc: “Đừng tưởng rằng chỉ hai, ba câu là có thể kích thích bọn ta nội chiến, không cần người nhúng tay mặc dù bọn ta hận thấu xương tên nhị đương gia làm phản, nhưng cũng để bọn ta tự giải quyết, chẳng lẽ để cho các người làm hỏng sào huyệt của bọn ta? Bọn ta không có ngu như vậy “

“Bọn ta còn phải chờ đại ca trở về, cùng nhau giết chết tên nhị đương gia, lấy lại công đạo cho chính mình, đại ca là người có nghĩa khí, chỉ cần bọn ta có thể trở về, Tiềm Long Bang vẫn có thể cứu, đó là thiên hạ của bọn ta và đại ca.” Tên tráng hán kia phân chấn nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người bị bắt làm tù binh trong nháy mắt sĩ khí dâng lên, trở nên đoàn kết lại, đều chống đối Triệu Hữu Căn.

Triệu Hữu Căn nhíu mày, trong lòng biết kế sách thứ nhất đã thất bại.

Hắn suy nghĩ một chút, cũng không có vội vã nói ra.

Đang lúc mọi người cho rằng hắn không có cách, đang muốn cười nhạo hắn lại nghe Triệu Hữu Căn cực kỳ trấn định nói với tên tráng hán kia: “Trọng chân hùng phong, cũng phải có người dẫn đầu, đại ca các người bây giờ ở đâu?”

Hai, ba câu đem mấy tên thổ phỉ làm cho câm nín

“Nói thật cho các người biết .” Triệu Hữu Căn chấp hai tay sau lưng, ung dung nói, “Đại ca các người đang nằm trong tay ta, cô gái hạ độc đại ca các người là cháu gái ta, tin rằng không đến hùng đông ngày mai, đại ca các người sẽ phát độc bỏ mình. Một người đã chết, sao có thể dẫn các người đi đoạt vị được?”

“Các huynh đệ không nên tin chuyện hoang đường của hắn, đại ca không có việc gì” Tráng hán khuyên nhưng biết những người còn lại không yên.

Triệu Hữu Căn chiêu này hữu hiệu, tiếp tục châm ngòi: “Các người nói hay không nói? các người nếu ngoan ngoãn nói ra, ta sẽ nói cháu gái giúp các người, còn không thì các người cứ trơ mắt nhìn đại ca mình mất mạng đi.”

“Người đứng là tên cầu quan sai hèn hạ.” Tráng hán phun một ngụm nước bọt.

Triệu Hữu Căn mắt lạnh nói: “Các người không nói vị trí cũng không sao, nếu lòng sục dưới chân núi Vũ Công , tin chắc không đến mấy ngày, người của ta có thể công phá hang ổ của các người, đại ca các người sẽ vì các người mà chết. Hôm nay, mạng của hấn ngay trong tay các người, các người còn do dự sao.”

“Tam đương gia, chúng ta nói ra đi...” Tráng hán bên cạnh rốt cục nhìn không được, đề nghị.

Tráng hán được gọi là tam đương gia kia lâm vào trạng thái do dự

Mấy tên thổ phỉ còn lại bắt đầu luống cuống: “Tam đương gia , chẳng lẽ ngài định trơ mắt nhìn đại ca chết sao? Lẽ nào ngài cũng giống như tên nhị đương gia, muốn đoạt vị trí của đại ca “

“Tất cả im miệng cho ta” Tam đương gia rống giận.

Bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại, đem vị trí của Tiềm Long Bang cùng với đường đi nói ra.

Triệu Hữu Căn lập tức bảo thủ hạ đứng bên ngoài ghi lại, rồi cấp tốc phái nhân mã đến xem thử, không đến hai ngày sẽ biết thật giả.

“Ta đã nói rồi, người có thể cho bọn ta gặp đại ca không, còn có đưa giải dược cho đại ca.” Tam đương gia không phục nói, đồng thời âm thầm ra quyết định, chờ bọn họ một ngày thoát khỏi nguy hiểm, nhất định phải trở về đem mấy tên cầu quan sai này chặt từng mảnh.

“Thật ra, ta còn chưa gặp qua đại ca các người, tình huống của hấn thế nào ta không biết, một câu đơn giản mà nói, sống hay chết, ta cũng không rõ. Nhưng ta có thể giúp các người đi hỏi một chút, tiện đường mang tin tức của các người luôn.” Triệu Hữu Căn phát tay áo, không đếm xỉa tới nói.

“Không bằng heo chó , người không giữ chữ tín” Tam đương gia giận dữ rống to, còn lại mấy người cũng đỏ mắt lên vì tức.

“Cùng một đám thổ phỉ nói chuyện, còn cần chữ tín sao? Đây là chuyện buồn cười nhất trên đời?” Triệu Hữu Căn kỳ thực đã biết tên đại đương gia cũng không phải là thật sự trùng độc, “Hơn nữa, ta làm sao biết các người cung cấp vị trí , đường đi cúng đúng không chứ?”

“Tên vương bát đản, chờ lão tử rời khỏi nơi địa phương quái quỷ này, chuyện thứ nhất giết đám quan sai các người, sau đó đốt nhà ở của các người.” Tam đương gia giùng giàng muốn thoát khỏi xích sắt trên cổ tay, hung tợn nhìn Triệu Hữu Căn cả giận nói.

Lúc đó, Triệu Hữu Căn đã chậm rãi ra khỏi nhà tù rồi, chuẩn bị thay quần áo đến Bùi phủ gặp đám người Triệu Tương Nghi.

Chương 268: Thổ lộ tình cảm

Hai ngày sau, Triệu Hữu Căn tự mình suất lĩnh nhân mã đến sào huyệt Tiềm Long Bang.

Mấy ngày trước đánh nhau, người Tiềm Long Bang nguyên khí tổn thương nặng nề, hơn nữa bọn họ cũng không ngờ rằng đám người Triệu Hữu Căn trong thời gian ngắn đã tìm ra hang ổ của chúng, nên có chút trở tay không kịp.

Triệu Hữu Căn lúc này mang tới tất cả đều là một bị thương bộ đội tinh nhuệ, tất nhiên là giết bọn cường đạo nhất trở tay không kịp.

Không cần thiết nửa ngày công phu, liền đem Tiềm Long Bang khổng thành viên cấp nhất cử bắt được, có chút ở phản kháng trong quá trình đã chết, có chút tắc ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, trở thành nha môn bắt tù binh.

Chờ Triệu Hữu Căn đem tin truyền đến Bùi phủ, là lúc, nhlom người Triệu Tín Lương, Nhâm thị đã tới Bùi phủ, sau khi biết tin, mới an tâm, chỉ ít Bùi gia đã an toàn không còn tồn tại nguy hiểm ngầm.

Mà tên thủ lĩnh kia, tất nhiên là giao cho Triệu Hữu Căn tự mình xử lý, nói vậy là sẽ không cho y nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Triệu Hữu Căn còn đặc biệt đem một nghìn lượng bạc mang về cho Bùi Tử Quân, người Bùi gia mừng rỡ không thôi, lập tức coi Triệu Hữu Căn là khách quý, đối với hấn tràn đầy cảm kích.

Triệu Hữu Căn đi rồi, Triệu Tương Nghi cùng Nhâm thị còn có Tề Uyển Dao ôn chuyện với nhau, nghe nhũ mẫu nói Bùi Tiểu Triết lại náo loạn, nàng liền đến chỗ Bùi Tiểu Triết một hồi.

Chờ tất cả làm xong, đêm đã khuya, nàng mệt mỏi về tới viện tử của mình.

Nhìn thân ảnh trong phòng, Triệu Tương Nghi mỉm cười, biết là Bùi Tử Quân đã trở về. Từ lúc thoát khỏi nguy hiểm, hấn liền lập tức đi đến cửa hàng xử lý sự vụ, so với ngày trước còn bận rộn hơn, không biết hấn rốt cuộc đang làm cái gì.

Vào phòng, Triệu Tương Nghi thân mật kêu Bùi Tử Quân, kéo hấn ngồi xuống.

Sau khi trải qua biến cố, Triệu Tương Nghi càng thêm để ý đến cảm thụ của Bùi Tử Quân, cũng không vì quan tâm đến Bùi Tiểu Triết, mà quên Bùi Tử Quân.

“Chàng nên quan tâm đến thân thể mình một chút.” Triệu Tương Nghi khuyên nhủ, “Lần trước sau khi trở về, mời đại phu tới khám cho, không phải nói chàng hư nhược sao? Đáng lẽ phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, sao lại làm việc vất vả thế hả? Cha nói, tất cả sự vụ trong cửa hàng có cha lo là

được.”

“Đừng lo lắng, vi phu sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.” Bùi Tử Quân vỗ tay Triệu Tương Nghi, “Vi phu làm vậy, tự có ý nghĩ của chính mình, tin tưởng không bao lâu nữa, nàng sẽ biết, đừng nóng vội.”

“Còn nàng nữa.” Bùi Tử Quân đau lòng vuốt ve gương mặt Triệu Tương Nghi, “Thế nào lâu rồi không gặp, lại gây đi nhiều vậy?”

“Những ngày chàng bị bắt, không chỉ có thiếp, còn có cha nương, có ai ăn ngon, ngủ yên đâu? tất nhiên đều gây đi một vòng.” Triệu Tương Nghi thuận thế ỷ ôi trên vai Bùi Tử Quân, bủ môi làm nũng, “sau này ra ngoài phải mang theo nhiều người, đừng khiến thiếp lại lo lắng, có biết hay không, thiếp sắp bị hù chết. Khi đó thiếp chỉ nghĩ, nếu chàng không con, thiếp sao sống nổi? làm chuyện gì cũng chỉ có một mình thiếp.”

“Lúc đó thiếp suy nghĩ, là lúc chàng còn ở bên cạnh thiếp, vì sao thiếp lại không đối với chàng tốt một chút, chăm sóc chàng thật tốt? Vì sao thiếp lại toàn tâm chăm sóc tiểu Triết? Nếu chàng thật sự mất, thiếp sẽ hối hận chết, thiếu cảm giác mình thiếu chàng rất nhiều.” Giọng Triệu Tương Nghi nghẹn ngào, “Từ khi bắt đầu, chàng đã đối với thiếp rất tốt, một mực yên lặng chờ thiếp, vậy thiếp làm sao mà cô phụ chàng đây?”

“Được rồi, đều đã qua.” Bùi Tử Quân xoa gương mặt Triệu Tương Nghi, nhẹ giọng dụ dỗ, “Bây giờ vi phu đã an toàn trở về, ở bên cạnh nàng, sẽ không đi nữa, cũng sẽ không biến mất, nàng đừng sợ.”

“Nói tới nói lui, là vi phu không tốt, không chăm sóc mình thật tốt, để nàng lo lắng.” Bùi Tử Quân thở dài một hơi, nhớ lại, “Lúc đó vi phu thật sự rất sợ, thấy nàng cũng đến. Vi phu thật lo lắng bọn họ sẽ bắt luôn nàng, đám người kia không ai tốt cả.”

“Thiếp phải đi, nếu như thiếp không đi, cha và Mạc bá bá sẽ chết dưới đao của bọn họ.” Triệu Tương Nghi cũng thở dài một hơi.

“Nói thật đi, ngày đó biểu hiện của nàng thật sự làm vi phu kinh ngạc, vi phu giống như thấy một con người khác của nàng. Kiên cường, dũng cảm, quang mang bắn ra bốn phía.” Bùi Tử Quân ôm Triệu Tương Nghi thật chặt, “Thật khiến cho người ta lo lắng hãi hùng, ngày đó nàng, mỗi một câu nói, mỗi một động tác, cho dù là một ánh mắt, đều như móc hết tim gan của ta.”

Triệu Tương Nghi cười khanh khách: “Muốn biết lúc đó thiếp suy nghĩ gì không?”

“Ừ, nàng nói cho vi phu nghe đi.” Bùi Tử Quân nhẹ nhàng nỉ non.

“Lúc đó thiếp cũng sợ.” Triệu Tương Nghi hí hai mắt nhớ lại, “Thế nhưng vừa nhìn thấy chàng bị bọn chúng bắt ép, nhìn thấy tình cảnh của cha và Mạc bá bá, thiếp thấy bằng bất cứ giá nào. Cho dù có chết, cũng phải liều mạng mới bằng được.”

“Không hổ là thê tử của Bùi Tử Quân ta, có đủ dũng khí.” Bùi Tử Quân buông Triệu Tương Nghi ra, hôn nhẹ lên trán nàng, tỏ vẻ thưởng cho.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi – Vitamin C được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Triệu Tương Nghi cười ha ha, sau đó nhào vào lòng Bùi Tử Quân nghiêm túc nói: “Lần đó suýt nữa rất đi chàng, thiếp mới biết chàng đã để lại trong sinh mạng thiếp một dấu ấn khó phai, thiếp không thể có chàng. Vì thế, thiếp điên cuồng, thiếp nghĩ, nếu như ngày đó đến, thiếp thấy so với chết còn khó chịu hơn.”

“Đừng nói bậy.” Bùi Tử Quân ngăn miệng Triệu Tương Nghi, nói xin lỗi, “Có thể thấy nàng để ý vì phu đến vậy, vì phu cảm thấy vui rồi. Trước kia là do vì phu không đúng, lại đi ghen với con trai mình. Ha ha, một nam tử hán đại trượng phu như ta, lại keo kiệt đến thế.”

“Chàng như vậy, mới đáng yêu.” Triệu Tương Nghi cười ngọt ngào.

Quần quýt lấy nhau, mẫu thuẫn được giải quyết, thật tốt.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, , sau đó Bùi Tử Quân mở miệng nói: “Nàng đêm nay thật đẹp.”

Triệu Tương Nghi một tiếng, Bùi Tử Quân hôn lên môi nàng.

Hai người bởi vì vấn đề hài tử, đã thật lâu không có thân mật, hơn nữa trước đó vài ngày lo lắng hãi hùng, lúc này tất cả cảm giác đều tiêu thất, khi ý thức được, thân thể càng thêm trống không.

Rất nhanh, nụ hôn đơn gian trở nên nóng bỏng cuồng nhiệt, đòi hỏi nhau, thân thể hai người dính sát vào nhau. Trên ghế nhỏ, Bùi Tử Quân giữ chặt ót Triệu Tương Nghi hẳn có chút khẩn cấp, cuối cùng vẫn vâng theo đề nghị của Triệu Tương Nghi, ôm nàng lên giường.

Ngoài cửa còn có nha hoàn coi chừng.

Nghe động tĩnh bên trong, còn có mệnh lệnh của Bùi Tử Quân, mọi người che miệng cười trộm lui xuống, đem cửa đóng lại.

Trong phòng, Triệu Tương Nghi chờ mong mà ngọt ngào nhìn Bùi Tử Quân.

“Diễn Trạch.” Triệu Tương Nghi mị hoặc gọi Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân hí hai mắt đáp lời, trong mắt chứa đầy tình dục.

“Để cho thiếp tới.” Triệu Tương Nghi đỏ mặt, ngượng ngùng nói, “Lần này hãy để thiếp, thiếp muốn mang cho chàng cảm thụ thật tốt.”

Bùi Tử Quân hí hai mắt, đột nhiên sáng ngời, chợt hiểu ý của Triệu Tương Nghi. Lúc này bất khả tư nghị nhìn ái thiếp, có chút ngạc nhiên cười nói: “Nàng muốn làm gì?”

Triệu Tương Nghi quay mặt qua chỗ khác cắn môi, bộ dáng e lệ, thấy Bùi Tử Quân lòng nóng như lửa đốt.

Ngay lúc hẳn chịu không nổi định chủ động, Triệu Tương Nghi cười xấu xa, đẩy Bùi Tử Quân nằm xuống, còn mình xoay người ngồi ở trên bụng Bùi Tử Quân

Ngón tay trắng nõn tinh tế vuốt nhẹ lên bụng rắn chắc của Bùi Tử Quân chọc cho thân thể Bùi Tử Quân hơi run rẩy, hấn ản nhẫn, cười xấu xa trứ trêu Triệu Tương Nghi: “Biết không? Nàng bây giờ đang đốt lửa, lát nữa phải phụ trách dập lửa đấy.”

“Tuân mệnh” Triệu Tương Nghi hai mắt sáng ngời, làn nữa híp lại, mị hoặc dùng đầu lưỡi nhấp môi, sau đó cúi người hôn lên cổ Bùi Tử Quân.

Kỹ xảo của nàng không có thuần thực như Bùi Tử Quân, nhưng là lại làm cho người ta đặc biệt thoải mái.

Bùi Tử Quân chặt đôi mắt, vươn tay ôm lấy eo nhỏ của Triệu Tương Nghi, tận tình hưởng thụ nàng chủ động **. Nói thật, kỹ xảo của nàng tuy rằng không tốt bằng hắn, nhưng dựa vào phần chủ động này, đã thập phần câu người, so với dĩ vãng thì càng nhiệt liệt hơn.

Triệu Tương Nghi hôn từ cổ một đường đến trước ngực Bùi Tử Quân, Bùi Tử Quân miệng khô lưỡi khô, không chịu nổi, hai tay kim lòng không được, nắm lấy ngực nàng, nàng ngửa đầu háp dẫn rên vài tiếng, tiếp tục kích thích thân thể Bùi Tử Quân.

Toàn thân Bùi Tử Quân nóng lên, hạ thân càng phòng đến kh1o chịu.

Thế nhưng hắn không muốn quấy rầy ái thể đang hăng hái, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng. Một lần cuối cùng, thật sự là nhịn không nổi nữa, thế nhưng vừa định kéo nàng xuống, thì nàng vừa vặn tránh thoát, nơi bí mật của hai người vừa lúc chạm vào nhau, cảm xúc ướt át khiến Bùi Tử Quân cả người run, hấn làm nũng cầu xin:

“Được rồi, ngoan, chúng ta không chơi nữa, vì phu muốn nàng, ngay bây giờ.”

Triệu Tương Nghi làm như không nghe thấy, nàng lúc này hảo hưởng thụ, cảm thụ được một nửa kia cần mình, cho dù mình ngồi trên.

Nơi bí ẩn của hai người cứ vậy mà ma sát nhau, Bùi Tử Quân tuy rằng cảm giác dục tiên dục tử, chọc cho phái dưới căng bạo không chịu nổi.

Cuối một gầm nhẹ, đem Triệu Tương Nghi mạnh mẽ ấn xuống phía dưới trước sau như một.

Bên trong Triệu Tương Nghi cũng đủ ướt át, lúc này chậm chạp không vào, cũng là vì muốn chơi Bùi Tử Quân, thích xem bộ dáng nóng nảy nhịn không được của hắn.

Vì thế, đột nhiên bị tiến nhập, nàng cũng biết không đau, chỉ có chút tê dại, thoải mái khiến nàng ngửa đầu lên, rên rỉ.

Bùi Tử Quân muốn xoay người đem Triệu Tương Nghi đè xuống, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt và âu yếm, thế nhưng Triệu Tương Nghi lại ấn chặt thân thể hắn, mị hoặc nói: “Đề thiếp.”

Nói xong, bắt đầu ngồi ở trên người hắn chậm rãi động luật động.

Bên trong trướng, là vô hạn kiều diễm.

Một trận khoan khoái qua đi, Triệu Tương Nghi nằm trên người Bùi Tử

Quân, hai thân thể không cách xa nhau, hưởng thụ thể giới của hai người.

Cảm thụ được cái kia của Bùi Tử Quân còn ở trong thân thể của mình không an phận, Triệu Tương Nghi dờ khóc dờ cười nói : “Không phải đã xong rồi sao?”

Bùi Tử Quân lắc đầu cười nói: “Đêm nay vi phu sẽ không buông tha cho nàng, tiểu yêu tinh.”

Nói xong, lập tức xoay người đem nàng đè xuống. . .

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 269: Bắt đầu du ngoạn

Không đến mấy ngày, người nhà mẹ đẻ Triệu Tương Nghi về trấn Thanh Hà, phút cuối cùng không quên dặn Triệu Tương Nghi mấy chuyện này nọ, còn bảo nàng thường xuyên quay về thăm nhà, dù sao cách không xa, người Bùi gia thông tình đạt lý

Triệu Tương Nghi cũng nhớ thân nhân, thỉnh thoảng không nhịn được đau buồn.

Kỳ thực những điều này, Bùi Tử Quân đều thu hết vào trong mắt.

Ước chừng qua gần nửa tháng, một ngày, Bùi Tử Quân đột nhiên hưng phấn chạy về kéo tay Triệu Tương Nghi nói: “Phu nhân, hết thủy đều chuẩn bị xong hết rồi, mau theo vi phu.”

Triệu Tương Nghi bị mấy câu nói của Bùi Tử Quân làm cho mù mờ không hiểu, người không biết rõ tình huống, còn cho rằng hai người đang chạy trốn ấy.

“Đi đâu?” Hôm nay Bùi Tử Quân thấy thế nào thế nào cũng không thích hợp.

Thấy Triệu Tương Nghi không hiểu, cũng không chịu đi theo mình, Bùi Tử Quân chỉ phải dè xuống kích động trong lòng, kéo Triệu Tương Nghi ngồi xuống, giải thích cho nàng: “Trước kia, không phải nàng hỏi tại sao vi phu bận rộn à? Nàng có biết vi phu bận rộn vì ai không?”

“Vì để cho mẹ con thiếp thân quyền sống cuộc sống hạnh phúc.” Triệu Tương Nghi thâm tình nhìn Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân dở khóc dở cười búng nhẹ trán Triệu Tương Nghi: “Đứa ngốc, vi phu không phải n1oi cái này.”

“Đó là cái gì?” Triệu Tương Nghi kinh ngạc, trong lòng mơ hồ hơi chờ đợi, trượng phu quả nhiên sẽ không để cho nàng thất vọng, không chỉ có lớn lên tuấn mỹ, tuấn tú lịch sự, năng lực làm việc cường đại, ôn hòa. Quan trọng là hẳn thương nàng, thường đem đến kinh hỉ cho nàng.

Nếu không phải nàng tự mình trải qua, tuyệt đối sẽ không tin tưởng trên đời này còn đàn ông tốt đến vậy.

“Vì nàng.” Bùi Tử Quân mím môi mỉm cười, nắm tay Triệu Tương Nghi, “Để có thể cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy, vi phu đã sớm đem tất cả những chuyện quan trọng trong cửa hàng xử lý xong hết.”

“Thực sự? Chàng nói là...Chúng ta lập tức sẽ đi du sơn ngoạn thủy?” Cả ngày buồn bực ở trong phủ, có thể khiến Triệu Tương Nghi hăng hái, không phải là Ông thị mang nàng ra ngoài,, hoặc thỉnh thoảng đi dạo. Mà là đột nhiên nhận tin tức sẽ được đi du sơn ngoạn thủy, Triệu Tương Nghi có thể nào không vui ư?

Bùi Tử Quân gật đầu, Triệu Tương Nghi lập tức tưng hoan hô, giống như

đưa bé vậy.

Nhìn phản ứng của ái thiê, Bùi Tử Quân thỏa mãn, cao hứng gật đầu, sau đó kéo nàng đứng dậy: “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi?”

“Không nói cho cha nương trước sao?” Triệu Tương Nghi vội vã hỏi một câu.

Bùi Tử Quân lắc đầu: “Cha nương bên kia, nàng đừng quan tâm, cha đã sớm biết dự định của vi phu, là vi phu nhờ cha đừng nói cho nàng. Còn nương bên kia đã có cha giải thích.”

“Vậy không dẫn tiểu Triết theo sao? Chúng ta ra ngoài lâu như vậy, tiểu Triết có thể hay không không thích ứng được?” Triệu Tương Nghi vừa đi vừa đem lo lắng của mình nói ra.

“Nhũ mẫu cùng nó rất hòa hợp, người vi phu chọn là người lanh lẹ, không có tư tâm.” Bùi Tử Quân mỉm cười.

“Chúng ta không chuẩn bị hành lý sao?” Đi tới cửa viện Triệu Tương Nghi đột nhiên vỗ ót một cái giạt mình nói. Bùi Tử Quân đột nhiên bảo đi du sơn ngoạn thủy, Triệu Tương Nghi kích động hưng phấn, nhưng còn rất nhiều chuyện chưa được xử lý.

“Không cần.” Bùi Tử Quân một tay ôm lấy Triệu Tương Nghi, “Đứa ngốc, vi phu thấy nàng cứ lo trước lo sau, thận trọng, sợ nàng để ý, cho nên trước đó đã an bài xong hết rồi, cha nương, tiểu Triết, hành lý, vi phu đều an bài thích đáng, nàng đừng quan tâm, chẳng lẽ còn không tin năng lực của vi phu ư?”

Nghe Bùi Tử Quân nói thế, Triệu Tương Nghi liền bình thường trở lại. Thoải mái thở phào nhẹ nhõm, chủ động hôn lên môi Bùi Tử Quân: “Cám ơn chàng, cám ơn chàng đã làm tất cả vì thiếp, thiếp cảm thấy mình rất hạnh phúc, không cầu gì khác.”

“Nàng còn một việc chưa làm.” Bùi Tử Quân nhếch môi, mang theo nụ cười.

“Hà?”

“Hôn vi phu một cái, được không.” Bùi Tử Quân vừa nói vừa đưa môi đến.

Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên, hôn một cái.

“Còn muốn.” Bùi Tử Quân xấu xa làm nũng nói.

“Còn chưa xong à” Triệu Tương Nghi dờ khóc dờ cười, vỗ nhẹ cái mặt Bùi Tử Quân, len lén mím môi cười.

Hai người ra khỏi đại môn, Triệu Tương Nghi liếc thấy có một chiếc xe ngựa lớn đang chờ ở ngoài, Bích Văn, A Chu đều đứng đó, Được Bùi Tử Quân săn sóc Triệu Tương Nghi cảm thấy thật thư thái.

“Hành lý của chúng ta đều do hai người họ thu xếp, hai người họ biết rõ thói quen của của nàng, sẽ không có sai lầm đâu, nàng yên tâm chưa? Bây giờ, nàng chỉ cần làm một chuyện là được.” Bùi Tử Quân nắm tay Triệu

Tương Nghi, “Đó là vui vẻ, hảo hảo cùng vi phu đi du ngoạn.”

“Chàng thật tốt” Triệu Tương Nghi mặc kệ có người khác ở đây, nhào đến ôm lấy Bùi Tử Quân.

Bọn hạ nhân nhìn thấy, không khỏi quay mặt qua chỗ khác, mím môi cười trộm, thiếu gia, thiếu phu nhân Bùi phủ thâm tình là chuyện không có gì ngạc nhiên, chẳng biết có biết bao người hâm mộ và đổ kị.

“Diễn Trạch, chúng ta đến đâu đầu tiên?” Triệu Tương Nghi ngồi trên xe, nhịp tim đập thật nhanh, thật thích cảm giác tự do tự tại này.

Bùi Tử Quân đã sớm quen Triệu Tương Nghi dùng ngôn ngữ kỳ quái, giả vờ thần bí nhìn nàng nói: “Nàng đến rồi sẽ biết.”

Triệu Tương Nghi âm thầm cười, nàng đã không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy nơi đầu tiên đến

Đến nửa đêm, xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi.

Đây là một trong những con đường đến trấn Thanh Hà, Triệu Tương Nghi nhớ nhà, nhưng nàng không muốn bởi vậy quấy rầy chuyến du ngoạn của hai người, vạn nhất trấn Thanh Hà không nằm trong kế hoạch của Bùi Tử Quân, chẳng phải phá huỷ cả lộ trình sao?

Ngày hôm sau, đội ngũ bắt đầu xuất phát.

Triệu Tương Nghi không còn tâm tình vui vẻ như hôm qua, mà bên trong là nỗi buồn nhớ nhà, nhưng nàng không có biểu lộ ra, rất sợ Bùi Tử Quân lo lắng.

Chỉ là, nàng trăm triệu lần không ngờ tới, đến giữa trưa ngày thứ ba, mã xa an ổn dừng trước cửa Triệu phủ ở trấn Thanh Hà.

Vốn đi trên con đường quen thuộc, Triệu Tương Nghi cũng nghĩ tới, bọn họ có phải là đang đến nhà mẹ đẻ nàng không. Nhưng lại không dám hy vọng quá lớn, sợ thất vọng lớn hơn nữa

Không ngờ, trạm đầu tiên của họ thật sự là ở nhà mẹ đẻ nàng.

Triệu Tương Nghi kích động ôm cổ Bùi Tử Quân: “Diễn Trạch, chàng muốn thiệp cảm ơn chàng thế nào mới tốt đây?”

“Phu thê với nhau cần gì phải cảm ơn.” Bùi Tử Quân ngồi trên xe, ôm al61y Triệu Tương Nghi, đột nhiên lại cười xấu xa, “Nếu muốn cảm ơn vi phu, có thể...” Nói đến đây, dùng ngón tay mon trớn về phía hông của nàng.

Cả người Triệu Tương Nghi run rẩy, khẽ đẩy Bùi Tử Quân ra, đỏ mặt nói: “Đừng làm rộn, một hồi chúng ta sẽ vào phủ, bọn hạ nhân thấy sẽ cười cho bậy giờ.”

“Ồ trong xe ngựa, ai mà thấy được, có cái gì quan trọng hơn?” Bùi Tử Quân cười nói, thu tay lại, Huống hồ, chúng ta đều đã có hài tử, còn xấu hổ như thế làm gì?”

Nói xong, còn néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi ngửa đầu, mâu quang liếm liếm nhìn Bùi Tử Quân:

“Đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể có được không.”

Giữa lúc hai người khó phân thắng bại, đám người Nhâm thị cao hứng tự mình ra đón.

Hai người lúc này mới chịu thôi, xuống xe ngựa, hưởng thụ vui sướng cùng thân nhân đoàn tụ.

Biết được chuyện này hai người mang tâm tình du ngoạn, mọi người không khỏi cảm khái, thậm chí Triệu Tương Nghi thực sự là gả cho một người chồng tốt, có thể vì nàng mà nghĩ đến đây.

Hai người ở Triệu phủ một đêm, Triệu Tương Nghi đêm đó ngủ cùng Nhâm thị

đã lâu không hưởng thụ sự ấm áp của gia đình.

Nàng dựa vào lòng Nhâm thị, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người bà, “Nương, con rất nhớ nương, con ở nhà chồng con rất tốt, mọi người đã nhìn thấy đó, cha mẹ chồng đối xử với con rất tốt lắm, tương công càng thêm ôn nhu quan tâm con, hơn nữa hiện tại có tiểu Triết, con cảm thấy cuộc sống của mình thật hạnh phúc.”

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt” Nhâm thị dịu dàng xoa đầu Triệu Tương Nghi, “Nương và cha con cũng an tâm.”

“Được rồi, gần nay nhà mình có chuyện tốt gì không?” Tuy rằng trước đó không lâu vừa gặp nhau, nhưng khi đó là ở Bùi gia, tuy nói người Bùi phủ hơn phân nửa dễ tính, nhưng rốt cuộc không phải là nhà mình, không tự do tự tại được, cũng có chút cố kỵ chút. Triệu Tương Nghi hỏi chuyện trong nhà thế nào hơn phân nửa là chuyện mấy đứa nhỏ trong nhà.

Nhâm thị suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Tất cả đều mạnh khoẻ, không có thay đổi gì hết.”

Một lát sau, bà đột nhiên nở nụ cười: “Nhưng thật ra có một việc, con nghe xong sẽ thấy cao hứng.”

“Nga?” Triệu Tương Nghi hăng hái.

“Là Mẫn Mẫn.” Nhâm thị thiêu mi cười, nghiêng người, vừa lúc nhìn thấy mặt Triệu Tương Nghi, “Nha đầu Mẫn Mẫn kia bắt đầu động xuân tâm.”

“Hắc?” Triệu Tương Nghi kinh hỉ quá đổi, ngược lại lại hỏi Nhâm thị, “Là con trai nhà ai.”

Nói đến đối phương, Nhâm thị càng vui vẻ thoải mái: “Con cũng biết đó, không xa lạ gì đâu.”

“Nương mau nói đi, nói cho con biết.” Triệu Tương Nghi xáp gần Nhâm thị cười hỏi.

“Là con trai lớn của Triệu thúc thúc, Lỗi Nhi nha. Cũng không biết hai đứa nó để ý nhau khi nào, mấy ngày này Triệu thăm thăm một mực muốn tìm vợ cho Lỗi Nhi, nhưng Lỗi Nhi nhìn thấy người nào đều không vừa mắt, đừng nói chi là cưới vào, khiến Triệu thăm thăm gấp muốn chết.” Nhâm thị

càng nói càng vui vẻ, bật cười, “Không ngờ, đến cuối cùng, Lỗi Nhi không kèm được, la hét ai cũng cần, chỉ lấy Mẫn Mẫn làm vợ thôi “

“Đây đúng là 2 tiểu oan gia mà.” trong lời nói mang theo cung chịu Mẫn Mẫn và con trai của Triệu Hữu Căn là Triệu Lỗi, ngầm lại thật đúng là trời đất tạo nên một đôi.

“Không chỉ có vậy, lúc đó mọi người bị làm cho kinh sợ, phải biết rằng hai người bọn họ đâu gặp nhau nhiều.” Nhâm thị nói tiếp, “Sau đó, mọi người thử dò xét Nguyệt Cầm bên kia, mới biết Mẫn Mẫn cư nhiên cũng nguyện ý, cũng không phải Lỗi Nhi một mình yêu đơn phương. Vốn là đồng hương, vừa là bạn cũ nhiều năm, hai đứa lưỡng tình tương duyệt, không đồng ý sao được? Lập tức bắt tay với nhau, đem hôn sự của hai đứa nó định xuống, chỉ chờ Mẫn Mẫn lớn hơn một, hai tuổi, sẽ rước vào cửa.”

“An bài như thế tất nhiên là không thể tốt hơn, ban đầu, tiểu cô cô và Mẫn Mẫn chịu không ít khổ. Hôm nay, coi như được hưởng phúc.” Triệu Tương Nghi than thở một hồi, ôm lấy Nhâm thị ngủ.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng từ biệt nhà mẹ đẻ, lên xe ngựa, bắt đầu du sơn ngoạn thủy.

Chương 270: Đại kết cục

Ba năm sau, Bùi gia.

Cuối xuân, mỗi nhà đều gấp gấp làm vài bộ quần áo mới, chờ tới cuối xuân cùng nhau đi hội đạp thanh, trong viện Bùi gia, một hài tử hơi lớn đối diện với hai đứa trẻ như búp bê: "Hai đứa lại không nghe lời, ca sẽ không cho hai đứa ăn bánh nữa."

Nói chuyện chính là Bùi Tiểu Triết, đã 4 tuổi, tính tình cơ linh thông tuệ, trong mắt mọi người, thằng nhóc này còn lém lỉnh hơn Triệu Tương Nghi năm xưa

Mà hai đứa nhóc đang lắng nghe, là một đôi nữ oa nhi song bào thai, đó là hai đứa con gái mà ba năm trước Triệu Tương Nghi sở sinh, năm nay vừa tròn 2 tuổi, đây là tuổi đối với thế giới này đây hiếm kỳ

Đôi song bào thai mới vừa rồi còn đang khóc, nghe Bùi Tiểu Triết nói, lập tức ngừng khóc, miệng nhỏ vênh lên, ủy khuất vô cùng.

Bùi Tiểu Triết 4 tuổi, luôn ý vào mình là đại ca, ở trước mặt hai muội muội bày ra cái bộ dáng tiểu đại nhân, nhưng cũng quá kỳ quái, song bào thai tỷ muội Bùi Tuyên và Bùi Tề lại hết sức vui vẻ chơi cùng Bùi Tiểu Triết, cũng thích bộ dáng thối tha của thằng nhóc này.

Vừa dứt lời, Triệu Tương Nghi nâng cái bụng to vào trong sân, nghe xong lời kia không khỏi cười duyên nói: "Tiểu Triết, không được khi dễ muội muội."

Bùi Tiểu Triết vừa nghe, lập tức bày ra bộ dáng đầy ủy khuất, xoay người chạy đến trước mặt Triệu Tương Nghi làm nũng: "Nương, con không có khi dễ muội muội, là hai muội muội không nghe lời, luôn luôn chảy nước miếng lên tay con, không biết là con rất ghét bản sao, lại còn khóc làm âm ỉ! Lần trước con giúp hai muội muội ăn bánh, kết quả hai đứa này nhân cơ hội cắn ngón tay của con, thật đau mà!"

"Đứa ngốc, hai muội muội chỉ mới 2 tuổi mà, có biết gì đâu, khẳng định không phải cố ý. Con thân là ca ca, phải chăm sóc cho muội muội cho tốt, sao lại tính toán với hai muội muội chứ?" Triệu Tương Nghi an ủi, xoa bụng mình bất đắc dĩ nói "Không biết thai tiếp theo là nam hay nữ đây, ta bây giờ thật sự trở thành heo mẹ rồi."

Đang cười, Bùi Tử Quân đột nhiên từ bên ngoài trở về, vừa vặn nghe câu này, cười ha ha: "Sinh nhe! Đứa bé cũng tốt mà, nhiều người thì náo nhiệt càng nhiều."

"Chỉ là lần trước sinh Tuyên nhi, Mễ nhi, thật đúng là đáng sợ, thật lo lắng thân thể nàng chịu không nổi." Bùi Tử Quân hạ mi mắt, lộ ra nồng nặc lo lắng, "Nếu như nàng bảo không muốn sinh nữa, thì sau này chúng ta không cần sinh."

Hai năm trước, lúc Triệu Tương Nghi sinh song bào thai, xảy ra chuyện. ban đầu, đại phu chẩn đoán sai, không có kiểm tra kỹ Triệu Tương Nghi mang thai song sinh, đợi lúc sinh ra, bà đỡ còn tưởng rằng thai vị thay đổi, đợi chừng một ngày đêm mới sinh ra Bùi Tuyền. Chờ mọi người thở phào nhẹ nhõm, thì mới biết còn một đứa trong bụng.

Lúc đó, mọi người lo lắng không yên, Bùi Tử Quân trong lòng cảm thấy sợ hãi, trực tiếp vọt vào phòng sinh, bồi bên cạnh Triệu Tương Nghi

Chờ sinh Bùi Tễ xong, thì nàng hấp hối, suýt nữa không cứu sống nổi.

Lúc đó Triệu Tương Nghi thoát lực, hôn mê bất tỉnh, trước khi mất đi ý thức, câu nói sau cùng là: "Nhất định phải cứu sống đứa nhỏ..."

Cái loại này cảm giác đau thấu xương đó, Bùi Tử Quân mỗi khi nhớ tới đều cực sợ.

Đáng lẽ không cần thêm đứa nhỏ nữa, có ba đứa là đủ rồi, Bùi Tiểu Triết vừa bé trai, các mặt đều rất ưu tú, phương diện người thừa kế không cần lo.

Thế nhưng không nghĩ tới, mấy tháng trước, Triệu Tương Nghi được chẩn đoán là có thai, mà thời gian cách lần sinh trước cũng đã lâu, không có nguy hại gì đến thân thể cả, lúc này mới an tâm dưỡng thai.

"Thuận theo tự nhiên ba, thei61p bây giờ không có bài xích chuyện sinh con, không phải nói trước lạ sau quen ư, thiệp coi như là 'Tay già đời, ha hả.'" Triệu Tương Nghi nháy mắt nói.

"Nàng đó nha." Bùi Tử Quân bật cười, khom người ôm lấy Bùi Tiểu Triết, đi tới trước mặt mấy nhũ mẫu dò hỏi, "Ngày hôm nay hai vị tiểu thư có ầm ĩ không?"

"Không có, hai vị tiểu thư đều rất ngoan, không có quấy phá." Trong đó một vị nhũ mẫu đáp.

"Phu nhân, vì phu thấy thời gian không sai biệt lắm, chúng ta dùng qua cơm tối xong rồi cùng nhau đi xem hội hoa đăng được không, hội hoa đăng đêm nay nghe nói có mấy cái đèn lồng mới khó gặp, không thể bỏ lỡ nha."

Triệu Tương Nghi bước đến, gật đầu, chỉ vào Bùi Tiểu Triết chớp mắt cười nói: "Nhìn con xem, nếu con không ngoan, nương sẽ không mang con xuất môn đâu."

"Nương có mang Tuyền nhi và Tễ nhi xuất môn không?" Bùi Tiểu Triết chớp đôi mắt to tròn ướm nhep nói.

Triệu Tương Nghi lắc đầu: "Muội muội quá nhỏ, mang đi ra ngoài sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở nhà cùng gia gia, nãi nãi và nhũ mẫu là tốt rồi."

"Vậy con cũng không đi." Bùi Tiểu Triết suy nghĩ một hồi, trên mặt tiếc hận, "Con ở lại cùng hai muội muội chơi cùng nhau, nếu không hai muội ấy sẽ thương tâm. Đồng thời, cũng để cho nương và cha chơi vui vẻ một chút."

"Ồ hay, đây là lời của một đứa bé mới 4 tuổi nói sao, thật hiểu chuyện." Bùi Tử Quân đề cao giọng nói, có chút chế nhạo nhi tử, nhưng lại cảm thấy kiêu ngạo vì con trai thông minh, hiểu chuyện

"Cái này gọi là kỳ mẫu tất có kỳ tử." Triệu Tương Nghi cười hắc hắc, néo néo mặt tròn của con trai.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nông thôn nhà rỗi - Vitamin C được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)
Sau bữa cơm chiều, Bùi Tử Quân cẩn thận nắm tay Triệu Tương Nghi xuống xe ngựa, đi trên phố xá phồn hoa.

Đến Bách Vị Lô, hai người vào nhà các mà Mạc Hương Quân đặc biệt giữ lại cho họ, đây là nơi có cảnh trí đẹp nhất, không những nhìn thấy toàn cảnh đẹp trên phố, mà cũng có thể nhìn nhà phạm trà.

Mà nay Triệu Tương Nghi đang có mang, trên đường nhiều người như vậy, không thể mạo hiểm được, hơi chút va chạm, đều đủ khiến nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không thể chỉ ngồi ở phía trên xem được, quả thực thiếu một chút kích thích não nhiệt.

Giữa lúc Triệu Tương Nghi vuốt ly trà cảm thấy thật nuôi tiếc, Bùi Tử Quân vỗ tay cười nói: "Tương Nghi, nàng xem."

Cửa nhà các vừa mở ra, mấy ngọn đèn dầu lập tức tắt hết, chỉ có mấy ngọn hoa đăng đem nhà các làm sáng rực lên, ngay cả lòng Triệu Tương Nghi cũng sáng. (J: chỗ này không biết edit thế nào)

Các loại hoa đăng màu sắc khác nhau được đặt khắp các nơi trong nhà các, còn tinh xảo, đẹp hơn ở dưới lầu nhiều.

Triệu Tương Nghi trong lòng vui sướng, đứng trước một ngọn hoa đăng, chưa hoàn hồn, bên ngoài là những ngọn đèn, dài bất tận, đủ loại màu sắc tranh nhau toả sáng.

"Nàng không thể xuống dưới xem hội hoa đăng, không thể làm gì khác hơn là ở nhìn chỗ này nh2in một chút, cho nên vì phụ tử mĩ chọn ra những chiếc hao đăng đẹp nhất, coi như đây là một loại đền bù, nàng thoả mãn không?"
Bùi Tử Quân đứng ở phía sau ôm lấy Triệu Tương Nghi, đặt cằm lên vai nàng, "Ngô. . . đứa nhỏ lại lớn thêm chút nữa, bụng nàng có khó chịu không?"

"Không có." Triệu Tương Nghi đặt tay lên tay Bùi Tử Quân, "Diễn Trạch, cảm ơn chàng đã cho thiếp những điều kinh hỉ này, thiếp rất thích, rất hài lòng."

Ngọn hao đăng cứ sáng mãi, nếu nến tàn, có thể, mỹ lệ chói mắt đến cực điểm! thay một ngọn nến khác, để bầu trời đêm nay không còn một tia hắc ám, tất cả đều là ánh sáng rực rỡ

Nàng nghĩ, cả đời này nàng cứ như vậy, là tốt nhất.

Mặc dù lúc bắt đầu không có như ý, nhưng cuối cùng đã có kết cục tốt, như vậy đủ rồi.

Những ngọn đèn khổng lồ minh bay lên trời, mang theo ánh sáng chói mắt, đang chúc phúc cho hai người họ.

Hết